

प्रकाशक: प्राप्तिस्थान—
चन्दुलाल जमनादास शाह
मंत्री, श्री लखिमसूरीधर जैन ग्रन्थमाला
छाणी. (बडौदा स्टेट)

११०८

मुद्रक —
शाह गुलाबचन्द लल्लुभाई
श्री महोदय प्रिन्टिंग प्रेस
दाणापीठ-भावनगर.

जैनरत्न व्याख्यानवाचस्पति कविकुलकिरीट सूरिसार्वभौम जैनाचार्य
श्रीमद्भिजयलङ्घिसूरीश्वरजी महाराज

निवेदन ।

जब हमने हमारी श्री लब्धिसूरीश्वर जैन ग्रन्थमाला की शुरुआत की थी तब हमें यह तनिक भी फ्याल न था कि, इतने थोड़े ही से समय में जैन साहित्य के प्रौढ ग्रन्थों के प्रकाशन का सौभाग्य हमें प्राप्त हो सकेगा ।

आज हम, हमारे पाठकों की सेवा में जैन साहित्य के एक महत्त्वपूर्ण ग्रन्थ को दे रहे हैं । अनेकों ग्रन्थों में विकीर्ण जैन न्याय के विचारों का इस ग्रन्थ में गुरुदेव श्री विजय-लब्धिसूरीश्वरजी महाराज ने बड़ी खूबी से संकलन किया है, जो निःसंदेह जैन न्याय के अभ्यासियों के लिये बड़े ही लाभ का है । अनेकों ग्रन्थों को देखने के सिवाय केवल एक ही ग्रन्थ से जैन दर्शन के अधिकांश तत्त्वों एवं विचारों का परिचय उन्हें आसानी से प्राप्त होगा । और यह ग्रन्थ जैन साहित्य के लिये भी गौरव की चीज होगा ॥

आज से करीब तीन वर्ष पूर्व हम ने इस मूल मात्र तत्त्वन्यायविभाकर को प्रकाशित किया था जिसको देख के अनेकों विद्वानों, पंडितों एवं दर्शनशास्त्रियों ने इस ग्रन्थ की उपादेयता की सराहना की थी और टीका, जो कि उस समय बन रही थी शीघ्र ही प्रकाशित करने की इच्छा व्यक्त की थी उनकी इस इच्छानुसार आज यह ग्रन्थ स्वोपह न्यायप्रकाश नामक टीका के साथ प्रकाशित किया जा रहा है । अनेकों स्थानों पर जहां कि स्पष्टता की आवश्यकता महसूस होती थी टिप्पणीयां भी लगायी गई है ।

इसके साथ साथ हम उदयप्रभसूरिजी कृत और हेमहंसगणी के वार्त्तिक से युक्त आरंभ-सिद्धि नामक व्योतिषके ग्रन्थ को भी प्रकाशित कर रहे हैं, वह भी हमारे लिये गौरव की बात है ।

अब हम एक बात स्पष्ट करना चाहते हैं कि पुस्तक के अन्तिम पन्ने में छपे साहाय्य की रकम के व्यौरों को देख वाचकों को यह संदेह होना संभव है कि, इतनी साहाय्य होने पर भी

यह मूल्य क्यों ? इसके जवाब में यह कहना हम उचित समझते हैं कि रकमह केवल इस ही ग्रन्थ के प्रकाशन में नहीं परन्तु ग्रन्थमाला के साहित्यकार्य के लिये प्राप्त हुई है इसमें से हम उत्तरोत्तर जहां तक समभव होगा, साहित्य सेवा किया करेंगे । इस पुस्तक का मूल्य भी जब की लागत भी करीब छः से अधिक होने जा रहा है, हमने केवल पांच ही रक्खा है जो पुस्तक के महत्त्व को और कलेवर को देखते अधिक नहीं कहा जा सकता । और उसमें भी वर्तमान विन्ध्युद्ध ने तो चारों ओर महंगाई का ही बोलबाला बना रक्खा है ।

अन्त में हम हमारे आर्थिक सहायकों का जिनकी सहाय्य के आधार पर ही इतने विशालकाय ग्रन्थ का प्रकाशन सम्भव हो सका है, आभार मानते हैं और दूसरों के भी, जिन्होंने ने हमें विविध रूप से साहाय्य दी है, हम ऋणी हैं ।

—प्रकाशक

प्रस्तावना ।

सुनिश्चितमेवैतद्विदुषां यदनादिनाऽनन्तेनाऽनेहसा दुरन्तसंसारकान्तारे ज्ञानाविधाधिग्या-
ध्युपाधिलक्षणमहादुःखदावानलसन्तप्तैर्निविडकर्मणा मुहृतं प्रवृद्धैर्मृगतृष्णायमानविषयविपपानो-
न्मत्तैश्चक्रवदनवरतानेकयोनिसमुद्भवपरिश्रान्तैर्जीवैर्नान्तरेण महता पूर्वार्जितपुण्यप्रभावेण सघन-
कर्मबन्धप्रबन्धसन्बुक्षणदक्षं पीयूषपाथोघिसहोदरानन्तसुखमयनिर्वाणपुरीप्रापणसमर्थं भानुपं जन्म
लभ्यते, तस्मादेऽपि नार्यक्षेत्रसमवायः सुलभः, तत्रापि नवा मिथ्यात्वतिमिरपरिहारेण सम्यक्-
श्रद्धाया अवाप्तिरिति ॥

सा चेयं श्रद्धा जगन्नयविश्रुताहृदमिहितानवद्यजीवादिपदार्थाभिरुचिलक्षणैव । यत इदमे-
वाहृतं दर्शने याथात्म्येन पदार्थतत्त्वावबोधामिलापुकाणामादर्शभूतं दुर्गमभवचक्रपरिभ्रमणपरि-
क्लिन्नानां भवोदघेः परम्पारं जिगमिपूणामनपायं तरणिकल्पञ्च । नात्र दर्शने दर्शनान्तरेष्विव
पक्षपाताभिनिवेशेन पदार्थस्वरूपनिरूपणं परस्परचिरुद्धतया प्रतिपादितमस्ति, नवा कोऽपि पदार्थ-
श्चरात्मकोऽचरात्मको वा चारुतया न चर्चितः । पारङ्गताश्चास्मिन् दर्शने महान्तस्साधवः प्रति-
भावन्तो न कापि कदापि समासु सह दर्शनान्तरीयैर्विवदमाना अमोघानेकान्तकुञ्चिकाग्रभावेण
मुद्रिताः पराजयमुद्रया जगति शासनस्यास्यार्हतस्य विजयचैजयन्तीं प्रसारयाञ्चक्रुः । आरोपयन्
जयलक्ष्मी गले महात्मनां तेषामेव तदा तदा जयमालिकां यदा यदा समजनि दर्शनान्तरीयैर्वादः
येषाञ्च महात्मनां चमत्कारिप्रकाण्डप्रतिभाग्रभावेणाद्यथावद्भवनोद्गस्य प्राणसन्निभमार्हतशासनम-
विच्छिन्नं चकास्ति । यत्र चापेक्षावादलक्षणं कुलिशं दुर्मतस्तम्बेरमाणामायत्तीकरणाय शोशुभ्यते
यस्य निगूढाभिप्रायपरिज्ञानेन हृदि निष्पक्षपाततासाम्राज्यं मिथ्यात्वदावानलप्रशमञ्च भविष्यति
दूरे समुत्सारितोऽपि भविष्यति संशयवादः, तदेवंविधं दर्शने तत्त्वज्ञानरत्नस्यान्तिरसाधारण-
माकरं भ्रान्ताः कुट्टिकल्पनाहालाहललतावितानसंवीतमानसाः निवार्यमात्रसंसिद्धयमिनिवेशिनः
सङ्कुचितमतिप्रचारा एव पण्डितमन्यास्संशयवादोऽयं चिरुद्धवादोऽयं चक्रवादोऽयमिति मुधे-
क्रलङ्घयन्ति । ते च निवरां स्याद्वादसिद्धान्तानभिज्ञा एव । विडोक्तनीयाञ्च तैः स्याद्वादप्रभाप्रवाहिणः
सुदुर्भेद्युक्तिजालजटिला जैनशासनान्तरमणयो दूरीकृतकुदर्शनान्धकारा अपेक्षाविशेषेणाभ्यन्तरी-
कृतसकलशास्त्रार्था आर्हतविचक्षणगीतार्थोदयाचलसमुज्ज्वलभिता ग्रन्थमार्ताण्डा निरस्य पक्षपातति-
मिरदोषम् । स्याद्वादो हि वस्तुन्येकस्मिन्नविरोधेनावस्थितानामनन्तधर्माणामपेक्षया व्यवस्थापनपरः

यथाक्षेत्रं पुरुषे पितृत्वपुत्रत्वभ्रातृत्वपतित्वपितृव्यत्वभागिनेयत्वादयो धर्मोत्सामान्यतो विरुद्धा अपि पुरुषविशेषाद्यपेक्षयाऽविरोधेन वर्तन्ते तथैवात्मादयोऽपि निखिलाः पदार्थास्सापेक्षतया नित्य-
त्वानित्यत्वभेदाभेदैकानेकादिधर्माण एव, नत्वपेक्षामन्तरेण ते नित्या एवानित्या एव वा, परस्परं
भिन्ना एवामिन्ना एव वा, एकरूपा एवानेकरूपा एव वा । केवलमपेक्षापरिज्ञानविधुरा एव
केचिदात्मा नित्य एवेति परे क्षणिक एवेति, अन्ये सामान्यरूप एवेति, अपरे विशेषरूप एवेति
विवदन्ते अन्यतराङ्गज्ञानेन हस्तिनस्तद्रूपत्वमेवेति विवदमानजालान्धा इव । न च पारयन्ति पदार्थ-
याथात्म्यावधारणाय । तदेवं दर्पणमिव पदार्थस्वरूपप्रकाशकं दुर्वादिभिरप्रकम्प्यं सरलहृदयानां
कोविदानां सुविशदमिदमार्हतं दर्शनं महता पूर्वपुण्यप्रभावेणैव प्राणिभिः प्राप्यते । अवाप्य चार्हत-
तत्त्वश्रद्धानरूपं दर्शनं ध्येयसिद्धेः परमनिदानमूलाय ज्ञानाय चरणाय च प्रयतेत तयोरेव मोक्षं
प्रति असाधारणकारणत्वात् । विहाय हि सन्मार्गं कुमारे परिभ्रमतो जीवानुत्पादयित्वा श्रद्धां
व्यपोष्य च श्रद्धां ज्ञानं तत्र दृढीकरोति प्रोत्साहयति च क्रियायाम् । ज्ञानपूर्विका च क्रिया पुरुषं
परमसिद्धिं नयति । तस्माद्विहगस्य पक्षाविवोभे अप्यसाधारणं कारणम् ॥

आत्मा स्वरूपतोऽनन्तज्ञानवान् । तच्च ज्ञानं छद्मस्थानाममनादिना कालेनावृतं सत् ज्ञानप्राप्ति-
साधनमनुसृत्य तत्क्षयोपशमतारतन्येनाकरोद्धृतमणेः प्रसाधनवैचित्र्येण प्रकाश इव न्यूनधिकत्व-
मनुभवति, तत्प्रतिबन्धकावरणस्यात्यन्तं क्षयेण चाविर्भवत्यनन्तं ज्ञानम् । आविर्भूतानन्तज्ञानाः
केचितीर्थकृतः जगदुपकाराय सदेवमनुजायां पर्वदि देशनां दिशन्ति । तत्प्रभाविताश्च तीर्थकर-
कल्पगणभृदादिभिस्तदीयं ज्ञानमागमरूपेण निबध्नन्ति यत्प्रभावेणाल्पमेघसः सौकर्येण वस्तु-
स्वरूपं यथार्थतया अवगच्छन्ति । ते निबन्धाः केचन प्रकरणरूपाः कतिचन सूत्ररूपा अपरे
चं सङ्ग्रहणीरूपाः । एषामपि सुलभतयाऽवबोधाय टीकाभाष्यचूर्ण्यचूर्ण्यदिरूपा बह्व्यो व्याख्या
निबद्धा वर्तन्ते, तैस्तैः ग्रन्थैः परमपूज्याः पूर्वजा महापुरुषाः स्वीयमद्भुतं चमत्कृतिकरञ्च ज्ञानं
जगति प्रसार्य यशोऽक्षयमर्जयाञ्चक्रुः ॥

यथा यथाऽवसर्पिणीकालः परिवृत्तिमेति तथा तथा तात्कालिकमनुजानां बुद्धेरपि परिवृत्ति-
र्जायते करालव्यालसन्दष्टपुरुषमतेरिव । कुतर्कविषयायुना प्रणुज्ञास्ते प्रबलान् सैद्धान्तिकान्निर्ण-
यानधिक्षिपन्तः सरलहृदयानां चेतसि अश्रद्धालक्षणमामयमुत्पादयन्ति । तानेतान्नवशुगीयकुतर्क-
सरीसृपसन्दष्टान् जनाननूपतापं प्रतिक्रियेव चिकित्सितुं वर्त्मना नव्येनैव सैद्धान्तिकयुक्तीस्त-
र्काश्च सहकारीकृत्यार्पणैश्चैत्या चिरन्तनैर्व्यावर्णितान्यपि तत्त्वानि बहुधाऽवश्यं व्यवस्थापनीया-
न्येव । अत एव चैतेऽपि ग्रन्था विदुषां मान्याः प्रमाणभूता एव । ते च ग्रन्थास्सम्मतितर्कस्थाद्वादर्-
त्ताकरेत्याद्यभिधानाः सम्यग्ज्ञानसमुज्ज्वलकरा बृहद्भिप्रहा वादलक्षणत्वात्परिकर्मितमतेरेव सुमाझा

न त्वाहृततत्त्वजिज्ञासूनामनधीतेतरदर्शनानां बालानाम् । निर्माय चैवं विधाननेकाश्च ग्रन्थरत्नाश्च
मध्यमयुगीया ग्रन्थकर्तार आहृतविज्ञानं जगति प्रसार्य किरणैस्तपनस्तिमिरमिव कुट्टिष्ठिष्वा-
न्तमुन्मूलयाञ्चक्रुः अवापुश्चानन्तरं परम्परञ्च फलम् ॥

तथापि विनेयहितायान्तरेणापरदर्शनाध्ययनं तत्र तत्र ग्रन्थेषु विवेचितानामतिगहनतया
पदार्थानामेकत्र स्फुटतया निरूपणमप्यस्यावश्यकमेवेति मन्वानैरेतद्व्यन्थकर्तृभिः परमदयालुभि-
र्ग्रन्थोऽयं सन्दृढः । अयं हि प्राधान्येन मोक्षकारणभूतं रत्नत्रयमाश्रित्य भागत्रयेणालङ्कृतः ।
एकैको भानोऽपि बहुभिः किरणैर्विभूषितः । आहृताभिमतसिद्धान्तानां समासतो लीलयान्तेवा-
सिनो यथा धारयेयुस्तथा ऋजुमार्गेण सूत्रकल्पं मूलं जीवादितत्त्वानां तद्व्यवस्थापकन्यायानाञ्च
निरूपणरूपत्वात्तत्त्वन्यायविभाकराभिधानमादावारचितम् । अभिप्रायगर्भितत्वात्तस्य परिष्करण-
मन्तरा न किमपि वैशिष्ट्यं भवेदिति यथासम्भवं दलप्रयोजनप्रदर्शनपुरस्सरं न्यायवर्त्मना मूलार्थो
विज्ञदतया व्यावर्णिता यस्य व्यावर्णनस्य न्यायप्रकाश इति मूलनिलीनन्यायानां प्रकाशकत्वादन्वयं
नाम । व्याख्यायामस्यां यथासम्भवमतिसारस्येन न्यायपूर्णेन वर्त्मनाऽतिगम्भीरार्था विषयास्तथा
व्यावर्णिता यथाऽधीतव्याकरणकान्यकोशा ऋजुमतयोऽपि दर्शनान्तरीयमुक्तावल्यादिग्रन्थाध्ययन-
निरपेक्षा एव न्यायाब्जनि प्रविशेयुः । व्याख्यायामस्यां पदार्थनिरूपणमपि पूर्वोच्यसंरणिमनु-
सृत्यैवारचितं कस्यापि हि ग्रन्थस्य व्याख्याया वा आविष्करणे प्राचीननामर्वाचीनानाञ्चोक्तेः सा-
क्षात्कारः तेषां सुगुह्याभिप्रायपरिज्ञानञ्च सर्वेषामावश्यकमेव, अपरथा तेषां प्रयासः प्रामाणिकैर-
नादरणीय एव स्यादिति मन्वानैर्ग्रन्थकर्तृभिः । भाषापि सरलाऽतिरमणीया च स्वीकृता । तथा
प्रायः प्राचीनानामुक्तयोऽपि अनूदिताः ॥

यद्यपि वर्त्तमानकालापेक्षया ग्रन्थस्थास्य व्याख्या वर्त्तमानदेशभाषामवलम्ब्य कृता चेत्सक-
लजनोपयोगिनी स्यात्तथापि तत्त्वज्ञानोपयोगिविपथाणां निरूपणं प्रचण्डदुर्वादिसिद्धान्तप्रभञ्जनञ्च
तादृशभाषया सुष्ठु कर्तुमशक्यमिति ग्रन्थोऽयं विद्वज्जनपर्वदि अनादरणीयो मा भूदिति च विमान्य
यथाशक्यं सुलभयैव गीर्वाणभाषया व्याख्यातः । मूलस्य व्याख्यानं सुमनोहरेण वर्त्मना चमत्क-
तिकरेण पदार्थानां निरूपणं न्यूनाधिकभावपरिहारेण सरलशैल्या मतान्तरखण्डनञ्च दुष्परिहारेण
युक्तिलालेन कृतमस्ति । अतो दार्शनिकग्रन्थनिकरेष्वयं महारत्न इव साम्प्रतकालीनविद्वज्जनपरि-
कलितग्रन्थेभ्यः सर्वांशेनातिशायीत्यत्र नैव गुणैकप्राहिणां विदुषां विरोधः । सोऽयं ग्रन्थः आहृता-
भिमततत्त्वानां सर्वेषां सम्यक्प्रकाशकत्वादागमपयोनिधिं प्रवेष्टुकामानां तरणिकल्पत्वाच्च महा-
विद्यालयादौ पाठ्यग्रन्थतया प्रवेशयितुमतीवोपयोगीति तत्तदव्यक्षेभ्यो निवेदयामः ॥

तदेतस्य ग्रन्थस्य टीकायाञ्च कर्तारो जगतीतलजेगीयमानयशोराराशेः प्रकाण्डपाण्डित्यमण्डित-

स्य संयमिवरेण्यस्यः न्यायाम्भोनिधेः श्रीमद्विजयानन्दसूरीश्वरस्य प्रशिष्याः तदनन्यपद्वधरस्य
शासनसार्धभौमस्य जैनाचार्यश्रीमद्विजयकमलसूरीश्वरस्य विनेयास्तत्पट्टालङ्कारभूताश्च सुविहित-
नामधेयाः श्रीमद्विजयलब्धिसूरीश्वराः, ये स्वकीयमनोज्ञकविताचातुर्येण निखिलजनचेतोहारि-
निर्वाणसुखामृतरसस्यन्दिरुचिरन्याख्यानसरण्या च कविकुलकिरीटेति व्याख्यानवाचस्पतीति च
द्वीयसी पदवीमवापुः । एभिर्विरचिता अन्येऽपि संस्कृतभाषामया अनेके ग्रन्थाः पामरजनम-
नमलिनतामपनयन्तो जगति विश्रुता वरीवृत्तति । एषां प्रकृत्या शान्तस्वभावं निरुपमधर्मानुरागं
जगति वर्त्तमानानामपि सर्वथा तद्व्यापारेष्वनासक्ततां सर्वदा शास्त्राभ्यापनविरचनसंलीनताश्चा-
वलोकयतः कस्य वा सचेतसस्तेषु गौरवधिषणा न जागृयात् । एषां जीवनचरित्रं विशेषतो बुभुक्षु-
भिर्मंदिरचितो भाषामयः कविकुलकिरीटाभिधानो ग्रन्थोऽवश्यं लोचनगोचरो विरचनीयः ॥

मानवराणतापापनोदकस्यास्य ग्रन्थस्य संशोधनकर्मणि विहितश्रमो मद्गुरुभ्राता श्रीविक्रम-
विजयः मच्छिष्यो भद्रङ्करविजयश्च जनसमाजस्योपकारक इत्यत्र नास्ति संशयलेशः । प्रकाशन-
कर्मणि कृतद्रव्यसहाया धनिकवर्गा अपि भगवतः शासनस्य सहायका एवेति । विशेषतस्तु
काशीस्थविश्वविद्यालयन्यायाभ्यापकानां तार्किकरत्नानां श्रीमच्छ्रीशङ्करभट्टाचार्याणामन्तेवासी लब्ध-
न्यायाचार्यप्रतिष्ठोऽस्मद्गुरुवर्याणां शिष्यमण्डलस्य विद्यया कृतसंस्कारो नारायणाचार्योऽस्मिन्
कर्मणि कदापि न विस्मरणीयो येन महत्साहाय्यं दत्तम् ॥

तथा भूयांसमायासमङ्गीकृत्य संशोधकैः परिशीलितेऽप्यस्मिन् ग्रन्थे तेषां दृष्टिदोषात्
अक्षरसंयोजकमुद्रकादिदोषाद्वा यत्र कचिदुपलभ्यमाना अशुद्धीरुपेक्ष्य गुणैकग्रहणा विपश्चिदप-
श्चिमाः समुत्सार्य मात्सर्यं स्वयमेवास्मिन्नुररीकृतनयनसमर्पणायासा विचाराभृततृप्तिं भजन्तस्तेषां
परिश्रमं फलेग्रहिं करिष्यन्त्येवेत्यवधारयन् सकलपदार्थतत्त्वज्ञं भगवन्तं जिनेश्वरमाराधयाम्यनेन
व्यापारेणेति ॥

निवेदकः—

व्या० वा० आचार्यश्रीमद्विजयलब्धिसूरीश्वराणां चरणोपासकः

भुवनविजयोपाध्यायः

सटीकस्य तत्त्वन्यायविभाकरस्य-विस्तरतोविषयानुक्रमः ।

प्रथमो भागः ।

विषयः	पृ.	पं.	विषयः	पृ.	पं.
प्रथमः किरणः ।			२१ उपायशब्दस्य बहुवचनान्तत्वे		
१ टीकामङ्गलम् ३	१		जीजम् ४	२२	
२ टीकानामनिर्देशः ३	५		२२ सायिकसम्यक्श्रद्धादीनामेव		
३ मूलमङ्गलावतरणम् ३	११		मुक्त्युपायत्वमिति पूर्वपक्षनि-		
४ मूलमङ्गलम् ३	१७		राकरणम् ९	१३	
५ अतिशयप्रदर्शनम् ४	६		२३ सम्यक्श्रद्धालक्षणम् ९	२७	
६ वीरशब्दार्थवर्णनम् ४	१३		२४ सम्यक्त्वभेदप्रकारप्रदर्शनम्...	१७	२
७ शास्त्रारम्भादिसमर्थनार्थं पूर्वपक्षः	४	२०	२५ सम्यक्श्रद्धात्वेन लक्षणप्रण-		
८ अष्टविधाचार्यश्रीप्रदर्शनम् ...	५	१३	यने कारणम् १०	२	
९ सम्यक्त्वप्रदर्शनम् ५	१८		२६ तत्त्वपदसार्थक्यम् १७	१०	
१० अर्हद्गुरुश्रुतानां क्रमेण तन्मते			२७ लक्षणस्थामिरुचिवाध्वार्थः ...	१७	१३
निबन्धनम् ५	२१		२८ तच्च तत्त्वानीति मूलस्यावतरणम्	१०	२६
११ द्विविधप्रयोजननिरूपणम् ...	५	२६	२९ तत्त्वविभागः ११	१	
१२ श्लोकद्वयकृत्यवर्णनम् ६	६		३० तत्त्वानीति नपुंसकसमर्थनम्...	११	४
१३ मङ्गलशब्दार्थनिरूपणम्... .. ६	१२		३१ जीवाविशब्दानां व्युत्पत्तिप्रद-		
१४ मङ्गलस्य विग्रहसंक्षेपेतासमर्थनम्	६	२०	शनम् ११	७	
१५ प्रथमं मुक्त्युपायनिरूपणे हेतु-			३२ पुण्यादीनां जीवाजीवयोरन्त-		
द्भावनम् ७	५		र्भावशङ्का ११	१२	
१६ उद्देश्ये विधेये चैवकारयोज-			३३ तत्त्वमाधानम् ११	१६	
नया व्याख्यानम् ७	२७		३४ क्रमेणोपन्यासे कारणम् ...	११	२२
१७ श्रद्धादौ सम्यक्त्वनिरूपणम् ...	८	२	३५ क्रमेणोपन्यासे प्रकारान्तरेण-		
१८ सम्यगिति विशेषणफलम् ...	८	८	कारणमिधानम् १२	३	
१९ सम्यक्श्रद्धादीनां क्रमेणोपन्यासे			३६ नवग्रहणप्रयोजनम्... .. १२	८	
हेतुः... .. ८	१०		३७ पुण्यपापयोरजीवेऽन्तर्भावशङ्का		
२० श्रद्धासमासफलप्रदर्शनम् ...	८	१९	समाधानञ्च १२	१६	
			३८ जीवसंख्याऽनैयत्यनिरूपणम्...	१२	१८

विषया.	पृ. पं.	विषया:	पृ. पं.
८५ बुद्धेरानुस्मरूपत्वासम्भवमाश- क्य समाधानम् २३ १६		११२ मायापर्याप्तिनिरूपणम्... .. ३१ १८	
८६ आत्मनो ज्ञानस्वरूपत्वे सर्वदा विषयदर्शित्वादिवोधनिराक- रणम् २३ २६		११३ मनःपर्याप्तिनिरूपणम् ३२ ४	
८७ आत्मैकत्वनिराकरणम्... .. २४ ६		११४ पर्याप्तापर्याप्तिस्वरूपम् ३२ १४	
८८ आत्मद्वैविध्यप्रदर्शनम्... .. २४ २३		११५ एकेन्द्रियादिजीवानां पर्याप्ति- कथनम् ३२ १९	
८९ आदौ संसारिग्रहणे कारणम्... २४ २५		११६ सूक्ष्मजीवादिनिर्दर्शनम्... .. ३३ २	
९० संसारिणां विकल्पबाहुल्यमाद- शयितुमादावैकविधत्ववर्णनम् २५ ६		११७ न कर्मधारयादिति नियमस्य काचित्कत्व प्रदर्शनम्... .. ३३ ८	
९१ द्वैविध्यत्रैविध्यप्रदर्शनम् ... २५ १३		११८ पृथिवीकायिकादिषु चेतनास- ङ्गावसमर्थनम् ३३ १३	
९२ प्रकारान्तरेण द्वैविध्यप्रदर्शनम् २५ १७		११९ पृथिवीकायिकादि जीवसिद्धिः ३३ १७	
९३ द्विविधलिङ्गवर्णनम् २६ १		१२० अकार्यिकजीवसाधनम् ... ३३ २१	
९४ चातुर्विध्यप्रदर्शनम् २६ ५		१२१ तेजसां सचेतनत्वसाधनम्... ३३ २७	
९५ पञ्चविधत्ववर्णनम् २६ ८		१२२ वायोस्तत्साधनम् ३४ २	
९६ षड्विधत्वनिरूपणम् २६ १२		१२३ अक्षिपञ्चेन्द्रियनिर्दर्शनम् ... ३४ ९	
९७ विभावास्य परमावधिप्रदर्शनम् २६ २०		१२४ नाहारादियोगात्संक्षिप्त इत्यभि- धानम् ३४ १०	
९८ संसारिलक्षणम् २६ २५		१२५ सम्प्रधारणसंज्ञावन्तो वा सं- क्षिप्त इत्यभिधानम् ३४ १३	
९९ जीवपरिमाणम् २७ ४		१२६ लक्षणं भिन्नमभिन्नञ्च भवतीति प्रदर्शनम् ३४ १८	
१०० विभुपरिमाणव्युदासः... .. २७ ७		१२७ संक्षिपञ्चेन्द्रियाणां दृष्टान्तः... ३४ २४	
१०१ संसारिणां बहुविधत्वेऽपि मा- ध्यमिकप्रभेदनिरूपणम् ... २८ १		१२८ चतुर्दर्शविधानामेषां प्राणित्वव- र्णनम् ३५ ३	
१०२ एकेन्द्रियपदेन वादरैकेन्द्रियप्र- हणमिति व्यावर्णनम् २८ ७		१२९ तत्रागमस्यापि प्रमाणत्वेनो- पपत्त्यासः ३५ ५	
१०३ पर्याप्तिशब्दार्थः... .. २८ १७		१३० प्राणभेदप्रदर्शनम्... .. ३५ ९	
१०४ सप्राप्तेः पर्याप्तिशब्दार्थत्वनिरा- करणम् २८ २४		१३१ मनोबलादीनां स्वरूपम् ... ३५ १४	
१०५ विषयभेदनिवन्धनतद्भेदप्ररू- पणम्... .. २९ ८		१३२ आयुषो द्वैविध्यम्... .. ३५ १८	
१०६ आहारपर्याप्तिनिरूपणम् ... २९ १५		१३३ कालायुषो द्वैविध्यम् ... ३५ २०	
१०७ प्रवचनानुसारेण तन्निरूपणम् ३० ४		१३४ एकेन्द्रियादीनां प्राणसंख्यानि- यमनम् ३६ १	
१०८ शरीरपर्याप्तिनिरूपणम्... .. ३० ७		१३५ सिद्धानां भावप्राणामिधानम् ३६ ८	
१०९ प्रवचनानुसारेण तत्प्ररूपणम् ३० १७		१३६ असंसारिस्वरूपम् ३६ १६	
११० इन्द्रियपर्याप्तिवर्णनम्... .. ३० २७		१३७ जीवस्य संकोचविकासवत्त्व- कथनम् ३६ २०	
१११ उच्छ्वासपर्याप्तिकथनम्... .. ३१ ९			

विषयः.	पृ.	पं.	विषयः	पृ.	पं.
१३८ जीवनिरूपणोपसंहारः...	३७	१	१६५ लोकालोकाकाशमानम् ...	४२	८
तृतीयः किरणः ।			१६६ धर्मादीनां त्रयाणां त्रैविध्योक्तिः	४२	१०
१३९ अजीवलक्षणम्...	३७	९	१६७ काललक्षणम् ...	४२	२३
१४० धर्मलक्षणम् ...	३७	१४	१६८ वर्तनालक्षणशब्दार्थः ...	४२	२४
१४१ क्रियालक्षणम् ...	३७	१५	१६९ द्रव्यकालप्रदर्शनम् ...	४२	२७
१४२ कारणत्रैविध्यम् ..	३७	२०	१७० वर्तनानुमेयतया कालव्यवस्था-		
१४३ धर्मलक्षणपदकृत्यम् ...	३८	५	पनम्...	४३	५
१४४ धर्मे प्रमाणप्रदर्शनायाशङ्का ...	३८	१०	१७१ मनुष्यक्षेत्रात्परतो वर्तनाया न		
१४५ प्रमाणोपदर्शनम्...	३८	१२	काललिङ्गत्वमित्यभिधानम् ...	४३	११
१४६ गतिपरिणतानामित्यादिपूरणे			१७२ नवपुराणादिपरिणिमेन काल-		
फलप्रदर्शनम् ...	३८	१६	साधनम् ...	४३	१४
१४७ साध्यकोटिरूपपदकृत्यम् ...	३८	१९	१७३ मानान्तराभिधानम् ...	४३	२१
१४८ मानार्थव्यावर्णनम् ...	३८	२१	१७४ इतरनिमित्तत्वं वर्तनाया न		
१४९ देश एव गत्यपेक्षाकारणमित्य-			सम्भवतीत्यभिधानं ...	४३	२३
स्य समाधानम्...	३९	६	१७५ कालस्य द्रव्यत्वे द्रव्यलक्षणा		
१५० धर्मे प्रमाणान्तरप्रदर्शनम् ...	३९	१०	व्याप्तिवारणम् ...	४३	२९
१५१ धर्मस्य प्रदेशोयत्तानिरूपणम् ...	३९	१५	१७६ स्कन्धदेशप्रदेशभेदा अस्य नै-		
१५२ धर्मस्य प्रदेशकल्पना औपचा-			त्यभिधानम् ...	४४	१३
रिकीत्यस्य खण्डनम्...	३९	१८	१७७ नैश्चयिकव्यावहारिकभेदेन त्रै-		
१५३ धर्मस्याकाशप्रतिष्ठत्वकथनम्...	३९	२३	विध्यवर्णनम् ...	४४	१५
१५४ अधर्मलक्षणं प्रमाणञ्च...	४०	६	१७८ तत्र प्रमाणोपदर्शनम् ...	४४	२०
१५५ आकाशलक्षणम् ...	४०	१७	१७९ नैश्चयिकव्यावहारिककालस्वरू-		
१५६ तत्रातिव्याप्त्याशङ्का समाधा-			पवर्णनम् ...	४५	५
नञ्च...	४०	१९	१८० कालस्योपचरितद्रव्यत्वसमर्थ-		
१५७ अलोकेऽव्याप्तिवारणम् ...	४१	४	नम् ...	४५	१६
१५८ आकाशे प्रमाणप्रदर्शनम् ...	४१	८	१८१ वर्तनादिपर्यायाणां चतुर्विधत्व-		
१५९ युगपत्पदकृत्यम्...	४१	११	प्रदर्शनम् ...	४५	२५
१६० आवरणाभावस्यावकाशदातृत्व-			१८२ द्रव्याणां स्थितेश्चानुविध्यनिरू-		
खण्डनम् ...	४१	१५	पणम् ...	४६	१७
१६१ आकाशस्यावगाहकान्तरापेक्षा-			१८३ क्रियापर्यायाभिधानम् ...	४६	२८
वारणम् ...	४१	१६	१८४ क्रियात्रैविध्यवर्णनम् ...	४७	६
१६२ मानान्तरप्रदर्शनम् ...	४१	१८	१८५ परिणामपर्यायनिरूपणम् ...	४७	११
१६३ तस्यौपाधिकभेदकथनम् ...	४२	१	१८६ परत्वापरत्वपर्यायनिरूपणम्...	४७	१८
१६४ अलोकाकाशसाधनम् ...	४२	३	१८७ पुद्गलद्रव्यनिरूपणम् ...	४७	२३

विषयाः	पृ.	पं.	विषयाः	पृ.	पं.
१८८ रूपशब्दवाच्या मूर्तिरित्यभिधा- नम् ४७	२५		२१० पुद्गलानां धर्मान्तरप्रदर्शनम्	५२	१४
१८९ चक्षुर्ग्रहणस्वरूपं रूपमिति वर्ण- नम् ४८	१		२११ शब्दस्वरूपम् ५२	१५	
१९० रूपवत्त्वस्यादौ लक्षणत्वेनाभि- भिधाने हेतुः ४८	३		२१२ शब्दस्य द्रव्यत्वसमर्थनम् ...	५२	१७
१९१ रूपरसगन्धस्पर्शानां न सर्वपुद्ग- लगुणत्वमिति मतखण्डनम् ... ४८	६		२१३ अन्धकारस्य पुद्गलपरिणाम- त्ववर्णनम् ५३	१०	
१९२ लक्षणास्तरप्रदर्शनम् ४८	१२		२१४ उद्योतस्य पुद्गलपरिणामत्ववर्ण- नम् ५३	२१	
१९३ पुद्गलानामवगाहक्षेत्रकथनम् ४८	१७		२१५ प्रमायास्तथात्ववर्णनम् ५३	२३	
१९४ पुद्गलानां चतुर्विधत्वप्रदर्शनम् ४८	२२		२१६ छायाया द्रव्यत्वसमर्थनम् ... ५३	२४	
१९५ स्कन्धस्वरूपम् ४८	२६		२१७ आतपस्य द्रव्यत्वसाधनम् ... ५४	२	
१९६ अवयवावयविनोर्मैद इति पूर्वप- क्षारवनम् ४९	२		२१८ पृथिवीजलतेजोवायूनां परमाणु- परिणामविशेषत्वसमर्थनम् ... ५४	७	
१९७ तत्खण्डनम् ४९	१२		२१९ अजीवनिरूपणोपसंहारः ... ५४	१९	
१९८ अवयविनः स्वाभ्येभ्यो नैकान्ते- न मेव इति साधनम् ४९	१९		चतुर्थः किरणः		
१९९ तत्र वृत्त्युपलब्धेरिति हेतौ व्य- भिचारप्राशङ्क्य तन्निराक- णम् ४९	२१		२२० पुण्यलक्षणम् ५४	२६	
२०० अवयवावयव्यादीनां कथञ्चि- त्सावतन्ममेव वृत्तिरिति वर्ण- नम् ५०	१		२२१ तत्पदप्रयोजनम् ५४	२७	
२०१ देशलक्षणकथनम् ५०	६		२२२ पुण्यपापयोरानुगुणत्वनिराक- रणम् ५५	५	
२०२ तन्नावाथीभिधानम् ५०	७		२२३ पुण्यपापकर्मसाधनम् ५५	१२	
२०३ प्रदेशस्वरूपवर्णनम् ५०	१३		२२४ भूतातिरिक्तस्यैकस्य सुखदुःख- हेतुत्वनिरासः ५५	२३	
२०४ भेदादितः स्कन्धोत्पत्तिकथनम् ५०	१५		२२५ कर्मणो मूर्तत्वसाधनम् ५६	५	
२०५ परमाणुस्वरूपम् ५१	४		२२६ कार्यणशरीरव्यवस्थापनम् ... ५६	१७	
२०६ तस्य सर्वावन्तिमकारणत्वोप- र्णनम् ५१	९		२२७ कार्यकारणमेदेन पुण्यस्य द्वैवि- ध्यम् ५६	२७	
२०७ द्रव्यभावात्मना तस्य निरवयव- त्वसावयवत्वव्यवस्थापनम् ... ५१	१२		२२८ पुण्यपापात्मककर्मसम्बन्धस्या- नादित्वसमर्थनम् ५७	३	
२०८ परमाणोः संश्लेषसमर्थनम् .. ५१	२०		२२९ जीवस्य कर्मयोग्यपुद्गलग्रहणव- र्णनम् ५७	१२	
२०९ परमाणोः प्रतिधात्यप्रतिधाति- त्यप्रतिपादनं ५२	३		२३० बात्यधातिमेवप्रदर्शनम् ... ५७	१८	
			२३१ द्रव्यभावपुण्यप्रतिपादनम् ... ५७	२६	
			२३२ सातवेदनीयलक्षणं तत्पदकृत्यञ्च ५८	८	
			२३३ उच्चैर्गोचलक्षणम् ५८	१७	

विषयाः	पृ.	पं.	विषयाः	पृ.	पं.
२३४ मनुजगतिलक्षणम् ५९	१		२६१ संहननस्वरूपम्... .. ६६	१४	
२३५ आनुपूर्विलक्षणम् ५९	१२		२६२ सपदकृत्यं वज्रवर्षमनाराचसंहन- नलक्षणम्... .. ६६	१७	
२३६ ऋजुवक्रगतिवर्णनम् ५९	२१		२६३ सस्थानस्वरूपम्... .. ६७	५	
२३७ मनुष्यानुपूर्विलक्षणम्... .. ६०	१०		२६४ समचतुरस्रसंस्थाननामकर्मल- क्षणम् ६७	८	
२३८ देवगतिलक्षणम्... .. ६०	१८		२६५ प्रशस्तवर्णादिनामकर्मलक्षणानि	६७	१९
२३९ देवानुपूर्विलक्षणम् ६०	२३		२६६ प्रशस्ताप्रशस्तवर्णादिकथनम्	६८	१२
२४० पञ्चेन्द्रियजातिलक्षणम्... .. ६१	४		२६७ पुद्गलानां व्यवहारनयेन वतु- विधपरिणामप्रदर्शनम्... .. ६८	२६	
२४१ तत्पदकृत्यम्... .. ६१	११		२६८ निश्चयनयप्रदर्शनम् ६९	६	
२४२ औदारिकशरीरलक्षणम्... .. ६१	२२		२६९ पराघातस्वरूपम्... .. ६९	१७	
२४३ शरीरपर्याप्तावतिव्याप्तिवार- णम्... .. ६१	२५		२७० उच्छ्वासनामकर्मलक्षणम् ६९	२०	
२४४ वैक्रियशरीरलक्षणम् ६२	७		२७१ आतपनामकर्मलक्षणम्... .. ७०	६	
२४५ आहारकशरीरलक्षणम्... .. ६२	१२		२७२ उद्योतनामकर्मस्वरूपं तत्पद- योजनम् ७०	१२	
२४६ तैजसशरीरलक्षणम् ६२	२०		२७३ शुभलक्षणतिनामलक्षणं तत्पद- कृत्यञ्च ७०	१४	
२४७ कर्मणशरीरलक्षणम् ६२	२४		२७४ अस्योदयः पक्ष्यादिष्वेति शं- कासमाधानम् ७०	१७	
२४८ कर्मणशरीरसाधनम् ६३	४		२७५ तत्त्वार्थमाभ्यानुसारेण लक्षणम्	७०	२१
२४९ वेदशब्दस्य नपुंसकनिर्देशे कार- णम् ६३	११		२७६ निर्माणनामकर्मलक्षणम् ७१	२	
२५० शरीरस्वामिनः... .. ६३	१७		२७७ तत्पदकृत्यम् ७१	७	
२५१ औदारिकादिशब्दार्थः... .. ६३	२२		२७८ त्रसनामकर्मलक्षणं तत्पदकृत्यञ्च	७१	१३
२५२ कर्मणमिच्छाशरीराणामुपभोग- वत्त्ववर्णनम्... .. ६४	१५		२७९ बादरनामकर्मलक्षणं तत्पदकृत्यञ्च	७१	१९
२५३ औदारिकाङ्गोपाङ्गनामकर्मलक्ष- णम्... .. ६४	२७		२८० सपदकृत्यं पर्याप्तनामकर्मलक्षणम्	७२	३
२५४ अङ्गुल्यादीनामुपाङ्गत्वप्रदर्श- ने निमित्तकथनम्... .. ६५	३		२८१ सपदकृत्यं प्रत्येकनामकर्मलक्ष- णम् ७२	११	
२५५ लक्षणपदकृत्यम्... .. ६५	१०		२८२ स्थिरनामकर्मलक्षणं तत्पदकृत्यञ्च	७२	१७
२५६ वैक्रियाङ्गोपाङ्गनामलक्षणम् ६५	२१		२८३ शुभनामकर्मलक्षणं तत्पदप्रयोज- नञ्च... .. ७२	२३	
२५७ आहारकाङ्गोपाङ्गलक्षणम् ६५	२४		२८४ सौभाग्यनामकर्मलक्षणं तत्पदकृ- त्यञ्च ७३	५	
२५८ तैजसकर्मणयोर्नाङ्गोपाङ्गानीति वर्णनम् ६६	१		२८५ सपदकृत्यं सुस्वरनामकर्मलक्ष- णम्... .. ७३	१२	
२५९ पृथिव्याद्येकेन्द्रियाणां नाङ्गोपाङ्ग- त्वमित्यभिधानम्... .. ६६	३				
२६० वनस्पत्यादौ तत्समर्थनम् ६६	६				

विषया	पृ.	पं.
२८६ आदेयनामकर्मलक्षणम्...	७३	१४
२८७ यशःकीर्तिनामलक्षणम् ...	७३	२१
२८८ यशःकीर्त्योर्मेवप्रदर्शनम् ...	७३	२४
२८९ देवायुषो लक्षणम्...	७४	६
२९० आयुःस्वरूपम् ...	७४	७
२९१ तद्वैविध्यं तत्स्वरूपञ्च...	७४	९
२९२ आयुर्वन्धकानां कथनम्...	७४	१५
२९३ आयुषोऽवाधायां भङ्गचतुष्टयप्रदर्शनम् ...	७४	२५
२९४ मनुजायुषस्तिर्यगायुषश्च लक्षणम्...	७५	१०
२९५ तीर्थकरनामकर्मलक्षणम् ...	७५	१६
२९६ गणधरत्वे निमित्तप्रदर्शनम्...	७५	२०
२९७ तीर्थकरकर्मणो निकाशनाकथनम् ...	७६	१
२९८ कार्यकारणभेदमिदं पुण्यं प्रदर्श्य तत्कारणप्रदर्शनम्...	७६	५
२९९ तद्वर्णनम् ...	७६	९
३०० आतिकर्मभेदप्रदर्शनम्...	७७	२
३०१ पुद्गलविपाकित्वादिप्रदर्शनम्	७७	५
३०२ पुण्यनिरूपणोपसंहारः...	७७	१६
पञ्चमः किणः		
३०३ पापलक्षणम् ...	७७	२२
३०४ पुण्यातिरिक्तपापसाधनम् ...	७८	६
३०५ प्रक्यभावपापस्वरूपम्...	७८	२१
३०६ भावार्थवर्णनम् ...	७९	१
३०७ मतिज्ञानावरणलक्षणम्...	७९	१३
३०८ तत्पदकृत्यम् ...	७९	२१
३०९ आवरणकर्मणां सतामसत्वां मत्यादीनामावारकत्वमिति समर्थनम्...	७९	२६
३१० मतिज्ञानावरणस्थितिकालवर्णनम् ...	८०	६

विषया	पृ.	पं.
३११ वाघाकालकथनम्...	८०	७
३१२ श्रुतज्ञानावरणलक्षणम् ...	८०	१५
३१३ तत्पदकृत्यम् ...	८०	१६
३१४ अवधिज्ञानावरणलक्षणम् ...	८१	७
३१५ तत्पदप्रयोजनवर्णनम् ...	८१	१०
३१६ मनःपर्यवावरणस्वरूपम्...	८१	२२
३१७ तद्भावार्थः...	८१	२५
३१८ केवलज्ञानावरणस्वरूपम् ...	८२	१०
३१९ असम्यक्स्य मनःपर्यवाधावरणसङ्भावसमर्थनम्...	८२	१७
३२० दानान्तरायलक्षणम् ...	८३	२
३२१ सामग्रीसमवधानासमवधानयोरिति पदप्रयोजनमिधानम्	८३	९
३२२ कामान्तरायाद्विस्वरूपम् ...	८३	१६
३२३ सम्यग्वाचितेऽपीति पदसार्थक्यसमर्थनम् ...	८३	२३
३२४ भोगान्तरायलक्षणम् ...	८३	२७
३२५ उपभोगान्तरायस्वरूपम् ...	८४	६
३२६ वीर्यान्तरायस्वरूपम् ...	८४	८
३२७ अस्योद्यम्यन्याधिकत्वप्रदर्शनम्	८४	११
३२८ अल्लुर्दर्शनावरणलक्षणम्...	८४	१६
३२९ अत्र तत्त्वार्थवृत्तिहारिमद्गटीकासंवादः ...	८४	२३
३३० अल्लुर्दर्शनावरणलक्षणम् ...	८५	५
३३१ अवधिदर्शनावरणलक्षणम् ...	८५	१०
३३२ तत्पदकृत्यम् ...	८५	१३
३३३ केवलदर्शनावरणलक्षणम् ...	८५	१९
३३४ तद्भावार्थः...	८५	२२
३३५ मनःपर्यवर्धनं नास्तीत्यभिधानम्...	८६	५
३३६ निद्रास्वरूपम् ...	८६	११
३३७ भावार्थः पदकृत्यञ्च ...	८६	१३
३३८ निद्रानिद्रास्वरूपं तत्पदकृत्यञ्च	८६	२३
३३९ प्रचललक्षणम् ...	८७	२
३४० तद्भावार्थः पदप्रयोजनञ्च ...	८७	३

विषयाः	पृ.	पं.	विषयाः	पृ.	पं.
३४१ प्रचलाप्रचलालक्षणम् ८७	१२		३७३ अप्रत्याख्यानस्वरूपम्... .. ९५	४	
३४२ स्थानाद्विस्वरूपम्... .. ८७	१६		३७४ अप्रत्याख्यानक्रोधादिस्वरूपम्	९५	१७
३४३ तद्भावार्थः... .. ८७	१८		३७५ प्रत्याख्यानस्वरूपम् ९५	२४	
३४४ दर्शनावरणस्य वन्धादिसंख्या- प्रदर्शनम् ८७	२५		३७६ प्रत्याख्यानक्रोधादिस्वरूपम् ...	९६	७
३४५ नीचैर्गोत्रलक्षणम्... .. ८८	४		३७७ संज्वलनक्रोधादिस्वरूपम् ...	९६	१३
३४६ तद्प्रयोजनम् ८८	६		३७८ हास्यमोहनीयस्वरूपम्... .. ९७	३	
३४७ असातवदनीयस्वरूपम्... .. ८८	१७		३७९ रतिमोहनीयस्वरूपम् ९७	९	
३४८ तत्प्रयोजनम् ८८	२०		३८० अरतिमोहनीयलक्षणम्... .. ९७	१४	
३४९ मिथ्यात्वमोहनीयस्वरूपम् ... ८९	२		३८१ शोकमोहनीयलक्षणम् ९७	१८	
३५० दर्शनमोहनीयभेदवर्णनम् ... ८९	३		३८२ मयमोहनीयलक्षणम् ९७	२४	
३५१ स्थावरनामलक्षणम् ८९	११		३८३ सुगुप्तामोहनीयलक्षणम् ९८	६	
३५२ तत्प्रयोजनम्... .. ८९	१२		३८४ पुरुषवेदस्वरूपम्... .. ९८	१०	
३५३ सूक्ष्मनामकर्मलक्षणम् ८९	२१		३८५ स्त्रीवेदस्वरूपम्... .. ९८	१७	
३५४ तत्प्रयोजनम्... .. ९०	१		३८६ नपुंसकवेदस्वरूपम् ९८	२३	
३५५ अपयसिनामस्वरूपम् ९०	६		३८७ तिर्यग्नातिलक्षणम् ९९	५	
३५६ साधारणकर्मलक्षणम् ९०	१२		३८८ तिर्यगालुपूर्वीलक्षणम् ९९	९	
३५७ एकस्मिन् शरीरेऽनेकजीवप्रा- प्तिसमर्थनम् ९०	१४		३८९ एकेन्द्रियजातिलक्षणम्... .. ९९	१४	
३५८ अस्थिरनामलक्षणम् ९०	२२		३९० द्वीन्द्रियादिजातिस्वरूपाणि ...	१००	६
३५९ अशुभनामस्वरूपम् ९१	२		३९१ कुक्षगत्यादिस्वरूपाणि... .. १००	१७	
३६० दुर्मगनामस्वरूपम् ९१	९		३९२ कृषमनाराचादिसंहननलक्ष- णानि... .. १०१	१४	
३६१ दुःस्वरनामस्वरूपम् ९१	१५		३९३ कृषमनाराचविषये मतान्तर- प्रदर्शनम् १०१	२३	
३६२ अनादेयनामस्वरूपम् ९१	२०		३९४ सेवार्चनिरूपणम् १०२	७	
३६३ अयशःकीर्तिनामलक्षणम् ... ९२	२		३९५ न्यग्रोधपरिमण्डलादिस्वरू- पाणि... .. १०२	१३	
३६४ नरकगतिनामलक्षणम्... .. ९२	९		३९६ वामनस्य ह्रण्डस्य च स्वरूपम्	१०३	४
३६५ नरकायुलक्षणम् ९२	१४		३९७ पापहेतुकथनम् १०३	१५	
३६६ नरकालुपूर्वीस्वरूपम् ९२	२०		३९८ तदर्थवर्णनम् १०३	१८	
३६७ अनन्तालुबन्धिशब्दार्थः... .. ९३	२		३९९ पापनिरूपणोपसंहारः... .. १०४	५	
३६८ तत्रत्यपदानां भावार्थवर्णनम्	९३	५			
३६९ अनन्तालुबन्धिक्रोधस्वरूपम्... ९३	२१				
३७० अनन्तालुबन्धिमानस्वरूपम्... ९४	९				
३७१ - " मायास्वरूपम्... ९४	१६				
३७२ - " लोभस्वरूपम्... ९४	२३				

पृष्ठः किरणः

४०० आश्रयलक्षणम् १०४ १४

४०१ आश्रयस्य वन्धकारणत्वे शङ्का

समाधानञ्च १०४ २२

विषयः	पृ. पं.	विषयः	पृ. पं.
४०२ विवक्षाभेदादाश्रयस्य द्विच- त्वारिंशद्विधत्वमिति समर्थ- नम् १०५ ७		४३२ अग्रत्यास्थानिकीलक्षणम् ... ११४ २१	
४०३ क्रियास्वभावत्वं नाश्रयस्येति वर्णनम् १०५ १६		४३३ दृष्टिकीस्वरूपम् ११५ ५	
४०४ द्रव्यभावाश्रयस्वरूपम् ... १०५ २६		४३४ स्पृष्टिकीस्वरूपम् ११५ १३	
४०५ स्पर्शेन्द्रियाश्रयस्वरूपम् ... १०६ १०		४३५ प्रातीत्यिकीस्वरूपम् ११५ १८	
४०६ रसनेन्द्रियाश्रयस्वरूपम् १०६ १७		४३६ सामन्तोपनिपातिकीस्वरूपम् ११५ २२	
४०७ घ्राणेन्द्रियाश्रयस्वरूपम् ... १०७ २		४३७ नैःशक्निकीलक्षणम् ११६ ६	
४०८ वक्षुरिन्द्रियाद्याश्रयस्वरूपम् १०७ ७		४३८ स्वाहस्तिकीलक्षणम् ११६ १३	
४०९ क्रोधाद्याश्रवाः... .. १०७ १५		४३९ आह्वापनिकीलक्षणम् ११६ १८	
४१० हिंसाश्रयस्वरूपम् १०८ १		४४० विदारणिकीलक्षणम् ११६ २५	
४११ प्रमत्तस्वरूपम्... .. १०८ ३		४४१ अनामोगप्रत्ययिकीस्वरूपम् ११७ ५	
४१२ पदानां प्रयोजनानि १०८ १०		४४२ अनवकांक्षप्रत्ययिकीस्वरूपम् ११७ ११	
४१३ हिंसायां भङ्गप्रदर्शनम् ... १०८ १७		४४३ प्रायोगिकीस्वरूपवर्णनम् ... ११७ १८	
४१४ असत्याश्रयलक्षणम् १०९ २		४४४ सामुदायिकीस्वरूपवर्णनम्... ११७ २५	
४१५ स्तेयाश्रयलक्षणम् १०९ १२		४४५ प्रेमप्रत्ययिकीस्वरूपवर्णनम्... ११८ ४	
४१६ कर्मग्रहणेऽप्यस्तेयत्वसमर्थ- नम् १०९ १६		४४६ द्वेषप्रत्ययिकीस्वरूपवर्णनम् ११८ ८	
४१७ अग्रह्याश्रयस्वरूपम् ११० २		४४७ ईर्ष्यापथिकीस्वरूपवर्णनम् ... ११८ ११	
४१८ मेषुनशब्दाययोगे हेतुः ... ११० ६		४४८ तत्त्वार्थभाष्यामिमत्तसम्बन्ध- मिथ्यात्वक्रिययोः स्वरूपम् ११८ १८	
४१९ परिग्रह्याश्रयस्वरूपम्... .. ११० १६		४४९ शुभाशुभाश्रयप्रदर्शनम् ... ११८ २५	
४२० कायाश्रयस्वरूपम् १११ २		४५० आश्रयनिरूपणोपसंहारः ... ११९ ४	
४२१ बायाश्रयस्वरूपम् १११ १२		सप्तमः किरणः	
४२२ मनआश्रयस्वरूपम् १११ १९			
४२३ कायिक्या लक्षणम् ११२ ७		४५१ संवरलक्षणम् ११९ ११	
४२४ आधिकरणिक्या लक्षणम्... ११२ १३		४५२ कर्मनिरोधस्य संवरत्वे शंका- समाधानञ्च ११९ १४	
४२५ प्रादोषिक्या लक्षणम्... .. ११३ १		४५३ समित्यादीनां संवरत्वसमर्थ- नम्... .. ११९ २०	
४२६ पारितापनिकीस्वरूपम् ... ११३ ७		४५४ संवरस्यात्मपरिणामविशेष- त्वकथनम्... .. १२० ८	
४२७ प्राणातिपातिकीस्वरूपम् ... ११३ १२		४५५ द्रव्यभावसंवरप्रदर्शनम् ... १२० १२	
४२८ आरम्भिकीस्वरूपम् ११३ १८		४५६ प्रकारान्तरेण संवरस्य द्वैवि- ध्यवर्णनम्... .. १२० २०	
४२९ पारिग्रहिकीस्वरूपम्... .. ११४ २		४५७ तयोर्युगस्थानप्रदर्शनम् ... १२१ ९	
४३० मायाप्रत्ययिकीलक्षणम् ... ११४ ७		४५८ गुणस्थानभेदाः... .. १२१ १५	
४३१ मिथ्यादर्शनप्रत्ययिकीलक्षणम् ११४ ११			

विषयाः	पृ.	पं.
४५९ गुणस्थानानां सामान्येन स्व- रूपवर्णनम् १२१	२०	
४६० गुणस्थानस्वरूपम् १२२	६	
४६१ प्रथमगुणस्थानमेवप्रदर्शनम् १२२	१४	
४६२ व्यक्तमिथ्यात्वस्वरूपम् ... १२२	२२	
४६३ तस्याधिकारिकथनम्... .. १२३	१	
४६४ मिथ्यादृष्टौ गुणस्थानसम्भव- वर्णनम् १२३	३	
४६५ तथापि तस्य मिथ्यादृष्टित्वस- मर्थनम् १२३	१०	
४६६ अव्यक्तमिथ्यात्वस्वरूपम् ... १२३	१८	
४६७ रत्नशेखरसूर्यमिमांशप्रदर्श- नम्... .. १२३	२४	
४६८ स्वाशयवर्णनम् १२३	२७	
४६९ मिथ्यात्वस्य चतुर्धा कालवि- भागं विधाय जीवेषु तत्प्रदर्श- नम्... .. १२४	१	
४७० अत्र कर्मप्रकृतीनां बन्धो वेद- ना सत्ता च कियतीनामित्यस्य कथनम् १२४	१२	
४७१ द्वितीयगुणस्थानस्वरूपम् ... १२४	१७	
४७२ तदर्थवर्णनम् १२४	२०	
४७३ ग्रन्थिसमीपगमनतद्भेदोपश- मिकसम्यक्त्वलामादिवर्ण- नम्... .. १२४	२५	
४७४ अत्र कर्मप्रशिक्षकमतसिद्धान्त- भताभिधानम् १२५	१२	
४७५ उपशमसम्यक्त्वस्वरूपम् ... १२५	२३	
४७६ तद्भेदवर्णनम् १२५	२८	
४७७ करणत्रयस्वरूपम् १२६	८	
४७८ आयुषो वर्जने कारणप्रदर्शनम् १२६	१६	
४७९ यथाप्रवृत्तिकरणाधिकारिक- थनम् १२६	२१	
४८० अपूर्वकरणस्वरूपम् १२६	२४	
४८१ अनिवृत्तिकरणस्वरूपम् ... १२७	४	

विषयाः	पृ.	पं.
४८२ अनिवृत्तिकरणनामप्रवृत्तिनि- मित्तकथनम् १२७	९	
४८३ अन्तरकरणस्वरूपम्... .. १२७	१७	
४८४ श्रेणिजन्योपशमसम्यक्त्वस्य- स्वरूपम्... .. १२८	१०	
४८५ कस्य सात्त्वादनगुणस्थानमि- त्यस्योत्तरम् १२८	१७	
४८६ सात्त्वादनस्य गुणस्थानत्वस- मर्थनम् १२९	१	
४८७ अत्र कर्मप्रकृतीनां बन्धवेदानास- त्तानां व्यावर्णनम् १२९	५	
४८८ मिश्रगुणस्थानस्वरूपम् ... १२९	१०	
४८९ आवाधेवर्णनम्... .. १२९	१४	
४९० अत्र नायुषो बन्धो मरणं वेति कथनम् १२९	२०	
४९१ मिश्रगमने मतमेवप्रदर्शनम् १२९	२४	
४९२ अत्र कर्मणां बन्धवेदानासत्ता- मिधानम्... .. १३०	२	
४९३ चतुर्थगुणस्थानस्वरूपम्... १३०	८	
४९४ तद्भावार्यकथनम् १३०	१४	
४९५ औपशमिकल्लापोपशमिकयो- र्विशेषप्रदर्शनम् १३०	२४	
४९६ अस्योक्तदृष्टिस्थितिसमर्थनम् १३१	१	
४९७ सम्यक्त्वोत्पत्तिनिदानप्रदर्श- नम्... .. १३१	५	
४९८ निसर्गसम्यक्त्वादिस्वरूपव- र्णनम् १३१	९	
४९९ सम्यक्त्वलामकालकथनम्... १३१	१६	
५०० अत्र कर्मणां बन्धवेदानासत्तानां वर्णनम् १३१	१९	
५०१ पञ्चमगुणस्थानस्वरूपम् ... १३१	२४	
५०२ विरताविरतेमिज्ञादृष्टकप्रदर्श- नम्... .. १३२	१	
५०३ अष्टममध्यमेोक्तदृष्टेशविरति- प्रदर्शनम्... .. १३२	१२	

विषयः	पृ. सं.	विषयः	पृ. सं.
५०४ ब्राह्मण्युद्धतनामकथनम् ...	१३२ १६	५३० प्रथमगुणव्रतस्य पञ्चातिचार-	
५०५ व्रतानामुत्पत्तिकथनम् ...	१३२ २०	वर्णनम् ...	१४४ १
५०६ द्वितीया मेदप्रदर्शनम् ...	१३२ २३	५३१ द्वितीयगुणव्रतस्य पञ्चाति-	
५०७ प्रथमगुणव्रतस्वरूपम् ...	१३३ १३	चारदर्शनम् ...	१४४ ११
५०८ द्वितीयागुणव्रतवर्णनम् ...	१३३ १९	५३२ तृतीयगुणव्रतस्य पञ्चाति-	
५०९ व्यासनिर्दिष्टस्य धृत्यव्यवहारे		चारः ...	१४४ १६
कारणकथनम् ...	१३३ २७	५३३ प्रथमशिक्षापद्व्रतातिचाराः	१४५ २३
५१० तृतीयागुणव्रतनिरूपणम् ...	१३४ ६	५३४ कायवृत्त्याणिद्यानादीनामति-	
५११ चतुर्थागुणव्रतनिरूपणम् ...	१३४ १५	चारत्वसमर्थनम् ...	१४५ ३
५१२ पञ्चमागुणव्रतनिरूपणम् ...	१३४ २४	५३५ द्वितीयशिक्षाव्रतातिचाराः	१४५ १८
५१३ प्रथमगुणव्रतस्वरूपम् ...	१३५ २	५३६ तृतीयशिक्षापद्व्रतातिचाराः	१४७ १३
५१४ द्वितीयगुणव्रतम् ...	१३५ १०	५३७ चतुर्थशिक्षापद्व्रतातिचाराः	१४७ २७
५१५ तृतीयगुणव्रतम् ...	१३५ २४	५३८ मतिचारत्वे मतान्तरप्रदर्श-	
५१६ सन्धैवपदमेवमरूपम् ...	१३५ २८	नम् ...	१४८ ९
५१७ शिक्षापद्व्रतगुणव्रतवर्णनम्		५३९ पञ्चमगुणव्रतस्थानस्योक्तद्विधा-	
कथनम् ...	१३५ २४	तिकथनम् ...	१४८ १४
५१८ शिक्षापद्व्रतमेवाः ...	१३६ २९	५४० अत्र कर्मणां बन्धवेदनासत्ता-	
५१९ सामाधिक्यस्वरूपम् ...	१३७ २	गामभिधानम् ...	१४८ १८
५२० वैशाखिकाधिक्यस्वरूपम् ...	१३७ १२	५४१ षष्ठगुणव्रतवर्णनम् ...	१४८ २३
५२१ षोडशव्रतस्वरूपम् ...	१३७ २१	५४२ विद्युत्प्रकर्षाप्रकर्षवर्णनम् ...	१४९ ६
५२२ षोडशोपवासमेदप्रदर्शनम् ...	१३७ २७	५४३ गुणव्रतस्थानस्थितौ मत-	
५२३ मतिचिन्तविमोक्षणस्वरूपम् ...	१३८ १३	मेदप्रदर्शनम् ...	१४९ ८
५२४ सभ्यगृहिदेवाधिराजानामति-		५४४ अणवसत्तुसारोऽर्थकोटिव्य-	
चारसम्भवसमर्थनम् ...	१३९ १६	वस्याप्रदर्शनम् ...	१४९ ११
५२५ प्रथमव्रतस्य पञ्चातिचार-		५४५ अत्र कर्मणां बन्धवेदनासत्तायां	
वर्णनम् ...	१३९ २८	व्यावर्धनम् ...	१४९ १४
५२६ द्वितीयव्रतस्य पञ्चातिचार-		५४६ सप्तमगुणव्रतस्थानस्वरूपम् ...	१४९ १८
वर्णनम् ...	१४० ७	५४७ अत्र तिर्यकसम्भ्रान्तप्रारम्भ	
५२७ तृतीयव्रतस्य पञ्चातिचारप्र-		वृत्ति वर्णनम् ...	१४९ २३
दर्शनम् ...	१४१ ५	५४८ अत्र कर्मणां बन्धवेदनासत्तायां	
५२८ चतुर्थव्रतस्य पञ्चातिचारप्र-		मभिधानम् ...	१५० ५
दर्शनम् ...	१४२ १	५४९ अष्टमगुणव्रतस्थानस्वरूपम् ...	१५० १०
५२९ पञ्चमव्रतस्य पञ्चातिचार-		५५० स्थितिचारादिवस्वरूपम् ...	१५० १८
कथनम् ...	१४३ ३	५५१ गुणव्रतस्थानस्वरूपम् ...	१५१ ७

विषयाः	पृ.	पं.
५५२ संक्रमयोग्यप्रकृत्यभिधानम्...	१५१	०.१२
५५३ अपूर्वस्थितिवृत्तस्वरूपम्...	१५१	२१
५५४ गुणस्थानस्यास्यकालमानम्...	१५१	२४
५५५ अत्र जीवस्य क्षपकोपशमक-		
त्वाभ्यां द्वैविध्यसमर्थनम्...	१५१	२५
५५६ क्षप्यवसायस्थानानामनुक्षण-		
मधिकधिकत्वविर्णनम्...	१५१	२७
५५७ क्षपकश्रेणिप्रतिपक्षप्रदर्शनम्...	१५२	११
५५८ अनन्तानुबन्धिनां विसंयोज-		
नायाः प्रणनहेतुः...	१५२	१४
५५९ तद्विसंयोजकानां वर्णनम्...	१५२	१५
५६० अनन्तानुबन्धिनां क्षपणाय यो-		
ग्यकरणमभिधानम्...	१५२	१८
५६१ उद्भूतनाशकमभिधानम्...	१५३	१
५६२ प्राप्तानिवृत्तिकरणकृत्यम्...	१५३	६
५६३ दर्शनसोहनीयक्षपणारम्भक-		
प्रदर्शनम्...	१५३	१०
५६४ तत्रानिवृत्तिकरणाद्धायां कर्त्त-		
व्यवर्णनम्...	१५३	१२
५६५ बद्धायुषः क्षपकश्रेण्यारम्भे		
विशेषवर्णनम्...	१५४	२२
५६६ अबद्धायुषस्तथात्वे चारित्र-		
मोहनीयक्षपणारम्भस्य नि-		
श्चय इति वर्णनम्...	१५४	३
५६७ करणविशेषाणां तत्राभिधानम्...	१५४	३
५६८ षोडशकर्मक्षपणविषये मत-		
भेदः...	१५४	१४
५६९ ततो नवलोकायक्षपणवर्ण-		
नम्...	१५४	१६
५७० स्पर्धकवर्णनम्...	१५५	५
५७१ क्रिट्टिकरणाद्धानिरूपणे क्रिट्टि-		
स्वरूपवर्णनम्...	१५५	२१
५७२ स्थूलजातिभेदापेक्षया क्रिट्टि-		
नां द्वादशधा कल्पनप्रदर्शनम्...	१५५	२४

विषयाः	पृ.	पं.
५७३ मानादिनां प्रतिपक्षस्य विशेष-		
प्रदर्शनम्...	१५६	१
५७४ क्रिट्टिवेदनाद्धारणनम्...	१५६	५
५७५ क्रदा क्षीणकषायो भवतीत्य-		
स्य प्रकाशनम्...	१५७	१९
५७६ क्षीणकषायाद्धाया चरमसंख्ये-		
यमागे कर्त्तव्यप्रकटनम्...	१५७	२३
५७७ केवलीभवनावर्णनम्...	१५८	२
५७८ उपशमश्रेणिप्रारम्भककथनम्...	१५८	२
५७९ तत्र मतान्तरप्रदर्शनम्...	१५८	४
५८० अनन्तानुबन्धुपशमनानिरू-		
पणम्...	१५८	५
५८१ उपशमनास्वरूपम्...	१५८	२०
५८२ मतान्तरेणानन्तानुबन्धिनां वि-		
संयोजनैवेतिवर्णनम्...	१५८	२३
५८३ दर्शनत्रिकोपशमनानिरूपणं		
तदधिकारिवर्णनञ्च...	१५९	१
५८४ चारित्रमोहोपशमनावर्णनम्...	१५९	९
५८५ लोभवेदनाद्धाया विभागव्य-		
वर्णनम्...	१६०	८
५८६ उपशान्तमोहात्पतने हेतुद्वय-		
प्रदर्शनम्...	१६०	२२
५८७ गुणस्थानेऽस्मिन् कर्मणां व-		
श्ववेदनासत्तानां वर्णनम्...	१६१	३
५८८ नवमगुणस्थानस्वरूपम्...	१६१	८
५८९ तदर्थवर्णनम्...	१६१	१४
५९० अत्र क्षपकेण क्षीयमानकर्मप्रक-		
तिवर्णनम्...	१६१	२३
५९१ उपशमकेनोपशम्यमानकर्मप्र-		
कृतिवर्णनम्...	१६२	२
५९२ अत्र कर्मणां वश्ववेदनासत्ता-		
नां प्रदर्शनम्...	१६२	३
५९३ दशमगुणस्थानस्वरूपम्...	१६२	९

विषयः	पृ. पं.	विषयः	पृ. पं.
५२४ अत ऊर्ध्वं क्षपकोपशमकयोर्वि- स्तव्यस्थानस्याभिधानम् ... १६२ १५		६१५ केवलिसमुद्घातवर्णनम् ... १६५ १९	
५९५ अत्र कर्मणां बन्धवेदनासत्ता- संख्यावर्णनम् ... १६२ १८		६१६ अत्र कर्मणां बन्धवेदनासत्ता- संख्यावर्णनम् ... १६५ २५	
५९६ एकादशगुणस्थानस्वरूपम् १६२ २२		६१७ चतुर्दशगुणस्थानस्वरूपम् ... १६६ १	
५९७ आसंसारमेकस्योपश्लेष- तुःकृत्य इति वर्णनम् ... १६३ ७		६१८ शैलेयीशब्दव्युत्पत्तिः ... १६६ ५	
५९८ अत्रागममिप्रायप्रदर्शनम् ... १६३ १०		६१९ शैलेयीकर्मः ... १६६ ७	
५९९ उपशमश्लेषयारम्भकाणाम- विरतादीनां कथमत्र मिश्रा- त्वादीनामुपशमवेत्यस्य स- माधानम् ... १६३ ११		६२० अत्र कर्मक्षयप्रदर्शनम् ... १६६ १९	
६०० उपशमश्लेषोपशमयोर्विशेष- प्रदर्शनम् ... १६३ १४		६२१ अत्र कर्मणां बन्धवेदनासत्ता- संख्याप्रदर्शनम् ... १६७ ४	
६०१ तथात्वेऽपि न संस्यक्तविवि- धात इति वर्णनम् ... १६३ १६		६२२ भेदपूर्वकं समित्यादीनां नि- रूपणम् ... १६७ १०	
६०२ अत्र कर्मणां बन्धवेदनास- त्तासंख्यावर्णनम् ... १६३ २५		६२३ समितिलक्षणं पञ्चकृत्यञ्च ... १६७ १६	
६०३ द्वादशगुणस्थानस्वरूपम् ... १६४ १		६२४ सपदकृत्यमीर्यासमितिलक्ष- णम् ... १६७ २३	
६०४ क्षपकश्लेषिण्यमवमेकवारमेवे- त्यभिधानम् ... १६४ ५		६२५ भाषासमितिलक्षणम् ... १६८ २	
६०५ केवलज्ञानप्राप्तिकथनम् ... १६४ ६		६२६ एषणासमितिलक्षणम् ... १६८ ६	
६०६ अत्र कर्मणां बन्धवेदनासत्ता- संख्याकथनम् ... १६४ ८		६२७ आदाननिरूपणासमितिलक्ष- णम् ... १६८ १४	
६०७ तत्तद्गुणस्थानेषु कर्मप्रकृ- तिलक्षणप्रदर्शनम् ... १६४ ११		६२८ उत्सर्गसमितिलक्षणम् ... १६८ १९	
६०८ त्रयोदशगुणस्थानस्वरूपम् ... १६४ १६		६२९ सप्रभेदं गुप्तिस्वरूपम् ... १६८ २५	
६०९ सप्रभेदं योगवर्णनम् ... १६४ १९		६३० सपदकृत्यं गुप्तिलक्षणम् ... १६९ ५	
६१० केवलिनो प्रोग्रयस्य फलप्रद- र्शनम् ... १६५ १		६३१ कायगुप्तिलक्षणम् ... १६९ १२	
६११ सयोगिकेवलिनो भेदप्रदर्शनम् १६५ ४		६३२ तत्र शालीयनियमप्रदर्शनम् १६९ १५	
६१२ एतद्गुणस्थानकालमानम् १६५ ७		६३३ नियमान्तरस्यापि प्रदर्शनम् १६९ २५	
६१३ समुद्घातवर्णनम् ... १६५ ११		६३४ वागुत्पत्तिर्लक्षणं तद्व्युत्पत्ति- कार्यञ्च ... १७० ७	
६१४ तद्भेदाः ... १६५ १४		६३५ भाषासमित्यतिव्याप्तिप- रिहाराः ... १७० १५	
		६३६ मनोगुप्तिस्वरूपम् ... १७० १९	
		६३७ परीपदस्वरूपम् ... १७० २५	
		६३८ परीपदशब्दव्युत्पत्तिः ... १७० २६	
		६३९ सपदकृत्यं तल्लक्षणम् ... १७१ २	
		६४० नवैः परीपदस्वामिवर्णनम् ... १७१ ४	
		६४१ नवैरेवास्यापदकृत्यवर्णनम् १७१ ८	

विषयाः	पृ.	पं.	विषयाः	पृ.	पं.
६४२ नयैस्तत्कालवर्णनम् १७१	१९		६६५ अस्य चारित्रमोहनीयक्षयो-		
६४३ परिवहामेदप्रदर्शनम् १७१	२४		पशमजन्यत्वकथनम् १७६	४	
६४४ क्षुधाद्यो न परीषहा इति			६६६ वचपरीषहस्वरूपम् १७६	५	
वर्णनम् १७२	१०		६६७ अस्य चारित्रमोहक्षयोपश-		
६४५ क्षुत्परीषहस्वरूपम् १७२	१३		जत्वकथनम् १७६	१०	
६४६ क्षुधासम्भवगुणस्थानप्रद-			६६८ याचनादिपरीषहस्वरूपाणि	१७६	१४
र्शनम् १७२	२१		६६९ याचनापरीषहलक्षणम् १७६	२०	
६४७ पिपासापरीषहस्वरूपम् १७२	२२		६७० अस्य चारित्रमोहक्षयोपश-		
६४८ शीतपरीषहस्वरूपम् १७२	२७		मजत्ववर्णनम् १७६	२२	
६४९ उष्णपरीषहस्वरूपम् १७३	२		६७१ अलामपरीषहस्वरूपम् १७६	२४	
६५० वंशपरीषहादिस्वरूपम् १७३	९		६७२ क्षामान्तरायक्षयोपशमज-		
६५१ क्षुधादिपरीषहाणां चारित्र-			न्यत्वमस्येति वर्णनम् १७७	१	
मोहनीयक्षयोपशमजन्यत्व-			६७३ रोगपरीषहस्वरूपम् १७७	२	
वर्णनम् १७३	१४		६७४ दृष्टस्पर्शपरीषहादिस्वरूपम्	१७७	११
६५२ वेदनीयक्षयोपशमजन्या इत्य-			६७५ मलपरीषहनिरूपणम् १७७	२५	
स्य भावार्थः १७३	१९		६७६ चारित्रमोहक्षयोपशमजन्य-		
६५३ अवक्षुत्परीषहस्वरूपम् १७४	३		त्वमेवामिति वर्णनं १७८	२	
६५४ अरतिपरीषहस्वरूपम् १७४	९		६७७ सत्कारपरीषहामिधानम् १७८	४	
६५५ स्त्रीपरीषहस्वरूपम् १७४	१३		६७८ अस्य चारित्रमोहनीयक्ष-		
६५६ अवस्थादिपरीषहाणां चारि-			योपशमजन्यत्वकथनम् १७८	९	
त्रमोहनीयक्षयोपशमजन्य-			६७९ प्रज्ञापरीषहवर्णनम् १७८	१०	
त्वकथनम् १७४	१७		६८० अस्य ज्ञानावरणक्षयोपशम-		
६५७ चर्यापरीषहादिस्वरूपम् १७४	२४		जत्ववर्णनम् १७८	१४	
६५८ चर्याद्वैविध्यप्रदर्शनम् १७५	५		६८१ अज्ञानपरीषहस्वरूपम् १७८	१६	
६५९ चर्यापरीषहस्य चारित्रमो-			६८२ अस्य ज्ञानावरणक्षयोपशम-		
हनीयक्षयोपशमजन्यत्व-			जन्यत्वकथनम् १७८	१९	
वर्णनम् १७५	८		६८३ सम्यक्त्वपरीषहस्वरूपम् १७८	२१	
६६० निषद्यापरीषहस्वरूपम् १७५	१०		६८४ अस्य दर्शनमोहनीयक्षयोप-		
६६१ अस्य चारित्रमोहनीयक्ष-			शमजन्यत्ववर्णनम् १७८	२४	
योपशमजन्यत्वम् १७५	१६		६८५ एकत्र जीवे यत्तत्सत्त्वसंख्या-		
६६२ शय्यापरीषहस्वरूपम् १७५	१८		कथनम् १७८	२६	
६६३ अस्य चारित्रमोहक्षयोपश-			६८६ सप्रमेदं यतिधर्मस्वरूपम् १७९	४	
मजत्वमिति वर्णनं १७५	२२		६८७ सपदकृतं यतिधर्मलक्षणम्	१७९	७
६६४ आक्रोशपरीषहस्वरूपम् १७५	२४		६८८ सप्रमेदं भावनास्वरूपम् १७९	१८	

विषयः	पृ.	पं.	विषयः	पृ.	पं.
६८९ सपदकृत्यं तल्लक्षणम् ...	१७९	२२	७१९ भुतद्वारविचारः ...	१८८	१६
६९० सप्रमेदं चारित्र्यस्वरूपम् ...	१८०	४	७२० ज्ञानद्वारेऽस्य द्वारस्यान्तर्भाव		
६९१ तद्भावार्थः ...	१८०	६	इति कथनम् ...	१८८	२१
६९२ चारित्र्यस्यानेकधा विभाग-			७२१ तीर्थद्वारविचारः ...	१८९	२
प्रदर्शनम्...	१८०	१५	७२२ लिङ्गद्वारविचारः ...	१८९	७
६९३ सामायिकस्वरूपम् ...	१८०	२२	७२३ लिङ्गमेवप्रदर्शनम् ...	१८९	१०
६९४ लक्षणपदकृत्यम्...	१८०	२७	७२४ शरीरद्वारविचारः ...	१८९	१४
६९५ अस्य शुक्तिमिश्रत्वसमर्थनम्	१८१	६	७२५ क्षेत्रद्वारविचारः ...	१८९	२१
६९६ इत्वरकालसामायिकस्वरूपम्	१८१	९	७२६ जन्मसद्भावशब्दार्थः...	१९०	१
६९७ याचस्त्रीवकालसामायिक-			७२७ कर्मकर्मभूमिप्रदर्शनम् ...	१९०	४
स्वरूपम्...	१८१	१४	७२८ कालद्वारविचारः ...	१९०	१०
६९८ छेदोपस्थापनस्वरूपम् ...	१८१	२३	७२९ कालमेवप्रदर्शनम् ...	१९०	१८
६९९ निरतिचारस्वरूपम् ...	१८२	७	७३० तेषां क्षेत्रप्रदर्शनम् ...	१९०	१९
७०० सातिचारस्वरूपम् ...	१८२	८	७३१ तत्तद्वरकतुल्यकालवत्क्षेत्र-		
७०१ परिहारविशुद्धिकस्वरूपम्...	१८२	१२	वर्णनम् ...	१९०	२६
७०२ तपोविशेषप्रतिपादनम् ...	१८२	२१	७३२ परिहारविशुद्धिसंयताभ्येण-		
७०३ परिहारविशुद्धिकानां क्षेत्र-			कालविचारः ...	१९१	५
कालवर्णनम् ...	१८३	१५	७३३ सूक्ष्मसम्पराययथाख्याता-		
७०४ सूक्ष्मसम्परायस्वरूपम् ...	१८३	२२	अयेण तद्विचारः ...	१९१	१४
७०५ तद्द्वैविध्यस्वरूपवर्णनम् ...	१८४	१	७३४ अपगतवेदयोरनयोस्संहरण-		
७०६ यथाख्यातस्वरूपम् ...	१८४	१२	समर्थनम्...	१९१	२४
७०७ एतद्द्वैविध्यस्वरूपवर्णनम्...	१८४	१७	७३५ उत्सर्पिण्यादिकालस्वरूपम्...	१९२	२
७०८ षट्त्रिंशद्द्वारनामानि...	१८५	३	७३६ अवसर्पिण्याः प्रथमं-विभागे		
७०९ प्रज्ञापनाद्वारविचारः...	१८५	१०	हेतुवर्णनम् ...	१९२	१४
७१० वेदद्वारविचारः...	१८५	२३	७३७ परिभागेन सहारकाणां वयु-		
७११ रागद्वारविचारः ...	१८६	१०	त्पत्तिः ...	१९२	१५
७१२ कल्पद्वारविचारः ...	१८६	१६	७३८ अरकेषु मनुष्याणां शरीरो-		
७१३ स्थितास्थितकल्पपरिचयः...	१८६	२२	च्छायादिवर्णनम्...	१९२	२४
७१४ प्रकारान्तरेण कल्पद्वारवि-			७३९ गतिद्वारविचारः ...	१९३	१२
चारः ...	१८७	३	७४० देवलोकनामनिर्देशः ..	१९४	१२
७१५ चारित्र्यद्वारविचारः ...	१८७	८	७४१ सौधमार्गदेवलोकानां स्थि-		
७१६ प्रतिसेवनाद्वारविचारः ...	१८७	१८	तिव्यवस्था ...	१९४	१९
७१७ प्रतिसेवनापदव्युत्पत्तिः ...	१८७	२१	७४२ कल्पोपपन्नशब्दार्थः...	१९५	३
७१८ ज्ञानद्वारविचारः ...	१८८	७	७४३ विजयादिशब्दनिश्चितः ...	१९५	८

विषयाः	पृ. पं.	विषयाः	पृ. पं.
७४४ ज्योतिष्कादीनां नामनिर्देशः १९५ १९		७७० उदीरणास्वरूपम् ... २०२ १६	
७४५ तेषां विमानप्रस्तारस्थानवर्णनम् ... १९५ २२		७७१ उपसम्पन्नान्द्वारविचारः ... २०३ ६	
७४६ चन्द्रादीनां द्वैविध्यवर्णनम् १९६ २		७७२ उपसम्पन्नान्द्वारार्थः ... २०३ १७	
७४७ व्यन्तराशब्दनिर्वचनम् ... १९६ ६		७७३ संज्ञाद्वारविचारः ... २०४ ४	
७४८ भवनावासयोर्भेदकथनम् ... १९६ १५		७७४ संज्ञास्वरूपभेदाच्च ... २०४ ८	
७४९ संयमद्वारविचारः ... १९६ १९		७७५ आहारकद्वारविचारः ... २०४ १७	
७५० चारित्र्यद्वारादस्य भेदवर्णनम् १९६ २२		७७६ भवद्वारविचारः ... २०५ २	
७५१ संयमस्थानस्याल्पबहुत्वविन्त्यायामस्तथापनया संयमस्थानप्रदर्शनम् ... १९६ २८		७७७ आकर्षणद्वारविचार एकमवा- श्रयेण ... २०५ १३	
७५२ सन्निकर्षद्वारविचारः ... १९७ ७		७७८ नानामवाश्रयेण तद्विचारः २०६ ४	
७५३ सजातीयविजातीयापेक्षया सामाधिक्यस्य हीनाधिक्यसम- त्ववर्णनम् ... १९७ १४		७७९ कालमानद्वारविचार एक- जीवापेक्षया ... २०६ २३	
७५४ लोदोपस्थापनीयादेः तद्व्य- पेक्षया तद्वर्णनम् ... १९७ २७		७८० नानाजीवापेक्षया तद्विचारः २०७ १२	
७५५ तत्राल्पबहुत्वविन्त्या ... १९८ १६		७८१ अन्तरद्वारविचार एकजीवा पेक्षया ... २०८ ४	
७५६ योगद्वारविचारः ... १९८ २४		७८२ पृथक्त्वापेक्षया तद्विचारः ... २०८ १२	
७५७ उपयोगद्वारविचारः ... १९९ २		७८३ समुद्घातद्वारविचारः ... २०९ ४	
७५८ कषायद्वारविचारः ... १९९ १२		७८४ समुद्घातस्वरूपम् तद्वैव- ध्याय २०९ ८	
७५९ लेड्याद्वारविचारः ... १९९ २७		७८५ तेषु निमित्तभूतकर्मकथनम् २०९ ११	
७६० किरूपा लेड्येत्यस्य समा- धानम् ... २०० ४		७८६ क्षेत्रद्वारविचारः ... २०९ १६	
७६१ लेड्याया भेदाः ... २०० १०		७८७ स्पर्शनाद्वारविचारः ... २१० ८	
७६२ शुभाशुभलेड्याकथनम् ... २०० १२		७८८ भावद्वारविचारः ... २१० १५	
७६३ परिणामद्वारविचारः ... २०० १९		७८९ परिमाणद्वारविचारः ... २१० २२	
७६४ परिणामभेदकथनम् ... २०१ १		७९० परिहारविशुद्ध्यादीनां परि- माणविचारः ... २११ १३	
७६५ क्रिश्चिदूनपूर्वकोटिसाधनम् २०१ १४		७९१ अल्पबहुत्वद्वारम् ... २११ २५	
७६६ बन्धद्वारविचारः ... २०१ १८		७९२ संबन्धनिरूपणोपसंहारः ... २१२ १०	
७६७ आयुर्वर्णकाः के इत्यस्य समाधानम् ... २०१ २२		अष्टमः क्रिः ...	
७६८ वेदनाद्वारविचारः ... २०२ ५		७९३ निर्जालक्षणम् ... २१२ १७	
७६९ उदीरणाद्वारविचारः ... २०२ १२		७९४ तल्लक्षणमाधार्थवर्णनम् ... २१२ १८	
		७९५ निर्जराद्वैविध्यवर्णनम् ... २१३ २	
		७९६ विषाकोदयस्वरूपम् ... २१३ ९	
		७९७ उदयावलिकामवेष्टाद्वैविध्यम् २१३ १३	

विषया.	पृ. पं.	विषया:	पृ. पं.
७९८ प्रवेशोदयस्वरूपम् २१३ १६		८२५ प्रतिक्रमणनिरूपणम् २२१ ४	
७९९ पुनर्निर्जरायाः विभागः ... २१३ २६		८२६ मिश्रनिरूपणम् २२१ ११	
८०० सकामनिर्जरास्वरूपम् ... २१४ ११		८२७ विवेकनिरूपणम् २२१ १२	
८०१ अकामनिर्जरास्वरूपम् २१४ १७		८२८ व्युत्सर्गस्वरूपम् २२२ ७	
८०२ ब्रह्मभावनिर्जरास्वरूपम् ... २१४ २३		८२९ प्रायश्चित्तान्तर्गततपोनिरूपणम् २२२ १३	
८०३ तपसः स्वरूपम् २१५ २		८३० छेदस्वरूपम् २२२ १८	
८०४ अलब्धबुद्धीनां कर्मणां तप- सा क्षय इति वर्णनम् २१५ ९		८३१ मूलस्वरूपम् २२३ ५	
८०५ बाह्यतपोभेदप्रवर्णनम् ... २१५ १८		८३२ अनवस्थाप्यस्वरूपम् २२३ ११	
८०६ अनशनस्वरूपम् २१५ २३		८३३ पाराञ्चित्तस्वरूपम् २२३ २१	
८०७ यावज्जीवस्य विभागः पादपो- पगमनभेदाश्च २१६ ३		८३४ उपाध्यायस्यानवस्थाप्यान्तं मूलान्तं सामान्यसाधूनां प्रायश्चित्तमित्यभिधानम् ... २२४ ७	
८०८ इक्षिणीस्वरूपम् २१६ ७		८३५ धिनयस्वरूपम् २२४ १५	
८०९ भक्तप्रत्याख्यातस्वरूपम् ... २१६ ११		८३६ तद्भेदाः २२४ २०	
८१० ऊनोद्विरकास्वरूपकथनम् ... २१६ १७		८३७ ज्ञानविनयस्वरूपम् २२४ २२	
८११ वृत्तिसंक्षेपस्वरूपकथनम् ... २१७ ४		८३८ दर्शनविनयस्वरूपम् २२५ २	
८१२ रसत्यायवर्णनम् २१७ १३		८३९ चारित्र्यविनयस्वरूपम् ... २२५ ५	
८१३ विरसपदार्थभाषांकास- माधानम् २१७ २०		८४० उपचारविनयस्वरूपम् ... २२५ ६	
८१४ विकृतिभेदवर्णनम् २१७ २२		८४१ सप्रभेदवैयावृत्त्यनिरूपणम् २२५ १५	
८१५ अनशनोद्विरकारसत्यागानां- वृत्तिसंक्षेपाद्विज्ञवसम- र्थनम् २१८ ११		८४२ सेवाया विषयः फलञ्च ... २२५ २०	
८१६ कायक्लेशस्वरूपम् २१८ १७		८४३ स्वाध्यायस्वरूपम् २२६ ४	
८१७ संलीनतानिरूपणं भेदश्च .. २१९ २		८४४ कालवेलास्वाध्यायभेदाः फलञ्च २२६ ६	
८१८ इन्द्रियसंलीनतादीनां निरू- पणम् २१९ ११		८४५ ध्यानस्वरूपम् २२६ २०	
८१९ आभ्यन्तरतपोविभागः ... २१९ २१		८४६ लक्षणाव्यस्तुटीकरणम् ... २२७ ४	
८२० सप्रभं प्रायश्चित्तस्वरूपम् २१९ २५		८४७ लक्षणेऽव्याप्तिशंका समाधा- नञ्च २२७ १३	
८२१ प्रायश्चित्तलक्षण पदकृत्यञ्च ... २२० ४		८४८ ध्यानभेदाः २२७ २४	
८२२ तत्साथै नवविधत्वं प्राय- श्चित्तस्येति कथनम् २२० १०		८४९ आर्त्तध्यानलक्षणम् २२८ ५	
८२३ आलोचनस्वरूपम् २२० १३		८५० तद्भेदप्रवर्णनम् २२८ ८	
८२४ तद्भावार्थवर्णनम् २२० १६		८५१ आर्त्तकार्यस्य विशेषणमुखेन प्रदर्शनम् २२८ १५	
		८५२ अस्य ध्यातवर्णनम् २२८ १८	

विषयः	पृ. पं.	विषयः	पृ. पं.
८५३ रौद्रध्यानलक्षणम् २२८ २२		८७८ तद्विचारः २३६ ५	
८५४ तद्भेदनिरूपणम् २२९ १		८७९ कर्मसाधनम् २३६ २६	
८५५ तत्कार्यप्रदर्शनम् २२९ ४		८८० कर्मणः पौद्गलिकत्वसमर्थ-	
८५६ तद्भवावर्णनम् २२९ ७		नम् २३७ ३	
८५७ धर्मध्यानलक्षणम् २२९ ११		८८१ कर्मसमूहात्मककर्मणशरी-	
८५८ तद्भेदवर्णनम् २२९ १३		रस्य मूर्तत्वेऽप्यप्रत्यक्षत्व-	
८५९ भावनानां धर्मध्यानमिश्रत्व-		समर्थनम् २३७ १६	
समर्थनम् २३० २०		८८२ बन्धकारणकथनम् २३८ ६	
८६० तद्भवावर्णनम् २३० २३		८८३ मिथ्यादृष्ट्यादीनां बन्धका-	
८६१ अस्य भावनावलम्बनक्रमा-		रणसंस्थाकथनम् २३८ ७	
दीनां कथनम् २३० २६		८८४ प्रमादस्वरूपं तदेतवबन्ध ... २३८ १५	
८६२ देशकालादीनां वर्णनम् ... २३१ ५		८८५ सप्रभेदं मिथ्यात्वस्वरूपम् ... २३९ १	
८६३ शुक्लध्यानस्वरूपम् भेदबन्ध ... २३१ २१		८८६ आभिप्रक्षिकलक्षणम् २३९ ८	
८६४ पृथक्त्ववितर्कस्वरूपम् ... २३२ २		८८७ तत्पदकृत्यम् २३९ १२	
८६५ अस्य सविचारत्वकथनम् ... २३२ १४		८८८ अनाभिप्रक्षिकलक्षणम् २३९ १८	
८६६ एकत्ववितर्कस्वरूपम् ... २३२ १९		८८९ तत्पदकृत्यम् २३९ २१	
८६७ अस्याविचारत्ववर्णनम् ... २३२ २६		८९० आभिनिवेशिकलक्षणम् ... २४० ४	
८६८ सूक्ष्मक्रियस्वरूपम् २३३ २		८९१ तत्पदप्रयोजनम् २४० ५	
८६९ व्युत्पत्तिक्रियस्वरूपम् २३३ १०		८९२ सांशयिकस्वरूपम् २४० १५	
८७० भेदद्वयस्यास्य मनसोऽभा-		८९३ तद्भावावर्णनम् २४० १६	
वेन ध्यानत्वं कथमिति शङ्का-		८९४ अनामोगिकस्वरूपम् २४० २२	
समाधानम् २३३ १४		८९५ तद्भावावर्णनम् २४० २३	
८७१ शुक्लध्यानस्याधिकारिकथ-		८९६ द्वादशविचारतत्त्वस्वरूपम् ... २४१ ४	
नम् २३३ २१		८९७ हिसादीनां प्रतत्त्वशङ्का-	
८७२ अस्य भावनावेशकालासना-		निरासः २४१ १९	
दीनां वर्णनम् २३४ १		८९८ पञ्चविंशतिविधकषायवर्ण-	
८७३ एकैन्द्रियादिषट्त्रिंशद्विधा-		नम् २४१ २२	
नाश्रित्य ध्यानविचारः ... २३४ १२		८९९ पञ्चदशयोगवर्णनम् २४२ ७	
८७४ व्युत्सर्गस्वरूपम् २३५ ९		९०० योगशब्दस्यानेकार्थप्रदर्शनम् २४२ १०	
८७५ अपरिग्रहप्रायश्चित्तविशेषा-		९०१ द्रव्यभावयोगवर्णनम् २४२ १३	
भ्यामस्य भेदकथनम् २३५ १५		९०२ भावयोगस्य द्वैविध्यप्रदर्श-	
८७६ निर्जनानिरूपणोपसंहारः ... २३५ २१		नम् २४२ १६	
नवमः किरणः		९०३ प्रकारान्तरेण द्रव्यभावयोग-	
८७७ बन्धलक्षणम् २३६ ४		वर्णनम् २४२ १७	

विषयः	पृ.	पं.	विषयः	पृ.	पं.
९०४ शुभाशुभशुभाशुभरूपेण द्रव्य-			९२२ उत्कृष्टजन्मप्रदेशवन्धाधि-		
योगस्य त्रैविध्यम् २४२	१९		कारिवर्णनम् २४८	१६	
९०५ भावयोगस्य शुभाशुभरूप-			९२३ प्रदेशवन्धस्य चतुर्विधत्व-		
तृतीयमेवो नास्तीति वर्णनम् २४२	२१		वर्णनम् २४८	१७	
९०६ मनोवाग्योगयोः काययो-			९२४ ज्ञानदर्शनावरणवदनीयनाम-		
गेन भिन्नत्वकथनम् २४३	१६		गोत्रान्तरायरूपमूलप्रकृति-		
९०७ प्राणापानव्यापारव्याप्तिरि-			पटकात्कृष्टप्रदेशवन्धस्य		
कत्वनिरासः २४३	२२		साधादिभेदेन चतुर्विधत्व-		
९०८ प्रकृतिवन्धस्वरूपम् २४४	१३		वर्णनम् २४८	२१	
९०९ स्थितिबन्धस्वरूपम् २४५	१२		९२५ अघन्येऽजघन्ये उत्कृष्टे-च		
९१० रसबन्धस्वरूपम् २४५	२५		द्विप्रकारबन्धकथनम् २४८	२८	
९११ विषाकानुभवस्य द्वैविध्य-			९२६ मोहस्यायुषस्य चतुर्विधप्रदे-		
वर्णनम् २४६	२		शवन्धे द्विविधो बन्धः ... २४९	६	
९१२ रसस्यैकस्थानिकत्वादिप्रद-			९२७ योगस्थानादीनां प्रकृत्यादि-		
र्शनम् २४६	६		कं प्रति कारणत्ववर्णनम् ... २४९	१४	
९१३ अशुभप्रकृतिनामैकस्थानि-			९२८ बन्धादीनामैकविधाय्यवसा-		
कत्वादिप्रदर्शनम् २४६	१२		यसाध्यत्ववर्णनम् २५०	१	
९१४ शुभप्रकृतिनामैकस्थानिक-			९२९ करणानां भेदाः २५०	१०	
रसामावर्णनम् २४६	१३		९३० करणस्वरूपम् २५०	२१	
९१५ सप्तदशविधकर्मसिद्धाशुभ-			९३१ बन्धनकरणस्वरूपम् २५१	१२	
प्रकृतिनामन्येकस्थानिक-			९३२ चतुर्विधबन्धानां लक्षणा-		
रसो नास्तिती-वर्णनम् ... २४६	१४		न्तराणि २५१	२४	
९१६ शुभानामैकस्थानिकरसामा-			९३३ स्थित्यनुसारेण ज्ञानावर-		
वे कारणवर्णनम् २४६	१९		णीयादीनां भागवर्णनम् ... २५२	८	
९१७ ज्ञानावरणादीनामनुभाग-			९३४ शुभाशुभाध्यवसायानां प्रत्ये-		
संख्यावर्णनम् २४७	१४		कमसंख्येयलोकाकाशप्रदेश-		
९१८ प्रदेशवन्धस्वरूपम् २४७	१९		परिमाणत्वेऽपि-शुभानां विधे-		
९१९ अष्टविधबन्धकादीनां दृष्टि-			वाधिकत्ववर्णनम् २५२	२५	
कमागमिधानम् २४७	२१		९३५ अनुभागनिमित्ताध्यवसायेन		
९२० स्थित्यनुसारेण भागे-आयु-			नीरसकर्मपुद्गलेषु जीवग्रहण-		
पेक्षया नामगोत्रयोस्संख्यात-			समय एव ज्ञानावारकत्वादि-		
गुणत्वापत्तेर्निरासः २४८	८		विविन्नस्वभावस्य परिणाम-		
९२१ एवं ज्ञानावरणाद्यपेक्षया			वर्णनम् २५३	५	
मोहनीयभागस्य तन्निरासः ... २४८	१२		९३६ सङ्क्रमणकरणस्वरूपम् ... २५३	२१	

विषया.	पृ. पं.	विषया.	पृ. पं.
९३७ तद्भावार्यवर्णनम् ... २५३ २३		९६१ उपशमनाकरणस्वरूपम् ... २६० ९	
९३८ संकलमणस्य चतुर्विधत्वकथ- नम् ... २५४ ४		९६२ तस्याः कृतकरणाकृतकरण- भेदवर्णनम् ... २६० १४	
९३९ केषां न पतद्ग्रहत्वमित्य- स्य वर्णनम् ... २५४ ९		९६३ कृतकरणोपशमनाभेदः ... २६० १९	
९४० सकलकरणायोग्यप्रकृति- कथनम् ... २५४ १५		९६४ अधिकारिवर्णनपूर्वकमौपश- मिकसम्यक्त्वलाभक्रमवर्ण- नम् ... २६० २२	
९४१ ध्रुवाध्रुवसत्ताकर्मप्रकृतयः, ध्रुवसत्ताकानाञ्च संक्रममधि- कृत्य साधादिचतुर्विधत्वम् २५४ १८		९६५ आमोहं विना विरतिपरिणा- माङ्गल्यस्य पुनस्तां प्रपित्तो- रकृतकरणत्वं आमोहाङ्गल्य- स्य तादृशस्य कृतकरणत्वमि- ति वर्णनम् ... २६२ ९	
९४२ अध्रुवसत्कर्मणां साधध्रुव- त्वम् ... २५४ २५		९६६ लक्षणे सक्रमणोद्धर्तनापव- र्तनाकरणायोग्यत्वस्यानभि- धाने कारणवर्णनम् ... २६२ १५	
९४३ संक्रामकानां वर्णनम् ... २५५ १		९६७ उदयपदार्थनिरुक्तिः ... २६३ ५	
९४४ पतव्प्रदध्रुवबन्धिनीनां चा- तुर्विध्यवर्णनम् ... २५५ १४		९६८ ज्ञानावरणादिविशतिप्रकृति- मिथानां साधनादिकमुदीर- णावदिति वर्णनम् ... २६३ १०	
९४५ स्थितिसङ्क्राममिथानम् ... २५५ २१		९६९ निधतिस्वरूपम् ... २६३ १५	
९४६ अनुभागसङ्क्राममिथानम् ... २५६ १		९७० देशोपशमनावर्णनम् ... २६३ २३	
९४७ पञ्चविधप्रदेशसङ्क्रामवर्णनम् २५६ ६		९७१ मोहनीयादीनां देशोपशम- नामधिकृत्य प्रकृतिस्थानव- र्णनम् ... २६४ १	
९४८ उद्धर्तनाकरणस्वरूपम् ... २५६ १४		९७२ निकाचनास्वरूपम् ... २६४ २०	
९४९ उद्धर्तनायोग्यानां वर्णनम् ... २५६ १५		९७३ मूलप्रकृतिबन्धभेदवर्ण- नम् ... २६४ २६	
९५० अपवर्तनास्वरूपम् ... २५७ २		९७४ तथाक्रमेणोपन्यासे हेतुवर्ण- नम् ... २६५ १	
९५१ उदयावलिक्वाद्याहस्थितेरप्र- वर्त्तनेति वर्णनम् ... २५७ ४		९७५ एतेषां परस्परं व्याप्यन्यापक- भाववर्णनम् ... २६५ २३	
९५२ उदयावलिक्वास्वरूपम् ... २५७ ५		९७६ एतेषामिवान्तरभेदकथनम् ... २६६ १४	
९५३ अतीत्यापनावर्णनम् ... २५७ ७		९७७ तत्समर्थनम् ... २६६ १८	
९५४ उदीरणाकरणस्वरूपम् ... २५७ २०		९७८ ज्ञानावरणस्वरूपम् ... २६७ ८	
९५५ तत्प्रमेदा, ... २५७ २३			
९५६ मूलप्रकृत्याश्रयेणोदीरकाणां वर्णनम् ... २५८ ११			
९५७ तदाश्रयेणोदीरणास्थानव- र्णनम् ... २५८ १५			
९५८ स्थित्युदीरणावर्णनम् ... २५८ २२			
९५९ अनुभागोदीरणावर्णनम् ... २५८ २७			
९६० विपाकमेधाः पुद्गलविपाकि- त्वादिवर्णनञ्च ... २५९ १६			

विषयाः	पृ.	पं.
१७९ ज्ञानावरणस्य विशेषहेतुप्र- दर्शनम् २६७	१३	
१८० दर्शनावरणस्वरूपम् २६७	२२	
१८१ वेदनीयस्य स्वरूपम् २६८	४	
१८२ सदसद्वेदनीयस्य हेतवः ... २६८	७	
१८३ मोहनीयस्य स्वरूपम् ... २६९	२	
१८४ वर्णनमोहनीयस्य हेतुवर्णनम् २६९	७	
१८५ आयुषस्वरूपम् २६९	१८	
१८६ आयुषो हेतवः २७०	४	
१८७ नामकर्मस्वरूपम् २७०	१६	
१८८ नामकर्महेतवः २७०	१९	
१८९ गोत्रकर्मस्वरूपम् २७१	५	
१९० तत्र हेतवः २७१	९	
१९१ अन्तराद्यकर्मस्वरूपम् ... २७१	१६	
१९२ तद्धेतवः २७१	१९	
१९३ मूलप्रकृतीनां स्थितिप्रद- र्शनम् २७२	४	
१९४ दन्धतत्त्वोपसंहारः २७२	२६	

दशमः किरणः

१९५ मोक्षलक्षणम् २७३	४	
१९६ मोक्षे केषां भावानां स्थितिरि- त्यस्य वर्णनम् २७३	१०	
१९७ आत्माभावो मोक्ष इति मत- निरासः २७३	२३	
१९८ मोक्षे ज्ञानसत्त्वसमर्थनम् ... २७४	६	
१९९ सङ्गद्वन्द्वेन मोक्षकथनम् ... २७४	१७	
१९०० व्यवहारनयेन तद्वर्णनम् ... २७५	२	
१ खियो मोक्षसमर्थनम् २७५	७	
२ ज्ञानक्रियाभ्यां मोक्ष इति वर्णनम् २७५	१५	
३ अशेषविशेषगुणनिवृत्तिर्मु- क्तिरित्यस्य समाधानम् ... २७५	१९	
४ आत्मनो विशेषगुणाः कदा-		

चिदुच्छिद्यन्त इत्यनुमानस्य- ण्डनम् २७६	१६	
५ चैतन्यमात्रेऽवस्थानं मोक्ष इत्यस्य निरासः २७६	२३	
६ अस्यन्तज्ञानसन्तानोच्छेदो मोक्ष इत्यस्य निरासः ... २७७	१५	
७ मुक्तस्वरूपम् २७८	११	
८ अनुयोगद्वाराणि २७८	१६	
९ सत्पदप्रकरणं २७८	२३	
१० अज्ञानुमानम् २७९	३	
११ मार्गणामेदाः २७९	२८	
१२ तद्वदकशब्दार्थवर्णनम् ... २८०	१	
१३ गतिमार्गणोत्तरमेदाः २८१	१३	
१४ नरकपक्षनिक्षेपवर्णनम् ... २८१	१५	
१५ इन्द्रियमार्गणोत्तरमेदाः ... २८२	४	
१६ लब्धपेक्षया एकेन्द्रियाणाम- पि पञ्चन्द्रियत्वसमर्थनम् ... २८२	१४	
१७ कायमार्गणोत्तरमेदाः २८२	२६	
१८ तेषां स्वरूपप्रदर्शनम् २८२	२७	
१९ ऋक्षगवाक्षरपृथ्वीकायमेदाः २८३	१०	
२० अष्कायमेदाः २८३	१७	
२१ तेजस्कायमेदाः २८३	२०	
२२ वायुकायमेदाः २८३	२२	
२३ वनस्पतिकायमेदाः २८३	२४	
२४ असमेदाः २८४	३	
२५ योगमार्गणामेदाः २८४	१९	
२६ वेदमार्गणोत्तरमेदाः २८४	२७	
२७ कायमार्गणोत्तरमेदाः ... २८५	५	
२८ क्रोधादीनां चतुष्प्रतिष्ठित- त्वसमर्थनम् २८५	६	
२९ क्रोधादीनां आमोगनिर्वर्त्ति- तादिमेदाः २८५	१३	
३० ज्ञानमार्गणोत्तरमेदाः २८६	५	
३१ ज्ञानस्य पञ्चधात्वाद्विमेदा- नुपपत्तिवर्णनम् २८६	१३	

विषयाः	पृ. पं.
३२ तत्समाधानम् २८७ ७	
३३ मतिज्ञानादौ ज्ञानत्वाज्ञानत्वे निबन्धनप्रदर्शनम् २८८ १२	
३४ अत्रार्थे नयविचारः २८८ २८	
३५ मार्गणाद्वारेऽज्ञानादिग्रहणे कारणकथनम् २८९ ४	
३६ चारित्रमार्गणावर्णनम् २८९ १३	
३७ दर्शनमार्गणाकथनम् २८९ २०	
३८ अवधिदर्शनस्य कथं पर्याय- विषयत्वमित्यस्योत्तरम् २९० ६	
३९ लेख्यामार्गणावर्णनम् २९० १५	
४० कृष्णलेख्यावर्णनम् २९० १९	
४१ लेख्याविभागप्रदर्शनम् २९० २१	
४२ नीललेख्यास्वरूपम् २९१ ६	
४३ कापोतलेख्यावर्णनम् २९१ १३	
४४ तेजोलेख्यावर्णनम् २९१ १९	
४५ पद्मलेख्यास्वरूपम् २९२ ६	
४६ शुक्ललेख्यास्वरूपम् २९२ १२	
४७ भव्यमार्गणानिरूपणम् २९३ २	
४८ भव्यत्वामव्यत्वावगमनप्रकारः २९३ ५	
४९ भव्यत्वस्य स्वामाविकत्वेऽपि विनाशव्यवस्थापनम् २९३ १३	
५० कालक्रमेण भव्यसमुच्छेद- शङ्कानिवारणम् २९३ १७	
५१ सम्यक्त्वमार्गणावर्णनम् २९४ ४	
५२ सम्यक्त्वमेदप्रकाराः २९४ ६	
५३ दीपकसम्यक्त्वे आशङ्का समाधानञ्च २९४ १७	
५४ वेदकक्षयोपशमसम्यक्त्वयो- र्विशेषप्रदर्शनम् २९५ ८	
५५ संहिमार्गणावर्णनम् २९५ १६	

विषयाः	पृ. पं.
५६ आहारकमार्गणावर्णनम् २९६ ४	
५७ आहारमेदनिरूपणम् २९६ ६	
५८ अनाहारकाणां कथनम् २९६ २२	
५९ प्रोक्तमार्गणासु सिद्धसत्ता- विवेकः २९७ ४	
६० नयेन तद्व्याख्यानम् २९७ ६	
६१ द्रव्यप्रमाणद्वारवर्णनम् २९८ ९	
६२ क्षेत्रचिन्तनम् २९८ १६	
६३ स्पर्शनाद्वारवर्णनम् २९९ ४	
६४ कालद्वारवर्णनम् २९९ १२	
६५ अन्तरद्वारवर्णनम् २९९ १९	
६६ भागद्वारनिरूपणम् ३०० १	
६७ भावद्वारन्यावर्णनम् ३०० ९	
६८ अल्पबहुत्वद्वारकथनम् ३०१ १	
६९ अव्यवहितपूर्वपर्यायिनयाव- लम्बनेन द्वारविवेकः ३०१ १०	
७० तीर्थाविद्याप्रदर्शनम् ३०२ १०	
७१ जिनाजिनसिद्धप्रदर्शनम् ३०२ १९	
७२ तीर्थातीर्थसिद्धवर्णनम् ३०३ ३	
७३ एतेषामल्पबहुत्वविचारः ३०३ १६	
७४ गृहिलिङ्गसिद्धवर्णनम् ३०४ २	
७५ अन्यलिङ्गसिद्धाख्यानम् ३०४ १६	
७६ स्वलिङ्गसिद्धकथनम् ३०४ २५	
७७ स्त्रीलिङ्गसिद्धकथनम् ३०५ ८	
७८ प्रत्येकबुद्धसिद्धवर्णनम् ३०६ २	
७९ स्वयंबुद्धसिद्धवर्णनम् ३०६ १०	
८० बुद्धवोधितसिद्धवर्णनम् ३०६ २०	
८१ एकसिद्धवर्णनम् ३०६ २५	
८२ सम्यक्भूतज्ञानिगमनम् ३०७ ७	
८३ प्रथमभागोपसंहारः ३०७ २०	

द्वितीयो भागः ।

विषया.	पृ. पं.	विषयाः	पृ. पं.
प्रथमः किरणः ।		१०९ अननुगामिस्वरूपम् ३२०	२
८४ सम्यग्ज्ञानविभागः ३०९	५	११० हीयमानस्वरूपम् ३२०	८
८५ ज्ञानमेवस्य सयुक्तिकं निरु- पणम् ३०९	८	१११ वर्द्धमानस्वरूपम् ३२०	१६
८६ क्रमेणामिधाने कारणवर्णनम् ३१०	१	११२ प्रतिपातिस्वरूपम् ३२०	२१
८७ यथामेव प्रमाणत्वमिति व्य- स्थापनम् ३१०	१४	११३ अप्रतिपातिस्वरूपम् ३२१	५
८८ सन्निकर्षस्य प्रमाणत्वव्यव- च्छेदः ३१०	२०	११४ मनःपर्यवलयक्षणम् ३२१	९
८९ प्रमाणलक्षणवर्णनम् ३११	१३	११५ तत्पदकृत्यम् ३२१	११
९० अत्र लक्ष्यत्वलक्षणत्वयोरु- द्देश्यविधेयभाववर्णनम् ... ३११	२१	११६ मनःपर्यवस्य दर्शनं नास्ती- ति समर्थनम् ३२१	२३
९१ लक्षणपदकृत्यवर्णनम् ... ३१२	९	११७ किरणोपलब्धताः ३२२	१८
९२ प्रमाणमेवप्रदर्शनम् ३१२	१४	द्वितीयः किरणः	
९३ प्रत्यक्षपदव्युत्पत्तिः ३१३	९	११८ परोक्षलक्षणम् ३२३	३
९४ इन्द्रियजस्य परोक्षत्वप्रति- पादनम् ३१३	१७	११९ सांव्यवहारिकप्रत्यक्षलक्ष- णम् ३२३	११
९५ परोक्षपदव्युत्पत्तिः ३१४	१	१२० तत्पदकृत्यवर्णनम् ३२३	१२
९६ प्रत्यक्षपरोक्षमेवाः ३१४	११	१२१ वैशयकथनम् ३२४	८
९७ पारमार्थिकप्रत्यक्षलक्षणम्... ३१४	२७	१२२ तद्भेदप्रदर्शनम् ३२४	१४
९८ सकलज्ञानस्वरूपम् ३१५	९	१२३ इन्द्रियभेदः ३२४	२४
९९ तदुत्पत्तौ नयप्रदर्शनम् ... ३१५	१३	१२४ इन्द्रियाणां पृथिव्यादिस्वरू- पत्वव्युदासः ३२५	१
१०० केवलज्ञानलक्षणम् ३१६	१	१२५ द्रव्येन्द्रियभेदः... .. ३२५	१५
१०१ केवलज्ञाने प्रमाणम् ३१६	७	१२६ निवृत्तीन्द्रियभेदः ३२५	२०
१०२ तत्र कारणवर्णनम् ३१७	१	१२७ उपकरणेन्द्रियस्वरूपम् ... ३२६	२
१०३ तद्वान् सर्वज्ञ इति वर्णनम्... ३१८	१	१२८ भावेन्द्रियभेदः... .. ३२६	१५
१०४ विकलज्ञानभेदाः... .. ३१८	१६	१२९ उपयोगेन्द्रियस्वरूपम् ... ३२७	२
१०५ अवधिलक्षणम् ३१८	२३	१३० इन्द्रियलभ्यक्रमः ३२७	१२
१०६ पदकृत्यानि ३१९	१	१३१ उपयोगस्य प्रत्यक्षकरणत्वं- वर्णनम् ३२७	१६
१०७ क्षेत्रकालादिना तद्भेदवर्णनम् ३१९	९	१३२ ज्ञानस्यैव करणफलभावसम- र्थनम् ३२८	६
१०८ प्रकारान्तरेणावधिभेदकथनम् ३१९	२०	१३३ मिलितानामिन्द्रियत्वव्यप- देश इति वर्णनम् ३२८	१६

विषयाः	पृ	पं	विषयाः	पृ.	पं.
१३४ एकदैकैवोपयोग इति वर्णनम्	३२८	२०	१५६ मनसो विभागः	३३७	२३
१३५ केवलज्ञानदर्शनयोर्युगपदुप-			१५७ सांख्यवहारिकभेदाः	३३८	९
योगज्ञयवादिमतप्रदर्शनम्	३२९	२	१५८ अवग्रहलक्षणम्	३३८	१४
१३६ क्रमोपयोगवादिमतप्रदर्शनम्	३२९	१२	१५९ व्यञ्जनशब्दार्थः	३३८	२०
१३७ सिद्धसेनदिवाकरमतप्रद-			१६० प्रकारान्तरेण व्यञ्जनावग्रह-		
र्शनम्	३३०	१३	वर्णनम्	३३९	२
१३८ चक्षुरादिभेदकथनम्	३३१	१०	१६१ नैश्चयिकापायग्रहस्वरूपम् ..	३३९	१२
१३९ चक्षुषो लक्षणम्	३३१	१४	१६२ चक्षुर्मेनसोर्विषयेण सत्त्वन्व-		
१४० तस्य रूपग्रहणे जघन्योत्कृष्ट-			विशेषप्रदर्शनम्	३४०	१
तो वृत्तानकथनम्	३३१	२७	१६३ ईदृशलक्षणम्	३४०	१५
१४१ चक्षुषोऽप्राप्यकारित्वसमर्थ-			१६४ अपायनिरूपणम्	३४१	८
नम्	३३२	२	१६५ अस्य प्रमाणत्ववर्णनम् ...	३४१	१४
१४२ इतरेन्द्रियेष्वनुग्रहोपघात-			१६६ अपायस्य व्याख्यान्तरनि-		
प्रदर्शनम्	३३२	५	रासः	३४१	२२
१४३ अनुग्रहोपघातयोर्व्यभिचार-			१६७ धारणास्वरूपम्	३४२	५
मुद्गाढ्य समर्थनम्	३३२	१०	१६८ धारणाभेदाः	३४२	१०
१४४ योग्यदेशावस्थितनियतवि-			१६९ वासनाया उपचरितज्ञान-		
षयग्राहकत्ववर्णनम्	३३३	१	त्ववर्णनम्	३४२	१८
१४५ रूपरूपिणोः कथञ्चित्तादा-			१७० अविच्युते धारणा रूपत्वमि-		
त्यमेव सत्त्वन्व इति वर्णनम्	३३३	२२	ति चर्त्ता मतप्रदर्शनम् ...	३४३	१७
१४६ रसनेन्द्रियस्वरूपम्	३३४	७	१७१ अवग्रहादीनां भेदाभेदवर्ण-		
१४७ रसभेदवर्णनम्	३३४	१४	नम्	३४४	१२
१४८ घ्राणलक्षणम्	३३४	२४	१७२ तेषामुत्पत्तिक्रमप्रदर्शनम् ...	३४४	२०
१४९ स्पर्शनलक्षणम्	३३५	६	१७३ अवग्रहेहयोज्ञानित्वसमर्थनम्	३४५	११
१५० श्रोत्रलक्षणम्	३३५	१२	१७४ मतिज्ञानलक्षणम्	३४६	५
१५१ श्रोत्रस्य वद्वस्पृष्टविषयत्व-			१७५ तत्त्वदानां प्रयोजनानि ...	३४६	६
वर्णनम्	३३५	१६	१७६ श्रुतानुसारित्वलक्षणम् ...	३४६	९
१५२ श्रोत्रस्य प्राप्तार्थग्राहित्व-			१७७ श्रुतिनिष्ठिताश्रुतनिष्ठित्व-		
समर्थनम्	३३६	२	वर्णनम्	३४६	१९
१५३ इन्द्रियाणामवगाहना-			१७८ मतिज्ञानस्य प्रकाराः ...	३४७	७
वर्णनम्	३३६	१२	१७९ मतिज्ञानस्योत्कर्षेण प्रकार-		
१५४ मनोलक्षणम्	३३६	२०	कथनम्	३४७	२३
१५५ मनसोऽप्राप्यकारित्व-			१८० अतज्ञानलक्षणम्	३४८	२
विचारः	३३७	३	१८१ तद्वलप्रयोजनवर्णनम्	३४८	४

विषयः	पृ.	पं.
१८२ मतिभूतयोर्भेदकवर्णनम् ...	३४८	१५
१८३ स्फुटतरं तद्वर्णनञ्च ...	३४८	१७
१८४ भूतज्ञानभेदाः ...	३५०	७
१८५ अक्षरभूतलक्षणम् ...	३५०	१५
१८६ अनक्षरभूतलक्षणम् ...	३५१	१
१८७ संक्षिप्तलक्षणम् ...	३५१	९
१८८ असंक्षिप्तलक्षणम् ...	३५१	१५
१८९ सम्यक्भूतलक्षणम् ...	३५१	१७
१९० मिथ्यात्वभूतलक्षणम् ...	३५१	२३
१९१ सादिभूतस्वरूपम् ...	३५२	४
१९२ अनादिभूतस्वरूपम् ...	३५२	९
१९३ सपर्यवसितभूतस्वरूपम् ...	३५२	१५
१९४ अपर्यवसितभूतस्वरूपम् ...	३५२	१७
१९५ गमिकभूतस्वरूपम् ...	३५२	२२
१९६ अगमिकभूतस्वरूपम् ...	३५२	२५
१९७ अङ्गप्रविष्टस्वरूपम् ...	३५३	१
१९८ अनङ्गप्रविष्टस्वरूपम् ...	३५३	४
१९९ मतिभूतोपसंहारः ...	३५३	११
२०० सांख्यव्यवहारिकप्रत्यक्षोप- संहारः ...	३५३	१९
२०१ किरणोपसंहारः ...	३५३	२५

तृतीयः किरणः

२०२ स्मृतिलक्षणम् ...	३५४	३
२०३ स्मृतिपरिकरप्रदर्शनम् ...	३५४	७
२०४ स्मृतेः प्रामाण्यव्यवस्थापनम्	३५४	२५
२०५ प्रत्यभिज्ञालक्षणम् ...	३५५	१५
२०६ स्मरणप्रत्यक्षाभ्यामस्या विशेषव्यवस्थापनम् ...	३५५	२०
२०७ संकलनात्मकत्वसमर्थनम् ...	३५६	८
२०८ प्रत्यभिज्ञादृष्टान्तप्रदर्शनम् ...	३५६	२५
२०९ उपमानस्य प्रत्यभिज्ञाया- मन्तर्भाववर्णनम् ...	३५७	११
२१० तर्कप्रमाणनिरूपणम् ...	३५८	१२

२११ सदृष्टान्तं तद्वर्णनम् ...	३५८	१५
२१२ सामान्यलक्षणायां प्रमाणा- भाव इति वर्णनम् ...	३५८	२४
२१३ क्रमभावनियमस्योदाहरण- प्रदर्शनम् ...	३६७	१८
२१३ साध्यलक्षणम् ...	३६७	२५
२१४ तत्पदप्रयोजनम् ...	३६८	३
२१३ नैयायिकाभिमततर्कनिरासः	३५९	१०
२१४ तर्कस्य प्रामाण्यसाधनम् ...	३५९	२०
२१५ वाच्यवाचकभावविषयतर्क- प्रदर्शनम् ...	३६०	१
२१६ तर्ककारणोपलम्भानुपलम्भ- प्रदर्शनम् ...	३६०	८
२१७ वाच्यवाचकभावसम्बन्ध- ज्ञानजननाविधानवर्णनम् ...	३६०	२१
२१८ तदभिप्रायस्फुटीकरणम् ...	३६१	६
२१९ किरणोपसंहारः ...	३६२	१७

चतुर्थः किरणः

२२० अनुमानं स्वरूपयति ...	३६२	२२
२२१ ज्ञानद्वयादेवानुमानं न परा- मर्शोऽप्यपेक्षित इति वर्णनम्	३६२	२६
२२२ हेतुलक्षणवर्णनम् ...	३६३	६
२२३ निरूपस्य हेतुरुपत्वव्युदासः	३६३	११
२२४ पञ्चरूपस्य हेतुरुपत्वव्यु- दासः ...	३६४	१०
२२५ सामान्यविशेषवतोरविना- भाव इति समर्थनम् ...	३६५	२
२२६ व्याप्तिलक्षणम् ...	३६५	१६
२२७ व्याप्तेरुभयवृत्तित्वेऽपि हेतु- वृत्तेर्गमकताङ्गत्ववर्णनम् ...	३६५	२२
२२८ मन्थयोगव्यवच्छेदलक्षणा- स्फुटीकरणम् ...	३६६	५

विषयः	पृ. पं.	विषयः	पृ. पं.
२२९ तथोपपत्त्यन्यथानुपपत्त्योर-		२५२ अत्यन्ताभावलक्षणम्...	३७४ २३
न्यतरप्रयोगः कार्य इति		२५३ अभावस्य मेदेऽपि प्रत्यक्ष-	
वर्णनम् ३६६	११	प्रमाणेन ग्राह्यत्वमितिति-	
२३० व्याप्तेर्द्वैविध्यप्रदर्शनम् ... ३६७	२	रासः ३७५ ६	
२३१ सहभावनियमस्योदाहरण-		२५४ विधिहेतुमेदाः ३७६ २	
प्रदर्शनम् ३६७	८	२५५ व्याप्यविधिहेतुद्वयान्तः ... ३७६ ९	
२३५ धर्मधर्मिणोः साध्यत्वेऽपेक्षा-		२५६ कार्यदिमेदानां व्याप्याद्वे-	
प्रदर्शनम्... .. ३६८	१९	देन विभागे कारणवर्णनम् ३७६ १७	
२३६ धर्मिसिद्धौ कारणप्रदर्शनम् ३६९	११	२५७ अस्य स्वभावोपलब्धिरिति	
२३७ विकल्पाद्धर्मिसिद्धेः समर्थ-		नामान्तरमिति वर्णनम् ... ३७६ २१	
नम्... .. ३६९	१७	२५८ कार्यविधिहेतुद्वयान्तः ... ३७७ ७	
२३८ प्रमाणादुभयाच्च धर्मिसिद्धे-		२५९ कारणविधिहेतुद्वयान्तः ... ३७७ १५	
निर्दर्शनवर्णनम् ३७०	१०	२६० न कारणं कार्यस्य गमकमिति	
२३९ हेतुविभागः ३७०	२५	बौद्धमतनिपासः ३७७ १७	
२४० प्रत्येकस्य विधिप्रतिषेध-		२६१ पूर्वचरविधिहेतुद्वयान्तः ... ३७८ ५	
साधकत्ववर्णनम् ३७१	१	२६२ कारणविधिहेतुतोऽस्य मेद-	
२४१ विधिसाधकविधिहेतु-		इति समर्थनम् ३७८ ७	
विभागः... .. ३७१	८	२६३ उत्तरचरविधिहेतोरुदा-	
२४२ प्रतिषेधविभागः ३७१	१७	हरणम् ३७८ २३	
२४३ प्रागभावादीनामनभ्युपगमे		२६४ सहचरविधिहेतोरुदाहरणम् ३७९ ५	
वोषाः ३७१	१९	२६५ प्रतिषेध्यविरुद्धविधिहेतु-	
२४४ नास्तित्वस्य 'मेदासेदसम-		विभागः... .. ३७९ १५	
र्थनम् ३७१	२६	२६६ प्रतिषेध्यस्वभावविरुद्धवि-	
२४५ प्रागभावः कार्याव्यवहितपूर्व-		धिहेतोरुदाहरणम् ३७९ २३	
क्षणपरिणाम इति मतवर्णनम् ३७२	१०	२६७ प्रतिषेध्यविरुद्धव्याप्यविधि-	
२४६ स द्रव्यपर्यायात्मेति समर्थ-		हेतोर्निर्दर्शनम् ३८० ७	
नम्... .. ३७२	२०	२६८ प्रतिषेध्यविरुद्धकार्यविधि-	
२४७ ऋजुसूत्रव्यवहारनयाम्यां		हेतोर्निर्दर्शनम् ३८० १३	
तत्स्वरूपवर्णनम्... .. ३७३	६	२६९ प्रतिषेध्यविरुद्धकारणवि-	
२४८ प्रध्वंसाभावलक्षणम्... .. ३७३	१७	धिहेतोरुदाहरणम् ३८० १७	
२४९ अत्रापि ऋजुसूत्रव्यवहारन-		२७० प्रतिषेध्यविरुद्धपूर्वचरा-	
यप्रमाणैस्तद्वर्णनम् ३७३	२१	दिहेतुनामुदाहरणानि ३८१ १	
२५० अन्योन्याभावस्वरूपम् ... ३७४	१०	२७१ प्रतिषेध्याविरुद्धानुपलम्भ-	
२५१ तत्पदप्रयोजनम् ३७४	१२	रूपप्रतिषेधहेतुविभागाः ... ३८१ २१	

विषयः	पृ. पं.	विषयः	पृ. पं.
२७२ स्वभावानुपलम्भरूपप्रतिषेध- हेतोर्द्वयान्तः ३८१ १७		२९३ अत्र मतान्तरप्रदर्शनम् ... ३८९ १९	
२७३ निषेध्यमारोप्य निषिध्यत इति समर्थनम्... .. ३८१ २१		२९४ असिद्धलक्षणम्... .. ३९० १०	
२७४ कारणानुपलब्धिनिर्देशनम्... ३८२ ८		२९५ तस्यै मेदः ३९० २०	
२७५ पूर्वचराद्यनुपलब्धिनिर्देश- नानि ३८२ १७		२९६ उभयासिद्धनिर्देशनम् ... ३९० २५	
२७६ विधिसाधकसाध्यविरुद्धानु- पलम्भरूपनिषेधहेतुविभागः ३८३ ६		२९७ बाधसिद्धनिर्देशनम् ... ३९१ २	
२७७ कार्यविहेतुत्रयाणां दृष्टान्ताः ३८३ १२		२९८ विशेष्यासिद्धादीनामत्रैवान्त- र्भाव इति वर्णनम् ... ३९१ ६	
२७८ चतुर्थपञ्चमहेत्वोर्द्वयान्तौ ... ३८४ १		२९९ प्रतिबाधसिद्धनिर्देशनम् ... ३९१ १५	
२७९ स्वार्थानुमानलक्षणम् ... ३८४ ८		३०० अस्य हेत्वाभाससमर्थनम् ३९१ २०	
२८० पदार्थानुमानस्वरूपम् ... ३८४ २४		३०१ विरुद्धलक्षणम्... .. ३९२ ८	
२८१ उपचारोपयोगिकारणवर्णनम् ३८५ ५		३०२ बाधविधिविरुद्धमेदाः... .. ३९२ १२	
२८२ प्रतिपाद्यवैचित्र्यात्परार्थानुमा- ने वचनमेद इति वर्णनम्... ३८५ १५		३०३ अनेकान्तिकैस्वरूपम् मेदश्च ३९३ ८	
२८३ प्रतिज्ञाशुद्ध्यादिपञ्चावयवा- न्तरप्रदर्शनम् ३८६ २		३०४ संदिग्धविषयसङ्घट्टिकस्य दृष्टान्तः ३९३ १५	
२८४ प्रतिज्ञालक्षणम्... .. ३८६ १३		३०५ सर्वज्ञस्य वचनं विरुद्धमित्यं- स्य निरासः ३९३ २०	
२८५ हेतुवचनलक्षणम् ३८६ २३		३०६ निर्णीतविषयसङ्घट्टिकस्य दृष्टान्तः ३९४ ८	
२८६ तस्य द्विविधत्वेऽपि सर्वत्र न तत्प्रयोगोऽन्यतरप्रयोगे- णोपपत्तेरिति वर्णनम् ... ३८७ ११		३०७ व्याप्यत्वासिद्धेरत्रैवान्तर्भा- व इति वर्णनम्... .. ३९४ १२	
२८७ उदाहरणस्वरूपं दृष्टान्तलक्ष- णञ्च ३८७ २७		३०८ पक्षत्रयव्यापकहेत्वादीनाम- त्रैवान्तर्भावकरणम् ... ३९५ १	
२८८ साध्यसाधनयोस्तदभाषयो- श्च व्याप्यव्यापकभाषनियम- प्रदर्शनम्... .. ३८८ ९		३०९ पञ्चाभासविभागः ३९५ १५	
२८९ उपनयस्वरूपम् ३८८ १६		३१० प्रतीतसाध्यधर्मविशेषणको- दाहरणम् ३९५ २४	
२९० निगमनस्वरूपम् ३८८ २६		३११ निराकृतसाध्यधर्मविशेष- णकोदाहरणम्... .. ३९६ ५	
२९१ किरणोपसंहारः ३८९ ६		३१२ प्रत्यक्षादिनिराकृतसाध्य- विशेषणकानामुदाहरणानि ३९६ १२	
पञ्चमः किरणः		३१३ तर्कनिराकृतसाध्यविशेषण- कोदाहरणम् ३९७ १	
२९२ हेत्वाभासविभागः ३८९ १२		३१४ अनभीप्सितसाध्यधर्मविशे- षणकोदाहरणम् ३९७ १९	
		३१५ अनुमानाभासस्वरूपम् ... ३९८ २	

विषयाः	पृ. पं.
३१६ तर्कभासास्वरूपम् ३९८ ९	
३१७ प्रत्यभिज्ञाभासास्वरूपम् ... ३९८ १७	
३१८ स्मरणाभासास्वरूपम् ... ३९९ ४	
३१९ प्रत्यक्षाभासास्वरूपम् ... ३९९ ८	
३२० आगमामासोऽग्रे इति वर्णनम् ३९९ २२	
३२१ दृष्टान्ताभासास्वरूपं मेदश्च ... ४०० १	
३२२ साधर्म्यदृष्टान्ताभासमेदाः ... ४०० ८	
३२३ साध्यधर्मसाधनविकलतयो- र्दृष्टान्तौ ४०० १४	
३२४ संदिग्धसाध्यसाधनोभया- नां दृष्टान्ताः ४०० २४	
३२५ अनन्वयदृष्टान्ताभासोदा- हरणम् ४०१ ७	
३२६ विपरीतान्वयदृष्टान्ताभासो- दाहरणम् ४०१ १४	
३२७ अनन्वयादित्रयाणां दृष्टान्त- त्वं नोचितमिति मतं प्रवर्त्य- निराकरणम् ४०२ ४	
३२८ वैधर्म्यदृष्टान्तभासविभागः ४०२ २७	
३२९ असिद्धसाध्यव्यतिरेका- सिद्धसाधनव्यतिरेकौ ४०३ ७	
३३० असिद्धसाध्यसाधनोभय- व्यतिरेकाः ४०३ १५	
३३१ संदिग्धसाध्यादिव्यतिरेकाः ४०३ २०	
३३२ अन्यतिरेकाः ४०४ १२	
३३३ अप्रदर्शितव्यतिरेकाः ४०४ २०	
३३४ अन्यतिरेकादीनां दृष्टान्त- त्वसमर्थनम् ४०४ २६	
३३५ उपन्यासासः ४०५ ४	
३३६ निगमनाभासः ४०५ ११	
३३७ किरणोपसंहारः ४०५ १७	
षष्ठः किरणः	
३३८ आगमलक्षणम् ४०५ २२	

विषयाः	पृ. पं.
३३९ वचनस्यागमत्वसमर्थनम् ... ४०६ ५	
३४० आगमप्रमेदः ४०६ ८	
३४१ शब्दस्यार्थप्रतिपादकत्व- समर्थनम् ४०६ १५	
३४२ यथार्थवक्तुः स्वरूपम् ४०७ १०	
३४३ तत्पदस्यार्थक्यवर्णनम् ... ४०७ १२	
३४४ यथार्थवक्तृद्वैविध्यम् ४०७ २४	
३४५ शब्दस्य स्वरूपम् ४०८ ६	
३४६ संकेतमात्रेण शब्दस्यार्थप्र- तिपादकत्वनिरासः ४०८ ९	
३४७ शब्दार्थयोः सम्बन्धो न सं- भवतीति मतस्य निरासः ... ४०८ २०	
३४८ शब्दार्थयोर्योग्यताख्यः स- म्बन्ध इति समर्थनम् ४०९ २	
३४९ वक्तुगुणदोषप्रयुक्ते शब्दस्य यथार्थत्वायथार्थत्वे इति- वर्णनम् ४०९ १७	
३५० शब्दमेदाः ४०९ २४	
३५१ शब्दस्यापौद्गलिकत्वसाधक- हेतुनिरासः ४१० ५	
३५२ पदघटकवर्णानां वाचकत्व- साधनम् ४१० १५	
३५३ पदलक्षणम् ४१० २२	
३५४ एकाक्षरपदानां पदत्वसम- र्थनम् ४१० २६	
३५५ वाक्यलक्षणम् ४११ ४	
३५६ यत्सत्तत्सर्वं परिणामीति साधनवाक्यस्य वाक्यत्व- समर्थनम् ४११ ७	
३५७ वाक्यलक्षणनिष्कर्षः ४११ १५	
३५८ आकांक्षायोग्यताऽऽसत्ती- नां लक्षणानि ४११ २०	
३५९ विशिष्टक्रमाणां वर्णानां वाच- कत्वमिति साधनम् ४१२ ३	

विषयाः	पृ.	पं.
३६० पूर्णार्थप्रकाशकत्वं एव शब्द- स्य प्रामाण्यमिति वर्णनम् ...	४१२	२४
३६१ सप्तमङ्गीलक्षणम् ...	४१३	८
३६२ तत्पदानां कृत्यानि ...	४१३	१०
३६३ सप्तमङ्गवाक्यानि ...	४१४	१
३६४ पदानामर्थवर्णनपूर्वकं प्रति- वाक्यं प्रतिपाद्यानां वर्णनम्	४१४	४
३६५ सप्तविधवचनप्रवृत्तौ निमि- त्तवर्णनम्...	४१५	१८
३६६ सप्तविधधर्मप्रकाशनम् ...	४१५	२८
३६७ धर्माणां परस्परं भेदव्याव- र्णनम् ...	४१६	३
३६८ क्रमापितत्त्वस्य धर्मान्वयित्व- साधनम्...	४१६	१२
३६९ सहापितत्त्वमवकथ्यस्याव- च्छेदकं भवतीति निरूपणम्	४१७	५
३७० मङ्गलानामर्थाकार्येण विषयनि- यमव्यावर्णनम्...	४१७	१३
३७१ तृतीयचतुर्थधर्मयोरतिरिक्- त्वकथनम्...	४१८	७
३७२ सप्तमङ्गीभेदः ...	४१८	१९
३७३ सकलादेशलक्षणं पदकृत्यञ्च	४१८	२३
३७४ विकलादेशस्वरूपम्...	४१९	२३
३७५ अभेदे प्रयोजककथनम् ...	४२०	४
३७६ एकस्मिन् मङ्गे तत्समन्वयः	४२०	१०
३७७ अत्र मलयगिरिचरणाना- माशयप्रदर्शनम्...	४२१	११
३७८ केचित्त्विति मतान्तरप्रदर्श- नम्...	४२१	२१
३७९ अपरे त्विति चापरमतसूचनम्	४२१	२९
३८० सम्बन्धसंसर्गयोर्भेदप्रतिपा- दनम् ...	४२२	५
३८१ अभेदप्राधान्ये हेतुमादर्शनम्	४२२	१४
३८२ अभेदोपपत्तौ हेतुप्रदर्शनम्	४२२	२२

विषयाः	पृ.	पं.
३८३ अभेदासम्भवसंघटनम् ...	४२३	२
३८४ तत्समन्वयः ...	४२३	९
३८५ प्रथमवाक्यार्थकथनम् ...	४२४	१६
३८६ अस्तित्वस्य नास्तित्वेनावि- नाभावित्वसाधनम् ...	४२४	२५
३८७ एवकारार्थवर्णनम् ...	४२५	२१
३८८ क्वचित् क्रियासङ्गतस्याप्येव- कारस्यायोगव्यवच्छेदकत्व- मिति वर्णनम्...	४२६	१७
३८९ प्रथमवाक्यफलितार्थवर्णनम्	४२६	२५
३९० प्रतियोगिवैयधिकरणपद- प्रयोजनमिधानम् ...	४२७	६
३९१ औपादानिकबोधस्यावश्य- कत्वसमर्थनम्...	४२७	२१
३९२ द्वितीयवाक्यार्थविवेचनम्	४२७	१८
३९३ तृतीयवाक्यार्थः ...	४२७	२६
३९४ अत्र सम्प्रतिकारमतादर्शनम्	४२८	३
३९५ तदनुसारेण वाक्यार्थवर्णनम्	४२८	१०
३९६ समनियतधर्मभेदेव सप्तम- ङ्गीभेदाभावनिरूपणम्...	४२८	१३
३९७ अस्य पूर्वमङ्गद्वयातिरेकसा- धनम् ...	४२८	१९
३९८ चतुर्थवाक्यार्थः...	४२९	११
३९९ योगपञ्चविधक्षायां शब्दा- वाच्यत्वसाधनम् ...	४२९	२१
४०० सांकेतितशब्दस्याप्यभाव- इति वर्णनम् ...	४३०	१
४०१ सेनादिशब्दा अप्येकार्था- इति वर्णनम् ...	४३०	५
४०२ पुष्पदन्तपदे तु विशेष इति वर्णनम् ...	४३०	१५
४०३ अवाच्यतास्थिरीकरणम् ...	४३०	२०
४०४ पञ्चममङ्गवाक्यार्थवर्णनम्...	४३१	७
४०५ तत्रात्यर्थवर्णनम् ...	४३१	१३

विषयः	पृ. पं.
४०६ षष्ठमङ्गवाक्यार्थः... .. ४३१	२१
४०७ तदर्थवर्णनम् ४३२	३
४०८ सप्तममङ्गवाक्यार्थः ४३२	९
४०९ वाक्येष्वेव नयप्रदर्शनम् ... ४३२	१८
४१० स्वत्वपरत्वविवेकः ४३३	३
४११ स्वत्वपरत्वादिना सत्त्वास- त्त्वयोरनभ्युपगमे दोषवर्ण- नम्... .. ४३३	१४
४१२ स्वरूपादिना सत्त्वमेव विशि- ष्टं पररूपात्सत्त्वमित्यस्य निरा- करणम् ४३४	६
४१३ असद्वित्त्व प्रसज्यप्रतिषेध- पर्युदात्तयोः स्त्रीकारवर्णनम् ४३४	११
४१४ सदसद्रूपस्य विलक्षणत्व- व्यवस्थापनम् ४३४	१९
४१५ सत्त्वासत्त्वयोर्धर्मिणा भेदा- भेदसमर्थनम् ४३५	३
४१६ जीवादीनां सत्त्वसत्त्वयोः स्वत्वपरत्वनिरूपणम्... .. ४३५	२०
४१७ अपरधर्माणामपि स्वरूपपर- रूपत्वमिति वर्णनम् ४३६	३
४१८ षट्विशेषस्य स्वपररूपसंघ- टनम् ४३६	७
४१९ प्रकारान्तरेण तद्व्याख्यानम् ४३६	१६
४२० सम्प्रतिमतादर्शनम् ४३७	५
४२१ स्वद्रव्यपरद्रव्यनिरूपणम् ... ४३७	१४
४२२ अन्यथा दोषोद्भावनम् ... ४३७	२०
४२३ क्षेत्रमादर्शयति ४३८	७
४२४ कालमादर्शयति ४३८	१५
४२५ स्वरूपादौ किमवच्छेदकमि- त्यस्य समाधिः... .. ४३८	२२
४२६ सदसदात्मकत्वे विरोधादि- दोषोद्भावनम् ४३९	४
४२७ तत्समाधानम् ४३९	१४

विषयः	पृ. पं.
४२८ विरोधविचारः... .. ४३९	१८
४२९ आगमाभासस्वरूपम्... .. ४४०	१४
४३० किरणोपसंहारः ४४०	२३

सप्तमः किरणः

४३१ ग्रामाण्यग्रामाण्यविचारः ... ४४१	३
४३२ ज्ञानमात्रस्य स्वरूपे ग्रामाण्ये विरोधस्य वारणम् ४४१	९
४३३ स्वात्मनि क्रियाविरोधनि- रासः ४४१	१८
४३४ विशेषज्ञानकारणतानिरासः ४४२	६
४३५ ग्रामाण्यनिर्णयः कथमित्या- शङ्का ४४३	३
४३६ तत्समाधानम्... .. ४४३	१३
४३७ उत्पत्तिं स्वत इतिमतोद्भा- वनम् ४४३	१७
४३८ तन्निरासः ४४३	२७
४३९ ग्रामाण्यस्य परत उत्पत्तौ पूर्वं ज्ञानस्य किं स्वरूप- मित्यस्योत्तरम्... .. ४४४	१३
४४० दोषाभावकारणत्वनिरासः ... ४४४	२२
४४१ ग्रामाण्यनिश्चयः स्वत एवै- त्याशङ्का ४४५	५
४४२ समाधानम् ४४६	१२
४४३ ग्रामाण्यग्राहकस्य परस्य निरूपणम् ४४६	२०
४४४ प्रमाणविषयमाह ४४८	३
४४५ सामान्यविशेषात्मकत्वस- र्थनम् ४४८	११
४४६ सामान्ये वृत्तिविकल्पशङ्का, समाधानञ्च ४४९	४
४४७ सामान्यविशेषयोरविनाभाव- व्यवस्थापनम्... .. ४४९	२०
४४८ नित्यानित्यात्मकत्वसमर्थनम् ४५०	१२

विषयः	पृ. पं.	विषयः	पृ. पं.
४४९ एकान्तानित्यत्वे दोषोद्भाव- नम्... .. ४५१ ४		४७१ तत्रानुमानप्रदर्शनम्... .. ४६३ १७	
४५० भेदाभेदात्मकत्वसमर्थनम्... ४५२ ८		४७२ निर्विकल्पे बाधनिरासः... ४६३ २०	
४५१ भेदाभेदस्य जात्यन्तरत्ववर्ण- नम् ४५२ २२		४७३ शब्दसंग्रहनापेक्षायां प्रस- क्तदोषनिरासः... .. ४६४ ४	
४५२ उत्पादव्ययधौव्यात्मकत्व- समर्थनम्... .. ४५३ १५		४७४ आरोपलक्षणं तद्भेदाच्च ... ४६४ १७	
४५३ अनुवेषविचारः... .. ४५४ ५		४७५ विपर्ययलक्षणम् ४६४ २१	
४५४ अभिलाष्यानभिलाष्यात्मक- त्ववर्णनम् ४५४ १२		४७६ भीमांसकमतेन विवेक- क्यातिः ४६५ ३	
४५५ सामान्यस्वरूपनिरूपणम् ... ४५५ १२		४७७ तन्मतैवेदं रजतमिति आ- स्तिसमर्थनम् ४६५ १२	
४५६ सामान्ये प्रमाणप्रदर्शनम् ... ४५५ २१		४७८ स्वप्नज्ञानचन्द्रयज्ञानादीनां समर्थनम्... .. ४६५ २१	
४५७ ऊर्ध्वतासामान्यस्वरूपम् ... ४५६ ६		४७९ तन्मतनिरासः... .. ४६६ ३	
४५८ तत्र प्रमाणवर्णनम् ४५६ १०		४८० इदं रजतमिति ज्ञानस्याल- म्बनकथनम् ४६६ ३	
४५९ विशेषविभागाः ४५६ २२		४८१ प्रवृत्तिसामान्ये कारणलाघवं स्वमते इति वर्णनम् ४६६ १०	
४६० पर्यायसमर्थनम् ४५७ २२		४८२ भेदाग्रहं विकल्प्य तन्निरासः ४६६ १८	
४६१ द्रव्यपर्याययोर्भेदाभेदसम- र्थनम् ४५९ १		४८३ स्वप्नादिज्ञानसमर्थनम् ... ४६७ १०	
४६२ गुणपर्यायोः कथञ्चिद्भेद- प्रदर्शनम्... .. ४६० ३		४८४ अख्यातिप्रदर्शनम् ४६७ २२	
४६३ प्रमाणफलप्रदर्शनम् ४६० ८		४८५ तद्व्युदासः ४६८ २	
४६४ प्रमाणफलयोः कथञ्चिद्भेदा- भेदवर्णनम् ४६० १७		४८६ असत्ख्यातिवादिबौद्धमत- प्रदर्शनम्... .. ४६८ ५	
४६५ केवलस्य व्यवहितफलप्रद- शनम् ४६१ १२		४८७ तन्निरासः ४६८ ९	
४६६ करुणावतोऽपि माध्यस्थ्य- व्यवस्थापनम् ४६१ १७		४८८ प्रसिद्धार्थख्यातिवर्णनम् ... ४६८ १९	
४६७ मत्यादीनां व्यवहितफलप्रद- शनम् ४६२ ५		४८९ तत्त्वज्ञानम् ४६८ २४	
४६८ प्रमाणफलयोरेकान्ते भेदेऽ- भेदे च दोषप्रदर्शनम्... .. ४६२ १६		४९० आत्मख्यातिवर्णनम् ४६९ ८	
४६९ किरणोपसंहारः... .. ४६३ ४		४९१ तत्प्रतिविधानम्... .. ४६९ १०	
अष्टमः किरणः ।		४९२ आत्मा शासनया बहिरिव भातीत्यस्य निरासः... .. ४६९ ११	
४७० प्रमाणस्य निष्प्रयात्मकत्वस- मर्थनम् ४६३ १०		४९३ अनिर्वचनीयख्यातिवर्णनम् ४७० ३	
		४९४ तस्य निरासः... .. ४७० ५	
		४९५ स्वमतेन आन्तेरालम्बना- शङ्का ४७० १२	

विषया.	पृ. पं.	विषया.	पृ. पं.
४९६ तस्योत्तरम् ४७१ ३		५१८ लौकिकशान्दबोधस्याप्यपे-	
४९७ नास्मन्मतेऽस्तव्यातिप्रस-		क्षात्मकत्वमिति कथनं ... ४७७ २	
किरिति वर्णनम् ४७१ ७		५१९ अपेक्षया आवश्यकत्वसम-	
४९८ रजतभावे कारणप्रदर्शनम्... ४७१ ११		र्थनम् ४७७ ८	
४९९ भ्रान्तेर्विपरीतव्यातिरूपते-		५२० वास्तविकवैज्ञानिकापेक्षयोः	
ति कथनम् ४७१ १३		प्रदर्शनम् ४७८ २	
५०० इतरेषामभावे कारणम् ... ४७१ १५		५२१ सुनयत्वनुर्नयत्वविचारः ... ४७८ १२	
५०१ अत्र वृद्धमतादर्शनम् ... ४७१ २४		५२२ नयस्य प्रमाणाप्रमाणाभ्यां	
५०२ बाध्यबाधकभावविचारः ... ४७२ २		भेदप्रदर्शनम् ४७८ २८	
५०३ अनुमानादिविषयकविपर्यय-		५२३ भावार्थकथनम् ४७९ ३	
प्रदर्शनम्... .. ४७२ २०		५२४ नऽयोपिप्रतिष्ठात एवेति	
५०४ संशयस्वरूपम्... .. ४७३ ८		कथनम् ४७९ १४	
५०५ अनिश्चितेति पदस्य प्रयोज-		५२५ नयविभागः ४८० ४	
नम्... .. ४७३ १६		५२६ नैगमादीनां सर्वाभिप्रायसं-	
५०६ संशयकारणप्रदर्शनम् ... ४७३ २०		ग्राहकत्वसमर्थनम् ४८० ६	
५०७ भावार्थकथनम्... .. ४७३ २५		५२७ तेषां द्वेधा सङ्ग्रहः ४८० २०	
५०८ विरोधज्ञानस्य संशयकारण-		५२८ द्रव्यार्थिकनयामिप्रायः ... ४८० २५	
त्वेनाकथने कारणम् ४७४ २		५२९ पर्यायार्थिकनयामिप्रायः ... ४८१ ६	
५०९ अनध्यवसायस्वरूपम्... .. ४७४ १४		५३० गुणार्थिकस्य पर्यायार्थिके-	
५१० परोक्षविषयानध्यवसाय-		ऽन्तर्भाववर्णनम्... .. ४८१ १६	
दृष्टान्तः ४७५ २		५३१ सामान्यविशेषयोर्द्रव्यपर्या-	
५११ संशयानध्यवसाययोर्मैद्वप्रद-		यान्तर्भावकथनम् ४८१ १८	
र्शनम् ४७५ १३		५३२ व्यञ्जनपर्यायस्वरूपम् ... ४८१ २२	
५१२ संशयानध्यवसाययोरितरोप-		५३३ द्रव्यार्थिकस्य त्रैविध्यवादि-	
त्वसमर्थनम् ४७५ १८		सुरिनामनिर्देशः ४८२ १	
५१३ अनध्यवसायस्य वस्तुत्व		५३४ जिनमद्रगणिक्षमाश्रमणानु-	
साधनम्... .. ४७५ २७		यायिमतामिधानम् ४८२ २	
५१४ किरणोपसंहारः... .. ४७६ ५		५३५ तर्कानुसारिणां मतप्रदर्शनम् ४८२ ४	
नवमः किरणः		५३६ द्रव्यास्तिकद्वैविध्यम्... .. ४८२ १०	
५१५ नयस्वरूपम् ४७६ १४		५३७ नैगमनयामिप्रायो न राक्षयन्त-	
५१६ ज्ञानरूपस्य वाक्यरूपस्य च		रमित्यभिधानम्... .. ४८२ १७	
नयस्य स्वरूपम्... .. ४७६ २१		५३८ नैगमस्वरूपम् ४८२ २२	
५१७ अपेक्षात्वपरिचयः ४७७ १		५३९ निर्दुष्टं तल्लक्षणम् ४८३ १४	
		५४० धर्मिविषयं तदुदाहरणम् ... ४८३ २३	

विषयः	पृ. पं.	विषयः	पृ. पं.
५४१ धर्मधर्म्युभयविषयमुदाहर-		५६५ अर्थमेदव्याप्यत्वं संज्ञामेदस्ये-	
णम्... .. ४८४ १०		ति-समर्थनम्... .. ४९२ १५	
५४२ अनेकधा नैगमव्यवस्था ... ४८४ १९		५६६ अन्न-प्रयोगः ४९३ १	
५४३ सङ्गहनयः सप्रभेदः... .. ४८५ ८		५६७ सममिकदृढव्यास्तमदर्शनम् ... ४९३ १३	
५४४ सङ्गहनयामिप्रायः ४८५ २१		५६८ एवम्भूतनयस्वरूपम् ४९३ २५	
५४५ संप्रहावाप्तारभेदाः ४८६ ११		५६९ तन्निष्कृष्टार्थः... .. ४९४ ६	
५४६ व्यवहारनयस्वरूपम् ४८७ २		५७० व्युत्पत्त्यर्थान्वयनियतार्थ-	
५४७ निष्कृष्टे लक्षणम् ४८७ ११		बोधकत्वसमर्थनम् ४९४ ८	
५४८ तत्त्वार्थमाप्यानुरोधिलक्ष-		५७१ इतरथा संज्ञादिप्रसङ्ग-	
णम्... .. ४८७ १५		प्रदर्शनम् ४९४ १५	
५४९ तत्स्फुटीकरणम् ४८७ १८		५७२ व्युत्पत्तिनिमित्तस्यैव प्रकृ-	
५५० पञ्चषणीं श्रेतर इत्यादीनां		त्तिनिमित्तत्वेऽतिप्रसङ्गे स-	
व्यवहाराननुगुणत्ववर्णनम् ... ४८८ ६		स्मृतिप्रदर्शनम् ४९५ ३	
५५१ क्रान्त्युत्पत्त्यस्वरूपम्... .. ४८८ १५		५७३ एवम्भूतस्वोदाहरणम्... .. ४९५ ८	
५५२ तच्छब्दार्थवर्णनम् ४८८ १९		५७४ एतन्मते सिद्धो न जीव	
५५३ निष्कृष्टलक्षणम् ४८९ २		इति समर्थनम् ४९५ १७	
५५४ वर्तमानपर्यायस्य प्राधान्य-		५७५ शब्दार्थप्रधाननयविभागः ... ४९५ २४	
साधनम् ४८९ ४		५७६ अर्थनयामिप्रायवर्णनम् ... ४९६ ४	
५५५ विधिनिपेक्षात्मकव्यवहार-		५७७ शब्दनयतात्पर्यवर्णनम् ... ४९६ १९	
प्रदर्शनम्... .. ४८९ ६		५७८ अप्रतितादिव्यानामुक्तेष्वन्त-	
५५६ कृतकरणापरिसमाप्तिदोष-		मविकथनम् ४९६ २६	
मिरासः ४८९ ११		५७९ नयानां न्यूनाधिकविषय-	
५५७ कृतस्य करणे क्रियावैफल्य-		प्रदर्शनम्... .. ४९७ १४	
परिहारः ४८९ २०		५८० तदभिप्रायस्फुटीकरणम् ... ४९७ २०	
५५८ अस्य संक्षेपस्थूलमेदप्रदर्श-		५८१ नैगमनयामासः ४९८ ९	
नम्... .. ४९० ९		५८२ तत्स्फुटीकरणम् ४९८ ३१४	
५५९ शब्दनयस्वरूपम् ४९० १७		५८३ सङ्गहनयामासः ४९९ २	
५६० क्रान्त्युत्पत्त्येक्यस्य विशेष-		५८४ व्यवहारामासः ४९९ ११	
नतरत्ववर्णनम् ४९० २०		५८५ क्रान्त्युत्पत्त्यामासः ४९९ १९	
५६१ कालादिभेदेन दृष्टान्तादर्श-		५८६ शब्दनयामासः ५०० २	
नम्... .. ४९१ ६		५८७ सममिकदृढनयामासः... .. ५०० १०	
५६२ तदभिप्रायवर्णनम् ४९१ १४		५८८ एवम्भूतनयामासः ५०० १६	
५६३ सममिकदृढनयस्वरूपम् ... ४९२ ७		५८९ वस्तुप्रतिपादकानां द्वैविध्य-	
५६४ एतल्लक्षणम् ४९२ १४		कथनम् ५०१ ७	

विषयाः	पृ. सं.	विषयाः	पृ. सं.
५९० लौकिकैर्न्यपदेशप्रकारः ... ५०१ ८		६१२ विनाशोऽप्यहेतुक इति	
५९१ तत्त्वचिन्तकैर्न्यपदेशप्रकारः ५०१ २४		निरूपणम्... ५०८ २५	
५९२ नयस्य फलप्रदर्शनम्... ५०२ ८		६१३ स्वतन्त्राणां नामादिनयनां मि-	
५९३ नयविचारविशेषफलप्रदर्श-		ध्यादृष्टित्वमिति वर्णनम् ... ५०९ १२	
नम्... ५०२ १६		६१४ नामादीनां नयैः सह योजनम् ५१० ८	
५९४ निक्षेपलक्षणं तद्भेदश्च ... ५०२ २३		६१५ किरणोपसंहारः... ५११ ९	
५९५ नामनिक्षेपलक्षणं पदकृत्यञ्च ५०३ २			
५९६ नामस्य द्विविधता ... ५०३ ८		दशमः किरणः	
५९७ स्थापनालक्षणं तद्भेदश्च ... ५०३ १२		६१६ बादस्वरूपम् ... ५११ १६	
५९८ स्थापनाया उपयोगित्वसम्-		६१७ जयपराजयवापि बादस्य फले,	
र्थनम् ... ५०३ १६		इति साधनम्... ५११ २१	
५९९ भावातिरिक्तविक्षेपत्रय-		६१८ साधनं वृषणञ्च वचनं प्रमाण-	
साफल्यसमर्थनम् ... ५०४ १०		मेव स्यादिति वर्णनम्... ५१२ ४	
६०० महानिशीथवचनामिमांश-		६१९ तद्भावायः ... ५१२ ६	
वर्णनम् ... ५०४ २१		६२० जल्पवितण्डयोर्न कथान्तर-	
६०१ द्रव्यनिक्षेपलक्षणम् ... ५०५ १		त्वमिति कथनम् ... ५१२ १७	
६०२ भावनिक्षेपस्वरूपम् ... ५०५ ९		६२१ तस्य स्फुटं वर्णनम्... ५१२ १८	
६०३ नामस्थापनाद्रव्यनिक्षेपाणां		६२२ कथारम्भकविभागाः ... ५१३ ८	
मिथो भेदसाधनम् ... ५०५ १०		६२३ वादो न विजिगीषुविषय इत्य-	
६०४ नामादिज्ञाणानामपि वस्तुव-		स्य निराकरणम्... ५१३ १२	
समर्थनम् ... ५०६ ५		६२४ जिगीषुतत्त्वनिर्णिनीष्वोः	
६०५ नामादिज्ञयभावनिक्षेपयो-		स्वरूपम्... ५१४ १	
र्विशेषवर्णनम् ... ५०६ १६		६२५ तत्त्वनिर्णिनीषुभेदाः... ५१४ ९	
६०६ सर्वं वस्तु चतुरूपविनामृत-		६२६ तद्भावायः ... ५१४ १२	
मिति प्रदर्शनम्... ५०६ १९		६२७ तत्त्वनिर्णिनीषूणां निदर्शनम् ५१४ २१	
६०७ नाम्नो वस्तुधर्मतत्त्वव्यवस्था-		६२८ तत्स्फुटीकरणम् .. ५१४ २५	
पनम् ... ५०७ २		६२९ आरम्भकप्रत्यारम्भकभेदाः ५१५ ११	
६०८ आकारमयत्वं सर्वेषामिति		६३० चतुरङ्गकवादप्रतिपादिनः ५१५ २३	
निरूपणम्... ५०७ ११		६३१ तत्फलितार्थः ... ५१५ २६	
६०९ द्रव्यात्मकत्वमखिलानामिति		६३२ प्रतिपादिविशेषाभ्येष्टाङ्ग-	
निरूपणम् ... ५०७ १८		नियमः ... ५१६ ११	
६१० सर्वं भावात्मकमिति वर्णनम् ५०८ ७		६३३ तद्भावायः ... ५१६ १५	
६११ अत्र मतेऽनपेक्षस्यैवोत्पद्यमा-		६३४ ह्यायोपशमिकज्ञानिवाद्यपेक्ष-	
नत्वमिति साधनम् ... ५०८ ९		याऽङ्गनियमः... ५१६ २५	

विषयाः	पृ.	पं.	विषयाः	पृ.	पं.
६३५ तद्भावार्थः	५१७	१४	६४२ तत्कर्तृव्यवर्णनम्	५१८	२३
६३६ वादानर्हवर्णनम्	५१७	१४	६४३ तद्भावार्थः	५१८	२६
६३७ तद्भावः	५१७	१७	६४४ समापतिस्वरूपम्	५१९	९
६३८ भाविप्रतिवादिस्वरूपं कर्तृ- व्यञ्ज	५१७	२२	६४५ तत्रस्थपदप्रयोजनानि	५१९	१०
६३९ तत्फलितार्थः	५१७	२४	६४६ तत्कर्तृव्यवर्णनम्	५१९	१९
६४० सभ्यस्वरूपम् तद्वियमञ्च	५१८	८	६४७ तत्फलितार्थवर्णनम्	५१९	२२
६४१ तत्पदप्रयोजनानि	५१८	१०	६४८ वादोपसंहारः	५२०	७
			६४९ ज्ञाननिरूपणोपसंहारः	५२०	११

तृतीयो भागः ।

प्रथमः किरणः			६६९ तदभिप्रायः	५२७	२०
६५० चरणविभागः	५२१	९	६७० चतुर्थव्रतविचारः	५२८	२
६५१ चरणचरणयोर्मैवः	५२१	१२	६७१ तत्पदार्थः	५२८	४
६५२ ज्ञानचरणयोर्गुणप्रधानभावः	५२१	१६	६७२ पञ्चमव्रतविचारः	५२८	२०
६५३ चरणभेदाः	५२२	४	६७३ तस्य भावार्थाः	५२९	१
६५४ केवाञ्चित्पृथग्गुणादाने कारण- वर्णनम्	५२२	११	६७४ पञ्चानां व्रतानां पञ्चपञ्च- भावनाः	५२९	२०
६५५ व्रतविभागः	५२३	२	६७५ प्रथमव्रतभावनाः	५२९	२१
६५६ पञ्चमीसमर्थनम्	५२३	४	६७६ द्वितीयव्रतभावनाः	५३०	८
६५७ व्रतशब्दार्थविचारः	५२३	१३	६७७ तृतीयव्रतभावनाः	५३०	१२
६५८ प्रथमव्रतविचारः	५२३	२४	६७८ चतुर्थव्रतभावनाः	५३१	४
६५९ तत्पदार्थवर्णनम्	५२३	२६	६७९ पञ्चमव्रतभावनाः	५३१	१४
६६० द्वितीयव्रतविचारः	५२४	१५	६८० अमण्यधर्मभेदाः	५३२	१
६६१ अनृतभेदाः	५२५	३	६८१ तदर्थः	५३२	३
६६२ चतुर्विधानालुदाहरणानि	५२५	८	६८२ क्षमास्वरूपम्	५३२	१४
६६३ ज्ञाचत्वारिंशद्भाषाहृष्टान्त- वर्णनम्	५२५	१९	६८३ तदुत्तेजकवर्णनम्	५३२	२०
६६४ सत्यभेदाः	५२५	२३	६८४ मार्दवस्वरूपम्	५३३	१७
६६५ मृपाया दशभेदाः	५२६	१३	६८५ मदस्थानवर्णनम्	५३३	२६
६६६ सत्यामृगभेदाः	५२६	२०	६८६ आर्जवस्वरूपम्	५३५	१
६६७ असत्यामृगभेदाः	५२७	३	६८७ तद्भावाः	५३५	३
६६८ तृतीयव्रतविचारः	५२७	१९	६८८ शौचस्वरूपम्	५३५	१०
			६८९ तद्भेदाः	५३५	१६

विषयः	पृ.	पं.	विषयः	पृ.	पं.
६९० सत्यस्वरूपम्...	५३५	२३	७१७ प्रजाजकादीनां स्वरूपाणि ...	५४३	१२
६९१ भाषासमितेरस्य भेदप्रद- र्शनम् ...	५३६	७	७१८ तदभिप्रायाः ...	५४३	१७
६९२ संयमस्वरूपम्...	५३६	१४	७१९ उपाध्यायस्वरूपम् ...	५४४	१
६९३ तदभिप्रायवर्णनम् ...	५३६	१५	७२० तत्स्पष्टार्थवर्णनम् ...	५४४	३
६९४ त्यागस्वरूपम् ...	५३६	२८	७२१ तपस्विशैक्षकयोः स्वरूपे ...	५४४	१४
६९५ तपोऽन्तर्गतादस्य भेदप्रद- र्शनम् ...	५३७	६	७२२ तयोः स्फुटीकारः ...	५४४	१६
६९६ आकिञ्चन्यस्वरूपम् ...	५३७	१३	७२३ गणकुलयोः परिचयः ...	५४५	५
६९७ तद्भाषार्थः ...	५३७	१४	७२६ स्थविरपदविवक्षितार्थक- थनम्...	५४५	७
६९८ ब्रह्मचर्यस्वरूपम् ...	५३७	२०	७२७ जघन्यमध्यमोक्त्युपलब्ध- वर्णनं तत्र संवासफलञ्च ...	५४५	१०
६९९ गुणकुलवासफलम् ...	५३८	२	७२८ संघस्वरूपम् ...	५४५	२१
७०० गुणकुलवासस्यावश्यकत्वं- प्रदर्शनम्...	५३८	५	७२९ तदर्थवर्णनम् ...	५४५	२२
७०१ क्षमादीनां हेतुहेतुमद्भाव- कथनम् ...	५३८	२४	७३० साधुस्वरूपम् ...	५४६	२
७०२ संयमस्वरूपं तद्भेदाच्च ...	५३९	६	७३१ अष्टगुणे, सुवर्णतुल्यताऽस्ये- ति वर्णनम् ...	५४६	४
७०३ तत्स्फुटीकरणम् ...	५३९	९	७३२ समनोहस्वरूपम् ...	५४६	१३
७०४ नवविधानां संयमानां परि- चयः ...	५३९	१७	७३३ सामाज्यरीभेदाः ...	५४६	१५
७०५ तद्भाषार्थकथनम् ...	५३९	२०	७३४ ब्रह्मचर्यगुप्तिस्वरूपम्...	५४६	२०
७०६ प्रेक्ष्योपेक्ष्यसंयमयोः स्वरूपम्	५४०	४	७३५ तदर्थकथनम् ...	५४७	१
७०७ तद्भावप्रकाशनम् ...	५४०	७	७३६ वसतिगुप्तिस्वरूपम् ...	५४७	५
७०८ अपहृत्यप्रमृज्यसंयमयोः स्वरूपम्...	५४०	१५	७३७ फलप्रदर्शनपूर्वकं भावार्थ- वर्णनम् ...	५४७	६
७०९ तद्भावप्रकाशनम् ...	५४०	१८	७३८ कथागुप्तिस्वरूपम् ...	५४७	१७
७१० कायवाक्मनोपकरणसंय- मानां स्वरूपाणि ...	५४१	४	७३९ तदभिप्रायः ...	५४७	१८
७११ तदीयो भावार्थः...	५४१	८	७४० निषद्यागुप्तिस्वरूपम् ...	५४८	२
७१२ वैयाघ्रस्यस्वरूपं ...	५४१	२१	७४१ तदर्थः ...	५४८	३
७१३ तत्फलं तद्भेदाच्च ...	५४१	२४	७४२ इन्द्रियगुप्तिकुब्धान्तरित- गुप्तयोः स्वरूपे...	५४८	७
७१४ आचार्यस्वरूपम् ...	५४२	१४	७४३ तदभिप्रायः ...	५४८	९
७१५ आचार्यगुणाः ...	५४२	१७	७४४ पूर्वक्रीडितप्रणीतगुप्तयोः स्वरूपे ...	५४८	१७
७१६ तस्य सञ्जावाचकत्वे कारणम्	५४३	४			

विषयः	पृ. पं.
७४५ तदर्थः	५४८ १९
७४६ आहारगुप्तिभूषणगुप्तयोः	
स्वरूपे	५४८ २४
७४७ तदभिप्रायः	५४९ १
७४८ ब्रह्मचर्यधर्मप्रभाववर्णनम् ..	५४९ ११
७४९ ज्ञानादीनां स्वरूपाणि...	५४९ १७
७५० तदर्थकथनम्	५४९ २०
७५१ तपसः स्मरणम्	५५० ६
७५२ मोक्षनिग्रहस्वरूपम्	५५० ९
७५३ तदर्थः	५५० १०
७५४ चरणसंहरणम्	५५० १३
७५५ किरणोपसंहारः	५५० १६

द्वितीयः किरणः

७५६ चरणविभागः	५५१ ३
७५७ पिण्डविशुद्धिविभागः...	५५१ ७
७५८ बोद्धशोभितमदोषविवर्णनम् ...	५५१ १७
७५९ बोद्धशोपाज्जनादोष विवरणम्	५५३ १९
७६० दशौषणादोषवर्णनम्...	५५५ ४
७६१ पञ्चसंयोजनादोषाः...	५५५ २३
७६२ समितिस्वरूपम्	५५६ ११
७६३ तद्विवरणम्	५५६ १३
७६४ भावनास्वरूपम्	५५६ २१
७६५ तद्विवरणम्	५५६ २२
७६६ अनित्यभावनास्वरूपम्	५५७ ८
७६७ सफलं तद्विवरणम्	५५७ १०
७६८ अशरणभावनानिरूपणम्	५५७ २१
७६९ फलेन सह तद्भावायः	५५८ १
७७० संसारभावनानिरूपणम्	५५८ ९
७७१ सफलं तद्व्याख्यानम्...	५५८ १२
७७२ एकत्वमाधनावर्णनम्...	५५८ २७
७७३ तत्फलनिर्देशेन वर्णनम्	५५९ ३
७७४ अन्यत्वभावनास्वरूपम्	५५९ १८
७७५ तत्स्पष्टीकरणम्	५५९ २०

विषयः	पृ. पं.
७७६ अशुचिभावनास्वरूपम् ...	५५९ २७
७७७ तद्भावायः	५६० १
७७८ आश्रयभावनास्वरूपम्	५६० ७
७७९ तदभिप्रायप्रकटनम्...	५६० ९
७८० संवरभावनास्वरूपम्...	५६० १५
७८१ तदर्थप्रकाशनम्...	५६० १७
७८२ निर्जराभावनास्वरूपम्	५६० २४
७८३ तदभिप्रायावेदनम्	५६० २६
७८४ तत्फलम्...	५६१ २
७८५ लोकभावनास्वरूपम्	५६१ ५
७८६ तद्भावायः	५६१ ७
७८७ तत्फलम्	५६१ १९
७८८ लोकस्वरूपम्	५६२ १
७८९ तत्संस्थानपरिमाणमेतानां	
वर्णनम्	५६२ ८
७९० रज्जुप्रमाणकथनम्	५६२ १८
७९१ तद्भावायः	५६२ १९
७९२ अधोमागवर्णनम्	५६२ २५
७९३ तद्भावायः	५६३ १
७९४ रुचकस्वरूपम्...	५६३ १०
७९५ रुचकस्य मध्यलोकमध्य-	
त्वदिग्विदिग्यवहारमूलत्व-	
कथनम्	५६३ १७
७९६ दिशः प्रवेशवर्णनम्...	५६४ २
७९७ पृथिवीमेवेनाधोलोकवर्ण-	
नम्...	५६४ १४
७९८ धर्मादीनामवस्थावप्रमाण-	
वर्णनम्	५६४ १९
७९९ तासां समप्रतिष्ठत्ववर्णनम् ...	५६५ ६
८०० तद्भावायः	५६५ ८
८०१ अधोलोके वासयोग्यानां	
वर्णनम्	५६६ ३

विषया.	पृ. पं.	विषया:	पृ. पं.
८०२ प्रत्येकपृथिव्यां सायुष्कवा- सयोग्यवर्णनम्... .. ५६६ ७		८२५ जम्बूद्वीपादिशब्दार्थः... .. ५७२ १	
८०३ तेषां लेख्यादिबुद्धकथनम्... ५६६ १४		८२६ मेरुपर्वतस्वरूपकथनम् ... ५७२ २०	
८०४ नारकास्तित्वसाधनम् ... ५६७ १७		८२७ जम्बूद्वीपपरिमाणम्... .. ५७३ ६	
८०५ प्रथमपृथिव्यां भवनपति- स्थानवर्णनम् ५६८ ८		८२८ मेरोर्भूतल्लावगाहनामानम्... ५७३ १४	
८०६ रत्नप्रमास्थौल्यकथनम् ... ५६८ १२		८३९ मेरुसमुच्छ्रायमानम्... .. ५७३ १७	
८०७ भवनस्वरूपोच्छ्रायादि- कथनम्... .. ५६८ १६		८३० तत्रस्थ वनवर्णनम् ५७३ १८	
८०८ भवनावासयोः सत्ताविषये मतान्तरप्रदर्शनम् ५६८ १९		८३१ तस्य कापटत्रयकथनम् ... ५७३ २४	
८०९ अक्षुरकुमारादीनां भवनसं- ख्यावर्णनम् ५६८ २१		८३२ सप्तक्षेत्रस्याभिधानम्... .. ५७४ २	
८१० भवनपतीनां स्थितिरि- क्षणम् ५६८ २५		८३३ नामव्युत्पत्तयः... .. ५७४ ६	
८११ क तत्र नारकाणां स्थितिरि- त्यस्य समाधानम् ५६९ १		८३४ तत्कामाभिधानम्... .. ५७४ १५	
८१२ शिष्टपृथिवीनां स्थौल्यवास- योग्यानां कथनम् ५६९ ६		८३५ क्षेत्रव्यवच्छेदकनिरूपणम् ५७४ २०	
८१३ तदर्थवर्णनम् ५६९ ८		८३६ वर्षवर्षघरादिसंख्यानियमः ५७५ ३	
८१४ व्यन्तरभवनप्रदर्शनम् ... ५६९ १५		८३७ कर्माकर्मभूमिप्रकाशनम् ... ५७५ १७	
८१५ तद्भाषार्थप्रदर्शनम् ५७० १		८३८ तद्भाषार्थाभिधानम् ५७५ २०	
८१६ व्यन्तरशब्दव्युत्पत्तिः... .. ५७० ५		८३९ कर्मभूमित्वादौ नियामक- कथनम्... .. ५७५ २६	
८१७ तेषामष्टमेदवर्णनम् ५७० १३		८४० विदेहचातुर्विध्यम् ५७६ ६	
८१८ पृथ्वीपमस्वरूपप्रदर्शनम् ... ५७० १९		८४१ जम्बूद्वीपादीनां लवणसमु- द्रादीनां नामानि... .. ५७६ १३	
८१९ वानमन्तरवर्णनम् ५७० २४		८४२ तद्भाव विष्करणम् ५७६ १७	
८२० एषां देवविशेषत्वमिति कथ- नम् ५७१ ३		८४३ मानुषक्षेत्रकथनम् ५७७ ९	
८२१ तिर्यग्लोकस्वरूपम् ५७१ ९		८४४ तत्परिमाणम् ५७७ १२	
८२२ तदर्थवर्णनम् ५७१ ११		८४५ मनुष्यत्रैविध्यम् ५७७ १४	
८२३ सपरिमाणं द्वीपसमुद्रवर्ण- नम्... .. ५७१ २१		८४६ मानुषक्षेत्रसंस्था ५७७ १५	
८२४ तिर्यग्लोकस्य मध्यलोकात्वे कारणनिरूपणम् ५७१ २५		८४७ मानुषोत्तरपर्वतस्वरूपम् ... ५७७ १७	
		८४८ नास्मात्परतो मनुष्याणां जन्ममरणे इत्यस्य विवरणम् ५७८ १	
		८४९ ज्योतिष्कनिवासयोग्यस्था- नवर्णनम्... .. ५७८ १०	
		८५० तारकविमानस्थानम्... .. ५७८ १५	
		८५१ सूर्यविमानस्थानम् ५७८ १७	
		८५२ चन्द्रविमानस्थानम् ५७८ २२	
		८५३ नक्षत्रप्रहस्थानम् ५७८ २४	

विषयाः	पृ. पं.	विषयाः	पृ. पं.
११२ सेवापुलाकादिवस्वरूपम् ...	५९३ १६	१४१ तदर्थवचनम् ...	५९८ २७
११३ ज्ञानपुलाकवर्णनम् ...	५९३ २३	१४२ उपशान्तमोहनिर्ग्रन्थस्वरूपम् ...	५९९ ३
११४ दर्शनपुलाकवर्णनम् ...	५९४ ४	१४३ क्षीणमोहनिर्ग्रन्थस्वरूपम् ...	५९९ ६
११५ चारित्रपुलाकवर्णनम् ...	५९४ १०	१४४ पुनरस्य प्रकारान्तरेण भेदकथनम् ...	५९९ १०
११६ लिङ्गपुलाकवर्णनम् ...	५९४ २३	१४५ तेषां भेदानां स्वरूपाणि ...	५९९ १७
११७ यथासूक्ष्मपुलाकवर्णनम् ...	५९४ २४	१४६ भेदेष्वेव विशेषप्रदर्शनम् ...	६०० १
११८ वक्रुशस्वरूपम् ...	५९४ २६	१४७ स्नातकस्वरूपम् ...	६०० ९
११९ तत्प्रभेदाः ...	५९५ ६	१४८ तत्स्फुटार्थः ...	६०० १२
१२० प्रकारान्तरेण वक्रुशविभागः	५९५ १३	१४९ अनुयोगाद्वारविचारः ...	६०० २०
१२१ आभोगवक्रुशस्वरूपम् ...	५९५ २०	१५० संयमद्वारविचारः ...	६०० २४
१२२ अनाभोगवक्रुशस्वरूपम् ...	५९५ २१	१५१ श्रुतद्वारविचारः ...	६०१ १
१२३ संवृत्तवक्रुशस्वरूपम् ...	५९५ २२	१५२ तदर्थः ...	६०१ ५
१२४ असंवृत्तवक्रुशस्वरूपम् ...	५९५ २५	१५३ प्रतिसेवनाद्वारविचारः ...	६०१ ११
१२५ सूक्ष्मवक्रुशस्वरूपम् ...	५९५ २५	१५४ तदर्थः ...	६०१ १५
१२६ वक्रुशनिगमनम् ...	५९५ २६	१५५ तीर्थद्वारविचारः ...	६०१ २१
१२७ कुशीलस्वरूपम् ...	५९६ ६	१५६ तदर्थः ...	६०१ २२
१२८ तद्भेदवर्णनम् ...	५९६ १०	१५७ भगवन्त्यनुसारेण विशेषादर्शनम् ...	६०२ २
१२९ तयोः स्वरूपम् ...	५९६ १३	१५८ लिङ्गद्वारविचारः ...	६०२ ७
१३० प्रकारान्तरेण कुशीलभेदप्रदर्शनम् ...	५९६ २१	१५९ तदर्थः ...	६०२ १०
१३१ ज्ञानाचारभेदाः ...	५९६ २७	१६० लेख्याद्वारविचारः ...	६०२ १७
१३२ दर्शनाचारभेदाः ...	५९७ १७	१६१ तद्विशदार्थः ...	६०२ २१
१३३ चारित्राचारभेदाः ...	५९७ २९	१६२ उपपातद्वारविचारः ...	६०३ ३
१३४ तपसाचारभेदाः ...	५९८ १	१६३ तदभिप्रायः ...	६०३ ५
१३५ प्रकारान्तरेण चारित्रप्रतिसेवनाकुशीलवर्णनम् ...	५९८ २	१६४ स्थानद्वारविचारः ...	६०३ १४
१३६ यथासूक्ष्मप्रतिसेवनाकुशीलवर्णनम् ...	५९८ १२	१६५ तद्विशदार्थः ...	६०३ २४
१३७ कषायकुशीलभेदप्रदर्शनम् ...	५९८ १५	१६६ सम्यक्चरणनियमनम् ...	६०४ १२
१३८ तदर्थवर्णनम् ...	५९८ १८	१६७ ग्रन्थोपसंहारः ...	६०४ २४
१४० निर्ग्रन्थस्वरूपम् ...	५९८ २३		

॥ अहम् ॥

जैनाचार्यश्रीमद्विजयलक्ष्मिद्वारीश्वरविरचितः

तत्त्वन्यायविभाकरः ॥

स्वोपज्ञन्यायप्रकाशटीकायुतः ।

ॐ अहम्

जैनाचार्यश्रीमद्विजयलब्धिधारीश्वरविरचितः

तत्त्वन्यायविभाकरः ॥

स्वोपज्ञन्यायप्रकाशटीकायुतः

नयानेकवादप्रमाणप्रकाशं,

शुवि ज्ञानचारित्रदत्तावकाशम् ।

इलाहुर्यरत्नं जिनं ज्ञान्तिनार्यं,

नमामि प्रभामासुरं भावतोऽहम् ॥ १ ॥

प्राचां प्रौढनिगूढभावभरितान् चाचां विलासान् परान्,

5

शेषुल्या प्रविचार्य चारु गुरुभिर्दिष्टेन सद्वर्त्मना ।

तत्त्वन्यायविभाकरस्य कुतिनां मोदाय टीकामिमां,

कुर्वे मञ्जुलपुक्तिजालजटिलां न्यायप्रकाशमिधाम् ॥ २ ॥

क स्याद्वादो महाम्मोधिर्लप्यक्तिर्भतिः क मे ? ।

बाहुना तं तृतीर्षन्तं धूमन्तां गुणवेदिनः ॥ ३ ॥

10

इह हि शास्त्रारम्भे कचिद्भीष्टे प्रवर्तमानाः श्रेयस्कास्त्वया विशिष्टस्वेष्टदेवतानमस्कार-
पुरस्कारेणैव प्रवर्तन्ते, स च नमस्कारो यद्यपि क्षरीरेण मनसा वा क्रियमाणो निष्किल-
प्रबलप्रत्यहसमूहोन्मूलनपदिष्टतया प्रारिप्सितशास्त्रपरिसमाप्तये सन्पनीयद्यते, तथाप्येषोपा-
न्तरायनिवृत्त्यविधातुनिमित्तमिष्टदेवतानमस्कारपूर्वकमेवान्तेवासिनः प्रवर्तन्त्वामिति शिष्यान्
शिक्षयितुं द्रव्याद्यपकृष्टमङ्गलानि विहाय नोवागमवो भावमङ्गलं प्रयुनमस्काररूपमादौ 15
निवन्नाति—

भक्त्युद्देकनमत्सुराधिपशिरःकोटीररत्नप्रभा-

थोतिस्मेरपदाम्बुजं निरुपमज्ञानप्रभामासुरम् ।

रागद्वेषतृणालिपावकनिभं वाणीसुषामभोनिधिं,

श्रीमद्वीरजिनेश्वरं प्रतिदिनं बन्दे जगद्बल्लभम् ॥ १ ॥

- भक्त्युद्रेकैति । भक्तिः—आराध्यत्वेन ज्ञानं, आराधना च गौरवितप्रीतिहेतुः क्रिया ।
 तस्या उद्रेकोऽतिशयेनाविर्भावः, तेन नमन्तो ये सुराधिपा इन्द्रादयः, तेषां शिरसां कोटी-
 5 रेणु—सुकुण्डेषु यानि रत्नानि. तेषां प्रभाणां द्योतनशीलं स्मरं—विकसितं पदान्मुनं यस्य तं,
 अनेन प्रभोः पूजातिशयः प्रकाशितः । तथा निरुपममतुल्यमनन्तमिति थावत्, तत्र
 तज्ज्ञानञ्च, तदेव प्रभा साकल्येनाखिलपदार्थप्रद्योतकत्वात्, तथा भासुरं—जान्वल्यमानं,
 अनेन ज्ञानातिशयो दर्शितः । तथा रागः—अभिष्वङ्गः, द्वेषः—अप्रीतिः, तावेष तृणालि-
 स्तुणव्रजः, रागद्वेषयोरतितुच्छत्वेन तृणतया रूपणम्, तस्मै पावकनिभः—दुताशनसंकाशस्तं,
 10 अनेनापायापगमातिशय उद्भाषितः । एवं पञ्चत्रिंशद्विषयानुलङ्घिता बाणेष्वेव निरन्तरानन्दप्रव-
 त्वात्सुषा तस्या अम्भोनिधिरुत्पत्तिभूमिस्तम्, अनेन वागतिशय उक्तः, चतुर्विंशदतिशया-
 स्मिकां भावार्हन्त्यरूपा कृत्स्नकर्मक्षयाविर्भूतानन्तचतुष्कसम्पदूपा वा श्रीस्समृद्धिरस्यास्तीति
 श्रीमात्रं नित्ययोगे मनुष्यं, विशेषेणेरयति—क्षिपति कर्माणीति वीरः, तपसा विराजमानत्वात्
 तपोवीर्येण युक्तत्वाद्वा वीरश्चतुर्विंशतितमतीर्थकृत्, यद्यपि निरुक्त्युत्पत्त्या वीरपदेन
 15 तीर्थंकर सामान्योपस्थितिसम्भवः, तथापि योगाद्बुद्धिर्बलवतीति न्यायाद्व्यक्तिविशेष एव
 विवक्षितः, निश्चयनयेनैकमकौ सकलभक्तिसिद्धेः, आसन्नोपकारित्वेनास्यैव तात्पर्यविषय-
 त्वाच्च, स चासौ जिनेश्वरसामान्यकेवलानामपीश्वरस्तं, स्वस्यापि भक्त्युद्रेकं दर्शयति प्रति-
 दिनें बन्दे इति, बन्दे—स्तौमि, अभिवाद्ये च, केवलानां स्तुतिबोधकानां नमस्कारबोधकानां
 वा धातूनामनुपादानात् । जगतां बल्लभो जगद्बल्लभस्तं सकलचराचरोपकारित्वादिति भावः ॥
- 20 नन्विदं शास्त्रं नारम्भणीयं, अभिषेयशून्यत्वात् काकदन्तपरीक्षावत्, तथा प्रेक्षावतां
 प्रन्योऽयमनादेय एव, छद्मस्थत्वे सति स्वतन्त्रतयाऽभिधीयमानत्वाद्वापुरुषवाक्यवदित्वेन
 प्रवदतां संदिहानानां वा प्रेक्षावतां प्रवृत्त्यर्थं वाच्योऽभिषेयः परमगुरुपदेशानुसारित्वञ्च
 सम्बन्धः प्रथमतः । यदाहुः—“श्रुत्वाभिषेयं शास्त्रादौ पुरुषार्थोपकारकम् । श्रवणादौ
 प्रवर्तन्ते तज्ज्ञासादिनोदिताः । नाश्रुत्वा विपरीतं वा श्रुत्वाऽऽलोचितकारिणः ।
 25 काकदन्तपरीक्षादौ प्रवर्तन्ते कदाचने ”ति, तथा ‘प्रयोजनमनुद्दिश्य न मन्दोऽपि
 प्रवर्तते । एवमेव प्रवृत्तश्चैतन्येनास्य किं भवेदि ’ति न्यायेन प्रयोजनमपि प्रकटनीयम्,
 अन्यथा प्रयोजनशून्यत्वाद् नैव प्रवर्तेत् प्रेक्षावन्तस्तथा वाच्यवाचकादि सम्बन्धवैधुर्येऽपि
 प्रवृत्त्यनुपपत्त्या सोऽपि वाच्य एवेति तदनभिधानप्रयुक्तप्रसन्नमानाऽऽशङ्कातङ्कसमुन्मूल-

नार्य, परम्परया विशिष्टादन्तिमितार्हन्मूलताप्रस्थापनार्थश्चादौ गुरुपर्वक्रमलक्षणसम्बन्धप्रदर्शनपुरस्सरमभिधेयादिकं स्वकीयग्रन्थनाम चोपनिबध्नाति—

प्रज्ञावैभवसंमदिष्णुकथकप्रौढोक्तिविद्रावण-

प्रकृतं जीवगणोपजीवकदयादृष्टिप्रकर्षोज्ज्वलम् ।

नत्वा श्रीकमलाख्यसूरिमसकृद्व्यात्वा च जैनागमं,

तत्त्वन्यायविभाकरं सुललितं ग्रन्थं प्रकुर्वे मुदा ॥

5

प्रज्ञावैभवेति । प्रज्ञा—विशेषविषयिणी बुद्धिस्तस्याः वैभवेन—नवनवोन्मेषरूपेण सन्त्य-
हमदिष्णूनां कथकानां—वाचदूकानां वाः प्रौढोक्तयः सामान्यविद्वद्भूमेद्यत्वात् तासां विद्रावणे—
भङ्गने प्रकृतः—प्रसिद्धत्वं, एतेन गुरोः प्रतिभातिशयः स्वसमयस्थापनसामर्थ्याविष्कृतम् ।
जीवगणस्थोपजीविकायां—परिपालननिदानभूतार्या दयायां दृष्ट्या—अवहितचेतसा प्रकर्षेणो- 10
ज्ज्वलं—निर्मलं, अनेन चानेकपुत्रीनामहिंसाधर्मप्रबोधनद्वारा दयाधर्मसंस्थापनकौशल्यं सूचि-
तम् । ध्यानलक्षणकर्तव्यापेक्षया पूर्वकालभावित्वात्स्वाप्रत्ययान्वं पदमाह—नत्वेति नमस्क-
तिविषयमारचयेत्यर्थः । आचारभ्रतशरीरवचनवाचनमतिप्रयोगमतिप्रहपरिज्ञातलक्षणदृष्टि-
धसम्पदः भियस्तासां कमलमिव आश्रयत्वात्कमल इति आख्या सार्थकं नाम यस्य सूरैस्त्वं,
असकृत्—वारंवारं, व्यात्वा—मक्तिप्रज्ञाभ्यां मनोमन्दिरे संस्थाप्य, ग्रन्थरचनापेक्षया पूर्वकाल- 15
भावित्वात् क्त्वाप्रत्ययः । चः पुनरर्थको न पुनः समुच्चायकः, एकलक्षणावच्छेदेन नमनचिन्त-
नात्मकद्विविधक्रियाऽसम्भवेन पौर्वापर्येनैवत्यात्, गुरुपरम्परयैव जैनागमस्यात्मनो लभेन
तन्मनस्य ध्यानपूर्वकालभावित्वस्यैवोचितत्वात् । अनेन गुरुपर्वक्रमलक्षणसम्बन्धः अद्यालु-
सारिणः प्रति प्रदर्शितः । जयन्तीति जिना रागद्वेषविजेतारस्तैः प्रोक्तमागमं—शास्त्रमनेना-
गमनमस्कारेण स्वकीयग्रन्थस्य समूलत्वं सूचितं, एतेन लक्ष्यस्य सति स्वतन्त्रतयाऽभिधी- 20
यमानत्वे हेतावसिद्धताभ्याविता । तथा गुरोरप्युपास्यतया प्रथमं गुरुतमस्यार्हत्तस्तदागमस्य
च गुरुद्वारा प्राप्यमाणत्वात्सूरैस्त्वतो ग्रन्थस्यास्य मूलभूतस्याऽऽगमस्य प्रणामक्रम इत्यपि
विनेयाः शिक्षिताः । तत्त्वानि जीवादीनि, न्यायास्तद्विगमकाः प्रमाणनयनरूपास्तेषां विशिष्टा
याः स्वरूपप्रकारप्रमाणानि वस्तुयावार्थ्यैप्रकाशकत्वात्, तासांमाकर इवाकरस्ताः करोतीति
वा तत्त्वन्यायविभाकरस्तम् । एतेन तत्त्वन्याया अभिधेयास्तज्ज्ञानं प्रयोजनं, तर्कानुसारिणः 25
प्रत्युपायोपेयलक्षणसम्बन्धश्च प्रदर्शितः, अत्रेदम्बोध्यम्, प्रयोजनं ग्रन्थकर्तृगतं भोक्तृगतञ्चेति
द्विविधम्, अनन्तरपरम्परमेवतः प्रत्येकमपि पुनर्हि विधम्, ग्रन्थकर्तुरनन्तरं प्रयोजनं सत्त्वा-
नुग्रहः सर्वज्ञोदितपदार्थप्रतिपादनात् । परम्परानु गोक्षावाप्तिर्मेव्यसत्त्वानुग्रहप्रवृत्तस्य स्वर्ग-

प्राप्त्यादिपरम्परया परमपदस्यावश्यप्राप्तेः । श्रोतृणाञ्चानन्तरं प्रयोजनं ग्रन्थसारभूतपदार्थ-
थावत्परिज्ञानं, परम्परन्तु परमपदप्राप्तिरेव, यथावद्विदितपदार्थसार्थानां निःसारसंसारोद्देग-
जननात् परमपदप्राप्तयेऽङ्गीकृतप्रयत्नानां निःश्रेयसावाप्तेरिति । सुललितं शब्दतो ललित्य-
वन्तं, एतेनास्य ग्रन्थस्य बालानामनायासेन बोधजनकत्वमादर्शितम् । ग्रन्थं—वाक्यसन्दर्भरूपं
5 प्रकुर्वे—निबध्नामि । सुदा—आनन्देन ननु छेद्येनेतिभावः ॥

ग्रन्थेनानेन श्लोकद्वयात्मकेनेष्टदेवतागुर्वर्गमानां नमस्कारोऽभिधेयाद्यभिधानेन शिष्य-
प्रवृत्तिप्रतिबन्धकशङ्काशङ्कसमुद्धरणञ्च कृतम् । अनायासेन बालबोधप्रयोजकत्वोपदर्शकसुल-
लितपदेन तत्त्वन्यायानां महामतिभिः पूर्वसूरिभिर्गम्भीरवाक्यप्रबन्धैर्व्याख्यातत्वेऽपि साम्प्रत-
कालीनान्तेवासिनां मतिमान्द्यतया तैर्ग्रन्थैर्यथावदधीवगमो न भवेदिति मन्वानेन मया मन्द-
10 मतिनाऽपि मन्दतरमतीनां शिष्याणामार्थावगमनिमित्तं सरलवचनप्रकारेणाशुना प्रथ्यन्ते त
इत्यपि भाव आविष्कृतः ॥

ननु, मङ्गल्यतेऽधिगम्यन्ते येन हितं तन्मङ्गलं, मङ्गं धर्मं लाति—समादत्त इति मङ्गलं, मां
भवात्संसारान्नालयति—अपनयतीति मङ्गलं, माः—सम्यग्दर्शनादिलक्ष्मीर्गलयति प्रापयतीति वा
मङ्गलमिति निरुक्तिमिहितप्रापकत्वधर्मप्रापकत्वसंसारपनायकत्वसम्यग्दर्शनादिप्रापकत्वरूपा-
15 र्थानां शास्त्रमात्रेऽस्मिन् सत्त्वेन तदादौ मङ्गलकरणमनर्थकमिति चेन्न मङ्गल्यतेऽलङ्घ्यते शास्त्र-
मनेन, मन्यते—ज्ञायते निश्चीयते विज्ञाभावोऽनेन, मोदन्ते—शेरेते विज्ञाभावेन निष्प्रकम्पतया
सुप्ता इव जायन्तेऽनेन, शास्त्रस्य वा पारं गच्छन्त्यनेन, मा भूदलो विज्जो यस्माच्छास्त्रस्येति
वा मङ्गलमिति निरुक्तिरलङ्घ्यशास्त्रालङ्कारकत्वविघ्नाभावनिश्चायकत्वशास्त्रप्रापकत्वविघ्ननाश-
कत्वरूपार्थावलम्बनतः प्रमुग्रश्रुतिनमस्कारप्रतिपादकश्लोकद्वयस्य मङ्गलत्वाभिधानात्, एतेन
20 शास्त्रस्य मङ्गलस्य वाऽमङ्गलत्वसंशीतिर्निरस्ता, व्युत्पत्तिसेदेनोभयत्रैव मङ्गलत्वाक्षतेः । तदिदं
मङ्गलं शास्त्रस्यादौ मध्ये पर्यन्ते च क्रियते, तत्रादौ मङ्गलं शास्त्रस्याविज्ञेन पारगमनाय
निर्विघ्नेन परम्परयोपागतस्य शास्त्रस्य स्थिरत्वापादनार्थं मध्ये, प्रान्ते च स्थिरीभूतस्य शिष्य-
परम्परायामव्यवच्छेदनिमित्तं बोध्यम् । यद्यपि कचिन्मङ्गलभावे विघ्नाभावद्वारा समाप्ति-
ईदृशते, तथा तत्सत्त्वेऽपि समाप्त्यभावः । तथापि स्वतः सिद्धविघ्नविरहवता कृतस्य ग्रन्थस्य
25 समाप्त्या मङ्गलस्य विघ्नध्वंसद्वारा समाप्तिं प्रत्यहेतुत्वमेव, विज्ञान्यन्ताभावादपि समाप्त्युद्देशेन
मङ्गलस्य वैयर्थ्यापत्तेः, तत्तत्समाप्तिं प्रति हेतुत्वे गौरवाच्चातो विघ्नध्वंसं प्रत्येव तस्य हेतुत्वं,
असम्पूर्णमङ्गलघटितग्रन्थेषु च मङ्गलेन विघ्ननाशेऽपि विघ्नप्राचुर्यात् समाप्तिः, सम्पूर्णमङ्गल-
रहितग्रन्थेषु तु निर्विघ्नपरिसमाप्तिदर्शनेन वाचिकमङ्गलभावेऽपि मानसिकविमङ्गलमनुमेय-
मेव, कार्यात्कारणानुमानस्य सर्ववादिसिद्धत्वात् । न च तत्र समाप्तिर्विघ्नध्वंसप्रयुक्ता किन्तु

विप्रात्यन्ताभावप्रयुक्तैवेति चेन्न विनिगमनाविरहात्, न च भङ्गलादर्शनेमेव विनिगमकमिति वाच्यम् । पर्वते धूमाद्वह्मधनुमानानुपपत्तेर्वह्मधदर्शनात् । न चान्यत्र धूमसत्त्वेवद्देष्टृत्वादत्र सोऽनुसीयत इति वाच्यम् तुल्यत्वाद् दृश्यते ह्यन्वयः निर्विघ्नसमाप्तिरसत्त्वे भङ्गलमपि । तस्मात्सिद्धं भङ्गलस्य विघ्नध्वंसहेतुत्वमित्यन्यत्र विस्तरः ॥

ननु ग्रन्थेऽस्मिन्निरूप्यन्ते तत्त्वानि न्यायाच्च तत्तत्त्वज्ञानायेति तु युक्तं, परं तज्ज्ञानं किं 5 वैषयिकमुखार्थं निर्वाणप्राप्तिलब्धाऽऽत्ममुखार्थं वेत्याशङ्कायां सर्वेषु पुरुषार्थेषु मोक्षस्यैव प्राधान्यतया तत्र च कृतस्यैव यत्तस्य वस्तुतः फलवत्त्वात् तदेवास्य ग्रन्थस्य तज्ज्ञानद्वारा परमं फलम् । तदुपायोपदेशस्यैव वास्तविकहितोपदेशत्वेनोपदेशरूपेऽस्मिन् ग्रन्थे प्रथमं तदुपाय एव वक्तव्य इति मनसि निधायाऽऽह—

सम्यक्श्रद्धासंविचरणानि शुक्त्युपायाः ।

10

सम्यगिति । श्रद्धासंविचरणानां द्वन्द्वानन्तरं सम्यगितिपदेन कर्मधारयः, द्वन्द्वादी 15 द्वन्द्वान्ते च श्रूयमाणपदस्य प्रत्येकमभिसम्बन्धात्सम्यक्श्रद्धासम्यक्संविद् सम्यक्चरणानां लभः । शुक्त्युपायाः—युक्तेरुपाया इति शुक्त्युपायाः नियतपुंलिङ्गोऽयमुपायशब्दः । मोक्षोपायोद्देशेन सम्यक्श्रद्धादीनि विधीयन्ते । ननु पुरुषार्थेषु प्रधानत्वात् मोक्ष एव प्रथमं प्रदर्शनीयस्तत्कृतस्तदुपायः प्रदर्शित इति चेन्न, उपायोपदेशमन्तरेण भूतार्थकल्पस्य मोक्षोपदेशस्य वैयर्थ्यात् । विषयार्द्धिसंयोगसमुत्थस्य मुखस्य दुःखोत्तरत्वेन क्षणिकदुःखप्रतीकार- 20 मात्रत्वेन च तदुद्देशात्तद्वत्त्वं परिजिहीर्षन्तं परममुखानन्दनिमित्तामिहापुक्तं प्रति तदुपदेशस्यैव न्याय्यत्वाच्च । अभ्युदयहेतुधर्मार्थकामोपदेशो हि दुःखनिवृत्त्यर्थिनां न तदत्यन्ताभावप्रयोजक इति तस्य वस्तुतो न हितोपदेशत्वम् । ननु युक्तिप्रसिद्धौ तदुपायोपदेशस्य युक्तियुक्तत्वेन तस्या एव निरूपणमादावुचितमितिचेन्न जिज्ञासुजिज्ञासाप्रमार्जनाशक्यत्वात्, तथा सति हि 25 शुक्त्युपायजिज्ञासोर्जिज्ञासाया निवृत्तिरकृता भवेत् । न च कथं न तेन जिज्ञासिवा युक्तिरिति वाच्यम्, लोकस्य भिन्नरुचित्वात् कस्यापि युक्तौ विप्रतिपत्त्यभावाच्च । न च तत्रापि भावाभावादिरूपेणास्त्येव विप्रतिपत्तिर्वादिनामिति वाच्यम् । सर्वेषां साक्षात्परम्परया वा कृत्स्न-कर्मविप्रमोक्षात्मिकाया युक्तेरविगानेनाभिप्रेतत्वात्, न च प्राब्भुक्त्युपायनिर्देशाद्वन्धकारण- 30 निर्देशो न्यायो बन्धपूर्वकत्वान्युक्तेरिति वाच्यम्, संसारकारागारावरुद्धस्य विना मोक्षकार- रणोपदेशमाश्रयसनासम्भवात् । कुटीर्थिकप्रणीतमोक्षकारणनिराकरणार्थत्वाच्चेति दिक् ॥

अत एव सर्वं वाक्यं सावधारणमिति न्यायेन सम्यक्श्रद्धासंविचरणान्येव शुक्त्युपाया इति-मूलार्थः । तत्र बोद्देश्यविषेयभावस्य कामचारतया सम्यक्श्रद्धादीनामुद्देश्यत्वे-तत्रैव-

- कार्ययोगे सम्यक्श्रद्धादीन्येव मोक्षोपाया नान्य इत्यन्ययोगव्यवच्छेदस्य, विधेयेन सह एवकारस्य च सम्बन्धे सम्यक्श्रद्धादीनि मुक्त्युपाया एवेत्ययोगव्यवच्छेदस्य च लाभः । श्रद्धातौ संन्यक्त्वं यथावदवस्थितार्थपरिच्छेदित्वं, तच्च निसर्गश्रद्धायाभिविगमश्रद्धायाश्च वर्तत एव, आद्यायां निमित्तान्तरनिरपेक्षतया द्वितीयायाश्च गुर्वाद्युपदेशान्तरसापेक्षतयेति विशेषः ।
- ५ श्रद्धा-आस्थारूपा दृष्टिः, सा चेन्द्रियानिन्द्रियार्थोपलब्धिः सा च सम्यग्भूपाऽव्यभिचारिणी, इदमेव तत्त्वं-परमार्थो न भवतीतर इत्येवंरूपा, नचप्रमाणविकल्पहेतुको जीवादिपदार्थयाथा-
त्म्यावगमः सम्यक्संविद्वत् । अष्टविधकर्मनिवृत्तिं प्रत्युद्यतस्य ज्ञानवतस्सामायिकादिसदसत्किंवा
प्रवृत्तिनिवृत्तिलक्षणं मूलोत्तरगुणशास्त्राप्रशास्त्रं सम्यक्चरणम् । अस्य जीवस्य मिथ्यादर्शन-
पुद्गलोद्भवस्तस्य श्रद्धासंविश्रवणानां मुक्तिं प्रत्यनुपायत्वेन व्यभिचारवारणाय सम्यक्त्वं तेषां
१० विशेषणमुपात्तम् । उत्तरोत्तरस्य सत्त्वे पूर्वपूर्वस्यावश्यमभावनियमप्रकाशनाय श्रद्धासंविश्रवणानां
तथाक्रमविन्यासो विहितः । यत्र च स्वयन्मुद्गादीनां ज्ञातिरिति सम्यक्संविदुद्भवस्तत्रापि निसर्ग-
सम्यग्श्रद्धास्त्येवेति न तत्त्ववचिलक्षणसम्यक्श्रद्धाया व्यभिचारः । ननु पूर्वसत्त्वे उत्तरसत्त्व-
स्यानियमो यथा सम्यग्दर्शनसत्त्वे स्यान्नवा सम्यक्संविदिति, तदनुचितं, अज्ञानपूर्वकअज्ञान-
प्रसङ्गात्, अविज्ञातेषु जीवादिषु श्रद्धानासम्भवेन सम्यक्श्रद्धाया अभावप्रसङ्गात् मिथ्याज्ञान-
१५ निवृत्तावुत्पन्नायामपि श्रद्धायां ज्ञानालाभे आत्मनो ज्ञानोपयोगाभावप्रसङ्गाच्चेति चेन्न यावति
ज्ञाने ज्ञानमित्येतत्परिसमाप्यते तावत एवानैयत्योक्तेः, उपशमक्षयोपशमक्षयात्मककारणत्रय-
जन्यसम्यक्श्रद्धातः क्षयक्षयोपशमात्मककारणद्वयजन्यसम्यक्संविदो भेदोऽस्त्येव कारणभेदात्,
सम्यक्श्रद्धायास्सर्वद्वयपर्यायविषयकत्वात्, श्रुतात्मकसम्यक्संविदश्च सर्वद्वयविषयकत्वे
सति कतिपयपर्यायविषयकत्वादपि तयोर्भेदः । सशुद्धितानामेषां मुक्त्युपायत्वमिति सूचयितुं
२० द्वन्द्वसमांसः कृतः । मोचनमष्टविधकर्मभ्यः पृथग्भावो मुक्तिः-मुच्छेद मोचन इति धातोर्भावे
क्तिप्रत्ययात् । तस्या उपायाः साधनानि, सम्यक्श्रद्धादिभिस्सामानाधिकरण्यादुपायशब्दाद्
व्यक्तिबहुत्वप्रयुक्तं बहुवचनम् । ननु सम्यक्श्रद्धादिभ्य इतरविनिर्मुक्त्येभ्यो मुक्तिर्न भवत्येव,
यथाहि भेषजे रोगापनयनार्थिनो रोगिणस्तत्र श्रद्धाया रोगापहारकत्वज्ञानस्य तदभ्यवहार-
क्रियाप्रवृत्तेश्च विरहे नैव भवति रोगापनयस्तत्कथं त्रिष्वेककारणताबोधकमेकवचनं विहायो-
२५ पायशब्दाद्व्यक्तिबहुत्वप्रयुक्तं बहुवचनमङ्गीकृतं, तथा च सति प्रत्येकं कारणताप्राप्तिप्रसङ्गः
स्यादिति चेत्सत्यम्, श्लोकेमेव तथा पूर्वाचार्यैः 'सम्यग्दर्शनज्ञानचारित्राणि मोक्षमार्गः'
इति, अत्र तु समासादेव तस्यास्या समस्तपदसामानाधिकरण्यानुरोधद् बहुवचनमादृतम्,
अत एवैकस्यैव सम्यग्दर्शनस्योत्पत्तौ निसर्गाधिगमयोर्द्वयोर्हेतुत्वं वा प्रसङ्गीदिति मन्वानैरु-
मात्वातिवाचकमुख्यैर्निसर्गाधिगमाभ्यामित्यनुत्तवा 'निसर्गाधिगमाद्वा' इत्युक्तं टीकाङ्क-

द्विरपि समासाकरणस्य प्रयोजनमप्येवमेवोक्तम् । न च तथा सति 'तत्र तत्त्वानि जीवा-
जीवपुण्यपापाश्रवसंवरनिर्जराबन्धमोक्षा नवेत्यादावपि समुदायस्यैव वक्ष्यप्रतिर्न पुनः
प्रत्येकमिति वाच्यं, प्रत्येकं तत्रापकस्य नवशब्दस्य तत्र सत्त्वात् । समुदायसमुदायिनोः
कथञ्चिद्वेदात् कथञ्चिद्वेदेऽपि वा प्रत्येकावृत्तेस्समुदायावृत्तित्वेन प्रत्येकमपि कारणता
मभ्युपेत्य तथोक्तेः, प्रत्येकं स्वरूपयोग्यतारूपकारणतासत्त्वादितरविरहे फलोपधायकत्वल- 5
क्षणकारणसत्त्वप्रयुक्तकार्योत्पत्तिप्रसङ्गस्यापादयितुमशक्यत्वात् । फलोपधायकत्वलक्षणकारण-
त्वाभिप्रायेण मोक्षमार्ग इति त्रित्वावच्छेदेनैककारणत्वबोधकैकवचनस्यादृतत्वेनाविरोधात् ।
चरणसत्त्वे ज्ञानदर्शनयोरवश्यम्भावित्वेनानन्यथासिद्धनियतपूर्ववृत्तिचरणेनैव कार्यनिर्वाहे
श्रद्धासंविदोरन्यथासिद्धिप्रसङ्गपरिहाराय प्रत्येकमपि कारणताबोधकत्वस्यावश्यकत्वात् ।
सम्पूर्णदर्शनस्यास्य मोक्षासाधारणकारणे रत्नत्रये तात्पर्येण तत्र गुरुत्वाभिमानेन बहुवचन- 10
स्योक्तत्वाच्चेति ॥

ननु क्षायिकसम्यक्संविदादीनामेव मुक्तिहेतुत्वं तत्कथं सम्यक्संविदादीनां केवलानां भुक्त्यु-
पायत्वमुच्यते अतएव हि सम्यग्दर्शनज्ञानचरित्राणि मोक्षसाधनमित्यनुक्त्वा मोक्षमार्ग इत्यु-
पात्तातिवाचकमुल्लेखः सूत्रितम्, व्याख्यातञ्च भाष्यटीकाकृद्भिस्समस्तप्रत्युपायवियुतः पाटलि-
पुत्रगामिमार्गवदेष त्रिविधः पन्था इति तत्र युक्तम्, एतानि समस्तानि मोक्षसाधनानीति 15
मोक्षमार्गपदस्य स्वयमेव सूत्रकृद्भिर्न्याय्यतात्वात् । साधनत्वातिरिक्तस्य मार्गपदार्थस्य वक्तु-
मशक्यत्वाच्च, न च क्षायिकसम्यग्दर्शनाद्यतिरिक्तदर्शनादीनां व्यवहितत्वेनान्यथासिद्धत्वाच्च
साधनत्वमिति वाच्यम् । व्यवहितस्यापि कारणत्वाक्षतेः, अन्यथा कृत्स्नकर्मक्षयस्यैव कारण-
त्वप्रसङ्गात् । विशेषेण सामान्यस्यान्यथा सिद्धत्वासम्भवाच्च, नहि नीलदण्डेन दण्डस्यान्यथा-
सिद्धत्वं कस्यापि सम्मतम् । न च कृत्स्नकर्मक्षय एव मोक्षस्तं प्रति क्षायिकसम्यक्संविदादीनाम- 20
व्यवहितत्वेन कारणत्वं, तदितरेष्वानु व्यवहितत्वेन मार्गत्वमेवेति वाच्यम् । तस्यात्मस्वभाव-
रूपत्वेन स्थानत्वाभावात्सम्यग्दर्शनादीनां तं प्रति मार्गत्वेन रूपणाऽसम्भवात् । अत एव च
भाष्यटीकाकृद्भिः कर्मक्षयलक्षणमोक्षपदार्थमुक्तत्वाप्यथवेति कल्पान्तरावलम्बनेनेपत्याम्भा-
धरणी मोक्षशब्देनाभिधातुमिष्टेत्युक्तमिति दिक् ॥

ननु सम्यक्संविदासंविदारेणु त्रित्वावच्छेदेन कारणत्वोक्तावपि समुदायिनामज्ञाने समुदा- 25
यज्ञानाभावेन तत्र कारणताया बोधासम्भवात्तत्पत्तिपत्त्यर्थं यथोद्देशं सम्यक्संविदां लक्षयति—

तत्त्वेष्वास्था सम्यक्संविदा ॥

तत्त्वेष्विति । तत्त्वेषु जीवादिषु आस्था—अभिरुचिः सम्यक्संविदत्वर्थः । आस्था च

पौरुषेयो जीवस्य शक्तिविशेषो यामासाद्यायं सम्यग्दर्शनीत्युच्यते । ननु सम्यक्त्वमोहनीय-
कर्मपुद्गलद्रव्यं, आत्मपरिणामविशेषस्यैव मोक्षकारणत्वेन विवक्षितत्वात् । तत्रापनीतमिध्या-
स्वभावसम्यक्त्वपुद्गलगतपुद्गलवेदनस्वरूपं श्वायोपशमिकं पौद्गलिकं सम्यक्त्वम्, केवलजीवपरि-
णामरूपं पुद्गलत्रयस्य सर्वथा क्षयादुपशमाच्च जातं श्वायिकमौपशमिकञ्चापौद्गलिकम् ॥

- 5 . तथा नैश्चयिकव्यावहारिकभेदेन सम्यक्त्वं द्विविधम्, तत्र यद्देशकालसंहननानुरूपं
यथाशक्ति यथावत्संयमानुष्ठानरूपमविकलं मुनिवृत्तं तन्नैश्चयिकं सम्यक्त्वम्, व्यावहारिकं
तु न केवलं उपशमादिलिङ्गगम्यशुभात्मपरिणामः, किन्तु सम्यक्त्वहेतुरपि अर्हच्छासन-
प्रीत्यादिः । तदपि पारम्पर्येण शुद्धचेतसामपवर्गहेतुर्भवति, एवं त्रिचतुःपञ्चदशविधमपि
तद्भवतीति बोध्यम् ॥ न च सम्यग्दर्शनं विहाय सम्यक्श्रद्धा कथमुक्तेति वाच्यम् । तयो-
10 क्तापि श्रद्धाया एवामिप्रेतत्वात् । न च तत्त्वपदेन न जीवादीनां ग्रहणं भाववाचित्वा-
दिति वाच्यम्, भावस्य तदभिन्नत्वेनाप्यारोपाद् यथा ज्ञानमेवास्तेति । न च तर्ह्येष्व्वास्थे-
त्येवोच्यतामिति वाच्यं तत्त्वग्रहणमन्तरेण मिध्यावादिप्रणीतेषु सर्वार्थेषु श्रद्धाया सम्य-
क्श्रद्धात्वापत्तेः । तथा च तत्त्वान्यभिचारिण्यभिरुचिः सम्यक्श्रद्धेति फलितार्थः । न
चाभिरुचिरभिलाषा, सा चात्मनो बहुश्रुतत्वप्रख्यापनार्थमधीतार्हतद्दर्शनेषु मिध्यादृष्टि-
15 व्यस्तीति वाच्यं, आत्मनः पौरुषेयशक्तिविशेषस्यैवामिरुचिपदेन विवक्षितत्वात्, अन्यथा
लोभात्मिकाया अभिलाषाया क्षीणमोहकेवलिन्यभावेन तत्र सम्यक्त्वाभावप्रसङ्गात्, त-
स्याश्च शक्तेः यथाहृदागमं रागाद्यनुद्रेकात् संवेगात् विषयानभिष्वङ्गात् सर्वप्राणिषु कृपो-
दयादास्तिक्यबुद्धेश्चाभिव्यक्त्यमानत्वात् । इयञ्च शक्तिविशेषलक्षणाभिरुचिरान्तरश्रद्धेत्युच्यते,
तदुपकारितया तत्प्ररूपणप्रवणसूत्रशब्दराशिरपि सम्यक्श्रद्धानमुच्यते, तदुत्पादोपकरणतया
20 च कर्मविशेषः सम्यक्त्वाख्यां लभते । इयं सर्वद्रव्यभावविषयाऽभिरुचिरूपा सम्यक्श्रद्धे-
करूपपि परोपदेशापरोपदेशरूपब्राह्मणमित्तभेदतो द्वैविध्यमश्नुते, उभयविधायामपि तर्था
क्षयक्षयोपशमोपशमसात्वादनवेदकरूपमित्तभेदतश्च भेद आन्तरोऽवसेयः । तत्र परोपदेश
उपलक्षकः, आगमप्रतिमादर्शनशिक्षानिमित्तादीनाम्, तथा च परसहकारेण तत्त्वान्यभि-
चारिजीवादिपदार्थाभिरुचिरधिगमसम्यक्श्रद्धा, यथाप्रवृत्त्यपूर्वनिवृत्तिकरणमात्रसहकारेण
25 तत्त्वान्यभिचारिजीवादिपदार्थाभिरुचिर्निर्गुणसम्यक्श्रद्धेति च विज्ञेया ॥

ननु तत्त्वेष्व्वास्था सम्यक्श्रद्धेत्युक्तं, तत्र कानि तत्त्वानि, येष्वभिरुचिस्सम्यक्श्रद्धा भवेत्
क्रियन्ति च तानि, यतस्तदियत्ताज्ञानाभावात्सम्यक्श्रद्धाऽपूर्णा भवेदित्याशंकायामाह—

तत्र तत्त्वानि जीवाजीवपुण्यपापाश्रवसंवरनिर्जराबन्धमोक्षा नव ।

तत्रेति तच्छब्देन तत्त्वेष्वस्था सम्यक्शब्देति वाक्यस्य परामर्शः, ब्रह्मप्रत्ययार्थो घटक-
त्वम्, तथा च तत्त्वेष्वस्था सम्यक्शब्देति वाक्यघटकानि तत्त्वानि जीवादिभेदेन नवेत्यर्थः ।
अत्र तत्त्वशब्दस्य जीवादिभावबोधकस्य सामानाधिकरण्यानुरोधेन जीवादिपूवचरितत्वेऽपि
विना मत्पर्यप्रत्यययोगमजहङ्गित्वेन नपुंसकत्वं, जीवादिषु वर्तमानत्वादेव बहुवचनान्त- 5
त्वञ्च । भाववाचकत्वेऽपि वा धर्मधर्मिणोः कथञ्चिदभेदेन तद्वहुत्वप्रयुक्तं बहुवचनान्तत्वम् ।
जीवादिमोक्षान्तं यावद्वृन्दः, तत्र कालत्रयेऽपि जीवनात्मीवः, तद्विपरीतोऽजीवः, पुनाति
प्रीणयत्यात्मानमिति पुण्यं पूयतेऽनेनेति वा पुण्यं सद्देहादिकम्, तत्प्रतिद्वन्द्विरूपं पाति-
रक्षत्यात्मानं शुभपरिणामादिति पापमसद्देहादिकम्, येन कर्मास्त्रचित्, आस्त्रवणमात्रं वाऽऽस्त्रवः,
येन संश्रियते संरुह्यते, संरोधनमात्रं वा सवरः, यया निर्जीर्यते निरस्यते, निरसनमात्रं वा 10
निर्जरा, येन बध्यतेऽस्वतन्त्रीक्रियते, बंधनमात्रं वा बन्धः, येन मोक्ष्यतेऽस्यते मोक्षणमात्रं वा
मोक्षः । एतेषां लक्षणप्रभेदादयत्राग्ने बध्यन्ते । ननु पुण्यादयो न जीवाजीवाभ्यां पृथग्भूताः,
यतः पुण्यपापबन्धाश्रवा अजीवरूपाः, संचरो निवृत्तिरूपो जीवपरिणामः, निर्जरा कर्मपार्थ-
क्यापादकजीवपरिणामः स्रक्लिरूपः । मोक्षोऽपि समस्तकर्मक्षयरूपः, स्थानविशेषप्राप्तिरूपः,
स्वरूपपावस्थितिरूपो वा जीवपरिणामविशेष एव । नैते जीवाजीवाभ्यामर्थान्तरभूता इति 15
कथं जीवाजीवाभ्यां द्वैविध्यं परिहृत्य नवधा विभाग आहतः, मैवम्, जीवाजीवयोः परस्पो-
पक्षेपात्मकसंसारस्य प्रधानहेतूनां तदुपरमस्य वा परिज्ञानाभावे प्राप्स्यस्य मोक्षस्य परिज्ञाना-
सम्भवेन तत्परिज्ञापनार्थं पृथगुपादानात् । सिद्धसिद्धिभ्यां व्याघातेन पर्यनुयोगानुपपत्तेः ।
जीवाजीवाभ्यां हि पुण्यादीन्युपलभ्यार्थान्तरतया पर्यनुयोगेऽर्थान्तरत्वस्यात एव सिद्धत्वाद्
व्याघातः, अनुपलभ्य पर्यनुयोगेऽनुपलम्भादेव पर्यनुयोगे व्याघात इति, पर्यायार्पणं गौणीकृत्य 20
ब्रह्मार्पणप्राधान्येन जीवाजीवयोः कथञ्चिदन्तर्मावेऽपि ब्रह्मार्पणं गौणीकृत्य पर्यायार्पणप्राधान्ये
तत्र तेषामन्तर्मावासम्भवेन तदपेक्षया पृथगुपादानाह । नन्वस्तु तेषां पार्थक्यमेवंक्रमेण
विन्यसने तु किं निबन्धनमिति चेदुच्यते, मोक्षशास्त्रं हीदम्, तथा क्रियमाणे मोक्षोपदेशे
सावधिकमोक्षशब्दश्रवणाच्छ्रोतुराशङ्का स्वभावात् एव जागृतात् कस्य कस्मात् कथं मोक्ष इति,
तदपनोदनाय जीवस्य बन्धात् संवरनिर्जराभ्यां मोक्ष इति वाच्यम् । तत्र केन कथं बन्ध इति 25
जागृतेऽनुयोगेऽजीवेनाऽऽस्त्रवद्वारा बन्ध इत्यभिधानीयम् । तत्र किञ्चन्तोऽजीवाः किं सर्वैर्बन्ध
इति पृच्छायां, पञ्चधाजीवाः, पुण्यपापात्मकपुद्गलविज्ञेयैरेव बन्ध इति समाहिते सामान्यतो
बन्धमोक्षकारणेषु द्वयोपादेयत्वबुद्धिः सुलभतया स्यादतो मुक्त्याश्रयत्वेन प्राधान्यात्जीवस्य

- ततस्तद्विरुद्धस्याजीवस्य ततो मुक्तिप्रतिद्वन्द्विवन्धकारणत्वेन पुण्यपापाश्रवाणां मुक्तिकारणत्वेन संवरनिर्जरयोस्ततो मुक्तिप्रतिद्वन्द्विनो बन्धस्थ ततः परिशेषान्मोक्षस्य निर्देश इति क्रमविन्यासहेतवो बोध्याः । यद्वा जीवसंश्लिष्टकृतकर्मणां क्षयो हि मोक्षः, सोऽयमात्मपरिणामविशेष एवेति प्राधान्याज्जीवस्य, कर्मणामजीवविशेषत्वेन तत्सामान्यज्ञानार्थमजीवस्य, पापात्मकस्यैव
- 5 कर्मणो विनाशे न मोक्षोऽपि तु पुण्यात्मकस्यापीति दर्शयितुमभ्यर्हितं पूर्वमिति न्यायेन च ततः पुण्यपापे, पुण्यपापयोः कथं संश्लेषः कथं वा विनाश इति शंकासमाधानाय तत आहवस्तत आगच्छत्कर्मनिरोधपूर्वकागतकर्मपरिश्रान्तस्य सुकरत्वात् संवरनिर्जरे, ततश्च प्रतियोगितया कर्मसंश्लेषरूपबन्धस्य ततः परिशिष्टस्य मोक्षस्य निर्देश इति क्रमे सम्बन्धो विज्ञेयः । ननु द्वन्द्वोत्तरवद्बुधवचनादेव तद्वदकपदार्थमात्रवृत्तिसंख्याया बोधसम्भवेन नवत्वप्राप्तौ नवग्रहणं न
- 10 कर्तव्यमिति चेद्युक्तेतत्तथापि प्राधान्येनैकैकस्मिन् तत्त्वस्य प्रख्यापनाय तद्ग्रहणमन्यथा समुदाय एव तत्त्वप्राप्तिशङ्का स्यात् । आनुकूल्यप्रातिकूल्याभ्यामेतानि नवैव तत्त्वानि मोक्षोपयोगीनीति सूचयितुं वा तद्ग्रहणम् ॥ ननु पुण्यपापयोः कर्मलक्षणयोः पुद्गलात्मकतयाऽजीवेऽन्तर्भाव-सम्भवेन सप्तैव तत्त्वानीति चेन्मैवं, शुद्धपुद्गलानां पुण्यपापरूपत्वाभावात् किन्तु जीवेनाध्यवसायविशेषेण परिगृह्य कर्मत्वेन परिणम्य चात्मसात्कृतानामेव, यावता न ते जीवेन परिगृह्यन्ते
- 15 तावन्तं कालं ते पुद्गला एव न कर्मरूपा, अपि तु कर्मप्रायोग्या इति सूचयितुं वृथगुल्लेखात् ॥

अथ सन्यक्छद्माविषयीभूततत्त्वानामवान्तरप्रभेदानां बहुत्वात्तेषां सौलभ्येन बोधार्थं तत्तत्त्वनिरूपणावसरे तद्वेदानुक्त्वाऽत्रैव सामान्यतोऽवान्तरवस्तुनिर्देशात्मकमुद्देशमारचयति—

जीवा अनन्ताः ।

- जीवा इति । यद्यपि जीवानां सङ्ग्रहप्रकारभेदा अग्रे वक्ष्यन्ते तथापि तेषां संख्याया
- 20 इयत्ता नास्ति न भवन्त्यसंख्याता अपीत्यभिप्रायेणानन्ता इत्युक्तम् ॥

अथाजीवान् विमजते—

धर्माधर्माकाशकालपुद्गलाः पञ्चाजीवाः ।

- धर्माधर्मेति । धर्मादयस्त्वग्रवचनप्रसिद्धा रूढसंज्ञा ज्ञेयाः, यद्वा स्वतो गतिक्रियापरिणतानां साचिद्व्याधानाद्धर्मः । तद्विपरीतोऽधर्मः । यस्मिन्नाकाशन्ते स्वैः स्वैः पर्यायैर्द्रव्याणी-
- 25 त्याकाशं, स्वयं वाऽऽसमन्तात्काशत इत्याकाशं, परेपामवकाशदानाद्वाऽऽकाशं, मूर्त्तानामुप-चयानपचयान्श्च कलयति प्रकाशयतीति कालः, पूरणगलनक्रियावत्त्वात् पुद्गला इति क्रियानिमित्तात्संज्ञा बोध्याः, एषां द्वन्द्व इतरेतरयोगलक्षणः, न समाहारस्समुदायस्य प्राधान्यापत्तेः ।

प्रशस्त्याभिधानाद्धर्मस्यादौ सोक्षपूर्वमनोपकारित्वाद्वा, तत्प्रतिपक्षित्वे सति स्थितिकारणत्वादध-
र्मस्य तदनन्तरं, तदस्ताभ्यां परिच्छेद्यत्वात् सर्वाधारत्वाच्चाकाशस्य, एमिरमूर्त्तत्वेन
साधन्यार्त्ततः कालस्य, तन्निमित्तकनानापरिणामवत्त्वादमूर्त्तप्रतिपक्षित्वाच्च ततः पुद्गलस्य
ग्रहणं बोध्यम् । न्यूनाधिकसंख्याव्यवच्छेदार्थं प्रत्येकमजीवत्वद्योतनार्थं, धर्माद्यो गत्याद्युप-
ग्रहान् प्रति वर्त्तमानास्त्वयमेव तथा परिणमन्ते न परप्रत्ययाधीना तेषां प्रवृत्तिरिति स्वातन्त्र्यं
प्रकटयितुं च पञ्चेत्युक्तम् । अजीवा इति । न जीवा अजीवाः, ' नञ्युक्तमिव युक्तञ्च
पदमन्यसदृशाधिकरणे वर्त्तते ' इति न्यायेन भावान्तर एवाजीवशब्दो नाभावमात्रे वर्त्तते,
यथाऽनश्वशब्दो गर्दमे वर्त्तते । भावान्तरानात्मकस्याभावमात्रस्याप्रसिद्धत्वाच्च ॥

नन्वनश्वशब्दस्य गर्दमे स्थितिर्युक्ता, जीवत्वसदृशोदरैकशफादिलक्षणसादृश्यसत्त्वाद्
द्रव्यकर्णादितुरगविशेषलक्षणपेक्षया च प्रतिपेक्षात् । धर्मादौ तु तद्याविधसादृश्याभावाज्जी-
वासाधारणचैतन्यशून्यत्वमात्रेऽजीवशब्दो वर्त्तते इत्याशङ्कायां साधन्यधर्मप्रतिपादनद्वारा
सामान्यविशेषात्मकत्वमपि जीवादीनां प्रदर्शयितुमाह—

जीवेन सहैतान्येव षड् द्रव्याणि ।

जीवेनेति । तथा चैवामस्ति सादृश्यं, जीवेन सह द्रव्यत्वं हि सर्वेषां समानो धर्मः,
न चात्र द्रव्यत्वमपि प्रतिपेक्ष्यम्, तथा सति गगनकुसुमाद्यमानत्वं धर्मादीनां स्यात् न चैतदिष्टं,
जीवासाधारणधर्मप्रतिपेक्ष्यैवाभिमतत्वात्, तथा च जीवादीनां द्रव्यमिति सामान्यसंज्ञा,
विशेषसंज्ञा च जीवो धर्मोऽधर्म इत्यादिरूपेति भावः । एतानीति, धर्माद्य इति भावः,
विधेयप्राधान्यात्पुद्गलशब्दस्य त्रिलिङ्गत्वाद्वा नपुंसकनिर्देशः । एवशब्दो भिन्नक्रमो द्रव्येयत्वा-
बोधकषट्पदेन सम्बद्ध्यते, तथा चैतानि षडेवेत्यर्थः । एतानि षडेव किमात्मकानीत्यत आह
द्रव्याणीति । बाह्याभ्यन्तरनिमित्तकोत्पादविगमैः स्वपर्यायैर्द्रव्यन्ते गम्यन्ते तांस्तान् पर्याधान्
वा द्रवन्ति गच्छन्तीति द्रव्याणि, बाह्यं निमित्तं द्रव्यक्षेत्रकालभावलक्षणं, आभ्यन्तरञ्च
स्वपरिणामविशेषः, तावेतौ मिलित्वोत्पादविगमयोर्हेतु भवतः नत्वन्यतरापाये, तथा चैतानि
पर्यायद्रव्याद्रव्याणि न तु द्रव्यत्वसम्बन्धात्, द्रव्यत्वसम्बन्धात्पूर्वमेवामद्रव्यत्वापत्तेः, न
हि दण्डसम्बन्धात् प्राग् देवदत्तो दण्ड्यासीत् । किन्तु यदा दण्डसम्बन्धस्तदैव । न च तथा
प्रकृते द्रव्यताऽभिमतता प्राग्द्रव्यत्वसम्बन्धात्, अभिमतत्वे वा तत्सम्बन्धाऽऽनर्थक्यमेव ।
यद्वा जातिः शब्दार्थ इत्यभ्युपगन्तृद्रव्यास्तिकनयामिप्रायेण द्रव्यत्वनिमित्ता द्रव्यसंज्ञैतेषां
भवतु, तच्च द्रव्यत्वं वस्तुतः कश्चिद्विज्ञाभिन्नमिति न कोऽपि दोषः । एवशब्दस्य द्रव्या-
णीत्यनेनापि सम्बन्धः, तथा च जीवादीनि षट् द्रव्याण्येवेत्यपि लाभेन धर्मादिषु द्रव्यत्वा-

योगस्य व्यावृत्तिरिति । एतेन च जीवादीनां द्रव्यत्वं सामान्यविशेषात्मकत्वमुत्पादव्ययधौ-
व्यात्मकत्वं गुणपर्यायवत्त्वं तत्त्वञ्च साधर्म्यं लभ्यत इति भावः ॥

ननु षडिति पदेनैवकारं संयोज्य षडेव द्रव्याणीत्युक्तम्, तन्न युक्तं नैयायिकादिभिः
पृथिवीजलतेजोवायुदिङ्मनसां द्रव्यतया गुणकर्मसामान्यविशेषसमवायाभावानाञ्च पदार्थ-
5 तथाऽभ्युपगतानां सत्त्वादित्याशङ्क्यामाह—

दर्शनान्तराभिमतपदार्थानामत्रैवान्तर्भावः ।

दर्शनान्तराभिमत इति । नैयायिकादीनां दर्शनान्तरेषु तैरभ्युपगतानां पृथिव्यादिपदार्थानां
षट्स्वेतेष्वेवान्तर्भाव इत्यर्थः, तथाहि पुद्गला विचित्रशक्तिमन्तस्तथा च शक्तिवैचित्र्येण
परिणामवैचित्र्यात्पृथिवीजलतेजोवायुरुपेण परिणमन्त इति सर्वथा तेषां विभिन्नजातीयत्वे
10 मानाभाव एव, तथा दिगपि नास्त्यतिरिक्ता रुचकप्रदेशावधिकविशिष्टाकाशप्रदेशैः सूर्योद्वा-
द्याभयेणाकाशप्रदेशैर्वा प्राच्यादिव्यवहारोपपत्तेः । द्रव्यमनसोऽपि चक्षुरादिवत्पुद्गलविशेषा-
त्मकत्वमेव । अथ गुणादीनपि पराभ्युपगतान्तर्भावयति—

गुणपर्यायसामान्यविशेषादयष्वद्वैव सङ्गच्छन्ते ।

गुणेति । गुणो रूपादिः । पर्यायः कर्म क्रमभावित्वात् । आदिना समवायाभावयोर्म-
15 हणम् । तथा च गुणकर्मसामान्यानि द्रव्यस्य पर्याया एव । विशेषस्त्वग्रामाणिक एव ।
समवायस्तु नास्त्येव, कथञ्चित्तादात्म्यलक्षणसम्बन्धेनैव गुणादिविशिष्टपुद्गलपपत्तेः । अभा-
वोऽपि नाधिकरणाद्द्रव्यात् सर्वथा भिन्नः, तादृशे प्रमाणाभावात्, एवञ्च षडेव द्रव्याणि
नाधिकानि नवा न्यूनानीति भावः ॥

नन्वेवमपि षडेव द्रव्याणीत्यनुपपन्नं तेभ्यो भिन्नानां पुण्यपापादीनां सत्त्वात्, उक्तं हि पूर्वं
20 'तत्र तत्त्वानि जीवाजीवपुण्यपापास्रवसंवरनिर्जराबन्धमोक्षा नवे' ति इत्याशङ्क्यामाह—

पुण्यादितत्त्वानामप्ययमेव न्यायः ।

पुण्यादितत्त्वानामपीति । अयमेव न्याय इति, उक्तदिशा पट्सु द्रव्येष्वेवान्तर्भावः
करणीय इति भावः, पंक्तिरेषा व्याख्यातप्रायैव ।

स्वयं मूलकारोऽन्तर्भावमभिधत्ते—

25 तत्र पुण्यपापाश्रवबन्धानां पुद्गलपरिणामत्वात्पुद्गलेषु, संवरनिर्जरा-
मोक्षाणां जीवपरिणामत्वाज्जीवेष्वन्तर्भावः ।

तत्रेति । आसन्नो हि नैकरूपः किन्तु कर्मप्रापकक्रियाविशेषोऽध्यवसायविशेषो वा स्यात् । तत्र मूर्तस्यैवात्मनः क्रियावत्त्वात्क्रियाया मूर्तोत्पन्नपुद्गलरूपत्वं, तत्क्रियाप्रयोजकाध्यवसायविशेषत्वे तु जीवपरिणामात्मकतया जीवात्मकत्वं, बन्धस्थोपश्लिष्टकर्मरूपत्वात्पुद्गलिकत्वमिति भावः ॥

अथ कालं विहाय पञ्चानां साधर्म्यमाह—

5

कालं विहाय पञ्चास्तिकाया भवन्ति ।

कालमिति । अनागत्यानुत्पत्तेरुत्पन्नस्य च नाशाल्प्रदेशप्रवृत्त्याभावेन कालेऽस्तिकायता नास्तीत्यभिप्रायेणाह कालं विहायेति । कायो हि समुदायः, मनुष्यलोकव्यापी कालस्त्वैकसमयात्मकत्वेनैकोऽतो न तस्य कायरूपत्वमिति भावः । पञ्चेति, जीवधर्माधर्माकाशपुद्गल इत्यर्थः । अस्तिकाया इति, सकलजीवाविद्वन्व्यध्रौव्यप्रतिपादकोऽन्यथोऽस्तिशब्दः । आपत्ति- 10 वाचकः कायशब्दः, आपत्तिर्नामाविर्भावतिरोभावौ, उत्पादविनाशाविति यावत् । एवञ्चोत्पादव्यध्रौव्यात्मका इत्यर्थः । ननु पुद्गलानामुत्पादव्यवस्थसंभवेऽपि जीवादीनां कथं तदिति चेन्न जीवत्योत्पादविनाशिरीरसम्बन्धादुत्पादविनाशवत्त्वात् अनित्यज्ञानादिमत्त्वाद्वा, धर्मादीनामपि तत्तद्व्याख्युपग्रहव्यापाराणां जिगमिषुचैत्रादिनिमित्तत आविर्भूतानां समुपगत- 15 गत्यादिव्यापारे च चैत्रादिके तिरोहितानाञ्च सम्बन्धेनोत्पादविनाशवत्त्वात् । न च मनुष्यलोकान्तर्बर्तितः कालस्यैकसमयात्मकत्वात्परमसूक्ष्मत्वाजिर्विभागात्वाच्च न कायता, अत एव नोत्पादविनाशित्वं, उत्पादविनाशाविनाभूतञ्च ध्रौव्यं तदभावात् ध्रौव्यमपि न भवेदेवेति समयात्मकः कालो बन्ध्यापुत्रवदसन्नेव स्यादिति वाच्यम्, यत्कायशब्देनोच्यते तदेवोत्पाद- 20 विनाशवदिति नियमाभावात् । किन्तु स्वरससिद्धयोरैवोत्पादविनाशयोः कायशब्देन प्रकाशनात् । नहि शब्दसामर्थ्यादभूतयोरपि तयोः कल्पना समुचिता, तथा च कायशब्दप्रयोगाभावेऽपि स्वरसिकोत्पादविनाशौ तत्सहचरितं ध्रौव्यञ्च कालेऽन्यस्येवेति न दोषः । न चैवमपि कुतो न काले कायशब्दः प्रयुज्यत इति वाच्यम् । प्रदेशानामवयवानां वा बहुत्वाभावात् । अन्धन्तरीकृतेवार्थो हि कायशब्दः, काया इव काया इति, यद्यौदारिकादिशरीरनामकर्मो- 25 द्यवशात्पुद्गलैश्चीयन्ते इति कायाः तथा धर्मादीनामनादिपारिणामिकप्रवेशचयनात् कायत्वम् । तथा च प्रचीयमानाकारत्वं कायशब्दार्थः, स च समुदायरूपः, सोऽपि विभागे सति भवति, विभक्ताञ्च धर्मादिद्वयप्रवेशाः, एकस्मिन्धर्मादिप्रवेशेऽपरस्य धर्मादिप्रदेशस्याप्रतिष्ठितत्वात् । तथा प्रविभक्तप्रदेशानां परस्पराविच्छेदरूपत्वात्समुदायरूपत्वमेतादृशञ्च प्रचीयमानाकारत्वं काले नास्तीति दिक् । एवञ्च कालातिरिक्तानां प्रवेशव्यवबहुत्वं साधर्म्यं फलितं, न चैकस्मिन्

परमाणौ अवयवबहुत्वमव्याप्तमिति वाच्यम् प्रदेशावयवबहुत्वसमानाधिकरणद्वयत्वव्याप्यधर्म-
वत्त्वस्य- तदर्थत्वात्, तादृशो धर्मः पुद्गलत्वं परमाणवपीति नाव्याप्तिः, कालेऽतिव्याप्ति-
वारणाय बहुत्वान्तम् । पर्यायार्थिकनयप्राधान्येनायमर्थ आहतः, वस्तुतस्तु तस्य द्रव्यावय-
वैर्निरवयवत्वेऽपि ' एकरसगन्धवर्णो द्विस्पर्शश्चाणुर्भवती'ति स्वशास्त्रप्रसिद्ध्या भावावयव-
5 स्सावयवत्वमक्षतमेव । एवं जीवादीनां पञ्चानां अरूपित्वममूर्तत्वं, धर्मादिचतुर्णामेकद्रव्यत्वं
निष्क्रियत्वं जीवादीनां त्रयाणां लोकाकाशस्य चासंख्येयप्रदेशत्वं, संख्येयासंख्येयानन्तान्यतमप्र-
देशत्वं पुद्गलानां, जीवपुद्गलानान्त्यनेकद्रव्यत्वं क्रियावत्त्वं च साधर्म्यं विज्ञेयमिति दिक् ॥

अथ पुण्यस्य प्रमेदामाह—

पुण्यस्य तु सांतोच्चैर्गोत्रमनुष्यद्विकसुरद्विकपञ्चेन्द्रियजातिपञ्चदेहा-
10 दिमत्रितनूपाङ्गादिमसंहननसंस्थानप्रशस्तवर्णचतुष्कागुरुलघुपराघातोच्छ-
वासातपोद्योतशुभस्वगतिनिर्माणत्रसदशकसुरनरतिर्यगायुस्तीर्थकरनाम-
कर्मरूपेण द्विचत्वारिंशद्देवाः ।

पुण्यस्येति । शरीरमानसानेकविधसुखपरिणामप्रापकं सातं वेदनीयकर्मोत्तरप्रकृतीदम्,
लोकपूजितकुलप्रसवनिदानं कर्मोच्चैर्गोत्रं गोत्रकर्मोत्तरभेदः, मनुष्यद्विकं मनुष्यगतिमनुष्णा-
15 नुपूर्वोरूपमेवमेवसुरद्विकमपि । अयमात्मा पञ्चेन्द्रिय इति व्यवहारनिमित्तं कर्म पञ्चेन्द्रिय-
जातिः । पञ्चदेहा औदारिकवैक्रियाहारकतैजसकार्मणरूपाः । आदिमानां तिसृणामौदारिकवै-
क्रियाहारकाणां तन्नामज्ञोपाङ्गानि शिरःप्रभृतीन्यङ्गुल्यादीनि च तन्निर्वर्तककर्माण्यादिमन्त्रि-
तनूपाङ्गानि । आदिमसंहननसंस्थाने, अस्थिवन्धनविशेषप्रयोजकं कर्म संहननं, आदिमसंहननं
वअर्धमनाराचसंज्ञं, शरीराकृतिनिर्वृत्तिप्रयोजककर्म संस्थानं, आदिमसंस्थानं समचतुरस्रनामे-
20 त्यर्थः । प्रशस्तवर्णचतुष्कं, शुक्लरक्तपीताः प्रशस्तवर्णाः, प्रशस्तो गन्धस्सुरभिः, कषायान्ध-
मधुराः प्रशस्तरसाः, सृद्गुलघुस्निग्धोष्णाः प्रशस्तस्पृष्टां प्रेषां लासप्रयोजकानि कर्माणि चत्वारि
प्रशस्तवर्णचतुष्कपदप्राङ्गाणि । शरीराणामगुरुलघुत्वपरिणामनियामकं कर्मागुरुलघु । परत्रा-
सादिजनकं कर्म पराघातं, उच्छ्वसनप्राप्तिहेतुरुच्छ्वासः । उष्णप्रकाशप्रापकं कर्मोत्पन्नं, अनुष्ण-
प्रकाशप्रापकं कर्मोद्योतं, शुभान्तरिक्षगमनहेतुः कर्म शुभस्वगतिः, अज्ञोपाङ्गादिप्रतिनियत-
25 स्थानवृत्तिताप्रयोजकं कर्म निर्माणं, त्रसबादरपर्याप्तप्रत्येकस्थिरशुभसौभाग्यसुस्वरादेययशः-
कीर्तिरूपाणि दश कर्माणि त्रसदशकपदप्राङ्गाणि, सुराश्च नराश्च तिर्यञ्चश्च सुरनरतिर्यञ्चस्ते-
षामायुधि, तत्प्रयोजककर्माण्यत्र सुरनरतिर्यगायुधि । धर्मेतीर्थप्रवर्त्तयितुपदप्रापकं कर्म तीर्थकर-
नाम, येषां द्वन्द्वस्ततः कर्मपदेन कर्मधारयः, तादृशकर्माणि रूपं स्वरूपं यस्य पुण्यस्य तत्ताद-

शकर्मरूपं तेन पुण्यस्य द्विचत्वारिंशद्वेदात्मकत्वमिति भावः ॥ तत्र सातोच्चैर्गोत्रवर्जानि
पुरनरतिर्यगायुर्वर्जानि च शेषाणि कर्माणि नामप्रकृतयः, सातोच्चैर्गोत्रे वेदनीयगोत्रकर्मणोरु-
त्तरप्रकृती, सुरनरतिर्यगायुर्वि आयुषः प्रकृतयो बोध्याः ॥

एतर्हि पापस्य प्रभेदानाह—

ज्ञानान्तरायदशकदर्शनावरणीयनवकनीचैर्गोत्रासातमिध्यात्वस्थाव- 5
रदशकनिरयत्रिककपायपञ्चविंशतितिर्यग्द्वैकद्वित्रिचतुर्जातिकुलखगात्युप-
घाताप्रशस्तवर्णचतुष्काप्रथमसंहननसंस्थानभेदात् द्व्यशीतिविधं पापम् ॥

ज्ञानान्तरायेति । ज्ञानानि चान्तरायाश्च ज्ञानान्तरायास्तेषां दशकं, ज्ञानानि विशेष-
विषयबोधात्मकानि मत्वादिरूपतः पञ्चविधानि, कर्मप्रस्तावाच्चापनपदेन तदावरणानां ग्रहणं,
तथा च पञ्चविधानि ज्ञानावरणानि, दानलाभभोगोपभोगवीर्याणां प्रत्युद्दिधायकानि पञ्चा- 10
न्तरायकर्माणि, तस्माद्दशविधत्वं बोध्यम् । दर्शनावरणीयनवकं, दर्शनं सामान्योपलब्धम्, तस्या-
वरणमाचारकं, तच्च द्विविधं दर्शनलक्ष्येर्दर्शनोपयोगस्य चावरणभेदात्, तत्रार्थं चतुर्विधं चक्षुर-
चक्षुरवधिकेवलदर्शनावरणभेदात् द्वितीयन्तु पञ्चविधं निद्रानिद्रानिद्राप्रचलाप्रचलाप्रचलास्त्या-
नद्विरूपेण, उभयमपि मिलित्वा दर्शनावरणीयनवकमुच्यते । नीचैर्गोत्रं गर्हितकुलप्रभवप्रयोजकं
कर्म, असातं विशिष्टदुःखप्रयोजकं कर्म, तत्त्वार्थश्रद्धानविपर्ययप्रयोजकं कर्म मिध्यात्वं । श्वावर 15
दशकं श्वावरसङ्ख्यापराप्तसाधारणास्थिराशुभदुर्भगदुस्स्वरानावेयायशःकीर्त्तिप्रयोजककर्मात्मकं,
निरयत्रिकं नरकगतिनरकायुर्नरकानुपूर्वप्रयोजककर्मलक्षणं, कपायपञ्चविंशतिः, क्रोधमान-
मायालोभाः कपायास्ते प्रत्येकमनन्तानुचन्यप्रत्याख्यानप्रत्याख्यानसंञ्चलनप्रभेदतत्त्वोदश-
विधाः । हास्यरत्यरतिशोकभयजुगुप्सापुरुषवेदस्त्रीवेदनपुंसकवेदभेदतो नव नोकपाया ईपत्क-
पायरूपत्वेनोभयसंमेलनतः कपायाणां पञ्चविंशतिर्भवति । तिर्यग्द्वैकं तिर्यग्गतितिर्यगानुपूर्वी- 20
प्रयोजककर्मद्वयं, एकद्वित्रिचतुर्जातयः—एकेन्द्रियजातिद्वीन्द्रियजातित्रीन्द्रियजातिचतुरिन्द्रिय-
जातिरूपाः, कुलखगतिः कुलसत्ताम्बरगमनप्रयोजकं कर्म, उपघातं स्वावयवैस्त्वपीडाप्रयोजकं
कर्म, अप्रशस्तवर्णचतुष्कं नीलकृष्णाचप्रशस्तवर्णौ, दुरभिरप्रशस्तगन्धः, तिर्यक्कट्ट अप्रशस्त-
रसौ, कठिनगुरुकृष्णशीता अप्रशस्तस्पर्शाः, एषामुदयप्रयोजककर्मचतुष्टयं, अप्रथमसंहनन-
संस्थानानि ऋषभनाराचनाराचार्धनाराचकीलिकासेवाचलक्षणवन्धविशेषप्रयोजककर्माण्य- 25
प्रथमसंहननानि, न्यग्रोधपरिमण्डलसादिकुञ्जवामनहुण्डनिदानकर्माण्यप्रथमसंस्थानानि ।
एषां द्वन्द्वस्ततस्तान्येव भेदस्तरमादिति समासः । तत्र ज्ञानारणीयपञ्चकं ज्ञानावरणीयस्यान्त-

रायपञ्चकमन्तरायस्य, दर्शनावरणीयनवकं दर्शनावरणीयस्य, मिथ्यात्वकषायपञ्चविंशतिरूपाः पञ्चविंशतिविधा मोहनीयस्य प्रकृतयः । नरकायुरायुषो नीचैर्गोत्रं गोत्रस्यासातं वेदनीयस्य प्रकृतिः । शेषाणि नरकगत्यानुपूर्वीतिर्यग्गत्यानुपूर्वैकद्वित्रिचतुरिन्द्रियजात्यप्रथमसंहननपञ्चकप्रथमसंस्थानपञ्चकाप्रशस्तवर्णचतुष्कोपचातकुलगतस्थावरदशकानि चतुस्त्रिंशन्नामप्रकृ-

5 तयो विज्ञेयाः ॥

साम्प्रतमाश्रवं विमजते—

आश्रवस्तु इन्द्रियपञ्चककषायचतुष्काव्रतपञ्चकयोगत्रिक्रियापञ्चविंशतिभेदात् द्वाचत्वारिंशद्विधः ।

- आश्रवस्त्विति । कायबाह्मनमां क्रियाविज्ञेयो योगापरपर्याय आत्मकायाद्याश्रय
- 10 आश्रव उच्यते, स च यद्यपि सकषायस्याकषायस्य च भवति तथाप्यत्र सकषायस्यैवाश्रवं विमजते, स्पर्शनरसनघ्राणचक्षुःश्रोत्ररूपमिन्द्रियपञ्चकं, क्रोधमानमायालोभरूपं कषायचतुष्कं, हिंसासत्यस्तेयात्रद्वयपरिग्रहरूपमव्रतपञ्चकं, कायबाह्मनोरूपं योगत्रिकं, कायिक्यधिकरणिकी प्रादोषिकीपारितापनिकीप्राणातिपातिक्यारंभिकीपारिग्रहिकीमायाप्रत्ययिकीमिथ्यादर्शनप्रत्ययिक्यप्रत्याख्यानिकीदृष्टिकीस्पृष्टिकीप्रातीत्यकीसामन्तोपनिपातिकीनैःशक्त्वास्वाहस्तिक्याञ्जाप-
- 15 निकीविदारणिक्यनाभोगप्रत्ययिक्यनवकांक्षप्रत्ययिकीप्रायोगिकीसामुदायिकीभेमप्रत्ययिकीद्वेषप्रत्ययिकीर्यापयिकीरूपाः क्रियापञ्चविंशतिः, एषां द्वन्द्व एता एव भेदो विशेषस्तस्मादित्यर्थः । यद्यपि योगेन्द्रियकषायाव्रतानां सकषायसम्बन्धिनानां क्रियास्वभावानतिवृत्तेः क्रियामात्रमेवास्त्वः प्रसक्तस्तथापि तेषां द्रव्यास्त्वत्वं शुभाशुमान्त्वपरिणामाभिमुखत्वात्, भावास्त्वस्तु कर्मादानं, तच्च पञ्चविंशतिक्रियाभिरिति तेषां पृथग्ग्रहणं, तत्राव्रतपञ्चकं सकलास्त्वजालमूलं,
- 20 तत्प्रवृत्तावेवास्त्वेषु प्रवृत्तिस्तन्निवृत्तौ च सर्वास्त्वभ्यो निवृत्तिः, अत्र कषायचतुष्कं सहकारि, उभयोरनयोः सत्त्वे इन्द्रियपञ्चकमास्त्वेषु प्रवर्तते तदनन्तरञ्च पञ्चविंशतिक्रिया आस्त्वकारणिकाः प्रवर्तन्ते, सर्वत्र च कायबाह्मनोयोगसहकारी भवति । तथा च क्रियापञ्चविंशतिः नैमित्तिकी, इतराणि तु निमित्तानि यथा स्पर्शनेन्द्रियं कारणं स्पर्शनक्रिया कार्यं तस्मिन् सति स्पृष्टिकी क्रिया, भूच्छा कारणं परिग्रहः कार्यं तस्मिन् सति पारिग्रहिकी
- 25 क्रिया, क्रोधः कारणं प्रदोषः कार्यं तस्मिन् सति प्रादोषिकी क्रिया, मानः कारणमप्रणतिः कार्यं तस्मिन् सति प्रातीत्यकी क्रिया, कारणं माया कार्यं कौटिल्यं तस्मिन् सति मायाप्रत्ययिकी क्रिया, प्राणातिपातः कारणं कार्यं प्राणातिपातिकी क्रिया इत्येवं यथासंभवं निमित्तनैमित्तिकभावो विज्ञेयः ॥

इदानीं संवरभेदानाह—

पञ्चसमितित्रिगुप्तिद्वाविंशतिपरीषद्दशयतिधर्मद्वादशभावना-
पञ्चचारित्र्यभेदात्संवरस्सप्तपञ्चाशद्विधः ।

पञ्चेति । ईर्याभावैषणाऽऽदाननिक्षेपोत्सर्गरूपाः पञ्चसमितयः । कायवाह्मनोनिग्रहास्मि-
कास्त्रिगुप्तयः । क्षुत्तिपासाशीतोष्णदंशावस्त्रारतिवनिताचर्योनैपेधिकशम्याऽऽक्रोशवध्याव- 5
नाऽलामरोगतृणस्पर्शमलसत्कारप्रज्ञाऽज्ञानसम्यक्त्वरूपा द्वाविंशतिपरीषदाः । क्षान्तिमार्दवा-
जैवनिर्लोभतातपःसंयमसत्यशौचाकिञ्चन्यग्रहचर्यरूपा दश यतिधर्माः । अनित्याशरणसंसारै-
कत्वान्यत्वाश्रुचित्वाश्रयसंवरनिर्जरा लोकस्वभावबोधिदुर्लभधर्मस्वाक्यातरूपा द्वादश भावनाः ।
सामाधिक्येदोपस्थापनापरिहारविशुद्धिसूक्ष्मसंपराययथाक्यातरूपाणि पञ्च चारित्राणि, एषां
द्वन्द्व एतान्येव भेदः प्रकारस्तरमात् । संवरः पूर्वोदिताऽऽस्तवस्व निरोधः, शुभाशुभकर्मप्रद- 10
णहेत्वात्मपरिणामाभाव इति यावत् । अर्थोऽयं संवरणं संवर इति व्युत्पत्त्या विज्ञेयः ।
संश्रितये कर्मानेनेति व्युत्पत्त्या तु संवरस्समित्यादयः । समित्यादिभिर्हि कर्म संश्रियते, तथा
च शुभाशुभकर्मादानाभावे समित्यादयः करणमिति तात्पर्यम् ॥

अधुना निर्जरां विभजते—

बाह्याभ्यन्तरषड्करूपतपोभेदेन द्वादशप्रकारा निर्जरा ।

15

बाह्येति । तपो हि द्विविधं बाह्यमाभ्यन्तरञ्चेति, तत्रानज्ञानोदरिकावृत्तिसंक्षेपरस-
त्वाकायकेशसंलीनतारूपं यद्विधं बाह्यं तपः । प्रायश्चित्तविनयवैवाघृत्त्यस्वाभ्यासध्यानोत्सर्ग-
रूपञ्च यद्विधमाभ्यन्तरं मिलित्वा च द्वादशप्रकाराणि तपांसि, एतान्येव च निर्जराशब्दा-
च्यानीति तस्या अपि द्वादशविधत्वं, यद्यपि बाह्याभ्यन्तररूपाणि तपांसि कर्मादानाभावा-
त्मकसंवरकरणेष्वन्तर्गतानि, तस्मादेवमेव निर्जरात्वे संवरैकदेशो निर्जरेति स्यात्तथा च 20
संवरवन्नेदं प्रधानं तत्त्वमिति नवत्वव्याघातस्तथापि कर्मसंश्लिष्टेनात्मना कर्मादानाभिप्रायेणैव
संश्लिष्टकर्महीनेनापि भवितव्यमेवान्यथा बन्धविनिर्मुक्तित्वस्य न भवेदेव, ततश्च संश्लिष्टकर्म-
प्रहाणमप्यावश्यकमतस्तदपि तैस्त्वमेव, तदेव च निर्जरा तस्या उपायोऽवश्यं विधेयः, स
चोपायस्तप एव, तस्य त्वागच्छकर्मनिरोधे संश्लिष्टकर्मप्रहाणे च सामर्थ्यादुभयाङ्गतया कीर्त्तन-
मिति न कोऽपि दोषः ॥

25

सम्प्रति बन्धं विभजते—

१. अत्र कर्मव्युत्पत्त्या क्षुधादीनां परीषद्दशसुवतमेतत्तत्त्वमग्रे वक्षते । २. प्रबलतयेत्यादि ।

प्रकृतिस्थितिरसप्रदेशभेदाच्चतुर्विधो बन्धः ।

- प्रकृतीति । जीवप्रदेशकर्मपुद्गलानां क्षीरोदकवत्परस्पराश्लेषो बन्धः । बन्धनं बन्धोऽस्व-
तंत्रीकरणं, तच्चोभयोरपि पुद्गलात्मनोरिति क्रियाक्रियावतोः कथञ्चिद्भेदात् ज्ञानदर्शनाव-
रणवेदनीयमोहनीयाऽऽयुष्कनामगोत्रान्तरायात्मकाष्टविधाः प्रकृतयो बन्धपदवाच्या भवन्ति ।
5 अथवाऽष्टविधकर्मजन्त्यास्त्वभावाः प्रकृतयः, यथा ज्ञानावरणीयस्यार्थानवगमो, दर्शनावरणीय-
स्यार्थानालोचनं, वेदनीयस्य सुखदुःखसवेदनं, तत्त्वार्थश्रद्धानासंयमौ मोहनीयस्य, भवधार-
णमायुषो नाम्नो नारकादिनामकरणं गोत्रस्य सदसत्कुलीनसंज्ञानन्दं दानादिविघ्नकरणमन्त-
रायस्येति । एतासां ज्ञानावरणीयादिप्रकृतीनामात्मप्रदेशेषु कालविभागेनावस्थानं स्थितिवन्धः,
तत्तत्प्रकृतिस्वभावादविच्युतिर्नियतकालमिति वा । नियतकालानां कर्मणां तीव्रमन्दादि-
10 भावेन विपाकवत्ता रसबन्धोऽनुभावबन्धापरनामा कर्मपुद्गलगतसामर्थ्यविशेषानुभवो वा ।
आत्मप्रदेशेषु कर्मपुद्गलद्रव्यपरिमाणनिरूपणं प्रदेशबन्धः, कर्मभावपरिणतपुद्गलस्कन्धानां पर-
माणुपरिच्छेदेनावधारणं वेति चतुर्विधो बन्ध इति भावः ॥

अथ मोक्षं विमज्जते—

- मोक्षस्तु सत्पदप्ररूपणाद्रव्यप्रमाणक्षेत्रस्पर्शनाकालान्तरभाग-
15 भावात्पवहुत्वैर्नवविधः ॥

मोक्षस्त्विति । कृत्तनकर्मक्षयो मोक्षः, तत्र वस्तुतो यद्यपि तारतम्याभावेन तस्य प्रभेदा न
संभवन्त्येव, तथापि तद्वतो सिद्धानामाश्रयेण व्याख्याप्रकारैस्सत्पदप्ररूपणादिभिर्भेदोऽवसेयः,
मोक्षस्यात्मपरिणामतया परिणामपरिणामिनोः कथञ्चिद्भेदादिति भावः ॥

- इति तपोगच्छन्नभोमणिश्रीमद्विजयानन्दसूरीश्वरपट्टधरश्रीमद्विजयकमलसूरीश्वरचरण-
20 नलिनविन्यस्तमक्तिभरेण तत्पट्टधरेण विजयलब्धिसुरिणा विनिर्मितस्य तत्त्वन्याय-
विभाकरस्य स्त्रोपह्वयां न्यायप्रकाशव्याख्यायां तत्त्वोद्देशाख्यः प्रथमकिरणः समाप्तः ॥

अथ द्वितीयकिरणः ॥

- ननु सर्वमिदं तदोपपद्यते जीवो नाम कञ्चन पदार्थः प्रमाणपदं यद्यवतरेत्, यस्य युक्त्ये
तत्त्वोपदेशो भवेत्, तत्रैव च मानं न पश्यामः, लोके हि यदत्यन्तमप्रत्यक्षं तन्नास्त्येव यथा
25 गगनारविन्दं, यत्त्वस्ति तत्प्रत्यक्षेण गृह्यत एव यथा घटादिकं, न चायाति जीवः कदाचन

१. क्रिया—अस्वतन्त्रीकरणरूपा, क्रियावान् बनकतया दर्शनावरणदि । आश्रयतया आत्मा । यदि
प्रकृतिशब्दस्य स्वभाववाचित्वं न ज्ञानावरणादिवाचित्वमित्युच्यते तदा त्वाह्वायैवेति ॥

प्रत्यक्षगोचरतां, ततो नात्स्यात्मा, न चासाधनुमानगम्यः, लिङ्गलिङ्गिनोः कचिदध्यक्षतोऽविना-
भावग्रहेणैवानुमानप्रवृत्तेः, न च लिङ्गिनाऽऽत्मना कस्यापि सिद्धोऽस्ति प्रत्यक्षेणाविनाभावो
लिङ्गस्य, तथा सति जीवस्य प्रत्यक्षत एव सिद्धावनुमाननैरर्थक्यं स्यात् । न चादित्यो गतिमान्
देशान्तरप्राप्तेर्देवदत्तवदिति सामान्यतोदृष्टानुमानेनादृष्टाया अप्यादित्यस्य गतेरनुमानवदत्रापि
जीवसिद्धयतीति वाच्यम्, दृष्टान्ते देवदत्तादौ सामान्यतो देशान्तरप्राप्तेर्गतिपूर्वकत्वमध्यक्षतो- 5
ऽवधार्यैव सूर्ये तत्साधनात्, न चात्र तथा क्वचिदपि दृष्टान्ते जीवसत्ताऽविनाभूतं साधनं
किमपि प्रत्यक्षेण लक्ष्यते । न चाप्यागमगम्यस्सः, वस्तुतस्तस्यानुमानादभिन्नत्वात्, न च
कस्यचित्प्रत्यक्षो जीवो यस्य वचनमागमः स्यात्प्रमाणञ्च भवेत् । तथा च सर्वमिदं निरूप-
णमरणरुदितनिमित्त्याशङ्कायां जीवासाधारणधर्मात्मकलक्षणप्रदर्शनद्वाराऽऽत्मानं साधयति-

तत्र चेतनालक्षणो जीवः ।

10

तत्रेति । नवसु तप्तेषु मध्य इत्यर्थः । चेतना लक्षणमसाधारणो धर्मस्वरूपं वा यस्य
सः, चेतनया लक्ष्यतेऽसाविति वा चेतनालक्षणः, अत्र जीव इति लक्ष्यं, चेतनालक्षण इति
लक्षणम् । चेतना-बुद्धिः-संवेदनं, सैषा जीवस्य पर्यायः, तदेव सामान्यं लक्षणम्, जीवो
लक्ष्यः । सर्वजीववर्तिनी चेयं चेतना, सूक्ष्मनिगोदापर्याप्तैवपि सर्वजघन्या साऽस्त्येव,
त्रैलोक्यवर्तिनां सर्वपुद्गलां कर्मतया परिणतानामपि सर्वात्मना चेतनां समावरीतुं सामर्थ्या- 15
भावादतो न काऽप्यव्याप्तिः । न वाऽसम्भवोऽचेतन आत्मेति विरुद्धत्वाद्भावणशब्द इति-
वत् । एवञ्च चेतनैवात्मनि प्रमाणं, सुखदुःखादयो हि यथाऽऽत्मसंवेदनसिद्धास्तथा संज्ञयादिवि-
ज्ञानमपि स्वसंवेदनसिद्धमेव, यद्धि प्रत्यक्षं न तत्प्रमाणान्तरेण साध्यं भवति, न च सर्वे प्रत्यया
निरालम्बनाः प्रत्ययत्वात् स्वप्नप्रत्ययवदिति शून्यवादिनमनुमातारं प्रति प्रत्यक्षसिद्धमपि
समागमनगरं विश्वं साध्यत एवेति वाच्यम्, तत्र वाचकप्रमाणस्यैव निराकरणात्, अत्र त्वात्म- 20
प्राद्वेके प्रत्यक्षे वाचकप्रमाणाभावात् । ज्ञातवानहं जानेऽहं ज्ञास्याम्यहमित्यादित्रैकालिककार्य-
व्यपदेशविषयाहमप्रत्ययत आत्मनः प्रत्यक्षसिद्धत्वाच्च । न चाहमप्रत्यय आनुमानिकोऽलङ्घि-
कत्वात् । नाप्यागमादिप्रमाणसम्भवस्तदनभिज्ञानामपि तस्योत्पादात् । न चास्य देह एव
विषयो भूतदेहेऽपि तदुत्पत्तिप्रसङ्गात् । नापि निराश्रयः अहमित्यादिज्ञानस्य गुणत्वेन गुणिन-
मन्तरेणासम्भवात्, न देहोऽत्र गुणी, भूर्त्तत्वाज्जडत्वाच्च ज्ञानस्य त्वभूर्त्तत्वाद् बोधरूपत्वाच्च । 25
न चानुरूपाणां गुणगुणिभावो बुध्यते, आकाशरूपादीनामपि तद्भावरूपसङ्गात् । तस्मादह-

१. कचिद्वेदापेक्षयैर्दं, स्वरूपमिति तु कचिद्वेदापेक्षया । तथा च लक्षणशब्दो मेदापेक्षया इति
भावः । तथा च जीवश्चेतन्यमेव चैतन्यमपि जीव एव परस्परैवाविनाभूतत्वादिति बोध्यम् ॥

- प्रत्यक्षप्राप्तात्वादात्मा प्रत्यक्ष एव । तदपलापेऽप्रावणः शब्द इतिवत्प्रत्यक्षविरुद्धः पक्षाभासः स्यात् । यथा च रूपादिगुणप्रत्यक्षाद् गुणी घटः प्रत्यक्षः तथा संशयस्मृतिविज्ञासादिज्ञान-
विशेषाणां स्वसंवेदनप्रत्यक्षसिद्धत्वाद्गुणी जीवोऽपि प्रत्यक्षसिद्ध एव । तथेन्द्रियमपि न
विज्ञातु, तदुपरमेऽपि तदुपलब्धवार्थानुस्मरणात् । अतः प्रत्यक्षोऽयमात्मा स्वदेहे । परदेहे पुन-
5 रिष्टानिष्टप्रवृत्तिनिवृत्तिदर्शनात्सात्मकत्वमनुमेयम् । परशरीरं सात्मकं, इष्टानिष्टप्रवृत्तिनिवृत्ति-
दर्शनात्त्वशरीरवत् । तथाऽस्ति देहस्य विघाता, आदिमत्प्रतिनियताकारत्वात् घटवद्, यत्पुनर-
कर्तृकं तदादिमत्प्रतिनियताकारमपि न भवति यथाऽन्नं । मेवादौ व्यभिचारवारणायैवमिति
विशेषणम् । तथा इन्द्रियं साधिष्ठारुक्तं, करणत्वाद्दण्डादिवत्, देहादयस्समोक्तका भोग्यत्वात्
वस्त्रादिवदित्यनुमानानि साधकानि बोद्धानि । न च विघात्रादिसाधकहेतूनां साध्यविरुद्ध-
10 साधकत्वं, घटादिकर्तृणां मूर्तिमत्त्वात्संघातरूपत्वादनित्यस्वभावत्वाच्च, सिंघाधयिषितश्चैतद्वि-
परीतो जीव इति वाच्यम्, संसारिणो जीवस्यैव साधयितुमिष्टत्वेनादोपत्वात्, स हि अप्रविध-
कर्मपुद्गलसंघातोपगूढत्वात्संशरीरत्वाच्च कथंचिन्मूर्तत्वादिधर्मयुक्त एवेति दिक् ॥ नन्वस्तु जीवः
प्रत्यक्षसिद्धस्तथापि चेतनालक्षणो जीव इति लक्षणं न सम्भवति, तथा सति हि चेतनास्वरूपं
जीव इत्युक्तं स्यात् तच्च न संभवति चेतनाया गुणत्वाज्जीवस्य गुणित्वाच्च स्वरूपमेवात् तयोर्भेदे
15 तु जीवस्यैव चेतनागुणो न घटादेरित्यवधारणं न स्यात्, तयोर्भावेदे य एव जीवस्यैव चेतना, यैव
चेतना स एव जीव इति भेदनिबन्धनलक्ष्यलक्षणभावो न भवेदिति चेन्न तयोः कथञ्चिन्निष्ठा-
भिन्नत्वेनोभयोरपपत्तेः । ननु तथापि कथञ्चिद्भेदेन चैतन्याश्रयो जीवो वर्तत इति न सङ्गच्छते
सर्वभावानां क्षणिकत्वेन नित्यस्य चैतन्याश्रयस्यासिद्धेः । यद्वि सत् तत्क्षणिकं यथा घटः
संज्ञ विधादाभ्यासित इति, अत्र सत्त्वमर्थक्रियाकारित्वं नहि संज्ञार्थो न चार्थक्रियाकारीति
20 संभवति, तथा च ज्ञानान्येव सन्ततमानानि क्षणिकानि सन्ति न ततोऽन्यो नित्यस्तदाश्रयो
जीवो नाम कश्चिदिति चेन्न घटादीनां कालान्तरस्थायित्वेन क्षणिकत्वस्यासिद्ध्या सत्त्वस्य क्षणि-
कत्वेन व्याप्यसिद्धेः, न च घटादौ सामर्थ्यासामर्थ्यलक्षणविरुद्धधर्माभ्यासाच्च कालान्तराव-
स्थायित्वं, अन्यथा कालान्तरमाविजलाहरणादिकमिदानीमपि कुर्वन्न करोत्यतोऽसमर्थत्वेन
पूर्वोत्तरकालयोर्नैको घट इति क्षणिकत्वं सिद्धमेवेति वाच्यम्, सामर्थ्यासामर्थ्यलक्षणविरुद्धध-
25 र्माभ्यासासिद्धेः । इदानीं जलाहरणं कुर्वतो घटस्य कालान्तरीयजलाहरणं प्रत्यपि सामर्थ्यात् ।
न च सति सामर्थ्ये कार्यमवश्यं करणीयमित्यस्ति नियमो सहकारिलामालाभप्रयुक्तत्वात्
करणाकरणयोः । तस्मान्न क्षणिकत्वव्याप्तं सत्त्वं, किञ्च नित्यात्मानभ्युपगमे क्षणिकत्वेन

१. आत्मा न प्रत्यक्ष इत्यनेति भावः ॥ २. जीवोऽस्ति तद्गुणप्रसक्तत्वाद्वदति प्रयोगोऽपि बोध्यः ॥

३. अत एव च विरुद्धत्वम् । तत्र हेतुमाह घटादीति ॥

ज्ञानानां स्मरणानुपपत्तिः, अन्यदृष्टस्यान्येनास्मरणात्, न च नानात्वेऽपि ज्ञानानां कार्यकारण-
भावेन स्मरणं युज्यत इति वाच्यम्, उपाध्यायानुभूते शिष्यस्य स्मरणप्रसङ्गात्, तज्ज्ञानानां
कार्यकारणभावाविशेषात्, न च शरीरभेदाग्रहोऽपि नियामक इति वाच्यम्, एतज्जन्मनि
जातिस्मरणेन प्राग्जन्मानुभूतानां स्मरणसंभवात्, प्राग्भवीयस्वज्ञानानां सर्वज्ञेनाप्रतिसं-
धानापत्तेः । कार्यकारणभावमाश्रय्य स्मृतिहेतुत्वासंभवात् । कृतहान्यकृताभ्यागमप्रस 5
ङ्गाच्च, येन हि ज्ञानेन शुभाशुभं कर्माचरितं न तेन फलमुपमुज्यते येन तु न कृतं तेनो-
पमुज्यते चेति । शुभाशुभकर्मप्रवृत्त्यप्रवृत्तिप्रसङ्गेन परलोकाद्यनुष्ठानासंभवाच्च, न चैकज्ञानस्य
कर्तृत्वभोक्तृत्वाभावेऽपि तत्सन्तानस्य स्थिरैकरूपस्य ते भविष्यत एवेति वाच्यम्, सन्तानस्य
विज्ञानानतिरेकात्, व्यतिरिक्तत्वेऽप्यचेतनत्वात्, व्यतिरिक्तचेतनत्वे तु जीवस्यैव नामान्तरे-
णाभ्युपगमप्रसङ्गात्, न च वासनासहकृतं ज्ञानमेव कर्तृ स्मर्तृ भोक्तृ च भवतीति किं तदति- 10
रिक्तसुखदुःखफलभोक्तृकल्पनयेति वाच्यम्, वासनाया अक्षणिकाया ज्ञानातिरिक्ताया त्वया-
नभ्युपगमात्, ज्ञानात् सुखदुःखयोरपि कारणस्वरूपफलभेदेन भेदासम्भवाच्च । न खलु बनि-
सारूपादिज्ञानोत्पत्तौ या सामग्री बनितादिरूपा सैव सुखदुःखयोरपि, किन्तु रागादिवासना-
विशेषोऽपीति कारणभेदः, स्वपरप्रकाशक ज्ञानं, अनुकूलप्रतिकूलवेदनीये च सुखदुःखे इति
स्वरूपभेदः, प्रवृत्तिनिवृत्तौ च ज्ञानस्य फलं, रुष्णावैशुख्यादिजननं सुखदुःखयोरिति फलभेदः । 15
तस्माज्ज्ञानमिन्नसुखदुःखादिफलभोक्ताऽतिरिक्त आत्मा सिद्ध इति ॥ ननु बुद्धिर्नात्मस्वरूप-
भूता तद्विरुद्धधर्माधिकरणत्वाद् घटपटादिवत्, न चासिद्धो हेतुर्वुद्धेरुत्पादविनाशधर्मकत्वात्,
आत्मनश्चानुत्पादविनाशधर्मकत्वादिति चेन्न, विरुद्धधर्माधिकरणत्वेऽपि सर्वथा भेदासिद्धेः मे-
चकज्ञानवत्, तद्धि एकं, युगपदनेकपदार्थग्राहिशक्त्यात्मकं चातो विरुद्धधर्माध्यासः । न चाने-
कत्वधर्माधारा शक्तिरन्या, एकत्वधर्माधारश्च तज्ज्ञानमन्यदिति वाच्यम्, अनेका शक्तिस्तस्येति 20
व्यपदेशासम्भवात्, ततो भेदादर्थान्तरवत् । न च सम्बन्धाद्ववतीति वक्तुं शक्यं, अनेकया
शक्त्या सम्बन्ध्यमानस्यानेकरूपत्वापत्तेः । न चैकयैव शक्त्याऽनेकमर्थं गृह्णातीति वक्तुं शक्यं स-
र्वार्थग्रहणप्रसङ्गात्, तस्मात्तयोः कथञ्चिद्विज्ञामिन्नत्वेन चेतनास्वरूपत्वं युक्तम्, सा च प्रतिजीवं
वारतन्यदर्शनाच्चेतनात्वेनैकापि पर्यायाद्विज्ञा ततश्चात्मापि द्वयत्वं एकोऽपि पर्यायभेदाद् मित्र
इति विभावनीयम् । तच्च चैतन्यमेकरूपमपि कर्ममलद्विग्धमनेकावस्थान्तरावस्कन्दि भवति, 25
एतेन यथात्मा ज्ञानरूपस्तदा सर्वदा विषयदर्शी भवेत्, जानानं हि जीवं ज्ञानस्वरूपमिति

१. एकसन्तानिकत्वेन स्मरणं सम्भवतीत्याशङ्कान्वाह कर्मेति, एकसन्तानिकत्वस्यापि हेतुत्वादिति भावः ।

२. अस्तुभवं हेतुरित्याशङ्कया दोषान्तरमाह कृतेति, श्लाघ्यतौ वाचकमाह भुमेति ॥ ३ तथा च न स्थिरक-
रुपत्वमत एव न व्यतिरिक्तत्वमिति भावः ॥ ४ उच्येन वक्ष्यमाणेन च कारणेनेत्यर्थः ।

- वक्तुं शक्यमन्यथा ज्ञानस्वरूपो न जानीते चेति विरुद्धं वचनं स्यात्, तथा विस्मृत्यनवबोध-
संशया अपि न भवेयुः स्याच्चात्मा सर्वदाऽज्ञेयविशेषविज्ञानात्मक इति शङ्कापि परास्ता, प्रदे-
शाष्टकं विहाय चलत्वेनानवरतमर्थान्तरेषु परिणमनात्, एकार्थेऽनवस्थितोद्भान्तमनस्कत्वेन
चिरमुपयोगाभावात् । उपयोगस्थितिकालस्य स्वभावादेवोत्कर्षणान्तर्मुहूर्तपरिमाणत्वात् ।
5 आवरणस्वभावज्ञानावरणकर्मसङ्गावात्कदाचिद्विज्ञानस्याव्यक्तबोधसंशयादीनाञ्चोपपत्तेश्चेति ॥

नन्वस्तु चेतनालक्षणो जीवस्स त्वेक एव निखिलजगच्छरीराण्यभिग्याप्य शश्वद्वर्तते,
नतु प्रतिशरीरं पृथगात्मास्तीत्याशंकायामाह—

स द्विविधः ।

- स इति । अयम्भावो यदि जीवो निखिलशरीराधिष्ठायकतयैको भवेत् तर्हि समस्त-
10 शरीरभाविनां सुखदुःखादीनामेकस्मिन्नेव शरीरेऽनुभूयेत्, अन्यथा निखिलशरीराधिष्ठायक-
त्वमेव तस्य न भवेत्, दृश्यते हि बाल्यकौमाराद्यवस्थाभेदेऽपि जीवस्यैकत्वेन बाल्याद्यनुभूतस्य
स्थविरावस्थायां स्मरणं, न च तयैकेनानुभूतं सर्वैः स्मर्यते तस्मात्सर्वशरीरेषु भिन्न एवात्मा,
एवमात्मन एकत्वे सुखदुःखनिमित्तधर्माधर्मयोः सर्वसाधारण्येन कश्चिदेव सुखी न सर्वे,
कश्चिदेव दुःखी न सर्वे इति प्रत्यक्षसिद्धः प्रतिनियमो न भवेत्, न चैकस्यैवाञ्चलस्य प्रसा-
15 रितस्य महतो वाय्वादिनिमित्तात् क्वचिदेव भागे कम्पनमनुभूयते तथा तत्तच्छरीरावच्छे-
देनैव सुखादिकं भवति न सर्वत्रेति वाच्यम् । परम्परया तत्रापि सूक्ष्मकम्पस्यानुभवात्, योऽहं
चैत्रोऽभूवं सुखी, सोऽहं मैत्रो दुःखी सम्प्रति जात इति प्रत्यभिज्ञापत्तेश्च । न च नात्स्यैक्येऽपि
तत्तच्छरीरेष्वनुभूतसुखादीनां स्मरणापत्तिर्दोषः, पूर्वपूर्वशरीरानुभूतानामात्मैक्येऽप्यस्मरणा-
दिति वाच्यम्, पूर्वपूर्वानुभवजनितसंस्कारस्य मरणगर्भवासादितीव्रतरदुःखैरभिमूतत्वात्,
20 जातिस्मरणेन केनापि स्मरणाच्च, नहि चैत्रज्ञानादिकं कदापि कथमपि स्मरति मैत्रस्तस्मादात्मा
नैकोऽपि तु प्रतिशरीरं भिन्नः परन्तु तेषां सुज्ञानाय प्रथमं तस्य द्वैविध्यं भाव्यमिति भावः ।

केन प्रकारेण भेद इत्यत्राह—

संसार्यसंसारिभेदात् ।

- संसारीति । संसारोऽष्टविधं कर्म, तदुपष्टम्भेनैवात्मनस्संस्मरणाद् बलवन्मोहो नारका-
25 द्यवस्था वा संसारस्तद्योगात्संसारी, न संसारी—असंसारी निर्धूताशेषकर्मैत्यर्थः । तत्र संसारिणां

१. तथा च प्रयोगः नानारूपा भुवि जीवा परस्पर भेदभावः, क्लृप्तादिभेदात्—यथा कुम्भादयः, एकत्वे हि
सुखदुःखबन्धमोक्षादयो नोपपद्यन्त इति ॥

विकल्पबाहुल्यात्, असंसारिणां संसारिपूर्वकत्वात् स्वसंवेद्यत्वाच्चादौ ग्रहणं, संसारिणो हि स्वसंवेद्याः, गत्यादिपरिणामानामनुभूतत्वात्, असंसारिणस्त्वत्यन्तपरोक्षास्तदनुभवस्याप्राप्तत्वादिति ।

कथं संसारिणां बहवो विकल्पा इत्याशङ्कायां संसारिजीवानां प्रभेदप्रदर्शनमुखेन सान् दिङ्मात्रमुपदर्शयति—

5

अत्र चेतनत्वेन जीव एकविधः ।

अत्रेति । जीवप्रकारनिरूपणप्रसङ्ग इत्यर्थः । जीव इति संसारिजीव इत्यर्थः; असंसर्ग्युपेक्षयाऽयं विभागारम्भः, यत्रा जीवमात्रस्य द्विवैव विभागः सम्भवतीति ग्रन्थोऽयं पूर्वोपान्वितः । तथा चात्र यत्रेतेनत्वेनैकविधो जीवः स द्विविध इत्यर्थः । यद्यपि ईदृशमिप्रामोऽत्रेतिवाक्यस्य जीवलक्षणानन्तरं गोजने सुस्पष्टो भवति, तथापि जीवनानात्वसाधनार्थमेव- 10
मुपन्यासः कृतः । तत्सिद्धावेव प्रकारभेदनिरूपणसम्भवादिति बोध्यम् ।

तदन्तर्गतः संसारी जीवस्तु संसारित्वेनैकोऽपि त्रसस्थावरभेदेन द्विविध इत्यभिप्रायेणाह—

असस्थावरभेदेन द्विविधः । पुंस्त्रीनपुंसकभेदेन त्रिविधः ।

त्रसेति । त्रसनामकर्तृव्यावृत्तिविशेषास्त्रसो द्वीन्द्रियादयो नतूद्वेजनक्रियाविशिष्टाः गर्भाण्डजमूर्च्छितमुपुतादीनां त्रसत्वाभावप्रसङ्गात्, स्थावरनामकर्तृव्यजनितविशेषाः 15
स्थावराः पृथिवीजलतेजोवायुवनस्पतयः । न तु स्थानशीला बाधुतेजोऽन्मसमानस्थावरत्वप्रसङ्गात्, अल्पाक्षतरत्वात् विशेषोपयोगसम्भवेनाभ्यर्हितत्वात्पटल्लिङ्गत्वाच्चादौ त्रसग्रहणम् । द्वैविध्यप्रदर्शनञ्चेदमुपलक्षणं तेन समनस्कामनस्कभेदेनापि द्वैविध्यं बोध्यम्, मनःपर्याप्तिलक्षणकरणनिवृत्तिमन्तस्समनस्काः द्रव्यभावमनोयुता इति यावत् । तद्वहिता अमनस्काः केवलं भावमनोयुता इति यावत् । प्रकारान्तरेण संसारिणः त्रिधा विभज्यते पुमिति । तत्तद्वेदोदया- 20

१. एवम्भूतनये हि दशविधप्राप्यधारी जीवोऽभियतस्स च संसार्येन, सिद्धस्तु न तथाविधः, असुमान् प्राणीत्यादिव्यपदेशामावदिति भावः । केवलं भावप्राप्यवत्वात्तेऽपि जीवा इत्याशयेनाह अद्वेति ॥ २. उपलक्षकोऽयं विभागः, तैवेन्द्रियानिन्द्रियसकायकायसंयोगयोगिसेवेदाभेदसकथाकायकायसत्वेत्यालेखान्यज्ञानिसाकारनाकारभेदेन विभागसम्भवेऽपि न क्षतिरिति ॥ ३. एवञ्च प्रथम द्विमेवमुक्त्वा नावात्वं प्रसाध्य किं सर्वथा जीवा नाना एवेत्याशंकाविचारणाय वस्तुतामेकानेकत्वमावत्त्वेन तत्प्रदर्शनाय चात्रेतिग्रन्थोक्तिः । जीवत्वादित्वभावे- 25
नैकोऽपि संसारित्वादितत्तद्वर्गस्वभावत्वेन तथातयाव्यपदिश्यते, एकान्तैकत्वभावताया तेषा वैचित्र्यायोगेन तथातयाभिधाने प्रवृत्तिर्न स्यादेवेति भावः ॥

पादितपुंस्त्वस्त्रीत्वनपुंसकत्वपरिणामवन्तः, लिङ्गं द्विविधं द्रव्यभावभेदात्, यद्द्रव्यलिङ्गं तदिह नाधिकृतं द्रव्यपरिणामत्वात्, आत्मपरिणामप्रकरणाच्चेह भावलिङ्गमेव ग्राह्यम्, तच्चान्योऽन्याभिलाषलक्षणं बोध्यम् । यद्वा शरीरशरीरिणोः कथञ्चिद्भेदेन द्रव्यलिङ्गमादायापि भेदोऽवसेयः ॥

5 चातुर्विध्यमादर्शयति—

नारकतिर्यङ्मनुष्यदेवभेदेन चतुर्विधः । इन्द्रियभेदेन पञ्चविधः ।

नारकेति । तत्तद्गतिनामकर्मोदयप्रयुक्ततद्भावपरिणाममादायाऽऽत्मनोऽयं विभागः । पञ्चविधत्वं प्रकटयति—इन्द्रियभेदेनेति । ज्ञातिनामकर्मोदयापादितैकेन्द्रियादिजातिपरिणाममावत्वात्पञ्चविधत्वं जीवानामिति भावः । मनसोऽनिन्द्रियत्वात् बाह्यपञ्चेन्द्रिय-
10 विधुरस्य समनसो जीवस्याप्रसिद्धेन न मन आदाय षड्विधत्वशङ्का कार्येति ॥

अथ षोढा विभजते—

पृथिव्यग्नेजोवायुवनस्पतित्रसभेदेन षड्विध इत्येवं विस्तरत-
स्त्रिषष्ट्यधिकपञ्चशतविधोऽपि भवतीति विज्ञेयः ।

पृथिवीति । आबरान्तर्बर्त्तिपृथिव्यग्नेजोवायुवनस्पतित्रसनामकर्मोदयजनितपरिणामवन्त
15 एते षड्भेदा वेदितव्याः, तत्र सत्यां पृथिव्यां जलादिकं सुखेन चटादिभिर्ग्रहीतुं शक्य-
मिति सुखग्रहणहेतुत्वात्, विमानभवनप्रस्तारादिभावपरिणामेन स्थूलमूर्त्तिस्वात्प्रतियतजला-
शुपकारनिर्वर्त्तकत्वाच्चादौ पृथिव्याः, विरुद्धभूततेजोव्यवधायकतयाऽऽवेयतया च जलस्य, पृथि-
व्यम्परिपाकहेतुत्वाच्चेजसः, तदुपकारकत्वाद्वायोः, पृथिव्यादिनिमित्तकत्वादनन्तगुणत्वाच्च
वनस्पतेः, इन्द्रियाधिकादुपयोगवाहुल्याच्च त्रसस्य ग्रहणम् । इत्यमेव बहुधा विभागस्तस्मै
20 तीत्याहेत्येवमिति, इत्येवंक्रमेणेत्यर्थः । ननु विभागानां परावधिरस्ति नवेत्याशङ्क्यामवधिमाह—
विस्तरत इति, सप्तविधनारकाणां चतुर्विंशतिविधतिरश्चामेकोत्तरशतविधगर्भजमनुष्याणां
नवाधिकनवतिविधदेवानां प्रत्येकं पर्याप्तापर्याप्तभेदाजामपर्याप्तैकोत्तरशतविधसंमूर्च्छिमम-
नुष्याणाञ्च मेहनया त्रिषष्ट्यधिकपञ्चशतविधोऽपीत्यर्थः, विज्ञेय इति आगमादित्यादिः ॥

अथ प्रथमोक्ते द्वैविध्ये संसारिलक्षणमाह—

25

सकर्मा संसारी ।

सकर्मेति । कर्मणा सहितः सकर्मा, कर्मभावयोग्यैः पुद्गलैरविभागेनोपनिष्ठ इत्यर्थः ।

मौपेक्षिष्टत्वं संसारिणां लक्षणं, तच्चैकेन्द्रियाद्वारम्य आ अयोगिकेवलिनस्सर्वत्रास्तीति न
त्राप्यन्याप्तिः ॥

तस्य परिमाणमाह—

देहमात्रपरिमाणः ।

देहमात्रेति । देह एव देहमात्रं, तत्परिमाणं यस्य सो देहमात्रपरिमाणः । यस्य जीवस्य 5
यो देहस्तस्य आवत्परिमाणकस्तावदेव जीवस्यापि परिमाणमित्यर्थः । एवञ्च तत्तच्छरीराकार-
परिमाणास्तत्संसारिजीवा न सर्वेषामेकं परिमाणं नियतमिति भावः । एतेन विभुपरिमाण-
त्वमात्मनः प्रतिक्षिप्तं तत्तद्देहावच्छेदेनैव सुखदुःखानुभवात्, सर्वगतत्वेऽदृष्टवत् आत्मन-
स्सर्वत्र सत्त्वेन सर्वत्र तदुपभोगप्रसङ्गात्, एवञ्च यो यद्व्यापित्वेनोपलभ्यमानगुणस्तत्तत्तुल्य-
मान इति व्याख्या शरीरव्यापित्वमेव, तथा चानुमानं, आत्मा देहपरिमाणः, तद्व्यापित्वे- 10
नोपलभ्यमानगुणत्वादिति । न च मूलव्यापित्वेनोपलभ्यमानकपिसंयोगवतो वृक्षस्य मूल-
समानमानत्वाभावेन व्यभिचार इति वाच्यम्, कपिसंयोगस्य मूल एव वृक्षेः । न च मूले वृक्षे
कपिसंयोग इति प्रतीत्या वृक्षेऽपि तस्य सत्त्वमिति वाच्यम्, स्वाश्रयाश्रितत्वसम्बन्धेनैव वृक्षे
वृक्षित्वाभ्युपगमात्, संयोगस्य क्रमभावित्वेन सहभाविपर्यायत्वरूपगुणत्वासम्भवाच्च, न चात्मा
विभुर्नित्यमहत्वादाकाशवदिति विभुत्वं सिद्धयतीति वाच्यम्, अप्रयोजकत्वात्, न च यव- 15
पकृष्टं तज्जन्यमिति व्याख्याऽऽत्ममहत्परिमाणं यद्यपकृष्टं स्यात्तर्हि जन्यं स्यादित्युकूलस्तर्कोऽ-
स्त्येवेति वाच्यम्, परमाणुपरिमाणस्याप्यपकृष्टत्वाश्रित्यत्वाच्च व्यभिचारेण व्याप्त्यसिद्धेः । न
च प्रतिशरीरं परिमाणमेवे परिमाणनाशेनात्मनो नाशः स्यादिति वाच्यमिष्टापत्तेर्विक्षिप्तरूपेण
नाशोत्पादयोरभ्युपगमात्, शुद्धस्वरूपेणैव तस्य नित्यत्वात् । न चापकृष्टमहत्त्वेन सावयवत्वं
वस्माच्च कार्यत्वमात्मनः प्रसज्येतेति वाच्यम्, त्रिकालवर्तिन्यात्मनि कार्यत्वस्यासिद्धेः, सर्वथा 20
प्रागसत्तत्त्वस्वरूपकार्यत्वस्य स्वचिदप्यप्रसिद्धत्वाच्च । न चाकाशे व्यभिचारोऽवगाहनागुणस्य
सर्वाधारताया वा लोकावच्छेदेन सत्त्वेऽपि तत्तुल्यमानत्वाभावादिति वाच्यं तत्राप्यवगाहना-
गुणस्य सत्त्वादवगाह्यपदार्थाभावादेवावगाहनानुपलम्भात्, न च सर्वगतत्वेऽप्यात्मनः स्वादृष्ट-
निमित्तकदेहाभावादेवान्यत्र न सुखदुःखोपभोग इति वाच्यम्, अदृष्टस्य स्वकीयत्वासिद्धेः, न च
स्वात्मनि तस्य समवायात्स्वकीयत्वमिति वाच्यम्, समवायस्यैकत्वेन सर्वगतत्वेन च परकीया- 25
दृष्टानामपि स्वात्मनि समवायात्, समवाये मानाभावाच्चैकमन्यग्रन्थेभ्योऽवसेयम् ॥

अथ संसारिणां बहुधा प्रमेदानामुक्तत्वेऽपि, माध्यमिकं बोधविशेषावांशकञ्च प्रमेद-
मधुना, वक्ति—

स च सूक्ष्मैकेन्द्रियद्वित्रिचतुरिन्द्रियासंज्ञिसंज्ञिपञ्चेन्द्रियभेदेन
सप्तविधोऽपि प्रत्येकं पर्याप्तापर्याप्तभेदतश्चतुर्दशविधः ।

स चेति । सूक्ष्माश्चैकेन्द्रियाश्च सूक्ष्मैकेन्द्रियाः, द्वे च त्रीणि च चत्वारि च द्वित्रिचत्वारि
तानि इन्द्रियाणि येषां ते द्वित्रिचतुरिन्द्रियाः, असंज्ञिनश्च संज्ञिनश्चासंज्ञिसंज्ञिनस्ते च ते
5 पञ्चेन्द्रियाश्चासंज्ञिसंज्ञिपञ्चेन्द्रियाः ततस्सर्वेषां द्वन्द्वः, त एव भेदो विशेषस्तेन जीवत्वेनैक-
विधोऽपि जीवस्सप्तविधो भवति, प्रकारप्रकारिणोः कथञ्चिद्भेदाभेदत्वादेकवचनं, एवंभू-
तोऽपि प्रत्येकं पुनः पर्याप्तापर्याप्तभेदादाय चतुर्दशविधो भवतीति भावः, यद्यपि द्विविधा
एकेन्द्रियाः, सूक्ष्मा बाह्याश्चेति तथाप्यत्र सूक्ष्माणांसेकेन्द्रियत्वाव्यभिचारेण सूक्ष्मपदेन
शास्त्रप्रसिद्धत्वान्नामैकदेशग्रहणेऽपि नामग्रहणसंभवाच्च सूक्ष्मैकेन्द्रियाणां ग्रहणम्, बाह्यरणा-
10 न्त्वेकेन्द्रियत्वव्यभिचारित्वं द्वीन्द्रियाणामपि बाह्यत्वात्, ततो बाह्यरमात्रग्रहणे बाह्यैकेन्द्रि-
यालाभात् लघुनिर्देशसम्भवे लाघवाश्रित्या गौरवेण निर्देशकरणानौचित्याच्च बाह्यैकेन्द्रियेति-
गुरुभूतनिर्देशमपह्नायैकेन्द्रियेत्येवोक्तम् । सूक्ष्मबाह्यद्वित्रिचतुरिन्द्रियेत्यादिरूपेणोक्तौ तु सूक्ष्म-
मिन्द्रियं येषां बाह्यमिन्द्रियं येषामित्येवार्थो लभ्येत द्वे इन्द्रिये येषामित्यादिवत् समासाहु-
रोधान्न चैतदिष्टं तथापि बाह्यैकेन्द्रियालाभादतस्तथानिर्देशः कृत इति ध्येयम् ॥

15 ननु सप्तविधानां पर्याप्तापर्याप्तभेदेन चतुर्दशविधत्वमुच्यते तत्र पर्याप्तशब्दार्थो वाच्योऽ-
न्यथा तु न सुकरं भेदज्ञानमिलाशंकायां पर्याप्तशब्दप्रवृत्तिनिमित्तमादर्शयति—

आत्मनः पौद्गलिकक्रियाविशेषपरिसमाप्तिः पर्याप्तिः ।

आत्मन इति । पौद्गलिको यः क्रियाविशेषस्तस्य परिसमाप्तिर्यथा साऽऽत्मनिष्ठा पर्याप्ति-
शब्दवाच्या शक्तिः—करणविशेषः । पर्यापनं समापनं पर्याप्तिरिति नार्थः किन्तु पर्यापनं यत्
20 इति व्युत्पत्त्या समाप्तिसाधनं शास्त्रम् । एवं यस्याः शक्तेस्सत्त्वे जीव आहारादिग्रहणाव-
समर्थो भवति सा, सा च शक्तियैः पुद्गलोपचयैर्निर्वर्त्यते ते पुद्गलोपचया अपि जीवेन गृहीताश्श-
क्त्युत्पत्तिजननपरिणाममिमुखाः पर्याप्तिशब्देनोच्यन्ते । एतद्विपरीता—अशक्तिः, तन्निर्वर्त्तक-
पुद्गलासम्बन्धो वाऽपर्याप्तिः, न च समाप्तिः पर्याप्तिशब्दवाच्या, क्वचिदपि ग्रन्थेऽनुक्तत्वात्, न
च क्रियापरिसमाप्तिः पर्याप्तिरिति तत्त्वार्थभाष्ये श्रूयत इति वाच्यम् । अभिप्रायापरिज्ञानात्,
25 क्रियायाः परिसमाप्तिर्यत् इति व्युत्पत्तेः । अत एव भाष्यटीकायां “पर्याप्तिः पुद्गलरूपाऽऽत्मनः
कर्तुः करणविशेषः । येन करणविशेषेणाऽऽहारादिग्रहणसामर्थ्यामात्मनो निष्पद्यते, तच्च
करणं यैः पुद्गलैर्निर्वर्त्यते ते पुद्गला आत्मनाऽऽत्तास्तथाविधपरिणतिभाजः पर्याप्तिशब्दे-

नोच्यन्त" इति दृश्यते । नचैवं न हि भाष्यकाराभिप्राय इति वाच्यम्, आसां युगपदा-
 रब्धानामपि क्रमेण समाप्तिरुत्तरोत्तरसूक्ष्मतरत्वादि"ति स्वयमेवोक्तत्वात्, न ह्यासामिति-
 पदेन समाप्तिरूपा पर्याप्तिर्विवक्षिता समाप्तेरारम्भासम्भवात्, क्रमेण समाप्तेरसंभवाच्च । अत
 एव सात्पर्यवाचिपर्याप्तिशब्दस्य कथं नामकर्मरूपत्वमित्याशङ्क्यामुक्तं 'पर्याप्तिनिर्वर्तकं
 पर्याप्तिनाम, अपर्याप्तिनिर्वर्तकमपर्याप्तिनामेति शक्तिप्रयोजकपुद्गलोपचयस्य नामकर्मत्व- 5
 माविष्कृतमिति सूक्ष्मविद्या विचारणीयम् । तथा चात्मसम्बन्धी पुद्गलोपचयजन्यक्रियाविशेष-
 पूर्णताप्रयोजकशक्तिविशेषः, तादृशशक्तिनिमित्तकपुद्गलोपचयो वा पर्याप्तिरिति भावः ॥

अथ पुद्गलरूपायाश्चक्ररूपावा वा पर्याप्तिः स्वरूपतो भेदाभावाद्विषयभेदनिवन्धन एव
 तस्या भेद इत्याह—

आहारशरीरेन्द्रियोद्भवासंभाषामनोरूपविषयभेदात् पर्याप्तिष्वोदा । 10

आहार इति । तथा चाऽऽहारविषया पर्याप्तिः शरीरविषया पर्याप्तिरित्वादिक्रमेण बाह्य-
 थ्यं बोध्यम् । युगपदारब्धाः पटप्येतत्क्रमेणैव सिद्धिं यान्ति न समकालं व्युत्क्रमं वेति
 सूचयितुमर्थं क्रमः, उत्तरोत्तरपर्याप्तिनां बहुतरकालत्वात् ॥

अथाऽऽहारपर्याप्तिमाह—

शरीरादिपञ्चयोग्यदलिकद्रव्यादानक्रियापरिसमाप्तिराहारपर्याप्तिः । 15

शरीरादीति । आत्मा हि सक्रियः, अन्यथा कायोत्पत्त्यनुकूलो यत्नो न स्यादेव, सा
 क्रियाऽऽत्मपरिस्पन्दरूपा, तथा चात्मा पूर्वदेहशुत्सुव्योपपातक्षेत्रे समागतः प्रथमक्षण एव
 कार्मणकाययोगाख्येन स्वपरिस्पन्देनौदारिकादिशरीरयोग्यान् पुद्गलान् गृह्णाति । तैजसकार्म-
 णशरीरेणैव प्रथमसमय एव औदारिकादिशरीरयोग्यपुद्गलाहरणाच्छतयुत्पत्तेर्वाऽऽहारपर्या-
 प्तिरेकसामयिकी । वीर्यान्तरायक्षयोपशमेन वीर्यलब्धिर्भवति, तथा च यथायोग्यं सूक्ष्मबादर- 20
 परिस्पन्दरूपक्रियासहितं सलेश्वीर्यमुपजायते, इदमेव करणशब्दवाच्यं पर्याप्तिशब्दवाच्यं
 योगसंज्ञकञ्च, तत्र च क्रियाप्राधान्ये योगशब्दः प्रयुज्यते, वीर्यस्य मुख्यत्वे करणशब्दः पर्या-
 प्तिशब्दश्च प्रयुज्यते, क्रियायाः पौद्गलिकत्वेन पर्याप्तिसम्बन्धिपुद्गलानां नामकर्मत्वं, आहारप-
 र्याप्तिं विहाय शरीरपर्याप्त्यादिक्रियाणां प्रत्येकमन्तर्मुहूर्तेन समापनाक्रियासहितं पर्याप्तिशब्दवा-

१. उक्तान्यत्र पुद्गलोपचयज. पुद्गलग्रहणपरिणमनहेतुशक्तिविशेष इति । अन्यत्र च "आहारसरीरेन्द्रिय
 ऊसासवजोगणोऽहिनिग्विती । होह चनो इक्रियाजो करणं एसा उ पज्यती" इति ॥ २ आगमे तत्त्वार्थे च
 भाषायाः पर्याप्त्योरेकत्वमस्तुपगम्य पक्षे वा पर्याप्तिकञ्च ॥

चयं सलेख्यवीर्यमप्यन्तर्मुहूर्तेन समाप्यत इत्युच्यते तथा चौदारिकवैक्रियाऽऽहारकतैजसभाषा-
प्राणापानमनःकर्मेभेदेनाद्यविषेषु पुद्गलेषु शरीरस्थेन्द्रियाणामुच्छ्वासस्य भाषाया मनसश्च योग्या-
नि यानि दृक्छिद्रव्याणि तेषां या आदानक्रिया—ग्रहणं तच्च परिसमाप्यते यथा साऽऽहारपर्याप्ति-
रित्यर्थः । अत्र पर्याप्तिनामासां स्वरूपाणि तत्त्वार्थभाष्यानुसारेण निरूपितानि । प्रवचनाद्यनु-
5 सारेण तु बाह्याहारग्रहणस्वरूपपरिणमनप्रयोजकात्मशक्तिविशेष आहारपर्याप्तिः ॥

अथ शरीरपर्याप्तिमाह—

गृहीतशरीरवर्गणायोग्यपुद्गलानां शरीराङ्गोपाङ्गतया रचनक्रि-
यासमाप्तिश्चशरीरपर्याप्तिः ।

- गृहीतेति । सामान्यतो गृहीतानां शरीरवर्गणागतयोग्यपुद्गलानां शरीराङ्गोपाङ्गतया
10 या रचनक्रिया—विरचनात्मिका क्रिया सा परिसमाप्यते यतः, स शक्तिविशेषश्चशरीरपर्याप्तिः ।
लक्षणद्वयमिदं तत्त्वार्थोक्तमौदारिकवैक्रियाऽऽहारकशरीरत्रयेऽपि सङ्गच्छते । तत्राऽऽहारप-
र्याप्तिरौदारिकशरीरिणामाहारपुद्गलग्रहणस्वरूपसीकरणप्रयोजिका, इतरेषां शरीरयोग्यपुद्गल-
ग्रहणप्रयोजिका, इत्यञ्च पर्याप्तिस्त्वेषां सम्यग्रमाणा, उपपातक्षेत्रे प्रथमसमय एवाहारक-
त्वात्, औदारिकशरीरिणां शेषाः पर्याप्तयः प्रत्येकमन्तर्मुहूर्तेन कालेन निष्पाद्यन्ते, सर्वासां
15 पर्याप्तिनां च परिसमाप्तिकालोऽप्यन्तर्मुहूर्तप्रमाणः, अन्तर्मुहूर्तानामसंख्यभेदमिभत्वात् ।
वैक्रियाहारकशरीरिणान्तु आहारेन्द्रियोच्छ्वासभाषामनःपर्याप्तयः पञ्चाप्येकैव समयेन समा-
प्यन्ते, शरीरपर्याप्तिः पुनरन्तर्मुहूर्तेनेति भाव्यम् । प्रवचनादिषु तु रसीभूताहारस्य रसासृ-
ग्मांसमेदोऽस्थिमज्जाशुक्लक्षणसप्तधातुरूपतया परिणमनहेतुः शक्तिविशेषश्चशरीरपर्याप्तिः ।
इदं पूर्वोक्तञ्च लक्षणद्वयमौदारिकशरीर एव संगच्छते, इतरशरीरयोरसृग्मांसमेदसादिमयत्वाभा-
20 वात् । अत्र च तादृशसत्तयुत्पादनद्वारा शरीराङ्गोपाङ्गादिनामकर्माणि, साक्षात् निर्माणबन्धन
संघातननामकर्माणि केषाञ्चिन्मतेनाऽऽनुपूर्वीनामकर्म च निमित्तानि भवन्ति । एषां सत्तारूपेण
वर्तमानानामप्युदय एव शरीरादीनां निष्पत्तेः । अङ्गोपाङ्गानां नियतस्थानवृत्तिताप्रयोज-
कत्वात्, गृहीतानां गृह्यमाणानाञ्च शरीरपुद्गलानामन्योन्यसंश्लेषकारित्वात्, शरीरत्वेन परिण-
तपुद्गलानामन्योन्यसन्निधानेन व्यवस्थापकत्वाच्च । केषांचिन्मतेनानुपूर्व्या अङ्गोपाङ्गानां निर्मा-
25 णनिर्मितानां प्रतिनियतस्थानवृत्तिताप्रयोजकत्वोपगमादिति ॥

अथेन्द्रियपर्याप्तिमाह—

त्वगादीन्द्रियनिर्वृत्तनक्रियापरिसमाप्तिरिन्द्रियपर्याप्तिः ।

त्वगादीति । आदिना रसनघ्राणचक्षुश्श्रोत्राणां ग्रहणम्, तान्यपि द्रव्यरूपाण्येव प्रा-

ह्याणि तेषामेवोत्पादनेऽङ्गोपाङ्गनामकर्मण इन्द्रियपर्याप्तेश्च हेतुत्वात्, भावरूपाणान्तु निर्वर्त्तने इन्द्रियावरणक्षयोपशमस्यैव सामर्थ्यात्, जातिनामकर्मणस्त्वेकेन्द्रियादिशब्दप्रवृत्तिनिमित्त-
समानपरिणतिलक्षणसामान्यं प्रति प्रयोजकत्वात्, तथा च त्वगादीन्द्रियाणां तत्तदिन्द्रियस्वरूपेण या निर्वर्त्तनक्रिया सा परिसमाप्यते यस्माच्छक्तिविशेषात्पुद्गलविशेषाद्वा सेन्द्रियपर्याप्तिः सर्वशरीरेन्द्रियव्यापिनी, वातुरूपतया परिणमितादाहारादेकस्य द्वयोस्तयाणां चतुर्णां 5
पञ्चानां वेन्द्रियाणां प्रायोग्यानि द्रव्याण्यादायैकद्वित्र्यादीन्द्रियरूपतया परिणामयति यतस्सेन्द्रियपर्याप्तिः प्रवचनाद्यनुसारेणौदारिकशरीरेन्द्रियविषया ॥

अथोच्छ्वासपर्याप्तिमाह—

आसोच्छ्वासयोग्यद्रव्यादानोत्सर्गशक्तिविरचनक्रियासमाप्तिः आसोच्छ्वासपर्याप्तिः ॥

10

आसोच्छ्वासेति । आसोच्छ्वासयोग्यानां द्रव्याणां आसोच्छ्वासरूपाणामिति यावत्, तेषां थावादानोत्सर्गो—ग्रहणभोक्षणरूपौ तद्विपयिणी या शक्तिर्लब्धिर्या च आसोच्छ्वासनाम-
कर्मसाध्या तदनुकूला या विरचनक्रिया सा समाप्यते यतश्शक्तिविशेषात्पुद्गलयचयाद्वा सा आसोच्छ्वासपर्याप्तिरित्यर्थः । यद्यपि सर्वा लब्धयः क्षायोपशमिका एव न त्वौदयिक्यस्तथापि वैक्रियाहारकादिलब्धय औदयिका अपि संभवन्ति, तत्र वीर्यान्तरायक्षयोपशमस्यापि निमित्तत्वेन 15
क्षायौपशमिकत्वव्यपदेश इति बोध्यम् ॥

अथ भाषापर्याप्तिमाह—

भाषायोग्यद्रव्यपरिग्रहविसर्जनशक्तिनिर्माणक्रियापरिसमाप्तिर्भाषापर्याप्तिः ॥

भाषायोग्येति । भाषायोग्यानां द्रव्याणां ये परिग्रहविसर्जनेऽवलम्बनविसर्गौ तद्विप- 20
यिणी या शक्तिः—सामर्थ्यविशेषः—अवलम्बनपूर्वकोत्सर्जनहेतुसामर्थ्यविशेषः, तस्य या निर्माणक्रिया सा परिसमाप्यते यथा सा भाषापर्याप्तिरित्यर्थः । अत्र वीर्यलब्धेस्सकाशादुप-
जायमानस्सलेश्यवीर्यविशेषः, सूक्ष्मवाटरपरिस्पन्दरूपक्रियाविशेषो बाग्योगापरनामाऽपि सहकारिकारणं विज्ञेयम् । पर्याप्त्या हि भाषायोग्यपुद्गलग्रहणपरिणमने भवतः बाग्योगेन च

१. पञ्चानामिन्द्रियाणां प्रायोग्यान् पुद्गलान् गृहीत्वाऽनामोगनिर्वर्त्तनेन वीर्येण तद्भावनयनशक्तिरिन्द्रियपर्याप्तिरिति प्रज्ञापनायाम् ॥

परिणतपुद्गलावलम्बनं निसर्गसामर्थ्यविशेषश्च भवति, मन्दशक्तेर्नगरपरिभ्रमणाय यद्यवलम्बनवद् वागयोगावलम्बनं बोध्यम् ॥

अथ मनःपर्याप्तिमाह—

मनस्त्वयोग्यद्रव्याहरणविसर्जनशक्तिजननक्रियापरिसमाप्तिर्भनः—

5 पर्याप्तिः ॥

मनस्त्वयोग्येति । मनस्त्वयोग्यानि यानि द्रव्याणि तेषामाहरणविसर्जने—अवलम्बन-
मोक्षणे तद्विषयिणी वा शक्तिः तज्जननक्रियायास्तदनुकूलक्रियायास्समाप्तिर्यत इत्यर्थः । मनः-
पर्याप्त्या हि मनोयोग्यान् मनोवर्गणास्कन्धानादत्ते परिणमयति च ततश्चिन्तनार्थमवलम्ब्य
मुञ्चति च मनोयोगेन । एवं च प्रथममनेकेपुद्गलग्रहणं ततः शरीरपर्याप्तिः तदनु इन्द्रिय-
10 पर्याप्तिस्ततः श्चातोच्छ्वासपर्याप्तिस्ततो माषापर्याप्तिस्ततो मनःपर्याप्तिरिति क्रमः, परन्तु
पर्याप्तिकार्यारम्भ उत्पत्तिप्रथमसमय एव, निष्ठा तु द्वितीयादीनामनुक्रमेण भवति तस्मात्स्व-
स्वकार्यपूर्णतां यावत्ता अप्यपूर्णा एव कथ्यन्ते इति बोध्यम् ॥

एवमवगते पर्याप्तिप्रभेदे पर्याप्तापर्याप्तस्वरूपमाह—

स्वस्त्वयोग्यपर्याप्तिपूर्णत्वभाजः पर्याप्ताः । स्वस्वपर्याप्तिपूर्णताविकला

15 अपर्याप्ताः ॥

स्वस्वेति । यस्य यस्य भावतः पर्याप्तयोऽभिमतस्तावत्पर्याप्तिकार्यपूर्णताभाजस्ते ते
पर्याप्ता कथ्यन्ते इत्यर्थः । यतद्विपरीतास्त्वपर्याप्ता इत्याह स्वस्वेति ।

केषां जीवानां कति पर्याप्तयो भवन्तीत्यत्राह—

तत्रैकेन्द्रियस्याद्याश्चतस्रः । द्वित्रिचतुरिन्द्रियासंज्ञिपञ्चेन्द्रियाणां पञ्च ।

20 संज्ञिपञ्चेन्द्रियाणां षट् पर्याप्तयः ॥

तत्रेति । षट्सु पर्याप्तिषु मध्य इत्यर्थः । आद्याश्चतस्र इति आहारशरीरेन्द्रियोच्छ्वास-
रूपाश्चतस्र इत्यर्थः, आषांमनसोस्तस्याभावात् । पञ्चेति, तेषां मनसोऽभावेन मनःपर्याप्तिर्ना-
स्तीति भावः । षट्पर्याप्तय इति, मनसोऽपि सत्त्वादिति भावः । एतामिन्द्रियस्वस्त्वयोग्य-
पर्याप्तिभिर्पर्याप्ता एव ये कालं कुर्वन्ति तेऽप्याद्यपर्याप्तित्रयं समाप्य ततोऽन्तर्मुहूर्तेनायुर्वध्या
25 तदनन्तरमभाधकालरूपमन्तर्मुहूर्तं जीवित्वैव च म्रियन्ते इत्यप्यवधेयम् ॥

अथ पर्याप्तापर्याप्तभेदभाजस्सूक्ष्मादितत्त्वविधान् जीवान् दिङ्मात्रेण निदर्शयति—

सूक्ष्माश्च निगोदादिवार्तिनः । बादराः स्थूलपृथिवीकायिकादयः । द्वी-
न्द्रियाः क्रिम्यादयः । त्रीन्द्रियाः पिपीलिकादयः । चतुरिन्द्रिया भ्रमरादयः ॥

सूक्ष्माश्चेति । सूक्ष्मजीवानां पृथिव्यादिपञ्चकायप्रभेदत्वेऽपि सूक्ष्मतरत्वादेकस्मिन् शरी-
रेऽप्यनन्तानां सद्भावाच्च निगोदस्य सूक्ष्मपृथ्वीकायिकाद्यपेक्षया प्रथममुपादानं, आदिना च ४
सूक्ष्माणाम् पृथिवीकायिकादीनां ग्रहणम् । बादरैकेन्द्रियान्निदर्शयति-बादरा इति, पृथिव्येव कायः
पृथिवीकायः, स्थूलश्चासौ पृथिवीकायश्च स्थूलपृथिवीकायः, स विद्यत एषान्ते स्थूलपृथिवी-
कायिकास्त आदिर्येषामिति तद्गुणसंविज्ञानो बहुव्रीहिः । न च स्थूलः पृथिवीकायो येषामिति
बहुव्रीहिणैव विवक्षितार्थत्वात् 'न कर्मधारयान्मत्वर्थीयो बहुव्रीहिश्चेत्तदर्थप्रतिपत्तिकर'
इति न्यायेन कर्मधारयान्मत्वर्थो न कार्य इति वाच्यम्, असुव्वत इति व्याकरणमहा- 10
भाष्यप्रयोगात् कृष्णसर्पवद्वत्सीकमित्यादिलौकिकप्रयोगाच्चोक्तनिधमस्य क्वाचित्कत्वात् ।
आदिनाऽऽकायिकतेजस्कायिकायुकायिकवनस्पतिकायिकानां ग्रहणम् । स्पर्शेन्द्रियमात्रत्वा-
देषामेकेन्द्रियत्वं बोध्यम् । यद्यपि पृथिवीकायिकादिषु नोपयोगादीनि जीवलक्षणानि व्यक्तानि
तथापि हृत्पूरकव्यसिद्धिभ्रमदिरातिपानपित्तोदयाकुलीकृतान्तःकरणस्याव्यक्तचेतनेवात्रापि
चेतनाऽव्यक्ताऽभ्युपगन्तव्या । न च तत्राव्यक्तचेतनालिङ्गानि आसोच्छ्वासादीनि सन्ति न 15
त्वत्र किमपीति वाच्यम्, अशोमांसाङ्गुरवत्समानजातीयलसोद्रेदादीनां चेतनाचिह्नानां
सत्त्वात्, कठिनपुद्गलात्मकानामश्मादीनामपि शरीरानुगतास्थिवत्सचेतनत्वं बोध्यम् ॥ अत्र
पृथिवीकायिकादिजीवेष्मिन्मानि प्रमाणानि विज्ञेयानि, सन्ति पृथिवीकायिका जीवास्तद-
धिष्ठितशरीरोपलब्धैर्गवाश्चादिवत् । केनचिदभिसन्धिमतोऽऽहृतमिदं शरीरं, कफरुधिराङ्गो-
पाङ्गादिपरिणतेः, अन्नादिवत् । वृत्सुष्टमपि केनचिदभिसन्धिमतो, आहृतत्वादङ्गमलवत् । 20
आपः सचेतनाः शस्त्रानुपहतत्वे सति द्रवत्वात्, हस्तिशरीरोपादानकललवत् । तत्रैवानु-
पहतद्रवत्वात्, अण्डकमभ्यस्थितकललवत् एवं क्लेशत्वाद्देहत्वादुत्प्रेष्यत्वाद्भोष्यत्वाद्भेद्य-
त्वादसंनयत्वात्पशनीयत्वाद्दृश्यत्वादित्वादयो हेतवो बोध्याः । सर्वेषां पुद्गलद्रव्याणां द्रव्य-
शरीराभ्युपगमाज्जनैकान्तत्वं हेतुताम् । तथा सचेतना हिमादयः अप्कायत्वादितरोदकवत्,
जीवशरीराण्यङ्गारादयः, छेद्यत्वादग्निः । अङ्गारादौ प्रकाशपरिणाम आत्मसयोगाविर्भूतः 25
शरीरस्थत्वात् अद्योतदेहपरिणामवत्, अङ्गारादीनामूष्मा आत्मसम्प्रयोगपूर्वकः शरीरस्थत्वा-
ज्ज्वरोष्मवत् । सचेतनं तेजः यथायोग्याहारोपादानेन वृद्धिविशेषवत्त्वात् पुरुषाङ्गवत्, वृक्षा
जीवशरीराणि, अक्षायुपलब्धिभावात्पाण्यादिसंचातवत्, कदाचित् सन्तिता अपि वृक्षा जीव-

शरीरत्वात्पाण्यादिसंघातवत्, मन्दविज्ञानसुखादिमन्तो वृक्षा अव्यक्तचेतनानुगतत्वात्सुप्तादि-
 पुरुषवत् । चेतनावान् वायुः, अपरप्रेरिततिर्यगनियमितगतिमत्त्वाद् गवाश्चादिवदित्यादीनि ।
 द्वीन्द्रियाग्निदर्शयति क्रियादय इति । आदिनाऽपादिकनूपुरकगण्डूपदशङ्खशुक्तिकाशम्बू-
 काजल्लकाप्रभृतीनां ग्रहणम्, एषां स्पर्शनरसन इन्द्रिये भवतः । त्रीन्द्रियाणां निदर्शनमाह
 5 त्रीन्द्रिया इति । आदिना रोहणिक्पोषचिकाकुंथुतुम्बुरुकादीनां ग्रहणम्, एतेषां स्पर्शनरस-
 नंघ्राणानीन्द्रियाणि । चतुरिन्द्रियानाह चतुरिन्द्रिया इति । आदिना बटरसारङ्गमक्षिका-
 पुत्तिकदंशादयो ग्राह्याः, स्पर्शनरसनघ्राणचक्षुष्येपामिन्द्रियाणि ॥

असंक्षिपञ्चेन्द्रियाणां निदर्शनमाह—

असंक्षिपञ्चेन्द्रिया मनोहीना अगर्मजा मीनादयः ।

10 असंज्ञीति । संज्ञा हिताहितप्राप्तिपरिहारयोगुणदोषविचारणात्मिका साऽस्त्येषामिति
 संज्ञिनः, न त्वाहारभयमैशुनपरिग्रहसंज्ञासम्बन्धात्संज्ञिनः, सर्वेषामेव प्राणिनां दशविधसंज्ञा-
 भ्युपगमात्, अत एव संज्ञा न ज्ञानरूपा विवक्षिता निवर्त्याभावात्, सर्वेषां प्राणिनां ज्ञाना-
 त्मकत्वात्, यद्वा कालिकीहेतुदृष्टिवादोपदेशाख्यासु तित्तपु संज्ञासु कालिकीसंज्ञा सम्प्रधार-
 णाख्या गृह्यते, येन सुदीर्घमपि कालमनुस्मरति भूतमागामिनश्चानुचिन्तयति कथं कर्तव्यं
 15 किमनुष्ठेयमिति सा दीर्घकालिकी सम्प्रधारणेत्युच्यते तद्वन्तस्संज्ञिनः, तथा च सम्प्रधारण-
 संज्ञा मनोरूपैव । न संज्ञिनोऽसंज्ञिनस्ते च ते पञ्चेन्द्रियाश्चासंक्षिपञ्चेन्द्रिया इति व्युत्पत्तिः,
 अमुनाऽभिप्रायेणैव मनोहीना इत्युक्तम् । अत्र मनोहीना इत्यसंज्ञिनः पर्यायकथनमेव न तु
 लक्षणमनेदात्, अथवा लक्षणं भिन्नमपि भवति यथा वने प्रभूताम्बोजसौरभादिलक्षणेन
 20 महान् जलाशयो लक्ष्यते, तथाऽभिन्नमपि भवति यथाऽभिरुष्णत्वेन लक्ष्यते तथात्र बहिर्वै-
 र्तिनाऽनुभवसिद्धेन सम्प्रधारणसंज्ञाविरहरूपसंज्ञित्वेन मनोहीनत्वमनुमीयत इति बोध्यम् ।
 ते च निखिलनारकदेवगर्भव्युत्क्रान्तमनुष्यतिर्यग्भिन्नास्सर्वेऽपि विज्ञेयाः, मीनादय इति,
 आदिना सम्मूर्च्छिममनुष्यपद्मादीनां ग्रहणम् ॥

अथ संक्षिपञ्चेन्द्रियाणां दृष्टान्तमाह—

संक्षिपञ्चेन्द्रिया देवमनुजादयः ॥

25 संक्षिपञ्चेन्द्रिया इति । देवमनुजादय इति, मनुजपदेन सम्मूर्च्छिमभिन्ना ग्राह्याः, आदिना
 नारका गर्भव्युत्क्रान्तिकगोमहिष्यादयो गृह्यन्ते ॥

ननु पृथिव्यजेजोवायुप्रभृतीनां कथं जीवत्वं परैरनभ्युपगमादित्यासङ्कायां प्राणवतां जीवत्वस्योभयबादिसिद्धतया तद्दिदर्शयिपुराह—

एत एव प्राणिनः ।

एत एवेति । एवशब्दो भिन्नक्रमः तथा चैते—चतुर्दशविधाः प्राणिन एव—प्राणवन्त एवातो जीवत्वमेवामिति भावः, अत्र प्रमाणान्युपदर्शितान्येव पूर्वमागमाश्च “पुढविकाइया ६ णं भंते ! किं सागारोवओगोवउत्ता अणागारोवओगोवउत्ता गोयमा ! सागरोवओगोवउत्तावि, अणागारोवओगोवउत्तावि” इत्यादयो द्रष्टव्याः ।

के तत्र प्राणा येन तद्वत्त्वमेवां भवेदित्यत्राह—

तत्र प्राणा द्रव्यभावभेदेन द्विविधाः । द्रव्यप्राणाः पञ्चेन्द्रियमनो-
वाक्कायबलोच्छ्वासायूषि दश । अनन्तज्ञानदर्शनचारित्र्यवीर्यात्मकाश्चत्वारो
भावप्राणाः ॥ 10

तत्रेति । तत्पदेन प्राणिनः परामर्शः, षट्कत्वं सप्तम्यर्थः, तथा च प्राणिषट्कीभूता इत्यर्थः । तत्राद्यस्य भेदमाह—द्रव्यप्राणा इति । मनोवाक्कायानां इन्द्रानन्तरं बलेन तत्पुरुषः, तत्र द्रव्यभावमनसोर्वापारविशेषो मनोबलं, गृहीतयोग्यपुद्गलद्रव्याणां आवात्सेन परिणमनोत्तरं मनोयोगेन विसर्जनशक्तिः, शब्दोच्चारणरूपजीवशक्तिविशेषो वा वाग्बलं, 15 शरीरद्वारा पदार्थग्रहणपरित्यागरूपः जीवव्यापारः, तदनुकूलजीवनिष्ठशक्तिविशेषो वा काय-बलं, गृहीतयोग्यपुद्गलानां शरीरयोगेनोच्छ्वासनिश्वासत्वेन परिणमप्याबलम्बनपूर्वकपरित्याग उच्छ्वासात्मकः प्राणः । आयुस्तु द्रव्यकालतो द्विविधम् । कर्मपुद्गलविशेषो द्रव्यायुः । तत्सा-
हाय्येन नियतकालं जीवनं कालायुः, तत्र नैति जीवो मृत्युं द्रव्यायुपससमाप्तिमन्तरेण । कालायुश्चापवर्त्तनीयानपवर्त्तनीयभेदतो द्विविधम् । आयुर्वैन्धावसरे जीवप्रदेशेष्वध्यवसा- 20 यमान्धावतिविरलतयोपात्तानामायुषां स्रज्जायमिषातेन नियतकालाद्वर्गैव यद्वा समापनं भवति तदपवर्त्तनीयानुरित्युच्यते । मन्दपरिणामप्रयोगोपचितमपवर्त्तम्, अध्यवसानादि-
वेशेषालाक्तनजन्मविरचितस्थितेरल्पपापादनमपवर्त्तनेति यावत् । तीजतराध्यवसायाचीज-
परिणामप्रयोगोपचितानामायुषां मल्लकप्रसङ्गेऽपि गाढबन्धनत्वाभिक्काचितबन्धात्मनियमाद् 25 दा नियतकालाद्वर्गम् भङ्गाभाक्त्वदनपवर्त्तनीयायुः ओच्यत इति ॥

अथ केषां कियन्तः प्राणा इत्यत्राह—

१ एतेन यो जीवति स तार्किकयमाज्जीव, अजीवस्यायु कर्मागतेन जीवतायावादिति व्यासिर्दिष्टता, 2
तु जीव-स स्याज्जीवति, स्याज जीवति, सिद्धस्य केनचित् नयेन जीवनायावात्, 'सिद्धो पुणरजीवो
अपपरिणामरहिओति' इति वचनादिति बोध्यम् ।

स्पर्शकायोच्छ्वासायुष्येकेन्द्रियाणाम्, रसवाग्भ्यां सह पूर्वोक्ता द्वीन्द्रियाणाम्, घ्राणेन सहैते त्रीन्द्रियाणाम्, चक्षुषा सहैते एव चतुरिन्द्रियाणाम्, श्रोत्रेण सहामी असंज्ञिनाम्, मनसा सहैते संज्ञिपञ्चेन्द्रियाणाम्, अनन्तज्ञानदर्शनचारित्रवीर्याणि चत्वारि सिद्धानां भावप्राणाः ॥

- 5 स्पर्शेति । स्पर्शनेन्द्रियकायबलोच्छ्वासायुर्लक्षणाश्रित्वारः प्राणा एकेन्द्रियाणां पृथिव्यादीनामित्यर्थः । रसेति । स्पर्शनरसनेन्द्रियकायवाग्बलोच्छ्वासायुस्स्वरूपाः षट्प्राणा इत्यर्थः । श्रोत्रेणेति । इन्द्रियपञ्चककायवाग्बलोच्छ्वासायुर्लक्षणाः नव प्राणा असंज्ञिपञ्चेन्द्रियाणामित्यर्थः । मनसेति । पूर्वोक्ता दशविधाः प्राणास्संज्ञिनां भवन्तीत्यर्थः । सिद्धानान्तु निर्धूताखिलकर्मत्वात् कर्मप्रभवद्रव्यप्राणानामभावात्तेषां भावप्राणा एवेत्याह अनन्तेति । द्वन्द्वदौ श्रुतमनन्तपदं ज्ञाने
- 10 दर्शने चारित्रे वीर्ये चान्वेति, अनन्तं ज्ञानं सकलज्ञेयग्राहिं समस्तज्ञानावरणक्षयप्रभवम्, अनन्तं दर्शनं अशेषदर्शनावरणीयक्षयसमुच्छृम्भितम्, अनन्तं चारित्रं सकलमोहक्षयाविर्भूतम्, अनन्तं वीर्यं निखिलवार्ध्यान्तरायकर्मप्रध्वंसविलसितम् । ज्ञानदर्शनचारित्रवीर्याणि जीवमात्रसाधारणानि परन्तु संसारिणासनावितस्तत्कर्मावृत्तत्वेन यथाक्षयोपशमं न्यूनाधिकानि भवन्ति, मुक्तानान्तु कृत्स्नकर्मक्षयादाविर्भूतानि एतान्येव प्राणभूतानीति भावः ॥

- 15 अथासंसारिणं लक्षयति—

निर्धूताशेषकर्मा असंसारी, स एव सिद्धो जिनाजिनतीर्थादिभेदभिन्नश्चरमशरीरिभिर्भागोनाकाशप्रदेशावगाही च ॥ इति जीवनिरूपणम् ॥

- निर्धूतेति । निर्धूतानि निःशेषीकृतान्यशेषाण्यष्टविधानि ज्ञानावरणीयादिकर्माणि येन स निर्धूताशेषकर्मा । निर्धूतयत्किञ्चित्कर्मण्यतिप्रसङ्गवारणायाशेषेति । तत्र यो विशेषस्तमाह—
- 20 स एवेति । असंसार्येत्यर्थः । जिनाजिनेति । एतत्तत्त्वमग्रे ब्रूयते । चरमशरीरेति । यथा प्रदीपतेजोऽवयवाः स्वल्पेऽवकाशे संकोचं महति च विकासं भवन्ते तथैव लोकाकाशप्रदेशमितस्यात्मनोऽपि प्रकृष्टसंकोचप्राप्तिदशायां लोकस्यैकस्मिन्नसंख्येयभागे स्थितिः, उल्लङ्घ्य विकासकाष्ठावलम्बिनः केवलिनस्समुद्घातदशायां सर्वलोकेऽवगाहोऽन्यत्र चालेकविधा मध्यभावस्थेति वस्तुस्थितिः । परन्तु सर्वस्य संसारिणोऽनन्तानन्तपरमाणुजन्यकार्मेणशरीरेणाना-
- 25 दितस्संसृष्टतया स्वभावतोऽपि वा नैकादिप्रदेशावगाहित्वं किन्त्वसंख्येयप्रदेशावगाहित्वमेव, सिद्धानां योगनिरोधकाले च शरीरसुषिराणां पूरणात् वृत्तीयभागहीनावगाहत्वं, अतः परमनावरणवीर्यस्यापि भगवतो न संकोचः, स्वभावआयमेतावानेव संहार इति न स्वभावे पर्यनुयोगः, कारणमात्रात्मयत्नाभावेनोपसंहारमाधाषेति ॥

प्रकरणरूपत्वादस्य ग्रन्थस्य विरतरेणामिधानमनुचितमिति । जीवनिरूपमुपसंहरति
इतीति, उक्तदिशेति भावः, समाप्तमिति शेषः ॥

इति तपोगच्छन्मोमणिश्रीमद्विजयानन्दसूरीश्वरपट्टधरश्रीमद्विजयकमलसूरीश्वर-
चरणनलिनचिन्त्यस्तभक्तिभरेण तत्पट्टधरेण विजयलब्धिसूरिणा विनिर्मितस्य
तत्त्वन्यायविभाकरस्य स्वोपज्ञायां न्यायप्रकाशाख्यायां जीवनिरूपणा-
ख्यो द्वितीयकिरणस्समाप्तः ॥

5

अथ तृतीयकिरणः ॥

अथ द्वितीयं तत्त्वं निरूपयितुं तल्लक्षणमाह—

चेतनाद्यन्यं द्रव्यमजीवः ॥

चेतनेति । चेतनाशून्यत्वे सति द्रव्यत्वमजीवस्य लक्षणं, जीवेऽतिप्रसङ्गवारणाय विशेषे- 10
पणं, न भावोऽभाव इतिवच्चेतनाभावमात्रस्याजीवत्वप्रसङ्गवारणाय विशेष्यम्, तत्राजीव-
स्य पञ्चविधत्वं पूर्वमुक्तमेव ॥

सम्प्रति ग्रन्थसं धर्मं लक्षयति—

गत्यसाधारणहेतुर्द्रव्यं धर्मः ॥

गत्यसाधारणेति । गतिर्गमनक्रिया, क्रिया च बाह्याभ्यन्तरनिमित्तापेक्षत्वे सति देशान्तर- 15
प्राप्तिहेतुत्वे सति द्रव्यपर्यायरूपा । तत्राभ्यन्तरं निमित्तं द्रव्यस्य क्रियापरिणामशक्तिः, बाह्यं
दु नोदनामिधातादिः, एतेन च क्रियायाः कथञ्चिद्द्रव्यभिज्ञत्वमन्वयोपरमाभावप्रसङ्गः, द्रव्यप-
र्यायत्वाच्च नात्यन्तिकभेदः, अन्यथा द्रव्यस्य निश्चलत्वप्रसङ्गः । ज्ञानादीनामपि बाह्याभ्यन्तर-
निमित्तापेक्षत्वे सति द्रव्यपर्यायत्वात्तद्वारणाय देशान्तरप्राप्तिहेतुत्वे सतीत्युक्तम् । सा च जीव-
पुद्गलयोरेव, तयोरेव देशान्तरप्राप्तिदर्शनात् । तां प्रत्यसाधारणहेतुभूतं द्रव्यं धर्मं इत्यर्थः, तत्र 20
कारणं त्रिविधं निर्वर्त्तकनिमित्तपरिणामिभेदात्, यथा घटं प्रति कुलाद्यो निर्वर्त्तकं कारणं, दण्डा-
दिकं निमित्तं, सृष्टिण्डः परिणामि, तथा जीवपुद्गलानां गतिं प्रति गतिक्रियाविष्टं तदेव जीव-
पुद्गलद्रव्यं निर्वर्त्तकं तदेव च गतिपरिणामि परिणामिकारणं, धर्मद्रव्यञ्च निमित्तमिति । निमित्तं
कारणञ्च प्रायोगिकवैज्ञानिकोभयक्रियावद् यथा दण्डादिः, तद्वत् केवलं वैज्ञानिकक्रियावदपि,

१ आत्मपक्षे प्रयोगः आत्मा सक्रियो देहपरिस्पन्ददर्शनार्थप्रत्ययवदिति, न च देहपरिस्पन्दहेतुः प्रयत्नो न क्रि-
येति वाच्यमक्रिये नयसि तदसंभववदक्रिय आत्मभ्यपि तदसम्भवात्, तथाऽऽत्मा सक्रिय कर्तृत्वात् कुलालवदित्यपि
प्रयोगो न नासिद्धो देहः, कर्ताऽऽत्मा स्वकर्मफलभोक्तृत्वात्तत्त्वान्नमानस्तत्सिद्धेरिति ॥

एतदेव । निमित्तकारणमसाधारणकारणमपेक्षाकारणमुच्यते, द्रव्यगतक्रियापरिणामपेक्ष्य धर्मादीनां जीवादिव्यादिक्रियापरिणतेः परिपोषणात्, ईदृक्परिपोषणस्यान्यासाधारणत्वात्, धर्माद्यखिलद्रव्येषु वैज्ञानिकक्रियायाः सद्भावेन प्रायोगिकक्रियापेक्षया निष्क्रियत्वेन धर्मादिषु दण्डादिवन्निमित्तकारणत्वप्रसङ्गस्य निर्व्यापारत्वेनाकारणत्वप्रसङ्गस्य च नावकाशः । तथा

5 च जीवादावतिप्रसङ्गभङ्गाय हेत्वन्तम् । कस्यचिन्मते जीवविशेषगुणे रूढस्य धर्मस्य व्यावृत्त्यर्थं द्रव्यपदम् । गतिमत्त्वे सति द्रव्यत्वमित्युक्तौ जीवपुद्गलयोरतिव्याप्तिरिति गत्यसाधारणहेतुत्वे सतीत्युक्तम् । गतिहेतुत्वे सति द्रव्यत्वमित्युक्तौ कालादिसमवायानां कार्यमात्रकारणत्वे कालादावतिव्याप्तिवारणायापेक्षाकारणत्वापरपर्यायमसाधारणकारणत्वमुक्तम्, अपेक्षाकारणत्वे सति द्रव्यत्वमित्युक्तावधर्मादावतिव्याप्तिरिति गतीति ॥

10 ननु निखिलमिदं तदा सङ्गच्छते यदा लक्ष्यभूतं धर्मद्रव्यं प्रमितं स्यात्, न ह्यप्रमितं लक्ष्यश्रितुं शक्यमतिप्रसङ्गात्, तस्माच्छून्यमिदं जल्पनमित्याशङ्क्यां तत्प्रमिणोति—

तत्र प्रमाणं जीवपुद्गलानां गतिर्बाह्यनिमित्तापेक्षा गतित्वाज्जलस्थम-
त्स्यादिगतिवदित्यनुमानम् ॥

तत्रेति । तच्छब्देन लक्ष्यभूतधर्मद्रव्यपरिग्रहः, सप्तम्यर्थो विशेष्यत्वं, तस्य च प्रमाणपद-

15 वाच्यप्रमितिकरणत्वैकदेशे प्रमितावन्वयस्तथा च लक्ष्यभूतधर्मद्रव्यविशेष्यकप्रमित्यसाधारणकारणमित्यर्थस्तस्य । चाप्रतेनानुमानपदेनान्वयः । जीवपुद्गलानामिति । गतिपरिणतानामित्यादि, अन्यथा धर्मद्रव्यस्य बलात्तत्र गतिजनकत्वापत्तेः, न चेष्टापत्तिः, गतिपरिणतानां गतिं प्रति पोषकत्वाभ्युपगमात्, अनवरतगतिप्रसङ्गाच्च । बाह्यनिमित्तापेक्षेति, आन्तरनिमित्तजीवादिशक्तिमादाय सिद्धसाधनवारणाय बाहेति । गतौ परिणामिकारणं

20 जीवादिर्कं निर्वर्तककारणश्चादाय सिद्धसाधनवारणाय कारणपदमुपेक्ष्य निमित्तपदग्रहणं कृतम् । यथा च स्वयमेव सञ्जातजिगमिषस्य मत्स्यस्य गतौ जलमनुपधातकं सन्निमित्तप्रयोपकारकं तथा स्वभावेन परिणतजीवपुद्गलगतिरप्यनुपधातकं किञ्चन द्रव्यं निमित्ततथोपकारकमपेक्षत एव, गतित्वस्योभयत्र समानत्वात्, न च तादृशं द्रव्यमाकाशं भवितुमर्हति, अवगाहनामात्रगुणत्वात्, न ह्यन्यस्य धर्मोऽन्यस्य भवितुमर्हति तथा च सत्यमेवो-

१ तदुक्तं 'परिणामी यतेर्धर्मो भवेत्पुद्गलजीवयो' । अपेक्षाकारणाहोके शीनस्येव जलं सदा' इति । तथा यश्चक्षुःपदवाच्यं तत्तदस्ति, यथा स्तम्भादिः, तथा धर्माणि, शुद्धपदवाच्यत्वं च प्रमाणान्तरवाधितविषयत्वात् यदोपरहितत्वेन, न च खपुष्पादिषु केनापि संकेतितैस्त्वाविशुद्धपदैरेवकान्त, शुद्धपरम्परायातसंकेतविषयाणामेव शुद्धपदानां वाच्यत्वस्येह हेतुत्वेन निवृत्तमिति ॥

गुणा द्रवदहनादयः पृथिव्या एव प्रसज्येरन् । आकाशस्यैव निमित्तत्वेऽलोकाकाशेऽपि गम-
नप्रसङ्गाच्च । न च कारणत्वमन्वयव्यतिरेकान्तर्यं, यथा जलादिसङ्गादे मत्स्यादीनां गतिस्तद-
भावे च तदभाव इति, तथा च धर्मद्रव्यसत्त्वेऽपि जलाभावे मत्स्यादीनां गत्यभावाद्द्वयभित्ति-
रेण न कारणत्वं गतौ तस्यापि तु जलस्यैवेति वाच्यम्, सत्यपि मूल्यादावधिकरणे गगनस्य
सर्वाधारत्वमिव सत्यपि ज्वालादिगतौ जलादीनां कारणत्वे सर्वेषां गतिसामान्यं प्रति निमित्ता- 5
न्तरस्यापेक्षितत्वात् । न च देशान्तरप्राप्तिहेतुर्द्रव्यपरिणामविशेषो गतिस्तथा च देश एव
गत्यपेक्षाकारणमस्त्विति वाच्यम्, देशविशेषाणां देशत्वेनानुगतरूपेण कारणत्वासम्भवात्
तथासति ह्यलोकेऽपि गमनं प्रसज्येत, तत्तद्वति प्रति तत्तद्देशत्वेन कारणत्वे त्वनन्तकार्यका-
रणभावकल्पनाप्रसङ्गः स्यात्, न च धर्मस्यापि न धर्मत्वेन कारणत्वमतिप्रसङ्गात्, अपि तु
तत्तत्तद्देशत्वेनैवेति तथापि गौरवं द्रुवारमेवेति वाच्यम्, लोकालोकाविभागान्यथानुपपत्त्यापि 10
धर्मद्रव्यस्यावश्यकत्वे तस्यैव गतित्वावच्छिन्नकार्यतानिरूपितकारणत्वाभ्युपगमात् पुद्गल-
स्कन्धातिरिक्तस्याकाशातिरिक्तस्य वा देशस्याभावेन तयोर्गतिपरिणामिकारणत्वेनावगाहना-
गुणत्वेन च गत्यपेक्षाकारणत्वासम्भवाच्चिति ॥

अत्यास्तिकायत्वात्प्रदेशेयत्तामाविष्करोति—

असंख्येयप्रदेशात्मको लोकाकाशव्यापी च ॥

15

असंख्येयेति । शास्त्रसंख्यबहारायं प्रदिश्यन्त इति प्रदेशाः, द्रव्यपरमाणुमूर्तिव्यव-
च्छिन्नाः, कदापि ये न वस्तुव्यतिरेकेणोपलभ्यन्ते भागास्ते प्रदेशाः । असंख्येयाः प्रदेशा येवान्ते
असंख्येयप्रदेशाः तदात्मको धर्मो न संख्येयप्रदेशात्मको नाप्यनन्तप्रदेशात्मक इति भावः । न च
धर्मादीनां निरवयत्वेन तत्र प्रदेशकल्पना सिद्धो माणवक इतिवदौपचारिकीति वाच्यम्, प्रत्य-
यामेदात्, मुख्यप्रत्ययार्तिसहविशेषादध्यवसानरूपान्माणवके हि सिंह इति गौणप्रत्ययोऽ- 20
ध्यारोपपत्तौ भिन्न उपलभ्यते, न च तथा पुद्गलेषु धर्मादिषु च प्रदेशप्रत्ययो भिन्नोऽस्ति,
उभयत्रावगाहभेदतुल्यत्वात्, न च परमाणुषु मुख्यः प्रदेशप्रत्यय इति वाच्यम्, अनादिर-
मध्योऽप्रदेशो हि परमाणुरिति वचनात् । ननु धर्मादीन्याकाशवर्त्तिकं स्वात्मप्रतिष्ठान्युत
जलादिबद्धाधारान्तरप्रतिष्ठानि, आधारान्तरप्रतिष्ठत्वेऽप्येकदेशेन सर्वात्मना वेत्याशङ्क्या-
माह—लोकाकाशव्यापी चेति । आकाशप्रतिष्ठानि लोकाकाशमभितो व्याप्य च प्रतिष्ठिता- 25
नीति भावः । यद्यपि निश्चयनयेन सर्वमेव वस्तु स्वात्मन्येव प्रतिष्ठितं तथापि व्यवहारनया-

१ न चैष्टाप्ति, अलोकास्थानन्तत्वालोकाविर्गत्य जीवपुद्गलत्वेन तत्र भेदालोके दिव्यादिजीवपुद्गलसत्त्वस्य
सर्वथा तच्छून्यत्वस्य वा प्रसङ्गादिति ॥

भिप्रायेणाकाशप्रतिष्ठं विज्ञेयम् । धर्मादयो यत्र लोक्यन्ते स लोकः, लोकश्चासावाकाशश्च
लोकाकाशस्तं व्याप्नोतीति लोकाकाशव्याप्ती, धर्माधर्मयोर्लोकाकाशोऽवगाहो न त्वलोक
इति भावः ॥

अथ यत्र गतिस्तत्रावश्यं स्थितेरपि भावाद्व्यपेक्षाकारणेनेव स्थितिं प्रत्यप्यपेक्षाकार-
5 नेन केनापि भवितव्यमिति मन्वानस्तादृशद्रव्यसाधनार्थं प्रथमं तत्स्वरूपमाह—

स्थित्यसाधारणहेतुर्द्रव्यमधर्मः । प्रमाणञ्चात्र जीवपुद्गलानां स्थिति-
र्बाह्यनिमित्तापेक्षा स्थितित्वात्तरुच्छायास्थपान्थवदित्यनुमानम् । असं-
ख्येयप्रदेशात्मको लोकाकाशव्यापी च ॥

स्थित्यसाधारणेति । अत्रापि पूर्ववत् स्थितित्वावच्छिन्नकार्यतानिरूपितासाधारणकार-
10 णत्वं लक्षणं पदकृत्यञ्चावसेयम् । स्थितिस्त्वदेशादप्रच्यवनहेतुर्गतिनिवृत्तिरूपा । अधर्मे मानमा-
विष्करोति प्रमाणञ्चेति, स्थितिपरिणतानामित्यादिः, अन्यथाऽधर्मस्य निर्वर्तककारणत्वापत्तेः ।
बाह्यनिमित्तापेक्षेति, निर्वर्तकपरिणामिक्रियाद्वयवज्जिमित्तकारणत्रयव्यतिरिक्तकारणान्तरसा-
पेक्षेत्यर्थः । दृष्टान्तमाह—तरुच्छायास्येति तरुच्छावायां पान्थस्थितिबदिति भावः । प्रदे-
शेयत्तामाह—असंख्येयेति । अस्याप्याधारं वृत्तित्वञ्चाह—लोकाकाशेति । अत्र पूर्ववदेव
15 विचारो विभावनीयः ।

अथ तृतीयमाकाशद्रव्यं लक्षयति—

अवगाहनागुणमाकाशम् ॥

अवगाहनेति । अवगाहनमनुप्रवेशस्त एव गुणो यस्य तदाकाशमिति विप्रश्नः, अव-
गाहनागुणत्वं आकाशस्य लक्षणम् । नन्विदमवगाहनं पुद्गलादिद्रव्यसम्बन्धि गगनसम्बन्धि
20 च, संयोगवत्तथा च तत्कथमाकाशस्यैव गुणः, उभयगुणत्वे चातिव्याप्त्यापत्त्या तत्कथं
लक्षणं भवितुमर्हतीति चेन्मैवम्, लक्षणं आकाशं प्रधानमवगाहत्वात् अवकाशदानेनोपकार-
कत्वाच्च, पुद्गलादिद्रव्यन्तवगाहकं, तथा च स्वातन्त्र्यवगाहत्वात् त्वसम्बन्धेनावगाहनाव-

१ यद्यत्कार्यं तत्तदपेक्षाकारणवत्तथा घटादिकार्यम् । तथा नासौ स्थितिरपि, यच्च तदपेक्षाकारणं सोऽ-
धर्मास्तिकायः । न च नास्त्यधर्मास्तिकायोऽनुपलम्बमानत्वाच्छ्रविषाणवदिति वाच्यम्, दिगादीनाम
सिद्धापत्तेर्वादिनः । न च दिगादिप्रत्ययलक्षणकार्यदर्शनतस्तेऽनुमीयन्त इति वाच्यम्, तुल्यत्वात्, न च
नासौ कदाविदूट इति वाच्यं, दिगादिष्वपि तुल्यत्वात् । न चास्य सर्वदा सर्वस्य सञ्चिदित्येव सदा स्थिति-
स्त्यादिति वाच्यम्, दिगादिष्वपि तुल्यत्वात् । न च निमित्तान्तरापेक्षणादिगदितो न सर्वदा कार्योत्पत्तिप्रसङ्ग इति
वाच्यमधर्मास्तिकायेनापि स्वपरगतविग्रसाप्रयोगव्यापारापेक्षणादुक्तदोषासम्भवादिति भावः ॥

स्वमाकाशस्य लक्षणं बोध्यम् । तत्र धर्माधर्मप्रदेशा हि आ लोकान्तालोकाकाशप्रदेशनिर्वि-
भागवर्तित्वेनावस्थिताः, तस्मादन्तरवकाशदानेन धर्माधर्मयोरुपकरोति, धर्माधर्मप्रदेशाना-
माकाशप्रदेशाभ्यन्तरवर्तित्वात्, अलोके च तदसम्भवात् । पुद्गलजीवानान्तु संयोगविभागे-
श्लोपकरोति तेषां क्रियावत्त्वात् । न चालोकाकाशे लक्षणमिदमव्याप्तमिति वाच्यम्, तत्रा-
प्यवगाहानुकूलावकाशदातृत्वस्वभावस्य सत्त्वात्, अवगाहकामावादेव नावगाहः, नहि ४
हंसस्यावगाहकस्याभावेऽवगाह्यत्वं जलस्य हीयत इति ॥

अथाऽऽकाशे प्रमाणमादर्शयति—

मानन्तु द्रव्याणां युगपदवगाहोऽसाधारणवाह्यनिमित्तापेक्षो युगप-
दवगाहत्वादेकसरोवर्त्तिमत्स्यादीनामवगाहवदित्यनुमानम् । लोकालो-
कभेदेन तद्विविधम् ॥

10

मानन्त्विति । द्रव्याणामिति, अवगाहमानानामित्यादिः । अनेकद्रव्याणामेकवा योऽ-
वगाहस्तस्यैव पक्षत्वसूचनाय युगपदवगाह इत्युक्तं, अन्यथा स्थूलानामेव द्रव्याणां प्रतिघातात्
सूक्ष्माणां परस्परवगाहप्रदत्वेन तादृशवगाहेऽसाधारणवाह्यपरमाण्वन्तरसापेक्षत्वस्य सिद्ध-
त्वेन सिद्धसाधनत्वापत्तेः । तथा च सर्वेषां युगपदवगाहं प्रत्यसाधारणं निमित्तं गगनातिरिक्तं
न किमपि भवतीत्याकाशसिद्धिः । न चावरणभाव एव तादृशोऽस्त्विति वाच्यम्, सर्वथाऽधि- 15
करणानात्मकस्याभावस्यापसिद्धान्तत्वेन तदधिकरणात्मकस्यैवाकाशत्वात् । न चाकाशस्यापि
धर्मादीनामिवावगाहदायि द्रव्यान्तरं स्यादिति वाच्यम् ततोऽधिकव्यापिद्रव्यान्तराभावात् ।
धर्मिमाहकप्रमाणेन तस्यावगाह्यत्वेनैव सिद्धेऽपि । एवमेव यद्यद्रव्यं तत्तत्साधारमिति व्या-
स्याऽस्ति गगनं द्रव्याणां साधारत्वान्यथानुपपत्तेरित्यनुमानादपि सर्वाधारत्वेनाकाशसिद्धिः ।
न च तस्यापि द्रव्यत्वेन साधारत्वं स्यात्तथा चानवस्थेति वाच्यम्, धर्मिमाहकमानेनाधार- 20
मात्रस्वरूपतयैव सिद्धेः । न चाकाशे द्रव्यत्वसत्त्वेऽपि साधारत्वाभावेन व्यभिचार इति
वाच्यम्, धर्मिसिद्धेः पूर्वं व्यभिचारास्फुरणात्, तदुत्तरं तत्तत्पूर्वैरकिञ्चित्करत्वादिति ॥

१ न च धर्माधर्मविधातारौ भविष्यतः क्रियतिरिक्तेनाकाशेनेति वाच्यम् । तयोर्गतिस्थितिमात्रकत्वात्,
न ह्यन्यसाम्यं कार्यमन्यः प्रसाधयति, अतिप्रसङ्गात् । न च कुतमिदानीमेव कृण्वदरादीनामाधाराधेयभाव-
दर्शनादनुतसिद्धानां न धर्माधर्माकाशानामाधाराधेयभाव इति वाच्यम्, कुतमिदमभावेऽपि पाणी रेखेत्यादौ
तद्दर्शनात् । न चाकाशस्यावकाशदातृत्वे मित्यादिना गवादीनां प्रतिघातो न स्यादिति वाच्यम्, मूर्तानां स्थूल-
नामन्योऽन्यप्रतिघातात् सूक्ष्माणामन्योन्यप्रवेशशक्त्येवात्, अन्योन्यप्रवेशमोऽमानाभवकाशदातृत्वादाकाशस्य
तावता सामर्थ्यहानाभावादिति ॥

धर्मिग्राहकमानेनाकाशस्यैकत्वे सिद्धे तस्योपाधिनिसिक्तं भेदमाह—लोकालोकेति, लोका-
काशोऽलोकाकाशश्चेति द्विविधमित्यर्थः, धर्माद्यवच्छिन्नं नमो लोकाकाशस्तद्विपरीतोऽलोका-
काश इति भावः । ननु लोकाकाश एव भवतु किमलोकाकाशेनेति चेन्न लोको विद्यमान-
विपक्षः, व्युत्पत्तिमच्छुद्धपदभिधेयत्वादघटविपक्षकघटवदित्यनुमानेन तत्सिद्धेः, न च घटा-
५ दिरेवालोक इति वाच्यम्, नवा निषेधसदृशस्यैव बोधनात्, तस्माद्धर्माद्याधारात्मकलोका-
काशस्य विपक्षोऽलोकाकाशमेव भवितुमर्हतीति बोध्यम् ॥

लोकाकाशमानं वक्तुं परिच्छेदकलोकस्वरूपप्रदर्शनद्वारा परिच्छेद्यमानं स्पष्टयति—

चतुर्दशरज्जुप्रमाणः पञ्चास्तिकायात्मको लोकस्तद्व्याप्योऽसंख्येयप्रदे-
शाऽऽत्मको लोकाकाशः । तद्विज्ञोऽलोकाकाशोऽनन्तप्रदेशात्मकः । धर्मा-
१० दयस्त्रयोऽपि स्कन्धदेशप्रदेशभेदेन त्रिविधाः । पूर्णं द्रव्यं स्कन्धः । माध्य-
मिकौपाधिकभागा देशाः । केवलप्रज्ञापरिकल्पितसूक्ष्मतमो भागः प्रदेशः ॥

चतुर्दशेति । लोको हि भुवनं, तच्च पञ्चास्तिकायात्मकं, चतुर्दशरज्जुपरिमितञ्च, तेन व्या-
प्यः—परिच्छिन्नः, तत्र परिच्छिन्न इत्यनुकत्वा व्याप्य इति वचनं पञ्चास्तिकायेषु परिच्छेदकतया
व्यापकस्य प्रहणार्थं, तादृशञ्च धर्मो वा स्यादधर्मो वा, तथा च तावत्प्रदेशत्वमेवास्यापीत्याशयेन-
१५ ह—असंख्येयप्रदेशात्मक इति । अलोकाकाशमाह—तद्विज्ञ इति । लोकाकाशमिह इत्यर्थः । अनन्त-
प्रदेशात्मक इति, एतदपेक्षया च समस्ताकाशस्यानन्तप्रदेशात्मकत्वमित्यपि बोध्यम् । अथ धर्मा-
दीनां त्रयाणां विशेषमाह—धर्मादय इति । अपिना जीवोऽपि तथैवेति सूचितम्, स्कन्धमाह—पूर्ण-
मिति निखिलस्वत्वप्रदेशपरिपूर्णमसंख्येयप्रदेशात्मकमिति यावत् । माध्यमिकेति, पूर्णसमुदाया-
देशाविप्रदेशहीना आत्मादिप्रदेशं बुद्धिपरिकल्पिता विभागा देशा उच्यन्त इत्यर्थः । केवलेति ।
२० केवलज्ञानेन परिकल्पितः सूक्ष्मतमो निर्विभागो भागः केवलप्रज्ञयापि दुर्भेद्यः प्रदेश इत्यर्थः ॥

अथ कालस्य धर्मादिद्रव्यपञ्चकपरिणामत्वेन तदन्तर्भूतत्वे पदार्थान्तरत्वे वा सर्वथा
तत्स्वरूपनिर्वचनस्यावश्यकत्वेन तं लक्षयति—

वर्त्तनालक्षणः कालः ॥

वर्त्तनालक्षण इति । तत्र कालस्य पर्यायात्मकत्वे वर्त्तना लक्षणं स्वरूपं यस्य स इति
२५ व्युत्पत्त्या वर्त्तनास्वरूपः काल इत्यर्थो बोध्यः । तत्र च वर्त्तना सादिसान्तादिचतुर्भेदभिन्नायां
स्थित्या यत्किञ्चित्प्रकारेण द्रव्याणां वर्त्तनं, सैव कालव्यपदेशमाह । तत्र च परिणामक्रिया-
परत्वापरत्वानामप्युपलक्षकं वर्त्तनापदं, तेषामपि कालव्यपदेशमाकत्वात् । एतेषाञ्च द्रव्यप-

र्यायत्वात् कथञ्चिद् द्रव्याभिन्नत्वेन द्रव्याभेदवर्तिवर्तनादिविवक्षया कालोऽपि जीवाजीव-
तयोदितः, न तु पृथग्भूतं द्रव्यं, वर्तनादिपर्यायाणां द्रव्यत्वेऽनवस्थाप्रसङ्गात्, कालस्यास्ति-
कायत्वप्रसङ्गाच्च । अथमेव द्रव्यकालः । ईदृशाभिप्रायेणाऽऽगमः “ किमयं भंते ! कालेति
पवुञ्चई ? गोयमा ! जीवा चेव अजीवा चेव ” इति ॥

यदि सर्वद्रव्यवर्ती वर्तनादिपर्यायः कालनाम्ना पृथग् द्रव्यं भामूत्, परन्तु सूर्यादिचारा- ४
भिन्यङ्गयो मनुष्यक्षेत्रवर्ती परमाणुवत्कार्यानुमेय इत्युदपदाच्यत्वात्सत्त्वेनानुमीयमानो लोक-
प्रसिद्धः कालाभिधानषष्ठद्रव्यतया कथं न सिद्धयेदिति विभाव्यते तदा वर्तनया लक्ष्यतेऽनुमी-
यते योऽसौ वर्तनालक्षणः काल इत्यर्थो वाच्यः । एकस्मिन्नविभागिनि समये धर्मादीनि द्रव्याणि
स्वकीयपर्यायैरादिभन्नादिभन्निद्रुत्पाद्व्ययध्रौन्यविकल्पैर्वर्तन्त इति तद्विषया वृत्तिवर्तना ।
सा च तुल्यजातीयानां भावानां गुणपद्मान्वित्यत्र विवक्षिता, तस्या एव कालापेक्षत्वात्, साक 10
न्वादिषु मल्लरिकादिवत् । एतेन मनुष्यक्षेत्रात्परत ऊर्ध्वाधोलोकयोश्च काललिङ्गानां वर्तना-
दीनां सत्त्वेन कृतो न तत्र कालोऽभ्युपगम्यत इति शङ्का परास्ता, तत्र भावानां वर्तनायाः
कालानपेक्षत्वात्तत्र सतां पदार्थानां स्वयमेवोत्पद्यमानत्वाद्दिनश्यमानत्वाद्वर्तमानत्वाच्च । सजा-
तीयेषु सर्वेषु गुणपत्तदनुद्भात् । विवक्षितेन नवपुराणादिना तेन तेन रूपेण परमाण्वादिप-
दार्थानां शश्वद्भवनं सा वा वर्तना, तथा च स्वयमेव वर्तमानानां पदार्थानां वा वर्तनशीलत्वा सा 15
बाह्यनिमित्तान्तरसापेक्षा कार्यत्वादृष्टादिवदिति वर्तनशीलत्वनिरूपितापेक्षाकारणत्वेन काल-
सिद्धिर्भवति । न च सा वर्तना समयपरिणतिस्वभावा दुरधिगमा चेति कथं तस्य पक्षत्व-
मिति वाच्यम्, व्यावहारिकस्य पाकस्य तण्डुलविच्छेदनलक्षणस्यौदनपरिणामस्य दर्शनात्, प्रति-
समयं प्रथमसमयादारभ्य सूक्ष्मपाकमिनिवृत्तेरिव सर्वेषामपि द्रव्याणां स्वस्वपर्यायाभिनिवृत्तौ
प्रतिसमयं वर्तनाया अनुमीयमानत्वादस्ति कालो नवपुराणादिपरिणामान्तरानुपपत्तेरिति ॥ 20
तथा ह्यःशोऽद्यादिकालवचनान्यपि बाह्यार्थनिबन्धनानि, असमस्तपदत्वाद्व्यापिशब्दवत्, ह्य-
आदिकालवचनानि यथार्थानि यथाभ्युपगममाप्तेस्तथाभिधीयमानत्वात्, प्रमाणावगम्यः प्रमे-
योऽर्थ इत्येवंविधवचनवदित्याद्यनुमानानि भाव्यानि । न चादित्यगतिनिबन्धना वर्तना,
तद्भावापि वर्तनाया दर्शनेनापरहेतुत्वप्रसङ्गात् । नवाऽऽकाशप्रदेशनिमित्ता, तस्याधिकरणत्वात्
तस्मात्कालोऽस्त्येवायमेव बाह्याकाल उच्यते । एवञ्च यत्र कालस्तत्र वृत्तिवर्तनाद्याकारेण 25
परिणमते नान्यत्रेति नियमः । न च बाह्यीपेषु भावानां वृत्तिः कालापेक्षा वृत्तिशब्दवाच्यत्वा-
दिह्यलङ्घ्यमवृत्तिवदिति तत्रापि कालसिद्धिरिति वाच्यम्, अलोकस्य वृत्तौ समयवृत्तौ च
व्यभिचारात्, तथा चोत्पादव्ययध्रौन्यव्यतिरेकेण सत्त्वस्य गुणपर्यायव्यतिरेकेण च द्रव्यत्व-
स्यासम्भवात् कालस्यापि सत्त्वं द्रव्यत्वञ्च सिद्धमेव । ननु कालस्याविभागित्वात् परमनिर्-

- द्वैकसमयरूपत्वात्समुच्छिन्नपूर्वापरकोटित्वादस्ति कायत्वाभावेन प्रवेशशून्यत्वात्प्रागभावप्रध्वं-
साभावस्थयोरसत्त्वेनोत्पादव्ययप्रौढ्ययुक्तत्वं गुणपर्यायवत्त्वञ्च कथमिति चेदुच्यते, जिनव-
चनस्य प्रधानोपसर्जनीकृतेतररूपद्रव्यपर्यायोभयनयावलम्बित्वादेकस्यापि समयस्य निष्पदे-
शस्य द्रव्यपर्यायावबद्धवृत्तित्वमेव, द्रव्यार्थरूपेण प्रतिपर्यायमुत्पादव्ययधर्मापि स्वरूपानन्य-
5 भूतक्रमाक्रमभाव्यनाद्यपर्यवसानानन्तसंख्यापरिणामपर्यायप्रवाहव्यापिनमेकमेवात्मानमात-
नोति, अतीतानागतवर्त्तमानावस्थास्त्रपि कालः काल इत्यविशेषश्रुतेः सर्वदा प्रौढ्यांशावलम्ब-
नात्, तथा च श्रोभावेन विनश्याद्यत्वे प्रादुर्भवति, अद्यत्वेनापि विनश्य ह्रस्वेनोत्पद्यते, काल-
त्वेन तु शोऽद्यह्यः पर्यायेषु संभवित्वादन्यथरूपत्वाद् ध्रुव एवेति, पर्यायार्थतया त्वन्त्यविविक्तरू-
पत्वात्पर्यायाणां प्रत्युत्पन्नमात्रविषयत्वाद्दीतानागतयोरभावादेव न वृत्तो नापि वत्स्यन्निति तेन
10 प्रकारेणासत्त्वं, तथा च स्यात्सत्त्वं स्यान्नास्ति त्वमिति व्यवस्थानात् गुणपर्यायमात्रं काल इति ॥

इत्यमवधृते कालस्वरूपे उत्प्रमाणे च तस्यास्ति कायत्वाभावेन स्कन्धदेशप्रवेशा न सन्नि-
किन्तु एकविध एव स इत्याह—

स च वर्त्तमानस्वरूप एक एव । सोऽपि निश्चयव्यवहाराभ्यां द्विविधः ॥

- स चेति । वर्त्तनया लक्ष्यमाणोऽद्वाकाल इत्यर्थः, न तु वर्त्तनास्वरूपात्मा कालः, तस्य
15 जीवाजीवरूपत्वात् । एक एवेति वर्त्तमानैकसमयात्मक इत्यर्थः । अस्य द्वैविध्यमादर्शयति—
सोऽपीति । वर्त्तमानैकसमयात्माऽद्वाकालविशेषः—प्रमाणकालोऽपीत्यर्थः । नैश्चयिको व्याव-
हारिकश्चेति द्विविधः कालस्समयरूप इति भावः । अद्वाकालविशेषः—प्रमाणकालोऽतीतोऽ-
नागतो वर्त्तमानश्चेति त्रिविधः । तत्र विद्यमानैकसमयात्मको वर्त्तमानो नैश्चयिकः । तमव-
धीकृत्य भूतस्समयराशिरतीतः । तमेव समयं वर्त्तमानमवधीकृत्य यो भावी समयराशिः
20 सोऽनागतः कालः । वर्त्तमानसमयान्यः सर्वोऽपि कालो व्यावहारिक इति भावस्तदुक्तं—
“अद्वाकालस्यैव भेदः प्रमाणकाल उच्यते । अहोरात्रादिको बक्ष्यमाणविस्तारवैभवः ॥ तथा,
अत्र प्रमाणकालोऽस्ति प्रकृतस्स प्रतन्यते । अतीतोऽनागतो वर्त्तमानश्चेति त्रिधा स च ॥ अव-
धीकृत्य समयं वर्त्तमानं विवक्षितम् । भूतस्समयराशिर्चैः कालोऽतीतः स उच्यते ॥ अवधीकृत्य

१ तत्रानागत कालोऽनादित्वानन्तत्वाभ्यां सयानोऽपि समवायिक, वर्त्तमानसमयस्य तत्र प्रवेशात्, नचा-
तीते कुतो न तस्य प्रवेश इति वाच्यम् । अतीतस्य विनष्टरूपतयाऽविनश्यरूपस्य तस्य तत्र प्रवेशासम्भवात्,
किन्त्वविनश्यदोऽनागत एवेति । अतीतं कालस्यानागतकालसमयेन न्यून । केचित्तु अतीताद्वातोऽनागतत्वाद्वाया
अनन्तगुणत्वं समवे चेदानीं समयातिक्रमे समयोना स्यात्, अवन्तगुणत्वे तु नावन्तेनापि कालेन गतेनासौ क्षीयत
इति वदन्ति ॥

समयं वर्तमानं विवक्षितम् । भावी समवराधिर्यः कालस्स स्थादनागतः ॥ वर्तमानः पुन-
वर्तमानैकसमवात्मकः । असौ नैश्चयिकस्सर्वोऽप्यन्यस्तु व्यावहारिकः ” ॥ इति जन्मद्वीपप्रज्ञ-
प्तिवृत्त्याद्यभिप्रायः ॥

तत्र नैश्चयिकं कालमाह—

वर्तनादिपर्यायस्वरूपो नैश्चयिकः । ज्योतिश्चक्रभ्रमणजन्यस्समयाव- 5
लिकादिलक्षणः कालो व्यावहारिकः ॥

वर्तनादीति । वर्तनादिपर्यायैः स्वरूप्यते लक्ष्यते यस्स नैश्चयिक इत्यर्थः, वर्तनादिलिङ्गक
इति यावत्, आदिना क्रियापरिणामपरत्वापरत्वानां ग्रहणम् । व्यावहारिकं कालमाह—ज्यो-
तिश्चक्रेति, ज्योतिषां विमानविशेषाणां चक्रं समुदायस्सत्य असणेन जन्यो व्यङ्ग्यः, सूर्यादि-
चारव्यङ्ग्य इति भावः । समवायलिकादिलक्षण इति, योगिनापि यः कालविशेषो विभक्तुं न 10
शक्यतेऽतिसूक्ष्मत्वात्स कालविशेषः समय उच्यते । असंख्येयसमयसमुद्ध्यसमितिसमागम-
निष्पन्नाऽऽवलिका । आदिना सुहृत्तद्विषयाहोरात्रपक्षमाससंवत्सरयुगपत्यसागरोत्सर्पिणी-
परावर्त्ता ग्राह्याः । एतेषां विशेषो योषः प्रवचनादवसेयः । कालस्यायं विभागकलाप वपचा-
रार्थं कल्पितोऽवसेयः, समयस्यैकत्वेन विभागाभावात् समूहस्य चासुख्यत्वेनैव विभागा-
सम्भवाच्च । परन्तु कालस्य समूहबुद्ध्यङ्गीकृतस्य विभागो वेदितव्यः ॥ 15

अथ कालो नास्तिकायपञ्चकव्यतिरिक्तः किन्तु जीवाजीवद्रव्यपर्याय एव वर्तनादि-
क्रियारूपः । स च वर्तितुर्भावादनर्थान्तरं कालस्तत्परिणामत्वात्, कलनं संशब्दं पर्यायाणा-
मिति व्युत्पत्तेः । तथा च तेन तेन रूपेण सादिसान्तादिरूपेण नवपुराणादिरूपेण वा वर्त्त-
नैव द्रव्यसम्बन्धित्वाद् द्रव्यकाल उच्यते, जीवाजीवौ वा पर्यायपर्यायिणोरभेदोपचारात् । न
खलु वर्तनापरिणामादिभ्यो भिन्नं द्रव्यमस्ति, समवायलिकादिरूपोऽपि दृष्टेन्नरः कालो न 20
जीवाजीवेभ्यो व्यतिरिक्तः, सूर्यादिक्रियैव हि परिणामवती कालो नान्यः । पर्यायरूपत्वेन
तस्यैकत्वेऽपि किञ्चिन्मात्रविशेषविषयक्षया द्रव्यकालोऽद्धाकाल इत्यादिव्यपदेशः । तस्मात्त-
दुपचरितं द्रव्यमुच्यत इत्याशयेनाह—

वस्तुतस्तु कालोऽयं न द्रव्यात्मकः । किन्तु सर्वद्रव्येषु वर्तनादिपर्या-
याणां सर्वदा सद्भावावुपचारेण कालो द्रव्यत्वेनोच्यते । वर्तनादिपर्या- 25
याश्च वर्तनाक्रियापरिणामपरत्वापरत्वरूपेण चतुर्विधाः । तत्र सादिसा-

नसाद्यनन्तानादिसान्तानाद्यनन्तभेदभिन्नेषु चतुःप्रकारेष्वेकेनापि केन-
चित्प्रकारेण द्रव्याणां वर्तनं वर्तनेत्युच्यते । इयं वर्तना प्रतिसमयं
परिवर्तनात्मिका, नातो विवक्षितैकवर्तना द्विसमयं यावदपि स्थितिं
कुरुते । अतो या वर्तनायाः परावृत्तिस्सा पर्यायत्वेनाभिधीयते । भूत-
5 काले भूता भविष्यति भविष्यन्त्यो वर्तमानकाले च भवन्त्यो या द्रव्याणां
चेष्टास्सः क्रियापर्यायः । प्रयोगविस्त्रसापरिणामाभ्यां जायमाना नवीनत्व-
प्राचीनत्वलक्षणा या परिणतिस्स परिणामः ॥

- वस्तुतस्त्विति । न द्रव्यात्मक इति, अपि तु पर्यायात्मक इति भावः । तर्हि द्रव्यकाल
इति कथमित्यत्राह—किन्त्विति, तथा च पर्यायपर्यायिणोरभेदोपचारादिति भावः । अथ
10 कालस्वरूपानुपकारभूतान् वा वर्तनादीन्निदर्शयति वर्तनादीति । तत्र द्रव्याणां वर्तनं वर्तना ।
देशान्तरप्राप्त्यादिलक्षणा चेष्टा क्रिया । द्रव्यस्य स्वजात्यपरित्यागेन परिस्पन्देतरप्रयोग
अपर्यायत्वभावः परिणामः । यदाश्रयतो द्रव्यं परापरव्यपदेश्यं ते परत्वापरत्वे,
परत्वं पूर्वभावित्वमपरत्वं पश्चाद्भावित्वमिति । यद्यपि परत्वापरत्वे प्रशंसाकृते क्षेत्रकृतेऽपि
भवतः । यथा परो धर्मोऽपरोऽधर्म इति, अत्र परत्वं ज्ञानत्वमपरत्वमज्ञानत्वं । एकदि-
15 ककालावस्थितयोरयं परोऽयमपर इति, अत्र परत्वं विप्रकृष्टत्वं समिकृष्टत्वमपरत्वं
बोध्यम्, तथापि कालप्रसङ्गेन पूर्वपश्चाद्भावित्वरूपे एवात्र ग्राह्ये । अथ वर्तनां स्वरूप-
यति—तत्रेति चतुर्विधेषु पर्यायेष्वित्यर्थः । द्रव्याणां स्थितिश्चतुर्विधा, सादिसान्ता,
साद्यनन्ता, अनादिसान्ता, अनाद्यनन्ता चेति । आसु केनचिद्रूपेण द्रव्यस्य वर्तनमि-
त्यर्थः, तत्र द्रव्यं चेतनाचेतनभेदाद्विविधम् । सचेतनस्य सुरत्वनारकत्वतिर्यक्त्वमनुष्यत्व-
20 पर्यायमधिकृत्य सादिसान्ता स्थितिः । अन्तेकं सिद्धत्वापेक्षया साद्यनन्ता सिद्धानां । भव्यत्व-
माश्रित्य भव्यानामनादिसान्ता, सिद्धत्वप्राप्तौ भव्यत्वनिवृत्तेः । अभव्यत्वसुररीकृत्याभव्य-
जीवानामनाद्यनन्ता विज्ञेया । अचेतनेषु ह्यणुकादिस्कन्धानां सादिसान्ता स्थितिः, उत्कृष्ट-
तोऽप्येकेन ह्यणुकत्वादपर्यायेण पुद्गलद्रव्यस्यासंख्येयकालमात्रस्थितेः । अनागतताद्वया
भविष्यत्कालरूपाया साद्यनन्ता, अतीताद्वया अतिक्रान्तकालरूपाया अनादिसान्ता, धर्मा-
25 धर्माकाशादीनां अनाद्यनन्ता बोध्या । प्रोक्तचतुर्विधस्थित्यन्यतररूपेण स्वयमेव वर्तमानानां
पदार्थानां समयाश्रया वर्तनशीलता वर्तनेति भावः । इयमिति, समयाश्रयेत्यर्थः । तस्मादेव
कापि वर्तना न द्वित्रयादिसमयवर्तिनी अत एव परिवर्तनशीला तदेव परिवर्तनं पर्याय उच्यत
इत्याह—नात इति । क्रियापर्यायमाख्याति—भूतकाले भूता इति । करणं हि क्रिया स द्रव्य-

परिणामविशेषो यथा वर्तमानत्वमतीतत्वमनागतत्वञ्चेति, आकाशप्रदेशावस्थामङ्गुली वर्त्तते
अतीताऽनागता चेति अङ्गुलीनिष्ठा वर्त्तमानत्वातीतत्वानागतत्वपर्यायाः कालाश्रयाः क्रियारूपा
द्रव्यस्य, समयानाश्रयत्वेऽतीत एव वर्त्तमानोऽनागतश्च स्यात्, एवमनागतो वर्त्तमानश्च
सङ्कीर्णतः, न चैतदिष्टम्, ततश्च समयभेदेन भूतसमयरात्रयपेक्षया भूता अङ्गुल्यादीनां क्रियाः,
वर्त्तमानसमयापेक्षया भवन्त्यः, अनागतसमयरात्रयपेक्षया भविष्यन्त्यः क्रियाः पर्यायाः 5
वच्यन्ते, सा क्रिया त्रिधा प्रयोगविस्मयसामिश्रजन्यभेदात्, तत्र प्रयोगजा जीवक्रियापरिणाम-
सम्प्रयुक्ता शरीराहारवर्णगन्धरसस्पर्शसंस्थानविषया, विस्मयजन्या प्रयोगमन्तरेण केवल-
मात्मद्रव्यपरिणामरूपा, परमाण्वभ्रेन्द्रधनुःपरिवेपादिरूपा विचित्रसंस्थाना च, मिश्रजन्या तु
प्रयोगविस्मयस्यासुभयपरिणामरूपत्वाज्जीवप्रयोगसहचरिता चेतनद्रव्यपरिणामा कुम्भस्त-
म्भादिविषयेति बोध्या । एवंरूपत्वेऽपि क्रियायाः पदार्थानां भूतत्वमविष्यत्ववर्त्तमानत्व- 10
विशिष्टा गतिक्रियारूपाः क्रियापर्यायत्वेन ग्राह्याः, कालानुकूलत्वात् । अथ परिणाममाह-
प्रयोगेति । स्पष्टं, तदुक्तं “ द्रव्याणां या परिणतिः प्रयोगविस्मयादिजा । नवत्वजीर्णताद्या
च परिणामस्त कीर्तिता ” इति । यद्यपि परिणामः क्रियाविशेष एव तथापि परिणामेन
स्थितेरसङ्गहात्क्रियातो भेदेनोत्कीर्तनम् । न च परिणाम एवोच्यतां किं क्रियया, तस्या अपि
तन्त्रान्तर्गतत्वादिति वाच्यम् । द्रव्याणां द्वैविध्यप्रकाशनाय तदुपादानात्, द्रव्यं हि द्विविधं 15
परिस्पन्दरूपमपरिस्पन्दरूपमिति, तत्र परिस्पन्दः क्रिया, अपरिस्पन्दः परिणाम इति ॥

अथ परत्वापरत्वपर्यायमाह—

यदाऽश्रयतो द्रव्येषु पूर्वापरभावित्वव्यपदेशस्सः परत्वापरत्वपर्यायः ॥

यदेति । कालोपकारप्रकरणत्वाल्लङ्घ्ये परत्वापरत्वेऽत्र ग्राह्ये न क्षेत्रप्रशंसाकृते, बाल-
वृद्धयोः पुरुषयोः सन्निकृष्टे पर इति विप्रकृष्टेऽपर इति व्यवहारः कालकृतपरत्वापरत्वाभ्यां 20
भवतीति पूर्वापरभावित्वप्रयोजके परत्वापरत्वे पर्यायविशेषौ कालापेक्षे इति भावः ॥

अथ षष्ठं पुद्गलद्रव्यं निरूपयति—

रूपवन्तः पुद्गलाः ॥

रूपवन्त इति । रूपमस्त्येषामेषु वेति रूपवन्तः, पुद्गला इति, अत्र बहुवचनं परमाणु-
भेदात्कणभेदाच्च तेषां भिन्नत्वप्रतिपादनार्थम् । अत्र रूपशब्दाच्या मूर्तिः सा रूपादि- 25
संस्थानपरिणामा, रूपरसगन्धस्पर्शैः परिमण्डलत्रिकोणचतुरस्राद्यतचतुरस्राद्याकृतमिश्र यः
परिणामस्ता मूर्तिः । यदि धर्माधर्मसिद्धानां प्रतिविशिष्टसंस्थानपरिणामवत्त्वेनातिप्रसङ्ग इति

विभाव्यते तर्हि रूपं चक्षुर्ग्रहणलक्षणं ग्राह्यम् । रूपव्यतिरेकेण पुद्गलानामनुपलब्धेर्द्रव्यार्था-
 देशतो रूपपरिणामात्पुद्गलद्रव्यमभिन्नं, पर्यायार्थादेशाच्च कथञ्चिद्भेदः ततश्च कथञ्चिद्भेदा-
 भेदसम्बन्धेन रूपवत्त्वं पुद्गलद्रव्यस्य लक्षणं बोध्यम् । मूर्तिमत्त्वस्य रूपवत्त्वस्य च प्राप्त्यर्थं
 सर्वसंसारिजीवग्रहणयोग्यस्पर्शवत्त्वलक्षणं विहाय रूपवन्त इत्युक्तं, तेन यद्रूपवद्द्रव्यं तन्मूर्ति-
 5 मदिति लभ्यते, यद्यपि स्पर्शरसगन्धा अपि मूर्तिं न व्यभिचरन्ति तथापि स्पर्शादिशब्दान-
 मिधेयत्वात्तल्लाभो न भवेद्देवेति तल्लाभार्थमेव तथोपादानम् । एतेन सर्वत्र रूपरसगन्धस्पर्शानां
 सत्त्वेन केषाञ्चिदेव परमाणूनां रूपवत्त्वं केषाञ्चिदेव गन्धवत्त्वं रसवत्त्वं स्पर्शवत्त्वमिति
 भिन्नजातीयत्वं परमाणूनां व्युदस्तं, यत्र रूपपरिणामस्तत्र सर्वत्र स्पर्शरसगन्धानां सत्त्वाद्बु-
 त्कटानुत्कटभेदेन च गुणानामनुपलब्ध्यनुपलब्ध्युपपत्तेरिति ॥

10 एवञ्च पुद्गलमात्रस्य रूपरसगन्धस्पर्शवत्त्वाद्वूपवत्त्वमिव रसवत्त्वगन्धवत्त्वस्पर्शवत्त्व-
 पाणि व्यभिचारादिविधुराणि लक्षणानि सम्भवन्तीत्यभिप्रायेणाह—

एते रसगन्धस्पर्शवन्तोऽपि । लोकाकाशव्यापिनः । ते च स्कन्धदेश-
 प्रदेशपरमाणुभेदेन चतुर्विधाः ॥

एत इति । पुद्गला इत्यर्थः । कथञ्चिद्भेदाभेदादत्रापि मतुप् बोध्यः । अथवा नित्ययोगे
 15 मतुप्, रूपादिभिर्नित्यसम्बद्धा इत्यर्थः । तेनेन्द्रियसम्बन्धात्पूर्वमपि पुद्गला रूपाद्याकारमात्र
 एव, न केवलं द्रव्यस्वभावा मूर्तिरेव चक्षुरादिग्रहणमासाच्च रूपादिव्यपदेशमभ्युते इति बोध्यम् ।
 नन्वेषां पुद्गलानां कावगाहो लोकेऽलोकेऽपि वेत्याशङ्क्यामाह—लोकाकाशेति । असंख्येय-
 प्रदेशात्मके लोकाकाश एवावगाहो न त्वलोके, धर्मास्तिकायविरहेण लोकाद्बहिर्गमनासम्भवा-
 दिति भावः । ननु लोकाकाशेऽपि किं सर्वात्मनाऽवगाहो घटजलाशयवद्धा एकदेशेनोच्यते—
 20 परमाणुर्हि स्वयं प्रदेशरूपः, प्रदेशान्तररहितोऽतस्तत्त्वैकस्मिन्नेव प्रदेशेऽवगाहः, कृणुकस्य
 परिणामवैचित्र्यादेकस्मिन् द्वयोश्च त्र्यणुकस्यैकस्मिन् द्वयोःकिषु च, एवंक्रमेण चतुरणुकादीनां,
 संख्येयासंख्येयान्तप्रदेशानां स्कन्धानामेकसंख्येयासंख्येयप्रदेशेष्ववस्थानमिति । अथैषां
 स्कन्धादिविभागमाह—ते चेति । पुद्गलास्संक्षेपतोऽबद्धा बद्धाश्चेति द्विविधाः, अबद्धाः
 परमाणव एते निरवयवाः, बद्धाश्च स्कन्धाः सावयवाः, स्कन्धापेक्षया देशप्रदेशभेदौ, तत्र
 25 स्कन्धः स्थौल्यभावेन ग्रहणनिक्षेपणादिव्यापाराऽऽस्कन्दनात् स्कन्ध इति परमाणुसंघातरूपः ॥

तदाह—

कुत्स्नतया परिकल्पितपरमाणुसमूहः स्कन्धः ॥

कुत्स्नतयेति । विशिष्टरचनावान् पूर्णः परमाणुसंघातः स्कन्ध इत्यर्थः, यथा घटादिः,

देशप्रदेशवारणाय पूर्ण इति, विशकलितपरमाणुस्रजवारणाय विशिष्टरचनावानिति, एतेनावय-
 विनः परमाणुसंघातात् सर्वथा भिन्नत्वं व्युदस्तम्, नन्ववयवावयविनो भिन्नौ भिन्नप्रतिभासत्वा-
 त्सहविन्ध्यवत्, न चासिद्धो हेतुस्साध्यधर्मिणि तत्सद्भावनिश्चयात् । न चानेकपुरुषप्रतिभास-
 विषये एकस्मिन्नर्थे भिन्नप्रतिभासत्वसत्त्वेन व्यभिचार इति वाच्यम्, एकपुरुषापेक्षया भिन्नप्र-
 तिभासत्वस्य हेतुत्वात् । न चैकेन पुरुषेण क्रमेण दृष्टे एकस्मिन्नेव घटे हेतोस्सत्त्वेन व्यभि- 5
 चार इति वाच्यम्, भिन्नलक्षणत्वे सत्येकपुरुषापेक्षया भिन्नप्रतिभासत्वस्य हेत्वर्थत्वात्, अस्ति
 हि घटकपालादौ विभिन्नलक्षणत्वं भिन्नप्रतिभासत्वञ्च । न च यथोक्तं तादात्म्यं न तयोरभिन्न-
 देशत्वं, यथा सहविन्ध्ययोः । अभिन्नदेशत्वञ्चावयवावयविनोस्तत्तादात्म्यमेवेति वाच्यम्,
 अवयवावयविनोरभिन्नदेशत्वासिद्धेः, घटादेर्हि कपालो देशस्तस्य च तदवयवं इति देशस्य भिन्न-
 त्वमेवेति । न च कश्चित्तादात्म्यस्य प्रत्यक्षतः प्रतीतेस्सर्वथा भेदपक्षो बाधित इति वाच्यम्, भेद- 10
 स्त्वैव पूर्वसिद्धत्वात् तादात्म्यस्य पूर्वसिद्धत्वाभावात्, कार्यकारणत्वधर्मधर्मित्वाधिकरणाधेयत्व-
 विभिन्नक्रियात्वादिभिर्भेदस्य सिद्धेस्तस्मादवयवावयविनोर्भेद एवेति चेन्नैवम्, वृत्त्यनुपपत्तेः,
 सा हि वृत्तिः प्रत्याश्रयमेकदेशेन सर्वात्मना वा स्यात्, तत्र न ह्येकस्य प्रत्याश्रयमेकदेशेन वृत्तित्वं,
 निरक्षेत्वात्, नवा सामस्त्येन, अवयविनां बहुत्वापत्तेः स्वावयवेषु प्रत्येकं सर्वात्मना वर्तमान-
 त्वात्, न चावयवविनः प्रवेशवत्त्वं न्याय्यं, तत्रापि वृत्तिविकल्पेनानवस्थानात्, एकदेश- 15
 सर्वात्ममिन्नवृत्तिताया अप्रसिद्धत्वात् । न च समवाय एव प्रकारान्तरं वर्तते इति वाच्यम्,
 समवैतीति समवाय इति सम्प्रत्ययात् तत्रापि प्रत्याश्रयमेकदेशेन सर्वात्मना चेति विकल्पस्य
 निष्प्रत्ययहत्वात्, तत्र च दोषस्योक्तत्वात् । तस्मादवयविनः स्वाश्रयेभ्यो नैकान्तेन भेदस्तत्र
 वृत्त्युपलब्धेः । यतो यस्यैकान्तभेदस्तत्र तस्य न वृत्त्युपलब्धिवर्षथा विन्ध्यस्य हिमवति ।
 स्वाश्रयेषु त्ववयव्यादेर्वृत्त्युपलब्धेर्नैकान्तेनान्यत्वम् । अतस्सर्वथा भेदस्य बाधितत्वेन भिन्न- 20
 प्रतिभासत्वं हेतोः कालात्ययापविष्टत्वम् । न च घटे तत्सर्वथा भिन्नस्यापि जलस्य वृत्त्युपल-
 ङ्ग्या व्यभिचार इति वाच्यम् । तत्र वृत्तेस्संयोगस्य परिणामविशेषस्य संयोगिभ्यां घटजला-
 भ्यां सर्वथा भेदासिद्धेः । अन्यथा संयोगाभावप्रसङ्गात् । ताभ्यां हि भिन्नस्य संयोगस्योत्पत्तौ
 जलस्य कथं घटे संयोग इति व्यपदेशो भवत्स तत्रैव वृत्तिर्भवेत् । संयोगस्य ताभ्यां जननात्तथा
 व्यपदेश इति तु तस्य कालादितोऽपि जननात्तत्रापि तथा व्यपदेशप्रसङ्गतो व्युदंसनीयः । 25
 तस्मान्न संयोगिभ्यां संयोगोऽर्थान्तरभूत इति नोक्तहेतौ व्यभिचारः, सर्वथाऽर्थान्तरभूतस्य

१ कार्यकारणादिभेदस्य सर्वैः स्वीकृतत्वेन पूर्वसिद्धत्वादित्यर्थः । २ तत्प्रत्यक्षस्य विषयपक्षत्वेन तादा-
 स्ये साध्ये हेतौ संधिर्वासिद्धेरित्यर्थः । ३ एकस्यावयव्यादेर्मार्गभावेनानेकत्वावयवादौ वृत्तिर्न भवतीति भावः ।

कचिदपि वृत्त्यनुपलब्धेर्न विरोधोऽपि । ननु तर्ह्यवयवावयव्यादीनां का वा वृत्तिरिति चेत्कथञ्चित्तादात्म्यमित्युच्यते, न च तथासति तवापि वृत्तिविकल्पदोषप्रसक्तिरिति वाच्यम्, पदार्थानां भेदाभेदशब्दलैकवस्तरूपत्वेनावयवादिभ्योऽवयव्यादेस्तादात्म्यस्याशक्यविवेचनत्वेन तदोषानवकाशात् । एवमेव गुणगुणिनोः क्रियाक्रियावतोस्सामान्यतद्वतोरपि वृत्त्युपपत्तिर्बोध्येति दिक् ॥

5 अथ देशमाह—

प्रदेशादर्चाचीनस्कन्धभागा देशाः ॥

प्रदेशादर्चाचीनेति । अयम्भावः, दृश्यकादिक्रमेणानन्तानन्तरमाणुकावसानाः संघातविशेषात्समुत्पन्ना बहवस्कन्धा भवन्ति, तत्र स्वेषु स्वेषु स्कन्धेषु प्रदेशात्मकमेकं परमाणुं पूर्णञ्च स्कन्धं विहाय तदपृथग्भूता द्वित्र्यादिपरमाणुसंघाता देशा उच्यन्ते, न तावत्तदपृथग्भूत 10 एकः परमाणुर्विशिष्टस्तस्य प्रदेशत्वात्, यथा घटस्य ग्रीवोदरपृष्ठादयो देशाः । तत्पृथग्भूतानानुग्रीवादीनां स्कन्धान्तरत्वमेवेति ॥

अथ प्रदेशमाह—

केवलप्रज्ञागम्यस्कन्धानुवर्तिसूक्ष्मतमो भागः प्रदेशः ॥

केवलप्रज्ञेति । योऽयं भागोऽतितरां सूक्ष्मः स्कन्धादपृथग्भूतः केवलप्रज्ञयैव गम्यस्त प्रदेश 15 इत्यर्थः । यथा घटस्यापृथग्भूतसुसूक्ष्म एकः परमाणुभागः । स्कन्धोऽयं सेवात्सङ्घाताद् भेदसङ्घाताभ्याञ्च जायते, तत्र भेदः संघातानां बाह्याभ्यन्तरपरिणामकारणसन्निधाने सति विदारणं, यथा पूर्णस्कन्धादेकस्याणोर्भेद एकाणुभेदात्तद्व्यूनस्कन्धो जायते, एवं द्वित्र्यादिपरमाणुभेदक्रमेण यावद्विप्रदेशस्कन्धैर्मान्यम् । पृथग्भूतानामेकीभावः संघातः, यथा द्वयोः परमाण्वोस्संघाताद् द्विप्रदेशो द्विप्रदेशस्याणोश्च संघाताद्विप्रदेशस्कन्ध इत्यादिप्रकारेण जायते, एकसामयिका- 20 र्भ्यां भेदसंघाताभ्याञ्च द्विप्रदेशादयः स्कन्धा उत्पद्यन्ते यथाऽन्यस्य परमाणोस्संघातेनान्यतः स्कन्धाद्भेदेनेति । एवं परिप्राप्तबन्धपरिणाम एव स्कन्धः, तत्र च केषाञ्चित्स्कन्धानां बन्धो जीवव्यापारसम्प्रयुक्तो यथौदारिकशरीरजतुकाष्ठादिविषयः । केषाञ्चित्स्कन्धानां प्रयोगनिरपेक्षो वैज्ञानिक आदिमदनादिमद्भिन्नः, तत्राद्यो विद्युदुत्कामेधादिविषयः स्निग्धरूक्षगुणनिमित्तः, अपरञ्च धर्माधर्माकाशविषयः, केषाञ्चित् स्कन्धानां जीवप्रयोगसहचरिताचेतनद्रव्यपरिणति- 25 लक्षणो यथा स्तम्भकुस्मादिविषयः । तथा स्कन्धा अन्यस्यैत्या आपेक्षिकसौक्ष्म्यस्यैत्या इत्यमनित्यसंस्थानाञ्च, यथा निखिललोकव्यापी महास्कन्धोऽन्यस्थूलतावानवयवविकासमपेक्षयैवं बोध्यम्, प्रवचने त्वस्य सूक्ष्मपरिणामत्वमुक्तम् । बदरादौ चामलकापेक्षया बदरं सूक्ष्मं

चणकापेक्षया च स्थूलमिति, वृत्तत्रयसचतुरस्राऽऽयतपरिमण्डलादिरूपमित्थं संस्थानं, ततोऽन्यदन्तिथं संस्थानं, वृत्तादिरूपेण निरूपयितुमशक्यत्वादिति ॥

अथ परमाणुमादर्शयति—

स एव पृथग्भूतश्चेत्परमाणुरिति व्यवहियते । अयं परमाणुस्सर्वा-
न्तिमकारणं द्रव्यानारभ्यः कार्यलिङ्गकश्च ॥ 5

स एवेति । प्रवेश एवेत्यर्थः, स्कन्धादिति शेषः । एतेन परमाणोर्भेदादेवोत्पादोनसंचाता-
न्नापि भेदसंचाताभ्यामिति सूचितम् । इदञ्च पर्यायनयामिप्रायेण कार्यत्वोपवर्णनं विज्ञेयम्,
स्नेह्रौक्ष्यादिषिगमास्थितिश्चयतो द्रव्यान्तरेण भेदात्त्वभावगत्या च द्रव्यणुकादिस्कन्धभेदादु-
पजायमानत्वात् । द्रव्यनयापेक्षयात्वाह—अयमिति । सर्वांन्तिमकारणमिति, सर्वेषां द्रव्यणुका-
दिद्रव्याणां कारणं, सर्वमेव हि द्रव्यं विद्यार्थमाणमसंभवेद्भेदपरमाणुपर्यवसानं जायते; न 10
पुनरत्यन्ताभावरूपं निरुपाख्यमिति भावः । द्रव्यानारभ्य इति, स्वतो द्रव्यावयवद्वारेणाभेदाः,
द्रव्यान्तरावयवद्रव्यभिन्नत्वात् । रूपादिभिस्तु स्याद्भेदात्, न च परमाणुरस्य निष्पद्भे-
त्वाद्गगनकुसुमवदिति वाच्यम्, सावयवद्रव्याभावात् सावयवप्रतिक्षेपेण चावयवमनवयवेन
सता वस्तुनैव भवितव्यं स चादिमप्रदेशोऽणुरित्युच्यते, न च परमाणुः सावयवः संस्था-
नित्वात् कलशादिवदिति वाच्यम्, असिद्धेः, संस्थानस्य द्रव्यावयवप्रयुक्तत्वाद्व्यावयवा- 15
सिद्धौ तदसिद्धेः, नाप्यसम्परमाणुरसंस्थानित्वादिति वाच्यम्, आकाशादौ व्यभिचारात् ।
तथा च परमाणुर्द्रव्यात्मना स्यान्निरवयवो भावात्मना च स्वात्सावयवः, रूपावयववत्त्वात्
तथा द्रव्यार्थादिशत्स्यात्कारणं, पर्यायार्थादिशाच स्वात्कार्य स्कन्धभेदादुपजायमानत्वादत एव
च स्यान्नित्यमनित्यञ्च । कार्यलिङ्गकश्चेति । अणूनामस्तित्वं कार्यलिङ्गादवसेयं, कार्यलिङ्गं हि
कारणं, नासत्सु परमाणुषु शरीरेन्द्रियमहाभूतादिलक्षणस्य कार्यस्य प्रादुर्भावः । ननु सर्वा- 20
न्तिमकारणत्वेन परमाणोर्निरवयवत्वात्कथमणुकयोः संहतौ द्रव्यणुकस्कन्धो जायते, संश्लेषासं-
भवात्, संश्लेषो हि तयोरेकदेशेन सर्वात्मना वा स्यात्, नाद्यः सावयवत्वापत्तेः, नान्यः सक-
लस्यापि जगत एकपरमाणुमात्रत्वापत्तेरिति चेन्न, अनेकवस्तुविषये निरवयवोपाभिधायित्वेन
प्रसिद्धस्य सर्वशब्दस्य द्रव्यात्मनैकस्मिन् परमाणौ प्रयोगासम्भवात् । एकदेशशब्दस्यापि
नानात्वेन निश्चितस्य पदार्थस्य कस्मिंश्चिद्भागाभिधायिनो निर्माणपरमाणुविषये प्रयोगासंभवाच्च । 25
स्वयं ह्यवयवभूतः परमाणुः परमाणुना सह भेदेन योगमायाति, न त्वण्वन्तरमाविज्ञति, तस्य
सक्रियत्वेन परमाणुस्थाकाश एवाऽऽवेज्ञनात्, न च परमाणावनावेशे योगो न संभवति ह्यङ्गु-

- लवत् परस्परमनामिश्रित्वादिति वाच्यम्, आवेशतो योग इत्यनुक्तेः किन्तु निरवयवत्वात्, तस्य च द्वयप्रदेशान्तरं न संयुक्तमपि तु स्वयमेवेति न कश्चिद्दोषः । अपि च योगस्सन्नामिलक्षणो न चासौ प्रदेशैरेव क्रियते, निष्प्रदेशस्यापि स्वयं प्राप्तौ विरोधाभावात् । एवं परमाणव एते प्रतिघातिनोऽप्रतिघातिनश्च तत्र प्रतिघातस्त्रिविधो बन्धलक्षण उपकाराभावलक्षणो वेगलक्षण-
 5 अत्रेति । बन्धपरिणामप्रतिघातः स्निग्धरुक्षत्वप्रयुक्तबन्धतः, लोकादन्यत्र जीवाजीवानां गतेः प्रतिघात उपकाराभावान्, आगच्छता वैयर्थ्यसिक्वेगवता परमाणुना परमाणोः प्रतिघातो वेगात् वेगवतोरेवाण्वोः प्रतिघातात्, एकस्मिन्नेवाकाशप्रदेशेऽनन्तानामपि परमाणूनामवगाढत्व मप्रतिघातपरिणामात्, व्याप्तैकापवरके प्रदीपप्रभयेवान्यप्रदीपप्रभाणां, क्षीततमश्शब्दपुद्गला-
 नामप्रतिघातित्वदर्शनात् । इत्थञ्च परिणामविशेषात्प्रतिघातित्वमप्रतिघातित्वञ्च सम्भवति
 10 पुद्गलेषु, यथा शब्दस्तावत् तिरस्कृतोऽपि कुल्यादिभिरप्रतिहृत्यमानः भवणपथमभ्युपैति, स एव कदाचिदुल्लभानत्वाद्वायुना प्रतिहृत्यते प्रतिघातस्थितेनानुपलभ्यमानत्वात्, अनुघात-
 स्थितेनोपलभ्यमानत्वाच्चेति दिक् ॥

अथ पुद्गलानां न केवलं स्पर्शादय एव धर्मा अपि तु शब्दादयोऽपीत्याह—

शब्दान्धकारोद्योतप्रभाच्छायाऽऽतपादिपरिणामवान् ॥

- 15 शब्देति । प्रत्यर्थनियतसङ्गतवर्णादिविभागवान् ध्वनिः शब्दः, अनादिवृत्तपरम्परा-
 संकेतप्रसिद्धिवशात् प्रत्यर्थनियतत्वं, परस्परापेक्षातः स्वाभिधेयैकार्थकारितया शिविकोद्भा-
 हकवत् सङ्गतत्वं वर्णपदवाक्यानि, अव्यक्तशब्दश्च विभागस्तद्वान् ध्वनिरेव शब्दस्स च
 पुद्गलपरिणामत्वात्प्रतिविशिष्टपरिणामानुगृहीतः पुद्गलद्रव्यरूप एव, अत एव मूर्तत्वं द्रव्या-
 न्तरविक्रियापादनसामर्थ्याच्च । न च शब्दो न पुद्गलपरिणामो निम्बिलद्रव्यवनाभ्यन्तरतो
 20 निर्गमनात्, तत्र बाह्यतः प्रवेशात्, व्यवधायकामेदनादेश्च दर्शनात्, यस्तु पुद्गलस्वभावो
 न तस्यैवंदर्शनं, यथा लोष्टादेः, तथादर्शनं च शब्दस्य, ततो न पुद्गलस्वभावत्वमिति
 वाच्यम्, पुद्गलस्वभावत्वेऽपि तद्विरोधात् सूक्ष्मस्वभावत्वाद्धि तस्य निम्बिलनिर्गमनादयो
 न विरुद्धेरेव स्नेहादिस्पर्शादिवत्, कथमन्यथा पिहितकलशाभ्यन्तरतस्तैलजलादेर्वर्हिर्नि-

१ बन्धपरिणामोऽन्योऽन्याद्वात्रिभावपरिणाम, न तु नैरन्तर्येण परस्परसंयोगमात्रं, तथा सति प्रतिघातो न स्यादेव । अनन्तानामपि परमाणूनां संयोगवृत्त्यैकस्मिन्नाकाशप्रदेशेऽप्रतिघातेन वृत्तेरिति याव । २ एकस्मिन् परमाणौ कथं प्रतिघातित्वाप्रतिघातित्वे विरुद्धे स्त इत्यालंकाया सद्व्यन्तमाहेत्यर्थेति । ३ स्वयं विशेषणानाम-
 र्थमाहनादीति । ४ शब्दस्य मूर्तपुद्गलपरिणामत्वादेवेत्यर्थः । शब्दस्य मूर्तत्वे हेत्वन्तरमाह द्रव्यान्तरेति,
 चशब्दो हेत्वन्तरसमुच्चायकः, तेन प्रतीपवायित्वाद्वायुपुद्गलविघातित्वादित्यादयो हेतवो प्राप्ताः ॥

गमनं शिङ्गवतादिविशेषदर्शनादनुमीयेत । कथं वा पिहितनिष्क्रिद्रसृष्टादेर्जलाभ्यन्तरनि-
 हितस्यान्तश्शीतस्पर्शोपलम्भात्सलिलप्रवेशोऽनुमीयेत, तदभेदनादिकं वा तस्य निश्चितद्रवतया
 प्रेक्षणात्कथमुपप्रेक्षेत, तस्मात्स्नेहादिस्पर्शादिमिथ्यमिचारी हेतुः । न च शब्दो न पुद्गलस्व-
 भावः, अस्पर्शत्वात् सुखादिवदिति बाधकसङ्गाबाध पुद्गलस्वभावत्वं शब्दस्येति वाच्यम्,
 हेतोरसिद्धत्वात्, यतः कर्णशृङ्गुल्यां कटकटायमानस्य प्रायशः प्रतिघातहेतोः भवणाद्युपधा- 5
 तिनः शब्दस्य प्रसिद्धिरस्पर्शत्वकल्पनामस्तद्वस्यति । न च शब्दस्य पुद्गलपर्यायत्वे चाक्षुषत्व-
 प्रसङ्ग इति वाच्यम्, गन्धपरमाणुवददृश्यत्वात्, एतेन शब्दस्याकाशगुणत्वं निरस्तं भूत्वात्,
 नहि रूपाद्यो व्योमगुणा इति व्यवहारः क्षोभते तस्मात् पुद्गलानामेव तथाविधः परिणामः
 शब्दव्यपदेशमभ्युते, तथा च परिणामपरिणामिनोरभेदेन स्याद्गन्धं स्याद्गुण इति विज्ञेयम् ।
 अन्वकारस्तावत्पुद्गलपरिणाम एव भिन्न्यादिवद् दृष्टिप्रतिरोधकारित्वात्, पटादिवहा- 10
 बारकत्वात्, न तु तेजोऽभावरूपः, व्योमवानक्रियासामर्थ्यात् भिन्न्यादिवत्, अभावरूपत्वे
 हि निष्क्रियत्वेन व्यवधानक्रियाकर्तृत्वं न स्यात्तस्य, न च यत्कार्यद्रव्यं न तत्तैजसेन
 प्रकाशेन विरुध्यते, विरुध्यते च तमः, ततो न द्रव्यकार्यं तदिति वाच्यम्, तेजःप्रकाशयोरे-
 कत्वेनाभ्युपगमात्, जलाविद्रव्यस्य च तद्विरोधकत्वेनोक्तहेतोरसिद्धत्वात् । न च तेजःप्रकाश-
 योरेकत्वं न सम्भवति, धाराधरे निरन्तरधारं वर्षत्यलिन्दकादिप्रतिष्ठापितेन प्रदीपेन 15
 बहिरपि प्रद्योतनात्, अन्यथा जलपातेन प्रशान्ततया बहिःप्रकाशो न दृश्येतेति वाच्यं, तथा
 विश्वत्वमपरित्यजतां प्रदीपसम्बन्धिनां पुद्गलानां अलबिन्दुसम्पर्केण तथाविधत्वपरित्यागात्
 तत्समकालमेव प्रदीपशिक्षया विकीर्णानां कृशानुपुद्गलानामपराणां तदाकाशदेशप्राप्तेः तेषाञ्च
 परिणामविशेषतो वल्लवानलावयवानामिव जलपातेन क्षमयितुमशक्यत्वात्, तथा च परि-
 णामवैचित्र्यात् पुद्गलानां विरोधाविरोधपरिणामभाक्त्वेन नास्माकं कश्चन विरोध इति । 20
 एवमुद्योतोऽपि चन्द्रग्रहनक्षत्रादीनां शीतप्रकाशः, स आह्लावकत्वात् प्रकाशकत्वाच्च जला-
 ग्न्योरिव भूतद्रव्यपरिणाम एव, पद्मरागादीनां प्रकाशोऽप्युद्योतोऽनुष्णाशीतत्वात्पुद्गल-
 परिणामः । प्रभा च सूर्याचन्द्रमसोस्तेजस्विपुद्गलानाञ्च प्रकाशरश्मिभ्यो निर्यदुपप्रकाशः सोऽपि
 विरलप्रकाशरूपत्वात् पुद्गलपरिणाम एव । एवं छायापि द्रव्यं क्रियावत्त्वाद्वदवत् छाया
 गच्छतीति प्रत्ययात्तस्य क्रियावत्त्वम् । देशादेशान्तरप्राप्त्युपलम्भतोऽपि तत्सिद्धेः । न च धार- 25
 कद्रव्येण तेजसः साभिध्यनिपेधे वारकद्रव्यगतक्रियायाः तेजोऽभावरूपायां छायायामारोपेण
 छाया गच्छतीति व्यवहार इति वाच्यम्, मुख्यक्रियाया बाधभावे आरोपासंभवात्, तस्या

१ दृष्टव्यवधानकरणे सामर्थ्यादित्यर्थः । २ उत्पत्तिस्थानस्थानमेव प्रदीपपुद्गलना जलेन विरोधो, न
 ततो बहिर्निस्सर्तानामिति स्याद्विरोधस्त्वादविरोधश्चेति भावः ।

गतिमत्त्वे बाधकामावात्, एवं शिशिरत्वादाप्यायकत्वाच्च जलवातादिवद् द्रव्यत्वसिद्धेः ।
 एवमातपोऽपि दिवाकरविमानात्स्वभावतः शीतलादपि समुपजायमान उष्णप्रकाशरूपः पुद्गल-
 परिणाम एव तापजनकत्वात्, स्वेदहेतुत्वादुष्णत्वात्कृशानुवदिति ॥

- ननु पृथिव्या गन्धरसरूपस्पर्शवत्त्वाज्जलस्य रसरूपस्पर्शवत्त्वात्तेजसो रूपस्पर्शवत्त्वाद्वा-
 5 योस्पर्शमात्रवत्त्वाच्च पुद्गलपरिणामत्वं स्पर्शरसगन्धवर्णवतामेवागमे पुद्गलत्वप्रतिपादनात्,
 एषां च पृथिव्यादीनां विजातीयपरमाण्वारब्धत्वादित्याशङ्क्यामाह—

परमाणूनां परिणामविशेषा एव पृथिवीजलतेजोवायवः ॥

इत्यजीवनिरूपणम् ॥

- परमाणूनामिति । परिप्राप्तवन्धपरिणामाः परमाणव एव स्कन्धरूपाः पृथिव्यादयः,
 10 एवं पृथिव्यादयः परमाणुपरिणामविशेषाः स्पर्शादिमत्त्वात्, ये न तत्पर्याया न ते स्पर्शवन्तो
 यथाऽकाशादयः, स्पर्शादिमन्तश्च पृथिव्यादयस्तस्मात्परमाणुपर्याया इति तत्परिणामविशेषत्व-
 सिद्धिः, न च स्पर्शादिमत्त्वं पक्षैकदेशासिद्धम्, जलादौ गन्धाद्यभावादिति वाच्यम्, 'स्पर्शव-'
 त्वेन गन्धानुमानात्, क्वचिज्जलादौ गन्धाद्युपलब्धेः । न च तत्संयोगिनां पार्थिवद्रव्याणां
 संयोगेन तद्गुणत्वेन गन्धोपलब्धिस्तत्रेति वाच्यम्, साध्यसमत्वात्, तत्र तद्वियोगकालावर्ज्ञ-
 15 नात्, क्वचिदनुद्भूतस्वभावत्वेनैवानुपलब्धेः । एवं तेजोऽपि स्पर्शादित्वभावात्कं, तद्वत्कार्यत्वाद्
 षट्पत्, स्पर्शादिमतां हि काष्ठादीनां कार्यं तेजः, तत्परिणामाच्च, उपमुक्तस्य आहारस्य
 स्पर्शादिगुणस्य वातपित्तश्लेष्मविपरिणामः, पित्तं च जठराग्निरुच्यते तस्मात्स्पर्शादिमतेजः ।
 तथा वातश्च प्राणादिः, ततो वायुरपि स्पर्शादिमानिति भावः । अथाजीवनिरूपणं निगमयतीतीति ।

- इति तपोगच्छनमोमणि श्रीमद्विजयानन्दसूरीश्वरपट्टालङ्कार श्रीमद्विजयकमलसूरीश्वर
 20 चरणनलिनविन्यस्तमक्तिमरेण तत्पट्टधरेण विजयलङ्घिसूरीणां विनिर्मितस्य तत्त्व-
 न्यायविभाकरस्य स्वोपज्ञायां न्यायप्रकाशव्याख्यायामजीवनिरूपणो नाम
 तृतीयः किरणः ॥

अथ चतुर्थः किरणः ॥

- तदेवं जीवाजीवौ लक्षणप्रकाराभ्यां समासतोऽभिधाच क्रमायातं पुण्यतत्त्वं निरूपयितुं
 25 तल्लक्षणमाह—

पौद्गलिकसुखोत्पत्तिजनकं कर्म पुण्यम् । पौद्गलिकमेतत् ॥

पौद्गलिकेति । पौद्गलिकसुखोत्पादहेतुत्वे सति कर्मत्वं लक्षणार्थः, पापेऽतिव्याप्ति-

वारणाय सत्यन्तं कालादिसमवायेऽतिप्रसङ्गमङ्गाय विशेष्यम् । मुक्तिमुखवारणाय
 पौद्गलिकेति मुखविशेषणम् । यदि मोक्षमुखजनके कर्मत्वाभावादेव नातिव्याप्तिरतः
 पौद्गलिकेति व्यर्थमित्युच्यते तदा पौद्गलिकमुखपदेनेष्टगतिजातिशरीरेन्द्रियविषयादयो
 विवक्षितास्तथाच शोभनगतिवर्णाद्यनुगुणं शुभानुभावश्च पुण्यमिति फलितार्थः ।
 ननु पश्चादयो देवदत्तगुणाकृष्टास्सन्तो देवदत्तमुपसर्पन्ति तस्मिन् निधमेनोपसर्पणाद् 5
 ग्रासादिवदिति ग्रासादेराकर्षणं यथा प्रयत्नेनात्मगुणेन भवति तथा पश्चादीनां देवदत्तात्म-
 गुणाभ्यां धर्माधर्माभ्यां भवतीति न्यायादितंत्रान्तरीयेर्धर्माधर्मात्मकपुण्यपापयोरालम्बनगुण-
 स्वाभ्युपगमादत्रापि किं पुण्यं शुणो वा पुद्गलविशेषो वेति शङ्कायामाह—पौद्गलिकमेत-
 दिति । एतत्पुण्यं पौद्गलिकं पुद्गलपरिणामत्वात्पौद्गलिकमित्यर्थः । पश्चादेराकर्षणं हि लोके
 रत्नादिना संयोगेन दृष्टं, अदृष्टेन त्वेषामाकर्षणं कवं वा स्यान्न संयोगेन द्रव्ययोरेव 10
 संयोगाभ्युपमात्, न समवायेन असिद्धेः, नापि स्वाश्रयसंयोगेन, अदृष्टाश्रयस्यात्मनो विमुक्त-
 स्यात्प्रमाणत्वेन पश्चादिना संयोगासंभवादिति भावः । ननु नास्त्येव पुण्यं पापं वा कर्म,
 कायाकारेण परिणतेभ्यो भूतेभ्य एव मुखदुःखाद्युत्पादसंभवादिति चेन्न, शरीराकारपरिणत-
 पुद्गलानां साधारण्येन मुखदुःखवैषम्यस्य जीवेषु दृष्टस्यानुपपत्तेः, दृश्यते हि सुखित्वं कस्य-
 चिदेव कदाचिदेव दुःखित्वञ्च तथा, भूतानामेव तन्निबन्धनत्वे वैचित्र्यमिदं न स्यादेव, न 15
 चैतद्वैषम्यं निर्निमित्तं, तथात्वे परमाणुवन्नित्यं सत्त्वं गगनकुसुमादिवन्नित्यमसत्त्वं वा स्यान्न तु
 कादाचित्कत्वं, न चाकस्मिकत्वमेव कादाचित्कत्वमिति वाच्यम्, कारणनिरपेक्षोत्पत्तिकत्वस्या-
 कस्मिकत्वे निरन्तरोत्पत्तिप्रसङ्गात्, सामग्रीवैकल्यस्य वा प्रतिबन्धकस्य वा कस्यचिद्भावात्,
 कारणोत्पत्तिभ्यां रहितत्वमेव तदिति चेत्तदा तयोर्नित्यत्वं वा, अत्यन्तासत्त्वं वा स्यात्,
 भवतु नित्यत्वमिति चेन्न तयोरुत्पादविनाशित्वेनानुभवात्, अत एव च नात्यन्तासत्त्वं, अथ 20
 नान्यस्मात् कस्मादपि भवनमपि तु स्वस्मादित्याकस्मिकत्वमिति चेदसतः स्वपदार्थत्वे
 तस्मात्कस्यचिद्व्युत्पत्त्यभावात्, यदि स्वं सदेव तर्हि किमुत्पत्त्या, सत्त्वार्थमेवोत्पत्तेर्गविषयतात्,
 तस्मादवश्यं कारणेन केनापि भवितव्यमेव, भवतु तर्हि भूतातिरिक्तं किञ्चिदेकमेव तत्कारण-
 मंखिलक्षणादपि कारणात् कार्यवैचित्र्यस्य प्रदीपादौ दर्शनात्, प्रदीपो हि प्रकाशकारी तैलवि-
 नाशकारी वर्त्तिविकारकारी चेति, तथापि वैचित्र्यानुपपत्तेः, सर्वे सुखिनो वा सुदुःखिनो वा, 25
 दृश्यते च सुखादिवैचित्र्यं, तदवश्यमेव विचित्रस्य कर्मणः फलमभ्युपेयम् । अस्त्येव प्रदीपादा-
 वपि वैचित्र्यं, येन रूपेण प्रकाशकारी प्रदीपादिर्न तेन रूपेण वर्त्तिविकारकारी प्रतिक्षणं

१. आरोग्यविरजीवित्वात्म्यत्काममोगसंतोषप्रमद्व्यागोक्षरूपेषु सुखेषु मोक्षमेव सर्वोत्तमं सुखम्, परेषां
 दुःखप्रतीकारमात्रत्वात् सुखमिमानजनकत्वाच्च, तत्रतो न सुखमेतदेव च पौद्गलिकं सुखमिति भावः ॥

- पर्यायभेदात्, न च सकृच्चन्दनवनितादयस्सुखस्य हेतवो विषादिकण्टकादयस्तु दुःखस्येति प्रत्यक्षा एव सुखदुःखहेतवः किमदृष्टेन निमित्तान्तरेणेति वाच्यम्, व्यभिचारात् तादृग-
नितादिपदार्थसत्त्वेऽपि पुत्रादिवियोगव्यथितस्य सुखामावात् सुखेऽपि दुःखेऽपि तारतम्य-
दर्शनात्, नैतददृष्टं कमपि हेतुमन्तरेण युज्यते, तदेव पुण्यपापात्मकं बहुविभेदमदृष्टं कर्मेत्यु-
च्यते, ननु काणत्वखलत्वादिशरीरादिवैलक्षण्येन यदि कर्म साध्यते तर्हि कार्यस्य मूर्तत्वेन
5 कर्मापि मूर्तं स्यादिति चेत्सत्यमस्माभिः प्रयत्नेन साधयितव्यस्य भवतैव साधनात् मूर्तमेव
हि कर्म, तत्कार्यस्य शरीरादेर्मूर्तत्वात्, यस्य यस्य कार्यं मूर्तं तत्तत्कार्यस्य कारणमपि मूर्तम्,
यथा घटस्य परमाणवः, यन्मूर्तं कार्यं न तस्य कारणं मूर्तं यथा ज्ञानस्यात्मा । तथा मूर्तं
कर्म, तत्सम्बन्धे सुखादिसंविच्छेदः, यत्सम्बन्धे सुखादि संवेद्यते तन्मूर्तं दृष्टं यथाऽऽशनाद्याहाराः,
10 यन्मूर्तं न तत्सम्बन्धे सुखादि संविदस्ति, यथाऽऽकाशसम्बन्धे, एवं यत्सम्बन्धे वेदनोद्भवः
तन्मूर्तं दृष्टं यथाऽनलः, भवति च वेदनोद्भवः कर्मसम्बन्धे तस्मात्तन्मूर्तं, तथा मूर्तं कर्म,
आत्मनो ज्ञानादीनाञ्च तद्धर्माणां व्यतिरिक्तत्वे सति बाह्येन स्रगादिना बलस्याधीयमानत्वाद
यथा स्नेहाद्याहितबलो घटः, आधीयते च बाह्यैर्मिथ्यात्वादिहेतुभूतैर्वस्तुभिः कर्मण उपचय-
लक्षणं बलं, तस्मात्तन्मूर्तं, एवं मूर्तं कर्म, आत्मादिव्यतिरिक्तत्वे सति परिणामित्वात्, क्षीर-
15 वत्, न चायं हेतुरसिद्धः, कर्मकार्यस्य शरीरादेः परिणामित्वदर्शनात्, यस्य कार्यं हि परि-
णामि सोऽपि परिणामी, यथा दध्नस्तक्रादिभावेन परिणामात्पथसोऽपि परिणामित्वमिति ।
न चाभ्रादिविकाराणां यथा वैभ्रसिकी विचित्ररूपतया परिणतिरभ्युपगम्यते तथा परिदृश्य-
मानं शरीरमेव काणत्वखलत्वसुखित्वदुःखित्वादिभावैर्विचित्रतया परिणमति किमन्तर्गुह्यता
कर्मणेति वाच्यम्, कर्मणोऽपि शरीरत्वात्, तद्धि केवलं ऋक्षतरमभ्यन्तरञ्च जीवसंस्पृष्टत्वात्,
20 यथा च बाह्यतनोरभ्रादिविकारवद्वैचित्र्यमभ्युपगम्यते तथैव कर्मतनोरपि तदभ्युपगमस्य
न्याय्यत्वात् । न च बाह्यतनोस्तत्स्वीकार उचितो दृश्यत्वात्, कर्मरूपायास्तु सर्वथाऽप्रत्यक्ष-
त्वाद्वैचित्र्यं कथमिच्छाम इति वाच्यम्, मरणकाले दृश्यमानस्थूलशरीरस्य सर्वथा विप्रयुक्तस्य
जन्तोर्मैवान्तरगतस्थूलशरीरग्रहणहेतुसूक्ष्मकर्मशरीरस्यावश्यकत्वात्, अन्यथा देहान्तरग्रहणानु-
पपत्तेरैरणानन्तरं सर्वस्याप्यशरीरत्वादयत्नेनैव संसारव्यवच्छिन्तिः स्यात् । न च मूर्तस्य कर्म-
25 णोऽमूर्तेनात्मना सम्बन्धो न स्यादिति वाच्यम्, मूर्तस्य घटस्यामूर्तेनाकाशेन सम्बन्धात्,
संसारिणो जीवस्य सर्वथाऽमूर्तत्वाभावाच्च । तस्मात्सिद्धं कर्म विचित्रं मूर्तञ्चेत्यलं प्रसङ्गेन ॥

तत्र पुण्यमिदं कार्यकारणभेदेन द्विविधं, सुपात्रदानादिभिर्वैश्वमाणैः कारणैस्सातोवै-

गौत्रादिकमनुमयते जीवैः, तत्र सुपात्रज्ञानादिकं कारणात्मकं पुण्यं, सातोषैर्गौत्रादिकन्तु कार्यात्मकं, आत्मशुभाध्यवसायस्य तु पुण्यत्वमौपचारिकममूर्तत्वात्, मूर्तस्यैव बन्धकत्वाच्च । तदिदं पुण्यपापात्मकं कर्म संतत्याज्जाद्यं, संसारस्यानादित्वात्, अन्यथा पूर्वं जीवस्य पश्चात्कर्म-
णस्सम्भवः, पूर्वं वा कर्मणः पश्चाज्जीवस्य, उभयोरपि वा युगपद्वाच्यः, तत्रैकोऽपि पक्षो न सम्भवति, निर्हेतुकत्वेनात्मनः प्रथमं सम्भवासंभवात्, तस्यानादिसिद्धत्वेऽपि पश्चात् कर्मबन्धो 5
न संभवत्येव, कारणाभावात् । निष्कारणं वा सम्भवे मुक्तस्यापि कर्मवन्धापत्तेः, तथा प्रथमं कर्मसमुद्भवोऽपि न न्याय्यः, कर्तुर्जीवस्य तदानीमभावात्, अक्रियमाणस्य कर्मत्वायोगात्, कारणं विनैव तस्य समुद्भवे नाश्वस्याप्यकारणत्वापत्तेः । तथा न युगपदुत्पत्तिसम्भवः, उभय-
स्यापि निर्हेतुकत्वात्, युगपदुत्पन्नयोस्त्रयोः कर्तृकर्मभावस्य सव्येतरगोविषाणयोरिवासम्भवात् । तस्मादनादिरेव जीवकर्मणोः सम्बन्धः । न च जीवकर्मसंबोगसन्तानस्यानादित्वे जीवनम- 10
सोरिवानन्तत्वमपि स्यादिति वाच्यम्, बीजाङ्कुरादीनां संतानस्यानादेरपि सान्तत्वदर्शनात्, दृश्यते हि बीजाङ्कुरयोर्मध्येऽन्यतरस्यानिवर्तितकार्यस्यैव व्युच्छेद इति । तथा च मिथ्या-
त्वाविरतिक्वाययोगरूपैर्वन्धहेतुमिर्जोऽष्टविधेषु औदादिकादिकर्मवर्गणापुद्गलेषु कर्मशरीर-
ग्रहणयोग्यान् पुद्गलानादत्ते, कर्मतया च ग्रहणसमय एव तान् परिणमय्य शुभाशुभपरिणामा-
नुसारेण कर्मपुद्गलेषु स्थितिरसादीन् निष्पाद्य क्षीरोदकवदात्मप्रदेशैस्तद्ग सत्सुपयति । एवम्भूत 15
एव तस्य स्वभावो यत् कर्मवर्गणागतं कर्मयोग्यमेव द्रव्यमेकक्षेत्रावगाहमेव दृक्कप्रदेशभिन्नैः
सर्वैरपि स्वप्रदेशै रागद्वेषाद्विभक्तस्वरूपत्वाज्जीवो गृह्णाति न तु स्वात्मभिन्नप्रदेशावगाहं कैश्चिदेव
प्रदेशैर्गृह्णाति । तत्र कर्मराशिश्च घात्यघातिभेदेन द्विविधः, अनन्तज्ञानदर्शनचारित्रवीर्यात्मका-
त्मगुणानां सर्वथा देशेन वा प्रतिहननसमर्थं कर्म घातिकर्मेत्युच्यते, ज्ञानदर्शनावरणवेदनीयसो-
हनीयायुष्कनामगोत्रान्तरायरूपाष्टविधमूलप्रकृतिभूतकर्मसु ज्ञानदर्शनावरणमोहनीयान्तरायच- 20
तुष्टयमात्मनो ज्ञानादिगुणघातकत्वाज्ज्ञानाद्यशुभविपाकजनकत्वाच्चाशुभरूपं घातिकर्म । वेदनी-
यायुष्कनामगोत्रचतुष्टयन्तु शुभाशुभविपाकजनकत्वाज्ज्ञानाद्यविघातकत्वाच्च शुभाशुभरूपमघा-
तिकर्म, तत्र यच्छुभं कर्म तत्पुण्यमशुभन्तु पापम्, एतच्चोभयमपि न मेर्वादिभावेन परिणतस्क-
न्धवदतिबाधं, सूक्ष्मेण कर्मवर्गणाद्रव्येण निष्पन्नत्वान्नापि परमाणुवदतिसूक्ष्ममिति विज्ञेयम् ॥

द्रव्यभावभेदेन द्विविधपुण्यमव्ये वत्पौद्गलिकं पुण्यत्वेनात्र वर्णितं तदेव द्रव्यपुण्यमित्याह— 25

इदमेव द्रव्यपुण्यमुच्यते । द्रव्यपुण्यनामकर्मोत्पत्तिहेतुरात्मनश्शु-
भाध्यवसायो भावपुण्यम् ॥

इदमेवेति । पौल्लिकमेवेत्यर्थः, भावपुण्यमाह—द्रव्यपुण्येति । येनाऽऽत्मनोऽप्यवसा-
यविशेषेण द्रव्यात्मकपुण्यस्य निष्पत्तिः सोऽध्यवसायो भावपुण्यनामेत्यर्थः ॥

अथ मूलप्रकृतिवन्धानामष्टविधकर्मणामुत्तरप्रकृतिवन्धेषु यानि पुण्यरूपाणि द्विचत्वारिं-
शद्विधानि पूर्वोदितानि प्रत्येकं तेषां स्वरूपं निरूपयितुमुपक्रमते—

- 5 आयुर्नामगोत्रकर्मभिन्नमनुकूलवेदनीयं कर्म सातम् । वेदनीयायुर्ना-
मकर्मभिन्नं गौरवजनकं कर्म उच्चैर्गोत्रम् । मानुषत्वपर्यायपरिणतिप्रयोजकं
कर्म मनुजगतिः ॥

- आयुरिति । आयुर्नामगोत्रकर्मभिन्नत्वे सत्यनुकूलवेदनीयत्वे च सति कर्मत्वं सातवेद-
नीयस्य लक्षणम् । उच्चैर्गोत्रादावतिव्याप्तिवारणाय विशेषेण । अनुकूलवेदनीयं कर्म सातभि-
10 त्येतावन्मात्रोक्तौ सर्वस्यैव पुण्यात्मककर्मणोऽनुकूलत्वेनाह्लादादिरूपेण वेदनीयत्वादतिव्याप्ति-
रिति प्रथमं सत्यन्तं, असातवेदनीयेऽतिव्याप्तिवारणाय द्वितीयं सत्यन्तम् । कर्मत्वानुक्तौ साता-
नुकूलाध्यवसाये कालादिसमवाये वातिव्याप्तिरतस्तदुपात्तम् । देवाविषु गतिषु कर्तुरात्मनश्श-
रीरमनोद्वारेणाऽऽगन्तुकानेकमनोऽद्भ्यक्षेत्रकालभावसम्बन्धसमासादितपरिपाकावस्थं बहु-
भेदं सुखपरिणतिरूपमिष्टं यदुद्याद्भवति तत्सातवेदनीयमिति भावार्थः । पञ्चदशसागरोपम-
15 कोटीकोट्योऽस्य परा स्थितिः, पञ्चदशवर्षशतान्यबाधा, जघन्या काषायिकी द्वादशसुहूर्ता,
अन्तर्मुहूर्तमबाधा, इयञ्च संज्ञिपञ्चेन्द्रियस्यैव । अकषायिकी तु जघन्यत उत्कृष्टतोऽपि सथो-
गिकेवत्यादौ समयद्वयमात्रं स्थितिः । उच्चैर्गोत्रस्वरूपमाह—वेदनीयेति । वेदनीयायुर्नामकर्म-
भिन्नत्वे सति गौरवजनकत्वे च सति कर्मत्वं लक्षणार्थः । सातादावतिव्याप्तिवारणाय विशेषे-
षणद्वयम् । गौरवजनकत्वे सति कर्मत्वस्य सद्देवनीयवतो देवायुष्कस्य तीर्थकरनामकर्मणश्च
20 गौरवदर्शनात् तत्र तत्र सत्त्वादतिव्याप्तिव्युदासाय प्रथमं सत्यन्तम् । नीचैर्गोत्रेऽतिव्याप्तिरतो
द्वितीयं सत्यन्तम् । अध्यवसायविशेषे कालादौ वाऽतिव्याप्तिवारणाय विशेष्यम् । यदुद्या-
ज्जीव आर्यदेशे भगवादौ हरिवंशायुत्कृष्टजातिषु सन्मातृकुलेषु प्रभुसमीपाऽऽस्थानेषु समवं-
मानसत्कारैर्ययादींश्च लभते तदुच्चैर्गोत्रमिति भावार्थः । अस्य परा स्थितिर्विशुतिसागरोपम-
कोटीकोट्यः । अबाधाकालो वर्षसहस्रद्वयम् । जघन्या त्वष्ट्रो सुहूर्ता, अन्तर्मुहूर्तमबाधा चेति ।

१ ओषस्याध्यवसायवशाद्ग्रहणकाले शुभाल्लयादिविशेषणाविशिष्टानां कर्मणां ग्रहणसमय एव शुभत्वमशुभत्वं वा
भवतीति पुण्यकर्मनिष्पत्त्यावध्यवसायो हेतुरिति भावः ॥ २ योचितमिध्यात्युत्तमलक्ष्यसम्यक्त्वहास्यरतिपुष्पवेदना
कैषाधिन्मते पुण्यरूपत्वेऽपि मोहनीयभेदत्वेन विषर्वासहेतुत्वात्पापरूपत्वमिति तदुपेक्ष द्विचत्वारिंशद्विधत्वं पुण्य-
स्यात्रोक्तम् ॥ ३ बाहुल्येन देवेषु मनुजेषु च सातोदय कदाचिदसातोदयोऽपि, तिवर्षु नारकेषु बाहुल्येनासातो-
दयः कदाचित्सातोदयोऽपि ॥

मनुजगतिं लक्षयति मानुषत्वेति, मानुषत्वपर्यायपरिणतिप्रयोजकत्वे सति कर्मत्वं लक्षणार्थः ।
 आत्मनो हि ससारस्थस्य मानुषत्वदेवत्वनारकत्वतिर्यक्त्वरूपाश्चतुःपर्याया गतिप्रयुक्ताः । तत्र
 यस्य कर्मण उदयादेकं कञ्चन पर्यायं विहाय मानुषत्वपर्यायपरिणामवान् भवति तत्कर्म
 मनुजगतिरिति भावः । सात्तादावतिप्रसङ्गवारणाय विशेषणम् । कालादावतिप्रसङ्गभङ्गाय
 विशेष्यम्, परिणतिप्रयोजककर्मत्वमात्रोक्तौ देवगत्यादावतिन्याप्तिरसौ मानुषत्वपर्यायेति । 5
 परामितमानुषत्वजातिव्युदासाय पर्यायेति । मानुषत्वपर्यायप्रयोजकत्वे सति कर्मत्वस्य
 मनुजानुपूर्व्यादौ सत्त्वात्तद्वारणाय परिणतीति, आनुपूर्व्याः परिणामेऽप्रयोजकत्वात्परिणाम-
 योग्यस्यैव तत्स्थानप्रापकत्वादिति । अस्या उत्कृष्टा स्थितिः पञ्चदशसागरोपमकोटीकोट्यः,
 पञ्चदशवर्षसंवत्सराबाधा, जघन्या तु सागरोपमस्य डौ सप्तमागौ पत्योपमासंख्येयभागेन
 न्यूनौ, अवाधात्वन्मर्तुर्त्तम् ॥

10

मनुष्यानुपूर्वीं वक्तुकामः प्रथममानुपूर्वीमादर्शयति—

वक्रगत्या स्वस्वोत्पत्तिस्थानं गच्छतो जीवस्यानुश्रेणि गतिनियामकं
 कर्म आनुपूर्वी ॥

वक्रगतयेति । अयमत्र भावः, जीवानां पुद्गलानाञ्च सर्वविगवच्छेदेन गतिरस्ति । सा
 च स्वामिशुक्लाकाशप्रदेशानां पञ्चिमनुसृलेव न विरुद्धविगवच्छेदेन गतिः । तत्र भवान्तर- 15
 संक्रान्त्यभिमुखो जीवो मन्दक्रियावत्त्वात्कर्मणो यानाकाशप्रदेशानवष्टभ्य शरीरवियोगं विद्-
 धावि प्रदेशान् तानेवाभिन्दन् देशान्तरं प्रयाति, विशेषिगत्यभावात् । त्रिधा च श्रेणिः, एका
 पूर्वापरायताकाशप्रदेशश्रेणिः, अन्या च दक्षिणोत्तरायता, इतरा तूर्ध्वाध आयता, आलो-
 कान्तम् । तास्वेव जीवानां पुद्गलानाञ्च गतिर्न ता विभिन्न कदाचिदपि ते प्रयान्ति ।
 वत्र जीवः कर्मार्थत्त्वाद्भ्रवान्तरप्राप्तौ वक्रां गतिमपि प्रपद्यते, भवान्तरसंक्रान्तौ 20
 ऋजुवक्रभेदेन गतेर्द्विविध्यात् । वक्रगतौ च तावदेकद्वित्रिविग्रहरूपास्त्रिधा गतयो
 भवन्ति, आद्या द्विसमया, द्वितीया त्रिसमया तृतीया तु चतुस्समया भवति । तत्र-
 जुगतौ गच्छतो यथा वलीवर्दस्य न नासारज्जुरपेक्षिता, अपि तु तस्य वक्रतया नेयत्व एव,
 तथैव ऋज्व्यां गतौ जनस्थानं प्राप्तुरात्मनो नानुपूर्व्यपेक्षिता, किन्तु वक्रगत्यां प्रवृत्तस्य,
 तथा च वक्रया गत्या स्वस्वोत्पत्तिस्थानं गच्छतो जीवस्य श्रेण्यनुसारिगतिनियामककर्मत्वमा- 25

१ यद्यपि जीवस्य विशेषिगतिरपि मेवादिप्रदक्षिणादिकाले दृष्टा तथापि भवान्तरसंक्रमे तथोर्ध्वलोक-
 द्योऽधोलोकादर्थं तिथ्यलोकद्वयं कथं वाऽनुश्रेण्येव गतिरिति यावः ॥ २ शुक्लानां चतेनियमेनावक्रत्वादुक्तं
 कर्मवत्सत्वादिति ॥

नुपूर्व्या लक्षणम् । तत्र कर्मत्वानुक्तौ धर्मास्तिकायादावतिव्याप्तिः, वक्रगत्येत्यनुक्तौ ऋजुग-
त्येवोत्पत्तिस्थानं प्राप्तुरात्मनः श्रेण्यनुसारि गतिनियामकपूर्वायुष्कर्मण्यतिव्याप्तिरतस्तत्पदम् ।
तथा च वक्रारम्भकाले पूर्वायुष्कस्य नाशादप्रायुष्कप्राप्तिश्च न तत्र पूर्वायुष्कं गतिनिया-
मकं, नाप्यप्रायुष्कं, गत्यारम्भोत्तरं प्राप्तेः, किन्त्वानुपूर्व्येव वादशीति न दोषः । जीवस्ये-
5 त्यनुक्तौ पुद्गलानामपि परप्रयोगापेक्षया वक्रगतिसम्भवेन तत्रानुश्रेणिगमनप्रयोजकप्रयोजक-
कर्मण्यतिव्याप्तिः स्यात्तद्वारणाय तस्योपादानम् । न च ऋजुगत्यामिव वक्रगत्यामपि नानु-
पूर्व्यपेक्षितेति वाच्यम्, पूर्वकायुष एवर्जुगतौ प्रयोजकत्वात्, वक्रगत्यान्तु पूर्वकायुषः क्षीणत्वे-
नानुपूर्व्या प्रयोजकत्वात् ॥

अथ मानुषानुपूर्व्यालक्षणमाह—

10 मनुष्यत्वोपलक्षिताऽऽनुपूर्वी मनुष्यानुपूर्वी । इमे मनुष्यद्विकशब्द-
वाच्ये देवत्वपर्यायपरिणतिप्रयोजकं कर्म सुरगतिः ॥

मनुष्यत्वोपलक्षितेति । मानुषोपपातक्षेत्रं गच्छतो जीवस्य श्रेण्यनुसारिगतिनियाम-
कानुपूर्वत्वं मनुष्यानुपूर्व्यालक्षणं । अत्रानुपूर्वीपदं धर्मास्तिकायै, मानुषपदं च देवाद्यानुपू-
र्व्यामितिप्रसङ्गवारणायोपात्तम् । वक्रगत्येति पदन्त्वसम्भववारणाय । अस्याः परा स्थितिः
15 पञ्चदशसागरोपमकोटीकोट्यः । पञ्चदशवर्षशतान्यबाधा, जघन्या तु सागरोपमस्य द्वौ सप्त-
भागौ पल्योपमासख्येयभागेन न्यूनौ, अन्तर्मुहूर्तश्चाबाधाकालः । मनुजगतिर्मनुजानुपूर्वी च
पूर्वोदितविभागबाधयष्टकमनुष्यद्विकशब्दवाच्येत्याह—इमे इति, मनुष्यगतिर्मनुजानुपूर्व्यावि-
त्यर्थः । देवगतेः स्वरूपमाह—देवत्वेति । देवत्वपर्यायपरिणतिप्रयोजकत्वे सति कर्मत्वं लक्ष-
णार्थः । पदकृत्यं मनुजगतिवद्विभावनीयम् । दशसागरोपमकोटीकोट्योऽस्याः परा स्थितिः ।
20 दशवर्षशतान्यबाधा, जघन्या तु सागरोपमसहस्रस्य द्वौ सप्तभागौ पल्योपमासख्येयभा-
गेन न्यूनौ, अबाधा त्वन्तर्मुहूर्तकालः ॥

देवानुपूर्व्यालक्षणमाह—

देवत्वोपलक्षिताऽऽनुपूर्वी सुरानुपूर्वी । इमे सुरद्विके । पञ्चेन्द्रियश-
ब्दप्रवृत्तिनिमित्तभूतसदृशपरिणत्यात्मकजातिविपाकोदयवेद्यं कर्म पञ्चे-
25न्द्रियजातिः ॥

१ तत्रानुपूर्विनामकर्मणो नोदय, किन्तु पूर्वकर्मायुरनुभवन्नुत्पत्तिस्थानं प्राप्त. पुरस्कृतमायुरासादयतीति
भावः ॥ २ वक्रगत्याऽन्तर्गतेति शेषः । पूर्वभवोत्तरकालीना तिर्यगायुषोत्पत्तिस्थानप्राप्तिपूर्वमाविनी गतिरन्तर्गतिः ॥

देवत्वोपलक्षितेति । देवोपपातक्षेत्रं वक्रगत्या गच्छतो जीवस्यानुश्रेणिगतिनियामका-
 नुपूर्वात् लक्षणार्थः । प्राग्वदेव पदानां कृत्यं बोध्यम् । स्थितिरपि परा जघन्या च देवगति-
 वदेव । इमे इति देवगत्यानुपूर्व्यावित्यर्थः । सुरद्विके इति । विभागवाक्यस्थसुरद्विकपदवाच्ये
 इति भावः ॥ पञ्चेन्द्रियजातेः स्वरूपमाह—पञ्चेन्द्रियेति । अयं पञ्चेन्द्रिय इति, पञ्चेन्द्रियशब्दस्य
 प्रवृत्तौ निमित्तभूता या सदृशपरिणतिरूपा जातिस्तदात्मकविपाकोदयेन विज्ञेयं यत्कर्म 5
 सा पञ्चेन्द्रियजातिरित्यर्थः । पञ्चेन्द्रियत्वजातिसद्भावाद्वि पञ्चेन्द्रियोऽयमिति शब्दः प्रयुज्यते
 तत्तदादृशजातिरूपविपाकोदयेन यत्कर्म विज्ञायते कारणतया सा पञ्चेन्द्रियजातिरिति भावः ।
 जातिनामकर्मैवं संज्ञाव्यवहारनिमित्तजातौ प्रयोजकं न तु द्रव्यात्मकपञ्चेन्द्रियेषु, तत्रेन्द्रियप-
 र्याप्तिनामकर्मणः प्रयोजकत्वात्, नापि भावात्मकपञ्चेन्द्रियेषु तत्रेन्द्रियावरणक्षयोपशमस्यैव
 सामर्थ्यात् । तथा च पञ्चेन्द्रियसंज्ञाव्यवहारनिबन्धनजातिप्रयोजकत्वे सति कर्मेत्वं लक्षणार्थः 10
 कालादिवारणाय विशेष्यं, सात्तादावतिव्याप्तिवारणाय विशेषणम्, जातिप्रयोजकत्वे सति
 कर्मत्वस्य एकैन्द्रियादिजातिषु सत्त्वात्तद्वारणाय निबन्धनान्तम् । पञ्चपदमप्यत एव । जाति-
 पदानुपादाने पञ्चेन्द्रियाणामपि पञ्चेन्द्रियसंज्ञाव्यवहारनिबन्धनत्वात् तत्प्रयोजकेऽङ्गोपाङ्गनाम-
 कर्मणि इन्द्रियपर्याप्तौ चातिव्याप्तिरतस्तदुपादानम्, जातिर्नाभाव्यमिचारिणा सादृश्येनैकीकु-
 तोऽर्थः । अस्याः परा स्थितिर्विशतिसागरोपमकोटीकोट्यः, वर्षसहस्रद्वयमबाधा च । जघन्य 15
 तु सागरोपमस्य द्वौ सप्तभावौ पत्योपमासंख्येयभागेन न्यूनौ, अबाधा त्वन्तर्मुहूर्तकालः ॥

अधौदारिकादिशरीरनामकर्मस्वरूपमाख्याति—

औदारिकशरीरयोग्यगृहीतपुद्गलानां शरीरतया परिणमनप्रयोजकं
 कर्मौदारिकशरीरम् । वैक्रियपुद्गलानां शरीरत्वेन परिणमनहेतुः कर्म
 वैक्रियशरीरम् । आहारकपुद्गलानां देहतया परिवर्त्तनसमर्थं कर्माऽऽहारक- 20
 शरीरम् ॥

औदारिकेति । शीर्यत इति शरीरं प्रागवस्थातश्चयापचयाभ्यां प्रतिक्षणं विनाशीत्यर्थः ।
 असारस्थूलद्रव्यवर्गणारब्धमौदारिकं, उत्तरशरीरापेक्षयाऽल्पद्रव्यं स्थूलं शिथिलनिचयश्च ।
 यस्य कर्मण उद्यादौदारिकवर्गणापुद्गलान् गृहीत्वौदारिकशरीरत्वेन परिणमयति उत्कर्मौदा-
 रिकशरीरमित्यर्थः । न चैवं शरीरपर्याप्तिरपि तादृशत्वात्तत्रातिव्याप्तिरिति वाच्यम् । गृहीत- 25
 पुद्गलानां शरीरतया परिणतेः शरीरनामकर्मणैव साध्यत्वात्, आरब्धाङ्गसमाप्तेश्च पर्याप्ति-
 नामकर्मसाध्यत्वेनातिव्याप्त्यभावात् । उक्तञ्च “ ननु देहोच्छ्वासनामकर्मभ्यामेव सिद्ध्यतः ।

- वेदोच्छ्वासौ किमेताभ्यां पर्याप्तिभ्यां प्रयोजनम् ? अत्रोच्यते पुद्गलानां गृहीतानामिहात्मना । साध्या परिणतिर्देहतया तन्नामकर्मणा । आरब्धाङ्गसमाप्तिस्तु तत्पर्याप्त्या प्रसाध्यते । एवं भेदः साध्यभेदादेहपर्याप्तिकर्मणो ” रिति । विशेष्यविशेषणपदकृत्यं पूर्ववदेव । वैक्रियशरीर-
नामकर्मादावतिव्याप्तिवारणायौदारिकशरीरयोग्येति । ग्रहणमन्तरेण परिणमनासम्भवेन गृही-
5 तेत्युक्तम् । शरीरतयेत्यनुकावौदारिकशरीरबन्धनेऽतिव्याप्तिरिति तस्योपादानम् । बन्धनस्य गृहीतानां गृह्यमाणानाञ्चौदारिकादिशरीरवर्गणापुद्गलानां परस्परसंश्लेषमात्रकारित्वादिति । अस्य च जघन्या परा च स्थितिः पञ्चेन्द्रियजातिबद्धोभ्या । अथ वैक्रियशरीरनामाह—
वैक्रियेति । विचित्रशक्तिकद्रव्यनिर्मापितं बहुतरद्रव्यं सूक्ष्मं घननिचयं च वैक्रियं । तथा च
यस्य कर्मण उदयात् वैक्रियवर्गणापुद्गलान् गृहीत्वा वैक्रियशरीरत्वेन परिणमयति तद्वैक्रिय-
10 शरीरनामकमेति भावः, पदकृत्यं पूर्ववत् । परा स्थितिरस्य पञ्चेन्द्रियजातिवत् । जघन्या तु सागरोपमसहस्रस्य द्वौ सप्तभागौ प्लवोपमासंख्येयभागेन न्यूनौ, अबाधाऽन्तर्मुहूर्तम् । आहारकशरीरमाचष्टे—आहारकेति । शुभतरशुद्धविशुद्धद्रव्यवर्गणाप्रारब्धं प्रतिविशिष्टप्रयो
जनायाऽन्तर्मुहूर्तस्थितिकमाहारकं शरीरं सूक्ष्मपरिणामपरिणतं बहुतरपुद्गलद्रव्यारब्धञ्च । सर्वं लक्षणविचाराः प्राग्वद्भाष्याः । अस्योत्कृष्टा स्थितिः सागरोपमकोटीकोटरन्तः, अबाधा
15 त्वन्तर्मुहूर्तम्, जघन्यापि तथैव ॥

तैजसशरीरमभिदधाति—

तैजसवर्गणागतपुद्गलानां शरीरतया परिवर्त्तकं कर्म तैजसशरीरम् ।
कार्मणवर्गणागतपुद्गलानां शरीरत्वेन परिवर्त्तनहेतुः कर्म कार्मणशरीरम् ।
इमानि पञ्चदेहानि ॥

- 20 तैजसवर्गणेति । तेजोगुणोपेतद्रव्यवर्गणासमारब्धं तैजसशरीरं, यदा अस्योत्तर-
शुणलब्धिं हृत्यभा भवति तदा रोषप्रसन्नताप्रसङ्गे शरीरमिदंशुष्णशीतगुणं शापानुग्रह-
सामर्थ्याविर्भावकञ्च भवति, यदा तु न सोत्पन्ना तदा तु केवलं सतताह्वताहारपाचकं
भवति । लक्षणं पदकृत्यञ्च पूर्ववत् । अस्य परा जघन्या च स्थितिः पञ्चेन्द्रियवत् ।
अथ कार्मणस्वरूपमाह—कार्मणवर्गणेति । जीवप्रदेशैर्दुर्गधाम्बुवदन्योन्यं स्निग्धा अनन्ता
25 ये कर्मप्रदेशाश्चात्मकं कार्मणं निखिलशरीरहेतुभूतं भवान्तरगतौ तैजसशरीरयुतं सजीव-

१ यद्यप्यत्र बन्धनसंघातनामकर्मणौ शरीरनामकर्मणो न प्रकृत्यन्तरमिति मत्ता न पृथगुपन्यस्ते, तथापि परस्परविशेषाविशेषणमावेनैकत्वस्वरूपस्य तत्कार्यस्य दर्शनतो भवत एवैते इत्यतिव्याप्तिरादर्शिता ॥ २ इदं कर्मण्येव कार्मणमिति व्युत्पत्त्या, तथा च न कर्मस्य पृथक्कर्मणस्य । कर्मणा निर्वृत्तं कार्मणमिति विप्रदे त्वाह कार्मणनामकर्मणस्त्यति ॥

सहायश्च । शरीराभ्यामेताभ्यां जीवस्य गमनागमने प्रवेशनिर्गमने च स्याताम् । अत्यन्त-
 सूक्ष्मत्वाच्च भवान्तरगमनकालेऽपि नैतयोऽश्रुर्विषयत्वम् । कार्सेणनामकर्मणस्तु समानवर्गणा-
 पुद्गलमयत्वेऽपि स्वकार्यभूतात्कार्सेणशरीरादन्यत्वमेव कार्सेणशरीरस्य कारणभूतत्वात् ।
 यद्यपि सर्वेषामेव शरीराणां कर्मजन्यत्वं कर्मसमूहरूपत्वञ्च तथाप्यौदारिकादिनामकर्म-
 निमित्तकत्वाद्दौदारिकादिसंज्ञाविशेषात् स्थौल्यादिलक्षणात् तिर्यङ्मनुष्यादिस्वामिभेदात् 5
 सामर्थ्यभेदाच्च मृदूपकारणाविशेषेऽपि सूक्ष्ममूहाविशेषेऽपि च घटशरावादिभेदवत्तेषां परस्परं
 वैषम्यमस्त्येव । न च नास्त्येव कार्सेणं शरीरं निमित्ताभावात्स्वरविषाणवदिति वाच्यं प्रदीप-
 वत्त्वस्यैव निमित्तनिमित्तिभावात्, मिथ्यात्वाविरत्नादीनां निमित्तत्वाच्च । अन्यथा निहेतुकस्य
 विनाशहेतोरप्यभावादनिर्मेक्षप्रसङ्ग आपद्येत । न च कार्सेणस्यौदारिकादिवद्विशरणधर्मत्वा-
 भावात्कार्यं शरीरत्वमिति वाच्यम्, निमित्तवशात्तस्यापि सततं चयापचयधर्मत्वादिति । लक्षणं 10
 कृत्यञ्च प्राग्वत् । अस्याप्युत्कृष्टलघन्यस्थिती पञ्चेन्द्रियवदेव । प्रसङ्गादाह—इमानीति । यद्यपि
 देहशब्दः पुच्छिन्ने रूढस्तथापि कार्यभूतशरीराणां पञ्चविधत्वं पुण्यकर्मविभागवाक्यस्थकर्म-
 बोधकपञ्चदेहशब्दवाक्यत्वमेषां पञ्चविधकर्मणाञ्च सूचयितुं 'कायो देहः क्लीबपुंसो' रिति
 कोशानुरोधेन च नपुंसकनिर्देशः कृतः । तथा च कार्यभूतानीमान्येव पञ्चशरीराणि, कारण-
 भूतानीमानि पञ्चनामकर्माणि विभागवाक्यस्थपञ्चदेहशब्दवाच्यानीति भावः । 15

शरीराणामेषां कार्यभूतानां स्वामिनमाह—

तत्रायं शरीरं तिर्यङ्मनुष्याणाम् । द्वितीयं देवनारकिणाम् । तृतीयं
 चतुर्दशपूर्वधरस्यैव । तुर्यपञ्चमे संसारिणां सर्वेषां । कार्सेणं विहायान्या-
 न्युपभोगवन्ति ॥

तत्रेति । पञ्चानां शरीराणां कर्मजन्यत्वाविशेषेऽपि कर्मसमूहात्मकाविशेषेऽपि च कारण- 20
 भेदाद्देवत्वस्वामिभेदादपि भेदेन पञ्चस्वेषु शरीरेषु आद्यस्यौदारिकशरीरस्य तिर्यङ्मनुष्याः
 स्वामिन इति भावार्थः । उदारं प्रधानं तीर्थकरादिभिरङ्गीकरणात्, उत्कृष्टप्रमाणं बोदारं अस्थि-
 त्वनस्पतेः सातिरेकयोजनसहस्रप्रमाणत्वात्, शुक्रशोणिताद्युपादानप्रभृति प्रतिक्रियामुत्तरोत्तरां
 व्यवस्थां स्वकीयपर्याप्त्याद्यपेक्षां प्राप्नोतीति बोदारं तदेबौदारिकं, तच्च गर्भजानां सम्मूर्च्छन-
 जानाञ्च भवतीति भावः । द्वितीयमिति वैक्रियमित्यर्थः । विशिष्टा क्रिया विक्रिया तस्यां भवं 25
 वैक्रियं, समुपलब्धवैक्रियलब्धेरिच्छानुविधानादेकं भूत्वाऽनेकं भवति प्रतिहननशीलं

१ भवधारकवैक्रियपक्षयोत्कृष्टं प्रमाणं बोधमन्ययोत्तरवैक्रियमेवोत्कृष्टप्रमाणवत्स्यात् योजनलक्षप्रमाण-
 त्वात्तस्येति ॥

- भूत्वा स्थूलत्वात्सूक्ष्मावस्थामनुप्राप्तं सङ्प्रतिष्ठाति भवति, एककालमेव च सर्वानभिहित-
लक्षणान् भावान् वेदयते नैवमौदारिकादीनि, ईदृशं शरीरमौपपातिकं देवानां नारकाणामेव
भवधारकमुत्तरवैक्रियभेदभिन्नञ्चेति भावः । तृतीयमिति, आहारकमित्यर्थः । प्रतिविशिष्टप्र-
योजनसाधनायाऽऽह्रियते कार्यपरितमाप्तेश्च पुनर्मुच्यत इत्याहारकं शुभद्रव्योपचितं शुभपरि-
5 णाममन्याधाति च चतुर्दशपूर्वधरस्यैव भवति । पूर्वं प्रणयनात् पूर्वाणि, चतुर्दशसंख्यायुतानि
पूर्वाणि चतुर्दशपूर्वाणि, तानि धारणाज्ञानेनाऽऽलम्बत इति चतुर्दशपूर्वधरः, एवंविधश्चतु-
र्दशपूर्वधर एव सञ्जातलब्धिः श्रुतज्ञानगम्ये कस्मिंश्चिदर्थेऽतिगहने सद्विद्वान् तदर्थनिश्चयार्थं
क्षेत्रान्तरितस्य भगवतोऽर्हतः पादमूलमौदारिकशरीरद्वारा गमनमसम्भवीति मन्वानो लब्धि-
प्रत्ययमाहारकशरीरमुपजनय्य तत्राश्रु गत्वाऽभिवन्द्य पृष्ठं च विच्छिन्नसंशयो भूत्वा तमेव
10 देशं पुनरागत्य प्रागौदारिकमनुप्रविशति विहायाऽऽहारकं शरीरमिति भावः । तुर्यपञ्चमे इति
तैजसकर्मणे इत्यर्थः । संसारिणां सर्वेषामिति । अस्मिन्नेव जन्मनि समुद्भव इति नियमा-
भावात्सर्वत्राप्रतिवृत्तशक्तिवात् सतैजस कर्मणं सर्वजन्मसु भवति, कर्मणसहचरितमिदं
तैजसं कर्मणमेव उष्मलक्षणं रसाद्याहारपाकजनकं ग्राह्यम्, लब्धिप्रत्ययं तैजसन्तु न
सर्वेषां, किन्तु तपोविशेषानुष्ठानात्समुद्भूतशक्तेः कस्यचिदेव । कर्मणन्तु नियमतस्सर्वेषां, इद-
15 ङ्मौदारिकादीनां बीजं कार्यकारणरूपञ्चेति भावः । ननु शरीराण्युपभोगवन्ति भवन्ति तत्र
सर्वेषामेव किं शरीराणामुपभोगवत्त्वमुत केवास्मिन्नेवेत्याशङ्क्यामाह—कर्मणमिति । कर्मण-
भिन्नशरीरचतुष्टयेन जीवस्तुल्यदुःखोपभोगं कर्मबन्धनं तद्वेदनं तन्निर्जराञ्च विदधाति, अत-
स्तान्युपभोगवन्ति न तु कर्मणं, सुखाद्युपभोगस्यासंख्येयसामयिकत्वात्, चतुस्समयपरे
विग्रहे एवास्य स्वातन्त्र्येण भावात्, न विशिष्टकर्मबन्धस्तदानीमभिव्यक्तबन्धकारणाभावात्
20 स्पष्टहिंसाद्ययोगात्, न च विशिष्टानुभावेन वेद्यते कर्म, कर्मविग्रहस्याल्पकालत्वात्, वदीरणा-
द्ययोगात्, नवा निर्जरणं, उपकरणाभावात् प्रतिविशिष्टभोगाद्यपेक्षया कर्मणं विहायेत्युक्तं,
न तेन तत्रोपभोगमात्रव्युदासः, किन्तु अभिव्यक्तमुखदुःखकर्मानुबन्धानुभवनिर्जरालक्षणो-
पभोगस्यैव व्युदास इति भावः ॥

अथौदारिकाङ्गोपाङ्गनामकर्म वक्तुमादावङ्गोपाङ्गानि दर्शयति—

- 25 अङ्गानि शिरःप्रभृतीन्यष्टौ उपाङ्गानि तदवयवाङ्गुल्यादीनि, एतन्नि-
मित्तमौदारिकशरीरसम्बन्धिकमौदारिकाङ्गोपाङ्गनाम ॥

अङ्गानीति । प्रसृतिपदेन वक्षःपृष्ठबाहूदरपादानां ग्रहणम्, बाहुद्वयं पादद्वयञ्चादाया-

ष्टवमङ्गानां भाव्यम् । उपाङ्गान्याह—उपाङ्गानीति । तदवयवाङ्गुल्यादीनीति, तेषामष्टानाम-
 वयवान्यङ्गुल्यादीन्युपाङ्गानीत्यर्थः । अङ्गुलवो बाहुपादयोरुपाङ्गभूताः, आदिपदेन शिर-
 आदीनां ललाटतालुनयनकर्णादय उपाङ्गतया ग्राह्याः । यद्यप्यङ्गनिदर्शनभूतशिरसोऽनुगुण-
 मुपाङ्गतया तदवयवललाटादीनामेव कथनं युक्तं तथापि तथोक्तावेकस्यैव शिरस उपाङ्गं
 दर्शितं भवेत्, अङ्गुल्यादीनीत्युक्तौ तु पाणिपादयोरुभयोरैकपदेन दर्शितं स्यादिति ग्रन्थला- 5
 घवैषिणा मया तथैवोक्तम्, तत्पदेनाष्टाङ्गानां बुद्धिस्थानां परामर्गसम्भवात् । तथाङ्गुल्यादी-
 नामप्यवयवभूतानि पर्वरेखादीन्यङ्गोपाङ्गानि, एवञ्चाङ्गानि चोपाङ्गानि चाङ्गोपाङ्गानि चेति
 द्वन्द्व एकपदशेषेऽङ्गोपाङ्गानि, यदुदयादौदारिकशरीरत्वेन परिणतानां पुद्गलानामङ्गोपाङ्गविभा-
 गेन परिणतिर्भवति तदौदारिकाङ्गोपाङ्गनामेत्यर्थः, औदारिकशरीरसम्बन्ध्याङ्गोपाङ्गनिष्पत्ति-
 प्रयोजकत्वे सति कर्मत्वं लक्षणं विगेषणविशेष्यपदकृत्यं पूर्ववत्, वैक्रियाङ्गोपाङ्गनामकर्मादाव- 10
 तिप्रसक्तविच्छेदाद्यौदारिकशरीरसम्बन्धीति, औदारिकशरीरसम्बन्धिकर्मत्वमित्युक्तौ कर्मण-
 शरीरादावतिप्रसङ्गस्तस्यापि तत्कारणत्वेन तत्सम्बन्धिकर्मत्वात् । औदारिकशरीरसम्बन्धिनः
 प्रयोजककर्मत्वमित्युक्तौ तु वर्णगन्धादिनामकर्मण्यतिव्याप्तिर्वर्णादीनामौदारिकशरीरसम्बन्धि-
 त्वादतोऽङ्गोपाङ्गेति पदम् । औदारिकशरीरवदस्य परा जघन्या च स्थितिर्बोध्या ॥

वैक्रियाङ्गोपाङ्गलक्षणमाह—

15

तादृशं वैक्रियशरीरसम्बन्धिकर्म वैक्रियाङ्गोपाङ्गनाम । तादृशमेवाऽऽ-
 हारकशरीरसम्बन्धिकर्माऽऽहारकाङ्गोपाङ्गनाम । इमान्यादिमत्रितनूपा-
 ङ्गानि । तैजसकर्मणयोस्त्वात्मप्रदेशातुल्यसंस्थानत्वाच्च भवन्त्यङ्गोपाङ्गानि ।
 एवमेकेन्द्रियशरीराणामप्यङ्गोपाङ्गानि न भवन्ति वजस्पत्यादिषु शाखादी-
 नामङ्गत्वादिव्यवहारो न वास्तविकः, किन्तु भिन्नजीवस्य शरीराण्येव ते ॥ 20

तादृशमिति । अङ्गोपाङ्गनिमित्तमित्यर्थः । वैक्रियशरीरसम्बन्ध्याङ्गोपाङ्गनिष्पत्तिप्रयो-
 जकत्वे सति कर्मत्वं लक्षणार्थः । निष्पत्तिपदानुपादाने पर्याप्तनामकर्मण्यारब्धाङ्गसमापकेऽ
 तिव्याप्तिरतस्तदनुपादानं, अन्यपदप्रयोजनं पूर्ववद्भाष्यम् । परा जघन्या चास्य स्थितिर्वैक्रिय-
 शरीरवत् । अथाऽऽहारकाङ्गोपाङ्गनामकर्माभिषत्ते—तादृशमेवेति । अत्रापि आहारकशरीर-
 सम्बन्ध्याङ्गोपाङ्गोत्पत्तिनिदानत्वे सति कर्मत्वं लक्षणं कृत्यञ्च पूर्ववदेव । उभयविधा स्थितिर- 25
 स्याप्याऽऽहारकशरीरवदेव भाव्या । विभागवाक्येऽमून्येवादिमत्रितनूपाङ्गशब्देनोक्तानीत्याह-
 इमानीति । आदिमा यास्तिस्रस्त्रयस्तासामुपाङ्गानि अङ्गोपाङ्गाभिधानि इमान्येवेत्यर्थः ।

- ननु शरीरत्वाविशेषात्तैजसकार्मणयोर्न कथमङ्गोपाङ्गानीत्यत्राह—तैजसकार्मणयोस्त्विति । आत्मप्रदेशतुल्यसंस्थानत्वादिति जीवप्रदेशसंस्थानानुरोधित्वादित्यर्थः । प्रयोजनाभावात्प्रमाणाभावाच्चान्तर्गतिं विहायान्यत्रैतयोस्स्वातन्त्र्येणावर्त्तमानत्वादिति भावः । नन्वौदारिकशरीर-भाजां पृथिव्यप्तेजोवायुवनस्पतीनामप्यङ्गोपाङ्गानि सन्ति नवेत्याशङ्क्यामाह—एवमेकेन्द्र-
- 5 यशरीराणामपीति । यथा तैजसकार्मणयोर्नाङ्गोपाङ्गानि तथा एकेन्द्रियाणां पृथिव्यादीनां यानि शरीराणि तेषामपि नाङ्गोपाङ्गानि भवन्तीति भावः । ननु कथं वनस्पतीनां शरीराणामङ्गोपाङ्गरहितत्वं मूलस्कन्धशाखाप्रशाखात्वकपत्रपुष्पफलादीनामवयवत्वादित्याशङ्क्यामाह—वनस्पत्यादिष्विति । आदिपदेन वायुतेजोबलपृथिवीनां ग्रहणम्, पश्चात्तुपूर्व्यां निर्देशः, वनस्पतौ मूलदिष्ववयवत्वस्य लोकप्रसिद्धतया तस्यैव प्रथममुपन्यासात् । प्रत्येकनामकर्म-
- 10 प्रभावाच्छाखादीनां भिन्नजीवशरीरत्वमेव न त्वङ्गोपाङ्गत्वं ब्रूक्ष्येति भावः । वनधनसंघातनामकर्मणोस्तु शरीरविषयत्वादेव शरीरनामकर्मन्तर्भूततया नात्र तयोः पृथगुपन्यासः कृतः ॥

अथ शारीरिकपुद्गलानां गृहीतानां गृह्यमाणानाञ्च परस्परसंश्लेषे सति अन्योन्यसन्निधानेन च व्यवस्थापिते सति संहन्यमानपुद्गलानां संहननमुपकारि भवति तस्मात्संहननस्वरूपमाह—

- अस्थिरचनाविशेषः संहननम् । उभयतो मर्कटबन्धवद्वयोरस्थनोः
- 15 पट्टाकृतिनाऽपरास्थना परिवेष्टितयोरुपरि तदस्थित्रयमेदिकीलिकात्मकान्यास्थिविशिष्टत्वप्रयोजकं कर्म वज्रर्षभनाराचम् । इदमादिमसंहननम् ॥

- अस्थीति । अस्थनां बन्धविशेष इति भावार्थः । वज्रर्षभनाराचलक्षणमाह—उभयत इति । अत्र वज्रशब्दः कीलिकावचनः, ऋषभशब्दः परिवेष्टनपट्टवचनः, नाराचशब्दस्तु उभयपार्श्ववच्छेदेन मर्कटबन्धनवचनः । तथा च पट्टाकृतितृतीयास्थिपरिवेष्टितोभयपार्श्ववच्छेद्यमर्कटबन्धवद्व्यास्थिद्वयोपरि तदस्थित्रयमेदिकीलिकाकल्पान्यास्थिविशिष्टत्वप्रयोजकत्वे सति कर्मत्वं लक्षणार्थः, विशेषणविशेष्ययोः फलं पूर्ववत् । कर्मप्रकृतिग्रन्थेषूपेक्षे वज्रनाराचकर्मण्यतिव्याप्तिवारणाय पट्टाकृतितृतीयास्थिपरिवेष्टितोभयपार्श्ववच्छिन्नमर्कटबन्धवद्व्यास्थिद्वयप्रयोजककर्मत्वमनुक्त्वा तदस्थित्रयमेदीत्याद्युक्तम्, अस्योत्कृष्टा स्थितिर्देवगतविज्ञान्यथा तु मनुजगतित्वत् ।

१ जीवप्रदेशानुरोधे तैजसं शरीरं, ततो यदेव तस्या तस्या योनौ औदारिकशरीरानुरोधेन वैक्रियशरीरानुरोधेन च जीवप्रदेशानां संस्थानं तदेव तैजसशरीरस्यापि, एवं कार्यवत्स्यापि शायम् ॥ २ ब्रह्मादौ मूल-दिषु प्रत्येकमसंख्येया अपि जीवाः परस्परं विभिन्नशरीरा प्रबलरूपद्वेपोपचितप्रत्येकनामकर्मपुद्गलोदयत परस्परं संहता, शेषद्रव्यसंपर्कमाहृत्यात् परस्परविभिन्नसर्वपक्षातिरिक्तेत्याशयेनाह प्रत्येकेति ॥

नामकर्मैवं षड्विधसंहननेषु प्राथमिकं तदेव च विभागवाक्योदितादिमसंहननशब्देन वाच्यमित्याहेदमिति । संहननं षड्विधमपि औदारिकशरीर एव नान्येषु तेषामस्थादिरहितत्वात् ॥

अथ षड्विधेषु शरीराकृतिविशेषरूपसंस्थानेषु समचतुरस्रसंस्थानस्यादिमस्य प्रयोजकं नामकर्म वक्तुमादौ संस्थानपदार्थमाह—

आकारविशेषसंस्थानम् । सामुद्रिकलक्षणलक्षितचतुर्दिग्भागोपल- 5
क्षितशरीरावयवपरिमाणसादृश्यप्रयोजकं कर्म समचतुरस्रसंस्थानम् ।
इदमादिमसंस्थानम् । तीर्थकरास्सर्वे सुराश्चैतत्संस्थानभाजः ॥

आकारविशेष इति । अवयवरचनात्मिका शरीराकृतिरित्यर्थः । समचतुरस्रसंस्थान-
नामकर्मैव—सामुद्रिकेति । समाः शरीरशास्त्रोक्तप्रमाणलक्षणाविसंवादिन्यः चतस्रोऽक्षयः
चतुर्दिग्भागोपलक्षिताः शरीरावयवा यस्य तच्छरीरं समचतुरस्रं भवति, तथा च सामुद्रि- 10
कलक्षणलक्षितचतुर्दिग्भागोपलक्षितशरीरावयवपरिमाणसादृश्यप्रयोजकत्वे सति कर्मत्वं लक्ष-
णार्थः । यस्य कर्मण उदयात् औदारिकादिशरीराकृतिरूपबोधोमध्येषु समप्रविभागो नान्युता-
नधिकमानोन्मानप्रमाणेनाविकलावयवतया स्वाङ्गलाष्टशतोच्छ्रायेण च युक्ता भवति तत्सम-
चतुरस्रनामकर्मैत्यर्थः । चतुर्दिग्भागोपलक्षितेतिपदं न्यग्रोधपरिमण्डलादावतिप्रसङ्गभङ्गार्थम् ।
इदमिति, समचतुरस्रसंस्थानं विभागवाक्योदितादिसंस्थानपदवाच्यमित्यर्थः । संस्थान- 15
मिदं केवामित्यत्राह—तीर्थकरा इति । च शब्दोऽनुक्तसमुच्चयार्थः, तेन गणधरादिसङ्ग्रहः ।
अस्योक्तद्वया स्थितिर्देवगतिवज्जघन्या तु मनुजगतिवत् ॥

प्रशस्तवर्णादिनामकर्मणो लक्षणमाह—

शरीरवृत्त्याह्लादजनकवर्णोत्पत्तिहेतुभूतं कर्म प्रशस्तवर्णनाम । शरीर-
वृत्त्याह्लादजनकगन्धोत्पत्तिनिदानं कर्म प्रशस्तगन्धनाम । शरीरेष्वाह्ला- 20
दजनकरसोत्पत्तिकारणं कर्म प्रशस्तरसनाम । शरीरवृत्त्याह्लादजनकस्पर्श-
ोत्पादनिदानं कर्म प्रशस्तस्पर्शनाम । इमानि प्रशस्तवर्णचतुष्कशब्द-
वाच्यानि । तत्र शुक्लरक्तपीतनीलकृष्णाः पञ्च वर्णाः । आद्यास्त्रयः
प्रशस्ताः । अन्त्यौ द्वावप्रशस्तौ । सुरभ्यसुरभिभेदेन गन्धो द्विविधः ।
आद्यश्शस्तः, अन्त्योऽशस्तः । रसः कषायास्लमधुरतिक्तकटुरूपेण 25
पञ्चविधः । आद्यास्त्रयश्शुभाः अन्त्यावशुभौ । स्पर्शोऽपि मृदुलघुस्निग्धो-
ष्णकठिनगुरुरूक्षशीतभेदादष्टविधः । आद्याश्चत्वारः प्रशस्ताः, अन्त्या-

स्त्वप्रशस्ताः । शरीरस्यागुरुलघुपरिणामप्रयोजकं कर्म अगुरुलघुनाम । सर्वेषां जीवानामेतत् । परत्रासप्रज्ञाप्रहननादिप्रयोजकं कर्म पराघातनाम । उच्छ्वासनिःश्वासप्राप्तिप्रयोजकं कर्मोच्छ्वासनाम ॥

- शरीरवृत्तीति । स्वशरीरवृत्तीत्यर्थः । वर्ण्यतेऽलङ्कियते गुणवत्क्रियते शरीराद्यनेनेति वर्णः
- 5 शुद्धादिः । यदुदयादौदारिकादिशरीरेषु आह्लादजनकस्य नेत्रानन्दकरस्य वर्णस्योत्पत्तिस्तत्प्रशस्तवर्णनामेत्यर्थः । अप्रशस्तवर्णनामकर्मण्यतिव्याप्तिनिरासायाह्लादजनकेति, प्रशस्तगन्धनामादिकर्मण्यतिव्याप्तिव्युदासाय वर्णेति । असंभववारणाय शरीरवृत्तीति । अस्य पञ्चेन्द्रियवत्परा जघन्या च स्थितिर्विज्ञेया । प्रशस्तगन्धनामाह—शरीरवृत्तीति, गन्ध्यते आघ्रायत इति गन्धः, लक्षणपदकृत्यं स्थितिश्च प्रशस्तवर्णवद्बोध्यः । प्रशस्तरसनामाह—शरीरे-
- 10 ष्विति । कृत्यं स्थितिश्च प्रशस्तवर्णवदेव । प्रशस्तस्पर्शनामाह—शरीरवृत्तीति इदमपि प्रशस्तवर्णवद्बोध्यम्, इमानीति, प्रशस्तवर्णगन्धरसस्पर्शनामकर्माणीत्यर्थः, प्रशस्तेति, विभागवाक्यस्येत्यादिः । वर्णादयः कतिचिदास्तेषु के प्रशस्ता इत्याशङ्क्यामाह—तत्रेति । स्फटिकादाविव शुक्लः, हिङ्गुलकादाविव रक्तः, हरिद्रादाविव पीतः, म्रियङ्गुपर्णादाविव नीलः, कज्जलादाविव कृष्णो वर्णो मान्यः । आद्यास्त्रय इति शुक्लरक्तपीतवर्णा इत्यर्थः, प्रशस्ता इति प्रायश-
- 15 आशयवशात्प्राणिनां बहुभासस्तत्सुखात्मकात्मपरिणामोपकारिण इति भावः । अन्त्याविति, नीलकृष्णावित्यर्थः, अप्रशस्ताविति । अनिष्टौ द्वेभ्यौ सन्तौ स्वाशयापेक्षया दुःखात्मकात्मपरिणामोपकारिणाविति भावः । गन्धभेदमाह—सुरभीति । श्रीखण्डादाविव सुरभिः, लघुनादाविव दुरभिः । आद्य इति, सुरमिरित्यर्थः, शस्त इति, सौमुख्यकारित्वादिति भावः । अन्य इति दुरमिरित्यर्थः, अशस्त इति वैमुख्यकारित्वादिति भावः । रसभेदमाह—
- 20 रस इति । अपक्वकपित्वादाविव कपायः, आम्लवेतप्मादाविदाम्लः शर्करादाविव मधुरः, कोशातक्यादाविव तिक्तः, शुण्ठ्यादाविव कटुः, लवणो मधुरान्तर्गत इत्येके, संसर्गज इत्यपरे । आद्या इति कपायाम्लमधुरा इत्यर्थः । अन्त्याविति तिक्तकटु इत्यर्थः । स्पर्शभेदानाह—स्पर्शोऽपीति । हंसरूनादाविव मृदुः, अर्कतूलादाविव लघुः, घृतादाविव स्निग्धः, वह्मयादाविवोष्णः, पाषाणादाविव कठिनः, वज्रादाविव गुरुः, भस्मादाविव रूक्षः, सृणाला-
- 25 दाविव शीतः । आद्या इति मृदुलघुस्निग्धोष्णा इत्यर्थः, अन्त्या इति कठिनगुरुरूक्षशीता इत्यर्थः । अथागुरुलघुनामकर्मस्वरूपमाह—शरीरस्येति । चत्वारो हि परिणामाः पुद्गलानां गुरुत्व-लघुत्वगुरुलघुत्वागुरुलघुत्वभेदात्, तस्य कर्मण षड्यात्सर्वप्राणिनां शरीराणि स्वस्वापेक्षया नैकान्तेन लघूनि, तथात्वे वायुना विशिष्यमाणानां धारणासंभवात्, न चैकान्तेन गुरुणि,

बोद्धुमशक्यत्वात्, किन्त्वगुरुलघुपरिणामपरिणतानि भवन्ति तदगुरुलघुनामकर्मैत्यर्थः । यद्-
 ध्वं तिर्यग्वा प्रक्षिप्तमपि पुनर्निसर्गादधो निपतति तद्गुरुद्रव्यं यथा लेप्तादि । यत्तु निसर्गत
 एवोर्ध्वगतिस्वभावं द्रव्यं तद्गुरु यथा दीपकलिकादि । यत्तु नोर्ध्वगतिस्वभावं नाप्यधोगति-
 स्वभावं किन्तु स्वभावेनैव तिर्यग्गतिधर्मकं तद्द्रव्यं गुरुलघु यथा वाय्वादि । यत्पुनरु-
 र्ध्वोऽस्तिर्यग्गतिस्वभावानामेकतरस्वभावमपि न भवति सर्वत्र वा गच्छति तदगुरुलघु 5
 यथा व्योमपरमाण्यादि । व्यावहारिकनयमिदं । निश्चयतस्तु एकान्तेन गुरुस्वभावं किमपि
 वस्तु नास्ति, गुरोरपि लेप्तादेः परप्रयोगादूर्ध्वादिगमनदर्शनात्, नैकान्तेन लघुस्वभावं, अति-
 लघोरपि वाय्वादेः करताडनादिनाऽधोगमनादिदर्शनात् । अतो नैकान्तेन गुरु लघु वा
 किमपि वस्तुवस्ति । किन्तु यदिकमप्यत्र लोके औदारिकवर्गणादिकं भूभूधरादिकं वा बादरं
 वस्तु तत्सर्वं गुरुलघु, ज्ञेयं तु भाषाऽऽनपानमनोवर्गणादिकं परमाणुद्रव्यलघुमादिकञ्च 10
 सर्वं वस्तुगुरुलघ्विति बोध्यम् । एवञ्च निश्चयनयेन कस्यापि शरीरस्य लघुत्वाभावात्
 गुरुत्वाभावाच्च गुरुलघुत्वमेव कर्मणातिरिक्तस्य, तत्रागुरुलघुत्वप्रयोजकं कर्म सर्व-
 शरीरिणामित्याशयेनाह—सर्वेषामिति । एतदिति, अगुरुलघुनामकर्मैत्यर्थः, भवतीति
 ज्ञेयः । अत्रागुरुलघुपदेन लघुगुरुपरिणामद्वयस्यैव निरासो बोध्यः, न तु अगुरुलघुनाम-
 परिणामस्यैकस्य ग्रहणम् । व्यवहारनयापेक्षया त्वन्योऽन्यापेक्षया शरीराणि लघूनि गुरुणि 15
 अगुरुलघून्यपि भवन्तीति विज्ञेयम् । अस्य पञ्चेन्द्रियवदेवोत्कृष्टा जघन्या च स्थितिर्भाष्या ।
 अथ पराघातस्वरूपं निरूपयति—परत्रासेति । यदुदयादोजस्य दर्शनमात्रेण वाक्सौष्ठ-
 वेन वा नृपसभामपि गतः सम्यानामपि क्षोभमापादयति प्रतिपक्षप्रतिघातञ्च विधत्ते
 तत्पराघातनामेत्यर्थः । कृत्यं विशेषणविशेष्ययोः पूर्ववत् । स्थिती चोभयविधे पञ्चेन्द्रिय-
 वत् । उच्छ्वासनामकर्म निरूपयति उच्छ्वासेति । ऊर्ध्वगामी वायुरुच्छ्वासः, अधोगतिमात्रं 20
 वायुर्निश्वासः प्राणापानापरनामानावेतौ, तौ चानन्तप्रदेशस्कन्धपुद्गलपरिणामजन्यौ, तयोः
 प्राप्तिर्लघ्विः तत्प्रयोजकं कर्म उच्छ्वासनामकर्म । उच्छ्वासनिःश्वासप्रहणमोक्षणलब्धेचच्छ्वा-
 सनामकर्मसाध्यत्वादौदयिकीनामपि लब्धीनां सम्भवात्, तादृशलब्धेर्व्यापारण एव च
 श्वासोच्छ्वासपर्यार्हेतुत्वादिति भावः । उच्छ्वात्मनिःश्वासलघ्विप्रयोजकत्वे सति कर्मत्वं लक्ष-
 णार्थः । पदकृत्यं स्पष्टम्, उभयविधा स्थितिः पञ्चेन्द्रियवत् ॥

१ निश्चयनये औदारिकनैमित्तिकव्यवहारकृतैजसद्रव्याणि वादरूपत्वाद्गुरुलघूनि, कर्मणमनोमापादिद्रव्याणि
 त्वगुरुलघूनि, वादरनामकर्मोदयवर्त्तिनीवाना शरीराणि बादराप्यन्यानि गुरुलघूनि, सूक्ष्मनामकर्मोदयवर्त्तिनीवं-
 शरीराणि सूक्ष्मपरिणतानीतराप्यगुरुलघूनि । तथा च गुरुलघुकं शरीरं प्रतीत्य नारकादयो गुरुलघुका, जीवं
 कर्मणश्च प्रतीत्यागुरुलघुका भवति ॥

अथाऽऽतपादिनामकर्माण्याचष्टे—

स्वरूपतोऽनुष्णानां शरीराणामुष्णत्वप्रयोजकं कर्माऽऽतपनाम् ।
तच्च भानुमण्डलगतसूकायिकानाम् । गात्राणामनुष्णप्रकाशप्रयोजकं
कर्माद्योतनाम् । तच्च यतिदेवोत्तरवैक्रियचन्द्रग्रहतारारत्नादीनाम् । प्रश-
5 स्तगमनहेतुः कर्म शुभस्वगतिनाम् ॥

- स्वरूपत इति । यस्य कर्मण उद्याज्जन्तुशरीराणि स्वभावेनानुष्णान्यपि उष्णप्रकाश-
रूपमुष्णत्वं लभन्ते तदातपनामकर्मैत्यर्थः । स्वरूपतोऽनुष्णशरीरसम्भूतोष्णप्रकाशप्रयोजक-
कर्मत्वं लक्षणार्थः । वह्निशरीरोष्णस्पर्शस्य स्पर्शनामकर्मोदयजन्यत्वात्तत्रातिव्याप्तिवारणाय
स्वरूपतोऽनुष्णेति । तादृशकर्मोदयः कुत्रेत्यत्राह—तथेति । भानुमण्डलादिगतानां पृथिवी-
10 कायिकानामेवेत्यर्थो विपाकामिप्रायेणेदम्, न तु बहौ तद्विपाकः, प्रवचने प्रतिषेधात्,
तत्रोष्णत्वस्योष्णस्पर्शनामोदयेन प्रकाशकत्वस्य चोत्कटलोहितवर्णनामोदयेन संभवात् ।
स्थिती च पञ्चेन्द्रियवत् । उद्योतनामस्वरूपमाह—गात्राणामिति । शरीरवृत्त्यनुष्णप्रकाश-
प्रयोजकत्वे सति कर्मत्वं लक्षणं, कृत्यं पूर्ववत्, अस्य विपाकस्थानमाह—तथेति । विहितो-
त्तरवैक्रियाणां मुनिदेवानां तथा चन्द्रादीनामित्यर्थः । स्थिती पञ्चेन्द्रियवदेव । अथ शुभ-
15 स्वगतिनामाह—प्रशस्तेति । प्रशस्तगमनहेतुत्वे सति कर्मत्वं लक्षणम्, विशेषणविशे-
ष्यकृत्यं प्राप्तवत् । कुलगतावतिव्याप्तिवारणाय प्रशस्तेति, हंसगजवृषादीनामिव प्रशस्ता
गतिर्प्राप्ता, सिद्धजीवपुद्गलानां गतिस्तु स्वाभाविकी, न चास्य कर्मण उदयः पक्ष्यादि-
ष्वेव स्यान्न मनुजादौ तेषामाकाशे गत्यभावात् शुभस्वगतिरिति वाच्यम्, विहायसत्सर्व-
गतत्वेन गतिमात्रस्याकाश एव भावात्, न च तर्हि शुभगतिनामेत्येवोच्यतां किं स्वपदेन
20 व्यावर्त्याभावादिति वाच्यम्, संशयज्यबच्छेदार्थं तद्विशेषणोपादानात्, अन्यथा देवत्वादि-
पर्यायपरिणतिप्रयोजककर्मणश्शङ्कया पौनरुक्त्याशङ्कया स्यादिति भावः । तत्त्वार्थभाष्ये तु
लब्धिशिक्षर्द्धिप्रत्ययस्याकाशगमनस्य जनकं विद्यायोगतिनामेति दृश्यते । व्याख्या च
लब्धिर्देवादीनां देवोत्पत्त्यदिनामाविनी, शिक्षया ऋद्धिः शिक्षर्द्धिः, तपस्विनां प्रवचनम-
धीयानानां विद्याद्यावर्तनप्रभावाद्वाऽऽकाशगमनस्य, लब्धिशिक्षर्द्धिहेतोर्जनकं विद्यायोगति-
25 नामेति । अस्य परा स्थितिर्देवगतिवत्, जघन्या तु मनुजगतिवत् ॥

१ यतिदेवैर्मूलशरीरापेक्षोत्तरकाल क्रियमाण वैक्रिय यतिदेवोत्तरवैक्रियशुचत इत्याक्षयेनाह विहितेति ॥
२ गतिर्द्विविधा भावगतिः कर्मगतिश्चेति, अथा पश्चास्ति कायानां, परिणामाप्रयत्नात् कर्मगतिर्द्विविधा विश-
योगतिः चलनगतिश्चेति, विद्यायोगतिनामोदयवदेका जीवः प्रथमगतिमन्त, चलनगतिं प्रतीत्य सर्वे जीवाः पुद्ग-
लाश्च, सिद्धास्तु सिद्धिसौत्रगमनकाल एव न पश्चादिति बोध्यम् ॥

अथ निर्माणनामकर्माचष्टे—

जातिलिङ्गाङ्गप्रत्यङ्गानां प्रतिनियतस्थानसंस्थापनाप्रयोजकं कर्म निर्माणनाम ॥

जातीति । जातिरेकेन्द्रियादिस्तत्र स्वस्वजात्यनुसारेणेति यावत्, लिङ्गं खयादीनां यद-
साधारणं चिह्नं, तस्याङ्गानां प्रत्यङ्गानाञ्च प्रतिनियतस्थानेषु वा संस्थापना व्यवस्था तत्र 5
प्रयोजकं यत्कर्म तन्निर्माणनामकर्मैत्यर्थः, जातिलिङ्गाङ्गप्रत्यङ्गविषयकप्रतिनियतस्थानव्यव-
स्थाप्रयोजकत्वे सति कर्मत्वं लक्षणार्थः । अङ्गोपाङ्गनामकर्मादावतिव्याप्तिवारणाय प्रति-
नियतस्थानव्यवस्थेति पदम् । तदिदं कर्म सूत्रधारसन्निभम्, तदभावे हि निर्वर्तितानामप्यङ्गो-
पाङ्गनामादिकर्मणा शिरडरआदीनां नियतस्थानवृत्तितानियमो न स्यादिति भावः, अस्यो-
भयविधा स्थितिः पञ्चेन्द्रियवत् ॥

10

अथ त्रसनामकर्माभिषेते—

उष्णाद्यभितप्तानां स्थानान्तरगमनहेतुभूतं कर्म त्रसनाम ।

उष्णादीति । उष्णादीत्युपलक्षणं तथा च सति कारण इति भावः । इष्टञ्च विहायो-
गत्यादावतिप्रसङ्गभङ्गाय । विशेषणविशेष्यपदफलं पूर्ववत् । न च गर्माण्डजमूर्च्छितसुषु-
प्तादीनां त्रसत्वं न स्यात्, भयहेतुप्राप्तावपि चलनाभावात्तथा चाव्याप्तिरिति वाच्यम्, तत्रापि 15
स्थानान्तरगमनयोग्यताया भावात् । पञ्चेन्द्रियवदस्य स्थिती बोध्ये ॥

वादरनामाह—

चक्षुर्वेद्यशरीरप्रापकं कर्म वादरनाम ॥

चक्षुर्वेद्येति । अत्र चक्षुर्वेद्यत्वं नाम स्थूलतापरिणामो विवक्षितः, तथा च यस्योदयात्
पृथिव्यादेरेकैकस्य जन्तुशरीरस्य चक्षुर्ग्राह्यत्वाभावेऽपि बहूनां समुदाये स्थूलत्वपरिणामभा- 20
वाच्चक्षुषा ग्रहणं भवति तद्वादरनामेति भावः । सूक्ष्मनामकर्मादावतिव्याप्तिवारणाय चक्षुर्वे-
द्येति । चक्षुर्ग्राह्ययोग्यशरीरनिर्वर्तकत्वे सति कर्मत्वं लक्षणार्थस्तेन प्रत्येकं पृथिव्यादिशरीराणां
प्रत्येकं चक्षुर्वेद्यत्वाभावेऽपि स्थूलत्वपरिणामयोग्यत्वान्नाव्याप्तिः । विबुद्धावधिवेद्यशरीरप्रा-
पकसूक्ष्मनामकर्मण्यतिव्याप्तिवारणाय चक्षुरिति । अस्य स्थिती पञ्चेन्द्रियवत् ॥

१ जीवविपाक्यप्येतच्छरीरपुद्गलेष्वपि कश्चिदभिव्यक्तिं दर्शयति, न च जीवविपाकिर्मणश्चरीरे स्वसक्ति-
प्रकटनमसङ्गतमिति वाच्यम्, क्रोधादेर्जीवविपाकिनोऽपि कृपितनरशरीरे भ्रमप्रादिवचनदर्शनात्, कर्मशक्तैर्वि-
चित्रत्वाच्च ॥

पर्याप्तनामकर्माह—

स्वयोग्यपर्याप्तिनिर्वर्त्तनशक्तिसम्पादकं कर्म पर्याप्तनाम ॥

स्वयोग्येति । यदुदयादात्मा स्वस्वयोग्याः पूर्वोदिताः पर्याप्तीः प्राप्नोति तत्पर्याप्तनाम-
कर्मैत्यर्थः । स्वयोग्यपर्याप्तिनिर्वर्त्तनशक्तिसम्पादकत्वे सति कर्मत्वं लक्षणार्थः । स्वयोग्यायाः
5 पर्याप्तेः पूर्णतानिर्वर्त्तिका याश्शक्त्यः पर्याप्तिसंज्ञास्तासां सम्पादकमित्यर्थः । स्वयोग्यपर्याप्त्या-
त्मकशक्तिसम्पादकत्वे सति कर्मत्वस्यापर्याप्तनामकर्मणि सत्त्वादतिव्याप्तिरनः पर्याप्तिनिर्वर्त्त-
नेति शक्तेर्विशेषणम्, अपर्याप्तानामपि पर्याप्तयो भवन्ति, परन्तु परिपूरिमतां नासादयन्ति,
अपर्याप्ता एव ते भ्रियन्त इति न दोषः । अस्यापि स्थिती पञ्चेन्द्रियवदेव ॥

अथ प्रत्येकनामकर्मं वक्ति—

10 **प्रतिजीवं प्रतिशरीरजनकं कर्म प्रत्येकनाम ॥**

प्रतिजीवमिति । जीवं जीवं प्रतीत्यर्थः, तथा च प्रतिजीवं भिन्नभिन्नशरीरनिर्वर्त्तकत्वे
सति कर्मत्वं लक्षणम् । भिन्नभिन्नेति पदन्तु साधारणनामकर्मणि व्यभिचारवारणाय ।
तस्योदयो नारकाभरमनुष्यद्वीन्द्रियादिषु पृथिव्यादिषु कपित्वादिवृक्षेषु च, कपित्वादिवृक्षाणां
मूलस्कंधादौ प्रत्येकमसंख्येयजीवत्वेऽपि शरीराणामन्यान्यत्वाच्च कोऽपि विरोधः । पञ्चेन्द्रि-
15 यवत्परा जघन्या च स्थितिः ॥

स्थिरनामकर्मं लक्षयति—

शरीरावयवादीनां स्थिरत्वप्रयोजकं कर्म स्थिरनाम ॥

शरीरेति । यस्योदयाच्छिरोऽस्थिदन्तादीनां शरीरावयवानां स्थिरता भवति तत्स्थि-
रनामकर्मैत्यर्थः । शरीरावयवस्थैर्यथाप्रयोजकत्वे सति कर्मत्वं लक्षणम्, अङ्गोपाङ्गनामकर्मादौ
20 व्यभिचारवारणाय स्थैर्येति । अस्य परा स्थितिर्देवगतिवदपरा तु मनुजगतिवत् ॥

शुभनामकर्माभिधत्ते—

उत्तरकायनिष्ठशुभत्वप्रयोजकं कर्म शुभनाम ॥

उत्तरेति । नाभेरुपरितनावयवसमूह उत्तरकायः, तत्र यच्छुभत्वं पादादौ स्पर्शेन
परस्य शुभभावोत्पादात् पवित्रता शिर आदीनां तज्जिदानभूत कर्मैत्यर्थः । सातादौ पुण्य-

कर्ममात्रे शुभत्वप्रयोजकत्वे सति कर्मत्वस्य सत्त्वाद्ब्यभिचारवारणायोत्तरशरीरनिष्ठेति ।
स्थिरनामकर्मवदस्य स्थिती ॥

अथ सौभाग्यनामकर्माऽऽख्याति—

अनुपकारिण्यपि लोकप्रियतापादकं कर्म सौभाग्यनाम ॥

अनुपकारिण्यपीति । अनुपकर्त्ता यो लोकानां प्रियो भवति यदुदयात्तत्सौभाग्यना- 5
मेत्यर्थः । प्रियत्वं च मनस आह्लादकारित्वं, प्रशस्तवर्णादावतिप्रसङ्गवारणायानुपकारिण्य-
पीति । अनुपकारिण्यपि पुत्रादौ मोहनीयनिबन्धनप्रियत्वसम्भवेन तत्र व्यभिचारनिरसनाय
लोकैति । देवगतिवत्परा स्थितिर्भूजगतिवज्जघन्या ॥

सम्प्रति सुस्वरनाम सूचयति—

कर्णप्रियस्वरवत्त्वप्रयोजकं कर्म सुस्वरनाम । वचनप्रामाण्याभ्युत्था- 10
नादिप्रापकं कर्माऽऽदेयनाम ॥

कर्णेति । यस्योदयात् उच्चरितशब्दो मधुरो गम्भीर उदारो भूयः प्रीतिकरश्च भवति
तत्सुस्वरनामेत्यर्थः । सुस्वरनामकर्मणि व्यभिचारवारणाय कर्णप्रियेति । सौभाग्य-
वदस्य स्थिती । आदेयनामाचष्टे वचनेति । यस्य वचनं युक्तिरिक्तमपि प्रामाण्यमास्कन्दति
यदुदयात् यस्य च दर्शनमात्रेण लोकोऽभ्युत्थानादि समाचरति तदादेयनामेत्यर्थः । स्थिती 15
च सौभाग्यवत् ॥

यशःकीर्तिनाम वक्ति—

यशःकीर्त्युदयप्रयोजकं कर्म यशःकीर्तिनाम । एकदिग्गमनात्मिका
कीर्तिः । सर्वदिग्गमनात्मकं यशः । दानपुण्यजन्या कीर्तिः । शौर्यजन्यं
यश इति वा । इमानि त्रसदशकानि ॥

20

यश इति । यस्योदयेन यशःकीर्त्तिं भवतस्तद्यशःकीर्तिनामेत्यर्थः । न चास्योदयेऽपि
कचिन्न यशःकीर्त्तिं भवत इति वाच्यम् । सद्गुणमध्यस्थपुरुषापेक्षयैव तदुदयाभ्युपगमात् ।
तेन केनचिद्यशःकीर्त्तिभ्यां कीर्त्तित एवायशःकीर्त्या कीर्त्तितोऽपि न क्षतिः । चतुष्टास्य
स्थितिर्देवगतिवत् जघन्या तु मुहूर्त्ता अष्टौ, अवाधा चान्तर्मुहूर्त्तकालः । ननु यशःकीर्त्योः
पर्यायत्वात्कथं द्वन्द्वाश्रयेण भेद उच्यते इत्यत्राह—एकेति, एकदिग्गवापिनी पुण्यगुणख्यातिः 25

कीर्तिरित्यर्थः, सर्वेति, सर्वदिग्व्यापिनी गुणख्यातिर्यज्ञ इत्यर्थः । प्रकारान्तरेणाह—दानेति, अथवा पराक्रमतपस्यागाद्युद्धृतयशसा यत्कीर्त्तनं श्लाघनं सा यशःकीर्तिरिति तृतीयातत्पुरुषोऽपि भाव्यः । त्रसनामकर्मप्रभृति यज्ञःकीर्तिनामपर्यन्तं यावत् दश नामकर्माणि विभागवाक्योक्तत्रसदशकशब्दवाच्यानीत्यभिप्रायेणाह इमानीति ॥

४ अथ देवायुषो लक्षणमाह—

देवभवनिवासकारणायुः प्रापकं कर्म देवायुः ॥

- देवभवेति । भवः संसारः, चतुर्गतिको देवमनुष्यतिर्यङ्मनरकमेवात् । तत्र भवनिवासे आभ्यन्तरं कारणमायुः । तत्र यस्य भावादात्मनो जीवितं यद्भावाच्च भरणमुच्यते तदायुः यत्सन्निधानाद्वा जीवेन शेषप्रकृतय उपभोगायाऽऽनीयन्ते तदायुस्सोपक्रमानिरुपक्रम-
- 10 भेदभिन्नं पौल्लिकिञ्च । आगमोक्तैरुपक्रमैरध्यवसायाद्यैर्बहुना कालेन वेद्यमपि यदल्पकालेन मुच्यते तत्सोपक्रममायुः । तच्च बन्धनसमये शून्यं बद्धं शक्यार्पवर्तनं तथा । यत्तु बन्धनसमये गाढं बद्धं क्रमवेद्यकलं अशक्यपारवर्तनं, अध्यवसानादिभ्यो निर्गतञ्च तन्निरुपक्रमम् । तत्रानपवर्त्यायुष औपपातिका अन्त्यदेहाः, तीर्थकरचक्रवर्त्यैश्चक्रवर्तिनोऽसङ्ख्येयवर्षायुषो मनुष्यास्तिर्यग्योनिजाश्च । शेषा मनुष्यास्तिर्यग्योनिजाः सोपक्रमा निरुपक्रमाश्चापवर्त्यायुषोऽ-
- 15 नपवर्त्यायुषश्च भवन्ति । तत्रायुषो बन्धकाः सन्धद्भिर्मध्याह्णविरहिता मिथ्याहृष्टेरारभ्याप्रमत्तगुणस्थानं यावत् षट्सु स्थानेषु जन्तवोऽज्जघन्योत्कृष्टाध्यवसायविशेषभाजः पृथुक्वायास्साद्यध्रुवायुर्विकल्पयुजः । अप्रमत्तगुणस्थानवर्तिनस्तु निष्ठापका एव । तथा नारकदेवासंख्येयवर्षायुष्कतिर्यङ्मनुष्याः षण्मासावशेषायुषोऽप्यमवजीवितं बभूवन्ति । शेषास्तु निजायुषस्तृतीये नवमे सप्तविशेऽवशेषायुर्भागे तद्बभूवन्ति । तत्रापि पृथिव्यप्तेजोवायुवनस्पतिद्वित्रिचतु-
- 20 रिन्द्रियाणां निरुपक्रमायुषाञ्च पञ्चेन्द्रियाणां नियमतस्तृतीये, सोपक्रमायुषाञ्च पञ्चेन्द्रियाणां तृतीये नवमे सप्तविशे वा भागेऽवशेषेऽवशिष्टान्तर्मुहूर्तायुषि वा बन्धो बोध्यः । इयमेव भवस्थितिः । एवञ्च देवभवनिवासे हेतुभूतं यदायुः तत्प्रापकं कर्म देवायुर्नामैत्यर्थः । देवभवनिवासहेत्यायुःप्रापकत्वे सति कर्मत्वं लक्षणार्थः, मनुष्यायुरादौ व्यभिचारवारणाय हेतुत्वं देवपदमप्यत एव । अस्य परा स्थितिक्षयक्षिप्तसागरोपमा, पूर्वकोटित्रिभागोऽबाधा, जघन्या
- 25 च दशवर्षसहस्राणि, अबाधा त्वन्तर्मुहूर्तम् । आयुषोऽबाधायां भङ्गचतुष्टयं पूर्वकोट्यायुष्को मनुजस्त्रिभागावशेषे आयुष्युत्कृष्टस्थितिकमागमिदेवमवायुपं यदा बध्नाति तदोत्कृष्टस्थि-

१. यंऽपवर्त्यायुषस्तेषां विषसन्नकष्टकादिभिः क्षुत्पिपासादिभिश्चायुरपवर्त्यते, षाट्ति कर्मफलस्थान्तर्मुहूर्ता-
रुपभोगोऽपवर्तना, तेन न कर्मण कृतनाशकृताभ्यागमादिप्रसक्तिः । २. एते सोपक्रमा निरुपक्रमाश्च ।

त्युत्कृष्टावाधात्मकः प्रथमो भङ्गः । स एव जघन्यमध्यमायुष्को वा मनुजोऽन्तर्मुहूर्त्तावशिष्ट आयुष्युत्कृष्टस्थितिकमागामिदेवमवायुपं वज्ज्नाति यदा तदोत्कृष्टस्थितिजघन्यावाधात्मको द्वितीयः । पूर्वकोट्यायुष्को मनुजो यदा पूर्वकोटिनिमागावशेष आयुषि दशसहस्रप्रमाणं जघन्यस्थितिकं देवायुर्वज्ज्नाति तदा देवायुरपेक्षया जघन्यस्थित्युत्कृष्टावाधात्मकस्तृतीयः । जघन्यायुष्कोऽन्तर्मुहूर्त्तावशेष आयुषि दशवर्षसहस्रात्मकं यदा देवायुर्वज्ज्नाति तदा जघ- 5 न्यस्थितिजघन्यावाधात्मको भङ्गश्चतुर्थ इति ॥

अथ मनुजायुराह—

मनुजभवनिवासनिदानायुः प्रापकं कर्म मनुजायुः । तीर्थगभवनिवासहेत्वायुः प्राप्तिजनकं कर्म तीर्थगायुः ॥

मनुजभवेति । स्पष्टं लक्षणम्, त्रिपल्योपमा परा स्थितिः । जघन्या तु क्षुल्लकभवप्रमाणा, 10 अबाधाऽन्तर्मुहूर्त्तकालः । तीर्थगायुराह—तीर्थगिति, लक्षणं स्पष्टम् । यावत्त्वायुःपरि-समाप्तिं कदापि मृत्युसमीहाभावादिदमाह्लादजनकत्वाच्छुभम् । तीर्थगतितीर्थगानुपूर्वौ तु संछिष्टाध्यवसायैरात्मसात्क्रियमाणत्वेनाश्रुमत्वात्पापात्मके इति । परा स्थितिः त्रिपल्योपमा, अपरा चान्तर्मुहूर्त्तम् ॥

तीर्थकरनामकर्माह—

15

अष्टमहाप्रातिहार्याद्यतिशयप्रादुर्भवननिमित्तं कर्म तीर्थकरनाम ॥ .

अष्टेति । 'अशोकवृक्षः सुरपुष्पवृष्टिर्दिन्यध्वनिश्चासुरमासनञ्च । भामण्डलं दुन्दुमि-
रावपत्रं सत्प्रातिहार्याणि जिनेश्वराणां'मिति श्लोकेऽष्टौ प्रातिहार्याणि प्रतिपादितानि प्राङ्गाणि ।
अष्टमहाप्रातिहार्याद्यतिशयप्रादुर्भावनिमित्तत्वे सति कर्मत्वं लक्षणम् । विशिष्टार्द्धियुक्तानां चक्र-
धरत्वादीनामुच्चैर्गोत्रेऽतिन्यासिवारणायाष्टविधप्रातिहार्यादीति । गणधरत्वन्तु श्रुतज्ञानावरण- 20
क्षयोपशमनिमित्तत्वाच्च तीर्थकरनामवत् गणधरनामकर्मोपसंख्यानोपत्तिः । न च तीर्थकर-
स्यापि श्रुतज्ञानावरणक्षयोपशमो वा चक्रधरादीनामिवोच्चैर्गोत्रविशेषो वा निमित्तमस्त्विति
वाच्यं तीर्थप्रवर्त्तनफलत्वेन तीर्थकरनामकर्मणोऽभ्युपगमादिति । अस्त्योत्कृष्टा स्थितिः सागर्हो-
पमकोटीकोटेरन्तः । अबाधान्तर्मुहूर्त्तमेवमेव जघन्या स्थितिरपि किञ्चिन्न्यूना ॥ एतेकर्म

१. एतच्चकर्म मनुजगतित्थ एव पुरुषः सौ नपुंसको वा तीर्थकरमवाप्त्युत्तस्तृतीयमर्थं प्राप्य वज्ज्नाति,
वचोऽयं निकाचनारूपवन्वापेक्षया, अनिकाचनारूपस्तु तृतीयमवाप्त्यागपि, जघन्यतोऽप्यन्तस्सागरोपमकोटी-
कोटिप्रमाणत्वात्, तत्र निकाचितमवन्ध्यफलमितरसूत्रमथापि । निकाचनारूपस्य तृतीयमवादाभ्य आनुत्ती-

विश्वेः स्थानकानामाराधनात् सम्यक्त्वशालिना नृगतावेव तृतीये भवे निकाच्यते । केव-
लोत्पत्त्यनन्तरमस्योद्भूतः, धर्मोपदेशनादिभिश्चैतदगलान्या वेद्यत इति ॥

तदेवं द्विचत्वारिंशद्विधानि पुण्यकर्माण्यभिधायतद्धेतूनामभ्यवसायविशेषप्रभवसुपात्र-
दानादीनामपि पुण्यफलदत्वेन पुण्यरूपत्वमित्यभिमतमन्यमानः पुण्यस्य द्वैविध्यमादर्शयति—

5 पुण्यमिदं कार्यकारणभेदेन द्विविधम् । एतानि कर्माणि कार्यरूपाणि
जीवानुभवप्रकाराणि । एतेषां हेतवस्तु सुपात्रेभ्यो निरवयवान्नवसतिवा-
सोजलसंस्तारकादीनां प्रदानं, मनसश्शुभसंकल्पः, वाक्काययोश्शुभन्या-
पारः, जिनेश्वरप्रभृतीनां नमनादय इति दिक् । इति पुण्यनिरूपणम् ॥

पुण्यमिदमिति । पवित्रीकरणनिदानं पुण्यमिदमित्यर्थः । एतानीति साताद्विचत्वा-
10 रिंशद्विधानि कर्मप्रकृतिप्रगल्भानुसारीणि कर्माणि भूतव्रत्यनुकम्पादिफलकानि कार्यरूपाणि जीवैः
सुखादिरूपेणानुभवनीयानीत्यर्थः । कारणात्मकपुण्यमाह—एतेषामिति । द्वाचत्वारिंशद्विधानां
कर्मणामित्यर्थः । हेतव इति नमनादय इत्यग्रेतनेनान्वयः, भवन्तीति शेषः । सुपात्रेभ्य इति, सम्य-
गदर्शनज्ञानचारित्र्यतपस्सम्पन्नेभ्य इत्यर्थः, निरवयवस्यान्नस्य सुरमिषवर्णस्निग्धमधुरत्वादिति-
रच्युतस्य शालिग्रीहिगोधूमादिनिष्पन्नस्याशनस्य, वसतेर्वाससो जलस्य संस्तारकादीनाञ्च
15 प्रदानम्—अनसूयाऽविषादादरपरमग्रीविकुञ्जलाभिप्रायदृष्टफलानपेक्षानिरुपधित्वानिदानत्वादि-
गुणयुतदादृक्कृतातिसर्गः, पुण्योपचयनिर्जराहेतुः, मनसः शुभसंकल्प इति, अनभिध्यादिधर्म-
शुक्लभ्यानध्यायित्वादय इत्यर्थः, वाक्काययोः शुभन्यापार इति, अहिंसाऽस्तेयादयश्शुभः काय-
योगः, असावद्यादिवचनमागमविहितभाषणं च शुभवाग्योगः, योगैरेभिस्त्रिभिश्शुभकर्मण
आप्तवो भवति । जिनेश्वरेति तीर्थपत्याचार्योपाध्यायादीनामित्यर्थः, यद्यपि वस्तुतो मनोवाक्का-
20 यानां शुभन्यापारस्यैव द्विचत्वारिंशद्विधस्य पुण्यस्य कारणत्वं तथापि किञ्चिद्विस्तरेण
सामान्यश्रेयोभीकाणां बोधाय तस्यैव प्रपञ्च आदर्शितः । न च पुण्यस्यापि पापवत्पारतन्त्र्या-
विशेषात्तयोर्भेदोऽनुचित इति वाच्यम् इष्टानिष्टनिमित्तमेवातत्तत्तद्धेः । इष्टगतिजातिशरी-
रेन्द्रियविषयादीनां हि निर्वर्तकं पुण्यम् । अनिष्टगत्यादीनां निर्वर्तकं पापमिति वैचिन्नं
सुप्रसिद्धमेवेति ॥

शेकरभवेऽपूर्वकरणस्य सख्येययागा, तत ऊर्ध्वं व्यवच्छेदः, केवलज्ञानोत्पत्तौ चाष्टमहाप्रातिहार्यादिरूपे सुरेन्द्रकृते
पूजोपचारे सति सदेवमनुब्राह्मणा परिषदि ग्लानिपरिहारेण धर्मोपदेशना अतचारित्ररूपधर्मप्ररूपणलक्षणया
चद्विजिज्ञता देहसौगन्ध्यादिभिरतिशयैः पञ्चत्रिंशता बुद्धिवचनातिशयैस्तद्वेद्यत इति भावः ॥

तत्र कर्मप्रकृतयः सामान्यतो द्विविधाः, धार्तिका अघातिकाश्चेति, ज्ञानदर्शनावरण-
 मोहान्तराया धातिका; अपरा अघातिकाः । धातिकास्तु सर्वधातिका देशधातिकाश्चेति
 द्विविधाः । तत्र केवलदर्शनावरणनिर्द्वाप्रचलाप्रचलास्थानर्द्धिनिर्द्वाप्रचलाकेवलज्ञानावरण-
 द्वादशकषायमिथ्यात्वाख्या विंशतिप्रकृतयस्सर्वधातिकाः । ज्ञानावरणचतुष्कदर्शनावरणत्रया-
 न्तरायपञ्चकसंज्ञवलननोक्तपायसंज्ञका देशधातिनः । एवं शरीराङ्गोपाङ्गनिर्माणसंचातसंस्थान- 5
 संहननस्पर्शरसगन्धवर्णागुरुलघुपराघातोपघाताऽऽतपोद्योतप्रत्येकसाधारणस्थिरास्थिरशुभाशु-
 भनामकर्माणि पुद्गलविपाकप्रदानि, आनुपूर्वी तु क्षेत्रविपाककरा, आयुर्मेवधारणफलं, अवं-
 शिष्टाः प्रकृतयो जीवविपाकहेतवो बोध्याः । एवं नारकादिचतुर्गतिषु नरकगतौ तावत्सा-
 तपञ्चेन्द्रियवैक्रियतद्गोपाङ्गतैजसकर्मणवर्णचतुष्कागुरुलघुपराघातोच्छ्वासनिर्माणत्रसवावर-
 पर्याप्तप्रत्येकस्थिरशुभनामानि कर्माणि उद्यापेक्षया वर्तन्ते । तिर्यग्गतौ मनुज्यत्रिकासुरत्रिका- 10
 ऽऽहारद्विकतीयैकरनामकर्माणि विनाऽन्यानि वर्तन्ते । मनुजगतौ सुरत्रिकतिर्यगायुरातपना-
 मानि पञ्चविहायान्यानि वर्तन्ते । देवगतौ तु मनुजत्रिकतिर्यगायुरौदारिकद्विकातपाहारक-
 द्विकतीयैकरनामानि वर्जयित्वा शेषाणि वर्तन्त इत्यादि विषयबाहुल्याभिप्रायेण विगित्युक्तम् ।
 दिक्मात्रेणात्र पुण्यतत्त्वं व्यावर्णितं विस्तरस्तु प्रवचने द्रष्टव्यमिति भावः । पुण्यतत्त्ववर्णनं
 निगमयति इतीति ॥

15

इति तपोगच्छनभोमणिधूमिज्जयानन्वसूरीश्वरपट्टालङ्कारभीमद्विजयकमलसूरीश्वर
 चरणनलिनविन्यस्तमकिमरेण तत्पट्टचरेण विजयलब्धिसूरीणा विनिमित्तस्य
 तत्त्वन्यायविभाकरस्य स्वोपज्ञायां न्यायप्रकाशव्याख्यायां पापनिरूपणे नाम
 चतुर्थः किरणः ॥

अथ पञ्चमः किरणः

20

अथावसरसङ्गत्या पापतत्त्वं निरूपयितुमुपक्रमते—

दुःखोत्पत्तिप्रयोजकं कर्म पापम् ॥

दुःखोत्पत्तीति । विरोधिद्रव्योपनिपातादभिमतवियोगानिष्टसंयोगानिष्टश्रवणादेः पीडा-

१. केवलदर्शनज्ञानयोस्सर्वविमलान्तरावरणद्वयोस्सर्वधातित्वं न तु दर्शनज्ञानमात्रावरणत्वात्, तथात्वे-
 जीवस्याजीवत्वापत्तेः । २. स्वस्वविषयाणां सर्वात्मना घातकत्वासम्भवादिति भावः । अघातिकास्तु न
 ज्ञानादिगुणं घातयन्ति, किन्तु सर्वदेवधातिनीमिस्सह वेद्यमानास्सर्वदेवधातिरसविपाकं दर्शयन्ति, यथा सौरे-
 रसहासौरसौर इवावभासते ॥ ३. शरीरान्तर्गतपुद्गलेष्वात्मीयशक्तिप्रदर्शनात् । क्षेत्रेति, आकाश एव
 स्वशक्तिप्रदर्शिका, विग्रहगतावेवास्या उद्यादिति भावः । भवेति, स्वयोग्यश्रवणबोदधीसर्ष, नान्य-

लक्षण आत्मनः परिणामो दुःखमित्यर्थः । दुःखोत्पत्तिप्रयोजकत्वे सति कर्मत्वं लक्षणं विशेष-
णानुपादाने सातादौ विशेष्यानुपादाने कालादिसमवाये व्यभिचारादुभयम् । न चेदृशदुःखो-
त्पत्तिप्रयोजकत्वे कर्मत्वस्यासातवेदनीय एव सत्त्वान्मतिज्ञानावरणादावव्याप्तिः । उक्तञ्च
तत्त्वार्थसूत्रकृता-“दुःखशोकतापाक्रन्दनवधपरिदेवनान्यात्मपरोभयस्थानान्यसद्वेदनीयस्ये”ति,
5 ज्ञानदर्शनावरणादीनां प्रदोषनिह्वादिजनकत्वेन न दुःखोत्पत्तिहेतुत्वमिति वाच्यम् । मतिज्ञाना-
वरणादीनामपि परम्परया दुःखोत्पत्तिहेतुत्वात् साक्षाद्भि फलं प्रदोषनिह्वादयः । ननु पुण्य-
मेकमेवास्तु न पापम्, न च दुःखोपपत्तिः कस्यापि न स्यादिति वाच्यम् । पुण्यस्य तारतम्येन
तदुपपत्तेः । परां काष्ठाभासादितस्य पुण्यस्यातिशयमुखं फलं, तस्यैव च तारतम्ययोगेनापकर्षात्
मुखस्यापि हान्या तदपेक्षया तत्सुखस्य दुःखत्वम्, एवमेव परमजघन्यस्य पुण्यलेशस्य नरकदुःखं
10 फलमिति कस्यापि दोषस्याभावात्पापलक्षणप्रणयनमसंगतमिति चेन्मैवम्, विनिगमनाविरहेणो-
भयस्यापि सिद्धेः । अनुभूयते हि सुखदुःखयोर्वैजाल्यम्, तच्च विजातीयमनुरूपं कारणमन्त-
रेण कथं हि भवेत्, तस्मादस्ति सुखस्यानुरूपं कारणं पुण्यं दुःखस्यानुरूपञ्च कारणं पापमिति ।
न च पुण्यपापे न सुखदुःखयोरनुरूपे कारणे, सुखदुःखयोरान्तपरिणामत्वात् पुण्यपापयोश्च
पौद्गलिकत्वादिति वाच्यम्, सर्वथा कार्यानुरूपत्वस्य कारणेऽनिष्टत्वात् कार्यानुरूपत्वस्य
15 वा, अपि तु सकलमपि वस्तु परस्परं तुल्यातुल्यरूपमेव । अत्र तु कार्यस्य मुखादेः कारण-
पुण्यादिपर्यायत्वावनुरूपत्वं प्रोक्तम् । न च कथं सुखदुःखे पुण्यपापयोः पर्याय इति वाच्यम्,
मुखं प्रति जीवपुण्यसंयोगस्य दुःखं प्रति जीवपापसंयोगस्य हेतुत्वेन च सुखदुःखयोः पुण्य-
पापपर्यायत्वात् । तथा च यथा मुखं शुभशिवकल्याणादिशब्दैर्व्यपदिश्यते तथा पुण्यमपि, यथा
दुःखश्चाशुभाशिवकल्याणादिशब्दैर्व्यपदिश्यते तथा पापमपीति सिद्धं पुण्यातिरिक्तं पापमिति॥

20 ननु किं दुःखस्यात्मपरिणामविशेषस्यामूर्तत्वेन पापमिदमप्यमूर्तं स्यात्पापपर्यायत्वादुःख-
स्य, किंवा पापस्य बन्धकत्वेन मूर्तत्वात्तत्पर्यायमूर्तं दुःखमपि मूर्तं स्यादित्याशङ्क्यामाह—

पौद्गलिकमेतत् । इदमेव द्रव्यपापमुच्यते । द्रव्यपापनामककर्मो-
त्पत्तिकारणात्मा शुभाध्यवसायो भावपापम् ॥

स्मिन् भवे गतम् इवेति भावः । जीवेति, जीव एवादर्शनिष्ठाज्ञानित्वाचारित्रित्वादातुल्यसुखित्वदुःखित्व-
कारिण इति भावः ॥

१. विजातीयकार्यदर्शनेनानुरूपेण विजातीयकारणेन भविष्यमेवेत्याशयेनाहानुभूयते इति । २.
नन्वेवं तर्हि कथमनुरूपविजातीयकारणानुमानमुच्यते, सर्वस्य सर्वेण तुल्यातुल्यरूपत्वादित्यत्राहाम्रतिवति,
तथा च सुखस्य पापपर्यायत्वादुःखस्य पुण्यापर्यायत्वात्सुखदुःखे प्रति पापपुण्येऽनुरूपे, तयोः पुण्याप-
पर्यायत्वाच्च ते प्रति तेऽनुरूपे इति भावः ॥

पौद्गलिकमेतदिति । एतद् दुःखोत्पत्तिप्रयोजकभूतं कर्मेदमित्यर्थः, पौद्गलिकं मूर्त्तमे-
वेत्यर्थः । तथा च मूर्त्तपापपर्यायत्वेऽपि दुःखस्य न मूर्त्तत्वं जीवस्यापि तत्र हेतुत्वात्,
जीवो हि तत्र परिणामिकारणममूर्त्तश्चातस्तत्परिणामभूतं दुःखमप्यमूर्त्तमेवेति भावः, ननु
कर्मबन्धे नियतो हेतुर्योगः, स च मनोवाक्काययोगात्मकश्शुभोऽशुभो वा भवेत्, तत्रा-
शुभकर्मबन्धेऽशुभो योगो हेतुश्शुभकर्मबन्धे च शुभो योगो हेतुः, योगश्च मनोवाक्कायानां
परिस्पन्दो द्रव्ययोगरूपः, तथा चाध्यवसायविशिष्टेनात्मना परिस्पन्दद्वारा कर्म बध्यते,
तस्मात् कर्मपरिस्पन्दयोर्निबन्धनं जीवाध्यवसायः, स च भावयोगरूपस्तस्य शुभत्वे भाव-
पुण्यत्वमशुभत्वे भावपापत्वमित्याशयेनाह—इदमेवेति, पौद्गलिकपापकर्मैत्यर्थः, एवञ्चदो
भिन्नक्रमः, तथा च पौद्गलिकं पापकर्म द्रव्यपापमेवोच्यत इत्यर्थः, तेन क्रियात्मकद्रव्ययो-
गस्य पापत्वेऽपि न ह्यतिः । अथ भावपापमाह—द्रव्यपापेति, स्पष्टम् ॥ 10

तत्र वक्ष्यमाणप्राणातिपातादिपापबन्धहेतुभिर्योगव्यापारैरर्जितमशुभं कर्म ह्यशीतिप्र-
कारैर्विज्ञानानुभवनात्तत्प्रकारान् क्रमेण लक्षयितुं मतिज्ञानावरणं प्रथमं लक्षयति—

इन्द्रियानिन्द्रियजन्याभिलापनिरपेक्षबोधाऽऽवरणकारणं कर्म मति-
ज्ञानावरणम् ॥

इन्द्रियेति । इन्द्रियं चक्षुरादिरनिन्द्रियं मनः, इन्द्रियेतरद्वा, तथा तदुभयमेभिर्जन्या ये 15
बोधा विशेषविषया अभिलापनिरपेक्षास्तोपामाच्छादनकारि यत्कर्म तन्मतिज्ञानावरणमित्यर्थः ।
यथेन्द्रियनिमित्तो बोधः, मनोरहितानामेकाक्षादीनां, अनिन्द्रियमनोनिमित्तः स्मृतिनिश्चि-
तस्य धारणरूपः, इन्द्रियभिन्नमत्यज्ञानावरणीयक्षयोपशमजन्यमविभक्तसंश्लेषमोघज्ञानमनिन्द्रिय-
निमित्तबोधरूपम्, तथा जाग्रदवस्थाकालीनः चक्षुरादीन्द्रियमनोनिमित्तको रूपरसादिवोषः
इन्द्रियानिन्द्रियनिमित्तकः, एवम्भूतानामभिलापनिरपेक्षाणां विशेषबोधात्मकानामावरणका- 20
रणं कर्मेति भावः । तथा येन्द्रियानिन्द्रियजन्याभिलापनिरपेक्षबोधावरणकारणत्वे सति
कर्तृत्वं लक्षणार्थः । विशेष्यं कालादिवारणाय विशेषणं सातादिवारणाय । श्रुतज्ञानावरणी-
येऽतिव्याप्तिवारणायामभिलापनिरपेक्षेति । धारणाज्ञानावरणीयादावव्याप्तिवारणायानिन्द्रि-
येति । रूपचाक्षुषादिज्ञानावरणीयेऽव्याप्तिवारणायेन्द्रियेति, दर्शनावरणीयादावतिव्याप्तिवार-
णाय विशेषविषयकज्ञानवाचिबोधपदम् । अवधिज्ञानावरणीयादावतिव्याप्तिवारणाय जन्या- 25
न्तम् । नन्वावरणकर्मेदं सतां मत्यादीनामावारकमसतां वा ? नाद्यः प्राप्तस्मृताभत्वात्,
सत्त्वेनैवावरणस्यानुपपत्तेः । नान्त्यः, तथा सति न स्यादेवावरणम्, नहि खरविपाणादिव-
दसदाग्नियते इति चेन्न, आदेशवचनात्, कथञ्चित्सतामावरणं कथञ्चिन्नासतामिति । द्रव्या-

थैदेशेन हि सत्तां मत्यादीनामावरणं, पर्यायार्थादेशेन चासताम् । यदि त्वेकान्तेन सतामा-
वरणं तदा क्षायोपशमिकत्वमेषां न स्यात्, अथैकान्तेनासत्तां तदापि तन्नोपपद्यते, असत्त्वात्
सत एवावरणदर्शनाच्च, नमसो हि सतो मेघपटलादिनाऽऽवरणं दृश्यते, न च कृदीभूतानि मत्या-
दीनि कानिचित्सन्ति, येषामावरणान्मत्वाद्यावरणानामावरणत्वं भवेत्, किन्तु मत्याद्यावरण-
5 सन्निधाने जीवो मत्यादिज्ञानपर्यायैर्नोत्पद्यत इत्यतो मत्याद्यावरणानामावरणत्वमिति ।
देशघातीदम्, अस्योत्कृष्टा स्थितिश्चिह्नसागरोपमकोटीकोट्यः । वर्षसहस्रत्रयञ्चावाधाकालः ।
बाधाकालस्तु दत्तमृति ज्ञानावरणादिकर्मोदयावलिकाप्रविष्टं यावच्च निःशेषमुपक्षीणं
तावद्भवति । तच्च कर्मबन्धकालादारभ्य त्रिषु वर्षसहस्रेष्वतीतेषूदयावलिकां प्रविशति, स
खल्ववाधाकालो यतस्तरकर्म नानुभूयते तानन्तं कालमिति । जघन्या तु अन्तर्मुहूर्तकालः ।
अवाधाप्यन्तर्मुहूर्तमेव ॥

10

श्रुतज्ञानावरणलक्षणमाह—

मतिज्ञानसापेक्षशब्दसंस्पृष्टार्थग्रहणावरणकारणं कर्म श्रुतज्ञानावरणम् ॥

मतिज्ञानेति । मतिज्ञानसापेक्षं मतिज्ञानापेक्षाकारणकं, शब्दो ब्रह्मश्रुतमुपचारात्
तत्संस्पृष्टो वाच्यवाचकभावेन सम्बद्धो योऽर्थस्तद्विषयकं ग्रहणं श्रुतानुसारि च, तदावरण-
15 कारणं कर्मैत्यर्थः । तथा च मतिज्ञानसापेक्षश्रुतानुसारिसामिच्छापक्षानावरणकारणत्वे सति
कर्मत्वं लक्षणम् । विशेष्यविशेषणयोः कृत्यं पूर्ववत् । सामिच्छापक्षानावरणकारणत्वे सति
कर्मत्वस्य शब्दोल्लेखसहितेद्वादिज्ञानावरणकारणे मतिज्ञानावरणविशेषेऽतिव्याप्तिरिति श्रुतानु-
सारीति पद्मीहादीनां श्रुतानुसारित्वाभावेन न तत्र दोषः, न च मतिज्ञानसापेक्षसामिच्छाप-
क्षानावरणहेतुत्वे सति कर्मत्वमित्युक्तावीहादीनां मतिज्ञानसापेक्षत्वेन तत्र नातिव्याप्तिरिति-
20 वाच्यम्, अवग्रहादिरूपमतिज्ञानसापेक्षत्वादीहादेः । न चेहादीनां कथं न श्रुतानुसारित्वं
संकेतकालादौ निशमितशब्दानुसरणमन्तरेण तत्र शब्दाभिज्ञापासम्भवविति वाच्यम्,
व्यवहारकाले शब्दानुसरणं विनापि पूर्वं श्रुतपरिकर्मितमतीनां प्रवृत्तिदर्शनात्, नहि तदा-
नीमपि पूर्वगृहीतं संकेतं श्रुतं वाऽनुस्मृत्य प्रवर्त्ततेऽपि त्वभ्यासोपादवादेन, श्रुतानुसारिसामि-

१ मतिज्ञानस्य सामिच्छापानमिलयरूपत्वेऽपि व्यवहारकाले सङ्केतकालप्रवृत्तस्य श्रुतग्रन्थसम्बन्धिना वा
शब्दस्याननुसरणादश्रुतानुसारित्वं, श्रुतज्ञाने तादृशशब्दानुस्मरणस्थावश्यकत्वेन श्रुतानुसारित्वमिति भावः ॥
न चैकेन्द्रियाणां सामग्र्यभावेन श्रुतानुसारित्वासम्भवाच्च श्रुतज्ञानाभावेन तदावरणमपि न स्यात्, इष्टमत्र
तदुभयमिति वाच्यम्, भावश्रुतस्य तत्रापि स्वीकारेण दोषाभावात्, न चैवं तत्रयाश्रुतज्ञानावरणेऽव्याप्तिरिति
वाच्यम्, पर्यायनवेन श्रुतानुसारिसामिच्छापक्षाननुज्ञानत्वसाक्षात्त्वमर्थबन्धदावरणकारणत्वे सति कर्मत्वस्य
विवक्षया दोषाभावाविति भावः ॥

लापज्ञानावरणकारणत्वे सति कर्मत्वमित्युक्तौ यद्यपि न कोऽपि दोषस्तथापि सामिलापज्ञाने मतिज्ञानस्य हेतुत्वमात्रप्रदर्शनपरं मतिज्ञानसापेक्षेति पदम् । यद्वाऽभ्ररादिश्रुतविशेषेषु येऽव-
ग्रहादयः समुपजायन्ते ते चाश्रुतानुसारित्वे मतिज्ञानतया व्यवदिश्यन्ते श्रुतस्य मतिपूर्व-
कत्वात्, यस्तु तेषु श्रुतानुसारी ज्ञानविशेषः स श्रुतज्ञानत्वेनेति सूचयितुं वा तत्पदम् ।
अस्योभयविधा स्थितिर्मतिज्ञानावरणवत्, देहघातीदम् ॥

5

अथावधिज्ञानावरणलक्षणमाचष्टे—

**इन्द्रियानिन्द्रियनिरपेक्षमूर्त्तद्रव्यविषयप्रत्यक्षज्ञानावरणनिदानं क-
र्मावधिज्ञानावरणम् ॥**

इन्द्रियेति । इन्द्रियानिन्द्रियनिरपेक्षमूर्त्तद्रव्यविषयकप्रत्यक्षज्ञानावरणनिदानत्वे सति कर्मत्वमवधिज्ञानावरणस्य लक्षणम् । विशेषणविशेष्यपदकृत्यं प्राग्बत् । मतिज्ञानावरणा- 10
दावतिव्याप्तिवारणाय निरपेक्षान्तं प्रत्यक्षविशेषणम्, तस्य घटादिरूपयत्किञ्चिन्मूर्त्त-
द्रव्यविषयकप्रत्यक्षज्ञानावरणनिदानकर्मत्वात्, यदि प्रत्यक्षपदेन पारमार्थिकप्रत्यक्षग्रहणाज
दोष इत्युच्यते तर्हि तत्सूचनायैव तदुपादानं विज्ञेयम् । न च तथात्वेऽपि मनःपर्यवधारणा-
दावतिव्याप्तिः, तस्य मूर्त्तमनोद्रव्यविषयकप्रत्यक्षज्ञानावरणकारणकर्मत्वात्, केवलज्ञानावरण-
स्यापि सकलमूर्त्तद्रव्यविषयकप्रत्यक्षज्ञानावरणकारणकर्मत्वाच्चेति वाच्यम्, यावन्मूर्त्तमात्र- 15
द्रव्यविषयकप्रत्यक्षज्ञानावरणकारणत्वे सति कर्मत्वस्य लक्षणार्थत्वात् । हीयमानकवर्धमान-
कानवस्थितावधिज्ञानावरणविशेषेष्वपि उत्कृष्टावधिग्रहणेन लक्षणं द्रव्यार्थिकप्राधान्याद्योज-
नीयम् । पर्यायनयप्राधान्यविवक्षायान्तु यावन्मूर्त्तद्रव्यमात्रविषयकप्रत्यक्षज्ञानवृत्तिज्ञानत्व-
साक्षाद्वाप्यधर्मवदावरणकारणत्वे सति कर्मत्वं लक्षणम्, तादृशो धर्मोऽवधित्वमेव, नत्वनुगा-
मित्वादिकं, तेन विभक्तज्ञानावरणादौ नाव्याप्तिः । देहघातीदम् । स्थिती मतिज्ञानावरणवत् ॥ 20

मनःपर्यवज्ञानावरणस्वरूपमाह—

**इन्द्रियानिन्द्रियनिरपेक्षसंज्ञिपञ्चेन्द्रियमनोगतभावज्ञापकप्रत्यक्षज्ञा-
नावरणसाधनं कर्म मनःपर्यवावरणम् ॥**

इन्द्रियानिन्द्रियेति । इन्द्रियानिन्द्रियनिरपेक्षसंज्ञिपञ्चेन्द्रियमनोगतभावज्ञापकात्मक-
प्रत्यक्षज्ञानावरणकारणत्वे सति कर्मत्वं लक्षणम् । मनुष्यक्षेत्रवर्तिसंज्ञिपञ्चेन्द्रियैः काययोगेन 25
शरीरानि मनोयोग्यद्रव्याणि चिन्तनानुगुणं मनोयोगेन मनस्त्वेन परिणमय्याऽवलम्ब्य-

मानानि द्रव्यमनांसि तद्वता ये भावाश्चिन्तानुकूलपरिणामास्तेषां ज्ञापकात्मकं यत्प्रत्यक्षज्ञानं तदावरणकारणं कर्मैतत्पर्यः । अत्रापीन्द्रियानिन्द्रियपदं पारमार्थिकप्रत्यक्षज्ञापनायैव, अन्यथा मनःप्रणिधानहेतुकत्वादिनिन्द्रियनिरपेक्षत्वकथनं पूर्वत्रात्र चासङ्गतं त्यात् संज्ञिपञ्चेन्द्रियपदेन मनुष्यक्षेत्रवर्तिसंज्ञिपञ्चेन्द्रिया ग्राह्यास्तेन तद्वहिर्वर्तिनां मनोगतभावज्ञानं मनःपर्यवितो
 5 न भवतीति सूचितम्, संज्ञिपञ्चेन्द्रियमनोगतभावमात्रज्ञापकप्रत्यक्षज्ञानावरणकारणत्वे सति कर्मत्वं वाच्यं तेन न केवलज्ञानावरणेऽतिव्याप्तिरालोचितवाह्यार्थज्ञानन्तनुमानान् । यावद्भावज्ञापकेत्यादि तु न वाच्यम्, ऋजुमतिर्मनःपर्यवावरणेऽव्याप्तेः, देशघातीदम् । स्थिती मतिज्ञानावरणवन् ॥

अयं केवलज्ञानावरणमाह—

10 मनइन्द्रियनिरपेक्षलोकालोकवर्तिसकलद्रव्यपर्यायप्रदर्शकप्रत्यक्षज्ञानावरणसाधनं कर्म केवलज्ञानावरणम् । इति ज्ञानावरणीयपञ्चकम् ॥

मनइन्द्रियनिरपेक्षेति । अत्रापि मनइन्द्रियनिरपेक्षेति प्रत्यक्षविशेषणमव्यवहित्वात्म-
 द्रव्यसमुत्पत्तेन पारमार्थिकप्रत्यक्षत्वसूचनपरम् । अशेषद्रव्यपर्यायग्राहिप्रत्यक्षज्ञानावरण-
 हेतुकत्वे सति कर्मत्वं तु लक्ष्यम् । सर्वघातीदम्, उभयविधा स्थितिरपि मतिज्ञानावरण-
 15 वत् । अत्रात्मनो ब्रह्मभावस्य प्रकाशरूपस्य ज्ञानावरणक्षयोपशमक्षयसमुद्भावः प्रकाशविशेषा मतिज्ञानादिव्यपदेश्याः पर्याया इति बहुविकल्पास्तत्र च मत्यादिज्ञानावरणादयोऽपि बहु-
 विकल्पा भवन्तीति बोध्यम् । नन्वभव्यस्य मनःपर्यवज्ञानशक्तिः केवलप्राप्तिसामर्थ्यव्वाप्ति
 न वा ? चेदस्ति, अभव्यत्वानुपपत्तिर्यदि नास्ति तर्हि कथं तत्र तदावरणसद्भावः, उभय-
 सामर्थ्याभावादिति चेन्नादेशवचनादुक्तं हि द्रव्यार्थदेशेन सतोस्तथोरावरणम् । पर्या-
 20 यार्थिकनयेनासतोऽपीति । न च द्रव्यार्थदेशेनाभव्यस्य तयोः सत्त्वे भव्यत्वापत्तिरिति-
 वाच्यम् । सन्त्यक्त्वादिपर्यायव्यक्तियोगार्हस्यैव भव्यत्वं तद्विपरीतस्याभव्यत्वमिति नियम-
 मात् न तु मनःपर्यवकेवलज्ञानसामर्थ्यवतो भव्यत्वं तद्विपरीतस्याभव्यत्वमिति नियम इति
 न कोऽपि दोषः । इमान्येव विभागवाक्ये पूर्वोक्ते ज्ञानावरणीयपञ्चकपदेनोक्तानीति
 सूचयतीतीति ॥

१. ऋजुमतिर्मनःपर्यवज्ञानं हि षट्शब्देन चिन्तित इत्यादिभामिन्याकराध्यवनायनिबन्धनकतिपयपर्याय-
 विशिष्टनोद्वेगपरिच्छित्तिरूपम्, नात्र सुवर्णत्वपाटलिपुत्रकन्वादितत्त्वपर्यायविपयकत्वमिति न तदावरणेऽव्या-
 प्तिमात्रपदेन मनोमिश्रद्रव्यभावस्यैव व्यवच्छेदादिति भावः ॥

सम्प्रति दानान्तरायमभिधत्ते—

सामग्रीसमवधानासमवधानयोस्सतोर्दानसामर्थ्याभावप्रयोजकं कर्म दानान्तरायः ॥

सामग्रीति । अन्तरं मध्यं दातृदेयादीनां तदेति ईयते वाऽनेनेत्यन्तरायः । यस्मिन्म-
ध्येऽवस्थिते दात्रादेर्दानादिक्रियाऽभावो दानादीच्छाया वहिर्भावो वा सोऽन्तरायः । दान- ८
स्यान्तरायो दानान्तरायः । अन्तर्धीयतेऽनेनात्मनो दानादीत्यन्तरायः । अन्तर्धानमात्मनो
दानादिपरिणामस्येति वाऽन्तरायः । दाने सामग्र्यः, देयद्रव्यं प्रतिग्राहको दानफलवेद्यत्व-
मिलाद्यस्तासां समवधानेऽसमवधाने वा यत्कर्मादितं दानक्रियायास्तत्सामर्थ्यस्य वा प्रति-
रोषकं तादृशं कर्म दानान्तराय उच्यत इत्यर्थः । सामग्रीसमवाधानासमवधानयोस्सतोरेति
पदमस्यस्य दानान्तरायभूतं कर्म दानसामर्थ्यादर्शनादित्यनुमाने कचिद्द्वयवत्त्वाद्यभावेन 10
दानसामर्थ्याभावसत्त्वेन व्यात्यसिद्ध्या तयोः प्रयोज्यप्रयोजकभाववैधुर्यशकानिरसनार्थ-
मुपायम्, नत्वव्यात्यतिव्यात्यसम्भवदोषव्युदासाय, प्रसक्त्यभावात् । एवमग्रेऽपि भाव्यम् ।
विशेषणविशेष्यकृत्यं पूर्ववत्, लाभान्तरायादावतिप्रसङ्गवारणाच्च दानेति । मत्तिज्ञाना-
वरणस्येवात्य स्थिती विज्ञेये ॥

लाभान्तरायमाह—

15

सम्यग्याचितेऽपि दातृसकाशादलाभप्रयोजकं कर्म लाभान्तरायः ।
अनुपहृताङ्गस्यापि ससामग्रीकस्यापि भोगासामर्थ्यहेतुः कर्म भोगान्तर-
रायः । एकशो भोग्यं भोगो यथा कुसुमादयः । अनुपहृताङ्गस्यापि ससा-
मग्रीकस्याप्युपभोगासामर्थ्यहेतुः कर्मोपभोगान्तरायः । अनेकशो भोग्य-
मुपभोगो यथा वनितादयः । पीनाङ्गस्यापि कार्यकाले सामर्थ्यविरहप्रयो- 20
जकं कर्म वीर्यान्तरायः, इत्यन्तरायपञ्चकम् ।

सम्यगिति । सर्वदाऽर्थिप्रार्थनानुगुणं दातृसकाशाद् यस्य कर्मण उदयप्रभावेण याच-
केन सन्निवर्णं याचितेऽपि अल्पमपि न लभ्यते वस्तु तत्कर्म लाभान्तराय इत्यर्थः । अत्रापि
सम्यग्याचितेति पदं प्रयोज्यप्रयोजकमावरणायै । अन्यथाऽस्यालाभः किञ्चित्प्रयोज्योऽलाभ-
त्वादित्यत्र याचनसामर्थ्याभावस्य प्रयोजकत्वसिद्ध्या सिद्धसाधनत्वापत्तेर्लाभान्तरायस्यासिद्धि- 25
प्रसङ्गः स्यात् । दानान्तरायादावतिव्याप्तिवारणाय लभेति । स्थिती च मत्तिज्ञानावरणवत् ।
भोगान्तरायं लक्षयति—अनुपहृताङ्गस्यापीति । निखिलाङ्गसम्भूतोऽपि माल्यचन्दनादि-

सामग्रीसमवधानेऽपि यदुदयाक्ष भुङ्क्ते माल्यादीनि तत्कर्म भोगान्तराय इत्यर्थः । प्रयोज्यप्रयो-
जकभाववक्ष्यार्थमनुपहृताङ्गस्यापि सामग्रीकस्यापीति च पदम् । भोगपदन्तु दानान्तरायादाव-
तिव्याप्तिवारणाय । स्थिती मतिज्ञानावरणवत् । भोगोपभोगयोः पर्यायताव्युद्सनार्थं भोगज्ञ-
व्दार्थमाह—एकश इति एकवारं सकृदेवेति यावत् । तन्निर्दर्शनमाह—यथेति । कुसुमादयो
5 हेकदा भुक्ता न पुनर्भोगाय त एवोपयुज्यन्ते इति सकृद्भोगसाधनत्वात्ते भोगा सच्यन्ते इति
भावः । उपभोगान्तरायमाह—अनुपहृताङ्गस्यापीत्यादिना । स्पष्टम्, स्थिती ज्ञानावरणवत्,
उपभोगपदार्थमाह—अनेकश इति बहुवारमित्यर्थः पुनः पुनरिति भावः, निर्दर्शनमाह—वनितादय
इति । अथ वीर्यान्तरायमाचष्टे—पीनाङ्गस्यापीति । दृष्टपुष्टाङ्गस्येत्यर्थः, निरामये वपुषि सत्यपि
कार्यकाले यौवनावस्थायामपि वर्तमानोऽल्पशक्तिर्मवति, साध्येऽपि प्रयोजने यदुदयाक्ष
10 प्रवर्त्तते तत्कर्म वीर्यान्तराय इत्यर्थः । लक्षणविचारः पूर्ववदेव । स्थिती मतिज्ञानावरणवत् ।
अस्योदयाधिक्यं पृथिव्यप्तेजोवायुधनस्पतिषु द्वीन्द्रियादारभ्य चरमसमयलक्षणं यावत्
तत्क्षयोपशमजनिततारतम्याद्वीर्यस्य वृद्धिः । उत्पन्नकेवले भगवति तु सर्ववीर्यान्तरायक्षयः ।
एते पञ्चान्तराया विभागवाक्येऽन्तरायपञ्चकशब्देनोक्ता इत्याह—इतीति । एते पञ्चापि
देशाचरिणः ॥

15 अर्धुना चक्षुर्दर्शनावरणं वक्ति—

चक्षुषा सामान्यावगाहिवोधप्रतिरोधकं कर्म चक्षुर्दर्शनावरणम् ।
तद्भिन्नोन्द्रियेण मनसा च सामान्यावगाहिवोधप्रतिरोधकं कर्मचक्षुर्दर्श-
नावरणम् ॥

चक्षुषेति । चक्षुर्जन्यसामान्यमात्रविषयकबोधप्रतिरोधकत्वे सति कर्मत्वं चक्षुर्दर्शनाव-
रणस्य लक्षणम् । विशेष्यविशेषणकृत्वं पूर्ववत् । अचक्षुर्दर्शनावरणादौ कथमिवारवारणाय
20 चक्षुर्जन्येति, मतिज्ञानावरणविशेषेऽतिव्याप्तिवारणाय सामान्यमात्रविषयकेति । मात्रपदम-
प्यत एव । दर्शनमुपलब्धिः सामान्यार्थग्रहणं स्कन्धावारोपयोगवत्तदहर्जातबालदारकनप-
नोपलब्धिवद्वा व्युत्पन्नस्यापि । चक्षुषा दर्शनं चक्षुर्दर्शनमिति तत्त्वार्थवृत्तिः, चक्षुर्दर्शनावरणीय-
क्षयोपशमतोऽवबोधव्यापृतिमात्रसारं, सूक्ष्मजिज्ञासारूपमवग्रहप्राग्जन्म, मतिज्ञानावरणक्ष-
25 योपशमसम्भूतं, सामान्यमात्रमाहवग्रहव्यङ्ग्यं स्कन्धावारोपयोगवच्चक्षुर्दर्शनमिति तत्त्वार्थ-

१ दर्शनं हि पञ्चभिरिन्द्रियैर्मवति, चक्षुषोऽप्राप्यकारित्वेनेतरेन्द्रियाणाञ्च प्राप्यकारित्वेन चक्षुर्दर्शनमचक्षु-
दर्शनमितीन्द्रियाभ्रयणादर्शनस्य द्वैविध्यात्तदपेक्षया द्वैविध्यमावरणस्य, एकथा सङ्ग्रहासम्भवात्, मनस्सचिन्द्रिय-
मतस्तदर्शनस्याचक्षुर्दर्शनेन सङ्ग्रहोऽतः प्रथमं चक्षुर्दर्शनावरणमाह ॥

हारिमद्वतीका । समयविषयव्याख्यानेन विषयविषयिसन्निपातानन्तरसमुद्भूतनिःशेषविशेष-
विमुखसद्विषयकं दर्शनमिति लभ्यते । विशुद्धनयेनेदम् । उपचारनयेन तु दृष्टिदर्शनं सामा-
न्यविशेषात्मके वस्तुनि सामान्यबोधः, यथा वनमिदमिति । एवं पूर्वपूर्वज्ञानमुत्तरोत्तर-
विशेषविषयकज्ञानापेक्षया दर्शनमवधेयम् । देशघातीदम् । अस्य स्थिती मतिज्ञानावरणवत् ।
अचक्षुर्वर्शनावरणस्वरूपमाह, तद्विभ्रेन्द्रियेणेति । चक्षुर्मिभ्रेन्द्रियेणेत्यर्थः, चक्षुर्वर्शनावरणवारणाय 5
तद्विभ्रेति । मनसेति, मनोजन्येत्यर्थः, तथा च चक्षुर्मिभ्रेन्द्रियमनोऽन्यतरजन्यसामान्य-
मात्रावगाहिवोधप्रतिरोधकत्वे सति कर्मत्वमचक्षुर्वर्शनावरणस्य लक्षणम् । कृत्यं पदानां स्पष्ट-
मेव । देशघातीदम् । स्थिती अपि मतिज्ञानावरणवत् ॥

अवधिदर्शनावरणमाचष्टे—

मूर्त्तद्रव्यविषयकप्रत्यक्षरूपसामान्यार्थग्रहणावरणहेतुः कर्मावधिद- 10
र्शनावरणम् ॥

मूर्त्तद्रव्येति । अवधिज्ञानं हि मूर्त्तद्रव्यमात्रविषयकप्रत्यक्षरूपं तस्मिन् यत्सामान्यार्थ-
ग्रहणं तदावरणहेतुः कर्म अवधिदर्शनावरणमित्यर्थः । चक्षुर्वर्शनावरणादौ व्यभिचारवारणाय
प्रत्यक्षान्तं, तस्य यावन्मूर्त्तमात्रविषयकदर्शनावरणरूपत्वाभावात् । अवधिज्ञानावरणादौ
व्यभिचारवारणाय सामान्यार्थग्रहणेति । तथा चावधिज्ञानिनामवध्युपयोगे यत्सामान्यार्थग्र- 15
हणं तदावरणकारणं कर्मेति भावः । अत्र सर्वत्र दर्शनमनाकारं ज्ञानं साकारं बोध्यम् ।
स्थिती अपि मतिज्ञानावरणवत्, देशघातीदम् ॥

अथ केवलदर्शनावरणस्वरूपमाह—

समस्तलोकालोकवर्त्तिमूर्त्तामूर्त्तद्रव्यविषयकगुणभूतविशेषकसामा-
न्यरूपप्रत्यक्षप्रतिरोधकं कर्म केवलदर्शनावरणम् । इति दर्शनावरणचतु- 20
ष्कम्, दर्शनलब्धिप्रतिबन्धकम् ॥

समस्तेति । सकलानि यानि लोकालोकवर्त्तीनि मूर्त्तामूर्त्तद्रव्याणि तद्विषयकं गौणीकृताः
विशेषा यस्मिन् तादृशं यत्सामान्यविषयकं प्रत्यक्षं तदावरणकारणं कर्मेत्यर्थः । केवलदर्शन-

१. नन्ववधिदर्शनेन उत्कृष्टोऽप्येकवस्तुगतात्सत्येया असंख्येया पर्याया वक्ष्यन्तद्यत्वारः पर्याया
उक्ताः पर्यायाश्च विशेषा एव, ते च ज्ञानस्यैव विषया न दर्शनस्य, तथा चावधिदर्शनस्यैवाभावेनावधिदर्शना-
वरणमेवाप्रसिद्धमिति चेत्सत्यम्, पर्यायैरपि षट्शराबोद्धवनास्मिभिर्यदादिसामान्यमेव तथा विशिष्यते न
पुनस्तेन एकात्तेन व्यतिरिच्यन्ते अतो मुख्यतया सामान्यं गौणतया विशेषा अपि दर्शनस्य विषय
इति न दर्शनाप्रसिद्धिः ॥

सिद्धं केवलज्ञानोत्तरभावि, चक्षुर्ज्ञानादीनि तु चक्षुर्ज्ञानादिपूर्वभावीनि, गौणीकृतसकलविशेष-
विषयकसामान्यप्रधानविषयकप्रत्यक्षज्ञानावरणकारणत्वे सति कर्मत्वं लक्षणं, अनाकारस्यास्य
दर्शनस्य प्रत्यक्षत्वेनोत्कीर्तनं ज्ञानोत्तरकालभावित्वस्याव्यवहित्वात्मद्रव्यसमुत्पत्तयस्य निखि-
लसामान्यविशेषविषयकत्वस्य च सूचनाय, केवलं गुणप्रधानभावापेक्षया च तयोर्विशेषः ।
5 सर्वघातीद्रुम् । अस्यापि जघन्योत्कृष्टा स्थितिर्मतिज्ञानावरणवत् । अथ मत्तःपर्यवदर्शनं नास्त्येव,
मनोभावविषयकत्वेन सामान्यविषयकबोधनात्मकत्वेन साकारत्वात्तस्य, अतो दर्शनावरणानि
चतुर्विधान्येव, तान्येव च विभागवाक्ये दर्शनावरणचतुष्कपदेनोक्तानीत्याह—इतीति । चत्वा-
रीमानि दर्शनावरणानि दर्शनस्योद्गममेव प्रतिरुन्धन्ति तस्मादर्शनचतुष्कं दर्शनलब्धिप्रतिबन्ध
कमित्याह—दर्शनेति । तल्लब्धिरेव यदा प्रतिरुद्धा तदा कुतस्तदुपयोग इति भावः—॥

10 अथ निद्रां लक्षयति—

चैतन्याविस्पष्टतापादकं सुखप्रबोधयोग्यावस्थाजनकं कर्म निद्रा । चैत-
न्यस्याविस्पष्टतापादकं दुःखप्रबोध्यवस्थाहेतुः कर्म निद्रानिद्रा ॥

चैतन्येति । चैतन्यस्य याऽविस्पष्टता तमसाऽऽवृतचटवदवस्थानं, निद्रोदयाद्वि जीवस्त-
मोऽवस्थायामवस्थितो भवति, तस्या आपादकं सुखेनानायासेन योऽयं प्रबोधः, नखच्छो-
15 टिकादिमात्रेणैवावबोधस्तद्योग्यावस्था निद्रावस्थेत्युच्यते तज्जनकं कर्मापि निद्रा कारणे
कार्योपचारादत एव न जहल्लिङ्गत्वं निद्राशब्दस्येति आचार्यः । चैतन्याविस्पष्टतापादकत्वे सति
कर्मत्वस्य निद्रानिद्रायां सत्त्वात्तद्वारणाय सुखप्रबोधयोग्यावस्थाजनकत्वे सतीति । शुभ-
कर्ममात्रस्य सामान्येनात्मनः सुखप्रबोधयोग्यावस्थाजनकत्वसंशयव्युदासाय चैतन्यस्यावि-
स्पष्टतापादकत्वे सतीत्युक्तं न शुभकर्म चैतन्यस्याविस्पष्टतापादकमतो न दोषः । यद्यपि
20 पापकर्म चैतन्याविस्पष्टतापादकं, तथापि न निद्रातिरिक्तं तत्सुखप्रबोधयोग्यावस्थाजनक-
मतो न दोषः । अस्या उत्कृष्टा स्थितिः त्रिंशत्सागरोपमकोटीकोटयो वर्षसहस्रत्रितयश्चावाधा,
जघन्या तु सागरोपमस्य त्रयस्सप्तभागाः प्लवोपमासंख्येयभागो न्यूना अन्तर्मुहूर्तश्चा-
वाधा । निद्रानिद्रां लक्षयति—चैतन्यस्येति । चैतन्याविस्पष्टतापादकत्वे सति दुःखप्रबोधयो-
ग्यावस्थापादकत्वे च सति कर्मत्वं लक्षणार्थः, मिथ्यात्वमोहनीयादिकर्मणां दुःखप्रबोधयोग्या-
25 वस्थापादकत्वाच्चैतन्यस्याविस्पष्टतापादकत्वाच्चात्रातिव्याप्तिवारणाय दुःखप्रबोध्यवस्थापा-
दकत्वे सति कर्मत्वस्य विवक्षितत्वे चैतन्यस्याविस्पष्टतापादकत्वे सतीति पदं न देयमेव,
अन्यपदप्रयोजनं पूर्ववत् । निद्रातोऽविशायिनी निद्रेति मध्यमपदलोपिसमासेन निद्रानिद्रा
निष्पन्नेति बोध्यम् । अस्याः स्थिती निद्रावत् ॥

अथ प्रचलामाह—

उपविष्टस्योत्थितस्य वा चैतन्याविस्पष्टतापादकं कर्म प्रचला ।

उपविष्टस्येति । प्रचलयत्यात्मानमिति प्रचला, स्वाभावस्याविशेषोऽयम् । अवस्थायाम-
स्वाप्तुपविष्ट ऊर्ध्वस्थितो वा प्रचलयति विघूर्णयत्यात्मानं, अत्र चैतन्यस्याविस्पष्टता च विनि-
वृत्तेन्द्रियत्वात्प्रीतिलवमात्रनिदाना नेत्रगात्रक्रियाफला विज्ञेया, ईदृशविपाकप्रापकं कर्मापि ४
प्रचलेत्युच्यते तथा चोपवेशनोत्थानकालावच्छिन्नस्थितिमत्पुरुषसम्बन्धिस्वापप्रयुक्तचैतन्यावि-
स्पष्टतापादकत्वे सति कर्मत्वं लक्षणम् । निद्रादावतिव्याप्तिवारणाय सम्बन्ध्यन्तम् । प्रचलाप्र-
चलादावतिव्याप्तिवारणाय स्थितिमदिति । निद्रादावतिव्याप्तिवारणायोपवेशनोत्थानकालो-
वच्छिन्नेति । निद्रायां निद्रानिद्रायां च पुरुषो हि शेते । शोकभ्रममहादिप्रमवेयं प्रचला ।
स्थिती निद्रावत् ॥ 10

प्रचलाप्रचलामाह—

चङ्क्रममाणस्य चैतन्याविस्पष्टतापादकं कर्म प्रचलाप्रचला ॥

चङ्क्रममाणस्येति । चङ्क्रमणकालावच्छिन्नपुरुषसम्बन्धिस्वापप्रयुक्तचैतन्याविस्पष्टतापा-
दकत्वे सति कर्मत्वं लक्षणम्, कृत्यं स्पष्टम् । स्थिती अपि निद्रावत् ॥

स्त्यानर्द्धिमाह—

15

जाग्रदवस्थाऽध्यवसितार्थसाधनविषयस्वाभावस्थाप्रयोजकं कर्म स्त्या-
नर्द्धिः, इति दर्शनलब्ध्यावारकं निद्रापञ्चकम् ॥

जाग्रदवस्थेति । स्त्याना पिण्डीमूला ऋद्धिरात्मशक्तिरूपा यस्यां सा स्त्यानर्द्धिः,
स्त्यानगृद्धिरपि नामान्तर्द, स्त्याना बहुत्वेन संघातमापन्ना गृद्धिरभिकाङ्क्षा, जाग्रदवस्थाऽन्यव-
सितार्थसाधनविषया यस्यां स्वाभावस्थायां सा स्त्यानगृद्धिः । ईदृशावस्थापन्नस्य प्रथमसंहन- 20
नस्योत्कर्षतः केशाबाह्वलसदृशी शक्तिरुपजायते प्रवचने प्रसिद्धोऽयमर्थः । तथा च जाग्र-
दवस्थाऽन्यवसितार्थसाधनविषयकस्वाभावस्थाप्रयोजकत्वे सति कर्मत्वं लक्षणं निद्रादिवारणाय
विषयकान्तम् । निद्रावदेवास्या उभयविधा स्थितिः । निद्रापञ्चकमिदं प्राप्तायां दर्शनोपलब्धे-
रुपघातं करोतीत्याह—इतीति, न तु दर्शनावरणचतुष्टयबन्धुलत एव दर्शनलब्धिसुपहन्तीति ।
अत्रेदं विज्ञेयं दर्शनावरणं बन्धे उदये सप्तायां च कदाचिच्चतुर्थी षोढा नवधा प्राप्यते यदा 25
बन्धादिषु चतुर्धा विध्वज्यते तदा पूर्वोदितं दर्शनावरणचतुष्टकं विज्ञेयम् । तदेव निद्राप्रच-

लाभ्यां षोढा भवति तदा तु दर्शनावरणघट्टमुच्यते । तदेव च निद्रादिपञ्चभिर्युतं नवधा भवत्येतदेव च विभागे दर्शनावरणनवकमित्युक्तमिति ॥

अथ नीचैर्गोत्रमाह—

नीचकुलजन्मनिदानं तिरस्कारोत्पादकं कर्म नीचैर्गोत्रम् ॥

- 5 नीचकुलेति । नीचकुलं हीनजात्यादिः, चण्डालमौष्टिकव्याधादयः । तत्र यजन्माऽऽ-
विर्भावस्तन्निदानं निन्दादितिरस्कारोत्पादकञ्च यत्कर्म तन्नीचैर्गोत्रमित्यर्थः । नीचकुलजन्मनि-
दानत्वे सति तिरस्कारोत्पादकत्वे च सति कर्मत्वं लक्षणम्, विशेषणविशेष्यकृत्यं पूर्ववत् ।
सामान्येन पापकर्ममात्रस्य तिरस्कारोत्पादकत्वाग्नीचकुलजन्मनिदानत्वे सतीत्युक्तम् । न
केवलं नीचैर्गोत्रं नीचकुलस्योत्पत्तौ निबन्धनं तथा च सति तत्रोत्पादानन्तरं तस्याभावप्रस-
10 ज्ञेन संक्रमणोद्घर्त्तनादिकं तदानीं तस्य न स्यात्, अतस्तिरस्कारोत्पादकत्वे च सतीत्युक्तं, तेन
न निमित्तकारणमात्रमिदं दण्डादिष्वत्, येन संक्रमणोद्घर्त्तनादिकं न स्यात्, अपि त्वसम-
वायिकारणतुल्यं, तेन नीचकुलजस्यापि नोच्चैर्गोत्रोदयविरोधः । तदानीं नीचकुलजन्मनिदा-
नतिरस्कारोत्पादककर्माभावात् । उच्चैर्गोत्रोदये हि न तिरस्कारो भवतीति । अस्य विंशतिसा-
गरोपमकोटीकोट्यः परा स्थितिरवाधा वर्षसहस्रद्वयम्, जघन्या त्वष्टौ शुद्धर्त्ताः, अवाधा
15 चान्तर्महूर्त्तम् ॥

असातवेदनीयं लक्षयति—

दुःखविशेषोपलब्धिकारणं कर्मासातवेदनीयम् ।

- दुःखविशेषेति । दुःखं जन्मजरामरणप्रियवियोगानिष्टसंयोगव्याधिबन्धादिजन्यं
शारीरिकं बहुविधं मानसं वाऽतिदुस्सहं परिणतिविशेषरूपं तदुपलब्धेः कारणं यत्कर्म तद-
20 सातवेदनीयमित्यर्थः । विशेष्यविशेषणद्वयप्रयोजनं स्फुटम् । दुःखविशेषपदेन च वैलक्षण्य-
बोधकेन दुःखं प्राणिनां केवलपुण्यापकर्षमात्रजनितं न भवति किन्तु स्वानुरूपकर्मप्रकर्षज-
नितं वेदनाप्रकर्षानुभवरूपत्वात्, अन्यथा दुःखमिदं पुण्यसम्पाद्येष्टाहारापचयमात्रादेव
भवेत्, न तु पापोपचयसम्पाद्यानिष्टाहारादिरूपविपरीतबाह्यसाधनप्रकर्षमपेक्षेतेति, दुःख-
विशेषानुभूतेः सकलपापकर्मसाधारण्येऽपि वेदनीयोत्तरप्रकृतेरेव साक्षाच्छेत्तुत्वमिति च
25 सूच्यते । त्रिंशत्सागरोपमकोटीकोट्योऽस्य परा स्थितिः, जघन्या सागरोपमस्य त्रयसप्तभागाः
पत्योपमासंख्येयभागोन न्यूनाः, सूक्ष्मसंपरमये जघन्या द्वादश शुद्धर्त्ताः ॥

अथ मिथ्यात्वमोहनीयमाख्याति—

तत्त्वार्थश्रद्धाप्रतिबन्धकं कर्म मिथ्यात्वमोहनीयम् ॥

तत्त्वार्थेति । मिथ्यात्वं नाम दर्शनाख्यस्य मोहनीयस्य त्रिभेदस्य मिथ्यात्वसम्यक्त्व-
मिश्ररूपस्यैको भेदः, तच्च सर्वज्ञप्रणीततत्त्वार्थेषु श्रद्धावैमुख्यकारित्वेन बन्धकत्वेन च मोह-
नीयम् । सम्यक्त्वमिश्रभेदौ त्वध्यवसायविशेषेण श्लोचितस्य तस्यैव परिणामविशेषौ, तन्मि- 5
थ्यात्वमाभिग्रहिकानाभिग्रहिकसांशयिकादिभेदेनानेकविधमपि यथावस्थितवस्तुतत्त्वश्रद्धा-
ननिरोधकत्वेनैकरूपतया विवक्षितम् । अस्य परा स्थितिः सप्ततिसागरोपमकोटीकोट्यः,
अवाधाकालस्सप्तवर्षसहस्राणि, जघन्या तु सागरोपमस्य सप्तभागाः पल्योपमासंख्येयभागेन
न्यूनाः, अवाधा चान्तर्मुहूर्तम् ॥

स्थावरनामाचण्डे—

10

प्रातिकूल्येऽपि स्थानान्तरगमनाभावप्रयोजकं कर्म स्थावरनाम ॥

प्रातिकूल्येऽपीति । प्रातिकूल्ये सत्यपि स्थानान्तरगमनाभावप्रयोजकत्वे सति कर्मत्वं
लक्षणार्थः । न च स्थानान्तरगमनाभावे न प्रयोजकं कर्म, सिद्धानां धर्मादीनाञ्च
कर्माभावेऽपि स्थानान्तरगमनाभावादिति वाच्यम्, प्रातिकूल्यप्रयुक्तं चत्स्थानान्तरगमनं
तदभावे कर्मण एव प्रयोजकत्वात्, अत एव न तेजोवाय्वोरव्याप्तिः । नहि तयोर्गमनं प्राति- 15
कूल्यप्रयुक्तं, किन्तु स्वाभाविकं, अतः प्रातिकूल्यप्रयुक्तस्थानान्तरगमनाभावस्तयोरप्यस्त्येव
तत्र च कर्मैव प्रयोजकमिति भावः । स्थावरनामकर्मोदयादेव पृथिव्यप्तेजोवायुवनस्पतीनां
स्थानशीलत्वम् । विंशतिसागरोपमकोटीकोट्योऽस्य परा स्थितिर्वर्षसहस्रद्वयमवाधा ।
सागरोपमस्य सप्तभागाः पल्योपमासंख्येयभागेन न्यूना जघन्या, अवाधा त्वन्तर्मुहूर्तम् ॥

सूक्ष्मनाम स्वरूपयति—

20

सूक्ष्मपृथिव्यादिकायेषूपपत्तिनिदानं कर्म सूक्ष्मनाम । यथा सर्वलोक-
वर्तिनां निगोदादीनाम् ॥

सूक्ष्मेति । यदुदयादितरजीवानुग्रहोपधातायोग्यसूक्ष्मशरीरनिवृत्तिः तत्कमेति भावः ।
यस्य कर्मण उदयान्नियतमेवैकैकस्य वा समुदितानां बहूनां वा जन्तुशरीराणामदृश्यत्वं न चक्षु-

१. तेजोवाय्वोस्तु स्थावरनामकर्मोदयेऽपि चक्षुर्न स्वाभाविकमेव, न पुनश्चाधमितापेन द्वीन्द्रियादीनामिव-
विशिष्टमिति ॥

प्राज्ञत्वं तादृशं कर्मेति तात्पर्यार्थः । वादरःशरीरन्तु कदाचिददृश्यं कदाचिच्च दृश्यमतो नियत-
मेवेत्युक्तम् । तथा च नियतादृश्यशरीरप्राप्तिहेतुत्वे सति कर्मत्वं लक्षणम् । अस्योत्कृष्टस्थिति-
रष्टादशसागरोपमकोटीकोट्यः, अष्टादशवर्षसहस्राण्यबाधा । जघन्या तु स्थावरनामवत् ।
निदर्शनं सूक्ष्मनामकर्मभाजामाह यथेति ॥

5 अपर्याप्तनाम वक्ति—

एकेन्द्रियादीनां यथास्वं श्वासोच्छ्वासादिपर्याप्त्यपरिपूर्णताप्रयोजकं
कर्म अपर्याप्तनाम । यथा लब्धपर्याप्तानाम् ॥

एकेन्द्रियादीनामिति । यद्योदये सति स्वयोग्याः श्वासोच्छ्वासादिपर्याप्तयः परिपूर्णतां
नासादयन्ति, अपर्याप्त एव जीवो म्रियते तदपर्याप्तनामकर्मैत्यर्थः । यथायोग्यमित्यस्योदा-
हरणमेकेन्द्रियादीनामिति, तदेवाह यथेति । अस्य स्थिती अपि सूक्ष्मनामकर्मवत् ॥

अथ साधारणकर्माऽऽविष्करोति—

अनन्तजीवानामेकशरीरवत्त्वनिदानं कर्म साधारणनाम । यथा कन्दादौ ॥

अनन्तेति । यस्य कर्मण उद्यादनन्तानां जीवानां शरीरमेकं भवति तत्साधारण-
नामकर्मैत्यर्थः । ननु प्रथममुत्पत्तिदेशमुपयातेन प्राणिना तच्छरीरस्य निष्पादितत्वात्सर्वात्म-
नाऽन्योन्यानुगमनेन क्रोडीकृतत्वाच्च कथं तत्रान्येषां जीवानामवकाशः, सत्यपि चावकाशे
15 येन तच्छरीरं निष्पादितमन्योऽन्यानुगमनेन च क्रोडीकृतं स एव तत्र प्रधानः, तस्यैव च
पर्याप्तापर्याप्तव्यवस्था प्राणापानादिपुद्गलोपादानञ्च स्यान्न शेषाणामिति चेन्नैवम्, तथा
विधकर्माद्यसामर्थ्येन समकमेव सर्वेषामुत्पत्तिदेशप्राप्तेः, तच्छरीराश्रयपर्याप्तिनिर्वर्तनस्य
प्राणापानादियोग्यपुद्गलग्रहणस्य च सर्वैर्भूतत्वात् । प्रत्येकनामकर्मण्यतिव्याप्तिवारणाया-
20 नन्तजीवानामिति । निदर्शनमाह यथेति । अस्य स्थिती सूक्ष्मवत् ॥

अस्थिरनामाह—

प्रयोगशून्यकाले भ्रूजिह्वादीनां कम्पनहेतुः कर्म अस्थिरनाम ॥

प्रयोगेति । भ्रूजिह्वादीनामिति शरीरावयवद्योतकम् । प्रयोगकाले यच्छरीरावयवानां
कम्पनं न तत्कर्म निमित्तं, अपि तु जीवपरिणामप्रयुक्तं, तस्मात्प्रयोगशून्यकाल इत्युक्तं, तथा
25 च प्रयोगशून्यकालीनशरीरावयवास्थिरत्वप्रयोजकत्वे सति कर्मत्वमिति लक्षणम् । विहायोग-
त्यादिव्यभिचारनिरासकं वा प्रयोगशून्यकाल इति पदम् । पञ्चेन्द्रियवदस्य स्थिती ॥

अशुभनाम लक्षयति—

नाभ्यधोऽवयवाशुभत्वप्रयोजकं कर्म अशुभनाम ॥

नाभ्यधोऽवयवेति । नाभ्यधोऽवयवाशुभत्वप्रयोजकत्वे सति कर्मत्वं लक्षणम् । नाभेर-
धस्तनैः पादाद्यवयवैर्हि स्पृष्टः परो रुज्यतीति तेषामशुभत्वमवसेयम् । कामिन्याः पादेनापि
स्पृष्टः परो न रुज्यति किन्तु तुष्यत्येवेति व्यभिचार इति न च वाच्यम्, तपोवस्य मोह- ५
नीयनिबन्धनत्वात् । हुण्डसंस्थानादावतिव्याप्तिवारणाय नाभ्यधोऽवयवेति, हुण्डस्य तु सर्वा-
वयवाशुभत्वप्रयोजकत्वात्तिव्याप्तिः । पञ्चेन्द्रियवदस्य स्थिती ॥

दुर्भगनामस्वरूपमाह—

स्वस्य दृष्टमात्रेण परेषामुद्वेगजनकं कर्म दुर्भगनाम ॥

स्वस्येति । यः प्राणी दृष्टमात्रोऽप्युपकारकृदपि रूपादिगुणोपेतोऽपि परेषामुद्वेगको 10
मनसोऽग्निवो भवति यत्कर्मप्रभावात्तदुर्भगनामेत्यर्थः । मुरूपे सुगुणेऽपि च स्वस्मिन् परस्त्रो-
द्वेगजनकत्वे सति कर्मत्वं लक्षणम्, हुण्डादिकर्मण्यतिव्याप्तिवारणाय मुरूप इत्यादिदलं भाव्यम् ।
अस्यापि स्थिती पञ्चेन्द्रियवत् ॥

दुस्स्वरनामाभिधत्ते—

अमनोहरस्वरवत्त्वप्रयोजकं कर्म दुस्स्वरनाम । यथा खरोष्द्रादीनाम् ॥ - 15

अमनोहरेति । यस्योदयादमनोःस्वरवान्-दीनहीनस्वरो भवति श्रूयमाणोऽप्यसुखमाव-
हति स्वरः तदुस्स्वरनामेत्यर्थः । सुस्वरनामकर्मण्यतिव्याप्तिवारणार्थममनोहरेति । 'अस्य'
स्थिती पञ्चेन्द्रियजातिस्तुल्ये । केपामीदृशं कर्म दृश्यत इत्यत्राह यथेति ॥

अनादेयनाम निर्वर्त्तक—

उचितवक्तृत्वेऽप्यग्राह्यतादिप्रयोजकं कर्म अनादेयनाम ॥ 20

उचितवक्तृत्वेऽपीति । यस्य प्रभावतो युक्तमपि ब्रुवाणः परिहार्यवचनो भवति, अहं-
णार्हस्याप्यर्हणां नाचरति लोकस्तदनादेयनामेत्यर्थः, निष्प्रभोपेतशरीरनिर्वर्त्तकं कर्मानादेय
नामेति केचित् । उचितवक्तृत्वसम्बन्धवचनाद्यग्राह्यताप्रयोजककर्मत्वं लक्षणार्थः । उचित-
वक्तृत्वसम्बन्धीति पदन्तु पूर्वोक्तनीत्याऽसंभववारणाय । अस्यापि स्थिती पञ्चेन्द्रियवत् ॥

अयशःकीर्तिनामाह—

ज्ञानविज्ञानादियुतत्वेऽपि यशःकीर्त्यभावप्रयोजकं कर्म अयशः-
कीर्तिनाम् । इति स्थावरदशकम् ॥

ज्ञानविज्ञानेति । न्यावहारिकं यथार्थज्ञानं ज्ञानं, शास्त्रसंस्कृतं ज्ञानं विज्ञानं, यतो ज्ञाना-
४ दियोग्यगुणपूर्णोऽपि यो न यशःकीर्तिमान् परन्त्वश्लाघ्यो भवति तदयशःकीर्तिनामेत्यर्थः ।
ज्ञानविज्ञानादियुतत्वेऽपीत्यस्य सार्थकता पूर्ववद्भाष्या । स्थिती पञ्चेन्द्रियवत् । स्थावरनाम-
प्रभृति यावदयशःकीर्तिकर्माणि विभागवाक्यस्थस्थावरदशकपदवाच्यानीत्याहेतीति ॥

नरकगतिनाम् निरूपयति—

नारकत्वपर्यायपरिणतिप्रयोजकं कर्म नरकगतिः ॥

10 नारकत्वेति । लक्षणन्तु नारकत्वपर्यायपरिणतिप्रयोजककर्मत्वम् । कृत्यञ्च मनुजगति-
वत् । अस्योत्कृष्टा स्थितिः पञ्चेन्द्रियवत् । जघन्या तु सागरोपमसहस्रस्य द्वौ सप्तमागौ
पत्न्योपमासंख्येयभागेन न्यूनौ, अबाधा त्वन्तर्मुहूर्तम् ॥

नरकायुषो लक्षणमाचष्टे—

आयुःपूर्णातां यावन्नरकस्थितिहेतुः कर्म नरकायुः ॥

15 आयुःपूर्णतामिति । यावत्स्वयोन्यायुःपूर्णत्वं नरकस्थितिहेतुत्वे सति कर्मत्वं लक्षणम् ।
नरकञ्च तीव्रशीतोष्णादिपीडाकरं स्थानम् । नरकगतावतिव्याप्तिवारणाय यावत्स्वयोन्यायुः-
पूर्णत्वमिति पदम् । नरकगतेरायुःपूर्णत्वेऽपि सत्तायां वर्तमानत्वान्न दोषः । त्रयस्त्रिंशत्साम्य-
रोपमाणि परा स्थितिरबाधा च पूर्वकोटिनिभागः, जघन्यं दशसहस्रमबाधा चान्तर्मुहूर्तम् ॥

नरकानुपूर्वीलक्षणमाह—

20 बलाच्चरकनयनानुशुणं कर्म नरकानुपूर्वी । इति निरयत्रिकम् ॥

बलादिति । प्रकृष्टं पापफलमुपमोक्तुं नराच-गुरुपापकारिणः प्राणिनः कायन्ति शब्द-
यन्तीति नरकास्तद्वतौ ब्रजतो जीवस्य द्विसमयादिना विग्रहेण अनुश्रेणिनियता गमनपरिण-
तिर्यतस्सो नरकानुपूर्वीति भावः । स्पष्टमन्यत् । उत्कृष्टा स्थितिः पञ्चेन्द्रियवत् । जघन्या तु
नरकातिवत् । इमान्येव विभागवाक्ये निरयत्रिकपदेनोक्तानीत्याहेतीति ॥

25 संस्रति चारित्रमोहनीयस्य कषाथवेदनीयनोकषाथवेदनीयरूपेण द्वैविध्यात्कषायस्य च
क्रोधमानमायालोभात्मकस्य प्रत्येकमनन्तानुषण्यप्रत्याख्यानप्रत्याख्यानसंख्यलनमेदेन पोदश-

विषयत्वात्तान् क्रमेणाभिधातुमादौ अनन्तानुबन्धिज्ञत्वं निर्वक्ति—

अनन्तानुबन्धिनश्चानन्तसंसारमूलनिदानमिध्यात्वहेतुका अनन्त-
भवानुबन्धस्वभावा आजन्मभाविनो नरकगतिप्रदायिनः सम्यक्त्व-
घातिनः ॥

अनन्तानुबन्धिनश्चेति । अनन्तः संसारश्चतुर्गतिरूपस्तमनुबन्धन्त्यनुसन्दधतीत्येवं- 5
शीला ये जीवपरिणामविशेषाः क्रोधादयस्तेऽनन्तानुबन्धिनः, यद्यप्येतेषामितरकषायविर-
हितानामुदयो नास्ति तथापि अवश्यमनन्तभवभ्रमणमूलकारणमिध्यात्वोदयापेक्षकत्वादेते-
षामेवैतन्नाम । न पुनः सहजोदयानामन्यकषायाणामपि, तेषामवश्यं मिध्यात्वोदयापेक्ष-
कत्वाभावात् एतदेवाह—अनन्तसंसारेति । अनन्तस्वरूपसंसारस्य मूलकारणं यन्मिध्यात्वं
तदेव हेतुर्येषामित्यर्थः । मिध्यात्वसत्त्वे हि नियतमविरतिस्तत्सत्त्वे प्रमादस्तत्सत्त्वे 10
चावश्यं कषाया इति मिध्यात्वं कषायहेतुरिति भावः । कषायस्य च कर्मशरीरयोग्य-
पुद्गलमहणे प्रधानहेतुत्वादवश्यं तत्सत्त्वे भवसम्बन्ध इत्याशयेनाहानन्तभवानुबन्धस्वभावा
इति । क्रोधादय एकैका अपि अनन्तसंसारानुबन्धिन इत्यर्थः । अनुबन्धः सम्बन्धः
परस्पराङ्गेष्वरूपः । एषामवधिमाहाऽऽजन्मभाविन इति । यावज्जीवभाविन इत्यर्थः ।
इष्टानिष्टवियोगसंयोगाभिखिप्तालाभाद्यन्यतमहेतुना क्रोधादयस्समुत्पन्ना न शाम्यन्त्यामरणं 15
भवान्तरमप्यनुबन्धन्ति, अविद्यमानपञ्चात्तापपरिणामास्तीजानुशया अत एवैषामाजन्मभावित्व-
मिति भावः । तत्फलमाह नरकेति । तत्कार्याभ्रह्मरूपमिध्यात्वस्योदयात् सम्यक्त्वस्य
संभव एव नास्तीति क्रोधादय एते स्वाभाविकस्यात्मनस्सम्यक्त्वस्य घातका इत्याशये-
नाह सम्यक्त्वघातिन इति ॥

अधुनाऽनन्तानुबन्धिक्रोधस्वरूपमाह—

20

एवम्भूतं प्रीत्यभावोत्पादकं कर्म अनन्तानुबन्धिक्रोधः ॥

एवम्भूतमिति । अनन्तानुबन्धित्वे सति प्रीत्यभावोत्पादकत्वे सति कर्मत्वं लक्ष्णम् ।
यदुदयाज्जीवोऽनन्तानुबन्धिनं स्वपरोपघातनिरनुग्रहाहितक्रौर्यपरिणामममर्षाप्रीतिमन्युज्ञन्द-
वाच्यं क्रोधमवाप्नोति तत्कर्मापि अनन्तानुबन्धिक्रोध उच्यते इति भावः । न चानन्तानुब-

१. प्रायेणानन्तानुबन्धुदये भूतो नरकगतावेव गच्छति, तेनानन्तानुबन्धुदयवर्ता मिध्यादृशा केपाभिदुपरि-
तनग्रैवेयकेषूपत्तावपि न क्षतिः ॥ २. अनन्तानुबन्धिपूर्वितेषु न मिध्यात्वसंयोपशमस्तदभावाच्च न सम्यक्त्वमि-
त्युपचारेण सम्यक्त्वघातकत्वमेघा न युक्तम्., तैरेव सम्यक्त्वस्यावृत्तत्वेव मिध्यात्वस्य वैयर्थ्यापत्तेः । कषायाणां
केवलशानावरहेतुत्वाभावेऽपि कषायस्य तदेतत्त्ववदनन्तानुबन्धिना क्षयोपशमे सम्यक्त्वस्यो विज्ञेयः ॥

न्धिपदं प्रीत्यभावे विशेषणं तस्यैव तादृशत्वाच्च तु कर्मण इति वाच्यम्, तदनुकूलत्वेन कर्म-
णोऽपि तथात्वाभ्युपगमात् । आद्यसत्यन्तमत्राप्रत्याख्यानक्रोधादावतिप्रसङ्गवारणाय, द्वितीय-
ज्ञानन्तानुबन्धिमानादावतिप्रसङ्गवारणाय । अस्य परा स्थितिः त्रिंशत्सागरोपमकोटीकोट्यः ।
वर्षसहस्रत्रितयं चात्राधा, जघन्या सागरोपमस्य च चत्वारो भागाः पत्न्योपमासंख्येय-
5 भागन्यूनाः । अयं पर्वतराजितुल्यः क्रोधः शिलायामुत्पन्नाया राजेर्यावच्छिलारूपमवस्थानं
तद्वदुत्पन्नानन्तानुबन्धिक्रोधस्य यावत्तत्र भवे जीवति तावदनुवृत्तिस्तदनुमरणाय प्रायो नरक-
प्रापकत्वाच्चतुल्यत्वं भाव्यम् । क्षमया प्रतिहन्यतेऽयम् ॥

अनन्तानुबन्धिमानस्वरूपमाह—

तादृशं नम्रताविरहप्रयोजकं कर्म अनन्तानुबन्धिमानः ॥

10 तादृशमिति । अनन्तानुबन्धीत्यर्थः । यदुद्यादनन्तानुबन्धिनं जालाद्युत्सेकावष्टम्भात्
पराप्रणवितरूपं नम्रताविरहं गच्छति तत्कर्मानन्तानुबन्धिमान इत्यर्थः । कृत्यं पूर्ववद्ब्रह्मम् ।
स्थिती चानन्तानुबन्धिक्रोधवत् । शैलस्तम्भसमानोऽयं मानः । कुतश्चित्कारणात्समुत्पन्नोऽ
नन्तानुबन्धिमान आभरणान्न व्यपगच्छति, जालन्तरानुबन्धी निरनुनयोऽप्रलयमर्शमेति
भाव्यम् । मार्दवेन प्रतिहन्यतेऽयम् ॥

15 अथानन्तानुबन्धिमायामाह—

ईदृक् सरलताभावप्रयोजकं कर्म अनन्तानुबन्धिमाया ॥

ईदृगिति । अनन्तानुबन्धीत्यर्थः । यदुद्यतोऽनन्तानुबन्धिनी वञ्चनाद्यात्मकात्मपरिणति-
रूपां सरलत्वाभावात्मिकां मायामप्नोति तत्कर्मानन्तानुबन्धिमायेति भावः । अनन्तानु-
बन्धित्वे सति सरलत्वाभावादिप्रयोजकत्वे सति कर्मत्वं लक्षणम्, आदिना प्रणिष्णुपधिनिकृ-
20 त्यादीनां सङ्ग्रहः, कृत्यं प्राग्वत् । स्थिती चानन्तानुबन्धिक्रोधवत्, धनवंशमूलसदृशीयं
माया, उपायशतेनापि ऋजूकर्तुमशक्नोत्वात् । इयं आर्जवेन प्रतिहन्यते ॥

अनन्तानुबन्धिलोभं लक्षयति—

ईदृशं द्रव्यादिमृच्छाहेतुः कर्मानन्तानुबन्धिलोभः ॥

ईदृशमिति । अनन्तानुबन्धीत्यर्थः । यत्सोद्यादनन्तानुबन्धिनमनुग्रहप्रवणद्रव्यादिभि-
25 काङ्क्षितेशरूपमसतोषात्मकजीवपरिणामविज्ञेयं लोभमेति तत्कर्मानन्तानुबन्धिलोभ इति भावः ।

अनन्तानुबन्धित्वे सति द्रव्यादिभूच्छादिहेतुत्वे सति कर्मत्वं लक्षणं, कृत्यं पूर्ववत् । लोभोऽयं
लाक्षारोगसदृशः, सन्तोषेण प्रतिहन्यते । स्थिती चानन्तानुबन्धिक्रोधवत् ॥

सम्प्रत्यप्रत्याख्यानक्रोधाद्यभिधानायाऽप्रत्याख्यानस्वरूपमाह—

**प्रत्याख्यानावरणभूता वर्षावधिभाविनस्तिर्यग्गतिदायिनस्सर्वदेश-
विरतिघातिनश्चाप्रत्याख्यानाः ॥**

5

प्रत्याख्यानावरणभूता इति । देशसर्वविरतिभेदतः प्रत्याख्यानं द्विविधं । प्रत्या-
ख्यानं नाम प्रतिषेधस्याचार्यसंज्ञिधावाख्यानं भावतः, न हन्मि यावज्जीवं सर्वान् प्राणिन
इत्यादिरूपतः । अल्पं प्रत्याख्यानमप्रत्याख्यानं देशविरतिरूपं तदप्यावृण्वन्तीत्यप्रत्याख्या-
नावरणास्त एषात्राप्रत्याख्यानशब्देनोक्ताः । तदेवाह प्रत्याख्यानावरणभूता इति देशतोऽपि
प्रत्याख्यानस्यावरणभूता इत्यर्थः । एषामुदये हि विरतिर्न भवत्येव । किमेतज्जन्तानुबन्धि- 10
बद्धान्नमभाविन इत्यत्राह वर्षावधिभाविन इति । जघन्येनाष्टमासस्थितिका उत्कर्षेण वर्ष-
स्थितिका इति भावः । न चानन्तानुबन्धिक्रोधमनुसृत्य मृतानां नरकेषूपचिरिवाप्रत्याख्या-
नावरणक्रोधमनुसृत्य मृतानां, किन्तु क्षुत्पिपासाशीतोष्णदशमज्ञकादिविचिधव्यसनवशीकृतति-
र्यग्गतावेवेत्याह तिर्यग्गतिदायिन इति । किमेषां कार्यमित्यत्राह सर्वदेशविरतिघातिन इति ।
देशतस्सर्वतश्च विरतिं निवृण्वन्तीति भावः ॥

15

एकग्रन्थेन संक्षेपकामोऽप्रत्याख्यानक्रोधमानमायालोभानां स्वरूपाण्युपदर्शयति—

एतद्विशिष्टाः पूर्वोक्तस्वरूपाः क्रोधादयोऽप्रत्याख्यानक्रोधादयः ॥

एतद्विशिष्टा इति । अप्रत्याख्यानसहिता इत्यर्थः । पूर्वोक्तस्वरूपा इति प्रीत्यभावोत्या-
दकर्मत्वनम्रताविरहप्रयोजककर्मत्वरलताभावप्रयोजककर्मत्वाद्व्यादिभूच्छादिहेतुकर्मत्वरूपा-
इत्यर्थः । क्रोधादय इति । किन्तु इत्यत्राहाप्रत्याख्यानक्रोधादय इति आदिनोमघत्र मान- 20
मायालोभानां ग्रहणम् । लक्षणं प्रयोजनञ्च पूर्ववद्दूहम् । स्थिती चानन्तानुबन्धिक्रोधवत् ।
क्रमेण भूराज्यस्थितान्ममेषविषाणकर्दमरागसदृशा एते ॥

प्रत्याख्यानावरणक्रोधादीनमिधातुं प्रत्याख्यानावरणस्वरूपमाह—

**सर्वविरत्यावरणकारिणो मासचतुष्टयभाविनो मनुजगतिप्रदायिन-
स्साधुधर्मघातिनः प्रत्याख्यानाः ॥**

25

१. प्रायोवाद्योपेक्षेयमुक्ति, अप्रत्याख्यानावरणोदयवतामविरतसम्यग्दृष्ट्या तिर्यग्मनुष्याणाञ्च सुरेयूत्तरे.
प्रत्याख्यानावरणोदयवताम देशविरतानां देवतरेप्रत्याख्यानावरणोदयवताञ्च सम्प्रवृष्टिदेवानां मनुजगतेष्व श्रुतेः ॥

सर्वविरत्यावरणकारिण इति । सर्वविरतिरूपं प्रत्याख्यानमावृण्वन्तीति भावः । अस्यो-
दये हि विरत्यविरतिर्भवति, उत्तमचारित्रलामस्तु न भवति । अवधिमाह मासचतुष्टयमाविन
इति । उत्कर्षेणैयमुक्तिः, जघन्येन तु अहोरात्रं विज्ञेयम् । कुत्रैषां जन्मप्रदत्वमित्यत्राह
मनुजगतिप्रदायिन इति मनुजेपूतपतिं लभत इति भावः । कार्यमाह साधुधर्मघातिन इति
5 साधुधर्मपरिणामोत्पत्तिं नाशयन्तीत्यर्थः ॥

प्रत्याख्यानानवरणक्रोधचतुष्टयस्वरूपं संक्षेपेणाह—

ईदृशाः क्रोधादय एव प्रत्याख्यानक्रोधादयः ॥

ईदृशा इति । प्रत्याख्यानानवरणभूता इत्यर्थः । क्रोधादय एवेति पूर्वोक्तस्वरूपाः क्रोधा-
दय एवेत्यर्थः । प्रत्याख्यानक्रोधादय इति प्रत्याख्यानानवरणभूताः क्रोधमानमायालोभा
10 इत्यर्थः । लक्षणं प्रयोजनञ्च प्राग्वत् । स्थिती चानन्तानुबन्धिक्रोधवत्, क्रमेणैते बालुकारा-
जिदारुस्तम्भगोमूत्रिकाखस्त्रनरागसदृशाः ॥

संज्वलनक्रोधादीभिर्वक्ष्यमाणैः संज्वलनस्वरूपमाचष्टे—

ईषत्संज्वलनकारिणः पक्षावधयो देवगतिप्रदायिनो यथाख्यातचा-
रित्रघातिनस्संज्वलनाः । ईदृशाश्च क्रोधादय एव संज्वलनक्रोधादयः ॥

15 ईषत्संज्वलनकारिण इति । परीपहोपसर्गादिसंपाते सति चारित्रिणमपि सं-ईषद्-
ज्वलयन्तीति संज्वलनाः, एषामुदये हि यथाख्यातचारित्रलामो न भवति, अकषायचारित्र-
लामो न भवतीति भावः । एषामप्यवधिमाह पक्षावधय इति । उत्कर्षेणैदम् पाक्षिकप्रतिक्रमण-
काले प्रकर्षतो विध्यापनात्, जघन्येन तु पश्चात्तापोत्पत्त्यनन्तरमेव व्यपगच्छन्तीति भावः ।
ईदृशं क्रोधादिकमनुसृतानां का गतिरित्यत्राह देवगतिप्रदायिन इति । तेषां कार्यमाह यथा-
20 ख्यातेति । उपशान्तक्षीणकषायस्य यथाख्यातचारित्रावाप्तेरिति भावः । संक्षेपतस्संज्वलनक्रो-
धादिस्वरूपमुपदर्शयति ईदृशाश्चेति । संज्वलनात्मकाश्चेत्यर्थः । चशब्दः प्रकारभेदसमाप्तिद्योतकः ।
क्रोधादय एवेति लक्षणं पूर्ववत् । उत्कृष्टा स्थितिः प्राग्वत्, जघन्या तु संज्वलनक्रोधस्य
मासद्वयं संज्वलनमानस्य मौसः, संज्वलनमायाया अर्धमासः, संज्वलनलोभस्यान्तर्मुहूर्तम्,
सर्वेषामवधायकालोऽन्तर्मुहूर्तम् । क्रमेणोदकराजितृणस्तम्भनिर्लेखनहरिद्वारागसदृशा एते ॥

१. संज्वलना न केवलं यथाख्यातोपघातिनः किन्तु भेषचारित्राणामपि देशोपघातिनो भवन्ति, भवत्तेषां-
मुदये शेषचारित्रमपि सात्तिचारं भवतीति भावः ॥ २. व्यवहारमयापेक्षयाऽयं कालनियमः, बाहुबलिप्रसूतीनामन्येषां-
संयतादीनाञ्च संज्वलनस्य पक्षात्परोऽपि मासवर्षादिकाले प्रत्याख्यानानवरणानामप्रत्याख्यानानवरणानामनन्तानुब-
न्धिनाशान्तर्मुहूर्तादिकालं स्थितिभ्रवणात् ॥

अथ चारित्रमोहनीयस्यापरभेदं नोकथायाख्यं पूर्वोदितकथायसहचारिणं कथायोदीपकं
प्रहचारिकथायसमफलं नवविधं क्रमेणाऽऽख्यातुमुपक्रमते—

हास्योत्पादकं कर्म हास्यमोहनीयम् ॥

हास्योत्पादकमिति । अस्योदयेन सनिमित्तमनिमित्तं वा हसति रङ्गावतीर्णनटवत्
तत्कर्म हास्यमोहनीयमित्यर्थः । हास्योत्पादकत्वे सति कर्मत्वं लक्षणं, कृत्यं सुस्पष्टम् । उत्कृष्टा 5
थैतिरनन्तानुबन्धिक्रोधवत्, जषन्त्या तु सागरोपमस्य द्वौ सप्तभागौ पत्योपमासंख्येयभाग-
न्यूनौ, अन्तर्मुहूर्तश्चावाधा ॥

रतिमोहनीयमाह—

पदार्थविषयकप्रीत्यसाधारणकारणं कर्म रतिमोहनीयम् ॥

पदार्थेति । पदार्थविषयकप्रीत्यसाधारणकारणत्वे सति कर्मत्वं लक्षणम् । लोभादावति- 10
व्याप्तिवारणायासाधारणेति । सौभाग्यनामकर्मण्यतिव्याप्तिवारणाय पदार्थविषयकेति । स्थिती
हास्यमोहनीयवत् ॥

अरतिमोहनीयमाचष्टे—

पदार्थविषयकोद्वेगकारणं कर्म अरतिमोहनीयम् ॥

पदार्थविषयकेति । पदार्थविषयकोद्वेगकारणत्वे सति कर्मत्वं लक्षणम् । दुर्भेगनाम- 15
कर्मण्यतिव्याप्तिवारणाय पदार्थविषयकेति । स्थिती हास्यमोहनीयस्येव ॥

शोकमोहनीयं वक्ति—

अभीष्टवियोगादिदुःखहेतुः कर्म शोकमोहनीयम् ॥

अभीष्टवियोगादीति । अभीष्टवियोगादिजन्यदुःखहेतुत्वे सति कर्मत्वं लक्षणम् । यदु-
दयात् प्रियविप्रयोगादौ स्वरस्ताडमाक्रन्दति, परिदेवते, भूषीठे च लुठति, दीर्घं निःश्वासति, 20
तच्छोकमोहनीयमित्यर्थः । असातेऽतिव्याप्तिवारणाय जन्यान्तम् । स्थिती हास्यमोह-
नीयवत् ॥

भयमोहनीयमाचष्टे—

अयोत्पादासाधारणं कारणं कर्म भयमोहनीयम् ॥

भयोत्पादेति । यस्योदयेन सनिमित्तमनिमित्तं वा त्रस्यति, वेपते, उद्विजते, तद्भय-
मोहनीयम् । भयोत्पादासाधारणकारणत्वे सति कर्मत्वं लक्षणम् । पराघातेऽतिव्याप्तिवारणा-
यासाधारणेति स्निखिलभयकारणमित्यर्थः, पराघातेन तु सभ्यादीनां परेषामेव भयं भवति
अनेन तु स्वस्येति भावः, स्थिती हास्यमोहनीयवत् ॥

5 जुगुप्सामोहनीयमाख्याति—

बीभत्सपदार्थावलोकनजातव्यलीकप्रयोजकं कर्म जुगुप्सामोहनीयम् ॥

बीभत्सेति । बहुदयात् पुरीषादिवीभत्सपदार्थेषु जुगुप्साभाव भवति, शुभाशुभद्रव्य-
विषयकं वा व्यलीकमुपजायते, तज्जुगुप्सामोहनीयमित्यर्थः । स्थिती हास्यमोहनीयवत् ॥

पुरुषवेदस्वरूपमाचष्टे—

10 स्त्रीमात्रसंभोगविषयकामिलाषोत्पादकं कर्म पुरुषवेदः ॥

स्त्रीमात्रेति । उद्विक्तश्लेष्मण आम्नफलामिलापेव यस्योदये पुंसः स्त्रियाममिलाषा
भवति, कृणामिज्वालासमानः स पुरुषवेद इत्यर्थः । नपुंसकवेदेऽतिव्याप्तिवारणाय मात्रेति ।
पुरुषवेदमोहानेयुंश्च ज्वलतस्समासादितप्रतिक्रियस्याश्वेव प्रशमो जायते समासादितवृणपुल-
कस्येव, नातीव स्थास्तुरनुबन्धः । उत्कृष्टा स्थितिरस्य हास्यमोहनीयवत् जघन्या त्वष्टौ

15 वर्षाणि, अबाधाऽन्तर्मुहूर्तकालः ॥

स्त्रीवेदमाह—

पुरुषमात्रसंभोगविषयकामिलाषोत्पादकं कर्म स्त्रीवेदः ॥

पुरुषमात्रेति । पित्तद्रव्योदये मधुरामिलाषावत् यस्योदये पुंस्यमिलाषा स्त्रियास्समुप-
जायते दृढतरसदिरादिकाष्टप्रवृद्धज्वालाकलापव्वलनवत्, बहुतरकालावस्थायी चिरप्रशाम्यः
20 संभाषणस्पर्शनेन्धनामिवर्धितस्स स्त्रीवेदः । नपुंसकवेदेऽतिव्याप्तिवारणाय मात्रपदम्, स्थिती
हास्यमोहनीयवत् ॥

नपुंसकवेदमाख्याति—

पुंस्त्रीसंभोगविषयकामिलाषोत्पादकं कर्म नपुंसकवेदः । इति कषा-
यपञ्चविंशतिः ॥

25 पुंस्त्रीति । पित्तश्लेष्मोदये मज्जिकामिलाषावत् यस्योदये पण्डकस्य स्त्रीपुंसयोरमिलाषा-
समुदेति महानगरदाहदहनसन्निभकरीषकृशानुबदन्तर्विजृम्भमाणदीप्ततरकरनिकरो बहुतर-

कालप्रशमः स नपुंसकवेदः । स्त्रीपुरुषवेदयोरतिव्याप्तिवारणाय पुंस्त्रीति । स्थिती हास्यमोह-
नीयस्येव । इमान्येव पञ्चविंशतिकर्माणि विभागवाक्यघटककषायपञ्चविंशतिपद्माष्टाणी-
त्याह—इतीति । षोडशकषाया नवनोकषायाश्चेति मिलित्वेत्यर्थः ॥

अथ तिर्यगगतिमाह—

तिर्यक्त्वपर्यायपरिणतिप्रयोजकं कर्म तिर्यगगतिः ॥

5

तिर्यक्त्वेति । तिर्यक्त्वपर्यायपरिणतिप्रयोजकत्वे सति कर्मत्वं तिर्यगतेर्लक्षणम्, कृत्यं
मनुजगतिवत्, स्थिती पञ्चेन्द्रियवत् ॥

तिर्यगानुपूर्वीस्वरूपमाह—

तिर्यगगतौ बलाक्षयनहेतुकं कर्म तिर्यगानुपूर्वी । इति तिर्यगिद्वकम् ॥

तिर्यगगताविति । बलाक्षयनहेतुत्वे सति कर्मत्वं लक्षणम् । मनुजानुपूर्वोदा-
वतिव्याप्तिवारणाय तिर्यगिति । स्थिती च पञ्चेन्द्रियवदेव । इमे एव विभागवाक्यघटकतिर्य- 10
गिद्वकपदबोधे इत्याह इतीति ॥

एकेन्द्रियजातिनाम निरूपयति—

एकेन्द्रियव्यवहारहेतुः कर्म एकेन्द्रियजातिः । अस्याः स्पर्शेन्द्रियमेव ॥

एकेन्द्रियेति । यदुदयादयं पृथिवीकायिकादिरेकेन्द्रिय इति संज्ञां लभते व्यपदिश्यते
च, तादृशं कर्मैत्यर्थः । एकेन्द्रियव्यवहारकारणत्वे सति कर्मत्वं लक्षणम् । द्वीन्द्रियजात्यादि- 15
वारणायैकेति । अत्र द्व्येकेन्द्रियमङ्गोपाङ्गनामेन्द्रियपर्याप्तिनामसामर्थ्याद्भवति । भावरूपन्तु
तन्नेन्द्रियावरणक्षयोपशमसामर्थ्याद्भवति, जातिनाम तु व्यवहारनिवन्धनसमानपरिणतौ

१. ननु व्यवहारश्चन्द्रप्रयोग, तथा चैकेन्द्रियादिशब्दप्रवृत्तिनिवन्धनयूतजातिविपाकवेद्यकर्मप्रकृतिरेकेन्द्रि-
यादिजातिरिति लक्षणार्थः, तथा न शुद्धं शब्दप्रवृत्तिनिमित्तत्वेन कापि जात्यधिकेतिरतस्या इत्यादिपदप्रवृत्तिनि-
मित्ततया हर्गित्वादिभातेरपि सिद्धिः स्यात् तथाप्येकेन्द्रियादिशब्दप्रवृत्तिनिमित्ततया तादृशजातिस्वीकारे नार-
कादिव्यवहारनियामकतया पञ्चेन्द्रियत्वव्याप्तिवारकत्वादजातिरिति गतिनाम्नो वैयर्थ्यापत्तेरिति चेन्न, अपकृष्ट-
चैतन्यादिनियामकतयैकेन्द्रियत्वादजातिरिति सिद्धे, न तु शब्दप्रवृत्तिनिमित्ततया, सा च जातिरेकेन्द्रियादिव्यवहारनि-
वन्धना, साधवातिवन्धनतया च जातिनामसिद्धिः । नारकत्वादिकं तु न जातिरूपम्, तिर्यक्त्वस्य पञ्चेन्द्रिय
त्वादिना साङ्ख्यात् । मानुषत्वावच्छेदेन पञ्चेन्द्रियत्वे तिर्यक्त्वाभावसामानाधिकरण्यस्यैकेन्द्रियत्वावच्छेदेन तिर्यक्त्वे
पञ्चेन्द्रियत्वाभावसामानाधिकरण्यस्य सत्त्वात् तदुभयस्य च तिर्यक्पञ्चेन्द्रियत्वावच्छेदेन द्वेते, किन्तु सुखदुःख-
विशेषोपभोगनियामकपरिणामविशेषतया नारकत्वादीनां तन्निवन्धनस्य गतिनाम्न आवश्यकत्वादिति ॥

निबन्धनमिति भाव्यम् । इयं जातिः कीदृशेन्द्रियव्यवहारप्रयोजिकेत्याशङ्क्यामाहास्या इति, पञ्चम्यर्थः प्रयुक्तत्वं तथा चैकेन्द्रियजातिनामप्रयुक्तं स्पर्शेन्द्रियमेवेत्यर्थः, केवलस्पर्शेन्द्रिया-
पेक्षया योऽयमेकेन्द्रियव्यवहारस्तत्र प्रयोजकमिदं कर्मेति आचार्यः । उत्कृष्टाऽस्य स्थितिः
पञ्चेन्द्रियवत्, जघन्या तु देवगतिवत् ॥

5 द्वीन्द्रियादिजातिनाम लक्षयति—

द्वीन्द्रियव्यवहारकारणं कर्म द्वीन्द्रियजातिः । स्पर्शरसने । त्रीन्द्रि-
यव्यवहारसाधनं कर्म त्रीन्द्रियजातिः । स्पर्शरसनघ्राणानि । चतुरिन्द्रिय-
व्यवहारनिदानं कर्म चतुरिन्द्रियजातिः । स्पर्शरसनघ्राणचक्षुषि ॥

द्वीन्द्रियेति । द्वीन्द्रियव्यवहारकारणत्वे सति कर्मत्वं लक्षणम् । कृत्यं पूर्ववत् । कीदृशे-
10 न्द्रियव्यवहारे प्रयोजकमित्यत्राह—स्पर्शरसन इति, अस्या इत्यनुषज्यते, शिष्टं स्पष्टम् । अस्या
उत्कृष्टा स्थितिरष्टादशसागरोपमकोटीकोट्यः, अष्टादशवर्षशतान्यबाधा, जघन्या तु देवगति-
वत् । त्रीन्द्रियजातिनामाचष्टे—त्रीन्द्रियेति । लक्षणं कृत्यञ्च पूर्ववदेव । अस्या व्यवहारे
निबन्धनानीन्द्रियाण्याह स्पर्शेति, अस्या इत्यनुषज्यते । स्थिती चास्या द्वीन्द्रियजातिवत् ।
चतुरिन्द्रियजातिनामाख्याति—चतुरिन्द्रियेति । स्पष्टं लक्षणं कृत्यञ्च । अस्या व्यवहारे
15 निबन्धनानीन्द्रियाण्याह स्पर्शरसनेति । स्थिती च द्वीन्द्रियजातिवत् ॥

अथ कुल्लगत्यादीन्याह—

अप्रशस्तगमनप्रयोजकं कर्म कुल्लगतिः । यथा खरोष्ट्रादीनाम् । स्वा-
वयवैरेव स्वपीडाजनननिदानं कर्म उपघातनाम् । शरीरनिष्ठाप्रशस्तवर्ण-
प्रयोजकं कर्म अप्रशस्तवर्णनाम् । यथा काकादीनाम् । शरीरनिष्ठाप्रशस्त-
20 गन्धप्रयोजकं कर्म अप्रशस्तगन्धनाम् । यथा लशुनादीनाम् । शरीरवृत्त्य-
प्रशस्तरसप्रयोजकं कर्म अप्रशस्तरसनाम् । यथा निम्बादीनाम् । शरीर-
वृत्त्यप्रशस्तस्पर्शप्रयोजकं कर्म अप्रशस्तस्पर्शनाम् । यथा बन्बुलादीनाम् ।
इत्यप्रशस्तवर्णचतुष्कम् ॥

अप्रशस्तेति । अप्रशस्तगमनप्रयोजकत्वे सति कर्मत्वं लक्षणम् । यद्वशेन च खरोष्ट्र-
25 टोलादीनामिवाप्रशस्तगमनमङ्गिनामुपजायते सा कुत्सिरा विहायोगतिः कुल्लगतिः । नर-
कगत्यादिलक्ष्यान्नुदासाय लक्ष्ये स्तेति । शुभसुखगतावतिन्यासिवापराण्याप्रशस्तेति । स्थिती
च पञ्चेन्द्रियवत् । निदर्शनमाह यथेति । उपघातनाम् निरूपयति—स्वावयवैरेवेति । स्वशरी-

रावयवैरेव प्रतिजिह्वागलवृन्दलम्बकचौरवन्तादिभिश्शरीरान्तर्वर्धमानैर्यदुद्ययादुपहन्यते जन्तु-
 स्तदुपघातनामेत्यर्थः । शरीराङ्गोपाङ्गघातकं स्वपराक्रमविजयाद्युपघातजनकं वोपघातनामेति
 तत्त्वार्थभाष्यम् । असावादावतिव्याप्तिवारणाय स्वावयवैरेवेति । पञ्चेन्द्रियवदेनास्य स्थिती ।
 अप्रशस्तवर्णनामाह—शरीरनिष्ठेति । शरीरनिष्ठाप्रशस्तवर्णप्रयोजकत्वे सति कर्मत्वं लक्षणम् ।
 अप्रशस्तो वर्णोऽतिवीभत्सदर्शनः कृष्णादिवर्णः । प्रशस्तवर्णनान्यतिव्याप्तिवारणाय प्रशस्ता- 5
 न्तम् । पुद्गलनिष्ठाप्रशस्तवर्णे कर्मणोऽप्रयोजकत्वेनाप्रशस्तवर्णनामकर्म फलानुमेयं न भवेदिति
 शरीरनिष्ठेति । पञ्चेन्द्रियवदस्य स्थिती । अप्रशस्तवर्णनामकर्मोदयवतो दृष्टान्तमाह यथेति ।
 अप्रशस्तगन्धनामाचष्टे—शरीरेति । कुथितसृतसूपकादिहर्गन्धताऽप्रशस्तगन्धः । शिष्टं सर्व-
 मप्रशस्तवर्णवत् । पञ्चेन्द्रियवदस्य स्थिती, निदर्शनमाह यथेति । अप्रशस्तरसनामभिघत्ते—
 शरीरवृत्तीति । लक्षणं पूर्ववत् स्थिती च । दृष्टान्तमाह यथेति । अथाप्रशस्तस्पर्शनामाह— 10
 शरीरवृत्तीति । लक्षणं स्पष्टं कृत्यञ्च, स्थिती पूर्ववत् दृष्टान्तमाह यथेति । विभागवाक्ये एत
 एवाप्रशस्तवर्णचतुष्कपदेनोक्ता इत्याह इतीति ॥

ऋषभमाराचादिसंहननान्याह—

उभयतो मर्कटवन्धाकलितास्थिसंचयवृत्तिपट्टवन्धसदृशास्थिप्रयोजकं
 कर्म ऋषभनाराचम् । उभयतो मर्कटवन्धमात्रसंवलितास्थिसन्धिनिदानं 15
 कर्म नाराचम् । एकतो मर्कटवन्धविशिष्टास्थिसन्धिनिदानं कर्मार्धनारा-
 चम् । केवलकीलिकासदृशास्थिबद्धास्थिसंचयप्रयोजकं कर्म कीलिका ॥
 परस्परपृथक्स्थितिकानामस्थनां शिथिलसंश्लेषनिदानं कर्म सेवार्चम् ।
 इति संहननपञ्चकम् ॥

उभयत इति । उभयतो मर्कटवन्धसंवलितास्थिसंचयवृत्तिपट्टसदृशास्थिप्रयोजकत्वे 20
 सति कर्मत्वं लक्षणम् अत्र तादृशास्थिमात्रप्रयोजकत्वे सतीति वाच्यमन्यथा वज्रर्षभनाराचे
 व्यभिचारपक्षेः । नाराचे व्यभिचारवारणाय पट्टसदृशास्थीति । अस्योक्त्युद्धा स्थितिर्द्वा-
 दशसागरोपमकोटीकोट्यः, द्वादशवर्षशतान्यवाधा, पञ्चेन्द्रियवत्त्वग्न्या । अस्य कर्मणः स्थाने
 वज्रस्यार्धं ऋषभस्यार्धं नाराचस्यार्धमिति कृत्वाऽर्धवज्रर्षभनाराचनाम पठन्ति तत्त्वार्थभाष्य-
 काराः । कर्मप्रकृतिमन्येष्वत्र पट्टहीनं वज्रनाराचनाम पठितम् । नाराचसंहननमाचष्टे— 25
 उभयत इति । उभयतो मर्कटवन्धमात्रसंवलितास्थिसन्धिनिदानत्वे सति कर्मत्वं लक्षणम्,
 वज्रर्षभनाराचादावतिव्याप्तिवारणाय मात्रपदम् । अर्धनाराचे व्यभिचारवारणायोभयत इति ।
 चतुर्दशसागरोपमकोटीकोट्यः परा स्थितिः चतुर्दशवर्षशतान्यवाधा, जघन्या पञ्चेन्द्रियवत् ।

- अर्धनाराचमाचष्टे—एकत इति । एकपार्थमात्रावच्छेदेन मर्कटबन्धविशिष्टास्थिसंधिनिदानत्वे सति कर्मत्वं लक्षणम् । नाराचादिवारणायैकपार्थमात्रावच्छेदेनेति । अत एव मात्रपदमपि, षोडशसागरोपमकोटीकोट्योऽस्य परा स्थितिरबाधा च षोडशवर्षशतानि जघन्या पञ्चेन्द्रियवत् । कीलिकामाह—केवलेति । केवलकीलिकासदृशस्थिवद्धास्थिनचयप्रयोजकत्वे सति
- 5 कर्मत्वं लक्षणम् । वर्षवर्षभनाराचे व्यभिचारवारणाय केवलेति । सत्कृष्टा स्थितिरस्याष्टादशसागरोपमकोटीकोट्यः, अष्टदशवर्षशतान्यबाधा जघन्या तु पञ्चेन्द्रियस्येव । अथ सेवार्चमाख्याति—परस्परेति । परस्परपृथक्स्थितिकानामस्थानां शिथिलसंश्लेषनिदानत्वे सति कर्मत्वं लक्षणम् । अस्य संहननस्योदये सति जीवो नित्यमेव स्नेहाभ्यङ्गादिरूपां परिशीलनाभाकांक्षति । अस्यैव च सृपाटिकेति तत्त्वार्थे नामान्तरम् । विश्वसि सागरोपमकोटीकोट्योऽस्य
- 10 परा स्थितिः । वर्षसहस्रद्वयस्त्रावाधा, जघन्या पञ्चेन्द्रियवत् । इमानि संहननानि औदारिकशरीर एव भवन्ति । विभागवाक्येऽप्रथमसंहननशब्दवाच्यान्येतान्येवेत्याह इतीति ॥

अथ न्यग्रोधपरिमण्डलादिसंस्थानान्याह—

- नामेरूर्ध्वं विस्तृतिबाहुल्यसल्लक्षणनिदानं कर्म न्यग्रोधपरिमण्डलम् । नाभ्यधोभागमात्रस्य प्रमाणलक्षणवत्त्वप्रयोजकं कर्म सादिः । सलक्षण-
- 15 पाण्यादिमत्त्वे सति निर्लक्षणवक्षःप्रभृतिमत्त्वप्रयोजकं कर्म कुञ्जं ॥

- नामेरूर्ध्वमिति । नामेरूर्ध्वमेवेत्यर्थः । यथा न्यग्रोधो वृक्ष उपरि संपूर्णवयवोऽवस्तु हीनस्तथेदमपि कर्म नामेरुपरि विस्तारवहुल्यस्य संपूर्णलक्षणादिमत्त्वस्य चाधस्तहीनस्य शरीरस्य प्रयोजकमिति भावः । नामेरूर्ध्वभागमात्रावच्छेदेन विस्तृतिबाहुल्यसल्लक्षणनिदानत्वे सति कर्मत्वं लक्षणम् । समचतुरस्रसंस्थानवारणाय नामेरूर्ध्वभागमात्रावच्छेदेनेति । नामेरूर्ध्वनिखिलभागमात्रावच्छेदेनेत्यपि वाच्यं तेन यत्किञ्चित्पाण्यादीनां विस्तृतिबाहुल्यसल्लक्षणप्रयोजके कुञ्जनामकर्मणि नातिव्याप्तिः । स्थिती वर्षभनाराचवत् । सादिमाचष्टे—नाभ्यधोभागेति । येन नामेरधस्तादेव सर्वेऽवयवाः समीचीनेन लक्षणेन च युतास्तदित्यर्थः । नाभ्यधस्सर्वभागमात्रावच्छेदेन सुप्रमाणलक्षणवत्त्वप्रयोजकत्वे सति कर्मत्वं लक्षणं समचतुरस्रेऽतिव्याप्तिवारणाय नाभ्यधस्सर्वभागमात्रावच्छेदेनेति । इदमेव साविस्वातिशब्दाभ्यां
- 25 व्यवह्रियते । स्थिती तु नाराचसंहननवत् । कुञ्जमभिधत्ते—सल्लक्षणेति । यतः कन्धराया उपरितनावयवा हस्तपादश्च समचतुरस्रलक्षणयुक्तं अवस्तनकायस्तु लक्षणविसंवादी तत्कर्म कुञ्जम् । सलक्षणपाण्यादिमत्त्वे सति निर्लक्षणवक्षःप्रभृतिमत्त्वप्रयोजकत्वे सति कर्मत्वम् । आदिना पादकन्धरोपरितना अवयवा ग्राह्याः, प्रभृतिना च वङ्किन्नाः । हुण्डेऽतिव्याप्तिवार-

णायाद्यं सत्यन्तं, समचतुरस्त्रादावतिप्रसक्तिवारणार्थं द्वितीयं सत्यन्तम् । पाण्यादिमत्त्वञ्च प्रयोजकतासम्बन्धेन । अर्धनाराचसंस्थानवदस्य स्थिती ॥

वामनं हुण्डव्याभिधत्ते—

एतद्वैपरीत्यहेतुः कर्म वामनम् । सर्वावयवाशुभत्वनिदानं कर्म हुण्डम् । इति पञ्चसंस्थानानि । एते पापानुभवप्रकाराः ॥ 5

एतदिति । निर्लेक्षणपाण्यादिमत्त्वे सति सलक्षणवक्षःप्रभृतिमत्त्वप्रयोजकत्वे च सति कर्मत्वं लक्षणम् । समचतुरस्त्रादौ साद्यादौ क्रमेण व्यभिचारवारणाच्च सत्यन्तद्वयं । कीलिका-
वदस्य स्थिती । हुण्डमाह—सर्वेति । सर्वावयवाशुभत्वप्रयोजकत्वे सति कर्मत्वं लक्षणम् ।
अशुभनामकर्मण्यतिव्याप्तिवारणाच्च सर्वेति । यद्यशुभपदेनात्र लक्षणविस्तारादिर्गृह्यते तथा
नाशुभनामकर्मण्यतिप्रसक्तिः किन्तु न्यग्रोषादावेवेति बोध्यम् ॥ स्थिती च सेवार्त्तवत् । 10
इतीति । विभारावाक्यान्तरैताप्रथमसंस्थानज्ञत्वाक्यानीति शेषः । इमानि द्व्यशीतिविधानि
पापकर्माणि प्राणातिपातादिहेतुभिर्वद्वेन जीवेनानुभूयन्ते इत्याह एत इति । द्व्यशीतिविधा
कर्मविशेषा इत्यर्थः ॥

पापहेतुर् दर्शयति—

पापबन्धहेतवस्तु प्राणातिपातमृषावादादत्तादानमैथुनपरिग्रहाप्रश- 15
स्तक्रोधमानमायालोभरागद्वेषकलहाम्याख्यानपिशुनताऽऽरतिरतिपरपरि-
वादमायामृषावादमिथ्यात्वशल्यानि । इतिपापतत्त्वम् ॥

पापबन्धहेतवस्तु इति । नियतपुष्टिगो हेतुशब्दः । यद्यपि जीवस्याशुभाध्यवसायवि-
शिष्टा वाक्पायमनसामशुभव्यापारा बन्धहेतवस्तथापि तानेव विशेषतो दर्शयति, यद्वा
व्यापारस्य शुभाशुभत्वं न शुभाशुभकर्मकारणत्वेन, शुभयोगस्यापि ज्ञानावरणादिबन्धहेतुत्वा- 20
भ्युपगमात् । किन्त्वशुभपरिणामनिवृत्तत्वादतस्तान् बाह्य प्राणातिपातेत्यादिना । प्राणानामं-
तिपातो विनाशः पातनं शतनं वा प्रमत्तयोगाद्भव्यतो भावतश्च । मृषावादो विद्यमानस्या-
पलापः, अविद्यमानप्रकाशनं शास्त्रप्रतिषिद्धवागनुष्ठानश्च । अदत्तादानं, परैरदत्तस्य परिगृही-
तस्य वा पदार्थसार्थस्य स्वेच्छया ग्रहणं धारणश्च । मैथुनं मोहकर्मोदयादुद्भूततीव्रकायादि-
परिणामयोः क्षीपुंसयोर्मैथुनमात्रः परस्परऽऽश्लेषः सुखोपलम्भकः । परिग्रहो वाक्पायभ्यन्तरेषु 25
लोभानुरक्तचित्तवृत्त्या अभिलाषा । अग्रशस्त्राः क्रोधमानमायालोभरागद्वेषाः, प्रशस्त्रास्त्वेवे न
पापानुक्कलाः । कलहो राटिः, अम्याख्यानं प्रकटमसदोधारोपणं पिशुनता दौर्जन्यम्, मोहनी-

योद्याचितोद्वेगोऽरतिस्तत्फला विषयेषु मोहनीयोद्याद्या चित्ताभिरतिः साऽरतिरतिः, परपरि-
वादः परनिन्दा, मायया सह सृषा मायासृषा, मिथ्यात्वशस्यश्च, अनेकधा प्राणिगणश्लना-
च्छल्यं, मिथ्यात्वं तत्त्वाभ्रदानं, तदेव शल्यं । एते द्वयक्षीतिविधपापकर्मणां हेतवः ।
इति पापतत्त्वमवसितमिलाहेतीति ॥

- 5 इति तपोगच्छनमोमणिश्रीमद्विजयानन्दसूरीश्वरपट्टालङ्कारश्रीमद्विजयकमलसूरीश्वर-
चरणनलिनविन्यस्तभक्तिभरेण तत्पट्टधरेण विजयलब्धिसूरीणां विनिर्मितस्य
तत्त्वन्यायविभाकरस्य स्वोपज्ञायां न्यायप्रकाशव्याख्यायां पापतत्त्वनिरूपणो
नाम पञ्चमः किरणः ॥

अथ षष्ठः किरणः ॥

- 10 ननु निरूपितं पुण्यपापरूपं कर्म, सम्प्रति तदनन्तरमुद्दिष्ट आसन्नो निरूपणीयः । तत्र
स किं स्वरूपो जीवो वा तत्पर्यायो वा अजीवो वा तत्पर्यायो वा स्यात्, चेतनाचेतनात्मक-
पदार्थद्वयातिरिक्तस्याभावात्, जीवतत्पर्यायान्यतररूपत्वे जीव एव, अजीवतत्पर्यायान्यतर-
रूपत्वे चाजीव एव भवेदित्याशङ्कायां लक्षणं निरूपयन् पदार्थं सूचयति—

शुभाशुभकर्मग्रहणहेतुराश्रयः ॥

- 15 शुभाशुभेति । शुभाशुभरूपे ये कर्मणी पुण्यपापात्मकेऽष्टविधे, तयोर्ग्रहणमुपादानं
बन्धात्मकं तत्र हेतुः साक्षात्कारणं शुभाशुभाध्यवसायविशेषः परम्पराकारणञ्चेन्द्रियकषाया-
व्रतयोगक्रियाः, द्विविधो हेतुरासन्नपदार्थ इत्यर्थः । तथा च प्रतिक्षणं कर्मग्रहणव्यापृतस्व-
भावत्वाद्भवत्यजीवस्यावश्यं केनचिद्धेतुना भान्यं, निर्हेतुकस्य कार्यस्यानुत्पत्तेः । तथा च
सति यस्तत्र हेतुः स आश्रयः, स चार्हद्वैतवन्दनसर्वविरतितपःस्वाध्यायवीतरागप्रणि-
धानधर्मध्यानादिप्रशस्तानुष्ठानात् प्राणातिपातसृषावादकषायाद्यप्रशस्तकर्मभ्यश्च भवति, भवति
20 हि यथाकर्म सत्कृत्यासत्कृत्याभ्यामसतोरपि शुभाशुभाध्यवसायादिरूपयोः शुभाशुभाश्रवयोरा-
विर्भावः, संतोऽत्र वृद्धिरिति भावार्थः, ननु शुभाशुभकर्मणामादानात्मकस्य बन्धस्य कारण-
माश्रव इत्यायातं, तच्च न सम्भवति, बन्धाभावे आश्रवासंभवादन्वया मुक्तस्यापि तदापत्तेः ।
यद्यास्रवमन्तरेणापि बन्ध इष्यते तर्हि कथमाश्रवस्य बन्धहेतुत्वं तदभावेऽपि जायमानं प्रति
25 तस्य हेतुत्वासंभवादिति चेन्मैवम्, उभयोरप्यन्योऽन्यं कार्यकारणभावाभ्युपगमात्, न च
तर्हि बन्धाभावे नाश्रवस्तदभावे च न बन्ध इति परस्परश्रवग्रसङ्ग इति वाच्यम्, बन्धा-

१. मायासृषावादोऽयं तृतीयकषायाद्वितीयाश्रवसंयोगरूपः उपलक्षणोऽयमेवविधिसर्वसंयोगानाम् । वेधान्तर-
भाषान्तरकरणेन परवक्ष्यरूपोवा बोध्यः ॥

भवयोः कार्यकारणभावप्रवाहस्यानादितयोत्तरोत्तरं प्रति पूर्वपूर्वस्य कारणत्वाभ्युपगमेन तद-
नवकाशात्, बीजाङ्कुरयोः कार्यकारणभाववत् । ननु बन्धास्रवयोरेतावता समतैव स्यान्न तु
विशेषस्तथा चाऽऽभवहेतुर्वन्ध इत्यपि बन्धस्य लक्षणं स्यान्न चैतदस्ति, कषायाद्यनुविद्धस्य
जीवस्य नूतनकर्मपुद्गलैः सह सम्बन्धो बन्ध इति लक्षणग्रवणादिति चेन्न, शरीरस्य स्नेहा-
भ्यङ्गाद्रेणुसंश्लेषवदास्रवस्योत्पत्त्यनन्तरमेव बन्धहेतुत्वात्, न चैवं बन्धस्य साक्षादाश्रवं 5
प्रति हेतुत्वं, क्षेत्रकालादिसदृकार्यपेक्षयोद्भावस्याप्राप्तस्यैव कर्मणोऽर्थक्रियाकारित्वात्, न तु
षट्मात्रेणास्रवं जनयितुमलम् । सोऽयमास्रवः पूर्वं द्विचत्वारिंशद्विधः प्रोक्तः । तत्र यद्यपि
मनोवाक्कायानां शुभाशुभरूपा ये वीर्यान्तरायक्षयोपशमजन्या वीर्यप्राणोत्साहपराक्रमचेष्टा-
शक्तिसामर्थ्यादिशृङ्खलाकषा योगास्त एवास्रवाः, तत्र कायात्मप्रदेशपरिणामोऽशुभो हिंसा-
स्तेयाग्रहादिरूपः, एतद्विपरीतशुभो गमनादिक्रियाहेतुः काययोगः । आवायोऽग्यपुद्गलात्म- 10
प्रदेशपरिणामोऽशुभस्सावधानृतपक्षपिशुनादिरूपः, शुभ एतद्विपरीतरूपो वाग्योगः । मनो-
योग्यपुद्गलात्मप्रदेशपरिणामोऽशुभोऽभिध्याव्यापादेर्ष्यासूयादिरूपः, शुभश्चैतद्विपरीतरूपो म-
नोयोग इति, तथापि विवक्षाभेदाद्विचत्वारिंशद्विधाः प्रोक्ताः । अयमाश्रवस्सकषायस्याकषा-
यस्यापि भवति, तत्राकषायस्य वीतरागत्यैकसमयस्थितिकर्मण एवास्रवो भवति, सकषा-
यस्य मिथ्यादृष्ट्यादिसूक्ष्मसम्प्रदायान्तस्य तु संसारपरिभ्रमणकारणकर्मण एवास्रवो भवतीति 15
बोध्यम् । यद्यपीन्द्रियकषायान्नतयोगानां क्रियास्वभावानतिवृत्तेः क्रियाबन्धनेनैवैवं गतार्थता,
व्यापाराभाव इन्द्रियादीनामकिञ्चित्करत्वात्, तथापि क्रियास्वभावत्वमेतेषां न नियतं,
नामस्वापनाद्व्येन्द्रियादौ क्रियाभावात्, यद्वा नैवमेकान्तवस्तानि क्रियास्वभावान्येवेति, किन्तु
द्रव्यार्थिकगुणभावे पर्यायार्थिकप्राधान्यतस्त्यात्क्रियास्वभावानतिवृत्तिः, पर्यायार्थिकगुणभावे
द्रव्यार्थिकप्राधान्यात्स्यात्क्रियास्वभावातिवृत्तिरिति । शुभाशुभाश्रवपरिणामाभिसुखत्वादिन्द्रिय- 20
कषायान्नतानां द्रव्यास्रवत्वं, आवास्रवः कर्मादानं, तत्र पञ्चविंशतिक्रियाभिरास्रवति कर्मेत्ये-
तदर्थमिन्द्रियकषायान्नतानामुपादानम् ॥

वस्तुतस्तु कायवाङ्मनसां क्रिया आस्रवास्तेषां गतीन्द्रियकषायलेद्यायोगोपयोगज्ञान-
दर्शनचारित्रवेदादिपरिणामवतो जीवस्य धर्मरूपत्वात् जीवात्मकाः, कायवाङ्मनःप्रभवत्वा-
त्तत्त्वरूपा वा, एतदेवामिप्रेत्याह—

25

पौद्गलिकोऽयम् । आत्मप्रदेशेषु कर्मप्रापिका क्रिया द्रव्याश्रवः, कर्मो-
पार्जमनिदानाध्यवसायो भावाश्रवः ॥

पौद्गलिकोऽयमिति । कायो हि जीवस्य निवासभूतः । पुद्गलद्रव्यसंघातः, तद्योगाजी-
वस्य यो वीर्यपरिणामस्तस्य काययोगः, आत्मयुक्तकायायत्ता वाग्बर्गणायोग्यस्कन्धा विसृज्य-
माना वाकरणतामापद्यन्ते तत्सम्बन्धाच्चात्मनो या वीर्यपरिणतिः स वाग्योगः, जीवेन सर्व-
प्रदेशैर्गृहीता मनोवर्गणायोग्यस्कन्धाः करणभावमालम्बन्ते तत्सम्बन्धाच्चात्मनः पराक्रम-
5 विशेषो मनोयोगः, इत्येवं योगत्रिकैरात्मप्रदेशेषु कर्मप्राप्तिका क्रिया द्रव्याश्रय उच्यते, तदनु-
कूलाभ्यवसायस्तु भावाश्रय इत्याशयेनाह—आत्मप्रदेशेष्विति । शेषं स्पष्टम् । तथा साम्परा-
यिककर्मबन्धभाजां सत्त्वपीन्द्रियादिषु तुल्यतया निमित्तेषु तीव्रमन्दज्ञाताज्ञातभावेभ्यो वीर्य-
विशेषादधिकरणविशेषाच्चास्त्राणां विशेषो विज्ञेयः ॥

पूर्वोदितानामाश्रयभेदानां स्वरूपमनुक्रमेणोपवर्णयितुमारभते—

10

स्पर्शविषयकरागद्वेषजन्याश्रयः स्पर्शेन्द्रियाश्रयः ॥

स्पर्शेति । स्पर्शरशीतादिरूपेणाष्टविधः स्पर्शेन्द्रियजन्यप्रत्यक्षविषयः, तद्विषयकौ यौ
रागद्वेषौ आनुकूल्यप्रातिकूल्याभ्यां प्रीत्यप्रीती तत्त्वजन्यः कर्मबन्धानुगुण आत्माभ्यवसायो वा
योगक्रियाविशेषो वा स्पर्शेन्द्रियाश्रय उच्यते इत्यर्थः । तथा च स्पर्शविषयकरागद्वेषान्यतर-
जन्यत्वे सत्याश्रयत्वं लक्षणम् । रसनेन्द्रियाश्रयवादावतिप्रसङ्गभङ्गाय सत्यन्तम् । कालादि-
15 वारणाथ विशेष्यम् । रसनेन्द्रियाश्रयवादावतिन्यासिवारणाय स्पर्शविषयकेति ॥

रसनेन्द्रियाश्रयमाह—

रसविषयकरागद्वेषजन्याश्रयः रसनेन्द्रियाश्रयः ॥

रसविषयकेति । अम्लादिभेदेन पञ्चविधा रसाः रसनेन्द्रियजन्यप्रत्यक्षविषयाः तद्वि-
षयकौ यौ रागद्वेषौ आनुकूल्यप्रातिकूल्याभ्यां प्रीत्यप्रीती तदन्यतरजन्यः कर्मबन्धानुगुणो
20 जीवाभ्यवसायविशेषो योगविशेषो वाऽऽश्रयः रसनेन्द्रियाश्रय इत्यर्थः, रसविषयकरागद्वेषा-
न्यतरजन्यत्वे सत्याश्रयत्वं रसनेन्द्रियाश्रयस्य लक्षणम्, कुलं प्राग्वत् ॥

१. परिणामस्य तीव्रमन्दभावे कर्मबन्धोऽपि तीव्रो मन्दश्च भवति, सिंहस्य गोघातिनश्च प्राणातिपाते
समानेऽपि कर्मबन्धो न तुल्य, ज्ञायीमिविवेचिनो बहुलं कर्मबन्धात् । ज्ञातमावोऽभिसन्धाय प्राणातिपा-
तादौ प्रवृत्तिः, अज्ञातमावोऽभिसन्धाय तत्र प्रवृत्तिः, वीर्यन्तरायकर्मक्षयोपसमजन्यः सामर्थ्यविशेषो वज्रपथनाग
वसंहननीयापेक्ष प्रिष्टादीना सरन्धसिहपाटनादिरूप तद्विशेषादपि कर्मबन्धविशेषः । अधिकरणं दुर्गति-
प्रापकं निर्वर्तनासंयोजनादिभेदं कर्मबन्धविशेषहेतुरिति ॥

प्राणेन्द्रियाश्रयमाह—

गन्धविषयकरागद्वेषजन्याश्रयः प्राणेन्द्रियाश्रयः ॥

गन्धेति । सुरभ्यसुरभिरूपप्राणजप्रत्यक्षयोग्यगन्धविषयकानुकूल्यप्रातिकूल्यप्रयुक्तप्रीत्य-
प्रीतिजन्याश्रयो प्राणेन्द्रियाश्रय इत्यर्थः । गन्धविषयकरागद्वेषान्यतरजन्यत्वे सत्याश्रयत्वं
लक्षणं, कृत्यं पूर्ववत् ॥

5

चक्षुरिन्द्रियाश्रवं श्रोत्रेन्द्रियाश्रवञ्चाचष्टे—

रूपविषयकरागद्वेषजन्याश्रवश्चक्षुरिन्द्रियाश्रवः । शब्दविषयकराग-
द्वेषजन्याश्रवः श्रोत्रेन्द्रियाश्रवः । इतीन्द्रियपञ्चकाश्रवः ॥

रूपेति । श्वेतादिरूपेण पञ्चप्रकारं चक्षुर्महणयोग्यं यद्वर्णं तद्विषयकानुकूल्यप्रातिकूल्य-
प्रयुक्तकरागद्वेषान्यतरजन्य आश्रवश्चक्षुरिन्द्रियाश्रव इत्यर्थः, रूपविषयकरागद्वेषान्यतरजन्यत्वे 10
सत्याश्रयत्वं लक्षणं कृत्यं प्राग्वत् । श्रोत्रेन्द्रियाश्रवमाचष्टे—शब्दविषयकेति । सच्चित्ताचित्त-
मिमात्मकत्रिविधशब्दविषयकरागद्वेषान्यतरजन्याश्रव इत्यर्थः । लक्षणं कृत्यञ्च स्फुटम् ।
एत एव विभागवाक्ये इन्द्रियपञ्चकपदेनोक्त इत्याह इतीति ॥

अथ क्रोधाद्याश्रयानाह—

प्रीत्यभावप्रयुक्ताश्रवः क्रोधाश्रवः । अनम्रताजन्याश्रवो मानाश्रवः । 15
कापट्यप्रयुक्ताश्रवो मायाश्रवः । सन्तोषशून्यताप्रयुक्ताश्रवो लोभाश्रवः ।
इति कषायचतुष्काश्रवः ॥

प्रीत्यभावेति । प्रीत्यभावः कौर्यपरिणामः, क्रोचोऽनन्तानुबन्धादिभेदः, तत्प्रयुक्त
आश्रवः शुभाशुभाध्यवसायः क्रियाविशेषो वा क्रोधाश्रव इत्यर्थः । मानाश्रयमाह—अनम्र-
तेति । मानोऽनम्रता, अप्रणतिस्तज्जन्याश्रव इत्यर्थः । स च भुतजात्यादिगर्वावलम्बना- 20
द्भवति । मायाश्रवमाचष्टे—कापट्येति । माया कापट्यं परविप्रलम्भः, लक्ष्यप्रयोगस्तज्जन्यः
शुभाशुभाध्यवसायो वा जीवक्रियाविशेषो वा मायाश्रव इत्यर्थः । लोभाश्रवसमिचष्टे—
सन्तोषेति । लोभः सन्तोषशून्यता वृष्णापिपासामिष्वङ्गास्वादलक्षणस्तज्जन्यः शुभाशुभा-
ध्यवसायो वा क्रियाविशेषो वा लोभाश्रव इत्यर्थः । विभागवाक्ये, एत एव कषायचतुष्क-
पदेन ग्राह्या इत्याहेतीति ॥

25

अधुना हिंसाश्रयमाह—

प्रमादिकर्तृकप्राणवियोगजन्याश्रवो हिंसाश्रवः ॥

- प्रमादिकर्तृकेति । प्रमादिपुरुषकर्तृको यः प्राणवियोगस्तत्तन्मन्याश्रवो हिंसाश्रव इत्यर्थः । कषायविकथेन्द्रियनिद्राऽऽसवैः प्रमादमुपगतः प्रमादी, तत्र षोडशविधाः कषायास्तत्परिणत आत्मा प्रमादी स्त्रीभक्तजनपदराजवृत्तान्तप्रतिबद्धा विकथा, रागद्वेषाविष्टचेताः स्थ्यादिविक-
- 8 थापरिणतः प्रमादी, स्पर्शनादीन्द्रियद्वारकरागद्वेषसमासादितपरिणामविशेष आत्मा प्रमादी दर्शनावरणकर्मोद्यजन्यपञ्चविधनिद्रापरिणामविशिष्ट आत्मा प्रमादी । आसवो मधं मधु-
वारशीघ्रमदिरादि, तदभ्यवहाराद्विह्वलतामुपेतः प्रमत्तः । प्रमादिकर्तृकः, प्रमत्तव्यापारजन्यः । प्राणाः पञ्चेन्द्रियाणि आयुःकायवाक्मनःप्राणापानाश्चेति द्रव्यपरिणामरूपा दशविधा यथासंभवं जीवेष्ववस्थिताः, तेषां वियोग आत्मनः पृथक्करणं, तन्न्यान्याश्रव इति भावः ।
- 10 प्राणिनः स्वतो निरवयवत्वेन पृथक्करणासम्भवात् प्राणवियोग इत्युक्तम्, तथा च प्राणवियोगपूर्वकः प्राणिवियोग इति तात्पर्यम् । न च प्राणानामात्मनोऽन्यत्वेन तद्वियोगे नात्मनः किञ्चिद्भवतीत्यधर्माभाव इति वाच्यम्, जीवस्य तत्सम्बन्धिनः प्राणवियोगे दुःखोत्पाददर्शनात् । शरीरिणोऽन्यत्वेऽपि पुत्रकलत्रादिवियोगे सन्तापदर्शनात् । बन्धापेक्षया कथञ्चिच्छरीरशरीरिणोऽनन्यत्वाच्च । केवलं प्राणवियोगमात्रस्य हिंसात्वाभावात्प्रमादिपुरुषकर्तृकेत्युक्तम् ।
- 15 तथा च प्रमत्त एव हिंसको नाप्रमत्त इति प्रतिपादितम् । प्रमत्तो ह्याप्तगमनिरपेक्षो दूरोत्सारितपारमर्षसूत्रोद्देशः स्वच्छन्दप्रभाविस्कायादिबृत्तिरज्ञानबहुलः प्राणिप्राणापहारमवश्य-
न्तयां करोति । तत्र सोऽयं प्राणवियोगो हिंसापरनामा द्रव्यभावभेदेन द्विविधः, अत्र चतुर्भेदाः, कदाचिद्द्रव्यतः प्राणातिपातो न भावतः, कदाचिद्भावतो न द्रव्यतः, कदाचिद्द्रव्यतो भावतश्च । कदाचिच्च न द्रव्यतो न वा भावत इति । यो हि ज्ञानी आरुहः स्वीकृतजीवस्व-
- 20 तत्त्वः कर्मक्षपणार्थं प्रवृत्तचरणसम्पत् काञ्चिद्धर्मक्रियामधितिष्ठन् प्रवचनमावृभिरनुगृहीतः पादन्यासमार्गाबलोकितापिपीलिकादिसत्त्वः समुत्तिष्ठन् चरणमक्षेप्तुमसमर्थः कदाचित् पिपी-
लिकादेरुपरि पादं न्यस्यति, उत्क्रान्तप्राणश्च प्राणी भवति तदास्यात्यन्तशुद्धाशयस्य दयाव-
त्तावधानविमलचेतसः द्रव्यप्राणव्यपरोपणमात्राच्चास्ति हिंसकत्वम् । द्वितीये व्याधस्य प्रम-
त्तस्याकुष्ठधनुषो लक्ष्यसृगमुद्दिश्य विसर्जितशिलीमुखस्य कदाचिच्छरपातस्थानादपसृते सारङ्गे
- 25 चेतसोऽशुद्धत्वाद् द्रव्यतोऽविनष्टेष्वपि प्राणिषु व्याधस्य हिंसारूपेण परिणतत्वाद्भवत्येव भावतो हिंसा । तृतीये तत्रैव मृगो यदा म्रियते तदा द्रव्यभावाभ्यां हिंसकत्वम् । चतुर्थे तु शैले-
शीकरणवर्तिनस्सिद्धाश्च, तेषां योगाभावेन द्रव्यभावहिंसाऽसंभवादतो द्वितीये तृतीये एव कल्पे हिंसकत्वं न प्रथमचतुर्थयोरिति विक् ॥

असत्याश्रवं लक्षयति—

अयथावद्वस्तुप्रवृत्तिजन्याश्रवोऽसत्याश्रवः ॥

अयथावदिति । अयथावद्वस्तुप्रवृत्तिर्नाम—ये पदार्था यथार्था न भवन्ति तेषु यथार्थ-
तया वाक्यायमनसां प्रवर्तनम्, तज्जन्य आश्रव इत्यर्थः । अत्र प्रवृत्तिग्रहणेन कायजन्यानां
पाणिनेत्रौघपादाद्यवयवक्रियाणां अलीकानां परवञ्जनोपयुक्तानां, वागजन्यानां असद्वचनानां, 5
मनोजन्यानामसद्विचाराणाञ्च सद्गतः । ज्ञानग्रहणेन वचनग्रहणेन वाऽन्यतमस्य सङ्ग्रहः
स्यान्न तु सर्वेषाम् । नास्त्यात्मा, नास्ति परलोकः, इत्यादिवचनानि, इयमाकातन्दुलप्रमा-
णोऽङ्गुष्ठपर्वमात्रप्रमाणो वा आदित्यवर्णो निष्क्रियो वाऽयमात्मैत्यादिवचनानि, अश्वं यो गां
प्रवीति गामश्वनेतादृशान्यपि वचनानि, हिंसापारुष्याकृत्युदवचांसि च आश्रवार्हितत्वेनायथा-
वद्वस्तुविषयकाण्येवेति न क्वाप्यन्यामिरग्रस्तार्थत्वारिति ॥

10

स्तेयाश्रवं निरूपयति—

स्वाम्यवितीर्णपदार्थस्वायत्तीकरणजन्याश्रवः स्तेयाश्रवः ।

स्वामीति । स्वामिनाऽवितीर्णानां पदार्थानां यत्स्वायत्तीकरणं तज्जन्याश्रव इत्यर्थः ।
स्वामिपदं जीवतीर्थैकरगुरुणामुपलक्षकं, तेन स्वामिनाऽवृत्तस्य तृणादेः, जीवेनादस्य वा
पुष्पफलादेस्तीर्थैकरप्रतिपिद्वस्याधाकर्मिकाहारादेः, गुरुभिरननुज्ञातमोव्याहीनामपि सङ्ग्रहः । 15
न चाष्टविधं कर्मान्येनादसं ग्रहीतुः स्तेयत्वं स्यादिति वाच्यम्, दानादानप्रवृत्तिनिवृत्तियोग्य-
वस्तुज्वेव तदुपपत्त्या कर्मण्यसम्भवात् । अन्यथा स्वाम्यवितीर्णेनिपदस्य वैयर्थ्यापत्तेः, कर्मणः
सूक्ष्मत्वेन करादिना ग्रहणविसर्जनासम्भवाच्च । न च कथं तर्हि शुभाशुभकर्मणामादानं सङ्ग-
च्छत इति वाच्यम्, शरीराहारशब्दादिविषयेषु रागद्वेषादिपरिणामेन कर्मबन्धस्यैवाऽऽदान-
रूपत्वात् । न च नित्यकर्मबन्धप्रसङ्ग इति वाच्यम्, गुत्यादिभिस्त्वरणात् । स्वामिनेति पदेन 20
केनाप्यपरिगृहीतस्य ग्रहणं स्तेयमिति व्युदस्तं, अपरिगृहीतस्य श्रावणानुज्ञातस्य पदार्थस्य
ग्रहणे शासने स्तेयत्वानुक्तेः, ननु शास्त्रस्य परत्वाभावात् परप्रवृत्तानेपणीयादेर्ग्रहणे कथं
स्तेयत्वमिति चेन्नैवम्, शास्त्रं हि ज्ञानमात्मपरिणामविज्ञेयः, परिणामपरिणामिनोरभेदेन च
शास्त्रस्यापि परत्वं निष्प्रत्युद्गमेव ॥

१. आदानं हि आश्रयार्थद्रव्यविषयत्वाद्बन्धैकदेशविषयं, ननु निमित्तद्रव्यविषयं, ग्रहणधारणयोरेक-
यादरपुल्लक्षकम्भ्रमं द्रव्यं शरीराणि च शास्त्रात्, तद्वद्वारा च जीवा ननु चर्मादयोऽविषयपुल्लक्ष वा इति भावः ॥

अग्रह्याश्रवमाह—

सति वेदोदये औदारिकवैक्रियशरीरसंयोगादिजन्याश्रवोऽन्नह्याश्रवः ॥

सति वेदोदय इति । वेदोदये सति औदारिकवैक्रियशरीरसंयोगादिजन्यत्वे सति आश्रवत्वं लक्षणम् । आदिना पारस्परिकेक्षणवचनचिन्तनानां ग्रहणम् । वेदमोहोदयविरहि-
 5 तेनानुष्ठितवन्दनादिकालीनशरीरसंयोगस्यास्त्वनिमित्तत्वाभावसूचनाय वेदोदये सतीति । दैव-
 मैथुनाश्रवसंग्रहाय वैक्रियेति । मानुषाद्यन्नह्यसंग्रहायौदारिकेति । मैथुनस्य क्लीपुंसयो एव
 प्रचुरप्रयोगात् कर्मप्रयुक्तपुरुषद्वयादिविलक्षणसंयोगजन्याश्रवेऽन्यामिस्स्यादिति मैथुनशब्दं
 विहाय सामान्यतः शरीरसंयोग एवोक्तः । तेन क्लीपुंसयोः पुरुषयोः स्त्रियोश्च संयोगस्य
 विलक्षणस्य लाभः । अत्र वेदोदयवतोऽपि सतोऽन्यथा पुरुषादिसंयोगेऽन्नह्याश्रवप्रसङ्गवार-
 10 णाय वेदोदये सतीत्यस्य वेदोदयप्रयुक्तत्वमर्थः, अन्वयश्चास्य संयोगे, उक्तसंयोगस्य वेदो-
 दयप्रयुक्तत्वाभावात् दोषः । न चैकस्य हस्तादिसंघट्टनादितोऽन्नह्याश्रवो न स्यादिति वा-
 च्यम्, क्लीपुंसयो रत्वर्थे संयोगे परस्परकृतस्पर्शाभिमानादिवात्रापि करादिसंघट्टनात् स्पर्शा-
 भिमानस्य तुल्यत्वात् । यथैकस्यापि पिशाचवशीकृतत्वात्सद्वितीयत्वं तथैकस्यापि वेदमोहो-
 दयाविष्कृतकामपिशाचवशीकृतत्वात्सद्वितीयत्वसिद्धेश्च ॥

15 अथ परिग्रहाश्रवमाख्याति—

द्रव्यादिविषयामिकाङ्क्षाजन्याश्रवः परिग्रहाश्रवः । इत्यत्रतपञ्चकाश्रवः ॥

द्रव्यादीति । बाह्यानां चेतनाचेतनानां रागादीनामाभ्यन्तराणामुपधीनां च संरक्षणार्जन-
 संस्कारादिलक्षणव्यापृतिर्द्रव्यादिविषयामिकाङ्क्षा लोभपरिणतिरूपा विवेकभ्रंशिका तज्जन्या-
 श्रव इत्यर्थः । तत्र बाह्यो विषयो वास्तुक्षेत्रधनधान्यशय्यासनयानकुल्यद्विचतुःपाङ्काण्डादिः,
 20 आभ्यन्तरश्च रागद्वेषक्रोधमानमायालोभमिथ्यादर्शनहास्यरत्नरतिविषयशोकजुगुप्सावेदाख्य-
 श्चतुर्दशविधः, आदिनोपधीनां ग्रहणम् । न च यथाऽऽख्यात्मिकरागादौ जीवपरिणामस्वरूपे
 सङ्गः परिग्रह इत्युच्यते तथैव ज्ञानदर्शनचारित्र्येष्वपि सङ्गः परिग्रहः स्यादिति वाच्यम्
 ज्ञानदर्शनचारित्र्यवतोऽप्रमत्तस्य मोहाभावेन परिग्रहासम्भवात्, ज्ञानादीनामहेतवत्वेनात्मस्वभा-
 वानतिवृत्त्याऽपरिग्रहत्वाच्च । कर्मोदयतन्त्रत्वेन रागादीनामनात्मस्वभावत्वात् । शास्त्रसम्मतो
 25 चारित्र्योपयोग्यपक्षिण्याहारादिषु काङ्क्षाया आश्रवाहेतुत्वेन रागद्वेषमोहाभिप्रायकमभीतिपदम् ।
 द्रव्यपदं द्रव्यक्षेत्रकालभावात्मकचतुर्विधपरिग्रहसूचकम् । इमे हिंसाद्याश्रवा विभागवाक्येऽ
 त्रतपञ्चकपदबोधा इत्याहेतीति ॥

अधुना कायाश्रवमाह—

शरीरचेष्टाजन्याश्रवः कायाश्रवः ॥

शरीरेति । शरीरपदमौदारिकादिकायसप्तकान्यतमपरं यथौदारिकाययोग औदारिकमिश्रकाययोगो वैक्रियकाययोगो वैक्रियमिश्रकाययोग आहारकाययोग आहारकमिश्रकाययोगः कर्मणकाययोगः, तत्र प्रथमद्वितीयौ तिर्यङ्मनुष्याणामेव, केवलिसमुद्घातकाले 5 चाष्टः प्रथमाष्टमसमययोरिष्टः, द्वितीयः केवलिसमुद्घाते द्वितीयपष्ठसप्तमसमयेषु, तृतीयो नारकदेवानां तिर्यङ्मनुष्याणाञ्च विभूतिप्राप्तानाम्, चतुर्थे औदारिकेण सह ग्रहणकाले, देवनारकयोस्त्वपर्याप्तावस्थायाम् कर्मणेन सह, पञ्चम ऋद्धिप्राप्तस्य साधोरेव, षष्ठ औदारिकेण सह ग्रहणकाले, सप्तमः पुनर्विग्रहसमापत्तौ केवलिसमुद्घाते वा त्रिचतुर्थपञ्चमसमयेषु भवति । तत्र यथासम्भवमेभिर्जन्याश्रवः कायाश्रव इति भावः ॥ 10

अथ वागाश्रवं प्रतिपादयति—

वाक्क्रियाजनिताश्रवो वागाश्रवः ॥

वागिति । शरीरनामकर्मोद्वाहीर्यान्तरायक्षयोपशमादिनिमित्तकाभ्यन्तरवाङ्मल्लिङ्गसाक्षिभ्ये सति वाक्परिणामाभिमुखत्वात्मनो वाग्वर्गणालम्बनापेक्षप्रदेशपरित्पन्दप्रसङ्गाश्रव इत्यर्थः । तत्र वाग्योगश्चतुर्धा सत्यो यथा पापाद्विरमणीयमिति, असत्यो यथा पापं नाम 15 नास्ति किञ्चिदिति, सत्यानृतो यथा इमा गावश्चरन्तीति, अत्र पुंसामपि सम्भवात्, अस्यासृषा यथा हे देवदत्त ! प्रागं गच्छेत्यादि ॥

सम्प्रति मनआश्रवं प्ररूपयति—

मनश्चेष्टाजन्याश्रवो मनआश्रवः । इति योगत्रिकाश्रवः ॥

मनश्चेष्टेति । वीर्यान्तरायानिन्द्रियावरणक्षयोपशमादिमनोलब्धिसाक्षिधाने मनोवर्गणा- 20 लम्बनापेक्षपरिणामोन्मुक्तात्मप्रवेशपरित्पन्दप्रसूताश्रव इत्यर्थः । तत्रैकेन्द्रियाणां काययोगो वाङ्मनोव्यापाराभावात्, द्वित्रिचतुरिन्द्रियासङ्क्षिपञ्चेन्द्रियाणां कायवाग्योगौ, संक्षिपञ्चेन्द्रि-

१. वैक्रियमिश्रं औदारिकेण कर्मणेन वा सह भवति, तत्र कर्मणेन मिश्रं देवनारकानामपर्याप्तावस्थायाम् प्रथमसमयादनन्तरं, पञ्चेन्द्रियतिर्यङ्मनुष्याणाञ्च वैक्रियलब्धिमता वैक्रियारम्भकाले वैक्रियपरित्यागकाले वा औदारिकेण मिश्रमिति भावः ॥ २. मिद्धप्रयोजनस्य चतुर्दशपूर्वविदः आहारकं परित्यज्य औदारिकमुपाददानस्याऽऽहारकं प्रारम्भमाणस्य वा भवतीति भावः ॥

याणां मनोवाक्काययोगाः, उपशान्तकषायक्षीणमोहयोश्च मनोवाक्काययोगाः प्रभमन्तरेण केव-
लिनो वाक्काययोगौ इत्येवं यथासम्भवं समुदिताः कायादयः कचित् क्रियाहेतवः कचिच्चैकैका
अपीति बोध्यम् । एत एव विभागवाक्ये योगत्रिकपदवाच्या इत्यभिप्रायेणाह इतीति ॥

अयेन्द्रियकषयात्रतैः संकीर्णाश्नुद्धा वा क्रिया एकास्त्रवत्वं प्रतिपद्यन्ते ताश्चात्मनः
5 समिध्यात्वकषायकर्मणः क्रियारूपाः परिणामाः पञ्चविंशतिरेवेति ताः क्रमेण व्याचिख्या-
सुराद्यां कायिकीनामक्रियामाह—

अनुपरतानुपयुक्तभेदमिन्ना कायजन्यचेष्टा कायिकी ॥

अनुपरतेति । कायेन निर्वृत्ता क्रिया कायिकी, साऽनुपरतानुपयुक्तभेदतो द्विधा, अनु-
परतकायिकी नाम प्रदुष्टमिध्यादृष्ट्यादेः बाह्यमनोनिरपेक्षा पराभिभवाद्यात्मककायोद्यमक्रिया,
10 स्वामी त्वविरतमिध्यादृष्ट्यादिः, अनुपयुक्तकायिकी नाम प्रमत्तसंयतस्य सुबहुप्रकाराऽनेक-
कर्तव्यतारूपा दुष्प्रयोगकायक्रिया, अस्या अधिकार्यनुपयुक्तसंयत इति भावः ॥

आधिकरणिकीमाह—

**संयोजननिर्वर्तनभेदमिन्ना नरकादिप्राप्तिहेतुर्विषयशस्त्रादिद्रव्यजनिता
चेष्टा आधिकरणिकी ॥**

15 संयोजनेति । अधिक्रियते येनाऽऽत्मा दुर्गतिप्रस्थानं प्रति तदधिकरणं परोपधातिक्लृप्त-
गलपाशादिद्रव्यजातं, तेन निर्वृत्ताऽऽधिकरणिकी, द्विविधा सा संयोजननिर्वर्तनभेदात् ।
संयोजनं विषगरुहलूकूटघनुर्यत्रासिमुष्ठादीनां सम्बन्धनम् । निर्वर्तनं मूलोत्तरगुणभेदात्
द्विधा । तत्र मूलगुणनिर्वर्तनं, पञ्चानामौदारिकादिशरीराणां मूलतो निष्पादनं, उत्तरगुण-
निर्वर्तनन्तु पाणिपादाद्यवयवकरणम् । अथवाऽसिंशक्तितोमरादीनामादिव एव करणं मूल-
20 गुणनिर्वर्तनम् । तेषामेव पानोष्णवलीकरणपरिवारादिसंपादनमुत्तरगुणनिर्वर्तनम् । विषश-
स्त्रादिद्रव्यजनितेति पदं द्रव्याद्रव्येषु वा जनितेति विग्रहभेदेन संयोजननिर्वर्तनार्थवर्णनपर-
मेवेति बोध्यम् । नवमगुणस्थानं-यावद्भवत्येषा क्रिया ॥

प्रादोषिकी क्रियामाह—

१. कायिक्या सत्यामवश्यमाधिकरणिकी, कायस्याप्यधिकरणत्वात्, तस्या अपि कायिक्या प्रद्वेषमन्त-
रेणासंभवेन प्राद्वेषिवयाऽपि सह परस्परमविनाभावः, पारितोषिक्यास्तत्त्वे तिसृणामाद्यानामवश्यमात्रं, एवं
प्राणातिपातिक्यास्तत्त्वे चतसृणामवश्यमानो विज्ञेयः । तत्र-कस्यापि जीवस्याद्यत्रिक्रियत्वं कस्याप्याद्यत्र-क्रिय-
त्वं कस्यापि च पञ्चक्रियत्वं शक्यम् ॥

जीवाजीवविषयकद्वेषजनकक्रिया प्रादोषिकी ॥

जीवाजीवेति । प्रकृष्टो दोषः प्रदोषः क्रोधादिस्तत्र भवा, सा द्विविधा जीवप्रादोषिकी, अजीवप्रादोषिकी चेति, आद्या पुत्रकलत्रादिस्वपरजनविषया, द्वितीया क्रोधाद्युत्तिनिमित्त-
भूतस्याणुकण्टकदृषच्छकलशर्करादिगोचरेति भावः, आनवमगुणस्थानमेवा । अस्या एव
प्रादोषिकीत्यपि नामान्तरमेतत्सूचनायैव मूले क्रोचेत्यनुक्त्वा द्वेषपदोपादानम् ॥ 5

पारितापनिकी वक्ति—

स्वपरसन्तापहेतुः क्रिया पारितापनिकी ॥

स्वपरेति । इयमपि स्वपरपरितापहेतुकत्वेन द्विविधा । तत्र स्वहस्तेन परहस्तेन वा
पुत्रकलत्रादिवियोगदुःखभारातिपीडितस्यात्मनस्वादनशिरस्कोटनादिना स्वपारितापनिकी ।
पुत्रश्लिष्यादिताडनादिना तु परपारितापनिकी, एषा चानिवृत्तिबाधरगुणस्थानं यावत् ॥ 10

प्राणातिपातिकी निरूपयति—

स्वपरप्राणवियोगप्रयोजिका क्रिया प्राणातिपातिकी ॥

स्वपरेति । प्राणातिपातः प्राणिविनाशनं वत्प्रधाना क्रिया प्राणातिपातिकी । सा द्विविधा
स्वहस्तेन परहस्तेन च, गिरिशिखरपातजलज्वलनप्रवेशशस्त्रपाटनप्रभृतेः स्वपरहस्ताभ्या-
मात्मविषयकरणकारणे । मोहलोभक्रोधाविष्टैः परस्य स्वपरहस्तप्राणच्यवनमिति । आपन्नम- 15
गुणस्थानं यावदियम् ॥

आरम्भिकीमाचष्टे—

जीवाजीवभेदमिज्ञा जीवाजीवघातात्मिका चेष्टाऽऽरम्भिकी ॥

जीवाजीवेति । आरम्भः प्रथिव्यादिकायोपघातलक्षणः शुष्कतृणादिच्छेदलेखनादिर्वा
स्तत्र भवा क्रियाऽऽरम्भिकी । जीवेतरविषयेयम् । जीवमात्रस्य जीवेन स्वपरहस्तादिना अजी- 20
वेन दण्डादिना योऽयं घातः प्राणवियोगरूपः, तथाऽजीवस्थालेख्यादौ स्थापनाघातमकचेतना-
वियुतस्य जीवेन स्वपररूपेणाजीवेन दण्डशस्त्रादिरूपेण योऽयं घातः—विनाशस्तदात्मिका
क्रियेत्यर्थः । औषधगुणस्थानमेवा ॥

१. आरम्भिकीसत्त्वे पारिप्रहितयास्वस्वमसत्त्वं वा, अस्वस्वपरैश्चआरम्भिकी स्यादेव, आरम्भिकीसत्त्वे
नियमेन याथाप्रत्ययिकी स्यात्, वैपरीत्येन तु न नियमः । आरम्भिकीसत्त्वे मिथ्यादर्शनप्रत्ययिक्य
प्रत्याख्यानिक्योर्न नियमः, वैपरीत्येन तु नियमः ॥

भ्रातृपुत्रशिष्यादौ, अजीवे स्वप्रतिमादौ समन्ततः सर्वदिग्भ्य आगत्य स्तुतिकारकलोकैः
 त्वत्वंमाने वा तुष्टिः प्रमोदः सा पुनः सामन्तोपनिपातिकीत्यर्थः । समन्तात्सर्वत उपनिपत-
 नमुपनिपात आगमनं क्यादीनां संपात्यसत्त्वानां वा यत्र देशे भोजनादौ वा सं समन्तोप-
 निपातस्तत्र भवा.क्रिया सामन्तोपनिपातिकी । आपञ्चममेवा ॥

५ नैःशक्विकीं लक्षयति—

यन्त्रादिकरणकजलनिस्सारणधनुरादिकरणकशरादिमोचनान्यतर-
 रूपा क्रिया नैःशक्विकी ॥

यन्त्रादीति । राजाद्यनुब्रवा यन्त्रादिद्वारा कूपादिभ्यो जलादीनां निष्कासनं, धनुरादि
 द्वारा वा शरादीनां मोचनमित्यर्थः । मनुष्यादीनामिष्टकाशकलादीनाञ्च यन्त्रादिभिः कोट्टा-
 10 दिरक्षार्थादिविधीयमानतथाविधदार्वादिनिष्पादितैर्गोफणादिभिश्च निसर्जनं मोचनं नैःशक्विकी
 नैःशक्विकीत्यपरनाम्नी क्रियेत्यर्थः । आपञ्चमं भवत्येवा ॥

स्वाहस्तिकीमाह—

सेवकयोग्यकर्मणां क्रोधादिना स्वेनैव करणं स्वाहस्तिकी ॥

सेवकयोग्येति । क्रोधादिना गाढाभिमानादिनाऽन्यपुरुषप्रयत्ननिर्वर्त्यक्रियायाः स्वेनैव
 15 करणम्, जीवाजीवाभ्यां जीवस्य मारणं, स्वहस्तेन जीवाजीवयोस्ताडनं वा, स्वाहस्तिकी-
 त्यर्थः । आपञ्चममेवा ॥

आज्ञापनिकीमाचष्टे—

अर्हद्वाज्ञोल्लङ्घनेन जीवादिपदार्थनिरूपणजीवाजीवान्यतरविषयक-
 सांविद्याज्ञाप्रयोजकक्रियान्यतररूपाऽऽज्ञापनिकी ॥

20 अर्हदिति । भगवद्वर्हत्प्रणीताज्ञोल्लङ्घनेन स्वमनीषया जीवादिपदार्थानां निरूपणम्, जीवस्य
 वाऽजीवस्य वा सावधेज्ज्ञापनम् । अर्हत्प्रणीताज्ञानिरपेक्षस्वातन्त्र्यप्रयुक्तपदार्थनिरूपणजीवा-
 जीवान्यतरविषयकसावद्याज्ञापनान्यतरत्वे सति क्रियात्वं लक्षणम् । अस्या एव च नयन-
 क्रिया आनयनिकीति च नामान्तरम् । पञ्चमगुणस्थानं यावदेवा । आद्यपक्षे तु प्रथममेव ॥

विदारणिकीमाह—

25 पराऽऽचरिताप्रकाशनीयसावद्यप्रकाशकरणं विदारणिकी ॥

पराऽऽचरितेति । परैराचरितानामप्रकाशनीयानां सावधानां प्रकाशकरणमित्यर्थः । जीवा-
नामसद्भिर्गुणैरीदृशस्त्वं तादृशस्त्वमित्येवं वर्णनं, अजीवानां वेदशमेतदिति प्रतारणबुद्धया
भग्नमित्यपि विदारणिकी । पट्टगुणस्थानं यावदसौ ॥

अनाभोगप्रत्ययिकी निरूपयति—

अनवेक्षितासंमार्जितप्रदेशे शरीरोपकरणनिक्षेपोऽनाभोगप्रत्ययिकी ॥ 5

अनवेक्षितेति । अनवलोकिते रजोहरणेनाप्रमार्जिते देशे शरीराणां गमनागमनोद्भू-
त्तादिभिरुपकरणानामुपस्थादीनाञ्च निक्षेपणं स्थापनमित्यर्थः । आभोग उपयोगस्तद्विपरी-
तोऽनाभोगस्तेनोपलक्षिता क्रियाऽप्यनाभोगा न विद्यन्ते वाऽऽभोगो यस्यां सा अनाभोगा
क्रिया, आद्यावगमनौ ॥

अनवकाङ्क्षप्रत्ययिकीमाह—

10

जिनोदितकर्तव्यविधिषु प्रमादादनादरकरणमनवकाङ्क्षप्रत्ययिकी ॥

जिनोदितेति । अवकाङ्क्षा स्वपरयोरपेक्षणं सा न भवतीत्यनवकाङ्क्षा सा प्रत्ययः कारणं
यस्यास्साऽनवकाङ्क्षप्रत्यया मवानवकाङ्क्षप्रत्ययिकी, जिनोक्तकर्तव्येषु विधिषु प्रमादादिहपर-
लोकापेक्षयाऽनादरकरणमित्यर्थः । प्रमादप्रयुक्तजिनविहितकर्तव्यविधियप्यकानादरक्रियात्वं
लक्षणार्थः । इहलोके परलोके च यानि विरुद्धानि तानि यो भजते तस्यापीयं क्रिया कथि- 15
तेति बोध्यम् । पट्टं यावदियम् ॥

प्रायोगिकीमाचष्टे—

आर्त्तरौद्रध्यानानुकूला तीर्थकृद्भिर्गर्हितभाषणात्मिका प्रमादगमना-
त्मिका च क्रिया प्रायोगिकी ॥

आर्त्तेति । प्रयोगस्व-धावनवल्गनादिकायन्यापारहिंसपरुषानृतभाषणादिवाग्व्यापा- 20
राभिद्रोहेर्ष्याभिमानादिमनोव्यापाररूपस्य करणं प्रायोगिकी । आर्त्तरौद्रध्यानानुकूलेति
मनोव्यापारः, तीर्थकृद्भिर्गर्हितभाषणात्मिकेति वाग्व्यापारः, प्रमादगमनात्मिकेति कायव्या-
पारः सूचितः । आपञ्चमसियम् ॥

शामुदायिकी निरूपयति—

इन्द्रियस्थ देशोपघातकारिसर्वोपघातकार्यन्यतररूपा क्रिया सामु- 25
दायिकी ॥

इन्द्रियस्येति । इन्द्रियसम्बन्धिविशेषविधातकारिसर्वविधातकारिक्रियात्वं लक्षणम् । अस्याः समादानक्रियेत्यपि नामान्तरम् । यावत्पञ्चमशुणस्थानमेवा ॥

प्रेमप्रत्ययिकी लक्षयति—

पररागोदयहेतुः क्रिया प्रेमप्रत्ययिकी ॥

5 पररागेति । येन वाग्व्यापारेण परस्य रागोदयस्सा क्रियेत्यर्थः, प्रेमोत्पादकवाणीन्यबहारे वा प्रेमप्रत्ययिकी क्रिया । षष्ठशुणस्थानं यावदियम् ॥

द्वेषप्रत्ययिकीमभिधत्ते—

क्रोधमानोदयहेतुः क्रिया द्वेषप्रत्ययिकी ॥

क्रोधेति । स्वस्य परस्य वा क्रोधमानयोरुत्पादिका क्रियेत्यर्थः । आषष्ठं भवत्येषा ॥

10 ईर्यापथिकीमाख्याति—

अप्रमत्तसंयतस्य भीतरागच्छद्व्यस्थस्य वा सोपयोगं गमनादिकं कुर्वतो या सूक्ष्मक्रिया सेर्यापथिकी । इति क्रियापञ्चविंशतिः ॥

समाप्तमाधवतत्त्वम् ॥

अप्रमत्तसंयतस्येति । ईरणभीर्या गमनं सैव पन्था मार्गो यस्य तदीर्यापथं, गमनादि-
 15 द्वारकं कर्म, तस्य बध्यमानस्य वेद्यमानस्य वा निमित्तभूता वा क्रिया सा निमित्तनिमित्ति-
 नोरभेदोपचारादीर्यापथिकी क्रिया । सा च केवल्योगप्रत्ययबन्धरूपा । शैलेइयवस्थाऽर्वा-
 श्वर्तिकेवलिनं लब्धस्थवीतरागाणाञ्च भवतीति भावः । इत्यञ्च सयोगिशुणस्थानं यावद्भवति,
 इमा एव विभागवाक्ये क्रियापञ्चविंशतिपदेनोक्ता इत्याहेतीति । एतासु प्रेमद्वेषप्रत्ययक्रिया-
 स्थाने सम्यक्त्वमिध्यात्वक्रिये तत्त्वार्थमाध्यकारेणोक्ते, तयोश्च या शुद्धमिध्यात्वमोहदलिका-
 20 नुमवप्रवृत्तप्रज्ञमादिलिङ्गगम्यजीवादिपदार्थविषयकश्रद्धारूपा, जिनसिद्धगुरुपाध्याययतिजन-
 योग्यपुष्पधूपप्रदीपचामरातपत्रनमस्कारवस्त्राभरणाजपानस्रज्यादानाद्यनेकवैधावृत्त्यामिन्यङ्ग्या,
 शुद्धसम्यक्त्वादिभावसंबर्धनहेतुर्देवादिजन्मपद्वेषबन्धकारणं सम्यक्त्वक्रिया । सा च सामा-
 न्येन सरागजीवस्वामिकत्वात् प्रेमप्रत्ययिकीत्युक्ता । मिध्यात्वक्रिया तु सम्यक्त्वक्रिया
 -- विपरीताऽभिगृहीतामिनिविष्टादिमिध्यादृष्टिस्वामिकत्वेनात्र द्वेषप्रत्ययिकीति प्रोक्तेति ध्येयम् ।
 25 सोऽयमाख्यः सरस्तुल्यस्यात्मनः परिणामविशेषः कर्मोदकप्रवेद्ये रन्ध्रं तत्र प्राणातिपातादिनि-

वृत्त्यादयः संत्यादयोऽपरिग्रहत्वं धर्मध्यानादयश्च शुभा आस्रवाः द्विचत्वारिंशद्विधस्य पुण्यस्य, तत्प्रत्यनीकाश्चाशुभाश्रवा द्व्यंशतिविधस्य पापस्य भवन्ति । क्रियानिरूपणं निगमयतीतीति ॥

आस्रवतत्त्वं समासतो निरूपितमित्याशयेनाह समाप्तमिति ॥

इति तपोगच्छन्मोमणिश्रीमद्विजयानन्दसूरीश्वरपट्टालङ्कारश्रीमद्विजयकमलसूरीश्वर-
चरणनलिनविन्यस्तभक्तिभरेण तत्पट्टधरेण विजयलब्धिसूरिणा विनिर्मितस्य 5
तत्त्वन्यायविभाकरस्य स्वोपज्ञायां न्यायप्रकाशव्याख्यायामास्रवनिरूपणो-
नाम षष्ठः किरणस्समाप्तः ॥

अथ सप्तमः किरणः ।

इत्थं संक्षेपतो द्वाचत्वारिंशद्विधानाश्रवानाख्याय कर्मग्रहणकारणमूलाश्रवस्य प्रतिद्वन्द्वि-
भूतसपूर्वकर्मप्रवेशनिषेधफलकं संवरं लक्षणप्रकाराभ्यामभिधातुं तल्लक्षणमाचष्टे— 10

समित्यादिभिः कर्मनिरोधः संवरः ॥

समित्यादिभिरिति । समितिर्बन्धयमाणस्वरूपा सैवादिषेधां गुप्तिपरीषदादीनां तैरुपायैः
कर्मणाभागन्तुकानां यो निरोधो निवारणं स संवर इत्यर्थः । उपात्तकर्मणां प्रध्वंसस्तु तपसा
विपाकेन वा भवति । नन्वास्रवनिरोधो हि संवरः, उक्तञ्च ' आस्रवनिरोधः संवर ' (९-१)
इति, आस्रवाश्चेन्द्रियकवायविरूपा न कर्मात्मकास्तथा च कथं कर्मनिरोधसंवर उच्यते इति 15
चेत्सत्यम्, कर्मागमनिमित्त आश्रवे निरुद्धे तत्पूर्वकस्यानेकदुःखबीजजनकस्य कर्मणोऽपि
स्थगनात्कारणाभावस्य कार्याभावप्रयोजकतया तत्र प्रयोव्योपचारात्तथोक्तेरविरोधात् । प्रयोजक-
स्यैव वाऽऽश्रवनिरोधस्यात्र प्रयोव्योपचारतः कर्मनिरोधत्वोक्तेः । विनोपचारं निरुद्धत्वेऽनेनेति
श्रुत्यस्या वा कर्मनिरोधपदेनाश्रवनिरोधस्यैव प्राप्तेः । तथानभिधानन्तु कर्मनिरोधस्या
श्रवनिरोधप्रयुक्तत्वसूचनाय । एवं समित्यादयोऽप्याश्रवनिरोधे हेतुत्वेन संवरशब्दवाच्या 20
भवन्ति । प्रायश्चेष्टारूपत्वात्समितयोऽपि गुप्तिविशेषा एव । चेष्टा हि कायवाङ्मनोव्यापारः,
तत्रैवादाननिक्षेपोत्सर्गः कायव्यापारे, एषणा मनोव्यापारे वाग्व्यापारे च भाषाऽन्नगौरवा
भवति । मुखवोषाद्यैरेव समितेः पृथगुपादानम् । तत्र रागद्वेषपरिणामात्मकार्षेयैरौद्राध्यव-
सायाभिबुधैर्हिकाशुष्मिकविषयेषु निराकृताभिलाषस्य पुंसो मनसो गुप्तत्वेन रागादिप्रत्ययं
कर्म नास्त्रोष्यति, अंग्रियादिवचनेषु वाग्व्यापारविरतस्य यथा शाश्वं वाग्व्यवहरतो वाचो 25
गुप्तत्वाभाप्रियवचनादिहेतुकं कर्मास्त्रोष्यति, तथा कायोत्सर्गभाजः परित्यक्तहिंसादिदोष-
विषयकक्रियाकलापकस्य समयविहितक्रियानुष्ठानिनः कायस्य गुप्तत्वाद्वाचनवल्गनानबलोकि-
तभूचक्रमणादिनिमित्तं न कर्मास्त्रेक्ष्यतितम् । क्षमामाद्वैर्वावशौचैर्यतिधर्मैः क्रोधमोहमायालो-

भानां सपरिकराणां निग्रहात्संभवावाप्तिः । सत्यत्यागाकिञ्चन्यत्रज्ञाचर्याणि चारित्रानुयायीनि ।
 संयमेऽपि सप्तदशप्रकारेषु केचिद् भ्रतान्तःपातिनः केचिन्नोत्तरगुणान्तर्भूताः । तपस्तत्तरगु-
 णान्तःपात्येव । संवृण्वतो हेतुभूता भावना अपि उत्तरगुणानुयायिन्यः । यथास्वभावापत्तिता
 परीषदा अपि सम्यक्सहनेन संवरहेतवः । हिंसाऽसत्यादीनां तत्संश्लेषविशेषाहितकलुषस्य
 ५ कर्मास्त्रवनिमित्तत्वावन्निरोधे सति विरतस्य कर्म न निमित्ततामापतति । आधाकर्मादिपरि-
 भोगनिमित्तञ्च कर्मास्त्रवणं हिंसादिपरित्यागे नैव भवतीति समित्याद्यसंवरहेतवः ॥

समित्यादिजन्यकर्मनिरोधस्य संवररूपत्वे किमात्मकोऽयमित्यत्राह—

सोऽयमात्मपरिणामो निवृत्तिरूपः ॥

सोऽयमिति । समित्यादिजन्यसंवरोऽयमित्यर्थः । कर्मोपादानहेतुभूतपरिणामाभासस्य
 १० संवररूपत्वेन परिणामनिवृत्त्यात्मा जीवस्य परिणामविशेषोऽयं संवर इति भावः ॥

अस्यापि द्रव्यभावभेदतो द्वैविध्यमादर्शयति—

कर्मपुद्गलादानविच्छेदो द्रव्यसंवरः ॥

कर्मपुद्गलेति । संसारकारणस्य कर्मपुद्गलस्य वदादानं—ग्रहणं तद्विच्छेदे द्रव्यात्मककर्म-
 १ पुद्गलानां संवरणरूपत्वाद्द्रव्यसंवर इति भावः ॥

१५ भावसंवरपूर्वकत्वादस्य भावसंवरमाह—

भवहेतुक्रियात्यागस्तन्निरोधे विशुद्धाध्यवसायो वा भावसंवरः । स
 पुनर्द्विविधो देशसर्वभेदात् ॥

भवइतिविति । भवस्तंसंसारः, आत्मनो गत्यन्तरप्राप्तिस्तद्धेतुभूता ये आत्मनः क्रियावि-
 शेषास्तेषां निवृत्तिः, तन्निवृत्तौ जीवस्य शुद्धशुद्धतरशुद्धतमा अभ्यवसायास्तेऽपि परिणाम-
 २० निवृत्तिरूपत्वाद्भावसंवर इति भावः । ननु संवरो निखिलाश्रवद्वारनिरोधात्मकः, सकला-
 श्रवच्छिद्राणाञ्च गोपनेच्छा न सर्वेषां सम्भवति, अखिलपरिस्पन्दनिराकरणस्याल्पशक्ति-

१. प्राणातिपातादिभ्य आश्रवद्वारेभ्यो मनोवाक्शरीरैर्वाविवीचं तदकरणीयत्वादिपरिणाम इति भावः ।
 स्थूलदर्शिनो हि समित्यादिमन्त मुनिमुपकम्प्य संवृतोऽयमिति व्यवहरन्ति, तस्मादयं व्यवहारसंवरः । नैकयिक
 संवरनिमित्तत्वोपचारेण संवरतरणं व्यपदिशति, अत एव समित्यादयोऽपि पञ्चदशद्वादशद्वाविंशतिपञ्चभेदा-
 स्समुच्चयेन सप्तपञ्चाशद्विधा व्यवहारसंवरा उच्यन्ते । नैकयिकसंवरस्तु समुच्छिन्नक्रियप्यानसहकृतस्य भवति
 तदनन्तरमेव शुक्तिफलसिद्धेरिति ॥

कानामसंभवात्, योगत्रयस्य परिसन्दस्वभावत्वाच्च, किन्तु वक्ष्यर्पभनारात्रसंहननभाजं पराक्रमविशिष्टानामेव तत्तामर्ध्यसम्भवः, तथा च कथं सर्वेषां संवरसम्भव इत्याशङ्क्यामाह स पुनरिति । नहि यावदाश्रयद्वारनिरोधस्यैव संवररूपत्वं ब्रूमो येनोक्तदोषः स्यादपि तु यत्किञ्चिदाश्रयद्वारनिरोधोऽपि संवर एव, स एव देशसंवर उच्यते, सकलाश्रयद्वारनिरोधस्तु सर्वसंवरः, स च पूर्णशक्तिकानामेव भवति, देशसंवरस्तु योगत्रयस्य परिसन्दस्वभावत्वेऽपि 5 तत्त्वज्ञानां संसारपारावारपारजिगमिषूणां सामायिकादिचारित्रमाजां सम्भवत्येवेति भावः ॥

तत्र ज्ञानदर्शनचारित्रात्मकात्मगुणानां शुक्लशुद्धिप्रकर्षाप्रकर्षाभ्यां वैविध्यादेशसंवरं गुणप्रकर्षादितारतम्यापेक्षया विभावयति—

देशसंवरस्त्रयोदशगुणस्थानं यावद्भवति । सर्वसंवरस्त्वन्तिमगुणस्थान एव, निखिलाश्रयाणां निरुद्धत्वात् । इतरत्र तु न तथा ॥ 10

देशसंवर इति । निखिलाश्रयनिरोधरूपसर्वसंवरस्य त्रयोदशगुणस्थानेऽवसम्भवादाह— सर्वसंवरस्त्विति । अन्तिमेति । चतुर्दशेत्यर्थः । हेतुमाह, निखिलेति । प्रथमादिगुणस्थानेषु कृतो नेत्यत्रादेतरत्रेति, त्रयोदशसु गुणस्थानेष्वित्यर्थः । तथेति सर्वाश्रयाणां निरोध इत्यर्थः ॥

तत्र किमिदं गुणस्थानं, कतिविधञ्चेत्यत्र प्रथमं विभागमुक्त्वा ततो गुणस्थानस्वरूपमाह—

तत्र मिथ्यात्वसात्वादनमिश्राविरतदेशविरतप्रमत्ताप्रमत्तापूर्वकरणानिबृत्तिकरणसूक्ष्मसम्परायोपशान्तमोहक्षीणमोहसयोग्ययोगिभेदाच्चतुर्दशविधानि गुणस्थानानि ॥ 15

तत्रेति । मिथ्यात्वं सात्वादन मिश्रमविरतं देशविरतं प्रमत्तप्रमत्तमपूर्वकरणमनिबृत्तिकरणं सूक्ष्मसंपरायमुपशान्तमोहं क्षीणमोहं सयोग्ययोगि, चेत्तेतेषां द्वन्द्वः ततो भेदशब्देन पटीतपुरुषसमासः । मिथ्यादर्शनोदयप्रयुक्तं मिथ्यादृष्टिगुणस्थानम् । मिथ्यादर्शनोदयमाश्रयाकालीनानन्तानुबन्धिकायोदयप्रयुक्तं सात्वादनगुणस्थानम् । सम्यग्मिथ्यात्वोदयप्रयुक्तं मिश्रगुणस्थानम् । सम्यक्त्वसमानाधिकरणचारित्रमोहोदयप्रयुक्तमविरतसम्यग्दृष्टिगुणस्थानम् । प्राणीन्द्रियविषयविरत्यविरतिपरिणामो देशविरतगुणस्थानम् । संयतस्य प्रमादबोधेन किञ्चित्प्रसन्नचित्तचारित्रपरिणामः प्रमत्तसंयतगुणस्थानम् । संयतस्वः प्रमादविरहेणाविचलितसंयमवृत्तिरप्रमत्तसंयतगुणस्थानम् । उपशमकक्षपकोपचारसमानकालीनापूर्वकरणपरिणामोऽपूर्वकरणगुणस्थानम् । स्थूलभावेनोपशमक्षयसमकालीनानिबृत्तिपरिणामोऽनिबृत्तिकर- 20 25

गुणगुणस्थानम् । 'सूक्ष्ममावेन कपायोपशमक्षयपरिणामः सूक्ष्मसम्परायगुणस्थानम् । सर्वमो-
होपशमप्रयुक्तमुपशान्तमोहगुणस्थानम् । ' सर्वमोहक्षयप्रयुक्तं क्षीणमोहगुणस्थानम् । योगका-
लीनघातिकर्मक्षयोदितज्ञानाद्यतिशयस्सयोगिगुणस्थानम् । योगविरहकालीनज्ञानाद्यतिशयो-
योगिगुणस्थानमिति चतुर्दशविधं गुणस्थानमिति भावः ॥

5 गुणस्थानस्वरूपमाह—

ज्ञानदर्शनचारित्रात्मकानां जीवगुणानां यथायोगं शुद्धशुद्धिप्रकर्षा-
प्रकर्षकृतास्वरूपभेदा गुणस्थानानि ॥

ज्ञानदर्शनेति । गुणा ज्ञानदर्शनचारित्ररूपा जीवस्वभावविशेषाः, स्वीयते अस्मिन्निति
स्थानं ज्ञानादीनामेव शुद्धशुद्धिप्रकर्षाप्रकर्षकृतः स्वरूपभेदः, गुणानां स्थानं गुणस्थानमिति
10 गुणस्थानशब्दार्थबोधकमिदं मूलमिति बोध्यम् । यत्र यत्रापूर्वगुणाविर्भावस्तत्तद्गुणस्थानमिति
भावार्थः । एतानि भव्यजीवानां निःश्रेणिरिव सिद्धिसौधमारुरुक्षूणां गुणान्गुणान्तरप्राप्तिरूपानि
विग्रामधामानि चतुर्दशसंख्याकानि ॥

अथ प्रथमगुणस्थानं वक्ति—

मिथ्यात्वगुणस्थानञ्च व्यक्ताव्यक्तभेदेन द्विविधम् । कुदेवकुङ्कु-
15 धर्मान्यतमस्मिन् देवगुरुधर्मबुद्धिर्यत्तमिथ्यात्वम् । इदञ्च संक्षिपञ्चेन्द्रि-
याणामेव ॥

मिथ्यात्वगुणेति । मिथ्यात्वं व्यक्ताव्यक्तभेदमिदं विपर्यस्तदृष्टिरूपं, तात्पर्यात्तद्व्यप-
देश इति न्यायेन तद्योगाजीवोऽपि मिथ्यात्वं, अज्ञाद्यजन्तेन वा मिथ्यात्वं, मिथ्यात्व-
वानित्यर्थः । तस्य यो गुणानां ज्ञानादीनां शुद्धशुद्धिप्रकर्षाप्रकर्षकृतः स्वरूपविशेषः
20 तदात्मकं स्थानं मिथ्यात्वगुणस्थानमित्यर्थः । अस्य संक्षिपञ्चेन्द्रियतद्भिन्नजीवसम्बन्धित्वेन
द्वैविध्यमित्याशयेनाह व्यक्ताव्यक्तभेदेनेति । व्यक्ताव्यक्तहेतुनेत्यर्थः । तथा च व्यक्तमि-
थ्यात्ववतोऽव्यक्तमिथ्यात्ववतश्चेति तद्विविधमिति भावः । तत्र किं व्यक्तमिथ्यात्वं तदाह—
कुदेवेति । देवगुरुधर्माभासरूपेषु देवगुरुधर्मबुद्धिरित्यर्थः, तेन यद्येषां कुत्सितत्वं तर्हि कथं
देवगुरुधर्मशब्दप्रयोग इति शङ्का परास्ता । उपलक्षणमेतत् तेन जिनोपदिष्टजीवादिपदार्थेषु
25 अश्रद्धा मिथ्याश्रद्धा विपरीतप्ररूपणा संशयकरणमनादरश्च गृह्यन्ते । तथाऽधर्मधर्मोन्मा-
र्गमार्गाजीवजीवासाधुसाध्वमूर्त्तमूर्त्तेषु द्रशसु धर्माधर्ममार्गोन्मार्गजीवाजीवसाध्वसाधुमूर्त्तमू-
र्त्तसंज्ञानां, आभिप्रहिकानाभिप्रहिकामिनिवेशिकसांशयिकानाञ्च मिथ्यात्वानां ग्रहणम् ।

अनाभोगिकं च मिथ्यात्वमव्यक्तमिथ्यात्ववत् एवेति व्येयम् । केषां व्यक्तमिथ्यात्वमित्य-
त्राह—इदञ्चेति । एवपदेनैकद्विभिचतुरसंज्ञिषञ्चेन्द्रियाणां व्यवच्छेदः, तत्र व्यक्तमिथ्यात्व-
क्रियाया अभावात् । ननु ज्ञानदर्शनचारित्रात्मका हि गुणाः, ज्ञानादीनां विपर्ययेन
मिथ्यादृष्टौ कथं गुणस्थानसम्भव इति चेदुच्यते, तत्त्वेष्वात्मारूपजीवगुणस्य सर्वतो
भावेन घातिनो मिथ्यात्वमोहनीयस्य विपाकोदयतो वस्तुप्रतिपत्तिरूपा दृष्टिर्यद्यपि विप- 5
र्यस्ता तथापि काचिन्मनुष्यपञ्चादिप्रतिपत्तिरन्ततो निगोदावस्थायामपि तथाभूताव्यक्त-
स्पर्शमात्रप्रतिपत्तिरविपर्यस्ता भवति चन्द्रप्रभाकरप्रभायां सघनघनपटलसमाच्छादितायामपि
काचित्प्रसेव । नहि तयोः प्रमा नूतनजलधरघनपटलेनैकान्तेन तिरस्कृता विनश्यति,
दिनरत्ननिविभागाभावप्रसङ्गात् । तथा प्रबलमिथ्यादर्शनकर्मोदयेऽपि काचिदविपर्यस्ता दृष्टि-
भेदतीत्येतदपेक्षया मिथ्यादृष्टेरपि गुणस्थानसम्भव उक्तः । न च कथमसौ मिथ्यादृष्टिरेव, 10
कथंचिदविपर्यस्तप्रतिपत्त्यपेक्षया सम्यग्दृष्टित्वादिति वाच्यम्, जिनोदितैकाक्षरेऽप्यनादरे
मिथ्यादृष्टित्वेनाप्रतिपन्नतत्त्वानामेषां सुतरां मिथ्यादृष्टित्वात् । न च जिनोदितसकलपदार्था-
मिरोचनात्कतिपयपदार्थानामरोचनाश्च सम्यग्मिथ्यादृष्टिरेवायमिति वाच्यम् । एकस्मिन्नपि
वस्तुनि पर्याये वा एकान्तेन विप्रतिपत्तिं प्रतिपन्नस्यास्य मिथ्यादृष्टित्वात् । मतिबौर्बल्यादिना
तत्रैकान्तेन सम्यक्परिज्ञानमिथ्यापरिज्ञानाभावत एकान्तेन अज्ञानविप्रतिपत्त्यभाववत् एव 15
सम्यग्मिथ्यादृष्टित्वादिति विभावनीयम् ॥

अव्यक्तमिथ्यात्वमाचष्टे—

अव्यक्तो मोहोऽव्यक्तमिथ्यात्वम् । इदमनादि । व्यक्तमिथ्यात्व-
प्राप्तुरेव मिथ्यात्वगुणस्थानं भवेदिति केचित् । अस्य स्थितिर्मव्यजीव-
माश्रित्यानादिसान्ता । सादिसान्ता च पतितमव्यस्य । अव्ययमाश्रि- 20
त्यानयनन्ता ॥

अव्यक्त इति । अत्र मिथ्यात्वं न विपर्यस्तबुद्धिरूपम् अव्यवहारराशिबुद्धित्वात् ।
किन्तु दर्शनप्रतिषन्धकमोहनीयप्रकृतिरूपमित्याश्रयेनोक्तमव्यक्तो मोह इति । इदञ्चाव्यक्तमि-
थ्यात्वं जीवेन सहानाविकालीनमित्याह—इदमिति । ननु मिथ्यादृष्टयस्सर्वाण्यपि जीवस्था-
नानि यद्यपि लभन्ते तथापि प्राप्तव्यक्तमिथ्यात्वबुद्धय एव व्यवहारराशिवर्तिनो जीवाः प्रथम- 25
गुणस्थानं लभन्त इति रत्नशेखरसूरीणामगमिप्रायं दर्शयति व्यक्तमिथ्यात्वेति । एव शब्देना-
व्यवहारराशिवर्तिनामन्येषाञ्चाव्यक्तमिथ्यात्वभाजां व्युदासः । गुणस्थानबहिर्भूतस्य संसारिणो
जीवस्य कस्याप्यभावादव्यक्तमिथ्यात्वभाजोऽपि प्रथमगुणस्थानान्तर्गता एवेति ग्रन्थकृदाज्ञायः ।

- मिथ्यात्वस्य - कालचिन्तायामाह-अस्येति । मिथ्यात्वस्येत्यर्थः । चतुर्धा हि तस्य कालविभागस्तम्भवति, अनाद्यनन्तानादिसान्तसाधनन्तसादिसान्तभेदात् । तत्र भव्यजीवमाश्रित्याह-भव्यजीवमाश्रित्येति । जातिभव्येतरभव्यजीवमाश्रित्येत्यर्थः, अनादिसान्तेति । अनादिमिथ्याः हृष्टेभ्योजीवस्य सम्यक्तत्वावाप्तौ सत्यां मिथ्यात्वस्य सान्तत्वादिति भावः । पतितभव्यस्येति ।
- 5 अनादिमिथ्याहृष्टेस्तस्यैवत्ववतः केनचिदपि कारणेन पुनः पतितस्य यन्मिथ्यात्वं तस्य तत्सादित्वात् तत्र च जघन्यतोऽन्तर्मुहूर्त उत्कर्षेणाहंदादिप्रचुराशातनापापबहुलतयाऽपार्ध-पुद्गलपरावर्त्त यावदुषित्वा पुनरपि सम्यक्त्वलाभे सान्तत्वाच्च । यस्तु पुनरभव्यस्तस्य मिथ्या-त्वमनाद्यनन्तं, अनादिकालात्तस्मिन् सद्भावात्, आगामिकालेऽपि च तदभावासम्भवादित्याशयेनाह-अभव्यमाश्रित्येति । प्रयाणामेव सद्धानां कण्ठतः प्रतिपादनात्साधनन्तत्वं तस्य न
- 10 संभवतीति सूचितम्, प्रतिपतितसम्यग्गृह्णीनां मिथ्यात्वस्यैव सादित्वेन तेषामवश्यं पुनस्त-स्यैवत्वलाभेन मिथ्यात्वस्यानन्तत्वासम्भवादिति भावः । एतादृशस्वामिकत्वेन प्रथमगुणस्थानकमपि तावत्कालप्रमाणमवसेयम् । अत्रस्थो जीवो बन्धयोग्यकर्मप्रकृतिषु विशत्युत्तरशत-संख्याकासु तीर्थैर्कृत्कर्माहारकद्वयं च विहायान्यासां बन्धकः । उदयप्रायोग्यकर्मप्रकृतीनां द्वाविंशत्युत्तरशतसंख्याकानां मध्यान्मिश्रसम्यक्त्वाऽऽहारकद्विकतीर्षकृत्कर्मेति पञ्चप्रकृतीना-
- 15 मनुवयेन शेषाणां वेदयिता, अष्टचत्वारिंशदधिकशतसत्ताकश्च भवति ॥

अथ द्वितीयगुणस्थानस्वरूपं निरूपयति—

उपशमसम्यक्त्वपतितस्यानवाप्तमिथ्यात्वस्य सर्वथा यदपरित्यक्त-सम्यक्त्वतयाऽवस्थानं तत्सात्वादनगुणस्थानम् । समयादिषड्बालिका-कालपर्यन्तमिदम् ॥

- 20 उपशमेति । उपशमसम्यक्त्ववान् हि जीवो यदा शान्तानामनन्तानुबन्धिनां क्रोधादीनामन्यतमे उदीर्णे सत्युपशमसम्यक्त्वात्पतितो भवति परन्तु स यावन्मिथ्यात्वं नोपयाति तावन्मध्ये पायसमुक्तवान्तस्य कञ्चन समयं क्षीराभ्ररसस्वादानुवृत्तिरिव तस्य सम्यक्त्वरसा-नुवृत्तिर्भवति, एवम्भूततया तस्य यदवस्थानं तत्सात्वादनगुणस्थानं, सम्यक्त्वरसात्वादेन सह वर्त्तत इति सात्वादनस्तस्य गुणस्थानमिति व्युत्पत्तेरित्यर्थः । सात्वादनगुणस्थानं सासातनगुणं
- 25 स्थानञ्चेत्यस्यैव नामान्तरम् । तच्चेत्थमवसेयम्, संसारमहासागरान्तःपतितो जीवो मिथ्यादर्शन-मोहनीयनिदानानि यावदनन्तपुद्गलपरावर्त्ताननेकशारीरिकभावसिकदुःखलक्षणाप्यनुभूय कथमपि

१. सम्यक्त्वगुणनिमित्तकत्वात्तीर्थैर्करनामबन्धस्याहारकद्वयस्याप्रमत्तयतिसम्बन्धित्वमिति कलावेति भावः ॥

भन्यत्वपरिपाकेनानामोगनिर्वर्तितेनाध्यवसायविशेषेण यथाप्रवृत्तिकरणेनाऽऽयुर्वर्जानि ज्ञाना-
 वरणीयादिकर्माणि सर्वाण्यपि पल्लोपमासंख्येयमागन्तूनैकसागरोपमकोटीकोटिस्थितिकानि
 करोति, अत्र चान्तरे गुरुतरकठोरतरुग्रन्थिवदुर्भेदः कर्मपरिणामजन्यो जीवस्य घनरागद्वेषपरि-
 णामरूपोऽऽभिन्नपूर्वो ग्रन्थिर्भवति, यथाप्रवृत्तिकरणेन कर्म क्षपयित्वा ग्रन्थिमिमं यावदभव्या-
 अप्यनेकज्ञः समागच्छन्ति । ततो ग्रन्थिभेदविधानासमर्थाः पुनरपि कर्माण्युत्कृष्टस्थितिकानि 5
 संक्षेपज्ञा वप्नन्ति । यः पुनर्महात्मा कश्चिदासन्ननिर्वृतिमुखो दुर्धर्षवीर्यवानपूर्वकरण-
 स्वरूपेण परमविशुद्धिविशेषेण विधाय भेदं तद्वन्धेः मिथ्यात्वमोहनीयकर्मस्थितेरन्त-
 र्मुहूर्त्तमुद्यक्षणादुपरि गत्वाऽनिवृत्तिकरणसंक्षितेनान्तर्मुहूर्त्तकालमानं तत्प्रदेशवेद्यदलिका-
 भावरूपमन्तरकरणं करोति, कृते च तस्मिन् कर्मणस्तस्य स्थितिद्वयं भवति, एकाऽ-
 न्तर्मुहूर्त्तमानाऽन्तरकरणादधस्तनी प्रथमा, तत उपरितनी द्वितीया, तत्र प्रथमस्थितौ 10
 मिथ्याहृद्रेव, मिथ्यात्वदलिकवेदनात्, अन्तर्मुहूर्त्तेनापगतायाञ्च तस्यामन्तरकरणस्याद्य
 एव समये औपशमिकं सम्यक्त्वमवाप्नोति, मिथ्यात्वदलिकवेदनाभावात् । तस्याञ्चोप-
 शान्ताद्यायामान्तर्मुहूर्त्तिकां जघन्येन समयशेषायामुत्कर्षेण षड्वालिकाशेषायां कस्य-
 चित्सुसः केनचिन्निमित्तविशेषेणानन्तानुबन्धुदयो भवति, तदानीमसौ सास्वादनगुणस्थाने
 वर्त्तते, उपशमश्रेणिप्रतिपत्तितो वा सास्वादनत्वं यातीति कर्मग्रन्थिकमतम्, सिद्धान्तमते तु 15
 श्रेण्यास्तमाप्तौ प्रतिपततः प्रमत्तगुणस्थानेऽप्रमत्तगुणस्थाने वाऽवतिष्ठते, कालगतस्तु देवे-
 ष्वविरतो भवतीति । सास्वादनोत्तरकालञ्चाऽवश्यं मिथ्यात्वोदयाद्यं मिथ्याहृदिर्भवतीति ।
 स कियन्तं कालमस्मिन् गुणस्थाने वर्त्तत इत्यत्राह—समवादीति । जघन्येनैकः समय उत्क-
 र्पेण षड्वालिकाप्रमाणं, तत ऊर्ध्वं मिथ्यात्वोपगमात्, आवलिका चाऽसंख्यातसमयसमुदा-
 यरूपेति भावः ॥

20

तत्र किं तावदुपशमसम्यक्त्वं यस्मात्प्रतितोऽनवाप्तमिथ्यात्वसास्वादनगुणस्थानमाग-
 वतीत्यत्राह—

अनादिकालानुवृत्तमिथ्यात्वप्रथमकषायचतुष्कोपशमनजन्यं सम्य-
 क्त्वमुपशमसम्यक्त्वम् । तद् द्विविधमन्तरकरणजन्यं स्वश्रेणिजन्यञ्चेति ।
 उपशमसम्यक्त्वं करणत्रयापेक्षम् ॥

25

अनादिकालेति । अनादिकालादनुवृत्तं यन्मिथ्यात्वं यच्च प्रथमकषायचतुष्कमनन्ता-
 नुबन्धिक्रोधानामायालोभरूपं तस्योपशमेन जन्यं यत्सम्यक्त्वं तदुपशमसम्यक्त्वमित्यर्थः ।
 एकस्यापि क्रोधादेरुदये प्रतिपातात् । एतस्य सम्यक्त्वस्य द्वैविध्यमाह—अन्तरेति । तत्रापूर्व-

करणेनैव कृतग्रन्थिभेदस्य मिथ्यात्वपुद्गलराशेरकृतमिथ्यात्वमिश्रसम्यक्त्वरूपनिपुञ्जस्यानिवृ-
त्तिकरणेनोदीर्घे मिथ्यात्वे क्षीणेऽनवाप्तेऽनुदीर्घे चान्तरकरणादन्तर्मुहूर्त्तकालं यावत् सर्वथा
मिथ्यात्वावेदकस्यान्तरकरणौपशमिकसम्यक्त्वं भवति । उपशमश्रेणि प्रपन्नस्य तु मिथ्यात्व-
स्यानन्तानुबन्धिनाञ्चोपशमे स्वश्रेणिगतमुपशमसम्यक्त्वं भवतीति बोध्यम् । नन्वन्तरकरण-
५ अन्यमुपशमसम्यक्त्वमुक्तं तत्र किं नामान्तरकरणमिति शङ्कायामुपशमसम्यक्त्वोपयोगि-
करणत्रयप्रदर्शनद्वारेण तद्विदर्शयिषुः ग्राहोपशमेति ॥

तत्र किं नाम करणत्रयमित्यत्राह—

करणत्रयन्तु यथाप्रवृत्त्यपूर्वानिवृत्तिकरणरूपम् । आयुर्वर्जसप्तकर्मण-
१० स्थितिं पल्योपमासंख्येयभागहीनैककोटीकोटीपरिमाणां विधायामिन्न-
पूर्वघनीभूतरागद्वेषात्मकग्रन्थिसमीपगमनानुकूलाध्यवसायो यथाप्रवृत्ति-
करणम् । घनीभूतरागद्वेषग्रन्थिभेदनप्रयोजकापूर्वाध्यवसायोऽपूर्वकरणम् ।
मिथ्यात्वस्थितेरन्तर्मुहूर्त्तमुदयक्षणादुपर्यतिक्रम्योपरितनीं विष्कम्भयि-
त्वान्तर्मुहूर्त्तपरिमाणं तत्प्रदेशवेद्यदलिकाभावप्रयोजकाध्यवसायोऽनिवृ-
त्तिकरणम् । तादृशतत्प्रदेशवेद्यदलिकाभावोऽन्तरकरणम् ॥

१५ करोति । यथाप्रवृत्तिकरणमपूर्वकरणमनिवृत्तिकरणञ्चेत्यर्थः । यथाप्रवृत्तिकरणस्वरूप-
माह आयुरिति । आयुष उक्तुष्टस्थितेस्त्रयस्त्रिंशत्सागरोपमरूपत्वात्सागरोपमकोटीकोट्यन्तर्गत-
त्वेन तद्विज्ञत्वमुक्तम्, एवञ्च यादृशाध्यवसायविशेषादनामोगनिर्वर्त्तितात् तद्विज्ञानि-
ज्ञानावरणादिकर्माणि निखिलान्यपि पृथक्पृथक्पल्योपमासंख्यातभागहीनैकसागरोपमकोटी-
२० कोटीस्थितिकानि भवन्ति, ततश्च कर्कशकर्मपटलापहस्तितवीर्यविशेषैरसुमद्भिः कर्मपरिणाम-
जनितो दुर्भेदोऽभिन्नपूर्वो घनरागद्वेषरूपो ग्रन्थिः प्राप्यते तादृशाध्यवसायविशेषो यथाप्रवृत्ति-
करणमित्यर्थः । अधिकारी चास्य तथामन्यत्वपरिपाकी किञ्चिन्न्यूनापार्धपुद्गलपरावर्त्तावशेष-
संसारशुक्लपाक्षिकः, कृष्णपाक्षिकोऽभन्यो वा । आयो ग्रन्थिभेदं विधाय सम्यक्त्वं प्राप्नोति ।
द्वितीयस्त्वकृत्वा तद्भेदं पुनः परावर्त्तते । अस्यैवायाप्रवृत्तिकरणमपूर्वप्रवृत्तिकरणमिति च
२५ नामान्तरम् । ग्रन्थि समतिक्रामतो यत्करणं तदाह—घनीभूतेति । ये समुद्विस्तादभ्रदुर्वार-

१. जनार्दिकालादारम्य यावद्ग्रन्थिस्थानं तावत्प्रथमं यथाप्रवृत्तिकरणं भवति, कर्मक्षपणनिवन्धनस्याध्यवसाय-
मात्रस्य सर्वदैव भावात्, अष्टानां कर्मप्रकृतीनामुदयप्राप्तानां सर्वदैव क्षपणात् । ग्रन्थि समतिक्रामतोऽपूर्वकरणं,
प्राक्तनादिशुद्धतराध्यवसायरूपेण तेनैव ग्रन्थेर्भेदात् । अभिमुखसम्यक्त्वे जीवेऽनिवृत्तिकरणं भवति तत
एवातिशुद्धतमाध्यवसायादनन्तरं सम्यक्त्वलाभात् ॥

वीर्यप्रसरा उत्कर्षतोऽपार्धपुल्लपरावर्त्तान्तर्भाविसंसारित्वेनासन्ननिवृत्तिमुखा अननुभूतपूर्वं तं
 ग्रन्थि येनाध्यवसायविशेषेण भिन्दन्ति सोऽध्यवसायो जीवस्यापूर्वकरणमुच्यते । अस्य प्रथम-
 समये विशुद्धिर्जघन्याऽल्पा च, तस्यैवोत्कृष्टानन्तगुणा, द्वितीयसमये जघन्याऽनन्तगुणा
 इत्येवं क्रमेण यावदन्तर्मुहूर्त्तपरिसमाप्तिं भाज्यम् । अत्र तृतीयमनिवृत्तिकरणमभिधत्ते—मिध्या-
 त्वेति । यादृशविशिष्टतरविशुद्ध्याध्यवसायमारूढो जीवः स्वाह्वायास्संख्येयेषु भागेषु गतेषु 5
 एकस्मिन् संख्येयतमे भागेऽवशिष्टे उदयक्षणादुपरि मिध्यात्वस्थितेरन्तर्मुहूर्त्तमतिक्रम्योपरि-
 तनीञ्च विष्कम्भयित्वाऽन्तर्मुहूर्त्तकालपरिमाणं तत्प्रदेशवेद्यदलिकामावं करोति 'सोऽध्यव-
 सायविशेषोऽनिवृत्तिकरणमित्यर्थः । आसन्नसम्यक्त्वे जीवेऽनिवृत्तिकरणं भवति । अनेन च
 मिध्यात्वकर्मणः स्थितिद्वयं जायत इति विज्ञेयम् । यत्र प्रविष्टानामखिलानां जीवानां समान-
 कालीनानामेकाध्यवसायस्थानाभिवृत्तिर्व्यावृत्तिर्न भवति तदनिवृत्तिकरणं, अत्र हि प्रथमे 10
 समये ये वर्तन्ते वृत्ता वर्तित्वन्ते च सर्वेषां तेषामेकमेकाध्यवसायस्थानम्, द्वितीये समयेऽपि
 तथैव, किन्तु प्रथमसमयमाविविशोधिस्थानापेक्षयाऽनन्तगुणमध्यवसायस्थानमेवमेव यावदं-
 निवृत्तिकरणचरमसमयं विभाव्यम् । अनिवृत्तिकरणाह्वायास्संख्येयेषु भागेषु गतेषु एकस्मिन्
 संख्येयतमे भागेऽवशिष्टे मिध्यात्वस्यान्तरकरणं करोति, अपूर्वकरणेऽनिवृत्तिकरणे च स्थिति-
 पातरसघातगुणभ्रेणिगुणसंक्रमा भवन्ति । करणत्रयञ्च प्रत्येकमन्तर्मुहूर्त्तकालमानम्, करण- 15
 त्रयकालोऽप्यन्तर्मुहूर्त्तप्रमाण एव, अन्तर्मुहूर्त्तस्यासंख्येयभेदत्वादिति ॥

इत्थं संक्षेपेण करणत्रये निरूपिते मुद्धानमेवान्तरकरणमपीति तत्स्वरूपमाह—तादृशेति ।
 अन्तर्मुहूर्त्तकालमानेत्यर्थः । तन्निष्पादनकालोऽप्यन्तरकरणकाल एव, सोऽप्यन्तर्मुहूर्त्तपरिमाणः,
 प्रथमस्थितेः किञ्चिन्न्यूनोऽभिनवस्थितिवन्धाद्वया तु समानः, तथाहि प्रथमस्थित्यन्तरकरणे द्वे
 अपि अन्तर्मुहूर्त्तप्रमाणे युगपदेव भवते । अन्तरकरणप्रथमसमय एव चान्यं स्थितिवन्धं मिध्या- 20
 त्वस्यारभ्य स्थितिवन्धान्तरकरणे युगपदेव परिसमापयति । अन्तरकरणे च 'च' क्रियमाणे
 गुणभ्रेणिसम्बन्धिनः संख्येया भागाः प्रथमद्वितीयस्थित्याभिसारितव्यन्ति, एकन्तु गुण-
 भ्रेण्यास्संख्येयतमं आगमन्तरकरणदलिकेन सहोत्तिरिति । तदित्यं अन्तरकरणस्थितेर्मध्या-
 दलिकं कर्मपरमाण्वात्मकं गृहीत्वाचः प्रथमस्थितौ उपरि द्वितीयस्थितौ च 'प्रक्षिपति,
 एवं प्रतिसमयं तावत्प्रक्षिपति यावदन्तरकरणसत्कं सकलमपि तदलिकमन्तर्मुहूर्त्तेन 25
 क्षीयते, अन्तरकरणादधस्तनी स्थितिः प्रथमा स्थितिरुपरितनी स्थितिर्द्वितीयेत्युच्यते,
 यत्र प्रथमस्थितौ वर्त्तमान उदीरणाप्रयोगेण प्रथमस्थितिसत्कं दलिकं समाकृष्योदयसमये
 यत्प्रतिक्षिपति सोदीरणा, यत् द्वितीयस्थितेः सकाशात् उदीरणाप्रयोगेण समाकृष्योदय-
 समये प्रक्षिपति साप्युदीरणैव, आगाल इति नामान्तरेण प्रसिद्धा । उदयोदीरणाभ्यां

प्रथमस्थितिमनुभवस्तावद्गच्छति यावदावलिकाद्विकं शेषं तिष्ठति, प्रथमस्थितेरावलिकाद्विक-
कशेषे त्वागालो व्यवच्छिद्यते केवलमुदीरणैव प्रवर्तते । प्रथमस्थितावावलिकाशेषीभूताया-
मुदीरणापि व्यवच्छिद्यते, ततः केवलेनैवोदयेन तामावलिकामनुभवति, तस्यामपि चापगता-
यामुद्योऽपि मिथ्यात्वस्य न भवति दलिकामावात् । तस्मिन्नेव समये उपशान्ताद्यायां
5 प्रविशति तत्र प्रविष्टस्य प्रथमसमय एव मोक्षवीजभूतमौपशमिकं सम्यक्त्वमवाप्नोतीति
तात्पर्यार्थः । प्रथमस्थितिचरमसमये द्वितीयस्थितिगतं दलिकमनुभागभेदेन त्रिधा करोति
शुद्धमर्षशुद्धमशुद्धञ्चेति । तत्र शुद्धं सम्यक्त्वं देशघाति, देशघातिरसोपेतत्वात् । अर्षशुद्धं
मिश्रमोहनीयमशुद्धन्तु मिथ्यात्वमेतदुभयं सर्वघाति, सर्वघातिरसोपेतत्वात् ॥

अथ श्रेणिगतं सम्यक्त्वमौपशमिकमुच्यते—

10 श्रेणितो मिथ्यात्वमोहनीयानन्तानुबन्धिचतुःकषायाद्युपशमनतः
श्रेणिजन्योपशमसम्यक्त्वं भवति ॥

श्रेणित इति । यवि चतुर्थपञ्चमषष्ठसप्तमान्यतमगुणस्थानेऽनन्तानुबन्धिनो दर्शनमो-
हस्य च सर्वोपशमनायामुपशमसम्यक्त्वयुक्त उपशमश्रेणि जीवस्सम्पद्यते तस्य यदौपशमिकं
सम्यक्त्वं तच्छ्रेणिजन्योपशमसम्यक्त्वमुच्यते इति भावः ॥

15 ननु द्विविधमुपशमसम्यक्त्वं लभमानाः सर्वे किमारोहका एव स्युःतास्ति कश्चिद्विशेष
इत्याशङ्क्यामाह—

उभयविधसम्यक्त्वात्पततः सास्वादनगुणस्थानं भवति ॥

उभयविधेति । अस्ति विशेषः, कोऽसौ विशेष इत्याह पतत इति । न सर्वे आरोहका
एव, किन्तु पतन्तीति भावः । ननु तर्हि किं तेषां गुणस्थानं भवतीत्यत्राह—सास्वादनेति ।
20 सास्वादनमपीति भावः, अत्र तु सास्वादनमुभयविधसम्यक्त्वात्पतत एव भवति नान्येषामिति
सूचयितुं तथोक्तिरिति भाव्यम् । उपशमश्रेणितः प्रतिपतत् कश्चिदनन्तानुबन्ध्युदये सास्वा-
दनगुणस्थानं लभते । गुणस्थानमिदं प्रतिपतत एव भवति न त्वारोहतः, मिथ्यात्वगुणस्थान
न्तु प्रतिपततोऽपि, मिश्रादीनि च प्रतिपतत आरोहतश्च । एकादशं दशमादारोहत एव, ततोऽग्रे
आरोहणाभावात् ततोऽधःपातनियमात् द्वादशादीनि सर्वाणि आरोहत एव, तेभ्यः प्रतिपाता-

१ आन्तर्मौहूर्तिक्यामुपशमाद्याया जघन्यतस्समयशेषावापुत्कृष्टत षडावलिकाशेषाया सत्या कल्पवि-
न्महाविभीषिकोत्थानकृत्योऽनन्तानुबन्ध्युदयो भवति, तदुदये चासौ सास्वादनसम्बन्धगुणस्थाने पतते ।
मिथ्यात्वस्याद्याप्यभासत्वादन्यकमुपशमगुणस्य वेदनादस्य गुणस्थानस्य गुणस्थानत्वमिति भावः ॥

भावात् । प्रथमादन्यानि गुणस्थानानि भव्यस्यैव । ननु सास्वादनादितरेषां गुणस्थानानामूर्ध्व-
 मूर्ध्वसारोहरूपतया गुणस्थानत्वं युक्तं, मिथ्यात्वस्याप्यव्यक्तमिथ्यात्वतो व्यक्तमिथ्यात्व-
 प्रात्याऽऽरोहणस्वरूपत्वेन तथार्त्वं सास्वादनास्य सम्यक्त्वात्प्राप्त्यारूपस्य कथं गुणस्थानत्वमिति
 चेन्न मिथ्यात्वगुणस्थानापेक्षयाऽस्याऽऽरोहणरूपत्वात् अपार्थपुद्गलपरावर्त्तावशेषसंसारानां
 भव्यानामेवैतद्गुणस्थानेऽधिकारात् । अत्रस्थो जीव एकोत्तरशतवन्धकः, मिथ्यात्वनरक- 5
 त्रिकैकेन्द्रियादिजातिचतुष्कस्थावरचतुष्काऽऽतपद्गुण्डसेवार्त्तनपुंसकवेदरूपोदशप्रकृतिव्यव-
 ष्टेदात् । तथा सूक्ष्मत्रिकाऽऽतपमिथ्यात्वोदयव्यवच्छेदाभ्रकानुपूर्व्यनुदयाश्चैकादशोत्तरशत-
 वेदयिता । तीर्थकृत्सत्ताऽसम्भवात् सप्तचत्वारिंशदधिकशतसत्ताकम् भवति ॥

हृतीयं मिश्रगुणस्थानं सम्यग्मिथ्यादृष्टिगुणस्थानापराभिर्भं निरूपयति—

मिश्रमोहनीयकर्मोदयादन्तर्मुहूर्त्तस्थितिकोऽर्हदुदिततत्त्वेषु द्वेषाभावो 10
 मिश्रगुणस्थानम् । यथान्नापरिचितनारिकेलद्वीपनिवासिमनुजस्थात्ते ।
 अत्र जीवो नायुर्बभ्राति न वा म्रियते । अपि तु सम्यक्तत्वं मिथ्यात्वं
 वाऽवश्यं याति ॥

मिश्रेति । मिश्रमोहनीयकर्मोदयाद्दर्शनमोहनीयप्रकृतिविशेषोदयात् जीवेऽन्तर्मुहूर्त्तकालं
 लब्धौपशमिकसम्यक्त्वेन मिथ्यात्वमोहनीयं कर्म क्षोभयित्वा कृतत्रिपुल्लमभ्येऽर्धविशुद्धपुल्लो- 15
 दयतोऽर्धविशुद्धं यत्समतया सम्यक्तत्वं मिथ्यात्वञ्च भवेद्येन नार्हदुदिततत्त्वेषु कश्चन द्वेषो न,
 वा प्रीतिस्तन्मिश्रगुणस्थानमित्यर्थः, मिश्रत्वञ्चाऽस्योभयभाष्योरेकरूपत्वात्, जात्यन्तरमेतत्
 वदवाखरयोस्संयोगेन जातस्य जात्यन्तराश्रयवत्, दधिगुहसंयोगेन रसविशेषवत् । सस-
 तायां निदर्शनमाह—यथेति । तस्य ह्यनेन द्वेषो न वा प्रीतिस्तद्वदिदमिति भावः । गुणस्था-
 नेऽत्र जीवः किं करोतीत्यत्राह—अत्रेति । अस्मिन् गुणस्थान इत्यर्थः । तत्र हेतुमाह—अपि 20
 त्विति । अस्यान्तर्मुहूर्त्तस्थितिकत्वाद्भावान्तरागमनभावश्च तत्रैव चायुर्वन्धो भरणञ्चेति भागः ।
 एवं क्षीणमोहे सयोगिन्यपि न भरणसम्भवश्चेष्टाणि मरणयोग्यानि गुणस्थानानि, तत्रापिः
 मिथ्यात्वसास्वादनाधिरतसम्यग्दृष्टिरूपाणि गुणस्थानानि जीवेन सहोपशान्तिं परमार्थं,
 नापराण्यष्टाविति बोध्यम् । अत्र मिथ्यात्ववत् एव मिश्रगमनमिति सिद्धान्तमतम्, कर्मप्रश्रित-
 कमते तु विहितविभागस्य सम्यक्तत्त्ववत्सम्यक्तत्त्वप्रच्युतस्याष्टविंशतिसत्कर्षणो मिथ्या- 25

१. एतासां मिथ्यात्वप्रत्ययत्वात्ताम्रिमेषु दन्वः, यत एता प्रायो नारकैकेन्द्रियविकलेन्द्रिययोग्यत्वादस्यन्ता-
 शुभलाभ मिथ्यादृष्टिरेव भवन्तीति ॥

त्विनो वाऽर्धविशुद्धः पुच्छो यदोदेति तदाऽर्धविशुद्धा भगवद्देहद्विततत्त्वश्रद्धा जायत इत्यत-
 स्सम्यक्त्वात्प्रच्युतस्यापि मिश्रगमनमिति ॥ एतद्गुणस्थानस्थो जीवश्चतुस्रसप्ततेर्बन्धकः, तिर्यक्-
 त्रिकस्त्यानर्द्धिकदुर्भगदुःस्वरानादेयानन्तानुबन्धिमध्याकृतिमध्यसंहननचतुष्कमीचैर्गोत्रोद्यो-
 ताप्रशस्तविद्यायोगतिस्त्रीवेदव्यवच्छेदान्मनुष्यदेवायुषोरबन्धाश्च । वेदयिता शतस्य, मिश्रोद्या-
 5 देवमनुष्यतिथैरानुपूर्व्यैरनुद्यादनन्तानुबन्धिस्थावरैकेन्द्रियविकलत्रिकोदयव्यवच्छेदाश्च । सप्त-
 चत्वारिंशदुत्तरशतसत्ताकश्च भवति, तीर्थकृतसत्ताभावात् ॥

अथ चतुर्थं गुणस्थानमाह—

सम्यक्त्वे सत्यप्रत्याख्यानानवरणकषायोदयेन सावद्ययोगात्सर्वधाऽ-
 विरमणमभिरतसम्यग्दृष्टिगुणस्थानम् । उत्कृष्टतो मनुज भवोधिकषट्षष्टि-
 10 सागरोपमस्थितिकमिदम् । सम्यक्तवञ्च भव्यसंज्ञिपञ्चेन्द्रियाणां निसर्गादु-
 पदेशाद्वा भवति । उत्कृष्टतोऽपार्थपुद्गलपरावर्त्तावशिष्टसंसारानामेत-
 द्भवेत् । जघन्यतस्तद्भवमुक्तिगामिनोऽपि ॥

सम्यक्त्वे सतीति । यत्राप्रत्याख्यानकषायोदयाज्जीवः सावद्ययोगप्रत्याख्यानं सुन्दर-
 मिति जानन्नपि न पालयति केवलं सम्यक्त्वमात्रमनुभवति बाह्यमित्यर्थः । इदमुक्तं भवति
 15 यो हि पूर्वोदितोपशमिकसम्यग्दृष्टिः शुद्धदर्शनमोहपुच्छोदयवर्त्ता वा क्षायोपशमिकसम्यग्दृष्टिः,
 क्षीणदर्शनसप्तको वा क्षायिकसम्यग्दृष्टिरविरतिप्रत्ययं दुरन्तनरकादिदुःखकलकं कर्मबन्धं,
 सावद्ययोगविरतिश्च परममुनिप्रणीतसिद्धिसौवाभ्यारोहनिःश्रेणिकरूपां जानन्नपि न विरति-
 मभ्युपगच्छति न च तत्पालनाय यततेऽप्रत्याख्यानानवरणोदयेन विघ्नितत्वात्, ते ह्यल्प-
 मपि प्रत्याख्यानमावृण्वन्ति, स इहाविरतसम्यग्दृष्टिरुच्यत इति । मिथ्यात्वमोहनीयस्यो-
 20 दीर्घस्य क्षयादनुदीर्घस्योपशमाच्च निर्वृत्तं सम्यक्त्वं क्षायोपशमिकसम्यक्त्वमुच्यते, यदुद-
 यमागतं मिथ्यात्वं तद् वेदितत्वात्क्षीणं, यत्तु शेषं सत्तायामनुदयगतं वर्त्तते तदुपशान्तमुप-
 शान्तं नाम विष्कम्भितोदयभावमपनीतमिथ्यात्वस्वभावश्च शेषमिथ्यात्वं, अत्र च मिथ्या-
 त्वमिश्रपुञ्जावाभित्य विष्कम्भितोदयं शुद्धपुञ्जमाभित्यापनीतमिथ्यात्वस्वभावमिति बोध्यम् ।
 यद्यप्योपशमिकेऽपि उदीर्घमिथ्यात्वस्य क्षयोऽनुदीर्घस्य चोपशमोऽस्ति तथाप्यत्र क्षायोप-
 25 शमिकसम्यक्त्वे मिथ्यात्वं प्रदेशोदयेन वेद्यते, तत्र तदपि नेति विशेषोऽवसेयः । अत्र
 शोधितमिथ्यात्वपुद्गला यथावस्थिततत्त्वरूपव्यवसायात्मकदृष्टेः सम्यक्त्वावारका न भवन्त्य-
 तस्तेऽप्युपचारेण सम्यक्त्वमुच्यन्त इत्यपि बोध्यम् । अनन्तानुबन्धिकषायचतुष्कक्षयानन्तरं
 मिथ्यात्वमिश्रसम्यक्त्वपुद्गलक्षणे त्रिविधेऽपि दर्शनमोहनीये सर्वथा क्षीणे सति क्षायिकं सम्य-

कत्वं भवति ॥ अस्य गुणस्थानस्योत्कृष्टां स्थितिमाह—उत्कृष्ट इति मनुजभवेति । क्षायोपशमि-
कमाश्रित्येदम्, क्षायिकमाश्रित्य तु त्रयस्त्रिंशत्सागरोपमाणि साधिकानि । तथाहि कश्चिदितः
स्थानादुत्कृष्टस्थितिं प्रवृत्तचरविमानेपूषन्नः, तत्र चाऽविरतसम्यग्दृष्टत्वेन त्रयस्त्रिंशत्सागरोप-
माणि स्थितस्तत्तत्क्रियुत्वाऽत्राऽप्याऽऽयातो यावदद्यापि विरतिं न लभते तावत्तद्भावेनैव स्थित इति
मनुष्यभवसम्बद्धकतिपयवर्षाधिकत्रयस्त्रिंशत्सागरोपमत्वं विज्ञेयम् । कस्य कथं सम्यक्त्वमुप- 5
जायत इत्यत्राह—भवेति । भग्यसंज्ञिपञ्चेन्द्रियप्राणिनो यथाचद्भगवदुदितेषु जीवादिपदार्थेषु
निसर्गादासादितसुनिर्भलत्वगुणरूपात्मस्वभावात्, उपदेशाद्वा सद्गुरुपदिष्टशास्त्रवणाद्वा सम्य-
क्शब्दास्वरूपं सम्यक्त्वं समुन्मिषतीति भावः । दशविधमेतत् सम्यक्त्वमात्रस्य निसर्गोपदे-
शाद्वासूत्रबीजाभिगमविस्तारक्रियासंक्षेपधर्मप्रयुक्तत्वात् । उपदेशादिकमन्तरेण क्षयक्षयोपश-
मादिना जीवाजीवादिपदार्थविपयिणी रुचिर्निसर्गसम्यक्त्वम् । परोपदेशप्रयुक्तजीवादिपदार्था- 10
भिरुचिरुपदेशसम्यक्त्वं, सर्वज्ञाक्षयैव धर्मानुष्ठानविपया रुचिराज्ञासम्यक्त्वं, सूत्राध्ययनाभ्या-
सजन्यविशिष्टज्ञानतो जीवादिविपयिणी रुचिस्सूत्रसम्यक्त्वं, एकेन पदेनानेकपदार्थप्रतिसन्धा-
नद्वारा प्रसरणशीला रुचिर्वैजसम्यक्त्वं, अर्थतः सकलसूत्रविपयिणी रुचिरभिगमसम्यक्त्वं,
सर्वप्रमाणनयजन्यसर्वद्वयभावविपया रुचिर्विस्तारसम्यक्त्वं, दर्शनज्ञानधारिप्रतपोविनयाद्य-
नुष्ठानविपयिणी रुचिः क्रियासम्यक्त्वं, अनभिगृहीतकुट्टेः प्रवचनानिष्णातस्य निर्वाण- 15
पदमात्रविपयिणी रुचिः संक्षेपरुचिः, धर्मपदवाच्यविपयकरुचिर्धर्मसम्यक्त्वमिति ॥ कदा
तद्भवतीत्यत्राह—उत्कृष्ट इति । सम्यग्दृष्टीनां सर्वेषां किञ्चिन्पूनापार्धपुटलपरावर्तमात्रमेव
संसारस्यावशेषात्, सोऽपि तीर्थकरादिकृताशातनावहुलानामेव, न तु सर्वेषामिति भावः ।
अथन्यत इति, तस्मिन्नेव भवे मुक्तिगामिनोऽपीत्यर्थः ॥ अत्रस्थो जीवस्सप्तसप्ततेर्यन्धकस्तीर्थकुदा-
युर्विकस्य च बन्धात् । चतुरत्तरशतस्य वेदयिता मिश्रोदयव्यवच्छेदात् । आनुपूर्वीचतुष्क- 20
सम्यक्त्वोदयाश्च । अष्टत्रिंशदधिकशतसत्ताकश्च । उपशमकस्तु चतुर्थदेकादशं यावत्सर्वत्राष्ट-
चत्वारिंशदधिकशतसत्ताकः क्षपकस्य तु सत्ता तद्गुणस्थाने दर्शयिष्यते ॥

सम्प्रति पञ्चमं गुणस्थानं दर्शयति—

प्रत्याख्यानकपायोदयात्सर्वसावयस्यैकदेशाद्विरतस्य जघन्यमध्यमो-
त्कृष्टान्यतमवद्विरतिधर्मावाप्तिर्देशविरतगुणस्थानम् ॥

25

प्रत्याख्यानेति । सर्वसावयेभ्यो विरतिमभिलषतोऽपि वैराग्योपचयवतो जीवस्य
सर्वविरतिधातकप्रत्याख्यानावरणकपायोदयान्नोत्पद्यते सर्वविरतिमामर्शम्, अपि तु जघ-

- न्यमध्यमोत्कृष्टास्वेकतमा देशविरतिरेव जायते यत्र तद्देशविरतगुणस्थानमित्यर्थः । विरता-
विरति ह्यष्टौ भङ्गाः, व्रतानि यो न जानाति नाभ्युपगच्छति न च पालनार्थं यतते,
यथाऽविरतासर्वे । यो न जानाति न चाभ्युपगच्छति परं तु पालयति यथाऽज्ञान-
तपस्वी । यो न जानाति, अभ्युपगच्छति न तु पालनार्थं यतते यथाऽज्ञपार्श्व-
5 स्थसाधुः । यो न जानाति, अभ्युपगच्छति पालयति च यथाऽग्रीतार्थः । यो जानाति,
नाभ्युपगच्छति, न च पालनाय यतते यथा भेषिकादयः । यो जानाति नाभ्युप-
गच्छति पालयति यथा—अनुत्तरदेवः । यो जानाति स्वीकुरुते न च पालयति यथा संविभ्र-
पाक्षिकः । यो जानानि स्वीकरोति पालयति च यथा व्रतीति । तत्र प्रथमादिसप्तमङ्गेषु
व्रतपरिपालनेऽपि निष्फलत्वेनाविरत एव भवति, सम्यग्ज्ञानग्रहणपूर्वकपालन एव साफ-
10 ह्यमात् । आद्यचतुर्षु हि सम्यग्ज्ञानाद्यभावः, ततस्त्रिषु सम्यग्ज्ञानसन्नेऽपि सम्यग्भ्युपगम-
प्राप्तनाद्यभावः । अन्तिमे तु देवतः पापाद्विरतो देशविरतोऽपि भवति । यावद् द्वादशव्रत-
मेकद्विभ्यादिव्रतधारणात् । यत्र परमेष्ठिनमस्कारमात्रनिघमधारणमाकुट्टीस्थूलहिंसाद्विषागो
मृदम्रांसाद्विषागश्च सा जपन्या देशविरतिः । यत्र वर्मयोग्यतागुणा गृहस्थोचितानि षट् कर्माणि
द्वादशव्रतपालनं सदाचारश्च भवति सा मध्यमा । सच्चिताहारवर्जनं सदैकासनभोजनमनिन्ध-
15 मृष्यचर्यव्रतपालनं महाव्रताङ्गीकारस्पृहा च यत्र भवति सोत्कृष्टा देशविरतिरिति बोध्यम् ॥
सर्वसावधान्यैकदेशाद्विरतस्येति, अवश्यं पापं तेन सह वर्त्तत इति सावधानं, हिंसाचौर्यादि-
गर्हितं कर्म, सर्वेभ्यः सावधेभ्यो विरतः प्रमत्तसंयतादिरपीत्येकदेशेनेत्युक्तम्, प्राणान्ति-
माताद्यन्यतमो, देशः, निरपराधविनाशनाविरुपतदेकदेशो वा ताभ्यां विरत एकद्विभ्यामु-
व्रतधरः आबको द्वादशव्रतधारीति भावः, तानि च व्रतानि अणुव्रतानि पञ्च गुणव्रतानि
20 त्रीणि चत्वारि च शिक्षाव्रतानि । तत्राणूनि लघूनि व्रतानि प्राणान्तिपातादिविरमणरूपा-
णीत्यणुव्रतानि महाव्रतापेक्षयैवामरूपविषयत्वात्सर्वविरतापेक्षयाऽरूपगुणिपुरुषानुष्ठानरूपत्वाद्
महाव्रतनिरूपणोत्तरकालमेवैषां निरूपणीयत्वाद्बहु पञ्चाद्वर्ण्यमानानि यानि व्रतानि तान्यणु-
व्रतानि, महाव्रतप्रतिपत्त्यसमर्थायैतन्निरूपणस्यावश्यकत्वात् । तत्र हिंसा भ्रमादप्रयुक्तप्राणव्य-
परोपणरूपा स्थूलसूक्ष्मभेदेन द्वैविध्यमश्नुते, स्थूलत्वं यन्मिथ्यादृष्टीनामपि हिंसात्वेन प्रसिद्धं
25 त्रसंविषयकत्वाद्वा, सूक्ष्मत्वञ्च पृथिव्यादिविषयम्, तथैव सुखावादादावपि मान्यम्, तेभ्यस्थू-
लेभ्यो विरतिः पञ्चाणुव्रतशब्दवाच्या । साऽपि व्रतभङ्गेन मान्या बाहुल्यात्, सामान्येन
विरताविरतभेदेन आह्वानां द्वैविध्येऽपि विशेषतो द्विविधत्रिविधादिमङ्गभेदेनाष्टविधास्ते
तर्थादि—द्विविधं कृतं कारितं चेति, त्रिविधं मनसा वाचा कायेन, यथा स्थूलहिंसादिकं स्वयं
नं करोम्यथैवौ न कारयामि मनसा वाचा कायेनेत्यभिग्रहवान् प्रथमः, नास्त्यस्यानुमति
30 निषेधः, अपत्यादिपरिग्रहस्य सकृन्वाचैर्हिंसादिकरणे तस्यानुमतिप्राप्तेः, यद्यनुमतिरप्यस्य

स्यात्स्यादविशेषः प्रव्रजिताप्रव्रजितयोस्तद्विषये । द्विविधं द्विविधेनेति द्वितीयो भङ्गः,
 अस्योत्तरभङ्गाख्यः, तत्र द्विविधं स्थूलहिंसादिकं न करोति न कारयति द्विविधेन मनसा
 वचसेत्येकः, मनसा कायेनेत्यपरः, वाचा कायेनेत्यन्यः, तत्राद्ये मनसाऽभिसन्धिरहित एव
 हिंसादिकं वाचाऽब्रुवन्नेवासांश्विवत्कायेन दुश्चेष्टितादीनि करोति, द्वितीये मनःकायाभ्यामभिस-
 न्धिदुश्चेष्टितादि परिहरन्नेवानामोगाद्वा वाचैव हन्मि वातयाभि चेति ब्रूते । तृतीये च मनसै- 5
 वाभिसन्धिकृत्य करोति कारयति च । अत्र सर्वत्र त्रिभिरनुमतिरस्त्येव । द्विविधमेकेनेति
 तृतीयः, अत्राऽप्युत्तरभङ्गाख्यः, द्विविधं करणं कारणञ्चैकविधेन मनसा वा वचसा वा कायेन
 वेति । एकविधं त्रिविधेनेति चतुर्थः, अत्र चोत्तरौ द्वौ भङ्गौ, तत्रैकविधं करणं वा कारणं
 वा मनसा वाचा कायेन वेति । एकविधं द्विविधेनेति पञ्चमः, उत्तरभङ्गाश्च षट् एकविधं
 करणं वा कारणं वा मनोवाग्भ्यां वा मनःकायाभ्यां वा वचःकायाभ्यां वेति । एकविध- 10
 मेकविधेनेति षष्ठः, अवान्तरभङ्गाषट्, एकविधं करणं वा कारणं वा एकविधेन मनसा वा
 वाचा वा कायेन वेति, इत्येवं मूलभङ्गाः षट् । उत्तरगुणान् गुणव्रतशिक्षाव्रतरूपानामित्य
 सामान्येनैक एव भेदो विवक्षित इति सप्तमोऽविरतश्चाष्टम इति । तत्र स्थूलानां निरपरा-
 धानां निरपेक्षं सङ्कल्पपूर्वकं प्राणिनां प्राणव्यपरोपणरूपां हिंसां प्रत्याख्यातीतीदं प्रथम-
 मणुव्रतम्, आद्यानां सूक्ष्मपृथिव्यादिप्राणिवधानिबृत्त्वभावेन स्थूलानामित्युक्तम्, कृष्णायार- 15
 म्भलन्यद्दीन्द्रियादिजीवप्राणव्यपरोपणस्य शरीरकुटुम्बनिर्वाहान्ययानुपपत्त्या सम्भवेन सङ्क-
 ल्पपूर्वकमित्युक्तम् । सापराधे गुणलाघवचिन्तनपूर्वकतत्प्रवृत्तिनिवृत्तिसम्भवेनानिबन्धात् निर-
 पराधिनमित्युक्तम्, निरपराधेऽपि बाह्यमानमहिषवृषहयादौ पाठादिप्रमत्तपुत्रादौ च वच-
 न्प्रन्धादिकरणाभिरपेक्षमित्युक्तम् । इत्यहिंसाणुव्रतं प्रथमम् । निस्त्रिद्विपदचतुष्पदापदद्रव्य-
 विषयकालीकानि रक्षणार्थमन्यन्यस्तस्यापलापवचनं देयादेयविषयकमुक्तोचमत्सरादिप्रयुक्तं 20
 प्रमाणपूर्वकं वचनञ्च छिष्टाशयोद्भूतत्वात्स्थूलासत्यरूपं तस्माद्विरमणं द्वितीयमणुव्रतम्, यथा
 कन्यालीकं द्विपाद्विषयकं, वस्तुतोऽज्जथाभूतां द्वेपादिना विषयकन्येयं दुग्शीलेयमविषयकन्येयं
 सुशीलेयमित्यादिरूपेण कथनमेकविधमलीकं, गवालीकं चतुष्पाद्विषयमन्नाप्यतथाभूतां गां
 बहुक्षीरेयमल्पक्षीरेयमित्यादिरूपेण वर्णनं द्वितीयमलीकं, भूम्यलीकमपदद्रव्यविषयं, इहापि
 परकीयां भूमिमासीयामिति स्वीयां परकीयामिति ऊपरं क्षेत्रमनूपरमनूपरश्चोपरमिति वदत- 25
 स्तादृगवचनं तृतीयमलीकं, न्यासनिवृत्तौ रक्षणायान्यसमर्पितानां सुवर्णादीनामपलापवचनरूपं
 चतुर्थम्, अपदद्रव्यविषयकालीकेऽस्यान्तर्भावसम्भवेऽपि न्यासनिवृत्तस्य महापापत्वात्पृथ-
 गुक्तिः, अदत्तादानेऽस्याऽन्तर्भावसम्भवेऽपि क्रियाप्राधान्यात्तस्मादस्य वचनप्राधान्येनात्रोक्तिः ।
 कूटसाक्ष्यं लभ्यदेयविषये प्रमाणीकृतस्योक्तोचमत्सरादिनाऽहमत्र साक्षीत्येवं कूटं वदतस्सादृशं

- वचनं पञ्चमम्, अथ इतरपापसमर्थनरूपत्वेन पूर्वालीकेभ्यः पार्थक्येनोपन्यासः । सृषावादो हि क्रोधमानमायालोभरागद्वेषहास्यभयक्रीडात्रोढारत्यरतिदाक्षिण्यमौख्यविषादादिभिः सम्भवति, सत्यमपि पीडाहेतुश्चेन्मृषावाद एव, सद्बोधो हिंसा सत्यमिति व्युत्पत्त्यर्थाभावात् । स च सृषावादः स्थूलसूक्ष्मभेदेन द्विविधः, स्थूलश्चाद्वय परिहार्य एव, स पञ्चविध उपर्युक्त एव,
- 5 सूक्ष्ममृषावादे तु यतना । असत्यभेदा भूतनिहवादयः । एतद्व्रतफलन्तु विश्वासयशस्त्वार्थसिद्धिप्रियाऽऽदेयाऽभोधवचनतादीति द्वितीयमणुव्रतम् ॥ चौर्यव्यवहारनिमित्तस्य अदत्तस्य परद्रव्यस्य ग्रहणान्निवृत्तिस्तृतीयमणुव्रतम् । अदत्तता च स्वाभिजीवतीर्थकरगुरुभिर्भोग्या । यथा यद्वस्तु तत्स्वामिनाऽवितीर्णं तत्स्वाम्यदत्तं, यच्च स्वकीयस्यापि सचित्तफलादेर्विदारणं तत्फलजीवेन निजप्राणानर्पणाज्जीवादत्तं, संयतानामापाकर्माणि श्रावकाणाञ्च प्रासुकमनन्त-
- 10 कायभेदयादिकं तीर्थकराननुज्ञातत्वात्तीर्थकरादत्तं, सर्वदोषमुक्तमपि यद्विरुद्धमभिर्भोग्यं भुज्यते तद्विषयमुच्यते । अत्र स्वाम्यदत्तेनाधिकारः, तच्च द्विविधं स्थूलसूक्ष्मभेदात्, अत्यन्तस्थूलविषयं फनकादिकं क्षेत्रस्वलादावल्पमपि फलादिकं वा दुष्टाभ्यवसायपूर्वकं ग्रहणं सैन्यव्यवहारकारणत्वात्स्थूलं तद्विषयञ्च सूक्ष्मं स्वाम्यननुज्ञया तुणकाष्टादिग्रहणरूपम् । तत्र आद्वयस्य सूक्ष्मे यतना स्थूलानु निवृत्तिः । फलञ्चास्य व्रतस्य सर्वजनविश्वाससाधुवाद-
- 15 समृद्धिवृद्धिश्चैर्धर्म्यस्वर्गादिकमिति तृतीयमणुव्रतम् ॥ स्वकीयकलत्रमात्रसन्तोषः स्वीयान्ययोषित्परित्यागो वा आद्वयानां चतुर्थं मैथुनाणुव्रतम् । अन्ययोषित्पदेन स्वान्यमनुष्ण्याणां देवानां तिरश्चाञ्च योषितः परिग्रहः, अपरिगृहीता देव्यस्तिरक्रयश्च काश्चिद्व्ययपि सङ्गृहीतुः परिणेतुश्चाभावेन वेद्याकल्पा एव भवन्ति, तथापि परजातीयभोग्यत्वात्परदारा एव ता इति वर्जनीयाः । मैथुनं हि सूक्ष्मस्थूलभेदमिदं, कामोदयेनेन्द्रियाणामीषद्विकारसूक्ष्मम् ।
- 20 योगैरौदारिकादिस्त्रीणां सम्भोगस्थूलम्, यद्वा ब्रह्मचर्यं द्विधा सर्वतो देशतश्च, तत्र योगत्रयेण निखिलयोषितां सर्वथा सङ्गत्यागः सर्वतो ब्रह्मचर्यं, तद्वितरन्तु देशतः । तत्र सर्वतोऽक्षौ देशतः, तच्च स्वदारसन्तोषरूपं वा परदारवर्जनरूपं वा । गृहिणस्त्वदारसन्तोषे ब्रह्मचारिकरूपत्वमेव परदारगमने च वधवन्वादयो दोषाः स्फुटा एवेति चतुर्थमणुव्रतम् । नवविधपरिग्रहेच्छायास्सर्वतस्त्यागासमर्थेन आबकेण्यत्ताकरणं पञ्चममणुव्रतम्
- 25 तत्र धनधान्यक्षेत्रवास्तुरूप्यसुवर्णकुप्यद्विषयदत्तुष्यद्विरूपा नव परिग्रहाः । परिग्रहविरतिर्द्विधा सर्वदेशभेदात् । मूर्च्छायास्सर्वथा सर्वमावेषु त्यागस्सर्वतः, तदिदं देशतः, तत्र सर्वतस्तत्प्रतिपत्तेश्चावकस्य सामर्थ्याभावे देशत इच्छाप्रसरनिरोधः कार्यः । इच्छाप्रसरो हि संसारिणां स्वाभाविकोऽतस्तदित्यत्ताकरणं महते गुणाय भवति, यथा यथा हृत्पो लोभः परिग्रहार्थमश्च तथा तथा सुखं प्रवर्धते धर्मस्य च संसिद्धिर्भवति । एतद्व्रतस्य सन्तोषसौख्य-

लक्ष्मीत्यैवजनप्रशंसादिफलमिह परत्र च नरामरससृष्टिसिद्धादीति पञ्चममणुव्रतम् । एते-
 षामणुव्रतानां परिपालनाय भावनाभूतानि गुणव्रतानि त्रीणि भवन्ति । दिग्भ्रतं भोगोप-
 भोगव्रतमनर्थदण्डविरमणञ्चेति । नानाविधा दिग्भ्रतानि दिग्भ्रताः, तत्र सूर्योपलक्षितायां
 सा पूर्वा तदनुक्रमेण दक्षिणादिका भाव्याः, तत्र दिक्सम्बन्धिभ्रतं दिग्भ्रतं, एतावत्सु पूर्वोदि-
 दिग्विदिग्भागेषु गमनादि मयाऽनुष्ठेयं न परत इत्येवम्भूतं दिग्भ्रतम् । गुणव्रतप्रतिपत्ति- 5
 मन्त्रेणाणुव्रतानां तथाविधविशुद्धिविरहेणेदं गुणव्रतमुच्यते, अनेन चावगृहीतक्षेत्राद्बहिः
 स्थावरजङ्गमाभयदानलोभान्मोधिनिग्रहणादिर्महालोभो भवति । गृहस्थो ह्यारम्भपरिग्रहपर-
 त्वाद्यत्र यत्र याति मुञ्चे वेते व्यापारं वा कुरुते तत्र तत्र वसायोगोलकवल्लीवोपमं करोतीति
 तस्यैव हिंसादिपापस्थाननिवर्तकमेतत्, न साधूनाम्, समितिगुत्यादिप्रधानव्रतशालित्वात्तेपा-
 मिति प्रथमं गुणव्रतम् । भोगोपभोगमानव्रतं द्वितीयं, तत्र भोगस्सकृदेव भोगयोग्यो यथाऽ 10
 जमास्त्यसाम्बूलादि, पुनः पुनर्भोगयोग्य उपभोगो यथा वनितावस्त्रालङ्कारगृहशयनादि, तत्र
 यथाशक्ति परिमाणकरणं भोगोपभोगमानव्रतम्, तत्र आवकेण निसर्गतो निरवद्याहारभोजिना
 भवितव्यम्, तस्मिन्नसति सचित्तिपरिहारः कर्तव्यः, तत्राप्यसामर्थ्येऽतीव सावधान्यमा-
 निषानन्तकायादीन् विहाय प्रत्येकमिश्रसचित्तादीनां परिमाणन्तु कर्तव्यमेव, तथा विना
 महोत्सवाधिकारणविशेषेणातीव चेतोविकारासक्तिजनापवादादिनिमित्तात्पुद्गलवेषवाहनाल- 15
 ङ्कारादिकमपि भावको वर्जयेत्, एवमतिमालिन्यातिस्थूलद्वस्वसच्छिद्रवस्त्रादिपरिधानेऽपि
 कुचेलत्वकार्पण्यादिलोकापवादाहास्यप्रसङ्गेन निजसम्पत्तिवयोवासस्थानकुलादियोग्यं वेषमा-
 रचयेत् । उचितवेषादौ च प्रमाणनियमनमनुष्ठेयम् । एवं दन्तकाष्ठान्मङ्गलैर्द्वैतमञ्जनव-
 स्त्रादिलेपनाभरणपुष्पफलधूपाननजनभवनादेस्तथौदनसूपस्नेहशकपेयास्त्रण्डलाद्याश्चशनपान-
 स्त्रादिमत्स्यादिमादस्त्यक्तुमशक्यस्य व्यक्त्या प्रमाणं कार्यं शेषञ्च त्याज्यम्, इत्येवं भोजन- 20
 माश्रित्योक्तम् । कर्मतोऽपि आवकेण मुख्यतो निरवद्यकर्मप्रवृत्तिमत्ता भवितव्यम् । तदप्युक्ता-
 वप्यत्यन्तसावधानिवेकिजननिन्दक्यविक्रयाविकर्म वर्जनीयं, श्लेषकर्मणामपि प्रमाणं करणी-
 यम् । इत्यञ्चेदं भ्रतं भोक्तुं योग्येषु परिमाणकरणेन इतरेषु तु वर्जनेन भवतीति द्वितीयं
 गुणव्रतम् । अनर्थदण्डविरमणं तृतीयं, अर्थः प्रयोजनं गृहस्थस्य क्षेत्रवस्तुधनधान्यं शरीर-
 पालनादिविषयं तदर्थमारम्भो भूतोपमर्दोऽर्थदण्डः, दण्डो निग्रहो यातना विनाश इति 25
 पर्यायाः । अर्थेन प्रयोजनेन दण्डोऽर्थदण्डः, स चैवम्भूत उपमर्दनलक्ष्णो दण्डः क्षेत्रादि
 प्रयोजनमपेक्षमाणोऽर्थदण्ड उच्यते, स्वस्थीयस्वजनानिनिमित्तं हि विधीयमानो भूतोपमर्दस्स-
 प्रयोजनत्वादर्थदण्डो भवति, तद्विपरीतोऽनर्थदण्डः, तद्वेदास्तु चत्वारोऽप्यन्यापापकर्मोपदेश-
 हिंसकार्पणप्रमादाचरेणभेदात् । तत्राप्रशस्तं यदाचरौद्रभेदमिदं स्थिराभ्यवसानरूपं च्यान्तं

- तदपध्यानं, एतत्परिमाणश्चान्तमुद्धर्त्तम् । पापप्रधानं तद्धेतुभूतं वा कर्म पापकर्म, यथा कृप्यादिकम्, तस्योपदेशस्तत्प्रवर्त्तनवाक्यं पापकर्मोपदेशः, यथा क्षेत्रं कृष, वृषवृन्दं वण्डय हयान् दमय क्रथय शत्रून्, यंत्रं बाहय, शस्त्रं सज्जय, इत्यादिरूपा उपदेशाः । तथा समापतितो वर्षाकालो दीयतां बल्लरेष्वग्निः, सज्जीक्रियतां हलफलकादि, अतिक्रामति वापकालो
- 5 भृताः केदारा गान्धन्वां सार्धदिनत्रयमध्ये, उप्यन्ताश्च व्रीहयः, जातावस्था कन्यका विवाह्यतां श्रीर्षि, प्रत्यासीदन्ति प्रवहणपूरणदिवसाः प्रगुणीक्रियन्तां प्रवहणानीत्यादि सर्वोऽपि पापोपदेश उत्सर्गतश्चावक्रेण त्याज्यः, अपवादस्तु दाक्षिण्यादिविषये यतना कार्या । तथा हि सकानामायुधानलविधादीनामर्पणं दानं हिंसकार्पणं, एवम्भूताः पदार्था उत्सर्गतो न देया अपवादस्तु यतना विषेया । तथा प्रमादेन प्रमादस्य वाऽऽचरणं प्रमादाचरणम्, प्रमादाश्च
- 10 मद्यविषयकवायनिद्राविकथारूपाः पञ्चविधास्तदाचरणमपि वर्क्यमेव । एवमेव घृतादिपानाणामनाच्छादनं सत्यपि जन्तुरहिते स्थाने सचित्तस्योपरि स्थितिकरणं गमनं वस्त्रादिनिक्षेपणं वा, पनक्तुन्धवाद्याक्रान्तमुव्यश्रवणादेः परित्यजनं, अयतनया कपाटागलादानादि, बुधा पत्र-पुष्पादित्रोटनमृत्सटीवर्णिकादिमर्दनबहुशुद्धीपनगवादिघातदानशस्त्रव्यापारणनिष्ठुरमर्ममाषण, हास्यनिन्दाकरणादि, रात्रौ दिवाप्ययतनया वा स्नानकेशप्रयत्नरन्धनक्षणहनदनभूषणन-
- 15 मृदादिमर्दनलेपनवस्त्राधानजलगालनादि च प्रमादाचरणम्, स्नेहमादीनां व्युत्सर्गं स्वगनाः अयतनापि प्रमादाचरणम्, मुहूर्त्तानन्तरं तत्र संमूर्च्छिममलुष्यसंमूर्च्छनतद्विराधनादिमहा-दोषसम्भवात्, एवमधिकरणभूतस्य शस्त्रादेः मलमूत्रादेः व्युत्सर्जनमपि । स्वकार्ये कृतेऽपि ज्वलद्विन्धनप्रदीपादेरविध्यापनमपि तथा, अग्निविधानापेक्षया तदुद्दीपने बहुजीवविराधनायाः प्रतिपादनात् । अपिहितप्रदीपचुल्हकादिधारणचुल्लोपरि चन्द्रोदयाप्रदानाद्यपि
- 20 तथा, अक्षोधितेन्धनधान्यजलादिव्यापारणमपि तथा । एवमेव चतुर्विधोऽप्यनर्थदण्डोऽनर्थहेतुर्निरर्थकश्च, तथा ह्यपध्यानेन नास्ति काचिविष्टसिद्धिः प्रत्युत चित्तोद्वेगवपुःश्रीणता शून्यताघोरदुःकर्मबन्धदुर्गलाद्यनर्थ एव, अतोऽज्ञक्यपरिहारं जातवपध्यानं क्षणमात्रं त्या-सद्वाऽपि सत्य एव परिहार्यं मनोनिग्रह यतनया, पापोपदेशहिंस्रप्रदाने च स्वजननादान्यथा निर्वाहादर्शनादुःशक्यपरिहारे, अन्येषु तु पापाद्यनर्थफले एव, प्रमादाचरितेऽपि सुधैवाय-
- 25 तनादिनिमित्तो हिंसादिवोषः, यतनां विना च प्रवृत्तौ सर्वानर्थदण्ड एव, अतस्सदयतया सर्वव्यापारेषु सर्वज्ञत्तया श्रावक्रेण यतनायां यतनीयमिति तृतीयं गुणव्रतम् ॥ शिक्षापदव्रतं, शिक्षणं शिक्षा, अभ्यासस्तस्यै तस्या वा पदानि शिक्षापदानि तान्येव व्रतानि शिक्षापद-व्रतानि, एतेषां नित्याभ्यसनीयत्वेन गुणव्रतानामपि शिक्षाव्रतेष्वन्तर्भावस्सम्भवति तथापि गुणव्रतानां प्रायो यावज्जीवकत्वात् स्वल्पकालिकत्वाच्च शिक्षापदव्रतानां भेदः, एतानि

चतुर्विधानि, सामायिकं देशावकाशिकं पोषधोपवासोऽतिथिसंविभागश्चेति, आद्ये द्वे प्रतिनि-
यतदिवसानुष्ठेये पुनः पुनरुच्चारणीये, अपरौ द्वौ प्रतिनियतदिवसानुष्ठेयौ । तत्र सामायिकं,
समो रागद्वेषविशुद्धो यस्सर्वभूतान्यात्मवत्पश्यति तस्य प्रतिक्षणमपूर्वापूर्वकर्मनिर्जरा-
हेतुभूताया विशुद्धेरायो लाभस्समायः स एव सामायिकम्, वाचिककायिकसावद्यकर्ममुष्-
ण्यार्त्तरौद्रध्यानरहितस्य च प्राणिनो घटीद्वयकालं यावत्समत्वं सामायिकं, मनोवाक्यायचेष्टा- 5
परिहारमन्तरेण तदसम्भवाद्विशेषणद्वयम् । समस्य रागद्वेषविमुक्तस्य सत आयो ज्ञाना-
दीनां लाभः प्रश्नमुखरूपः, समानां वा मोक्षसाधनं प्रति सद्गुणसमर्थाणां सम्यग्दर्शनज्ञानधा-
रित्राणामायो लाभस्समायः, समाय एव सामायिकं, विनयादेराकृतिगणत्वात् ठक् प्रत्ययः ।
समायः प्रयोजनमस्येति वा सामायिकम् । सामायिकस्वश्रावकोऽपि यतितुल्यो भवत्यत एव
तदानीं देवपूजादौ नाधिकारः, सामायिके सति भावस्तवस्य प्राप्तत्वेन तदर्थं द्रव्यस्ववस्था- 10
नावश्यकत्वात् । सामायिकविधिस्तु तत्तद्वन्त्येभ्यो ज्ञातव्यः । अतमिदं बहुनिर्जराफल-
कत्वेन प्रत्यहं श्रावकेणानुष्ठेयम् । इति प्रथमं शिक्षापदव्रतम् । देशावकाशिकं, दिग्भ्रत-
गृहीतस्य दिक्षूपरिमाणस्य यावज्जीवं संवत्सरं चतुर्मासी वा यावत् दशदिक्षु योजनशता-
द्यवधिकसंकल्पितगमनादेः मुहूर्त्तप्रहरदिनाहोरात्रादि यावत् संकोचनं गृहशय्यास्थानादेः
परतो निषेधनरूपम् । देशे दिग्भ्रतगृहीतपरिमाणस्य विभागेऽवकाशोऽवस्थानं देशावकाशः, 15
सोऽत्रास्तीति देशावकाशिकम् । सर्वव्रतानां संक्षेपकरणावश्यकत्वेन तत्तद्व्रतसंक्षेपकरणस्य
भिन्नभिन्नव्रतत्वे द्वादशसंख्याविरोधेन च अतमिदं अणुव्रतादिसंक्षेपकरणरूपमपीति सर्व-
व्रतसंक्षेपकरणरूपमिति मान्यम् । तथैवैतदतिचारोऽपि तत्तदनुसार्येतिचाराणामुपलक्षको
ज्ञेयः । यद्वा प्राणातिपातादिब्रतान्तरसंक्षेपकरणेषु बधवन्वाद्य एवातिचाराः, दिग्भ्रत-
संक्षेपकरणे तु क्षेत्रस्य सक्षिप्तत्वात् प्रेक्ष्यप्रयोगादयोऽतिचाराः, मिश्रातिचारसम्भवाच्च 20
दिग्भ्रतसंक्षेपकरणस्यैव साक्षाद्देशावकाशित्वमुक्तमिति द्वितीयं शिक्षापदव्रतम् ॥ पोषधव्रतं,
अष्टमीचतुर्दशीपूर्णिमाऽमावास्यालक्षणपर्वतिथिषु आहारशरीरसत्काराज्जस्रावद्यकर्मणां त्यागः
पोषधव्रतम्, पोषधोपवासस्य चतुर्विधत्वात्, तत्र धर्मस्य पोषं पुष्टिं घत इति पोषधः,
स एव व्रतं पोषधव्रतं पोषधोपवास इत्युच्यते, ओक्तपर्वदिवसानुष्ठेयो व्रतविशेषः पोषध-
स्तेनोपवसनमवस्थानं पोषधोपवासः, अथवा पोषधोऽष्टम्यादिपर्वदिवसः, उपावृत्तदोषस्य 25
सतो गुणैराहारपरिहारदिरूपैः उप-सह वास उपावासः पोषधेऽपवासः पोषधोपवासः । व्यु-
त्पत्तिमात्रमिदम्, प्रवृत्तिस्तु पोषधोपवासशब्दस्योपचर्युक्ताहारविचतुष्कर्मनेषु । तथा च पोष-
धोपवास आहारशरीरसत्काराज्जस्राव्यापाररूपविषयमेवावतुर्वा, पोषधशब्दोऽपि तत्र प्रयु-

- व्यते, तत्रापि प्रत्येकं देशसर्वभेदादृष्ट्या भवति, तत्राऽऽहारपोषधो देशतो विवक्षितविकृतेर-
विकृतेराचान्द्रस्य वा सङ्गदेव द्विरेव वा भोजनमिति, सर्वतस्तु चतुर्विधस्याप्याहारस्याऽहोरात्रं
यावत्प्रत्याख्यानम्, शरीरसत्कारपोषधो देशनश्शरीरसत्कारस्यैकतरस्याऽकरणम्, सर्वतस्तु
सर्वस्यापि तस्याऽकरणम्, अन्नहत्यागरूपब्रह्मचर्यपोषधोऽपि देशतो दिवैव रात्रावेव सङ्गदेव
5 द्विरेव वा स्त्रीसेवां युक्त्वा ब्रह्मचर्यकरणम्, सर्वतस्त्वहोरात्रं यावद् ब्रह्मचर्यपालनम् ।
अन्यापारपोषधस्तु देशतो एकतरस्य कस्यापि कुन्यापारस्याऽकरणम्, सर्वतस्तु सर्वेषां
कुपिसेवावाणिज्यपाशुपाल्यगृहकर्मणादीनामकरणम् । तत्र देशतः कुन्यापारनिषेधे सामायिकं
तु करोति न वा, सर्वतः कुन्यापारनिषेधे तु नियमात्तत्करोति । अकरणे तु तत्कलेन
बन्ध्यते । सर्वतः पोषधव्रतञ्च चैत्यगृहे वा साधुमूले वा गृहे वा पोषधशालायां वा त्यक्तमणि-
10 सुवर्णाद्यलंकारो व्यपगतमाळविलेपनवर्णकः परिहृतप्रहरणः प्रतिपद्यते, तत्र च कृते पठति-
पुस्तकं वाचयति, धर्मध्यानं ध्यायति यथैतान् साधुगुणानहं मन्दभाग्यो न समर्थो धारयितु-
मिति । एतेषां चाहारादिपदानां चतुर्णां देशसर्वभेदानामेकस्याऽप्यसंयोगा अशीतिर्भङ्गा
भवन्ति, तदेतत्सर्वमन्यग्रन्थेभ्योऽवसेयमिति तृतीयं शिक्षापदव्रतम् ॥ अथाऽतिथिसंविभाग-
व्रतं, न विद्यन्ते सततप्रवृत्त्या विज्ञदैकाकारानुष्ठानतया तिथयो दिनविभागा यस्य सोऽतिथिः,
15 उत्पन्न ' तिथिपक्षेत्सवार्सर्वे ' त्यक्त्वा येन महात्मना । अतिथिं तं विजानीयाच्छेषमभ्यागतं
विदुः' रिति । तस्य सङ्गतो विभागोऽतिथिसंविभागः, तथा च तिथिपूर्वादिर्लौकिकपूर्व-
परित्यागाद्भोजनकाल उपस्थितेभ्यः साधुभ्यो न्यायागतानां कल्पनीयानामन्नपानादीनां देश-
कालभ्रष्टासत्कारक्रमयुक्तेन परया भक्त्याऽऽत्मानुग्रहदुःखा यदीयते सोऽतिथिसंविभाग-
स्तद्रूपं व्रतमिति । आदिनात्र वस्त्रपानादीनां ग्रहणम्, न च शास्त्रे वस्त्रादिदातार आहारवा-
20 तुश्रवणमिव न श्रूयन्ते न वा वस्त्रदानस्य फलमिति वाच्यम्, भगवत्यादौ वस्त्रादिदानस्य
साक्षादुक्तत्वात्, संयमोपकारित्वाच्च तेषाम् । अत्र बृद्धोक्ता सामाचारी-पोषधं पारयता भव-
केण नियमात्साधुभ्यो दत्त्वा पारयितव्यमन्यदा पुनरनियमो दत्त्वा वा पारयति पारयित्वा

१. अभ्यागतव्यावृत्तये साधुभ्य इत्यन्तं पदम् । अन्यायेनाऽऽगतिनामनादीनां व्यावर्तनाय न्यायागताना-
मिति, द्विजश्रित्यविद्वत्प्राणा स्मृत्तरनुष्ठानं न्यायं, स्मृतिश्च प्रायो लोकप्रवहार्थो प्रसिद्धैव, अकल्पनीय-
व्यवच्छेदाय कल्पनीयानामिति, उद्गमादिदोषवर्जितानामिति तदर्थं । अन्नपानादीनामिच्छादिना वस्त्रपाना-
पवादिपरिग्रहः, इदञ्च विशेषणं हिरण्यदिव्यवच्छेदाय । अदेसात्कालासत्काराक्रमव्यवच्छेदाय देशकाल-
सत्काराक्रमयुक्तमिति, तत्र नानात्रोद्दिष्टोद्भवकृत्तुगोबूयादिनिष्पत्तिमाह देश, सुमिसुमिसादि काल,
विशुद्धचित्तपरिणाम भ्रष्टा, अन्त्युत्पानामनदानवन्दनानुव्रजनादि सत्कार, पाकस्य पैयादिपरिपाद्या प्रदान
क्रमः, तैर्मुक्तेत्यर्थः । फलप्राप्तौ अधिकृतमतिशयमाह परया भज्येति, यत्पुनःपहुनुद्धया प्रदानवारणायाऽऽ-
त्मानुग्रहदुद्धयेति ॥

वा ददाति, तस्मात् पूर्वं साधुभ्यो दत्त्वा पश्चात्पारयितव्यम् । कथम् ? यदा भोजनकालो
भवति तदाऽऽत्मनो विमूर्षां कृत्वा प्रतिश्रवं च गत्वा साधून्निमंत्रयते 'मिक्षां गृहीते'ति ।
साधूनाञ्च तं प्रति का प्रतिपत्तिः ? उच्यते, तदैकः पटलमन्यो मुखान्तकमपरो भाजनं
प्रत्युपेक्षते, मा अन्तरायदोषाः स्थापनादोषा वा भवन्तु इति । यदि स च प्रथमायां पौरुष्यां
निमंत्रयते, अस्ति च नमस्कारसहितप्रत्याख्यानीयस्तत्तद्वृद्धते, अथ नास्त्वसौ तदा न ५
गृह्यते यतस्तद्बोद्धव्यं भवति, यदि पुनर्बाढं लगेत् तदा गृह्यते संस्थाप्यते च, यो बोद्धाट-
पौरुष्यां पारयति पारणकत्रानन्यो वा तस्मै तद्दीयते, पश्चात्तेन आवकेण सह संचाटको
ब्रजति, एको न वर्तते प्रेषयितुम्, साधू पुरतः आवकस्तु मार्गे गच्छति, ततोऽसौ गृहं
नीत्वा ताबासनेनोपनिमंत्रयते, यदि निविशेते, तदा भव्यं, अथ न निविशेते तथापि विनयः
प्रयुक्तो भवति, ततोऽसौ भक्तं पानञ्च स्वयमेव ददाति, भाजनं वा धारयति, स्थित एवाऽऽ- 10
स्ते यावदीयते, साधू अपि पश्चात्कर्मपरिहारार्थं सावशेषं गृहीतः, ततो वन्दित्वा विसर्ज-
यति, अनुगच्छति च कतिचित्पदानि, ततः स्वयं मुञ्जे । यदि पुनस्तत्र ग्रामादौ साधवो न
भवन्ति तदा भोजनवेलायां द्वारावलोकनं करोति, विशुद्धभावेन च चिन्तयति । यदि साधवोऽ-
भविष्यन् तदा निस्सारितोऽभविष्यमिति, एव पोषधपारणके विधिः, अन्यथा तु दत्त्वा मुञ्जे
भुक्त्वा वा ददातीति द्वादशव्रतानि आवकाणाम् । एतानि च निरतिचारतया परिपालितानि 15
विशेषतो गृहिधर्मो भवतीत्यतिचारा विज्ञेयाः, तत्र पञ्च पञ्चातिचाराः प्रतिव्रतं भवन्ति । ननु
संवलनकपायोदयप्रभवत्वादतिचाराणामप्रत्याख्यानप्रत्याख्यानोदयवतां सम्यग्दृष्टिदेशविर-
तानां ते कथं सम्भवन्ति, संवलनकपायोदयवतस्सर्वविरतस्यैव तेषां संभवात्, देशविरते-
रल्पीयस्त्वात् कुन्थुसरीरे व्रणाद्यसम्भवत्, इति चेन्नैवम्, उपासकदशादिषु प्रतिव्रतमति-
चारपञ्चकाभिधानात् सर्वविरतौ संवलनोदयेऽतिचारा भवन्ति शेषाणामुदये मूलच्छेद्यमेव 20
स्यादित्यभिप्रायेण सर्वविरतावतिचारहेतुत्वेन संवलनोदयस्य शास्त्रे प्रोक्तत्वात्, न तु संवल-
नोदयमात्रजन्यत्वमतिचाराणाम्, 'सन्वेधि अ अङ्गाराम सवल्लणां तु उदयधो हुंति । मूल-
छिजं पुण ह्ये वारसण्डं कसायाणं' इति । सर्वविरतेस्तृतीयानामुदये मूलच्छेदो देशविरतेर्द्वि-
तीयानां सम्यक्त्वस्य प्रथमानामिति गाथापश्चार्धस्याभिप्रायवर्णनेऽपि यथा संवलनोदये सर्व-
विरतिरवाप्यते तत्रातिचाराश्च भवन्ति तथा प्रत्याख्यानानावरणोदये देशविरतिस्तदतिचाराश्च, 25
अप्रत्याख्यानोदये सम्यक्त्वं तदतिचाराश्च भवन्तु न्यायस्य समानत्वात्, विचित्रो ह्युदयः
कषायाणां, ततोऽसौ गुणलभस्याप्रतिवन्धकस्तदतिचाराणाञ्च निमित्तं भवति संवलनोदयव-
दिति । तत्र प्रथमव्रतस्य प्रकृष्टक्रोधोदयात् वधः, वन्धः, छविच्छेदः, अतिभारोपणं, भक्त
पानव्यवच्छेदश्चेति पञ्चातिचारा भवन्ति, क्रोधावतुषपदादीनां लज्जुबादिना साढनं वधः, प्रबल-

- कषाथोदयादेव विज्ञेयस्तेन विनयग्रहणार्थं स्वपुत्रादीनां ताडनेऽपि न क्षतिः । तेषामेव रज्ज्वा-
दिना नियंत्रणं बन्धः, सोऽपि पुत्रादीनां क्रियत इति प्रबलक्रोधादेवेति भाव्यम् । छविश्शरीरं
त्वग्वा, तस्याच्छेदः, छविच्छेदः, कर्णनासिकागलकम्बलपुच्छादिकर्तनम्, अयमपि क्रुध इत्येव
तेन पादवल्मीकोपहतपादस्य पुत्रादेस्तत्करणेऽपि नातिप्रसङ्गः । अतिशयितो भारोऽतिभारः,
5 बोद्धुमशक्य इत्यर्थः, तस्यारोपणं गोकर्मरासममनुष्यादेः स्कन्वे पृष्ठे शिरसि वा स्थापनं, इहापि
क्रोधाहोभाद्वेति विज्ञेयम् । अशनपानादीनां निषेधः क्रोधाद्भक्षणव्यवच्छेदः, एते पैञ्चाऽति-
चारा नाममात्रेणोक्ता विस्तरस्तु तत्तद्ग्रन्थेभ्योऽवसेयः, एवमग्रेऽपि, सहसाभ्याख्यानं मिथ्यो-
पदेशो गुह्यभाषणं कूटलेखो विन्यस्तमंत्रमेदश्चेति द्वितीये व्रते पैञ्चातिचाराः, अविमृश्यास-
होषाभ्यारोपणं सहसाभ्याख्यानं यथा चौरस्त्वं पारदारिको वेत्यादि । अन्ये त्वस्य स्थाने रहस्या-
10 भ्याख्यानं पठन्ति, तदा रह एकान्तस्तत्र भवं रहस्यं, रहस्येनाभ्याख्यानमसदुभ्यारोपणं यथा
वृद्धायै वक्ति-अर्थं ते भर्ता तरुण्यामतिप्रसक्तः, तरुण्यै वक्ति-अर्थं ते भर्ता ग्रीढचेष्टितायां
मध्यमवयसि प्रसक्त इत्यादि रहस्याभ्याख्यानमिति । असदुपदेशो मिथ्योपदेशः, प्रतिपन्न
सत्यव्रतस्य हि परपीडाकरं वचनमसत्यमेव, ततः प्रमादात् परपीडाकरणे उपदेशोऽतिचारः,
यथा बाह्यन्तां क्षरोष्ट्रादयो हन्यन्तां दस्यव इत्यादि, बद्धा यथास्थितोऽर्थस्तथोपदेशः साधी-
15 यान्, विपरीतस्त्वयथार्थोपदेशो यथा परेण सन्देहापन्नेन पृष्टे न तथोपदेशः, यथा विवाहे
स्वयं परेण बाऽन्यतराभिसन्धानोपायोपदेश इति । यन्न सर्वस्मै कथनीयं तस्यानधिकृतैर्नैवा-
कारेङ्किताविभिर्ज्ञात्वाऽन्यस्मै प्रकाशनं गुह्यभाषणं, यथा-एते हीदमिव च राजविरुद्धादिकं
मंत्रयन्ते अथवा गुह्यभाषणं पैशुन्यं, यथा द्वयोः प्रीतौ सत्यामेकस्याकारादिनोपलभ्याभि-
प्रायमितरस्य तथा कथयति यथा प्रीतिः प्रणश्यति, अस्याप्यतिचारत्वं रहस्याभ्याख्यानवत्
20 हास्यादिनैवेति । अन्यसदृक्षाक्षरमुद्राकरणं कूटलेखः, एतच्च यद्यपि कायेनासत्यां वार्त्ता
न वदामि नवा वादयामीत्यस्य वा व्रतस्य भङ्ग एव तथापि सहसाकारानामोपादिनाऽति-
क्रमादिना वाऽतिचारः, अथवाऽसत्यमित्यसत्यभणनं मया प्रत्याख्यातं, इदं पुनर्लेखनमिति

१. ननु बन्धादथो नातिचाराः, आवकेण हिंसाया एव प्रत्याख्यातत्वात् हिंसाविरतेरखण्डितत्वाच्च तेषामपि
प्रत्याख्यातत्वे च तत्करणे विरतिरूपेणाप्यत्र प्रतमम् एव स्यात् तथा व्रतेयत्तामङ्गोऽपि स्वास्थतिव्रतमतिचाराणा-
माधिक्यादिति चेन्नैवम्, हिंसामात्रस्य प्रत्याख्यातत्वेऽपि तेषामप्यर्थतः प्रत्याख्यातत्वात् हिंसोपायश्चात्तेषाम् ।
न च तत्करणे व्रतमङ्ग एव नातिचार इति वाच्यम्, देशस्यैव मन्त्रनाहिंसास्यैव पालनादितिचारव्यपदेशात् ।
द्विविधं हि व्रतमन्तर्दृष्ट्या बहिर्दृष्ट्या च, यदा मारयामीति विकल्पविरहकालीनक्रोधादिप्रयुक्तानिरेषेयवादिप्रवृत्ति
हिंसाऽभावश्च तदा निर्दयतया विरत्यनपेक्षप्रवृत्तितयाऽन्तर्दृष्ट्या तस्य मङ्गो हिंसाया अभावाच्च बहिर्दृष्ट्या
पालनमिति ॥ २. अविमृश्याकारित्वं सहसाकारं, असावधानताऽनामोयं, व्रतमङ्गाय केनचित्मंत्रेण कृतेऽ-
प्रतिषेधादतिक्रमः, गमनादिन्यायोरे व्यतिक्रमः, क्रोधाद्बन्धबन्धादावतिचारः, बीषहिंसादौ त्वनाचार इति ॥

भावनया व्रतसापेक्षस्यातिचार एव । विश्वासमुपगतानां यंत्रणस्य प्रकाशकरणं विश्वस्यमंत्र-
 करणम्, अस्यानुवादरूपत्वेन सत्यत्वाच्चपि नातिचारता घटते तथापि मंत्रितार्थप्रकाशन-
 जनितलज्जादितो मित्रकलत्रादेर्मरणादिसम्भवेन परमार्थतोऽस्यासत्यत्वात् कथञ्चिद्भङ्ग-
 रूपत्वेनातिचारतैव । गुह्यभाषणे गुह्यमाकारादिना विज्ञात्वानधिकृत एव गुह्यं प्रकाशयति,
 इह तु स्वयं मंत्रयित्वा मन्त्रं भिनत्तीत्यनयोर्भेद इति ॥ स्तेनाहृतग्रहः स्तेनप्रयोगः ८
 मानविप्लवः, शत्रुराज्यगमनं, प्रतिरूपव्यवहार इति तृतीयव्रतस्यातिचाराः । चौरानी-
 तपदार्थानां मूल्यादिना ग्रहणं स्तेनाहृतग्रहः, स्तेनाहृतं हि काणकयेण मुषिकया वा
 प्रच्छन्नं ग्रहणं चौरा भवति, यतो नीतिः 'चौरश्चौरापको मन्त्री भेदज्ञः काणककयी ।
 अन्नदः स्थानदश्चेति चौरस्तप्तविधः स्मृतः' इति तत्तत्क्षौर्यकरणाद्भूतभङ्गः, वाणिज्यमेव
 क्रियते मया न चौरिकेत्यप्यवसायेन व्रतसापेक्षत्वाभावाद्भङ्ग इति भङ्गाभंगरूपः प्रथमोऽ- 10
 तिचारः । स्तेनानामभ्यनुज्ञानं हरत यूयमित्यादिरूपेण, स्तेनोपकरणानां वा कुशिका-
 कर्षेरिकाधर्षेरिकादीनामर्पणं विक्रयणं वा स्तेनप्रयोगः । अत्र च यद्यपि चौर्यं न करोमि
 न कारयामीत्येवं प्रतिपन्नव्रतस्य स्तेनप्रयोगो व्रतभङ्ग एव, तथापि 'किमनुना यूयं नि-
 र्व्यापारास्तिस्रस्त, यदि वो भञ्जादि नास्ति तदाऽहं तद्दामि, भवदानीतमोषस्य वा यदि
 विक्रायको न विद्यते तदाऽहं विक्रेष्ये' इत्येवंविधवचनैश्चोराणां व्यापारयतः स्वकल्प- 15
 नया तद्व्यापारणं परिहरतो व्रतसापेक्षत्वासावतिचार इति द्वितीयोऽतिचारः । मानस्य कुह-
 वादिपलादिहस्तादेः हीनधिकत्वकरणं मानविप्लवः, हीनमानेन दानमधिकमानेन च ग्रहणं
 तत्त्वतश्चौर्यमेव, न चैवं भावकस्य युज्यत इति तृतीयोऽतिचारः । विरुद्धयो राक्षोर्यद्वैक्यं
 तत्र राक्षाऽननुज्ञाते गमनं शत्रुराज्यगमनम् । शत्रुराज्यगमनस्य यद्यपि स्वस्वामिनाऽननु-
 ज्ञातस्यादत्तादानरूपत्वेन तदनुष्ठातृणाञ्च चौर्यदण्डयोगेनादत्तादानरूपत्वाद्भूतभङ्ग एव 20
 तथापि शत्रुराज्यगतिं कुर्वता मया वाणिज्यमेव कृतं न चौर्यमिति भावनया व्रतसापेक्षत्वा-
 द्भोके च चोरोऽयमिति व्यपदेशाभावादतिचारता, उपलक्षणत्वाद्वाजनिपिद्धवस्तुग्रहणमपि
 तथेति चतुर्थोऽतिचारः । सदृशवस्तुना व्यवहरणं प्रतिरूपव्यवहारः, यथा व्रीहीणां पलञ्जि,
 घृतस्य वसा, तैलस्य मूत्रं, हिङ्गोः खदिरादिवेष्टः चणकादिवेष्टं गुन्वादि वा, कुङ्कुमस्य
 कृत्रिमं तत् कुसुम्भादि वा, मल्लिष्टादेस्त्रिक्रादि, तथा विधाच विक्रयणं, यद्वाऽपहृतानां 25
 गवादीनां सशृङ्गाणां अग्निपककालिङ्गीफलस्वेवादिना शृङ्गाण्यधो मुखानि प्रगुणानि तिर्यग्व-
 लितानि वा विधायान्यत्वमिव तेषामापाद्य सुखेन धारणविक्रयादि करोतीति पञ्चमः ।
 मानविप्लवः प्रतिरूपक्रिया च परव्यसनेन परवनग्रहणरूपत्वाद्भङ्ग एव, केवलं खात्रस्त्रेननादि-
 कमेव चौर्यं प्रसिद्धं मया तु वणिक्कलैव कृतेति भावनया व्रतरक्षणोद्यतत्वादतिचार इति ॥

- परविवाहकरणं, अनात्तागमः, इत्तरात्तागमः, अनङ्गक्रीडनं, कामतीव्ररागश्चेति पञ्चाति-
 चाराश्चतुर्थैव । स्वस्वापत्यव्यतिरिक्तानां कन्याफललिप्सा स्नेहसम्बन्धादिना वा परिणय-
 नविधानं परविवाहकरणम् । इदञ्च स्वदारसन्तोषवता स्वकलत्रात्परदारवर्जकेन च स्वकलत्र-
 वेद्याभ्यामन्यत्र मनोवाङ्मयैर्मैथुनं न कार्यं न च कारणीयमिति यदा प्रतिपन्नं तदा परविवाह-
 ५ करणं मैथुनकारणमर्थतः प्रतिपिद्धमेव भवति तद्व्रती तु मन्यते, विवाह एवार्थं मया विधीयते
 न मैथुनं कार्यते इति व्रतसापेक्षत्वादतिचारः । कन्याफललिप्सा च सम्यग्दृष्टेरव्युत्पन्नावस्थायां
 मिथ्यादृष्टेस्तु भद्रकावस्थायामनुग्रहार्थं व्रतदाने सा संभवतीति । अनात्तागमः, अनात्ता-अपरि-
 गृहीता वेद्या स्वैरिणी प्रोषितमर्तृका कुलाङ्गना वाऽनाथा, तस्या गम आसेवनम्, अनाभोगा-
 दिनाऽतिचारोऽयं स्वदारसन्तोषिणः । इत्तरात्तागमः, इत्तरी प्रतिपुरुषमयनशीला वेद्येत्यर्थः,
 10 सा चासावात्ता च कञ्चित्कालं भाटीप्रदानादिना सङ्गृहीता, इत्तरात्ता, इत्तरकालं वाऽत्ता
 इत्तरात्ता तस्या गम आसेवनमित्तरात्तागमः, अथञ्च भाटीप्रदानत्वादित्तरकालस्वीकारेण स्व-
 कलत्राकृत्य वेद्यां सेवमानस्य स्वबुद्धिकल्पनया स्वदारत्वेन व्रतसापेक्षत्वात् भङ्गः, अल्पकाल-
 परिगृह्य वस्तुतोऽन्यकलत्रत्वाद्भङ्ग इति भङ्गामङ्गरूपत्वादतिचारः, अयमपि स्वदारसन्तोषिण
 एव, न तु परदारवर्जकस्य, इत्तरात्ताया वेद्यात्वेनात्तायास्त्वनाथतथैवापरद्वारात् शेषा-
 15 स्त्वतिचारा द्वयोरपि ॥ अनङ्गक्रीडनं, अनङ्गः कामः, स च पुंसः स्त्रीपुंनपुंसकेषु सेवनेच्छा
 हस्तकर्मादीच्छा वा, वेदोदयात् योषितोपि योषिपुंसकपुरुषासेवनेच्छा हस्तकर्मादीच्छा वा,
 नपुंसकस्याऽपि नपुंसकपुरुषासेवनेच्छा हस्तकर्मादीच्छा वा, एपोऽनङ्गो नान्यः कश्चित्, तेन
 तस्मिन् वा क्रीडनं रमणमनङ्गक्रीडनम्, अथवा स्वलिङ्गेन कृतकृत्योऽपि काष्ठपुस्तफलमृत्ति-
 काचर्मादिघटितैराहार्यैः प्रजननैर्योषितामवाच्यदेशं पुनः पुनः कुप्राति केशाकर्षणप्रहारदान-
 20 दन्तनखकदर्थनादिप्रकारेण मोहनीयकर्मावेशात्तया क्रीडति यथा बलवान् रागः प्रसूयते, यद्वा
 अङ्गं देहावयवो मैथुनापेक्षया योनिर्मैहनञ्च, तद्व्यतिरिक्तान्यनङ्गानि, कुचकक्षोरुवदनादीनि तेषु
 क्रीडनमनङ्गक्रीडनमिति । कामतीव्ररागः, कामे तीव्रो रागः, अतीवाऽऽग्रहः परित्यक्तान्यसकल-
 व्यापारस्य मैथुनेऽभ्यवसायता, योषामुत्सकश्रोतस्थान्तरेषु अविरुत्तया प्रक्षिप्य लिङ्गं महतीं वेलां
 निम्नलो मृत इवास्ते चटक इव चटकां मुहुमुहुर्गोषामारोहति, जातबलक्षयश्च वाजीकरणा-
 25 न्युपयुक्ते इति । अत्र च श्रावकोऽत्यन्तपापभीरुतया ब्रह्मचर्यं चिकीर्षुरपि यदा वेदोदयासहि-
 ण्युतया वद्विघातुं न शक्नोति तदा यापनामात्रार्थं स्वदारसन्तोषादि प्रतिपद्यते, मैथुनमात्रेण च

१. ननु स्वापत्यविवाहने कथं न दोषः ? परविवाहनवदिति चेत्सत्यम्, निजकन्यायाः परिणयनाभावे
 स्वच्छन्दचारिणीत्वप्रसङ्गेन शासनोपपातसम्भवात्, कृते तु विवाहे पतिनिर्यत्रितत्वेन तदसम्भवादिति । सत्यपि
 कलत्रे तत्र विविष्टमन्तोषाभावात्सत्यं पुन कलत्रान्तरस्य विवाहस्य परकलत्रविवाहनं स्वदारसन्तोषवतोऽतिचार
 इति केचित् ॥

चापनायां सम्भवन्त्यामनङ्गक्रीडनकामतीव्ररागावर्धतः प्रतिषिद्धौ, तत्सेवने च न कश्चिद्गुणः
 प्रत्युत वात्कालिकी छिदा राजयक्ष्मादयश्च रोगा दोषा एव भवन्ति, एवं प्रतिषिद्धाचर-
 णाङ्गो नियमावाधनाश्चामङ्ग इत्यतिचारावेतौ ॥ धनधान्यसंख्यातिक्रमः, क्षेत्रवास्तुसंख्या-
 तिक्रमः, रूप्यवर्णसंख्यातिक्रमः, गोमनुष्यादिसंख्यातिक्रमः, कुप्यसंख्यातिक्रमश्चेति पञ्च
 पञ्चमव्रतातिचाराः । धनधान्यादीनां यावज्जीव चतुर्मासादिकालावधि वा यत्परिमाणं गृहीतं ५
 तस्योद्धेधनरूपा एते, अतिचारा एते न साक्षात् गृहीतसंख्यातिक्रमरूपाः किन्तु वन्धन-
 योजनदानगर्भभावैः पञ्चभिर्हेतुभिः स्वबुद्ध्या व्रतमङ्गमकुर्वत एव । तत्र धान्यस्य वन्ध-
 नात्संख्यातिक्रमो यथा—कृतधनधान्यपरिमाणस्य कोऽपि लभ्यमान्यद्वा धनं धान्यं च इदाति
 तत्र व्रतमङ्गभयाच्चतुर्मास्यादिपरतो गृह्यतो घनादिविक्रये वा कृते प्रहीष्यामीति भावनया
 वन्धनान्नियंत्रणात् रज्ज्वादिसंयमनात् सत्यङ्कारवानादिरूपाद्वा स्वीकृत्य तद्गृह एव स्थापय- 10
 तोऽतिचारः । क्षेत्रवास्तुनो योजनात् क्षेत्रवास्तवन्तरमीलनाद्गृहीतसंख्यातिक्रमोऽतिचारो
 भवति, तथाहि एकमेव क्षेत्रं वास्तु चेत्यभिग्रहवतोऽधिकतरतदभिलाषे सति व्रतमङ्गभयात्
 प्राक्तनक्षेत्रादिप्रत्यासन्नं तद् गृहीत्वा पूर्वेण सह तस्यैकत्वकरणार्थं वृत्तिभिस्त्याद्यपत्तये च
 तत्तत्र योजयतो व्रतमापेक्षत्वात्कथञ्चिद्विरतिबाधनाच्चाऽतिचारः । रूप्यसुवर्णस्य दानात्—
 चित्तरणाद् गृहीतसंख्याया अतिक्रमो यथा केनाऽपि चतुर्मासाद्यधना रूप्यादिसंख्या 15
 विहिता, तेन च तुष्टराजादेः सकाशात्तदधिकं तल्लभं, तवान्यस्मै व्रतमङ्गभयाद्वाति,
 पूर्णोऽवधौ प्रहीष्यामीति भावनयेति व्रतमापेक्षत्वात् कथञ्चिद्विरतिबाधनाच्चातिचार इति ।
 गोमनुष्यादेर्गर्भतः संख्यातिक्रमो यथा केनाऽपि संवत्सराद्यधना द्विपदचतुष्पदानां परि-
 माणं कृतं, तेषां च संवत्सराद्यधिमध्य एव प्रसवेऽधिकद्विपदादिभावाद्ब्रतमङ्गः स्मादिति
 तद्भ्यात्तिकयस्यपि काले गते गर्भग्रहणं कारयतो गर्भस्यद्विपदादिभावेन बहिर्गततदभावेन च 20
 कथञ्चिद्ब्रतमङ्गादतिचारः । क्रुयस्य भावतत्संख्यातिक्रमो यथा क्रुयस्य वा संख्या कृता
 तस्याः कथञ्चिद् द्विगुणत्वे भूते सति व्रतमङ्गभयात्तेषां द्वयेनैकैकं महत्तरं कारयतः पर्याया-
 न्तरकरणेन संख्यापूर्णात्स्वाभाविकसंख्यावाधनाच्चातिचार इति उक्ता अगुव्रतानां पञ्च पञ्चा-
 तिचारास्संक्षेपेण ॥

१. धनं गरिमवरिममेयपारिच्छेयमेदाव्यनुषी, यदाह—'गभिर्मां जाडफललोफलाई धनिम तु कुंकुम-
 गुडाई । मेजं चोपडलोणाह रयणवत्वाह परिच्छेजं' इति, धान्यं चतुर्विंशतिधा, सप्तदशधा वा ।
 सस्मोत्पत्तिभूमि. क्षेत्रं सेतुकेतुमयात्कमेदाग्राया, अरघट्टवलासेच्य सेतुक्षेत्र, वारिदजलनिष्याद्यधान्यं
 केतुक्षेत्रं, उमयजलनिष्याद्यसस्यसुभयात्मक । वास्तु गृहादि प्रमननगदि च, गृहादि त्रेधा ज्ञातं भूगृहादि
 उच्छ्रितं प्रासादादि उमयविभयुधर्म । रूप्यं रजनं स्वर्णं उमयमपि घटितमपटितयानेकप्रकारम् । कुप्यं
 कास्यलोहतामसीसकादिकम् ॥

- ऊर्ध्वाधस्तैर्यक्षु निश्चितमानोलुंघनरूपास्त्रयः क्षेत्रवृद्धिः स्मृतिभ्रंशोति पञ्च प्रथम-
गुणव्रतस्यातिचाराः, दिग्ब्रतविषयस्य पूर्वादिदेशस्य क्षेत्रस्य ह्रस्वस्य पश्चिमादिक्षेत्रान्तर-
परिमाणप्रक्षेपेण दीर्घाकरणं क्षेत्रवृद्धिः, यथा केनाऽपि पूर्वापरदिशोः प्रत्येकं योजनशतं
गमनपरिमाणं कृतं, स चोत्पन्नप्रयोजन एकस्यां दिशि नवति योजनानि व्यवस्थाप्यान्व-
5 स्यां तु दशोत्तरं योजनशतं करोति, उमाभ्यामपि प्रकाराभ्यां योजनशतद्वयरूपस्य परिमाण-
स्याव्याहतत्वादित्येवमेकत्र क्षेत्रं वर्धयतो व्रतसापेक्षत्वादतिवारश्चतुर्थः । स्मृतिभ्रंशो योजन-
शतादिरूपदिकपरिमाणविषयस्यातिव्याकुलत्वप्रमादित्वमत्पटादवादिना भ्रंसः, तथाहि केन-
चित्पूर्वस्यां दिशि योजनशतरूपं परिमाणं कृतमासीत् गमनकाले च स्फुटतया न स्मरति शतं
वा पंचाशद्वेति, यदि पञ्चाशतमतिक्रामति तदाऽतिचारः, शतमतिक्रामतस्तु भङ्गः, सापेक्षत्वा-
10 भ्रिरपेक्षत्वाच्च तस्मात्सर्वव्यमेव गृहीतव्रतं, स्मृतिमूलं हि सर्वमनुष्ठानमिति पञ्चमोऽतिचारः॥
सचित्तः सचित्तप्रतिबद्धः, संमिश्रः, अभिषवः, दुष्पकाहार इति द्वितीयगुणव्रतस्य
पञ्चाऽतिचाराः, चित्तेन सह वर्तते इति सचित्तः, येन सचित्तस्य परिहारः परिमाणं वा
कृतमनाभोगादिना सचित्तमधिकसचित्तं वा स्वादत्तस्य सचित्ताहाररूपः प्रथमोऽतिचारः ।
सचित्तप्रतिबद्धसचेतनबुद्धादिसम्बद्धः, गुन्दादिः पक्कफलादिर्वा सचित्तान्तर्बीजः सज्जरादिः
15 तदाहारो हि सचित्ताहारवर्जकस्थानाभोगादिना सावद्याहारप्रवृत्तिरूपत्वादतिचारः, अथवा
बीजं त्यक्ष्यामि सचेतनत्वात्तस्य, कटाहं त्वचेतनत्वाद्भक्षयिष्यामीति धिया पक्कं सज्जरादि-
फलं मुखे प्रक्षिपतस्सचित्तवर्जकस्य सचित्तप्रतिबद्धाऽऽहारो द्वितीयः । सम्मिश्रः अवैपरि-
णतजलादिराद्रकवाडिमत्रीज मूरकविर्भटिकादिमिश्रपूरणादिर्वा तिलमिश्रो यवधानादिर्वा, एत-
दाहारोऽप्यनाभोगातिक्रमादिनाऽतिचारः । अथवा सम्भवत्सचित्तावयवस्यापक्कफणिकादेः
20 पिष्टत्वादिनाऽचेतनमिति बुद्ध्याऽऽहारः सम्मिश्राहारो व्रतसापेक्षत्वादतिचार इति
तृतीयः । अभिषवः मुरासौवीरकादिः मुरामच्चाद्यभिष्यन्दिदृवृष्यद्रव्योपयोगो वा, अयमपि
सावद्याहारवर्जकस्थानाभोगादिनाऽतिचार इति चतुर्थः । दुष्पकाहारः अर्द्धस्विन्नप्रशुकतन्दु-
लयवगोघूमस्थूलमण्डकङ्कडुकफलादिरैहिकप्रत्यवायकारी यावता चांशेन सचित्तत्वावता
परलोकमप्युपहन्ति, पृथुकादेर्दुष्पकतया सम्भवत्सचेतनावयवत्वात्पकेनाचेतन इति सुखान
25 स्यातिचार इति पञ्चमः, अमी पञ्च भोजनमाश्रित्य त्यक्तव्याः, भोगोपभोगोत्पादकं व्यापार-
माश्रित्य तु पञ्चदशातिचारा धर्मसंग्रहादिग्रन्थेभ्योऽवसेयाः ॥ कन्दर्पः, कौत्कुच्यं, भोगभूरित्वा,

१. स्मृतिभ्रंशादनाभोगाद्वा यदि परिमाणमतिक्रान्तो भवेत्तदा ज्ञाते तेन निर्वाचित्तव्यं परतश्च न गन्तव्यम्,
अन्योऽपि न विसर्जनीयः । अथ नाज्ञाया कोऽपि व्रजेत्तदा यत्तेन कृतं सत्य विस्तृत्य गतेन वा तत्र गृह्यते, तीर्थ-
यात्रादिधर्मनिमित्तं तु नियमितवैभवात्परातोऽपि आचारेवैराग्यमित्युपयोगेन गच्छतो न दोषः, धनार्जनार्थैहिक-
फलार्थमेवाधिकगमनस्य नियमनादिति सम्प्रदायः ॥

संयुक्ताधिकरणत्वं, मौख्यञ्चेति पञ्चातिचारास्तृतीयगुणव्रतस्य । तत्र हेतुः कामप्रधानो वाक्प्रयोगः कन्दर्पो मोहोदीपकं वा कर्मेति भावः । सामाचारी चात्र स्वस्य परस्य वा मोहोद्वेकजनकं हि वाक्यं श्रावकेण न वक्तव्यम्, अदृष्टासोऽपि न कल्पते कर्तुं, यदि नाम हसितव्यमिति तदेवं प्रमादात्कुर्वतोऽतिचारः । कुत्सितं कुचति कुचभ्रूनयनोष्ठनासाकरचरणमुखविकारैस्संकुचतीति कुत्कुचः, कुदिति कुत्मायां निपातः, तस्य भावः कौत्कुच्यं, अनेकप्रकारा भण्डा- 5 दिविद्वन्वनक्रियेत्यर्थः । अथवा कौकुच्यमिति नामत्वे कुत्सितः कुचः संकोचादिक्रियाभाक् तद्भावः कौकुच्यमिति विग्रहः । तत्र परे येन हसन्ति, आत्मनश्च लाषवं भवति तादृशं श्रावकस्य न वक्तुं चेष्टितुं वा कल्पते, प्रमादात्तथाचरणे चातिचारः । भोगभूरिता भोगस्योपभोगस्य च स्नानपानभोजनचन्दनकुङ्कुमकस्तूरिकावस्त्राभरणादेः स्वस्वीयकुटुम्बव्यापारणापेक्षयाऽधिकत्वम् । भोगबहुत्वस्य प्रमादविषयात्मकत्वात्प्रमादाच्चरितस्यातिचारः । अत्र सामा- 10 चारी—यथुपभोग्यानि तैलामलकादीनि बहूनि गृहाति तदा तल्लाल्येन बहवः स्नातुं तडागाद्यौ प्रजन्ति, ततश्च पूतरकादिष्वोऽधिकः स्यात् स्यादेवं ताम्बूलादिष्वपि विभाषा, न चैवं कल्पते, तत्र को विधिरुपभोगे ? स्नानेच्छुना तावद्बह एव आतव्यं, नास्ति चेत्तत्र सामग्री तदा तैलामलकैः शिरो धर्पयित्वा, तानि च सर्वाणि श्वाटयित्वा तडागादीनां तदे निविष्टोऽखललिभिः स्नाति, तथा येषु पुष्पादिषु कुन्धादयस्तस्मभवन्ति तानि परिहरति, एवं सर्वत्र वाच्यमिति । 15 संयुक्ताधिकरणत्वं, अधिक्रियते दुर्गतावात्माऽनेनेत्यधिकरणं उद्वल्लादि, संयुक्तञ्च तदधिकरणञ्चेति विग्रहः । उद्वल्लेन मुसलं, हलेन फालः, शकटेन युगं, धनुषा च शर इत्यादिरूपमित्यर्थः तद्भावस्संयुक्ताधिकरणत्वम्, एतच्च हिस्रप्रदानव्रतस्यातिचारः । अत्रापि सन्प्रदायः श्रावकेण हि संयुक्तान्यधिकरणानि च न धारणीयानि, संयुक्ताधिकरणं हि यः कञ्चिदाददीत, विद्युक्ते तु तत्र परः सुत्वेन प्रतिपेक्षितुं शक्यत इति । मौख्यं, मुखमस्यास्तीति मुखरस्तद्भावो 20 मौख्यं, घाष्टव्यं प्रायमसम्भ्यासम्बद्धबहुप्रलपितम्, अयं पापोपदेशस्यातिचारः, मौख्यं सति पापोपदेशसम्भवात्, अपष्यानाचरितव्रते त्वनाभोगादिनाऽपष्याने प्रवृत्तिरतिचार इति गुणव्रतस्यातिचाराः ॥ योगदुष्प्रणिधानं, स्थूलनवधारणं, अनादरञ्चेति शिक्षापद्रव्यतस्य प्रथमस्यातिचाराः । योगदुष्प्रणिधानं त्रिविधं, कायदुष्प्रणिधानं वचोदुष्प्रणिधानं मनोदुष्प्रणिधानमिति, कायस्य सावधे प्रवर्तनं कायदुष्प्रणिधानं शरीरावयवानां पाणिपादादीनामनिभृततावस्थान- 25 मित्यर्थः, वर्णसंस्काराभानोऽर्थानवगमश्चापलञ्च वचोदुष्प्रणिधानम्, क्रोधलोभद्वोहाभिमानेर्ष्यादयः कायव्यामङ्गसम्भ्रमश्च मनोदुष्प्रणिधानमिति त्रयोऽतिचाराः । स्मृतेस्मायाधिकरणावमरविषयायाः कृतस्य वा मामाधिकस्य प्रबलप्रमाद्व्योगादनवधारणं स्मृत्यनवधारणम्, सया कदा

- सामायिकं कर्तव्यं, कृतं मया सामायिकं न वेत्येवंरूपस्मरणभ्रंशोऽतिचारो मोक्षानुष्ठानस्य
 स्थितिमूलत्वादिति चतुर्थः । अनावरोऽनुत्साहः, प्रतिनियतवेलायां सामायिकस्याकरणं,
 यथाकथञ्चिद्वा करणानन्तरमेव पारणञ्चेति पञ्चमोऽतिचारः । ननु सति कायदुष्प्रणिधानादौ
 सामायिकस्य निष्फलत्वेन वस्तुन एवामावः स्यात्, अतिचारस्तु तन्मालिन्यरूप एव
 5 भवतीति सामायिकस्यैवाभावेऽयमतिचारः कथं स्यादतो भङ्गरूपा एवैते नातिचारा इति
 चेदुच्यते, अनाभोगादतिचारत्वमिति । ननु द्विविधं त्रिविधेनेति सावध्यप्रत्याख्यानं सामा-
 यिकं, तत्र च कायदुष्प्रणिधानादौ प्रत्याख्यानभङ्गात्सामायिकाभाव एव तद्भङ्गजनितञ्च
 प्रायश्चित्तं विधेयं स्यात्, मनोदुष्प्रणिधानञ्चाशक्यपरिहारं मनसोऽनवस्थितत्वात्तद्वत्सामायि-
 कप्रतिपत्तेस्सकाशात्तदप्रतिपत्तिरेव श्रेयसी, यदाहुः—‘अविधिकृताद्वरमकृतं भिति, नैवम्,
 10 यतः सामायिकं द्विविधं त्रिविधेन प्रतिपन्नं, तत्र च मनसा वाचा कायेन च सावध्यं न
 करोमि न कारयामीति षट् प्रत्याख्यानानीत्येकतरप्रत्याख्यानभङ्गेऽपि शेषसङ्गावाभि-
 ध्यादुष्कृतेन मनोदुष्प्रणिधानमात्रमुद्धेयं न सामायिकास्त्यन्ताभावः, सर्वविरतिसामा-
 यिकेऽपि तथाभ्युपगतं, यतो गुप्तिभङ्गे मिथ्यादुष्कृतं प्रायश्चित्तमुक्तम्, अतो न प्रतिपत्तेर-
 प्रतिपत्तिर्गरीयसीति । किञ्च सातिचारादप्यनुष्ठानादभ्यासतः कालेन निरतिचाराऽनुष्ठानं
 15 भवतीति सूरयः । बाह्या अपि ‘अभ्यासो हि कर्मणां कौशलमावहति, न हि सकृन्निपात-
 मात्रेणोदबिन्दुरपि प्राणि निम्नतामादधाती’ति, न चाविधिकृताद्वरमकृतमिति युक्तमस्या-
 सूयावचनत्वात्तस्माद्वर्मानुष्ठानं निरन्तरं कार्यमेव, किन्तु तत्कुर्वता सर्वशक्त्या विधौ
 चतनीयं, इदमेव श्रद्धालोर्लक्षणमिति ॥ प्रेष्यप्रयोगः प्रेष्यानयनं शब्दानुपातनं रूपानुपातनं
 पुद्गलप्रेरणञ्चेति पञ्चातिचारा द्वितीयशिक्षापदप्रत्यय, प्रेष्यस्य भूत्यादेर्विवक्षितक्षेत्राद्बहिः
 20 प्रयोजनाय व्यापारणं प्रेष्यप्रयोगः । स्वयं हि गमने विवसप्रहरमुहूर्त्तादिपरिमाणस्य
 देशावकाशिकस्य व्रतस्य भङ्गः स्यादित्यन्यस्य प्रेषणं, गमनागमनादिव्यापारजनितप्रार्ण्युपमदौ
 मा भूदित्येभिप्रायेण हि तद्व्रतं गृह्यते से तु स्वयं कृतोऽन्येन वा कारित इति न कश्चित्कले
 विशेषः, प्रत्युत स्वयं गमने ईर्यापथविशुद्धेर्गुणः, परस्य पुनरनिपुणत्वादीर्यासमित्वभावे
 दोष इति प्रथमोऽतिचारः । प्रेष्यानयनं विवक्षितक्षेत्राद् बहिःस्थितस्य सचेतनादिद्रव्यस्य
 25 प्रेष्येण विवक्षितक्षेत्रे प्रापणम् । स्वयं गमने हि व्रतभङ्गः स्यात् परेण त्वानयने न भङ्ग
 इति बुद्ध्या यदाऽऽनाययति सचेतनादिद्रव्यं तदाऽतिचार इति द्वितीयः । शब्दानुपातन
 श्रुत्वासितादेशोत्रोऽवतारणम्, यथा विहितस्वगृह्यतिप्राकारादिव्यवच्छिन्नभूप्रदेशाभिग्रहः
 प्रयोजन उत्पन्ने विवक्षितक्षेत्राद्बहिर्भवमङ्गमयात्त्वयं गन्तुं बहिःस्थितञ्चाह्वातुमशक्नुवन्
 वृत्तिप्रकारादिप्रत्यासन्नवर्त्तीभूय कासिताविशब्दमाह्वानीयानां श्रोत्रेऽनुपातयति, ते च

तच्छ्रवणात्तत्समीपमागच्छन्तीति शब्दानुपातननामाऽतिचारः । रूपानुपातत्वं यथा रूप-
 शरीरसम्बन्धि, उत्पन्नप्रयोजनः शब्दमनुच्चारयन् आह्वानीयानां दृष्टावनुपातयति, तदर्थनाशे ते
 तत्समीपमागच्छन्तीति रूपानुपातननामातिचारः । पुद्गलप्रेरणं पुद्गलः परमाणवः तत्संघात-
 समुद्भवा वादपरिमाणं प्राप्ता लोष्टादयोऽपि, तेषां क्षेपणं, निक्षिप्तदेशाभिप्राहे हि सति
 कार्यार्थी परगृहगमननिषेधाद्यदा लोष्टकान् परेषां बोधनाय क्षिपति पातसमनन्तरमेव ते 5
 तत्समीपमनुधावन्ति ततश्च तान् कृत्वापात्यतः स्वयमगच्छतोऽप्यतिचारो भवतीति पञ्चमः ।
 अत्राद्यद्वयमभ्युत्पन्नबुद्धित्वेन सहसाकारादिना वा, अन्त्यत्रयन्तु मायापरतयाऽतिचारातां
 यातीति विवेकः । अत्र दिग्भ्रतसंक्षेपकरणमणुवतादिसंक्षेपकरणस्याभ्युपलक्षणं तेषामपि
 संक्षेपस्यावश्यं कर्तव्यत्वादिति विज्ञेयम् । ननु सर्वत्रातिचारा दिग्भ्रतसंक्षेपकरणस्यैव
 श्रूयन्ते न ब्रवान्तरसंक्षेपकरणस्य तत्कथं ब्रवान्तरसंक्षेपकरणं देशावकाशिकव्रतमिति चेदुच्यते 10
 प्राणातिपातादिब्रवान्तरसंक्षेपकरणेषु बधवन्धादय एवातिचाराः, दिग्भ्रतसंक्षेपकरणे तु
 संक्षिप्तत्राक्षेत्रस्य प्रेष्यप्रयोगादयोऽतिचाराः, भिन्नातिचारसम्भवाच्च दिग्भ्रतसंक्षेपकरणस्यैव
 देशावकाशित्वं साक्षादुक्तमिति ॥ अप्रत्युपेक्ष्याप्रमृज्य च संस्तरः, अप्रत्युपेक्ष्याप्रमृज्य चा-
 दानं, अप्रत्युपेक्ष्याप्रमृज्य च हानं, अनादरः, अस्मृतिश्चेति पञ्चातिचाराः वृत्तीयस्य शिक्षा-
 पद्मव्रतस्य । तत्राप्रत्युपेक्ष्याप्रमृज्य च संस्तरः, संस्तीर्यते प्रतिपन्नपोषधव्रतेन दर्भकुशकन्वली 15
 वस्त्रादिरिति संस्तरः, संस्तरशब्दश्च श्रव्योपलक्षणम्, तत्र शब्दा-शयनं सर्वाङ्गीणं वसतिर्वा,
 संस्तरश्चावैवृत्तीयहस्तप्रमाणः, स च प्रत्युपेक्ष्य प्रमार्ज्यं च कर्तव्यः, प्रत्युपेक्षणं चक्षुषा
 निरीक्षणम्, प्रमार्जनञ्च रजोहरणवस्त्रप्रान्तादिना तस्यैव शुद्धीकरणम् । अथाप्रत्युपेक्ष्याप्रमृज्य
 च संस्तरकं करोति तदा पोषधव्रतमतिचरतीति प्रथमोऽतिचारः । अप्रत्युपेक्ष्याप्रमार्ज्यं चादानं,
 आदानं यष्टिपीठफलकादीनां ग्रहणम्, तदपि यष्ट्यादीनां निक्षेपस्योपलक्षणं तेनोभयमपि 20
 प्रत्युपेक्ष्य प्रमृज्य च कार्यम्, अप्रत्युपेक्षितस्याप्रमार्जितस्यादानं निक्षेपश्चातिचार इति द्वितीयः ।
 अप्रत्युपेक्ष्याप्रमार्ज्यं च हानं—उत्सर्गस्त्याग इति यावत्, तच्चोच्चारप्रश्रवणखेलसिद्धान्ताका-
 दीनां प्रत्युपेक्ष्य प्रमृज्य च स्थण्डिलादौ कार्यम्, अप्रत्युपेक्ष्याप्रमृज्य चोत्सर्जनमतिचार इति
 तृतीयः । इह चाप्रत्युपेक्षणेन दुष्प्रत्युपेक्षणमप्रमार्जनेन च दुष्प्रमार्जनं सङ्गृह्यते, नचः
 कृत्सार्यस्यापि दर्शनात् यथा कुरित्तो ब्राह्मणोऽब्राह्मण इत्यादिः । अनादरः-अनुत्साहः 25
 पोषधव्रतप्रतिपत्तिकर्तव्यत्वयोरिति चतुर्थः । अस्मृतिः अस्मरणं दृष्टिपथैवेति पञ्चमः ॥
 सच्चित्ते स्थापनं, सचित्तस्थगनं, मत्सरः, काललंघः, अन्यापदेशश्चेति चतुर्थस्य शिक्षापद-
 व्रतस्य पञ्चातिचाराः, तत्र सच्चित्ते सचेतने पृथिवीजलकुम्भोपचुलीधान्यादौ स्थापनं
 सायुदेयभक्तादेर्निक्षेपणं तच्चादानबुद्ध्या मातृस्थानतो निक्षिपतीति प्रथमः । सच्चित्तेन कन्द-

- पत्रपुष्पफलादिना तथाविधयैव बुद्ध्या स्थगनं पिधानमिति द्वितीयः । मत्सरः कोपः यथा साधुभिर्याचितः कोपं करोति, सदपि मार्गितं न ददाति अथवाऽनेन तावद्रक्षेण याचितेन दत्तं, किमहं ततो न्यून इति मात्सर्याद्ददाति । अत्र परोक्षवैमनस्यं मात्सर्यं, इति तृतीयः । कालस्य साधूचितमिक्षासमयस्य लंघो-लंघनमतिक्रमः, अयं भावः कालं न्यून-
5. अधिकं वा ज्ञात्वा साधवो न ग्रीहीष्यन्ति, ज्ञास्यन्ति च यथाऽयं ददातीत्येवं विकल्पतो दानार्थमभ्युत्थानमतिचार इति चतुर्थः । अन्यस्य परस्य सम्बन्धीदं गुडखण्डीत्यपदेशः व्याजोऽन्यापदेशः अयं भावः परकीयमेतत्तेन साधुभ्यो न दीयत इति साधुसमक्षं भणनं, जानन्तु साधवो यद्यस्यैतद्भूतार्थिकं भवेनवा कथमस्मभ्यं न दद्यादिति साधुसम्प्रत्ययार्थम् अथवास्मादानात् मम मात्रादेः पुण्यमस्त्विति भणनमिति पञ्चमः । इत्येवमतिचारा आभो-
- 10 गेनापि विधीयमाना अतिचारा एवेत्युपासकदशाङ्गवृत्तिः । धर्मविन्दुयोगशास्त्रहृत्यादौ तु यदाऽनाभोगादिनाऽतिक्रमणादिना वा एतानाचरति तदाऽतिचाराः, अन्यथा तु भङ्गा एवेति भावितमिति संक्षेपः । विस्तरस्तु अन्यग्रन्थेभ्योऽवगन्तव्यः ॥

अस्योक्तृष्टां स्थितिमाह—

उत्कर्षतो देशेन पूर्वकोटिं यावत्स्थितिकमिदम् ॥

- 15 उत्कर्षत इति । गर्भस्थो हि किल नवमासान् सातिरेकान् गमयति, जातोऽपि चाष्टौ वर्षाणि यावद् विरत्यनर्हो भवति तत् ऊर्ध्वं देशविरतिं प्रतिपद्य पूर्वकोटिं जीवति तत् ऊर्ध्वं देशोनेति, किञ्चिदूनवर्षनवकलक्षणेन देशोनेत्यर्थः । यतिधर्मासमर्थस्यागारिण इयं देशविरतिर्भवति । अत्रस्थो जीवोऽप्रत्याख्यानकषायचतुष्कमनुष्यत्रिकाद्यसंहननौदारिकद्वयबन्धन्यवच्छेदात्सप्तवर्षेर्बन्धकः । अप्रत्याख्यानकषायनरतिर्यगानुपूर्वीद्वयनरत्रिकदेवत्रिकवैक्रिय-
- 20 द्वयदुर्भगानादेयायशोरूपसप्तदशप्रकृतीनामुदयव्यवच्छेदात्सप्तशीतेर्वेदयिता, अष्टत्रिंशदधिकशतसत्ताकश्च भवति ॥

अधुना षष्ठं गुणस्थानं निरूपयति—

- संज्वलनकषायमात्रोदयप्रयुक्तप्रमादसेवनं प्रमत्तसंयतगुणस्थानम् । प्रमादाश्च मदिराकषायविषयनिद्राविकथानामानः पञ्च । देशविरत्यपेक्षः
- 25 याऽत्र गुणानां विशुद्धिप्रकर्षोऽविशुद्ध्यपकर्षश्च, अप्रमत्तसंयतापेक्षया तु

१ वर्षाणामष्टानामभो वर्तमानानां परिमवच्छेदत्वेन देशतत्सर्वतो वा चरणपरिणामो न भवति, पार्श्वसिक्तानो वज्रस्वामिर्ना नरैर्नप्रतिपत्तिस्त्वायैवैवता कादाचित्कीति बोध्यम् ॥

विशुद्धपक्षोऽविशुद्धिप्रकर्षश्च । एतदन्तर्मुहूर्त्तमानमिति केचित् । पूर्व-
कोटिं यावदित्यन्ये ॥

संज्वलनेति । यो हि सर्वसावद्येभ्यस्सम्यगुपरतोऽपि केवलसंज्वलनकपायस्य तीव्रो-
द्यान्मदिरादिपञ्चविधप्रमादेष्वन्यतमं सर्वान्वाऽन्तर्मुहूर्त्तं सेवते तस्येदं गुणस्थानमित्यर्थः,
अन्तर्मुहूर्त्तादुपरि सप्रमादश्चेत् तस्मादधःपतनमेव स्यात्, प्रमादरहितश्चेदप्रमत्तगुणस्थानमारो- ४
हति । के ते प्रमादा इत्यत्राह—प्रमादाश्चेति । देशविरतगुणपेक्षयैतद्गुणानां विशुद्धिप्रकर्षोऽ-
शुद्धपक्षश्च, अप्रमत्तसंयतगुणापेक्षया तु विपर्ययः, एवं सर्वगुणस्थानेषु भान्यमित्यभिप्राये-
णाह—देशविरत्यपेक्षयेति । अस्व स्थितौ मतमेवं दर्शयत्येतदिति, परतो गुणस्थानान्तर-
गमनात् मरणहेति भावः, जघन्यतस्त्वेकस्समयस्तदूर्ध्वं मरणभावेनाधोगमनादिति । अष्ट-
वर्षानां पूर्वकोटिं यावदुत्कर्षतः प्रमत्तता स्यादिति केषाञ्चिन्मतमादर्शयति—पूर्वकोटिमिति । 10
षष्ठसप्तमयोर्देशोनपूर्वकोटिं यावत्स्थितेर्व्यवस्था भगवतीसूत्रे त्वेवं—प्रमत्ताप्रमत्तगुणस्थाने प्रत्येक-
मन्तर्मुहूर्त्तप्रभागे एव, ते च पर्यायेण जायमाने देशोनपूर्वकोटिं यावदुत्कर्षेण भवतः, संहान्ति
चाप्रमत्तापेक्षया प्रमत्तान्तर्मुहूर्त्तानि कल्पन्ते, एवं चान्तर्मुहूर्त्तानां प्रमत्ताद्यानां मेळने देशोन-
पूर्वकोटीकालमानं भवतीति दृश्यते । अत्र जीवः प्रत्याख्यानावरणकपायचतुष्कव्यवच्छेदा-
विषष्टेर्बन्धकः । तिर्यग्गतितिर्यगायुनीचैर्गोत्रोद्योतप्रत्याख्यानरूपाष्टप्रकृत्युदयव्यवच्छेदादाहा- 15
रकह्रयोदयैकाशीतेर्बेदयिता, अष्टत्रिंशदधिकशतसत्ताकश्च भवति ॥

एतर्हि सप्तमं गुणस्थानमाह—

संज्वलनकपायनोकषायाणां मन्द्रोदयतः प्रमादाभावोऽप्रमत्तसंयत-
गुणस्थानम् । नोकषाया हास्यावयववद् वेदत्रयञ्च । अन्तर्मुहूर्त्तस्थितिक-
मिदम् ॥

20

संज्वलनेति । यत्र हि महाव्रती साधुः संज्वलनाभिधकरोषादीनां कपायचतुष्टयानां
नोकषायाणां नवविधानाञ्च मन्द्रोदयतोऽतीव्रविषाकोदयेन पूर्वोदितपञ्चविधप्रमादरहितो
भवति तदप्रमत्तसंयतगुणस्थानमित्यर्थः । अत्र नष्टाखिलप्रमादो महाव्रतादिमिरष्टादशस-

१. ननुदेशविरतादिवत्प्रचुरमपि कालं न कथं प्रमत्तत्व मजेत । यतोऽन्तर्मुहूर्त्तमेव तदिति निश्चयः
स्यादिति चेन्न, संक्षेपस्थानापेक्षं हि प्रमत्तत्वं, संक्षेपस्थानानि च संक्षेपलोकाकृष्टप्रदेशप्रमाणानि, यावदुप-
शमधर्मेण क्षपकधर्मेण वा मुनिनारोहति तावदवश्यं स्वभाववैवान्तर्मुहूर्त्तं संक्षेपस्थानेषु स्थित्वा विशोधितस्थानं
याति तत्रापि तावत्कालमेव स्थित्वा संक्षेपस्थानं याति, एवमेव निरन्तरं परवृत्ती. देशोनपूर्वकोटिं यावत्क-
रोतीत्येकजीवाधयेनोत्कर्षतोऽप्यन्तर्मुहूर्त्तमिति भावः ॥

हस्तशीलाङ्गलक्षणैरन्वितो ज्ञानभ्यानघनो मौनी सम्यक्त्वमिश्रमिथ्यात्वानन्तानुबन्धिचतु-
ष्टयलक्षणसप्तकातिरिक्तैर्विशतिप्रकृतिरूपस्य मोहनीयस्य प्रशमाय क्षयाय वा निरालम्बन-
भ्यानप्रवेशप्रारम्भं कुरुते । के ते नोकपाया इत्यत्राह—नोकपाया इति । हास्याद्य इत्यादिना
रत्यरतिशोकमयजुगुप्सा आह्लाः, वेदत्रयञ्चेति, पुंस्त्रीनपुंसकरूपमित्यर्थः । स्थितिमस्य गुण-
5 स्थानस्याह—अन्तरिति । अधन्या त्वेकः समवः । अत्र वर्तमानो जीवः शोकारत्यस्थिरा-
शुभायशोऽसातव्यवच्छेदाहारकद्विकबन्धवैकोनषष्ठेर्वन्धकः । तथा यदि देवायुरपि न
बध्यते तदाष्टपञ्चाशतो बन्धकः । एवं स्थानर्द्धित्रिकाहारकद्विकोदयव्यवच्छेदात् षट्सप्ततेर्वेद-
यिता, अष्टत्रिंशदधिकशतसत्ताकश्च भवति ॥

इदानीमष्टमं गुणस्थानं प्रदर्शयति—

10 स्थितिघातरसघातगुणश्रेणिगुणसंक्रमापूर्वस्थितिबन्धात्मकानामर्था-
नां विशुद्धिप्रकर्षादपूर्वतया निर्वर्तनमपूर्वकरणगुणस्थानम् ॥

स्थितिघातेति । स्थितेर्घातः स्तोककरणं करणविशेषेण, एवं रसघातोऽपि, गुणानां
श्रेणिरनन्तगुणवृद्धिकरणम्, गुणेन संक्रमणं—नयनं गुणसंक्रमः, अपूर्वायास्थितेरुद्युतया
बन्धोऽपूर्वस्थितिबन्धः । एतेषां विशुद्धिविशेषाविद्वन्प्रथमतया करणं यत्रेत्यर्थः । अपूर्वम-
15 भिनवमनन्यसदृशं करणं स्थितिघातरसघातगुणश्रेणिगुणसंक्रमस्थितिबन्धानां पञ्चानां पदा-
र्थानां निर्वर्तनं यत्र तत्पूर्वकरणमिति व्युत्पत्तेः ॥

स्थितिघातादीनां किं स्वरूपमित्याशङ्क्यामाह—

प्रचुरमानाया ज्ञानावरणीयादिकर्मस्थितेरपवर्त्तनाभिधकरणेन तनू-
करणं स्थितिघातः । प्रचुररसस्य तेनैव करणेन तनूकरणं रसघातः । तेनैव
20 करणेनावतारितस्य दलिकस्य प्रतिक्षणमसंख्येयगुणवृद्ध्या विरचनं
गुणश्रेणिः ॥

प्रचुरमानाया इति । गरीयस्या ज्ञानावरणादिकर्मणां स्थितेरपवर्त्तनाकरणेनात्मीकरण-
मित्यर्थः । रसघातस्वरूपमाह—प्रचुररसस्येति । कर्मपरमाणुगतस्निग्धलक्षणस्य प्रचुरीभूतस्य
रसस्येत्यर्थः, तेनैव करणेनापवर्त्तनाकरणेनेत्यर्थः, पूर्वगुणस्थानेज्वेतौ द्वावपि विशुद्धधत्पतया-

१. कथितमस्य सन् युर्युर्वदमारगते बन्धश्च समापयति तदा सप्त व्यवच्छिद्यन्त इति भावः ।

ऽस्यावेव करोत्यस्मिन्स्तु विशुद्धिवृद्धितः बृहत्प्रमाणतयेमावपूर्वौ करोति । गुणश्रेणिवस्वरूपमा-
चष्टे—तेनैव करणेनेति । अपवर्त्तनाकरणेनैवोपरितनस्थितेर्विशुद्धिवशादवतारितस्य दलिक-
स्यान्तर्मुहूर्तं यावदुदयक्षणानुपरि द्रुततरक्षपणाय प्रतिक्षणमसंख्येयगुणवृद्ध्या शुद्धयपकर्षतः
पूर्वगुणस्थानेषु दलिकरचनामाश्रित्य लघीयस्तया कालतो द्वावीयस्तया दलिकस्याल्पस्याप-
वर्त्तनाकरणेन कृतस्य कालतो ह्रस्वतरतया दलिकरचनामाश्रित्य च पृथुतरतया बहुतरस्य
तस्य यद्विरचनं सा गुणश्रेणिरित्यर्थः ॥

गुणसंक्रमस्वरूपमाह—

बध्यमानशुभप्रकृतिष्वबध्यमानाशुभप्रकृतिदलिकस्य विशुद्धितो
नयनं गुणसंक्रमः ॥

बध्यमानेति । गुणेन प्रतिसमयमसंख्येयलक्षणेन गुणकारेण संक्रमो बध्यमानप्रकृति- 10
व्यतिरिक्तप्रकृतिदलिकं बध्यमानासु शुभप्रकृतिषु प्रक्षिप्य बध्यमानप्रकृतिरूपतया तस्य
परिणमनं गुणसंक्रमः, अपूर्वकरणादारभ्य पट्चत्वारिंशदशुभप्रकृतीनां सक्रमो भवति, ताश्च
प्रकृतयो मिथ्यास्वातपनारकायुर्वैजौ मिथ्याहृष्टियोग्यास्त्रयोदश, अनन्तानुबन्धितिर्येगायु-
द्योतवर्जस्तास्वादिनयोग्या एकोनविंशतिः, मध्यमकषायाष्टकास्थिराष्टमायशःकीर्त्तिशोका-
रत्नसालवेदनीयाः । तत्र मिथ्यात्वस्थानन्तानुबन्धिताश्चापूर्वकरणादर्धागेव संक्रमः, अत एवा- 15
विरतसम्यग्दृष्ट्याद्यश्च क्षपयन्ति । आतपोद्योते च शुभे, अशुभप्रकृतीनामेव गुणसंक्रमात् ।
आयुषाञ्च परप्रकृतौ सक्रमासमवादिह तद्वर्जनं बोध्यम् । निश्चाद्विकोपघाताप्रघास्तवर्णादि-
नवकहास्यरतिजुगुप्सानां त्वपूर्वकरणे स्वस्वबन्धव्यवच्छेदादारभ्य गुणसंक्रमो भवति तदेत-
दुक्तं बध्यमानशुभप्रकृतिष्वबध्यमानाशुभप्रकृतिदलिकस्येति ॥

अपूर्वस्थितिबन्धमाख्याति—

विशुद्धिप्रकर्षेण शुभ्याः कर्मस्थितेर्लघुतया बन्धनमपूर्वस्थितिबन्धः ।
अन्तर्मुहूर्त्तकालमेतत् । अत्रस्थो जीवः क्षपक उपशमकश्चेति द्विविधः ॥

विशुद्धिप्रकर्षेणेति । प्राक्कर्मणामशुद्धत्वाद्वावीयस्तया बद्धायाः स्थितेर्विशुद्धिवशात् पत्न्यो
पमासंख्येयभागेन हीनहीनतरहीनतमतया बन्धनमपूर्वस्थितिबन्ध इत्यर्थः । अस्य गुणस्था-
नस्य कालमानमाह—अन्तरिति । जघन्यतस्त्वेकस्समयः । अत्र श्रेणिद्वयं दर्शयितुमाह— 25
अत्रस्थ इति । क्षपणार्हत्वादुपशमनार्हत्वाच्च क्षपणोपशमनाभावेऽपि राव्यार्हकृमारस्य राज-
घत् तथोच्यत इति बोध्यम् । गुणस्थानेऽस्मिन् त्रैकालिकानेकजीवापेक्षया प्रतिसमयं यथो-

- त्तरमधिकवृद्धाऽसंख्येयलोकाकाशप्रदेशप्रमाणान्यध्यवसायस्थानानि भवन्ति । आद्यक्षण
 एवैतद्गुणस्थानप्रपञ्चत्रैकालिकेनाना जीवाश्रयेण जघन्यादीन्युत्कृष्टान्तानि असंख्येयलोकाकाश-
 प्रदेशप्रमाणान्यध्यवसायस्थानानि भवन्ति, ततोऽधिकाधिकानि द्वितीयादिकक्षणेषु तु स्युः । स्व-
 भावविक्षेपाच्च द्वितीयादिसमयेषु अध्यवसायस्थानानां वृद्धिः । अत्र च प्रथमसमयजघन्या-
 ५ अध्यवसायादनन्तगुणविशुद्धं प्रथमसमयोत्कृष्टाध्यवसायस्थानम् । तस्माच्च द्वितीयसमयजघन्या-
 अध्यवसायस्थानमनन्तगुणविशुद्धम्, ततश्च तदुत्कृष्टमनन्तगुणविशुद्धमित्येवं यावद् द्वि-
 श्वरमसमयोत्कृष्टाध्यवसायस्थानाच्चरमसमयजघन्याध्यवसायस्थानमनन्तगुणविशुद्धं तस्मादपि
 तदुत्कृष्टमनन्तगुणविशुद्धमिति । अस्यैव च निवृत्तिबादरसम्परायमिति नामान्तरम् ।
 अनेकजीवानामेतद्गुणस्थानं युगपत्प्रविष्टानां परस्परमध्यवसायस्थानव्यावृत्तेः । एकसमयगतानि
 10 चामून्यध्यवसायस्थानानि परस्परं षट्संस्थानपतिवानीति दिक् ॥ अथ क्षपकश्रेणिरुपज्ञमभे-
 णिश्च बोधोद्योच्यते संक्षेपतः प्रसङ्गात् । वर्षाष्टकोपरि वर्तमानो वर्षवर्षभनाराचसंहननवा-
 ह्युद्धयानापरितमना अविरतदेशविरतप्रमत्ताप्रमत्तसयतानामन्यतमः पुमाश्च क्षपकश्रेणिप्रति-
 पत्ता भवति । केवलं यद्यप्रमत्तसंयतः पूर्ववितर्हि शुक्लभ्यानोपगतः, शेषस्तु सर्वोऽपि धर्म-
 भ्यानोपगतः । सम्प्रति प्रथममनन्तानुबन्धिनां विसंयोजना प्रोच्यते, श्रेणिप्रतिपत्तुरवश्यं पूर्व-
 15 मनन्तानुबन्धिनो विसंयोजनाया आवश्यकत्वात् । अनन्तानुबन्धिनां विसंयोजकस्तुर्ग-
 तिको जीवस्तत्राऽपि देवो नैरयिको वाऽविरतसम्यग्दृष्टिः, तिर्यक्पञ्चेन्द्रियः सर्वाभिः पर्याप्तिभिः
 पर्याप्तोऽविरतसम्यग्दृष्टिर्देशविरतो वा, मनुष्यस्त्वविरतसम्यग्दृष्टिर्देशविरतसर्वविरतो वा
 भवति । तत्र यथासम्भवं विशुद्धपरिणामोऽनन्तानुबन्धिनां क्षपणाय यथाप्रवृत्त्यपूर्वांनिवृत्ति-
 करणानि करोति, अन्तरकरणं तु न करोत्यत एव प्रथमस्थितिसपि न करोति, उपज्ञमोऽपि
 20 न भवति, तेषां गुणसंक्रमश्चात्रापूर्वकरणप्रथमसमयात्प्रवर्तते । तथाहि तादृशसमय एव इक्षि-
 कमनन्तानुबन्धिनां श्लेषकषायात्मकपरप्रकृतौ स्तोकं संक्रमयति, द्वितीये समये ततोऽसंख्येय-
 १२ गुणं, तृतीये च ततोऽप्यसंख्येयगुणमेवमेव यावदपूर्वकरणचरमसमयम् । एष गुणसंक्रमः ।
 अपूर्वकरणे उद्धूलनासंक्रमानुविद्धगुणसंक्रमेणानन्तानुबन्धिनश्शेषप्रकृतिरूपतया व्यवस्था-

१. यद्यप्यत्र कालत्रयापेक्षणात् अनन्तजीवैरस्य प्रतिपन्नत्वात्प्रतिपत्त्यमानत्वाच्चैतद्गुणस्थानं प्रतिपन्नाना-
 मनन्ताध्यवसायस्थानानि प्रसङ्गन्ते तथापि बहुनामेतत्स्थानप्रतिपत्तृणांमेकाध्यवसायस्थानवर्तितादपि न शेष ।
 अध्यवसायस्थानानां भिन्नत्व एव तथा सम्भवात् ॥ २. अनन्तसागवृद्धयसंख्यातमागवृद्धिसंख्यातमागवृद्धिः सख्ये-
 यगुणवृद्धयसंख्येयगुणवृद्धयनन्तगुणवृद्धिरूपदस्थानकप्रतिपत्तौत्यर्थः ॥ ३. प्रथमस्थितिसंख्येय स्थित्यपेक्षया
 वृद्धसरस्य द्वितीयादिसंख्येयस्थानाच्च विक्षेपविशेषहीनानां यद्वातन तेन निष्पन्नो य उद्धूलनासंक्रमस्त-
 द्भविष्य-इत्यर्थः ॥

पनेन विनाशयति । उद्वलनासंक्रमे तु प्रथमतः पत्योपमासंख्येयभागमात्रं स्थितिल्लण्डमन्त-
सुहूर्त्तेन कालेनोत्तिर्यते । उत्तीरणं नाम घनदलान्वितस्याल्पदलोत्तारणं, तदेव चोद्वलनमु-
च्यते । ततो द्वितीयं स्थितिल्लण्डं प्रथमस्थितिल्लण्डाद्विशेषहीनतरं पत्योपमासंख्येयभागमात्र-
मन्तसुहूर्त्तेन कालेन विनाशयति, एवं प्रत्येकमन्तसुहूर्त्तेन कालेनोत्तीर्यमाणानि पत्योपमा-
संख्येयभागमात्राणि स्थितिल्लण्डानि पूर्वपूर्वस्थित्यपेक्षया विशेषतो हीनानि विनाशयति, ४
इत्येवंरूप उद्वलनासंक्रमः । अनिवृत्तिकरणं च प्राप्तो गुणसंक्रमानुविद्धोद्वलनासंक्रमेणाघस्ता-
दावलिकामात्रं मुक्त्वोपरि निरवशेषानन्तानुबन्धिना विनाशयति, आवलिकामात्रं तु स्तिबुक्-
संक्रमेण वेद्यमानानु प्रकृतिषु संक्रमयति, ततोऽन्तसुहूर्त्तौत्परोऽनिवृत्तिकरणपर्यवसाने शेषकर्म-
णामपि स्थितिघातरसघातगुणश्रेण्यो न भवन्ति, किन्तु स्वभावस्थ एव भवति चतुर्विंशतिस-
त्कर्मा । तदेवं क्षपिताऽनन्तानुबन्धिचतुष्को दर्शनमोहनीयक्षपणाय यतते, तदारम्भको मनुष्यो 10
जिनकाळसम्भवी वर्षाष्टकोपरि वर्त्तमानो वर्षार्धभनाराचसंहननश्च भवति । दर्शनमोहक्षपणार्थं
यथाप्रवृत्त्यादीनि त्रीणि करणानि करोति, अनिवृत्तिकरणाद्व्याघ्र वर्त्तमानो दर्शनत्रिकस्य
स्थितिसत्कर्मे तावदुद्वलनासंक्रमेणोद्वलयति यावत्पत्योपमासंख्येयभागमात्रमवतिष्ठते, ततो मि-
ध्यात्वदलिकं सम्यक्त्वमिश्रयोः प्रक्षिपति, तच्चैवं, प्रथमसमये स्तोके द्वितीयसमये ततोऽ-
संख्येयगुणमेवं यावदन्तसुहूर्त्तचरमसमयं, आवलिकागतं मुक्त्वा शेषं द्विचरमसमयसंक्रम- 15
मितदलिकादसंख्येयगुणं संक्रमयति, आवलिकागतन्तु स्तिबुक्संक्रमेण सम्यक्त्वे प्रक्षि-
पति, एवं मिध्यात्वं क्षपितम् । ततोऽन्तसुहूर्त्तेन सम्यक्मिध्यात्वमप्यनेनैव क्रमेण सम्य-
क्त्वे प्रक्षिपति, तत्सम्यक्मिध्यात्वं क्षपितम् । तत्सम्यक्त्वमपवर्त्तयितुं तथा लग्नो
यथाऽन्तसुहूर्त्तेन तदप्यन्तसुहूर्त्तमात्रस्थितिकं जातं, तच्च क्रमेणानुभूयमानमनुभूयमानं
सप्त समयाधिकावलिकाशेषं जातं, ततोऽनन्तरसमये तस्योदीरणव्यवच्छेदस्ततो विपाकानु- 20
भवेनैव कैवल्येन वेदयति यावच्चरमसमयं, ततोऽनन्तरसमयेऽसौ क्षाधिकसम्यग्दृष्टिर्जायते ।
इह यदि बद्धायुः क्षपकश्रेणिमारभते तदाऽनन्तानुबन्धिष्वनन्तरञ्च मरणसम्भवतो व्युपरमते,
ततः कदाचिन्मिध्यात्वोदयाभूयोऽप्यनन्तानुबन्धिन उपचिनोति, तद्विज्ञस्य मिध्यात्वस्या-
विनाशात् । क्षीणमिध्यादर्शनस्तु नोपचिनोति मिध्यात्वाभावात् । क्षीणसप्तकः पूर्ववद्धायु-
राश्रित्य सर्वगतिभागभवति यदि विषड्भनुष्यो वा भवति तदाऽसंख्येयवर्षायुष्केष्वेव । 25
बद्धायुष्कोऽपि यदि तदानीं कालं न करोति तथापि सप्तके क्षीणे नियमादवतिष्ठते, न तु
चारित्र्यमोहक्षपणाय यत्नमावधाति, अथ क्षीणसप्तको गत्यन्तरं संक्रामन् कतितमे भवे

- मोक्षमुपयातीति चेदुच्यते तृतीये चतुर्थे वा भवं इति । तथा क्षीणसप्तकः पूर्ववद्वायुष्कोऽपि यदि तदानीं कालं न करोति तर्हि कश्चिद्वैमानिकेष्वेव बद्धायुष्कश्चारित्रमोहनीयोपशमार्थमपि यतते, न शेषभवेषु बद्धायुष्कः । यदि पुनरबद्धायुः क्षपकश्रेणिमारभते ततः सप्तके क्षीणे .नियमादनुपरतपरिणाम एव चारित्रमोहनीयक्षपणाद्य यतते । यतमानश्च तत्र
- 5 यथाप्रवृत्त्यादीनि त्रीणि करणानि करोति, अप्रमत्तगुणस्थाने यथाप्रवृत्तिकरणमपूर्वगुणस्थानेऽपूर्वकरणमनिवृत्तिबाधरसम्परायेऽनिवृत्तिकरणम् । तत्रापूर्वकरणे स्थितिघातादिभिरप्रत्याख्यानप्रत्याख्यानानावरणकषायाष्टकमनिवृत्तिकरणाद्वाप्रथमसमये पत्योपमासंख्येयभागमात्रस्थितिकं यथा भवेत्तथा क्षपयति । अनिवृत्तिकरणाद्वायाश्च संख्येयेषु भागेषु गतेषु स्थानद्वित्रिकनरकतिर्यगतिनरकतिर्यगानुपूर्व्येकद्वित्रिचतुरिन्द्रियजातिस्वावरातपोद्योतसूक्ष्मसाधारणानां षोडश-
- 10 प्रकृतीनामुद्बलनासंक्रमेणोद्बल्यमानानां पत्योपमासंख्येयभागमात्रा स्थितिर्जाता, ततो बध्यमानासु प्रकृतिषु तानि षोडशापि कर्माणि गुणसंक्रमेण प्रतिसमयं प्रक्षिप्यमाणानि निःशेषतोऽपि क्षीणानि भवन्ति, इहाप्रत्याख्यानप्रत्याख्यानानावरणकषायाष्टकं पूर्वमेव क्षपयितुमारब्धं परं तन्नाद्यापि क्षीणं केवलमपान्तराल एव पूर्वोक्तं प्रकृतिषोडशकं क्षपितं पश्चात्तदपि कषायाष्टकमन्तर्मुहूर्तेन क्षपयतीत्येष सूत्रादेशः । अन्ये त्वाहुः षोडशकर्माण्येव पूर्वं क्षपयितु-
- 15 मारभते केवलमपान्तरालेऽष्टौ कषायान् क्षपयति पश्चात् षोडशकर्माणीति । ततोऽन्तर्मुहूर्तेन नवानां नोकषायाणां चतुर्णां संव्वलनानाञ्चाऽन्तरकरणं करोति । तच्च कृत्वा नपुंसकवेदलिकमुपरितनस्थितिगतमुद्बलनविधिना क्षपयितुमारभते । तच्चाऽन्तर्मुहूर्तेन पत्योपमासंख्येयभागमात्रं भवति, ततःप्रभृति बध्यमानासु प्रकृतिषु गुणसंक्रमेण तदलिकं प्रक्षिपति, तथैवं प्रक्षिप्यमाणमन्तर्मुहूर्तेन निःशेषं क्षीणम् । अर्धस्तनस्थितिदलिकं च यदि नपुंसकवे-
- 20 देन क्षपकश्रेणिमारूढस्ततोऽनुमवर्तः क्षपयति, अन्यथा त्वावलिकामात्रं तद्भवति, तच्च वेद्यमानासु प्रकृतिषु स्विन्नसंक्रमेण संक्रमयति । तदेवं क्षपितो नपुंसकवेदः । ततोऽन्तर्मुहूर्तेन स्त्रीवेदोऽप्यनेनैव क्रमेण क्षिप्यते, ततः षट् नोकषायान् युगपत्क्षपयितुमारभते, ततःप्रभृति च तेषामुपरितनस्थितिगतं दलिकं न पुनरुपवेदे संक्रमयति किन्तु संव्वलनक्रोध एव, एतेऽपि च पूर्वोक्तविधिना क्षिप्यमाणा अन्तर्मुहूर्तेन निःशेषं क्षीणास्तत्समय एव च

१. यदि स्वर्गे नरके वा गच्छति तदा स्वर्गमवान्तरितो नरकमवान्तरितो वा तृतीयमवे मोक्षमुपयाति, यदि द्वितीयक्षयमनुष्येषु चोत्पद्यते तदावर्धमसंख्येयवर्षायुष्केष्वेव, न संख्येयवर्षायुष्केषु, ततस्तस्मानन्तरं देवभवं ततश्च्युत्वा मनुष्यमयं ततो मोक्षं यातीति चतुर्थमवे मोक्षमयम् । इदञ्च प्रायिक, क्षीणवत्प्रकृत्य कृष्णस्य पथममवेऽपि मोक्षमवग्रवणात् । २. नपुंसकवेदेन श्रेणिमारूढवेदित्यर्थः ।

पुंवेदस्य 'बन्धोदयोदीरणान्यवच्छेदः, समयोनावलिकाद्विकषदं सुत्वाऽशेषदलिकक्षयश्च, ततोऽसाविदानीमवेदको जातः, क्रोधं च वेदयतस्तस्य क्रोधाद्याख्यास्यो विभागा भवन्ति, अश्वकर्णकरणाद्या किट्टिकरणाद्या किट्टिवेदनाद्या चेति, तत्राश्वकर्णकरणाद्यायां वर्त्तमानः प्रतिसमयमनन्तान्यपूर्वस्पर्षकानि चतुर्णामपि संव्वलनानामन्तरकरणादुपरितनस्थितौ करोति, अथ किमिदं स्पर्षकमुच्यते—इह तावदनन्तानन्तैः परमाणुभिर्निष्पन्नान् स्कन्धान् जीवः 5 कर्मतया गृह्णाति तत्र चैकैकस्मिन् स्कन्धे यः सर्वजघन्यरसः परमाणुस्तस्याऽपि रसः केवलि-प्रक्षया छिद्यमानः सर्वजीवेश्वरोऽनन्तगुणान् रसभागान् प्रयच्छति अपरस्तानप्येकाधिका-नन्यस्य द्व्यधिकानेवमेकोत्तरया वृद्ध्या तावन्नेवं यावदन्त्यपरमाणुरभयानन्तगुणान् सिद्धा-नन्तभागानाधिकान् रसभागान् प्रयच्छति, तत्र जघन्यरसा ये केचन परमाणवस्तेषां समुदा-यस्समानजातीयत्वादेका वर्गणेत्युच्यते, अन्येषां त्वेकाधिकरसभागयुक्तानां समुदायो द्वितीया 10 वर्गणा, अपरेषां तु त्र्यधिकरसभागयुक्तानां समुदायस्तृतीया वर्गणा, एवमनया दिशैकै-रसभागवृद्धानामणूनां समुदायरूपा वर्गणास्तिद्वानन्तभागकला अभयानन्तगुणा वाच्याः । एतासाञ्च समुदायः स्पर्षकमित्युच्यते । इत ऊर्ध्वमेकोत्तरया निरन्तरया वृद्ध्या प्रवर्धमानो-रसो न लभ्यते किन्तु सर्वजीवानन्तगुणैरेव रसभागैः, ततस्तेनैव क्रमेण ततःप्रवृत्ति-द्वितीयं स्पर्षकमारभ्यते, एवमेव च तृतीयमेवं तावद्वाच्चं यावदनन्तानि स्पर्षकानि, एतेभ्यः 15 एव वेदानीं प्रथमादिवर्गणा गृहीत्वा विशुद्धिप्रकर्षवशादनन्तगुणहीनरसाः कृत्वा पूर्ववत्स्पर्ष-कानि करोति, न चैवंभूतानि पूर्व कदाचनपि कृतानि ततोऽपूर्वाणीत्युच्यन्ते, अस्यां वात्स-कर्णकरणाद्यायां वर्त्तमानः पुंवेदं समयोनावलिकाद्विकेन कालेन क्रोधे गुणसंक्रमेण संक्रमयन् चरमसमये सर्वसंक्रमेण संक्रमयति, तदेवं क्षीणः पुंवेदः, अश्वकर्णकरणाद्यायाञ्च समाप्रायां किट्टिकरणाद्यायाञ्च वर्त्तमानश्चतुर्णामपि संव्वलनानामुपरितनस्थितदलिकस्य किट्टीः करोति, 20 किट्टयो नाम पूर्वस्पर्षकैश्चः प्रथमादिवर्गणा गृहीत्वा विशुद्धिप्रकर्षवशादत्यन्तहीनरसाः कृत्वा तासामेकोत्तरवृद्ध्यानेन वृहदन्तरालतया व्यवस्थापनम् । यथा वासामेव वर्गणानाम-सत्कल्पनयाऽनुमागभागानां शतमेकोत्तरादि वाऽऽसीत् तासामेव विशुद्धिप्रकर्षादनुभाग-भागानां दशकस्य पञ्चदशकादेश्च व्यवस्थापनमिति । एताञ्च किट्टयः परमार्थतोऽनन्ता अपि स्थूलजातिभेदापेक्षया द्वादश कल्पन्ते, एकैकस्य कृपायस्य तिस्रस्तिष्ठः, तद्यथा, प्रथमा 25

१. पुंवेदिन- आरम्भकस्यैतत् । यदा नपुंसकवेदी आरम्भकः तदा प्रथमं श्रीवेदनपुंसकवेदी युगपत्प्रपद्यति, तत्पक्षसमय एव पुंवेदहास्यवच्छेदः । ततः पुंवेदहास्यवच्छेद युगपत्प्रपद्यति । यदा श्रीवेदी आरम्भकः तदा प्रथमं नपुंसकवेदं ततस्त्रीवेदं लपयति तत्पक्षसमकालमेव च पुंवेदहास्यवच्छेदः, ततः पुंवेदहास्यपट्टकयो-युगपत्प्रपद्यति इति ॥ २. पुंवेदिन- इत्यर्थः ॥

- द्वितीया तृतीया च, एवं क्रोधेन क्षपकत्रेणि प्रतिपन्नस्य द्रष्टव्यम् । यदा तु मानेन प्रतिपद्यते तदोद्वलनाविधिना क्रोधे क्षपिते सति श्लेषाणां त्रयाणां पूर्वक्रमेण नव कीदृीः करोति, मायया चेत्प्रतिपन्नस्तर्हि क्रोधमानयोरुद्वलनविधिना क्षपितयोः सतोः श्लेषद्विकस्य पूर्वक्रमेण षट् कीदृीः करोति, यदि पुनर्लोभेन प्रतिपद्यते तत उद्वलनविधिना क्रोधत्रिके क्षपिते सति
- 5 लोभस्य किट्टित्रिकं करोति, एव किट्टिकरणविधिः ॥ किट्टिकरणाद्धायां निष्ठितायां क्रोधेन प्रतिपन्नः सन् क्रोधस्य प्रथमकिट्टिदलिकं द्वितीयस्थितिगतमाकुण्ड्य प्रथमस्थितिं करोति वेदयते च तावद्यावत्समयाधिकावलिकामात्रं श्लेषः । ततोऽनन्तरसमये द्वितीयकिट्टिदलिकं द्वितीयस्थितिगतमाकुण्ड्य प्रथमस्थितिं करोति वेदयते च तावद्यावत्समयाधिकावलिकामात्रं श्लेषः । ततस्तृतीयकिट्टिदलिकं द्वितीयस्थितिगतमाकुण्ड्य प्रथमस्थितिं करोति वेदयते च तावद्याव-
- 10' त्समयाधिकावलिकामात्रं श्लेषः, तिसृष्वपि चामूषु किट्टिवेदनाद्धासूपरितनस्थितिगतं दलिकं गुणसंक्रमेणापि प्रतिसमयसंख्येयगुणवृद्धिलक्षणेन संवृत्ते माने प्रक्षिपति, तृतीयकिट्टिवेदनाद्धायाश्चरमसमये संवृत्तक्रोधस्य बन्धोदयोदीरणानां युगपद्वयवच्छेदः, सत्कर्मापि च तस्य समयोनावलिकाद्विकबद्धं युक्त्वाऽन्यत्रास्ति सर्वस्य माने प्रक्षिप्तत्वात्, ततो मानस्य प्रथमकिट्टिदलिकं द्वितीयस्थितिगतमाकुण्ड्य प्रथमस्थितिं करोति वेदयते च तावद्यावदन्त-
- 15 मुहूर्तं, क्रोधस्यापि च बन्धादौ व्यवच्छिन्ने सति तस्य दलिकं समयोनावलिकाद्विकेन कालेन गुणसंक्रमेण संक्रमयन् चरमसमये सर्वं संक्रमयति, मानस्यापि च प्रथमकिट्टिदलिकं प्रथमस्थितीकृतं वेद्यमानं समयाधिकावलिकाश्लेषं जातं, ततो मानस्य द्वितीयकिट्टिदलिकं द्वितीयस्थितिगतमाकुण्ड्य प्रथमस्थितिं करोति वेदयते च तावद्यावत्समयाधिकावलिकामात्रं श्लेषः, ततस्तृतीयकिट्टिदलिकं द्वितीयस्थितिगतमाकुण्ड्य प्रथमस्थितिं करोति वेदयते च
- 20 तावद्यावत्समयाधिकावलिकामात्रं श्लेषः, तस्मिन्नेव च समये मानस्य बन्धोदयोदीरणानां युगपद्वयवच्छेदः, सत्कर्मापि च तस्य समयोनावलिकाद्विकबद्धमेव, श्लेषस्य क्रोधश्लेषस्येव मायायां प्रक्षिप्तत्वात्, ततो मायायाः प्रथमकिट्टिदलिकं द्वितीयस्थितिगतमाकुण्ड्य प्रथमस्थितिं करोति वेदयते च तावद्यावदन्तमुहूर्तं संवृत्तमानस्य च बन्धादौ व्यवच्छिन्ने सति तस्य दलिकं समयोनावलिकाद्विकेन कालेन गुणसंक्रमेण मायायां सर्वं प्रक्षिपति, मायाया अपि
- 25 च प्रथमकिट्टिदलिकं द्वितीयस्थितिगतं प्रथमस्थितीकृतं वेद्यमानं समयाधिकावलिकाश्लेषं जातं, ततो मायाया द्वितीयकिट्टिदलिकं द्वितीयस्थितिगतमाकुण्ड्य प्रथमस्थितिं करोति वेदयते च तावद्यावत्समयाधिकावलिकामात्रं श्लेषः, ततस्तृतीयकिट्टिदलिकं द्वितीयस्थितिगतमाकुण्ड्य प्रथमस्थितिं करोति वेदयते च तावद्यावत्समयाधिकावलिकामात्रं श्लेषः, तस्मिन्नेव च समये मायाया बन्धोदयोदीरणानां युगपद्वयवच्छेदः, सत्कर्मापि च तस्याः

समयोनावलिकाद्विकवद्धमात्रमेव, श्लेषस्य गुणसंक्रमेण लोभे प्रक्षिप्तत्वात् ततो लोभस्य प्रथमकिट्टिदलिकं द्वितीयस्थितिगतमाकुप्य प्रथमस्थितिं करोति वेदयते च तावद्यावदन्तर्मुहूर्तं, संव्वलनमायायाश्च वन्धादौ व्यवच्छिन्ने सति तस्या दलिकं समयोनावलिकाद्विकेन कालेन गुणसंक्रमेण लोभे सर्वं संक्रमयति, संव्वलनलोभस्य च प्रथमकिट्टिदलिकं प्रथमस्थितीकृतं वेद्यमानं समयाधिकावलिकामात्रं श्लेषं ज्ञातं, ततो लोभस्य द्वितीयकिट्टिदलिकं द्वितीयस्थिति- 5 गतमाकुप्य प्रथमस्थितिं करोति वेदयते च, तां च वेद्यमानस्तृतीयकिट्टिदलिकं गृहीत्वा सूक्ष्मकिट्टीः करोति तावद्यावद् द्वितीयकिट्टिदलिकस्य प्रथमस्थितीकृतस्य वेद्यमानस्य समयाधिकावलिकामात्रं श्लेषः, तस्मिन्नेव च समये संव्वलनलोभस्य वन्धव्यच्छेदो वादरकपायो- द्योदीरणाव्यवच्छेदोऽनिवृत्तिवादरसम्परायगुणस्थानकव्यवच्छेदश्च युगपज्जायते ततस्सूक्ष्म- किट्टिदलिकं द्वितीयस्थितिगतमाकुप्य प्रथमस्थितिं करोति वेदयते च तदानीमसौ सूक्ष्मसम्प- 10 राय ऋयते, पूर्वोक्ताश्चावलिकास्तृतीयकिट्टिगताः श्लेषीभूतास्सर्वा अपि वेद्यमानास्तु परप्रकृ- तिषु स्तिबुक्संक्रमेण संक्रमयति प्रथमद्वितीयकिट्टिगताश्च यथास्वं द्वितीयतृतीयकिट्ट्यन्तर्गता वेद्यन्ते, सूक्ष्मसम्परायश्च लोभस्य सूक्ष्मकिट्टीर्वेद्यमानः सूक्ष्मकिट्टिदलिकं समयोनावलिका- द्विकवद्धं च प्रतिमयं स्थितिघातादिभिस्तावत्क्षपयति यावत्सूक्ष्मसम्परायाद्वायाः संख्येया भागा गता भवन्त्येकोऽवशिष्यते, ततस्तस्मिन् संख्येये भागे संव्वलनलोभं सर्वापवर्त्तनयाऽ- 13 पवर्त्य सूक्ष्मसम्परायाद्वासमं करोति, सा च सूक्ष्मसम्परायाद्वाऽद्याप्यन्तर्मुहूर्त्तमाना, ततः प्रभृति च मोहस्य स्थितिघातादयो निवृत्ताः, श्लेषकर्मणान्तु प्रवर्त्तन्त एव, तां च लोभस्याप- वर्त्तितां स्थितिमुद्योदीरणाभ्यां वेद्यमानस्तावद्गतो यावत्समयाधिकावलिकामात्रं श्लेषः, तत उदीरणा स्थिता, तत उद्येनैव केवलेन तां वेदयते यावच्चरमसमयं, तस्मिन् चरमसमये ज्ञानावरणपञ्चकदर्शनावरणचतुष्कयः कीर्त्युच्चैर्गोत्रान्तरायपञ्चकरूपाणां षोडशकर्मणां वन्ध- 20 व्यवच्छेदः, मोहनीयस्योदयसत्ताव्यवच्छेदश्च भवति, ततोऽसौ क्षीणकपायो जायते, तस्य च श्लेषकर्मणां स्थितिघातादयः पूर्ववत्प्रवर्त्तन्ते यावत्क्षीणकपायाद्वायाः संख्येया भागा गता भवन्त्येकसंख्येयो भागोऽवतिष्ठते, तस्मिन् ज्ञानावरणपञ्चकान्तरायपञ्चकदर्शनावरण- चतुष्टयनिद्राद्विकरूपाणां षोडशकर्मणां स्थितिसत्कर्म सर्वापवर्त्तनयाऽपवर्त्य क्षीणकपायाद्वासमं करोति, केवलं निद्राद्विकस्य स्वस्वरूपापेक्षया समयन्यूनं सामान्यतः कर्मरूपतया तु तुल्यं, 25 सा च क्षीणकपायाद्वाऽद्याप्यन्तर्मुहूर्त्तमाना, ततः प्रभृति च तेषां स्थितिघातादयः स्थिताः, श्लेषापान्तु भवन्त्येव, तानि च षोडशकर्मणि निद्राद्विकहीनानि उद्योदीरणाभ्यां वेद्यमा- नस्तावद्गतो यावत्समयाधिकावलिकामात्रं श्लेषः, तत उदीरणा निवृत्ता, तत आवलिकामात्रं यावदुद्येनैव केवलेन तानि वेदयते यावत्क्षीणकपायाद्वाया द्विचरमसमयम्, तस्मिन् द्विचर-

- मसमये निद्राद्विकं स्वरूपसत्तापेक्षया क्षीणं, चतुर्दशानां च प्रकृतीनां चरमसमये क्षयः, ततोऽनन्तरसमये केवली जायत इति क्षपकश्रेणिः ॥ अथोपशमश्रेणिस्तदारम्भकोऽप्रमत्त-संयत एव, उपशमश्रेणिपर्यवसाने त्वप्रमत्तप्रमत्तसंयतदेशविरताविरतानामन्यतमो भवति, अन्ये त्वविरतदेशविरतप्रमत्ताप्रमत्तसंयतानामन्यतमोऽनन्तानुबन्धिनः कषायानुपशमयति
- 5 दर्शनत्रिकादिकं तु संयम एव वर्त्तमान इत्याहुः । तत्र प्रथममनन्तानुबन्धिनामुपशमनाऽभिधीयते, अविरतादीनामन्यतमोऽन्यतमस्मिन् योगे वर्त्तमानस्तेजःपञ्चशुद्धलेद्यान्यतमलेद्या-शुक्तः साकारोपयोगयुक्तोऽन्तःसागरोपमकोटीकोटिस्थितिस्तत्कर्मा करणकालात्पूर्वमभ्यन्तर्मुहूर्त्तथावद्विशुद्धमानचित्तसन्ततिरवतिष्ठते, तथावतिष्ठमानश्च परावर्त्तमानाः प्रकृतीः शुभा एव बध्नाति, नाऽशुभाः, प्रतिसमयञ्चाऽशुभानां कर्मणामनुभागमनन्तगुणहान्या करोति
- 10 शुभानाञ्चाऽनन्तगुणवृद्ध्या, स्थितिवन्धेऽपि च पूर्णे सत्यन्यं स्थितिवन्धं पूर्वपूर्वस्थितिः बन्धापेक्षया पत्योपसासंख्येयभागहीनं करोति, पूर्णे चान्तर्मुहूर्त्ते क्रमेण प्रत्येकमान्तर्मुहूर्त्तकानि त्रीणि यथाप्रवृत्त्यादीनि करणानि करोति, चतुर्थी तूपशमादां, करण-बन्धन्यसा च सर्वापि कर्मप्रकृतेरवसेया, अनिवृत्तिकरणाद्याश्च संख्येयेषु भागेषु गतेषु एकस्मिन् भावेऽवतिष्ठमानेऽनन्तानुबन्धिनामधस्तादावलिकामात्रं युक्त्वाऽन्तर्मुहूर्त्तमान-
- 15 मन्तरकरणमभिनवस्थितिवन्धाद्वासमेनान्तर्मुहूर्त्तेन करोति, अन्तरकरणद्विकं चोत्कीर्षमाणं बध्यमानासु परप्रकृतिषु प्रक्षिपति प्रथमस्थित्यावलिकगतं च दलिकं स्तिवुकसंक्रमेण वेद्यमानासु परप्रकृतिषु प्रक्षिपति, अन्तरकरणे च कृते द्वितीयसमयेऽनन्तानुबन्धिनामुपरितनस्थितिवदलिकमुपशमयितुमारभते, तथा हि प्रथमसमये स्तोकं, द्वितीयसमये ततोऽसंख्यातगुणं, तृतीयसमयेऽपि ततोऽसंख्येयगुणं यावदन्तर्मुहूर्त्तेन साकल्यतोऽनन्तानुबन्धिन
- 20 उपशमिता भवन्ति, उपशमना नाम यथा रेणुनिकरः सलिलबिन्दुनिबहैरभिषिच्यभिषिच्य ब्रूषणादिभिर्निकुट्टितो नित्यन्दो भवति तथा कर्मरेणुनिकरोऽपि विशुद्धिवारिपूरेण परिषिच्य परिषिच्यनिवृत्तिकरणरूपद्रूषणनिकुट्टितः संक्रमणोदयोदीरणाविधत्तनिकाचनकरणानामयोग्यो भवति, अन्ये त्वनन्तानुबन्धिनामुपशमनां न मन्यन्ते किन्तु विसंयोजनां-क्षपणां, सा च

१. या. प्रकृतयोऽन्यस्या प्रकृतेर्वन्धमुदयं वा विनिवार्य स्वकीयं बन्धमुदयमुदयं वा दर्शयन्ति ता-परावर्त्तमानाः । तत्र ज्ञानावरणपञ्चमन्तरायपञ्चकं दर्शनावरणचतुष्टयं पराघाततीर्थकरोक्तासमिध्यात्वमय-क्षुत्वागुरुत्तूपघातनिर्माणैर्बध्मवर्णादिबध्मवर्णनिर्माणे चेत्येकोवैश्वर्यप्रकृतयो बन्धमुदयव्याधित्वापरावर्त्तमानाः, आसा बन्धस्योदयस्य वा शेषप्रकृतिमिवैष्यमानाभिर्वेद्यमानाभिर्वा हन्तुमशक्यत्वात् । येषा बन्ध-माश्रित्यैकनवतिसंख्या उदयापेक्षया सम्यक्त्वसम्बन्धिभ्यामन्तर्मुहूर्त्तसंज्ञितवति परावर्त्तमाना ॥ योदश कषाया निद्रापञ्चकं च स्तोदये सजातीयप्रकृत्युदयनिरोधात्परावर्त्तमानाः स्थिरशुभास्थिराशुभप्रकृतयो बन्धं प्रति परावर्त्तमाना ॥ इतरास्तु बन्धोदयान्मापि परावर्त्तमाना इति ॥

प्रगोबोका, संप्रति दर्शनत्रिकस्योपशमना भण्यते, इह क्षायोपशमिकसम्यग्दृष्टिः संयमे वर्तमानोऽन्तर्मुहूर्त्तेन दर्शनत्रिकमुपशमयति, उपशमवञ्च पूर्वोक्तकरणत्रयनिर्वर्तनेन विशुद्धया वर्धमानोऽनिवृत्तिकरणाद्वया असंख्येयेषु भागेषु गतेष्वन्तरकरणं करोति, तत्र कुर्वन् सम्यक्त्वस्य प्रथमस्थितिमन्तर्मुहूर्त्तमानां स्थापयति मिथ्यात्वमिश्रयोश्चावलिकामात्रं उत्कीर्यमाणञ्च दलिकं त्रयाणामपि सम्यक्त्वस्य प्रथमस्थितौ प्रक्षिपति, मिथ्यात्वमिश्रयोः प्रथमस्थितिद- 5 लिकं सम्यक्त्वस्य प्रथमस्थितिदलिकमध्ये स्तिबुकसंक्रमेण संक्रमयति, सम्यक्त्वस्य पुनः प्रथमस्थितौ विपाकालुभवतः क्रमेण क्षीणायामुपशमसम्यग्दृष्टिर्भवति, उपरितनदलिकस्य चोपशमना त्रयाणामपि मिथ्यात्वादीनामनन्तानुवन्धिनामुपरितनस्थितिदलिकस्येवावसेया, एवमुपशान्तदर्शनत्रिकः प्रमत्ताप्रमत्तपरिवृत्तिज्ञानानि कृत्वा चारित्रमोहमुपशमयितु- कासः पुनरपि यथाप्रवृत्त्यादीनि त्रीणि करणानि करोति, केवलमिह यथाप्रवृत्तिकरण- 10 मप्रमत्तगुणस्थानेऽपूर्वकरणश्चापूर्वकरणगुणस्थाने अनिवृत्तिकरणश्चानिवृत्तिबाधरसंपरायगुण- स्थानके अपूर्वकरणे च स्थितिघातादिभिर्विशुद्धय ततोऽनन्तरसमयेऽनिवृत्तिकरणे प्रविशति, अनिवृत्तिकरणाद्वयाच्च संख्येयेषु भागेषु गतेषु दर्शनेसप्तवर्जितानामेकविंशतेर्मोहनीयप्रकृती- नामन्तरकरणं करोति, तत्र अस्य वेदस्य संख्यलनस्य चोद्योऽस्ति तयोः स्तोदयकालमानां प्रथमस्थितिं करोति घोषणान्वेकादशकपायाणामष्टानां च नोकपायाणामावलिकामात्रं, 15 वेदत्रिकसंख्यलनचतुकोद्यकालमानमन्तरकरणगतदलिकप्रक्षेपस्वरूपञ्च कर्मप्रकृतिं त्रीकातोऽवसेयम्, अन्तरकरणञ्च कृत्वा ततो नपुंसकवेदमन्तर्मुहूर्त्तेनोपशमयति, तथाहि प्रथमसमये स्तोत्रं, द्वितीयसमये ततोऽसंख्येयगुणं, एवञ्च प्रतिसमयसंख्येयगुणं तावदुपशमयति यावच्च रमसमयं, परप्रकृतिषु च प्रतिसमयमुपशमितदलिकापेक्षया तावदसंख्येयगुणं प्रक्षिपति यावद् द्विचरमसमयम्, चरमसमये तूपशम्यमानं दलिकं परप्रकृतिषु संक्रम्यमाणदलिका- 20 पेक्षयाऽसंख्येयगुणं द्रष्टव्यम् । उपशान्ते च नपुंसकवेदे स्त्रीवेदं प्रागुक्तविधिनाऽन्तर्मुहूर्त्तेनोपशमयति, ततोऽन्तर्मुहूर्त्तेन हास्यादिषट्कं तस्मिंश्चोपशान्ते तत्समयमेव पुनरुपवेदस्य

१. अनन्तालुपनिवर्णना द्वादशाना कथायाणा नव नोकपायाणामित्यर्थः ॥ २. स्त्रीवेदनपुंसक- वेदयोः सप्तकालसर्वस्तोकः, स्वस्थाने तु परस्परं तुल्य तत् पुरुषवेदस्य संख्येयगुणं तत्तत्संख्यलन- शोषस्य विशेषाधिकः, ततोऽपि संख्यलनभावस्य विशेषाधिकः, ततोऽपि संख्यलनपायास्ततोऽपि संख्यलनलोमस्येति स्तोदयकालप्रमाणं वेदम् । अन्तरकरणसत्कदलिकप्रक्षेपविधियं येषां कर्मणा तदानीं बन्ध सद्यश्च विद्यते तेषामन्तरकरणसत्कदलिकं प्रथमस्थितौ द्वितीयस्थितौ च प्रक्षिपति, यथा पुरुषवेदाल्ल पुरुषवेदस्य । येषां केवलमुद्य एव तेषामन्तरकरणसत्कदलिकं प्रथमस्थितावेव प्रक्षिपति, यथा स्त्रीवेदस्य । येषाम्ना केवलं बन्ध एव तेषां तदलिकं द्वितीयस्थितावेव प्रक्षिपति, यथा संख्यलनलोमोवाहट्टसंख्यलनमानादीनाम् । येषां पुनर्न बन्धो नाप्युदयेत्या दलिकं परप्रकृतौ प्रक्षिपति यथा द्वितीयवृत्तीकथायाणामिति ॥

- बन्धोदयोदीरणव्यवच्छेदः, ततः समयोनावलिकाद्विकेन पुंवेदमुपशमयति, ततो युग-
पदन्तर्मुहूर्तमात्रेणाप्रत्याख्यानप्रत्याख्यानवरणक्रोधौ, तदुपशान्तौ च तत्समयमेव संव्वलन-
क्रोधस्य बन्धोदयोदीरणव्यवच्छेदः, तत्समयोनावलिकाद्विकेन संव्वलनक्रोधमुपशमयति
ततोऽन्तर्मुहूर्तैनाऽप्रत्याख्यानप्रत्याख्यानवरणमानौ युगपदुपशमयति, तदुपशान्तौ च तत्स-
मयमेव संव्वलनमानस्य बन्धोदयोदीरणव्यवच्छेदः, तत्समयोनावलिकाद्विकेन संव्वलन-
मानमुपशमयति, ततो युगपदन्तर्मुहूर्तैनाऽप्रत्याख्यानप्रत्याख्यानवरणमाये उपशमयति, तदुप-
शान्तौ च तत्समयमेव संव्वलनमायाया बन्धोदयोदीरणव्यवच्छेदः, ततोऽसौ लोभवेदको
जातः, लोभवेदनाद्यायाश्च त्रयो विभागास्तद्यथा—अश्वकर्णकरणाद्वा किट्टिकरणाद्वा किट्टिवेद-
नाद्वा च, तत्राश्वयोर्द्वयोस्त्रिभागायोर्वर्त्तमानः संव्वलनलोभस्य द्वितीयस्थितेः सकाशाद्लिकमा-
10 कृष्य प्रथमस्थितिं करोति वेदयते च, अश्वकर्णकरणाद्यायाश्च वर्त्तमानः प्रथमसमय एव ग्रीनपि
लोभानप्रत्याख्यानप्रत्याख्यानवरणसंव्वलनरूपान् युगपदुपशमयितुमारभते । विभुद्वया वर्ष-
मानश्चापूर्वाणि स्वर्धकानि करोति संव्वलनमायायाश्च बन्वाद्दौ व्यवच्छिन्ने सति ततः समयो-
नावलिकाद्विकेन संव्वलनमायायामुपशमयति, एवमश्वकर्णकरणाद्यायां गतायां किट्टिकरणाद्यायां
प्रविशति, तत्र च पूर्वस्पर्धकेभ्योऽपूर्वस्पर्धकेभ्यश्च द्वितीयस्थितिगतं दलिकं गृहीत्वा प्रतिसमय-
15 मनन्ताः किट्टीः करोति । किट्टिकरणाद्यायाश्चरमसमये युगपदप्रत्याख्यानप्रत्याख्यानवरणलो-
भादुपशमयति तदुपशान्तौ च तत्समयमेव संव्वलनलोभबन्धव्यवच्छेदो बाह्वरसंव्वलनलोभो-
दयोदीरणव्यवच्छेदश्च, ततोऽसौ सूक्ष्मसंपरायो भवति, तथा चोपरितनस्थितेः सकाशात्क-
तिपयाः किट्टीः समाकृष्य प्रथमस्थितिं सूक्ष्मसंपरायाद्वातुल्यां करोति वेदयते च, सूक्ष्मस-
ंपरायाद्वा चाऽन्तर्मुहूर्तमाना, शेषं च सूक्ष्मं किट्टीकृतं दलिकं समयोनावलिकाद्विकबद्धं
20 चोपशमयति, सूक्ष्मसम्परायाद्वायाश्च चरमसमये संव्वलनलोभ उपशान्तो भवति, ततोऽ-
नन्तरसमयेऽसावुपशान्तमोहो भवति, स च जघन्येनैकसमयमुत्कर्षतोऽन्तर्मुहूर्तं यावदुप-
तिष्ठते तत ऊर्ध्वं नियमादसौ प्रतिपतति, प्रतिपातश्च द्विधा भवक्षयेणाद्वाक्षयेण च, तत्र
भवक्षयो म्रियमाणस्य, अद्वाक्षय उपशान्ताद्वायां समाप्तायां । अद्वाक्षयेण च प्रतिपतत्
यथैवारूढस्तथैव प्रतिपतति, यत्र यत्र बन्धोदयोदीरण व्यवच्छिन्नास्तत्र तत्र प्रतिपतता
25 सता तेन ता अद्वाक्षयेणारभ्यन्त इति यावत्, प्रतिपतंश्च तावत्प्रतिपतति यावत्प्रमत्तसंयत-
गुणस्थानं, कश्चिर्पुनस्ततोऽप्यघस्तनं गुणस्थानद्विकं याति कौऽपि सास्वादनभावमपि, यः

१. पञ्चानुपूर्व्यां पतित प्रमत्तगुणस्थानमागच्छ तत्र विश्रम्य प्रमत्ताप्रमत्तगुणस्थानकयो प्रभूतानि
सहस्रानि यावत्परिवृत्ती कृत्वा कश्चिद्देशविरताविरतसम्पददृष्टिगुणस्थानद्विकमपि गच्छेदिति भावः । २. येषां
मतेनाऽनन्तावुपशान्तामुपशमना भवति तेषां मतेन कश्चित्सास्वादनभावमपि गच्छेदिति भावः ॥

पुनर्भवक्षयेण प्रतिपत्ति स नियमादनुत्तरविमानसर्वार्थसिद्धवासिपूतपद्यते, उत्पन्नश्च प्रथम-
समय एव सर्वोपपत्ति बन्धनादीनि करणानि प्रवर्त्तयतीति विशेष इत्युपशमश्रेणिः ॥
अस्मिन्नष्टमगुणस्थाने जीवः निद्राद्विकल्पद्विकल्पश्चेन्द्रियत्वप्रशस्तविहायोगतिप्रसन्नवकवैक्रिया-
हारकतैजसकार्मणवैक्रियाङ्गोपाङ्गाहारकाङ्गोपाङ्गाद्यसंस्थाननिर्माणतीर्थकृत्स्ववर्णचतुष्कागुरुलघू-
पघातपराघातोच्छ्वासरूपद्वित्रिशस्त्रकृतिव्यवच्छेदात् षड्विंशतिबन्धकः । अन्यसंहननत्रिकस- ४
न्यक्तबोध्यव्यवच्छेदाद् द्वासप्ततेर्वेदयिता, अष्टत्रिंशदधिकज्ञतत्तत्ताकश्च भवति ॥

अधुना नवमं गुणस्थानमाचष्टे—

अन्योऽन्याध्यवसायस्थानव्यावृत्त्यभावविशिष्टसूक्ष्मसम्परायापेक्ष-
स्थूलकषायोदयवत्स्थानमनिवृत्तिकरणगुणस्थानम् । अन्तर्मुहूर्त्तकालमेतत् ।
अत्रस्थोऽपि द्विविधः क्षपक उपशमकश्चेति । क्षपकश्रेणिस्थः क्षपकः, अयं 10
दर्शनावरणीयप्रकृतित्रिकं नामप्रकृतित्रयोदशकं मोहनीयप्रकृतिविंशति-
ञ्चात्र क्षपयति । उपशमश्रेणिस्थ उपशमकः । मोहनीयप्रकृतिविंशतिमे-
वोपशमयत्ययम् ॥

अन्योऽन्येति । युगपदेव यत्स्थानप्रविष्टानामनेकेषामपि जीवानां परस्पराध्यवसायस्था-
नानि न व्यावृत्त्यन्ते तथा सूक्ष्मसम्परायापेक्षया यत्र स्थूलकषायोदयो भवेत् तादृशम- 15
निवृत्तिकरणगुणस्थानमित्यर्थः । युगपदेतद्गुणस्थानं प्राप्तानामनेकेषामपि जीवानामन्योऽन्य-
मध्यवसायस्थानस्य निवृत्तिर्नास्ति यत्र, यदीयगुणस्थानाद्वायामान्तमौहूर्त्तिकयां प्रथमसमया-
वारम्य प्रतिसमयमनन्तरगुणविशुद्धं यथोत्तरमध्यवसायस्थानं भवति, यावन्तश्चाऽन्तर्मुहूर्त्ते
समयास्तावन्त्येवाऽध्यवसायस्थानानि तत्प्रविष्टानां भवन्ति ताऽधिकानि, एकसमयप्रविष्टानां
सर्वेषामप्येकाध्यवसायस्थानत्वात्, तथा सूक्ष्मकिट्टीकृतकषायोदयापेक्षया स्थूलः कषायोदयो 20
भवति तादृशमनिवृत्तिकरणगुणस्थानमिति भावः । अस्त्योत्कृष्टकालसाह—अन्तरिति । जघन्य-
तस्त्वेकस्समयः । अत्रापि जीवद्वैविध्यं दर्शयति—अत्रस्थोऽपीति । क्षपकस्वरूपमाह—क्षपकेति ।
कषायाष्टकादीनां क्षपयितेत्यर्थः । काः कर्मप्रकृतीः क्षपयतीत्यत्राह—अयमिति । दर्शना-
वरणीयत्रिकमिति, निद्रानिद्राप्रचलाप्रचलास्त्वानर्द्धिरूपमित्यर्थः, नामेति, नरकद्विकृतिर्विद्वि-
कसाधारणोद्योतसूक्ष्मनामैकद्वित्रिचतुरिन्द्रियजात्यातपस्थावररूपमित्यर्थः । मोहनीयेति, अ-
प्रत्याख्यानप्रत्याख्यानकषायनपुंसककीवेदहास्वरत्नरतिमयशोकजुगुप्सापुरुषवेदसंज्वलनक्रोध- 25

१. देवायुर्वज्रायुर्वन्दे उपशमश्रेणारोहणामावादिति भावः ॥

मानमायारूपमित्यर्थः । उपशमकरूपमाह—उपशमेति । कपायाष्टकादीनामुपशमयितेत्यर्थः । मोहनीयेति । अग्रत्याख्यानग्रत्याख्यानसंज्ञकनकोषमानमायाऽग्रत्याख्यानप्रत्याख्यानलोभहा-
स्यषट्पदेद्वयरूपविंशतिप्रकृतिमेवेत्यर्थः । अत्रस्थो जीवो हास्यरत्नरतिमयशोकजुगुप्साव्यव-
च्छेदाद् द्वाविंशतेर्वन्धकः । अत्र पञ्चविंशतिप्रकृतिभ्यो हास्यादिषट्पदप्रकृतिविगमे विंशतेरवशेषा-
५ द्यपि द्वाविंशतेर्वन्धकत्वमनुपपन्नं तथापि नानाजीवापेक्षया तथोक्तिः, एकजीवापेक्षया तु
चतसृणामेवापगमः । हास्यषट्पदोदयव्यवच्छेदाच्च षट्पदेवेद्विधा, व्युत्तरज्ञतसत्ताकश्च, माना-
न्तपञ्चविंशत्यकृतिसत्ताव्यवच्छेदात् ॥

साम्प्रतं वृक्षं गुणस्थानस्वरूपमाह—

मोहनीयविंशतिप्रकृतीनां शमनात् क्षयाद्वा सूक्ष्मतया लोभमात्राव-
१० स्थानस्थानं सूक्ष्मसम्परायगुणस्थानम् । अन्तर्मुहूर्त्तमानमेतत् ॥

मोहनीयेति । विंशतिप्रकृतिरूपे मोहे शान्ते शीघ्रे वा सूक्ष्मलक्षणभूतातिदुर्लभसं-
व्वलनलोभमात्रावस्थानस्य स्थानमित्यर्थः, शमनात् क्षयादिति पदार्थ्यामत्रत्योऽपि जीवः
क्षपक उपशमकश्चेति द्विविध इति सूचितम् । अत्र क्षपकश्रेण्या समाम्रित उपशमश्रेण्या
समागतश्च संव्वलनलोभं क्रमेण क्षपयत्युपशमयति चेत्यर्थः । सूक्ष्मतयेति—अनिद्वितीयादरेण
१५ किद्विकृतत्वादिति भावः । अस्य कालनियममाह—अन्तरिति । उपशान्तकषायस्तु सन्व्वलनलो-
भमुपशमय्यैकादशगुणस्थानं यातीति । क्षपकस्तु लोभं क्षपयित्वोर्ध्वं द्वावृक्षगुणस्थानं यातीति
च विज्ञेयम् । सूक्ष्मसम्परायाद्वाचरमसमये तस्य लोभस्य क्षयो बोधशमो वा भवतीति
विभावनातोऽन्तर्मुहूर्त्तमानमुक्तम्, अत्रस्थो जीवः पुनरेदसंवलनचतुष्कबन्धव्यवच्छेदात्सप्त-
द्व्यक्षकर्मप्रकृतेर्वन्धकः, त्रिवेदत्रिसंवलनोदयव्यवच्छेदात् षडेवेद्विधा, मायासत्ताव्यवच्छेदाद्
१५ द्युत्तरज्ञतसत्ताकश्च ॥

२० उपशमश्रेणिद्वारा समायातस्योपशान्तसंवलनलोभस्य प्रार्थ्य गुणस्थानमेकादशमाह—

उपशमश्रेण्या सर्वकषायाणामुदयायोग्यतया व्यवस्थापनस्थानमुप-
शान्तमोहगुणस्थानम् । अत्राष्टाविंशतिमोहनीयप्रकृतीनामुपशमो भवति,
उपशान्तमोहस्तूत्कर्षेणाऽन्तर्मुहूर्त्तकालमत्र तिष्ठति । तत् ऊर्ध्वं निय-
२५ मादसौ प्रतिपतति । चतुर्वारं भवत्यासंसारमेषा श्रेणिः ॥

उपशमश्रेणेति । उपशमश्रेण्या सर्वेषां क्रोधादीनां कषायाणां विद्यमानानामपि भस्म-

कृच्छ्राग्निरिव संक्रमणोद्वर्त्तनादिकरणाद्योग्यतया यत्र व्यवस्थापनं तादृशमुपशान्तमोहगुण-
 स्थानमित्यर्थः, इदमेव चोपशान्तकषायवीतरागकृच्छ्रास्वगुणस्थानमित्युच्यते, क्रोधमानमाया-
 लोभोदयविगमात्, ज्ञानावरणीयादिघातिकर्मोदयावस्थानाच्च । सूक्ष्मस्यापि संव्वलनलोभस्य
 सर्वथोपशमनादष्टाविंशतिमोहनीयप्रकृतीनामुपशमो जात इत्याख्येनाह—अत्रेति । एतद्गुण-
 स्थान उपशमयितुस्तिथितकालनियममाह—उपशान्तमोहस्त्विति । जघन्येनैकस्समय इत्यपि 5
 बोध्यम् । अन्तर्मुहूर्त्तानन्तरमसौ क यातीत्यत्राह—तत ऊर्ध्वमिति । उपशान्तस्यावश्यमुदय-
 नियमेनोदिते च चारित्रमोहनीये क्यवत्येवेति भावः । ननुपशमश्रेणिरिकेनासंसारं कतिवारं
 कर्तुं शक्यत इत्यत्राह—चतुर्वारमिति । एकस्मिन् भवे तूत्कर्षतो द्वौ वारातुपशमश्रेणि
 प्रतिपद्यते परन्तु तस्य नियमेन तस्मिन् भवे न क्षपकश्रेणिः, यस्त्वेकवारमुपशमश्रेणिं प्रति-
 पद्यते तस्य क्षपकश्रेणिर्भवेदपि, आगमाभिप्रायेण तु एकस्मिन् भवे एकामेव श्रेणिं प्रतिपद्यते 10
 इति श्येयम् । ननुपशमश्रेणिमधिरतादय एवारभन्ते ते च यथासम्भवं मिथ्यात्वानन्तानुबन्ध-
 प्रत्याख्यानप्रत्याख्यानारणानामुपशमाद्भवन्ति, अन्यथा तेषामुदये सम्यक्त्वाविलाम एव
 न स्यात् ततः कथमिवानीमुपशमस्तेषामुच्यत इति चेन्न पूर्वं हि तेषां क्षयोपशम एवासीत्
 नोपशमस्तत्तद् इदानीमुपशमः क्रियते । ननु क्षयोपशमोऽप्युदिते कर्मांशे क्षीणोऽनुदिते चोप-
 शान्ते भवति उपशमोऽपि चैवन्मूत इति तयोर्विशेषाभाव इति चेन्न क्षयोपशमे तदावार- 15
 कस्य कर्मणः प्रदेशतोऽनुभवनात्, उपशमे तु सर्वथा तदभावात्, ननु यदि सत्यपि क्षयोपशमे
 मिथ्यात्वानन्तानुबन्धादिकषायाणां प्रदेशानुभवोऽस्ति तर्हि कथं न सम्यक्त्वादिगुण-
 विघातः, तदुदये नियमेन सतोऽपि सम्यक्त्वादेरपगमात्, यथा साक्षादनसम्यग्दृष्टेरिति
 चेन्न प्रदेशानुभवस्य मन्दानुभावत्वात्, मन्दानुभावो ह्युदयो न स्वाचार्यगुणविघातमाधानु-
 मलम्, यथा चतुर्ज्ञानिनो मतिज्ञानावरणादीनां विपाकतोऽप्युदयः । तथाहि मतिज्ञानावरणा- 20
 दिकं कर्म ध्रुवोदयं ध्रुवोदयत्वाच्चाऽवश्यं विपाकतोऽनुभवनीयं, विपाकानुभवापेक्षयैव ध्रुवो-
 दयत्वाभिधानात्, अथ च तत्सकलचतुर्ज्ञानिनो न मत्तादिज्ञानविघातकृद् भवति, तदुदयस्य
 मन्दानुभावत्वात्, तद्यदि विपाकतोऽप्यनुभूयमानं मन्दानुभावोदयत्वाच्च स्वाचार्यगुणविघाताय
 प्रभवति, तदा प्रदेशतोऽनुभूयमानमनन्तानुबन्धाद्यपि सुतरां तद्गुणविघाताय न भविष्यति,
 तदुदयस्यातीव मन्दानुभावत्वादिति ॥ अत्रस्थो जीव एकप्रकृतेर्वन्धकः, एकोनपष्टिप्रकृतेर्वेद- 25
 यिता, अष्टचत्वारिंशदधिकशतसत्ताकश्च भवेदिति ॥

अथ क्षपकश्रेणिमाश्रितस्य किट्टीकृतसंव्वलनलोभस्य ततः प्राप्तं स्थानं द्वादशमाचष्टे—

क्षपकश्रेण्या कषायनिस्सत्तापादकं स्थानं क्षीणमोहगुणस्थानम् । क्ष-
पकश्रेणिश्चाभवमेकवारमेव भवति । एतदनन्तरमेव सकलत्रैकालिकव-
स्तुस्वभावभासककेवलज्ञानावाप्तिः । आन्तर्मौहूर्तिकमिदम् ॥

- क्षपकश्रेण्येति । क्षपकश्रेण्या कषायाणां सर्वेषां यत्र सत्ताराहित्यकरणं तादृशं
5 स्थानं क्षीणमोहगुणस्थानमित्यर्थः, अस्याः श्रेण्या आभवमेकैव संभव इत्याह—क्षपक-
श्रेणिश्चेति—अत्र चोपान्त्यसमये निद्राप्रचले क्षीणमोहस्यान्त्यसमये च चक्षुर्दर्शनावरणादि
दर्शनचतुष्कज्ञानावरणपञ्चकान्तरायपञ्चकानि क्षपयति, ततोऽशेषसामान्यविशेषावभासिकेव-
लज्ञानवान् भवतीत्याह—एतदनन्तरमेवेति । कालमानमस्याह—आन्तरिति । एतद्गुणवर्ती
6 जीवो दर्शनचतुष्कज्ञानावरणान्तरायदशकोषैर्गौत्रयशोरूपषोडशबन्धव्यवच्छेदादेकस्य सात-
10 वेदत्रीयस्य बन्धकः, संवलनलोभर्षमनाराचनाराचोदयव्यवच्छेदात्सप्तपञ्चाशत्प्रकृतेर्वेदयिता,
लोभसत्ताक्षपकत्वादेकोत्तरशतसत्ताकश्च भवति । तथा चतुर्थगुणस्थान एकप्रकृतेः पञ्चम
एकस्याः सप्तमेऽष्टां नवमे षट्त्रिंशत्प्रकृतीनां द्वादशे सप्तदशप्रकृतीनां क्षय इति कृत्वा
क्षीणमोहान्ते त्रिषष्टिप्रकृतीनां स्थितिक्षयः शेषाः पञ्चाशीतिप्रकृतयो जरद्वयप्रायाः सयोगि-
11 गुणस्थाने भवन्तीति ॥

- 15 अधुना त्रयोदशं गुणस्थानमाह—

योगत्रयवतः केवलज्ञानोत्पादकं स्थानं सयोगिगुणस्थानम् । इदञ्चो-
त्कृष्टतो देशोनपूर्वकोटिप्रमाणम् । जघन्यतोऽन्तर्मुहूर्तम् ॥

- योगत्रयवत इति । मनोवाक्काययोगात्मकयोगत्रयवतः केवलज्ञानोद्भवप्रयोजकस्थान-
मित्यर्थः । योगो नाम वीर्यान्तरायक्षयक्षयोपशमसमुद्भूतलब्धिविशेषाविर्भूतो जीवस्य वीर्य-
20 विशेषः स्थामोत्साहपराक्रमचेष्टाशक्तिसामर्थ्यादिपर्यायः । स द्विविधः, सकरणोऽकरणश्चेति ।
ज्ञेयहृदयेष्वखिलवस्तुषूपयुखानस्य केवलिनः केवलज्ञानदर्शनयोर्गोऽसावप्रतिषो वीर्यविशेषः
सोऽकरणः, स नात्र विवक्षितः । मनोवाक्कायकरणको योगस्त्वत्र विवक्षितः, तैर्योगै-
रुपेतः केवली सयोगिकेवलीत्युच्यते, केवलिनोऽपि मनोवाक्कायजा योगा भवन्ति । तत्र

१. नारकायुषः स्थित्यभावः । २. तिर्यगायुषः स्थित्यभावः । ३. दर्शनमोहनीयसप्तकस्य क्षयः देवा-
युषश्च स्थित्यभावः । ४. नरकतिर्यग्द्विकसाधारणोद्योतसहस्रविकल्बित्रिकैकेन्द्रियनातिस्थानादित्रिकातपस्यावर-
मध्यमाष्टकषायनपुसकजीवेदहास्यादिषट्पुंवेदसंवलनकोषमानसायानामित्यर्थः । ५. संवलनलोभनिद्राद्विक-
ज्ञानान्तरायदशदर्शनावरणीयचतुष्कक्षयः कर्मग्रन्थे तु संवलनलोभस्य दशमान्ते क्षयः ॥

काययोगो गमनागमननिमेषोन्मेषाविषु । बाह्योगो धर्मदेशनादिषु । मनोयोगोऽनुत्तरदेवैर्मनः-
 पर्यववद्भिर्वा मनसा पृष्टस्य मनसैव देशनायां, ते हि भगवत्पुत्राणि मनोद्रव्याणि अव-
 धिज्ञानेन मनःपर्यवज्ञानेन वा पश्यन्ति, दृष्ट्वा च ते विवक्षितवस्त्वालोचनाकारान्यथाऽनु-
 पपत्त्याऽलोकस्वरूपादिकमपि बाह्यमर्थं पृष्टमवगच्छन्तीति । सयोगिकेवल्ययं तीर्थकृद्तीर्थ-
 कृच्च भवति । येन हि पूर्वस्मिन् भवेऽर्हस्तिद्वप्रवचनगुरुत्वाविरवहुश्रुततपस्विषु वात्सल्या- 5
 विभिर्विशतिपुण्यस्थानकैस्तीर्थकृत्कर्माऽर्जितं तस्यात्रोदयात्रिमुवनाधिपतिर्जिनेन्द्रस्तीर्थकरश्चतु-
 र्भिश्चदतिशयेयुक्तस्तीर्थप्रवर्तको भवति । यस्य तु न तीर्थकृत्कर्म स इतरः सामान्यकेवली, केव-
 ल्निमग्न गुणस्थाने स्थितिमाह—इदञ्चेति । चतुरशीतिलक्षेण चतुरशीतिलक्षे गुणिता लब्धा संख्या
 पूर्वमुच्यते तेषां कोटिः—पूर्वकोटिस्तत्प्रमाणं देशोनमस्य गुणस्थानस्य कालमानमित्यर्थः ।
 देशोनेति, किञ्चिद्नवर्षवत्कलक्षणदेशोनेत्यर्थः । जघन्यकालमानमाह—जघन्यत इति । 10
 अत्रेदमवसेयं यस्याऽऽयुषस्थितिर्वेदनीयादिकर्मणस्सकाशान्मूना भवति तदा स कर्मणां समी-
 करणार्थं समुद्धातं करोति नेतरः । तत्र वेदनादिमिरेकीमावमुपगतेन जन्तुना बहूनां वेद-
 नीयादिकर्मप्रदेशानां कालान्तरानुभवयोग्यानामुदीरणाकरणेनाकृष्योदये प्रक्षिप्यानुभूय च
 निर्जेरकरुणं समुद्धातः, स च सप्तधा वेदनाकषायमरणवैक्रियतैजसाहारककेवल्लिभेदात् । वेद-
 नासमुद्धातादयश्चण्डकुममसातवेदनीयकषायान्तर्मुहूर्त्तौषधिष्टायुर्वैक्रियशरीरनामतैजसशरीर- 15
 नामाहारकशरीरनामकर्माभ्याः प्रत्येकमान्तर्मुहूर्त्तिकाः, केवल्लिसमुद्धातस्तु सदसद्वेद्याष्टुभ-
 ङ्गभनामोच्चनीचैर्गोत्रकर्माभयोऽष्टसामयिकः । आहारककेवल्लिसमुद्धातातिरिकाः पञ्चैके-
 न्द्रियाणां, एषेव वैक्रियवर्जिताश्चत्वारो विकलेन्द्रियाणामसंज्ञिपञ्चेन्द्रियाणाञ्च, सर्वे च
 मनुष्याणां भवन्ति । अन्तर्मुहूर्त्तौषधौषायुः केवली वेदनीयायुषोस्तुल्यताकरणाय नानादिष्णु
 आ लोकान्तमात्मप्रसारणया दण्डकपाटमन्थनान्तरालपूरणानि चतुर्भिस्समयैः कुर्वन् व्यापी- 20
 भूत्वा चतुर्भिश्चोपसंहरन् स्वशरीरस्थो भवति, परं तदानीं मनोबाह्योगौ न व्यापारयति । तत्र
 प्रथमाष्टमसमययोरौदारिकाङ्गयोगः, द्वितीयषष्ठसप्तमसमयेषु औदारिकमिश्रकाययोगः तृतीय-
 चतुर्थपञ्चमसमयेषु च केवलं कर्मणकाययोगो भवति । अत एव तदानीमनाहारकश्च ।
 समुद्धाताश्च निष्ठुचो योगत्रयमपि व्यापारयति । ततो योगनिरोधाय ध्यानं ध्यायति ।
 अत्रस्थो जीव एकविधबन्धकः, ज्ञानान्तरायदर्शनचतुष्कोदयव्यवच्छेदाद् द्विचत्वारिंशत्प्रकृ- 25
 तीनां वेदयिता, निद्राप्रचलाज्ञानान्तरायदर्शनचतुष्करूपपोदशप्रकृतीनां सत्ताव्यवच्छेदात्प-
 ञ्चाशीतिसत्ताको भवति ॥

योगप्रतिरोधिशैलेशीकरणप्रयोजकं स्थानमयोनिगुणस्थानम् । आदि-
महस्वपञ्चस्वरोच्चारणाधिकरणकालमात्रमानमेतत् । इति चतुर्दशगुण-
स्थानानि ॥

- योगेति । योगनिरोधावस्थारूपा या शैलेशी तत्करणप्रयोजकं यत्स्थानं तदयोगि-
5 गुणस्थानमित्यर्थः, लेइयाविधुरपरमप्रकर्षप्राप्तयथाख्यातचारित्रस्य शीलस्य ईशः शीलेशोऽ-
योगिकेवली, तस्य त्रिभागेन संकुचिताऽऽत्मदेहस्य इयं शैलेशी, मेरुशैलेशः तस्येव या निष्प्र-
कम्पावस्था भगवतस्सा शैलेशीति वा व्युत्पत्तिः । अत्र पूर्वोक्तद्विविधोऽपि योगः प्रत्येकं
सूक्ष्मबादरभेदेन द्विधा, केवलोत्पत्तेरनन्तरं जघन्येनान्तर्मुहूर्तकालमुत्कर्षेण देशोनपूर्वकोटि
विहृत्याऽन्तर्मुहूर्तावशेषाद्युष्कस्सयोगिकेवली शैलेशी प्रतिपित्सुः शुक्लध्यानविशेषध्यायी प्रथमं
10 बादरकाययोगाभयेण स्थूलबाह्मनोयोगयुग्मं सूक्ष्मीकरोति । ततस्सूक्ष्मबाक्चित्तयोरवष्टम्भेन
बादरकाययोगं सूक्ष्मत्वं नयति । ततस्सूक्ष्मकाययोगे तिष्ठन् सूक्ष्मबाक्चित्तयोर्निर्ग्रहं करोति,
ततश्च तत्रैव तिष्ठन् सूक्ष्मक्रियमनिवृत्तिशुक्लध्यानं ध्यायन् सूक्ष्मकाययोगं स्वात्मनैव निरु-
णक्ति, अन्यस्यावष्टम्भभूतस्य योगान्तरस्याभावात्, तन्निरोधानन्तरं समुच्छिन्नक्रियमप्रतिपाति
शुक्लध्यानं ध्यायन् अ इ उ ऋ ए इत्यादिमहस्वपञ्चस्वरोच्चारणाधिकरणकालमानं शैले-
15 शीकरणमारभते, योगलेइयाकलङ्कविप्रमुक्तयथाख्यातचारित्रस्वामिसम्बन्धिनी या त्रिभागो-
नस्वदेहावगाहनायामुदरादिरन्तर्पूरणप्रयुक्तसंकुचितस्वप्रदेशस्यात्मनोऽत्यन्तस्थिराऽवस्थितिसा
शैलेशी तस्यां करण-पूर्वरचितशैलेशीसमवसमानगुणश्रेणिकस्य वेदनीयनामगोत्राख्यस्था-
घातिकर्मत्रितयस्यासंख्येयगुणया श्रेण्याऽऽयुःशेषस्य तु यथास्वरूपस्थितया श्रेण्या निर्जरणं
शैलेशीकरणं, तत्राऽसौ प्रविष्टोऽयोगिकेवली भवति । अत्रौदारिकद्विकारिद्विकविद्ययोगति-
20 द्विकप्रत्येकत्रिकसंस्थानषट्कारुलधुचतुष्कवर्णचतुष्कनिर्माणकर्मतैजसकार्मणद्वयप्रथमसंहनन-
स्वरद्विकैकवेदनीयरूपत्रिंशत्प्रकृत्युदयव्यवच्छेदो बोध्यः, मुक्त्युपान्त्यसमये देहपञ्चकबन्धनप-
ञ्चकसंघातपञ्चकाङ्गोपाङ्गत्रयसंस्थानषट्कवर्णपञ्चकरसपञ्चकसंहननषट्कस्पष्टाष्टकगन्धद्वयमी-
चैर्गोत्रानादेयदुर्भगागुरुलघूपघातपराघातनिर्माणपार्श्वोच्छ्वासायशोविहायोगतिद्वयशुभाशुभम-
स्यैर्याऽस्थैर्यैर्देवगत्यानुपूर्वीप्रत्येकसुस्वरदुःस्वरैकवेदनीया द्वाप्तप्रतिप्रकृतयः क्षयमुपयान्ति, अ-
न्त्यसमये चैकवेद्यादेयपर्याप्तत्रसवादरमनुप्यायुयैश्चोमनुष्यगत्यानुपूर्वीसौभाग्योचैर्गोत्रपञ्चेन्द्रि-
25 यत्वतीर्थकृत्नामानीति त्रयोदशैप्रकृतीः क्षयं नीत्वा कर्मसम्बन्धविमोक्षलक्षणसहकारि-

१. ब्रविडतैलङ्गादिमाषाया एकारौकारयोरपि हस्त्वत्तात्तद्वरणयादियेति ॥ २. अत्र केचिद्
मनुष्यानुपूर्वा द्विचरमसमये व्यवच्छेद उदयमावात्, उदयवतीनां हि स्तिबुकसकमाभावात्स्वल्पेण
चरमसमये दलिकं दस्यत एवेति शुक्लतासा चरमसमये व्यवच्छेद, आनुपूर्वीनाम्नान्तु क्षेत्रविपा-

समुत्पत्त्यभावविशेषादूर्ध्वं गच्छन् प्राप्तसिद्धत्वनामा ऋजुश्रेण्या यावत्समाकाशप्रदेशेष्विव-
हाषगाहस्तावद्भव एव प्रदेशेभ्य ऊर्ध्वमप्यवगाहमानो विवक्षितसमवायान्यससयान्तरमस्पृशन्
लोकान्तं व्रजति न परतोऽपि, धर्मास्तिकायाभावात् तत्र गतज्ञानत्वं कालमवतिष्ठत इत्य-
भिप्रायेणोक्तमादिमेति । एतद्वृणस्यानस्थो जीवोऽबन्धकः, उपर्युक्तत्रयोदशप्रकृतिवैदयिता ।
अन्यसमयद्वयात्पूर्वं पञ्चाशीतिसत्ताकः, उपान्त्यसमये त्रयोदशप्रकृतिसत्ताकः, चरमसमये ५
त्वसत्ताको बोध्यः । गुणस्थानेष्वेव बहुवक्तव्यत्वेऽपि सक्षेपेण ग्रन्थगौरवमिया प्रोक्तमित्या-
शयेनोपसंहरतीति, विस्तरतत्त्वागमेभ्योऽवगम्य इति भावः ॥

इत्थं प्रसङ्गतो गुणस्थानानि सवरस्य विभावनार्थं निरूप्याश्रयतां कमेणां निरोधसाध-
नभूतास्त्वमित्याद्यः क्रमेण निरूपयितुमुपक्रमते—

उपयोगपूर्विका प्रवृत्तिस्समितिः । सेर्याभावैषणाऽऽदाननिक्षेपोत्सर्ग- 10
भेदेन पञ्चधा । स्वपरबाधापरिहाराय युगमात्रनिरीक्षणपूर्वकं रत्नत्रय-
फलकं गमनमीर्या । कर्कशादिदोषरहितहितमितानवद्यासन्दिग्धाभिद्रो-
हशून्यभाषणं भाषा । सूत्रानुसारेणान्नादिपदार्थान्वेषणमेषणा । उपधि-
प्रभृतीनां निरीक्षणप्रमार्जनपूर्वकग्रहणस्थापनात्मकक्रियाऽऽदाननिक्षेपणा ।
जन्तुशून्यपरिशोधितभूमौ विधिना सूत्रपुरीषादिपरित्यजनमुत्सर्गः ॥ 15

उपयोगेति । उपयोगपूर्वकत्वे सति प्रवृत्तित्वं लक्षणं स्वपरप्राणिपीडापरिहारेच्छया
गमनाविप्रवृत्तिरिति भावः । उदासीनप्रवृत्तिवारणाय विशेषणं ज्ञानादिवारणाय विशेष्यम्,
ईर्यादिपञ्चानामेव समितित्वात् । योगक्रियारूपप्रवृत्तेर्विवक्षणाच्च ज्ञानादिरूपात्मप्रवृत्तौ न दोषः ।
उपयोगपूर्वकत्वस्य सांकेह्यत्वादांकाङ्क्षावारणाय वा प्रवृत्तिपदम् । तां विमजते सेति, समिति- 20
रित्यर्थः । पञ्चानामीर्यादीनां तान्त्रिकी संज्ञाऽन्वर्त्ता विज्ञेयेति भावः ॥ अर्थेऽसमिति स्वरू-
पयेति—स्वपरैति । स्वस्य परस्य वा यथा वाचा न भवेत् तथा पुरतो युगमात्रं प्रेक्षमाणो
धीजहृतादिप्रदेशान् परिहरन् यद्रमनं करोति यथा च रत्नत्रयं सुरक्षितं भवेत्तैर्यासमिति-
रित्यर्थः । स्वपरबाधापरिहारप्रयोजनयुगमात्रनिरीक्षणपूर्वकत्वे सति रत्नत्रयफलकत्वे सति
च गमनत्व लक्षणम् । स्वपरबाधापरिहारप्रयोजनयुगमात्रनिरीक्षणपूर्वकगतित्वस्य सत्काराद्य-
मिलाधुकुपुंरुषकर्तृकगतौ गतत्वात्तद्वारणाय रत्नत्रयफलकत्वे सतीति । धर्मार्थं प्रयत्नमानस्य 25

कित्तेन भवान्तरालगतविबोध्य, तेन भवत्स्वस्य तदुद्देशासम्भव, तदसम्भवाच्चयोग्यवस्थाद्विचरमसमय एव
मनुष्यादुपार्थासत्ताव्यवच्छेद इति द्विचरमसमये त्रिमूर्तिप्रकृतीनां चरमसमये द्वादशानां सत्ताव्यवच्छेद
इति वदन्ति ॥

- गमने व्यभिचारवारणाय स्वपरवाचापरिहारप्रयोज्ययुगमात्रनिरीक्षणपूर्वकत्वे सतीत्युक्तम् ॥
भाषासमितिलक्षणमाह—कर्मसादीति । हितं स्वस्य परस्य वा मोक्षपदप्रापणसमर्थं, मितस-
नर्थकबहुप्रलपनशून्यं प्रयोजनमात्रसाधनं वचनं, अनवयवं जीवनिकायानामनुपधातकं,
असंदिग्धं स्फुटार्थं व्यक्ताक्षरं वा, अभिप्रेक्ष्यं क्रोधमायालोभैरयुक्तं, एवंविधं कर्मसादिदोष-
5 शून्यञ्च भाषणं भाषासमितिरित्यर्थः । अहितामितावद्यसंदिग्धादिवचनवारणाय तत्तत्प्रव-
प्रहणमवसेयम् । एषणासमितिमाचष्टे—सूत्रेति । आगमानुसारेणाज्ञानस्वाद्यस्वाद्यभेदभिन्न-
स्यान्नस्य, आरनालतण्डुलक्षालनादेरुद्गमादिदोषपरिशुद्धस्य पानस्य, रजोहरणादिचतुर्विध-
विधोपधीनां स्थविरकल्पयोग्यानां जिनकल्पयोग्यानां द्वादशविधानां आर्थिकायोग्यानां
पञ्चविंशतिविधानानुपधीनां गवेषणैषणासमितिरित्यर्थः । सूत्रानुसारेणेत्यनेन दोषवर्जनम-
10 भिमत्तं, तत्राधाकर्मैहिशिकादिषोडशगृहस्वहेतुका उद्गमादोषाः, धात्रीपिण्डदूतीपिण्डादि-
षोडशसाधुजन्या उत्पादनादोषाः, उभयजन्माश्च शङ्कितभक्षिताद्यो दृष्टौषणा दोषाः,
एभिर्दोषै रहिता अन्नादयः श्रुतचरणधर्मसाधकाः । तथा चोद्गमादिदोषरहितान्नादि-
पदार्थान्वेषणमेषणासमितिलक्षणम् । वनीपककर्तृकमक्ताद्येषणायां व्यभिचारनिरासाद्योद्गमादि-
दोषरहितेति ॥ आदाननिक्षेपणासमितिमाहवादि—उपधीति । उपधयश्चतुर्दशविधा द्वादश-
15 विधाः पञ्चविंशतिविधाश्च, प्रभृतिपदेन पीठफलकाद्यौपमहिकोपकरणानां ग्रहणं, एतेषामुप-
योगाय निरीक्ष्य स्थिरतरं प्रसूय्य च रजोहरणेन ग्रहणस्थापनारूपा क्रिया आदाननिक्षेपणा-
समितिरित्यर्थः । निरीक्षणप्रमार्जनपूर्वकोपधिविषयग्रहणस्थापनात्मकक्रियात्वमस्या लक्षणम्,
उदासीनपुरुषकृतोपधिविषयग्रहणस्थापनात्मकक्रियावारणाय निरीक्षणप्रमार्जनपूर्वकेति ॥
उत्सर्गसमितित्वरूपप्रकाशनायाऽऽह—जन्तुशून्येति । स्थावरजङ्गमजन्तुशून्यायां परिशोधित-
भूमावुज्जितव्यवस्तुयोग्यायां विधिना निरीक्षणप्रमार्जनात्मकेन सूत्रपुरीषादीनां परित्याग-
20 उत्सर्गसमितिरित्यर्थः । आदिना वृक्षपात्रादीनां ग्रहणम् । तथा च जीवाविराजनेन योग्यभूमौ
मिथिना सूत्रपुरीषादित्यजनं लक्षणार्थः, सर्वत्र रत्नत्रयफलकर्तृत्वविषयणीयं, तेन पूजाकृमि-
लपुकावुषितोक्तक्रियाणां व्युदासः । इति चेष्टावतां संवरसिद्धिफलवत्यः क्रिया उक्ताः ॥

अथ कायादिनिरोधात् संवरफलका गुप्तीराह—

- योगस्य सन्मार्गगमनोन्मार्गगमननिवारणाभ्यामात्मसंरक्षणं गुप्तिः ।
25 सा च कायवाङ्मनोरूपेण त्रिधा । शयनासननिक्षेपादानचक्रमणेषु चेष्टा-
नियमः कायगुप्तिः । उपसर्गपरीषद्भावाभावेऽपि शरीरे नैरपेक्ष्यं, योग-
निरोद्धुस्सर्वथा चेष्टापरिहारोऽपि कायगुप्तिः । अर्थवद्भूषिकारादिसंकेत-

हुंकारादिप्रवृत्तिरहितं शास्त्रविरुद्धभाषणशून्यं वचोनियमनं वागुप्तिः ।
अनेन सर्वथा वाङ्निरोधस्तस्यैव भाषणञ्च लभ्यते । भाषासमितौ सम्य-
ग्भाषणमेव । सावयसंकल्पनिरोधो मनोगुप्तिः ॥

योगस्येति । कायवाङ्मनोरूपस्य योगस्य ये सन्मार्गगमनोन्मार्गगमननिवारणे ताभ्या-
मात्मसंरक्षणं गुप्तिरित्यर्थः । योगसम्बन्धिसन्मार्गोन्मार्गप्रवृत्त्यप्रवृत्तिप्रयुक्तात्मसंरक्षणत्वं ५
लक्षणं, तेन वाचि मनसि च गमनागमनयोरसत्त्वेन नाव्याप्तिशङ्का । रागद्वेषापरिणतपुरुष-
कर्तृकत्वमपि निवेशनीयम्, तेन निविडवन्धनबद्धतस्करादिकर्तृकयोगसम्बन्धिनिग्रहस्य
व्युदासः । योगानां सर्वथा निरोधस्तत्रवृत्तिद्वारा भुक्तिमार्गानुकूलपरिणामो वा गुप्तिरिति
ष्येद्यम् । सर्वथा कायादिचेष्टानिरोधस्यापत्र विवक्षितत्वेन गुप्तेर्व्यापकत्वाच्च व्याप्ये-
र्यासमित्यादावतिव्याप्तिशङ्कासम्भवः, परिमितकालविषयसर्वयोगनिग्रहोऽपि गुप्तिस्तत्रास- 10
मर्थस्य कुशलेषु प्रवृत्तिस्समितिरिति भेदात् । तस्या विभागमाचष्टे सा चेति । तत्र
कायगुप्तिं निरूपयति ज्ञयनेति । ज्ञयनादिविषयककायक्रियानियमत्वं लक्षणं, नेत्रपरिस्प-
न्दादिस्वाभाविकक्रियायाः कुतूहलेन कृतस्य नियमस्य वारणाय ज्ञयनादिविषयकेति । क्षय-
नादिविषयकमानसिकनियमवारणाय कायक्रियेति । उच्छृंखलपुरुषानुष्ठितज्ञयनादिविषयक-
नियमवारणाय नियमपदेन ज्ञाक्षीयो नियमो ग्राह्यः । तथा च निक्षीयिनीप्रथमयामा- 13
दनन्तरं गुर्वनुज्ञानात्सप्रमाणायां वसतौ स्वावकाशनिरीक्षणप्रमार्जनपूर्वकं संस्तरणपट्टद्वय-
मास्तीर्य सपादं कायमूर्ध्वमधश्च प्रसृज्यानुज्ञापितसंस्कारकावस्थानोऽनुष्ठितसामायिकविधि-
वर्गमबाह्वुपधान आकुञ्चितजानुस्तान्चूडबद्धिहायसि प्रसारितजङ्घः प्रमार्जितपृथ्वीतलन्यस्तपादो
वा संकोचसमये भूयः प्रमार्जितसन्दंशक उद्धर्तनकाले च रजोहरणेन प्रसृष्टकायो नात्यन्त-
सीत्रनिद्राशयित । यत्र भुवि विवक्षितमासनं तत्रावेक्षणप्रमार्जने विधायां बहिर्निषद्यामास्तीर्य 20
निविशेत्, निविष्टोऽप्याकुञ्चनप्रसारणादिकं पूर्वैरेव विधिना कुर्वीत, वर्षादिषु च वृत्तिकां-
पीठिकादिकमनेनैव विधिनावेक्ष्य प्रसृज्य च तत्र संनिवेशनं कुर्वीत । दण्डकोपकरणचेष्टा-
भोजनादिविषयौ निक्षेपादानावपि वीक्षणप्रमार्जनपूर्वकौ निर्दुष्टौ स्याताम् । गमनमपि
प्रयोजनवतो गुगमात्रप्रवेशविन्यस्तदृष्टेर्जीविपरित्यागेन मन्दं मन्दं पदं न्यसतः प्रशस्तं स्यादि-
त्यादिरूपाः कर्तव्यार्कसंख्यविषयाऽज्ञाक्षीया व्यवस्था अवगन्तव्याः, एवमन्येऽपि नियमाः 25

१. गुप्तेर्व्यापकत्वञ्च यस्यमित्यस्य नियमादुक्तं, गुप्तो हि प्रतीचारप्रतीचारोभयस्याः प्रतीचारो नाम
कायिको वाचिको व्यापारः, तथा च यस्यमित्ति. सम्मगमनभाषणादिचेष्टया प्रवृत्तस्य गुप्तोऽपि भवति । यस्तु
कायवाचौ निरुध्य क्षुभं मन उदीरयन् धर्मध्यानाखण्डमुपाचितो भवति स गुप्त उच्यते न तु समितः केवलाप्रतीचार
रूपत्वात्त्येति बोध्यम् ॥

क्रोशवधयाचनाऽलाभरोगतृणस्पर्शमलसत्कारप्रज्ञाऽज्ञानसम्यक्त्वरूपेण
द्वाविंशतिविधः। सत्यामप्यतिशयितक्षुद्रेदनायां सविधिभक्ताद्यलाभेऽपि
क्षुधोपसहनं क्षुत्परीषहः। सत्यां पिपासायामदुष्टजलाद्यभावेऽपि तृट्परि-
षहणं पिपासापरीषहः। प्रचुरशीतवाधायामप्यत्यल्पैरेव वज्रादिभिर्दृशी-
तोपसहनं शीतपरीषहः। प्रभूतोष्णसन्तप्तोऽपि जलावगाहनाद्यनासे-
वनमुष्णपरीषहः।

स चेति। परीषद्व्येत्यर्थः, द्वाविंशतिविध इत्यनेन सम्बन्धः। ननु सहनस्वरूप-
स्य परीषद्व्येत्येत्येव कथं द्वाविंशतिविधत्वमित्यत्राह-क्षुदिति। तथा च परिसोढव्यानां
क्षुधादीनां 'द्वाविंशतिविधत्वेन' तत्साध्यसहनस्याऽपि द्वाविंशतिविधत्वमिति भावः। 'सम्य-
10 क्त्वरूपेणेति,' साध्यत्वादिति शेषः। न च परिषद्व्यन्त इति कर्मव्युत्पत्त्या व्युत्पत्तेन
बाहुल्यकथप्रत्ययान्तेन परीषद्व्यन्तेन क्षुधाद्य एव वाच्या इति वाच्यम्। क्षुधादीनां संवर-
रूपत्वाभावात्। तज्जयस्यैव तथात्वात् संवररूपस्यैव परीषद्व्यस्य वाच्यत्वात्। अत एव सर्वत्र
शूले जयपरत्वेनैव परीषहा लक्षिता इति ॥ अथातिदुस्सहत्वात्क्षुद्रेदनायास्तत्सहनरूपक्षुत्परी-
षहमेवादी लक्षयति-सत्यामपीति। अनशनाभ्वरोगतपस्त्वाव्यायश्रमवेलातिक्रमाद्यमौर्द्यास-
15 द्वेद्योद्यादिभ्यो जठरविदाहिन्यां शरीरेन्द्रियद्वयसंक्षोभिकायां क्षुद्रेदनायां समुदितायां तस्यां
सहनं क्षुत्परीषह इति भावः। क्रोधादिजन्यक्षुधुपसहनस्य परीषद्व्यवधारणाय सविधिभक्ता-
द्यलाभेऽपीति, एतेनास्य विशेषणस्यातिशयताद्योतकत्वेन सामान्यताया लभात् सामान्यताप्रयुक्त-
क्षुधोपसहनत्वस्यैव लक्षणार्थत्वेन क्रोधादिजन्यक्षुधोपसहने क्रोधप्रयुक्तत्वस्यैव सत्या-
मतिव्याप्तिरेवमप्रलक्षणेऽपि भाव्यम्, ज्ञातप्रतिपादितेन भक्तेन तां शमयतोऽने-
20 णीयञ्च समुत्पन्नतः, क्षुत्परीषहः, लक्षणन्तु सविधिभक्ताद्यलाभेऽपि क्षुधोपसहनत्वमेवेति
ध्येयम् ॥ क्षुधायाश्चतुर्वैश्वस्यपि गुणस्थानेषु सम्भवस्तत्कारणस्य वेदनीयस्य सद्भावादिति ॥
बुभुक्षुषीद्वितस्य पिपासासंभवात्तज्जयरूपं पिपासापरीषद्व्यमाह-सत्यामिति। स्तानाव-
गाहपरिवेक्यागिनोऽस्त्रिलवणस्निग्धरुक्षविरुद्धाहाराऽऽतपानशनपित्तज्वरादिभिरुदितं शरीरे-
न्द्रियशोषिकां पिपासां क्षुद्धिन्नसामर्थ्यवतीं प्रत्यनुद्विगमाणस्य, निवाधेऽपि विहारविदु-
25 द्वेष्ट्वांसन्नेष्वप्यप्यायिकजीवपरिहानेन जलमनादधानस्य, शिक्षाकालेऽप्यनेषणीयजलायन-
मिलायुक्तस्य पिपासासहनं जायत इति भावः। अदुष्टजलाद्यभावेऽपि तृट्परिषहणत्वं लक्षणं,
कृत्यमूह्यम्। पिपासेयं सर्वेष्वपि गुणस्थानेषु सम्भविनीति ॥ शीतपरीषद्व्यमाह-प्रचुरेति।
मूह्यस्य शीते जीर्णवसने नाकल्प्यानि वासांसि गृह्णाति, शीतत्राणायाऽऽगमोक्तेन त्रिचिन्तनी-
यमेवं कल्पादि शब्देऽप्येत्यस्मिन्नीति वा, नापि शीतावर्गे ज्वलनं ज्वालयेत्, नान्यज्वालितं वा

सेवेत, एवमनुविष्टता शीतोपसहनं कृतं भवेदिति भावः । सर्वेषु गुणस्थानेषु शीतं सम्भवि ॥
 उष्णपरीषद्भाचष्टे—प्रभूतेति । पटीयो नैदाषदिवाकरकरनिकरसन्तप्तकलेवरस्य तृष्णानश-
 नपित्तरोगघर्मेभ्रमादितस्य स्वेदशोषदाहाभ्यर्दितस्य जलावगाहनव्यजनवातावलेपनकदलीपत्रा-
 द्यासेवनविशुद्धस्य पूर्वानुभूतशीतलद्रव्यप्रार्थनापेतान्तरङ्गस्योष्णवेदनाप्रतीकारक्रियानादरस्य
 चारित्रिणाश्चारित्ररक्षणायोष्णतासहनमुष्णपरीषद् इति भावः, प्रभूतोष्णसन्तापेऽपि जलाव- 5
 गाहनाद्यनासेवनत्वं लक्षणम् । चारित्रिकवृत्तत्वं सर्वत्र वाच्यमन्यथा पूजाद्यभिलाषिणाऽनु-
 श्रिततादृशानासेवनस्याप्युष्णपरीषद्वत्प्रसक्तिः स्यात्, उष्णोऽयमखिलेषु गुणस्थानेषु सम्भवी ॥

दंशपरीषद् निर्वक्ति—

समभावतो दंशमशकाद्युपद्रवसहनं दंशपरीषद् । एते वेदनीयक्षयो-
 पशमजन्त्याः । सदोषवस्त्रादिपरिहारेणाल्पमूल्याल्पवस्त्रादिभिर्वर्तनम- 10
 बन्धपरीषद् । अप्रीतिप्रयोजकसंयोगसमवधाने सत्यपि समतावलम्बन-
 मरतिपरीषद् । कामबुद्ध्या कृष्याद्यङ्गप्रत्यङ्गादिजन्यचेष्टानामवलोकन-
 चिन्तनाभ्यां विरमणं स्त्रीपरीषद् । एते च चारित्रमोहनीयक्षयोपशम-
 जन्त्याः ॥

समभावत इति । दंशमशकमत्स्यवृश्चिकादिक्षुद्रसत्त्वैर्बाध्यमानोऽपि निजकर्मविपाक- 15
 मनुचिन्तयन्न तत्तथानादपगच्छेत्, न च तदपनयनाय धूमविद्यार्मत्रौषधादीनि प्रयुज्जीत,
 न वा व्यञ्जनादिभिर्निवारयेत्, तथा च दंशाद्युपद्रवजन्यस्यात्, समभावतो दंशाद्युपद्रवसह-
 नत्वं लक्षणम् । दंशाद्युपद्रवोऽपि निखिलेषु गुणस्थानेषु सम्भवति । एषां क्षुधादीनां पञ्चानां
 वेदनीयोदये समवचारात् तेषां जयाश्चारित्रमोहनीयक्षयोपशमादिजन्त्या इत्याहैत इति, वेदनीये
 संति क्षयोपशमजन्त्याः, अर्थात् चारित्रमोहनीयक्षयोपशमादिजन्त्या इत्यर्थः, सहनस्य चारित्र- 20
 रूपत्वादिति भावः, एवमग्रेऽपि । उक्तञ्च भगवतीटीकायां “ एतेषु पीडैव वेदनीयोत्था,
 तदधिसहनन्तु चारित्रमोहनीयक्षयोपशमादिसम्भवमधिसहनस्य चारित्ररूपत्वादिति ” ति,
 सहनस्य केवलं चारित्रमोहनीयक्षयोपशमादिजन्यत्वेन वेदनीयचारित्रावरणक्षयोपशम-
 जन्त्या इत्यनुक्त्वा केवलं वेदनीयक्षयोपशमजन्त्या इत्युक्तं, क्षुधादौ तल्लये च कारणप्रदर्शनाय
 तयोपस्थासः कृतः । ज्ञानावरणवेदनीयमोहनीयाऽन्तरायात्मकप्रकृतिचतुष्टयोदय एव द्वावि- 25

१. यद्यपि शीतोष्णयोरैकैकत्रासम्भवस्तापि शास्त्रान्तिके शीते तथाविधमिदं विधौ च शुगपदेवैकस्य
 पुंससंस्मवत्तर्ही, एकदिगवच्छेदेन शीतस्यापरदिगवच्छेदेनोष्णस्य सम्भवनादिति नाशङ्क्यम्, - कारकतत्त्वो-
 पप्लोत्रोत्राभ्युत्पात, तयोर्योगपदासम्भवात्, एवमिदं व्यतिकरस्य वा प्रायेण तपस्विनामभावादिति चोद्यम् ॥

- शतीनां ज्ञेयानां क्षुधादीनामवतारो यथायोगं भवति । एते पञ्चैव परीषदा वेदनीये सति चारित्रमोहनीयक्षयोपशमादिजन्या इति न वाच्यमन्येषामपि भावात् किन्तु क्रमं परीषद्वाणामुद्दिश्यैवमुक्तमिति भावः ॥ अथावस्त्रपरीषद्माह—सदोषेति । उद्गमादिदोषविशिष्टवस्त्रादिपरिहारेणेत्यर्थः । इदञ्चाल्पमूल्यानामल्पवस्त्राणां सदुष्टानामग्राह्यताज्ञापनाय । अल्पमूल्येति ।
- ५ इदञ्च निर्दुष्टबहुमूल्याल्पवस्त्रपरिग्रहव्युदासाय । अन्यथा परिग्रहाद्विदोषः प्रसज्येत । अल्पवस्त्रेति । इदञ्च निर्दुष्टाल्पमूल्यनिरर्थकबहुवस्त्रसङ्ग्रहनिराकरणाय । एवञ्च सर्वथा वस्त्रशून्यतायामेवाऽवस्त्रपरीषदत्वं निराकृतं । लक्षणं स्पष्टम्, अस्य संभवो नवमंगुणस्थानं यावत् । चारित्रमोहनीयस्य सम्भवात् । नाग्रिमंगुणस्थानकेषु, तत्र मोहनीयस्य क्षीणत्वादिति ॥ अरतिपरीषदमभिधत्ते—अप्रीतीति । सूत्रोपदेशेन विहरतस्तिष्ठतो वा संयमविषयकवृत्ति-
- १० वैपरीत्यमुत्पद्यते, एतादृशाप्रीतिप्रयोजकसंयोगसम्भवेऽपि सम्बन्धमूर्तारवणरतिमत्ता भवितव्यं तथासत्यरतिविजयो भवेदिति भावः । अप्रीतिप्रयोजकसंयोगसमवधानाऽसमवधानकालीनसाम्यभावावलम्बनत्वं लक्षणम् । क्षुत्परीषदादिव्युदासाय कालीनान्तम् । नवमंगुणस्थानं यावदियमरतिः ॥ स्त्रीपरीषद्माह—कामबुद्ध्येति । कामबुद्ध्या स्त्रीणामङ्गप्रत्यङ्गसंस्थानहसितललितविभ्रमाविचेष्टानां यद्विलोकनं चिन्तनं वा, ताभ्यां सर्वथा विरमणमित्यर्थः । काम-
- १५ प्रयुक्तस्याद्यङ्गप्रत्यङ्गाद्विचेष्टावलोकनचिन्तनप्रवृत्तिराहित्यं लक्षणम् । यमोपदेशबुद्ध्या क्याषङ्गाद्यवलोकने दोषाभावात्कामबुद्ध्येत्युक्तम् । अवलोकनमात्रोक्तौ चिन्तनस्य, तन्मात्रोक्तौ चावलोकनस्य व्युदासासम्भवाद्बुद्धयोर्ध्वङ्गम् । नवमंगुणस्थानं यावत्कामबुद्ध्या स्याद्यङ्गाद्यवलोकनादिसम्भवः चारित्रमोहनीयोद्यसम्भवात्, अग्रिमेषु स्थानेषु न संभवः मोहनीयस्य क्षपणादुपशमाद्या तस्माद्यं परीषदश्चारित्रमोहनीये सति चारित्रमोहनीयक्षयोपशमजन्य
- २० इत्यभिप्रायेणाह—एते चेति । अवस्त्रारतिस्त्रीपरीषदाश्चेत्यर्थः । चारित्रमोहनीयक्षयोपशमजन्या इति यथाक्रमं जुगुप्साया अरतिमोहनीयस्य पुंवेदस्य च क्षयादुपशमाद्या परीषदा एते भवन्तीति भावः ॥

चर्यापरीषद्माह—

- एकत्र निवासममत्वपरिहारेण सनियमं ग्रामादिभ्रमणजन्यक्लेशादि-
- २५ सहनं चर्यापरीषदः । वेदनीयक्षयोपशमजन्योऽयम् । स्त्रीपशुपण्डकवर्जिते स्थाने निवासादनुकूलप्रतिकूलोपसर्गसम्भवेऽप्यविचलितमनस्कत्वं निषद्यापरीषदः । चारित्रमोहनीयक्षयोपशमजन्योऽयम् । प्रतिकूलसंस्तारकवसतिसेवनेऽनुद्विग्नमनस्कत्वं शय्यापरीषदः । अयञ्च वेदनीयक्षयोपशमजन्यः ।

निर्मूलं समूलं वा स्वस्मिन् कुप्यत्सु जनेषु समतावलम्बनमाक्रोशपरीषद्ः ।
चारित्रमोहनीयक्षयोपशमजन्योऽयम् । परप्रयुक्तताडनतर्जनादीनां काय-
विनश्वरत्वविभावनया सहनं वधपरीषद्ः । वेदनीयक्षयोपशमजन्योऽयम् ॥

एकत्रेति । निस्संगतामुपगतस्य संयतस्य क्लेशक्षयस्य देशकालप्रमाणोपेतमध्वगमनम-
नुभवतो यानवाहनादिगमनमस्मरतस्सम्यग्ब्रह्मादोषमुक्त्वतश्चर्यापरीषदो भवति, चर्या चरणं ६
द्विविधं द्रव्यतो भावेतश्च, ग्रामानुग्रामविहरणं द्रव्यतश्चर्या, एकस्थानस्थस्याऽपि तत्र निर्ममत्वं
भावतश्चर्या सैव परीषद्ः, एतदुभयप्रदर्शनायैकत्रनिवासममत्वपरिहारेणेत्युक्तम् । सनियम-
मिति । एकरात्रं ग्रामे पञ्चरात्रं नगरेऽवस्थातव्यमित्यादिनियमपूर्वकमित्यर्थः । सर्वेषु गुणस्था-
नेषु ग्रामादिभ्रमणजन्यक्लेशादिसम्भवो वेदनीयोदयादतश्चर्यापरीषदस्य वेदनीये सति चारि-
त्रमोहनीयक्षयोपशमजन्यत्वमित्याश्रयमाविष्करोति वेदनीयेति ॥ निषद्यापरीषद्ं वक्ति—क्षीति । 10
निषीदन्त्यस्यामिति निषद्या स्थानं, क्षीपन्नुपपङ्कविवर्जितम्, विदितसंयमतत्त्वस्य क्षीपश्वादि-
वर्जितस्थानवासिनोऽनुकूलप्रतिकूलोपगंसम्भवेऽपि तत्प्रदेशाद्विचलतो मन्त्रविद्यादिप्रतीकारा-
ननेष्वभाषणस्य प्रागनुभूतसुखास्तरणादिस्पर्शसुखमविगणयतोऽविचलितमनस्कत्वं निषद्यापरी-
षद् इति भावः । नैपेक्षिकीति केचिदत्र पठन्ति, निषेचनं निषेधः पापकर्मणां गमना
विक्रियायाश्च प्रतिषेधः, स प्रयोजनं यस्यास्ता नैपेक्षिकी शून्यागारश्मशानादिका स्वाध्या- 15
यभूमिः, सैव परीषदो नैपेक्षिकीपरीषद् इति व्याख्यायन्ति । अस्या निषद्याया वाव-
ज्वलमगुणस्थानं सम्भवः, अतश्चारित्रमोहनीयस्य क्षयोपशमतो जायतेऽयं परीषद् इत्याह—
चारित्रेति ॥ शय्यापरीषद्ं निरूपयति—प्रतिकूलेति । संस्तारकपट्टकादीनां कठिनत्वादिप्राप्ति-
कृत्वाद्भ्रसतेश्च पांस्त्करादिप्रचुरत्वाद्वा पूर्वानुभूतनवनीतसनिमसृदुशयनरतिमननुस्मरतोऽ-
भ्रानुद्विग्नमनस्कता शय्यापरीषद् इत्यर्थः । प्रतिकूलसंस्तारकवसतिसेवनजन्योद्वेगराहित्यं 20
लक्षणम् । जन्यान्तं निषद्यापरीषद्व्यावृत्तये । निषद्यापरीषद्वत्सर्गजन्योद्वेगराहित्यरू-
पोऽयञ्चोच्चावचपांस्त्करप्राचुर्यजन्योद्वेगराहित्यरूप इत्यनयो वैषम्यमवसेयम् । वेदनीयोदय-
प्रयुक्तत्वाच्छय्याया निखिलेषु गुणस्थानेषु सम्भवस्समावावलम्बनेन चारित्रमोहनीयक्षयो-
पशमतश्च तज्जयो जायत इत्याशयेनाह—अयश्चेति शय्यापरीषद्व्येत्यर्थः ॥ आक्रोशपरीषद्ं
स्वरूपयति—निर्मूलमिति । आक्रोशनमनिष्टवचनमाक्रोशस्तस्य परीषद्ः परितस्सहनमाक्रोशप- 25

१. चर्या हि ग्रामादिषु सञ्चरणमतो विहास्या, निषद्या तु ग्रामादिषु प्रतिपन्नयामकल्प्यादे स्वाध्यायादिनि-
मित्तं शय्यातो विविक्षोपाश्रये यस्या निषदनमिति अवस्थानरूपमित्यनयोविरोधः, चर्याया वर्तमानो यदाऽ-
निवृत्ततत्परिणाम एव विश्रामसौजन्यार्थमित्यत्रालं शय्याया आशेष्मानत्वाद् न तथा शय्याया विरोध
इति बोध्यम् ॥

रीषहः । स्वस्मिन्निर्मूलं समूलं वा जनेषु कृत्यत्सु, कुप्यन्ति चेत्समूलं शिक्षयन्ति हि भासेते, नैव च मया कार्यमेवं पुनरिति, निर्मूलञ्चेत्तर्हि सुतरां कोप एव न मया कार्योऽसत्यत्वादिति चानुवि-
न्तनया सौम्यताऽवलम्ब्यते चेत्तदा तस्याऽऽक्रोशजयो जायत इति भावः । हेतुसत्त्वाऽसत्त्वाभ्यां
कुप्यन्जनविषयकसमतापरिग्रहत्वं लक्षणम् । आक्रोशस्य चारित्रमोहनीयोदयप्रयुक्तत्वेन नवम-
5 गुणस्थानं यावत्सम्भवेन तज्जयस्तत्क्षयोपशमजन्य इत्याशयेनाह—चारित्रेति । वधपरीषहं
लक्षयति—परप्रयुक्तेति । दुरात्मकैः परैश्चौरन्लेच्छन्नवरपरुषपूर्वापकारिद्विषाक्षिण्णान्तरैः पाणि-
पाणिलताकशादिभिः कृतानां प्रद्वेषतस्तादनतर्जनेनबन्धनाकर्षणादीनां बद्धमानेनाऽपि सुगन्ध-
मेवोत्सृजता बन्दनेनेव पौद्गलिकमनित्यमिदं शरीरमात्मनोऽन्यदेव, आत्मा पुनर्नित्यता
न ज्ञायत एव ध्वंसयितुं, अतस्त्वकृतफलमुपनतमिदं भवेति विभावयता सम्यक्सह-
10 वधपरीषह इति भावः । परप्रयुक्तादनतर्जनादिसहस्रत्वं लक्षणम् । वधस्य वेदनीयोदय-
प्रयुक्तत्वेनाखिलगुणस्थानेषु सम्भवात् चारित्रमोहनीयक्षयोपशमजन्यत्वं तज्जयत्येत्याक्षयमा-
चिच्छरोति वेदनीयेति ॥

याचनापरीषहमभिधत्ते—

स्वधर्मदेहपालनार्थं यक्रवर्तिनोऽपि सांघोर्याचनालज्जापरिहारी याच-
15 नापरीषहः । चारित्रमोहनीयक्षयोपशमजन्योऽयम् । याचितेऽपि वस्तु-
न्यप्राप्तौ विषादानवलम्बनमलामपरीषहः । लाभान्तरायक्षयोपशमज-
न्योऽयम् । रोगोद्भवे सत्यपि सम्यक्सहनं रोगपरीषहः ।

स्वधर्मेति । स्वधर्मार्थं देहस्य पालनाय, न तु पुष्ट्यर्थं, परेण लम्बाज्जपानवक्ष्यपात्रप्रति-
भयादेः क्रवर्तिनापि सता साधुनाऽवश्यमेव याचनं कार्यं, नतु वीक्षितः श्रीमानपि लज्जयाऽ-
20 याचनताऽऽद्विषेत्, तथा च सति याचनाविजयः कृतस्स्यादिति भावः । स्वधर्मदेहपालनप्रयुक्त-
साधुकर्तृयाचनालज्जापरिहारत्वं लक्षणम् । रङ्गादिकृतलज्जापरिहारपरिहाराय कर्तृकान्तम् ।
देहपुष्ट्यभिलाषेण साधुकृतयाचनालज्जापरिहारवारणाय स्वधर्मदेहपालनप्रयुक्तेति । चारित्र-
मोहोदय एव याचनालज्जासंभवेन याचनवमगुणस्थानं सम्भवात् तत्क्षयोपशमजन्यस्तज्ज-
इलमिप्रायेणाह—चारित्रेति ॥ अलामपरीषहमाचष्टे—याचितेऽपीति । वस्तुन्यावश्यमेव याचितेऽ-
25 पि परेणाऽदत्तेऽभक्ष्यादिके परगृहे बह्वस्ति, तद्यस्व तु स्वं स तत्कदाचिद्दाति, कदाचि-
न, कस्तत्रास्माकमपरितोषो यन्न यच्छतीत्यादिरूपेण विचारयन् यद्यविकृतान्तरङ्गो भवेत्
तदाऽलामपरीषहस्त्यादिति भावः । याचितवस्त्वलामप्रयुक्तविषादानवलम्बनत्वं लक्षणम् ।
इतरपरीषहवारणाय प्रयुक्तान्तम्, तावन्मात्रोक्तौ तु विषादावलम्बनेऽतिव्याप्तिरप्यदो

विधादानवलम्बनत्वमुक्तम् । अलम्बस्य लामान्तरायोदयनिवन्धनत्वाद्यावद्द्वयादशगुणस्थानं सम्भवेन तत्क्षयोपशमादस्य परीषद्व्यावतार इत्याह लामान्तरायेति । रोगपरीषद्मात्रे-रोगोद्भव इति । च्चरातिसारकासश्वासादिमहद्भोगोद्भवेऽपि गच्छनिर्गता जिनकल्पिकादयश्च न चिकित्साविधापने प्रवर्तन्ते, किन्तु सम्यगेव तद्विसहन्ते स्वकृतकर्माणां फलमिदंशुवितमिति चिन्तयन्तः । गच्छवासिनस्त्वत्पवहुत्वालोचनया सम्यक्सहन्ते, 5 प्रवचनोक्तेन वा विधिना चिकित्सामपि कारयन्ति, एवञ्च रोगजघ्नः स्यादिति भावः । यथाशास्त्रानुष्ठानमुद्भूतरोगसहनत्वन्तु लक्षणम् । सर्वथा चिकित्सवैधुर्यमेव कार्यमिति नियमाभावसूचकं यथाशास्त्रानुष्ठानमिति पदम्, तच्च सम्यक्पदेन लभ्यते । वेदनीयोदयप्रभुत्वमेव रोगस्याखिलगुणस्थानेषु सम्भवोऽवसेयः ॥

वृणस्पर्शपरीषद्भाह—

10

जीर्णशीर्णसंस्तारकावस्तनतीक्ष्णतृणानां कठोरस्पर्शजन्यक्लेशसहनं तृणस्पर्शपरीषद्वाः । शरीरनिष्ठमलापनयनानमिलाषो मलपरीषद्वाः । वेदनीयक्षयोपशमजन्या एते । भक्तजनानुष्ठितातिसत्कारेऽपि गर्वपराङ्मुखत्वं सत्कारपरीषद्वाः । अयञ्च चारित्रमोहनीयक्षयोपशमजन्यः । बुद्धि-कुशलत्वेऽपि मानापरिग्रहः प्रज्ञापरीषद्वाः । ज्ञानावरणक्षयोपशमजन्यः । 15 बुद्धिशून्यत्वेऽप्यखिन्नत्वमज्ञानपरीषद्वाः । ज्ञानावरणक्षयोपशमजन्यः । इतरदर्शनचमत्कारदर्शनेऽपि स्वदेवतासान्निध्याभावेऽपि जैनधर्मश्रद्धातोऽविचलनं सम्यक्त्वपरीषद्वाः । दर्शनमोहनीयक्षयोपशमजन्योऽयम् ॥

जीर्णशीर्णेति । गच्छनिर्गतानां गच्छवासिनाञ्च यतीनामञ्चुषिरवृणस्पृष्टे हि दर्भादेः परिभोगोऽनुज्ञातः, तत्र येषां शयनमनुज्ञातं ते तान् दर्भान् भूमावीषदाईतादियुक्तायामास्तीर्य दर्भा- 20 णामुपरि संस्तारकोत्तरपट्टौ च विधाय शेरते, चौरापहृतोपकरणो वाऽत्यन्तजीर्णत्वात्प्रतनु-संस्तारकपट्टको वा तदुपरि शेते, तत्र च शयानस्य यद्यपि कठिनतीक्ष्णाप्रभागेऽप्युत्पन्नपीडा समुपजयते तथापि परुषदर्भादितृणस्पर्शं सम्यक्सहेतु, एवञ्च सति वृणपरीषद्व्यावतारमिति भावः । वधपरीषदादिवारणाय वृणानामित्यन्तम् । वेदनीयोदयप्रभुत्वमेव वृणस्पर्शवेदनायाः निखिलगुणस्थानेषु सम्भवोऽवसेयः ॥ मलपरीषद्वां निरूपयति-शरीरनिष्ठेति । शरीरनिष्ठो 25 यो धर्मास्तुसम्बन्धजन्यो घनपरागम्रजः स्थिरतामापन्नो ग्रीष्मोष्मणा चार्द्रतां गतोऽत एव दुर्गन्धं च्छेदकश्च तस्यापनयनाय न कदापि जलाशयगाहनामिलाषः कार्यः, सत्येवं

- मलपरीषदः स्यादिति भावः । लक्षणं स्पष्टम् । अस्यापि मलस्य वेदनीयोदयप्रयुक्तत्वं निखिलगुणस्थानसम्भवित्वं विज्ञेयम् । एषां रोगतुणस्पर्शमलपरीषद्वाणां वेदनीये सति चारित्र्यमोहनीयक्षयोपशमजन्यत्वमित्याह—वेदनीयक्षयोपशमजन्या इति, वेदनीये सति चारित्र्यमोहनीयक्षयोपशमादिजन्या इत्यर्थः ॥ सत्कारपरीषद् वक्ति—भक्तजनेति । भक्तजनैरनुष्ठिता
- ५ भक्तपानवस्त्रपात्रादिभिः कृतास्सत्काराः, सद्भूतगुणोत्कीर्तनबन्धनाभ्युत्थानासनप्रदानादिव्यवहारश्च, एभिर्न मानमुद्वेहत, नोत्कर्षाद्याकुलं चेतः कुर्यात्, अकृते वा सत्कारादौ न विषादमुपयायात् ततश्च सत्कारस्य परिसहनं स्यादिति भावः । भक्तजनानुष्ठितसत्कारसम्बन्धिवर्गपराङ्मुखत्वं लक्षणम् । भक्तजनानुष्ठितेति स्वरूपविशेषणं, प्रज्ञापरीषद्वादिवारणाय सम्बन्ध्यन्तम् । सत्कारसम्बन्धिमानस्य चारित्र्यमोहनीयोदयप्रयुक्ततया नवभगुणस्थानं यावत्सम्बन्धेन तत्क्षयोपशमजन्यस्तत्परीषद् इत्याहायञ्चेति ॥ अथ सम्यग्ज्ञानात्मकमोक्षमार्गाच्चयनफलकं प्रज्ञापरीषद्वाच्ये—बुद्धिकुशलत्वेऽपीति । बुद्धिस्थितिशयप्राप्तौ हि न गर्वमुद्वेहत्, प्रज्ञाप्रतिक्षेपेणाप्यबुद्धिकत्वेन परीषदो भवति, नाहं किञ्चिज्ज्ञाने मूर्खोऽहं सर्वैः परिभूत इत्येवं परितापमुपागतस्य कर्मविपाकोऽयमिति मत्वा तदकरणात्तज्जयो भवतीति भावः । विज्ञानप्रयुक्तमद्विनिरासत्वं लक्षणम् । सत्कारपरीषद्धारणाय विज्ञानप्रयुक्तेति । एवाद्यप्रज्ञाया
- १५ ज्ञानावरणक्षयोपशमतन्त्रत्वेन द्वादशगुणस्थानं यावत्सम्भवात् तत्क्षयोपशमे सति मानाभावजन्यत्वं तस्य परीषद्वेत्याविष्करोति ज्ञानावरणेति ॥ अज्ञानपरीषद्वाह—बुद्धिशून्यत्वेऽपीति । बुद्धिस्त्रोपाहं चतुर्दशपूर्वैकादशाङ्गरूपं श्रुतं तद्वैधुर्येण मनोमालिन्यं न विदध्यात् केवलं ज्ञानावरणोदयविजृम्भितमेतत् स्वकृतकर्मपरिभोगतत्त्वपोऽनुष्ठानतोषापैतीति भावः यतोऽज्ञानस्य जयो भवेदिति भावः । बुद्धिशून्यताप्रयुक्तेदापरिग्रहत्वं लक्षणम्, अज्ञानस्य
- २० ज्ञानावरणोदयविकसितत्वेन यावद् द्वादशगुणस्थानं संभवात्तत्क्षयोपशमतस्तद्विजयं इत्याह ज्ञानावरणेति ॥ अथान्तिमं सम्यक्तत्त्वपरीषद्मसिधत्ते—इतरदर्शनेति, दर्शान्तरतीयाणां चमत्कारादिवर्शनेऽपि निजदेवतासासीप्यामावेऽपि वा जैनधर्मश्रद्धातत्त्वसर्वथाऽविचलनमित्यर्थः । इतरदर्शनचमत्कारस्वदेवतासाङ्गिध्याभावान्यतरप्रयुक्तजैनधर्मश्रद्धाशैथिल्याभाववत्त्वं लक्षणम् । अश्रद्धाया दर्शनमोहनीयोदयप्रयुक्तत्वेन यावन्नवभगुणस्थानं सम्भवात् तत्क्षयोप-
- २५ शमजन्यस्तज्जय इत्याह—दर्शनेति । आवश्यके तत्त्वार्थे चाऽत्राऽसम्यक्त्वपरीषद् अदर्शनपरीषद्वाभिधं पठन्ति ॥ जेया क्षुधादय एते उत्कृष्टत एकत्र प्राणिनि विंशतिर्वर्तन्ते, शीतोष्ण-

१. नयुक्तवेदाशुपशमकलेऽनिश्चितादरसम्परायो भवति, तच्छमनावसरे च सतो दर्शनमोहस्य प्रदर्शत उदयोऽस्ति न तु सत्त्वैव, ततस्तत्त्वत्यस्यसम्यक्त्वपरीषद्द्वस्तस्यास्ति, सक्षमसम्परायस्य तु मोहसत्त्वेऽपि न सक्षमोऽपि तदुदय, ततो न तन्निमित्तकपरीषदस्यैव इति भावः ॥

योद्धयानिषद्योश्चैकत्रैकदाऽसम्भवात्, जघन्यतस्त्वेक एव । एवमसंकरूपोपस्थितान् क्षुधादीन्
सहमानस्यासंछिद्यचेतसो रागादिपरिणामास्त्रवाभावान्महान्संचरो भवतीति ॥

निरूपितेषु समितिगुमिपरीषद्देषु चतुर्थे संवरहेतुं यतिधर्ममाचष्टे —

मोक्षमार्गानुकूलयतिप्रयत्नो यतिधर्मः । स च क्षान्तिमार्द्वार्जवनि-
र्लोभतातपस्संयमसत्यशौचाकिञ्चन्यब्रह्मचर्यभेदादशविधः । एतल्लक्षणा- ४
न्यग्रे वक्ष्यन्ते ॥

मोक्षमार्गेति । मोक्षमार्गानुकूलत्वे सति यतिप्रयत्नत्वं लक्षणम् । क्षमादिसमुदयस्य संव-
रधारकत्वाद्धर्मत्वं तद्धारित्वमपि, अतो यतीत्युक्तमनेन तस्माच्छ्रयत्वं स्थापितम्, यतिधर्म,
इत्युक्तवाच्यत्वरूपरक्षकचारित्र्यगुदासः, सति हि चारित्र उत्तमधर्मप्रवृत्तिर्भवेत्,
तत्र गुप्तिः प्रवृत्तिविग्रहाय, तत्रासमर्थानां प्रवृत्तिनिग्रहोपायदर्शनाय समितयः, मोक्षमार्गा- 10
स्तस्यदर्शनादिवोऽध्यवनायै क्षमाद्यर्थश्च परीषदाः, प्रमादनिवृत्त्यर्थं वतिधर्माः, परीषद्भानुकू-
लतया भावनाः, कर्मनिर्जरणार्थश्च चारित्राणीति विज्ञेयम् । तथा च प्रमादनिवृत्तिद्वारा यति-
धर्मैव मोक्षमार्गानुकूलत्वमवसेयम् । यद्यपि सर्व एव गुप्यादयः कर्मनिर्जरणार्थाः, तथापि
चारित्रे सति तथा, अतश्चारित्रस्यैव तत्र प्राथमिकहेतुत्वमुक्तम् । स कतिविध इत्यत्राह-
स चेति । अग्रे वक्ष्यन्त इति सम्यक्चरणनिरूपण इत्यर्थः ॥ 15

ननु क्रोधाद्यनुत्पत्तिः क्षमादिविशेषगुणानामवलम्बनाद्भवति तत्र कस्मात्क्षमादीनामव-
लम्बनमिलाशङ्क्यामाह—

मोक्षप्रवृत्त्युत्तेजकं चिन्तनं भावना । अनित्याशरणसंसारैकत्वान्य-
त्वाद्युचित्वाऽऽश्रयसंवरनिर्जरात्मकस्वभावबोधिदुर्लभधर्मस्वाख्यातभेदा-
द् द्वादशधा सा । एतल्लक्षणान्यप्यग्रे वक्ष्यन्ते ॥ 20

मोक्षप्रवृत्तीति । मोक्षप्रवृत्तौ मोक्षानुकूलप्रवृत्तौ उत्तेजकं प्रतिबन्धकसमवधानकालीन-
कार्यजनकं यच्चिन्तनं—अनित्यत्वादिरूपेण द्वादशधाऽनुचिन्तनं सा भावनेत्यर्थः । मोक्षानुकूल-
प्रवृत्त्युत्तेजकत्वे सति चिन्तनत्वं लक्षणम् । असत्प्रवृत्तिचिन्तनव्युदासाय सत्यन्तम् ।
समित्यादौ स्थितस्यापि कदाचिद्व्यक्षेत्रकालभावेभ्यो मोक्षप्रवृत्तेर्भोक्तृव्यवसायां संजाताया-

१. सापेक्षनिरपेक्षत्वाभ्यामयं मुनिसम्बन्धनुष्ठानविज्ञो द्विविधः, शुभ्यच्छादिसाहाय्यमपेक्षमाणो यः
प्रवृत्त्या पालयति तस्य धर्मसापेक्षो यच्छासासम्बन्ध, इतरस्तु निरपेक्षस्य विनिकट्यादिव्युत्पत्तिः, तत्र सापेक्ष-
यतिधर्मा मूलोक्त्या भाव्याः ॥

मियमुत्तेजिका भवतीति भाव्यम् । अस्याः प्रकारभेदान् प्रकटयति—अनित्येति । एषामपि स्वरूपाणि सम्यक्चरणनिरूपणे प्रोच्यन्त इत्याह एतदिति ॥

अथ चारित्रलक्षणमभिधत्ते—

कर्माष्टकशून्यताप्रयोजकमनुष्ठानं चारित्रम् । तच्च सामायिकच्छेदोप-
5 स्थापनपरिहारविशुद्धिसूक्ष्मसम्पराधयथाख्यातभेदेन पञ्चविधम् ॥

कर्माष्टकेति । चारित्रमोहोपशमक्षयक्षयोपशमसङ्गावे चर्यते तदिति चारित्रं कर्मसाधनं, अष्टविधकर्म द्रव्यक्षेत्रकालभवावपरिवर्त्तनात्मकसंसारस्य कारणभूतं, तस्य या शून्यताऽऽस्-
न्तिकी निवृत्तिः, तस्याः प्रयोजकं यदनुष्ठानं, बाह्याभ्यन्तरक्रियाविशेषोपरमसहचरितमनुष्ठानं
परस्परं प्रकर्षप्रकर्षयोगिक्रियाविशेषरूपं तच्चारित्रमिति भावार्थः, तच्च संयतासंयतादिषु सूक्ष्म-
10 सात्परायिकान्तेषु प्रकर्षप्रकर्षयोगि, वीतरागेषु परमोत्कृष्टं विज्ञेयम् । कर्माष्टकशून्यताप्रयो-
जकत्वे सत्यनुष्ठानत्वं लक्षणम् । असदनुष्ठानव्यावृत्तये सत्यन्तम् । गुप्त्याद्यात्मधर्मविशेषेषु
व्यभिचारवारणाय विशेष्यम् । गुप्त्यादयश्चारित्रप्रकर्षानुकूलाः, अत एव च कर्माष्टकशून्यत्व
उपचारोद्धेतव्यः । यद्यपि समित्यादयः क्रियात्मकाः कर्मशून्यतायां प्रयोजकस्तथापि ते
चारित्रापेक्षिणः किञ्चिदेव कर्म विरहयन्ति न सर्वाणि, चारित्रं तु कर्मणामष्टविधानामपि
15 विरहे प्रयोजकीभूतयोग्यतावदिति न कोऽपि दोषः । ननु यैः क्षुधादिभिः परिसहनीयैरक्षुब्धा
विपश्चितोऽभिनवाणि कर्माणि नोपविन्वन्ति पूर्वप्रचितानि च निर्जरयन्ति ततः कर्मनिर्जर-
णार्थमाहितसामर्थ्यं चारित्रं चारित्रमोहनीयोपशमक्षयक्षयोपशमलक्षणात्मविशुद्धिलक्ष्यसामा-
न्यापेक्षयैकं, प्राणिपीडापरिहारेन्द्रियवर्षनिग्रहशक्तिभेदाद् द्विविधं, उत्कृष्टमध्यमजघन्यविशु-
द्धियोगाभिविधं, विकलज्ञानविषयकसरागवीतरागसकलबोधगोचरसयोगायोगविकल्पाव-
20 तुर्विधमेवं सामायिकादिभेदेन पञ्चविधमपि, तत्र स्फुटावबोधार्थं पञ्चधैव विभजते तच्चेति ॥

अथ सामायिकं लक्षयति—

छेदोपस्थापनादिचतुष्टयभिज्ञा सर्वसावद्ययोगविरतिः सामायिकम् ।
तद्विविधम् । इत्वरकालं यावज्जीवकालञ्चेति । भाविज्यपदेशयोग्यं स्वल्प-
कालं चारित्रमित्तरकालं । प्रथमान्तिमतीर्थकरतीर्थयोरेवैतत् । भाविज्य-
25 पदेशाभावेन यावज्जीवं संयमो यावज्जीवकालम् । इदञ्च मध्यमद्वारविंशति
तीर्थकरतीर्थान्तर्गतसाधूनां विदेहक्षेत्रवर्तिनाञ्च ॥

छेदोपस्थापनादीति । छेदोपस्थापनादिचतुष्टयभिज्ञत्वे सति सर्वसावद्ययोगविरतित्वं

लक्षणम् । छेदोपस्थापनादिवारणाय सत्यन्तम् । यतिधर्मान्तर्गतसंयमस्तु सप्तदशविधश्चारित्रा-
 पेक्ष इति भेदः, अवयवं गहिर्लं पापं, सहावयेन वर्तत इति सावयो योगः कायिकादिव्यापारः,
 सर्वेभ्यः सावद्ययोगेभ्यो विरमणं, रागद्वेषविरहितः समः तस्य—आयो गमनं, सर्वैक्रियोप-
 लक्षकमेतत्, सर्वैव क्रिया हि साधोररक्तद्विष्टस्य निर्जरफलैव भवति । समाय एवेति विग्रहे
 स्वार्थे विनयादित्वाङ्कप्रत्यये सामायिकशब्दनिष्पत्तिः । सर्वसावद्ययोगविरतिस्वरूपमेव 5
 सामायिकं, विशुद्धतराध्यवसायविशेषविशिष्टा तादृशविरतिरेव छेदोपस्थापनादिः । न च निवृ-
 त्तिपरत्वात्सामायिकस्य गुप्तित्वप्रसङ्ग इति वाच्यम्, योगप्रवृत्तेरत्र सद्भावात्, न च प्रवृत्तिरूपत्वे
 समित्वित्वप्रसङ्ग इति वाच्यम् सामायिके चारित्रे, यत एव समितिषु प्रवृत्त्युपदेशेन तत्कारणरू-
 पत्वात् । तद्विभजते तदिति । अथेत्वरकालं लक्षयति भाविष्यदेशयोग्यमिति । भाविष्यपदेशयो-
 ग्यत्वे सति स्वरूपकालचारित्र्यत्वं लक्षणम् । प्रप्रस्थाप्रतिपत्स्वनन्तरमधीतशस्त्रप्रतिष्ठाध्ययनादेऽच्छे- 10
 दोपस्थाप्यसंयमारोपणे क्रियमाणे सामायिकव्यपदेशविगमादिति भावः । छेदोपस्थापनादि-
 वारणाय सत्यन्तम्, तथा च स्वरूपकालेति इत्वरक्षद्वार्यवर्णनपरमेव, न तु व्यावर्त्तकम् ।
 इत्वरकालसंयतस्य छेदोपस्थाप्यचारित्र्यग्रहणाद्वार्त्तं न्युतस्य चारित्र्येऽन्याप्तिवारणाय योग्येति ।
 क्वेदं चारित्रं भवतीत्यत्राह—प्रथमेति । यावज्जीवकालमाह—भाविष्यपदेशेति । इत्वरस्य हि
 भाविष्यपदेश लको नेतरेषाम् । वस्तु भाविष्यपदेशं नाश्नुते यावज्जीवञ्च भवति स संयमो 15
 यावज्जीवकालिक इति भावः । सामायिक एव सन् चतुर्थांशं चतुर्माहाव्रतानि मनोवाक्कायैर्यः
 पाठयन् यावज्जीवं वर्त्तते स यावज्जीवकालिकसामायिकसंयत इति यावत् । प्रप्रस्थाप्रतिपत्ति-
 कालादारभ्याऽऽप्राणप्रयाणकालमवतिष्ठत एवम्भूतं चारित्र्यमिति भावः, यथाख्यातस्यापि भावि-
 व्यपदेशाभावेन यावज्जीवं संयमरूपत्वात्तद्विशुद्धासाय सामायिकत्वं वाच्यम्, सामायिकत्वं सा-
 मायिकपदव्यपदेशयोग्यत्वमित्यर्थस्तेन तस्यापि विशुद्धिविशेषविशिष्टनिरूपकसामायिकत्वेऽपि 20
 न क्षतिः । केपामयं संयम इत्यत्राह इदञ्चेति । एषामुपस्थापनाया अभावादिति भावः ॥

छेदोपस्थापनमाख्याति—

पूर्वपर्यायोच्छेदे सत्युत्तरपर्यायारोपणयोग्यं चारित्रं छेदोपस्थापनम् ।
 तच्च निरतिचारसात्तिचारभेदेन द्विविधम् । शैक्षकादेरधीतविशिष्टाध्ययन-

१. भाविष्यपदेशयोग्यताविशिष्टचारित्र्यैवोपस्थापनाया त्यागो न चारित्र्यस्य, तस्यैवानीं विशुद्धतयां
 तत्र सत्त्वात्, तेन प्रतग्रहणकाले सामायिक यावज्जीव करोमीतीत्वरसामायिकस्य गृहीतत्वेऽपि उपस्थाप-
 नाया मुबतोऽपि न प्रतिज्ञाज्येन, तस्यान्यत्वात्मावादिताद्ययेन सामायिकव्यपदेशविगमादिन्युक्तम्, इत्वर-
 सामायिकव्यपदेशविगमादिति भावः, तस्यैव प्रकृतत्वादिति ॥

विदो यदारोप्यते तन्निरतिचारम् । खण्डितमूलगुणस्य पुनर्ब्रतारोपणं सातिचारम् । उभयमपि प्रथमान्तिमतीर्थकरतीर्थकाल एव ॥

- पूर्वपर्यायोच्छेद इति । सामान्यसामायिकपर्यायोच्छेदोत्तरकालं यद् विशुद्धसर-
सर्वसावद्योगविरत्यवस्थापनं—विविक्तमहाव्रतारोपणं तद्योग्यं चारित्रं छेदोपस्थापनमि-
5 त्यर्थः । पूर्वपर्यायोच्छेदेनोत्तरपर्यायारोपणयोग्यत्वे सति चारित्रत्वं लक्षणम् । सामायिकादि-
चारणाय पूर्वपर्यायोच्छेदेनेति पूर्वपर्यायश्च चारित्रस्यैव विज्ञेयः । अस्य विभागमाह—तथेति ।
निरतिचारस्वरूपमाह—शैक्षकादेरिति । आदिना तीर्थान्तरसंक्रामतो ग्रहणं तस्य हि चतु-
र्भवावधारणः पञ्चमहाव्रतारोपणं भवति । सातिचारस्वरूपमाचष्टे—खण्डितेति । मूलगुण-
हन्तुः पुनर्ब्रतारोपणमित्यर्थः । उभयविधमपि छेदोपस्थापनं क भवतीत्यत्राह—उभयमपीति ।
10 चारित्रमिदं भरतैरावतेष्वाद्यन्ततीर्थकरतीर्थयोर्भवति नान्यत्रेति भावः ॥

परिहारविशुद्धिकमाख्याति—

- तपोविशेषविशिष्टं परिशुद्धिमचारित्रं परिहारविशुद्धिकम् । तदपि
निर्विशमानकं निर्विष्टकायिकञ्चेति द्विविधम् । निर्विशमानकाः प्रक्रान्तचा-
रित्रोपभोक्ताः, निर्विष्टकायिकाश्च समुपसृक्तप्रक्रान्तचारित्रकायिकाः ।
15 एते चाऽऽद्यान्तिमतीर्थकरतीर्थकाल एव ॥

- तपोविशेषेति । परिहरणं परिहारः प्राणिबचान्निवृत्तिस्तपोविशेषो वा तेन विशिष्टा
शुद्धिर्यस्मिन् तत्परिहारविशुद्धिकमिति विग्रहः । अस्य भेदमाह तदपीति परिहारविशुद्धिकम-
पीत्यर्थः, निर्विशमानकं परिमुच्यमानकमित्यर्थः । निर्विष्टकायिकमुपसृक्तमित्यर्थस्तपोविशेषो-
पभोगकालीनञ्चारित्रमुपसृक्ततपोविशेषकालीनञ्चारित्रं चेति तद्विविधमिति भावः । तपोविशेषं
20 सूचयितुं निरुक्तरूपेण तयोः स्वरूपमनुवृत्त्वा तदनुष्ठायिपुरुषस्वरूपनिरूपणद्वारा निरुक्तमपि
सूचयति—निर्विशमानकाञ्चेति । प्रक्रान्तेति तपोविशेषसहकृतेत्यर्थः, एवमग्रेऽपि । अत्रेदम्बो-
ध्यम्—उभयविधानामेषां तपो जघन्यमध्यमोत्कृष्टभेदेन त्रिविधमपि प्रत्येकं क्षीतकाल उष्ण-
काले वर्षाकाले च भवति तत्राऽतिरुक्षे ग्रीष्मकाल एकोपवासरूपं चतुर्थं जघन्यं, उपवा-
सद्वयरूपं षष्ठं मध्यममुत्तमञ्चोपवासत्रयरूपमष्टमम् । ग्रीष्मतः किञ्चित्सुकरे शिशिरे जघन्यं
25 षष्ठं मध्यममष्टममुत्कृष्टञ्चोपवासचतुष्टयरूपं दशमम् । साधारणे काले वर्षासु जघन्यमष्टमं
मध्यमं दशममुत्कृष्टञ्चोपवासपञ्चकरूपं द्वादशं तपो भवति, त्रिष्वपि कालेषु पारणे त्वाचारलं,

१. यथा पार्श्वनाथतीर्थद्विर्धमानस्यामितीर्थं संक्रामत. पञ्चयामधर्मप्राप्तौ ॥

संस्पृष्टादिसप्रतिष्ठासु प्रथमद्वयं वर्जयित्वा पञ्चानां शिक्षाणां ग्रहः पुनरपि विवक्षितदिने
 पञ्चानां मध्ये द्वयोरभिग्रहो भवति । तत्र तपोविशेषमुपगतानां नवानां गणो भवति, तत्र
 परिहाराचारिणश्चत्वारोऽनुपरिहारिणश्चत्वारः कल्पस्थित एको वाचनाचार्य इति । सर्वेषां
 श्रुताद्यतिशयपरिपूर्णत्वेऽपि तेष्वेकः कल्पत्वात्कल्पस्थितोऽवस्थाप्यते । पूर्वोदितं तपो येऽनु-
 तिष्ठन्ति ते परिहाराचारिणः, पूर्वोक्तशिक्षाभिग्रहयुक्ता नियताचाम्बुभक्ता अनुपरिहारिणस्ते-
 षामेव वैयावृत्यकराः, कल्पस्थितोऽपि नियताचाम्बुभक्त एव । परिहाराचारिणश्च यावत्
 षण्मासांस्तपश्चरित्वाऽनुपरिहारिकत्वं, अनुपरिहारिणो निर्विश्रामनकत्वापरपर्यायं परिहारा-
 चारित्वञ्च यावत् षण्मासं भजन्ते । मासद्वादशकानन्तरं वाचनाचार्योऽप्येवं षण्मासिकं
 परिहारतपः करोति तदाऽष्टसु सप्तानुपहारिका एकः कल्पस्थितो भवति, एवमयं कल्पोऽष्टा-
 दशमासप्रमाणो विज्ञेयः । ततश्च ते पुनरमुमेव कल्पं जिनकल्पं गच्छन् वाऽनुसरन्ति । तत्र 10
 येऽन्यबधानेन जिनकल्पांनुसारिणस्ते यावत्कथिकाः परिहारविशुद्धिका इतरे स्तित्वराः,
 इत्तराणां देवमानुषतिर्यग्योनिककृता उपसर्गास्सद्योघातिन आतङ्का अतीषाविषह्या वेदनाश्च
 न प्रादुर्भवन्ति, कल्पप्रभावात् । यावत्कथिकानान्तु सम्मवेयुरपि जिनकल्पिकानामुपसर्गादि-
 सम्भवात् । कल्पोऽयं तीर्थैकरपाश्वे तत्समीपासेवकस्य पार्श्वे वा प्रतिपद्यते नाऽन्यस्य पार्श्वे ।
 तथा चैतेषां यच्चारित्रं तत्परिहारविशुद्धिकमिति । एते परिहारविशुद्धिकाः कस्मिन् क्षेत्रे 15
 काले वा सम्मबन्तीत्यत्राह—एते चेति । जन्मतः सद्भावतश्च भरतेष्वैरवतेष्वेव, संहरणा-
 भावाच्च महाविदेहक्षेत्रे । जन्मतोऽवसर्पिण्यां प्रथमचरमतीर्थपतितीर्थयोः तृतीये चतुर्थे
 वाऽऽरके, सद्भावतः पञ्चमेऽपि, उत्सर्पिण्यां जन्मतो द्वितीये तृतीये चतुर्थे च, सद्भावत-
 स्तृतीये चतुर्थे आरके, नोत्सर्पिण्यवसर्पिणीरूपे तु चतुर्थारकप्रतिभागकाले न सम्मबन्त्येव,
 महाविदेहक्षेत्रे तेषामभावाविति भावः । विशेषस्तस्मिन् चारित्रेऽन्यतो विज्ञेयः ॥ 20

सूक्ष्मसम्परायस्वरूपमभिधत्ते—

अत्यन्तकृशकषायवच्चारित्रं सूक्ष्मसम्परायम् । इदं संक्लिश्यमानकं
 विशुद्धमानकं चेति द्विप्रकारम् । उपशमश्रेणीतः प्रपततः प्रथमम्,
 द्वितीयं तु श्रेणिमारोहतः ॥

अत्यन्तेति । संसारभ्रान्तिहेतुः कषायो लोभरूपोऽतिसूक्ष्मतया वेदनाविषयत्वेन यत्र 25
 वर्तते तच्चारित्रं सूक्ष्मसम्परायमित्यर्थः । अत्यन्तसूक्ष्मकषायसमानकालीनचारित्रत्वं लक्षणम् ।

१. अत एव प्रथमतीर्थपतितीर्थे परिहारकल्पोऽयं देशेनपूर्वकोटिद्वयं परम्परमाऽनुवर्तते, चरमतीर्थपति-
 तीर्थे च देशेनवर्षशतद्वयं, न तु तृतीया पूर्वकोटी, न वा तृतीयं वर्षशतमिति ॥

- कृत्यं स्पष्टम् । तद्विभजते इदमिति । उपशान्तकषायाग्निरुपप्रत्ययलाभान्मुखवस्त्रादिषु ममत्व-
वायुना सन्धुक्षमाणश्चरणेन्धनमामूलतो दहन् सङ्क्षिप्तमानाभ्यवसायबलेन प्रतिविशिष्टाभ्यव-
सायात्तं प्रच्यावयति अत इदं सखिलक्ष्यमानकं चारित्र्यमुच्यते, तद्योपशमश्रेणीतः पततो भव-
तीत्याशयेनाह—उपशमश्रेणीत इति । तत्रोपशम्या अनन्तानुबन्धिनो मिथ्यात्वत्रयं नपुंसक-
5 स्त्रीवेदौ हास्यादिषट्कं पुंवेदोऽप्रत्याख्यानाप्रत्याख्यानावरणाः संज्वलनाश्च । आरम्भकोऽस्याः
श्रेणेरप्रमत्तसंयतः । अविरतदेशप्रमत्ताप्रमत्तविरतानामन्यतम इति केचित् ॥ अनुक्षणं विशु-
द्धाभ्यवसायवत्चारित्र्यं विशुद्धमानकमुच्यते तच्च श्रेणिमारोहत एव भवतीत्याह—द्वितीय-
न्त्विति । क्षय्यास्त्वन्तानुबन्धिनो मिथ्यात्वत्रिकमप्रत्याख्यानाप्रत्याख्यानावरणा नपुंसकस्त्री-
वेदौ हास्यादिषट्कं पुंवेदस्संज्वलनाश्च, क्षपकश्रेण्यामारोहकश्चाविरतदेशप्रमत्ताप्रमत्तविरता-
10 नामन्यतमो विशुद्धमानाभ्यवसायः ॥

यथाख्यातसंयमलक्षणमाह—

- निष्कषायं चारित्र्यं यथाख्यातम् । इदमप्युपशमश्रेणिमुपयातस्य कषा-
याणामुपशमादनुदयाच्चाऽन्तर्मुहूर्त्तस्थितिकम् । क्षपकश्रेणिमधिगतस्य तु
कषायाणां सर्वथा क्षयाज्जघन्यतोऽन्तर्मुहूर्त्तस्थितिकालीनमुत्कृष्टतश्च देशो-
15 नपूर्वकोटिप्रमाणं बोध्यम् । आद्यं प्रतिपाति, द्वितीयमप्रतिपाति ॥

- निष्कषायमिति । कषायरहितत्वे सति चारित्र्यत्वं लक्षणम् । सिद्धावस्थायां व्यभिचार-
धारणाय विशेष्यम् । उपशमकक्षपकवृत्तित्वाद्स्यापि द्वैविध्यमिति मनसिकृत्याह—इदमपीति ।
एकादशगुणस्थानवर्त्तिनो हि सर्वथा कषायाणामुपशमनादनुदयाभावाच्चाऽऽद्यमिदं यथाख्यातचा-
रित्रं केवलमन्तर्मुहूर्त्तकालीनमुत्कृष्टतः, ततो नियमेन च्यवनादिति भावः । क्षपकश्रेण्या समाया-
20 तस्य तु द्वादशादिगुणस्थानवर्त्तिनः सर्वथा कषायाणां क्षयाच्चादृशं चारित्र्यं द्वितीयं जघन्येनान्त-
र्मुहूर्त्तस्थितिकमुत्कृष्टतो देशेनपूर्वकोटिप्रमाणं भवतीत्याह—क्षपकेति । तत्राद्यचारित्र्यस्य कषाय-
सत्तासमानाधिकरणत्वात्तस्य च नियमेनोदयसंभवात् यस्माद्गुणस्थानाद्यथा रीत्या समागतस्तथैव
प्रतिपततीत्याशयेनाह—आद्यमिति । क्षपकश्रेणीतः कषायाणां सर्वथा क्षयेण प्रतिपादाभावो द्विती-
यचारित्र्यवत् इत्याह—द्वितीयमिति । इदमेव चारित्र्यं मोक्षाव्यवहितसाधनं सामायिकादयोऽप्य-
25 त्रागमने क्रमेण श्रेणिकल्पत्वादसाधारणकारणान्येव । गुप्तावयस्तु पञ्चविधचारित्र्यनैर्मल्या-
पादकतया परम्परयोपकारीभूता इति विद् ॥

१. यथाख्यातचारित्र्यं द्विविधं छन्दस्केवलित्वाभिमेदाद्, छन्दस्यसम्बन्धि च द्विविधं मोक्षयसमुत्पन्नं,
तदुपशमप्रभव चेति । केवलित्वाभिमेदादि द्विविधं, सनोत्पन्नोपयोगिकेवलित्वादिति ॥

सम्प्रति प्रसङ्गादेवेपां विशेषप्रतिपत्त्यर्थं सामायिकादिसंयमिन आश्रित्य षट्त्रिंशत्प्रकारेण विवेचयितुकामस्तान् प्रकारान्नामग्राहमादौ वक्ति—

तत्र द्वाराणि प्रज्ञापनावेदरागकल्पचारित्रप्रतिसेवनाज्ञानतीर्थलिङ्ग-
शरीरक्षेत्रकालगतिसंयमसन्निकर्षयोगोपयोगकषायलेह्यापरिणामबन्ध-
वेदनोदीरणोपसम्पद्धानसंज्ञाऽऽहारभवाकर्षकालमानान्तरसमुद्धातक्षेत्र- 5
स्पर्शानामावपरिणामाल्पबहुत्वेभ्यः षट्त्रिंशद्विधानि ॥

तत्रेति । द्वाराणीत्यस्य षट्त्रिंशद्विधानीत्यप्रेतनेनान्वयः ॥

अथादौ प्रज्ञापनाद्वारमाह—

तत्र प्रज्ञापनाद्वारे-सामायिकसंयत इत्वरिको यावत्कथिकश्चेति 10
द्विविधः । छेदोपस्थापनीयस्सातिचारी निरतिचारी चेति द्विविधः । परि-
हारविशुद्धिको निर्विशमानो निर्विष्टकायिकश्चेति द्विविधः । सूक्ष्मसम्पराय-
संयत उपशमश्रेणीतः प्रच्यवमानः, उपशमक्षपकश्रेण्यन्यतरारूढश्चेति
द्विविधः । यथारूप्यातोऽपि छद्मस्थः केवली चेति द्विविध इति बोध्यम् ॥

तत्रेति । सामायिकसंयमस्तेन संयत इत्यर्थः । इत्वरिक इति । भाविग्यपदेशान्तर- 15
योग्याल्पकालिकसंयमयुक्त इत्यर्थः । स च प्रथमान्तिमतीर्थसाधुर्बोध्यः । यावत्कथिक इति ।
व्यपदेशान्तरायोग्ययावज्जीवसंयमभूत्, मध्यमतीर्थकुट्टिदेहक्षेत्रसम्बन्धिसाधुरिति भावः ।
सातिचारीति । अतिचारवानारोप्यमाणसयमवानित्यर्थः । निरतिचारीति । अतिचारविधुर
आरोप्यमाणपुनर्भूतिक इत्यर्थः । सोऽयं श्लक्ष्णः पार्श्वनाथतीर्थादन्तिमतीर्थ संक्रममाणश्च ।
निर्विशमान इति । प्रक्रान्तचारित्रभोक्त्यर्थः । निर्विष्टकायिक इति । उपयुक्तप्रक्रान्तचारित्र 20
इत्यर्थः । इतरत्स्पष्टम् ॥

वेदद्वारमाह—

वेदद्वारे-सामायिको नवमगुणस्थानावधि वेदको वेदत्रयवाञ्छ ।
नवमान्ते तूपशमात्क्षयाद्वा वेदानामवेदकोऽपि भवेत् । एवं छेदोपस्थाप-
नीयोऽपि । पारिहारिकः पुरुषवेदो वा पुंनपुंसकवेदो वा स्यात् । सूक्ष्मस- 25
म्परायो यथारूपातश्चावेदक एवेति ॥

वेदद्वार इति । सामायिक इति, यावन्नवमगुणस्थानं सामायिकसंयतव्यपदेशः, नवमे च वेदानामुपशमः क्षयो वा भवति, अतस्तदवधि सवेदः, वेदत्रयवानपि । उपशान्ते वा क्षीणे वा वेदे तदानीमवेदकोऽपीति भावः । इदमेवातिदिशत्यन्यत्रापि एवमिति । पारिहारिक इति तपोविशेषयुक्तः परिहारविशुद्धिक इति यावत् । परिहारविशुद्धिकलब्धेः स्त्रियोऽभावात्
 5 स्त्रीवेदकः । पुंनपुंसकवेदो वेति । पुरुष एव सन् यो वर्द्धितकत्वादिभावात्पुंसकवेदको, न तु जन्मनपुंसकवेदक इत्यर्थः । अस्योपशमक्षपकश्रेण्योरभावेनावेदको नेति भावः । सूक्ष्मसम्पराय इति । उपशमक्षपकश्रेणिद्वय एवैतयोर्भावेनावेदकावेवेति भावः । एवञ्चोपशान्तवेदकौ वा क्षीणवेदकौ चैतौ स्यातामिति तात्पर्यम् ॥

रागद्वारमाह—

10 रागद्वारे—सामायिकादिचत्वारस्संयतास्सरागा एव । यथाख्यातसंयतस्त्वराराग एवेति ॥

रागद्वार इति । सामायिकादीति । सामायिकच्छेदोपस्थापनीयपरिहारविशुद्धिकसूक्ष्मसम्परायसंयतास्सरागा एव सकषाया एवेत्यर्थः । अराग एवेति, अकषाय एवेत्यर्थः, उपशान्तकषायवीतरागः क्षीणकषायवीतरागश्चेति भावः ॥

15 कल्पद्वारमाह—

कल्पद्वारे—सामायिकसूक्ष्मसम्पराययथाख्याताः स्थितकल्पेऽस्थितकल्पे च, छेदोपस्थापनीयस्थितकल्प एव भवेत् । परिहारविशुद्धिकोऽपीदृश एव । अस्थितकल्पो मध्यमतीर्थकरतीर्थेषु विदेहे चेति ॥ अथवा सामायिको जिनकल्पस्थविरकल्पकल्पातीतेषु भवेत् छेदोपस्थापनीयपरिहारविशुद्धिकौ न कल्पानीते । सूक्ष्मसम्पराययथाख्यातौ तु कल्पातीत एव स्याताम् ॥

कल्पद्वार इति । दशविधसाधुसमाचारः कल्पः, स च सततं प्रथमचरमजिनसाधु-
 मिरवश्यमासेव्यते, अतस्सततासेव्यमानस्स कल्पः स्थितकल्पः । साधुसमाचारेषु दश-
 स्वाद्याश्रित्वारो नियतं मध्यमजिनसाधुमिरासेव्यन्ते नेवरे, इत्यस्थितकल्पा उच्यन्ते ।
 25 सामायिक इति, एषां चतुर्विंशतितीर्थकरतीर्थेषु सत्त्वेनैते स्थितकल्पेऽस्थितकल्पे च

१. कालस्त्रभावात्साधवस्त्रिविधपरिणामिन, तत्राद्यसाधव ऋजुब्रह्मा अन्त्यसाधवो वक्रब्रह्मा मध्यमास्तु ऋजुप्राज्ञा, तत्र ऋजुब्रह्मा यावन्मात्रं परिस्पृष्टेन वचसा वार्यते तावन्मात्रमेवेते वर्जयन्ति न सामर्थ्यलभ्यमिति

भवन्तीति भावः । छेदोपस्थापनीय इति । छेदोपस्थापनीयपरिहारविशुद्धिकयोस्तु महाविदेहे मध्यमतीर्थकर्तार्येषु चासत्त्वेनास्थितकल्पस्य चात्रैव भावात् स्थितकल्प एव तौ भवत इति भावः । ईदृश एव स्थितकल्पद्वयसिद्धिरित्यर्थः ॥ कल्पस्य जिनकल्पस्यविरकल्परूपेण द्वैवि-
भ्यात्तमभ्याश्रित्याह-अथवेति । कल्पातीतः, जिनकल्पस्यविरकल्पाभ्यामन्य इत्यर्थः, छेदोपस्थापनीयेति । स्यावामिति परेणान्वयः । कल्पातीत एवेति । न-जिनकल्पे न वा स्थवि- ४
रकल्पे स्यातां, जिनकल्पस्यविरकल्पधर्माणामभावादिति भावः ॥

चारित्रद्वारमाह—

चारित्रद्वारे-सामायिकः पुलाको बकुशः कषायकुशीलो वा स्यात् । एवं छेदोपस्थापनीयोऽपि । परिहारविशुद्धिकसूक्ष्मसम्परायौ कषायकुशी-
लावेव । यथाख्यातस्तु निर्ग्रन्थः स्नातको वेति ॥

10

चारित्रद्वार इति । सामायिक इति, पुलाकबकुशकुशीलनिर्ग्रन्थस्नातकरूपेण पञ्चनि-
र्ग्रन्थमेवा अग्रे वक्ष्यन्ते । तानाश्रित्येवं विचारणा बोध्या, पुलाकादिपरिणामस्य चारित्र-
त्वात् । सामायिकच्छेदोपस्थापनीयौ प्रतिसेवनाकुशीलावपि स्यातां, न तु कषायकुशीला-
विति केचित् । कषायकुशीलावेवेति । न तु पुलाकबकुशप्रतिसेवनाकुशीलनिर्ग्रन्थस्नातकरू-
पाविति भावः । यथाख्यातस्त्विति । उपशान्तक्षीणमोहो निर्ग्रन्थः सयोगायोगकेवली 15
व स्नातक इति भावः ॥

प्रतिसेवनाद्वारमाश्रित्याह—

प्रतिसेवनाद्वारे-सामायिकच्छेदोपस्थापनीयौ मूलोत्तरगुणप्रतिसेव-
कावप्रतिसेवकौ च भवतः । परिहारविशुद्धिकोऽप्रतिसेवकः । एवं सूक्ष्मस-
म्पराययथाख्यातावपि विज्ञेयाविति ॥

20

प्रतिसेवनाद्वार इति । अत्र परिनिवीत्युपसर्गपूर्वकादेव पेत्रुधातोः बिबुधातोर्वा षत्व-
विधानेन प्रतिपूर्वकस्य षत्वाप्राप्तेः प्रतिसेव्यत इति प्रतिसेवनेत्वेन व्युत्पत्तिः, इदमेव द्वारं

तेषां दशधा समाचार आह्वयः, अंत्यसाधनवचकत्वेन किमप्यकृत्यं प्रतिसेव्यापि न कथयन्ति नालोचयन्ति-वेति
एवमपि दशधा समाचार आह्वयः, तथाविधसामग्रीसमवधान एवैते तथा प्रवर्तन्ते न स्वतः, तथा-चरणं न
गन्ति. मध्यमास्तु रहस्यपि अप्रतिसेवितं तदवगम्यमालोचयन्ति, तज्ज्वलीयानर्थाभ्याम्युक्ता वर्णयन्ति, अतस्तेषां
चतुर्षु नियमः कृत इति ॥

विराधनाद्वारमित्यप्युच्यते । मूलोत्तरगुणप्रतिसेवकाविति । इमौ प्रतिसेवकावप्रतिसेवकौ च, यदि प्रतिसेवकौ तदा मूलगुणानां प्राणातिपातविरमणादीनामनाश्रवाणामन्यतमं प्रतिसेवेताम् । संवलनकपायोदयात्संयमप्रतिकूलार्थस्य कस्यचित्सेवना प्रतिसेवना । तथोत्तरगुणानां दशविधप्रत्याख्यानानामन्यतमं प्रतिसेवेतामिति भावः । उपलक्षणञ्चैतत् तेन पिण्ड-
5 विशुद्धयादीनां विराधकत्वमपि सम्मान्यते ॥

ज्ञानद्वारमाचष्टे—

ज्ञानद्वारे-सामायिकादिचतुर्णां द्वे वा त्रीणि वा चत्वारि वा ज्ञानानि भवन्ति । यथाख्यातस्यैकादशद्वादशगुणस्थानयोश्चत्वारि ज्ञानानि, ऊर्ध्वगुणस्थानयोः केवलज्ञानं भवतीति ॥

10 ज्ञानद्वार इति । द्वे वेति । आभिनिबोधिकज्ञानश्रुतज्ञाने इत्यर्थः । त्रीणि वेति । आभिनिबोधिकश्रुतावधिज्ञानानि, आभिनिबोधिकश्रुतमनःपर्यवज्ञानानि वेत्यर्थः । चत्वारि वेति, आभिनिबोधिकश्रुतावधिमनःपर्यवज्ञानानीत्यर्थः । चत्वारि ज्ञानानीत्युक्त्यर्पेणेति शेषः, तथा च छद्मस्थवीतरागयथाख्यातचारित्रिणो द्वे वा त्रीणि वा चत्वारि वा ज्ञानानि भवन्तीति भावः । ऊर्ध्वगुणस्थानयोरिति, सयोग्ययोगिगुणस्थानयोरित्यर्थः ॥

15 अथ ज्ञानप्रसङ्गेन मध्य एव ज्ञानविशेषभूतस्य श्रुतस्य प्रकारं विभावयति—

श्रुतद्वारे-सामायिकच्छेदोपस्थापनीययोर्जघन्यतोऽष्टौ प्रवचनमातर उत्कर्षतस्तु यावच्चतुर्दशपूर्वं श्रुतम् । परिहारविशुद्धस्य जघन्यतो नवमपूर्वस्याचारवस्तु । उत्कृष्टतस्त्वपूर्णदशपूर्वं यावत् । सूक्ष्मसम्परायिकस्य तु सामायिकस्येव । यथाख्यातस्य निर्गन्धस्य सामायिकस्येव । स्नातकस्य

20 श्रुतं नास्तीति ॥

श्रुतद्वार इति । तथा च ज्ञानद्वार एव श्रुतद्वारस्यान्तर्गततया नाधिकद्वारशङ्का कार्या । आचारवस्त्विति । नवमस्य पूर्वस्य तृतीयाऽऽचारवस्तुनामाधिकारविशेष इति भावः । अपूर्णदशपूर्वमिति । देशेनदशपूर्वमित्यर्थः । सामायिकस्येवेति । जघन्यतोऽष्टौ प्रवचनमातर, उत्कृष्टतस्तु यावच्चतुर्दशपूर्वमित्यर्थः, श्रुतं नास्तीति, केवलज्ञानित्वादिति भावः ॥

१. परिहारविशुद्धिदोऽपूर्वमागम नातीते, अतस्तत्कल्पमधिकृत्य अष्टद्वौचित्ययोगाऽऽराधना एव कृत-
कृत्यता भजते, पूर्वाधीतन्तु विज्ञोतसि काष्ठयनिमित्तं नित्यमेवैकाग्रमनाऽऽसन्नम् कृ प्रायोऽनुस्मरतीति ॥

तीर्थद्वारमाह—

तीर्थद्वारे-तीर्थेऽप्यतीर्थेऽपि सामायिको भवेत् । अतीर्थे तु तीर्थकरः प्रत्येकबुद्धश्च स्यात् । छेदोपस्थापनीयपरिहारविशुद्धिकौ तीर्थ एव । सूक्ष्म-संपराययथाख्यातौ सामायिक इवेति ॥

तीर्थद्वार इति । स्पष्टम् ॥

5

लिङ्गद्वारमाह—

लिङ्गद्वारे-सामायिकच्छेदोपस्थापनीयसूक्ष्मसंपराययथाख्याता द्रव्यत-स्वल्लिङ्गे ऽन्यलिङ्गे गृहिलिङ्गेऽपि । भावतस्तु स्वलिङ्ग एव भवेयुः । परिहार-विशुद्धिकस्तु द्रव्यतो भावतश्च स्वलिङ्ग एवेति ॥

लिङ्गद्वार इति । लिङ्गं द्विधा, द्रव्यभावमेवात्, भावलिङ्गं ज्ञानादि, द्रव्यलिङ्गं तु द्विधा स्वपरलिङ्गमेवात्, स्वलिङ्गं रजोहरणादिकं, परलिङ्गं द्विविधं कुतीर्थिकलिङ्गं गृहस्थलिङ्ग-ञ्चेति । स्पष्टमन्यत् ॥

10

शरीरद्वारमाह—

शरीरद्वारे सामायिकच्छेदोपस्थापनीययोरौदारिकतैजसकर्मणानि, औदारिकतैजसकर्मणवैक्रियाणि, औदारिकवैक्रियाऽऽहारकतैजसकर्म-णानि वा शरीराणि भवन्ति । शेषाणान्त्वौदारिकतैजसकर्मणानीति ॥

15

शरीरद्वार इति । कर्मणवैक्रियाणीति । पूर्वोपेक्षयाऽत्र वैक्रियस्यैवाधिक्यप्रदर्शनाय क्रमोद्धेयम् । शेषाणामिति, परिहारविशुद्धिकसूक्ष्मसंपराययथाख्यातानामित्यर्थः । त्रीण्येव शरीराणि भवन्तीति भावः ॥

क्षेत्रद्वारमाह—

20

क्षेत्रद्वारे-जन्मसद्भावावाश्रित्य सामायिकच्छेदोपस्थापनीयसूक्ष्मस-संपराययथाख्याताः कर्मभूम्यां संहरणापेक्षया त्वकर्मभूमौ भवेयुः । परि-हारविशुद्धिकस्तु कर्मभूमावेव भवेत् । नास्य संहरणं भवेदिति ॥

क्षेत्रद्वार इति । जन्मसद्भावाविति । जन्म—उत्पत्तिः, सद्भावो विवक्षितक्षेत्रादन्यत्र तत्र वा जातस्य तत्र चरणभावेनास्तित्वम् । कर्मभूमाविति । अकर्मभूमौ जन्मतो न भवति, तत्र जातानां चारित्र्याभावात्, अत्रैवैते चत्वारः स्वयं विहरन्ति, परकृतविहारापेक्षया तु कर्मभूमावकर्मभूमौ वेत्यपि बोध्यम्, पञ्चमरतपञ्चमहाविदेहपञ्चैरावतानि कर्मभूमयः । हैमवत-
 5 हरिवर्षदेवकुरुत्तरकुरुवरम्यकैरण्यवतानि पञ्चमिगुणितानि षडकर्मभूमय इति । संहरणापेक्षयेति, संहरणं नाम क्षेत्रान्तरात्क्षेत्रान्तरे देवादिभिर्नयनम् । अकर्मभूमाविति, 'कर्मभूमावपीति बोध्यम् । कर्मभूमावेवेति, तत्रैव जायते विहरति चेति भावः । नास्येति, एतल्लब्धिमतो देवादिभिस्संहर्तुमशक्यत्वादिति भावः ॥

कालद्वारमाह—

- 10 कालद्वारे—सामायिक उत्सर्पिण्यामवसर्पिण्यां नोत्सर्पिण्यवसर्पिण्यामपि काले स्यात् । तत्र यद्युत्सर्पिण्यां स्यात्तदा जन्मतो दुष्प-
 मादुष्पमसुषमासुषमदुष्पमारूप अरकत्रये, सद्भावतस्तृतीयतुर्ययोः, संहरणतो यत्र कापि स्यात् । यद्यवसर्पिण्यां तदा जन्मसद्भावाभ्यां तृतीयचतुर्थपञ्चमेषु पूर्वक्रमविपरीतेष्वरकेषु, संहरणतस्सर्वेषु स्यात् ।
 15 यदि नोत्सर्पिण्यवसर्पिण्यां तदा महाविदेहे दुष्पमसुषमासदृशारके स्यात् । एवं छेदोपस्थापनीयोऽपि, परन्तु जन्मसद्भावापेक्षया नोत्सर्पिण्यवसर्पिण्यां न स्यात् ॥

- 'कालद्वार इति । उत्सर्पिण्यवसर्पिणी नोत्सर्पिण्यवसर्पिणी' चेति त्रिविधः कालः । तत्राद्यौ द्वौ कालौ भरतैरावतक्षेत्रयोः, तृतीयो महाविदेहहैमवतादिषु भवति । जन्मतो
 20 दुष्पमेति, द्वितीयतृतीयचतुर्थरूप इत्यर्थः । तत्र द्वितीयस्यान्ते जायते तृतीये चरणं प्रतिपद्यते, तृतीयचतुर्थयोस्तु जायते चरणं प्रतिपद्यते चेति बोध्यम् । सद्भावमाश्रित्य तु तस्य तृतीयचतुर्थयोरेव सत्तेलाह सद्भावत इति । तयोरेव चरणप्रतिपत्तेरिति भावः । यत्र कापीति, षट्स्वपीति भावः । पूर्वक्रमविपरीतेष्विति, सुषमदुष्पमा-
 दुष्पमसुषमादुष्पमारूपेभ्यः । संहरणतस्त्विति, देवादिभिरसंहरणावच्छेदेनेत्यर्थः ।
 25 सर्वेष्विति, अरकेष्विति शेषः, यस्य कस्यचिदरकस्य सदृशः कालो यत्र तत्रापीत्यर्थः । सुषमसुषमायाः सदृशः कालो देवकुरुत्तरकुरुषु, सुषमासमकालो हरिवर्षरम्यकेषु, सुषमदुष्पमासमानकालो हैमवतैरण्यवतेषु, दुष्पमसुषमातुल्यकालो महाविदेहेषु, दुष्पमा-
 दुष्पमदुष्पमांसभिः कालो न कापि क्षेत्र इति बोध्यम् । छेदोपस्थापनीयस्य प्रायः सामा-

यिकतुल्यत्वेऽपि तत्र यो विशेषस्तमाह्वयमिलादिना, प्राय इति शेषः । छेदोपस्थापनीयः प्राय एवमेव सामायिकवदेत्यर्थः । प्रायश्चक्षुस्सूचितं विशेषमाह परन्त्विति । छेदोपस्थापनीयस्य चतुर्विधारकतुल्यारकवत्सु क्षेत्रेषु नो जन्म न वा सद्भावः, संहरणतस्तु स्यात्सद्भाव इति भावः ॥

परिहारविशुद्धिसंयतमधिकृत्याह—

परिहारविशुद्धिसंयत उत्सर्पिण्यवसर्पिण्योः काले स्यान्न तु नोऽउत्स- 5
र्पिण्यवसर्पिणीकाले । उत्सर्पिण्यवसर्पिण्योर्यथायोगं द्वितीयतृतीयचतु-
र्थपञ्चमारकेषु ॥

परिहारविशुद्धिसंयत इति । परिहारविशुद्ध्या संयम इत्यर्थः । उत्सर्पिण्यवसर्पिण्योः काल इति । उत्सर्पिण्यवसर्पिणीसंज्ञके काल इत्यर्थः, उत्सर्पिणीनामके कालेऽवसर्पिणी नामके काले चेति भावार्थः । यथायोगमिति । उत्सर्पिण्यां जन्मतो दुष्पमादुष्पमसुषमा- 10
सुषमदुष्पमारूपेषु, सद्भावतस्तु दुष्पमसुषमासुषमदुष्पमारूपयोरवसर्पिण्यां जन्मतस्तुषमदु-
ष्पमादुष्पमसुषमारूपयोस्सद्भावतस्तुषमदुःषमादुष्पमसुषमादुष्पमारूपेष्वरकेष्विति भावः ॥

अथ सूक्ष्मसम्पराययथाख्यातावाञ्छित्याह—

सूक्ष्मसम्परायो जन्मसद्भावान्यां कालत्रये, अरकमाश्रित्य तु यथा-
योगं सामायिकवत्स्यात् । यथाख्यातोऽप्येवम्, संहरणतस्तु सर्वेष्वरकेषु ॥ 15

कालत्रय इति । उत्सर्पिण्यवसर्पिणीनोऽवसर्पिण्यवसर्पिणीरूपे कालत्रय इत्यर्थः । अरकेषु कथमित्यत्राहारकमाश्रित्येति । यथायोगं सामायिकवदिति । सामायिको हि उत्सर्पिण्यां जन्मतो द्वितीयतृतीयचतुर्थेषु भवति, अयमपि तथैव, सामायिकस्तद्भावापेक्षया तृतीयचतुर्थयोः । अयन्तु सद्भावतो द्वितीयतृतीयचतुर्थेषु, द्वितीयस्थान्ते जायते तृतीये तु चरणं प्रतिपद्यते, तृतीयचतुर्थयोस्तु जायते चरणं प्रतिपद्यते च, चरणभावेन सद्भावविचक्षण- 20
तृतीयचतुर्थयोरेवायमपि । अवसर्पिण्यां सामायिको जन्मसद्भावान्यां तृतीयचतुर्थपञ्चमेषु, अयं तु जन्मतस्तृतीयचतुर्थयोः, सद्भावापेक्षया तृतीयचतुर्थपञ्चमेष्विति यथायोगशब्दार्थ इति भावः ॥ इदमेव यथाख्यातोऽप्यतिदिशति यथाख्यातोऽपीति, उभयोस्संहरणं स्यान्नवेत्या-
शङ्कामाह संहरणतस्त्विति । ननु सूक्ष्मसम्पराययथाख्यातयोरपगतवेदत्वात् कथं संहरणं, क्षीणवेदानां संहरणस्य ज्ञात्वे निषिद्धत्वादिति सत्यम्, सामायिकादिषु पूर्वं संहृतो यदा 25
सूक्ष्मसंपरायो यथाख्यातो वा भवति तदा भूतसंहरणमाश्रित्यैवमुक्तत्वेनादोषादिति ध्येयम् ॥

का इमा उत्सर्पिण्याद्य इत्याह—

रूपरसाद्युत्कर्षप्रयोजकः काल उत्सर्पिणी । रूपरसादिहानिप्रयोजकः
कालोऽवसर्पिणी । तत्रावसर्पिण्यां सुषमसुषमासुषमासुषमदुष्पमा-
दुष्पमसुषमादुष्पमादुष्पमदुष्पमारूपाषडरका भवन्ति । उत्सर्पिण्यां
5 व्युत्क्रमतःषडरकास्त एव ॥

रूपेति । उत्सर्पति वर्धते अरकापेक्षया, उत्सर्पयति वा भावानित्युत्सर्पिणीति विप्र-
हः । रूपरसादीनामुत्कर्षः क्षेत्रे भवति स च कालहेतुकस्तस्माद्रूपरसाद्युत्कर्षप्रयोजकीभूतो
यः कालस्तोत्सर्पिणीत्युच्यते इति भावः । आदिना जीवगतानामनुभवायुःप्रमाणशरीरा-
दीनां ग्रहणम् । सूक्ष्मास्मासागरोपमाणां दशभिः कोटीकोटीभिर्निष्पन्नोऽयमुत्सर्पिणीकाल-
10 विशेषः । अवसर्पिणीस्वरूपमाह रूपरसेति । अवसर्पति हीयते अरकापेक्षया, अवसर्प-
यति भावान् रूपादीनित्यवसर्पिणीति विप्रहो लक्षणं स्पष्टम् । अयमपि कालविशेष उत्सर्पिणी
परिमाण एव । यत्र तु भावा रूपादिस्वरूपा न हीयन्ते न वा वर्द्धन्ते तादृशः काल-
विशेषो नोत्सर्पिण्यवसर्पिणीत्युच्यते । मूले तु सुस्पष्टत्वात् प्रथमलक्षिता । अथावस-
र्पिणी विभजते तत्रेति । सुषमसुषमाया अतिशोभनत्वेन तस्या एव प्रथमं निर्दिष्टिष्यया
15 क्रममुल्लङ्घ्यावसर्पिण्येवावौ विभक्ता । सुषमसुषमेति । शोभनात्समा वर्षा यत्रेति सुषमा,
अत्यन्तसुषमत्वाद्दीप्तया सुषमसुषमेति । सर्वथा दुष्पमानुभावरहित एकान्तसुषमारूपो
सागरोपमचतुष्कोटीकोटिरूपोऽयं कालः । सुषमेति । सागरोपमाणां कोटीकोटिर्वास्मिका
सुषमसुषमापेक्षया हानिमती बोध्या । सुषमदुष्पमेति । दुष्टात्समा यत्र सा दुष्पमा, सुषमा
चासौ दुष्पमा चेति विप्रहः । सुषमानुभावबहुलाऽल्पदुष्पमानुभावा सागरोपमाणां कोटी-
20 कोटिद्वयप्रमाणाऽवसेया । दुष्पमसुषमेति, दुष्पमा चासौ सुषमा चेति कर्मधारयः, दुष्प-
मानुभावबहुलाऽल्पसुषमानुभावा द्विचत्वारिंशद्वर्षसहस्रन्यूनैकसागरोपमकोटीकोटिप्रमाणा
भवति । दुष्पमेति । इयमेकविंशतिवर्षसहस्रमाना दुष्पमानुभावा । दुष्पमदुष्पमेति । अस्या
अपि मानमेकविंशतिवर्षसहस्राणि, सर्वथा सुषमानुभावरहिताऽतिदुष्पमानुभावा चेति षड्भागा
अवसर्पिण्या द्रष्टव्याः । अत्र सुषमसुषमायां अनुषमाणां गव्यूतत्रितयं शरीरोच्छ्रायसीणि
25 च पत्योपमान्यायुः शुभपरिणामोऽपि कल्पवृक्षादिरनेकश्च, तत एषां परतो मागेष्वनन्तगुणा

१. अत्र कालस्वरूपतो नित्य इति न तस्य हानिरूपपद्येऽन्यथाऽहोरात्रं सर्वदा त्रिष्वनुहृतात्मकमेव
न स्यात्, किन्तु अनन्तगुणपरिहानिभिर्वर्णनम् न तस्योदितमिह विमानोऽनन्तगुणवृद्धिभिस्तैर्वर्धमानः । कालो-
ह्येयमानकाजो वर्षमानकालश्चेत्युच्यते इति द्रव्यतो नित्यत्वं पर्यायतोऽनित्यत्वमित्याशयेन रूपरसाद्युत्कर्षेत्यादि
रूपेण लक्षणं प्रणीतमिति ॥

परिह्राणिः, सुषमायां गन्व्यूतद्वयं समुच्छ्रायः पल्योपमद्वयमायुः कल्पवृक्षादिव । सुषमदुष्प-
मायाभेकगन्व्यूतसमुच्छ्राय एकपल्योपमायुः कल्पवृक्षाविः । दुष्पमसुषमायां पूर्वकोट्यायुः पंच-
शतधनुस्समुच्छ्रायः दुष्पमायां दुःषमदुष्पमायाश्चानियतं शरीरोच्छ्रायादिः, तथाप्येवं भण्यते
दुष्पमायान्तु प्रारम्भे वर्षशतमायुः सप्तहस्तसमुच्छ्रायः, दुःषमदुष्पमायां पर्यन्ते तु हस्तप्रमाणं
वपुः षोडशवर्षाणि परमायुर्नरवशेषौषधिपरिह्राणिश्चेति बोध्यम् । उत्सर्पिण्यामपि त एव 8
भागास्तावन्मानास्तत्स्वरूपाः पूर्वोदितक्रमविपरीतक्रमा भवन्तीत्यभिप्रायत आहोत्सर्पिण्या-
मिति । एवञ्च विंशतिसूक्ष्माद्भासागरोपमकोटीकोटीप्रमाणद्वादशारकरूपमवसर्पिण्युत्सर्पिण्योः
कालचक्रं पञ्चसु भरतेषु पञ्चस्वरवतेषु चानाद्यनन्तं परिवर्तते । कुरुषु तु सुषमसुषमातुल्यः
कालः, हरिरण्यकेषु सुषमातुल्यः, हैमवतैरण्यवतेषु सुषमदुष्पमानिभः, षट्पञ्चाशदन्तरद्वीप-
सहितपञ्चविदेद्व्यंशेषु दुष्पमसुषमासहस्र इति दिक् ॥

10

सम्प्रति गतिद्वारमाह—

गतिद्वारे—सामायिकछेदोपस्थापनीयौ सृत्वा देवगतिं यायाताम् ।
तत्रापि वैमानिक एव । तत्रापि जघन्यतः प्रथमदेवलोकमुत्कृष्टतत्त्वधनु-
त्तरविमानं यावत् । विराचकश्चेद्यः कोऽपि भवनपतिः स्यात् । परिहार-
विशुद्धिको वैमानिक एव स्यात् । तत्रापि जघन्यतस्सौधर्मकल्प उत्कृष्ट- 15
तत्त्वहस्त्रारकल्पे स्यात् । सूक्ष्मसम्परायोऽनुत्तरविमाने स्यात् । यथाख्या-
तसंयतो देवगतौ स्याच्चेत्तदाऽनुत्तरविमान एव स्यादथवा सिद्धिगतिं
यायादिति ॥

गतिद्वार इति । तत्रापीति देवगतावपीत्यर्थः, वैमानिक एवेत्यत्रैवशब्देन भवनवासि
प्राप्तमन्वरज्योतिष्केपूयादौ व्युद्भवते । तत्रापीति, वैमानिकेष्वपीत्यर्थः । प्रथमदेवलोके- 20
मिति सौधर्मदेवलोकेमित्यर्थः । एतत्सर्वं संयमाविराधनया बोध्यम् । देवलोके स्थितिसु

१. ननुषत्वं शरीरस्य स्वावगाढमूलश्रेण्डुपरितननम प्रवेशावगाहित्वा, तत्पर्यवा असंख्याता एवेति
कथमनन्तभागपरिह्राणि, एवमायुष पर्यवा एकसमशोभादिरूपा असंख्याता एव, आयुःस्थितेरसंख्यातसम-
यात्मकत्वात्कथमनन्तैरायु पर्यवैहानि, उच्यते, प्रथमारके प्रथमसमशोत्पन्नमुत्कृष्टं शरीरोषत्वं भवति, ततो
द्वितीयादिसमशोत्पन्ना यावतामैकनम-प्रवेशावगाहित्वाक्षुणपर्यवाणा हानिस्तावत्पुद्गलनन्तक हीयमानं
ब्रह्मण्याधारहानावाधेयहानेरावदशकत्वात्, तेनोषपर्यवाणामप्यनन्तत्वं सिद्धं, नम-प्रतरावगाहस्य पुद्गलो-
पचयसाध्यत्वात्, एव प्रतिसमर्थं हीयमानस्थितिस्थानकारणीभूतान्मनन्तान्मायु कर्मदक्षिकानि परिहीयन्ते,
ततः कारणहानौ कार्यहानेरावदशकत्वात्तानि च अवस्थितिकारणत्वाद्यु पर्यवा एव, अतस्तेऽनन्ता इति ॥

जघन्येन द्वे पत्न्योपमे, उत्कर्षेण तु त्रयस्त्रिंशत्सागरोपमाणीति । तद्विराधकश्चेद्भवनपतीनाम-
न्यतमेषु देवेषूपत्तिः, विराधितसंयमस्य भवनपत्याद्युत्पादस्य शास्त्रानुमतत्वादित्याशये-
नाह विराधकश्चेदिति । संयमाविराधकत्वे त्वाह परिहारविशुद्धिक इति, स्पष्टमन्यत् ।
संयमविराधकश्चेद्भवनपत्यन्यतमेषूपत्त्यते, देवलोके स्थितिरपि जघन्येन द्वे पत्न्योपमे, उत्क-
५ र्षेणाष्टादशसागरोपमाणीति । अनुत्तरविमान इति, अजघन्योत्कृष्ट इति भावः । अयम-
विराधनां प्रतीत्याहमिन्द्रतयोत्पद्यते, विराधनां प्रतीत्य तु यः कोऽपि भवनपतिः स्यादिति
बोध्यम् । अनुत्तरविमान एवेति, अजघन्योत्कृष्ट इति भावः उभयोरपि संयतयोर्देव-
लोके स्थितिरजघन्योत्कृष्टतत्त्वयस्त्रिंशत्सागरोपमाणीत्यपि बोध्यम् । यदा तु न देवगतौ
तदात्वाहायवेति ॥

10 के देवलोकाः के वा भवनपतय इति प्रसङ्गेनोदितायामाशंकायां अग्रे वक्ष्यमाणानपि
संक्षेपतोऽत्र वक्ति—

तत्र सौधमैशानसनत्कुमारमाहेन्द्रब्रह्मलान्तकमहाशुक्रसहस्राराऽऽ-
नतप्राणताऽऽरणाऽऽच्युतभेदेन द्वादशविधा देवलोकाः कल्पोपपन्नदेवा-
नाम् । तदुपरि सुदर्शनसुप्रतिबद्धमनोरमसर्वभद्रविशालसुमनससौमन-
15 सप्रीतिकरादित्यभेदेन नव ग्रैवेयकाः । तदुपरि विजयवैजयन्तजयन्ताप-
राजितसर्वार्थसिद्धभेदेन पञ्चानुत्तराः । उभये कल्पातीतानाम् ॥

तत्रेति । देवा हि सामान्येन विमानवासिभ्योतिष्कव्यन्तरभवनपतिभेदेन चतुर्विधाः ।
विमानवासिनोऽपि कल्पोपपन्नाः कल्पातीताश्चेति द्विविधाः । एवंविधानां देवानां निवास-
योग्यस्थानं देवलोक इत्याशयेन, तत्स्थानान्याह—सौधमैत्यादिना । ज्योतिष्कोपरितनप्रस्ता-
२० रादसंख्येययोजनाध्वानमार्कस्य मेरूपलक्षितदक्षिणभागार्धे प्राग्व्यवस्थितः प्राचीप्रतीच्यायत
षड्दक्षिणविस्तीर्णोऽर्धचन्द्राकृतिर्मास्वरः परिक्षेपत आध्यामविष्कम्भाध्याम्नासंख्येययोजन-
कोटीकोटयो लोकान्तविस्तारस्सर्वरत्नमयोऽशोकसप्तपर्णचम्पकचूतसौधर्मावतंसकोपशोभित-
शक्राबासस्सौधर्मः कल्पः । तस्योपरि चोदग्व्यवस्थित ईषदुपरितनकोट्या समुच्छ्रिततरो
मध्यव्यवस्थिताङ्गस्फटिकरजतजातरूपेशानावतंसकविभूषित ऐशानकल्पः । सौधर्मस्योपरि
25 बहूनि योजनान्यतिक्रम्य सौधर्मकल्पवत्सनत्कुमारः । अस्योपरि माहेन्द्रः कल्प ऐशानकल्पवत् ।
सनत्कुमारमाहेन्द्रकल्पयोरुपरि बहूनि योजनान्यतीत्य मध्यवर्ती सकलनिशाकराकृतिर्ब्रह्मक-
ल्पः । एवमुपर्युपरि ऽन्तकमहाशुक्रसहस्राराख्यः कल्पाः, तदुपरि बहूनि योजनान्यतिक्रम्य
सौधर्मैशानकल्पद्वयवदानतप्राणतनामानौ द्वौ कल्पौ, तदुपरि समग्रेणिव्यवस्थितौ सनत्कुमार-

साहेन्द्रवद्वाराणाञ्च्युताविति द्वादश देवल्लोकाः ॥ तत्र कीदृशानां देवानां निवास इत्य-
 त्राह—कल्पोपपन्नदेवानामिति । दीन्यन्तीति देवाः, प्राग्भूतोपात्तपुण्यप्राग्भारोपनतविशिष्ट-
 भोगसुखाः प्राणिविशेषाः, तत्र कल्पा इन्द्रादिदशतया कल्पनात् कल्पाः, कल्पाः आचाराः
 ते चात्रेन्द्रसौमनिकप्रायस्त्रिंशदादिव्यवस्थारूपाः, चान् प्रतिपन्नाः कल्पोपपन्नाः, ते च ते
 देवाश्च कल्पोपपन्नदेवा वैमानिकविशेषास्तेषामेते लोका इत्यर्थः । तदुपरीति द्वादश- 5
 देवल्लोकोपरीत्यर्थः, नव प्रैवेयका इति । लोकपुरुषस्य ग्रीवाप्रदेशे भवा प्रैवेयकास्ते नव
 यथागमं व्यवस्थितास्तुदर्शनादिसंख्याया नवविधा इत्यर्थः । तदुपरीति प्रैवेयको-
 परीत्यर्थः । अभ्युदयविघ्नहेतूनां जयात्, कर्मणां विजितप्रायतयोपस्थितपरमकल्याण-
 त्वाद्वा प्रतनुकर्मपटलावच्छिन्ना विजयवैजयन्तजयन्ताः, अभ्युदयविघ्नहेतुभिर्न परा-
 जिताः क्षुधादिभिर्वा न पराजिता अपराजिताः, सांसारिकसर्वकैवल्यपरिसमाप्त्याऽनन्तं 10
 रजन्मनि सकलकर्मक्षयलक्षणमोक्षस्य भावित्वेन सिद्धप्रायास्सर्वार्थसिद्धा एतेषां विमान-
 विशेषा अप्येतन्नामका एव । भूले तु विमानविशेषाणां नामान्यभिहितानि । अनुत्तरा
 इति, न विद्यन्ते उत्तराणि प्रधानानि विमानानि येभ्यस्तेऽनुत्तराः, देवल्लोका अपि
 अनुत्तरा उच्यन्ते इति भावार्थः । विमानान्येतानि न परस्परमुपर्युपरि भवन्ति परन्तु
 मध्ये सर्वाथसिद्धविमानं परितश्चत्वारि । उभय इति प्रैवेयका अनुत्तराश्चेत्यर्थः । 15
 कल्पातीतानामिति, इन्द्रादिदशतया कल्पनाविरहिणामित्यर्थः, तेषां सर्वेषामपि अह-
 मिन्द्रत्वाविति भावः । तथा च पञ्चिंशद्विंशतिवैमानिका विज्ञेयाः ॥

अथ ज्योतिष्कादिदेवमेवानाह—

चन्द्रसूर्यग्रहनक्षत्रतारकाः पञ्च ज्योतिष्काः । पिशाचभूतयक्षराक्ष-
 सकिन्नरकिम्बपुरुषमहोरगगन्धर्वा अष्टविधा व्यन्तराः । असुरनागसुपर्णा- 20
 विच्युदभिद्वीपोदधिदिकपवनस्तनितकुमारभेदेन दशविधा भवनपतयः ॥

चन्द्रेति । नवत्यधिकसप्तशतयोजनानि भूमागादूर्ध्वं तारकविमानप्रस्तारः । ततो दश-
 योजनानामुपरि सूर्यविमानप्रस्तारः । ततोऽशीतियोजनानामूर्ध्वञ्चन्द्रविमानप्रस्तारः । तदुपरि

१. ये इन्द्रतुल्यतया धृतिवैभवादिभ्यश्चरन्ति ते समानिका, ये तु सन्त्रिकल्पाः परस्परेण साहाय्यकारिण
 उदात्ताचारास्संसारभोगी गृहपतयस्त्रयस्त्रिंशत्परिमाणुस्त्रयस्त्रिंशदा, कल्पयोर्देवाः सम्यग्दृष्टयोऽपि मिथ्यादृष्टयोऽ-
 पि सम्यग्मिथ्यादृष्टयोऽपि, अद्वितीयोपातिनस्तु सम्यग्दृष्टय एव, विमानाधिपतयस्तु सम्यग्दृष्टय एव,
 शुक्लमवोषितादिदुर्गोर्ध्वदाशातनापरिहरान्वयाप्रपत्तेः । सामानिकदेवा न विमानाधिपतयः, देवीनामिव मूल-
 विमानिकदेश एव तदुत्पत्तिमार्गं स्थानम् । विनजन्मोत्सवादी तेषां सिंहासनानां सक्रविमाने मण्डितत्वात् ।
 सक्रममहिषीसिंहासनमण्डनवदिति बोध्यम् ॥

- विंशतियोजनान्यारुह्य नक्षत्रप्रहाणां विमानप्रस्तारः । एतद्विमानवर्त्तिनोऽपि चन्द्रादय उच्यन्ते ।
 ते च द्विविधा मनुष्यक्षेत्रवर्त्तिनो भानुपोत्तरपर्वतात्परतो यावत्स्वयम्भूरमणसमुद्रं वर्त्तिन-
 श्चेति । तत्र प्रथमे मेरोः प्रादक्षिण्येन सर्वदा भ्रमणशीलाः, अपरे च सदावस्थानस्वभावाः, अत
 एव घण्टावत्स्वस्थानस्था एव तिष्ठन्ति । ज्योतिष्का इति, द्योतयन्ति जगत् प्रकाशयन्तीति
 5 ज्योतीषि विमानानि, तेषां लोका ज्योतिष्काः, तेषु भवा अपि ज्योतिष्का इति भावः ।
 अथ तृतीयदेवभेदान्व्यन्तरानाह पिशाचेति । देवत्वावान्तरतत्तन्नामकर्मोदयप्रयुक्ता एते
 देवभेदा व्यन्तराः, विविधमन्तरं शैलान्तरं कन्दरान्तरं वनान्तरं वाऽऽश्रयरूपं येषां ते
 व्यन्तराः, विगतं अन्तरं विशेषो मनुष्येभ्यो येषां ते वा व्यन्तराः, मनुष्यान्पि
 चक्रवर्त्तिवासुदेवप्रभृतीन् श्रुत्यवदुपचरन्ति केचिद्व्यन्तरा इति मनुष्येभ्यो विगतान्तरा
 10 इति विग्रहः । चतुर्थदेवभेदानाहासुरेति । कुमारशब्दोऽसुरादिभिः प्रत्येकं बोध्यः । एते
 हि देवाः कान्तदर्शनास्तुकुमारा सृदुमधुरललितगतयश्शृङ्गाराभिजातरूपविक्रियाः कुमार-
 चषोद्धतरूपेषु भाषाऽऽभरणप्रहरणावरणपातयानबाहका सल्बणरागाः क्रीडनपराश्रमेवतः
 कुमारा उच्यन्ते । भवनपतय इति । भवनानां पतयस्तन्निवासित्वात्स्वामिनो भवनप-
 तयः । नागकुमाराद्यपेक्षया बाहुल्यतो भवननिवासित्वं द्रष्टव्यम् । प्रायो हि ते भवनेषु
 15 कदाचिदावासेषु वसन्ति । असुरकुमारास्तु प्राचुर्येणावासेषु कदाचिद्भवनेषु । बहिर्दृष्टा-
 न्यन्तस्समचतुरक्षाण्यघःकर्णिकासंस्थानानि भवनानि, कायमानस्थानीया महामण्डपा
 विचित्रमणिरत्नप्रभाभासितसकलविकचक्रा आवासा इति, विस्तरस्त्वन्ध्र निमालनीयः॥

अथ संयमद्वारमाचष्टे—

- संयमद्वारे—सामायिकछेदोपस्थापनीयपरिहारविशुद्धिकसूक्ष्मसम्प-
 20 रायाणां प्रत्येकं संयमस्थानान्यसंख्यातानि । यथाख्यातस्य त्वेकमेव
 संयमस्थानमिति ॥

- संयमद्वार इति । संयमद्वारित्रं तस्य स्थानानि विशुद्धिकप्रकर्षप्रकर्षकृतभेदाः, ते च
 प्रत्येकं सर्वाकाशप्रदेशाग्रगणितसर्वाकाशप्रदेशपरिमाणाः पर्यवेपेता भवन्तीति, तेन चारित्र-
 द्वारादस्य नामदेशज्ञा कार्य्या, संयमस्थानस्मात्र विचार्यमाणत्वात् । असंख्यातानीति, सूक्ष्मसम्प-
 25 रायस्य त्वान्तर्माहूर्त्तिकान्यसंख्येयानि संयमस्थानानि क्षयोपशमवैचित्र्याद्भवन्ति, तद्वद्व्या-
 अन्तर्माहूर्त्तमानत्वात् तत्र प्रतिमसमं संयमविशुद्धिविशेषस्य भावादिति विशेषो बोध्यः ।
 एकमेव संयमस्थानमिति । एकस्मिन्नेव समये कथायाणामुपशमेन क्षयेण वा चरणशुद्धेर्नि-
 विशेषत्वादिति भावः । अत्र संयमस्थानस्याल्पबहुत्वचिन्तायां संयमस्थानानि सर्वाण्येक-

विज्ञातिरसद्भावस्थापनया, तत्र यथाख्यावस्य प्रथममजघन्योत्कृष्टमेकं, ततोऽधस्तनानि चत्वारि तस्मादसंख्येयगुणानि सूक्ष्मसम्परायस्य, ततोऽधस्तनानि चत्वारि विहायाद्यौ पराणि ततोऽसंख्येयगुणानि परिहारविशुद्धिकस्य, तत्त्वानि चत्वारि पूर्वोक्तान्यद्यौ ततोऽधस्तनानि चत्वारि चेति षोडशपूर्वभ्योऽसंख्यातगुणानि सामायिकछेदोपस्थापनीययोः, एतानि च द्वयोरपि तुल्यान्वेवेति विज्ञेयम् ॥

5

सन्निकर्षद्वारमभिधत्ते—

सन्निकर्षद्वारे—सामायिकसंयतस्य चारित्रपर्याया अनन्ताः । एवं यथाख्यातपर्यन्तानां सर्वेषां बोध्याः । सामायिकस्सामायिकान्तराद्धीन-
स्समानोऽधिकोऽपि स्यात् । हीनाधिकत्वे च षट्स्थानपतितत्वं स्यात् ।
एवं छेदोपस्थापनीयपरिहारविशुद्धिकापेक्षयाऽपीत्यमेव भाव्यम् । सूक्ष्म- 10
सम्परायिकयथाख्यातापेक्षया त्वनन्तगुणहीनचारित्रपर्यायवान् स्यात् ॥

सन्निकर्षद्वार इति । चारित्रपर्याया इति, सर्वविरतिरूपपरिणामस्य चारित्रस्य पर्याया मेधास्ते च वृद्धिकृता विषयकृता वा बोध्याः । बोध्या इति, चारित्रपर्याया अनन्ता इत्यनु-
वक्ष्यते । ननु सामायिकादीनां सर्वेषां चारित्रभेदस्यानन्तत्वाविशेषेण साम्यतापस्या स्वस्व-
सजातीयैर्भ्यस्त्वविजातीयैर्भ्यो वा हीनाधिकभावोऽस्ति नवेत्याशंकायामाह सामायिक इति । 15
सामायिकान्तरादिति, स्वसजातीयादित्यर्थः । हीन इति, विशुद्धसंयमस्थानसम्बन्धित्वेन विशुद्धतरपर्यायापेक्षयाऽविशुद्धसंयमस्थानसम्बन्धित्वेनाविशुद्धतराः पर्याया हीनाः, तद्योगा-
त्संयतोऽपि हीन इति भावः । समान इति, सदृशविशुद्धिकपर्याययोगात्समान इत्यर्थः ।
अधिकोऽपीति, विशुद्धतरपर्याययोगादधिक इत्यर्थः, षट्स्थानपतितत्वमिति । वस्तूना-
मनन्तासंख्यातसंख्यातभागैः, संख्यातासंख्यातानन्तगुणैश्च वृद्धिर्वा हानिर्वा भवति, 20
सर्वविरतिविशुद्धिस्थानादीनां वस्तूनां वृद्धिर्वा हानिर्वा विचिन्त्यमाना षट्स्थानगता प्राप्यते यथा अनन्तभागवृद्धिरसंख्यातभागवृद्धिः, संख्यातभागवृद्धिः, संख्यातगुणवृद्धिः,
असंख्यातगुणवृद्धिः, अनन्तगुणवृद्धिश्च, एवं हानावपीति । स्वविजातीयसंयतापेक्ष-
यापेक्षमेव हीनाधिकत्वं स्यादित्याहैवमिति । इत्यमेवेति, हीनस्समानोऽधिकोऽपि स्यात्
हीनाधिकत्वे च षट्स्थानपतितत्वं स्यादित्यर्थः । विजातीयसंयतापेक्षया सामायिकस्य 25
विशेषस्तमधिकृत्याह सूक्ष्मेति । अनन्तगुणेति तथाविधविशुद्धिविरहादिति भावः ॥

छेदोपस्थापनीय आद्यत्रयचारित्र्यपेक्षया सामायिकवत्स्यात् । अन्यः

द्वयापेक्षयाऽपि तथैव । एवमेव परिहारविशुद्धिकोऽपि । सूक्ष्मसम्पराय-
 आद्यत्रयापेक्षयानन्तगुणाधिक एव । सूक्ष्मसम्परायान्तरापेक्षया तुल्योऽ-
 नन्तगुणेन हीनोऽधिकोऽपि स्यात् । यथाख्यातापेक्षयाऽनन्तगुणहीनः ।
 यथाख्यातस्तु विजातीयसंयतापेक्षयाऽनन्तगुणेनाधिक एव, सजातीया-
 ७. पेक्षया तु तुल्य एवेति ॥

आद्यत्रयचारित्र्यपेक्षयेति—सामायिकछेदोपस्थापनीयपरिहारविशुद्धिकरूपसजातीय-
 विजातीयसंयतापेक्षयेत्यर्थः । सामायिकवदिति, हीनाधिकसमत्वानि भवेदुर्हीनाधिकत्वे तु
 षट्स्थानपतितत्त्वञ्च भवेदिति भावः । अन्यद्वयापेक्षयापि तथैवेति, सूक्ष्मसम्पराययथा-
 ख्यातरूपविजातीयसंयतापेक्षयाऽनन्तगुणहीनचारित्र्यपर्यायवानित्यर्थः । परिहारविशुद्धि-
 10 कोऽपि सामायिकतुल्य एवेत्याह एवमेवेति । अनन्तगुणाधिक एवेति । सामायिकछेदोप-
 स्थापनीयपरिहारविशुद्धिकानां तथाविषविशुद्धपर्यायाभावेनाऽयमनन्तगुणाधिक एव, न हीनो
 न वा समान इति भावः । सजातीयसंयतान्तरापेक्षया तु हीनाधिकतुल्यवास्तुरेवेत्याह-
 सूक्ष्मेति । यथाख्यातापेक्षया तु कथमित्यत्राह—यथाख्यातेति । अनन्तगुणहीन इति,
 अनन्तगुणेन हीन एवेत्यर्थः समत्वे वाऽऽपि यथाख्यात एव स्यादिति भावः ।
 15 यथाख्यातोऽपि विजातीयचारित्र्यपेक्षयाऽधिक एवान्यथा स्वरूपहान्यापत्तेः, सजाती-
 यान्तरापेक्षया तुल्य एव, परस्परं तारतम्याभावादित्याशयेनाह यथाख्यातस्त्विति । अल्प-
 बहुत्वचिन्तायान्तु सामायिकछेदोपस्थापनीययोजनघन्याश्चारित्र्यपर्यायाः परस्परं तुल्यास्तर्क-
 भ्यस्तोकाश्च । परिहारविशुद्धिकसंयतस्य जघन्याश्चारित्र्यपर्याया अनन्तगुणास्तस्यैवोत्कर्षका-
 श्चारित्र्यपर्याया अनन्तगुणाः, सामायिकछेदोपस्थापनीययोश्चैतयोत्कर्षकाश्चारित्र्यपर्याया द्वयो-
 20 रपि तुल्याः परिहारस्तत्त्वानन्तगुणाः, सूक्ष्मसम्परायस्य जघन्याश्चारित्र्यपर्याया अनन्तगुणा-
 स्तस्यैव चोत्कर्षकाश्चारित्र्यपर्याया अनन्तगुणाः, यथाख्यातसंयतस्याजघनयोत्कर्षकाश्चारित्र्य-
 पर्याया अनन्तगुणा इति ॥

योगद्वारमाह—

योगद्वारे—आद्यश्चत्वारस्संयता योगत्रयवन्तः । यथाख्यातस्तु
 25 सयोगी अयोगी चेति ॥

योगद्वार इति । योगत्रयवन्त इति, मनोवाक्कायरूपयोगत्रयवन्तो न त्वयोगिन इत्यर्थः ।
 सयोगीति, एकदशद्वन्द्वसंयतगुणस्थानान्तर्भावेण योगत्रयवानित्यर्थः । अयोगीति
 चतुर्दशगुणस्थानान्तर्भावेण योगत्रयाभाववानित्यर्थः ॥

उपयोगद्वारमाख्याति—

उपयोगद्वारे—आद्यास्त्रयो यथाख्याताश्च साकारनिराकारोपयोग-
वन्तः स्युः सूक्ष्मसम्परायस्तु साकारोपयोग्येवेति ॥

उपयोगद्वार इति । उपयुज्यते वस्तुपरिच्छेदं प्रति न्यापयते जीव एभिरित्युपयोगा-
बोधरूपा जीवस्य स्वतत्त्वभूता व्यापाराः, ते च द्विधा—साकारा अनाकाराश्च, तत्राकारः, 5
प्रतिवस्तु प्रतिनियतो ग्रहणपरिणामरूपो विशेषः, सहाकारेण वर्तन्ते इति साकाराः,
सामान्यविशेषात्मके वस्तुनि विशेषांशप्राप्ति इत्यर्थः । तद्विपरीतास्त्वनाकाराः सामान्यांश-
प्राप्ति इत्यर्थः । आद्या इति । सामायिकछेदोपस्थापनीयपरिहारविशुद्धिका यथाख्याताश्च
साकारोपयोगवन्तो निराकारोपयोगवन्तश्च । साकारोपयोग्येवेति, नाऽनाकारोपयोगवस्तु-
स्तस्य तथात्वभावत्वादिति भावः ॥

10

कषायद्वारं वक्ति—

कषायद्वारे—सामायिकस्तकषाय एव । छेदोपस्थापनीयोऽप्येषम् ।
परन्तु श्रेणिगतयोस्तु प्रथमं चत्वारः कषायाः, ततः क्रोधादिषु क्रमेण
प्रथमादीन् विहाय त्रयो द्वावेको वा स्यात् । परिहारविशुद्धिकस्तु
सकषाय एव श्रेणिप्राप्त्यभावात् । सूक्ष्मसम्परायस्संवलनलोभकषाय- 15
वान् यथाख्यातस्तकषायीति ॥

कषायद्वार इति । सकषाय एवेति एवञ्छब्देनाकषायत्वव्यवच्छेदः । तथास्वेऽपि यो
विशेषस्तमाह परन्त्विति । श्रेणिगतयोरिति । उपशमश्रेणि वा क्षपकश्रेणि वा प्रविष्टयो-
स्सामायिकछेदोपस्थापनीययोरित्यर्थः । प्रथममिति, श्रेणिप्रतिपत्तिपूर्वमित्यर्थः । चत्वार
इति, संवलनक्रोधमानमायालोभरूपा इत्यर्थः, तत इति, श्रेणिना संवलनक्रोधादिके 20
उपशान्ते क्षीणि वेत्यर्थः । क्रमेणेति, क्रोवं विहाय त्रयः, क्रोधमानौ विहाय द्वौ,
क्रोधमानमाया हित्वैको वा स्यादित्यर्थः । सकषाय एवेति । संवलनक्रोधमानमायालोभ-
लक्षणचतुःकषायवानेव, न तु तस्य त्रयो द्वावेको वा कषायो भवेदित्यर्थः । किमयमेवमेव
भवेदित्यत्राह श्रेणीति, उपशमक्षपकान्यतरश्रेणिप्राप्त्यभावात्, तथास्त्वभावत्वादिति भावः ।
यथाख्यातस्त्विति । उपशान्तकषायवान् क्षीणकषायवान्वा स्यादिति भावः ॥

25

लेश्याद्वारमभिधत्ते—

लेश्याद्वारे—सामायिकछेदोपस्थापनीयौ षड्विधलेश्यावन्तौ ।

परिहारविशुद्धिकः शुभलेद्यात्रयवान् । सूक्ष्मसम्परायश्शुक्लमात्रलेद्या-
वान् । यथाख्यातस्तु परमशुक्ललेद्यावान्, चतुर्दशगुणस्थाने तु लेद्या-
रहित इति ॥

- लेद्याद्वार इति । कृष्णादिद्रव्यसाचिद्रव्यप्रयुक्तजीवपरिणामविशेषो लेद्या । योगनिमित्त-
5 त्वेयं, तेन सहान्वयव्यतिरेकानुविधानात् । तत्रापि योगघटकद्रव्यरूपा, न तु योगनिमित्त-
कर्मद्रव्यस्वरूपा, योगनिमित्तकर्मणो घात्यघात्यन्यतरात्मकत्वात्, तत्र च घातिस्वरूपत्वे
यथाख्याते सयोगिनि परमशुक्ललेद्याया असत्त्वप्रसङ्गः, अघातिस्वरूपत्वे तु चतुर्दशगुणस्था-
नस्थे यथाख्याते लेद्यायाः सत्त्वप्रसङ्गश्च स्यात् । अयोगिनो योगपरिणामाभावे लेद्या-
परिणामाभावाद्योगपरिणाम एव लेद्या, योगघटकत्वेन चास्याः कषायाणामुदयोपवृंहक-
10 त्वमनुभागहेतुत्वञ्च, इयं भावलेद्या, द्रव्यलेद्या तु कृष्णादिद्रव्यात्मिका, सा च कृष्णनील-
कापोततेजःपद्मशुक्लभेदात् बोद्धा । कृष्णद्रव्यसम्बन्धप्रयुक्ताविशुद्धपरिणामः कृष्णलेद्या, एवं
नीलनीललोहितलोहितपीतशुक्लद्रव्यप्रयुक्तत्वं नीलादिलेद्यानां भाव्यम् । कृष्णनीलकापोता
श्शुभाश्लेषाश्शुभाः । वद्विधलेद्यावन्ताविति, सकषायमेवाश्रित्येदम् । शुभलेद्यात्रयवा-
निति, तेजःपद्मशुक्ललेद्यावानिति भावः । भावलेद्यापेक्षया प्रज्ञस्ता एते । परमशुक्ललेद्या-
15 वानिति, अतिविशुद्धपरिणामत्वात् शुक्लव्यानस्य तृतीयो भेदस्तत्रोपयोगिनी, परमशुक्ललेद्या-
स्तुच्यते, एकादशद्वादशगुणस्थानस्थयोः केवलं शुद्धा । चतुर्दशे तु नास्ति लेद्येत्याह—चतुर्-
दशेति । योगाभावाविति भावः ॥

परिणामद्वारमाह—

- परिणामद्वारे—सामयिकच्छेदोपस्थापनीयपरिहारविशुद्धिका वर्द्धमा-
नहीयमानस्थिरपरिणामवन्तः । सूक्ष्मसम्परायः श्रेण्यां वर्धमानो-हीयमा-
20 नश्च स्यान्न स्थिरपरिणामवान् । तत्कालस्तु जघन्यतस्समय एक उत्कृष्ट-
तोऽन्तर्मुहूर्त्तपरिमाणः । एवमाद्यानां कालो ज्ञेयः । यथाख्यातस्तु न
हीयमानपरिणामवान् । वर्धमानपरिणामकालस्तु जघन्यत उत्कृष्टतश्चा-
न्तर्मुहूर्त्तमानमिति । स्थितिस्तु जघन्येनैकस्समयः । उत्कृष्टतस्त्रयोदश-
25 गुणस्थानस्थस्य किञ्चिद्दूनपूर्वकोटिपर्यन्ता बोध्येति ॥

१. पूर्वप्रतिपन्नस्तु सर्वास्वपि कषादिद्ववति, तत्रापि नात्यन्तसंक्षिष्टास्तु वर्तते, तथा शूतास्तु वर्तमानो न
प्रभूतः कालमवतिष्ठते, किन्तु स्तोक्म्, तत्र प्रवृत्तिस्तु कर्मवशादिति ॥

तादृशमाश्रित्यायुर्वर्जित्युक्तम् । मोहनीयायुर्वर्जिते । अप्रमत्तत्वाद्वादकषायोदयाभावाच्चेति भावः । वेदनीयमेवेति, बन्धहेतुषु योगानामेव सत्त्वादिति स्पष्टार्थः । बन्धरहित एवेति, बन्धहेतूनां सर्वेषामभावादिति तात्पर्यार्थः ॥

वेदनाद्वारमाह—

- ७ वेदनाद्वारे-सामायिकायाश्चत्वारोऽष्टौ कर्मप्रकृतीरनुभवन्ति । यथा-
ख्यातस्तु निर्ग्रन्थावस्थायां मोहवर्जसप्तकर्मप्रकृतीनां वेदको मोहनीयस्यो-
पशान्तत्वात्क्षीणत्वाद्वा । स्नातकावस्थायां घातिकर्मप्रकृतिक्षयचतसृणां
वेदक इति ॥

वेदनाद्वार इति । अष्टाविति, नियमेनेति शेषः । मोहवर्जिते, तत्र हेतुमाह
10 मोहनीयस्येति, उपशमश्रेण्या क्षपकश्रेण्येति भावः ॥

उदीरणाद्वारमाह—

- उदीरणाद्वारे-सामायिकछेदोपस्थापनीयपरिहारविशुद्धिका अष्टौ सप्त
षड्वा कर्मप्रकृतीरुदीरयन्ति । सूक्ष्मसम्पराय आयुर्वेदनीयवर्जषट्कर्म-
प्रकृतीरायुर्वेदनीयमोहवर्जपञ्चकर्मप्रकृतीर्वोदीरयति । यथाख्यातस्तु द्वे वा
15 पञ्च वा कर्मप्रकृतीरुदीरयति चतुर्दशगुणस्थाने त्वनुदीरक इति ॥

उदीरणाद्वार इति । उदयावलिकातो बहिर्वर्तिनीनां स्थितीनां दलिकं कपायैस्सहिते-
नासहितेन वा योगसङ्गकेन वीर्यविज्ञेयेण समाकृष्योदयावलिकायां प्रवेशनमुदीरणा, तस्याः
पञ्चस्थानानि, सप्ताष्टौ षट् पञ्च द्वे इति । अष्टाविति, प्रमत्तगुणस्थानं यावत्परिपूर्णं अष्ट-
प्रकृतीरित्यर्थः । सप्तेति, केवलमनुभूयमानमवायुष्कावलिकावशेषे सत्यायुव आवलिका-
20 प्रविष्टत्वेनोदीरणाया अभावादिति भावः । षड्वेति, अप्रमत्तापूर्वकरणानिवृत्तिबादरा वेदनीया-
युर्वर्जानां पण्णां कर्मणामुदीरकाः, न तु वेदनीयायुषोः, तदुदीरणायोग्याभ्यवसायाभावाद्
अतिविशुद्धत्वादिति भावः । सूक्ष्मसम्पराय इति, यावन्मोहनीयमावलिकाशेषं न भवति
तावत् पण्णां, आवलिकाशेषे च मोहनीये तस्याप्युदीरणाया अभावात्पञ्चानामुदीरक इति

१. मोहनीयस्योदयेऽष्टानामुदय, मोहनीयवर्जना त्रयाणां घातिकर्मणासुदयेऽष्टानां मत्तानां वा तन्नाशनां
सूक्ष्मसम्परायगुणस्थानं यावत् सप्तानामुपशान्तमोहे क्षीणमोहे वा, वेदनीयायुर्नामगोत्राणामुदयेऽष्टानां सप्तानां
चतसृणां वेदय, सूक्ष्मसम्परायं यावदष्टानां उपशान्तमोहे क्षीणमोहे वा सप्तानां चतसृणामेतासामेव वेदनीया-
क्षीणां सयोगिकैवलिन्ययोगिकैवलिनि चेति ॥

भावः । हे वेति, क्षीणमोहे ज्ञानदर्शनावरणान्तरायेष्वावल्लिकामात्रावशिष्टेषु तेषामुदीरणाया
अभावात्तान्मगोत्रलक्षणे द्वे एव कर्मणी उदीरयतीति भावः । पञ्च वेति, उपशान्तमोहे वेश-
मानस्यैवोदीरणानियमेन मोहनीयस्योदयमावेनोदीरणाया अभावाद्देहनीयायुषोश्च पूर्वोक्त-
कारणेनाभावात्, क्षीणमोहे मोहस्य क्षीणत्वाच्च पञ्चानां कर्मणामुदीरक इति भावः ।
अनुदीरक इति, उदीरणाया योगसन्ध्यपेक्षत्वेन तत्र योगाभावादिति भावः ॥

5

उपसम्पद्धानद्वारमाचष्टे—

उपसम्पद्धानद्वारे-सामायिकस्सामायिकत्वं त्यजन् छेदोपस्थापनी-
यत्वं सूक्ष्मसम्परायत्वमसंयतत्वं वा प्राप्नुयात् । छेदोपस्थापनीयत्वं
त्यजन् सामायिकत्वं परिहारविशुद्धिकत्वं सूक्ष्मसम्परायत्वमसंयतत्वं वा
प्राप्नुयात् । परिहारविशुद्धिकः परिहारविशुद्धिकत्वं त्यजन् पुनर्गच्छाद्या- 10
श्रयणाच्छेदोपस्थापनीयत्वं देवत्वोत्पत्तावसंयतत्वं वा भजेत् । सूक्ष्म-
सम्परायस्तत्त्वं श्रेणिप्रतिपातेन त्यजन् पूर्वं सामायिकश्चेत्तत्त्वं छेदोप-
स्थापनीयश्चेत्तत्त्वं श्रेणिसमारोहणतो यथाख्यातत्वं वा यायात् । यथा-
ख्यातसंयतस्तु तत्त्वं त्यजन् श्रेणिप्रतिपाततो सूक्ष्मसम्परायत्वं असंयमं
वा प्रतिपद्यते, उपशान्तमोहत्वे मरणाद्देवोत्पत्तिं स्नातकत्वे तु सिद्धि- 15
गतिं प्रतिपद्यत इति ॥

उपसम्पद्धानद्वार इति । उपसम्पत् छेदोपस्थापनीयत्वादीनां सामायिकादेः प्राप्तिः, हानं
तस्यैव सामायिकत्वादीनां त्यागस्ते अधिकृत्य विचार इत्यर्थः । छेदोपस्थापनीयत्वमिति
चतुर्गामधर्मात्पञ्चगामधर्मसंक्रमे पार्श्वनाथशिष्यवत् तथा शिष्यको वा महाप्रतारोपण इति
भावः । सूक्ष्मसम्परायत्वमिति, श्रेणिप्रतिपत्तिरिति भावः । असंयतत्वमिति भावप्रतिपा- 20
तादिति भावः । त्यजन्निति, यथाऽऽदिदेवतीर्थसाधुरजितस्वामितीर्थं प्रतिपद्यमानः, अजित-
स्वामिशासने छेदोपस्थापनीयत्वाभावादिति भावः । परिहारविशुद्धिकत्वमिति परिहारविशु-
द्धिकसंयमे हि छेदोपस्थापनीयसंयतस्यैव योग्यता, अत एव सामायिकस्य स्वस्वभाव-
परित्यागे परिहारविशुद्धिकत्वप्राप्तिर्मूले नोक्तेति भावः । सूक्ष्मसम्परायत्वं श्रेण्यारोहणा-
द्भावप्रतिपादावाप्त्यवत्त्वं संयतासंयतत्वं वा प्रतिपद्यत इत्याह सूक्ष्मसम्परायत्वमिति, स्पष्टं 55
शिष्टम् । तत्त्वमिति, सूक्ष्मसम्परायत्वमित्यर्थः । श्रेणिप्रतिपातेनेति, अद्वाक्ष्येण भवक्ष्येण
वोपशमश्रेणीतः प्रतिपातेनेत्यर्थः, येन संयमेन सूक्ष्मसम्परायत्वमाप्तः तत्त्वं पतत्रवाप्नो-
तीत्याशयेनाह पूर्वमिति । श्रेण्यां बद्धमानः सूक्ष्मसम्परायो यथाख्यातत्वमेवाप्नोतीत्याह

अग्निसमारोहणत इति । तत्त्वं त्वजमिति, यथाख्यातत्वं त्यजन्नित्यर्थः, अग्नीप्रतिपातत इति उपशमअग्नीतः प्रतिपातादित्यर्थः । स्पष्टमन्यत् ॥

संज्ञाद्वारमाचष्टे—

संज्ञाद्वारे—सामायिकछेदोपस्थापनीयपरिहारविशुद्धिकास्संज्ञोपयुक्ता
5 नोसंज्ञोपयुक्ता भवन्ति, संज्ञोपयुक्ता आहारादिष्वासक्ताः, नोसंज्ञो-
पयुक्ता आहारादिष्वासक्तिरहिताः । सूक्ष्मसम्पराययथाख्यातौ तु
आहारादिकर्तृत्वेऽपि नोसंज्ञोपयुक्तौ स्यातामिति ॥

संज्ञाद्वार इति । जीवस्संज्ञायतेऽनयेति संज्ञा, वेदनीयमोहोदयाश्रिता ज्ञानदर्शना-
वरणक्षयोपशमाश्रिता च विचित्राहाराद्यमिलाषादिक्रिया, सा चोपाधिभेदादशविधा, आहार-
10 भयपरिग्रहमैथुनक्रोधमानमायालोभौघलोकभेदात् । सामायिक इति, संज्ञोपयुक्ता इति
वेदनीयमोहोदयादिनिमित्तसद्भावादिति भावः । नोसंज्ञोपयुक्ता भवन्निमित्तोपशमप्रभावादिति
भावः । सरागत्वे निरभिष्वङ्गतायास्सर्वथाऽभाव इति नियमाभावादिति तात्पर्यम् । नोसंज्ञो-
पयुक्ता इति, ज्ञानप्रधानोपयोगवन्तः, आहाराद्युपभोगेऽपि तत्रानभिष्वङ्गः नीरागत्वादिति
भावः । संज्ञोपयुक्तशब्दार्थमाह संज्ञोपयुक्ता इति, नोसंज्ञोपयुक्तशब्दार्थमाह नोसंज्ञोपयुक्ता
15 इति, स्पष्टमवशिष्टम् ॥

आहारकद्वारमाह—

आहारकद्वारे—सामायिकाश्चत्वार आहारका एव, यथाख्यातस्त्वयो-
दशगुणस्थानं यावदाहारकश्चतुर्दशगुणस्थाने केवलिसमुद्घाततृतीयचतु-
र्थपञ्चमसमयेष्वनाहारक इति ॥

20 आहारकद्वार इति । औदारिकवैक्रियाहारकपुद्गलादानमाहारस्तं करोतीत्याहारकः ।
तत्तद्भवयोग्यपुद्गलादानस्यावश्यकत्वात्सामायिकादीनामाहारकत्वमेवेत्यभिप्रायेणाह सामायिका
इति, सामायिकत्वादिविशिष्टा इत्यर्थः, यथाख्यातस्सयोग्यन्तमाहारक एवेत्याह यथाख्यात
इति । अष्टसंमयिके समुद्घाते तृतीयचतुर्थपञ्चमसमयेषु केवलकार्मेणयोग्युतत्वेनाहार-
ग्रहणासम्भवादानाहारकः, अयोगिनश्शैलेत्रयवस्थायां ह्रस्वपञ्चस्त्वरोच्चारणप्रमाणमात्रमाणा-
25 याञ्च तथेति भावः ॥

१. तत्राहारसंज्ञा वेदनीयोदयात्, भयपरिग्रहमैथुनक्रोधमानमायालोभसंज्ञा. मोहोदयात्. ओषसंज्ञा
ज्ञानावरणीयात्पक्षयोपशमात् लोक स्वच्छन्दपरिकल्पितनिरूपण, लोकसंज्ञा च ज्ञानावरणीयक्षयोपशमात्
मोहोदयाच्च भवति ॥

भवद्वारमाह—

भवद्वारे—सामायिको जघन्यतः एकं भवमुत्कृष्टतोऽष्टौ भवान् गृही-
यात् । एवं छेदोपस्थापनीयोऽपि । परिहारविशुद्धिको जघन्यत एकमु-
त्कृष्टतस्त्रीन् । एवं यथाख्यातं यावदिति ॥

भवद्वार इति । सामायिक उत्कृष्टपरिणामतो यदि क्षपकश्रेणिमारोहेत्तदा तस्मिन्नेव 5
भवे सिद्धतीत्याह जघन्यत इति । यदि तु श्रेणिमनारूढो जघन्येन सामायिकचारित्रं
स्पृशेत्तदाऽऽष्टौ भवग्रहणानि तस्य स्युरित्याशयेनाहोत्कृष्टत इति । जघन्यत एकमिति,
परिहारविशुद्धिकस्तत्त्वं विहाय छेदोपस्थापनीयत्वमवाप्य विशुद्धिविशेषेण क्षपकश्रेणिमा-
रोहति चेत्तदेवमिति भावः । देवलोकगमनश्चेद्भवेत्तदा मनुष्यो भूत्वा तेनैव भवेन सिद्ध-
तीत्याशयेनाहोत्कृष्टतस्त्रीनिति । एवमिति यथाख्यातस्तु तद्भाष एव श्रुत्वाऽनुत्तरदेवत्वविशेष- 10
माप्य पुनर्मनुष्यो भूत्वा यदि सिद्धयेत्तदा भवत्रयं बोध्यम् ॥

आकर्षद्वारमभिधत्ते—

आकर्षद्वारे—सामायिक एकभवमाश्रित्य जघन्यत एकवारं, उत्कृष्ट-
तद्दशतपृथक्स्ववारं सामायिकसंयतत्वं प्राप्नोति । छेदोपस्थापनीयो जघ-
न्यत एकवारमुत्कृष्टतो विंशतिपृथक्स्ववारं छेदोपस्थापनीयत्वं प्राप्नु- 15
यात् । परिहारविशुद्धिको जघन्यत एकवारमुत्कृष्टतस्त्रिवारं प्राप्नु-
यात् । सूक्ष्मसम्परायो जघन्यत एकवारमुत्कृष्टतश्चतुरो वारान् प्रति-
पद्यते, यथाख्यातस्तु जघन्यत एकवारमुत्कृष्टतो द्विवारं यथाख्यातत्वं
प्राप्नुयादिति ॥

आकर्षद्वार इति । आकर्षणमाकर्षः प्रथमतया युक्तस्य वा सामायिकत्वादैर्ग्रहणमि- 20
त्यर्थः । स चैकं भवं नानामवांशश्रित्य विचार्यते तत्रैकमवांशश्रेण सामायिकस्य जघन्यत
एक आकर्ष उत्कर्षेण चाकर्षाणां शतपृथक्त्वं भवति परतस्तु प्रतिपातोऽल्लभो वेत्याशयेनाह
सामायिक इति । पृथक्त्वं द्विप्रश्रुत्यानवश्यं वच्यते, शतपृथक्त्वमिति, शतद्वयादारभ्य याव-
न्नवशतमित्यर्थः । विंशतिपृथक्स्ववारमिति, पञ्चषादिविंशतय आकर्षाणां भवन्तीति भावः ।
त्रिवारमिति, एकरिमन् भवे उत्कर्षेण वारत्रयमेव परिहारविशुद्धिकत्वोक्तेरिति भावः । 25
प्राप्नुयादिति परिहारविशुद्धिकत्वमित्यादिः । चतुरो वारानिति, एकभवे उपशमश्रेणिद्वयस-
म्भवे प्रत्येकं संक्षिप्तमानविशुद्धमानलक्षणसूक्ष्मसम्परायद्वयमावाच्य चत्वार आकर्षास्तस्य

सम्भवन्तीति भावः । प्रतिपद्यत इति सूक्ष्मसम्परायत्वमित्यादिः । द्विवारमिति, उपशम-
श्रेणिद्वयसम्भवादिति भावः ॥

अथ नावामवावच्छेदेन विचारयति—

अनेकभवाश्रयेण सामायिकस्य जघन्यतो द्विवारं उत्कृष्टतस्सहस्र-
५ पृथक्त्वमाकर्षा भवन्ति । छेदोपस्थापनीयस्य जघन्यतो द्विवारमुत्कृष्टतो
नवशतादूर्ध्वं सहस्रावध्याकर्षा भवन्ति । परिहारविशुद्धिकस्य जघन्यतो
द्विवारमुत्कृष्टतस्सप्तकर्षाः, सूक्ष्मसम्परायस्य जघन्यतो द्विवारमुत्कृष्टतो
नवाकर्षाः, यथाख्यातस्य जघन्यतो द्विवारमुत्कृष्टतः पञ्चाकर्षा भवन्तीति ॥

अनेकभवाश्रयेणेति । अनेकभवत्वस्य प्रथमाधारभूतभवद्वये जघन्यतः प्रतिभवंमेकस्यै-
१० वाकर्षस्योक्तत्वावनेकभवापेक्षया जघन्यतो द्वावेवाकर्षौ भवत इत्यभिप्रायेणाह जघन्यतो
द्विवारमिति । सहस्रपृथक्त्वमिति सहस्रद्वयाद्वारभ्य यावन्नवसहस्रं सहस्रपृथक्त्वमुच्यते ।
सामायिकस्य हेकभवे आकर्षाणां शतपृथक्त्वकथनात् भवानामुत्कृष्टतस्त्राष्टत्वाच्छतपृथ-
क्त्वेऽष्टभिर्गुणिते सहस्रपृथक्त्वं भवतीति भावः । नवशतादूर्ध्वमिति । आकर्षाणां षड्वि-
शतिरेकभवेऽस्य भवति, भवास्त्रास्योत्कर्षेणाष्टौ, तथा चाकर्षास्ता अष्टाभिर्गुणिताः षष्ठ्यधिक-
१५ नवशतानि भवन्ति । संभवमात्राश्रयणेनेदमुक्तम्, अन्यथा सामायिकस्य नवानां क्षणाना-
मेकभवीयानामष्टभिर्गुणे शतद्वयाधिकसप्तसहस्राणि बोध्यान्येवमन्येषामपि हेयं । उत्कर्ष-
तस्समेति । भवैकावच्छेदेनाकर्षाणां त्रित्वात् भवस्यापि त्रित्वादेकत्र तेषां त्रयं द्वितीये द्वयं
तृतीयेऽपि द्वयमित्येवं विकल्पनया सप्तकर्षा इति भावः । नवाकर्षा इति । अस्यैकस्मिन्
भवे आकर्षचतुष्कस्योक्तत्वाद्वयत्रयस्याभिधानाच्चैकत्र चत्वारो द्वितीयेऽपि चत्वारस्तृतीये
२० चैक इति कृत्वा नवाऽऽकर्षा भवन्तीति भावः । पञ्चाकर्षा इति, अस्यैकत्र भवे द्वावाकर्षौ
भवत्रयश्चेत्यतः एकत्र द्वौ द्वितीये द्वौ तृतीये चैक इति पञ्चाकर्षा इति भावः ॥

कालमानद्वारमाचष्टे—

कालमानद्वारे—सामायिकस्य संयमकालमानं जघन्येनैकस्समयः ।
उत्कृष्टतो देशोननववर्षन्यूनपूर्वकोटिं यावत् । एवमेव छेदोपस्थापनीयस्य ।
२५ परिहारविशुद्धिकस्य जघन्येनैकस्समयः, उत्कृष्टत एकोनत्रिशद्वर्षन्यून-
कोटिं यावत् । सूक्ष्मसम्परायस्य जघन्येनैकस्समयः । उत्कृष्टतोऽन्तर्मुह-
र्त्तम् । यथाख्यातस्य तु सामायिकस्येव स्यादिति ॥

कालमानद्वारं इति । मानशब्देन पूर्वोदितकालद्वारापेक्षयाऽस्य वैलक्षण्यमादर्शितम् । एकस्मिन् इति, सामायिकत्वप्राप्तिप्रयत्नान्तरं मरणसम्भवमभिप्रेत्येदमवसेयमेवमप्रेऽपि भाव्यम् । उत्कर्षेण देशेनेति, गर्भसमयान्तर्मावेणेवम् । तद्वहिर्मावेण जन्मसमयादारभ्य स्वष्टवर्षन्यूनपूर्वकोटिं यावत्स्यात् जन्मतोऽष्टवर्षान्ते चरणप्रतिपत्तेरिति भावः । सामायिकाच्छेदोपस्थापनीयस्याविशेषादाहैवमिति । एकोनत्रिंशद्वर्षन्यूनैति । देशेननववर्षजन्मपर्यायेण केनापि चारित्रं पूर्वकोट्यायुषा गृहीतं तस्य च विंशतिवर्षप्रव्रज्यापर्यायस्य दृष्टिवादोऽनुज्ञातस्तत्प्राप्तौ परिहारविशुद्धिकं प्राप्तस्तच्चाष्टादशमासमानमप्यविच्छिन्नतत्परिणामेन तेनाजन्मपालितमित्येवमेकोनत्रिंशद्वर्षाणां पूर्वकोटिं यावत्तत्स्यादिति भावः । अन्तर्मुहूर्तमिति, तत्स्थानस्य तावत्प्रमाणत्वादिति भावः । क्षीणमोहापेक्षयोत्कर्षेण देशेननववर्षन्यूनपूर्वकोटिर्बोध्या । सर्वमिदमेकजीवापेक्षयाऽवसेयम् ॥ 10

नानाजीवापेक्षया त्वाह—

अनेकजीवापेक्षया तु सामायिकास्सर्वदा भवेयुः । छेदोपस्थापनीया जघन्यतस्सार्धद्विशतवर्षपर्यन्तमुत्कृष्टतः पञ्चाशल्लक्षकोटिसागरोपमं यावत्स्युः । परिहारविशुद्धिका जघन्येन किञ्चिदूनद्विशतवर्षकालमुत्कृष्टतः किञ्चिदूनद्विपूर्वकोटिकालपर्यन्तं स्युः ॥ 15

अनेकजीवापेक्षयेति । सर्वदा भवेयुरिति । प्रत्येकं तेषां बहुकालस्थितिकत्वात् महाविदेहापेक्षयैतदिति श्रेयम् । सार्धद्विशतवर्षपर्यन्तमिति । उत्सर्पिण्यामादितीर्थकरज्ञानस्य सार्धशतद्वयवर्षमानत्वेन तत्र छेदोपस्थापनीयसंयतस्य भावादिति भावः । पञ्चाशल्लक्षेति । अवसर्पिण्यामादितीर्थकरज्ञानस्य पञ्चाशल्लक्षकोटिसागरोपमानत्वेन तत्र छेदोपस्थापनीयसंयतसद्भावादिति भावः । जघन्येन किञ्चिदूनेति । उत्सर्पिण्यां प्रथमजिनसमीपे केनचिद्वर्षशतयुष्केण परिहारविशुद्धिकसंयमः परिगृहीतस्तज्जीवितान्ते तस्यान्तिकेऽपरेण वर्षशतायुष्केण स एव संयमो गृहीतस्ततश्च न परिहारविशुद्धिकस्य प्रतिपत्तिरस्ति, तीर्थकरस्य तीर्थकराद्गृहीतपरिहारविशुद्धिकसंयतस्य वाऽन्तिक एव तद्गृहीतं शक्यत्वात् । ततश्च वर्षशतद्वयं जातं, तत्राप्येकोनत्रिंशद्वर्षेण व्यतीतेष्वेवैतच्चारित्रप्रतिपत्त्या मेलनतोऽष्टपञ्चाशद्वर्षाणि जातानि, अतस्तन्न्यूनद्विशतवर्षकालं भवतीति भावः । किञ्चिदूनेति । अवसर्पिण्यामादिमजिनस्यान्तिके पूर्वकोट्यायुष्कः कश्चित्परिहारविशुद्धिकत्व प्रपन्नस्तस्यान्तिके च तज्जीवितान्ते तादृश एवान्यस्तत्प्रतिपन्नः पुनस्तदभावेन पूर्वकोटिद्वयं जातं, तत्र चैकोनत्रिंशद्युगमस्य न्यूनताकरणे तथा 25

भावादिति भावः । सूक्ष्मसम्परायाणां जघन्येनैकस्समय उत्कर्षेणाऽन्तर्मुहूर्तसमयो यथाख्या-
तानान्तु सामायिकवदेवाऽतस्तेषामेकजीवापेक्षयाऽत्र विशेषामावात्मूले कण्ठतो नोक्ताः ॥

अन्तरद्वारमाह—

अन्तरद्वारे—एकस्य संयमग्रहणानन्तरमन्यस्य संयमग्रहणे जघ-
न्यत एकस्समय उत्कृष्टतस्संख्यातवर्षाण्यन्तरकालः । एवं यथाख्यातप-
र्यन्तं बोध्यः ॥

अन्तरद्वार इति । स्पष्टोऽयं पाठः । एकजीवमाश्रित्य तु विशेषोऽयं सामायिकस्य
सामायिकत्वं त्यक्त्वा पुनर्ग्रहणे जघन्यमन्तरमन्तर्मुहूर्तमुत्कृष्टतस्त्वनन्तकालमेवं सर्वेषामपि
ज्ञेयम् । इदमुत्कृष्टमन्तरं तीर्थकरणधरादिमहापुरुषाणां चोराज्ञातनया प्रवचनोद्वाहकानां
भवतीति आन्यम् ।

प्रयक्त्वापेक्षया त्वाह—

सामायिकैश्चून्यः कालो नास्त्येव । छेदोपस्थापनीयैश्चून्यः कालो
जघन्येन त्रिषष्टिसहस्रवर्षाण्युत्कृष्टतोऽष्टादशकोटाकोटिसागरोपमः ।
परिहारविशुद्धिरहितः कालो जघन्येन चतुरशीतिसहस्रवर्षाण्युत्कृष्टतोऽ-
ष्टादशकोटाकोटिसागरोपमः । सूक्ष्मसम्परायरहितः कालो जघन्येनैक-
स्समयः । उत्कृष्टतष्पमासाः । यथाख्यातरहितः कालो नास्त्येवेति ॥

सामायिकैरिति । त्रिषष्टिसहस्रवर्षाणीति । अवसर्पिण्यां दुष्पमां यावच्छेदोपस्थाप-
नीयसंयमः प्रवर्तते, ततस्तस्या एवैकविंशतिसहस्रवर्षमानायामेकान्तदुःषमायास्तुत्सर्पिण्या
ञ्चैकान्तदुःषमायां दुष्पमायाञ्च तत्प्रमाणायामेव तदभावस्त्यादेवञ्चैकविंशतित्रयेण त्रिषष्टिव-
र्षसहस्राण्यन्तरमुक्तमिति भावः । अष्टादशकोटाकोटिसागरोपम इति । उत्सर्पिण्यां चतुर्विं-
शतितमजिनतीर्थे छेदोपस्थापनीयस्य प्रवृत्तेस्ततोऽतीते च क्रमतो द्वित्रिचतुस्सागरोपमकोटी-
कोटिप्रमाणे सुषमदुःषमादिसमात्रयेऽवसर्पिण्याञ्चैकान्तसुषमादित्रये क्रमेण चतुस्त्रिद्विसागरो-
पमकोटीकोटिप्रमाणेऽतीतप्राये प्रथमजिनतीर्थे छेदोपस्थापनीयत्वं प्रवर्तते इत्येवं छेदोपस्था-
पनीयस्यान्तरं भवति । चतुरशीतिवर्षसहस्राणीति । दुष्पमैकान्तदुष्पमयोरवसर्पिण्या
एकान्तदुःषमादुष्पमयोरुत्सर्पिण्याश्च प्रत्येकमेकविंशतिवर्षसहस्रप्रमाणत्वेन चतुर्विंशतिवर्षेण
तावत्प्रमाणकालान्तरं भवति, तत्र च परिहारविशुद्धिकत्वाभावादिति भावः । अष्टादशकोटा-

कोटिसागरोपम इति । छेदोपस्थापनीयस्योत्कृष्टवद् यं वोच्यः, षण्मासा इति मुक्तिविरह-
कालस्य तावन्मात्रत्वादिति भावः ॥

समुद्धातद्वारं वक्ति—

समुद्धातद्वारे—सामायिकछेदोपस्थापनीययोर्वेदनाकषायमरणवैक्रिय-
तैजसाऽऽहारकाष्णट् समुद्धाता भवन्ति । परिहारविशुद्धिकस्य वेदना- 5
कषायमरणात्मकास्त्रयः । सूक्ष्मसम्परायस्य न कोऽपि । यथाख्यातस्य
केवलिसमुद्धात एव भवेदिति ॥

समुद्धातद्वार इति । वेदनाद्यनुभवज्ञानेन सहैकत्वमापन्नो जीवः बहून् वेदनीयादि-
कर्मप्रदेशान् कालान्तरानुभवयोग्यानुदीरणाकरणेनाकुप्योदये प्रक्षिप्यानुभूय च तेषां स्वप्रदेश-
संक्षिप्तानां निर्जरणं समुद्धातः । स च सप्तविधो वेदनाकषायमरणवैक्रियतैजसाहारककेवलि 10
भेदात् । ते च यथाक्रमं असातवेदनीयकषायास्त्रयचारित्र्यमोहनीयान्तर्मुहूर्त्तविशेषाद्युःकर्म-
वैक्रियतैजसाहारकशरीरनामसदसद्वेद्यशुभाशुभनामोषैर्नीचैर्गोत्रकर्माश्रयाः । आद्याष्णट् समु-
द्धाताः प्रत्येकमान्तर्मौहूर्त्तिकाः, अन्यस्त्वष्टसामयिकः, तत्रान्तिसं विहायाऽन्ये षट् सामायिक-
छेदोपस्थापनीययोस्सम्भवन्ति तन्निमित्तसम्भवादित्याशयेनाह सामायिकेति । स्पष्टमन्यत् ॥

क्षेत्रद्वारमाह—

15

क्षेत्रद्वारे—सामायिकछेदोपस्थापनीयपरिहारविशुद्धिकसूक्ष्मसम्प-
राया लोकस्याऽसंख्यातभागे स्युः । यथाख्यातस्त्वसंख्यातभागे, असंख्या-
तभागेषु केवलिसमुद्धातापेक्षया सर्वलोकन्यासश्च स्यादिति ॥

क्षेत्रद्वार इति । क्षेत्रमवगाहनाक्षेत्रं तदाश्रयतो विचारे प्रवृत्ते सामायिकादिचतुर्णां

१. तत्र वेदनापीडितो जीवः स्वप्रदेशानन्तानन्तकर्मस्कन्धवेष्टितान् शरीराद्वहिरपि विक्षिपति तैश्च प्रदे-
शैर्वेदनवदरदिरन्नाग्नि कर्णैस्कषायपान्तराजानि चापूर्याऽऽप्नोमती विस्तारतश्च शरीरमात्रं क्षेत्रमभिव्याप्यान्त-
र्मुहूर्त्तं यावदवतिष्ठते, तस्मिन्स्थान्तर्मुहूर्त्तं प्रभूतासातवेदनीयकर्मपुद्गलपरिशाटं करोति । एवमेव कषायसमु-
द्धातोऽपि भाव्यः । मरणसमुद्धातगत आयु कर्मपुद्गलान् परिशाटयति, वैक्रियलब्धिसाध तद्गत स्वप्रदेशान्
शरीराद् बहिर्विष्कास्य शरीरविष्कम्भवाहृत्यमानयायामत संख्येयबोधनप्रमाणं दण्डं निवृजति ततो यथा-
स्थूलान् वैक्रियशरीरनामकर्मपुद्गलान् प्राप्नोत् शाटयति । एव तैजसाहारकसमुद्धातौ भाव्यौ । केवलिसमु-
द्धातगत केवली तु सदसद्वेद्यादिकर्मपुद्गलपरिशाटनं करोतीति ॥

लोकस्यासंख्येयभागमात्रावगाहित्वादाहासंख्यातभागे स्युरिति । तथाचासंख्येयभागेऽसंख्ये-
येषु भागेषु भवेयुर्न संख्येयभागे नवा संख्येयेषु भागेषु नवा च सर्वलोक इति भावः ।
असंख्यातभाग इति, तस्य दण्डकपाटकरणकाले लोकासंख्येयभागवृत्तित्वं, तदवगाहस्य
तावन्मात्रत्वादिति भावः । असंख्यातभागेष्विति, अधिकरणकाले बहोर्लोकस्य व्याप्तत्वेन
5 स्तोकस्य चाव्याप्ततयोक्तत्वाल्लोकस्यासंख्येयेषु भागेषु वर्तत इति भावः । लोकाऽऽपूरे च
सर्वलोके वर्तत इत्याह केवलीति ॥

स्पर्शनाद्वारमाचष्टे—

स्पर्शनाद्वारे—सामायिकादयो यावत्सु भागेषु लोकस्य स्युस्ते तावतो
भागान् स्पृशेयुः । समीपतरवर्त्तिपार्श्वभागस्पर्शनेन च किञ्चिदधिका-
25 नपीति ॥

स्पर्शनाद्वार इति । येषां यथावगाहना उक्तास्तथा तेषां स्पर्शना अधीत्याह सामा-
यिकादय इति । तत्रापि किञ्चिद्विशेषमाह समीपतरेति । क्षेत्रमवगाहनाविषयं स्पर्शना त्व-
गाढक्षेत्रस्य तत्पार्श्वतरवर्त्तिनश्चेत्येतयोर्विशेषः ॥

भावद्वारमभिधत्ते—

20 भावद्वारे—सामायिकाश्चत्वारः क्षायोपशमिकभावे स्युः । यथारूपा-
तत्त्वौपशमिके क्षायिके च स्यादिति ॥

भावद्वार इति । यद्यपि परिहारविस्तृद्धिकेतरेषां केषाञ्चित् क्षपकश्रेणिसम्भवस्तथापि
सञ्चलनलोभस्य दशमं यावद्भावान्न क्षायिको भाव इत्यत्र आह सामायिका इति । यथा-
ख्यातस्त्विति, एकादशगुणस्थानापेक्षयौपशमिकत्वं तदूर्ध्वगुणस्थानापेक्षया तु क्षायिक-

10 त्वमिति भावः ॥

परिमाणद्वारमाह—

परिमाणद्वारे—सामायिकाः प्रतिपद्यमानापेक्षयैकस्मिन् काले कदा-
चिद्भवेयुः कदाचिच्च न । यदा भवेयुस्तदा जघन्येनैको द्वौ त्रयो वा, उत्कृ-
ष्टतो द्विसहस्राद्यावन्नवसहस्रम् । पूर्वप्रतिपन्नापेक्षया जघन्यत उत्कृष्ट-
15 तश्च द्विसहस्रकोटीतो यावन्नवसहस्रकोटि भवेयुः । छेदोपस्थापनीयास्तु
प्रतिपद्यमानापेक्षया कदापि स्युः कदापि न । यदा स्युस्तदा जघन्येनैको

द्वौ त्रयो वोत्कृष्टतो द्विशताद्यावन्नवशतम् । प्रतिपन्नापेक्षया तु कचिन्न
स्युः कचिच्च जघन्येनोत्कृष्टतश्च द्विशताद्यावन्नवशतकोटि स्युः ॥

परिमाणद्वार इति । यावन्नवसहस्रकोटीति, कोटीसहस्रपृथक्त्वमित्यर्थः । यद्यपि
सर्वसंयतानामेतावन्मात्रमानत्वेनास्त्यैव तावन्मानत्वे इतरसंयतमानमादाय संयतानामाधिक्य-
शङ्का स्यात् तथापि कोटीसहस्रपृथक्त्वस्य द्वित्र्यादिकोटीसहस्ररूपं कल्पयित्वा इतरेषां संख्या- 5
याः प्रवेशेनोक्तमानातिरेकसम्भवो व्युद्सनीयः । द्विशतादिति, द्विशतकोटीतो यावन्नवशत-
कोटीत्यर्थः, कोटीशतपृथक्त्वमिति यावत् । इदञ्च छेदोपस्थापनीयसंयतपरिमाणमादिमतीयै-
करतीर्थान्याश्रित्य सम्भवति, जघन्यन्तु सन्त्यङ् नावगम्यते, यतो दुष्पमान्ते भरनादिषु
वशसु क्षेत्रेषु प्रत्येकं तद्वयस्य भावाद्विशतिरेव तेषां भूयते । केचित्सुनराहुः, इदमप्यादि-
तीयैकराणां यस्तीर्थकालस्तदपेक्षयैव समवसेयम्, कोटीशतपृथक्त्वञ्च जघन्यमल्पतरं उक्त- 10
तञ्च बहुतरमिति ॥

परिहारविशुद्ध्यादीनां परिमाणं विचारयति—

परिहारविशुद्धिका अप्येवमेव, किन्तु प्रतिपन्नापेक्षया जघन्येनैको द्वौ
त्रयः, उत्कर्षेण च द्विसहस्राद्यावन्नवसहस्रम् । सूक्ष्मसम्परायाश्च कचिन्न
स्युः कचिच्च जघन्येनैको द्वौ त्रयः, उत्कृष्टतः क्षपकश्रेण्यामष्टोत्तरशतसु- 15
पञ्चमश्रेण्यां चतुःपञ्चाशत्स्युः । प्रतिपन्नापेक्षया कचिन्न स्युः कचिच्च जघन्ये-
नैको द्वौ त्रयः, उत्कृष्टतो द्विशताद्यवशतं यावत्स्युः, यथाख्यातास्तु
सूक्ष्मसम्परायवत् । प्रतिपन्नापेक्षया तु जघन्येनोत्कृष्टतश्च द्विकोटीतो
यावन्नवकोटि भवेयुरिति ॥

परिहारविशुद्धिका इति । एवमेवेति, प्रतिपद्यमानकं प्रतीत्य स्यात्सन्ति स्यान्न सन्ति, 20
यदि सन्ति तदा छेदोपस्थापनीयवज्जघन्यत एको द्वौ त्रयो वा, उत्कृष्टतश्चतुःपृथक्त्वम् । प्रति-
पन्नापेक्षया त्वेषां वैशिष्ट्यमस्तीत्याह—किन्त्विति । सूक्ष्मसम्परायवदिति क्वचित्स्युः क्वचिन्न
स्युः, यदि स्युस्तदा क्षपकश्रेण्यपेक्षयाऽष्टोत्तरशतं, उपपन्नश्रेण्यपेक्षया तु चतुःपञ्चाशत्स्युरिति
भावः । प्रतिपन्नापेक्षया त्वाह प्रतिपन्नेति । कोटीपृथक्त्वमिति यावत् ॥

अथाऽल्पबहुत्वद्वारमाह—

25

अल्पबहुत्वद्वारे—पञ्चसु संयतेषु सर्वेभ्योऽल्पास्तूक्ष्मसम्परायाः, तेभ्यः
परिहारविशुद्धिकाः संख्यातगुणाः, तेभ्यो यथाख्यातास्संख्यातगुणाः,

तेभ्योऽपि छेदोपस्थापनीयास्संख्यातगुणाः, तेभ्योऽपि च सामायिकास्सं-
ख्यातगुणा बोध्या इति । इति षट्त्रिंशद् द्वाराणि । इति संवरतत्त्वम् ॥

अल्पबहुत्वद्वार इति । सर्वेभ्योऽस्या इति, तत्कालस्याऽल्पत्वात् ज्ञतपृथक्त्वप्रमाण-
त्वाच्चेति भावः । परिहारविशुद्धिका इति, तत्कालस्य सूक्ष्मसम्परायापेक्षया बहुत्वात् सहस्र
४ पृथक्त्वमानत्वाच्चेति भावः । यथारूपाता इति । कोटीपृथक्त्वमानत्वादिति भावः । छेदोपस्था-
पनीया इति कोटीज्ञतपृथक्त्वमानत्वादिति भावः । सामायिका इति, कोटीसहस्रपृथक्त्व-
मानत्वादिति भावः । इतीति सर्वत्रैतिसंख्येयत्वाद्वारसमाप्तिद्योतक इति बोध्यम् । इत्थं सामा-
न्येन द्वाराणि वर्णितानीत्याह्वेतीति । एवमेव चास्त्रवदोषानवलेपसाधनः परिसंपन्नतोऽपि
चरणकुशलस्य प्रायः कर्मागमद्वारसंवरणरूपसंवरो दिङ्मात्रेणोपपादित इत्याह इतीति ॥

- 10 इति तपोगच्छन्मोमणिश्रीमद्विजयानन्दसूरीश्वरपट्टधरश्रीमद्विजयकमलसूरीश्वर-
चरणनलिनसख्यस्तात्मकिमरेण तत्पट्टधरेण विजयलब्धिसूरीणां विनि-
मित्तस्य तत्त्वन्यायविमाकरस्य स्वोपज्ञायां न्यायप्रकाशान्याख्यायां
संवरनिरूपणं नाम सप्तमः किरणः ॥

अथाष्टमः किरणः

- 16 अवसरसङ्गत्या संवरे सति निर्जरायाः फलवत्त्वेन प्रयोज्यतासङ्गत्या वा संवरनिरूप-
णानन्तरमभिधीयमानां निर्जरां लक्षयति—

क्रमेण षट्कर्मपुद्गलानां तपोविपाकान्यतरेण विध्वंसो निर्जरा ॥

- क्रमेणेति । तपो बाह्याऽभ्यन्तरतया द्विविधं, तेन हि नूतनकर्मणां प्रवेशाभावः पूर्वस-
ञ्चितकर्मणां च परिश्रयो भवति, तत्राऽऽद्यत्संवररूपो द्वितीयश्च निर्जरारूपः, तस्मात्तप उभय-
20 स्यादपि हेतुः । विपाको गतिनामादिकर्मणां नामानुगुणमुदबोऽनुभवः, ताभ्याञ्च जीवेन
बद्धानां कर्मपुद्गलानां ज्ञानावरणादिरूपाणां विध्वंसः कर्मपरिणतेर्विगमो जायते, सर्वैर्निर्जरे-
त्यर्थः । अवस्थानहेत्वभावेन ज्ञानुभूताः कर्मपुद्गला न पुनरावरणादिरूपेणाऽवतिष्ठन्ते, तथा
च तपोविपाकान्यतरजन्यषट्कर्मविध्वंसत्वं लक्षणम् । जन्यान्तस्तु तत्र कारणत्वप्रतिपाद-
नपरमेव । तदपि कारणमसाधारणं विज्ञेयम् ॥

१. विनाशायसिद्धः पुरुषो निर्जीर्णवातिचतुष्कः केवलज्ञानवत्त्वात् उभयवादिसिद्धतादृक्पुरुषवत् इत्य-
न्यव्यतिरेकिणः, अन्यवासिद्धौ वा यो न जीर्णवातिचतुष्को नासौ केवलज्ञानवान् यथाऽस्मदादिरिति
केवलव्यतिरेकिणो वाऽनुमानात् निर्जराऽस्मदादिरिवसीयते, आह्वयमात्रम् । सर्वज्ञेन तु स्वानुभवप्रत्यक्षेणेति ॥
२. महाप्रतादिषु हेतुवन्तरेषु उत्तमपि तपस एव प्रधानतया निर्जरारूपादिति भावः ॥

विपाकजाविपाकजभेदेन तस्या द्विविधमादर्शयति—

विध्वंसोऽयं विपाकोदयेन प्रदेशोदयेन च द्विधा भवति । विपाकोद-
यश्च मिथ्यात्वादिहेतुककर्मपुद्गलानां जघन्योत्कृष्टस्थितितीव्रमन्दानुभा-
वानां स्वभावेन करणविशेषेण बोद्धावलिकाप्रविष्टानां रसोदयपूर्वकानु-
भवनम् । अनुदयप्राप्तकर्मप्रकृतिदलिकमुदयप्राप्तममानकालीनसजातीय- 5
प्रकृतौ संक्रमणानुभवनं प्रदेशानुभवः ॥

विध्वंसोऽयमिति । विपाकोदयेनेति, विपचनं उद्यावलिकाप्रवेशो विपाकः, अप्रश-
स्तपरिणामानां कर्मणां तीव्रतया शुभपरिणामानाञ्च मन्दतया व्यत्ययेन वा नानाप्रकारः
पाको वा विपाकः, स एवोदयस्तेत्यर्थः । प्रदेशोदयेन चेति, संक्रमणेनेत्यर्थः । मिथ्या-
त्वादीति, मिथ्यादर्शनाविरतिकपाययोगैर्वेष्टानां ज्ञानदर्शनावरणवेदनीयमोहनीयायुष्कनाम- 10
गोत्रान्तरायात्मकानां कर्मपुद्गलानामित्यर्थः । जघन्येति, जघन्यस्थितिकानामुत्कृष्टस्थितिकानां
मन्दानुभावानां तीव्रानुभावानामित्यर्थः । अभ्यवसायादिवैचित्र्य इयं विचित्रताऽवसेया ।
स्वभावेनेत्यादिनोद्यावलिकाप्रवेशो हि शुद्धप्रायोगिकरुभेदेन द्विविधः, अवाधाकालक्षणेोद-
यावलिकाप्रवेशश्शुद्धः, उदीरणाकरणेनोद्यावलिकाप्रवेशः प्रायोगिक उच्यते इति सूचितम् ।
स्वभावेन, अवाधाकालक्षणेण करणविशेषेणोदीरणाकरणेन । रसोदयपूर्वकमनुभवनमिति, 15
रसमहितस्यानुभवंमयमिच्छयाऽनिच्छया वाऽनुभूतिरिति भावः । प्रदेशोदयस्वरूपमाहानु-
दयेति । यत्कर्माप्राप्तविपाककालमौपक्रमिकक्रियाविशेषमामर्श्यादनुदीर्णं बलादुदयप्राप्तायां
स्वममानकालीनायां स्वसजातीयायाञ्च प्रकृतौ संक्रम्य वीर्यविशेषेण आपन्नपनसादि-
पाकवद्वेद्यते स प्रदेशोदय इत्यर्थः, नत्रापि रसोऽस्त्येवेति सूचयितुं प्रदेशोदय इत्यनुक्त्वा
प्रदेशानुभव इत्युक्तं, अनुभावो रसो ज्ञेय इत्युक्त्वाऽनुभवशब्देन रसप्रतीतिः । स्वासमान- 20
कालीनायां प्रकृतौ संक्रमो न सम्भवतीति सूचयितुं ममानकालीनेति पदम्, भिन्नजातीया-
याञ्च प्रकृतौ तत्र भवतीति सूचयितुं मजातीयेत्युक्तं, माजात्यञ्च मूलप्रकृतिविभाजकता-
वच्छेदकधर्मेण । तेन कर्मत्वेन सजातीयत्वेऽपि ज्ञानावरणादौ दर्शनावरणादेर्न सङ्क्रम
इति भावः ॥

उभयविधापि निर्जरा पुनरियं द्विविधेत्याह—

25

सेयं सकामाकामभेदाभ्यां द्विधा । सम्यग्दृष्टिदेशविरतसर्वविरतानां
सामिलापं कर्मक्षयाय कृतप्रयत्नानां यः कर्मणां विध्वंसः सा सकामा ।

मिथ्यादृष्टीनामैहिकसुखाय कृतप्रयत्नानां तपस्यादिना कर्मणां विध्वं-
सोऽकामा ॥

- सेयमिति । सा तपोविपाकान्यतरजन्या, इयं निर्जरा, कामनासहितत्वात्सकामा,
तद्विशेषरहितत्वाच्चाकामेति द्विविधेति भावः । तत्र कामोऽभिलाषः, तपःपरीषद्द्वयविना
5 कर्म क्षपयामीत्येवं रूपो बुद्धिविशेषः, तेन सहिता सकामा, साक्षात्परम्परया वा
तपःपरीषद्वादिजन्यो विपाको मोक्षसाधनमिति भावः, तत्र देवेषु तावदिन्द्रसामानिका-
दिस्थानान्यवाप्नोति, मनुष्येषु च चक्रवर्तिबलदेवमहामण्डलिकादिपदानि लब्ध्वा ततः
सुखपरम्परया मोक्षमवाप्स्यति, तपःपरीषद्कृतो निखिलकर्मक्षयस्वरूपो विपाकस्तु
साक्षान्मोक्षायैव भवतीति । नास्ति कामो बुद्धिविशेषो जनकतया यस्यामित्यकामा,
10 नरकतिर्यङ्मानुषदेवेषु ज्ञानावरणादिकर्मणः फलभूताद्विपच्यमानादाच्छादनादिरूपाया कर्म-
निर्जरा साऽकामा, न हि नारकादिभिस्तपः परीषदो वाऽभिलषितस्तदर्थम् । तत्र सकामा-
मात्रेण सम्यग्दृष्टीति । सम्यग्दर्शनमात्रभाक्, शक्त्यनुगुणं द्वादशविधधर्मस्यैकदेशेनाप्य-
नुष्ठाता सम्यग्दर्शनभाक्च देशविरतः । ससम्यक्त्वः साधुधर्मानुष्ठायी यावज्जीवं सर्वेभ्यः
प्राणातिपातादिभ्यो विरतस्सर्वविरतः, तेषामित्यर्थः । साभिलाषं बुद्धिविशेषपूर्वकमि-
15 त्यर्थः । कर्मक्षयाय कृतप्रयत्नानामिति, आनुषङ्गिकदेवत्वादौ निःस्पृहतां सुखाय कर्म-
क्षयाय प्रवर्त्तमानानामिति भावः । सम्यग्दृष्ट्यादीनां निर्जरा न समा, अपि तु यथोत्तरम-
स्त्वैवेयगुणा इति भाव्यम् ॥ अकामामाख्याति, मिथ्यादृष्टीनामिति, सम्यग्दृष्टिभिरहिता-
नामित्यर्थः, ऐहिकसुखाय कृतप्रयत्नानामिति, ये केचन मिथ्यादृष्टिविशेषास्त्वर्गाधर्थं वयं तप-
स्याम इत्यभिसन्धिबन्तोऽपि प्रवर्त्तन्ते तेषामपीति भावः । तादृशाभिसन्धेरज्ञानरूपत्वाद्का-
20 मत्वमेव, तपस्यादिनेति, तपस्त्वादिरूपेण तेषामभिसन्तेनेत्यर्थः ॥

निर्जरेयं कर्मपुद्गलद्रव्यध्वंसरूपत्वाद्व्यनिर्जरेत्युच्यते, तन्निमित्तात्माध्यवसायो भाव-
निर्जरेत्युच्यत इत्याह—

आत्मप्रदेशेभ्यः कर्मणां निर्जरणं द्रव्यनिर्जरा, निर्जरानिमित्तशुभा-
ध्यवसायो भावनिर्जरा ॥

- 25 आत्मप्रदेशेभ्य इति । विस्लेषावधौ पञ्चमी, निर्जरणं पृथक्करणम्, न तु विध्वंसः,
पञ्चम्यनुपपत्तेः । आत्मप्रदेशेषु कर्मसम्बन्धाभाव इति भावः ॥

१. निर्जरत्वेनैकविधाणि साऽष्टविधकर्मपेक्षयाऽष्टविधाऽपि । द्वादशविधं तपोजनितत्वेन च द्वादश-
विधाऽपि, अकामस्तृतिपासाक्षीतातपदंष्टमशक्तमहन्महाचर्यधारणाद्यनेकविधकारणजनितत्वेनानेकविधाणि, प्रत्यतो

ननु तपसा निर्जरा भवतीत्युक्तं तत्र किन्तप इत्यत्राह—

शरीरवृत्तिरसादिधातुकर्मन्यतरसन्तपनं तपः ॥

शरीरवृत्तीति । तप्यन्तेऽनेन बाह्याभ्यन्तरभेदमिन्नानशनप्रायश्चित्तादिना यानि शरीरनिष्ठानि रसासृङ्मांसमेदोऽस्थिमज्जाशुक्राणि मिथ्यादर्शनाचार्यैतकर्मणि चेति तपोऽनशन-
नैदि, तथा च शरीरनिष्ठरसादिकर्मन्यतरसन्तापप्रयोजकप्रवृत्तित्वं लक्षणम् । शरीरवृत्ति- 5
रसादीनि कर्मणि च सन्तप्यन्ते नीरसीक्रियन्तेऽनेनेति व्युत्पत्तेः, विपाकस्य नीरसीकरण-
प्रयोजकत्वेऽपि प्रवृत्तिरूपत्वाभावाच्चातिप्रसक्तिः, साक्षात्कर्मसन्तापकस्य बातुक्षयपूर्वकं संग-
त्यागशरीरलाघवेन्द्रियविजयसंयमरक्षणादिद्वारा कर्मसन्तापकस्य च संप्रदायान्यतरेत्युक्तम् ।
न चाल्लब्धवृत्तीनां कर्मणां तपसा क्षयाभ्युपगमे तेषां निष्फलत्वं स्यात्, अनुपमुक्तानां क्षया-
नुपपत्तिश्च, उपपत्तौ दोषभुज्वमानानामपि क्षयापातादिति बाध्यम्, कारणस्य नियमेन कार्य- 10
जनकत्वानभ्युपगमात्, अन्यथा कुशूलस्यादपि बीजाद्भूरोत्पत्तिप्रसङ्गात् । मण्यादिसम-
हितवाह्निना दाहापाताच्च किन्तु सहकारिवैकल्यशक्तिप्रतिबन्धादिना कारणस्य कार्याजन-
कत्वेन कर्मणामपि द्रव्यक्षेत्रादिसहकारिविरहान् प्रबलकर्मन्तरेण शक्तिप्रतिबन्धाद्वा वृत्त्य-
लाभः । तादृशानाञ्च कर्मणां तपसा क्षय इति न कोऽपि दोषः । भोगेन कर्मणः क्षय इति
तूत्तरार्गः, स च तपसस्तत्त्वज्ञानाद्वा कश्चित् कथञ्चित् क्षयाभ्युपगमेनापोद्यत इति नास्तम्भ- 15
वो लक्षणस्येति विद् ।

तत्र तपसो बाह्याभ्यन्तररूपेण द्वैविध्यस्य प्रदर्शितत्वादधुना बाह्यं तद्विभजते—

**तत्र बाह्यतपांसि अनशनो नोदरिकावृत्तिसंक्षेपरसत्यागकायक्लेशसं-
लीनतारूपेण षड्विधानि ॥**

तत्रेति । अनशनानिरूपे तपसि बाह्यत्वं अन्नादिवाह्यद्रव्यनिमित्तकत्वात् परप्रत्यक्ष- 20
विषयत्वात् प्रायो बाह्यशरीरतापकत्वात् तीर्थिकगृहस्थानुष्ठेयत्वाच्चेति विज्ञेयम् ॥

सम्प्रत्यनशनं लक्षयति—

इत्वरं यावज्जीवं वाऽऽहारपरित्यागोऽनशनम् ॥

षष्ठादेर्भावतः कर्मणामेवं द्विविधाऽपि वा । ननु निर्जराभोग्यो कः प्रतिविशेधः ? उच्यते देशतः कर्मज्यो
निर्जरा, सर्वतस्तु मोक्ष इति ॥ २. यथा महाबलाश्रयस्य वकीनजलागमनमार्गे निरुद्धे विद्यमाने जले अरघ-
ष्ठदिना निष्क्रान्तिरिति रविकिरणदिना क्रमेण गोपणं भवेत् तथा प्राणिवादिप्रापकर्मणा निरोधे संयतस्यापि
द्वादशविधेन तपसा अवकाटिसंचितं कर्म निर्वीर्यत इति भावः ॥

- इत्वरमिति । इत्वरं परिमितकालं यथा नमस्कारसहितादि षण्मासपर्यन्तं महावीर-
स्वामितीर्थे, संवत्सरपर्यन्तं श्रीनाभेयतीर्थे, यावदष्टौ मासान् द्वाविंशतिमध्यमतीर्थकरतीर्थेषु ।
पादपोषगमनेङ्गिनीभक्तप्रत्याख्यानभेदतो यावज्जीवनमननं त्रिविधम् । अत्राद्यमपि निर्व्या-
घातसव्याघातभेदेन द्विविधम् । प्रप्रत्याक्षिपदादिक्रमतो जराजर्जरितशरीरस्य चतुर्विधा-
5 हारप्रत्याख्यानपूर्वकं जन्तुशून्यस्थण्डिलमाश्रित्य निपत्यैकस्मिन्नेव पार्श्वे प्रशस्तध्यानं भुत्वा
परिस्पन्दशून्यतया जीवोत्क्रमणं यावद्वर्त्तनं निर्व्याघातम् । आयुस्सद्भावेऽपि समुपजातव्या-
घिनोत्पन्नमहावेदनेन बहुपक्कान्तिः क्रियते तत्सव्याघातम् । श्रुतविहितक्रियाविशेषविशिष्टं
मरणमिङ्गिनी, इत्यञ्च यः प्रप्रत्यादिप्रतिपत्तिक्रमेणैवाऽऽयुषः परिहाणिमनबुध्याऽऽत्तनिरोप-
करणः स्यावरजङ्गमप्राणिविवर्जितस्थंहिलशायी एकाकीकृतचतुर्विधप्रत्याख्यानभ्यायाया
10 उष्णमुष्णाच्छायां संक्रामन् सचेष्टः सम्यग्ज्ञानपरायणः प्राणाञ्जहाति तस्य बोध्यम् ।
गच्छान्तर्वर्त्ती सन् कदाचिन्निविधस्य कदाचिच्चतुर्विधस्य पर्यन्ते च सर्वथाऽऽहार-
प्रत्याख्यानं कुर्वन् समाश्रितमृदुसंस्कारक उत्तृष्टशरीरोपकरणममत्वस्वयमेवोद्वाहितन-
मस्कारो निकटवर्त्तिसाधुदत्तनमस्कारो वोद्वर्त्तनपरिवर्त्तनादिकं कुर्वाणस्समाधिना यत्कालं
करोति तद्भक्तप्रत्याख्यानम्, एवमेवाऽनननं विविच्य शास्त्रोक्तं विज्ञेयम्, तथा चेत्वरथाय-
15 जीवान्यतरस्वरूपाहारपरित्यागोऽनशनमिति भावः ॥

ऊनोदरिकामाचष्टे—

स्वाहारपरिमाणादल्पाहारपरिग्रहणमूनोदरिका ॥

- स्वाहारेति । यस्य पुरुषस्य यावदाहारपरिमाणं ततोऽल्पस्याऽऽहारस्य ग्रहणं, उक्तञ्च
वक्तृपरिमाणकौ वर्जयित्वा मध्यमेन कवलेन पुंसो द्वाविंशत्कवलके स्त्रियोऽष्टाविंशतिकवल-
20 परिमाणे आहारेऽष्टसंख्याकेन, द्वादशसंख्याकेन षोडशकेन चतुर्विंशतिकेन, एकेनापि न्यूनैर्न
वा वर्त्तनमूनोदरिकेति भावः । अत्राऽनशनादौ च सम्यक्त्वं विशेषणीयं तच्च यथागमात्मकं,

१. पादपोषगमनमविचार इङ्गिनीभक्तप्रत्याख्याने सविचारे, चेष्टात्मकेन कायसम्बन्धिना वर्त्तमानत्वा-
त्सविचार, तद्विपरीतमविचारं, इङ्गिनीभक्तप्रत्याख्याने सपरिकर्म, स्थाननिषेदनत्ववर्त्तनादिना विश्रामणा-
दिना च वर्त्तमानत्वात्, एकत्र स्वयमन्येन वा कृतस्य, अन्यत्र तु स्वयं विहितस्योद्वर्त्तनादिवेष्टरमक-
परिकर्मणोऽवज्ञानात् । अपरिकर्म पादपोषगमन निष्पत्तिकर्मताया एव तत्राभिधानात् ॥ २. अयं भावः
25 एककवलादारभ्य यावदष्टौ कवल्य जघन्यमध्यमोत्कृष्टविशिष्टा अल्पाहारो नोदरिकाः, नवम्य कवलेभ्य आरभ्य
यावद्द्वादशकवल्यस्तादृशा अपाषाणोदरिका, त्रयोदशम्य आरभ्य यावत् षोडशकवल्यस्तादृशा त्रिभागो नोद-
रिकाः, सप्तदशम्यो यावच्चतुर्विंशतिकवल्य. प्राप्सो नोदरिका, पञ्चविंशतेरारभ्य यावदेकविंशत्कवला किञ्चिदूनो-
दरिका उच्यन्ते, एवं क्षीणमपि पुरुषावसारेण मान्यमिति ॥

तेन नृपशत्रुतस्करादिकृताहारनिरोधादेर्व्यवच्छेदः, उपहतभावस्य हि पुंसोऽनशनादिकं न संयमरक्षणाय न वा कर्मनिर्जरायै समर्थम् ॥

अथ वृत्तिसंक्षेपमाह—

नानाविधाभिग्रहधारणेन भिक्षावृत्तेः प्रतिरोधनं वृत्तिसंक्षेपः ॥

नानाविधेति । अभिग्रहो नियमस्स चागमविहितः, अनेकविधा येऽभिग्रहास्तेषां ५ धारणेनावलम्बनेनेत्यर्थः, नियमाश्च भिक्षाविषयाः वक्षिण्यनिक्षिप्तान्तग्रान्तचर्यादिरूपा द्रव्य-क्षेत्रकालभावप्रविमक्ताः । यथा पटलकादिकं कञ्चुच्छकादिनोपकरणेन दानयोग्यतया दायके-नोत्क्षिप्तं यदि लप्स्ये तदा ग्रहीष्यामीत्यादिरूपाः, तानवलम्ब्यापरमिक्षाया यत्प्रतिरोधनं स वृत्तिसंक्षेपः, दत्तीनां नियमेन एकां दत्तिमद्य ग्रहीष्यामि द्वे वा तिस्रो वेत्यादिरूपेणेतरासां दत्तीनां प्रतिरोधोऽपि वृत्तिसंक्षेपस्तत्र दत्तिः पात्रकादौ पटलकादीनां यदेकमुत्सेन प्रक्षेपः 10 सा । हस्तेन कञ्चुच्छकेनोदङ्किकया वा यदुत्क्षिप्य ददाति सा भिक्षेति विशेषः ॥

रसत्यागस्वरूपं वक्ति—

रसवत्पदार्थेषु द्वित्र्यादीनां त्यागपुरस्सरं विरसरूक्षाद्याहारग्रहणं रसत्यागः ॥

रसवदिति । गुणविज्ञेयवाचिनो रसत्यागपदवदितरसशब्दस्यात्र गुणिपरत्वमेव, 15 रसवत्पदार्थपरित्यागस्यैवाभिमतत्वात्, शुद्धः पट इत्यादिबदतो रसत्याग इति लक्ष्यनिर्देशो द्रव्यत्यागपुरस्कारेणैव रसपरित्याग इति सूचयितुं रसवत्पदार्थेष्वित्युक्तं, न सर्वेषा-मेव रसवतां परित्यागो रसत्यागोऽपि तु द्वित्र्यादीनामपीत्याशयेनाह द्वित्र्यादीनामिति, अनशनेऽपि द्वित्र्यादिपदार्थपरित्यागोऽस्त्येव, तस्य सर्वपदार्थपरित्यागरूपत्वादित्याशंका-यामाह विरसरूक्षादीति । न च रूपरसगन्धस्पर्शवन्तः पुद्गला इति नियमेन सर्वेषामेव 20 पदार्थानां रसवत्त्वादिरसेति कथमिति वाच्यम्, प्रकृष्टरसशून्यताया एव विवक्षितत्वा-दिति भावः । विरस विकृतिभिरसंस्पृष्टं, रूक्षं प्रकृष्टरसशून्यम् । चित्तविकारहेतुभूता हि पदार्था मद्यमांसमधुनवनीतात्मकाः क्षीरदधिघृततैलगुडावगाह्याश्च विकृतिरूपाः । मद्यं हि गुड-पिष्टद्राक्षाखज्जूरादिसम्भवं गणनातीतजीवोत्पत्तिस्थानं जीवस्यास्वातंत्र्यं विधेयं, तेन चाक्रान्तः 25 कृत्याकृत्यविवेकभट्टो विनष्टस्मृतिसंस्कारो गहितमाचरत्येव । मांसं प्राणिशरीरावयवरूपमनन्त-जन्तुप्रसवनिदानं प्राणव्यपरोपणमन्तरा, दुष्प्रापं, प्राणातिपातव्यातिदुःस्वप्नदत्त्वेन कृतकारितानु-

- मतिभिस्सर्वथा परिहरणीयम् । मांसञ्च वृष्यतमत्वादवश्यं गार्हपथ्येहेतुत्वात्त्याज्य एव ।
 अजाद्यस्तु न तादृशाः । मधु च माक्षिककौतिकभ्रामररूपं त्रिविधमपि विना प्राणातिपातेन
 न सम्भवतीति तदपि त्याज्यमेव । गोमहिष्यजाविकसम्बन्धिनवनीतमपि वृष्यत्वात्परि-
 हार्यमिति, प्रत्याख्यानमेतेषां द्रव्यक्षेत्रकालभावापेक्षया विवक्षितम् । गोमहिष्यजाविकोद्दी-
 5 सम्बन्धित्वेन क्षीरविकृतिरपि पञ्चधा । दधिविकृतिस्तु करमीवर्जा चतुःप्रकारा । घृत-
 विकृतिरपि दधिविकृतिवस्तुर्था । तिलातसीसिद्धार्थककुसुम्बकाख्यानि तैलानि । इक्षुविका-
 रात्मिका गुडविकृतिः खण्डशर्करावर्जा । घृताद्यवगाहनिष्पन्नाश्शङ्कुलीप्रभृतयोऽवगाह्याः,
 यतासां रसविकृतीनां प्रत्याख्यानं तपः, तत्रापि मांसादिचतुर्णां सर्वथा परित्यागः कार्य-
 एव, क्षीरादिविकृतिषु सर्वेषां परित्यागस्तपस्तत्रासामर्थ्ये द्वित्रयादिपरिमहेऽपि न तपो
 10 व्याहन्यते, तप्तायःपिण्डप्रक्षिप्तघृतादिविन्दुवदित्येतत्सूचनाय द्वित्रयादीनां त्यागपुरस्सरमि-
 त्युक्तमिति बोध्यम् । न चानशनोदरिकारसत्यागानां वृत्तिपरिसंख्यानवस्तुत्वेन पुण्यं
 निर्देशोऽनुचितो भिक्षाचरणे नियमकारित्वस्य सर्वत्राविशेषादिति वाच्यम्, विशेषात्,
 भिक्षाचरणे प्रवर्त्तमानो हि साधुरेतावत्क्षेत्रविषयां कायचेष्टां कुर्वति, कर्वाचिद्यथाशक्ति
 विषयगणनार्थं वृत्तिपरिसंख्यानं क्रियते । अनशनन्वभ्यवहर्त्तव्यनिवृत्तिः, ऊनोदरिकारस-
 15 परित्यागावभ्यवहर्त्तव्यैकदेशनिवृत्तिपराधतो महान्मेद इति ध्येयम् ॥

सम्प्रति कायकेशं लक्षयति—

केशोल्लुञ्चनादिकेशसहनं कायकेशः ॥

- केशेति । कायसम्बन्धी केशः कायकेशः, सोऽपि यथातथारूपो न कायकेशात्मकं
 तपोऽव चक्रे केशोल्लुञ्चनादीति । आदिना कायोत्सर्गवीरोक्तदुकासनैकपार्थदण्डायतशयना-
 20 तापनाऽप्रावृतादीनां ग्रहणम्, तथा चागमानुसारिकेशोल्लुञ्चनादिजन्यकेशसहनत्वं लक्षणम् ।
 संसर्गवस्थायां हि शरीरात्मनोरन्योन्यानुगतत्वेनाभेदात् सति कायकलेषे तद्व्याप्योऽस्मिन्नोऽपि
 केशोत्पत्त्या कर्मनिर्जरादेशां तपोरूपत्वं, विनैकत्वपरिणतिमात्मनस्तुल्यदुःखासम्भवात् ।
 स्वमात्रकृतकायकेशरूपत्वाद्बुद्धिपूर्वकत्वात्तस्य स्वपरनिमित्तकात् बाह्यच्छिकोपनताच्च क्षुधा-
 दितो विशेषोऽवसेयः ॥

१. सर्वज्ञप्रणीतागमानुसारिकेशोल्लुञ्चनाऽऽतापनानशनादिक्रमकैवो निश्चितेष्टफलसाधक, आगमोदि-
 तत्वे सति कायकेशात्मात् दण्डमूल्यादिसंवनवीरासननिष्ठातिक्रियादिविखलानुगानेन केशोल्लुञ्चनादिकायकेश-
 स्य कर्मविच्छेदेहेतुत्व सिद्धपतीत्याख्येनाह संसर्गवस्थायामिति ॥

अथ संलीनताभावहे—

इन्द्रिययोगकषायादीन्नियम्य विविक्तस्थानासेवनं संलीनता, सा चतुर्विधा इन्द्रियकषाययोगविविक्तचर्याभेदात् ॥

इन्द्रियेति । विविक्तं—विजनं—बाधाविवर्जितं स्थानं प्रतिश्रयश्रय्याफलकासनपीठादिकं तस्याऽऽसेवनं । शरीरोपघातकरैः स्थूलसूक्ष्मजन्तुसहितैः स्त्रीपशुपण्डकादियुतैश्च प्रतिश्रयादि- 5
मिस्सम्यक्त्वादीनां बाधा स्यादतस्तद्ब्रह्मिष्ठस्थानाऽऽसेवनमित्यर्थः । तदप्यासेवनं सत्त्वान्ता-
नीन्द्रियाणि संवन्धयोगान्निष्फलेभ्यः क्रोधादिकषायकदम्बकं चोदयनिरोधप्राप्तोदयवैफल्य-
करणाभ्याञ्च विज्ञेयमिति भावः । सा च संलीनता ज्ञानदर्शनचारित्र्यसंस्थापिका इन्द्रिय-
कषाययोगनियमनपूर्वकत्वाद्विविक्तस्थानसम्बन्धित्वाच्च चतुर्विधा भवतीत्याशयेनाह सेति ॥

ता एव क्रमतो लक्षयति—

10

प्राप्तेन्द्रियविषयेष्वरक्तद्विष्टताभावः इन्द्रियसंलीनता । अनुदितक्रो-
धस्योदयनिरोधः प्राप्तोदयस्य नैष्फल्यकरणं कषायसंलीनता । कुशला-
कुशलयोगानां प्रवृत्तिनिवृत्ती योगसंलीनता । शून्यागारादौ निर्वाधे कृपा-
विवर्जिते स्थाने स्थितिर्विविक्तचर्यासंलीनता ॥

प्राप्तेन्द्रियेति । विशदं मूलं न्याख्यातप्रायश्च । पद्धिषादप्यस्माद्वाक्यतपसो बाह्याभ्य- 15
न्तरोपधिषु निर्मेतृष्वं प्रत्यक्षमलयाहारोपयोगाल्पणीताहारवर्जनाच्च शरीरलाघवं, चन्मादानु-
द्रेकादिन्द्रियजयः, चर्याजनितजन्तूपरोषाभावात्संयमरक्षणं निस्सङ्गतादिगुणयोगादनशनादि-
तपोऽनुतिष्ठतश्चुभ्यामनन्यवस्थितस्य कर्मनिर्जरणञ्चावश्यं जायत इति बोध्यम् ॥

अथातिशयेन कर्मनिर्दहनक्षमं क्रमिकं स्वप्रत्यक्षभूतमन्तःकरणव्यापारप्रधानं प्रधानतो
बहिर्द्रव्यानपेक्षमितरतीर्थिकानभ्यस्तमनशनादिभ्योऽन्तरङ्गभूतमान्तरं तपो विभजते— 20

प्रायश्चित्तविनयवैयघृत्यस्वाध्यायध्यानोत्सर्गाष्वढाभ्यन्तरतपांसि ॥

प्रायश्चित्तेति । आभ्यन्तरतपांसीति । मोक्षप्राप्तावन्तरङ्गाणि आभ्यन्तरकर्मेतापकानि
आभ्यन्तरैरेवान्तर्मुखैर्मगवद्भिर्ज्ञायमानानीमानि तपांसीति भावः ॥

अथ प्रत्येकं परिज्ञापयितुं प्रायश्चित्तं निरूपयति—

अतिचारविशुद्धिजनकानुष्ठानं प्रायश्चित्तम् । तच्चाऽऽस्यलोचनप्रतिष्ठा- 25

मणमिश्रविवेकव्युत्सर्गतपञ्छेदमूलानवस्थाप्यपाराश्रितभेदादशविधम् ॥

- अतिचारेति । प्रायस्ताधुलोकः, यस्मिन् कर्मणि तस्य चित्तं तत्प्रायश्चित्तं, प्रायो वाऽपराधः, तस्य चित्तं शुद्धिः यस्मादनुष्ठितात्तत्प्रायश्चित्तमपराधविशुद्धिफलकानुष्ठानमित्यर्थः, तदेव तस्य स्वरूपमित्याशयेनोक्तमतिचारेति, अतिचारविशुद्धिजनकत्वे सत्यनुष्ठानत्वं
- ५ लक्षणं, प्रमादजन्यो मूलोत्तरगुणविषयको हि दोषोऽतिचारस्तोऽयमल्पोऽपि चित्तमालिन्यं विदधात्येव, अतस्तच्छुद्धौ प्रायश्चित्तमभिमतमिति भावः । यद्यप्यतिचारस्य कस्यचिद्भवति निवृत्तिः प्रकाशनमात्रादपि, यथा श्रुतोपदिष्टव्यापारानुयायिनो मोक्षार्थं यतमानस्यावश्यकणीयेष्वत्यन्तोपयुक्तस्य व्यस्तस्थूलतिचारस्य सूक्ष्माक्षवप्रमादक्रियाणाम् । तत्रानुष्ठानत्वाभावादव्याप्तिप्रसङ्गस्तथापि मानसानुष्ठानरूपत्वात्तस्य न दोषः, एवमेव पश्चात्तापादावपि
- १० विज्ञेयम्, तद्विभागमाह तत्रेति । तत्त्वार्थे तु मूलानवस्थाप्यपाराश्रितानां स्थाने परिहारे पस्थापने पठित्वा नवविधत्वं प्रायश्चित्तस्य दृश्यते ॥

अथाऽऽलोचनमाचष्टे—

गुर्वभिमुखं समर्पादं स्वापराधप्रकटनमालोचनम् ॥

- गुर्वभिमुखमिति । मर्यादया मायामदादिदोषरहितेन कार्यमकार्यञ्च सत्यतया भणता
- १५ बालेनेव स्वापराधस्य स्वेनाऽऽसेवितक्रमेणाऽऽलोचनार्हा च गुरवे प्रकटनमालोचनाप्रायश्चित्तमित्यर्थः । गुरुणाऽनुज्ञातस्त्वयोग्यमिक्षावस्त्रपात्रशय्यासंस्तरकपादप्रोच्छनादीनि आचार्योपाध्यायस्थित्रिबालगलनशैक्षकक्षपकासमर्थप्रायोग्यवस्त्रपात्रभक्तपानौषधादीनि वा गृहीत्वा, उच्चारभूमेर्विहाराद्या, चैत्यवन्दननिमित्तं, पूर्वगृहीतपीठफलकादिप्रत्यर्पणनिमित्तं, बहुश्रुतापूर्वसंविप्रवन्दनप्रत्यर्थं, संशयव्यवच्छेदाय, आद्धस्वज्ञात्यवसन्नविहाराणां श्रद्धाबुद्धयर्थं, सार्धमि-
- २० काणां संयमोत्साहनिमित्तं हस्तशतात् परं दूरमासन्नं वा गत्वा च समागतो यथाविधि गुरुसमक्षमालोचयेदिति भावः । आलोचना चेयमावश्यकेषु यातायातेषु सूययुक्तस्यादुष्टभावत्वादतिचारविधुरस्याप्रमत्तस्य छद्मस्थस्य यतेर्द्रष्टव्या, सातिचारस्य त्वन्यप्रायश्चित्तसम्भवात् । केवलज्ञाननिश्च कृतकृत्यत्वेनालोचनाया अयोगात् । छद्मस्थस्याप्रमत्तस्य तु यथाशास्त्रं

१. विहाययोग्यवस्था सर्वाष्ट सरागवीतरागाद्यवस्थासु अवस्थजीवानो कर्मबन्धवैचित्र्यं सूर्य आहुः केचिदायुर्वर्जसप्तविधकर्मापार्लका. केचिन्मोहायुर्वर्चपद्मिचकर्माजिका केचिच्च द्विसप्तस्थितिकैकविधकर्मबन्धका इति, तथाच विराधनायात्मम्भवेन भिक्षाटनादिर्विहितानुष्ठानमपि आलोचनप्रतिक्रमेणादिप्रायश्चित्तसमन्वित भवतीति भावः ॥ २. तत्र परिहारसम्भवेन मूलप्रायश्चित्तस्युपलक्षितम्, उपस्थापनपदेन चानवस्थाप्यपाराधिके सङ्गृहीते, परिहारश्च मासादिक. षण्मासान्त इति ॥

प्रवृत्त्या निरतिचारत्वेऽपि चेष्टासूक्ष्मप्रमादनिमित्तसूक्ष्माश्रयसम्भवेन तच्छुद्ध्यर्थमालोचनाऽऽ-
वश्यकतीति विज्ञेया ॥

प्रतिक्रमणमाह—

अतिचारात्प्रतिनिवर्त्तनं प्रतिक्रमणम् ॥

अतिचारादिति । यन्मिध्यादुष्कृतिमात्रेणैव शुद्धिमासादयति न च गुरुसमक्षमालोच्यते 5
तदहं प्रायश्चित्तं प्रतिक्रमणम् । यथा सहसाऽनुपयुक्तेन यदि श्लेष्मादि प्रक्षिप्यते न च हिंसा-
दिका दोषा आपद्यन्ते तर्ह्यालोचनामन्तरेणापि मिध्यादुष्कृतप्रदानेन शुद्ध्यति, तत्प्रतिक्र-
मणमिति भावः । समितिप्रसूत्राणां सहसाऽनाभोगतो वा कथमपि प्रमादे सति अन्यथाकरणे
प्रतिक्रमणं मिध्यादुष्कृतप्रदानलक्षणं प्रायश्चित्तं क्रियत इति तात्पर्यम् ॥

मिश्रमाचष्टे—

10

उभयात्मकं मिश्रम् ॥

उभयात्मकमिति । आलोचनविशिष्टप्रतिक्रमणमित्यर्थः । यस्मिन् पुनः प्रतिसेविते
यदि गुरुसमक्षमालोचयति आलोच्य गुरुसन्दिष्टः प्रतिक्रामति—पश्चाच्च मिध्यादुष्कृतमिति
ब्रूते तदा शुद्ध्यति तदालोचनप्रतिक्रमणलक्षणोभयार्हत्वात्मिश्रं, नानाप्रकारान् शब्दादीनि-
न्द्रियविषयीभूतान् विषयाननुभूय कस्यचिदेवं संशयस्त्याज्यथा शब्दादिषु विषयेषु रागद्वेषौ 15
गतोऽहं नवेति ततस्तस्मिन् संशयविषये पूर्वं गुरुणा पुरत आलोचनं तदनन्तरं गुरुसमा-
वेशेन मिध्यादुष्कृतवानमित्येवंरूपं प्रायश्चित्तं भावयतो मिश्रं प्रतिपद्यते, यदि हि निश्चितं
भवति यथाऽमुकेषु शब्दादिषु विषयेषु रागं द्वेषं वा गत इति, तत्र तपोऽहं प्रायश्चित्तं,
अथैवं निश्चयो न गतो रागं द्वेषं वेति तत्र स शुद्ध एव न प्रायश्चित्तविषय इति भावः ॥

विवेकं व्याख्याति—

20

गृहीतवस्तुनोऽवगतदोषत्वे परित्यजनं विवेकः ॥

१. नहमागतो वाऽनाभोगतो वा यदि मनसा दुश्चिन्तितं वचना दुर्भाषेन कथेन दुर्बेष्टितं यदीयायां
कथां कथयन् ब्रूयेत्, आपाश्रममपि यदि गृहत्वमायया ददुरन्वरेण वा आपेन, एषणाया भक्षणगवेषण-
वेल्लयाननुपयुक्तो माण्डोपकरणस्त्वादाने निक्षेपे वाऽप्रमार्भनिताऽऽनुपेक्षिते स्पष्टिते उच्चारणादां परिग्रहपत्रिता च
न च हिमश्लिदोपमापन्न, तथा गदा कन्दर्पो हातो वा त्रीभक्तचौरजनपदकथाकरण वा चोपमानयासालोमेषु गमनं
विषयेषु वा शब्दादिष्वनुपज्ञौ ज्ञानदर्शनचारित्र्यप्रतिरुधविनयाकरणे च तदा प्रतिज्यमणं प्रायश्चित्तमिति भावः ॥

- गृहीतेति । यथाऽऽधाकर्मणि गृहीते परित्याग एव कृते ह्युद्धिमासादयति ताऽन्यथा,
 सोऽयं परित्यागो विवेकात्मकं प्रायश्चित्तमित्यर्थः । अशठभावेन साधुना सचितुरुद्रतादि-
 भ्रमतो गृहीतमज्ञादिकं ततो भ्रमेऽपगते शठभावेनाऽशठभावेन वाऽर्धयोजनातिक्रमेण नीते
 आनीते वाऽज्ञादिके तत्र विवेक एव प्रायश्चित्तमिति भावः, अत्र शठ इन्द्रियमायावि-
 5 कथाक्रीडादिभिः कर्म कुर्वन्, ग्लानभयादिकारणतत्त्वज्ञातः ॥

व्युत्सर्गमभिधत्ते—

गमनागमनादिषु विशिष्टचित्तैकाग्र्यपूर्वकं योगन्यापारपरित्यागो
 व्युत्सर्गः ॥

- गमनागमनादिविति । विशिष्टचित्तैकाग्रतापूर्वकं योगन्यापारनिरोधः कायोत्सर्ग-
 10 परनामा यः प्रायश्चित्तविशेषः प्राणातिपातादिसावद्यबहुले गमनागमनदुस्स्वप्ननौसन्तरण-
 दिविषये भवति स व्युत्सर्ग इति भावः ॥

तपो निरूपयति—

छेदग्रन्थजीतकल्पान्यतरानुसारेण गुर्वनुशिष्टानुष्ठानविशेषस्तपः ॥

- छेदग्रन्थेति । सचित्तप्रयिवीकायादिसङ्कष्टने समापतिते छेदग्रन्थानुसारेण जीतक-
 15 ह्यनुसारेण वा षण्मासावसानो निर्विकृतिकादिको यस्तपोविशेषो दीयते तत्तपःप्राय-
 श्चित्तमित्यर्थः ॥

छेदमाह—

तपसा दुर्भेद्यस्य दिवसमासादिक्रमेण श्रमणपर्यायापनयनं छेदः ॥

- तपसेति । विशोद्ययितुं तपसा मुनेरसक्यस्य यन्महाजतारोपणकालादारभ्याहोरात्र-
 20 पञ्चकादिना क्रमेण श्रमणपर्यायछेदनं क्रियते स छेदः, तपोदुर्धमश्च षण्मासक्षपकोऽन्यो

१. रात्रिदिवपञ्चकादारभ्य रात्रिदिवपञ्चकादिवृद्ध्या तावत्तयं यावत् यस्यासम् । उत्सारकं शार्ङ्गं
 छेदग्रन्थं स च षड्विंशः, निशीथं महानिशीथं दद्यान्तत्कन्यो बृहत्कल्पो व्यवहारः पञ्चकल्पश्चेति । जीतमाचरितं
 तस्य कल्पो वर्णना जीतकल्पं तत्प्रातिपादकः बिनमद्गणनिष्ठाभमणरचितोऽष्टपञ्चाशद्वाच्यः छेदश्रुतविशेषः ॥
 २. जतपर्यायछेदनमात्रं छेदः सर्वपर्यायछेदस्तु न भवति, तथापि च मूलमेव स्यात् । यथा शेषाक्षर-
 क्षार्य व्याधिदूषितमङ्गं छिद्यते एवं जतशेषपर्यायरक्षार्थं अतिचारानुमानेन दूषितं पर्याय एव छिद्यत इति
 भावः ॥

वा विकृष्टतपःकरणसमर्थस्तपसा गर्वितो भवति किमनेन तपसा यमेलभिसन्धिमान् तपः
करणासमर्थो वा ग्लानासहबालवृद्धादिस्तथाविधतपःश्रद्धानरहितो वा निष्कारणतोऽपवाद-
रुचिर्वेति ध्येयम् ॥

मूलमाह—

प्रारम्भतः पुनर्महाव्रतारोपणं मूलम् ॥

5

प्रारम्भत इति । यस्मिन् समापत्तिरे निरवशेषपर्यायोच्छेदमाधाय पुनर्महाव्रतारोपणं
क्रियते तादृशं प्रायश्चित्तं मूलमित्यर्थः । आकुट्टया पञ्चेन्द्रियवशे विहिते दर्पणे मैथुने सेविते
शुबावादादवादानपरिग्रहेषु प्रतिसेवितेषूत्कृष्टेषु अनाकुट्टया पुनः पुनस्सेवितेषु वा मूलाभि-
धानमेतस्यायश्चित्तं भवतीति भावः ॥

अनवस्थाप्यमाचष्टे—

10

अकृततपोविशेषस्य दुष्टतरस्य कियत्कालं व्रतानारोपणमनवस्था-
प्यम् ॥

अकृतेति । येन पुनः प्रतिसेवितेनोत्थापनाया अप्ययोग्यो न स्थाप्यते व्रतेषु कञ्चि-
त्कालं, यावन्नाद्यापि प्रतिविगिष्टं तपश्शीर्णं भवति पश्चाच्च शीर्णतपास्तदोषोपरतौ व्रतेषु
स्थाप्यते तदनवस्थाप्यं प्रायश्चित्तमित्यर्थः । मुष्टियष्टिप्रभृतिभिस्त्वस्य परस्य स्वपरपक्षगतस्य 15
वा चोरपरिणामतः प्रहरणेनातिसङ्क्षिप्तचित्ताभ्यवसायो न स्थाप्यते व्रतेषु यावदुचितं तपो
न कृतं स्यात्, उचितश्च तपः कर्म उत्थाननिपदनाद्यशक्तिपर्यन्तं, स हि यदोत्थानाद्यपि कर्तुम-
शक्तस्तदाऽन्यान् प्रार्थयते, आर्याः ! उत्थातुमिच्छामीत्यादि, ते तु तदा तेन सह संभाषण-
मकुर्वाणास्तत्कृत्यं कुर्वन्ति, एतावति तपसि कृते तस्योपस्थापना क्रियत इति बोध्यम् ॥

अथ पाराश्रितमाह—

20

राजवधादितीर्थकराद्याशातनाकरणेन यावद् द्वादशवर्षमतिचारपार-
गमनतो राजप्रतिबोधादिप्रवचनप्रभावनया पुनः प्रव्राजनं पाराश्रितम् ॥

१. एव मूलोत्तरगुणमग्नसम्यक् वान्तदर्शनचारित्र्ये लक्षदशविधमाचारारूपे तपोगर्वितादिषु च मूलं
प्रायश्चित्तं बोध्यम् । नवमदशमप्रायश्चित्तापत्तावपि मिश्रोर्मूलमेव प्रायश्चित्तं, अकृतकरणस्याचार्यस्य कृतकरण-
स्योपाध्यायस्य त्वनवस्थाप्यं प्रायश्चित्तमिति ॥

राजवर्धादीति । यस्मिन् प्रतिसेविते लिङ्गक्षेत्रकालतपसां पारमश्चति तत्पाराश्चित्वं, पारमन्तं प्रायश्चित्तानां तत् उत्कृष्टतरप्रायश्चित्ताभावादपराधानां वा पारमश्चति गच्छतीत्येवं शीलं पाराश्चि, तदेव पाराश्चिकमिति नामान्तरम् । राजवधस्वल्लिङ्गिणादिसेवनाभिरिदं प्रायश्चित्तमापद्यते, एतच्चाचार्याणामेव जघन्यत षण्मासानुत्कृष्टतो द्वादशवर्षाणि यावद्भवति 5 ततश्चाऽतिचारपारगमनानन्तरं प्रब्रान्यते । प्रब्राजनञ्च राजप्रतिबोधादिप्रवचनप्रभावेण तस्य भवतीति भावार्थः । तद्दशविधं प्रायश्चित्तं देशं कालं शक्तिं संहननं संयमविराधनाञ्च कायेन्द्रियजातिगुणोत्कर्षाञ्च प्राप्य विशुद्ध्यर्थं यथाहं दीयते चाचर्यते च । तत्रोपाध्यायस्य पाराश्चिकयोग्यपराधसम्भवेऽपि अनवस्थाप्यमेव प्रायश्चित्तं न तु पाराश्चित्वं, अनवस्था-
प्यान्तस्यैवोपाध्यायस्य शास्त्रे प्रतिपादनात् सामान्यसाधूनामपि अनवस्थाप्यपाराश्चित्तयो-
10 ग्यपराधसम्भवे मूलान्तमेव प्रायश्चित्तं, तच्चानवस्थाप्यमाज्ञातनानवस्थाप्यमाश्रित्य जघ-
न्यतो यावत् षण्मासान् वर्षमुत्कर्षेण प्रतिसेवनानवस्थाप्यापेक्षया तु जघन्यतो वर्षमुत्क-
ष्टतो द्वादशवर्षाणि भवति । तीर्थंकरप्रवचनगणधराद्यधिष्ठेपकारी—आज्ञातनानवस्थाप्यः, हस्त-
ताडनसाधर्मिकान्यधार्मिकस्तैन्यकारी प्रतिसेवनानवस्थाप्य इति ॥

अधुना विनयं निरूपयति—

15 ज्ञानदर्शनचारित्रोपचारान्यतमो विनयः, तत्र नम्रतापूर्वकं ज्ञाना-
भ्यासो ज्ञानविनयः । जिनेन्द्रोक्तपदार्थेषु निश्शङ्कितत्वं दर्शनविनयः ।
अद्वयाऽनुष्ठानेन च चारित्रप्ररूपणं चारित्रविनयः, गुणाधिकेष्वाभ्युत्था-
नाद्यनुष्ठानमुपचारविनयः ॥

ज्ञानदर्शनेति । अनाज्ञातनाभक्तिबहुमानकीर्त्तिप्रकाशनात्मको विनयः कर्मरजोहारक-
20 स्वात् स च ज्ञानाद्यात्मकविषयभेदाच्चतुर्विधः तथा च ज्ञानदर्शनचारित्रोपचारान्यतमविप-
यकानज्ञातनादिमत्त्वं विनयस्य लक्षणम् । ज्ञानलाभायाऽऽचारविशुद्धये सम्यगाराधनाय च
विनयो भवति । ज्ञानविनयमाह—तत्रेति, अनलसेन शुद्धमनसा देशकालादिविशुद्धिविधान-

१. मूले राजवधादीत्यनेन प्रतिसेवनापाराधिक तीर्थंकरादीलनेनाज्ञातनापाराधिकश्च सूचितः । अथे
नादिनामात्यप्राकृतशुद्धसाधोना वच सङ्ग्रह द्वितीयेन च सङ्ग्रहाचार्यगणवरमहातपस्विनाम् । २. जघन-
मिदमाज्ञातना पाराधिकस्य, अस्त्योत्कर्षो द्वादशमासा । प्रतिसेवनापाराधिकस्य तु जघन्यं संवत्सरकाल,
उत्कर्षतस्तु द्वादशवर्षाणीति ॥ ३. अनाज्ञातना तीर्थंकरादीना सर्वथाऽहेलना, तेज्ज्वोचितोपचारस्या भक्ति
तेज्ज्वान्तरत्मावप्रतिबन्धो बहुमानः, तेकमेव सद्गुणोत्कर्षेणा कीर्त्तिप्रकाशनाम् । तीर्थंकरसिद्धकुलग-
संघक्रियाधर्मध्यानज्ञानज्ञान्याचार्यविरोपाध्यायगणिना सम्बन्धीनीति विनयपदानि त्रयोदश तेषा अनाज्ञातना
शुपाविभेदेन चतुर्भिर्गुणनात् द्विपञ्चाशद्वेद्य भवन्तीति ॥

विचक्षणैः सवहुमानं यथाशक्ति सेव्यमाना ये मत्तादवस्तेषु योऽभ्यासः प्रहणधारणस्मरणा-
 दिहानविनय इति भावः । दर्शनविनयमाह—जिनेन्द्रोकेति, भगवद्विरुपदिष्टाः पदार्थाः यथा-
 लक्षणा एव वर्तन्ते नान्यथावादिनो जिना इति निःसंशयता, तथाऽहंस्मणीतस्य धर्मस्या-
 चार्योपाध्यायस्यविरकुलगणसंघसाधुसमनोज्ञानां चानाज्ञातना प्रज्ञमसंवेगनिर्वेदालुकम्पाऽऽ-
 स्तिक्त्यानि च दर्शनविनय इति भावः । चारित्रविनयमाह—अद्वयेति । सामायिकादिपञ्च- ४
 विधचारित्रेषु अद्वा तत्पूर्वकमनुष्ठानं यथावत्तत्परूपणञ्च चारित्रविनय इत्यर्थः । उपचारवि-
 नयमाह—गुणाधिकेति । उपचरणमुपचारः अद्वासहितो व्यवहारो नैकविधस्सः, प्रत्यक्षे-
 ष्वाचार्यादिषु अद्भ्युत्थानाभिगमनास्त्रलिकरणबन्धानुगमनादिरात्मानुरूप, परोक्षेष्वपि
 कायवाङ्मनोभिरस्त्रलिक्रियागुणसंकीर्तनानुस्मरणारूप उपचारविनयः । गुणैः सम्यग्-
 ज्ञानदर्शनैर्दशविधसामाचारीसम्पद्भिश्चाधिका ये तेष्वित्यर्थः । शिष्टजनाचरिता विशिष्टक्रिया 10
 सामाचारी स्वार्थिकव्यवहारेण सामाचार्यशब्देन स्त्रीस्त्वविधवायां निष्पन्नोऽयं शब्दः । सा च
 प्रतिलेखनाप्रमाणनमिक्षेयऽऽलोचनभोजनपात्रकधानविचारस्थंछिन्नावयकभेदतः प्रतिदिन-
 प्रभवा दशविधा भवतीति दिक् ॥

सम्प्रति वैयावृत्यमाह—

प्रभुसिद्धान्तोदितसेवायानुष्ठानप्रवृत्तिमत्त्वं वैयावृत्यम् । तथाचार्यो- 15
 पाध्यायतपस्विशैक्षकरलानकुलगणसंघसाधुसमनोज्ञभेदादशविधम् । एत-
 ल्लक्षणान्यत्रे दक्ष्यन्ते ॥

प्रभिवृत्ति । कामचेष्टाया इत्यान्तराद्या व्यावृत्तस्य प्रवचनप्रेरितक्रियाविकोषानुष्ठान-
 परस्य भावः तथापरिणामः कर्म वा वैयावृत्यम् । प्रवचनेषु कथितानि यानि सेवादि-
 रूपाण्यनुष्ठानानि तत्र यां प्रवृत्तिस्तथाविधपरिणामस्तद्वत्त्वमित्यर्थः । सेवा च क्षेत्रवसति- 20
 प्रत्यवेक्षणभक्तपानवस्त्रपात्रभेषजशरीरशुश्रूषणतदावेज्ञगमनविद्यामंत्रप्रयोगादिविधया, समा-
 ध्याधानविकित्साभावप्रवचनवात्सल्यसनाथत्वादिकलवती च । वैयावृत्यस्यास्याऽऽचार्या-
 दिविषयकत्वाद्दशविधत्वमिति ज्ञापनायाऽऽह—तथेति, वैयावृत्यमपीत्यर्थः, समनोज्ञभेदादिति,
 समनोज्ञानां भेदादिति विग्रहः, तथाचाऽऽचार्यादीनां भेदाद् वैयावृत्यमपि दशविधमित्यर्थः,
 वैयावृत्ययोग्यानां दशविधत्वाद्द्वैयावृत्यमपि दशविधमिति भावार्थः, इदञ्च क्रियायाः प्राधान्य- 25

१. आचार्यादिविषयकत्वात्क्रान्तिक्रियाविकोषानुष्ठानप्रवृत्तपुरुषपरिणाम इति भावःपुनस्तत्त्वम्, कर्मव्युत्पत्त्यर्थम्
 तादृशानुष्ठानप्रवृत्तपुरुषकर्तृकक्रियेत्यर्थः, भावव्युत्पत्तौ तादृशम्भावापरिणितत्वेन वैयावृत्यमुक्तं भवति तदा

पक्षे । क्रियाक्रियावतोरभेदपक्षे यथाश्रुतमपि सम्यगेव । तत्र किरूपा आचार्यादय इत्यत्राह
एतदिति, लक्षणानि स्वरूपाणि अग्रे सम्यक्चरणनिरूपणे ॥

स्वाध्यायमाह—

कालादिमर्यादयाऽध्ययनं स्वाध्यायः ॥

- 5 कालादीति । आ मर्यादया शास्त्रप्रतिपादितयाध्ययनं पठनं आध्यायः सुष्ठु शोभन
आध्यायः स्वाध्यायः, तत्र हि अस्वाध्यायिकं संयमघात्युत्पातनिमित्तदेवताप्रयुक्तसंप्राप्तशा-
रीररूपेण पञ्चविधं परसमुत्तमं, एषु स्वाध्यायं विदधतस्साधोस्तीर्थकृदास्त्राभङ्गादयो दोषा
भवन्ति । अत ईदृशं कालं विहाय उचितकालेषु अध्ययनं स्वाध्याय उच्यते । आदिना
पौरुष्यपेक्षा ग्राह्या, तथाच कालवेलापरिहारेण पौरुष्यपेक्षयाऽध्ययनं स्वाध्याय इत्यर्थः । स
10 च वाचनाप्रच्छन्नापुनरावर्त्तनाऽनुत्प्रेक्षाधर्मकथामेदतः पञ्चविधः, शिष्येभ्यः कालिकस्योक्ता-
लिकस्य वाऽऽलपकप्रदानं निरवद्यग्रन्थार्थोभयप्रदानं वा वाचना, गृहीतवाचनेनापि शिष्येण
सति संशये पुनः प्रष्टव्यमिति पूर्वाधीतसूत्रादेशकृतादौ प्रश्नः प्रच्छन्ना, स्मृततिपरावि-
सम्बन्धानोपहाससद्योपग्रहसनादिभिर्बर्जितः संशयोन्मूलनाय निश्चयदादवार्थं वा परं प्रत्य-
नुयोग इति भावः । प्रच्छन्नया विज्ञोषितस्य सूत्रादेर्विस्मरणं मा भूदिति तस्य वृत्तविलम्बिता-
15 दिदोषशून्यं बोधाविविशुद्धं गणनं परावर्त्तना, सूत्रवदर्थेऽपि विस्मरणसंभवेन तस्य मनसा
विचिन्तनमनुत्प्रेक्षा, इत्थमभ्यस्तश्रुतेन कृतं धर्मस्य श्रुतरूपस्य व्याख्यानं धर्मकथा ।
प्रज्ञातिशयप्रज्ञस्ताभ्यवसायप्रवचनस्थितिसंशयोच्छेदपरवादिशंकाभिरासपरमसवेगवत्तपोवृत्तति-
चारविशुद्ध्यादयोऽस्य फलमिति ॥

अधुना ध्यानस्वरूपमभिधत्ते—

- 20 चेतसो योगनिरोधपूर्वकैकविषयस्थिरतापादनं ध्यानं, योगनिरोधो
केवलानां ध्यानम् ॥

चेतस इति । ध्यानशब्दो निवक्षामेदेन भावकर्तृकरणसाधनः, तत्र ध्येयं प्रत्यव्या-
वृत्तस्य भावमात्रेणाभिधाने ध्यातिर्ध्यानमिति भावसाधनः, ध्यायतीति ध्यानं बाहुलकस्युद-

विषयभेदात् वैयर्थ्यस्य भेदो वाच्यः, क्रियाप्राधान्यपक्षेऽभ्येवमेव वाच्यम् । यदा तु तादृशक्रियासाधार्यादि-
सम्बन्धित्वेन क्रियायाः क्रियावत्त्वाभेदः स्वीक्रियते तदाऽऽचार्यादय एव वैयर्थ्यरूपा इति यथाश्रुतं
आचार्यादिरूपतया वैयर्थ्यविभजनं सम्यगेवेति भावः ॥

प्रत्ययेन कर्तृसाधनः । करणप्रशंसापरायामभिधानप्रवृत्तौ समीक्षितायां यथा साध्वनिः छिन-
 पीति प्रयोनृनिर्वर्त्ययोस्मतोरप्युद्यमननिपतनतंत्रत्वाच्छेदनस्यासौ कर्तृधर्माध्यारोपः क्रियते
 यथा दिव्यासोरप्यात्मनः ज्ञानावरणवीर्यान्तरायक्षयोपगमविशेषतंत्रत्वाद् ध्यानादिपरिणामस्य
 कर्तृत्वं शुच्यते, पर्यायपर्यायिणोर्भेदाच्चास्य करणत्वमपि । एकविषयस्थिरतापादनमिति । “एको-
 ऽन्यार्थेऽसहाये च प्रथमे केवले तथे” ति कोशादेकशब्दस्य वद्वर्थत्वेऽपि संख्यावाच्यत्रैकशब्दः । 5
 वीर्यविशेषाद्वि निरावाचे स्थाने प्रज्वालित्वा दीपगिस्त्रेव चेतस एकस्मिन्विषये स्थिरतापादनं
 अनियतक्रियार्थस्य नियतक्रियाविशेषकर्तृत्वेनावस्थापनम्, तच्च बाह्याययोरपि निरोध एवेति
 प्रोक्तं योगनिरोधपूर्वकेति बाह्यायनिरोधपूर्वकेत्यर्थः, अथवा मनोवाक्त्वनिरोधपूर्वकेति तदर्थः,
 चेतश्शब्दस्य चिन्तापरपर्यायस्य ज्ञानमर्थः, तस्यैव ह्येकस्मिन्नर्थे स्थापनं ध्यानमुच्यते
 न्यग्रत्वे च तस्य ज्ञानत्वमेव नतु ध्यानत्वं, तथा च योगत्रयनिरोधपूर्वकं ज्ञानस्यैकविषयस्थि- 10
 रतापादनं ध्यानमिति फलितार्थः । न्यायकमिदं लक्षणं छद्वास्थानां केवलानां ध्यानमप्येति
 सूचयितुमुक्तं योगनिरोध इति, योगनिरोधात्मकं केवलानां ध्यानमप्येतादृशमेवेत्यर्थः । तत्रापि
 योगत्रयनिरोधपूर्वकं ज्ञानस्यैकविषयस्थिरतापादनस्य सत्त्वात् । नन्वेकस्मिन्नर्थे चित्तस्यैक-
 क्रियाकर्तृत्वेन यद्यवस्थापनत्वस्यैव ध्यानत्वं तर्ह्येवमज्ञानयोगसंक्रान्तिषु अर्थसङ्क्रमे द्रव्या-
 त्पर्याये पर्यायाच्च द्वये सङ्क्रमरूपे शुक्लध्यानविशेषेऽव्याप्तमेकविषयकत्वाभावादिति चेन्नैवम्, 15
 एकशब्दस्य प्राधान्यवाचित्वात्, अस्ति हि सङ्क्रमे तस्य तस्य प्राधान्यम् । तदिदं ध्यानसौ-
 न्तसौहार्दिकमेव, न दिवसमासादिपरिमाणं, ततः परं दुर्ध्यानत्वाद् इन्द्रियोपघातप्रसङ्गात्
 अत एव न प्राणापानविनिग्रहो ध्यानं, तदुद्धृतवेदनाप्रकर्षेण शरीरपातप्रसङ्गात्, नापि मात्रा-
 कालपरिगणनं ध्यानं, वैयर्थ्येण ध्यानस्वरूपहानिप्रसङ्गात् । ध्यानश्रेयं गुप्त्यादिभिर्मवति ।
 अन्यसंहननानां तावत्कालमध्यवसायधारणसामर्थ्याभावादुत्तमसंहननवानेवाधिकारी, उत्तम- 20
 संहननानि वज्रवर्षमनाराचवज्रमनाराचनाराचार्चनाराचरूपाणीति ॥

नन्वेन ध्यानेनाऽऽर्त्तादयस्संगृहीता नवेति शङ्कायां सामान्येनोक्तं ध्यानं विमज्जमा-
 नस्सर्वास्तुतत्वं लक्षणस्याऽऽविष्करोति—

तदार्त्तरौद्रधर्मशुक्लभेदेन चतुर्विधम् ॥

१. तथाच मनएकाग्रतालम्बनं ध्यानं, ध्यानाभ्यासक्रिया भावना उत्तमप्रकारद्वयरहिता सा मनश्चेष्टा सा चिन्तेति
 सूच्यते । २. योगनिरोध एव केवलिनो ध्यानं न तु चित्तवस्थानं, चित्तस्यैवाभावात् योगश्रौदारिकादिसरीर-
 सयोगसमुत्था आत्मपरिणामविशेषव्यापारा एव । ३. नम्रसप्ततिलवप्रमाणं कालविशेषो मुहुर्त्तं तदन्तर एव ध्यानं
 छद्वास्थानां, तत्परतो भावना चिन्ता वा भवेत् बहुवस्तुसङ्क्रमे सति शुचिरपि ध्यानप्रवाहो वा भवेत् त्वेकमेव
 ध्यानं दिवसादिमानं भवेदिति भावः ॥

तदिति । ध्यानमित्यर्थः श्लोकानन्दनविलापादिलक्षणमार्तम् । तत्सन्नवद्धादिलक्षणं रौद्रम् । जिनप्रणीतभावश्रद्धानादिलिङ्गं धर्मम् । अवाधाऽसंमोहनादिलक्षणं शुद्धमिति, विस्तरस्तु यथाक्रममिति ॥

अथाऽऽत्तं लक्षयति—

६ इष्टानिष्टवियोगसंयोगरोगनिदानान्यतमविषयकं सोद्वेगचिन्तनमार्तम् । षष्ठ्युणस्थानं यावदिदं भवति ॥

- इष्टानिष्टेति । ऋतं दुःखं शरीरं मानसञ्ज्ञानेकप्रकारं, अथवाऽर्दनमार्तिस्तत्र भवमार्तम् । तद्वि चतुर्विधं, तत्र प्रथममिष्टानां मनोहराणां विषयाणां वियोगे सन्ति तत्प्राप्त्यर्थं सोद्वेगचिन्तनं अर्थान्तरचिन्तनादाधिक्येन प्रकृतेऽवरोधः, ते कथं नाम मे स्युरित्येवं विवि-
- १० न्तररूपम् । द्वितीयं, अनिष्टानां शब्दस्पर्शरसगन्धानां विषयाणां संयोगे—इन्द्रियसम्बन्धे सोद्वेगचिन्तनं तद्वियोगाय, कथमहमेभ्यो विमुच्येयेति चेन्मो निश्चलीकरणम् । तृतीयं, रोगस्य प्रकृपितानां पवनपित्तश्लेष्मणां सन्निपातेन सञ्जातस्य शूलज्वरादिरूपस्य प्रतिचिकीर्षा प्रत्यागूर्णस्थानवस्थितमनसः धैर्योपरमात् सोद्वेगचिन्तनम् । चतुर्थं पुनः निदानं कारणं मोक्षसुखं विरहस्य पुनर्भवविषयकसुखाय हेतुभूतं कामोपहतचेतसां तद्विषयकं सोद्वेगचिन्तनमिति ।
- १५ चतुर्विधमपीदमार्तं कृष्णनीलकापोतलेऽयावलाघानमज्ञानप्रमदं पौरुषेयपरिणामसमुत्थं पापप्रयोगाधिष्ठितं परिभोगप्रसङ्गं नानासङ्कल्पासङ्गं धर्माश्रयपरित्यागि कषायाश्रयोपस्थानमनुपगमप्रवर्धनं प्रमादमूलमकुशलकर्मादानं कटुकविपाकासद्वेधं तिर्यग्भगमनपर्यवसानं क्रन्दनशोचनपरिदेवनताडनादिलिङ्गगम्यं विज्ञेयम् । ध्यानस्यास्य ध्यातारं दर्शयति षष्ठेति, अविरतास्संयतासंयताः प्रमत्तसंयताश्चाऽस्य ध्यातारः केचित्प्रमत्तसंयता निदानं वर्जयित्वा
- २० प्रमादोदयोद्वेकादात्तत्रयं विदधति नाप्रमत्तसंयताद्योऽस्य ध्यातार इति भावः ॥

अथ रौद्रमाह—

हिंसाऽस्त्यस्तेयसंरक्षणान्यतमानुबन्धिचिन्तनं रौद्रम् । आपञ्चममेतत् ॥

१. अमनोऽवस्तुसम्बन्धेन सम्बद्धस्य तद्वियोगार्थं सृष्टिः । मनोऽवस्तुसंयोगेन सम्बद्धस्यामनोऽवियोगार्थं सृष्टिः, प्रथमो भेदः, शूलशिरारोगविषेदनाया वियोगप्रणिधानं तादृशवेदनाया अभावेऽपि असम्प्रयोगचिन्ता । द्वितीयो भेदः, इष्टवस्तुनामिष्टवेदनायाव्याविशेगाध्यवसानं तृतीयो भेदः, निषेधितकामयोगसम्प्रयोगसम्प्रुक्तस्य तद्विप्रयोगसृष्टिसमन्वाहारश्चतुर्थो भेद इत्यपि कश्चित् ॥

हिंसेति । रोदयतीति रुद्रः क्रूरस्त्वयेदं कर्म रौद्रं तत्र भवं वा । तदपि चतुर्विकल्पं, हिंसानुबन्धिचिन्तनं—हिंसानिमित्तं चिन्तनमाद्यं, असत्यनिमित्तं द्वितीयं, स्तेपनिमित्तं तृतीयं, चतुर्थन्तु संरक्षणानुबन्धि विपयाणां शब्दादीनां तदानीं मनसः परितोषकराणां पञ्चाश भृशं भीकरफलानां तत्साधनभूतानाञ्च धनधान्यादीनां संरक्षणानुबन्धिध्यानमित्यर्थः । तदिदं अतिकृष्णनीलकापोतलेद्यावत्प्रधानं प्रमादाधिष्ठानं, नरकगतिफलावसानं मारणाभिहाप- 5 मरणेहाऽपरन्यसनप्रसन्नतानिर्देयत्वपरक्लेशकारित्वादिलिङ्गगम्यं, तीव्रबधवन्धसंछिद्राध्यवसाय-प्रसवमवसेयम् । अस्य ध्यातारमाचष्टे आपञ्चममेतदिति । देवविरतं यावदित्यर्थः । आर्त-रौद्रे ध्याने प्रकृष्टतमरागाद्वैपानुगतत्वात् नरकादिचतुर्गतिकसंसारस्यैव हेतुः भवतो न जातुचिन्मुक्तिहेतु इत्यवधेयम् ॥

सम्प्रति धर्मध्यानमाह—

10

आज्ञापायविपाकसंस्थानान्यतमविषयकं पर्यालोचनं धर्मध्यानम् ।
अप्रमत्ततः क्षीणमोहं याचत् ॥

आज्ञेति, धर्मः क्षमादिदशलक्षणकः, तत्सम्बन्धिध्यानं धर्मध्यानम् । तच्चतुर्विधं, आज्ञाविषयकपर्यालोचनं, अपायविषयकपर्यालोचनं, विपाकविषयकपर्यालोचनं, संस्थान-विषयकपर्यालोचनञ्चेति । तत्रोपदेष्टुरभावेऽपि मन्दबुद्धिदेवेऽपि कर्मोद्देशात्सूक्ष्मत्वाच्च 15 वस्तूनां लिङ्गनिर्देशनाभावेऽपि अविशेषवादिनः क्षीणरागाद्वैपासर्वज्ञा अन्यथासम्बन्धन्यथा न जानन्त्येव न आपन्त एव तत्कारणमाभात् अवस्सर्वथा सत्यमिदं तच्छासनं संसार-सागरोच्चारकञ्चेत्याज्ञां प्रमाणीकृत्यार्थावधारणमाज्ञाविषयकं पर्यालोचनरूपं प्रथमं धर्मध्या-नम् । रागाद्वैपाकथायैन्द्रियवशीभूतानां प्राणिनां शरीरमानसदुःखचिन्तनं द्वितीयम्, रागाद्वैपा-

१. एकैन्द्रियादीनां बधवेचबन्धनदहनाङ्गनमारणादिप्रणिवानं, पिशुनासम्मासद्रूपवासादिवचनप्रणिवानं, मल्लेकापायनिरपेक्षपरद्रव्यहरणप्रणिवानं, शब्दादिविषयसाधनपरिपालनव्यग्रत्वमिति चतुर्विधं रौद्रध्यानमिति भावः ॥ २. अपायोपायजीवाश्वीवविपाकविरागमवसंस्थानाऽऽज्ञाहेतुविचयानि चेति चतुर्विधेन संक्षिप्तमपि दशविधं तत् । बुद्धमनोवाक्कायव्यापाराणांमपायः कथं हेतुः स्यादित्येवंभूतस्वकल्पप्रबन्धो दोषपरिवर्जनस्य कुशलप्रवृत्ति-त्वात्पायविचयम् । तेषामेव कुशलानां स्वीकरणमुपायः स कथमनुमेयः स्यादिति संकल्पप्रबन्ध उपायविचयं । असंख्येयप्रदेशात्मकसाकारानांकारोपयोगलक्षणदिस्वकृतकर्मफलोपयोगित्वादितिचिन्तनं जीवविचयम् । धर्मो-धर्मोकाशकालकुटुम्बानामनन्तपर्यायात्मकत्वादितिचिन्तनं जीवविचयम् । विपाकविचयं टीक्ष्णयासुकमेव । प्रेक्ष स्वकृत-कर्मफलमोहार्थं पुनः प्रादुर्भावो भवः, स चारबृष्टटीक्ष्णवन्मृदुपुरीषाजतत्रनिबद्धगुण्वजठरपुरकोटरादिष्वजसमा-वर्त्तनं, न चाऽत्र किञ्चिज्जन्तो स्वकृतकर्मफलमनुभवत्येतन्नमचेतनं वा सहायभूतं शरणात् प्रतिपद्यत इत्यादि भव-सकलतदोषपर्यालोचनं भवविचयम् । संस्थानविचयन्तु टीक्ष्णयासुकम् । आज्ञाविचयमपि तत्रैव आयमविषयप्रतिपत्तौ तत्रोपायसारिण्युदेः पुंसः स्याद्वादप्ररूपकागमस्य कथञ्छेदतापशुद्धिसमाधयणीयत्वगुणानुचिन्तनं हेतुविचयमिति ॥

- दिभिः प्रदुष्टान्तःकरणा जन्तवो भूलोत्तरप्रकृतिविभागसम्भूतजन्मजरामरणगहनविपिनपरि-
 भ्रमणपरिश्रमप्रभवप्रभूतदुःखाकुलासांसारिकमुखसृष्ट्यालवङ्गरीरेन्द्रियाद्याश्रवद्वारप्रवाहप-
 तिता मिथ्यात्वज्ञानादिरतिपरिणता यथायोगमार्त्तरौद्रध्यानविशेषाभ्यां पर्याप्तं कर्मजाल-
 मादाय दीर्घकालं नरकादिगतिष्वपार्यैर्युज्यन्ते । केचिदिहापि कृतवैरानुबन्धाः परस्परमा-
 ५ क्रोशवधवन्धाद्याक्रोशभाजः क्लिश्यन्त इत्येवं प्रत्यवायप्रायेऽस्मिन् संसारे उद्वेगार्थमपा-
 यानां विचिन्तनं द्वितीयं धर्मध्यानम् । विपाकः कर्मफलानुभवस्तद्विवेकं प्रति प्रणिधानं
 विपाकविषयकपर्यालोचनं, तत्र ज्ञानावरणाद्यष्टविधं कर्म प्रकृतिस्थित्यनुभावप्रदेशभेदमिन्न-
 मिष्टानिष्टविपाकपरिणामं जघन्यमभ्यसोत्कृष्टस्थितिकं नरकादिविविधविपाकं, तद्यथा ज्ञाना-
 वरणादूर्ध्वधत्त्वं, वर्शनावरणाच्चक्षुरादिवैकल्यं निद्राद्युद्भवश्च, असद्वेद्याद् दुःखं सद्वेद्यात्सुखानु-
 10 भवः, मोहनीयाद्विपरीतप्राहिता चारित्रविनिवृत्तिश्च, आयुषोऽनेकभवप्रादुर्भावः, नान्दोऽशुभ-
 प्रशस्तवेदादिनिर्वृत्तिर्गोत्रादुच्चनीचकुलोत्पत्तिः, अन्तरायाद्वलाम इति, एवं निरुद्धचेतसः कर्म-
 विपाकानुस्मरणं तृतीयं धर्मध्यानं । लोकद्रव्यसंस्थानस्वभावभावधानं संस्थानविषयकपर्यालो-
 चनम्, लोकस्य द्रव्यस्य च संस्थानमाकारविशेषः, लोकस्याधोमुखमल्लसंस्थानमधोलोकः, तदु-
 १५ र्ध्वं शूल्यार्कृतिस्तिर्यङ्गलोकः, स च ज्योतिर्व्यन्तराकुलोऽसंख्येयद्वीपसमुद्रपरिवेष्टितः ऊर्ध्वलोक-
 २० ऊर्ध्वीकृतमृदङ्गाकृतिरुत्कृष्टशुभपरिणामोपेतः कल्पोपपन्नकल्पातीतदेवव्यापृत इत्येवं विचा-
 रणा, द्रव्याणां तावद् धर्माधर्मौ लोकाकारौ गतिस्थितिहेतू, आकाशमवगाहलक्षणं, आत्मान
 उपयोगलक्षणाशरीरादर्यान्तरभूता अरूपाः कर्तार उपभोक्तारो निजकर्मणां शरीराकार
 मुक्तौ त्रिभागहीनाकाराः, कालो वर्त्तनादिपरिणामी समयात्मकः, पुद्गलद्रव्यं शरीरादि-
 कार्यं, द्रव्यञ्चोत्पादव्ययघ्नौघ्युक्तमनन्तधर्मात्मकं नित्यानित्यैकानेकभेदाभेदसदसदादित्वरूप-
 2५ मित्येवं प्रणिधानं चतुर्थं धर्मध्यानमित्यर्थः, ननु भावनानां धर्मध्यानेऽन्तर्भावस्तन्नातीत्यन्ता-
 दिति चेन्न, अनित्यादिविषयविचिन्तनस्य ज्ञानरूपत्वे भावनान्यपदेशात्, एकाग्रचिन्तानिरोध-
 रूपत्वे धर्मध्यानत्वादित्येवं प्रवृत्तिनिमित्तभेदात् । ध्यानोपरमकालमावित्वाश्च भावनानां ततो-
 र्यान्तरत्वात् । अस्य व्यातारमाहाप्रमत्तत इति, सर्वप्रमादै रहिता अप्रमत्तास्तेभ्य आरभ्य
 क्षीणमोहपर्यन्तवर्तिनोऽस्य व्यातारः, अत्र लक्षणघटकतया ध्यानकारणभूतो ध्यातव्यवस्तु-
 2६ निर्देशो, धर्मध्यानावान्तरभेदः, अप्रमत्तत इत्यादिना व्यातारश्च प्रदर्शिता उपलक्षकतया ।
 तेन ज्ञानदर्शनचारित्र्यवैराग्यविषया भावनाः, योग्यदेशकालाऽऽसनविशेषा वाचनाद्यालम्बनं
 मनोनिरोधादिक्रमः, अनित्यत्वादिभावनाः लेखाविशेषः श्रद्धानादिलिङ्गं सुरलोकादिफलं
 च गृह्यते । सदा हि ज्ञानविषयकोऽभ्यासोऽशुभव्यापारनिरोधेन चेतस एकस्मिन् विषयेऽ-
 वस्थापको विशुद्धिकृद् भवनिर्वेदकृच्च भवति, एवं च ज्ञानेन ज्ञातपरमार्थो निष्कर्म

ध्यायायति । शङ्कादिदोषरहितत्वात्प्रशमस्यैर्वादिगुणगणोपेतः तत्त्वान्तरेऽध्रान्वचितो दर्शन-
 शुद्ध्या ध्यानाय प्रवर्त्तते, चारित्रभावनयोपात्तकर्मक्षपणमनुपात्ताशुमानादानं सम्यत्त्वादि-
 शुभकर्मादानमयत्वेन ध्यानञ्च प्राप्नोति, जगत्तत्त्वस्य सम्यग्ज्ञानाद्विषयस्येहसङ्गाभावादिह
 लोकादिसप्तभयराहित्यादिहपरलोकाकांक्षावैधुर्यात् तथाविघक्रोधादिराहित्याच्च वैराग्यमावि-
 त्तमना ध्याने निश्चलो भवति, अपरिणतयोगादीनां शुबत्यादिन्यतिरिक्तापेक्षया विज्ञानो देशो 5
 ध्यानयोग्यदेशः, युक्त्यादियुतदेशस्तु सर्वदा वर्ज्य एव । परिणतयोगानां सुनिश्चलमनसां
 तु जनाकीर्णं जनशून्यो वा देशो ध्यानाय कल्पते । यत्र काले मनोयोगादिस्वास्थ्यमुत्तमं
 लभते स एव ध्यानकालो न तु दिवसनिशावेलाविशेषः । या काचिन्निपण्णतादिरूपा देहा-
 वस्था प्रकृतध्यानानवरोधिनी स एषाऽऽसनविशेषो ग्राह्यो न त्विदमेवासनं कार्यमिति
 नियमः । श्रुतधर्मानुगतानां वाचनप्रच्छन्नपरिवर्त्तनानुचिन्तनादीनां चारित्रधर्मानुगतानां सामा- 10
 यिकादिसामाचारीणां सम्यगासेवनवा वरं धर्मध्यानं समारोहति, योगनिरोधकमस्तु धर्म-
 ध्याने न नियमितः परन्तु यथा स्वास्थ्यं भवेत्तथा कार्यः । धर्मध्यानोपरमेऽपि सदा साधु-
 नाऽनित्याश्रयैकत्वसारभावनः सचित्तादिध्वनभिष्वङ्गभवनिवैद्यादिस्थिरतायै भावनीयाः ।
 अत्र स्थितस्य क्रमविशुद्धाः पीतपद्मशुक्लेद्यास्तीव्रमन्दादिभेदा अनुकूला भवन्ति । आग-
 मोपदेशाऽऽज्ञानिसर्गैतस्तीर्थकरप्ररूपितानां द्रव्यादिपदार्थानां अद्वयमस्य छिन्नं, सूत्रमागमः, 15
 तदनुसारेण कथनमुपदेशः, अर्थ आज्ञा, निसर्गः स्वभावः । तथा जिनसाधुगुणोत्कीर्तन-
 प्रशंसादानविनयसम्पन्नः श्रुतशीलसंयमरतो धर्मध्यायीति विज्ञायते, तथैवं ध्यायतस्सुरलो-
 कादिकं भवतीति धर्मध्याने निमित्तानि विज्ञेयानि । क्षीणमोहं यावदिति, उपशान्तमोह-
 क्षीणमोहयोस्तु शुद्धे ध्याने वक्ष्यमाणे प्राथमिकद्विभेदे अपि भवत इत्यपि बोध्यम् ॥

अथान्तिमं शुद्धध्यानमाह—

20

आज्ञाद्यविषयकं निर्मलं प्रणिधानं शुक्लम् । तच्च पृथक्त्ववितर्कैकत्व-
 वितर्कसूक्ष्मक्रियव्युपरतक्रियभेदेन चतुर्विधम् ॥

आज्ञादीति । आज्ञापायाद्यविषयकनिर्मलप्रणिधानत्वं लक्षण आर्त्तादिवारणाय निर्म-
 लेति, धर्मध्यानव्यावृत्त्ये आज्ञाद्यविषयकेति, तादृग्ज्ञानवारणाय प्रणिधानमिति । लक्षणे-
 नास्य भेदाप्राप्तेः कण्ठतस्तमाह नञ्चति । पृथक्त्ववितर्कमात्रं, पृथक्त्वेन भेदेन—विस्तीर्ण- 25
 भावेन वितर्कः श्रुतं यस्मिंस्तत्पृथक्त्ववितर्कं, एकत्ववितर्कं द्वितीयं, एकत्वेनाभेदेन वितर्को
 व्यञ्जनरूपोऽर्थरूपो वा यस्य तदेकत्ववितर्कः, सूक्ष्मक्रियं तृतीयं, सूक्ष्मा क्रिया यस्मिन्तत्सूक्ष्म-
 क्रियं, अत्रोच्छ्वासनिश्वासादिकायक्रिया सूक्ष्मा भवति, व्युपरतक्रियं तुर्थं, व्युपरता योगा-
 भावात् क्रिया यस्य तद्व्युपरतक्रियमिति विग्रहः ॥

अथ प्रत्येकं तेषां भावमाह—

पूर्वविदां पूर्वश्रुतानुसारतोऽन्येषां तमन्तरेणार्थव्यञ्जनयोगान्तरसङ्क्रान्तिसहितमेकद्रव्य उत्पादादिपर्यायाणामनेकनयैरनुचिन्तनं पृथक्त्ववितर्कम् । इदं सविचारम् ॥

- 5 पूर्वविदामिति । एकस्मिन् द्रव्ये पुद्गलात्मादिरूप उत्पादव्ययधौव्यमूर्त्तामूर्त्तनित्यानित्यादियथायोग्यपर्यायाणां नानानयैर्द्रव्यास्तिकादिभिरनुचिन्तनं स्मरणं, कथमित्यत्राह पूर्वविदां पूर्वश्रुतानुसारेण, अन्येषां मरुदेव्यादीनां तमन्तरेणापि स्त्रियः पूर्वश्रुतानविकारात् । एतेन पूर्वज्ञानस्यैकान्तनियमो नास्तीति सूचितम्, पूर्वं प्रणयनात् पूर्वाणि चतुर्दश, तद्विदः पूर्वविदस्तेषां पूर्वविदां, पुनः कथंभूतं चिन्तनमित्यत्राहार्थव्यञ्जनयोगान्तरसङ्क्रान्तिसहितमिति ।
- 10 अर्थो ध्येयः—द्रव्यं पर्यायो वा, व्यञ्जनं तस्य वाचकं वचनं, योगः कायबाध्मनःकर्मलक्षणः, अन्यो योगो योगान्तरं तेषां संक्रान्तिः परिवर्त्तनं द्रव्यं विहाय पर्यायं पर्याये विहाय द्रव्यं यदुपैति साऽर्थसङ्क्रान्तिः, एकं श्रुतवचनमुपादाय वचनान्तरमालम्ब्य तदपि विहायान्यदिति व्यञ्जनसङ्क्रान्तिः, काययोगं त्यक्त्वा योगान्तरं गृह्णाति तत्र त्यक्त्वाऽन्ययोगमिति योगसङ्क्रान्तिः, अर्थव्यञ्जनयोगान्तरसहितत्वादिदं ध्यानं सविचारमुच्यत
- 15 इत्याशयेनाहेदमिति । सविचारमिति, सह विचारेणार्थव्यञ्जनयोगान्तरसङ्क्रान्त्या वर्तत इति सविचारम् । योगान्तरसङ्क्रान्तिरूपत्वादस्य ध्यानस्य योगत्रयव्यापारवत्तत्सम्भव इत्यपि पदेनानेन सूच्यते ॥

अथ द्वितीयप्रकारभावमाह—

- पूर्वविदां पूर्वश्रुतानुसारेणाऽन्येषां तद्विज्ञश्रुतानुसारेणाऽर्थव्यञ्जनयोगान्तरसङ्क्रान्तिरहितमेकद्रव्ये एकपर्यायविषयानुचिन्तनमेकत्ववितर्कम् । इदन्त्वविचारम् ॥

- पूर्वविदामिति । व्याख्यातोऽर्थः, तद्विज्ञश्रुतानुसारेणेति, अत्र मरुदेव्यादीनां द्रव्यश्रुताभावेऽपि शक्तिञ्चितं श्रुतमस्त्येवेति—सूचयितुं तमन्तरेणेत्यनुक्त्वा तद्विज्ञश्रुतानुसारेणेत्युक्तम् । अर्थव्यञ्जनयोगान्तरसङ्क्रान्तिरत्र नास्तीत्याहार्थव्यञ्जनयोगान्तरसङ्क्रान्तिरहितमिति, एकद्रव्य इति, अभेदेनेति शेषः, अभेदेनैकद्रव्ये पर्यायविषयकालोचनमित्यर्थः, द्रव्याभिन्नपर्यायविषयकं पर्यायाभिन्नद्रव्यविषयकं वेति यावत् । अर्थव्यञ्जनयोगान्तरसङ्क्रान्तिरहितत्वादेवेदं ध्यानमविचारमुच्यत इत्याहेदन्त्विति ॥

अथ सूक्ष्मक्रियमाह—

सूक्ष्मकायक्रियाप्रतिरुद्धसूक्ष्मबाह्यमनःक्रियस्य सूक्ष्मपरिस्पन्दात्मक-
क्रियावद्विधानं सूक्ष्मक्रियम् । इदमप्रतिपाति, प्रतिपाताभावात् ॥

सूक्ष्मकायक्रियेति । मोक्षगमनप्रत्यासन्नसमये केवलिनो मनोवाग्योगद्वये निरुद्धे
सत्त्वधर्मनिरुद्धकाययोगस्योच्छ्वासनिःश्वासलक्षणा तन्वी क्रियैव यत्र तथाविधं सूक्ष्मक्रियात्मकं ५
ध्यानमित्यर्थः । प्रथमं मनोयोगनिग्रहे ततो वाग्योगनिग्रहे ध्यानमिदं भवति । ध्यातुरस्य
परिणामविशेषस्य प्रवर्धमानत्वेनेदं ध्यानमप्रतिपातीत्युच्यते, इत्याहेदमिति, हेतुमाह प्रति-
पाताभावादिति, परिणामविशेषस्येत्यादिः ॥

अथ व्युपरतक्रियमाचष्टे—

निरुद्धसूक्ष्मकायपरिस्पन्दात्मकक्रियस्य ध्यानं व्युपरतक्रियम् इद- 10
मप्यप्रतिपाति । आये द्वे एकादशद्वादशगुणस्थानयोरन्त्ये द्वे केवलिन
एव त्रयोदशचतुर्दशगुणस्थानक्रमेण ॥

निरुद्धेति । शैलेद्यवस्त्रावस्थितानां मनोवाक्काययोगप्रयरहितानां यस्मान्न तद्व्युपरतक्रिय-
मुच्यते । ननु शुद्धध्यानस्यान्तिमभेदद्वये मनसोऽभावेन मनोविशेषरूपध्यानत्वं कथमस्तीति
चेन्न मनोमात्रस्य ध्यानरूपत्वाभावात् किन्तु सुनिश्चलस्यैव योगस्य तथात्वात् तस्य केवलि- 15
नस्सयोगिनस्सूक्ष्मक्रियात्मके ध्यानेऽक्षतेः, कायात्मकयोगस्य सुनिश्चलत्वात् न च तथाऽप्य-
योगिनो ध्याने चतुर्थे योगस्यापि कायस्याभावेन तत्राऽनुपपत्तितादवस्थमिति वाच्यम्,
कुलालचक्रभ्रमणवन्मनःप्रभृतियोगोपरमेऽपि पूर्वप्रयोगाद्विज्ञानोपपत्तेः, द्रव्यमनसोऽभावेऽपि
भावमनसस्त्वेन ध्यानसम्भवात्, चेतसो ज्ञानरूपत्वेनैकविषयस्थिरीभूतज्ञानपरिणामरूप-
ध्यानस्यात्राप्यक्षतत्वाच्च ॥ प्रवर्धमानपरिणामविशेषवत्त्वादिदमप्यप्रतिपातीत्याहेदमपीति । 20
शुद्धध्यानस्याधिकारिणमाहाद्ये इति । पृथक्त्ववितर्कैकत्ववितर्क इत्यर्थः, एकादशद्वादश-
गुणस्थानयोरिति । यथाक्रममिति शेषः, तथाच पृथक्त्ववितर्कमेकादशे, एकत्ववितर्क
द्वादश इत्यर्थः । अन्तिमावधिप्रदर्शनपरमिदं, नाग्रिमगुणस्थानवर्त्तिनी इमे भवत इति भावः ।
तेन पृथक्त्ववितर्कस्याऽपूर्वगुणस्थानाद्वितर्त्तिनस्सम्भवेऽपि न क्षतिः । एकत्ववितर्कन्तु द्वादश-
गुणस्थान एव । अपूर्वगुणस्थानादाद्वादशमिदमपीति केचित् । अन्ये द्वे इति सूक्ष्मक्रिय- 25

- व्युपरतक्रिये इत्यर्थः, सूक्ष्मक्रियं संयोगिनो व्युपरतक्रियमयोगिन इति तात्पर्यम् । अत्र भावनादेशकालासनविशेषा धर्मध्यानवत् । ध्यातव्या अवान्तरभेदा ध्यातारश्च मूल एव प्रदर्शिताः, क्षान्तिमार्दवार्जवादीन्यालम्बनानि, मनोयोगनिग्रहस्ततो वाग्योगनिग्रहस्ततः काय-योगनिग्रह इति भवान्तकाले केवलिन आश्रित्य योगनिग्रहक्रमः, छद्मस्थस्त्रिभुवनविषयमन्तः-
- ५ करणं प्रतिवस्तु त्यागलक्षणक्रमेण संकोच्याणौ विधायऽतीव निश्चलश्छुं ध्यायति, जिनस्तु चरमद्वयध्याता ततोऽपि प्रयत्नविशेषान्मनोऽपनीयाविद्यमानान्तःकरणो भवति । तत्राऽपि शैलेशीमप्राप्तोऽन्तर्मुहूर्त्तेनाऽऽद्यं शैलेऽयाञ्च द्वितीयं ध्यायति । आश्रयद्वारापायान् संसाराशुभानु-भावं अनन्तभवसन्तानं वस्तुविपरिणामञ्च चिन्तयतीति भावना, आद्यद्वयभेदापेक्षयाऽस्य भावना, शुद्धलेऽया प्रथमत्रयभेदेऽन्तिमे च लेऽयाविरहो बोध्यः । अवघासंमोहविवेक-
- 10 व्युत्सर्गा लिङ्गानि । शुभाऽऽसन्नवनिर्जरानुचरामरसुखानि द्वयोश्शुद्धयोः, अन्त्ययोस्तु परम-निर्वाणं फलमिति बोध्यम् ॥

- अत्र ध्याने षोडशपादात्मक एकेन्द्रियविकलेन्द्रियस्थावरसंज्ञसंक्षिप्तमनुजगतित्रयसकाय-पञ्चेन्द्रिययोगत्रयकपायचतुष्टयाहारकानाहारकोपशमक्षयोपशमक्षायिकसम्यक्त्ववेदत्रिकज्ञान-त्रिकदर्शनत्रिकभव्याभव्यसिध्यात्वसास्वादनमिष्टाविरतिदेशविरतिगतित्रिकाज्ञानत्रिकलेऽया-
- 15 षट्ककेवलज्ञानदर्शनसामायिकलेदोपस्थापनीयपरिहारविशुद्धिसूक्ष्मसम्पराययथाख्यातमनःपूर्व-वात् षट्त्रिंशद्विधानाश्रित्य विशार्यमाणे, एकेन्द्रियविकलेन्द्रियस्थावरासंक्षिप्ता मनसोऽभावेन नैकविधमपि ध्यानं सम्भवति, मनुजगतित्रयसकायपञ्चेन्द्रियक्षायिकसम्यक्त्वमन्येषु प्रत्येकं षोडशविधध्यानस्य सम्भवः, योगत्रयाहारकत्वयोः पञ्चदशविधध्यानसामानाधिकरण्यस्य सम्भवः, व्युपरतक्रियात्मकध्यानविशेषसामानाधिकरण्यसम्भवात् । उपशमसम्यक्त्वकपाय-
- 20 चतुष्टयवेदत्रिकेषु त्रयोदशविधध्यानसहचारित्वस्य सम्भवः, क्षीणमोहादिगुणस्थानेष्वेवामस-म्भवेन तत्स्थानभाज्येकत्ववितर्कसूक्ष्मक्रियव्युपरतक्रियैस्सहचारित्वासम्भवात् । ज्ञानत्रिक-दर्शनत्रिकसंक्षित्वेषु चतुर्दशविधध्यानसहवृत्तित्वसम्भवः, मनोविरहकालमाविसूक्ष्मक्रिय-व्युपरतक्रियध्यानविशेषसहवृत्तित्वासम्भवात् । अनाहारकत्वकेवलज्ञानदर्शनेषु सूक्ष्मक्रिय-व्युपरतक्रियध्यानविशेषसामानाधिकरण्यमेव । त्रयोदशचतुर्दशगुणस्थानमावित्वात्तेषाम् ।
- 25 इतरध्यानानां मनोविषयकत्वाच्च । पञ्चसु लेऽयासु क्षायोपशमिकसम्यक्त्वे च द्वादशध्यानसह-

१. काययोग एव सूक्ष्मक्रियस्य भावात्, एकत्ववितर्कस्य कायवाङ्मनोऽन्यतमयोग एव भावात् पृथक्त्व-वितर्कस्य तु मनोवाङ्मन्ययोगव्यापारवत् एव भावादिति भेदो विज्ञेयः ॥ २. अणोरपीत्यर्थः ॥ ३. भावि-नारकाद्यपेक्षयेति अत्र ॥

चारित्वं, शुक्लध्यानसामानाधिकरण्याभावात् । शुक्लेऽस्यायाश्च व्युपरतक्रियातिरिक्तध्यानवि-
शिष्टत्वं, अयोगिनि लेङ्ग्यावैधुर्यात् । सामायिकछेदोपस्थापनीययोर्निदानातिरिक्तार्त्तभेदत्रयं धर्म-
ध्यानचतुष्टयं पृथक्त्ववितर्कश्च भवति । परिहारविशुद्धिकस्याऽनन्तरोक्तानि पृथक्त्ववितर्कविर-
हितानि भवन्ति श्रेणिप्राप्त्यभावात् । सूक्ष्मसम्परायस्य पृथक्त्ववितर्कं धर्मचतुष्टयं वा । दशम-
गुणस्थानमात्रवृत्तित्वात्तस्य यथाख्यातस्य चतुर्विधं शुक्लध्यानं धर्मध्यानं वा । मनःपर्यवन्नानिनो ४
निदानातिरिक्तमार्त्तत्रयं धर्मचतुष्टयं शुक्लस्याद्यद्वयश्च भवति । गतित्रिकाज्ञानत्रिकाविरतिदेश-
विरत्यभव्यतामिध्यात्वसात्त्वादनमिश्रभावानां ध्यानाष्टकसाहचर्यं, धर्मशुक्लाभावादिति दिक् ॥

अथाऽभ्यन्तरतपोभेदस्यावान्तरमन्तिमं व्युत्सर्गमाह—

अनेषणीयस्य संसक्तस्य वाऽज्ञादेः कायकषायाणाञ्च परित्यजनमुत्सर्गः॥

इति निर्जरातत्त्वम् ॥

10

अनेषणीयस्येति । विविधस्योत्सर्गो व्युत्सर्गः, व्युत्सर्जनं व्युत्सर्गः । स द्विविधः,
बाह्य आभ्यन्तरश्चेति । अनेषणीयस्य संसक्तस्यान्नपानोपध्यादेर्वाङ्मद्रूपस्य शास्त्रोदितविभिना
परित्यागो बाह्यव्युत्सर्गः । आभ्यन्तरस्तु पर्यन्तकाले कायस्य संसारपरिभ्रामकषायाणां
करणत्रिकैः कृतकारितानुमतिभिश्च परित्यागः, तदेतदभिप्रायेण समुचितं तत्त्वरूपमाहानेष-
णीयस्येति । न चाऽपरिग्रहादस्य गतार्थत्वमिति वाच्यम्, तस्य धनहिरण्याद्यमूर्च्छाविषयक- 15
त्वात् । नच प्रायश्चित्तान्तर्गतोऽयमिति वाच्यम्, तस्य प्रतिद्वन्द्व्यतिचारसापेक्षत्वात्, अस्य
तु निरपेक्षत्वात् । नचाऽनेकत्रास्य वचनमनर्थकमिति वाच्यम् क्वचित्सावद्यप्रत्याख्यानात्,
क्वचिन्निरवद्यस्यापि नियतकालं प्रत्याख्यानात् क्वचिच्चाऽनियतकालमिति निवृत्तिधर्मस्य पुरुष-
शक्त्यपेक्षत्वादुत्तरोत्तरगुणप्रकर्षादुत्साहोत्पादनार्थत्वाच्च न पौनरुक्त्यमिति भावः । अथ
निर्जरा निगमयतीतीति ॥

20

इति तपोगच्छनभोगि-श्रीमद्विजयानंदसूरीश्वरपट्टधर-श्रीमद्विजयकमलसूरीश्वरचरण-
मलिनसन्ध्यस्तात्ममकिभरेण तत्पट्टधरेण विजयलब्धिसूरीणां विनिर्मितस्य
तत्त्वन्यायविभाकरस्य स्वोपज्ञायां न्यायप्रकाशव्याख्यायां निर्जराविरूपणं
नामाष्टमःकिरणः ॥

अथोक्त आगन्तुककर्मनिरोधकसंखरो बद्धकर्मविष्वसिका निर्जरा च, तत्र किमात्मकः कर्मणां बन्धः केन वा स इत्याकाङ्क्षायामुपोद्घातसङ्गत्या बद्धकर्मणामित्यादिनिर्जरालक्षणेन बन्धस्य स्मृतत्वात्प्रसङ्गसङ्गत्याऽवसरसङ्गत्या वा बन्धं निरूपयितुकामः प्रथमं बन्धं लक्षयति-

आत्मप्रदेशैश्शुभाशुभकर्मसम्बन्धो बन्धः ॥

- 5 आत्मप्रदेशैरिति । सहायै तृतीया, आत्मप्रदेशैस्सह शुभानां पुण्यरूपाणामशुभानां पापात्मकानाम् कर्मणां पुद्गलविशेषाणां सम्बन्धो नीरक्षीरवत्परस्पराश्लेषः कथञ्चिद्देवा-
भेदरूपस्तदतिरिक्तसम्बन्धाभावात् सम्बन्धनरूपत्वाद्बन्ध इत्यर्थः । आत्मना सहैव सम्ब-
द्धानां कर्मपुद्गलानां सम्बन्धो बन्ध उच्यते न षटादिना पुद्गलसम्बन्धव्येति सूचयितु-
मात्मेत्युक्तं, प्रदेशेन सहाऽपि बन्ध इति सूचयितुं प्रदेशैरिति । अत्र शुभाशुभकर्मस-
10 म्बन्धस्यैवबन्धरूपत्वं विवक्षितं, न तु शुभाशुभात्मककर्मवर्णणानामित्यभिप्रायं सूचयितुं
शुभाशुभकर्मसम्बन्ध इति, अत एव पुण्यपापाभ्यां बन्धस्य पृथगुपादानं कृतम् ।
वस्तुतः कर्मणश्शुभरूपत्वमशुभरूपत्वञ्चेति द्वैविध्यमेव, उभयविधेनाऽपि कर्मणा सम्बन्धो
बन्धो भवतीति सूचयितुं शुभाशुभेति, कर्मपदेन कर्मयोग्यपुद्गला ग्राह्याः, जीवग्रहण-
पूर्वं तेषां कर्मपरिणामाभावात् । शुभाशुभकर्मपदेनोत्तरप्रकृतिबोधात्तस्यैव बन्धो लक्षितो
15 न मूलप्रकृतिबन्धस्तथाचाऽव्याप्तिस्तत्र स्यात्तद्वारणायात्मप्रदेशैः कर्मसम्बन्धो बन्ध इत्येष
लक्षणशरीरं विज्ञेयम् । अयञ्च भावबन्ध उच्यते । यस्तु प्रयोगबन्धो बिलसाबन्धश्च द्वयैव-
बन्धरूपस्य नेहविवक्षितोऽप्रकृतत्वात् । आत्मप्रदेशैः पुद्गलसम्बन्धस्य न बन्धत्वं, मुक्तात्मना
जीवेन सह पुद्गलसम्बन्धसत्त्वात्, पुद्गलानां व्यापकत्वात् लोकात्याख्यानचूर्णपूर्णसमुद्गलव-
त्पुद्गलैः परिपूर्णत्वात् कर्मपदोपादाने च कर्मयोग्यपुद्गलानामेव ग्रहेण तत्सम्बन्धस्य तत्र
20 विरहाच्च क्षतिः, रागादिगुणयोगाद्धि जीवः कायादियोगेन कर्मवर्णणायोग्यपुद्गलस्कन्धाना-
दाय कर्मरूपतया परिणमय्याऽऽत्मसात्करोति नान्य इति, आत्मप्रदेशैरित्यनेन जीवस्त्व-
प्रदेशावगाढमेव दलिकं गृह्णाति न त्वनन्तरपरम्परप्रदेशावगाढं, तत्राऽपि एकस्मिन् जीव-
प्रदेशे यदवगाढं ग्रहणप्रायोग्यं दलिकं तदेकमपि सर्वैरेवात्मप्रदेशैर्गृह्णाति तस्य सर्वप्रदेशानां
दृष्टिवाच्यवानासिच परस्परं संबद्धत्वात्, व्याप्रियमाणे चैकप्रदेशेऽनन्तरपरम्परतया वद्व-
25 व्यग्रहणाय सर्वप्रदेशानामपि व्याप्रियमाणत्वात्तथा सर्वत्रापि सर्वप्रदेशेष्वपि सर्वान् ग्रहण-
प्रायोग्यानवगाढान् स्कन्धान्सर्वैरेवाऽऽत्मप्रदेशैर्गृह्णातीत्यप्यर्थस्सूचितः । ननु कर्मैव नास्ति कुव-
स्तस्य जीवप्रदेशैस्सम्बन्ध इति चेन्न, आत्मा स्वरूपेण ज्ञश्चज्ज्ञानवान् तत्त्वभावत्वात्, यो

१. प्रयोगेण भावबन्धो द्वयवन्धश्च भवति तत्र प्रयोगबन्धो द्वयवन्धो नेह विवक्षितस्तेन भाव-
बन्धस्य प्रयोगजन्यत्वेऽपि न क्षतिरितिभावः ॥

यत्स्वभावस्तु शश्वत्तद्वान् यथोष्णस्वभावो वह्निश्शश्वदौष्ण्यवान् ज्ञानस्वभावश्चाऽऽत्मा-
 ततस्सोऽपि शश्वत्तद्वानित्यनुमानेन शश्वच्छानवतः स्वगोचरज्ञानप्रतिबन्धदर्शनेन तत्प्रति-
 बन्धकज्ञानावरणादिकर्मसिद्धेः, भूताविष्टपुरुषस्य स्वज्ञानप्रतिबन्धकभूतवत् । तच्च कर्म-
 पौद्गलिकमेव, नात्मगुणरूपं, अमूर्त्तेरनुग्रहोपघाताभावात् आकाशं ह्यमूर्त्तं दिगादीनाम-
 भूर्त्तानां नानुग्राहकं न वोपघातकञ्च दृष्टं तथैवामूर्त्तं कर्म कथममूर्त्तस्यात्मनोऽनुग्रहोपघातयो- 5
 हेतुर्मेवेत् । न च तथापि कथं भूत्तेन कर्मणाऽमूर्त्तस्यात्मनो बन्धो नहि पुद्गलेनामूर्त्तेन अमू-
 र्तानामाकाशादीनामनुग्रहोपघातौ दृष्टावितिवाच्यम्, आत्मनः कर्मसम्बन्धस्यानादित्वेनैका-
 न्तिकामूर्त्तत्वासिद्धेः । अत एवामूर्त्तस्य ज्ञानस्य कथं भूत्तेन ज्ञानावरणीयेन प्रतिबन्ध इति
 शंकापि परास्ता कथञ्चिन्मूर्त्तादात्मनो ज्ञानस्य सर्वथा भेदाभावेन तस्याऽपि कथञ्चिन्मूर्त्त-
 त्वात् । एवञ्च निखिलकर्मात्मकस्य कर्माधारभूतस्य सर्वेषामौदारिकादिशरीराणां कारणभू- 10
 तस्य प्रबाहवोऽनादिरूपस्य आसोक्षं जीवाविनाभूतस्य कर्मणशरीरस्य मिध्यात्वादप्रसूतस्य
 सिद्धौ तच्छरीरयुक्तो जीवः कर्मप्रायोग्यवर्गेणा औदारिकादिवर्गेणात्र गृह्यन् शोणवान्
 कृपायस्तेहानुलिप्तः कर्मरजोभिरौदारिकादिशरीरैश्च कथञ्चिदभेदेन सम्बध्यते, अत एव च
 तदवच्छिन्नस्यात्मनस्तुल्यदुःखानुभवः, स्ववीर्येणौदारिकादिपुद्गलानां चेतनतया परिणमित-
 त्वात् । अन्यथा शरीरस्य जीवाद्यन्तर्भेदात्तदवच्छेदेन तस्य सुखदुःखसंवेदनं न स्यादिति । 15
 न च कर्मणशरीरस्य मूर्त्तत्वे औदारिकादिशरीरवत्तत्त्वैन्द्रियकत्वप्रसङ्ग इति वाच्यम्, मूर्त्त-
 मात्रस्यैन्द्रियकत्वमिति नियमाभावात्, अत्यन्तसूक्ष्मतया परिणतत्वेन तस्य वैक्रियादिशरी-
 रस्येव कर्मचक्षुषामतीन्द्रियत्वोपपत्तेः । कर्मणशरीरवत्त्वं एव जीवो भवान्तरं प्राप्नोति,
 नान्यथा, औदारिकादिशरीरस्य तद्भव एव ज्ञागात् शरीरान्तरस्य चाभावात् । न चाऽशरी-
 रस्यैव भवान्तरप्राप्तिरिति वाच्यम्, सदेहस्यैव तस्याऽत्र गमनदर्शनेनाऽन्यत्राऽपि तथाऽनुमा- 20
 नात्, अत एव पूर्वप्रयोगादेवाशरीरस्य मुक्तस्य गमनमुक्तं, न चाऽचेतनस्य कथं देशान्तरप्राप-
 णसामर्थ्यमिति वाच्यम् चेतनाधिष्ठितस्याचेतनस्याऽपि पोतदेरिव देशान्तरप्रापणसामर्थ्यो-

१. अखिलजेत्रातुस्वभावस्यात्मनो ज्ञानं सप्रतिबन्धकं, स्वगोचरज्ञानप्रतिबन्धदर्शनात् भूताविष्टपुरुष-
 ज्ञानवत् इत्यनुमाने तेन भूताविष्टपुरुषज्ञानप्रतिबन्धकभूतवत् निखिलजेत्रातुस्वभावस्यात्मनोऽपि ज्ञानस्य
 प्रतिबन्धकं कर्म सिद्धयति तेन च कर्मणशरीरमारभ्यते, तदभावे औदारिकादिशरीरसम्बन्धासिद्धेः, न
 हि भूर्त्तामूर्त्तयोर्भेदाकाशयोरीरौदारिकादिशरीरात्मनो परस्परानुप्रेषात्सम्भवति । न च कथं कर्मणशरीर-
 स्यात्मनामूर्त्तेन सम्बन्ध, अनदिक्पटादात्मना कथञ्चित्तादात्म्यस्याभ्युपगम्यमागत्वेन तत्र पर्यनुयोगा
 सम्भवात् । जीवकर्मसंयोगस्यानादित्वेऽपि बीजाङ्कुरयोर्मध्येऽनिवर्तितकार्यस्य कस्यचिन्नाद्यः तत्प्रमाणानुवत्
 तत्पत्त्यभावात्तथात्मा व्यवच्छिद्यत इति बोध्यम् ॥ 25

पलम्भात् । तस्मात्कार्मेणशरीरेणानादिसम्बद्धस्याऽऽत्मनस्संसारिण औदारिकादिशरीरसम्बन्धाद्बन्धसिद्धिरिति ॥

ननु कारणमन्तरेण न कापि कार्यं दृष्टं, बन्धश्च कार्यं तेनापि सकारणेन भवितव्यं, यद्यकस्मात्स तर्हि मोक्षोऽपि तथैव स्यात् न च तौ तथा, तदर्थं क्रियायाः शिरोधप्रसङ्गात्
5 अतो बन्धकारणनिर्देशोऽवश्यं वाच्य इति तत्कारणान्याह—

स च मिथ्यात्वाविरतिकषाययोगैर्यथायोगं समुत्पद्यते ।

स चेति । बन्धश्चेत्यर्थः । ननु बन्धकारणता मिथ्यात्वादीनां समुदाये वा स्यादवयवे वा स्यादित्याशङ्क्यामाह यथायोगमिति । तथाच न सर्वेषामेव हेतुत्वमपि तु मिथ्यादृष्टे-
श्चत्वारः समुदिता बन्धहेतवः, सास्वादनसम्यग्दृष्टिसम्यग्द्विध्यादृष्ट्यसंयतसम्यग्दृष्टीनाम-
10 विरत्यादयस्त्रयः, संयतासंयतस्याविरतिमिश्रौ कषाययोगौ च, प्रमत्तसंयतस्य, अप्रमत्तादीनां चतुर्णां च कषाययोगौ, शान्तस्त्रीणकषायसयोगकेवलानां योग एव, अयोगकेवलानां न बन्धहेतुः । तत्रापि मिथ्यात्वादीनि अवान्तरभेदविशिष्टानि प्रत्येकं बन्धकारणानि, नहि सर्वाणि मिथ्यात्वादीनि एकत्र जीवे युगपत्सम्भवन्ति नाऽपि हिंसादयः सर्वे परिणामा इति यथायोगशब्दरहस्यार्थः । यद्यपि तत्त्वार्थे प्रमादमपि गृहीत्वा पञ्चहेतुकत्वं
15 बन्धस्योक्तं, तथाऽप्यत्र कर्मप्रभ्यानुसारेण चातुर्विध्यमुक्तम्, तत्र प्रकर्षेण मायलमेनेति प्रमादः, विषयक्रीडाभिष्वङ्गः, यत्नारब्धेऽप्यनुत्थानशीलता वा । प्रचुरकर्मन्धनप्रभवविरन्त-
राविध्यातशरीरमानसानेकदुःखद्रुतवहृज्वालाकलापपरीतमक्षेपमेव संसारवासगृहं पश्यन्त-
न्मध्यवर्त्यपि, सति च तन्निर्गमनोपाये वीतरागप्रणीतधर्मचिन्तामणौ यस्माद्विचित्रकर्मो-
दयसाचिन्त्यजनितात्परिणामविज्ञेयादपश्यन्निव तदुभयमविगण्य विशिष्टपरलोकक्रियाविमुख
20 एवाऽऽस्ते जीवस्स खलु प्रमादस्तत्र हेतवोऽष्टौ, अज्ञानं—मूढत्वरूपम्, किमेवं स्यादन्वयधवे-
त्यादिरूपसंशयः, विपर्यस्तताप्रतिपत्तिरूपं मिथ्याज्ञानं, रागो द्वेषो विस्मरणशीलता
लक्षणस्मृतिभ्रंशः, अर्हत्प्रणीतधर्मानादरात्मकोऽलुब्धमः, मनोवाक्यानां दुष्टताकरणमिति,
प्रमादोऽयं मद्यविषयकपायादिमिर्जायत इति मिथ्यात्वाद्विचतुर्विधेष्वेव यथायथमन्तर्भाव
इति कृत्वा लाघवार्थिना मूलकारेण पृथङ्नोक्त इत्यवश्यम् । एते चत्वारो बन्धस्य सामान्य-
25 हेतवो विशेषहेतवस्तु प्रदोषनिर्द्वादादयोऽत्र आवेदयिष्यन्ते इति दिक् ॥

तत्र मिथ्यात्वादीनामवान्तरभेदापेक्षया बन्धस्य सप्तपञ्चाङ्गद्विधत्वात्तानाख्यातुमादौ मिथ्यात्वं निर्वर्त्ति—

तत्रायथार्थश्रद्धानं मिथ्यात्वम् । तच्चाऽऽभिग्रहिकानाभिग्रहिकाऽऽ-
भिनिवेशिकसांशयिकानाभोगिकभेदेन पञ्चविधम् ॥

तत्रेति । मिथ्यात्वादित्युच्य इत्यर्थे । यथार्थश्रद्धा हि सम्यग्दर्शनं, तद्विपरीतं मिथ्यात्वं,
तत्पथार्थश्रद्धानाभावोऽतएवाध्यवसायरूपः, न तु विपर्यस्तश्रद्धानं विवक्षितं, सांशयिकादाव-
सम्बध्यमानत्वात् तथा च तेषामसम्प्रपतया सम्यग्दर्शनविपरीतत्वाभासङ्गदः । तद्विभजते 5
तत्रेति ॥

अथाऽऽभिग्रहिकमाचष्टे—

कुदर्शने सदृशनजन्यं श्रद्धानमाभिग्रहिकम् ॥

कुदर्शन इति । कुदेवकुगुरुकुधर्मसये दर्शने सदृशनमिति मान्यता । इदमेव दर्शनं
समीचीनं नान्यदित्येवं वा यच्छ्रद्धानं, दर्शनाभासे तस्मिन् प्राकृत्यमस्तिस्तदभिग्रह आग्रहस्त- 10
न्निर्वृत्तत्वाभिग्रहिकं मिथ्यात्वमुच्यत इति भावः । कुदर्शनविशेष्यकसदृशनत्वप्रकारक-
ज्ञानजन्यश्रद्धानत्वं लक्षणम् । सदृशने सदृशनत्वप्रकारकज्ञानजन्यश्रद्धानवारणाय कुदर्शन-
विशेष्यकेति । कुदर्शनं दर्शनमिति श्रद्धानस्य मिथ्यारूपत्वाभावात्सद्विति, कुदर्शनं तुच्छ-
मिति ज्ञानजन्यत्वदर्शनश्रद्धानेऽतिप्रसक्तिनिवारणाय सदृशनत्वप्रकारकेति । अर्हदर्शनं सत्य-
मन्येद्वेति सांशयिकमिथ्यात्वे व्यभिचारवारणाय जन्यश्रद्धानमिति । एवमप्येऽपि यथा- 15
सम्भवमूह्यम् ॥

अनाभिग्रहिकमभिधत्ते—

सर्वदर्शनविशेष्यकसमत्वप्रकारकप्रतिपत्तिप्रयोजकं श्रद्धानमनाभि-
ग्रहिकम् ॥

सर्वदर्शनेति । सर्वाणि दर्शनानि समीचीनान्येवेति मन्वानस्सर्वत्र साम्यतया श्रद्धां 20
विदधाति सा श्रद्धा अनाभिग्रहिकमिथ्यात्वमिति भावः । तथा मन्वानो यदा सन्देगि
तदा सांशयिकं मिथ्यात्वं भवति तद्वारणाय श्रद्धानपदम् । अत्र तादृशप्रतिपत्तिजन्यं श्रद्धानं

१. लक्षणमिदमुपलक्षणं तेन सदृशनवर्तिककुदर्शनत्वप्रकारकज्ञाननिबन्धनश्रद्धानत्वस्याऽपि सङ्ग्रहः ।
दर्शनशब्दोपादानेन देवगुरुधर्मणामपि तदन्तर्गतत्वात् तेऽपि गृह्यन्ता एवेति न न्यूनाता बोध्या ॥

२. एवं देवगुरुधर्मणामपि ग्रहणं विज्ञेयम् ॥

अनकमप्यनाभिग्रहिकं भवतीति सूचयितुं पूर्वत्र जन्यतयाऽत्र च 'जनकतया लक्षणमभिहित-
मिति ध्येयम् ॥

आभिनिवेशिकमाख्याति—

तत्त्ववेत्तृत्वेऽप्यतदर्थेषु तदर्थताऽभिग्रह आभिनिवेशिकं ॥

- 5 तत्त्ववेत्तृत्वेऽपीति । शास्त्रात्पर्यबाधप्रतिसन्धानत्वेऽपीत्यर्थः । तेन श्रीजिनभद्रसिद्ध-
सेनादिप्रावचनिकप्रधानविप्रतिपत्तिविषयके पक्षद्वयेऽप्यन्यतरस्व वस्तुनः शास्त्राधितत्वात्
तदन्यतरभ्रद्धानवतो नाभिनिवेशित्वप्रसङ्गः । तेषां स्वाभ्युपगतायै शास्त्रात्पर्यबाधप्रति-
सन्धानेऽपि पक्षपातेन तत्प्रतिसन्धानाभावान् किन्त्वविच्छिन्नप्रावचनिकपरम्परया स्वाभ्यु-
पगतार्थानुकूलत्वेन शास्त्रात्पर्यस्यैव प्रतिसन्धानात् । अतदर्थेषु अतथाभूतेष्वर्थेषु, तदर्थता-
10 भिग्रहः—दुष्टाभिनिवेशेन तथाभ्रद्धानमित्यर्थः, गोष्ठामहिलादयो हि दुरभितिवेशविष्ठा-
वितथियश्शास्त्रात्पर्यबाधं प्रतिसन्धायैवान्यथा ग्रह्यते । अभिनिवेशे दुष्टत्वञ्च सम्यग्बहु-
वचननिवर्त्तनीयत्वं, तेन सम्यग्दृष्टेरपि अनाभोगात्प्रज्ञापकदोषाद्वा अन्यथा भ्रद्धानसंभवेऽपि
नाभिनिवेशिकत्वम्, तेषामभिनिवेशस्य सम्यग्बहुवचननिवर्त्तनीयत्वादिति भावः ॥

सांशयिकं वक्ति—

- 15 अर्हत्तत्त्वधर्मिकसत्यत्वसंशयजनकं मिथ्यात्वं सांशयिकम् ॥

अर्हत्तत्त्वेति । भगवत्प्रोक्तानि जीवादितत्त्वानि सत्यानि नवेत्येवंरूपस्य संशयस्य जनकं
तल्लब्धं वा यन्मिथ्यात्वं तत्सांशयिकमित्यर्थः । अन्यप्रोक्ततत्त्वेषु सत्यत्वसंशयस्य जनकं
न तादृष्टिमिथ्यात्वमित्यतोऽर्हदिति यद्यपि सूक्ष्मार्थादिविषयस्संशयस्साधूनामपि संभवति
तथापि स आगमोदितभगवद्वचनप्रामाण्यपुरस्कारेण निवर्त्तते, स्वरसबाहितयाऽनिवर्त्तमानञ्च
20 स सांशयिकमिथ्यात्वरूपसत्तज्जनाचारापादक एव, अत एवाकांक्षामोहोदयादाकर्षप्रसिद्धिरिति ॥

अथानाभोगिकमिथ्यात्वमाह—

दार्शनिकोपयोगशून्यजीवानां मिथ्यात्वमनाभोगिकम् ॥

- दार्शनिकेति । विशेषज्ञानविकलानामित्यर्थः, ते च विचारशून्या एकेन्द्रियादयो वा,
अन्ततस्स्पर्शोपयोगस्यैकेन्द्रियादावपि सत्त्वादुपयोगशून्यजीवाप्रसिद्धिप्रयुक्तासम्भवन्यकाराय
25 दार्शनिकेति । तत्राऽऽभिग्रहिकाभिनिवेशिके विपर्यासरूपत्वेन सानुबन्धेऽशूलत्वाद्वाप्यसी,

शेषाणि च त्रीणि नात्यन्तानर्थसम्पादनानि विपरीतावधारणरूपत्वाभावेन सुप्रतीका-
रत्वात् इति ॥

अविरतिमाख्याति—

हिंसाद्यव्रतेभ्यः करणैर्योगैश्चाऽविरमणमविरतिः । तस्याश्च मनः
पञ्चेन्द्रियाणां स्वस्वविषयेभ्यः पृथिव्यसेजोवायुवनस्पतित्रसरूपषड्विध- 5
जीवहिंसातश्चाप्रतिनिवर्तनरूपत्वाद्द्वादशविधत्वम् ॥

हिंसाद्यव्रतेभ्य इति । अविरमणमविरतिः, केभ्यः, अव्रतेभ्यः, तथाचाऽव्रतेभ्योऽविर-
मणमविरतिः । अकरणं हि विरतिः करणञ्चाऽविरतिस्तथा च कैः करणमितिकरणाकांक्षा
जायते, तत्राऽऽह—करणैर्योगैश्चेति । इन्द्रियैर्मनोवाक्कायरूपयोगैश्चेत्यर्थः, यदि कायेनैवेन्द्रिया-
णामपि ग्रहणं भवतीत्युच्यते तदा करणैः कृतकारितानुमतिभिरित्यर्थः । अव्रतानि कानी- 10
त्यत्राह हिंसादीति । आदिनाऽसत्यस्तेयाऽव्रतपरिग्रहाणां ग्रहणम्, यद्यपि हिंसादिभ्योऽविर-
मणमेवाव्रतं तथापि हिंसादीनामपि अविरतिं प्रत्यनुकूलतयाऽव्रतत्वोक्तिः, न च हिंसाद्यो
व्रतरूपा अपि स्युस्तद्विषयकविरमणरूपत्वाद्व्रतत्वेति वाच्यम्, अत्यन्तप्रतिकूलतया विरतिं
प्रति तथाकथनस्यानुचितत्वात् एवञ्च हिंसाद्यव्रतेभ्यः कृतकारितानुमतिमनोवाक्कायान्यत-
मेनाविरमणमविरतिरिति भावः । हिंसाद्यन्यतमस्य कृतकारितानुमतिमनोवाक्कायान्यतमेन 15
करणमितियावत् । तस्या द्वादशविधत्वं द्वादशस्थानप्रदर्शनद्वारा प्रकटयति तस्याश्चेति, अवि-
रतेश्चेत्यर्थो द्वादशविधत्वमित्यनेनाऽस्य सम्बन्धः । कथं द्वादशविधत्वमित्यत्राह मन इति ।
मनसस्त्वस्वविषयेभ्योऽप्रतिनिवर्तनमित्येका पञ्चेन्द्रियाणां प्राणरसनचक्षुश्श्रोत्रस्पर्शानां स्वस्व-
विषयेभ्योऽप्रतिनिवर्तनानीति पञ्च, षड्विधजीवहिंसादिभ्योऽप्रतिनिवर्तनानीति षट् मिलित्वा
च द्वादशविधत्वमिति भावः ॥ 20

कषायमाह—

कषायः पूर्वोदितपञ्चविंशतिविधः । वेदत्रयहास्यषट्कात्मकनोकषायः
कषायसह्यामित्वात्कषायपदवाच्यः ॥

कषाय इति । पूर्वोदितेति पापनिरूपणोदितेत्यर्थः । तथाचाऽनन्तानुबन्धिक्रोधमान-
मायालोभाः, अप्रत्याख्यानक्रोधमानमायालोभाः, प्रत्याख्यानक्रोधमानमायालोभाः, संवृल्ल- 25
क्रोधमानमायालोभा इति षोडशविधः कषायः । पुंस्त्रीनपुंसकहास्यरत्नरतिशोकभयजुग-

प्राप्तुं नवविधो नोकषाय इति मेखनतः कषायः पञ्चविंशतिविध इति भावः । ननु नवविधनोकषायस्य कथं कषायत्वमित्यत्राह वेदत्रयेति पुंस्त्रीनपुंसकेतिवेदत्रयेत्यर्थः, हास्य-
षट्केति, हास्यरत्नरतिभयशोकजुगुप्साषट्केत्यर्थः । कषायसहगामित्वादिति कषायेण सहैव
वर्तमानत्वादित्यर्थः, दिग्दर्शनमिदं, तेन यद्दोषो यः कषायस्तत्सहचारिणं हास्यादीनामपि
४ तद्दोषत्वेन तत्कार्यकारित्वात्कषायत्वं तत्राप्यल्पकार्यकारित्वाच्च नोकषायत्वमिति बोध्यम् ॥

चतुर्थं योगमाचष्टे—

योगो मनोवाक्कायव्यापारः । तत्र सत्यासत्यमिश्रव्यवहारविषयक-
मनोवाग्व्यापारा अष्टौ, तथौदारिकौदारिकमिश्रवैक्रियवैक्रियमिश्राऽऽ-
हारकाऽऽहारकमिश्रकर्मणशरीरजन्यव्यापारास्सप्तैति पञ्चदशयोगाः ॥

- 10 योग इति । युज्यतेऽनेनेतियोगः, तत्र यद्यपि बन्धेऽभीप्सिताल्लब्धवस्तुलाभे मेखने
संयोगे शब्दादीनां प्रयोगे समुदायशब्दस्यावयवार्थसम्बन्धे द्रव्यतो वाग्रे मनोवाक्कायव्या-
पारे भावतोऽध्यवसायविशेषे च योगशब्दो वर्तते तथापि प्रकृतोपयोगिनं तदर्थं सूचयितुं
मनोवाक्कायव्यापार इत्युक्तत्वान्मनोवाक्कायव्यापार एवात्र विवक्षितः । सोऽयं योगो द्विविधः,
द्रव्ययोगो भावयोगश्चेति । जीवेनागृहीतानि गृहीतानि वा स्वव्यापाराप्रवृत्तानि मनोवाग-
15 दिद्रव्याणि द्रव्ययोगाः । जीवस्य परिणामविशेषो वीर्यस्थामादिशब्दवाच्यो भावयोगः ।
अयमपि द्विधा प्रशस्तोऽप्रशस्तश्चेति । तत्र प्रशस्तस्सन्ध्यक्त्वादिरात्मनोऽपवर्गेण योजनात्,
अप्रशस्तो मिथ्यात्वादिरेष्टविधकर्मभिर्योजनात् । यद्वा मनोवाक्कायप्रवर्तकानि द्रव्याणि
मनोवाक्कायपरिस्पन्दात्मको योगश्च द्रव्ययोगः, एतदुभययोगहेतुरध्यवसायो भावयोगः ।
तत्र द्रव्ययोगश्शुभोऽशुभो शुभाशुभश्च व्यवहारनयमात्रापेक्षया विधिसत्तिकस्य दानादि-
20 विवरणचिन्तनात्मकमनोयोगस्तथैव दानादिधर्मोपदेशात्मकवाग्योगस्तथैव जिनपूजाबन्धानां
कायपरिस्पन्दात्मककाययोगश्च शुभाशुभो भवति । भावयोगस्तु शुभो वाऽशुभो वा न
शुभाशुभरूपः, आगमे शुभाशुभात्मकाभ्यवसायस्थानस्य तृतीयस्यानुकत्वात् । तदेव योगा
अनुपयुक्तस्य कर्मबन्धाद्योपयुक्तस्य च कर्मनिर्भराकारिणो भवन्ति । सोऽयं योगः स्वरूपे-
णैकोऽपि मनोवाक्कायलक्षणसहकारिभेदाद्विविधः, मनसा करणेन योगो मनोयोगो वाचा
25 करणेन योगो वाग्योगः कायेन करणेन योगः काययोग इति । स वीर्ययोगो वीर्यान्तराय-
क्षयक्षयोपशमसमुत्थलब्धिविशेषप्रत्ययोऽभिसन्ध्यनभिसन्धिपूर्वकत्वात्सकरणः, अकरणश्च
भवति । तत्रालेख्यस्य केवलिनः कृत्स्नयोर्ज्ञेयहृदययोरर्थयोः केवलज्ञानं केवलदर्शनञ्चो-
पयुञ्जानस्य योऽसावपरिस्पन्दोऽप्रतिषो वीर्यविशेषः सोऽकरणः । स च नेहाधिक्रियते वीर्या-

न्तराक्षयोपशमजन्यवैर्यविशेषस्यैव सकरणस्य कर्मसम्बन्धकस्याधिकृतत्वात् । तत्रौदारिकादि
 शरीरस्यात्मनोवीर्यपरिणतिविशेषः काययोगः, औदारिकवैक्रियाऽऽहारकशरीरव्यापाराद्वृत्त-
 वाग्द्रव्यपुञ्जसाचिन्व्याज्जीवव्यापारो वागयोगः, मनसा करणेन युक्तस्य जीवस्य योगो जीव-
 पर्यायो दुर्बलस्य यद्विक्लव्यवदुपष्टम्भकरो मनोयोगः । सोऽयं मनोव्यापारो वाग्व्यापारश्च
 प्रत्येकं सत्यमृषासत्यमृषाऽसत्यमृषाभेदेन चतुर्विधत्वादुभयमेलनेनाष्टविधमनोवागजिन्यो योगः ४
 इत्याशयेनाह सत्यासत्येति । मिश्रः सत्यमृषारूपो व्यवहारोऽसत्यमृषारूपः । काययोगस्य
 भेदमाह तथेति तत्र शुद्धा औदारिकवैक्रियाऽऽहारककर्मणश्च व्याख्याता औदारिकमिश्र-
 स्तुच्यते औदारिक एवापरिपूर्णो मिश्र इति, यथा शुद्धमिश्रं दधि न शुद्धतया नापि दधितया
 व्यपदिश्यते ताभ्यामपरिपूर्णावपितु मिश्र इति तद्वदपि औदारिकमिश्रमौदारिकत्वेन
 कर्मणस्त्वेन वा न व्यपदिश्यते किन्तु औदारिकमिश्रतथेति, एवं वैक्रियाऽऽहारकमिश्रावपि । 10
 यद्वा शुद्धा औदारिकाद्यास्तत्पर्याप्तकस्य मिश्रास्तत्पर्याप्तकस्येति । तत्रोत्पत्तावौदारिकाद्यः
 कर्मणेन, औदारिकशरीरिणश्च वैक्रियाऽऽहारककरणकाले च वैक्रियाहारकाभ्यां मिश्रो
 भवतीत्यौदारिकमिश्रः । देवाद्युत्पत्तौ कर्मणेन वैक्रियमिश्रः कृतवैक्रियस्य च औदारिक-
 प्रवेशाद्व्यापारौदारिकेण । आहारकमिश्रस्तु साचिताऽऽहारकाद्यप्रयोजनः पुनरौदारिक-
 प्रवेशे औदारिकेणेति । कर्मणस्तु विग्रहे केवलिसमुद्भाते चेति । एतेभ्यो जन्या 15
 व्यापारा सप्त कायव्यापारा इतिमिच्छित्वा पञ्चदशयोगा भवन्तीतिभावः । ननु मनोवागयोगाः
 काययोगविशेषा एव, शरीरिणां कस्याञ्चिद्व्यवस्थायां काययोगस्यानिवृत्तेः, अशरीरिणामेव
 तन्निवृत्त्यभ्युपगमात् तथा च मनोवागयोगास्तद्विज्ञा न सन्तीति चेदुच्यते, एकस्यैव काय-
 योगस्थोपाधिभेदात्तथाव्यवहारात् । येन काययोगेन हि मनोवाग्द्रव्याणामुपादानं करोति
 स काययोगः, येन संरम्भेण बभोद्रव्याणि मुञ्चति स वागयोगः, येन तु मनोद्रव्याणि 20
 चिन्तायां व्यापारयति स मनोयोग इति । तथाच मनोवागयोगौ काययोग एव, कायेनैव
 तद्रव्यग्रहणात्, प्राणापानवत् यथाहि प्राणापानव्यापारः कायेनैव तद्रव्यग्रहणात्कायिकयो-
 गान्न मिश्रते तथा मनोवागयोगावपि, न चेतया, प्राणापानयोगोऽपि योगान्तरं स्यान्न चैत-
 दिष्टं, तस्मात्काययोग एवाऽयं तद्वदिमावपि । न च मनोवागयोगवत्प्राणापानव्यापारः किमिति-
 नोक्तः, काययोगत्वस्याविशेषात्, अन्यथा प्राणापानव्यापारवत्तौ पृथग् न वाच्यंवापुषाधि- 25
 भेदेनापि, उपाधिभेदेन योगचतुष्टयस्यैव वक्तव्यत्वौचित्यादितिवाच्यम् लोकलोकोत्तररूढस्य
 व्यवहारस्य सिद्ध्यर्थं तावेवोक्तत्वात् कायव्यापारातिरिक्ततया हि वाग्व्यापारो मनोव्यापा-
 रश्च स्पष्टतया दृश्यते लोके, यथा वाचः स्वाध्यायाचरणं परप्रबोधनादिकं मनसश्च धर्मध्या-
 नादिकं व्यापारः, नैवं प्राणापानयोस्तयोस्तनुयोगान्तर्वर्तितायैव व्यवहारात् न च जीव्य-

- त्यसाविति प्रतीतिजननादिकं प्राणापानफलमस्तीति वाच्यम्, एवंविधप्रयोजनमात्रस्य सर्वत्र विद्यमानत्वेन घावनवल्गनादिव्यापाराणामपि योगत्वप्रसङ्गात् तस्माद्विशिष्टव्यवहारान्मूल-परप्रत्ययनादिफलत्वाद् बाह्यमनोयोगावेव पृथग्वाच्यौ तदेवं तनुयोगो बाह्यनिसर्गविषये व्याप्तिप्रमाणो बाह्ययोगो मनने व्याप्तिप्रमाणो मनोयोगो भवति वाग्विषयो योगो बाह्ययोगः
- ५ मनोविषयो योगो मनोयोग इतिव्युत्पत्तेः । यद्वा काययोगगृहीतवाग्द्रव्यसमूहसाचिव्यात्तन्नि-सर्गार्थं यो जीवव्यापारविशेषस्तस्य बाह्ययोगो वाचा सहकारिकारणभूतया जीवस्य योगो बाह्ययोग इति व्युत्पत्तेः, काययोगगृहीतमनोद्रव्यसमूहसहकारेण वस्तुचिन्तनाय योऽयं जीवस्य व्यापारः स मनोयोगो मनसा सहकारिकारणभूतेन जीवस्य योगो मनोयोग इति व्युत्पत्तेः, अस्मिन् पक्षे च मनोबाह्ययोगौ काययोगाद्विभावेव, बाह्यमनोद्रव्यनिसर्गचिन्त-
 १० नादिकाले सतोऽपि काययोगस्याविवक्षणादितिदिक् ॥

तदेवं सप्रमेदान् बन्धहेतून्मिधाय प्रकृतिस्थित्यनुभागप्रदेशरूपेण चातुर्विध्यस्य बन्धस्य पूर्वोक्तस्वरूपस्य प्रथमं प्रकृतिबन्धमधुना लक्षयति—

रक्तद्विष्टात्मसम्बद्धानां कर्मणस्कन्धानां परिणामविशेषेण स्वस्वयो-
 ग्यकार्यव्यवस्थापनं प्रकृतिबन्धः ॥

- १५ रक्तद्विष्टेति । रागो मायालोभकषायलक्षणः, द्वेषः क्रोधमानकषायलक्षण-स्ताभ्यां केवलयोगेन वा युक्तेनात्मना सम्बद्धानां गृहीतानामित्यर्थः, अत एव रक्तद्विष्टसंबद्धानामित्यनुक्त्वा रक्तद्विष्टात्मसंबद्धानामित्युक्तं तेनाकषायिवन्धस्यापि संग्रहः । अनेनात्मनि कर्मसम्बन्धे हेतुरादर्शितः, रागादिस्नेहगुणयोगादात्मनि कर्मपुद्गलद्रव्यं लगतीति । कर्मणस्कन्धानामिति, कर्मयोग्यस्कन्धानामित्यर्थः । एतेन क्षेत्रान्तरा-
 २० गाढाः कर्मपुद्गला न ग्रहणयोग्या भिन्नदेशस्थानां ग्रहणयोग्यत्वाभावादिति सूचितम्, यत्र ह्याकाशे जीवोऽवगाढस्तत्र य आकाशप्रदेशा आत्मन्याभितास्तत्र ये कर्मपुद्गला रागादि-स्नेहयोगत आत्मनि लग्नन्ति त एव कर्मपुद्गला जीवानां सङ्ग्रहयोग्या इति गूढार्थः । परि-

१. विशिष्टो हेतुरादर्शितः, तेन मित्यादर्शनाविरत्यादीनां कर्मबन्धहेतुत्वेऽपि न क्षतिः, उक्तम् 'यद-
 तितु'खं लोके यच्च सुखमुत्तमं मिश्रवने । तज्जानीहि कषाशाणां वृद्धिक्षयहेतुत्वं सर्वं' इति । तत्र राग-
 द्वेषहेतुक्रोबन्धस्य साम्प्रसंगिकबन्ध उच्यते, केवलयोगहेतुको बन्ध ईर्यापथिकबन्ध उच्यते, स चोपशान्त-
 क्षीणमोहसयोगिकेवलिनां भवति, वेदनीयस्यैकस्यैव च स बन्धो विज्ञेय इति । २. अनाभिताना तद्भावपरि-
 णामाभावादिति भावः । ३. न तु गतिसमापजा इत्यर्थः, गतिपरिणता हि ते वेगवत्त्वात् गच्छेयुरेव, नत्वा-
 त्मनि स्थिष्यन्त इति भावः ॥

णामविशेषेणेति, अध्यवसायविशेषेणेत्यर्थः । आत्मा हि सर्वप्रकृतिप्रायोग्यपुद्गलान् सामान्येनादाय तानध्यवसायविशेषेण ज्ञानावरणीयत्वादिरूपेण परिणमयति तथापरिणमे हेतुरध्यवसायविशेष उक्तः । स्वस्वयोग्यकार्यव्यवस्थापनमिति । तेषां पुद्गलानां स्वस्वयोग्यकार्यकरणसमर्थतयाऽऽरचनमित्यर्थः । केषाञ्चित्पुद्गलानां ज्ञानावरणसमर्थत्वेन केषाञ्चिद्दर्शनावरणसमर्थत्वेन केषाञ्चित्सुखदुःखानुभवसमर्थतया केषाञ्चिद्दर्शनचारित्रमोहकतया केषाञ्चिदायुद्धेन केषाञ्चिद्दृतिशरीराद्याकारेण केषाञ्चिद्भोगत्वेन केषाञ्चिद्भान्तरायत्वेन व्यवस्थापनमितिभावः । स्थित्यनुभागप्रदेशवन्धानां यस्समुदायस्स प्रकृतिवन्ध इत्यपि लक्षणं कषायप्रयुक्तप्रकृतिवन्धे सङ्गच्छते न तूपशान्तमोहादौ केवलयोगवशाद्व्यवस्थामाने प्रकृतिवन्धे तत्र स्थित्यनुभागाभावात् यदि तु तत्रापि समग्रव्यवस्थितिः कञ्चनानुभागोऽपि विद्यत इति विभाव्यते तदा लक्षणमिदं बुध्यत एवेति बोध्यम् ॥

10

अधुना स्थितिबन्धमाह—

प्रविभक्तानां कर्मस्कन्धानां विशिष्टमर्यादया स्थितिकालनियमनं स्थितिबन्धः ॥

प्रविभक्तानामिति । ज्ञानावरणीयत्वादिरूपेण प्रविभक्तानामित्यर्थः, विशिष्टमर्यादयेति, यथा ज्ञानावरणदर्शनावरणान्तरायवेदनीयानां त्रयस्त्रिंशत्सागरोपमकोटीकोटयः सप्ततिर्भौह- 15 नीयस्य नामगोत्रयोर्विशतिरायुषस्त्रयस्त्रिंशत्सागरोपमणि परास्थितिलक्षण्या च द्वादशमुहूर्त्ता वेदनीयस्य नामगोत्रयोरष्टौ शेषाणामन्तर्मुहूर्त्तमित्येव रूपेणेति भावः, इत्थं यस्थितिकालस्य नियमनं स स्थितिबन्ध इत्यर्थः । स्थितिरियं द्विधा कर्मत्वेनावस्थितिरूपाऽनुभवयोग्या चेति, तत्राद्यभेदमधिकृत्य जघन्योत्कृष्टप्रमाणमभिहितं, द्वितीया चावाधाकालहीना येषां कर्मणां यावत्सगरोपमकोटीकोटयस्तेषां तावन्तिवर्षशतान्यवाधाकालः तत्र च स्वोदयतः कर्म 20 काञ्चिदपि बाधां जीवस्य नोत्पादयति, नवा तत्र वेद्यदलिकनिक्षेपः किन्तु तत ऊर्ध्वमेव, तथाचावाधाकालहीनाऽनुभवयोग्या स्थितिरिति भाव्यम्, विशेषप्रकृतीनां स्थितिस्तु तत्तत्तिरूपेण एवोक्तेति ॥

अथ रसबन्धमाचष्टे—

परिपाकमुपयातानां विशिष्टकर्मस्कन्धानां शुभाशुभविपाकानुभव- 25 नयोग्यावस्था रसबन्धः ॥

परिपाकेति । रसबन्धोऽनुभावन्योऽनुभावन्य इति पर्यायाः । परिपाकमुपयातानां

- फलं दातुमभिमुखीभूतानां विशिष्टकर्मस्कन्धानां ज्ञानावरणीयत्वादिना व्यवस्थापितकर्म-
स्कन्धानां शुभाशुभविपाकानुभवनयोग्यावस्था रसबन्ध इत्यर्थः, विपाकानुभावो हि द्विविधः
शुभोऽशुभश्चेति शुभप्रकृतीनां शुभो रसः शुभाध्यवसायनिष्पन्नत्वात्, अशुभप्रकृतीनाञ्चा-
शुभोऽशुभाध्यवसायनिष्पन्नत्वात्, तत्राशुभप्रकृतीनां चादृशतादृशकषायनिष्पाद्यः कटुकः
५ कटुकतरः कटुकतमोऽतिकटुकतमः शुभप्रकृतीनाञ्च मधुरो मधुरतरो मधुरतमोऽतिमधुरतरश्च
रसो यथासंख्यमेकद्विविचतुस्स्थानिको भवति, निम्बरसवद्विभुरसवच्च, निम्बादीनामिम्बादीनां
हि सहजोऽन्वयितः कटुको मधुरश्च रस एकस्थानिक उच्यते स एव भागद्वयप्रमाणस्था-
स्यां कथितोऽर्थावर्तितः कटुकतरो मधुरतरश्च द्विस्थानिको भवति, भागद्वयप्रमाणश्च कथितः
कटुकतमो मधुरतमस्त्रिस्थानिको भागचतुष्टयप्रमाणो विभिन्नस्थाने कथितश्चतुर्थभागान्तोऽति-
१० कटुकतमोऽतिमधुरतमश्च भवति, एवं कर्मापि । इयमुपमा सर्वजन्यस्पर्धकरसस्य ज-
न्यात्मिका विज्ञेया । स्पर्धकान्यसंख्यानि भवन्ति, उत्तरोत्तरस्पर्धकानि चानन्तगुणरसानि,
अशुभानां निम्बोपमवीर्यं य एकस्थानिको रसस्तस्मादनन्तगुणवीर्यं द्विस्थानिकस्ततोऽप्यन-
न्तगुणवीर्यस्त्रिस्थानिकस्तस्मादप्यनन्तगुणवीर्यश्चतुस्थानिकः । शुभप्रकृतीनां सर्वासां पुनरे-
कस्थानिको रसो नास्त्येव, इतिपञ्चसंग्रहामिश्रयः, दानलामभोगोपभोगवीर्यान्तरायाणां
१५ पञ्चानां मतिश्रुतावधिभनः पर्यवज्ञानावरणानां चतुर्णां चक्षुरचक्षुराधिवर्क्षानावरणानां त्रयाणां
पुंवेदसंवलनक्रोधमानमायालोमानां मेलनया सप्तदशविधानां कर्मणामेवैकस्थानिकरसवत्त्वं
तद्विज्ञाशुभप्रकृतीनामपि एकस्थानिको रसो न भवति, अनिवृत्तिबाधरासंख्येयभागेभ्यः
परत एव तत्प्राप्तिसंभवेन तत्र च सप्तदशप्रकृतीर्विना शिष्टानां बन्धस्यैवाभावात् कैवल्यज्ञान-
दर्शनावरणयोस्तत्र बन्धेऽपि सर्वथावित्त्वेन तयोर्द्विस्थानिकरसवत्त्वेनैव निर्वर्त्तनात् । शुभा-
२० नामेकस्थानिकरसामावे कारणन्तु संक्षेपस्थानानि विशेषिस्थानानि च प्रत्येकमसंख्येयलो-
काकाशप्रदेशप्रमाणानि, प्रासादमारोहवामारोहणे सोपानस्थानानि यावन्ति, तावन्त्येव यथा-
ऽनवरतामपि, तथा यान्येव क्षपकभिन्नो विशुद्धिसंक्षेपस्थानान्यारोहति संक्षिप्तयमनिस्तावत्स्था-
नान्यबरोहति तेष्वेवावतारान् विशुद्धिस्थानानि तु विशेषाधिकानि क्षपकभेगिकामारोहतः क्षप-
कस्य विशुद्धिस्थानेषु पुनस्तंक्षेपशाभावतो निर्वर्त्तनाभावात् अवस्तानि विशुद्धिस्थानान्येव, न तु
२५ संक्षेपस्थानानि तस्माद्विशुद्धिस्थानानामधिकत्वं तथाचात्यन्तविशुद्धौ वर्त्तमानश्शुभप्रकृतीनां
चतुस्स्थानिकं रसमभितर्वर्त्तयति, अत्यन्तसंक्षेपे वर्त्तमानस्य शुभप्रकृतयो बन्ध एव नापच्छन्ति ।
या अपि वैक्रियतैजसकार्मणाद्याश्शुभा नरकप्रायोग्यास्संक्षिप्तोऽपि बध्नाति तासामपि स्वभा-
वसर्वसंक्षिप्तोऽपि द्विस्थानिकमेव रसं विदधाति । येषु मध्यमाध्यवसायस्थानेषु शुभप्रकृतयो
बध्यन्ते तेषु तासां द्विस्थानिकपर्यन्त एव रसो बध्यते नैकस्थानिको मध्यमपरिणामत्वादेव ।

तत्र गिरिरेखासदृशैरनन्तानुबन्धिभिः कषायैरशुभप्रकृतीनां वतुस्थानिकरसबन्धः, आतपशो-
 धिततडागमहीरेखासदृशैरप्रत्याख्यानावरणैस्त्रिस्थानिकरसबन्धः, बालुकारेखासदृशैः प्रत्या-
 ख्यानावरणैर्द्विस्थानिकरसबन्धः, जलरेखासदृशैस्संज्वलनाभिधैः कषायैः पूर्वोदितसप्तदशाशु-
 भप्रकृतीनामेकस्थानिकरसबन्धः । शुभानान्तु बालुकाजलरेखासदृशैः कषायैश्चतुस्थानि-
 करसबन्धः, महीरेखासदृशैस्त्रिस्थानिको रसबन्धः, गिरिरेखासदृशैर्द्विस्थानिको रसबन्धः, 5
 आसामेकस्थानिकरसबन्धो नास्त्येव । तत्रानुभागो रागद्वेषपरिणामवशेन जीवेन कर्मरूप-
 तया परिणमितस्याऽऽत्मप्रदेशैस्संश्लेषमुपगतस्य पुनरप्यावेष्टनपरिवेष्टनरूपतयाऽतिगाढतरं
 बद्धस्याऽबाधाकालातिक्रमेणोत्तरकालवेदनयोग्यतया संचितस्योत्तरोत्तरस्थितिषु प्रदेशान्या
 रसबद्धस्याऽवस्थापितस्य समानजातीयप्रकृत्यन्तरदलिकर्मणोपचयं नीतस्येवत्याकामिमुखी-
 भूतस्य विशिष्टपाकमुपागतस्यातएव कलं वातुमभिमुखीभूतस्य सामग्रीषणादुदयप्राप्तस्य बद्धेन 10
 जीवेन निष्पादितस्याऽनाभोगिकदीर्घेण बन्धसमय एव ज्ञानावरणीयादितया व्यवस्थापितस्य
 प्रबोधनिष्ठवाचिषोषप्रत्ययैदत्तरोत्तरं परिणामं प्रापितस्य परनिरपेक्षमुदयप्राप्तस्य परेण बोद्ध-
 यमुपनीतस्य स्वरूपरूपेण बोद्धयमुपनीयमानस्य कर्मणः काश्चिद्भूति स्थितिं भवं वा प्राप्य स्वयं,
 परं वा पुद्गलपरिणामं प्राप्य भवति, तत्र ज्ञानावरणीयस्य दर्शविधः, दर्शनावरणीयस्य तव-
 विधः, वेदनीयस्याष्टविधः, मोहनीयस्य पञ्चविधः, आयुषश्चतुर्विधः शुभाशुभानामकर्मणः 15
 अतुर्विधविधः, गोत्रस्याष्टविधः, अन्तरायस्य पञ्चविध इति । तदेवं कृतस्थितिकस्य स्वस्मिन्
 काले परिपाकमितस्य वा शुभाशुभाकारेणानुभूयमानावस्था स रसबन्ध इति दिक् ॥

अथ प्रदेशबन्धमाह—

प्रकृत्यादित्रयनिरपेक्षं दलिकसंख्याप्राधान्येन कर्मपुद्गलानां ग्रहणं
 प्रदेशबन्धः ॥

20

प्रकृत्यादीति । तत्राष्टविधबन्धकेनैकाभ्यवसायेन गृहीतस्याष्टौ भागाः सप्तविधबन्धकस्य
 सप्तभागाः पञ्चविधबन्धकस्य षड्भागाः, एकविधबन्धकस्यैको भाग इति दलिकानां भागाः, तत्र

१. श्रोत्रेन्द्रियविषयस्योपशमावरणश्रोत्रेन्द्रियोपशोषावरणचक्षुर्विषयस्योपलब्धमावरणचक्षुरूपयोगावरणघ्राण-
 विषयस्योपशमावरणघ्राणोपशोषावरणधरसनविषयस्योपशमावरणरसनोपशोषावरणरसनैवविषयस्योपशमावरणस्य-
 र्शणोपशोषावरणरूपेण द्वाविधः । निद्रा निद्रानिद्रा प्रचला प्रचलाप्रचलस्त्यानर्द्धिचतुर्दर्शनावरणाचक्षुर्दर्शनावरणा-
 वधिदर्शनावरणकेवलदर्शनावरणरूपेण त्रयविधः । मनोमन्त्रवृद्धमगवरसस्यार्था मनोवच कालसुखिता चेत्यष्टविधः ।
 सन्त्यज्यवेदनीयमिध्यात्वेदनीयसम्बन्धिभ्यास्त्ववेदनीयकपालवेदनीयनोकपालवेदनीयमेदत पञ्चविधः । २. ज्ञाना-
 पनायासयोर्विशतिपदमत्र द्रष्टव्यम् ।

- हि जीवो यदाऽऽयुषो बन्धकालेऽष्टविधबन्धको भवति, तदाऽनन्तस्तन्धात्मकस्य शेषकर्मपेक्षया आयुषोऽल्पस्थितिकत्वेन गृहीतस्य कर्मद्रव्यस्य सर्वस्तोको माग आयुष्कतयापरिणमति । तत आयुष्कमागपेक्षयाधिकस्त्वस्थाने तुल्यस्थितिकत्वेन तुल्यो नामगोत्रयोर्भागः, तत्तुल्यो-
पेक्षया विशेषाधिकस्त्वस्थाने तुल्यस्थितिकत्वेन तुल्योऽन्तरायावरणयोर्भागः, तत्तत्तयोराधिको
5 मोहनीयस्य भागः, ततो वेदनीयस्याधिकः, सुखदुःखजननस्वभावस्य वेदनीयस्य तद्भावपरि-
णतपुद्गलानामाधिक्यत एव स्वकार्यजननसमर्थत्वात् शेषाणान्तु स्वरूपत्वेऽपि तत्सम्भवात् ।
वेदनीयाच्छेषकर्मणां भागस्य हीनाधिकत्वे स्थितिविशेष एव निबन्धनम्, यथा नामगोत्रादे-
रायुष्काद्यपेक्षया स्थितेराधिक्ये तयोर्भागस्याधिकत्वं हीनत्वे च हीनत्वमिति । यद्यपि स्थि-
त्यनुरोधेन भागो भवन्नायुषस्तत्काशान्नामगोत्रयोर्भागस्य संख्यातगुणत्वं स्यात्तथापि गत्यादि-
10 निखिलकर्मकलापानामायुष्कोदयमूलत्वेनायुषः प्रधानत्वाद् बहुपुद्गलद्रव्यं तत् । तयोर्भागस्य
विशेषाधिकत्वम् नु नामगोत्रयोस्तत्तद्विबन्धनेन, आयुष्कं हि कादाचित्कबन्धि, ततोऽल्प-
द्रव्यम् । यद्यपि च ज्ञानावरणाद्यपेक्षया मोहनीयभागस्य संख्यातगुणस्थितिकत्वेन संख्यात-
गुणत्वं प्राप्तं न विशेषाधिकत्वं तथापि चारित्रमोहनीयस्य कषायलक्षणस्य चत्वारिंशत्साग-
रोपमकोटीकोटीस्थितिकत्वेनैतदपेक्षया तद्भागस्यविशेषाधिकत्वमुक्तं, दर्शनमोहनीयद्रव्यं तु
15 सर्वधातित्वेन चारित्रमोहनीयदलिकादनन्तभाग एव वर्तते इति न किञ्चित्तेन वर्धते इति ।
तत्राल्पतरप्रकृतिबन्धस्तत्सर्वोत्कृष्टयोग्यापारबाध पर्याप्तस्तंभीजीव उत्कृष्टप्रदेशबन्धं करोति,
बहुतरप्रकृतिबन्धको मन्दयोगोऽपर्याप्तकोऽसंभी जघन्यप्रदेशबन्धं विधत्ते । तथा प्रदेशबन्ध-
श्चतुर्विध उत्कृष्टोऽनुत्कृष्टो जघन्योऽजघन्यश्चेति । सर्वबन्धः कर्मस्कन्धा यदा गृह्यन्ते स
उत्कृष्टः प्रदेशबन्धः, तत्स्कन्धहानिमाश्रित्य यावत्सर्वस्तोकर्मस्कन्धग्रहणं तावत्सर्वोऽप्य-
20 नुत्कृष्टः, यदा सर्वस्तोकर्मस्कन्धग्रहणं स जघन्यः, तत एकस्कन्धवृद्धिमाश्रित्य यावत्सर्वबन्ध-
स्कन्धग्रहणं तावत्सर्वोऽप्यजघन्यः । तत्र ज्ञानदर्शनावरणवेदनीयनामगोत्रान्तरायलक्षणमूल-
प्रकृतिषट्केऽनुत्कृष्ट एव प्रदेशबन्धः साधनादिध्रुवाध्रुवरूपेण चतुर्विधः, प्रकृतिषट्केऽनुत्कृष्टप्रदेश-
बन्धः क्षपकस्योपशमकस्य वा सूक्ष्मसम्परायस्य सर्वोत्कृष्टयोगे वर्तमानस्यैकं द्वौ वा समौ
यावत्प्राप्यते, मोहनीयायुःकर्मद्रव्यस्याबन्धकत्वात्तस्य, उत्कृष्टयोगेनैवोत्कृष्टप्रदेशबन्धलामादु-
25 त्कृष्टयोगस्य, उत्कृष्टयोगावस्थानकालस्य तावन्मानत्वादेकद्विसमयस्यात्रग्रहणम् । तथाचोत्कृष्टं
प्रदेशबन्धं विधायोपशान्तमोहावस्थाश्चाकृष्टा पुनः प्रतिपत्योत्कृष्टयोगाद्वाऽस्मादेव प्रतिपद्य यदा
पुनरनुत्कृष्टप्रदेशबन्धं करोति तदाऽसौ साविः । एतत्स्थानमप्राप्तपूर्वाणामनादिर्विनिर्न्तरं बन्ध-
मानत्वात् । ध्रुवोऽभ्युपगम्यमानां भव्यानां त्वध्रुव इति । जघन्येऽजघन्ये उत्कृष्टे च साधध्रुवलक्षणो
द्विप्रकारो बन्धः । उपरि वर्णितस्सूक्ष्मसम्पराय उत्कृष्टप्रदेशबन्धस्सादित्वाद्यथमतया बन्धमा-

नत्वात् । उपशान्ताद्यवस्थायां पुनरनुक्तद्वयवन्धगमने च स नावश्यं भवतीत्यधुवः । जघन्यः पुनरमीषां बटूर्तमणां प्रदेशबन्धोऽपर्याप्तस्य सर्वमन्दवीर्यैल्लिङ्गिकस्य सप्तविधबन्धकस्य सूक्ष्मनिगोदस्य भवाद्यसमये लभ्यते, द्वितीयादिसमये त्वसंख्येयगुणवृद्धेन वीर्येणास्य बर्धमानत्वात्, द्वितीयादिसमयेष्वप्यजघन्यं बध्नाति, पुनस्संख्यातेनासंख्यातेन वा कालेन पूर्वोक्तजघन्ययोगं प्राप्य स एव जघन्यप्रदेशबन्धं करोति पुनरप्यजघन्यमित्येवं जघन्याजघन्ययोः प्रदेशबन्ध- 5 योस्संसरतामसुमतां द्वावपि साद्यधुवौ भवतः । मोह आधुपि च चतुर्विधे प्रदेशबन्धे साद्यधुवलक्षणो द्विविधो बन्धो भवति । मिथ्यादृष्टिस्सम्यग्दृष्टिर्वाऽनिवृत्तिवादरान्तसप्तविधबन्धकाल उक्तद्वययोगे वर्तमानो मोहनीयस्योत्कृष्टप्रदेशबन्धं, पुनरनुक्तद्वययोगं प्राप्यानुत्कृष्टं प्रदेशबन्धं करोति पुनरुत्कृष्टं पुनरप्यनुत्कृष्टमित्येवमुत्कृष्टानुत्कृष्टप्रदेशयोस्संसरतां जन्तूनां द्वावपि बन्धौ साद्यधुवौ भवतः, जघन्याजघन्यौ त्वेतत्प्रदेशबन्धौ सूक्ष्मनिगोदादिषु संसरताम- 10 सुमतां कर्मबटूरुपेण उपर्येव भावितौ तद्वदेवात्रापि । आयुष्कस्य त्वधुववर्धितत्वादेव तत्प्रदेशबन्ध उक्तद्वयादिचतुर्विकल्पोऽपि साद्यधुव एव भवतीति, एवंरूपेण कर्मपुद्गलानामेव प्रकृतिस्थितिरसन्निरपेक्षं दलिकसंख्याप्राधान्येनैव यद्वह्णं करोति स प्रदेशबन्धो विशेषः । तत्र योगस्थानानि कारणं प्रकृतयः प्रदेशाश्च तत्कार्यं, स्थितिबन्धाध्यवसायस्थानानि कारणं स्थितिविशेषास्तत्कार्यं, अनुभागबन्धाध्यवसायस्थानानि कारणमनुभागस्था- 15 नानि तत्कार्यं, तथा प्रकृतिप्रदेशबन्धयोर्योग एव प्रधानं कारणं, मिथ्यात्वाविरतिकषायाणामभावेऽपि उपशान्तमोहादिगुणस्थानेषु वेदनीयस्य प्रकृतिप्रदेशबन्धसङ्गात् । स्थित्यनुभागबन्धयोस्तु कषायजनितजीवाध्यवसायविशेषः कारणं तदभावे उपशान्तमोहादिषु तयो-रभावात् मिथ्यात्वाविरत्यभावेऽपि प्रमत्तादौ कषायसङ्गादेन तयोस्तत्त्वाच्च । मिथ्यादृष्टिगुणस्थानवर्त्ती मिथ्यात्वादिचतुःप्रत्ययैर्ज्ञानावरणादिकर्म सात्त्वादनमिथाविरतिदेशविरति- 20 लक्षणेभु मिथ्यात्ववर्त्तैस्त्रिभिः, प्रमत्ताप्रमत्तापूर्वकरणानिवृत्तिवादरसूक्ष्मसम्परयेषु कषाययोगाभ्यां, उपशान्तमोहक्षीणमोहसयोगिषु योगेन यथायोगं बध्नाति । इति मूलप्रकृत्याश्रयेण सामान्येन बन्धा उक्ताः, उत्तरप्रकृत्याश्रयेण तु कर्मप्रकृत्यादितोऽवसेया इति दिक् ॥

ननु जीवो रागाद्याचिष्टो यत्कर्म बध्नाति तदध्यवसायविशेषेण, तत्र किं चतुर्विधमपि बन्धमेकेनैवाध्यवसायेन बध्नाति, उत विभिन्नेन, तत्र यद्येकेन तर्हि कथमेकेन बन्धवै- 25 चित्र्यं, यदि त्वनेकेन तर्हि तादृशतादृशाध्यवसायविगमे तादृशतादृशबन्धाभावप्रसक्त्या कदाचिद्भागिणोऽपि प्रकृतिबन्धमात्रं कदाचित्स्थितिबन्धसहितं, कदाचित्त्रयं कदाचिच्चतुष्टयमपि स्याज्जु चतुष्टयनियमो न चैतदिष्टमित्याक्षं कथामाह—

बन्धाश्चैते चत्वार एकविधाध्यवसायविशेषेण जायन्ते सङ्गमोद्धर्तनादिकरणविशेषाश्च ॥

बन्धाश्चैत इति । एकविधेति, तथाचैकेनैवाध्यवसायेन चतुर्विधो बन्धो युगपज्जायत इत्यर्थः, न च कथं कार्यवैचित्र्यमिति वाच्यम्, योगस्य प्रकृतिप्रदेशबन्धयोः कषायस्य स्थितिरसबन्धयोर्निमित्तत्वेन विचित्रैकाध्यवसायेन विचित्रकार्योत्पत्तौ बाधकाभावात् तथाच योगेन कषायेण च सामान्येन गृहीतानां कर्मपुद्गलानां विचित्राध्यवसायविशेषादेकविधाबन्धानावरणीयत्वादिभेदेन स्थितिमत्त्वेन रसबन्धत्वेन प्रदेशबन्धत्वेन च परिणमनं जायत इति भावः । न केवलं बन्धा एवैते एकविधाध्यवसायेन जायन्ते किन्तु करणविशेषा अपीत्याह सङ्गमेति ॥

कियन्ति करणानीत्यत्राह—

10 करणविशेषाश्च बन्धनसङ्गमोद्धर्तनापवर्तनोद्दीरणोपशमनानिधत्ति-
निकाचनामेवादष्टविधाः ॥

करणविशेषाश्चेति । दात्रादिद्रव्यकरणे क्षेत्रकरणे कालकरणे भावकरणे निष्पादने संय-
मन्यापादे समाचरणे करणकारणानुमोदनरूपे करणत्रिके जीववीर्यविशेषेऽपि च करण-
शब्दप्रवृत्तेरत्र जीववीर्यविशेषग्रहणाय विशेषपदमुक्तम् । बध्यते येन, संक्रम्यन्ते येन,
15 उद्धर्त्येते यथा, अपवर्त्येते यथा, उदीर्येते यथा, उपशम्यते यथा, निधीयते यथा, निकाच्यते
यथाऽऽत्मपरिणामाध्यवसायरूपयेति तत्तच्छब्दव्युत्पत्तिरवसेया । तत्र बन्धनकरणाध्यव-
सायास्सर्वस्तोकास्तेभ्य उदीरणोध्यवसाया असंख्येयगुणास्ततोऽपि संक्रमाध्यवसाया अ-
संख्येयगुणा उद्धर्तनापवर्तने संक्रमभेदावतस्तत्रान्तर्भावः । तत उपशान्तोपशमनाध्यवसाया
असंख्येयगुणास्ततोऽपि निधत्तव्यवसायास्ततोऽपि निकाचनाध्यवसाया इति ॥

20 अथ करणस्वरूपमादर्शयति—

तत्र बद्धात्मनो वीर्यपरिणामविशेषः करणं । वीर्यञ्चात्र योगकषाय-
रूपं विवक्षितम् ॥

तत्रेति । बद्धात्मन इति, सलेश्यस्येत्यर्थः, तेनायोगिनां सिद्धानाञ्च न्यावृत्तिस्तद्वी-
र्यस्य बन्धाद्यहेतुत्वात् । वीर्यपरिणामविशेष इति । क्षायािकक्षायोपगमिकरूपवीर्यलब्धिजन्यो
25 वीर्यविशेष इत्यर्थः, अयञ्च छद्मस्थानां सयोगिनाञ्च भवति, - अभ्येष्टामपि स बुद्धबुद्धिपूर्-
वकत्वाभ्यां द्विविधः, धावनवल्लनादिक्रियासु निगुज्यमानो बुद्धिपूर्वकः, भुक्ताहारस्य धातु-

लब्धादिपरिणामापादक एकेन्द्रियादीनां तत्तत्क्रियाप्रयोजकत्वाबुद्धिपूर्वकः, तत्रापि क्षायोपश-
मेकवीर्यलब्धिजन्यं छाद्वारिकं वीर्यमकषायिसकषायिभेदतो द्विविधमुपशान्तमोहक्षीणमोहा-
मकषायिकं सूक्ष्मसम्परायान्तानाञ्च सकषायिकं विज्ञेयं, तथाच बन्धाद्यनुकूलतया मनो-
क्षायसहकृतः कषायसहकृतश्च स्थूलसूक्ष्मपरिस्पन्दो वीर्यपरिणामविशेष उच्यते इति भावः ।
तत्तत्क्रियासहितानां मनोबाधायानान्यु योगात्मकत्वमितरस्य कषायात्मकत्वंमेतौ कषाय- 5
योगौ च वीर्यमुच्यत इत्याक्षयेनाह-वीर्यश्चेति । अत्र बन्धादिप्रकरणे, योगः परिणामालं-
बनग्रहणसाधनं प्रकृतिप्रदेशबन्धयोर्निमित्तं, कषायस्थितिरसवन्धहेतुः कषायाः क्रोधमान-
मायालोमास्तज्जनितो जीवस्याध्यवसायविशेषः कषायशब्देनेहोच्यते । एतस्य वीर्यविशेषस्य
योगस्य विषयेऽविभागवर्णनास्पष्टकान्तरस्थानानन्तरोपनिषापरम्परोपनिषाबुद्धिसमयजीवा-
स्पन्दबहुत्वप्ररूपणाः कर्मप्रकृत्यावितोऽवसेयाः ॥ 10

अथ करणविशेषान् लक्षयितुमुपक्रमते—

कर्मणामात्मप्रदेशैस्सहान्योऽन्यानुगमनप्रयोजकवीर्यपरिणामो बन्ध-
नकरणम् । अत्र योगात्मकवीर्येण प्रकृतिप्रदेशयोः कषायैश्च स्थित्वनुमा-
गयोर्बन्धो जायते ॥

कर्मणामिति । जीवप्रदेशैस्सहान्योऽन्यानुगतीक्रियतेऽष्टप्रकारं कर्म येन वीर्यविशेषेण 15
तद्वन्धनकरणमित्यर्थः । जीवो हि योगेनौदारिकविज्ञरीरयोग्यान् पुद्गलस्कन्धान् गृहाति,
तत्र योगानां जघन्यमध्यमोत्कृष्टत्वे पुद्गलानामपि स्तोमस्त्वमप्रभृतानां ग्रहणं जायते, ग्रह-
णयोग्याः पुद्गलस्कन्धा अन्यतो विज्ञेयाः । स्वप्रदेशावगाढं ग्रहणयोग्यं दलिकमेकमपि
सर्वैर्बोत्तमप्रदेशैः शृङ्खलावयवानामिव परस्परं सम्बद्धैर्गृहाति पुद्गलद्रव्याणाञ्च परस्परं
सम्बन्धस्तेहतो विज्ञेयः । तथाच बन्धनकरणसामर्थ्याद्बध्यमानानां मूलोत्तरप्रकृतीनां 20
ज्ञानावारकत्वादित्स्वभाववैचित्र्याद्भेदो भवति । दृष्टञ्चैतत्तृणदुग्धादीनां स्वभावभेदाद्वस्तुभेद-
स्तथात्रापि कर्मत्वेन तुल्यत्वेऽपि स्वभावभेदाद्भेदः । अथञ्च प्रकृतिवन्धः, कर्मणां ज्ञाना-
वारकत्वादित्स्वभावस्यैव प्रकृतित्वात्, यथा मोद्रकस्य वातविनाशकत्वादित्स्वभावः प्रकृतिः ।
तथाचाविबक्षितस्थितिरसप्रदेशः प्रकृतिबन्धोऽविवक्षितरसप्रकृतिप्रदेशः स्थितिबन्धोऽ-
विवक्षितप्रकृतिस्थितिप्रदेशो रसबन्धोऽविवक्षितप्रकृतिस्थितिरसः प्रदेशवन्ध इत्यपि बन्ध- 25

१. आत्मप्रदेशाद्यासंख्येयास्तोऽपि सर्वप्रकृतिपुद्गला बन्धन्ते एकैकोऽप्यात्मप्रदेशोऽनन्तैर्ज्ञानावर्णादिकर्म-
स्कन्धैर्बद्धः । अज्ञानानन्तप्रदेशा कर्मवर्णणाह । पुद्गला बन्धन्ते । न संख्येयप्रदेशा नताऽसंख्येयप्रदेशा
नाभ्यन्तप्रदेशा । अनन्ते राशौ भुवननन्तपुद्गलप्रक्षेपादन्तानन्त इति व्यवहारः इति ॥

- तुष्टयलक्षणमूह्यम् । कर्मणां स्थितिश्च मोदकस्य द्वित्रिविनावस्थानरूपेण प्रतिनियतकालावस्थानरूपा; तस्य स्निग्धमधुरादिरसवत्कर्मणोऽपि रसः शुभाशुभादिः, तथा तस्य प्रदेशयथैकद्विप्रस्तुत्यादिप्रमाणास्तथा कर्मणोऽपि बहुतरबहुतमादिरूपा अवसेयाः । तत्र प्रकृतिप्रदेशबन्धौ योगतः स्थितिरसबन्धौ कषायत इत्याहात्रेति । युक्तिः पूर्वमेवोक्ता । प्रकृतिबन्धः
- 5 पूर्वमादर्शितः साद्यप्रवादिश्च । प्रदेशबन्धोऽपि जन्तुनाष्टविधबन्धकेन यदेकेनाप्यवसायेन विचित्रतागर्भेण गृहीतं दलिकं तस्याष्टौ भागा भवन्ति, सप्तविधबन्धकस्य सप्तभागाः, षड्विधबन्धकस्य षड्भागा एकविधबन्धकस्य त्वेको भाग इति मूलप्रकृतिभागविभागा उक्ताः, तत्रोत्तरप्रकृतीनां ज्ञानावरणीयस्य स्थित्यनुसारेण पूर्वोदितरूपेण यो मूलभाग आभजति तस्यानन्ततमो भागः केवलज्ञानावरणाय दीयते, तस्यैव भागस्य सर्वघातिप्रकृतियोग्यत्वात्, शेषस्य
- 10 भागचतुष्टयं विधाय मतिश्रुतावधिमनःपर्यवज्ञानावरणेभ्य एकैको भागो दीयते । दर्शनावरणस्यापि यो मूलभागः प्राप्तस्तस्यानन्ततमं भागं षोडश विधाय सर्वघातिभ्यां निद्रापञ्चककेवलदर्शनावरणाभ्यां दीयते, शेषस्य भागत्रयं विधाय चक्षुरचक्षुरधिदर्शनावरणेभ्य एकैको भागो दीयते । अन्तरायस्य प्राप्तं मूलभागं निखिलमपि पञ्चधा कृत्वा दानान्तरायादिभ्यो दीयते, सर्वघात्यवान्तरभेदाभावात् । मोहनीयस्य लब्धभागेऽनन्ततमं सर्वघातिप्रकृतियोग्यं
- 15 द्विधा कृत्वा दर्शनमोहनीयचारित्रमोहनीयाभ्यां प्रयच्छति । दर्शनमोहनीयस्य प्राप्तो भागस्सर्वोऽपि मिथ्यात्वमोहनीयस्यैव भवति चारित्रमोहनीयभागान्तु द्वादशधा विभज्याष्टद्वादश कषायेभ्यो दीयते । मोहनीयशेषभागं द्विधा कृत्वा कषायमोहनीयाय नोकषायमोहनीयाय च दीयते । कषायमोहनीयभागं चतुर्धा विधाय संवलनक्रोधादिभ्यः, नोकषायमोहनीयभागं पञ्चधा कृत्वा बन्धमानवेदाय बन्धमानहास्यादियुगलाय भयजुगुप्साम्याश्च
- 20 दीयते, नान्येभ्यो बन्धाभावात् । तथा वेदनीयायुर्गोत्रेषु यो मूलभाग आभजति स एषां स्वस्वैकप्रकृतेर्वैष्यमानाया उपदौकते द्विप्रभृतीनामसीषां युगपद्बन्धाभावात् । नान्तो भागस्तु यदा यदा यावत्स्यो बन्धमायान्ति तावतीभ्यस्तदा तदा समानतया विभज्य दीयते । विस्तरोऽन्यत्र ॥ अनुसागस्य कारणं कषायिका अध्यवसायाः, ते च द्विधाः, शुभा अशुभाश्च, शुभैः क्षीरस्फण्डरसोपमाह्लादजनकभागं कर्मपुद्गलानामाधत्ते
- 25 निम्बकोशातकीरसोपमाश्चाशुभैः, ते च शुभा अशुभा वाऽध्यवसायाः प्रत्येकमसंख्येय-

१. मिथ्यात्वादितुष्टयस्य सामान्येन कर्मबन्धहेतुत्वेऽपि प्राथमिककारणत्रयाभावेऽनुपशान्तमोहादिगुणस्थानकेषु योग्यबलतो वेदनीयस्य बन्धात् योगमावेनायोगिगुणस्थाने बन्धामावाच प्रकृतिप्रदेशबन्धयोगे एव प्रधानं कारणमवसीयते, कर्मणो जघन्योत्कृष्टरूपतया स्थितिर्बन्धोत्तरकालीनस्थितिसिद्धयन्तस्य जगद्वनस्य क्रोधादिरूपकषायजनितजीवाध्यवसायविशेषात्मककषयाद्भवतीति भावः ॥

लोकाकाशप्रदेशप्रमाणाः शुभाः केवलं विशेषाधिकाः । यानेव ह्यनुभागबन्धाध्यव-
सायान् क्रमिकान् संक्लिश्यमानः क्रमेणाघोऽथ आस्कन्दति तानेव विशुष्यमानः क्रमेणो-
र्ध्वमूर्ध्वमारोहतीति सोपानारोहणावतरणतुल्यानामुभयेषां साम्येऽपि क्षपकस्याध्यवसाय-
विशेषे वर्तमानस्य श्रेणिमारोहतस्तेभ्यः प्रतिपाताभावेन शुभानामशुभापेक्षया विशेषत
आधिक्यम् । एवञ्च येन केनाप्यध्यवसायेनानुभागनिमित्तेन जीवो योग्यपुद्गलादानसमये 5
कर्मपरमाणौ प्रत्येकं रसस्य निर्दिष्टभागान् भागान् सर्वजीवेभ्योऽनन्तगुणानुत्पादयति,
कर्मवर्गणान्तःपातिनः कर्मपरमाणवो हि जीवग्रहणपूर्वं प्रायो नीरसा एकस्वरूपा आसन्
यदा तु जीवेन गृह्यन्ते ते तदानीं ग्रहणसमय एव काषायिकाध्यवसायेन तादृशतादृशरसा
विभागा ज्ञानावारकत्वादिविचित्रस्वभावा आपद्यन्ते, जीवानां पुद्गलानाञ्च शक्तेरचित्य-
त्वात्, न चेदसम्भवि, गोचूहीतशुष्कतृणादिपरमाणूनामत्यन्तनीरसानामपि क्षीरादिरूप- 10
त्वेन सप्तधातुत्वेन च परिणामवर्शनात्, ते च रसा विभागाः कर्मपरमाणुषु क्वचित्स्तोकाः,
क्वचित्तेभ्यः प्रभूताः, क्वचिच्च प्रभूततमा भवन्ति, अत्र वर्गणास्पर्धकादिविचाराः कर्मप्र-
त्येभ्यो द्रष्टव्याः । स्थितिवन्धेऽपि संक्लेशस्थानानि विशोधिस्थानान्यपि सर्वत्रासंख्येयगुण-
तया पूर्ववदेव भाष्यानि, तत्र मूलप्रकृतीनां जघन्योत्कृष्टा च स्थितिरत्रेऽस्माभिर्वक्ष्यते मूल
एव सा च कर्मरूपतयाऽवस्थानस्वरूपा विज्ञेया, अनुभवप्रायोग्या तु सैवावाधाकालहीना, 15
येषां कर्मणां यावत्त्यसागरोपमकोटीकोटयस्तेषां तावन्ति वर्षशतान्यवाधाकालो विज्ञेयः ।
अवाधाकालहीनञ्च कर्मदलिकनियेकः, जघन्यस्त्ववाधाकालोन्मर्शुर्हर्तृम् । बन्धकानामित्य
जघन्योत्कृष्टस्थितिविवेचना कर्मप्रकृत्यादिवः कार्या । एवं स्थितिस्थानादिप्ररूपणान्यपि ।
इत्येवं बन्धनकरणविचारो दिशा दर्शित इति ॥

अथ सङ्क्रमणकरणं स्वरूपयति—

20

अन्यकर्मरूपतया व्यवस्थितानां प्रकृतिस्थित्यनु भागप्रदेशानामन्य-
कर्मरूपतया व्यवस्थापनहेतुर्विषयविशेषसंक्रमणम् ॥

अन्यकर्मैति । तथा तथा बध्यबन्धकभावे जीवकर्मणोर्हि परस्परं सन्यपेक्षत्वम् ।
जीवाध्यवसायविशेषमाश्रित्य कर्मवर्गणान्तःपातिनो जीवस्वप्रदेशाग्राहाः पुद्गला ज्ञानावरणीया-
दिकर्मरूपतया परिणमन्ते, जीवोऽपि स्वप्रदेशावगाढतथाविधकर्मविपाकोदयान्तथापरिणमते । 25
तत्र संक्लेशसंज्ञितेन विशोधिसंज्ञितेन वा येन वीर्यविज्ञेयेणान्यकर्मरूपतया व्यवस्थितानां—
विवक्षितबध्यमानप्रकृत्यादिव्यतिरिक्ततया स्थितानां प्रकृत्यादीनां—अन्यकर्मरूपतया—बध्य-
मानासु प्रकृत्यादिषु मध्येऽबध्यमानप्रकृत्यादिदलिकं प्रक्षिप्य बध्यमानप्रकृतिरूपतया, बध्य-

- मानानां वा प्रकृतीनामिवरेतररूपतया परिणमयति स वीर्यविशेषस्तद्गमनमित्यर्थः । यथा बन्धमानसातवेदनीयेऽबन्धमानासातवेदनीयस्य, उच्चैर्गोत्रे वा तादृशे नीचैर्गोत्रस्य तादृशस्येत्यादि । तथा बन्धमाने मतिज्ञानावरणीये बन्धमानस्यैव श्रुतज्ञानावरणीयस्य श्रुतज्ञानावरणीये वा तादृशे तादृशमतिज्ञानावरणीयस्येत्यादि । सोऽयं सङ्गमः प्रकृतिस्थित्यनु-
- 5 भागप्रदेशरूपविषयभेदाच्चतुर्विध इति सूचयितुं प्रकृतिस्थित्यनुभागप्रदेशानामित्युक्तम् । दर्शनत्रिकस्य बन्धं विनापि संक्रमाद् बन्धवधितं संक्रमलक्षणं नोक्तम् । मिथ्यात्वस्यैव हि बन्धो न सन्त्यक्त्वसम्यङ्मिथ्यात्वयोः, विशुद्धसम्यग्दृष्टिः सम्यक्त्वसम्यङ्मिथ्यात्वयोः, पतद्ब्रह्मरूपबन्धाभावेऽपि मिथ्यात्वं सङ्गमयति, सम्यक्त्वे च सम्यङ्मिथ्यात्वम् । संक्रममाणप्रकृतेराधारभूता प्रकृतिः पतद्ब्रह्म उच्यते, किन्तु कृतेऽन्तरकरणे प्रथमस्थितौ समयोना-
- 10 बलिकात्रिकयोषायां बन्धमानेष्वपि संवलनेषु चतुर्ष्वपि प्रकृत्यन्तरदलिकसंक्रमाभावात्तदानीं न तेषां पतद्ब्रह्मत्वं, तथान्तरकरणे कृते द्वयोरावलिकयोः प्रथमस्थितिसत्कयोः पुनरेव प्रकृत्यन्तरसंक्रमाभावेन न पतद्ब्रह्मत्वं, मिथ्यात्वे क्षपिते सम्यङ्मिथ्यात्वस्य सम्यङ्मिथ्यात्वयोश्च क्षपितयोस्तस्यैव सत्त्वोद्विगतयोस्तु सम्यक्त्वसम्यङ्मिथ्यात्वयोर्मिथ्यात्वस्य न पतद्ब्रह्मत्वमित्यादि किं विभाषनीयम् । दर्शनमोहनीयचारित्रमोहनीययोरायुषं मूलप्रकृतीनाञ्च परस्परं न सङ्गमः ।
- 15 यो यस्मिन् दर्शनमोहनीये वर्तते न तस्यान्यत्र संक्रमोऽविशुद्धदृष्टिवात् । तथा परप्रकृतिषु संक्राम्यं बलिकमावलिकामात्रकालं बन्धावलिकागतसुष्यावलिकागतसुहृत्तनावलिकागतज्ञो-द्वर्तनादिसकलकरणायाम्यम्, दर्शनमोहनीयत्रिकवर्जसुषुपतान्तमोहनीयं सकलकरणायाम्यं द्रष्टव्यम् । तत्र सम्यक्त्वसम्यङ्मिथ्यात्वान्नरद्विक्रमजुर्जद्विक्रमैव द्विक्रमैकियसप्तकाहारकसप्तकतीर्थकरोच्चैर्गोत्ररूपाश्चतुर्विंशतिप्रकृतय आयुश्चतुष्टयञ्चाध्रुवसत्ताकम् । श्रेष्ठं पुनश्चिदादुर्तरं
- 20 प्रकृतिशतं ध्रुवसत्कर्म्म, ततोऽपि सातासातवेदनीयनीचैर्गोत्रमिथ्यात्वरूपं प्रकृतिचतुष्टयमप-सायते, ततोऽवशिष्टास्सर्वा ध्रुवसत्कर्म्मप्रकृतयः षड्विंशत्युत्तरशतसंख्यासङ्गममधिकृत्य साक्षादिरूपतया चतुर्विधा अपि भवन्ति । आसां हि संक्रमस्तंक्रमविषयप्रकृतिवन्धवच्छेदे न भवति, तासां पुनर्वन्धनारम्भे भवत्यतोऽसौ साधिः । तत्तद्वन्धनवच्छेदस्थानमप्राप्तस्य पुनर-नादिः, अस्यस्य कदाचिदपि व्यवच्छेदामावेन ध्रुवः । कालान्तरे व्यवच्छेदसम्भवेन भवत्य-तुष्टयः । अध्रुवसत्कर्म्मणामध्रुवसत्कर्म्मत्वादेव संक्रमस्साध्रुवः सातासातवेदनीयनीचैर्गो- 25 त्राणान्तु परावर्तमानत्वात्साध्रुवोऽवसेयः, बन्धमाने सातेऽसातस्य, असाते वा तादृशे सातस्य, उच्चैर्गोत्रे तथापि नीचैर्गोत्रस्य, नीचैर्गोत्रे तादृशे उच्चैर्गोत्रस्य संक्रमो नान्यदाऽऽ

१. बद्धमिथ्यात्वपुद्गलाणां भदनकोद्वलस्थानीयानामौषधिविषयकत्वेनौषधमिकसम्यक्त्वाद्युपगतेन विर्तीभिः स्थानेन शुद्धाविशुद्धाविशुद्धकरणादिति भावः ॥

एषां संक्रमस्य सादित्वमधुवत्वञ्च । मिथ्यात्वस्य तु संक्रमो विशुद्धसम्यग्दृष्टिर्भवति, विशु-
द्धसम्यग्दृष्टित्वञ्च कादाचित्कमतस्तस्य संक्रमो साद्यधुव एवेति । मिथ्यादृष्ट्यादिप्रभत्ता-
न्तास्सातवेदनीयस्य संक्रामकाः, परतस्तस्यमाणप्रकृत्याधारभूतासातवेदनीयस्य बन्धा-
मात्राज्ञेतरे तत्संक्रामकाः, अपि तु तत्र साते बध्यमानेऽसावस्यैव संक्रमः । अनन्तानुबन्धिनां
मिथ्यादृष्ट्याद्योऽप्रमत्तसंयतान्तास्तसङ्क्रामका न परे, परतस्तेषामुपशमनात्क्षयाद्या । मिथ्या- 5
दृष्ट्याद्योऽपूर्वकरणान्ता यस्याकीर्तस्सङ्क्रामका नेतरे, परतः केवलायास्तस्या एव बन्धेन
पतद्ब्रह्माभावात् । अनन्तानुबन्धिवर्जद्वादक्षकषायाणां नोक्तषायाणाञ्च - मिथ्यादृष्ट्याद्यो
निवृत्तिवाङ्मस्यप्रायान्तास्तसङ्क्रामका न परे, परतस्तेषामुपशमनात्क्षयाद्या । मिथ्यात्व-
सम्यक्मिथ्यात्वयोरविरतसम्यग्दृष्ट्याद्य उपशान्तमोहपर्यवसानास्तसक्रामकाः, न परे, परत-
स्तयोस्तत्ताया अभावात् । सम्यग्मिथ्यात्वं पुनर्मिथ्यादृष्टिरपि सक्रमयति, सम्यक्त्वस्य 10
मिथ्यादृष्टिरेव सङ्क्रामको नान्ये, मिथ्यात्वे वर्तमानस्यैव संक्रामकत्वात् । उच्चैर्गोत्रस्य मिथ्या-
दृष्टिसाक्षादनौ, अन्येषां नीचैर्गोत्रावन्धकत्वात् । इतरासां भूतिज्ञानावरणीयादिप्रकृतीनां
सूक्ष्मसम्परायपर्यवसाना मिथ्यादृष्ट्याद्यस्तसङ्क्रामका न परे परतो बन्धामात्रेण पतद्ब्रह्मा-
भावादिति । एवं ज्ञानावरणपञ्चकदर्शनावरणनवकपोलक्षकषायभयजुगुप्सातैजससप्तकषणौ-
दिभिर्ज्ञाननिर्माणगुरुलक्षूपषातान्तरायपञ्चकलक्षणाः पतद्ब्रह्मा ध्रुवबन्धिन्यस्तप्तपट्टिप्रकृत- 15
यस्तावन्निधुवाधुवरूपतुर्मेदाः । अभव्यभग्यापेक्षया ध्रुवाधुवत्वे, स्वस्वबन्धवच्छेदे
पतद्ब्रह्माभावेन तत्र संक्रमासमवाहन्वारम्भे च हेतुतः पतद्ब्रह्मत्वेन सादित्वं तत्तद्वन्ध-
व्यवच्छेदस्थानमप्राप्तस्यानादित्वं, शेषास्तवध्रुवबन्धिन्योऽष्टाशीतिसंख्याः प्रकृतयोऽध्रुवबन्धि-
त्वादेव पतद्ब्रह्मत्वमधिकृत्य साद्यधुवा भावनीयाः । मिथ्यात्वस्य पुनर्ध्रुवबन्धित्वेऽपि यस्य
सम्यक्त्वमिथ्यात्वे विद्येते स एव ते तत्र सक्रमयति नान्य इति तस्य साद्यधुवपतद्ब्रह्मत्वं 20
भाष्यम्, विशेषोऽत्र कर्मप्रकृत्यादितोऽवसेयः । अष्टमूलप्रकृतीनामष्टपञ्चासदधिकशत-
संख्याकोत्तरप्रकृतीनाञ्च या स्थितिर्ह्रस्वीभूता सती दीर्घकृता दीर्घाभूता सती 'ह्रस्वी-
कृता पतद्ब्रह्मप्रकृतिस्थितिषु वा मध्ये नीत्वा निवेशिता स स्थितिसंक्रम उच्यते,
तत्र स्थितीनामन्यत्र निवेशनं न साक्षादशक्यत्वादपि' स्थितियुक्तपरमाणुद्वारैर्ब,
ततो मूलप्रकृतीनां परस्परं संक्रामाभावात् तासां प्रकृत्यन्तरनयनलक्षणस्थितिसंक्रमो 25
न भवति किन्तु द्वावेवोदत्तनापवर्तनालक्षणौ सङ्क्रमौ, ह्रस्वीभूतस्य दीर्घाकरण-

१. तथाच - कर्मपरमाणूनां ह्रस्वस्थितिकालतामपहाय दीर्घस्थितिकालतया व्यवस्थापनं, तेषामेव दीर्घ-
स्थितिकालतामपहाय ह्रस्वस्थितिकालतया व्यवस्थापनं, पुन मक्रममाणप्रकृतिस्थितीनां पतद्ब्रह्मप्रकृतौ नीत्वा
निवेशनमिति भाष्यम् ॥

- मुद्वर्तना, दीर्घाभूतस्य ह्रस्वीकरणमपवर्त्तनेति । एवमनुभागसंक्रमोऽपि मूलोत्तरप्रकृति-
विषयः, लक्षणन्तु यस्मात्तां रसो ह्रस्वीभूतस्य दीर्घाभूतस्य ह्रस्वीभूतस्य प्रकृति-
स्वभावेन परिणमितो वा स सर्वोऽप्यनुभागसंक्रमः, परन्तु मूलप्रकृतीनां परस्परं सङ्ग-
माभावेनान्यप्रकृतिस्वभावपरिणामरूपरससङ्क्रमो न भवति । एवं यत्संक्रमप्रायोगं कर्म-
५ दलिकमन्यप्रकृतिरूपतया परिणम्यते स प्रदेशसङ्क्रमः, स चोद्वर्तनाविषयातयथाप्रवृत्तगुण-
सर्वसङ्क्रमभेदेन पञ्चविधः, घनदलान्वितस्याल्पदलस्योत्तिकरणमुद्वर्तनं, यासां प्रकृतीनां
गुणप्रत्ययतो भवप्रत्ययतो वा बन्धो न भवति तासां संक्रमकरणं विधातसङ्क्रमः ।
अपूर्वकरणप्रवृत्तयोऽबध्यमानाशुभप्रकृतीनां सम्बन्धिकर्मदलिकं प्रतिसमयमसङ्क्षेपेयगुणतया
बध्यमानास्तु प्रकृतिषु यत्प्रक्षिपन्ति स गुणसङ्क्रमः । सर्वेषामपि संसारस्थानां जीवानां भुव-
१० बन्धिनीनां बन्धे परावर्त्तमानप्रकृतीनान्तु स्त्रलभबन्धयोग्यानां बन्धेऽबन्धे वा यत्सङ्क्रया-
प्रवर्त्तते स यथाप्रवृत्तसंक्रमः । चरमसमये यत्परप्रकृतिषु प्रक्षिप्यते दलिकं स सर्वसङ्क्रम-
उच्यते । अत्र सर्वेषां विशेषः कर्मप्रकृत्यादितो विशेष इति दिक् ॥

अधुनोद्वर्तनामाचष्टे—

कर्मस्थित्यनुभागयोः प्रभृतीकरणप्रयोजकवीर्यपरिणतिरुद्वर्तना ॥

- १५ कर्मेति । स्थित्यनुभागमात्रविषयेयमुद्वर्त्तनेति सूचनाय कर्मस्थित्यनुभागयोरित्युक्तमेव-
मेवोत्तरलक्षणे विज्ञेयम् । उदयावलिकातो बहिर्वर्त्तिनीनां स्थितीनामुद्वर्त्तना भवति उदया-
वलिकागतास्तु सकलकरणायोग्याः । तथाऽबाधाकालादुपरितन्व एव स्थितयः उद्वर्त्तयते,
बध्यमानप्रकृत्यबाधया समाना हीना वा या पूर्वबद्धप्रकृतीनां स्थितिस्ताऽबाधाकालान्तः
प्रविष्टत्वाभ्योद्वर्त्तयते । तथाचाबाधान्तःप्रविष्टा मिश्रिता अपि स्थितयः उद्वर्त्तनापेक्षया
२० परित्याग्या भवन्ति, तत्रोत्कृष्टाऽबाधोत्कृष्टातीत्यापनेत्युच्यते, अतीत्यापना उद्वर्त्तनीया ।
समयेनेना योत्कृष्टाऽबाधा समयोत्कृष्टातीत्यापना भवति, द्विसमयेनेना सा द्विसमयो-
नोत्कृष्टातीत्यापना, एवं प्रतिसमयहान्या तावदतीत्यापना भवन्ति यावज्जपन्त्याऽबाधाऽन्तर्-
हर्त्तप्रसाणा, ततोऽपि जघन्यतराऽतीत्यापना यावदुदयावलिका तावद्वाच्या, उदयावलिकागतां
तु स्थितीनामुद्वर्त्तनीयत्वात् । कर्मदलिकनिक्षेपविचारस्तु कर्मप्रकृत्यादितो बोध्य इति दिक् ॥

१. उद्वर्त्तनापवर्त्तनाख्यौ संक्रमौ तु भवत इति भावः । २. बाधाऽन्तानुबन्धिवत्तुद्वयसम्यक्त-
मिथ्यात्वेद्विक्रमरुद्धि क्वैकियसप्तकाहारकसप्तकमनुजगतिबोधैर्गोत्राणां पत्न्योपमासंख्येयमायमात्रमन्तर्मुहूर्त्त-
कालेन स्थितिसङ्गमस्तिकरति पुनस्तथैव द्वितीयं प्रथमखण्डाद्विषेपहीनं, एवमेव पूर्वस्मात्पूर्वस्माद्विषेपतो
हीनानि स्थितिसङ्गमावि यावद् द्विचरमास्थितिसङ्गमन्तर्मुहूर्त्तकालेनोत्कीर्ण्यते इति ॥

अथापवर्तनामाह—

कर्मस्थित्यनुभागयोर्हस्वीकरणप्रयोजकवीर्यविशेषोऽपवर्तना ॥

कर्मस्थितीति । कर्मपरमाणूनां दीर्घस्थित्यनुभागवतां दीर्घस्थित्यनुभागवपहृत्य ह्रस्व-
स्थितिरसवत्तया व्यवस्थापने प्रयोजकीभूतवीर्यविशेष इत्यर्थः । उदयावलिकाया वाह्यान् सम-
यमात्रद्विसमयमात्राद्विस्थितिभेदानपवर्त्तयति । उदयवतीनामनुदयवतीनां प्रकृतीनामुदयसमया- 5
दारभ्यावलिकामात्रा स्थितिरुदयावलिकेति विज्ञेया । ते चापवर्त्त्यमानास्थितिविशेषा यावद्वंघा-
वलिकाहीना सर्वा कर्मस्थितिस्तावद्व्यभ्यन्ते । उदयावलिकाया उपरितनी चा समयमात्रा
स्थितिस्तस्या वलिकमपवर्त्तयन्नुदयावलिकाया उपरितनौ द्वौ त्रिभागौ समयोनावतिक्र-
म्यावस्तने समयाधिके तृतीये भागे निक्षिपति, एष जघन्यो निक्षेपो जघन्या चातीत्यापना,
यदाचोदयावलिकाया उपरितनी द्वितीया स्थितिरपवर्त्त्यते तदातीत्यापना प्रागुक्तप्रमाणा 10
समयाधिका भवति निक्षेपस्तु तावन्मात्र एव । एवं तृतीया यदापवर्त्त्यते तदा प्रागुक्तमा-
नाऽतीत्यापना द्विसमयाधिका भवति निक्षेपस्तु तावानेव । एवमतीत्यापना प्रतिसमयं
तावद्वर्धयितव्या यावदावलिका परिपूर्यते निक्षेपविषयाणां स्थितीनाञ्च समयाधिक आव-
लिकात्रिभाग एवानुपवर्त्तते, ततः परमतीत्यापना सर्वत्र तावन्मात्रैव प्रवर्त्तते, निक्षेपस्तु
यावद्वन्मात्रावलिकातीत्यापनाऽवलिकारहिताऽपवर्त्त्यमानस्थितिसमयरहिता च सकलापि 15
कर्मस्थितिस्तावद्वर्धते । इत्येवं निष्कर्षाच्चापवर्त्तना विज्ञेया । सव्याधाताऽपवर्त्तनोद्धर्तना-
पवर्त्तनयोस्संयोगेनापवर्त्तनं कर्मप्रकृत्यादिभ्यो विज्ञेयम् । एवमनुभागोद्धर्तनापवर्त्तनादिकमपि
तत एवाऽवगन्तव्यम् । उद्धर्तनापवर्त्तने संक्रमभेदावेव स्थित्यनुभागान्ये इत्यलं विस्तरेण ॥

सम्प्रत्युदीरण्यामाह—

अनुदितकर्मदलिकस्योदयावलिकाप्रवेशनिदानमात्मवीर्यमुदीरणा ॥ 20

अनुदितेति । येन योगसंज्ञकवीर्यविशेषेण कषायसहितेन तद्रहितेन बोद्धावलि-
काद्विर्वर्त्तनीभ्यस्थितिभ्यः परमाण्वात्मकं दलिकमपकृष्योदयावलिकायां प्रक्षिप्यते स एव
वीर्यविशेष उदीरणेत्यर्थः । सापि प्रकृतिस्थित्यनुभागप्रदेशभेदेऽतश्चतुर्था । प्रत्येकमपि मूलो-
त्तरप्रकृतिविषयत्वाद्द्विविधम् । अष्टधा च मूलप्रकृतिविषया, वन्धनादीनां पृथगविवक्षि-

१. अपवर्त्तना च स्थित्यनुभागविषये, न प्रकृतिप्रदेशविषयेत्याशयेनोक्तं स्थित्यनुभागवतामिति । के ते-
स्थितिविशेषा यानपवर्त्तयतीत्यत्राहोदयावलििकाया इति, उदयावलििकगतास्तु निश्चिक्तरणायोग्यत्वेनापवर्त्तना-
वर्हत्वात् बाधानिति ॥

- तत्वे द्वाविंशत्यधिकशतमुदयसमकक्षतयोत्तरप्रकृतीनां भवति, पृथक् तद्विषयाणाम् अष्टपञ्चाशदधिकशतभेदास्तेषाम् । ज्ञानावरणदर्शनावरणनामगोत्रान्तरायाणां मूलप्रकृतीनां अनावित्वं ध्रुवत्वमध्रुवत्वञ्च । वेदनीयमोहनीययोश्चतुर्विधत्वमपि । तत्र ज्ञानावरणदर्शनावरणान्तरायाणां यावत्क्षीणमोहगुणस्थानकस्य समयाधिकावलिकाशेषो न भवति तावत्सर्वज्ञी-
- 5 वानामुदीरणाया अवश्यंभावेन, नामगोत्रयोश्च यावत्सयोगिचरमसमयं तावत्सर्वेषामवश्यंभावेनानादित्वं, ध्रुवत्वमभन्यापेक्षयाऽध्रुवत्वञ्च मन्यापेक्षयेति । वेदनीयस्य यावत्प्रसंगगुणस्थानकं मोहनीयस्य सूक्ष्मसम्परायगुणस्थानकं यावदुदीरणाया भावेनाप्रसत्तादिगुणस्थानकैः प्रतिपततो वेदनीयस्योपशान्तमोहगुणस्थानकाच्च प्रतिपततो मोहनीयस्योदीरणाया स्सावित्वं, तत्स्थानमप्राप्तस्थानादित्वं, ध्रुवत्वाध्रुवत्वे पूर्ववत् । आयुरुदीरणायास्सादित्वम-
- 10 ध्रुवत्वञ्च । पर्यन्तावलिकायामायुषो नियमेनोदीरणाया अभावादध्रुवत्वं पुनरपि भवोत्पत्तिप्रथमसमये प्रवर्त्तमानत्वाच्च सादित्वं । उत्तरप्रकृतीनान्तु कर्मप्रकृत्यादिभ्यो ज्ञातव्याः । ज्ञानावरणदर्शनावरणान्तरायाणां क्षीणमोहान्तास्सर्वेष्वुदीरकाः । मोहनीयस्य सूक्ष्मसम्परायान्ता उदीरकाः । वेदनीयस्य प्रसंगगुणस्थानकपर्यन्तास्सर्वेऽप्युदीरकाः । आयुषोऽचरमावलिकप्रसत्तान्ता उदीरकाः, नामगोत्रयोस्तु सयोगिकेष्वपिपर्यवसानास्सर्वेऽप्युदीरका इति ।
- 15 अधिकमन्यत्र द्रष्टव्यम् । तथा ज्ञानावरणवेदनीयायुर्गोत्रान्तरायाणामेकैकमुदीरणास्थानं, यथा ज्ञानावरणान्तरायायोः पञ्चप्रकृत्यात्मकमेकैकं, वेदनीयायुर्गोत्राणां वेद्यमानैकप्रकृत्यात्मकं, नैतासां द्वित्र्यादिकाः प्रकृतयो युगपदुदीर्यन्ते युगपदुदयाभावात् । दर्शनावरणीये चक्षुर्दर्शनावरणादीनां पञ्चानां चतसृणां वा प्रकृतीनां युगपदुदीरणा भवति । मोहनीये एकस्यां द्वयोश्चतसृणां पञ्चानां षण्णामष्टानां नवानां दशानां वा ।
- 20 नामकर्मणो दशोदीरणास्थानानि एकचत्वारिंशत्-द्विचत्वारिंशत्-पञ्चाशत्-एकपञ्चाशत्-द्विपञ्चाशत्-त्रिपञ्चाशत्-चतुः-पञ्चाशत् पञ्चपञ्चाशत्-षट्पञ्चाशत्-सप्तपञ्चाशदिति । विशेषस्तन्व्यतो द्रष्टव्य इति प्रकृत्युदीरणा । स्थित्युदीरणायां प्रथमं लक्षणमुच्यते, उदयो हि द्विविधः, सम्प्राप्त्यसम्प्राप्तिभेदात् कालक्रमेण कर्मदलिकस्योदयहेतुद्रव्यक्षेत्रादिसामग्रीसम्प्राप्तौ य उदयस्स सम्प्राप्त्युदयः, अकालप्राप्तं कर्मदलिकमुदीरणाप्रयोगेण वीर्यविशेष-
- 25 संक्षितेन समाकृत्य कालप्राप्तेन दलिकेन सहातुभूयते सोऽसम्प्राप्त्युदयः, तथाचासम्प्राप्त्युदय एवोदीरणा या स्थितिरप्राप्तकालापि सती उदीरणाप्रयोगेण सम्प्राप्त्युदये प्रक्षिप्ता दृश्यते केवलचक्षुषा सा स्थित्युदीरणेति । भेदादिकमन्यतो द्रष्टव्यम् । अनुभागोदीरणायां संज्ञाद्विभेदा, स्थानवातिभेदात् स्थानं चतुर्विधं एकद्वित्रिचतुस्स्थानभेदात्

तच्च पूर्वमुपदर्शितम् चातिसंज्ञा तु सर्वचातिदेशघात्यचातिभेदतत्त्वविधा । तथा
 भर्तृगणामनुभागः क्षीरखण्डरसोपमः, अशुभकर्मणान्त्वशुभो बोधातकीनिम्बरसोपमः ।
 स्वविषयं याः पूर्णतया भ्रन्ति तास्सर्वचातिन्यः, केवलज्ञानदर्शनावरणमाद्यद्वादशकषाया
 मिध्यात्वं निद्रापञ्चकञ्चेति विंशतिः । एता हि प्रकृतयो यथायोगमात्मचात्यं गुणं सम्यक्त्वं ज्ञानं
 दर्शनं चारित्र्यं वा सर्वात्मना घातयन्ति । मतिश्रुतावधिमनःपर्यवज्ञानावरणानि चक्षुरचक्षुः 5
 रचविदर्शनावरणानि संत्वलनकषाया नोकषाया अन्तरायाश्च पञ्चविंशतिप्रकृतयो देश-
 चातिन्यः । ज्ञानादिगुणैकदेशविघातित्वात् । केवलज्ञानदर्शनावरणीयाभ्यामावृतयोरपि
 केवलज्ञानदर्शनयोर्भेदमन्दतरादिविशिष्टप्रकाशरूपाणां मतिज्ञानादिचक्षुर्दर्शनादीनां ज्ञान-
 दर्शनैकदेशरूपाणां विघातकत्वात् आद्यद्वादशकषायक्षयोपशमसमुत्थचारित्र्यलब्धेरतिचार-
 सम्पादकतया देशतो विघातकत्वात् सर्वद्रव्यैकदेशविषयकदानादिविघातकारित्वाच्च । 10
 नामगोत्रवेदनीयायुरन्तर्गतास्तु प्रकृतयो हन्तव्याभावात् किमपि न्वन्तीति वा अघातिन्यः ।
 सर्वचातिनीनां रसो हि तान्नभोजनवभिम्बिहो घृतवदस्तिस्मिन्धो द्राक्षावत्तनुप्रदेशोपचितः
 स्फटिकाभ्रवभिर्मलः सकलस्वविषयचातित्वेन सर्वचाती । देशचातिनीनान्तु रसः कश्चि-
 द्दशदलनिर्मापितकटवदतिस्थूलच्छिद्रशतवत्संकुलः, कश्चित्कम्बलवन्मध्यमविचरशतसंकुलः,
 कोऽपि मत्तृणवासोवदतिस्सूक्ष्मविचरसंवृतोऽल्पस्नेहो विमलश्च स्वविषयैकदेशचातित्वादेश- 15
 चाती भवति । अघातिनीनां रस उभयविलक्षणः । विपाकोऽपि पुद्गलक्षेत्रभवजीवविपाक-
 भेदाद्युर्विधः । पुद्गलानधिकृत्य यस्य रसस्य फलदानामिमुख्यं स पुद्गलविपाकः । स च
 संस्थानषट्संज्ञनषट्कातपशरीरपञ्चकाङ्गोपाङ्गत्रयोद्योतनिर्माणस्थिरास्थिरवर्णादिचतुष्कागुद-
 लघुपुद्गलानुभवाभातोपघातप्रत्येकसाधारणान्नां षट्त्रिंशत्प्रकृतीनाम् । क्षेत्रे गत्यन्तरसं-
 भणहेतुनभःपथे यस्य रसस्य फलदानामिमुख्यं स रसः क्षेत्रविपाको यथा चतसृशामर्तु- 20
 पूर्वीनाम् । भवे नरादिरूपे स्वयोगे यस्य रसस्य फलदानामिमुख्यता स भवविपाको यथा
 चत्वार्यार्यूषि परमवे सक्रमेणाप्युदयाभावात् । गतीनान्तु परमवे संक्रमादुदयेन स्वभवव्य-

१. अघातिन्यो न कश्चन ज्ञानादिगुणं घातयन्ति केवलं सर्वचातिनीभिस्सह वैद्यमानास्सर्वचातिरस-
 विपाकं दर्शयन्ति देशचातिनीभिस्सह वैद्यमाना देशचातिरसं, चौरैस्सह वर्तमानोऽचौरौ यथा चौर इवामसते
 तद्वदितिभावः ॥ २. शरीरतया परिणतेषु पुद्गलेषु याथा विपाकस्ताः पुद्गलविपाकिन्य इतिभावः ॥ ३. ननु
 विग्रहगत्यभावेऽपि संक्रमणरेणानुपूर्वाणामुदयो विद्यत इति कथं क्षेत्रविपाकिन्यस्ताः, न गतिवर्गीवविपा-
 किन्य इति चेद्व्यतिरेकविधानेऽपि संक्रमे यथा तासां क्षेत्रप्राधान्येन स्वकीयो विपाकोदयो न तथाऽन्यासा-
 मिति क्षेत्रविपाकिन्य एवेति ॥ ४. यथा मोक्षगमिषोऽशेषा यतयो मनुष्यमवे क्षवं यान्तीति भवं प्रति गतीना
 न नैयत्यमितिभावः ॥

भिचारित्वाच्च भवविपाकित्वम् । जीवमेवाधिकृत्य यो रसोऽनुग्रहोपघातादिसम्पादनाभिमुखो भवति स जीवविपाकः । यथा ज्ञानावरणपञ्चकं दर्शनावरणनवकं वेदनीयद्वयं दर्शन-
मोहनीयत्रिकं पञ्चविंशतिमोहनीयप्रकृतयोऽन्तरायपञ्चकं गतिचतुष्टयं जातिपञ्चकं विहा-
योगतिद्विकं त्रसत्रिकं स्थावरत्रिकं सुस्वरदुस्स्वरमुभगदुर्भगादेयानादेययशःकीर्त्ययशःकीर्ति-
5 तीर्थकरोच्छ्वासनामानि गोत्रद्वयञ्चेत्यष्टसप्ततिप्रकृतयः । उदययोग्यतापेक्षयाऽष्टसप्ततिरिति,
बन्धयोग्यतामाश्रित्य तु सम्यक्त्वसम्बद्धमिध्यात्वपरिहारेण षट्सप्ततिर्बोद्ध्या । प्रत्ययसाधना-
दिस्वामित्वप्ररूपणा अन्यतो विज्ञेयाः । एवं साधनादिस्वामित्वप्ररूपणात्मिकाप्रदेशोदीरणापि ॥

अधुनोपशमनामाख्याति—

कर्मणामुदयोदीरणानिधित्तिनाचनानाकरणायोग्यत्वेन व्यवस्थापना-
10 हेतुर्वीर्यपरिणतिरुपशमना । उदयश्च यथास्थितिबद्धानां कर्मपुद्गलाना-
मबाधाकालक्षयात्संकमापवर्त्तनादिकरणविशेषाद्बोदयसमयप्राप्तानामनु-
भवनम् ॥

कर्मणामिति । तादृशवीर्यविशेषतः कर्मणामुदयस्योदीरणानिधित्तिनाचनानाम-
योग्यतया व्यवस्थापनं भवति तादृशवीर्यपरिणतिरुपशमनेत्यर्थः । कर्मणाशुपशमना द्वि-
15 विधा, कृतकरणाऽकृतकरणा चेति, यथाप्रवृत्त्यपूर्वानिष्ठितिकरणसाध्यक्रियाविशेषकृता कर-
णकृता, यथाप्रवृत्त्यादिकरणक्रियाविशेषमन्तरेणापि वेदानुभवनादिकारणैर्योपशमना साऽकृ-
तकरणेत्यर्थः, द्वैविध्यमिदं देशोपशमनाया एव, न सर्वोपशमनायास्तस्याः करणेभ्य
एव भावात् । अकरणकृतोपशमनाया अकरणाऽनुदीर्णरूपभेदभिन्नायास्सन्प्रत्यनुयोगस्य
व्यवच्छिन्नत्वेन कृतकरणोपशमनाऽत्र किञ्चिद्विचार्यते कृतकरणोपशमना देशसर्वविषयभेदो
20 द्विविधा, सर्वविषयोपशमना गुणोपशमना प्रशस्तोपशमनेति नामद्वयवती देशविषयोपशमना
अगुणोपशमनाऽप्रशस्तोपशमना चेति नामद्वयवती । तत्र सर्वोपशमना मोहनीयस्यैव, शेषक-
र्मणान्तु देशोपशमना । पञ्चेन्द्रियस्संज्ञी सर्वपर्याप्तः उपशमलब्ध्युपदेशश्रवणलब्धिकरणत्रयहेतु-
प्रकृष्टयोगलब्धिकरणयुक्तो वा करणकालात्प्रागपि यावदन्तर्मुहूर्त्तं प्रतिसमयमनन्तरगुणवृद्ध्या
विशुद्धयाऽवदायमानचित्तसन्ततिरभव्यसिद्धिकविगोधिकमतिक्रम्य वर्त्तमानो मनिश्रुताज्ञान-
25 विभङ्गज्ञानानामन्यतमस्मिन् साकारोपयोगे वर्त्तमानो मनोवाक्यान्यान्यतमयोगे वा वर्त्तमानो
विशुद्धलेदयान्यतमयुक्तः कृतान्तस्सागरोपमकोटीकोटिप्रमाणस्थितिकायुर्वर्जसप्तमकां वतुत्स्या-

१. यद्यपि सर्वा एव प्रकृतयः परमार्यतस्वास्वात्परम्परया वा जीवस्यैवानुग्रहमुपघातय कुर्वन्तीति
जीवविपाकिन्य एव तथापि मुख्यतया क्षेत्रमवपुद्गलेषु तद्विपाकस्य विवक्षितत्वात् तथा श्रेष्ठ इति ॥

नकाशुभकर्मानुभागस्य द्विस्थानककारी द्विस्थानकशुभकर्मानुभागस्य च चतुस्थानककारी
 ज्ञानावरणीयादिसप्तचत्वारिंशद्भुवप्रकृतीस्त्वस्वभवप्रायोग्याः परावर्तमानमध्यस्था अतिवि-
 शुद्धपरिणामत्वेनानुर्वर्जावशुभा एव बध्नन् वध्यमानप्रकृतीनां स्थितिमन्तस्सागरोपमकोटी-
 कोटिमात्रप्रमाणां बध्नन् जघन्यमध्यमोत्कृष्टयोगवशतः प्रदेशां जघन्यमध्यमोत्कृष्टरूपेण
 बध्नन् परिपूर्णं च स्थितिवन्धे पूर्वस्थितिवन्धापेक्षयापत्न्योपमासंख्येयभागन्यूनमन्यं स्थिति- 5
 बन्धं कुर्वन् तथैवान्यमन्यं स्थितिवन्धं विदधत् बध्यमानानां प्रकृतीनामनुभागमशुभानां द्विस्था-
 नकं प्रतिसमयमनन्तगुणहीनं बध्नन् शुभानाञ्च चतुस्थानकं प्रतिसमयमनन्तगुणवृद्धं कुर्वन्नेवमे-
 वमेव यावदन्तर्मुहूर्त्तपरिसमाप्तिं व्याप्नुतः परिणामविशेषाणि प्रत्येकमान्तर्मौहूर्त्तिकानि समुदाये-
 नाप्यान्तर्मौहूर्त्तिकानि त्रीणि यथाप्रवृत्त्यपूर्वानिवृत्तिकरणानि विधायान्तर्मौहूर्त्तिकीमुपशमाद्धा-
 मवाप्नोति । करणत्रयनिरूपणा अन्यतोऽवगन्तव्या, अनिवृत्तिकरणाद्ध्यात्संख्येयेषु भागेषु 10
 गतेषु संख्येयतम एकस्मिन् भागोऽवशेषेऽन्तर्मुहूर्त्तमात्रमधो मुक्त्वा मिध्यात्वस्यान्तरकरणं
 करोति, अन्तरकरणं नामोदयक्षणादुपरि मिध्यात्वस्थितिमन्तर्मुहूर्त्तमानामतिक्रम्योपरितनीञ्च
 विष्कम्भयित्वा मध्येऽन्तर्मुहूर्त्तमानं तत्प्रदेशवेद्यदलिकाभावकरणं, तमिष्पादनकालोऽप्यन्तरकर-
 णकाल एव, सोऽप्यन्तर्मुहूर्त्तप्रमाणः प्रथमस्थितेः किञ्चिन्न्यूनोऽभिनवस्थितिवन्धाद्ध्या समानः ।
 तथा हि प्रथमस्थित्यन्तरकरणे द्वे अपि अन्तर्मुहूर्त्तप्रमाणे युगपदारभते, अन्तरकरणप्रथम- 15
 समय एव चान्यं स्थितिवन्धं मिध्यात्वस्यारभते स्थितिवन्धान्तरकरणे च युगपत् समापयति ।
 अन्तरकरणे च क्रियमाणे गुणश्रेणेस्संख्येयतमं भागमन्तरकरणदलिकेनोत्तिकरति, उत्कीर्णमाणञ्च
 दलिकं प्रथमस्थितौ द्वितीयस्थितौ च प्रक्षिपति । अन्तरकरणादघस्तनी स्थितिः प्रथमोपरि-
 तनी च द्वितीयेत्युच्यते, तत उदयोदीरणाभ्यां प्रथमस्थितिमनुभवन् तावद्गतो यावदावलि-
 कादिकं शेषम् । तत्र स्थितस्तु पूर्वप्रवृत्तो द्वितीयस्थितेस्सकाशादुदीरणाप्रयोगेण दलिकं 20
 समाकृष्योदये प्रक्षेपरूप आगालोऽत्र न भवति किन्तु केवलमुदीरणैव । साऽपि तावदेव
 यावदावलिकाशेषो न भवति । ततस्सापि निवर्त्तते ततः केवलैवोदयेन तामावलिक्कामनु-
 भवति तस्यामप्यपगतया मिध्यात्वस्योदयोऽपि निवर्त्तते तदलिकाभावात् तस्मिन्नापगते
 उपशान्ताद्धासमागमस्तत्र प्रथमसमय एव चोपशमसम्यक्त्वं लभते । अत्रोदयोदीरणादीनां
 निवृत्तेरीदृशोपशमनाकरणाध्यवसाय एवोपशमनेत्युच्यते । परं तत्रोपशमिकलामप्रथमसम- 25
 यादारभ्य मिध्यात्वदलिकं प्रतिसमयं यावदन्तर्मुहूर्त्तं सम्यक्त्वसम्यक्त्वमिध्यात्वयोस्सं-
 क्रमयति, प्रथमस्थितिचरमसमये द्वितीयस्थितिगतदलिकस्यानुभागमेवेन शुद्धमिश्राशुद्धतया
 विभक्तत्वात् । अयं गुणसंकम उच्यतेऽन्तरकरणस्थितेनौपशमिकसम्यक्त्वलक्षणप्रशस्तगु-
 णान्वितेन क्रियमाणत्वात् । इत्येवं सम्यक्त्वोत्पादो निरूपितः । ईदृशौपशमिकसम्य-

- क्त्वयुतो न चारित्रमोहोपशमाय यतते किन्तु वेदकसम्यग्दृष्टिः क्षायोपशमिकस-
म्यग्दृष्ट्यपरनामा, स चाविरतो देशविरतस्सर्वविरतो वा विशोध्यद्वयां वर्तमान एव,
संक्लेशाद्वयां वर्तमानस्तु न चारित्रमोहनीयोपशमनाय प्रवर्तते । तत्राविरतो यथाप्रवृ-
त्त्यपूर्वकरणे विधाय देशविरतस्सर्वविरतो वा भवति देशविरतस्तु करणद्वयं कृत्वा
5 सर्वविरतमवाप्स्यति, अनयोः प्रतिपत्त्यनन्तरं यावदन्तर्मुहूर्तं वर्धमानपरिणामनिय-
मात् तावन्मानां उदयावलिक्काया उपरि गुणश्रेणिं प्रति समयं दलिकरचनापेक्षयानन्त-
गुणवृद्धामारचयति ततः परं कोऽपि वर्धमानपरिणामः कोऽपि च हीयमानपरिणामः कोऽ-
प्यवस्थितपरिणामश्च भवति । वर्धमानपरिणाम ऊर्ध्वमपि वर्धमानां गुणश्रेणिं करोति हीय-
मानो हीयमानासवस्थितोऽवस्थिता । परिणामद्वयेन देशसर्वविरतिपरिणामात् आभोगमन्तरेण
10 परिभ्रष्टास्सन्तः पुनः पूर्वप्रतिपक्षां देशविरतिं सर्वविरतिं वा प्रतिपद्यमाना अकृतकरणा एव
प्रतिपद्यन्ते, ये त्वाभोगोनैव मिध्यात्वं गताः पुनस्तत्प्रतिपत्तयः करणपुरस्सरमेव प्रतिपद्यन्ते
तत्रैवं कृतकरणाकृतकरणदेशविरतिसर्वविरतिलाभो विज्ञेयः । एवं चारित्रमोहोपशमनाऽन्यत्र
ब्रह्मण्या । एवमुपशान्तमोहनीयप्रकृतयस्संक्रमणोद्धर्तनापवर्तनोद्दीरणानिधित्तिकाचनकरण-
नामयोग्या भवन्ति, दर्शनमोहनीयत्रिके तूपशान्तेऽपि सङ्क्रममापवर्तने भवतः, तत्र सम्प-
15 क्त्वे मिध्यात्वसम्यग्बुद्ध्यास्त्वयोः सङ्क्रमः, अपवर्तना तु त्रयाणामपि । यद्यप्युपशान्ते मोहे
संक्रमणोद्धर्तनापवर्तनान्यपि करणानि न भवन्ति ततो लक्षणे तदनभिधानान्नूनता तथापि
सर्वविधोपशमनासंग्रहायैतानि विहाय लक्षणमाचरितमन्यथा देशोपशमनासङ्ग्रहो न
स्यादिति । इति सर्वोपशमना संक्षेपत आदर्शिता । यथाप्रवृत्तापूर्वकरणाभ्यां प्रकृत्यादीनां
देशोपशमना प्रकृतिस्थित्यनुभागप्रदेशदेशोपशमनारूपेण प्रत्येकं मूलप्रकृत्युत्तरप्रकृतिविषय-
20 कत्वभेदभिन्नेन चतुर्विधा । देशोपशमना सर्वेषां कर्मणां भवति, एकद्वित्रिचतुरिन्द्रिया-
संज्ञिसंज्ञिपञ्चेन्द्रियतिर्यङ्नारकदेवा मनुष्याश्च यथासंभवमपूर्वकरणगुणस्थानपर्यवसाना
देशोपशमनया मूलप्रकृतिसुत्तरप्रकृतिं वोपशमयितुं समर्थाः । देशोपशमनशोपशमितानां
कर्मणामुद्धर्तनापवर्तनासंक्रमणरूपाणि करणानि प्रवर्तन्ते नान्यानि । दर्शनत्रिकोपश-
मका विरतास्त्वापूर्वकरणान्तसमयं यावद्देशोपशमनां कुर्वन्ति, अनन्तासुबन्धिनां विसं-

१. केवलं कथञ्चित्परिणामद्वयादेशविरतोऽविरतिं सर्वविरतो वा देशविरतिं प्रतिपन्नस्सत् भूयोऽपि पूर्व-
प्रतिपक्षा देशविरतिं सर्वविरतिं वा करणरहितोऽपि प्रतिपद्यते एवमकृतकरणेऽनेकशो यमायम करोतीति-
भावः ॥ २. यस्तत्राभोगप्रतिपत्त्या नष्टकरणो देशविरतोस्सर्वविरतोऽपि परिभ्रष्टो मिध्यात्वबगनस्त भूयो-
ऽपि जयन्मानान्तर्मुहूर्तकालेन उत्कर्षतः प्रभूतेन कालेन पूर्वप्रतिपन्नमापि देशविरतिं सर्वविरतिं वा करण-
द्वयपुरस्सरमेव प्रतिपद्यत इतिभावः ॥ ३. गुणस्थानग्रन्थे पूर्वोक्ते ॥

योजने चातुरीतिका अपि स्वापूर्वकरणान्तिमसमयं यावद्देशोपशमकाः । शेषचारित्र-
मोहनीयप्रकृतीनामुपशमनायां क्षपणायां वा यावदपूर्वकरणगुणस्यानन्तरमसमयं तावद्देशो-
पशमना । शेषप्रकृतीनाञ्च सर्वोपशमना न भवत्येव किंतु देशोपशमनैव सापि चाऽ-
पूर्वकरणगुणस्थानं यावत् । अधिकं कर्मप्रकृत्यादिभ्यो विज्ञेयमितिदिक् ॥ लक्षणान्त-
र्गतोदीरणादीनां करणविशेषत्वेन ज्ञातत्वादुद्यप्यपदार्थं निर्वक्ति-उद्यत्येति । स्थितिःक्षयेण 5
प्रयोगेण वा द्विविधोदयो भवति, उद्यद्देवतां इत्यक्षेत्रकालमवधारणाणां प्राप्तौ स्थि-
तेरबाधाकाररूपाया नाशे सति च यः कर्मपुद्गलानां स्वभावत उद्यः प्रवर्तते स स्थिति-
क्षयेणोदयः । यः पुनरुदयेऽन्यस्य प्रवर्तमाने करणविशेषरूपप्रयोगेणोदयो भवति स
प्रयोगेणोदय इत्याशयेनोक्तं कर्मपुद्गलानामित्यादिना । प्रायो यत्रोदयस्त्रयोदीरणा
यत्रोदीरणा तत्रोदय इति, उद्यत्सोदीरणासहभावित्वाच्छानावरणपञ्चकदर्शनावरणचतुष्टया- 10
न्तरायपञ्चकसन्वलनलोभवेदत्रयसम्यक्त्वसम्यग्मिथ्यास्वरूपविशेषप्रकृतिं मुक्त्वा शेषाणां
उदीरणावदेव साधनादिकं भवति । एतासान्तु स्वस्वोदयपर्यवसान उदीरणामन्तरेणापि
केवलेनोदयेनावलिकाकालमात्रमनुभवनं भवति । विशेषोऽत्रान्यतोविभोक्तनीय इति ॥

अथ निघटिमाह—

कर्मणामुद्घर्तनापवर्तनान्यकरणायोग्यत्वेन व्यवस्थापनानुकूलवीर्य- 15
विशेषो निघटिः ॥

कर्मणामिति । येन वीर्यविशेषेण कर्मणामुद्घर्तनापवर्तनाभिधानि करणानि न
प्रवर्तन्ते प्रवर्तन्ते च ते तादृशो वीर्यविशेषो निघटिनामेत्यर्थः । देशोपशमनावहेदस्वामि-
नावस्यापि । यत्रगुणश्रेणिलत्र प्रायो देशोपशमनानिघटिनिकाचनयथाप्रवृत्तसंक्रमा अपि
सम्भवन्ति, तत्र गुणप्रदेशाग्रं स्तोक्तं ततो देशोपशमनाया असंख्येयगुणं ततो विघटितम- 20
संख्येयगुणं ततो निकचितमसंख्येयगुणं ततोऽपि यथाप्रवृत्तसंक्रमेण संक्रान्तमसंख्येयगुणं
भवति । स्वामिनस्तु सर्वेऽप्येकद्वित्रिचतुरिन्द्रियासंज्ञिसंज्ञिपञ्चेन्द्रियतिरिक्तनारकदेवा मनुष्याश्च
यथासम्भवमपूर्वकरणपर्यवसानास्सर्वकर्मणां देशोपशमनास्वामिनः । अथ प्रसङ्गादेशोपश-
मना किञ्चिद्विचार्यते । देशोपशमना मूलप्रकृतीनामष्टानामपूर्वगुणस्यानकादूर्ध्वं गत्वा पततां
प्रवर्तमाना सादिः, तस्यानमप्राप्तानामनादिः, ध्रुवाऽभ्यन्तानां, भग्यानां त्वध्रुवा देशो- 25

१. मूलोत्तरप्रकृतिविषयउदयो ध्रुवाध्रुवस्थानादित्युत्पद्यतेति, ज्ञानदर्शनावरणान्तरावाणासुदयः क्षीण-
मोहान्तसमयं यावद् मोहस्तोपशान्तमोहगुणस्थानक यावद् वेदनीयनामगोत्राद्युपा सयोगान्तसमयं याव-
द्भावः, तत्र स्थित्युदयमधिकसाह स्थितिःक्षयेनेति । अनुयायमाधिकसाह आयो यत्रेति ॥

- पशमनामधिकृत्य मोहनीयस्य चतुःपञ्चदशसप्तष्टैकविंशतिभेदेन षट्प्रकृतिस्थानानि, शेषाणि तु अनिवृत्तिबादरे प्राप्यमाणत्वाद् न सम्भवन्ति । मिथ्यादृष्टिसत्त्वादनसम्यग्मिथ्यादृष्टि-
वेदकसम्यग्दृष्टीनामष्टाविंशतिस्थानं, उद्वलितसम्यक्त्वस्य मिथ्यादृष्टेः सम्यग्मिथ्यादृष्टेर्वा
सप्तविंशतिस्थानम् । उद्वलितसम्यक्त्वसम्यग्मिथ्यात्वस्यानादिमिथ्यादृष्टेर्वा षड्विंशतिस्थानं,
5 षड्विंशतिसत्कर्मणो मिथ्यादृष्टेस्सम्यक्त्वमुत्पादयतोऽपूर्वकरणात्परतः पञ्चविंशतिस्थानं वेदि-
तन्त्रं मिथ्यात्वप्रदेशोपशमनाया अभावात् । तथानन्तानुबन्धिनामुद्वलनेऽपूर्वकरणात्परतो
विद्यमानस्य चतुर्विंशतिस्थानं, चतुर्विंशतिसत्कर्मणो वा चतुर्विंशतिस्थानं । क्षपितसप्तकस्यै-
कविंशतिस्थानमिति । नामकर्मणस्तु त्र्युत्तरशतं द्व्युत्तरशतं षण्णवतिः पञ्चनवतिः, त्रिनवतिः,
चतुरशीतिद्व्यशीतिश्चेति देशोपशमनायोग्यानि । तत्रादिमानि चत्वारि यावदपूर्वकरणगुण-
10 स्थानकचरमसम्यं तावद्वेदितव्यानि न परतः, शेषाणि त्रीणि एकेन्द्रियाणां भवन्ति त्रीणि
प्रतिपद्यमानानान्तु न सम्भवन्ति शेषाणि स्थानानि अपूर्वकरणगुणस्थानकात्परतो लभ्यन्त इति
तानि देशोपशमनाऽयोग्यानि । ज्ञानावरणदर्शनावरणवेदनीयान्तरायाणामेकैकं प्रकृतिस्थानं
देशोपशमनायोग्यं तत्र ज्ञानावरणान्तरावयोः पञ्चप्रकृत्यात्मकं, दर्शनावरणस्य नवप्रकृत्या-
त्मकं, वेदनीयस्य द्विप्रकृत्यात्मकं आयुषो द्वे प्रकृतिस्थाने द्वे प्रकृती एका च, तत्रावद्वपरम-
15 वायुष्कस्यैका, बह्वपरमवायुषस्तु द्वे, गोत्रस्य द्वे प्रकृतिस्थाने देशोपशमनायोग्ये, एका द्वे
चेति; अनुद्वलितोच्चैर्गोत्रस्य द्वे, उद्वलितोच्चैर्गोत्रस्यैकेति ॥

एवं स्थित्यनुभागप्रदेशोपशमनास्थित्यनुभागप्रदेशसंक्रमवत्प्रायो भवत्यतस्साऽन्यत्र
द्रष्टव्या ॥

अथ निकाचनामाह—

- 20 करणसामान्यायोग्यत्वेनावश्यवेद्यतया व्यवस्थापनाप्रयोजकवीर्यवि-
शेषो निकाचना ॥

क्रणोति । येन वीर्यविशेषेण कर्माणि सकलकरणयोग्यत्वेनावश्यवेद्यतया च व्यव-
स्थापयति सं वीर्यविशेषो निकाचनेत्यर्थः । इयमपि भेदादितो देशोपशमनातुल्यैवावसेयेति ॥

- इत्थेवं चतुर्विधं बन्धं करणानि च लक्षयित्वाऽपि मूलोत्तरभेदमिदं प्रकृतिबन्धं पुण्य-
25 पापनिरूपणे निरूपितोत्तरभेदं सम्प्रति मूलभेदप्रदर्शनेन साहं विदधातुकाम आह—

तत्र मूलप्रकृतिबन्धश्च ज्ञानदर्शनावरणवेदनीयमोहनीयायुर्नाम
गोत्रान्तरायभेदेनाष्टविधः ॥

तत्रेति । ज्ञानदर्शनयोर्द्वन्द्वोत्तरमावरणशब्देन तत्पुरुषस्तत्सर्वेषां द्वन्द्वः । ज्ञानं दर्शनं हि जीवस्य स्वतत्त्वभूतं तदभावे जीवत्वस्यैवायोगात् चेतनालक्षणत्वाज्जीवस्य, ज्ञानदर्शनयोरपि मध्ये ज्ञानं प्रधानं, तद्वशादेव सकलशास्त्रादिविचारसन्ततिप्रवृत्तेः । किञ्च सर्वा अपि लब्धयो जीवस्य साकारोपयुक्तस्य जायन्ते न दर्शनोपयोगयुक्तस्य । अपिच यस्मिन् समये सकलकर्म विमुक्तो जीवस्सञ्जायते तस्मिन् समये ज्ञानोपयोगयुक्त एव, न दर्शनोपयोगयुक्तः, दर्शनो- 5 पयोगस्य द्वितीयसमये भावात् । ततो ज्ञानं प्रधानं तदावरणं ज्ञानावरणं कर्म, ततस्तत्प्रथममुक्तं । तदनन्तरं च दर्शनावरणं, ज्ञानोपयोगाच्छ्रुतस्य दर्शनोपयोगात् । एते च ज्ञानदर्शनावरणे स्वविपाकमुपदर्शयती यथायोगमवश्यं सुखदुःखरूपवेदनीयकर्मविपाकोदयनिमित्ते भवतः, तथा हि ज्ञानावरणमुपपन्नोत्कर्षप्राप्तं विपाकतोऽनुभवन् सूक्ष्मसूक्ष्मतरवस्तुविचारसमर्थमात्मानं जानानः स्निहते भूरिलोकः, ज्ञानावरणकर्मक्षयोपशमपाटवोपेतञ्च सूक्ष्मसूक्ष्मतराणि 10 वस्तूनि निजप्रज्ञया विन्दानो बहुजनातिशयिनमात्मानं पश्यन् सुखं वेदयते । तथाऽतिनिवि- लदर्शनावरणविपाकोदये जात्यन्वादिरनुभवति दुःखसम्भोहं वचनगोचरातिक्रान्तं, दर्शनावरणक्षयोपशमपटिष्ठतापरिकरितञ्च स्पष्टचक्षुराद्युपेतो यथावद्वस्तुनिकृष्टत्वं सम्प्रगवलोकमानो वेदयतेऽमन्दमानन्दसन्दोहम् । तत एतदर्थप्रतिपत्त्यर्थं दर्शनावरणानन्तरं वेदनीयग्रहणम् । वेदनीयञ्च सुखदुःखे जनयतीत्यसीष्टानभीष्टविषयसम्बन्धे चावश्यं संसारिणां रागद्वेषौ, तौ च 15 मोहनीयहेतुकौ, तत एतदर्थप्रतिपत्तये वेदनीयानन्तरं मोहनीयग्रहणं, मोहनीयमूढाञ्च जन्तवो बह्वारम्भाः परिग्रहप्रभृतिकर्मावानासक्ता नरकाद्याधुष्कमारचयन्ति, ततो मोहनीयानन्तरमाधु- र्महणम् । नरकाद्याधुष्कोदये चावश्यं नरकगत्यादिनामान्युदयमायान्ति, तत आधुरनन्तरं नामग्रहणम् । नामकर्मोदये च नियमादुच्चनीचान्यतरगोत्रकर्मविपाकोदयेन भवितव्यमतो नामग्रहणानन्तरं गोत्रग्रहणम् । गोत्रोदयेन नीचैःकुलोत्पन्नस्य प्रायो दानछामान्तराया- 20 दिक्षयोपशमो भवति राजप्रभृतीनां प्राचुर्येण दानछामादिदर्शनात् । नीचैःकुलोत्पन्नस्य तु दान- छामान्तरायाद्युदयो नीचजातीनां तथा दर्शनात्, तत एतदर्थप्रतिपत्त्यर्थं गोत्रानन्तरमन्तरा- यग्रहणमिति । यस्य ज्ञानावरणीयं तस्य नियमेन दर्शनावरणीयमस्ति, यस्य दर्शनावरणीय- मस्ति तस्यापि नियमेन ज्ञानावरणीयमस्ति । यस्य ज्ञानावरणीयं तस्य नियमेन वेदनीय- मस्ति, यस्य वेदनीयमस्ति तस्य केवल्यपेक्षया ज्ञानावरणीयं नास्ति, तद्विज्ञापेक्षया चास्ति 25 तत् । मोहक्षये सति यावदनुत्पन्नकेवलज्ञानं तस्य क्षपकस्य ज्ञानावरणीयमस्ति मोहनीयञ्च नास्ति, अक्षपकस्य तूभयमस्ति । मोहनीयसत्त्वे ज्ञानावरणस्यावश्यम्भावनियमात् । ज्ञानावरणेन सह वेदनीयवदधुर्नामगोत्राणामपि भाव्यम् । अन्तरायस्य तु दर्शनावरणीयव-

- परस्परं व्याप्यव्यापकभावो विज्ञेयः । दर्शनावरणीयेन समं शेषकर्मणां भावाभावविचारो ज्ञानावरणीयवदेव । वेदनीयेन सहाक्षीणमोहापेक्षया नियमेन मोहनीयमस्ति क्षीणमोहापेक्षया तु मोहनीयं नास्ति, यस्य तु मोहनीयमस्ति तस्य नियमेन वेदनीयमस्ति । एवं वेदनीयेन सहायुर्नामगोत्राणां परस्परं व्याप्यव्यापकभावो विज्ञेयः । अन्तरायस्तु
- 5 वेदनीयसत्त्वेऽकेवलित्वां नियमेनास्ति, केवलित्वान्तु नास्ति । अन्तरायसत्त्वे च वेदनीयं नियमेन वर्तते । यस्य मोहनीयमस्ति तस्य नियमेनायुरस्ति यस्यायुरस्ति तस्याक्षीणमोहस्य मोहनीयमस्ति क्षीणमोहस्य तु नास्ति । एवमेव यस्य मोहनीयं तस्य नामगोत्रान्तरायाणि नियमात्सन्ति, यस्य तु तानि सन्ति तस्याक्षीणमोहस्य मोहनीयमस्ति परस्परं नास्ति । यस्यायुरस्ति तस्य नियमेन नामगोत्रे यस्य नामगोत्रे तस्य नियमेनायुरस्ति । यस्य त्वायुस्तस्यान्तरायः
- 10 रायः केवल्यपेक्षया नास्ति, अकेवल्यपेक्षयात्वस्ति । नामगोत्रयोश्च परस्परं व्याप्यव्यापकभावनियमः, नामसत्त्वेऽन्तरायस्तु क्वचित् स्यात्स्वचित् स्यात् । अन्तरायसत्त्वे तु नामावयवमस्ति । एवं गोत्रान्तराययोरपि भाव्यमिति ॥

ज्ञानावरणीयादीनामवान्तरभेदा एव प्रकृतिबन्धस्योत्तरभेदा विज्ञातिद्युतशतरूपा इत्याह-

- एषामवान्तरभेदा विंशत्युत्तरशतात्मका बोध्याः । विवृताश्चैते पुण्य-
- 15 पापतत्त्वयोः । उदये च सम्यक्त्वमोहनीयमिश्रमोहनीयसहिता द्वाविंशत्युत्तरशतभेदा भवन्ति । सत्तायान्त्वष्टपञ्चाशदुत्तरशतभेदाः स्युः । विवृताश्चैते सर्वे कर्मग्रन्थे ॥

- एषामिति । ज्ञानावरणीयादिकर्मणामित्यर्थः । के ते भेदा इत्यत्राह विवृता इति, एते-भेदाः, उदये कियन्तो भेदा इत्यत्राहोदये चेति । अयं भावः, बन्धोदययोश्चिन्त्यमान-
 20 योर्बन्धननामानि सघातननामानि च स्वस्वज्ञरीरान्तर्गततया विवक्ष्यन्ते, न तु पृथक्त्वा, तथा वर्णचतुष्टयस्योत्तरभेदाः क्रमेण पञ्चद्विपञ्चाष्टसंख्याका बन्धोदययोर्न पृथक् विवक्षणीयाः परन्तु वर्णगन्धरसस्पर्शाश्चत्वार एव । बन्धे चिन्त्यमाने च सम्यक्त्वसम्यग्मिध्यात्वे न गृह्येते तयोर्बन्धाभावात् । तथा च बन्धचिन्तने बन्धनपञ्चकसंघातनपञ्चकवर्णादिषोडशकानि सत्तागतनाम्नस्त्रिनवतेरपनीयन्ते शेषास्सप्तषष्टिर्गृह्यन्ते, मोहनीयप्रकृतयश्च
 25 सम्यक्त्वसम्यग्मिध्यात्वहीनाष्वर्द्धिंशतिस्तत्सर्वप्रकृतिसंख्यायोगे बन्धे विंशत्युत्तरशतं प्रकृतयो भवन्ति । उदये च चिन्त्यमाने सम्यक्त्वमिश्रे अप्युदयमायात इति ते अपि परिगृह्येते, तस्मादुदये द्वाविंशतमित्यभिप्रायेणोक्तं सम्यक्त्वेत्यादि । सत्तायां कियन्त इत्यत्राह

सत्तायाम्बिवति । सत्तायान्तु चिन्त्यमानायां बन्धनपञ्चकसंघातनपञ्चकवर्णादिषोडशकञ्च
सयोज्य प्रकृतीनामष्टचत्वारिंशं शतं विज्ञेयम् । यदा तु पुनर्गोर्षिशिवशर्मप्रभृत्याचार्याणां
मतेनाष्टपञ्चाशदधिकं प्रकृतिशतं सत्तायामधिक्रियते तदा बन्धनानि पञ्चदश विवक्ष्यन्ते
ततोऽष्टचत्वारिंशदधिकस्य प्रकृतिशतस्योपरिवन्धनगततादृशप्रकृतयोऽधिकाः प्राप्यन्ते तदा
भवत्यष्टपञ्चाशदुत्तरं प्रकृतिशतमिति भावः । तदेतत्सर्वं कर्मग्रन्थादौ दर्शितमित्याह विवृता ४
इति, श्रीविजयदेवेन्द्रसूरिमहर्षिकृते, कर्मग्रन्थे—कर्मविपाकादिग्रन्थषट् इति भावः ॥

अथ ज्ञानावरणस्वरूपमाह—

आत्मनो विशेषबोधावरणकारणं कर्म ज्ञानावरणम् ॥

आत्मन इति । सामान्यविशेषात्मके वस्तुनि विशेषग्रहणात्मको यो बोधस्तज्ज्ञानं
तदावरणकारणं यत्कर्म तज्ज्ञानावरणमित्यर्थः । सामान्यविशेषात्मकवस्तुनिष्ठविशेषविषयक- 10
बोधावरणकारणत्वे सति कर्मत्वं लक्षणं, अत्र सामान्यविशेषात्मकेति विशेषणं वस्तुनरसा-
मान्यविशेषात्मकत्वमिति दर्शयितुं । तेन सामान्यरूपत्वमेव विशेषरूपत्वमेव वा वस्तुन-
स्वरूपमिति पक्षो निरस्तो दर्शनावरणवारणाय वस्तुनिष्ठविशेषविषयकेतिपदम् । अत्र
विशेषहेतवो ज्ञानस्य ज्ञानवतां ज्ञानसाधनानाञ्च प्रदोषो निह्नवो मात्सर्यमन्तराद्य आसादन-
मुपपातञ्च । मत्साविज्ञानपञ्चकं मोक्षं प्रति मूलसाधनमित्युक्तौ कस्यचिदनभिग्याहार्यो योऽ- 15
न्तर्दोर्जन्यपरिणामः स प्रदोषः । यत्किञ्चित् परनिमित्तमभिसन्धाय ज्ञानिनो ज्ञानस्य वाऽप-
छापो निह्नवः । दानयोग्याय दानार्हमपि भावितं ज्ञानं यस्मान्न दीयते तन्मात्सर्यम् । कालु-
ष्यादिना ज्ञानस्य न्यवच्छेदकरणमन्तराद्यः । मनसा वचसा कायेन वा ज्ञानस्य ज्ञानिनो
वाऽनादर आसादनम्, प्रशस्तज्ञानदूषणमुपपात इति । इत्यमेव च दर्शनविषया हेतवो
दर्शनपदप्रक्षेपेणैव एव भाव्याः ॥

20

अथ दर्शनावरणस्वरूपमाह—

आत्मनस्सामान्यबोधावरणसाधनं कर्म दर्शनावरणम् ॥

आत्मन इति । सामान्यविशेषात्मके वस्तुनि सामान्यग्रहणात्मको यो बोधो दर्शनं

१ ज्ञानदर्शनयोस्तद्वत्तदेतन्मात्रं ये किल विघ्ननिहर्षणुन्याऽऽप्तातनाघातमत्सरः, ते ज्ञानदर्शनावरण
कर्महेतव आश्रयाः ॥ इति ॥

तदावरणकारणं कर्मैतद्यैः । वस्तुनिष्ठसामान्यविषयकबोधावरणकारणत्वे सति कर्मत्वं लक्ष-
णम् ॥ ज्ञानदर्शनावरणयोरात्मस्वप्नशीलतानिद्रादरप्राणातिपाताद्योऽपि हेतवोऽवसेयाः ॥

वेदनीयं लक्षयति—

मुखदुःखानुभवप्रयोजकं कर्म वेदनीयम् ।

- 5 मुखेति । यद्यपि वेदनीयत्वमनुभवयोग्यत्वं तच्च सर्वकर्मणां तथापि पङ्कजादिशब्दवत्स्य
शब्दस्य रुदिविषयत्वात्सातासातरूपमेव कर्म वेदनीयमुच्यते शास्त्रव्यवहारात् । अत एव
आनुभवप्रयोजकमित्यनुक्त्वा मुखदुःखानुभवप्रयोजकमित्युक्तम् । तत्र दुःखशोकादापान्द-
नवधपरिदेवनानि स्वपरोमयस्थान्यसद्वैद्यस्य भूतव्रत्यनुकम्पादानसरागसंयमादियोगक्षान्ति-
शौचानि सद्वैद्यस्य हेतवः । विरोधिद्वयोपनिपातादभिलषितवियोगादनिष्टश्रवणान्निष्ठुर-
10 श्रवणादात्मनः पीडालक्षणः परिणामो दुःखम् । अनुग्राहकान्धवादिस्त्वन्धविच्छेदे
वैकल्यविशेषः शोकः । परीवाद्परिमवपदवचनविश्रवणनिमित्तापेक्षः कलुषान्तःकर-
णस्य तीव्रानुशयपरिणामस्तापः । परितापजन्याश्रुपातप्रचुरविलापाङ्गविकाराद्यभिव्यङ्ग्य-
माक्रन्दनम् । प्राणिप्राणवियोजनं वधः । सक्लेशप्रवर्णं स्वपरानुग्रहमिच्छावैषम्यमनुकम्पा-
प्रचुरं परिदेवनम् । यद्यपि शोकाद्यस्तर्षे दुःखजातीया एव तथापि यथा गौरित्युक्ते
15 अंनिर्जातविशेषे तत्प्रतिपादनाय खण्डमुण्डशुक्लाद्युपादानं क्रियते तथा दुःखमित्युक्ते विशेषा-
ज्ञानात्कतिपयविशेषप्रदर्शनेन तद्विवेकप्रतिपत्तये शोकादीनामुक्तिर्बोध्या । एतानि च दुःखा-
दीनि कदाचित् क्रोधाद्याविष्टेनात्मना स्वस्मिन् कषायवशात्कदाचित्परस्मिन् जनयति
कदाचिद्वाधमर्णसमभाये सत्युत्तमर्णस्य तन्निरोधपरस्य भुजिक्रियानिवृत्ताबुभयत्र भुक्ततानि
दुःखादीनि सम्भवन्ति । आयुर्नामगोत्रोदयवशाद्भवन्तीति भूतानि प्राणिनः, अर्हिसादिप्रवा-
20 मिसम्बद्धाः प्रतिनस्तेष्वनुग्रहार्थीकृतचेतसोऽनुकम्पनमनुकम्पा । परानुग्रहबुद्ध्याऽऽसीयवस्व-
तिसर्जनं दानम् । सक्लनकषायसहवर्त्तिनः पुरुषस्य प्राणिवधाद्युपरतिस्सरागसंयमः,
आदिना संयमासंयमाकामनिर्जराबालतपोयोगा ग्राह्याः । अनात्यन्तिकीविरतिस्संयमासं-
यमः । विषयनिवृत्तिश्चात्माभिप्रायेणाकुर्वतः पारतन्त्र्याद्भोगनिरोधोऽकामनिर्जरा । यथार्थ-
प्रतिपत्त्यभावादज्ञानिनस्तपो बालतपः । लोकाभिमतनिरवद्यक्रियानुष्ठानं योगः । मनो-
25 बाह्यावैर्धर्मप्राणिधानात्क्रोधनिवृत्तिः क्षान्तिः । लोभतृष्णादिभिरुपरमशौचमित्येवं कारणै-
स्तद्वैद्यं भवतीति ॥

१. दुःखशोकप्रधास्तापक्रन्दने परिदेवनम् । स्वान्धोमयस्या स्वरसद्वैद्यस्यासौ इहाभवः ॥ २. देवपू-
जुष्मास्तिपात्रदानदयाक्षमा । सरावर्णयसो देशसयसोऽकामनिर्जरा । शौचं बालतपयेति सद्वैद्यस्य स्युराश्रवा ॥

मोहनीयं कर्म स्वरूपयति—

रागद्वेषादिजनकं कर्म मोहनीयम् ॥

रागेति । मोहयति सदसद्विकलं करोत्यात्मानमिति मोहनीयम् । मोहाय—हेयोपादेय-
विवेकाभावाय चित्तव्याकुलतायै मिथ्यात्वकषायविषयामिच्छायाय वा योग्यं मोहनीयम् ।
अत एवात्मा रक्तो द्विष्टश्च भवतीत्याशयेन रागद्वेषादिजनकत्वे सति कर्मत्वं लक्षणमुक्तं, 5
यावदेव हि मोहनीयं तावद्वेषाः, तत्क्षये चावश्यम्भावी कर्मक्षयोऽतो रागद्वेषयोः प्रधानं
कारणमिवम् । आदिना कामगुणा ग्राह्याः, वेदस्य मोहनीयान्तःपतितत्वात् । केवलिनां
श्रुतस्य सप्तस्य धर्मस्य देवानाञ्चावर्णवादा दर्शनमोहनीयस्य हेतवः । केवलिनां विषयेऽवा-
स्तविकदोषोद्भावनं, असंख्यवाक्यप्रयोगो निन्दाप्रकटनमित्यादयः केवल्यवर्णवादाः । तीर्थक-
रोपदिष्टयथास्थितज्ञेयानुसारिणि साङ्गोपाङ्गे श्रुतेऽविदग्धप्राकृतभाषाप्रचुरमिदं व्रतकायप्राय- 10
क्षिप्तप्रमादोपदेशपुनरुक्तताबहुलं कुत्सितापवादप्रायमित्यादिमाषणं श्रुतावर्णवादः । चतु-
र्विधे संघे संयतादिविषये सचित्ताग्न्यवहारपरायणाः परिपेक्षववाक्ष्योपाचाचारा जन्मा-
न्तरकृतकर्मोदयजन्यकेशोल्लुञ्चनापापनादिदुःखानुभविनः कलहकारिणोऽसहिष्णवः प्राग-
वस्यमाना भूयोऽपि दुःखिता एव भविष्यन्तीत्येवंरूपा अवर्णवादाः, एवमेव आशक्यप्रभृति-
संघादिषु भाव्यम् । क्रोधादिकषायोदयादात्मनःशञ्ज्वादिविषयेषु गार्ह्योदयस्तीव्रपरिणामा- 15
श्चारित्रमोहनीयस्य हेतवो भाव्याः ॥

अयायुस्वरूपमाह—

गतिबन्तुष्टयस्थितिप्रयोजकं कर्म आयुः ॥

१. नीतरागे श्रुते सघे यैः सर्वद्वारेषु च । अवर्णवादिता तीव्रमिथ्यात्वपरिणामिता । सर्वजसिद्धदे-
वापह्नो धार्मिकदूषणम् । उन्मार्गदर्शनानर्थाऽऽग्रहोऽसंयतपूजकम् । असमीक्षितकारित्वं युवादिष्ववमानना ।
इत्यादयो दृष्टिगोदस्याश्रवा परिकीर्तिता ॥ २. कषायोदयतस्तीव्र. परिणामो य आत्मकः । चारित्रमोहनी-
यस्य स आश्रव उदीरित ॥ उत्प्रासनं सर्वदर्शोपहासोदासशीलता, बहुप्रलयो दैन्योक्तिर्हास्यस्मासी स्फुरा-
श्रवा, देवादिदर्शनोत्पन्न चित्रे रमणखेलने । परनितावर्णना चेत्याश्रवा कीर्तिता रते ॥ असंसायापशीलत्वं
परेषा रतिनाशनम् । अकुण्ठप्रोत्सहन चारतेराश्रवा अमी ॥ परत्रोकाविष्करणं स्वमोकोत्पादशोचने । रोद-
नादिप्रसक्तिष्व शोकस्यैव स्फुराश्रवा ॥ स्वयं भयपरीणाम. परेणमथ मापनम् । ज्ञानं विदयत्वं च भयं प्रत्याश्रवा
अमी ॥ चतुर्वैणस्य सप्तस्य परिवदज्जुगुप्सवे । सदाचारज्जुगुप्सा च जुगुप्साया स्फुराश्रवा. ॥ ईर्ष्या
विषादगार्ह्यं च भूषावादोऽदिविक्रता । परदाररतामात्रां ज्ञोविदस्याश्रवा इमे ॥ स्वदारमात्रसंतोषोऽनीर्ष्या
मन्दकषायता । अवकाचारशीलत्वं पुत्रेदस्याश्रवा इति ॥ क्षीणमानह्वयेषोभा. कषयास्तीव्रकामता । पाक्षंति-
क्षीव्रतसंगः संवेदाश्रवा अमी ॥ साधूना गर्हणा धर्मोन्मुखता विप्रकारिता । मधुर्भासविरतानामविरत्य-
मिवर्णनम् ॥ विरताविरताना चान्तरायकरणं सुदृढं । अचारित्रगुणसंगान तथा चारित्रदूषणम् ॥ कषा-
यनोकषायणामन्यस्यानामुदीरणम् । चारित्रमोहनीयस्य सामान्येनाश्रवा अमी ॥

- गतिचतुष्टयेति । देवतिर्यङ्मनुजनरकरूपगतिचतुष्टयेत्यर्थः । स्वस्वकृतकर्मभिः प्राप्त-
नारकादिगतितो निर्गन्तुमिच्छतोऽपि जन्तोः प्रतिबन्धकतया यदा गच्छति न तु निष्क-
मणायावकाशं ददाति स्थितिपर्यन्तञ्च तत्रैव तं स्थापयति उदायुःकर्मैत्यर्थः । गतिचतुष्टयसि-
तिप्रयोजकत्वे सति कर्मत्वं लक्षणम् । प्रभूतप्राणिप्राणव्यपरोपणमनवरतखण्डनीपेषणी-
- 5 बुल्ल्युदङ्कुम्भप्रमार्जनीव्यापारो बाह्याभ्यन्तरवस्तुषु समत्वं कृणपाहाराभ्यवहारित्वं कपा-
योदयात्तीव्रपरिणामो मिध्यादर्शनक्रिष्टाचारत्वमुत्कृष्टमानत्वं शैलभेदसदृशरोषस्तीव्रलोभा-
नुरागपरपरितापप्रणिधानवधवन्धनामिनिवेशानृतवचनप्रस्वादानाविरतमैश्वर्योपसेवास्थिरवैराव-
शैन्द्रियविरनुग्रहस्वभावकृष्णलेश्यापरिणामरौद्रध्यानादयो नरकायुषो हेतवः । मनोवा-
क्कायशठत्वमिध्यास्वावष्टम्भाधर्मदेशनाकूटकर्मनीलकापोतलेश्यापरिणामार्चध्यानाद्यस्तिर्यगा-
- 10 युषो हेतवः । अल्पात्मपरिग्रहस्वभावमार्दवात्त्वमिध्यादर्शनालङ्घितातिविनीतता बालु-
काराजिसदृशरोषस्वागताद्यभिलाषलोकयात्राऽनुग्रहौदासीन्यगुरुदेवतातिथिपूजासंविभागक्षी-
ताकापोतलेश्यापरिणामधर्मध्यानादयो मनुष्यायुषो हेतवः । सरागसंयमो देशविरतिरक्रान्-
तिर्जराबालतपःकल्याणमित्रसम्पर्कधर्मश्रवणतपोभावनापात्रदानतपनलेश्यापरिणामाव्यक्तसा-
मायिकाविराधितसम्यग्दर्शनादयो दैवायुषो हेतव इति ॥

15 सम्प्रति नामकर्माऽऽचष्टे—

नरकगत्यादिनानापर्यायप्रयोजकं कर्म नामकर्म ॥

नरकेति । यद्धि जीवं नारकोऽयं तिर्यग्योनिकोऽयं मनुजोऽयं देवोऽयं एकेन्द्रि-
योऽयं द्वीन्द्रियोऽयं त्रीन्द्रियोऽयं चतुरिन्द्रियोऽयं औदारिकोऽयं वैक्रियोऽयं हस्तवानर्थं पादवा-
नबभित्यादिव्यपदेशैरनेकधा नामयति—करोति तन्नामकर्मैत्यर्थः । कायवाङ्मनःकौटिल्यं

१. पंचेन्द्रियप्रणिवधो बह्वारंमपरिग्रहौ । निरनुग्रहता आसमोजनं स्थिरवैरता ॥ रौद्रध्यानं क्रिया-
त्वनन्तानुबन्धकमायता । कृष्णनीलकपोताश्च लेख्या अनृतमाधणम् ॥ परध्यामपहरणं मुहुर्मैश्वर्येवतम् ।
अवशेन्द्रियता वेति नरकायुष आश्रवा ॥ उन्मार्गदेशना मार्गप्रणाशो गुरुचित्ता । आर्तध्यानं सश-
त्यत्वं सारारंमपरिग्रहौ ॥ शीलव्रते सातिचारो नीलकापोतलेख्यता । अप्रत्याख्यानकपायस्तिर्यगायुष
आश्रवाः ॥ अरूपो परिग्रहार्थो सहये मर्दवार्जये । कापोतपीतलेख्यत्वं धर्मध्यानानुरागिता । प्रसास्यान-
कपायत्वं परिणामथ मध्यम । सविभागविधायित्वं देवतागुरुपूजनम् ॥ पूर्वालापप्रियालापौ ज्ञानप्रदान-
पनीयता । लोकमात्राद्यु माध्यमं मानुषायुष आश्रवा ॥ सरागमयमो देशसंयमोऽकामनिर्जराकल्याणमित्र-
संपर्को धर्मश्रवणशीलता ॥ पात्रे दानं तप श्रद्धा रत्नत्रयाविराधना । श्रुतुकाले परीणामो लेख्यो
पदपीतयो ॥ बालं तपोऽमितोमादि साधनोद्धवनानिव । अभ्यक्तसामायिकताल देवस्यायुष आश्रवाः ॥

विसंवादो मिथ्यादर्शनं मायाप्रयोगो पिञ्जुत्ताऽस्तिरचिततादयश्चाशुभस्य हेतवः । कायवा-
च्छनोऽशुभत्वमविप्रलम्भो धार्मिकदर्शनसम्भ्रमस्संसारभीरुता प्रमादवर्जनं सद्भावार्पणं सम्य-
क्त्वमार्जवादयश्च शुभस्य हेतव इति ॥

अथ गोत्रमाख्याति—

उच्चनीचजातिव्यवहारहेतुः कर्म गोत्रम् ॥

5

उच्येति । गूयते सशब्दत उच्चावचैश्वर्यैर्यत् तद्वोत्रं, उच्चनीचकुलोत्पत्तिलक्षणपर्यायविशे-
षवेद्यं कर्म, पूज्योऽयमपूज्योऽयमित्यादिव्यपदेशरूपां गां प्रायतेऽर्थाविसंवादेन पालयति यत्तद्
गोत्रम् । तथाचोच्चनीचान्यतरविषयकव्यवहारासाधारणकारणत्वे सति कर्मत्वं लक्षणम् ।
उभयगोत्रसङ्गहायान्यनरेति । तिर्यग्गत्यादावतिन्यासिवाणयासाधारणेति । तत्र परनिष्ठय-
थार्थाथथार्थान्यतरदोषोद्भावेच्छा, स्वनिष्ठयथार्थाथथार्थान्यतरगुणोद्भावनाभिप्रायः, सद्स- 10
द्गुणच्छादनोद्भावे जातिकुलरूपबलभुताङ्गैश्वर्यतपोमद्वरावज्ञानोत्थासनकुत्सनाद्यो नीचै-
र्गोत्रस्य कारणानि । आत्मनिन्दापरप्रशंसे गुणोत्कृष्टेषु विनयेन वृत्तिर्विज्ञानादिभिरुत्कृष्ट-
स्यापि सतस्तत्कृतमद्विरहो जातिकुलरूपबलवीर्यज्ञानैश्वर्यतपोविशेषपवतोऽपि स्वोत्कर्षप्रणि-
धानं परावज्ञानोद्भूतनिन्दास्त्वोपहासपरपरिवादनिवृत्तिरित्यादय उच्चैर्गोत्रस्य हेतवः ॥

अयाष्टमन्तरायकर्म लक्षयति—

15

आत्मनो वीर्यादिप्रतिबन्धकं कर्मान्तरायकर्म ॥

आत्मन इति । वातुप्रतिगृहीत्रोरन्तर्मध्ये एत्योदयद्वीर्यं प्रत्युत्पन्नं वस्तु यदुपहन्यते
आगामिनो वा लब्धव्यस्य मार्गं उपहन्यते च तदन्तरायं कर्मैत्यर्थः । आदिना भोगोपभोग-
दानछाभा गृह्यन्ते । वीर्यादीनां विभ्रकरणं ज्ञानप्रतिषेधसत्कारोपघाताद्योऽस्य हेतवः ।
अत्र प्रदोषाद्यो विशेषहेतवो ज्ञानावरणादीनां प्रदोषबन्ध एव हेतव इति न नियमः, एभि- 20

१. मनोवाक्कायकत्व परंपा मिप्रतारणम् । मायाप्रयोगोमिथ्यान् वैतुन्यं चलित्वा ॥ सुवर्णादि
प्रतिच्छन्दकरणं कूटसंज्ञिता । वर्णगन्धरसस्पर्शान्ययोगोपादानि च । अक्षोपाद्गच्छावनानि यंत्रपंजरकर्म च ।
कूटमानुषाकार्मानिन्दाऽस्यप्रशसनम् ॥ हिसावृत्तस्तेवात्राद्यमहारम्भपरिग्रहा ॥ परपाप-न्वचचर्चशुचिविपादि
नामद ॥ मौख्यमिहोशौ सोममयोपघाता कर्मणक्रिया । परकीदृहलोत्पादः परहास्यविडम्बने ॥ वैदेश-
दीनामर्ककारदानं दावाभिदीपनम् । देवादिआवाङ्मन्यादिचौर्मतीत्रकपयता ॥ वैत्यप्रतिधरारामप्रतिमाना विना-
शनम् । अज्ञारादिमिहा वैत्यशुभस्य नाम्न आधव । एतएवान्तरावरुपास्तथा मंसारमीरुता । प्रमादहानं
सद्भावार्पणं सान्त्वयद्योऽपि च ॥ दर्शने धार्मिकाणां संभ्रमं स्वागतक्रिया । परोपकारसारस्वयाधवा शुभनामनि ॥
२. परस्म निन्द्यावज्ञोपहासास्तदगुणलोपवम् । सद्मदोषकथनमात्मनस्तु प्रशसनम् ॥ मदघदगुणशंस च
स्वदोषाच्छादनं तथा । जात्यादिभिर्मदयेति नीचैर्गोत्राधवा अमी ॥ नीचैर्गोत्राधवविपर्ययो विपतयर्वता ।
वाक्कायचित्तैर्विनय उच्चैर्गोत्राधवा अमी ॥

ज्ञानावरणे बध्यमाने युगपदितरेषामपि कर्मणां बन्धात्तथापि अनुभागविशेषे नियमेन हेतु-
तया विशिष्य हेतवो दर्शिताः ॥

अथ मूलकारो मूलप्रकृतीनां स्थितिमाह—

ज्ञानदर्शनावरणवेदनीयान्तरायाणां त्रिंशत्सागरोपमकोटीकोटि-
5 कालं यावत्, मोहनीयस्य सप्ततिसागरोपमकोटीकोटिकालं यावत्, विंश-
तिसागरोपमकोटीकोटिकालं यावन्नामगोत्रयोः, आयुषश्च त्रयस्त्रिंशत्सा-
गरोपमकालं यावत्परास्थितिर्बोध्या । एवमेव वेदनीयस्य द्वादशमुहूर्ता,
नामगोत्रयोरष्टमुहूर्ता, शेषाणाञ्चान्तर्मुहूर्तमपरा स्थितिरिति ॥

॥ इतिबन्धतत्त्वम् ॥

ज्ञानेति । त्रिंशदिति । उत्कृष्टसङ्केशे स्थितस्य मिथ्यादृष्टेरियं परास्थितिः ।
10 सप्ततिसागरोपमेति । मिथ्यात्वापेक्षयेयम् । सम्यक्मिथ्यात्वस्योत्कर्षतोऽप्यन्तर्मुहूर्तमान-
त्वात्, कषायस्य चत्वारिंशत्सागरोपमकोटिकोटिप्रमाणत्वात् । नोकषायाणाञ्च विंशति-
सागरोपमकोटीकोटिप्रमाणत्वात् । विंशतीति । नरकतिर्यग्गत्येकेन्द्रियाविज्ञात्यपेक्षयेयम् ।
नीचैर्गोत्रापेक्षया च गोत्रस्य तावती स्थितिः । त्रयस्त्रिंशदिति । देवनरकायुषोऽपेक्ष-
येयम् । तत्र ज्ञानावरणाद्विचतुर्णामबाधकालश्च त्रीणि वर्षसहस्राणि, एतद्वीना कर्म-
15 स्थितिरनुभवयोग्या—कर्मदलिकनिषेकः, ज्ञानावरणीयादिकं हि कर्म उत्कृष्टस्थितिकं धर्मं
सद्वन्धसमयादारभ्य त्रीणि वर्षसहस्राणि यावन्न किञ्चिदपि जीवस्य बाधां स्वोदयत उत्पा-
दयति, तावत्कालमध्ये दलिकनिषेकस्याभावात् तत ऊर्ध्वं हि दलिकनिषेकः, निषेको नाम
कर्मपुद्गलानामनुभागरचना, स निषेकः प्रथमस्थितौ प्रभूतो द्वितीयस्थितौ विशेषहीन इत्येवं
क्रमेण यावच्चरमसमयं रचना । द्वादशमुहूर्ता इति, सातवेदनीयस्य सकषायस्येदं, इतरस्य
20 तु प्रथमसमये बन्धो द्वितीयसमये वेदनं तृतीयसमये त्वकर्मोन्मूलनमिति, अष्टमुहूर्ता इति,
यशःकीर्त्युच्चैर्गोत्रापेक्षयेदम् । शेषाणामिति ज्ञानावरणदर्शनावरणमोहनीयायुरन्तरायाणां
मिलनैः । पञ्चानां ज्ञानावरणानां चक्षुर्दर्शनावरणादीनां चतुर्णां दर्शनावरणानां उदयापेक्षया
सम्यक्त्वसम्यक्मिथ्यात्वस्योत्सन्नवलनलोभस्य पञ्चानामन्तरायप्रकृतीनां तिर्यगायुषश्चापेक्षयेयं
स्थितिरिति । इतरासान्तु प्रकृतीनां जघन्योत्कृष्टस्थितयस्तत्तत्प्रकृतितिरूपण एवोक्ता इति
25 दिक्षु । अथ बन्धतत्त्वं निगमयतीतीति ॥

इति तपोगच्छन्तभोगिध्वीमद्विजयानन्दसूरीश्वरपद्मलङ्कारश्रीमद्विजयकमलसूरीश्वर
चरणनलिनविन्यस्तभक्तिभरेण तत्पद्मधरेण लब्धिसूरिणा विनिर्मितस्य तत्त्व-
न्यायविभाकरस्य स्वोपज्ञायां न्यायप्रकाशव्याख्यायां बन्धनिरूपणनामा

॥ नवमः किरणः समाप्तः ॥

अथ दशमः किरणः ॥

तदेवं बन्धविगमोपायभूतसंवरनिर्जरानिरूपणोत्तरकालं बन्धं प्ररूप्य तत्प्रतिद्विद्धभूत-
मवसरप्राप्तमोक्षतत्त्वं निरूपयति—

कृत्स्नकर्मविमुक्त्याऽऽत्मनः स्वात्मन्यवस्थानं मोक्षः ॥

कृत्स्नेति । कृत्स्नं निखिलं यत्कर्म मूलोत्तरप्रकृतिभेदमिदं तस्य वा विमुक्तिर्यात्म- 5
प्रदेशेऽथोऽन्यन्तमपगमस्तथाऽऽत्मनो यत्स्वात्मन्यवस्थानं स्वस्वभावेन वर्तनं स मोक्ष
इत्यर्थः । विमुक्तिपदेन कृत्स्नस्य कर्मपुद्गलस्य कर्मत्वेन रूपेण क्षयोऽत्र विवक्षितो न
द्रव्यत्वेन, तन्मुखेन तस्य नित्यत्वात्, कर्मत्वेनैव तस्य नाशात्, कर्मयोग्यपुद्गलेष्वात्मना
परिगृहीतेष्वेव कर्मत्वपर्यायोत्पादेन तस्माद्व्यन्तमपगतेषु तेषु तत्पर्यायनाशेन तद्रूपेण तेषामपि
नाशात् । ननु पौद्गलिककर्मप्रकृतीनामेव किं निरासो मोक्षः, उतौपशमिकक्षाद्योपशमिकौद- 10
यिकक्षाधिकपारिणामिकानां भावानामपीत्याशंकायामाहाऽऽत्मन इति, तथा च स्वस्य
यत्स्वरूपं तस्मिन्नवस्थानं वर्तनमित्यर्थः, तेन केवलसम्यक्त्वज्ञानदर्शनानि जीवस्य स्वरूपं
तद्रूपेणाऽऽत्मनोऽवस्थानं मोक्षः, एते च भावाः क्षाधिकाः, औपशमिकक्षाद्योपशमिकौदयि-
कानान्तु सर्वथा अभाव एवेति सूचितम्, कथमेषामभाव इत्यत्राह विमुक्त्येति, कर्मत्वेन
पुद्गलसत्त्वे ह्युपशमादयः सम्भवन्ति, तस्यैव विमुक्त्या तदाचाराणां तेषां सम्भव एव 15
नास्ति, यस्तु न तदाधारः क्षाधिकादिर्भावस्तोऽस्त्येव त्रिविधदर्शनमोहनीयादीनामात्यन्ति-
कक्षयेणैव केवलसम्यक्त्वादीनां भावादिति भावः । एतेन सर्वथाऽऽर्माभावो मोक्ष
इति निरस्तं मोक्षाधारपदार्थस्याऽऽवश्यकत्वात् । न च केवलसम्यक्त्वज्ञानदर्शनानामेव यदि
सत्त्वं तर्ह्यनन्तवीर्यसुखादीनामपि निवृत्तिप्रसङ्ग इति वाक्यम् । तद्विनाभावित्वेन तेषा-
मत्रैवाऽन्तर्गतत्वात्, अनन्तसामर्थ्याभावे हि नानन्तावबोधस्संभवति, सुखमपि च न 20
ज्ञानातिरिक्तं किञ्चिदपि तु ज्ञानविशेषरूपमेव, एवं सिद्धत्वास्तित्वादिसमावा अपि तद-
विनाभाविन एव, अन्यत्वेनतु केवलसम्यक्त्वादिनिष्पत्तिविनाशित्वेन तदुत्पत्तौ नास्त्येवेति
भावः । नन्वात्माभाव एव मोक्षः, तथा हि संसारो नारकतिर्यङ्मनुष्यदेवत्वमेव, नान्यः,
नारकादिपर्यायमिन्नञ्च न कोऽपि जीवः, कदाचिदपि तद्विज्ञत्वेन जीवस्यानुपलब्धेः, ततो
नारकादिभावनानाशे जीवस्य स्वस्वरूपनाशसर्वथा जीवामाव एव प्राप्त इति चेन्न, पर्याय- 25
मात्रनाशे पर्यायिणस्सर्वथा नाशस्यानिष्टत्वात्, नहि कनककुण्डलादिपर्यायनाशे स्वर्णस्य

१. धर्मिण्यात्मानं विना सद्वृत्तवमोक्षादीनां विचारायोम्यत्वात्, नहि बन्धासुतस्याभावे तजिष्ठ-
श्रुतपक्षरूपत्वादीन् कश्चिदारभते चिन्तयितुमिति भावः ॥

- नाशः कस्यापीष्टः । न च संसारः कर्मकृतः, तत्त्वज्ञानाशे संसारो नश्यति तथा तन्नाशे च जीवस्यापि नाश एवेति वाच्यम्, कारणव्यापकयोरेव कार्यव्याप्यनिवर्तकत्वात् संसारश्च कर्मकार्यमतस्तन्नाशे तन्नाशो युक्तः, जीवस्तु तु न कर्मकृतः, अनादिकालप्रवृत्तत्वात् अतः कर्मनाशे न तस्य नाशः । विकारानुपलम्भाच्च न सर्वथा विनाशधर्मा, दृश्यन्ते हि सुदूरा-
- 5 दिना भवस्तस्य घटस्य कपाललक्षणा विनाशधर्माः, न तथा जीवस्यातो नित्यत्वं तद्वैतत्वाच्च मोक्षस्यापि नित्यत्वम् ॥ ननु स्वात्मन्यवस्थानमित्यनेन ज्ञानादिमत्त्वं मुक्त्योक्तं तत्र सङ्गच्छते ज्ञानकारणाभावात्, ज्ञाने हि शरीरेन्द्रियादिकं कारणं मुक्तस्य तदभावाच्च ज्ञानं भवितुमर्हतीति चेन्न व्याख्यसिद्धेः, न हि शरीरेन्द्रियादीनि ज्ञानस्य कारणं व्यापकं वा, येन तन्निवृत्तौ तस्यापि निवृत्तिः स्यात्, ज्ञानस्यात्मस्वभावत्वेन शरीरादिनिवृत्तावपि न तन्निवृत्तिः, तस्मादस्ति
- 10 मुक्तो जीवस्स च ज्ञानरहित इति विकृतं वचनमेव । स्वात्मनि देहे प्रत्यक्षानुभावादेव जीवस्य ज्ञानस्वरूपत्वसिद्धेः, इन्द्रियव्यापारोपरमेऽपि तद्व्यापारोपलब्धार्थानुस्मरणादिन्द्रियसत्त्वेऽपि बान्यमनस्कतायामनुपलम्भात् । अदृष्टाश्रुतानामप्यर्थानां तथाविधक्षयोपशमपाटवाद्वाक्यानाद्यवस्थायां कदाचित्सफुरणाच्च तस्मात्सर्वदा प्रकाशमय एव जीवः, परं संसार्यवस्थायां लब्धस्थः किञ्चिन्मात्रमवभासयति क्षीणाक्षीणावरणच्छिद्रैश्चावभासनात्, सच्छिद्रकुण्डल्याद्यन्त-
- 15 रितप्रदीपवत् । मुक्तावस्थायाञ्च सर्वावरणक्षयात्सर्वमर्थं प्रकाशयति, विगतकुण्डल्याद्यवरणप्रदीपवत्, न तु जीवस्य तदानीं प्रकाशभावः, इति सिद्धं तदानीं ज्ञानस्वरूपत्वम् । एवं सुखादिस्वरूपत्वमपि भाव्यम् ॥ अत्र कृत्स्नकर्मविमुक्त्याऽऽत्मनस्त्वात्मन्यवस्थानमित्यनेन सङ्गहनयेन मुक्तिरुक्ता, तेन ह्यावरणोच्छिन्त्या व्यङ्ग्यं सुखं मुक्तिरिष्यते, संसारदशायां जीवस्वभावस्य सेन्द्रियदेहाद्यपेक्षाकारणस्वरूपावरणेनाच्छाद्यमानत्वात् प्रदीपस्यापवरकावस्थितपदार्थप्रका-
- 20 शकत्वस्वभावस्येव तदावारकवृहच्छरावादिना । तदपगमे तु प्रदीपस्येव जीवस्यापि विगिह्यप्रकाशस्वभावोऽयत्नसिद्ध एवेति । न च शरीराद्यभावे ज्ञानसुखादीनामभावप्रसङ्ग इति वाच्यमप्रयोजकत्वात्, अन्यथा शरावाद्यभावे प्रदीपादेरभावप्रसङ्गस्य्यात्, न च शरावादेः प्रदीपाद्य-

१. आत्मा हि सामान्यतो निखिललोकाद्येकवर्तिपदार्थना सम्बद्ध परिच्छेदविपुण, पर च कर्मपटोक्ततज्ज्ञानत्वादसम्बन्धादीनां विषयेषु संख्याऽज्ञानविपर्यया व्यतीतादिविप्रकृष्टादिपदार्थैकसम्बन्धव्यतीतिशक्तिविमर्शति, नि शेषतया ज्ञानावरणादिकर्ममलप्रपगमे च प्रतिबन्धकभावेन निखिलपदार्थज्ञानतन्मावतायां न कोऽपि विरोध इति भावः ॥ २. एवं सुखस्वरूपोऽप्यात्मा, यथा संपारिण सुदण्डे खे परस्तराजुपवते न तथा मुक्त्यात्मनः, दुःखमूलस्य शरीरस्याभावात्, आत्मस्वरूपत्वाच्च सुखस्य । न चेदं सुखं दुःखाभावरूपम्, मुख्ये बाधकाभावात् रोगान्मुष्णोद्भूतं सुखी जात इत्यादौ सुखीति पदस्य पौनस्त्यापत्ते ईदृशानन्दस्यात्मतत्त्वस्य मोक्षस्य पुनानुपादेयत्वासंभवात् सात्त्विकसुखस्य दुःखरूपत्वादेवात्यन्तिकमुपविशेषलिङ्गस्यैव सुसुखाणां प्रवृत्तयेत्यभिप्रायेणाह—एवं सुखादिस्वरूपत्वमपि भाव्यमिति ॥

जनकत्वाद् दोष इति वाच्यम्, तथाभूतप्रदीपपरिणत्यजनकत्वे शरावादेस्तद्वानवारकत्वप्रस-
ङ्गात् । व्यवहारनयेन तु स्वीकृतपुंस्त्रीशरीरस्यात्मनस्सम्यग्ज्ञानक्रियाभ्यां साध्यः कर्मणां क्षयो
मुक्तिरिष्यते, अन्यथ्यव्यतिरेकाभ्यां तयोस्तं प्रति कारणत्वात्, न च कर्मक्षयस्य मुक्तिर्वेऽ-
पुमर्थत्वं स्यादिति वाच्यम्, मुक्तेस्साक्षात् दुःखहेतुनाशोपायेच्छाविषयत्वेन परमपुरुषार्थ-
त्वाविरोधात् । दुःखे हि द्वेये तद्वेतुन् नियमेन द्वेष्टि ततस्तत्राशहेतुषु ज्ञानादिषु प्रवर्तते, 8
ततो नाशोपायेच्छा जायत इति । न च सम्यग्ज्ञानक्रियाभ्यामित्युक्तं तत्र युक्तं सम्यग्दर्शन-
स्यापि हेतुत्वादिति वाच्यम् द्वयोरप्यनयोर्ज्ञानदर्शनयोस्सहचारित्वात् । ननु स्वीकृतपुंस्त्री-
शरीरस्यात्मन इत्युक्तं तत्र स्वीकृतपुंशरीरस्य तु सम्यग्ज्ञानक्रियासम्भवाद्युक्तं मोक्षाधि-
कारित्वं क्षीणान्तु न तथा, तासां ज्ञानदर्शनयोस्संभवेऽपि चारित्रासंभवात्, वक्ष्यपरिमोगस्या-
वश्यकत्वात्, अन्यथा विवृताङ्गचस्ताः पुरुषाणामभिभवनीया लोके गर्हणीयाश्च भवेयुः, 10
वक्ष्यपरिमोगे च परिग्रहवत्त्वेन संयमाभाव एव स्यादिति चेन्न, वक्ष्यसंसर्गमात्रस्य परिग्रह-
त्वासंभवात्, सूक्ष्माविशिष्टस्यैव तादृशस्य परिग्रहत्वात्, अन्यथा भरतचक्रवर्त्तिनो निष्परि-
ग्रहत्ववर्णनं केवलतोयाद्व्यासंगतं स्यात्, जिनकल्पप्रतिपन्नस्य कस्यचित् साधोस्तुषारकणा-
नुपके जीते पतति सति केनाप्यविषयमद्य जीतमिति विचिन्त्य तस्य शिरसि बले प्रक्षिप्ते
परिग्रहत्वापातप्रसङ्गात्, तासामपि सम्यग्दर्शनादिप्रकर्षसम्भवाच्चेति दिक् । स च 15
सम्यग्ज्ञानक्रियाभ्यां भवति, क्रियारहितस्य ज्ञानस्य तद्वहितायाः क्रियाया बाऽसमर्थत्वात्,
न च प्रत्येकं कारणताविरहे कथं समुदाये कारणत्वमिति वाच्यम्, प्रत्येकं देशोपकारित्वात्
समुदायस्य च सम्पूर्णोपकारित्वादिति दिक् ॥

ननु धर्माधर्मयोर्मुक्तौ तावदात्यन्तिकी निवृत्तिर्युक्ता, अन्यथा तदनुपपत्तेः, तन्निवृत्तौ च
तत्फलभूतानां बुद्ध्यादीनामपि निवृत्तिरावश्यकी निमित्तापाये नैमित्तिकस्याप्यप्यात्, 20
मुक्तस्यात्मनोऽन्तःकरणसंयोगाभावेन न तत्कार्यस्य बुद्ध्यादेरुत्पत्तिः, तथाचाशेषविशेषगुण-
निवृत्तिर्युक्तौ सिद्ध्यत्येवेति चेन्नेष्टापत्तेः, को हि निवारयति मुक्तावदष्टहेतुकानां आत्मान्तः-

१. ननु ज्ञानमेव प्रधानं मोक्षकारणं न क्रिया, तस्या अपि ज्ञानकार्यत्वात्, ज्ञानं हि मोक्षं प्रति कारणं,
तदुपान्तरुपाधिना सर्वसंयमक्रियादीनामपि, तस्मात्तदेव मोक्षं प्रति प्रधानं कारणमिति चेन्न ज्ञानस्य
परम्पर्योपकारकत्वे क्रियाया एवानन्तर्येण प्रधानकारणत्वापत्तेः, अव्यवधानेन ननुपकारकं तस्यैव प्रधान
कारणत्वात्, युगपत्कार्योत्पत्तौ द्वयोरप्यनुकूलत्वे द्वयोरपि प्राधान्यस्यौचित्यात्, अपान्तराले भवन्त्या अपि
क्रियाया मोक्षमाधनत्वे केवलादपि ज्ञानमोक्षापत्तेः, अकारणस्थानपेक्षणीयत्वात् । द्वयोरपि सहचारित्वे च
कथमेकं ज्ञानं कारणं भवेन्न क्रिया, न च कियैव कारणं भवतु न ज्ञानमिति वाच्यम्, तथासत्युन्मत्तादिक्रिया-
तोऽपि मोक्षापत्तेः, तस्माज्ज्ञानक्रियोभयात् मुक्तिरिति भावः ॥

- करणसंयोगज्ञानाश्च बुद्ध्यादीनां निवृत्तिम्, किन्तु कर्मक्षयहेतुकानां प्रश्नसुखानन्तज्ञानादीनां निवृत्तिमेव निवारयामः, तथा च मुक्तौ कथञ्चिद् बुद्ध्यादिविशेषगुणानां निवृत्तिः कथञ्चिद् निवृत्तिर्व्यवतिष्ठते । न च ज्ञानत्वावच्छिन्न एवावष्टान्तःकरणविहेतुत्वान्मुक्तौ तदन्य-
ज्ञानाद्यनुपपत्तिरिति वक्तुं युक्तम्, परैरीश्वरज्ञानादिव्यावृत्तये जन्यत्वस्य कार्यतावच्छेदककोटौ
- 5 दानात्, तस्य च ध्वंसप्रतियोगिरूपत्वेन । ध्वंसाप्रतियोगिज्ञानादीनां मुक्तावनुपपत्त्य भावात् । न च जन्यत्वेन ज्ञानादीनां मुक्तावपि ध्वंस आवश्यक इति वाच्यम् । जन्यत्वेन ध्वंसहेतुत्वे मानाभावात्, प्रतियोगिनो विशिष्य हेतुत्वेऽपि मुक्तज्ञानादीनां ध्वंसाहेतुत्वकल्पन एव लाघवात् । न चोपयोगस्य संसारदशायामन्तर्मुहूर्त्तादिकालनाशत्वदर्शनान्मुक्तावपि कालाभाप्रसङ्ग इति वाच्यम् । केवलज्ञानादीनां कालानाशत्वादुपयोगस्य क्षणिकत्वेऽपि
- 10 प्रवाहस्तदानन्त्यस्य च सिद्धान्तसिद्धत्वात् । वस्तुतस्तु अदृष्टान्तःकरणसंयोगकर्मक्षयादयो न ज्ञानोत्पत्तौ निमित्तभूताः । अपि तु आविर्भावतिरोभावावेति पूर्वमेवोक्तम् । न चात्मनो बुद्ध्यादिगुणाः कदाचिदुच्छिद्यन्ते, सन्तानरूपेण जायमानत्वात् प्रदीपवत्, असीमां जन्मनो निरन्तरं सर्वांनुभवसिद्धत्वाभासिद्धिः, साध्यविपर्ययेण व्याप्तेरसिद्धयान्न विरुद्धः, विपक्षे गगनादौ हेतोरसत्त्वेन च नानैकान्तिक इति वाच्यम् । विकल्पासहत्वात्, सन्तानपदेन पितृ-
- 15 पुत्रपौत्राधिक्रमेण पुरुषसम्प्रदायो गोत्राद्यपरनामा सन्तानो विवक्षितः, उत उपादानोपादेय-भावेनोत्तरोत्तरकार्यपरम्परोत्पादः, अथवा सामान्येन सजातीयकार्यकारणप्रवाह इति, तत्र नाद्यस्तस्य पुरुषेष्वेव प्रसिद्धया गुणादौ तदसम्भवात् । न द्वितीयः, तेषामात्मोपादेयत्वेन स्वीकृततया परस्परमुपादानोपादेयभावानङ्गीकारात् । नान्त्यो बुद्ध्यादिभ्यो विजातीयाना-मिच्छादीनामप्युत्पत्तिदर्शनेन सजातीयकार्यकारणोत्पत्त्यभावात् । स्मृत्यादीनाञ्च भवदभिप्राये-
- 20 णाप्रमाणतया विजातीयानामपि सम्यग्ज्ञानादिभ्यस्संस्कारोद्बोधद्वारेणोत्पत्तेः । पाकजपरमाणु-रूपपादीनाञ्चैवंविधसन्तानरूपेणोत्पत्तावपि भवताऽत्यन्तोच्छेदानभ्युपगमात्, संसारस्य चैवं रूपस्याप्यत्यन्तोच्छेदाभावेन व्यभिचारात्, मुक्तावनित्यबुद्ध्यादीनामत्यन्तोच्छेदस्यास्माभिरपि स्वीकृतत्वेन सिद्धसाधनाच्च ॥ तथा स्वस्वरूपे चैतन्यभात्रेऽवस्थानमात्मनो मोक्ष इति कपिल-मतमपि प्रमाणबाधितं, चैतन्यविशेषेऽनन्तज्ञानादौ स्वरूपेऽवस्थानस्य मोक्षत्वसाधनात् । न
- 25 ह्यनन्तज्ञानादिकमात्मनोऽस्वरूपं सर्वज्ञत्वादिविरोधात् । प्रधानस्य सर्वज्ञत्वादित्यर्थं नात्मन इति चेन्न, तस्याचेतनत्वादाकाशादिवत्, ज्ञानादेरप्यचेतनत्वादचेतनप्रधानत्वभावत्वं युक्तमेवेति चेत्कुतस्तदचेतनत्वसिद्धिः, अचेतना ज्ञानादय उत्पत्तिमत्त्वाद् घटवदित्यनुमान-दिति चेन्न, हेतोर्बुद्धिनिष्ठप्रतिबिम्बहेतुविम्बचैतन्यलक्षणानुभवेन व्यभिचारात्, तस्य चेत-नत्वेऽप्युत्पत्तिमत्त्वात् । न च कश्चमुत्पत्तिमाननुभव इति वाच्यम्, बुद्ध्यादिवत्परापेक्ष-

त्वात् । परापेक्षो ह्यसौ बुद्ध्यवसायापेक्षत्वात्, बुद्धिप्रतिविम्बितमर्थं पुरुषश्चेतयत
इति वचनात् । बुद्ध्यवसायसितार्थानपेक्षत्वेऽनुभवस्य सर्वत्र सर्वदा सर्वस्य पुंसोऽनुभव-
प्रसङ्गात्, सर्वदा सर्वदर्शित्वापत्तेस्तदुपायानुष्ठानवैयर्थ्यमेव स्यात्, यदि पुनरनुभवसामा-
न्यमात्मनो नित्यमनुत्पत्तिमद्वेति मत्तं तदा ज्ञानादिसामान्यमपि नित्यत्वादन्यत्पत्तिमद्वे-
दिति तव हेतुरसिद्धः । न च ज्ञानादिविशेषाणामुत्पत्तिमत्त्वासिद्ध इति वाच्यम्, 8
तर्ह्यनुभवविशेषाणामप्युत्पत्तिमत्त्वात्त्वभिचारापत्तेः । न चानुभवस्य न विशेषास्सन्तीति
वाच्यं, वस्तुविरोधात् । सकलविशेषरहितत्वे हि स्वरविपाणवदनुभवोऽवस्तवेव भवेत् । न
चात्मनानेकान्तः, तथापि सामान्यविशेषात्मकत्वादप्यथाऽवस्तुत्वापत्तेः । कालत्वव्याप-
दिष्टश्चोत्पत्तिमत्त्वहेतुः, ज्ञानादीनां स्वसंवेदनप्रत्यक्षत्वाच्चेतनत्वप्रसिद्धेः, न च चेतन-
संसर्गादचेतनस्यापि ज्ञानादेच्चेतनत्वप्रतीतिः प्रत्यक्षतो भ्रान्तैवेति वाच्यम्, 10
शरीरा-
देरपि चेतनत्वप्रतीतिप्रसङ्गात् चेतनसंसर्गविशेषात् । न च शरीराद्यसम्भवी बुद्ध्यादे-
रात्मना संसर्गविशेष इति वाच्यम्, कथञ्चिच्चादात्म्यातिरिक्तस्य संसर्गस्याभावात् । ततो
नानेतेना ज्ञानादयः स्वसंविदितत्वात्, अनुभववत्, ते स्वसंविदिताः परसंवेदनान्यथा-
नुपपत्तेः, तथाचात्मस्वभावा ज्ञानादयः चेतनत्वादनुभववत्, इति न चैतन्यमात्रेऽवस्थानं
'मोक्षः, अनन्तज्ञानादिचैतन्यविशेषेऽवस्थानस्य मोक्षत्वप्रतीतेरिति ॥ नन्दत्यन्तज्ञान- 15
सन्तानोच्छेद एव मोक्षः, तथाहि बद्धस्य संसारिणो मोक्ष इति वक्तव्यं बन्धश्च रागा-
दिभिः, स चैकान्तनित्य आत्मनि न संभवति विकारापत्तेः, तस्मान्नात्मनो बन्धो न वा
मोक्षस्तथोरनुपपत्त्या च तादृशात्मनोऽभाव एव मुक्तः, ज्ञानस्य कार्यतया विकारित्वेन
रागादियोगेन बन्धसम्भवात् कथञ्चिद्भावनावलेन तद्विगमाच्च मोक्ष उपपद्यते, अयमेव
च तस्य मोक्षो यद्विनाश इति चेन्न, ज्ञानस्य क्षणिकत्वादुत्पत्त्यनन्तरं विनापि विनाशकं 20
तद्विनाशात्, न च रागादिभिर्ज्ञानक्षणस्य बन्ध आपादयितुं शक्यते, एकान्तनित्यस्येव
एकान्तनित्यस्याप्यविकार्यतया रागादियोगवियोगासम्भवात् । ततो बन्धाभावात्कथं मोक्षः ।
ननु ज्ञानस्य तदसम्भवेऽपि तत्सन्तानस्यैकत्वादक्षणीकत्वाच्च रागादियोगाद्बन्धो भावना-
यतिशयाच्च सन्तानानुत्पत्तिरूपो मोक्षश्च संभवति, सन्तानञ्च ज्ञानानामनादिः कार्यकारण-
प्रवाह इति चेन्न ज्ञानन्यतिरिक्तस्यैकस्याक्षणीकस्य परमार्थसत्तयाऽभ्युपगम्यमाने नामा- 25

१. अयं भाव वर्तमानज्ञानक्षणः कर्म बन्धन् न प्राग् वर्त्तमानात् असतो बन्धयोगात् न वा सह, सह-
भाविनोत्पत्त्येतरोविपाणयोरिव तदसंभवात् नापि पश्चात्, उत्पाद्यनन्तरं निरन्तरं ध्वमेव द्वितीयादिक्षण-
वस्थासंभवेन तदनुपपत्तेरिति ॥ २. ननु मा भूत् एकैकस्य ज्ञानक्षणानां बन्धो रागाद्युत्पादो वा, तत्सन्तानस्य
त्वेकस्य सन्ततमनुवर्तमानस्यासौ स्यादिति शङ्कते नन्विति ॥

न्तरेणात्मनोऽभ्युपगतत्वेन तस्यैव बन्धमोक्षयोरुपपादितत्वात्, न च नित्यस्याविकार्यतया तदनुपपत्तिरिति वाच्यम् एकान्तनित्यताया निरासेन परिणामिनित्यस्यैवास्माभिरङ्गीकारात् । तस्मादात्माभाव इति रिक्तं वचः । यद्यस्माभिरपि सन्तानस्य संवृत्तिसत्तयैवाभ्युपेयते तर्हि सन्तानिनां ज्ञानक्षणाभावेन वस्तुसत्त्वं तेषाञ्चानेकत्वक्षणिकत्वाभ्यामेकस्यैव बन्धमोक्षयोरनुपपत्त्याऽन्यस्य बन्धोऽन्यस्य मोक्ष इति स्यात्, तथाचानुगतस्यैकस्याभावेन मोक्षप्रवृत्तिर्न स्यात्, एवं सन्तानिभ्यस्सन्तानस्याभिन्नत्वेऽपि पूर्वोक्तदोष एव । नवा सन्तानस्यानागता-
 5 नुत्पादलक्षणमोक्षसंगच्छते, ज्ञानक्षणस्य ज्ञानक्षणान्तरजननस्वभावत्वादिति ॥

एवं स्वरूपतो मोक्षमभिधाय तत्त्वभेदपर्यायेर्व्याख्या कार्येति नियममनुसरन् तद्वे-
 दात् प्रदर्शयितुकामः सिद्धान्ते सिद्धानां सत्पदप्ररूपणादिभिर्निरूपणदर्शनेन स्वयमपि तथैव
 10 विदधातुं सिद्धानवतारयति—

तद्वान् मुक्तः ॥

तद्वानिति । कृत्स्नकर्मक्षयप्रयुक्तस्वरूपवस्थानपर्यायवान्मुक्त इत्यर्थः । तेन पर्या-
 यपर्यायिणोः कथञ्चिदभेदात्सत्पदप्ररूपणादिभिस्सिद्धभेदे वाच्ये तदभिन्नमोक्षात्मकपर्याय-
 स्याऽपि भेदः प्रज्ञापित एवेति भावः ॥

15 तत्र मुक्ताः कतिविधा इत्यत्राह—

सोऽनुयोगद्वारैस्सिद्धान्तप्रसिद्धैस्सत्पदप्ररूपणादिभिर्नवभिर्निरूप-
 णादुपचारेण नवविधः ॥

स इति । मुक्त इत्यर्थः । अनुयोगद्वारैरिति, विधिनियेधाभ्यामर्थप्ररूपणारूपैर्व्याख्या-
 प्रकारैरित्यर्थः । मिद्धेषु परस्परं वस्तुतो वैलक्षण्यभावेन कथंनवविधत्वमित्याशंकायामा-
 20 होपचारेणेति । नवमिः प्रकारैर्विवर्च्यमाणत्वादेव नवविधत्वं तेषां न तु वस्तुतो नवविधत्व-
 मिति भावः ॥

तत्राद्यां सत्पदप्ररूपणामाह—

गत्यादिमार्गणाद्वारेषु सिद्धसत्ताया अनुमानेनागमेन वा निरूपणं
 सत्पदप्ररूपणा ॥

25 गत्यादीति । सत्तामिधायकं पदं सत्पदं तस्य प्ररूपणा सत्पदप्ररूपणा, विद्यमानार्थो-
 मिधायिपदस्य तत्त्वकथनमिति भावः, असत्यप्यर्थे बाह्ये अश्वविपाणादिपदप्रयोगात् बाह्यार्थे

सत्यपि घटपदप्रयोगदर्शनान्मोक्षशब्दः सिद्धशब्दो वा घटपदवद् विद्यमानार्थाभिधायको वा शशशृङ्गवदविद्यमानार्थाभिधायको वेलाशङ्कायामाह सिद्धसत्ताया इत्यादि । मोक्षादिशब्दस्य विद्यमानार्थाभिधायकत्वमाप्तोपदेशात्, असमस्तपदत्वहेतोरनुमानाद्वा निरूपणमित्यर्थः, अनुमानप्रयोगश्च मोक्षशब्दसिद्धशब्दो वा विद्यमानार्थाभिधायी, असमस्तत्वे सति पदत्वाद्धटादि-
 पदवदिति । शशशृङ्गादिपदे व्यभिचारवारणाय विशेषणम् । अनर्थकवर्णसमुदाये व्यभिचा- 5
 रवारणाय विशेष्यम् । अत्र पदत्वं न सुमिडन्तत्वरूपं, चोतकेषु निपातेषु तादृशपदत्वस-
 त्वेन साध्याभावाद् व्यभिचारपतेः । किन्तु स्वार्थप्रत्यायने शक्तिमद्यत्पदान्तरघटितवर्णान्तरा-
 पेक्षणाद्विहितं परस्परस्वघटितवर्णसहकारिवर्णसङ्घातरूपं तदेव चासमस्तं पदं, राजपुरुष
 इत्यादिसमस्ते पदत्वव्यवहारस्तु सुमिडन्तत्वात्, न तूक्तलक्षणतः, स्वार्थप्रत्यायने समस्त-
 पदसमुदाये शक्त्यभावात् । यत् हि चैकदेशसमुदाययोः कथञ्चित्तादात्म्येन तत्रापि स्वार्थ- 10
 प्रत्यायनशक्तिमत्त्वं वर्ततेऽन्यथाऽर्थवत्त्वाभावे नामसंज्ञाऽप्रवृत्तौ विमर्शयनुपपत्तिस्त्यादिति वि-
 भाग्यते तदापि न तस्य पदत्वं, पदान्तरघटितवर्णान्तरसापेक्षत्वात् । न च पदलक्षणे पदस्य घटि-
 तत्वेनात्माश्रयापत्तिरिति वाच्यम् । पदलक्षणे सुमिडन्तरूपस्य पदस्यैवान्तर्गतत्वात् । अत एव
 हि घटादिशब्दानां पदत्वमन्यथा घटघातूत्तरस्याप्रत्ययस्य कर्त्रर्थकत्वेन शक्तिमत्त्वात्पदत्वप्राप्तौ
 पदान्तरघटितवर्णान्तरापेक्षत्वेन पदत्वं न स्यात्, तथा चेदजं पदत्वं न शशशृङ्गादि- 15
 शब्देषु वर्तते पदान्तरघटितवर्णान्तरापेक्षत्वात्, अर्थवत्त्वं पुनरस्त्येव, अन्यथा नामसंज्ञाऽ
 प्रात्या विभक्त्यनुत्पत्तिप्रसङ्गः स्यात्, एवञ्च मोक्षशब्दस्य योऽयं विद्यमानोऽर्थस्त एव
 कृत्स्नकर्मक्षयरूपो मोक्ष इति निश्चीयते । यद्यपि मोक्षशब्दस्य विमुक्तिरूपस्य कारागा-
 रान्मोक्षो जात इत्यादि प्रतीत्या प्रसिद्धिरस्ति तथापि सर्ववन्धक्षयस्यैव तत्पदस्य मुख्यार्थ-
 तथा तस्य सिद्धिर्विवक्षिता, उक्तप्रतीतौ तु यत्किञ्चिद्वन्धविमुक्तिवाचकत्वं मोक्षपदस्य 20
 लाक्षणिकं, असति प्रतिबन्धके शब्दार्थसकोचस्यान्याय्यत्वात् । अतो न सिद्धसाधनत्वा-
 पत्तिः । तथा च तादृशपर्यायवर्तां सिद्धानामपि विद्यमानत्वं सिद्धमेव, पर्यायमात्रस्य साधि-
 करणत्वादिति मन्वानो गत्यादिचतुर्दशमार्गणामु ते क सन्तीत्याशंकायां भुजजिगत्या-
 दावेव तेषां सिद्धिरिति शास्त्रतो यन्निरूपणं सेव सत्पदप्ररूपणेति दर्शयति गत्यादीत्यनेन
 वाक्येन । तथा च सिद्धसत्ताया अनुमानेनागमेन वा गत्यादिमार्गणाद्वारेषु सिद्धसत्ताया 25
 आगमेन निरूपणं सत्पदप्ररूपणेति योजना कार्या, प्रथमयोजनाया भावस्तु प्रदर्शित एव,
 द्वितीययोजनाया भावमाख्यातुं गत्यादिमार्गणा त्रिभागेन स्वरूपेण च दर्शयति—

तत्र गतीन्द्रियक्राययोगवेदकपायज्ञानसंयमदर्शनलेख्याभन्यसस्य-
 क्तवसंख्याहारकरूपाश्चतुर्दश मूलभूता मार्गणाः ॥

- तत्रेति । गतीति, गम्यते प्राप्यते स्वकर्मरजसा समाकृतैर्जन्तुभिरिति गतिः, तत्तन्नाम-
कर्मोदयाभारकत्वादिपर्यायपरिणतिस्तद्विपाकवेद्यकर्मप्रकृतिरपि, कारणे कार्योपचारात् । ननु
सर्वेऽपि पर्याया जीवेन प्राप्यन्त इति सर्वेषामपि गतिस्त्वप्रसङ्गो नैवं, यतो-विशेषेण व्युत्पा-
दिता अपि शब्दा रुढितो गोशब्दवत्प्रतिनियतमेवार्थं विषयीकुर्वन्तीत्यदोषः । तथा च नारक-
5 त्वादिरेवात्र शास्त्रीयरूढ्या गतिशब्दवाच्यो न ग्रामादिगमनक्रिया, नापि यानादिक्रियेति-
भावः । इन्द्रियेति । इदि परमैश्वर्यं इति घातोर्निन्दनादिन्द्रो जीवः, आवरणाभावे सर्वविषयो-
पलब्धिभोगलक्षणपरमैश्वर्ययोगात्, तस्य लिङ्गं-चिह्नमविनाभावविलिङ्गसत्तासूचनात्, इन्द्रिय-
विषयोपलम्भाद्धि ज्ञापकत्वसिद्धिस्तत्सिद्धावुपयोगलक्षणो जीव इति जीवत्वसिद्धिरिति ।
इन्द्रेण दृष्टं सृष्टं जुष्टं दत्तमिति वेन्द्रियम् । आत्मना दृष्टा स्वविषये नियोजनात्, आत्मकृत-
10 शुभाशुभकर्मणा चक्षुरादीनां सज्जनात् । इन्द्रियद्वारेणास्य विज्ञानोत्पादान्, विषयग्रहणात्माना
विषयेभ्यः समर्पणाच्च । अत्र यज्जीवलिङ्गं तत्सर्वमिन्द्रियमिति न नियमः परन्तु यदिन्द्रियं
तत्तथाविधमिति, यथा ये वृक्षास्त आम्ना इति न नियमः किन्तु य आम्नास्ते वृक्षा इति ।
इन्द्रियविशेषचर्चा अग्रे करिष्यते । कायेति, चीयते उपचर्यं नीयते यथायोगमौदारिकादि-
गैर्गणैर्यस्स कायः, योगेति, युज्यते इति योगो मन आदिर्घावनवल्गनादिक्रियासु वीर्यान्त-
15 रायक्षयोपशमजन्यपर्यायेण व्यापार्यमाणात्वात् तत्तत्क्रियास्वबलन्वनरूपत्वाद्दीर्घज्ञातिस्थामादि-
पदवाच्यत्वासामर्थ्यविशेषो योगः । वेदेति, अङ्गोपाङ्गनिर्माणादिनामकर्मोदयजन्यशरीरवृत्त्या-
कारविशेषो वेदः । कषायेति कृषन्ति विलिखन्ति कर्मक्षेत्रं सुखदुःखफलयोगं कुर्वन्तीति
कषाया औणादिक आयप्रत्ययो निपातनाच्च ऋकारस्याकारः । कलुषयन्ति शुद्धस्वभावं सत्त्वं
जीवं कर्ममलिनं कुर्वन्तीति कषाया निपातनात्कलुषशब्दस्य कषायादेशः । कष्यन्ते बाध्यन्ते
20 जीवा अनेनेति कर्षं कर्म भवो वा तस्यऽऽथो लाभ एषां यतस्ते कषायाः मोहनीयकर्मपुद्गलो-
दयसम्पाद्यजीवपरिणामविशेषाः क्रोधादयः । ज्ञानेति ज्ञातिर्ज्ञानं, ज्ञायते वस्तु परिच्छिद्यतेऽ
नेनेति ज्ञानं, यथास्थितार्थपरिच्छेदनं, यद्वा ज्ञातिर्ज्ञानमावरणक्षयाद्याविर्भूत आत्मपर्यायवि-
शेषः, सामान्यविशेषात्मके वस्तुनि विशेषांशग्रहणप्रवणः, ज्ञायतेऽनेनास्माद्वा ज्ञानं तदा-
वरणस्य क्षयः क्षयोपशमो वा । संयमेति, संयमनं संयमः, सावधयोगात्सम्यग्-
25 परमणम्, संयम्यते निदम्यते आत्मा पापव्यापारसम्भारादनेनेति संयमः शोभना ययाः
प्राणातिपातात्तृताभाषणादत्तादानाग्रहपरिग्रहविरमणलक्षणा यस्मिन्निति संयमश्चातिप्रम् ।
दर्शनेति, दृष्टिर्दर्शनं सामान्यविशेषात्मकवस्तुवृत्तिसामान्यविषयकबोधः, अनाकारात्मको
बोधो वा, दृश्यतेऽनेन वा दर्शनं दर्शनावरणक्षयः क्षयोपशमो वा । लेइयेति । लिइयते
प्राणी कर्मणा यया सा लेइया, कर्मबन्धस्थितिविघात्री, कृष्णादिद्रव्यसाचिव्यादात्मनः

परिणामविशेषः । भव्येति, मुक्तियोग्यो भवतीति भव्यः परमपदयोग्यतावान्, विवक्षित-
पर्यायेण भविष्यतीति वा भव्यः, अनादिपारिणामिकमव्यवयोगी । सम्यक्त्वेति,
सम्यक्शब्दः प्रशंसार्थोऽविरुद्धार्थो वा सम्यगित्यस्य भावः सम्यक्तत्वं प्रशस्तो मोक्षा-
विरोधी वा प्रशमसंवेगादिलक्षण आत्मधर्मस्तत्त्वार्थश्रद्धानं वा मिथ्यात्वमोहनीयक्षयो-
पशमादिजन्यम् । संज्ञीति, संज्ञा भूतभवद्भाविभावस्वभावपर्यालोचनं सा विद्यते यस्य स 5
संज्ञी, विशिष्टस्मरणादिरूपमनोविज्ञानसहितेन्द्रियपञ्चकसमन्वितः प्राणी, संज्ञा देवगुरु-
धर्मपरिज्ञानं सा विद्यते यस्य स संज्ञीति वा । आहारकेति, आहारणमाहारः, ओजोलोम-
प्रक्षेपरूपः, तमाहारयतीत्याहारकः । मूलभूता इति, उत्तरभेदा अग्रे वक्ष्यन्त इति भावः,
मार्गणा इति, मार्ग्यन्ते आभिरिति मार्गणाः, पर्यालोचनाहेतुभूता अन्वयिधर्माः, पदार्था-
न्वेषणस्थानानि वेत्यर्थः ॥

10

अथोत्तरमार्गणा आचष्टे—

नरकतिर्यङ्मनुष्यदेवभेदेन चतस्रो गतिमार्गणाः ॥

नरकेति । नरकगतितिर्यङ्गतिमनुष्यगतिदेवगतिभेदेनेत्यर्थः । नराश्च कायन्ति शब्द-
यन्ति—योग्यतानतिक्रमेण जन्तूनाकारयन्ति स्वस्वस्थान इति नरकाः पापकर्माणां यातनास्था-
नानि तत्र गतिस्तद्योग्यपर्यायविशेषो नारकत्वरूपः, नामस्थापनाद्रव्यक्षेत्रकालभावभेदात्नरक- 15
पदनिक्षेपाज्जोदा, तत्र नामस्थापने प्रसिद्धे, आगमतो नोआगमतश्च द्रव्यनरको द्विधा, आगम-
तोऽनुपयुक्तो ज्ञाता, नोआगमतो ब्रह्मरीरभ्रव्यशरीरव्यतिरिक्ता इहैव भवेतिर्यङ्गभवे केचना-
शुभकारित्वाद्गुभास्सत्त्वाः कालकसौकरिकादयः । अथवा यानि कानिचिद्गुभानि स्थानानि
चारकादीनि याश्च नरकप्रतिरूपा वेदनास्तास्सर्वा अपि द्रव्यनरकतयामिधीयन्ते, यद्वा कर्म-
द्रव्यनोक्तर्मद्रव्यभेदाद्रव्यनरको द्वेधा, तत्र नरकवेद्यानि यानि बद्धानि कर्माणि तानि चैकम- 20
विकस्य बद्धयुष्कस्याऽभिमुखानामगोत्रस्य चाश्रयेण द्रव्यनरकरूपाणि भवन्ति । नोक्तर्मद्रव्यनर-
कास्तु इहैव येऽशुभा रूपरसगन्धशब्दस्पर्शास्ते । क्षेत्रनरकस्तु नरकावकाशकालमहाकालरौरव-
महारौरवप्रतिष्ठानामिधानादिनरकाणां चतुरशीतिलक्षसंख्यानां विशिष्टो भूभागः, कालनर-
कस्तु यत्र यावती स्थितिः । भावनरकाश्च ये जीवा नरकायुष्कमनुभवन्ति ते, तथा नरक-
प्रायोग्यकर्मोदयः । एतद्विषयमपि भावनरकत्वेनाभिधीयत इति । तिरोऽज्जन्ति गच्छन्तीति 25
तिर्यङ्गो व्युत्पत्तिनिमित्तञ्चैतत् प्रवृत्तिनिमित्तं तु तिर्यङ्गतानाम् । तिर्यङ्गनामकर्मोदयनि-
ष्पाद्यतिर्यक्स्वलक्षणपर्यायविशेषस्तिर्यङ्गतिः, मनुजगतिनामकर्मोदयसमापादितमनुष्यत्व-

लक्षणपर्यायविशेषो मनुजगतिः, देवगतिनामकर्मोदयप्रभवदेवत्वलक्षणपर्यायविशेषो देवगति-
रित्येवं गतिमार्गणोत्तरभेदाश्चत्वार इति भावः ॥

इन्द्रियमार्गणोत्तरभेदानाह—

एकद्वित्रिचतुःपञ्चेन्द्रियभेदेन पञ्चेन्द्रियमार्गणाः ॥

- ४ एकेति । तत्रेन्द्रियाणि स्पर्शरसनघ्राणचक्षुश्श्रोत्राणि, द्रव्यभावभेदेन तानि द्विविधाणि,
निवृत्त्युपकरणभेदेन द्रव्येन्द्रियमपि द्विविधम्, भावेन्द्रियमपि लब्ध्युपयोगभेदेन द्विविधम्,
निवृत्तिर्नाम प्रतिविशिष्टसंस्थानविशेषः, सापि बाह्याभ्यन्तरभेदेन द्विधा, बाह्या पर्याप्तिका-
दिरूपा सा च विचित्रा न प्रतिरूपनियतरूपतया वक्तुं शक्यते, आभ्यन्तरनिवृत्तितु
सर्वेषामपि समाना कदम्बपुष्पाद्याकारा, स्पर्शेतेन्द्रियस्य तु बाह्याभ्यन्तरभेदा नास्ति । उपकरणं
१० शक्तिविशेष आभ्यन्तरनिवृत्तिनिष्ठः कथञ्चिदर्थान्तरभूतः, कथञ्चिदभेदाच्च द्रव्यादिना तस्य
विघातसम्भवः । लब्धिवस्तुचदिन्द्रियविषयतस्तत्तदिन्द्रियावरणक्षयोपशमः, शेषेन्द्रियाणि
लब्धिप्राप्तावेव भवन्ति, श्रोत्रादीन्द्रियस्य स्वस्वविषये शब्दादौ परिच्छेद्यन्यापार उपयोगः,
स चैकस्मिन् काले एकेनैव केनार्पीन्द्रियेण भवति, तस्मादुपयोगमाश्रित्य सर्वेऽपि जीवा
एकेन्द्रियाः, एकेन्द्रियद्वीन्द्रियादिव्यपदेशस्तु निवृत्त्युपकरणलब्धीन्द्रियाणि प्रतीयन्ते, एवं
१५ लब्धीन्द्रियमाश्रित्य सर्वे पृथिव्यादयोऽपि जीवा पञ्चेन्द्रिया बकुलचम्पकतिलकविरहकाशीना
वनस्पतिविशेषाणां रसनघ्राणचक्षुःश्रोत्रलक्षणेन्द्रियसम्बन्ध्युपलम्भदर्शनेन तदावरणक्षयोपश-
मसम्भावानुमानात्, दृश्यते हि शृङ्गारितकामिनीवदनार्पितचाक्रमदिरारागगण्डूपेण बकुलस्य,
तिलकस्य कामिनीकटाक्षविक्षेपेण, विरहकस्य पञ्चमोद्गारश्रवणेन पुष्पपल्लवादिसम्भवः ।
बाह्येन्द्रियापेक्षया तु एकेन्द्रियादिव्यवहारः । न च बकुलादीनामेकैको रसनादीन्द्रियोपलम्भ
२० एवोक्तः कथं सर्वविषयोपलम्भसम्भव इति वाच्यम्, मुख्यतया तत्सम्भवेऽपि गौणवृत्ता
शेषेन्द्रियोपलम्भसम्भवात्, शृङ्गारितस्वरूपतरुणीगण्डूपापेक्षात् तस्याश्च तनुलतास्पर्शपर-
रसचन्दनादिगन्धशोभनरूपमधुरोष्णपल्लवक्षणाणां पञ्चानामपीन्द्रियविषयाणां सम्भववदिति ।
द्रव्येन्द्रियापेक्षया त्वेकेन्द्रियमार्गणा द्वीन्द्रियमार्गणा त्रीन्द्रियमार्गणा चतुरिन्द्रियमार्गणा
पञ्चेन्द्रियमार्गणेति इन्द्रियमार्गणाः पञ्चविधा इति भावः ॥

अथ कायमार्गणाभेदमाह—

पृथिव्यप्तेजोवायुवनस्पतिअसभेदेन षट् कायमार्गणाः ॥

पृथिवीति । पृथिवीकायाः कायतेजस्कायवायुकायवनस्पतिकायत्रसकायरूपाः पदित्यर्थः ।
पृथिव्येव कायो यस्य सः पृथिवीकायः, स द्विविधस्तूक्ष्मवाटरभेदात्, तत्र

सूक्ष्मत्वं वादरत्वञ्च सूक्ष्मवादरनामकर्मोदयापेक्षं, सूक्ष्मास्सकललोकव्यापिनस्समुद्रकपर्याप्त-
 प्रक्षिप्तगन्धावयववत्, प्रतिनियतस्थानवर्तिनो वादराः, सूक्ष्मपृथिवीकायिकाः पर्याप्तापर्याप्त-
 भेदेन द्विविधाः, पर्याप्तिर्नाम पुद्गलोपचयजज्ञाक्तिविशेषः, तत्प्रभेदास्स्वरूपाणि च पूर्वतो
 विज्ञेयानि, तत्रैकेन्द्रियाणां चतस्रो विकलेन्द्रियाणां पञ्च संज्ञिनां पडिति बोध्याः, लब्ध्वा
 करणेन च स्वयोग्यपर्याप्तिपूर्णताभावस्तूक्ष्मपृथिवीकायिकाः पर्याप्तसूक्ष्मपृथिवीकायिकाः, 5
 लब्ध्वा करणेन वा स्वयोग्यपर्याप्तिपूर्णताविकलास्तेऽपर्याप्तसूक्ष्मपृथिवीकायिकाः, येऽपर्या-
 प्ता एव सन्तो म्रियन्ते ते लब्ध्यपर्याप्तकाः, ये पुनश्चरीरेन्द्रियादीनि न तावन्निर्वर्तयन्ति,
 अथ चावश्यं निर्वर्तयिष्यन्ति ते करणापर्याप्ताः, वादरपृथिवीकायिका अपि रूक्षक्षरभे-
 दतो द्विविधाः, रूक्षणा चूर्णितलोष्टकल्पा मृदुपृथिवी, तदात्मकजीवा अप्युपचारेण रूक्ष-
 वादरपृथिवीकायिका उच्यन्ते ते च कृष्णनीललोहितहारिद्रशुक्रपाण्डुपानकमृत्तिकाभेदेन 10
 सप्तविधाः । वैश्विशेषे धूलिरूपा सती पाण्डु इति प्रसिद्धा मृत्तिका पाण्डुमृत्तिका, जीवो-
 प्युपचारेण तादृशः, नद्याविपूरप्लाविते देशे पूरेऽपगते भूमौ रूक्षमृदुरुपो यो जलमला-
 परपर्यायः पङ्कस्ता पानकमृत्तिका, उपचारात्पुष्को जीवोऽपि तथा । खरवादरपृथिवीका-
 यिकास्तु अनेकविधा अपि मुख्यतया शर्करावालुकोपलादिभेदेन चत्वारिंशद्विधाश्ला-
 श्लोकास्ते तत एवाऽवगन्तव्याः । संक्षेपतस्तु पर्याप्तापर्याप्तभेदेन द्विविधास्ते, साकल्येन पर्या- 15
 प्तिर्विशिष्टवर्णादीन् वाऽस्मप्राप्ता अपर्याप्ताः, उच्छ्वासपर्याप्तपर्याप्ता मृतत्वेन स्पष्टतरवर्णादि
 विभागाप्राप्तेस्तद्विपरीतास्तु पर्याप्ताः ॥ आपः कायो येषां तेऽकायाः, तेऽपि सूक्ष्मवादर-
 भेदेन द्विविधाः प्रत्येकञ्च पर्याप्तापर्याप्तभेदतो द्विविधाः । वादराकायिकाः करकशीतोष्णक्षा-
 रक्षत्रकट्फल्लवणवरुणकालोद्पुष्करक्षीरघृतेक्षुरसोदादयः । तेजःकायो येषां ते तेजःकायाः,
 तेऽपि पूर्ववत् सूक्ष्मवादरपर्याप्तापर्याप्तभेदेन चतुर्विधाः । शुद्धवज्रवालाङ्गारविशुद्ध- 20
 र्कासुर्मुर्खालावनिर्घातसंघर्षसमुत्थसूर्यकान्तमणिनिस्सुतार्विरमिप्रभृतिभेदतो वादरतेजःकाया
 भवन्ति । वायुःकायो येषान्ते वायुकायिकास्तेऽपि पूर्ववच्चतुर्धा । प्राचीनावाचीनोद्गीचीनदक्षिणो-
 र्ध्वाधस्तैर्यनिवदिगनवस्थितोत्कलिकामण्डलिकागुञ्जाध्रंघ्रासंवर्चकचनवनुशुद्धवातवातोत्कलि-
 कावातमण्डलीभेदेन वादरवायुकायिका विज्ञेयाः । वनस्पतिः कायो येषान्ते वनस्पति-
 कायाः, सूक्ष्मवादरभेदभिन्नाः, पर्याप्तापर्याप्तभिन्नास्सूक्ष्मास्सर्वलोकपान्ना अचक्षुर्मात्रा अने- 25
 काकाराश्च । वादरास्समासतो द्विविधाः प्रत्येकसाधारणभेदात्, पत्रपुष्पफलमूलस्कन्धादीन्
 प्रति प्रत्येकं जीवो येषान्ते प्रत्येकजीवाः, साधारणास्तु परस्परानुविद्वानन्तजीवसघातरूप-
 शरीरावस्थानास्त्रय प्रत्येकशरीरा वृक्षगुच्छगुल्मलतावह्नीपर्ववृणवलयहरितौपधिलजरुहकुह-
 णेति द्वादशविधाः प्रत्येकजीवाः । सर्वेऽप्येते वनस्पतिजीवास्समाप्तप्योद्धा भवन्ति, अग्र-

- वीजमूलबीजपर्ववीजस्कन्धबीजबीजरुहसम्पूर्च्छनजभेदात् । अग्रबीजाः कुरण्टादयः, मूल-
बीजा उत्पलादयः, पर्वबीजा इक्ष्वादयः, स्कन्धबीजाः सल्लक्यादयः, बीजरुहाश्चात्यादयः,
सम्पूर्च्छनजास्तृणादयः । सर्वोऽपि वनस्पतिकायो द्विविधः पर्याप्तापर्याप्तभेदादिति । त्रसा
द्विविधाः, गतित्रसा उदारत्रसाश्चेति, तेजोवायवो गतित्रसाः सञ्चलनधर्मत्वात् परन्तु
5 ते नात्र विवक्षिताः, त्रसनामकभेदयप्रभवानामेव विवक्षितत्वात् । ते चोदारत्रसा एव,
उक्तञ्च तत्त्वार्थे “तेजोवायू द्वीन्द्रियादयश्च त्रसा” इति । तेजोवायव्योः क्रियावल्लसत्वं,
द्वीन्द्रियादीनां लब्धित इति भावो माध्यटीकाकृद्भिरविष्कृतः, उदारा द्वीन्द्रियत्रीन्द्रिय-
चतुरिन्द्रियपञ्चेन्द्रियाः, व्यक्तश्वासोच्छ्वासादिप्राणयोगात्, उदारा अपि पर्याप्तापर्याप्तभेदेन
द्विविधाः, कृमिशंखादयो द्वीन्द्रियाः कुन्थूपिपीलिकादयस्त्रीन्द्रियाः, भ्रमरमक्षिकादयश्चतु-
10 रिन्द्रियाः, नारकतिर्यह्मनुष्यदेवाः पञ्चेन्द्रियास्सर्वे त्रसा एव न त्वेकेन्द्रिया इव त्रसा-
स्थावराश्च । तत्र नरकावासेषु भवा नारकाः । तिर्यक्त्रो गवाद्यो जलचरस्थलचर-
क्षेत्रभेदमिज्ञाः । सम्पूर्च्छमा गर्भजाश्चेति मनुष्या द्विविधाः, कर्मभूम्यकर्मभूम्यन्तरद्वीपेषु
ये मनुष्या गर्भव्युत्क्रान्तास्ते गर्भजाः, एषां पुरीषमूत्रश्लेष्मसिंघाणवान्तपित्तशोणितश्लुकमृत-
शरीरपूयस्त्रीपुंसयोगश्लुकपुद्गलविच्युतिनगरनिर्धमननिखिलापवित्रस्थानेषु ये सम्पूर्च्छितास्ते
15 सम्पूर्च्छमाः । एतेऽपर्याप्ता एव । सम्पूर्च्छिमभिज्ञा मनुजास्तु पर्याप्ता अपर्याप्ता अपि ।
देवास्तु चतुर्निकायाः चतुर्विधोत्पत्तिस्थानत्वात् व्यन्तरज्योतिष्कवैमानिकभवनवासिभेदात्
विवेचिता एते पूर्वमेव तेऽपि पर्याप्तापर्याप्तभेदमिज्ञा इति दिक् ॥

योगमार्गणाभेदमाह—

मनोवाक्कायास्तिस्रो योगमार्गणाः ॥

- 20 मन इति । मनःप्रायोग्याणि द्रव्याण्यात्मप्रदेगैः काययोगेनादाय मनस्त्वेन परि-
णमितानि वस्तुचिन्ताप्रवर्तकानि च मनांसि तैस्सहकारिकारणभूतैस्सहितो जीववीर्यविशेषो
मनोयोगः । सत्यादिभेदतस्त चतुर्विधः । भाषापुद्गलग्रहणोत्तरं भाषापरिणामभाषाः पुद्गल-
वागित्युच्यन्ते, तत्सहकारिकारणको योगो जीवशक्तिविशेषो बागयोगः, सोऽपि पूर्ववदेव
चतुर्विधः । केवलं कायावष्टम्भजन्यस्सामर्थ्यविशेषः काययोगः । स चौदारिकादिभेदेन
25 सप्तविधः । अवान्तरभेदानां स्वरूपाण्यन्यत्र पूर्वं वा द्रष्टव्यानि ॥

अथ वेदमार्गणाभेदमाचष्टे—

पुंस्त्रीनपुंसकभेदेन तिस्रो वेदमार्गणाः ॥

पुमिति । त्रयोऽपि वेदां द्रव्यभावभेदेन द्विविधाः । पुरुषस्य क्यमिहापो भाववेदो निर्माणाद्गोपाङ्गादिनामकर्मजन्यः पुरुषस्य इमञ्चूर्चेशिआदिविशिष्टो द्रव्यपुरुषवेदः, स्त्रियः स्तनयोनिनिर्लोममुख्यादिविशिष्टाकारो द्रव्यस्त्रीवेदः, एतदुभयविलक्षणाकारो द्रव्यनपुंसकवेदः ॥

कषायमार्गणाभेदमभिधत्ते—

क्रोधमानमायालोभरूपाश्चतस्रः कषायमार्गणाः ॥

5

क्रोधेति । चतुःप्रतिष्ठितः क्रोधः, यथाहि स्वयमाचरितमैहिकमासुषिमकं प्रत्यपायमवबुद्ध्या यदा कश्चिदात्मन एवोपरि क्रुध्यति तदा स क्रोध आत्मप्रतिष्ठितः । यदा परस्तीरयत्क्रोशादिना कोपं तदा किल तद्विषये क्रोध उपजायत इति स परप्रतिष्ठितः । यदा कश्चित्थाविधापराधादात्मपरविषयक्रोधमाधत्ते स उभयाभिधत्ते, यदा तु स्वयं दुश्चरणमाक्रोशादिकञ्च कारणं विना केवलक्रोधवेदनीयादुपजायते स हि नात्मप्रतिष्ठितः, स्वयं 10 दुश्चरणानाचरणेनात्मविषयत्वाभावात्, न परप्रतिष्ठितः परस्यापि निरपराधित्वात्, अत एव नोभयप्रतिष्ठितः, अतोऽप्रतिष्ठित इति, एवं मानादयोऽपि । अनन्तानुबन्ध्यादिभेदाः पूर्वमेवोक्ताः, तथा आभोगनिर्वर्तितानाभोगनिर्वर्तितोपशान्तानुपशान्तभेदयोऽपि ते चतुर्धा भवन्ति, यदा यस्यापराधं सम्यगवबुध्य कोपकारणञ्च व्यवहारतः पुष्टमवलम्ब्य नान्यथाऽस्य शिक्षोपजायत इत्याभोगकोपञ्च विधत्ते तदा स कोप आभोगनिर्वर्तितः । यदा त्वेवमेव तथाविधमुद्द- 15 र्त्तवशाद्गुणदोषविचारणाशून्यः परवशीभूय कोपं कुरुते तदा स कोपोऽनाभोगनिर्वर्तितः, अनु-दयावत्स्य उपशान्तो निर्निमित्तमुत्थावस्थोऽनुपशान्तः । अनन्तानुबन्धिक्रोधादयः सम्यग्दर्शनसहभाविक्षमादिस्वरूपोपशमादिचरणलवप्रतिबन्धिनः, चारित्रमोहनीयत्वात्, न चोपशमादिभिरेव चारित्री, अल्पत्वाद्यथैककार्पापणो न घनपतिः किन्तु महता मूलगुणादिरूपेण चारित्री मनःसंज्ञया संज्ञिवत्, अत एव त्रिविधं दर्शनमोहनीयं पञ्चविंशतिविधं 20 चारित्रमोहनीयम् । न च चारित्रावारकस्य सम्यक्त्वावारकत्वानुपपत्तिस्तथा च सप्तविधं दर्शनमोहनीयमेकविंशतिविधञ्च चारित्रमोहनीयमिति वाच्यम्, अनन्तानुबन्धिभिरेव सम्यक्त्वे आवृते मिथ्यात्वस्य वैयर्थ्यापत्तेः, आवृत्तस्याप्यावरणेऽनवस्थानात्, तस्माद्यथा कषायानां केवलज्ञानानावारकत्वेऽपि कषायक्षयः केवलज्ञानकारणतयोच्यते तस्मिन् सत्येव तस्य भावात्, तथानन्तानुबन्धिपूर्वितेषु न मिथ्यात्वं ज्ञयोपज्ञमनुपयाति तदभावाच्च न सम्य- 25

१. पुरुषवेदो निरन्तरं भवन् जघन्यतोऽन्तर्मुहूर्त्तमुत्कर्षतस्सातिरेकसांगरोपमद्यतपृथक्त्वं । क्वेदो जघन्येनैकसमय । उत्कर्षतः पल्योपमगर्तं पूर्वकोटिपृथक्त्वव, नपुंसकवेदो जघन्यत एकसमय, उत्कर्षतोऽनन्ताद्या ॥

क्त्वमिति सम्यक्त्वसहचार्युपशमादिगुणावारकत्वमनन्तानुबन्धिनां, सम्यग्दर्शनमोहनीयस्य
कचित्सप्तविधत्वकथनन्तु सम्यक्त्वसहचारिगुणेषु. सम्यक्त्वोपचारात् । ऐश्वर्यस्यावारका
अप्रत्याख्यानाः, सर्वविरतिघातिनः प्रत्याख्यानाः, संव्वलना यथाख्यातचारित्रावारकाः ॥

सम्प्रति ज्ञानमार्गणाभेदमाह—

- ५ मतिश्रुतावधिमनःपर्यवकेवलमत्यज्ञानश्रुताज्ञानविभङ्गज्ञानभेदादष्टौ
ज्ञानमार्गणाः । मिथ्यादृष्टीनां मतिश्रुतावधयः क्रमेण मत्यज्ञानश्रुताज्ञान-
विभङ्गज्ञानान्युच्यन्ते । अत्र पञ्चविधत्वेऽपि ज्ञानानामन्वेषणाप्रस्तावे
आद्यत्रयविपरीतानामपि मत्यज्ञानादीनां ज्ञानत्वेन ग्रहणादष्टविधत्वं
ज्ञानमार्गणाया बोध्यम् । मनःपर्यवकेवल्योस्तु वैपरीत्याभाव एव ।
१० अग्रे संयमादिष्वप्येवमेव वैपरीत्येन मार्गणा विज्ञेयाः ॥

- मतीति । ज्ञायन्ते परिच्छिद्यन्ते अर्था अनेनास्मिन्नस्माद्वेति ज्ञानं, ज्ञानदर्शनावरणयोः
क्षयः क्षयोपशमो वा, ज्ञातिर्वा ज्ञानं, आवरणद्वयक्षयाद्याविर्भूत आत्मपर्यायविशेषः,
विशेषांशप्राद्वको ज्ञानपञ्चकाज्ञानत्रयरूपः । ननु सकलमपीदं ज्ञानं ज्ञानेकत्वभावं ज्ञानेक-
त्वभावत्वस्य सर्वत्राविशेषेण किं कृतोऽयं पञ्चकाऽष्टका वा भेदः, न च वार्त्तमानिकं वस्तु
१५ मतेः, त्रिकालविषयः परिणामो ध्वनिगोचरः श्रुतस्य, रूपिद्रव्याण्यवधेः, मनोद्रव्याणि
मनःपर्यवस्य, समस्तपर्यायान्वितं सर्वं वस्तु विषयः केवलस्येति ज्ञेयभेदस्तत्त्वतो ज्ञानभेद इति
वाच्यं केवलज्ञानस्य बहुभेदत्वापत्तेः, वार्त्तमानिकादिवस्तूनां तत्राऽपि ज्ञेयत्वादित्या
विषयस्य तस्य केवलिनोऽसर्वज्ञत्वापत्तिप्रसङ्गः, न च यादृशी प्रतिपत्तिर्मत्यादिज्ञानस्य न
तादृशी श्रुतादिज्ञानस्येति प्रतिपत्तिप्रकारभेदाद्भेद इति वाच्यम्, एकरिमन्नापि ज्ञाने तत्तदे-
२० शकालपुरुषस्वरूपभेदेनानन्तभेदप्रसक्तः प्रतिपत्तिप्रकारस्थानन्त्यात् । न चावारकाणां
मतिज्ञानावरणादीनां भेदाद्भेद इति वाच्यम्, ज्ञानस्यैकत्वे आवारकाणां पञ्चधात्वानु-
पपत्तेः, आचार्यपेक्षं ह्यावरकं, आचार्यञ्च ज्ञानं ज्ञातिरूपत्वादेकमत आवारकं कथं पञ्चधा
भवेत् । न च स्वभावादेव पञ्चधात्वं स्वभावे च न पर्यनुयोगे इति वाच्यम्, भगवत्सर्वज्ञत्व-
हानिप्रसङ्गात्, ज्ञानस्यात्मधर्मत्वेन मत्यादीनां स्वाभाविकत्वेन च क्षीणावरणस्यापि वृद्धा-
२५ वप्रसक्त्याऽस्मदादिवत्तस्यासर्वज्ञत्वं स्यात्, यदि केवलज्ञानभावतस्तसमस्तवस्तुपरिच्छेदाभास-

१. क्षमसंवेगनिर्वेदालुक्त्वास्तिक्येषु ॥ २. मत्यादिज्ञानविषयवस्तुस्य तेनाग्रहणमिति भावः ॥

३. नहि कोऽप्येव पर्यनुयुक्ते कथं घट एव जलहरणं करोति न घट इतीति भावः ॥

वैजृत्तमित्युच्यते तदापि केवल्योपयोगविरहकाले मतिज्ञानोपयोगसम्भवेन देशतः परिच्छेदेन तदा तस्यासर्वज्ञत्वं बलादापतयेव । न च तस्य तदुपयोग एव न मविष्यतीति वाच्यम् । आत्मनः स्वभावत्वेन तस्यापि क्रमेणोपयोगस्व निवारयितुमशक्यत्वात्, केवलज्ञानानन्तरं केवलदर्शनोपयोगवत्, ततः केवलज्ञानोपयोगकाले सर्वज्ञत्वं मत्तादिज्ञानोपयोगकालेऽसर्वज्ञत्व- 5 मापद्यते, न चैतदिष्टे, तस्माच्छानं असकलसंज्ञितं सकलसंज्ञितमिति द्विभेदमेव, अवग्रहज्ञाना- दारभ्य यावदुत्कर्षप्राप्तपरमावधिज्ञानं तावत्सकलमप्येकं, तच्च सकलसंज्ञितमशेषवस्तुविषयत्वा- भावात्, अपरञ्च केवलिनस्तच्च सकलसंज्ञितमिति चेदुच्यते, ज्ञानानां ज्ञाप्येकत्वसाधत्वं सामान्यतो वा विशेषतो वा मवताऽभ्युपगम्यते ? नाद्यस्तिद्वयसाध्यतया तस्य बाधकत्वायोगात् बोधरूपतयाऽस्माभिरपि सकलज्ञानस्याप्येकत्वाभ्युपगमात्, नापि द्वितीयोऽसिद्धत्वात्, स्वसंवेदनप्रत्यक्षेण प्रतिप्राणि ज्ञानस्योत्कर्षोत्कर्षदर्शनाद्विशेषत एकत्वानुपलम्भात् । न चोक्त- 10 र्षोत्कर्षमात्रमेव दर्शनेन यदि ज्ञानस्य भेदस्तर्हि प्रतिप्राणि देशकालापेक्षयोत्कर्षोत्कर्षयोरेक- विषयत्वेन ज्ञानस्यानेकविषयत्वमेव प्राप्तं न तु पञ्चविषयत्वमिति वाच्यम्, परिस्थूलनिमित्त- भेदतः पञ्चधात्वस्य प्रतिपादनात् । तथाहि सकलवातिक्षयो निमित्तं केवलज्ञानस्य, मनःप- र्यायज्ञानस्य त्वमर्षोपध्यादिलब्धुपेतस्य प्रमादलेष्टेनाप्यकलङ्कितस्य विशिष्टाभ्यवसायानु- गतोऽप्रमादः, अवधिज्ञानस्य पुनस्तथाविधानिन्द्रियरूपिन्द्रव्यसाक्षाद्वगमननिवन्धनः क्षयो- 15 पशमविशेषः, मतिश्रुतयोस्तु लक्षणभेद इति । ज्ञेयभेदमात्रतो ज्ञानस्य भेदानभ्युपगमान्न तत्पक्षोक्तदोषः, एकेनाप्यवग्रहादिना बहुविषयवस्तुग्रहणोपलम्भात् । नापि प्रतिपत्तिप्रकारभेद- कृतो दोषस्तस्मद्वति देशकालाद्यपेक्षया ज्ञानानामानन्त्येऽपि परिस्थूलनिमित्तभेदेन व्य- वस्थापितज्ञानपञ्चकेभ्योऽनतिरिक्तत्वात् तज्जातीयत्वानतिक्रमणात् । परिस्थूलनिमित्तभेद- मधिकृत्य ज्ञानानां भेदव्यवस्थापनाच्च नावरणभेदप्रशुक्तदोषस्यावकाश इति । न चैवं 20 व्यवस्थापिता ज्ञानभेदा ज्ञानस्यात्मभूता अनात्मभूता वा, आत्मभूतत्वे क्षीणावरणेऽपि तद्भावप्रसङ्गः, अनात्मभूतत्वे न ते पारमार्थिकाः, ततः कथमावार्थापेक्षो वास्तव आवारकभेद इति वाच्यम्, वस्तुतत्त्वापरिज्ञानात् । इह हि सकलघनपटलवृद्धि- श्रुतशारददिनमणिरिव समन्ततस्समस्तवस्तुस्तोमप्रकाशनैकस्वभावो जीवः, तस्य च तथा- मृतस्वभावः केवलज्ञानमिति व्यपदिश्यते । स च यद्यपि सर्ववातिना केवलज्ञानावरणेना- 25 त्रियते तथापि तस्यानन्ततमो भागो नित्योद्घाटित एव । ततस्तस्य केवलज्ञानावरणावृत्तस्य घनपटलच्छादितस्यैव सूर्यस्य यो मन्दप्रकाशस्सोऽपान्तरालवस्थितमतिज्ञानाद्यावरणक्षयो- पशमभेदसम्पादितं नानात्वं मजते मतिज्ञानावरणक्षयोपशमजनितो मन्दप्रकाशो मतिज्ञानं, श्रुतज्ञानावरणक्षयोपशमजनितस्य श्रुतज्ञानमित्यादिरूपेण । तत आत्मस्वभावभूता मत्तादयो

- भेदाः, ते च प्रवचनोपदर्शितपरिस्थूलनिमित्तभेदतः पञ्चसंख्याः, तदपेक्षमावारकमपि पञ्चवेति न विरुद्ध्यते । न चैवमात्मस्वभावभूतत्वे क्षीणावरणस्यापि तद्भावप्रसङ्गः, यत एते मतिज्ञानावरणादिक्षयोपशमरूपोपाधिसम्पादितसत्ताकास्ततः कथं ते तथारूपक्षयोपशमाभावे भवितुमर्हन्ति, नहि सूर्यस्य घनपटलावृतस्य मन्दः प्रकाशः कटकुल्याद्यावरणविवरभेदोपाधिसम्पादितसकलघनपटलकटकुल्याद्यावरणापगमे सूर्यस्य ते तथारूपा मन्दप्रकाशभेदा भवन्ति ।
- 5 यथा वा जन्मादयो भावा जीवस्यात्मभूता अपि कर्मोपाधिसम्पादितसत्ताकत्वात्तदभावे न सन्ति तद्वन्मत्यादयो भेदा जीवस्यात्मभूता अपि मतिज्ञानावरणादिक्षयोपशमसापेक्षत्वात्तदभावे केवलिनो न भवन्ति ततो नासर्वज्ञत्वदोषः । यदपि मतिज्ञानादिविषयस्य केवलज्ञानाविषयत्वेऽसर्वज्ञत्वापत्तिरुक्ता सापि न सम्भवति, तद्विषयत्वेन तस्याग्रहेऽपि केवलज्ञानेन तद्वहणात्,
- 10 मत्यादिज्ञानमात्रनिरूपितत्वेन ह्येयताया केवलज्ञानस्याभावेऽपि न तावताऽसर्वज्ञत्वापत्तिः, अल्पास्पृष्टज्ञानाभावमात्रेण सर्वज्ञत्वाक्षतेः, कापटिकमात्रघनाभाववतो महर्षिकस्य निर्धैल्यत्वाभाववदिति दिक् ॥ मत्यादिज्ञानलक्षणादीन्यग्रे वक्ष्यन्ते ॥ ननु किं सर्वेषामेव जीवानां ज्ञानानि मत्यादीनि भवन्तीत्यत्राह मिथ्यादृष्टीनामिति । मिथ्यादृष्टीनां मतिज्ञानं श्रुतज्ञानमविज्ञानञ्च मत्यज्ञानं श्रुताज्ञानं विभङ्गज्ञानमित्युच्यते विपर्ययत्वात्, प्रमाणाभासत्वेन तेषां
- 15 ज्ञानान्यज्ञानानि, दर्शनमोहनीयोदयप्रयुक्तमिथ्यादर्शनपरिणामेन सह वृत्तित्वान्मतिश्रुतावधयोऽज्ञानत्वं भजन्ते । ननु यथार्थपरिच्छेदित्वं ज्ञानत्वमयथार्थपरिच्छेदित्वमज्ञानत्वं तदुभयं च मिथोविरोधि, शीतोष्णवत् तत्कथमेकस्मिन्नेव मतिज्ञानादौ तदुभयसम्भवः, नैवमाधारोपात्, दृश्यते हि कटुकाळाबूमाजने निहितं दुग्धं स्वगुणं परित्यजति तथा मत्यादीन्यपि मिथ्यादृष्टिभाजनगतानि दुष्यन्ति पारिणामिकशक्तिविशेषात्, न च रूपादिविषयोपलब्धिव्यभिचारमात्रेण
- 20 राभावाज्ञेयां विपर्ययाभावः, यथैव हि मतिज्ञानेन सम्यग्दृष्टयो रूपादीनुपलभन्ते तथैव मिथ्यादृष्टयोऽपि मतिज्ञानेन, यथैव घटादिषु रूपादीन् श्रुतेन निश्चिन्वन्त्युपदिशन्ति च परेभ्यस्तस्यग्दृष्टयस्तथा मिथ्यादृष्टयोऽपि श्रुतज्ञानेन, यथैवावधिना रूपिणोऽर्थानवगच्छन्ति तथैव विभङ्गेनापीति वाच्यम् । विद्यमानाविद्यमानार्थयोरेयावदवबोधभावेन तादृशोपलब्धेर्यादृच्छिकत्वात्, उन्मत्तोपलब्धिवत् । उन्मत्तो हि दोषोदयात्कदाचिद्विद्योऽनुवर्णमिति सुवर्णं लोष्टमिति जानाति कदाचिच्च लोष्टं लोष्टमिति सुवर्णं सुवर्णमिति च, तथैव मिथ्यादर्शनोदयावस्तुनोऽनेकान्तात्मकस्थैकान्तात्मकत्वं कर्तुरहितं जगत्सकर्तृकञ्च जानात्यतो यथार्थबोधाभावेन कदाचित्तस्योपलब्धेर्यथारूपरूपादिविषयकत्वेऽपि अज्ञानभेदेति भावः । एवन्तर्ह्येदिविधत्वं ज्ञानानामत्र कथमुक्तमित्यत्राह त्रेति मार्गणाप्रकरण इत्यर्थः । पञ्चविधत्वेऽपि ज्ञानानामिति । शब्दनयमते सर्वजीवानां चेतनास्वभावत्वात् स्वभावत्वाच्च न कश्चिन्मिथ्यादृष्टिरज्ञो वा जीवो विद्यते,

अत एव मत्तज्ञानादयो विपर्यया न सन्ति तस्मात्प्रविधत्वेव ज्ञानानां तन्मतेनेति भावः ।
 नैगमादिनयेन तु मत्तज्ञानादीनामप्यर्थपरिच्छेदकत्वेन ज्ञानत्वात्तन्मताश्रयेणात्र ज्ञानाना-
 मष्टविधत्वमुक्तमित्याशयेनाहान्वेपणाप्रस्ताव इति । आद्यत्रयेति मतिश्रुतावधीत्यर्थः । ज्ञान-
 त्वेन ग्रहणादिति, अर्थपरिच्छेदित्वादिति भावः । ननु ज्ञानादिषु किमर्थमज्ञानादिविपरीतग्रह-
 णमिति चेदुच्यते चतुर्दशस्वपि मार्गणास्थानेषु प्रत्येकं सर्वसाधारिकसत्त्वसंप्रहार्यमिति 5
 त्याशयेन बोध्यमित्युक्तम् । मनःपर्यवकेवलयोर्विपरीतताऽस्ति नवेत्यत्राह मन इति ।
 निर्मूलतो मिथ्यात्वस्य क्षयेन केवलस्य क्षयोपशमोपशमाभ्याञ्च मनःपर्यवस्य जायमानत्वा-
 दिति भावः । विपरीतानामपि मार्गणामु ग्रहणमन्यत्राप्यतिदिशति अग्र इति वक्ष्यमाणामु
 मार्गणास्त्वित्यर्थः, कामु मार्गणास्त्वित्यत्राह संबन्धादिष्वपीति, आदिना भव्यसम्यक्त्वा-
 हारकाणां ग्रहणम् । एवमेवेति, ज्ञानमार्गणायासुक्तप्रकारेणैवेत्यर्थः, वैपरीत्येनेति, तत्तद्विप 10
 रीतचटिता इत्यर्थः ॥

अथ चारित्रमार्गणाभेदमाह—

सामायिकछेदोपस्थापनपरिहारविशुद्धिसूक्ष्मसम्पराययथाख्यातदेश-
 चिरत्यचिरतिरूपास्तस्य चारित्रमार्गणाः ॥

सामायिकेति । निरूपितानि पूर्वमेवैतानि पञ्च चारित्राणि लक्षणभेदद्वारैः । देशचिर- 15
 दित्तु सावद्ययोगस्यैकादिव्रतविषये स्थूलसावद्ययोगादौ विरतिविशिष्टं चारित्रम् । पञ्चाणु-
 व्रतानि त्रीणि शुणव्रतानि चत्वारि शिक्षापदव्रतानीति द्वादशप्रकारा देशचिरदस्य भवन्ति, एषां
 विस्तरस्तु अन्यत्र विलोकनीयः । चारित्रविपरीताऽविरतिमार्गणोपयोगित्वात्संगृहीता ॥

दर्शनमार्गणाभेदमाह—

चक्षुरचक्षुरवधिकेवलभेदेन चतस्रो दर्शनमार्गणाः ॥

20

चक्षुरिति । दर्शनावरणक्षयोपशमादिज्ञं सामान्यमात्रग्रहणं दर्शनं । इन्द्रियावरणक्षयो-
 पशमाद्व्येन्द्रियानुपधाताश्च चक्षुर्दर्शनलक्षिमतो जीवस्य घटादिषु चाक्षुषं दर्शनं चक्षुर्दर्श-
 नम् । सामान्यविषयत्वेऽपि चास्य घटादिविशेषोपनिधानं तत्सामान्यविशेषयोः कथंचिद-
 भेदादेकान्तेन विशेषेभ्यो व्यतिरिक्तस्य सामान्यस्याग्रहणस्यापनार्थम् । ‘ निर्विशेषो विशेष-
 षाणां ग्रहो दर्शनमुच्यते ’ इत्यभिधानात् । चक्षुर्वैशेष्येन्द्रियचतुष्टयं मनश्चाचक्षुर्गृह्यते, 25
 अचक्षुर्दर्शनमिन्द्रियावरणक्षयोपशमाद्व्येन्द्रियानुपधाताश्चचक्षुर्दर्शनलक्षिमतो जीवस्य विषय

संस्पृष्टतासम्बन्धेन भवति । एतादृशसम्बन्धाभावादेव जायमानत्वाच्चक्षुर्दर्शनस्य पृथगुक्तिः, इतरेन्द्रियाणां प्राप्यकारित्वात् । मनसस्त्वप्राप्यकारित्वेऽपि प्राप्यकारीन्द्रियवर्गस्य तदनु-
सरणीयस्य बहुत्वाच्चक्षुर्दर्शनान्तर्गतं तद्वोद्वन्वम् । अवधिदर्शनावरणक्षयोपशमसमुद्भूताव-
धिदर्शनलब्धिमतो जीवस्यावधिदर्शनं सर्वरूपिद्रव्येषु भवति, न पुनः सर्वपर्यायेषु ज्ञानेऽन-
5 घेरुक्तप्रतोऽप्येकवस्तुगतसंख्येयासंख्येयान्यतरपर्यायविषयत्वस्यैवोक्तत्वात् । जघन्यतस्तु रूप-
रसगन्धस्पर्शलक्षणाश्चत्वारः पर्यायास्तस्य विषयाः । ननु पर्याया विशेषा उच्यन्ते न च वर्गं
विशेषविषयं भवितुमर्हति ज्ञानस्यैव तद्विषयत्वात्, तत्कथमवधिदर्शनविषयाः पर्याया
भविषुमर्हन्तीति चेत्सत्यं, केवलं पर्यायैरपि घटभरावोदञ्चनादिभिर्मुदादिसामान्यमेव तथावि-
शिष्यते पुनस्ते नैकान्तेन व्यतिरिच्यन्ते, अतो मुख्यतस्सामान्यं गुणीभूतास्तु विशेषा अप्यस्य
10 विषयीभवन्तीति । केवलदर्शनेनित्तदावरणक्षयाभिर्भूततल्लब्धिमतो जीवस्य सर्वद्रव्येषु भूत-
भूतेषु सर्वपर्यायेषु च सकलद्रव्यविषयत्वेन परिपूर्णात्मकं केवलदर्शनं भवति । मनःपर्यव-
ज्ञानन्तु तथाविधक्षयोपशमपाटवात् सर्वदा विशेषानेव गृह्युत्पद्यते न सामान्यम्, अत-
स्तद्दर्शनं नोक्तम् ॥

सम्यग्नि लेदयामार्गणाभेदमाख्याति—

15 कृष्णनीलकापोततेजःपद्मशुक्लमेदेन षड् लेदयामार्गणाः ॥

कृष्णोति । लिङ्गयते प्राणी कर्मणा यथा सा लेदया, कृष्णादिद्रव्यसहकारबलेनात्मनः
परिणामविशेषः । अत्र विशेषतो यद्वक्तव्यं तत्पूर्वमेवादर्शितम् ॥

लेदयानां स्वरूपाण्यादर्शयितुमुपक्रमते—

अल्पफलाय फलिन आमूलं विनाशकरणाध्यवसायः कृष्णलेदया ।
20 यथा फलग्रहणार्थं वृक्षच्छेदाध्यवसायः ॥

अल्पेति । भावलेदया द्विधा विशुद्धाविशुद्धभेदात्, अकलुषद्रव्यसम्पर्कजन्यात्मपरि-
णामो विशुद्धलेदया । कलुषद्रव्यसम्पर्कजन्यात्मपरिणामोऽविशुद्धलेदया । विशुद्धा कपायाणां
क्षयेणोपशमेन च जायत इति द्विधा, अविशुद्धापि रागविषया द्वेषविषया चेति द्विधा,
तेजःपद्मशुक्ला विशुद्धलेदयाः कृष्णनीलकापोता अविशुद्धलेदयाः । तेजआदीनां विशुद्धलेदया-
25 त्वमेकान्तविशुद्धिमाश्रित्योक्तं तेन तेजःपद्मशुक्लानां क्षायोपशमिकत्वेऽपि न क्षतिः । आसां
लक्षणानि तु तत्तद्रव्यसाचिव्यजनितप्राप्यवसाया एव । मूले तु संछेदविशेषपरिणामप्रदर्शन-

द्वारा तत्स्वरूपाणि प्रदर्शितानि । पञ्चाश्वप्रमत्तो मनोगुत्यादिरहितः पृथ्वीकायादिषु तदुप-
मर्दकत्वादेरविरतः तीव्रसावद्यव्यापारपरिणतो गुणदोषपर्यालोचनारहितोऽत्यन्तमैहिकासुख-
कापायशंकाविकलो नृशंसोऽनिपृहीतेन्द्रियो जीवः कृष्णलेद्यायामेव परिणमेदिति भावः ।
संक्षेपमेवोदाहरणेनाविष्करोति यथेति ॥

नीललेद्यां स्वरूपयति—

5

अल्पप्रयोजनाय तदंशच्छेदनाध्यवसायो नीललेद्या । यथा फलाय
शाखाच्छेदाध्यवसायः ॥

अपेति । कृष्णलेद्यापेक्षयात्र विशुद्धिसुत्तरलेद्यापेक्षया च संक्षेपे सूचयति तदंश-
च्छेदनाध्यवसाय इति । ईर्ष्यामर्षातपोऽविद्यामायानिर्लेज्जताविषयामिकाङ्क्षाप्रद्वेषयुतः प्रमत्तो
रसलोलुपः सुखगवेषकः प्राण्युपमर्दनेनाविरतः साहसिको जीवो नीललेद्यायामेव परिण- 10
मेतीति भावः । तत्रानुरूपं दृष्टान्तमाह यथेति ॥

कापोतलेद्यां स्वरूपयति—

अल्पफलार्थं तदंशांशच्छेदनाध्यवसायः कापोतलेद्या । यथा तदर्थं
प्रतिशाखाच्छेदाध्यवसायः ॥

अल्पफलार्थमिति । अत्रापि विशुद्धशुद्धिपूर्ववत् । वचसा वक्रः क्रियया वक्रसमा- 15
चारो मनसा निवृत्तिमाननूजुकः स्वदोषप्रच्छादकच्छली मिथ्यादष्टिरनार्य उत्प्राप्तकदुष्टवादी
चौरः परसम्पदाऽऽह्नो लुब्धः कापोतलेद्यायां परिणमेतीति भावः । तत्र दृष्टान्तमाह यथेति ॥

तेजोलेद्यां स्वरूपयति—

अल्पफलार्थमंशांशापेक्षया न्यूनांशच्छेदनाध्यवसायः तेजोलेद्या ।
यथा फलप्रहणाय स्तवकच्छेदनाध्यवसायः ॥

20

१. लक्षणान्तु पञ्चाश्वप्रमत्तत्वादिरेव इतरेषा मावकृष्णलेद्यासद्भावस्वोपदर्शकत्वात्, यो हि यत्सद्भाव
एव भवति स तस्य लक्षणं यथौघ्यमन्ने । अस्या जघन्या स्थितिमुद्घातार्थम्, अन्तर्मुद्घातार्थम् श्रयस्त्रि-
शक्त्यागरोपमाणि स्थितिरुक्त्या भवति । सप्तमनारकपेक्षयेवं बोध्या ॥ २. स्थितिब्याख्या जघन्या मुद्घातार्थम्
उत्कर्षेण पत्न्योपमासंख्येयमागाधिकानि दक्षसागरोपमाणि वृक्षप्रमोपरितनवप्रस्तरापेक्षयेवम् ॥ ३. स्थितिविषय्या
मुद्घातार्थम् पत्न्योपमासंख्येयमागाधिकानि त्रीणि सागरोपमाभ्युक्त्या बालकप्रमोपरितनवप्रस्तरनारकापेक्षया ॥

अल्पेति । कायमनोवाग्भिरनुत्सिक्तोऽचपलोऽभावी अकुतूहलः विनीतविनयः दान्त-
स्वाध्यायादिव्यापारवान् विहितशास्त्रोपचारः अभिरुचितधर्मानुष्ठानोऽङ्गीकृतव्रतादिनिर्वा-
हकः पापभीरुहितैषकः परोपकारचेता हिंसाद्यनाश्रवस्तेजोलेइयायां परिणमेत् । दृष्टान्तमाह
यथेति ॥

ॐ पद्मलेइयामाह—

ईषत्क्लेशप्रदानेन फलग्रहणाध्यवसायः पद्मलेइया । यथा वृक्षात्फल-
मात्रवियोजनाध्यवसायः ॥

ईषदिति । अतीवाल्पक्रोधमानमायालोभः प्रशान्तचित्तो दान्तः स्वाध्यायादिप्रवृत्तो
विहितशास्त्रोपचारः प्रतनुभाषक उपशान्तो वशीकृताक्षः पद्मलेइयायां परिणमेत् । दृष्टान्त-
10 माह यथेति ॥

शुक्लेइयामाह—

इतरक्लेशाकरणतः फलग्रहणाध्यवसायश्शुक्लेइया । यथा भूपतित-
फलग्रहणाध्यवसायः ॥

इतरेति । प्रशान्तचित्तो दान्तात्मा धर्मशुक्लध्यानध्यायी समितो गुप्तस्सरगो वीतरागो
15 वा जितेन्द्रियश्शुक्लेइयायां परिणमेत् । दृष्टान्तमाह यथेति । इह शुभलेइयासु केषाञ्चि-
द्विशेषणानां पुनरुपादानेऽपि लेइयान्तरविषयत्वावपौनरुत्तयम् । पूर्वपूर्वापेक्षयोत्तरोत्तरस्य
विशुद्धितः प्रकृष्टत्वञ्च भावनीयम् । विशिष्टलेइयापेक्षयैवं कारणविधानाञ्च देवादिभिर्न्यभि-
चारः । सर्वासामेव द्रव्यलेइयानां अनन्तप्रदेशात्मकत्वं, असंख्यप्रदेशावगाढत्वंञ्च विज्ञे-
यम् । आद्यास्तिस्रोऽप्रशस्तवर्णगन्धरसोपेता अप्रशस्ताध्यवसायहेतवः संछिष्टार्चरौद्रध्याना-
20 नुगताध्यवसायस्थानहेतवः, उत्तरास्तिस्रः प्रशस्तवर्णगन्धरसोपेताः प्रशस्ताध्यवसायहेतवोऽ
संछिष्टधर्मशुक्लध्यानानुगताध्यवसायहेतवञ्च ॥

१. अधन्या स्थितिर्मुहूर्तार्धम्, उत्कृष्टा तु पत्न्योपमासंख्येयमागाधिके द्वे सागरोपमे । ईशानपेक्षयै
बोध्या ॥ २. मुहूर्तार्धं अधन्या स्थितिः, उत्कृष्टा तु मुहूर्तार्धिकाणि दशसागरोपमाणि ब्रह्मदेवलोऽपेक्षयेयम् ॥
३. मुहूर्तार्धं अधन्या स्थितिः । ब्रह्मक्षिप्तसागरोपमाणि मुहूर्तार्धिकान्युत्कृष्टा अनुत्तरापेक्षयेयम् ॥ ४.
अनन्तप्रदेशव्यतिरिक्तेन स्कन्धस्य जीवग्रहणभोग्यत्वाभावादिति भावः ॥ ५. अनन्तानामपि वर्णानामा-
धारभूताकाशप्रदेशा असंख्येया एव, सकलस्यापि लोकस्य प्रदेशानामसंख्यातत्वादिति भावः ॥

अथ भव्यमार्गणभेदमाह—

भव्याभव्यभेदेन द्विविधा भव्यमार्गणाः । तत्र भव्यस्सिद्धिगमन-
योग्यस्तद्विपरीतोऽभव्यः ॥

भव्येति । प्रतिपक्षतयाऽत्राभव्यस्यापि ग्रहणम् । अनादिपारिणामिकभव्यत्वाभव्य-
त्वयोगाज्जीवो भव्योऽभव्यश्च भवति । ननु भव्यत्वमभव्यत्वं वा जीवे कथमवगम्यत इति 5
चेदुच्यते सिद्धिगमनयोग्योऽहं नवेति संशय एव उत्साधकः, स च संशयोऽभव्यस्य न
कदाचिदपि भवति । तथा चार्थं भव्यस्सिद्धिगमनयोग्यत्वप्रकारकसंशयान्यथानुपपत्तेरित्यनु-
मानमेव मानम् । मोक्षप्रवृत्तियोग्यतावच्छेदकतया च भव्यत्वं सिद्ध्यति, तत्र योग्यतागमक-
त्वं संशय एव । संसर्गकत्वभावत्वे च कदाचिदपि कस्यचिदपि मोक्षार्थं प्रवृत्तिरेव न स्यात् ।
न च मोक्षप्रवृत्तियोग्यतावच्छेदकत्वं शमादिमत्त्वस्यैवेति वाच्यम्, शमादिर्मोक्षप्रवृत्त्युत्तर- 10
कालीनत्वात्, शमादेरपि कार्यतया तत्र भव्यत्वस्यैव कारणतावच्छेदकत्वप्रसङ्गे मोक्षप्रवृत्ति-
योग्यताया एवावच्छेदकत्वस्यौचित्याच्च । तथा च भव्यत्वमभव्यत्वञ्च परोक्षज्ञानिनामस्माद्-
ज्ञानानुमानगम्यं प्रत्यक्षज्ञानिनाञ्च प्रत्यक्षं तथाऽनादिसिद्धम् । ननु भव्यत्वमभव्यत्वञ्च न
नारकत्वादिवत्कर्मकृतं किन्तु चेतनत्वादिवत्त्वाभाविकमुच्यते तथा सति भव्यत्वमविनाशि
स्यात्, जीवत्ववत् स्वाभाविकत्वात्, न चैतद्दिष्टं, तत्सत्त्वे निर्वाणामावात्, सिद्धो न भव्यो 15
नाप्यभव्य इति वचनादिति चेन्न, प्रागभावस्थानादित्वभावत्वेऽपि घटोत्पत्तौ विनाशदर्श-
नात् । एवं भव्यत्वस्यापि सम्यग्दर्शनज्ञानचारित्र्योपायतो नाशसम्भवे क्षत्यभावात् । न च
प्रागभावस्याभावरूपतयाऽवस्तुत्वमिति न तस्योदाहरणत्वं युक्तमिति वाच्यम्, तस्य घटानु-
त्पत्तिविशिष्टतत्कारणभूतानादिकालप्रवृत्तपुद्गलसंघातरूपत्वेन भावत्वात् । न चैवं सति
स्तोकस्तोकाकृत्यमाणान्यस्य धान्यपूर्णकोष्ठागारस्य कदाचित्समुच्छेद इव पण्मासपण्मास- 20
पर्यन्ते भव्यस्यैकस्यावश्यं सिद्धिगमनात् क्रमेणापचीयमानस्य सर्वस्यापि भव्यराशेः कदा-
चिदुच्छेदप्रसङ्ग इति वाच्यम्, अनन्तत्वाद्भव्यराशेरनागतकालाकाशवत् । इह चद्बुद्बुदनन्त-
केनानन्तकं तत्स्तोकस्तोकतयाऽपचीयमानमपि नोच्छिद्यते, यथा प्रतिममयं वर्तमानतापस्याऽ-
पचीयमानोऽप्यनागतकालसमयराशिः प्रतिसमयं बुद्ध्या प्रदेशापहारेणापचीयमानत्सर्वेनसः-
प्रदेशराशिर्वा तथा भव्यराशिरपि । यस्माच्चतीतानागतकालौ तुल्यत्वेन यश्चातीतेनानन्ते- 25
नापि कालेनैव एव निगोदानन्ततमो भागोऽद्यापि भव्यानां सिद्धः, एष्यतापि कालेन ताव-
न्मात्र एव भव्यानन्तभागसिद्धिं गच्छन् युक्तो न हीनाधिकः, भविष्यतोऽपि कालस्याती-

तत्तुल्यत्वात् ततो न सर्वमव्यानामुच्छेदो युक्तः सर्वेणापि कालेन तदनन्तभागस्यैव सिद्धि-
गमनसम्भवस्योपदर्शितत्वादित्येतत्सर्वमभिप्रेत्योक्तं तत्रेति ॥

अथ सम्यक्त्वमार्गणाभेदमाचष्टे—

औपशमिकक्षायोपशमिकक्षायिकसास्वादनवेदकमिध्यात्वरूपेण षट्-

५ सम्यक्त्वमार्गणाः ॥

- औपशमिकेति । उपाधिभेदाविवक्षया सम्यक्त्वमेकविधम्, सम्यक्त्वज्ञान-
संशयविपर्ययनिरासेनेदमेव तत्त्वमिति निश्चयपूर्विका जिनोदितजीवादिपदार्थेष्वभि-
प्रीतिः । उपाधिभेदात् द्विविधं त्रिविधं चतुर्विधं पञ्चविधं दशविधं । तत्र द्विविधं
ब्रूयते भावतो वा, निश्चयेन व्यवहारेण वा, पौद्गलिकापौद्गलिकभेदेन वा, नैसर्गिका-
10 धिगमिकभेदेन वा । कारकरोचदीपकभेदेन क्षायिकौपशमिकक्षायोपशमिकभेदेन
वा त्रिविधं, औपशमिकक्षायिकक्षायोपशमिकसास्वादनभेदेन चतुर्विधं, औपशमिकक्ष-
यिकक्षायोपशमिकसास्वादनवेदकभेदेन पञ्चविधम्, इदमेव च प्रत्येकं निसर्गाधिगमभेदेन
दशविधं विज्ञेयम् । द्विविधन्तु पूर्वमादर्शितम् । त्रिविधमुच्यते, कारकं सूत्रोक्ताहाशुद्धा
क्रिया, तस्याः परगतसम्यक्त्यस्योत्पादकत्वेन सम्यक्त्वं, तादृशक्रियावच्छिन्नं वा सम्यक्त्वं
15 कारकसम्यक्त्वमेतच्च विशुद्धचारित्रिणां भवति । यत्सम्यक्त्वं सदनुष्ठानं रोचयत्येव केवलं
न पुनः कारयति तद्रोचकं यथा श्रेणिकादीनाम् । स्वयं मिथ्यादृष्टिरभ्यो वा धर्मकमया
परेभ्यो जीवादिपदार्थान् दीपयति तदीपकं, ननु स्वयं मिथ्यादृष्टिरथ च तस्य सम्यक्त्वं
कथमुच्यते विरोधात्, नैवम्, मिथ्यादृष्टेरपि सत्तत्त्वस्य यो व्यापारविशेषस्तु लघु प्रवि-
पत्तूणां सम्यक्त्वस्य कारणमतः कारणे कार्योपचारादाशुर्धूतमितिवन् सम्यक्त्वमित्युच्यते ।
20 अथ चतुर्विधं, मिथ्यात्वमोहनीयस्य कर्मणो यो विपाकप्रदेशरूपतया द्विविधस्याप्युदयस्य
भस्मच्छन्नाग्निवद्विष्कम्भणमुपपन्नमस्तस्मादौपशमिकं सम्यक्त्वं भवति, तत्तूपशमश्रेणिसमुप-
विष्टस्य जन्तोरनन्तानुबन्धिषु वर्जनत्रिके चोपशमं नीते भवति, तथा प्रथमतोऽनादिमिथ्या-
दृष्टेस्ततो जीवस्य योऽसौ सम्यक्त्वलाभस्तस्मिन् औपशमिकं सम्यक्त्वं भवति । अनन्ता-
नुबन्धिकषायक्षयानन्तरं मिथ्यात्वमिश्रसम्यक्त्वलक्षणत्रिविधदर्शनमोहनीयकर्मण आत्यन्ति-

१. विशेषेण विशुद्धिकृता मिथ्यात्वपुद्गला एव ब्रूयन्तः । सम्यक्त्व, भावतस्तु तदुपपन्नोपजनितो
जीवस्य जिनोक्तत्वव्यतिरिक्तम्, देशकालसंहननाशुक्तं यथास्तुतिं शुनिवृत्तं—यथावत्तयमाशुष्ठानस्य सम्यक्त-
नैक्यिकम् । सम्यक्त्वहेतुसहित उपशमादिलिङ्गगम्यशुभात्मपरिणामो व्यावहारिकसम्यक्त्वम् । क्षायोपशमिकं
पौद्गलिकसम्यक्त्वं क्षायिकौपशमिकक्षायोपशमिकमिति भावः ॥

कक्षयात्क्षायिकं सम्यक्त्वं भवति, तयोदीर्घस्य मिथ्यात्वमोहनीयकर्मणः क्षयादनुदीर्घस्य चोपशमात्सम्यक्त्वरूपतापत्तिलक्षणाद्विष्कम्भितोदयस्वरूपाश्च क्षायोपशमिकं सम्यक्त्वं भवति । पुनरन्तानुबन्धिकपायोदयेनौपशमिकसम्यक्त्वावयवमानस्य मिथ्यात्वमप्याप्य-
प्राप्नुवतोऽजान्तरे जघन्यतस्समयप्रमाणमुत्कृष्टतप्पडावल्लिकाः सास्वादनसम्यक्त्वं भवति ।
वेदकसम्यक्त्वेन पूर्वोक्तानि चत्वारि गृहीत्वा सम्यक्त्वस्य पञ्चविधत्वमपि । क्षपकश्रेणि 5
प्रतिपन्नस्यानन्तानुबन्धिकपायचतुष्टयं क्षपयित्वा मिथ्यात्वमिश्रपुञ्जेषु सर्वथा क्षपितेषु
सम्यक्त्वपुञ्जमप्युदीर्यानुमतेन निर्जरेयतो निष्ठितोदीरणीयस्य चरमप्रासेऽवतिष्ठमानेऽद्यापि
सम्यक्त्वपुद्गलानां कियतामपि वेद्यमानत्वाद्देदकं सम्यक्त्वमुपजायते । नन्वेवं सति
क्षायोपशमिकेनास्य को विशेषः, सम्यक्त्वपुञ्जपुद्गलानुभवस्योपशमपि समानत्वात्, सत्यं
किञ्चेतद्विशेषोदितपुद्गलानुभूतिमतः प्रोक्तं, इतरसूदितानुदितपुद्गलस्यैतन्मात्रकृतो विशेषः, 10
परमार्थतस्तु क्षायोपशमिकमेवेदम्, चरमप्रासशेषाणां पुद्गलानां क्षयाचरमप्रासवर्तिनान्तु
मिथ्यात्वभाषापगमलक्षणस्योपशमस्य सद्भावादिति । पुञ्जत्रये च तस्मिन् अञ्जुदस्य
पुञ्जस्योदयान्मिथ्यात्वं जीवस्य भवत्यकृतपुञ्जत्रयस्य वा, तस्य च सम्यक्त्वप्रतिपक्षितयात्र
ग्रहणं मार्गेणोपयोगित्वादिति ॥

संज्ञिमार्गेणभेदं विभजते—

15

संज्ञ्यसंज्ञिमेदेन द्विधा संज्ञिमार्गेणा । समनस्कास्संज्ञिनो मनोहीना
असंज्ञिनः ॥

संज्ञीति । संज्ञा दीर्घकालोपदेशिकी हेतुबाधोपदेशिकी दृष्टिबाधोपदेशिकी चेति त्रिविधा ।
तत्रैतत्करोम्यहमेतत्कृतं मया करिष्याम्येतदहमिमादित्रैकालिकवस्तुविषयां संज्ञां यो धारयति स
संज्ञी, स च गर्भजस्तियद्मनुष्यो वा देवो नारकश्च मनःपर्यामियुक्तः । तद्विपरीतोऽसंज्ञी तथावि- 20
धत्रिकालविषयविमर्शशून्यः, स च संमूर्च्छिमपञ्चेन्द्रियविकलेन्द्रियादिरिलाशयेनाह समनस्का
इति । ये पुनरिष्टानिष्टवस्तुषु सञ्चिन्त्य सञ्चिन्त्य खदेहपरिपालनहेतोरिष्टेषु वर्तन्तेऽनिष्टेऽप्यस्तु
निवर्तन्ते प्रायेण साम्प्रतकाल एव, नातीतानागतकालयोः, ते हेतुबाधोपदेशिकीसंज्ञया संज्ञिनो
द्वीन्द्रियादयस्तद्विपरीता असंज्ञिनः पृथिव्यादयः, द्वीन्द्रियादेरपि प्रतिनियतेष्टानिष्टप्रवृत्तिनिवृ-
त्तिदर्शनेन वार्त्तमानिकमानसिकपर्यालोचनवत्त्वात्, पृथिव्यादयस्तु धर्माद्यमितपेऽपि सन्निरा- 25

१. दीर्घकालोपदेशिकीमित्यर्थः, इह सर्वत्र च संज्ञित्वासंज्ञित्वव्यवहार एतत्संज्ञापक्षेयं भवतीति विज्ञेयः ॥

२. हेतुबाधोपदेशेनात्यमनोलब्धिसम्पन्नस्यापि संज्ञित्वेनाभ्युपगमादिति भावः ॥

करणाय प्रवृत्तिनिवृत्तिरहिता एव । दृष्टिवादोपदेशेन तु क्षायोपशमिके ज्ञाने वर्तमानस्सम्य-
ग्दृष्टिरेव संज्ञी सम्यग्ज्ञानयुक्तत्वात्, मिथ्यादृष्टिः पुनरसंज्ञी सम्यग्ज्ञानसंज्ञारहितत्वादिति ॥

आहारकमार्गणाभेदमाचष्टे—

आहारकानाहारकभेदेन द्विविधाऽऽहारकमार्गणा । आहारकरण-
5 शीला आहारकास्तद्विज्ञा अनाहारकाः ॥

- आहारकेति । आहरणमाहारो ग्रहणमभ्यवहारो वा, स चोजोभोगप्रक्षेपरूपेण
त्रिविधः । यावदौदारिकं शरीरं न निष्पद्यते तावत्तैजससहितेन कर्मणेन यदाहारयति स
ओजआहारस्तेनाहारकास्सर्वेऽप्यपर्याप्तकाः । तत्र प्रथमोत्पत्तौ जीवः पूर्वशरीरपरिहारेण
विग्रहेणाविग्रहेण बोत्पत्तिदेशे तैजससहितेन कर्मणेन तप्तस्नेहपतितापूपकवत्तत्प्रदेशस्थानाद्यु-
10 ढ्ढलानादौ तदुत्तरकालमपि यावदपर्याप्तकावस्थां स ओज आहारः । शरीरपर्याप्त्युत्तरकालं
वाह्यया त्वचा लोमभिराहारो लोमाहारः, इन्द्रियादिभिः पर्याप्तिभिः पर्याप्ताः केषाञ्चिन्मतेन
शरीरपर्याप्तका वा लोमाहारिणो भवन्ति । प्रक्षेपेण कवलादेराहारः प्रक्षेपाहारः, स च
वेदनीयोदयेन चतुर्भिस्स्थानैराहारसङ्कावाङ्भवति । पर्याप्तका यदेव प्रक्षेपं कुर्वन्ति तदैव
प्रक्षेपाहारा नान्यदा, लोमाहारता तु वाय्वादिस्पर्शात्सर्वदैव, स च लोमाहारोऽर्वाङ्गद्विभवा
15 न दृष्टिप्रथमवतरति प्रायशः प्रतिसमयवर्ती च । प्रक्षेपाहारस्तूपलभ्यते प्रायस्स च निवृत्त
कालीयः देवकुरुत्तरकुरुप्रभवा अष्टमभक्ताहाराः, संख्येयवर्षाधुपामनियतकालीयः प्रक्षेपाहारः ।
एकेन्द्रियाणां देवनारकाणाञ्च नास्ति प्रक्षेपः, पर्याप्त्युत्तरकालं स्पर्शेन्द्रियेणैवाऽऽहरणाहोमा-
हारः, द्वीन्द्रियादीनां तिर्यङ्मनुष्याणाञ्च प्रक्षेपाहारस्तमन्तरेण कायस्थितेरेवाभावात् । अन्ये
तु यो जिह्वेन्द्रियेण स्थूलशरीरे प्रक्षिप्यते स प्रक्षेपाहारः, यस्तु घ्राणदर्शनश्रवणैरुपलभ्यते धातु-
20 भावेन परिणमति स ओज आहारः, यः पुनस्पर्शेन्द्रियेणैवोपलभ्यते धातुभावेन प्रयाति
स लोमाहार इति वदन्ति । तदेतदाहाऽऽहारकरणशीला इति त्रिविधान्यतमाहारकरणशीला
इत्यर्थः । अथानाहारकानाह तद्विज्ञा इति त्रिविधाहारिविज्ञा इत्यर्थः । विग्रहगतौ वक्र-
गतिमापन्ना वक्रद्वये त्रिसमयोत्पत्तावेकस्मिन् समये, वक्रत्रये चतुस्समयोत्पत्तिके मध्यवर्त्ति-
नोर्द्वयोस्समययोर्वक्रचतुष्टये पञ्चसमयोत्पत्तिके मध्यवर्त्तिषु त्रिषु समयेषु, केवलिनस्समुद्भा-

१. क्षायिकज्ञाने वर्तमानोऽपि दृष्टिवादोपदेशेन न संज्ञी, अतीतार्थस्मरणस्यानागतचित्तायाश्च केवलिन्य-
भावात्, तत्ज्ञानस्य सर्वदा सर्वार्थाविमासकत्वादिति भावः ॥ २. तत्र स्पर्शेन्द्रियेणोष्मादिना तत्तच्छायाया
शीतवायुनोदकेन च प्रीयते प्राणी, गर्भस्थोऽपि पर्याप्त्युत्तरकालं लोमाहार एवेति ॥ ३. तत्र देवाना
मनसा परिकल्पिताद्युभा. पुद्गलास्सर्वेणैव कालेन परिणमन्ति, नारकाणामन्वद्युभा इति विज्ञेयम् ॥

वस्थायां तृतीयचतुर्थपञ्चमसमयेषु नैकेदयवस्थायाञ्च ह्रस्वपञ्चाक्षरोद्विरणकालमात्रं,
रेखाश्च सदैवानाहारका इति भावः ॥

इत्येवं चतुर्दशमूलमार्गणोत्तरभेदानाख्यायाऽऽप्तु सिद्धसत्ता केति निरूपयति—

तत्र नरगतिपञ्चेन्द्रियजातित्रसकायभन्धसंज्ञियथाख्यातक्षायािका-
नाहारककेवलज्ञानकेवलदर्शनेषु मोक्षो न शेषेषु ॥

तत्रेति । चतुर्दशमार्गणावान्तरभेदमधिकृत्येत्यर्थः । नरगतीति, अनन्तरपञ्चात्कृततन्म-
धिकृत्य नरगतौ युक्तिः प्राप्यते न शेषासु गतिषु, पाञ्चात्म्यमेकान्तरं गतिविशेषमधिकृत्य पुन-
त्सामान्यतश्चतसृभ्योऽपि गतिभ्य आगतस्सिद्धति । सिद्धप्रस्तावात्सिद्ध इत्यनुक्त्वा मोक्ष-
पदग्रहणं कर्मक्षयसिद्धैरिहाधिकारस्तेषामेव मोक्षपर्यायेणानन्यत्वादिति सूचनाय, तेन कर्मशि-
न्पविद्यामन्त्रयोगगमार्थयात्राभिप्रायतपःसिद्धानां व्युद्भासः । अनन्तरैकान्तरपञ्चात्कृतौ नयौ 10
नैगमसङ्गद्वयवद्धाररूपौ सकलार्थप्राप्तित्वात्, वसैमानकालार्थप्राहकजुसुत्रशब्दसमन्वितैव-
न्मृतनयरूपप्रत्युत्पन्नभावापेक्षया तु सिद्धस्सिद्धगतौ सिद्धति । पञ्चेन्द्रियजातीति, अनन्तर-
पञ्चात्कृतजात्यपेक्षयेदम्, नर एव सन्वतः सिद्धत्यत एव पञ्चेन्द्रियजातावेवेति भावः, एका-
न्तरितपञ्चात्कृतजात्यपेक्षया त्वन्यतमस्यां जातौ प्रत्युत्पन्नभावापेक्षया नैकस्यामपीन्द्रिय-
मार्गणायां नर्वथा शरीरपरित्यागेनैव सिद्धत्वपर्यायोत्पत्तेरिति भावः । त्रसकायेति, अत्रापि पूर्वव- 15
देव भाव्यम् । अन्येति, अनन्तरैकान्तरितपञ्चात्कृतनयापेक्षयेदम्, भव्यानामेव सिद्धिर्बोध्याऽ
भव्यानान्तु कथमपि सिद्धिभावात्, प्रत्युत्पन्ननयापेक्षया तु सिद्धो न भव्यो नाप्यभ्य इति ।
संज्ञीति, पूर्ववदेव । यथाख्यातेति, अनन्तरपञ्चात्कृतनयापेक्षयेदम्, एकान्तरपञ्चात्कृतनया-
पेक्षया तु केचित्सामायिकसूक्ष्मसम्पराययथाख्यातचारित्रिणः, केचित्सामायिकच्छेदोपस्थापन-
सूक्ष्मसम्पराययथाख्यातचारित्रिणः केचित्सामायिकपरिहारविशुद्धिकसूक्ष्मसम्पराययथाख्या- 20
तचारित्रिणः केचित्तु सामायिकच्छेदोपस्थापनीयपरिहारविशुद्धिकसूक्ष्मसम्पराययथाख्यातचा-
रित्रिणः, तीर्थकृतस्तु सामायिकसूक्ष्मसम्पराययथाख्यातचारित्रिण एव । प्रत्युत्पन्ननयापेक्षया
सिद्धो न चारित्री नाप्यचारित्रीति । भायिकेति, भायिकं द्विविधं शुद्धमशुद्धञ्च, तत्र क्षायिकी

१. अष्टमिधर्मवहनानन्तरं सिद्धस्यैव सतस्सिद्धत्वमुपजायते नाभिदस्य, तद्वत्त्वो हि स्वाभाविक
भरितस्सिद्धत्वमादिकमर्हति तदावरणविगमेनाविर्भवत्येव न पुनरसदुपजायते न ह्यसत खरविमाणदेवैव्य भवति
भिदस्य सिद्धत्व मद्भावरूपमुपजायते न तु प्रदीपनिर्वाणकल्पममावरुमिति भावः ॥ २. यस्य हि सिद्धिर्भा-
विनी म भव्य उच्यते, सिद्धस्य तु न सा भाविनी माद्यात्सत्तात्वात्, ततोऽसौ न भव्यो नाप्यभ्य इति भावः ॥

संसारार्तिमसंख्यापेक्षया कियद्भागे सिद्धा इति विचारो भागद्वारम् । अनन्तानन्तसंसारिजीवापेक्षया अनन्ता अपि सिद्धास्तदनन्तभागे भवन्ति ॥

- संसारीति । संसारिजीवराश्यपेक्षया सिद्धाः करिम्न् भागे वर्तन्त इति विचारो भाग-
 5 द्वारमित्यर्थः । उत्तरयति अनन्तेति । जीवसंख्या मध्यमानन्तानन्तसंज्ञकाष्टमानन्तप्रमाणा, तदपेक्षया सिद्धानामनन्तत्वेऽपि अनन्ततमे भागेऽवतिष्ठन्ते ते, तेषां पञ्चमानन्तसंख्याप्रमि-
 तत्वादिति भावः ॥

सम्प्रति भावद्वारमाख्यातुं भावानाह—

- औपशमिकक्षायिकक्षायोपशमिकौदयिकपारिणामिकभेदेन पञ्च भा-
 10 वाः । कर्मणामुपशमेनौपशमिकः, क्षयेण क्षायिकः, क्षयोपशमाभ्यां क्षा-
 योपशमिकः, उदयेनौदयिकः, स्वभावावस्थानेन च पारिणामिको ज्ञेयः । एषु सिद्धाः कतमस्मिन् भावे वर्तन्त इति विचारो भावद्वारम् । तेषां ज्ञानदर्शने क्षायिके जीवत्वञ्च पारिणामिकमिति भावद्वयं स्यात् ॥

- औपशमिकेति । तान् स्वरूपयति कर्मणामिति, कर्मणामनुद्भूतस्ववीर्यता उपशमस्तेन
 15 निर्वृत्तो भाव औपशमिकः, स द्विविधः औपशमिकसम्यक्त्वचारित्रभेदात्, दर्शनचारित्र-
 मोहनीयोपशमजन्यावेतौ भेदौ । क्षयेणेति, कर्मणामत्यन्तोच्छेदेन निर्वृत्तः क्षायिको भाव
 इत्यर्थः, ज्ञानदर्शनदानलाभभोगोपभोगवीर्यसम्यक्त्वचारित्रभेदेन नवविधः, केवलज्ञान-
 दर्शनावरणीयान्तरायपञ्चकदर्शनचारित्रमोहनीयक्षयजन्या एते भावाः । क्षयोपशमाभ्यामिति ।
 कर्मणामेकदेशक्षयेणैकदेशोपशमनात् जातः क्षायोपशमिकः, ज्ञानचतुष्काज्ञानत्रयदर्शनत्रिकल-
 20 ष्षिपञ्चकसम्यक्त्वचारित्रसंयमासंयमरूपेणाष्टादशविधः, तत्तत्कर्मणां क्षयोपशमजन्यः । उद-
 येनेति, द्रव्यादिनिमित्तककर्मफलप्राप्तिरूपोदयफलको भाव औदयिकः, गतिचतुष्टयकषा-
 यचतुष्कवेदत्रयमिष्ट्यादर्शनाज्ञानासंयतासिद्धत्वलेख्याषट्कभेदेनैकविंशतिविधस्तत्कर्मोदयजः ।
 द्रव्यात्मलाभमात्रहेतुकः परिणाम स एव तेन वा निर्वृत्तः पारिणामिकः, जीवत्वमव्य-
 त्वाभन्यत्वादयः । द्वारार्थमाहैष्विति प्रोक्तेषु भावेष्चित्यर्थः । क्षायिके ज्ञानदर्शनादौ पारि-
 25 णामिके जीवत्वे ननु अव्यत्वादौ तन्निषेधात् सिद्धानां वृत्तिरित्यभिप्रायेणोत्तरयति तेषामिति
 भावद्वयमिति क्षायिकपारिणामिकरूपभावद्वयमित्यर्थः ॥

अधुनाऽरूपबहुत्वद्वारमाह—

कतमस्मिन् वेदे सिद्धा अल्पाः कतमस्मिंश्च बहव इति विचारोऽल्प-
बहुत्वद्वारम् । नपुंसके स्तोकाः स्त्रीपुरुषयोः क्रमतः संख्येयगुणा विज्ञेयाः ॥

कतमस्मिन्निति । पुंस्त्रीनपुंसकमेदमिन्ने वेदे कुत्राल्पाः कुत्र वा बहव इत्याशङ्कायां यो
विचारस्तदल्पबहुत्वद्वारमित्यर्थः । यद्यपि सिद्धानां पूर्वमवेदत्वमुक्तं तथा चायं विचारो न
मम्भवति तथाप्यव्यवहितपूर्वनयापेक्षयाऽयं विचारो बोध्यः । उत्तरयति नपुंसकं इति ४
नपुंसके सर्वस्तोकाः, स्त्रीवेदे संख्येयगुणास्तैर्योऽपि पुरुषसिद्धासंख्येयगुणा इत्यर्थः ।
पुरुषाणामष्टशतं स्त्रीणां विंशतिर्वशं नपुंसकानाम्, इदञ्च ये पुरुषेभ्य उद्धृताः पुरुषा एव
जायन्ते तेषामष्टशतं बोध्यम्, ये च पुरुषेभ्य उद्धृताः स्त्रियो नपुंसका वा जायन्ते ये
च स्त्रीभ्य उद्धृताः पुरुषा नपुंसका वा जायन्ते ये तु नपुंसकेभ्यः उद्धृता नपुंसकाः
पुरुषास्तिस्रो वा जायन्तेऽष्टत्वेतेषु भङ्गेषु प्रत्येकं दश दश भवन्तीति भावः । अत्र पुनस्ते 10
सिद्धा अन्यवहिसपूर्वपर्यायनयावलम्बनेन क्षेत्रकालगतिलिङ्गतीर्थचारित्रबुद्धज्ञानावगाहान्तर-
संख्याल्पबहुत्वैर्विचार्यन्ते, तत्र तीर्थलिङ्गबुद्धद्वाराप्याश्रित्य मूलकृदेवानुपदं विवेचयति शेषा-
पेक्षया तूच्यते क्षेत्रतत्सार्धद्वितीयद्वीपसमुद्रद्वयलक्षणे मनुष्यक्षेत्रे तीर्थल्लोके सिद्धत्वं लभते
जन्मसंहरणापेक्षया, अधोलोकेऽधोलौकिकेषु ग्रामेषु, ऊर्ध्वलोके तु पाण्डुकवनादौ, तीर्थकृतः
पुनः पञ्चदशसु कर्मभूमिषु न शेषासु, व्याघातासम्भवाविति । कालतः—उत्सर्पिण्यां 15
जन्माज्ञीकृत्य द्वितीयतृतीयचतुर्थारकेषु, सिद्धिगमनन्तु तृतीयचतुर्थयोरेव, अवसर्पि-
ण्यान्तु तृतीयचतुर्थपञ्चमारकेषु सिद्ध्यति, केवलं चतुर्थे जातः पञ्चमे सिद्ध्यति,
न तु पञ्चमे जातः पञ्चमे मिद्ध्यति तत्र जातस्य सर्वथा सिद्ध्यनर्हत्वात्, व्याघातापेक्षया
तु त्रिष्वप्युत्सर्पिण्यादिषु मिद्ध्यति । तीर्थकृतां पुनरवसर्पिण्यामुत्सर्पिण्याञ्च जन्म सिद्धि-
गमनं च सुषमं दुष्पमादुष्पमसुषमारूपयोरेवारकयोर्नेदितव्यम् । गतितः—मनुष्यगतावेव 20
न शेषासु प्रोक्तमेवेदं मूले । व्यवहितप्राक्तनपर्यायनयाज्ञीकारेण तु सामान्यतश्चतस्र्योऽपि
गतिभ्यः । चारित्रद्वारमाश्रित्य पूर्वमेवोक्तम् । ज्ञानद्वारापेक्षयापि तथैव । अवगाहनातः—
उत्कर्षेण पञ्चविंशत्यधिकपञ्चधनुश्चतस्रप्रमाणायामवगाहनायां सिद्ध्यन्ति, यथा मरुदेवीका-

१. तत्रापि निर्यापतेन पञ्चदशसु कर्मभूमिषु व्याघातेन मनुजन्तुवर्षचरपर्वतादावपि भिद्येयम् ॥
२. यथा भगवान् ऋषमस्तामीं सुषमदुष्मारकर्षन्ते मनुष्यादि, एकोनवतिपक्षेषु कैपेषु सिद्धिमग-
मत्, वर्षमानस्तामी इव भगवान् दुष्मसुषमारकर्षन्तेषु एकोनवतिपक्षेषु कैपेषु सिद्धितीक्ष्णमप्यव्या-
स्तेति ॥ उत्सर्पिण्या चतुर्विंशतितमस्तीर्थकरस्तुषयदुष्पमायामेकोनवतिपक्षेषु व्यतिकान्तेषु जन्मासाद-
यति, एकोनवतिपक्षाधिकचतुरशीतिपूर्वव्यतिक्रमे च सिद्धयतीति ॥

लवर्तिनः, मरुदेव्यामपि यथोक्तप्रमार्णावगाहना द्रष्टव्या, जघन्येन द्विहस्तप्रमाणायाम्, यथा वा मयककूर्मसुतादीनाम् । तीर्थकृतान्तु जघन्यावगाहना सप्तहस्तप्रमाणा महावीर-
वत् । उत्कृष्टा पञ्चधनुस्तमाना नाभेयवत्, शेषास्त्वजघन्योत्कृष्टाः । अन्तरतः—जघ-
न्यत एकसमयः, उत्कृष्टतः षण्मासाः, निरन्तरञ्च जघन्यतो द्वौ समयौ, उत्कृष्टतोऽष्टौ
५ समयौ, संख्यातः—जघन्यत एकस्मिन् समये एकस्मिन्सिद्धि, उत्कर्षेणाष्टाधिकं क्षतम् ।
तथा चास्मिन् भरतक्षेत्रेऽस्यामवसर्पिण्यां भगवतो नाभेयस्य निर्वाणसमये श्रूयतेऽष्टोत्तरं
शतमेकसमयेन सिद्धम् । अल्पबहुत्वतः—युगपत् द्वित्र्यादिकाः सिद्धाः स्तोका एककाः सिद्धाः
संख्येयगुणा इति संक्षेपतः प्रदर्शितानि द्वाराणि, विस्तरतस्तु सिद्धप्राप्ततादौ द्रष्टव्यानि ॥

अथ तीर्थलिङ्गबुद्धद्वाराणि मनसि कृत्य पुनः प्रकारान्तरेण सिद्धानाह—

10 सिद्धा अपि जीनाजिनतीर्थातीर्थगृहिलिङ्गान्यलिङ्गस्वलिङ्गखीलिङ्गपु-
रुषलिङ्गनपुंसकलिङ्गप्रत्येकबुद्धस्वयम्बुद्धबुद्धबोधितैकानैकसिद्धभेदेन पञ्च-
दशविधाः ॥

सिद्धा इति । अयम्भावः, सिद्धानामयं भेदो न वास्तविकः कृत्स्नकर्मक्षयस्य केवलज्ञा-
नादीनाञ्च सर्वत्रविशेषात् किन्तु सिद्धत्वंप्राप्तिपूर्वकाङ्क्षीनभवावस्थामाश्रित्य वाक्यः । तत्रा-
15 प्येते नासंकीर्णाः, जिनाजिनरूपे, तीर्थातीर्थरूपे, एकानेकरूपे वा भेदद्वये, गृहिलिङ्गान्यलि-
ङ्गस्वलिङ्गरूपे खीलिङ्गपुरुषलिङ्गनपुंसकलिङ्गरूपे, प्रत्येकबुद्धस्वयम्बुद्धबुद्धबोधितरूपे वा भेद-
त्रये शेषभेदानामन्तर्भावात्, किन्तु विशेषपरिज्ञानार्थमेव ग्रन्थारम्भ इति ॥

अथ जिनाजिनसिद्धानाह—

अनुभूततीर्थकरणामविपाकोदयजन्यसमृद्धयो मुक्ता जिनसिद्धाः ।
20 यथा ऋषभादयः, अननुभूततीर्थकरणामविपाकोदयजन्यसमृद्धयो मुक्ता
अजिनसिद्धाः । यथा पुण्डरीकगणधरादयः ॥

१. नाभिकुलकरपत्नी मरुदेवी नाभेश्च त्रयीरप्रमाणं पञ्चधनुस्तानि पञ्चविंशत्यविकानि शब्दादीनि,
तत्संलीत्वेऽपि तस्याः प्रमाणतस्तद्विषया किञ्चिन्मूलत्वमेवेति सम्प्रदायः कियता न्यूनाधिक्येऽपि समता-
तिष्ठेयानामागमे दर्शनेनाभाषकत्वात् । अथवा तस्या इतिस्त्वन्धाविरुद्धायात्सिद्धत्वात् इतिस्त्वन्धा-
विरुद्धानाञ्च संकुचिताज्ञत्वेन नोष्ठावगाहनाया विरोध उक्त्य 'अहं सकोयजो सिद्धा' इति ॥
२. अत्रेदं बोध्यम् सिद्धकेवलज्ञानं हि द्विविधं, अवन्तरसिद्धकेवलज्ञानं परम्परसिद्धकेवलज्ञानमेति ।
सिद्धत्वप्रथमसमये वर्तमानस्व केवलज्ञानमात्रं, विवक्षितसिद्धत्वप्रथमसमयाद् द्वितीयादिषु समयेषु अनन्तामदा-
यावद्वर्तमानानां केवलज्ञानं द्वितीयम् । तत्रानन्तरसिद्धकेवलज्ञानं पञ्चदशविधं, तच्च सिद्धत्वप्राप्त्यव्यवहित-
पूर्वकाङ्क्षीनभवावस्थामाश्रित्य सिद्धा पञ्चदशविधाः प्रोक्ता । परम्परसिद्धकेवलज्ञानन्तर्गतेषु, तच्चाप्रथम-
समयसिद्धद्विसमयसिद्धत्रिसमयसिद्धचतुस्समयसिद्धादियेदतो भाव्यमिति ॥

अनुभूतेति स्पष्टम् । अजिनसिद्धानाह अननुभूतेति । स्पष्टम् ॥

तीर्थातीर्थसिद्धानाह—

प्रवर्तिते तीर्थे मुक्तास्तीर्थसिद्धाः । यथा गणधारिणः । अर्वाक् तीर्थ-
स्थापनाया एव मुक्ता अतीर्थसिद्धाः । यथा मरुदेवा ॥

प्रवर्तित इति । संसारापारवारानिबिस्तीर्यतेऽनेनेति तीर्थं प्रवचनं परमशुक्रप्रणीतं 5
यथावस्थितसकलजीवानीवादिपदार्थप्ररूपकम्, तच्च न निराधारं भवितुमर्हतीति कृत्वा सच।
प्रथमगणधरो वा तदिति वेदितव्यं, तस्मिन्नुत्पन्ने ये सिद्धास्ते तीर्थसिद्धा इत्यर्थः । निदर्शनमाह
यथेति । अतीर्थसिद्धानाहार्वागिति । तीर्थस्याभावोऽतीर्थं, अभावश्चात्रानुत्पादो व्यवच्छेदो वा
विषक्षितः । तस्मिन् सति ये सिद्धास्तेऽतीर्थसिद्धाः । तत्र तीर्थस्यानुत्पादे सिद्धानां निदर्शन-
माह—यथेति । नहि मरुदेव्याविसिद्धिगमनकाले तीर्थमुत्पन्नमासीन् किन्तु केवलज्ञानावाप्ति 10
प्रभोर्निश्चय्य पुत्रविद्योगेन रुदती पटलावृतनेत्रां तां वारणस्कन्ध आरोप्य बन्धनायै प्रचलिते
भरते दूरादेव दिव्यनिभानं निक्षन्व ग्रहष्टान्तरङ्गा हर्षाश्रुणा दूरीकृतचक्षुरावरणा विभुर्बैभवं
हृष्टाऽन्विनयत् पुत्रस्नेहेन मया नेत्रे गततेजस्के कृते, नानेव किमपि सदृष्टमिति, पुत्रस्नेहं विभूय
विरक्ता पातिकर्मक्षयोदितकेवलज्ञाना वारणस्कन्ध एव सा सिद्धिमुपयाताऽतस्तीर्थसंस्थापन-
पूर्वं मुक्तिगमनादतीर्थसिद्धेति भावः ।

15

अथैतेषां सत्पदप्ररूपणा द्रव्यकालान्तराण्याश्रित्य परम्परयात्पदवृत्तस्य विचारे क्रिय-
माणे तीर्थकरतीर्थे तीर्थकरीतीर्थेऽतीर्थे च सिद्ध्यन्त्येते, युगपदेकसमयेनोत्कर्षतस्तीर्थकृत-
अत्वारस्सिद्ध्यन्ति, अष्टाशतमतीर्थकृतां विंशतिस्त्रीणां द्वे तीर्थकरी । तीर्थकरतीर्थे तीर्थक-
रीतीर्थे वाऽतीर्थकरसिद्धा वत्कुष्ठतोऽष्टौ समयान् तीर्थकरास्तीर्थकर्यश्च द्वौ द्वौ समयौ निर-
न्तरं सिद्ध्यन्ति । तीर्थकृतः पूर्वसहस्रपृथक्त्वमुत्कर्षतोऽन्तरं, तीर्थकरीणामनन्तः कालः, अतीर्थ 20
करीणां साविकं वर्षं नोतीर्थसिद्धानां संख्येयानि वर्षसहस्राणि नोतीर्थसिद्धाः प्रत्येकबुद्धाः ।
जघन्यत्वसर्वत्रापि समयः । सर्वस्तोकाः तीर्थकरीसिद्धाः, ततस्तीर्थकरीतीर्थे प्रत्येकबुद्धसि-
द्धास्संख्येयगुणाः, तेभ्योऽपि तीर्थकरीतीर्थेऽतीर्थकरीसिद्धाः संख्येयगुणाः, तेभ्योऽपि
तीर्थकरीतीर्थेऽतीर्थकरसिद्धास्संख्येयगुणाः, तेभ्यस्तीर्थकरसिद्धा अनन्तगुणाः, तेभ्योऽपि
तीर्थकरतीर्थे प्रत्येकबुद्धसिद्धाः संख्येयगुणाः, तेभ्योऽपि तीर्थकरतीर्थे साध्वीसिद्धाः 25
संख्येयगुणाः, तेभ्योऽपि तीर्थकरतीर्थेऽतीर्थकरमिद्धाः संख्येयगुणा इति ॥

१. तीर्थस्य व्यवच्छेदश्च चन्द्रप्रमस्वामियुविबिस्वाम्नपान्तरादे, तत्र ये जातिस्मरणदिनाऽपवर्ग-
मनाप्य सिद्धास्ते तीर्थव्यवच्छेदसिद्धा इत्यपि बोध्यम् ।

अथ गृहिलिङ्गसिद्धानाह—

पूर्वभवाऽऽसेवितसर्वविरतिसामर्थ्यजन्यकेवलज्ञाना ज्ञानप्राप्त्यूर्ध्व
बहुलायुषोऽभावाद्गृहस्थावस्थायामेवान्तर्मुहूर्त्तौभ्यन्तरे मुक्ता गृहिलिङ्ग-
सिद्धाः । यथा भरतचक्रीत्युच्यते ॥

- 5 पूर्वभवेति । लिङ्गं त्रिविधं पुंस्त्रीनपुंसकभेदात्, अथवा द्विविधं द्रव्यभाषभेदात् । तत्र
द्रव्यलिङ्गं त्रिविधं गृहिलिङ्गमन्यलिङ्गं स्वलिङ्गञ्चेति, एतत्सर्वापेक्षया क्रमेण विचार्यते तत्र
प्रथमं गृहिलिङ्गं भक्ति पूर्वत्वादिना । गृहिणां लिङ्गं दीर्घकेशकच्छवन्धादि गृहिलिङ्गम् । भाव-
लिङ्गं श्रुतज्ञानक्षायिकसम्यक्त्वचरणानि तेषु च वर्तमाननयचिन्तया किञ्चिदनुवर्तते किञ्चि-
न्निवर्तते क्षायिकसम्यक्त्वमनुवर्तते श्रुतचरणे तु निवर्तते न तद्विना कस्यचित्सिद्धत्वमि-
त्यभिप्रेत्याव्यवहितप्राग्जन्मनि तदद्वैतेऽपि तत्पूर्वजन्मापेक्षया द्रव्यचारित्रसत्त्वमेतज्ज-
न्मनि च ज्ञानसत्त्वं सूचयन्नत्र गृहिलिङ्गसिद्धत्वं व्याख्यत् । दृष्टान्तमाह यथेति । केवल-
10 ज्ञानोत्पत्त्यपेक्षया निदर्शनमिदं, उत्पन्नकेवलानामवश्यं मोक्षनियमात् । अन्यथा केवलप्राप्त्य-
नन्तरं देवार्पितसाधुद्रव्यलिङ्गस्य धारणपूर्वकं विहरणेन भव्यप्रतिबोधस्य शास्त्रे श्रुतस्य
विरोधापत्तेः, अत एवोच्यत इत्युक्तम् । अत्र निरुपचरितनिर्दर्शनं तु मरुदेवीप्रभृतयः ॥

- 15 अन्यलिङ्गसिद्धानाह—

भवान्तराऽऽसेवितसर्वविरतिजन्यकेवलज्ञाना अल्पायुष्कास्सन्त-
स्तापसादिलिङ्गेनान्तर्मुहूर्त्तान्तरे मुक्ता अन्यलिङ्गसिद्धाः । यथा बत्कल-
चीरी ॥

- 20 भवान्तररेति । आदिना भौतपरिज्वालादितीर्थान्तरीचलिङ्गं ग्राह्यम् । स्पष्ट । दृष्टान्तमाह
यथेति । प्रसन्नचन्द्रवैभ्राताऽयं स्वपितुस्समीपे ब्रसन् वृक्षत्वगादिपरिवसनो-गुणनिष्पन्नाभि-
धानः पितुस्तुम्बीं प्रतिलेख्यमानां कदाचित्समीपे द्यु-समुत्पन्नजातिस्तृप्तिः पूर्वभवासेवित-
सर्वविरतिमहिम्नाऽत्र समधिगतकेवलज्ञानो मुक्तिं तल्लिङ्ग एव प्रपन्न इति तत्सान्ध्यलिङ्गमि-
द्धत्वं, भावापेक्षया स्वलिङ्गसिद्धत्वञ्च विज्ञेयम् ॥

स्वलिङ्गसिद्धानाह—

- 25 रत्नत्रयवन्तो रजोहरणादिलिङ्गेन युक्ता मुक्तास्स्वलिङ्गसिद्धाः ।
यथा साधवः ॥

रत्नत्रयेति । स्पष्टम् । निदर्शनमाह यथेति । शास्त्रोदितमूलोत्तरगुणयुक्ता न तदुत्तर-
हिताः केवलं शिक्षाचरा इति भावः । तत्र गृहलिङ्ग एकसमय उत्कृष्टसम्पत्तारः अन्यलिङ्गे
दश, स्वलिङ्गेऽष्टशतं सिद्ध्यन्ति । निरन्तरञ्च स्वलिङ्गेऽष्टौ समयाः अन्यलिङ्गे चत्वारस्समयाः,
गृहलिङ्गे द्वौ समयौ । अन्तरन्तु सर्वेष्वपि जघन्यत एकस्समयः, उत्कर्षेणान्यलिङ्गे गृहि-
लिङ्गे च प्रत्येकं संख्येयानि वर्षसहस्राणि, स्वलिङ्गे साधिकं वर्षम् । गृहलिङ्गसिद्धास्सर्व- ४
स्तोकाः तेभ्योऽन्यन्यलिङ्गसिद्धा असंख्येयगुणाः, तेभ्योऽपि स्वलिङ्गसिद्धा असंख्येयगुणा इति ॥

अथ श्रीलिङ्गसिद्धानावष्टे—

सम्यग्दर्शनादिमहिम्ना श्रीशरीरान्मुक्तास्त्रीलिङ्गसिद्धाः । यथा
चन्दनाप्रभृतयः । रत्नत्रयेण पुरुषशरीरान्मुक्ताः पुरुषलिङ्गसिद्धाः ।
यथा गौतमगणधरादयः । कृत्स्नकर्मक्षयान्नपुंसकशरीरान्मुक्ता नपुंस- 10
कलिङ्गसिद्धाः । यथा गाङ्गेयः ॥

सम्यगिति । अत्र श्रीलिङ्गादिकं शरीरनिर्वृत्तिरूपं न तु वेदो नेपथ्यं वा, वेदसत्त्वे
सिद्धत्वाभावात् । स्पष्टं मूलं, निदर्शनमाह यथेति । पुरुषलिङ्गसिद्धानाह रत्नत्रयेणेति
स्पष्टम् । दृष्टान्तमाह—यथेति । नपुंसकलिङ्गसिद्धानाह कृत्स्नेति स्पष्टम्, निदर्शनमाह यथेति ॥

१. मूले सम्यग्दर्शनादिमहिम्नेति पदेन श्रीणामपि प्रवचनाधीभिः पञ्चमयककालिकोक्तालिका-
दिनेवनिर्णयं धृतिं सप्तदशविषयमस्माकलङ्कृतवा धारणं दुर्धरब्रह्मचर्यपालनं मासक्षपणादितपोऽनुष्ठानञ्च वर्तत
इति सूचितम् । न च श्रीणा रत्नत्रयसम्पदेष्वपि न तत्सम्पन्नमात्रं शुक्तिप्रापकं, किन्तु प्रकर्षप्राप्तमन्यथा
दीक्षानन्तरमेव सर्वेषां शुक्तिपदप्राप्तिप्रसक्तैः, तत्प्रकर्षञ्च श्रीणामसम्पद्यीति वाच्यम्, तासां तत्प्रकर्षासम्पन्न-
प्राप्तप्रमाणाभावात् । न च स्वभावात् एव श्रीत्वेन रत्नत्रयप्रकर्षो विरुद्धये, जातयेन जायेवेति वाच्यम्,
अदृष्टेन सह विरोधानधारणासम्भवात्, अस्मादनन्तरं भोक्षपदप्राप्तिस्त हि रत्नत्रयप्रकर्षः, स चायोग्यवस्था
चरमसमये, अयोग्यवस्था चास्मादस्मात्प्रत्यक्षेति । न च सर्वोत्कृष्टपदप्राप्तिस्सर्वोत्कृष्टाभ्यवसायेन भवति,
सर्वोत्कृष्टश्च दुःखस्थानं सुखस्थानञ्च, सर्वोत्कृष्टदुःखस्थाने सप्तमनरकपृथिव्या श्रीणा यमनं निविष्टं क्षाणे,
तासां तथाविधाभ्यवसायविरहात् अत एव आनुमीयते तासामुत्कृष्टाभ्यवसायविरहात्सर्वोत्कृष्टसुखस्थानं निर्वाणं
जास्तीति वाच्यम्, श्रीणा नि भयसं प्रति सर्वोत्कृष्टमनोवीर्यपरिणत्यभावनिश्चयकप्रमाणाभावात्, नहि भूमि-
कर्षणादिकं कर्तुमशक्यञ्चतस्राक्षावगाहनेऽपि सामर्थ्याभावो निषेधो धर्मेति, प्रत्यक्षविरोधात् । न च सम्मुखि-
मादिभूयमपि प्रति सर्वोत्कृष्टमनोवीर्यपरिणत्यभावो दृष्ट इत्यत्रापि तथाल्लसीक्य इति वाच्यम्, बहिर्व्याप्ति-
मात्रेण हेतोर्ममकत्वाभावात्, अन्तर्ध्यात्वा हि गमकः, सा च प्रतिबन्धवत्यतिशयपति न चान्न सोऽस्ति, सप्तम-
पृथिवीगमनस्य निर्वाणगमनहेतुत्वामावात्, चरमशरीरिणा सप्तमपृथिवीगमनमन्तरेणैव निर्वाणगमनाच्च, सम्मुखि-
मादीनान्तु भवन्नामाभ्यादेव अथास्तस्यगच्छन्नादिप्रतिपत्त्यसंभवेन निर्वाणगमनाभावः । मुनपरिसर्पपक्षिचतुष्पदो-
रगाणां अथाक्रममयो यावद् द्वितीयतृतीयचतुर्थपञ्चमपृथिवीगमनेऽप्यूर्ध्वं सर्वेषामुत्कर्षतो यावत्सहस्रारं गमनात्
नाद्योगतिविषये मनोवीर्यपरितिवैयर्थ्ये ऊर्ध्वगतावपि तद्वैयर्थ्यमनुभातुं वाच्यत इति ॥

प्रत्येकबुद्धसिद्धानाह—

एकनिमित्तमात्रदर्शनजन्यवैराग्यास्तत्कालसम्प्राप्तरत्नत्रया मुक्ताः।
प्रत्येकबुद्धसिद्धाः । यथा करकण्डुद्विमुखनमिराजर्षिप्रभृतयः ॥

एकेति । ये बाह्यप्रत्ययमपेक्ष्य बुद्ध्यन्ते ते प्रत्येकबुद्धास्तथाभूतास्सन्तो ये सिद्धास्ते
5 प्रत्येकबुद्धसिद्धा इति भावः, निदर्शनमाह यथेति । बाह्यवृषभादिप्रत्ययसापेक्षा करकण्डु-
दीनां बोधिः । एषां जघन्यत उपधिर्द्विविध उत्कर्षेण नवविधः प्रावरणवर्जः, तथा पूर्वा-
धीतं श्रुतं नियमतो भवति, तच्च जघन्यत एकादशाङ्गानि, उत्कृष्टतः किञ्चिन्न्यूनानि दश-
पूर्वाणि, लिङ्गं तेभ्यः कदाचिद्देवता प्रयच्छति कदाचिच्च लिङ्गरहिता अपि भवन्ति ॥

स्वयम्बुद्धसिद्धानाह—

10 निमित्तदर्शनमन्तरा बोधप्राप्तिपूर्वकं केवलिनो मुक्तास्स्वयम्बुद्ध-
सिद्धाः । यथा कपिलादयः ॥

निमित्तेति । स्वयम्बुद्धा बाह्यप्रत्ययमन्तरेण स्वयमेव निजजातिस्मरणादिना बुद्धाः,
ते च तीर्थकरास्तीर्थकरन्यतिरिक्ताश्च, एषामुपधिर्द्वादशविध एव पात्रादिकः । पूर्वाधीतं
श्रुतञ्च भवति न वा, यदि भवति ततो लिङ्गं देवता वा प्रयच्छति, गुरुसन्निधिं गत्वा वा
15 प्रतिपद्यन्ते; यदि चैकाकिनो विहरणसमर्था इच्छा च तेषां तथारूपा जायते तत एका-
किनो विहरन्ति, अन्यथा गच्छवासेऽवतिष्ठन्ते । अथ पूर्वाधीतं श्रुतं न भवति तर्हि निय-
माद्गुरुसन्निधिं गत्वा लिङ्गं प्रतिपद्यन्ते गच्छञ्चावश्यं न मुञ्चन्ति, एतत्सर्वं तीर्थकरव्यति-
रिक्तानां बोध्यम्, दृष्टान्तमाह यथेति ॥

बुद्धबोधितसिद्धानाह—

20 उपदेशजन्यप्रतिबोधा अवाप्तरत्नत्रया मुक्ता बुद्धबोधितसिद्धाः ।
यथा जम्बूस्वामिप्रभृतयः ॥

उपदेशेति । बुद्धैराचार्यादिभिर्बोधितास्सन्तो ये सिद्धास्ते बुद्धबोधितसिद्धा इति भावः
दृष्टान्तं दर्शयति यथेति ॥

एकसिद्धानाह—

25 इतरानवाप्तमुक्तिकैकसमयावाप्तमुक्तिका एकसिद्धाः । यथा श्रीमहावीर

वाग्मिनः । एकस्मिन् समयेऽनेकैस्सह मुक्ता अनेकसिद्धाः । यथा ऋषभ-
वाद्याः ॥ इति मोक्षतत्त्वनिरूपणम् ॥

इतरेति । एकस्मिन्नेकस्मिन् समये एकका एव सन्तो ये सिद्धास्त एकसिद्धा इत्यर्थः,
निर्देशनमाह यथेति । अनेकसिद्धानाह एकस्मिन्निति । एकस्मिन् समयेऽनेके सिद्धा अनेक-
सिद्धा इत्यर्थः । दृष्टान्तमाह—यथेति । मोक्षतत्त्वं निगमयति इतीति ॥

5

मुक्त्युपायभूतां सम्यक्श्रद्धां निगमयति—

सम्यक्श्रद्धा यथाशास्त्रं सविभागा सलक्षणा ।

संक्षेपेण समाख्याता स्यान्मोदाय विपश्चिताम् ॥

सम्यक्श्रद्धेति, प्रशंसार्थे सम्यगिति निपातस्तत्त्वञ्च श्रद्धायां यथावस्थितार्थपरि-
च्छेदित्वं परापेक्षामन्तरोपज्ञायमानत्वं वा, अथवा समञ्जसि सर्वान् द्रव्यपर्यायान् व्याप्नो- 10
तीति सम्यक् द्रव्यपर्यायनयद्रव्यापेक्षया जीवादयोऽर्थास्तत्र यदा दृष्टिः प्रवर्तते तदा
वचिरूपां श्रद्धामञ्जति अतः सम्यक्, सा चासौ श्रद्धा च सम्यक्श्रद्धा अविपरीतार्थग्राहिणी
वचिरित्यर्थः । समाख्यातेत्यमेतनेनान्वयः । कथं समाख्यातेत्यत्राह सविभागा सलक्षणेति
लक्षणविभागान्यां निरूपितेति भावः । निरूपणेऽस्मिन् श्रोतृजनग्राह्यतासम्पादनाय प्रामा-
णिकत्वमस्याविष्करोति, यथाशास्त्रमिति । शास्त्रमनुस्त्यैव प्रोक्ता न तु कल्पनयेति भावः । 15
प्रत्यस्यास्य प्रणयने हेतुं दर्शयति संक्षेपेणेति । आगमानामतिविस्तृतत्वेन व्युत्पन्नकल्पनां
मुगमवया आगमार्थबोधार्थमयं प्रयास इति भावः । तदिदं प्ररूपणं शास्त्रानुसारित्वात्सङ्ग्रहरूप-
त्वाच्च विपश्चितां विवेचनाचतुराणां परित्यक्तमनोमालिन्धानां मोदायानन्त्याय भवेदेवेत्याशय-
माह स्यान्मोदाय विपश्चितामिति ॥

इति तपोगच्छनमोमणिश्रीमद्विजयानन्दसूरीश्वरपट्टालङ्कारश्रीमद्विजयकमल-
सूरीश्वरवरणनलिनविन्यस्तमकिमरेण तत्पट्टधरेण विजयलब्धिसूरीणा-
विनिर्मितस्य तत्त्वन्यायविमाकरस्य स्वोपज्ञायां न्यायप्रकाश
व्याख्यायां मोक्षनिरूपणनामा दशमः किरणः समाप्तः
समाप्तोऽयं सम्यक्श्रद्धाख्यः प्रथमो भागः ॥

सटीके

तत्त्वन्यायविभाकरे

प्रथमो भागः समाप्तः ।

अथ द्वितीयो भागः

प्रथमः किरणः

अथावसरप्राप्तं सम्यग्ज्ञानं विभजते—

मतिश्रुतावधिभनःपर्यवकेवलानि ज्ञानानि ॥

5

मतीति । मतिज्ञानं श्रुतज्ञानमवधिज्ञानं मनःपर्यवज्ञानं केवलज्ञानमित्यर्थः । ज्ञानानीति-
 बहुवचनमेकैकस्मिन् ज्ञानताख्यापनाय । ज्ञानं चात्मनस्त्वपरावभासकोऽसाधारणो गुणः कथ-
 न्निदमिन्नः कथञ्चिन्निर्गच्छ । स चान्धुधरपटलपरिशुक्तस्य दिनमणेरिवापास्तसमस्तावरणस्य
 जीवस्य स्वभावभूतः केवलज्ञानव्यपदेशभागभवति । सकलघातिकेवलज्ञानावरणेन कास्तन्येन
 ज्ञानस्यावरणासम्भवात् तदानीं योऽयं मन्दप्रकाशः स केवलज्ञानावरणावृतस्य भवति 10
 तस्यैव भेदा मत्वाद्यश्चत्वारः । तादृशे मन्दप्रकाशे केवलज्ञानावरणस्यैव हेतुत्वं, स्पष्टप्रकाश-
 प्रतिबन्धकस्यापि तस्य तत्र हेतुत्वात्, दृष्टञ्चोक्तदेऽध्यावरणे स्पष्टप्रकाशप्रतिबन्धकत्वं
 मन्दप्रकाशजनकत्वञ्च । अत एव न मतिज्ञानावरणक्षयादिना मतिज्ञानाद्युत्पादनप्रसङ्गः ।
 सोऽयं ज्ञानस्वभावः केवलज्ञानावरणेनावृतोऽपि अनन्ततमभावावशिष्टोऽनावृत एव सामा-
 न्यत एकोऽपि अनन्तपर्यायकिर्मीरितमूर्तिर्मन्दप्रकाशनामधेयो भवति । स चापान्तराला- 15
 वस्थितमतिज्ञानाद्यावरणक्षयोपशमसम्पादितं नानात्वं भजते, घनपटलाच्छरदेर्मन्दप्रकाश
 इवान्तरालस्थकटकट्याद्यावरणविवरप्रवेष्टात् । न च केवलज्ञानावरणेन बलीयसाऽऽवरीतुमश-
 क्यस्थानन्ततमभागस्य दुर्बलेन मतिज्ञानावरणादिना नावरणसम्भव इति वाच्यम्, कर्मणस्त्वा-
 धार्यावारकतायां सर्वघातिरसस्पर्धकोदयस्यैव बलत्वात्तस्य च मतिज्ञानावरणादिप्रकृतिष्वप्य-
 विशिष्टत्वात् । तथा च सर्वघातिरसस्पर्धकवन्मतिज्ञानावरणादिक्षयोपशमजनितं मतिश्रुताव- 20
 धिभनःपर्यवभेदाच्चतुर्विधं क्षायोपशमिकं ज्ञानं पञ्चमञ्च क्षायिकं केवलज्ञानमिति पञ्च प्रकारा

१. जीवेन ज्ञानस्यात्यन्तभेदेऽन्यत्रानैवान्यस्य विषयपरिच्छेदामाववत् स्वात्मनोऽपि तत्र स्याद्विज्ञान-
 विशेषात् । न च समवायेन यत्रैव ज्ञानं समवेतं तत्रैव यत्नं विषयपरिच्छेद इति वाच्यम्, समवाय-
 स्यैकत्वेन नित्यत्वेन च वृत्तेरविवेक्यात् । सर्वथा ज्ञानेदे गुणग्रहणेन गुणिनोऽपि गृहीतत्वाद्वरितवस्तु-
 काव्यावितररन्ध्रोदयान्तरत् । किमपि शुद्धं पश्यन् किमपि पताका किमपि बलाकेत्येवं प्रतिनियतगुणिविषय-
 संशयो न स्यादिति भावः ॥

- ज्ञानस्येति भावः । मतिश्रुतयोस्त्वाम्येकत्वाज्ञानाजीवापेक्षया द्वयोस्त्वादिकत्वादेकजीवापेक्षया चोभयोरपि निरन्तरसातिरेकषट्षष्टिसागरोपमशितिकत्वादिन्द्रियमनसोस्त्वस्वावरणक्षयो-
पशमस्य च तुल्यत्वात् सर्वद्वन्द्वविषयकत्वात्परोक्षत्वान्मतिश्रुतसत्त्व एव चावध्यादीनां
प्राप्यभौणत्वाच्च तयोः प्रथममुपादानं, तत्रापि श्रुतस्य सतिपूर्वकत्वात् इन्द्रियानिन्द्रियनिशि-
5 त्तकस्य सर्वस्यैव सतिज्ञानत्वात्परोपदेशत्वागमवचनत्वरूपविशिष्टतामादायैव श्रुतस्य पार्थक्य-
वर्णनेन सतिविशेषत्वात्प्राधान्येन मतेरुपन्यासस्तदश्रुतस्य । ततो मतिश्रुताभ्यां नानाजीवापे-
क्षयैकजीवापेक्षया च कालसाधर्म्यान्मतिश्रुतयोर्मित्यात्वोदयेऽज्ञानवदवचेरपि तथात्वात्प्राप्ति-
साधर्म्यात्कस्यचित्त्रयाणामसीवां युगपल्लाभसम्भवेन कामसाधर्म्याच्च ततोऽवचेरुपन्यासः, अव-
धिमनःपर्यवयोऽभ्युदयेनाप्यमानत्वात्पुद्गलमात्रविषयकत्वात्साधोपशमिकभाववृत्तित्वात् प्रल-
10 क्षत्वादिसाम्याच्च ततो मनःपर्यवस्थोपन्यासः, उक्तमैत्वाद्द्विशिष्टचारित्रत्वाभिकत्वादपर-
ज्ञानावसानलामाद्यान्ते केवलज्ञानस्योपन्यासो बोध्यः ॥

एतान्येव पञ्च प्रमाणानीत्याह—

एतान्येव प्रमाणानि ॥

- एतान्येवेति । मत्यादिज्ञानान्येवेत्यर्थः, प्रमाणानि हेयोपादेयवस्तुतिरस्कारस्वीका-
15 रक्षमाणीत्यर्थः, तथा च यतः प्रमाणानि हेयोपादेयवस्तुतिरस्कारस्वीकारक्षमाणि अतो
ज्ञानान्येव प्रमाणानि न सन्निकर्षाद्यज्ञानरूपाणि, एवञ्च प्रमाणं ज्ञानमेव हेयोपादेयवस्तु-
तिरस्कारस्वीकारक्षमत्वाद्यत्तु न ज्ञानं न तद्व्योपादेयवस्तुतिरस्कारस्वीकारसमर्थं यथा
घटादि, हेयानां तिरस्कारावोपादेयानां ग्रहणाच्च च प्रामाणिकैः प्रमाणानामेव प्राचर्यमान-
त्वाच्च साधनासिद्धिः, तच्च न सन्निकर्षादिकं भवितुमर्हति, घटादेरचेतनरूपस्य स्वार्थव्यव-
20 सितिं प्रति यथा साधकतत्त्वाभावाच्च प्रमाणत्वं तथा सन्निकर्षादेरपि, प्रयोगाच्च सन्निक-
र्षादिर्न प्रमाणव्यवहार्यः स्वार्थनिश्चयासाधकतत्त्वाद् यन्नैवं तन्नैवं यथा घटादिरिति न च

१. मतिज्ञानचैवाऽऽमिनिबोधिकज्ञानमिति नामान्तरम्, अमिश्रयुं योग्यदेशवस्थितं नियतनर्षमिन्द्रि-
यमनोद्देश्यत्वात् येन परिणामविशेषेणवस्तुष्वर्थं च परिणामविशेषो ज्ञानापरपर्याय आमिनिबोधिकम् । तद्
द्वित्रिधं श्रुतनिमित्तमश्रुतनिमित्तमिति । शास्त्रपरिकर्मितयत्वेरुपादकाले शास्त्रार्थपर्यालोचनमनपेक्ष्यैव यदुपजायते
मतिज्ञानं तच्छ्रुतनिमित्तमप्रवृत्तादि । सर्वथा शास्त्रसंस्पर्शरहितस्य तदावधिविषयभयोपशममावत एवमेव यथा-
वस्थितवस्तुसंस्पर्शमिति ज्ञानं यदुपजायते तदश्रुतनिमित्तं, जीवातिरिक्तवैयर्थिककार्मकापरिणामिकीशेदमिति ॥
२. मतिश्रुते अप्राप्यावध्यादीनामप्राप्तभाजत्वादिति भावः ॥ ३. पूर्वमवप्रवृत्तादिमतिज्ञानप्रवृत्तिं विना
श्रुतप्रवृत्तेरभावादिति मायः ॥ ४. अतीतानगतवर्तमाननिशेषेप्रेत्यस्वरूपावभासित्वदुत्तमत्वमिति भावः ॥

हेतोरसिद्धता, अचेतनत्वेन घटादेरिव स्वव्यवसितावकरणत्वस्य सिद्धत्वात्, स्वनिश्चिताव-
करणत्वादेव च कुम्भादेरिव परव्यवसितावकरणत्वम् । न च यथा काष्ठेदादिकं फलं कुठ-
रादिकरणजन्यं तथैवार्थव्यवसितेरपि सन्निकर्ष एव करणं न प्रमाता करणं कर्तृत्वान्न प्रमेयं
कर्मत्वान्न वा ज्ञानं कार्यत्वादिति वाच्यम्, सन्निकर्षस्य करणत्वानुपपत्तेः, तद्विज्ञस्य भावे-
न्द्रियविशेषस्यैव करणत्वात् न च परव्यवसित्यकारणत्वसाधकस्वव्यवसित्यकरणत्वरूपहेतोः ४
प्रदीपे व्यभिचारः, स्वनिश्चितावकरणस्यापि तस्य घटादिनिश्चितौ करणत्वात् प्रतीयते हि
प्रदीपेन पन्थानं पश्याम इत्यादौ करणत्वमिति वाच्यम्, प्रदीपस्य चक्षुर्मनोरूपमुख्यकारण-
सहकारितयैव पदार्थपरिच्छेदे करणत्वेन मुख्यतया करणत्वासम्भवात्, उपचारतः करणत्वे
च व्यभिचाराभावात्तस्योपचारतः पदार्थपरिच्छेदकत्ववत्त्वपरिच्छेदेऽपि करणत्वात् । न च
चक्षुरादौ व्यभिचारः, भावेन्द्रियोपकरणभूतद्रव्येन्द्रियस्य चक्षुरादेरुपचारेण करणत्वात् १०
छन्देरपि उपयोगात्मकमुख्यकरणकारणत्वेनोपचरितमेव कारणत्वमिति दिक् ॥

ननु किं तत्प्रमाणमित्यत्राह—

यथार्थनिर्णयः प्रमाणम् ॥

यथार्थेति । अत्रार्थपदेन ज्ञानं घटादिर्विषयश्च विवक्षितः, यथावस्थितत्वेनार्थो
निर्णयितेऽनेनेति यथार्थनिर्णयः, यथावस्थितत्वपररूपार्थपरिच्छेदकं ज्ञानमित्यर्थः, लक्षणञ्च १५
यथावस्थितार्थपरिच्छेदकज्ञानत्वं, लक्ष्यञ्च प्रमाणम् । यद्यपि प्रमाणशब्दस्य सर्वकारकैर्भावेन
च व्युत्पत्तिर्भवति तथा च क्रमेणाऽऽत्मार्थज्ञानार्थक्रियाकारणकलापक्षयोपशमक्रियारूपाः
प्रमाणशब्दवाच्या भवन्ति तथापीह परीक्षाक्षमत्वेन ज्ञानमेवाधिक्रियते, इतरेषां परीक्षाया
ज्ञानपूर्वकत्वात् । येन कार्यं परिच्छिद्यार्थक्रियासमर्थार्थप्रार्थनया प्रमातारः प्रवर्तन्ते तदेव
ज्ञानमिहात्मना सह धर्मितयैऽभिन्नमपि प्रतीयतेऽनेनेति व्युत्पत्त्या धर्मैर्हपतया व्यति- २०
रिक्तं प्रमाणमुच्यते । तत्र विप्रतिपन्नान् तीर्यान्तरीयान् प्रति प्रमाणोद्देशेन लक्षणं विधे-
यम्, यद्भवतामन्तमाकञ्च प्रमाणतया प्रसिद्धं तद्यथावस्थितार्थपरिच्छेदकं ज्ञानमिति ।
यदाऽव्युत्पन्नमतीन् प्रति लक्षणं तदा प्रतिप्राणि यस्य कस्यचिद्यथार्थनिर्णयस्य प्रसिद्धत्वेन
थोऽयं सवतां यथार्थनिर्णयः प्रसिद्धस्तत्प्रमाणमिति बुद्धवतामिति प्रमाणं विधेयम् ।
प्रमाणप्रमेयापलापिनः प्रत्युसयं विधेयम्, स्वदर्शनश्रद्धालुन् प्रति त्वनुयायमिति । एव- २५

१. अत्रानुमानं सन्निकर्षादिर्न स्वनिश्चितावधारणकारणमचेतनत्वादटादिवदिति ॥ २. प्रयोगः
सन्निकर्षादिर्न परनिश्चितावधारणकारण स्वनिश्चितावकरणत्वादटादिवदिति ॥ यथार्थनिश्चये सन्निकर्षस्य
साधकत्वमत्वमागते न च यथेति ॥ ३. द्रव्यादिहेतेनेत्यर्थः । ४. पञ्चानयादेनेत्यर्थः ।

- मेव सर्वत्र लक्ष्यलक्षणभावोऽवसेयः । यथावस्थितार्थपरिच्छेदे च ज्ञानमेव साधकतमं न तु सन्निकर्षादि, साधकतमन्तु यत्र प्रमात्रा व्यापारिते सत्यवश्यं कार्यस्थोत्पत्तिस्तदभावेऽनुत्पत्तिरेव तत्र तर्क, यथा कुठारश्छेदने । न च तथा सन्निकर्षादि, नमसि नयनसन्निकर्षसम्भवेऽपि प्रमानुत्पत्तेः, तदभावेऽपि प्रातिभप्रत्यक्षाणामापैसंवेदनविशेषाणाञ्च समुद्भवात् ।
- 5 न च नमसि रूपाभावाच्च प्रमोत्पत्तिरिति वाच्यम्, रूपस्य प्रत्यक्षानुपपत्तिप्रसङ्गात् नहि तत्र रूपमस्ति । न च तदाधारभूते द्रव्ये रूपान्तरमस्तीत्यतो नानुपपत्तिरिति वाच्यम्, त्वयैकत्र कैवाप्यवृत्तिसजातीयगुणद्वयानङ्गीकारात् । न चावयवरूपमवयविरूपोपलब्धौ कारणमिति वाच्यम्, व्युत्पन्नरूपप्रत्यक्षानुपपत्तेः, व्युत्पन्नरूपस्यानुपलम्भेन सहकारित्वासम्भवादिति ॥ निर्णयत्वमात्रोक्तौ निर्विकल्पकप्रत्यक्षस्य बौद्धैः प्रमाणत्वयोक्त्य प्रमाणत्वोपपत्तिरतो यथार्थनिर्णयत्वमुक्तं, अर्थनिर्णयत्वमात्रस्य विपर्ययानभ्यवसायादौ गतत्वेन तद्वारणाय यथेति, अत एव चानन्तधर्मात्मकवस्तुनिष्ठैकधर्मविषयकज्ञानस्यापि व्युदासोऽनन्तधर्मात्मकवस्तुनिष्ठानन्तधर्मविषयकज्ञानस्यैव यथार्थनिर्णयरूपत्वात् । निर्णयज्ञानेन च संशयव्युदासः । समग्रेण चार्थोपलब्धिहेतुत्वानधिगतार्थगन्तुत्वादीनां परोक्षलक्षणानां व्युदासः । अर्थोपलब्धिं प्रति परम्परया हेतुत्वेऽस्मान्नादीनां प्रमाणत्वापत्तेः, अनन्तरभूतेन्द्रियस्यैव हेतुत्व उपयोगात्मकेन्द्रियातिरिक्तत्वेन्द्रियस्य प्रमाणत्वासम्भवात्, व्यवधानात् । प्रत्यक्षिज्ञादान्वनधिगतार्थगन्तुत्वस्याभावेन प्रमाणत्वानुपपत्तेस्तस्याधिगतार्थगन्तुत्वादिति तात्पर्यम् ॥
- 15 त्व उपयोगात्मकेन्द्रियातिरिक्तत्वेन्द्रियस्य प्रमाणत्वासम्भवात्, व्यवधानात् । प्रत्यक्षिज्ञादान्वनधिगतार्थगन्तुत्वस्याभावेन प्रमाणत्वानुपपत्तेस्तस्याधिगतार्थगन्तुत्वादिति तात्पर्यम् ॥

तत्र बादिनां भेदे विप्रतिपत्तेस्संख्यानिबन्धमाह—

तद्विविधं पारमार्थिकप्रत्यक्षं परोक्षञ्चेति ॥

- तदिति । प्रमाणमित्यर्थः । सर्वस्य वाक्यस्य सावधारणत्वात्प्रमाणं द्विविधमेव, न त्वेकविधं प्रत्यक्षात्मकमेव चार्वाकवत् । स्वेष्टस्यानुमानमन्तरा साधयितुमशक्यत्वात्, वचनसङ्केतप्रहाविकं विना परं प्रति बोधयितुमशक्यत्वाच्चापरोदितानामनुमानादीनां सम्भवत्प्रमाण-

१. फलयोगव्यवच्छिन्न कारणं कारणमिति भावः । २. यथा वदस्य प्रत्यक्षे जननीये विपवातिरिक्तं रूपं कारणमपेक्षितं तथा रूपस्य प्रत्यक्षे जननीये विपवातिरिक्तं रूपमपेक्षणीयं त्याग्यता च वटे रूपप्रत्यक्षे रूपान्तरसत्त्वाभ्युपगमस्तस्या कर्तुं न शक्यते, एकस्मिन् द्रव्ये व्याप्यवृत्तेस्सजातीयस्य गुणद्वयस्यानन्त्युपगमेन तत्र सिद्धान्तव्याघात इति भावः, तैरव्याप्यवृत्तिसंयोगद्वयात्तदभ्युपगमेन व्याप्यवृत्तौलुपकं, स्वाधिकरणावृत्तित्वाभावात् तदर्थः । नास्ति हि स्वाधिकरणे रूपभावः । वटे व्याप्यवृत्तिरूपरसयोरभ्युपगमात्सजातीयेति, तत्त्वज्ञ गुणत्वव्याप्यजात्या, तथा च उपरसयोस्तथा साजात्यागानाञ्च क्षतिः ॥ ३. निर्णयत्वं हि निश्चयत्वं संशयमिच्छानलं वा, तत्र बौद्धाभ्युपगते निर्विकल्पके प्रकारतादिरहिते वर्तते इति अवयवतिव्याप्तिरतो यथार्थनिर्णयत्वमुक्तं, तथा च प्रकारतादिविशिष्टमिदं न निष्कारके निर्विकल्पकेऽस्तीति भावः । नन्वर्थनिर्णयत्वमात्रोक्त्यापि तद्वारणसम्भवादयेति पदं निर्विकल्पकमिलासक्याहार्थनिर्णयत्वमात्रस्येति । तथा च यद्वस्तु तेनैव प्रकारेण वर्तते तेनैव प्रकारेण तन्निबन्धो यथार्थनिर्णय, तेन न्यूचप्रकारकत्वे विपरीतप्रकारकत्वे वा न प्रमाणत्वमिति भावः ॥

त्वानां परोक्ष एवान्तर्भावान्न त्रिचतुरादिरूपम् । तत्रानुमानागमौ परोक्षेऽन्तर्गतौ, उपमानं
 प्रत्यभिज्ञानात्मके परोक्षमेवेदं अर्थापत्तिरप्यनुमाने, अनुपलब्धेरप्यभावप्रादिक्यासासंन्यवहारि-
 कप्रत्यक्षेऽन्तर्भाव इति भावः । ननु 'से किं तं पमाणे ? पमाणे चउद्विहे पण्णत्ते । तं जहा,
 पञ्चक्खे, अणुमाणे, ओषमे, आगमे जहा अणुओगदारे तहा णेयव्यं पमाणं' इत्यागमे
 प्रमाणस्य चतुर्विधत्वेनोक्तत्वाद् द्वैविध्ये विरोध इति चेत्सत्यं, अनुमानोपमानागमानां परोक्षेऽ
 न्तर्भावेनात्र द्वैविध्यस्योक्तत्वात् । उक्तञ्चागमेऽपि "तं समासओ दुविहं पण्णत्तं, तं जहा पञ्च-
 क्खं च परोक्खं च" इति ॥ द्वैविध्यं नामग्राहमाह पारमार्थिकेति । एतच्च विशेषणमुपचरित-
 व्यावहारिकप्रत्यक्षस्य वस्तुतः परोक्षस्य व्युदासाय । इन्द्रियानिन्द्रियादिव्याहसामग्रीसापेक्षस्य
 सांन्यवहारिकप्रत्यक्षस्य धूमादग्निज्ञानवद्वस्तुगत्या परोक्षत्वात् । अश्रुते व्याप्नोत्यर्थानि-
 त्यक्ष आत्मा, तम्प्रति साक्षाद् यद्वर्त्तते ज्ञानं तत्प्रत्यक्षं निश्चयतोऽवधिभनःपर्यवक्रेषलानि, 10
 तेषामेव साक्षाद्वर्षपरिच्छेदकत्वेन जीवं प्रति साक्षाद्वर्त्तमानत्वात् । अक्षमिन्द्रियं प्रतिगत-
 मिति विश्रद्धे प्रत्यक्षशब्दस्य यदिन्द्रियमाश्रित्योत्पद्यते तदर्थसाक्षात्कारिज्ञानमर्थः, एतच्चा-
 ध्यावावग्याप्तं तस्मादक्षमितत्वं गमनक्रियाया ह्य गोशब्दस्य व्युत्पत्तिनिमित्तमेव वाच्यम्,
 प्रवृत्तिनिमित्तं तु गतिक्रियोपलक्षितं गोत्वमिवाक्षमितत्वोपलक्षितसाक्षाद्वाक्षप्रादृक्ज्ञान-
 विशेष एव, तच्च प्रवृत्तिनिमित्तं गतिक्रियादिशून्येऽपि गवादिपिण्डविशेष इवाक्षमित- 15
 त्वशून्येऽप्यध्यावावग्येवेति न कोऽपि दोषः । पारमार्थिकश्च तत्प्रत्यक्षश्च पारमार्थिकप्रत्य-
 क्षम्, ननु यदिन्द्रियद्वारेण प्रवर्त्तत आत्मनि ज्ञानं तत्प्रत्यक्षं, न चेन्द्रियव्यापारव्यवहितत्वा-
 दात्मना साक्षात्प्रोपलब्धमिति वाच्यम्, इन्द्रियाणामुपलब्धिं प्रति करणतया व्यवधायकत्वास-
 म्भवात्, न अलु देवदत्तो हस्तेन मुञ्जानो हस्तव्यापारव्यवहितत्वात् साक्षाद्भोकेति व्यपदेष्टुं
 शक्यमिति चेन्मैवम्, आत्मना चक्षुरादिसाहचर्यापेक्षणात्, यदा हि चक्षुस्सहृणं भवति तदा 20
 बाह्यमर्थं स्पष्टं यथावस्थितञ्चोपलभते यदा तु तिमिराश्रमणन्यौयानपित्तादिसंक्षोभदेशद्वी-
 यत्वाद्यापादितविभ्रमं भवति तदा विपरीतं संशयितं चोपलभते तथा चावश्यमात्माऽर्थोप-
 लब्धौ पराधीनः । तथा चक्षुरादिनोपवर्षितेऽपि बाह्येऽर्थे यदि सञ्ज्ञयमधिकृतो भवति तदा
 चक्षुरादिसाहचर्यमेव प्रतीत्य निश्चयं विदधाति, यथा न मे चक्षुस्तिमिराद्युपप्लुतं ततोऽयमर्थ-
 स्सशीचीन इति, तस्माच्चक्षुरादिसाहचर्यावधारणतो वस्तुयाथात्म्यावधारणाद्वस्तुतस्तत्परोक्षमिति 25

१ न चानभ्यासदक्षामापन्नस्यैव वस्तुयाथात्म्यावधारणमिन्द्रियसाहचर्यावधारणपूर्वकं भवतु न त्वभ्या-
 सदक्षामपन्नस्य, तदन्तरेणापि प्रकृष्टभ्यासवत्त्वात् साक्षात्प्राप्तवद्वस्तुतस्तत्वेन्द्रियाश्रितं ज्ञानं प्रत्यक्षं स्यादिति
 वाच्यम्, तत्रापीन्द्रियसाहचर्यापेक्षत्वं दुर्गत्वात्, अन्त्यासप्रकर्षवशाच्चेन्द्रियसाहचर्यस्य ह्यदित्येव निश्चयाद्
 कालमौदम्यात्तदनुपलब्धेः । अथाप्यमानं शब्दग्रहेणपूर्वकं, तत्रेहा विचाररूपा विचारधेन्द्रियसाहचर्यमन्यतवस्तु-
 धर्मोश्रितः न इन्द्रिये वस्तुनि वा सम्पन्नविचारिते सति यज्ज्ञानं तत्समीचीनं भवतीति ॥

भावः । परोक्षमिति, आत्मापेक्षया पुद्गलमयत्वेन द्रव्येन्द्रियमनोरूपेभ्यः परेभ्यः अक्षस्य जीवस्य यद्वर्त्तते तत्परोक्षं मतिश्रुतरूपम् । पुद्गलनिचयनिष्पन्नानि हि द्रव्येन्द्रियमनोसि जीवस्य परभूतान्यतस्तेभ्यो यन्मतिश्रुतलक्षणं ज्ञानं ब्रूमादेरग्न्यादिज्ञानवत्परनिमित्तत्वात्परोक्षं, किञ्चेन्द्रियमनोनिमित्तं ज्ञानं परोक्षं तत्र संशयविपर्ययान्भवसायसम्भवात्, इन्द्रियमनोनिमित्त-
 5 कासिद्धानैकान्तिकविरुद्धानुमानवत्, तत्र निश्चयसम्भवाद्ब्रूमादेर्वह्यनुमानवत्, यत् प्रत्यक्षं तत्र न संशयादयो निश्चयश्च सम्भवति यथावध्यादिषु, न चावध्यादिषु निश्चयसंभवाद्वाग्मिचार इति वाच्यम् । संकेतस्मरणादिपूर्वकत्वे सतीति विशेषणात्, न चावध्यादीनां मनो-
 निमित्तकत्वात्परोक्षता स्यादिति वाच्यम्, मनःपर्याप्त्याऽपर्याप्तानां मनुष्यदेवादीनामवधिज्ञानश्रवणेन तेषां मनोनिमित्तकत्वाभावादिति ॥

10 तत्र पञ्चविधज्ञानमध्ये किं वा पारमार्थिकप्रत्यक्षं किं वा परोक्षमिति शंकायामाह—

तत्रावधिमनःपर्यवकेवलानि पारमार्थिकप्रत्यक्षाणि । मतिश्रुते परोक्षे । परोक्षमपि सांन्यवहारिकप्रत्यक्षस्मरणप्रत्यभिज्ञातर्कानुमानागममेदात् षड्विधम् ॥

तत्रेति, स्पष्टम् । परोक्षस्य प्रकारान्तरेण मेदमाह परोक्षमपीति । अपिशब्दः पुनरर्थे,
 15 मतिश्रुतमेवेन द्विविधमपि परोक्षं पुनस्सांन्यवहारिकप्रत्यक्षादिभेदेन षड्विधमिति भावः । समीचीनो बाधारहितो व्यवहारः प्रवृत्तिलिङ्गितलक्षणस्सांन्यवहारः, तत्र भवं स एव वा प्रयोजनमस्येति सांन्यवहारिकं तच्च तत्प्रत्यक्षञ्च सांन्यवहारिकप्रत्यक्षमिति विग्रहः । बाह्येन्द्रियाविसामग्रीसापेक्षत्वाद्वस्तुतः परोक्षमेवेति परोक्षमध्ये परिगणितमेतत् । अनुमानादिभ्योऽपि रेकेण नियतवर्णार्थाकाराणां प्रतिभासनाच्चानुमानादितो मेदेनोत्कीर्तनम् । सामान्यतो हि
 20 स्पष्टत्वं प्रत्यक्षस्य लक्षणं तच्चानुमानाद्याधिक्येन विशेषप्रकाशनं, एतदपेक्षया च पारमार्थिकप्रत्यक्षत्वेवास्थापि प्रत्यक्षत्वम्, गाढान्धकारे मलिनवस्तुसंवेदनमपि संस्थानमात्रे स्पष्टत्वेन प्रत्यक्षमेव । न च स्मृतिप्रत्यभिज्ञादिस्वरूपसंवेदने परोक्षरूपं प्रत्यक्षलक्षणस्यातिव्याप्तिरिति वाच्यम्, स्मृतिप्रत्यभिज्ञानादिस्वरूपसंवेदनस्य परोक्षत्वाम्भवात्, क्षायोपशमिकसंवेदनानां स्वरूपसंवेदनस्यानिन्द्रियप्रधानतयोत्पत्तेरनिन्द्रियाध्यक्ष्यव्यपदेशसिद्धेः, बहिरर्थग्रहणापेक्षया च
 25 विज्ञानानां परोक्षत्वव्यपदेशेन सर्वज्ञानानां स्वरूपे स्पष्टप्रतिभासत्वात्प्रत्यक्षत्वमेवेति ॥

अधुना पारमार्थिकप्रत्यक्षं लक्षयति—

अन्यवहितात्मद्रव्यमात्रसमुत्पन्नं ज्ञानं पारमार्थिकप्रत्यक्षम् । तद्विचिधं सकलं विकलञ्च ॥

अव्यवहितेति । स्वोत्पत्तौ सांव्यवहारिकप्रत्यक्षादिकमिन्द्रियानिन्द्रियादिव्यवहितात्मद्रव्यमाश्रित्य जायते, पारमार्थिकप्रत्यक्षन्तु न तथा, किन्तु ज्ञानदर्शनावरणक्षयोपशमात् तत्क्षयाद्वेन्द्रियानिन्द्रियद्वारनिरपेक्षमात्मद्रव्यमेवाव्यवहितमाश्रित्य समुन्मिषतीत्यतोऽव्यवहितात्मद्रव्यमात्रसमुत्पन्नत्वे सति ज्ञानत्वं तल्लक्षणं, भवगुणसम्यक्त्वादीनामपेक्षणेऽपि तेषां द्रव्यत्वाभावाच्चावध्यादावव्याप्तिरिति भावः । तद्विभज्यते तदिति पारमार्थिकप्रत्यक्षमित्यर्थः । 5 सकलमिति सर्वद्रव्यपर्यायविषयकत्वात्सकलमित्यर्थः, विकलमिति, कतिपयद्रव्यपर्यायविषयकत्वाद्विकलमित्यर्थः ॥

किन्तुत्र सकलं ज्ञानमित्यत्र दृष्टान्तमाह—

कृत्स्नावरणक्षयात्केवलं ज्ञानं सकलम् ॥

कृत्स्नेति, कृत्स्नावरणक्षयः समस्तघातिकर्मवियोगः स चान्तरङ्गबहिरङ्गसामग्री- 10 ज्ञयः । अन्तरङ्गसामग्री सम्बन्धशैनादिरूपा, बहिरङ्गा तु जिनकालिकमनुष्यमवादिरूपा, तथा चान्तरङ्गबहिरङ्गसामग्रीप्रसूतसकलावरणक्षयात्केवलज्ञानमुदेति तत्प्रतियन्वस्य कस्यचिद्भावेन सकलविषयकत्वात्सकलं पारमार्थिकप्रत्यक्षमिति भावः । अत्र कृत्स्नावरणक्षयादित्युत्तयाऽव्यवहितोत्तरक्षणे केवलज्ञानोत्पत्तिः प्रकाशिता व्यवहारनयेन, आवरणस्य क्षयसमये क्षीयमाणत्वात् क्षीयमाणस्य चाक्षीणत्वात् क्रियाकालनिष्ठाकालयोर्भेदात् तयोरभेदे च 15 क्रियावैयर्थ्यप्रसङ्गात् क्रियाकालेऽपि कार्यस्य सत्त्वात्समकालभाविनोश्च सत्येतरगोविपाणयोरिव क्रियाकार्ययोः कार्यकारणभावायोगादिति । निश्चयनयेन तु क्षीयमाणावरणसमय एव केवलज्ञानोत्पत्तिः क्रियाकालनिष्ठाकालयोर्भेदे क्रियाविरहेऽपि कार्योत्पत्त्यभ्युपगमापत्त्या क्रियारम्भकालात्पूर्वमपि कार्योत्पत्तिप्रसङ्गात् क्रियाकालेऽप्यावरणक्षयाभावे पश्चादपि पूर्वकालवत्तदभावप्रसङ्गः स्यादक्रियत्वात् । अक्रियस्य तदभ्युपगमे क्रियान्वितसमयेऽपि क्रियाया 20 वैयर्थ्यापत्तेः क्रियाविरहितसमयवत् । तस्मात्क्रियाकालनिष्ठाकालयोरेकत्वं प्रतिबन्धकामावादेव चावरणस्य क्षीयमाणतासमये निष्ठा न विरुद्धेति ॥

अथ केवलज्ञानस्य लक्षणमाचष्टे—

१. अन्यस्मिन् काले क्रिया, अन्यस्मिन् कार्योत्पत्तिरिति भेद इत्यर्थः । २. एवं आवरणक्षीयमाणकाले क्रियाया अभावे आवरणक्षयो न स्यादेव, क्रिया विना तत्रान्यस्य हेतोरभावात् आवरणक्षीयमाणकाले न तदेतद्विपाणयामभ्युपगमे क्रियाकालनिष्ठाकालयोरेकत्ववर्गसिद्धिमित्यापि माध्यम्य ॥

अशेषद्रव्यपर्यायविषयकसाक्षात्कारः केवलम् ॥

- अशेषेति । अशेषाणि यानि द्रव्याणि पर्यायाश्च तद्विषयकः साक्षात्कार इत्यर्थः, मुख्यतया निखिलधर्मप्रकारकत्वे सति निखिलधर्मविषयकज्ञानमिति भावः, तत्त्वं केवलज्ञानस्य लक्षणम्, केवलदर्शनेऽतिव्याप्तिवारणाय सत्यन्तम् । पर्यायवाच्यमितवप्रतीत्यसमु-
- 5 त्पादरूपसन्तानविषयकनिखिलधर्मप्रकारकज्ञानेऽतिव्याप्तिवारणाय विशेष्यम् । प्रमेयवदिति ज्ञानस्य प्रमेयत्वेन निखिलधर्मप्रकारकज्ञानस्य वारणाय सामान्यधर्मानवच्छिन्नत्वं निखिलधर्मं विशेषणीयम् । तत्र प्रमाणञ्च ज्ञानत्वमत्यन्तोत्कर्षवद्वृत्तिः, अत्यन्तापकर्षवद्वृत्तिवात्स्य-
माणात्ववदित्यनुमानम् । न चेदमप्रयोजकं, ज्ञानतारतम्यस्य सर्वानुभवसिद्धत्वेन तद्वि-
श्रान्तेरत्यन्तापकर्षोत्कर्षाभ्यां विनाऽसम्भवात् । न चेन्निद्राश्रयज्ञानस्यैव तारतम्यदर्शनेन
- 10 तत्रैवात्यन्तप्रकर्षः प्रसक्त इति वाच्यम्, अतीन्द्रियेऽपि मनोज्ञाने, शास्त्रार्थविधारणरूपे ज्ञानभावनापकर्षजन्ये शास्त्रातिक्रान्तविषयेऽतीन्द्रियविषयसामर्थ्ययोगप्रवृत्तिसाधनेऽप्यात्म-
ज्ञानप्रसिद्धिप्राप्तिभ्रमाभेदे च तरतमभावदर्शनात् । न च भावनाजन्यमेव प्राप्तिभवत्के-
वलज्ञानं प्राप्तं, तथा चाप्रमाणं स्यात् कामातुरस्य सर्वथा कामिनी भावयतो व्यवहित-
कामिनीसाक्षात्कारवदिति वाच्यम्, अप्रामाण्ये भावनाजन्यत्वस्याप्रयोजकत्वात्, बाधित-
- 15 विषयत्वस्यैव प्रयोजकत्वात्, भावनानपेक्षेऽपि शुक्तिरजतादिभ्रमे बाधादेवाप्रामाण्यवतीकारात् प्रकृते च विषयबाधामावात् । न च व्यवहितकामिनीभिन्नमादौ दोषत्वेन भावनायाः क्लृप्त-
त्वात्तज्जन्यत्वेनास्याप्यप्रामाण्यं, बाधितविषयत्ववद्दोषजन्यत्वस्यापि भ्रमत्वप्रयोजकत्वादिति वाच्यम्, भावनायाः क्वचिदोषत्वेऽपि सर्वत्र दोषत्वानिश्चयात्, अन्यथा शंखपीतत्वभ्रमकारणी-
भूतस्य पीतद्रव्यस्य स्वविषयज्ञानेऽप्यप्रामाण्यप्रयोजकत्वं स्यादिति न किञ्चिदेतत् । क्वचिदेव
- 20 कश्चिदोष इत्येवाङ्गीकारात् विषयबाधेनैव दोषजन्यत्वकल्पनाच्च । दुष्टकारणजन्यस्याप्यनुमान-
देर्विषयबाधेन ग्रामप्याश्रयुपगमात् । न च परोक्षज्ञानजन्यभावनाया अपरोक्षज्ञानजनक-
त्वासम्भवः न हि व यनुमितिज्ञानं सहस्रकृत्व आवृत्तमपि वह्निसाक्षात्काराय कल्पत इति वाच्यम्, तज्जन्यप्रकृष्टाऽऽवरणक्षयादेव केवलज्ञानोत्पत्तिरिति सिद्धान्तादिति संक्षेपः ॥

- नन्वावरणक्षयात्केवलज्ञानोत्पत्तिरित्यसङ्गतं, तथाहि किसिद्धमावरणं, शरीरं देशकाल-
- 25 दिक् वा, नाद्यस्तत्तत्त्वेऽप्यर्थोपलम्भात्, न द्वितीयो देशकालयोरमूर्तत्वात्, परमाण्वदेव सूक्ष्मत्वभावत्वात्, । न च मूलकालकोदकादेलोकप्रसिद्धमेव सूक्ष्माद्यावरणत्वमिति वाच्यम्, अतिशयसमृद्धिज्ञानिनापि योगिनेहसंस्थावरणादेरभावस्य कर्तुमशक्यत्वात् । न चान्यत्किञ्चिदावरणं प्रसिद्धमित्याशङ्क्यामाह—

इदञ्च घातिकर्मक्षयाद्भवति ॥

इदञ्चेति । घात्यघातिरूपेण पूर्वं प्रपञ्चितस्य द्विविधस्य कर्मणो मध्ये घातिकर्म आवरणं
 तत्क्षयतः केवलमुदेति । तथाहि यत्स्वविषयेऽप्रवृत्तिमत् तत्सावरणं दृष्टं यथा तैमिरिकस्यैक-
 चन्द्रमसि चाक्षुषं विज्ञानम्, अप्रवृत्तिमत्सात्मदादिज्ञानं स्वविषये निखिलद्रव्यपर्यायलक्षणे ।
 तस्मात्तत्रावरणमपेक्षितम्, तच्चान्यस्यासम्भवाद्घातिकर्मरूपमेव । न चास्मदादिज्ञानस्य 5
 समस्तार्थविषयकत्वमसिद्धमिति वाच्यम्, आवरणापाये तत्प्रकाशकत्वात् । न चान्योऽन्या-
 श्रयः, सिद्धे सकलविषयकत्वेऽस्मदादिज्ञानस्य तदावरणापाये तत्प्रकाशकत्वं सिद्धयति,
 तत्सिद्धौ च विज्ञानस्य सकलविषयकत्वमसिद्धिरिति वाच्यम्, विशेषविषयकानुमान-
 मिच्छता भवता निःशेषविषयकव्याप्तिज्ञानस्याभ्युपगतत्वात् । एवं यज्ज्ञानं स्वविषयेऽस्पृष्टं
 तत्सावरणं यथा नीहारभूलिख्यवहितवृक्षादिज्ञानम्, अस्पृष्टञ्च स्वविषये सर्वं सद्नेकान्ता- 10
 त्मकमित्यादिज्ञानमिति । तथा मिथ्यात्वपटलबिलुप्तविवेकदृशां यदेतत्सर्वस्मिन्ननेकान्तात्म-
 कवस्तुनि विपर्येयज्ञानं तत्सावरणं मिथ्याज्ञानत्वाद्वत्तूरकाद्युपयोगिनो सृष्टिकाशकले
 कनकज्ञानमिवेति तदस्तिद्वयसावरणं कर्म । तच्च कार्यकारणप्रवाहेण प्रवर्त्तमानमनाद्यपि
 सम्यग्दर्शनादिरत्नत्रयलक्षणेनावरणनिर्जराहेतुभूतसामग्रीविशेषेण निर्मूलं प्रलीयते, कार्य-
 कारणरूपेणानाहितः प्रवर्त्तमानस्य बीजाङ्कुरसन्तानस्य निर्दग्धबीजेऽङ्कुरे वा प्रलयवत् । 15
 तस्मात्सिद्धमन्त्रेणावरणविलयात्समस्तवस्तुविषयं केवलज्ञानमिति । केवलज्ञानमिदं साध-
 पर्यवसितं, घातिकर्मक्षयादाविर्भूतत्वात्सावि, तद्योत्पन्नस्य तस्य पश्चात्सावरणमस्त्यतोऽनन्तम्,
 सत्तामाश्रित्येवमनन्तत्वं बोध्यम् । तेन भवत्येकैकलिविशेषपर्यायाणां वक्ष्यमानाराच-
 संहननादीनामपगमे तदव्यतिरिक्तस्य केवलज्ञानस्यात्मद्रव्यद्वारेण विगमेऽपि न क्षतिरन्य-
 थाऽवस्थातुरवस्थानामत्यन्तिकमेवप्रसक्तेः, सिद्धत्वरूपेण पुनरुत्पद्यते, उत्पादक्ययप्रौढ्यात्म- 20
 कत्वाद्वस्तुनोऽन्यथा वस्तुहानिः प्रसज्येतेति ॥

अथेदं किं विषयं प्राप्य परिच्छिनत्ति किं वाऽप्राप्येत्याशङ्क्यामाह—

१. कश्चित्स्थानाभ्यतिरिक्तत्वादात्मनश्च द्रव्यरूपतया नित्यत्वात्तद्वर्षेण केवलज्ञानमपि अनन्तमिति
 माह ॥ न च केवलज्ञानस्य साधपर्यवसितत्वात् जीवस्यानादिनिघनत्वात् आद्यतत्पदत्वान्भेदेन कथं जीव-
 केवलं, तथा ज्ञानदर्शनयोः क्षामिकत्वात् ह्यगोपयमिकत्वात् जीवस्य परिणामिकत्वाच्चेति वाच्यम्, द्रव्यपर्याय-
 भेदभेदैकान्तपक्षप्रतिपक्षेन कथमिद्वेदाभेदात्सर्वव्याप्युपपत्तेः, दरिद्रोऽयमिदानीं राजा जात इत्यादिप्रतीत्या
 राजत्वपर्यायस्य, राजत्वपर्यायात्मकत्वेन वा पुरुषस्य जातत्वावगाहनान् पर्यायात्मभेदाभ्यवसितभेदात्मत्वात्
 द्रव्यस्य वा भेदानुपपत्तिभेदात्मकत्वादिति ॥

तद्वानेव सर्वज्ञः ॥

- तद्वानेवेति । केवलज्ञानवानेवेत्यर्थः । इदञ्च केवलज्ञानस्य कश्चिद्वादमव्यतिरेकमभ्युपेत्योक्तं तथा च कश्चिद्भेदाभेदसम्बन्धेन केवलज्ञानवान्सर्वज्ञ इत्यर्थः । आत्मपर्यायो हि केवलज्ञानं, आत्मा च परिच्छिन्नपरिमाणः, यो हि अस्य धर्मस्त तत्रैव वर्तते यथा घटे
- 5 रूपम्, आत्मन्येव संवेदनाष्टात्मस्थं तत्, तथा चात्मस्थमेव विषयं परिच्छिन्नमिति न विषयं प्राप्य, तस्य ज्ञेयदेशे गमनासम्भवात्, गमने चात्मनो निस्स्वभावत्वप्रसङ्गः स्यात्, तत्त्वभावत्वादात्मनः, आत्मधर्मत्वहान्यापत्तिश्च, आत्मविरहेऽपि भावात् । तथा केवलज्ञानं हि सकलज्ञानमुच्यते अलोकस्यानन्तत्वेन गमनतस्सकलोऽलोको ज्ञातुमशक्य इति । अत एव तद्वानित्यत्र नित्ययोगे मतुद् बोध्यः । सर्वज्ञ इति, अर्हदादिरित्यर्थः, एवमण्यो भिन्नक्रमः अर्हन् श्रीवर्ष-
- 10 म्नानादिरेव तद्वानिर्दोषत्वात्, नान्यः कपिलादिः प्रमाणविरुद्धभाषित्वेन निर्दोषत्वासिद्धेस्तथा चार्हन् मोक्षसंसारतत्कारणेषु निर्दोषस्तत्र प्रमाणाविरोधिकाव्यक्त्वाद्यथा क्विद् व्याभ्युपगमे वैद्यः न चासिद्धिः, अर्हन् मोक्षसंसारतत्कारणेषु प्रमाणाविरोधिवचनबाम् तत्र प्रमाणावाध्यमानाभिमततत्त्वत्वात्, यस्य यत्राभिमतं तत्त्वं प्रमाणेन न बाध्यते स तत्र प्रमाणाविरोधिकात्, यथा रोगस्वास्थ्ये तत्कारणतत्त्वे भिन्नवर इत्यनुमानेन तत्सिद्धेरिति ॥

- 15 विकलस्य प्रकारं दर्शयति—

अवधिमनःपर्यवौ तु तत्तदावरणक्षयोपशमजन्यत्वाद्विकलौ ॥

- अवधीति । तत्तदिति, अवधिज्ञानावरणस्य मनःपर्यवज्ञानावरणस्य च यः क्षयोपशमस्तज्जन्यत्वादित्यर्थः । अनयोर्मूर्त्तद्रव्यविषयकत्वेन मनोद्रव्यविषयकत्वेन च न सर्वविषयकत्वमिति विकलत्वम् । क्षयोपशमजन्यत्वादित्यनेन केवलज्ञानभिन्नता केवलस्यष्टित्वञ्च
- 20 सूचितम्, केवलज्ञानस्य क्षायिकत्वात् केवलिनः क्षायिकभाववचनाच्च । निरन्तरं तस्य स्वभावतः केवलज्ञानदर्शनोपयोगन्यापृतत्वेनेतरोपयोगासम्भवाच्चेति ॥

तत्रावधि लक्षयति—

- इन्द्रियसंयमनिरपेक्षो रूपिद्रव्यविषयकस्साक्षात्कारोऽवधिः । स द्विविधो भवजन्यो गुणजन्यश्चेति । भवो जन्म, तस्माज्जन्यो यथा सूरनारकाणाम्, गुणस्सम्यग्दर्शनादिः, तज्जन्यो यथा नरतिरश्चाम् ॥
- 25 इन्द्रियेति, यद्विषयकज्ञानत्वावच्छिन्नं प्रति नियमेनेन्द्रियाणां संयमस्य चापेक्षा

१. गमनं हि स्वदेशपरित्यागपूर्वकमपरदेशप्राप्तिं, तथा च ज्ञानस्यात्मदेशं विहाय ज्ञेयदेशप्राप्तौ निःस्वभावत्वमात्मनो भवेत्, स्याच्च ज्ञेयस्यात्मरूपत्वं एवमात्मधर्मत्वं केवलस्य न स्यात्, आत्मविरहेऽपि भावादिति भावः ॥

नास्ति तादृशो रूपद्रव्यविषयकः साक्षात्कारोऽवधिरित्यर्थः । मतिज्ञानादौ मनःपर्यवज्ञाने चातिव्याप्तिवारणायैन्द्रियसंयमनिरपेक्षेति पदम् । संयमप्रत्ययावधिविशेषेऽव्याप्तिवारणाय नियमेनेत्युक्तं, पुद्गला रूपिणं इति शाब्दबोधस्य वारणाच्च साक्षात्कार इत्युक्तम् । यादृशावधिस्संयमानन्तरमेव जातः तादृशावधेत्संयमसापेक्षत्वेनाव्याप्तिरतो रूपिसमव्याप्यविषयताशालिज्ञानवृत्तिज्ञानित्वव्याप्यजातिमत्त्वं लक्षणम् । परमावधिज्ञानमादाय सर्वावधिषु लक्षणसमन्वयः कार्यः । रूपिव्यापकविषयताकत्वं तु न वाच्यं केवलज्ञानेऽतिव्याप्तेः । ज्ञानत्वमादाय मत्यादावतिप्रसङ्गेन्मूलनाव ज्ञानत्वव्याप्येति । विषयतापदेन स्पष्टीयविषयता प्राज्ञा तेन पुद्गला रूपिण इति शाब्दबोधे नातिप्रसङ्गः, तस्यास्पष्टीयविषयताकत्वादिति ॥

स चावधिर्लक्ष्यन्तोऽङ्गुलासंख्येयभागादारभ्य प्रवेशान्तरवृद्धोत्कृष्टतोऽङ्गोकेऽपि लोकप्रमाणान्यसंख्येयलक्षणानि क्षेत्रविषयः, कालोऽपि जघन्यत आबलिकाऽसंख्येयभागादारभ्य 10 समयोत्तरया वृद्धोत्कृष्टतोऽसंख्येयोत्सर्पिण्यवसर्पिणीलक्षणो विषय इति क्षेत्रकालरूपविषयभेदादसंख्येयभेदः । द्रव्यभावलक्षणविषयापेक्षया चानन्ता अपि भेदास्तथापि सक्षेपेण तस्य भेदमाह स इति, अवधिरित्यर्थः । भवजन्यं व्याख्याति भवो जन्मेति । तस्याधिकारिणमाह यथेति । गुणजन्यं व्याख्याति गुण इति, तस्याप्यधिकारिणमाह यथेति । तथा च तेषु भेदेषु मध्ये केचन भवप्रत्ययाः केचन गुणप्रत्ययाः, ननु सम्यग्दर्शनादिगुणजन्यस्य 15 क्षायोपशमिकत्वं भवस्यौदयिकत्वेन तज्जन्यस्यौदयिकत्वं प्राप्तं, क्षायोपशमिकभावे चावधिज्ञानमुच्यत इति विरोध इति, मैवम्, मुख्यतया भवजन्यस्यापि क्षयोपशमनिमित्तकत्वात् सोऽपि क्षयोपशमो नारकाभरभवे सत्यवश्यं भवतीति तेषां भवजन्यत्वमुक्तमिति ॥

पुनरवधिनां षोडाऽपि सङ्ग्रहस्सम्भवतीत्याह—

अनुगाम्यननुगामिहीयमानवर्धमानप्रतिपात्यप्रतिपातिभेदात् पङ्क्ति- 20 धोऽवधिः । अवधिमतपुरुषसहगमनस्वभावोऽनुगामी ॥

अनुगामीति । स्पष्टम् । अनुगामिन लक्ष्यति अवधिमदिति, यस्समुत्पन्नो देशान्तरमभिब्रजन्तं स्मामिनमनुगच्छति नेत्रादिवत्सोऽनुगाम्यवधिरित्यर्थः । ईदृश एवावधिर्नारकाणां देवानाञ्च भवति ॥

१. यत्र यत्रावधि विषयता तत् तत्सर्वं रूपद्रव्यं तथा यच्च रूपद्रव्यं तत्र सर्वत्रावधिविषयतेति समव्याप्यव्यापकभावो विज्ञेयः । २. तैजसमापाद्द्रव्यापान्तरालवत्पर्यन्तप्रवेशिकाद्द्रव्यादागम्य विचित्रवृद्धया सर्वमूर्तद्रव्याभ्युत्कृष्टविषयपरिमाणमवधेति द्रव्यतो मावतश्च प्रतिषस्तुगतासंख्येयपर्यायरूपं विषयमानं, तस्मात्सर्वमपि पुद्गलास्तिकायमवधिप्राज्ञाच्च तत्पर्यामानाभित्त्वावधिविषयोऽनन्तो भाव्यः । तथा च त्रैयभेदेन शानभेदाद्द्रव्यभावलक्षणविषयापेक्षया अनन्तत्वमवधेरपीति भावः ॥

अननुगामिनमाह—

उत्पत्त्यवच्छेदंशरीरावच्छेदेनैव विषयावभासकोऽननुगामी ॥

- उत्पत्तीति । शरीरपदमाश्रयपरं तथा च कायोत्सर्गस्थानाद्विपरिणामविशिष्टयादृश-
शरीरावच्छेदेनावधिरुत्पन्नः तत्त्वानादन्वस्थानमुपयातस्य तादृशपरिणामाभावेन तादृश-
5 शरीराभावादवधिरपि नश्यति तत्रैव स्थितस्य वर्तते च सोऽवधिरननुगामीत्यर्थः, अयं पूर्व-
आवधिर्मनुष्यतिरश्चां भवतीति भाव्यम् ॥

हीयमानमाचष्टे—

स्वोत्पत्तितः क्रमेणात्पविषयो हीयमानः ॥

- स्वोत्पत्तित इति । षड्विधानिष्वत्र प्रथमान्तिमपरित्यागेन षतुर्विधा हानिर्माणा, अव-
10 धिविषयभूतयोः क्षेत्रकालयोरनन्तत्वासम्भवेनानन्तभागहानेरनन्तगुणहानेश्चासम्भवात् ।
द्रव्यापेक्षया चानन्तभागहानिरनन्तगुणहानिरिति द्विविधैव स्वाभाव्यात् । पर्यायापेक्षया तु
षड्विधापि, हानिर्भवति । द्रव्यक्षेत्रकालपर्यायाणां संयोगे एकस्य हानावपरस्यापि हानिर्न तु
वृद्धिः, तथा द्रव्यादेश्भागेन हानौ अपरस्यापि भागेनैव प्रायो हानिर्न तु गुणेन तथा गुणेन
हानौ अपरस्यापि गुणेनैव हानिर्न तु भागेन । एवं वृद्धावपि भाव्यम् ॥

- 15 वर्धमानमाह—

स्वोत्पत्तितः क्रमेणाधिकविषयी वर्धमानः ॥

स्वोत्पत्तित इति । यावत्क्षेत्रं प्रथमावधिज्ञानिना दृष्टं ततः प्रतिसमयमसंख्यातभागवृद्धिं
कश्चित्पश्यति कोऽपि संख्यातभागवृद्धिं अन्यस्तु संख्यातगुणवृद्धिमपरश्चासंख्यातगुणवृद्धि-
मित्येवं वृद्धिमानवधिरित्यर्थः ॥

- 20 प्रतिपातिनमाचष्टे—

उत्पत्त्यनन्तरं पतनशीलः प्रतिपाती ॥

- उत्पत्तीति । उत्पत्त्यनन्तरं कियन्तमपि कालं स्थित्वा ततोऽप्यसंनस्वभाव इत्यर्थः ।
अत्रायं भावः, अवधिज्ञानावरणक्षयोपशमजन्यावधिज्ञाननिर्गमस्थानानि फट्टकान्युच्यन्ते ।
तानि वैकजीवस्य संख्येयान्यसंख्येयानि च भवन्ति तत्र वैकफट्टकोपयोगे च जन्तुनिवमा-
25 त्सर्वत्र सर्वैरपि फट्टकैरुपयुक्तो भवत्येकोपयोगत्वात् जीवस्यैकलोचनोपयोगे द्वितीयलोचनो-

पयोगवत् । एतानि च फलकानि त्रिधा भवन्ति, अनुगागुक्तानि अननुगागुक्तानि मिश्राणीति ।
एतानि च पुनः प्रत्येकं त्रिधा भवन्ति प्रतिपातीन्यप्रतिपातीनि मिश्राणि च एतानि च मनु-
ष्यतिर्यङ्मु योऽवधिस्तस्मिन्नेव भवन्ति न देवनारकावधौ ॥

अथाप्रतिपातिनमाह—

तद्विपरीतोऽप्रतिपाती ॥

5

तद्विपरीत इति । प्रतिपातिविपरीत इत्यर्थः । तत्र नैरयिकभवनपतिवानमन्तरं ज्योति-
षकत्रैमानिका अनुगान्यप्रतिपात्यवयव एव तिर्यक्पञ्चेन्द्रियाणान्मु पठपि ॥

अथ मनःपर्यवे लक्षयति—

संयमविशुद्धिहेतुकं मनोद्रव्यपर्यायमात्रसाक्षात्कारि ज्ञानं मनः-
पर्यवः । स कञ्जुमतिविपुलमतिभेदेन द्विविधः ॥

10

संयमेति । मनोद्रव्यपर्यायमात्रसाक्षात्कारिज्ञानत्वं लक्षणम् । संयमविशुद्धिहेतुक-
मिति तु अप्रमत्तत्वद्विप्राप्तिश्चान्यादिमत एवेदमिति सूचनाय । मात्रपदं अवधिज्ञाने केवले
वाऽतिव्याप्तिवारणाय । अवधिर्हि मनस्साक्षात्कार्येपि स्कन्धान्तरसाक्षात्कारीति न दोषः,
एवं केवलेऽपि । न च मनस्त्वपरिणतस्कन्वालोचितं बाह्यमप्यर्थं मनःपर्यवज्ञानं साक्षात्कारो-
तील्यसम्भव इति वाच्यम्, बाह्यार्थानां तथाविधमनःपरिणामान्यथानुपपत्तिस्त्रिकानुमाने- 15
नैव ग्रहणाभ्युपगमात्, मनःपर्यवस्य धर्मिग्राहकप्रमाणेन मनोद्रव्यमात्रालम्बनतयैव सिद्धेः ।
अवैतृतीयद्वीपसमुद्रपरिमाणमानुपक्षेत्रवृत्तिमनोद्रव्यविषयमिदं ज्ञानं न तद्विधर्मतप्राणि-
मनांस्यवगाच्छति । तथा सञ्चिजीवैर्मनोद्रव्याणि गृहीत्वा मनस्त्वेन परिणमितानां
द्रव्यमनसामनन्तान् पर्यायान् विपयीकरोतीदम् । न तु भावमनसः पर्यायान्, अमूर्त्तत्वात्
छाद्यस्थस्य चामूर्त्तविषयायोगात् । अत एव मनःपर्यायमात्रविषयकसाक्षात्कारिज्ञानत्वमित्य- 20
नुक्त्वा मनोद्रव्येत्युक्तम् । मनोद्रव्याणि वीक्ष्य चिन्तनश्चातीतानागतपत्त्योपमासंख्येयभाग-
विषयम् । पटुतरक्षयोपशमप्रभवत्वादिदं यतो विशेषमेव गृह्यदुत्पद्यते न सामान्यमतो
ज्ञानरूपमेव न तु दर्शनरूपम् । अत्र मनःपर्यवज्ञानी मनस्विन्ताप्रवर्त्तकानि द्रव्याणि
जानाति बाह्यार्थाश्चाचक्षुर्दर्शनेन पश्यतीत्यतः कथं न तस्य दर्शनरूपता, अन्यथा पश्यतीति
भ्रयोगानुपपत्तिः स्यात् यदि चाचक्षुर्दर्शनेन पश्यति तर्हि मतिभ्रतवत्परोक्षत्वं प्राप्तं, अचक्षु- 25
दर्शनेनस्य तत्रैव समावेशात् प्रत्यक्षार्थविषये मनःपर्यवज्ञाने परोक्षार्थविषयस्याचक्षुर्दर्शनेनस्य

- कथं प्रवृत्तिरिति पूर्वपक्षः, अत्र केचिद्वदन्ति समाधानम्, मनःपर्यवज्ञानी पश्यत्यवधिदर्शनेन, मनःपर्यवज्ञानेन जानातीत्यतो न विरोध इति तत्र सम्यक्, अवधिमन्तरेणापि मतिश्रुत-
मनःपर्यवरूपज्ञानत्रयस्यागमे प्रतिपादितत्वात्, किन्तु एकस्यैव मनःपर्यवज्ञानिनः प्रमातृमनः-
पर्यवज्ञानानन्तरमेव मानसमच्चक्षुर्दर्शनमुत्पद्यत इति न जानाति पश्यतीति व्यवहारयोरनु-
5 पपत्तिः, अत एव न परोक्षत्वाद्यापत्तिः, ज्ञानमेवात् । न चैवं मनःपर्यवज्ञानिनः प्रत्यक्ष-
ज्ञानित्वं विरुद्ध्यते, परोक्षज्ञानवत्त्वादिति वाच्यं मित्रविषयत्वात्, न ह्यवधिज्ञानिनश्च-
क्षुर्दर्शनाच्चक्षुर्दर्शनाभ्यां पश्यतः प्रत्यक्षज्ञानितायां कोऽपि विरोध इति विभावनीयम् ॥
मनःपर्यवज्ञानसमृद्धिमतामप्रमत्तसंयतानामुत्पद्यमानमिव द्विषा समुत्पद्यत इत्याह स इति
मनःपर्यव इत्यर्थः । मनसं मतिस्संवेदनमित्यर्थः, ऋज्वी सामान्यप्राहिणी मतिः ऋतुमतिः,
10 षटोऽनेन चिन्तित इत्यादिसामान्याकाराध्यवसायनिबन्धनभूता कतिपयपर्यायविशिष्ट-
मनोद्रव्यपरिच्छेदरूपेत्यर्थः । विपुला विशेषप्राहिणी मतिर्यटोऽनेन चिन्तिततस् च सौवर्णः
पाटलिपुत्रकोऽद्यतनो महानपवरकस्थितः फलपिहित इत्याद्यध्यवसायहेतुभूता प्रभूतविशिष्ट-
मनोद्रव्यपरिच्छेदरूपेत्यर्थः ॥

भेदयोरनयोर्विशेषान्तरमाह—

- 16 आद्यज्ञानं कदाचित्प्रच्यवते द्वितीयन्तु न कदापीत्यनयोर्वैषम्यम् ॥

आद्येति । कदाचिदित्युक्तत्वादाकेवलं कदाचिन्न प्रतिपततीति भावः । द्वितीयं त्विति
विपुलमतिरिति भावः, न कदापीति आकेवलमिति शेषः, वैषम्यमिति स्वगतो भेद इत्यर्थः ॥

- इति तंपोगच्छनभोमणि श्रीमद्विजयानन्दसूरीश्वरपट्टधर-श्रीमद्विजयकमलमूरीश्वर-
शरणनलिनविन्यस्तमकिमरेण तत्पट्टधरेण विजयलब्धिसूरीणा विनिर्मितस्य
20 तत्त्वन्यायविभाकरस्य स्वापेक्षायां न्यायप्रकाशव्याख्यायां पारमार्थिकप्रत्यक्ष-
निरूपणो नाम प्रथमः किरणः ॥

१. न चावधिदर्शनबन्धन पर्यवस्थापि दर्शनं स्वात् तदस्तेवासौ पश्यतीति व्यपदेश उपपत्त्यत इति वाच्यम्
चक्षुर्दर्शनादाधिकस्य दर्शनस्यागमेऽनुक्तत्वात् । न च चक्षुर्दर्शनादिवस्तुष्ववधिर्द्वेनानुक्रमपि विमज्जदर्शनं
यथाऽवधिदर्शनेऽन्तर्भूतं तथा मनःपर्यवदर्शनमपि अवधिदर्शनान्तर्भूतं सदवधिदर्शनसहितं भविष्यतीति
वाच्यम्, तथापि आक्षेपविरोधात्, मतिश्रुतमनःपर्यवज्ञानवतो दर्शनद्वयस्यैव मतिश्रुतावधिमन पर्यवज्ञानवतश्च
दर्शनत्रयस्यैव आक्षेप शोक्तत्वात्, यदि मनःपर्यायदर्शनमपि स्मरत्तदा मतिश्रुतमन पर्यवज्ञानी दर्शनद्वयवशात्
स्यादिति ॥

अथ द्वितीयः किरणः ।

एवं प्रत्यक्षभेदे निरूपिते परोक्षभेदाभिरूपयितुं प्रथमतः परोक्षलक्षणं प्रकाशयति—

व्यवहितात्मद्रव्यजन्यं ज्ञानं परोक्षम् ॥

व्यवहितेति । साक्षादात्मना न जन्यते यज्ज्ञानमपि तु व्यवधायकानिन्द्रियादीनाभित्य, तादृशं ज्ञानं निमित्तापेक्षत्वाद् व्यवहितात्मद्रव्यजन्यं अतः परोक्षमित्युच्यत इत्यर्थः । न च 5 निमित्तापेक्षत्वं व्यभिचारि, अवधिनान्तरङ्गस्य क्षयोपशमस्य बहिरङ्गस्य विषयादेरपेक्षणात्, एवं मनःपर्ययज्ञानमपि निमित्तापेक्षं, केवलज्ञानमपि चातिकर्मक्षयं विषयश्चापेक्षत एवेति वाच्यम्, विशिष्टनिमित्तापेक्षत्वस्यैव वाच्यत्वात्, तच्च विशिष्टं निमित्तमिन्द्रयानिन्द्रियाख्यं श्रुते च मतिपूर्वकत्वमपि, अतो न व्यभिचारः ॥

अथ सांख्यव्याहारिकप्रत्यक्षलक्षणमाचष्टे—

10

इन्द्रियमनोजन्यो विशदावभासस्त्राण्यव्याहारिकप्रत्यक्षम् ॥

इन्द्रियेति । इन्द्रियेण मनसा तदुभयेन वा जन्यो विशदावभास इत्यर्थः, तत्रेन्द्रिय- निमित्तको विशदावभासो मनोदीनानामेकद्वित्रिचतुरिन्द्रियाणामसंक्षिपञ्चेन्द्रियाणाञ्च । मनो- जन्यो विशदावभासो मानसमुक्ताविज्ञानम्, तत्र चक्षुरादिव्यापाराभावात् । तदुभयजन्यो विशदावभासः पञ्चेन्द्रियाणां वटादिरूपादिचाक्षुषादिज्ञानम् । इन्द्रियजन्यविशदावभासत्वस्य 15 सुखादिमानसेऽव्याप्त्या मनःपदम् । मनोजन्यविशदावभासत्वस्येन्द्रियमनोजन्यविशदाव- भासत्वस्य वैकेन्द्रियादीनां प्रत्यक्षेऽसत्त्वादिन्द्रियजन्यविशदावभासत्वमपि विवक्षितं, स्मृति- प्रत्यभिज्ञादावतिव्याप्तिवारणाय विशदावभासत्वमुक्तम् । तदुभयजन्यविशदावभासत्वन्तु लक्षणे न प्रवेशनीयं फलाभावात्, पञ्चेन्द्रियचाक्षुषादिप्रत्यक्षस्य मानसस्य चेन्द्रियमनोऽन्यतर- जन्यत्वात्, तथा चेन्द्रियमनोऽन्यतरजन्यविशदावभासत्वं सांख्यव्याहारिकप्रत्यक्षस्य लक्षणम्, 20 मनःपदमुपलक्षकमोषस्य, ओषत्सामान्यमप्रविमकरूपम् । ओषत्त्वाने नैन्द्रियादि निमित्तं, केवलं मत्पावरणक्षयोपशमविशेष एव कारणम् । वत्स्यादीनां नीब्राह्मिसर्पणजानमोषज्ञा- नम् । सांख्यव्याहारिके प्रत्यक्षे केषाञ्चिदालोकविषयेन्द्रियाण्यपेक्षाकारणानि, सति प्रकाशे विषय इन्द्रिये च ज्ञानोदयस्य दृष्टत्वात्तत्राप्यन्तरङ्गापेक्षाकारणमिन्द्रियाणि, पारमार्थिकन्तु कारणं क्षयोपशमस्त्वज्ञानसाधारणमिति ॥

25

१. परैरक्षं सम्बन्धनं जन्यजनकभावलक्षणमस्तेति, परेभ्यः पुरुषमन्तत्वेन जीवापेक्षया भिन्नेभ्यो द्रव्येन्द्रियमनोभ्योऽक्षस्य जीवस्य यत्तत्परोक्षमिति वा व्युत्पत्त्या इन्द्रियमनोव्यवधानेन जीवस्यार्थविषयसाक्षा- त्कार इति भावः ॥

ननु किन्तावच्छानस्य विशदावभासत्वं, नेन्द्रियार्थसन्निकर्षोत्पन्नत्वं वाक्षुपन्नानेऽ
व्याप्तेऽप्युक्तोऽप्राप्यकारित्वेनार्थसन्निकर्षाभावात् । नापि प्रतीत्यन्तराव्यवधानेन प्रतिभास-
मानत्वमीहादिषु सन्देहाद्यपेक्षिष्वन्याप्तेः । न चान्वान्येन्द्रियव्यापारादेवेहादीनामुत्पत्तेर्
तत्र संज्ञयादीनामपेक्षेति वाच्यमनुभवपराहृतत्वात्सन्देहादिभ्यो जायमानत्वेनैवेहादीनां
5 प्रतीयमानत्वात् । न चावग्रहेहापाथधारणा एकसंवेदनरूपास्ततः प्रतीत्यन्तराव्यवधानेन
प्रतिभासमानत्वमक्षतमेवेति वाच्यं स्याद्वादिभिरस्माभिस्तेषामेकत्वस्येवानेकत्वस्यापि स्वीकृत-
त्वादव्याप्तिः स्यात्सत्येवेत्याशङ्क्यामाह—

अनुमानादिभ्यो विशेषप्रकाशनाद्विशदत्वमस्य ॥

अनुमानादिभ्य इति । विशेषप्रकाशनादिति, नियतवर्णसंस्थानार्थाकाराणां प्रतिभास-
10 नात्, अनुमाने च तदभावादिति भावः । ज्ञाने च विशदावभासत्वं प्रबलतरज्ञानावरण-
वीर्यान्तरायकर्मक्षयोपशमविशेषाद्भवति, न पदार्थधर्मो विशदावभासत्वं सर्वदा तस्य तथै-
वावभासप्रसङ्गाद्रूपोपदिषदिति ॥

अथ तद्विभजते—

तद्विविधमैन्द्रियं मानसञ्च । इन्द्रियजन्यप्रत्यक्षमैन्द्रियम् । मनोज-
15 न्यप्रत्यक्षं मानसम् ॥

तदिति । सांख्यबहारिकप्रत्यक्षमित्यर्थः । ऐन्द्रियं लक्षयति इन्द्रियेति, इन्द्रियजन्य-
त्वस्य प्रत्यभिज्ञानादौ प्रत्यक्षत्वस्य मानसप्रत्यक्षे सत्त्वादुभयम् । मानसं लक्षयति मन इति,
स्मृत्यादौ मनोजन्यत्वस्यैन्द्रिये प्रत्यक्षत्वस्य सत्त्वादुभयम् । मनोऽत्र द्रव्यरूपं प्राज्ञमन्य-
थैन्द्रियेऽतिव्याप्तिस्तद्वत्त्वा स्यात् । अवध्यादिषु मनसो हेतुत्वेऽपि न तत्र तदसाधारणमती
20 न तत्रातिव्याप्तिरसाधारणतया मनोजन्यत्वस्य विवक्षणात्, अत एव वा नैन्द्रियेऽति-
व्याप्तिरिति ॥

ननु प्रत्यक्षलक्षणेऽस्मिन्निन्द्रियमनोजन्यत्वमुक्तम् । तत्र किन्तावदिन्द्रियं परैर्मनसोऽपी-
न्द्रियत्वेन ग्रहणादत्र तस्य पार्थक्ये किं वा वीजमित्याशङ्क्यामाह—

तत्रेन्द्रियं द्रव्यभावभेदेन द्विविधम् ॥

25 तत्रेति । सांख्यबहारिकप्रत्यक्षलक्षणघटकीभूतमिन्द्रियं द्रव्यत्वभावत्वरूपविभाजकधर्म-
द्वयवद्विस्तर्यः । द्रव्यं परिणामविशेषपरिणतवर्णादिचतुष्टयवत्पुद्गलात्मकम्, भाव आत्मपरि-

णतिविशेषः, एतेन पृथिव्यग्नेजोवाय्वाकाशरूपत्वं व्युदस्तम्, तथाहि—पार्थिवं रूपा-
दिषु सन्निहितेषु गन्धस्यैवामिव्यञ्जकत्वाद्गोचरवदित्यनुमानं पृथिवीगन्धामिव्यञ्जकजलेऽनै-
कान्तिकम् । रसनं जलीयं रूपादिषु सन्निहितेषु रसस्यैवामिव्यञ्जकत्वान्मुखशोषिणां लाला-
वदित्यनुमानं लवणे व्यभिचरितम् । चक्षुस्तैजस रूपादिषु सन्निहितेषु रूपस्यैवामिव्यञ्जक-
त्वात्प्रदीपवदित्यनुमानं मणौ व्यभिचरितम्, रूपस्यैव प्रकाशकत्वात् मणेस्तैजसत्वान्भ्युप- 5
गमाच्च तथा चन्द्रकिरणादौ व्यभिचाराच्च । न च तस्य तैजसत्वाच्च व्यभिचारः इति
वाच्यम्, लणस्पृशैश्चान्यत्वेन तैजसत्वासम्भवात्, चन्द्रकिरणं न तैजसं शैत्याञ्जलवदित्यनु-
मानेन तैजसत्वाभावसिद्धेः । स्पर्शनं वायवीयं रूपादिषु सन्निहितेषु स्पर्शस्यैवामिव्यञ्जक-
त्वादङ्गसन्निहितैस्तैजसैवामिव्यञ्जकव्यजनपवनवदित्यनुमानं धनसारादावनैकान्तिकम् तस्य
हि अले शीतस्पर्शस्यैवामिव्यञ्जकत्वाद्वायवीयत्वाभावाच्च । पृथिव्यादीनामत्यन्तमिन्नजाती- 10
यत्वासिद्ध्या तद्वारब्धत्वासिद्धेश्च । शब्दस्त्वसमानजातीयविशेषपरगुणवतेन्द्रियेण गृह्यते
सामान्यविशेषवत्त्वे सति बाह्यैकेन्द्रियप्रत्यक्षत्वाद्गोपादिवदित्यनुमानञ्च शब्दस्याकाशगुणात्वा-
सिद्ध्याऽसिद्धमिति न पार्थिवत्वादिकमिन्द्रियाणामिति भावः ॥

द्रव्येन्द्रियं विभजते—

निर्वृत्त्युपकरणभेदेन द्रव्येन्द्रियं द्विविधम् । निर्वृत्तिराकारः ॥

15

निर्वृत्तीति । निर्वर्तनं निर्वृत्तिः प्रतिविशिष्टसंस्थानविशेषस्तद्वाह निर्वृत्तिरा-
कार इति । अपक्रियतेऽनेनेत्युपकरणमुभयमपि पुद्गलपरिणामम्, भावेन्द्रियस्योपयोगस्य
निमित्तं भवति ॥

निर्वृत्तीन्द्रियं विभजते—

निर्वृत्तीन्द्रियमपि द्विविधं बाह्याभ्यन्तरभेदात् । बाह्यं पर्पटिकादि, 20
आन्तरं कदम्बपुष्पायाकारः पुद्गलविशेषः ॥

निर्वृत्तीति । आभ्यन्तरबाह्यभेदमिदं निर्वृत्तीन्द्रियं निर्माणनामकमविशेषेण च निर्व-
र्तितमुपयोगेन्द्रियस्यावधानप्रदाने द्वारभूतम् । तत्र बाह्याया निर्वृत्तेर्बहुविधाऽऽकार-
पर्पटिकादिरूपेणेत्याशयेनाह बाह्यं पर्पटिकादीति । श्रोत्रस्येयं बाह्या निर्वृत्तिः । नेत्रादीनां
भूप्रभृतयः । आन्तरस्वरूपमाहान्तरमिति, कदम्बेति, अयं श्रोत्रस्यान्तर्निर्वृत्तिरूपः, आदिना 25
धान्यमसुराकारश्चक्षुषः, अतिमुक्तककुसुमचन्द्राकारो घ्राणस्य क्षुराकारो रसनस्य नाना-
कारः स्पर्शनस्य ग्राह्यः । शब्दादिप्रहणोपकारे निर्वृत्तिर्वर्तते ॥

अथोपकरणेन्द्रियमाचष्टे—

आन्तरेन्द्रियनिष्ठस्वस्वार्थग्रहणसामर्थ्यात्मकशक्तिविशेष उपकरणेन्द्रियम् । पुद्गलशक्तिरूपत्वादस्य द्रव्यत्वम् । अस्योपघाते च निर्वृत्तीन्द्रियसत्त्वेऽपि नार्थग्रहः ॥

- 5 आन्तरेति । आन्तरेन्द्रियं श्रोत्राद्यन्तर्निवृत्तिः कदम्बपुष्पाद्याकारस्तद्वृत्तियो विषयग्रहणसामर्थ्यात्मकशक्तिविशेषशक्तिशक्तिमतोभेदात् सोऽपि द्रव्येन्द्रियमुच्यत इति भावः । इदमपीन्द्रियं बाह्याभ्यन्तरेन्द्रियनिष्ठत्वाद् द्विविधमिति 'तत्त्वार्थभाष्यकृत' । आगमे तु न कापि तादृशी व्यवस्था दृश्यतेऽतः केवलमान्तरेन्द्रियनिष्ठ इत्युक्तम् । अस्य शक्तिरूपेन्द्रियस्य द्रव्येन्द्रियत्वे युक्तिमाह पुद्गलेति । शक्तिशक्तिमतोः कथञ्चिदभेदादिति भावः । अस्य
- 10 शक्तिविशेषस्य, द्रव्यत्वं द्रव्येन्द्रियत्वमित्यर्थः । अभेद एवानयोक्तव्यतां किं कथञ्चिदेतेनैव त्राह अस्वेति शक्तिविशेषस्येत्यर्थः, उपघात इति बावपित्तादिना विनाश इत्यर्थः, निर्वृत्तीन्द्रियसत्त्वेऽपीति, कदम्बपुष्पाद्याकाराया अन्तर्निवृत्तेस्तत्त्वेऽपीत्यर्थः, नार्थग्रह इति, न जीवरक्षणादिविषयं गृह्णातीत्यर्थः, तथा चास्ति कथञ्चिद्विज्ञ आन्तरेन्द्रियनिष्ठशक्तिविशेष इति भावः ॥

भावेन्द्रियं विभजते—

- 15 भावेन्द्रियमपि द्विविधम् । लब्ध्युपयोगभेदात् । आत्मनिष्ठेन्द्रियावरणक्षयोपशमरूपार्थग्रहणशक्तिर्लब्धिः ॥

- भावेति । स्पष्टम् । लब्धीन्द्रियस्वरूपमाहाऽऽत्मनिष्ठेति । कायो लब्धिः प्राप्तिरित्यर्थः, आवरणक्षयोपशमप्राप्तिरिति भावः । ज्ञानस्य तदावरणस्य चात्मनिष्ठत्वेन तत्क्षयोपशमोऽपि तन्निष्ठ एवेत्यत उक्तमात्मनिष्ठेति । इन्द्रियावरणक्षयोपशमादिति, गतिजात्यादिनामकसौंदर्यसो
- 20 मनुष्यत्वपञ्चेन्द्रियत्वादिप्राप्तौ सत्यामिन्द्रियविषयेष्वेव शब्दादिषु शोऽर्थं विशेषोपयोगस्तदावरणक्षयोपशमादित्यर्थः । कारणे कार्योपचारात्तु मूले इन्द्रियावरणक्षयोपशमेत्युक्तम् । केचित्स्वन्तरायकर्मक्षयोपशमापेक्षिणीन्द्रियविषयोपयोगज्ञानशक्तिर्लब्धिरिति वदन्ति तादृशक्षयोपशमस्यैवार्थग्रहणशक्तिरूपत्वमित्याहेन्द्रियावरणक्षयोपशमरूपार्थग्रहणशक्तिरिति । शेषमपि द्रव्येन्द्रियं लब्धिप्राप्तावेव भवति नान्यथेति ॥

१. कदम्बपुष्पाद्याकारेण सगोचकाकारायां श्रोत्राद्यन्तर्निवृत्तेषां शब्दादेर्विषयपरिच्छेदनी शक्तिस्तस्या बावपित्तादिनोपघाते 'सति यथोक्तान्तर्निवृत्तेस्तद्वृत्तेऽपि न शब्दादिविषयं गृह्णाति' जीव इत्यतो ज्ञातोऽस्त्यन्तर्निवृत्तिशक्तिरूपमुपकरणेन्द्रियं कथञ्चिद्विज्ञमिति तात्पर्यार्थः ॥

अथोपयोगेन्द्रियमाचष्टे—

अर्थग्रहणनिमित्त आत्मव्यापारपरिणामविशेष उपयोगः ॥

अर्थग्रहणेति । उपयुज्यते वस्तुपरिच्छेदं प्रति व्यापार्यते जीवोऽनेनेत्युपयोगः करणे षब् । उपयोगो ज्ञानं संवेदनं प्रत्यय इति पर्यायाः । स द्विविधस्साकारोऽनाकारश्चेति, स चेतनेऽचेतने वा वस्तुन्युपयुक्तान् आत्मा यदा सपर्यायमेव वस्तु परिच्छिनत्ति तदा स उपयोगस्साकार उच्यते, स च कालतश्छास्थानामन्तर्मुहूर्तम्, केवलनामेकसामयिकः । सोऽयं मतिश्रुवादिभेदेनाष्टविधः, यस्तु वस्तुनस्सामान्यरूपतया परिच्छेदस्सोऽनाकारोपयोगः कालः पूर्ववदेव, अथमपि चक्षुर्दृश्यादिरूपेण चतुर्विधः । एतत्सर्वानुत्प्लूतं लक्षणमाह—अर्थ-ग्रहणेति । आत्मव्यापारमात्रस्योपयोगत्वाभावादर्थग्रहणनिमित्त इति, तावन्मात्रस्य च विरुद्ध्यादापि सत्त्वाद्विशेष्यम् । अथमुपयोगो यदा द्रव्येन्द्रियापेक्षो भवति तदैवोपयोगेन्द्रियनामभानमवति नान्यथा, अत एवाव्याप्युपयोगस्य नेन्द्रियत्वमव्यादीनामतीन्द्रियत्वात् । इन्द्रियाणां क्लृप्तमस्तु प्रथममिन्द्रियावरणक्षयोपशमरूपा लब्धिवस्ततो बाह्याभ्यन्तरभेदभिन्नं निर्वृत्तैवशक्तिरूपमुपकरणं तदनन्तरश्चेन्द्रियार्थोपयोग इति ॥

अथमेव ज्ञानात्मोपयोगस्त्वपरिचयवसितौ साधकतमत्वात्प्रमाणं, न सन्निकर्षो नवा द्रव्येन्द्रियमित्याह—

15

अथमेव प्रत्यक्षं प्रति करणम् । समुदितान्येतानि शब्दार्थं गृह्णन्ति, इन्द्रियव्यपदेशमाश्लि च ॥

अथमेवेति । उपयोग एवेत्यर्थः, एवमन्वेन सन्निकर्षादीनां व्युदासः, लब्धुपयोगावात्मनः फले जनयितव्ये योग्यत्वाद्वाप्रियमाणत्वाच्च प्रसिद्धौ, उक्तञ्च “ भावेन्द्रियाणि लब्ध्यात्मोपयोगात्मानि जानते । स्वार्थसंविदि योग्यत्वाद्वापृत्तत्वाच्च संविद् ” इति । 20 संविदात्मा, सेयं लब्धिवत्स्वार्थसंविदि योग्यत्वेऽपि प्रकृतानुपयोगित्वाच्च प्रमाणव्यपदेशभाक्, प्रमितौ साधकतमस्यैवोपयोगित्वात्तादृशोपयोग एव प्रमाणं व्यापारमन्तरेण स्वार्थसंविदोऽनुपपत्तेः, अन्यथा सुपुत्रस्यापि तत्प्रसङ्गस्यात् । न च तदानीं सन्निकर्षोभावादेव न प्रसङ्ग इति वाच्यम्, स्वर्शनादीन्द्रियैरतिसृष्टणतूलिकाताम्बूलमालतीमांसलामोदसुन्दरगो-शब्दादिसन्निकर्षस्य तदानीमपि भावात् । ननु जिज्ञासासहकृतस्यैव सन्निकर्षोर्देहेतुत्वमन्यथा तवापि तदानीमुपयोगः कथं न स्यात्, न च क्षयोपशमाभावाभोपयोग इति वाच्यम्, 25

१. साकारानाकारद्वयात्मक उपयोग एवेति भावः, सोऽपि उपसर्जनोक्ततादितराकारः स्वविभासकत्वेन प्रवर्तमानः प्रमाकरणं न तु निरस्तैतराकारः, तवाभूतवत्त्वमानेन निर्विषयतया प्रमाणत्वानुपपत्तेरिति तात्पर्यम् ॥

तत्रैव प्रयोजकस्य पर्यनुयोगात्, जिज्ञासामन्तरेणान्यस्यासंभवादिति चेन्न जिज्ञासाया ज्ञाना-
तिरिक्ताया असम्भवात्, तस्या-एवोपयोगरूपत्वात्, अतिरिक्तत्वे वा तस्यास्सन्निकर्षेऽकिञ्चि-
त्कारायास्सहकारित्वासम्भवात्, किञ्चित्करत्वे च तस्या एव कारणत्वमस्तु किमन्तर्गहना
सन्निकर्षेण । न च तदानीं मनस इन्द्रियेण सन्निकर्षाभावात् प्रसङ्ग इति वाच्यं मनसोऽ-
5 णुत्वासिद्धेः, द्रव्यमनसोऽशेषात्मप्रदेशव्यापिनः पौद्गलिकस्याग्रे व्यवस्थापयिष्यमाणत्वेनेन्द्रि-
यैस्संयोगसिद्धेरिति । तस्मादुपयोग एव प्रत्यक्षं प्रति करणमिति भावः । न च ज्ञानस्यैव
करणत्वे फलत्वं कस्येति वाच्यम्, स्वार्थसंवित्तेः फलत्वात्, न च स्वार्थव्यवसितिः फलं
प्रमाणञ्चेति कथं ? विरुद्धत्वाज्ज्ञेयमेव फलं स्वमेव प्रमाणं भवितुमर्हतीति वाच्यम्,
प्रमाणफलयोः कथञ्चिद्भेदादेदादुभयोपपत्तेः । एवमेव 'ततोऽर्थग्रहणाकारा' शक्तिर्ज्ञानभि-
10 हात्मनः । करणत्वे विनिर्दिष्टा न विरुद्धा कथञ्चने 'ति लब्धीन्द्रियस्य करणत्ववादिनां
मतमपि न समीचीनम्, तथा फले जनयितव्ये उपयोगेन व्यवधानात्साधकमतत्वासिद्धेः ।
तस्या ज्ञानशक्तेः प्रत्यक्षत्वे शक्तीनां परोक्षत्वसाधनमार्हतां विरुद्धं स्यात् । परोक्षत्वे च
सीमांसकमतप्रवेशापत्तेः, तैः करणज्ञानस्य परोक्षतायाः फलज्ञानस्य च प्रत्यक्षताया अभ्युपग-
मात् । अस्माभिश्चोभयोः करणफलयोः प्रत्यक्षताभ्युपगमात्तथा च न लब्धीन्द्रियं करणं
15 प्रमाणं वा, उपचारेण तु सन्निकर्षाद्विचत्सापि प्रमाणं स्यादिति ॥

ननु शब्दाद्यर्थग्रहणे चतुर्विधानामेतेषामिन्द्रियाणां मिलित्वा हेतुत्वं किंवा द्विव्याधी-
नामित्याशङ्क्यामाह समुदितानीति, निर्वृत्त्यादीनामेकतरामावेऽपि जीवस्य शब्दादिविषय-
स्वरूपावबोधो न कदापि भवति विकलकरणत्वादतो मिलितानां हेतुत्वं, अत एव च मिलि-
तानामिन्द्रियव्यपदेश इत्याहेन्द्रियेति । तथा च यस्य यावन्ति द्रव्यभावरूपाणीन्द्रियाणि तस्य
20 तावत्सु समुदितेष्विन्द्रियव्यपदेशो न न्यूनेष्विति भावः । सोऽयमुपयोग एकस्यैकोपयोग-
कालावच्छेदेनैक एव, नान्यः, अर्थान्तरोपयोगकाले, पूर्वोपयोगबलस्य विनाशात्, तथा-
नुभवात्, नहि चक्षुर्दर्शनकाले श्रोत्रज्ञानोत्पत्तिरनुभूयते, न चावृत्तत्वात्तदनुत्पत्तिरिति वाच्यम्,
स्वसमयेऽप्यनुत्पत्तिप्रसङ्गात् । न चाणुना मनसा यदा यदिन्द्रियसंयोगस्तदा तज्ज्ञानमिति
क्रमेणैव ज्ञानोत्पत्तिरिति वाच्यम्, सर्वाङ्गीणुसुखोपलम्भाद्युपपत्तये मनोवृत्तेर्गणपुद्गलानां शरीर-
25 व्यापकत्वकल्पनात्, तस्मात्तुगपदनेकप्रत्ययानुत्पत्तौ स्वभाव एव कारणं नान्यत्, एवं सन्नधि-
तेऽपि सामान्यविशेषात्मके वस्तुनि विषये प्रधानीकृतसामान्यरूपसर्जनीकृतविशेषः केवल-
दर्शनोपयोग एतद्विपरीतः केवलज्ञानोपयोगः । अत्र केवलज्ञानं स्वसमानाधिकरणं शक्तेरल-

१. प्रयोजकस्येति शेष, तथा च जिज्ञासाया आवरणकत्वे तत्सहकृतसन्निकर्षस्यैव हेतुत्वमिति तदेव
प्रमाणं व्यवसायभावादिति पूर्वपक्षाख्यः ॥

दर्शनं तत्समार्तकालीनं न वा ? केवलज्ञानक्षणत्वं वा स्वसमानाधिकरणदर्शनक्षणाव्यवहितो-
त्तरत्वव्याप्यं न वेति संशये युगपदुपयोगद्वयवादिनो मन्त्रादिप्रभृतय आहुः, चक्षुरचक्षुरवधि-
ज्ञानानि चक्षुरचक्षुरवधिदर्शनेभ्यः पृथक्कालानि, छद्मस्थोपयोगात्मककालत्वान्, भ्रतमनःप-
र्यवज्ञानवत्, वाक्यार्थविषयभ्रुतज्ञाने मनोद्रव्यविशेषालम्बनमनःपर्यवज्ञाने चादर्शनस्वभावे
मत्पवधिलादर्शनेपयोगाद्विभक्तकालत्वं प्रसिद्धमेव, तथैतान्यपि, केवलिनो ज्ञानदर्शनेपयोगौ 5
त्वेककालीनौ युगपदाविर्भूतस्वभावत्वाद्यथा रवेः प्रकाशतापौ, क्षीणावरणे च जिने यथा
मत्यादिज्ञानस्यावग्रहादिचतुष्टयरूपज्ञानस्य वाऽसम्भवस्तथा विशेषतो ज्ञानोपयोगकालमिभ्र-
काले दर्शनं नास्ति, क्रमोपयोगत्वस्य मत्तित्वाद्विचतुष्टयव्याप्यत्वात् सामान्यविशेषोभया-
लम्बनक्रमोपयोगत्वस्य चावग्रहाद्यात्मकत्वव्याप्यत्वात् केवल्योः क्रमोपयोगत्वे व्यापकयोर-
प्यापत्तिः स्यात्तथाऽऽगमेऽपि यत्केवलज्ञानदर्शनयोः साधपर्यवसितत्वमुक्तं तदपि सङ्गच्छते, 10
अन्यथा द्वितीयसमये ज्ञानाभावेन तृतीयसमये दर्शनाभावेन च तयोः पर्यवसानेनापर्यव-
सितत्वं व्याहृतं स्यादिति । क्रमोपयोगवादिनो जिनभद्रगणिकामश्रमपूष्यपादाश्च प्राहुः
प्रज्ञापनावौ हि सिद्धस्ताकारोपयोग एव सिद्धतीत्युक्तं साकारानाकारोपयोगयोर्युगपद-
भ्युपगमे साकारेति विशेषणं निरर्थकं स्यात्, एवञ्च तरतमोपयोगता सिद्धस्य साकारो-
पयोगोऽन्यस्मिन् कालेऽन्यदा चानाकारोपयोग इति । अत एव च सिद्धान्ते तत्र तत्र 15
सिद्धान्तं ज्ञानदर्शनयोः पार्थक्येन कथनं सङ्गच्छते, अनयोरविशेषे तु केवलज्ञानदर्शना-
वरणद्वयमपि न घटेत्, न ह्येकस्य द्वे आवरणे युज्येते, तथा साकारोपयोगस्याष्टधात्वमना-
कारस्य चतुर्विधत्वं ज्ञानस्य पञ्चविधत्वं दर्शनस्य चतुर्विधत्वं व्याहन्येत, न च “असरीरा
जीवधना उवडत्ता दंसणे य नाणे य” इत्यत्र युगपदेव केवलज्ञानदर्शनोपयोगश्रवणा-
युगपत्तौ सिद्धत्वं इति वाच्यम् ” नाणम्मि दंसणम्मि य एत्तो एगवरयम्मि उवडत्तो । 20
सन्वत्स केवलस्स जुगवं दो नत्थि उवओगा ” इति भद्रबाहुस्वामिभिर्युगपदुपयोगस्य
निषिद्धत्वात्, न च सर्वस्यैव केवलिनो न द्वावुपयोगौ, किन्तु कस्यापि द्वौ स्यातां

१. अत्र क्रमिकोपयोगवादिना निषेधपक्ष, विविपक्षस्तु युगपदुपयोगवादिनाम् । अपरविप्रतिपत्तौ
वैपरीत्यं भाष्यम् ॥ २. केवलज्ञानक्षणत्वे दर्शनक्षणाव्यवहितोत्तरत्वव्याप्यत्वसंशयः सिद्धत्वापेक्षयाऽन्यथा-
प्राथमिककेवलज्ञानक्षणे दर्शनक्षणाव्यवहितोत्तरत्वस्याभावेन व्याप्यत्वमनुपपन्नं स्यादिति ॥ ३. यत्र क्रमोप-
योगत्व तत्र मत्तित्वादिचतुष्टय, यत्र च सामान्यविशेषोभयालम्बनक्रमोपयोगत्वं तत्रावग्रहाद्यात्मकत्वमिति नियमः,
तथा च केवलज्ञानदर्शनयोर्यदि क्रमोपयोगत्व स्वीक्रियते तर्हि तत्त्वापकस्य मत्तित्वादिचतुष्टयस्यावग्रहाद्यात्म-
कत्वस्य चापत्तिः स्यादिति भावः ॥ ४. ननु सर्वमेव सिद्धस्य ज्ञान दर्शनं वा साकारमेवेति सूचयितुं
साकारमिति स्वरूपविशेषणमतो न दोष इत्यर्थक्यामाहात एवेति, ज्ञानदर्शनयोर्विशेषादेवेत्यर्थः ॥

- कस्यापि त्वेकः, स च केवली सिद्धो वा भवत्यकेवली वा भवेत्, भवत्यकेवलिनोऽद्यापि सकर्मकत्वादेकैक एवोपयोगः, सिद्धकेवलिनस्तु सकलकर्मविमुक्तत्वेन युगपद् द्वावप्युपयोगौ भवत इति भद्रबाहुन्वान्मन्त्रिभ्रात्र इति वाच्यम्, सिद्धाधिकारे सिद्धस्यैव तैर्द्व्युपयोगस्य निषिद्धत्वात् । ' उच्यता दंसणे च नाणे य ' इति वचनन्तु समुदायविषयमेव न तु कस्य-
- 5 चिदपि युगपद्व्युपयोगप्रतिपादनपरम् । साध्यपर्यवसितत्वमपि तयोर्न बाधकं, यद्वोधस्वभावेन सदावस्थितं तस्योपयोगेनापि सदा भवितव्यमिति नियमाभावात्, लब्धपेक्षया तयो-
रपर्यवसितत्वोक्तेः । केवलज्ञानदर्शनमिन्नज्ञानदर्शनानां निबन्धनस्थितिकालं यावदुपयोगा-
भावेऽपि सत्त्वस्या दर्शनात् । उपयोगो ह्येषामान्वर्तनीतिः, तस्मात्सर्वोऽप्यवश्यमुप-
योगेन भवितव्यमिति न नियमो न्यभिचारात् । न च क्रमिकोपयुक्तत्वे केवलिनो दर्शने-
- 10 पयोगाभावकालेऽसर्वदर्शित्वं ज्ञानोपयोगाभावकाले चासर्वज्ञत्वं प्राप्नोति न चैतदिदं सर्वदेव केवलिनः सर्वज्ञत्वसर्वदर्शित्वयोरिष्टत्वादिति वाच्यम्, लब्धस्थस्यापि ज्ञानदर्शनयोरेकतरस्मि-
न्नुपयोगे प्रोक्तदोषसमूहस्य जागरूकत्वात् । तथा च निरावरणत्वेऽपि केवलिनस्त्वभावादेव युगपद्व्युपयोगाभाव इति । यदेव केवलज्ञानं तदेव केवलदर्शनमिति वादिनस्सिद्धसेनद्विवाकरा
वदन्ति—सामान्यविशेषपरिच्छेदावरणापगमे कस्य प्रथमतरमुत्पादो भवेत् ? एकस्योत्पादेऽ-
- 15 प्रस्थाप्युत्पादापत्तेः, एकसामग्र्या अपरोत्पत्तिप्रतिबन्धकत्वे विनिगमनाविरोधेनापरसामग्र्या
अप्येकोत्पत्तौ प्रतिबन्धकत्वेनोभयोरप्यभावप्रसङ्गात् " सच्चाद लब्धीव सागारोवज्जोव-
त्तस्ते " इति वचनप्रामाण्यात्प्रथमं केवलज्ञानस्य पश्चात्केवलदर्शनस्योत्पाद इति चेन्न लब्धि-
योगपक्ष एवास्य वचनस्य साक्षित्वेनोपयोगाक्रमाक्रमयोरौदासीन्यात् । योगपक्षेनाप्युक्त
वचनस्य निर्वाहे दर्शनस्यानन्तरोत्पत्त्यसिद्धेः, न च ज्ञानोपयोगसामान्ये दर्शनोपयोगत्वेन
- 20 हेतुत्वेति, निर्विकल्पकसमाधिरूपलब्धस्थकालीनदर्शनात्प्रथमं केवलज्ञानोत्पत्तिः केवलदर्शने
केवलज्ञानत्वेन विशेषहेतुत्वाच्च द्वितीयक्षणे केवलदर्शनोत्पत्तिस्तत्र क्रमिकसामग्रीद्वयस-
म्यस्या क्रमिकोपयोगद्वयधारानिर्वाह इति वाच्यम्, " दंसणपूज्वं नाणं ", इत्यदिना तथा
हेतुत्वस्य प्रमाणाभावेन निरसनीयत्वात्, उत्पन्नस्य केवलज्ञानस्य आधिक्यभावात्वेन नाश-
योगाच्च । न च मुक्तिसमये आधिक्यचारित्रनाशवन्नश्यतीति वाच्यम्, तस्य आधिक्यत्वेऽपि
- 25 योगस्थैर्यनिमित्तकत्वेन निमित्तनाशनाशत्वात् केवलज्ञानस्य चानैमित्तिकत्वादुत्पत्तौ ज्ञातो

१. अनन्ता हि सिद्धास्तत्समुदये केऽपि ज्ञाने उपयुक्ता केऽपि च दर्शन इति समुदायापेक्षं युगपद्व्यु-
योगप्रतिपादनं न तु प्रत्येकापेक्षया प्रत्येकस्य युगपद्व्युपयोगोपनिषेधादिति भावः । सिद्धो हि बोध-
स्वभावेन सदावस्थित, अतस्तेन नोपयोगेन भवितव्यमिति द्वयोर्युगपद्व्युपयोगस्मिद इति साध्यपर्यवमित्येव
तयोरित्याशङ्क्यामाह साध्यपर्यवसितत्वमपीति ॥

आवरणक्षयातिरिक्तानपेक्षणात्, तथैव हि तस्य स्वतन्त्रप्रमाणत्वव्यवस्थितिः । एवं च ज्ञानं व्यक्तत्वरूपं दर्शनन्वयव्यक्तत्वरूपं न च क्षीणावरणेऽर्हति व्यक्तत्वान्यक्ते युज्येते तत्तत्सामान्यविशेषज्ञेयसंस्पर्शभूयैकस्वभाव एवायं केवलप्रत्ययः, न च ग्राह्यद्वित्वाद्ग्राहकद्वित्वमिति सम्भावनापि युक्ता, केवलज्ञानस्य ग्राह्यानन्त्येनानन्ततापत्तेः, विषयभेदकृतो न ज्ञानभेद इत्यभ्युपगमे तु का प्रत्याशा दर्शनपार्थक्ये, आवरणद्वयक्षयादुभयैकस्वभावस्यैव कार्यस्य सम्भवात्, न चैकस्वभावप्रत्ययस्य शीतोष्णस्पर्शवत्परस्परविभिन्नस्वभावद्वयविरोध इति वाच्यम्, दर्शनस्पर्शेनशक्तिद्वयात्मकैकदेवदत्तवत्स्वभावद्वयात्मकैकप्रत्ययस्य केवलिन्यविरोधान्, ज्ञान- त्वदर्शनेत्वाभ्यां ज्ञानदर्शनयोर्भेदो न तु धर्मिभेदेन, अत एव तदावरणभेदेऽपि स्याद्वा एवेति ॥

एवमिन्द्रियस्वरूपमुपदर्शय सम्प्रति तत्संख्यामाह—

तत्रेन्द्रियाणि चक्षुरसनघ्राणत्वक्श्रोत्ररूपाणि पञ्च ॥ १०

तत्रेति । अत्र रूपरसगन्धस्पर्शशब्देतिलौकिकव्यवहारप्रसिद्धकमापेक्षया रूपिणः पुद्गला इति सूत्रमनुसृत्य च चक्षुरादिकमोऽवलम्बितोऽनानुपूर्विकमस्यापि ज्ञाने प्रसिद्धत्वात् ॥

सम्प्रति चक्षुषो लक्षणमाचष्टे—

रूपग्राहकमिन्द्रियं चक्षुरप्राप्यप्रकाशकारि । रूपं श्वेतरक्तपीतनील- कृष्णरूपेण पञ्चविधम् ॥ १५

रूपग्राहकमिति । अत्र लक्ष्यमिन्द्रियव्यपदेशभाक् निर्वृत्त्युपकरणलब्धुपयोगरूपमिन्द्रियम्, अन्यतमापायेऽपि रूपग्रहणासम्भवात् । रूपविषयकज्ञानसाधनत्वे सर्तुर्इन्द्रियत्वं चक्षुषो लक्षणम् । आत्मादिवारणायेन्द्रियत्वोपादानम् । रसनादावतिव्याप्तिनिवृत्तये सत्यन्तम् । अत्रेदम्बोध्यम् एकस्यैव वस्तुनोऽवस्थाभेदेन रूपादिस्वरूपत्वं भवति, तथाहि चक्षुषा यदेव विलोकितां तदेव रसनया रस्वते, घ्राणेन प्रायते स्पर्शनेन स्पृश्यते तदेव चातिकठिनीभूतमभ्यवह्रियमाणं ध्वनिमावनेति न तु क्वचिद्देशे रूपं क्वचिद्देशे रसः क्वचिद्देशे गन्धादयः । तस्मात्तदेव पुद्गलद्रव्यं चक्षुर्विषयतामापन्नं श्वेताद्याकारेण विषय- तथा परिणतिमुपागच्छद्रूपमिति व्यवदिश्यते, रसनग्रहणविषयतामितं तिक्तादिपरिणाम- भागं रस इति व्यवदेशमश्रुते, एवमितरेन्द्रियग्राप्तानामपि भाव्यम्, दृश्यते लोक एव पुरुषः पितृस्वस्तभ्रात्राद्यनेकपुरुषापेक्षया तथातया व्यवदिश्यतया । तदेवं द्रव्यमिन्द्रिय- नानात्वान्नानाऽऽकाररूपादिभेदमापद्यते, स्वनिमित्ततत्त्वेकार्कारं, द्रव्यस्वलक्षणविशिष्ट- त्वात् । तदिदञ्चक्षुः प्रकर्षेणात्माङ्गुलप्रमितसाविरेकयोजनलक्षावस्थितं प्रकाशनीयरूपं गृह्णाति,

- जघन्यतोऽङ्गुलसंख्येयभागप्रमितदेशवर्ति रूपमिति । ननु चक्षुर्विषयभूतान् पदार्थान् स्पष्टा ज्ञानं जनयत्यस्पष्टा वेत्यासङ्कायामाहाप्राप्यप्रकाशकारीति । विषयदेशं स्वदेशे वा विषय-
मप्राप्यासंश्लिष्यैव वस्तु प्रकाशयतीत्यर्थः । ननु सर्वत्रैन्द्रियत्वे तुल्येऽपि नयनातिरिक्तानामि-
न्द्रियाणां प्राप्यकारित्वं नयनस्य मनसश्चाप्राप्यकारित्वमिति कृतो विशेष इति चेन्न, उपघाता-
5 नुप्रहर्दशनाद्रसनादीनां प्राप्यकारित्वं, दृश्यते हि त्रिकटुकाद्यास्वादाने, अञ्जुच्यादिपुद्गलाग्राणे,
कर्कशकम्बलादिस्पर्शने, भेर्यादिशब्दश्रवणे तेषामुपघातः, क्षीरशर्कराद्यास्वादाने, कर्पूरपुद्गला-
ग्राणे, मृदुतुलिकादिस्पर्शने, मृदुमन्दस्रग्वाद्याकार्पण्येऽनुप्रहः । नयनस्य निश्चितकरपत्रगोष्ठसङ्-
क्षालिवीक्षणेषु पादनायुपघातानवलोकनात् चन्दनागरुकर्पूराद्यवलोकनेऽपि शैत्याद्यनुग्रहाननु-
भवात् । मनसश्च बह्व्यादिविन्तनेऽपि दाहानुपघातादर्शनात्, जलचन्दनादिविन्त्यायामपि पिपा-
10 सोपशमनानुग्रहाऽसम्भवाच्च न प्राप्यकारित्वम् । न च नयनस्याप्राप्यकारित्वेऽनुग्रहोपघाता-
भावौ व्यभिचरतः, दृश्यते हि घनपटलविनिर्मुक्तं नैदाचार्यमाणं निरन्तरमवलोक्यतश्चक्षुषो
विघातः, राकानिशाकरकरनिकुरुम्भं तरङ्गमालामण्डितं जलं हरितं तरुमण्डलं शादलञ्च
निरन्तरं निभालयतोऽनुग्रह इति वाच्यम्, सर्वथा विषयकृतानुग्रहोपघातासम्भवस्यानुक्त-
त्वात् । किन्त्वेतावदैव वक्षामो यदा विषयं विषयतया चक्षुरवलम्बते तदा तत्कृतावनुग्रहो-
15 पघातौ तस्य न भवत इत्यप्राप्यकारि तत्, शेषकालन्तु प्राप्तेनोपघातकेनानुग्राहकेण वोपघातोऽ-
नुग्रहश्च भविष्यति, दिनकरस्य ह्यंशवः प्रसरणशीला यदा तत्समुत्पन्नमवलोक्यते तदा ते
चक्षुर्देशं प्राप्ताश्चक्षुरुपगच्छन्ति, स्वभावशीतलाश्शीतकररश्मयोऽपि सम्प्राप्ता एव चक्षुरनु-
गृह्णन्ति, तरङ्गमालासङ्कुलजलवलोकने च जलबिन्दुसंपृक्तपवनसंस्पर्शेनानुग्रहः, हरित-
तरुमण्डलशादलवलोकने च तच्छायासम्पर्केण शीतलभूतवायुसंस्पर्शविद्यानुग्रहः, अन्यथा
20 तु जलाद्यवलोकनेऽनुग्रहाभिमान उपघाताभावाद्भवति, नान्यथा । प्राप्यकारित्वे तु समाने
सम्पर्के यथा सूर्यमीक्षमाणस्य सूर्येणोपघातो भवति तथा वैश्वानरजलशूलाद्यवलोकने दाह-
क्लेदपाटनादयः कस्मान्न भवन्ति, किञ्च यदि चक्षुः प्राप्यकारि तदा स्वदेशगतरोमलक्षण-

१, विषयपरिच्छेदमात्रकालेऽनुग्रहोपघातश्चान्यथा हेतु, पथातु चिरमवलोक्यत. प्रतिपत्तु प्राप्ते
रविकिरादिना चन्द्रमरीचिनीलादिना वा स्मृतिमता निरस्यत एव केनायुपघातकेनानुग्राहकेण वा विषयेणोपघा-
तानुग्रहो भवेतामिति मायः ॥ २. न च नायनरश्मयो वैज्राजिर्गेल विषय प्राप्य सूर्यविम्बराश्व इव
प्रकाशयन्ति, रविविम्बरश्मय इव च स्रग्मत्वाच्च वतवादिभिस्तेषा दाहादय इति वाच्यम्, नायनरश्मिप्रा-
कमानाभावात्, तथात्वेऽपि तेषामन्युपगमेऽतिप्रसङ्गात्, न च वस्तुपरिच्छेदान्यथानुपपत्तिरेव तत्र लिङ्गमिति
वाच्यम्, तानन्तरेणापि तत्परिच्छेदोपपत्ते नहि मनसो रश्मयस्सन्ति, वस्तु च परिच्छिद्यते नच तदपि
प्राप्यकार्येवेति वाच्यम्, अप्राप्यकारित्वस्य टीकाकृद्भिर्वैष्यमाणत्वात् । ह्यन्तरेणापि तस्याप्राप्यकारित्वमाह
यदि चक्षुरिति ॥ १

शलाकादिकं कृतो न पश्यति तस्मादप्राप्यकार्येव । ननु यदि चक्षुरप्राप्यकारि भवेत्तर्हि दूरव्यवहितानप्यर्थान् गृह्णीयात् मनोवत् न च तथा, किन्तु अनावृतमदूरभवमेवार्थः, तस्मिन्नेव तस्य सम्बन्धसम्भवात्, अन्यथाऽऽवरणमावादनुपलब्धिरन्यथोपलब्धिरिति न स्यात्, नहि तदावरणमुपघातकरणसमर्थम्, प्राप्यकारित्वे तु मूर्च्छद्रव्यप्रतिघातात्सम्भवत्वावरणादिकम्, मैवम्, दृष्टान्तस्य साध्यविकलत्वात्, न खलु मनोऽप्यशेषान् विषयान् गृह्णाति 5 तस्यापि सूक्ष्मेष्वागमादिगम्येष्वर्थेषु मोहदर्शनात् तस्माद्यथा मनोऽप्राप्यकार्यपि स्वावरणक्षयोपपन्नमापेक्षत्वाज्जितविषयं तथा चक्षुरपि स्वावरणक्षयोपपन्नमापेक्षत्वादप्राप्यकार्यपि योग्यदेशावस्थितनियतविषयमिति न व्यवहितोपलम्भप्रसङ्गो नापि दूरदेशस्थितानामिति । दृष्टञ्चैतदप्राप्यकारित्वेऽप्ययस्कान्तस्य स्वभावविशेषादेव योग्यदेशप्रापेक्षणम् । अन्यथा सर्वाप्यप्ययांसि जगद्वर्तीनि तेन आकृष्येरन् न तु प्रतिनियतमेव । न चायस्कान्तोऽपि 10 प्राप्यकारी, छायाणुभिस्समाकृष्यमाणवस्तुसम्बन्धात् छायाणूनां सूक्ष्मत्वादेव नोपलम्भ इति वाच्यम्, तद्वाहकप्रमाणाभावात् । न चाप्रमाणकं प्रतिपत्तुं शक्यमतिप्रसङ्गात् । न च यदाकर्षणं तत्संसर्गपूर्वकं, यथाऽयोगोलकस्य सन्दर्शने आकर्षणञ्चायसोऽयस्कान्तेन, तत्र साक्षादयसोऽयस्कान्तेन संसर्गस्य प्रत्यक्षबाधितत्वेऽपि सूक्ष्मछायाणुमिर्निर्वाह इति वाच्यम् हेतोरनैकान्तिकत्वात्, मन्त्रेण हि व्यभिचारः, स स्मर्यमाणो विवक्षितं संसर्गाभावेऽ 15 प्याकर्षति । तथा छायाणुभिरयांसीव काष्ठादीन्यप्याकृष्येरन् सम्बन्धाविशेषात् । न वास्ति तत्र शक्तिप्रतिनियम इति वाच्यम्, अप्राप्तावपि तेनैव निर्वाहे छायाणुकल्पनाया वैयर्थ्यात् । न च चक्षुः प्राप्यकारि व्यवहितार्थानुपलब्धेरिति प्रमाणं तत्साधकमस्तीति वाच्यम्, व्यभिचारान्, काचाभ्रपटलस्फटिकैरन्तरितस्याप्युपलब्धेरिति न तस्य प्राप्यकारित्वमिति ॥ सम्प्रति चक्षुर्विषयभूतरूपप्रकारमाह रूपमिति । पञ्चविधमिति । एतद्व्यतिरिक्तहरि- 20 तादिवर्णानां पञ्चविधवर्णेषु वृक्षादीनां मेलनेन जायमानत्वाप्राधिकरूपशङ्का, अत एव ते हरितादयस्साञ्जिपातिका इति कथ्यन्ते, एते द्रव्यात्कथञ्चिद्विज्ञाः, कथञ्चित्तादात्म्यमेवानयोस्सम्बन्धो विशिष्टबुद्धिनियामकः, नीलो घटो नीलरूपवान् घट इति प्रतीतेः, नतु समवायः, नीलो घट इत्यत्र नीलपदस्य विनाऽनुपपत्तिं लाक्षणिकत्वापत्तेः, समवायस्य प्रमाणबाधितत्वाच्च । तथाहि समवायिभ्यस्स मित्रोऽमित्रो वा स्यात्, यद्यमित्रस्तर्हि न कश्चन समवायोऽस्ति, समवायि- 25 भिरव्यतिरिक्तत्वात्तत्त्वरूपवत् । यदि मित्रस्स कथं समवायिषु वर्तते सामस्त्येनैकदेशेन वा, यदि सामस्त्येन, तर्हि प्रतिममवायि तस्य पर्याप्तत्वेन समवायनानात्वप्रसङ्गः, यद्येकदेशेन

१. प्रयोगश्च चक्षुर्न त्रिवचपरिणामवद् अप्राप्यकारित्वाद् मनोवदिति, अप्राप्यकारित्वे सत्यपि, नाविशेषेण सर्वाधेयं मन प्रवर्तत इति व्यभिचार ज्ञानदर्शनावरणदे प्रतिबन्धकत्वमाह दृष्टान्तस्येति ॥

तर्हि निरंशताऽभ्युपगमन्याघातः, एकावयवावच्छेदेन वृत्तेः । किञ्चैकदेशेनापि समवायस्य केन सम्बन्धेन वृत्तिता, न समवायेनाऽपसिद्धान्तात् । न स्वरूपेण, तस्य प्रतियोग्यतु-योगिभिन्नत्वाभावेन शून्यत्वात् समवायिनोरपि स्वरूपेणैव वृत्तिताप्रसङ्गात्, यदि स्वरूप-सम्बन्धस्य भेदस्तर्हि तस्यापि स्वरूपिषु वृत्तितायां सम्बन्धान्तरप्रसङ्गेनानवस्थापातादिति
 ४ यत्किञ्चिदेतत् ॥

अथ रसनेन्द्रियं निरूपयति—

रसग्राहकमिन्द्रियं रसनं, प्राप्यकारि । रसश्चाभ्युपगमधुरतिक्तकषाय-
 कटुभेदेन पञ्चविधः ॥

रसग्राहकमिति । रस्यत आस्वाद्यते इति रसः, तद्विषयकज्ञानसाधनमिन्द्रियं रसन-
 10 मित्यर्थः, रसविषयकमतिज्ञानसाधनत्वे सतीन्द्रियत्वन्तु लक्षणम्, कृत्यं पूर्ववद्ब्रह्मम् । नेद-
 मिन्द्रियं चक्षुर्वदप्राप्यकारि किन्तु जघन्यतोऽङ्गुलासंख्येयभागप्रमितप्रदेशादागतमुत्कर्षेण
 नवयोजनादागतं वा स्वदेशमालिङ्गितमात्मप्रदेशैरात्मीकृतं रसं गृह्णातीत्याशयेनाह प्राप्य-
 कारीति । स्वदेशे विषयं स्पृष्टं ततो बद्धं प्राप्य रसनेन्द्रियं ज्ञानमुत्पादयति, भोत्रापेक्षयाऽ
 स्यापटुत्वात् शब्दापेक्षया च रसस्य स्वीकृत्वात् बादरत्वाच्चेति भावः । रसं विभजते रस-
 15 श्चेति । अग्निदीपनकृदम्लः, पित्तादिप्रस्रमनो मधुरः, श्लेष्मादिदोषहन्ता तिक्तः, रक्तदोषा-
 यपहर्त्ता कषायः, गलामबादिप्रस्रमनः कटुः । तथा च भिषक्शास्त्रं—“ अम्लोऽग्निदीप्ति-
 कृतिस्नग्धश्शोफपित्तकफापहः । छेदनः पाचनो रुच्यो मूढवातानुलोमकः ॥ पित्तं वातं विषं
 हन्ति चातुषुद्धिकरो गुरुः । जीवनः क्लेशकृद्बालवृद्धक्षीणौजसां हितः ॥ श्लेष्माणमरुचिं पित्तं
 रुषं कृष्टं विषं ज्वरम् । हन्यात्तिक्तो रसो बुद्धेः कर्त्ता मात्रोपसेवितः ॥ रक्तदोषं कफं पित्तं
 20 कषायो हन्ति सेवितः । रूक्षश्शीतो गुणग्राही रोचकश्च स्वरूपतः ॥ कटुर्गलामयं शोफं
 हन्ति शुक्तयोपसेवितः । दीपनः पाचको रुच्यो बृंहणोऽतिकफापहः ” इति । लवणस्तु मधु-
 रादिसंसर्गजत्वाच्च पृथगुक्त इति ॥

प्राणं लक्षयति—

गन्धज्ञानासाधारणकारणमिन्द्रियं घ्राणम्, प्राप्यकारि । गन्धोऽपि
 25 सुरमिदुरभिभेदेन द्विविधः ॥

गन्धज्ञानेति । गन्ध्यत आप्रायत इति गन्धस्तद्विषयकज्ञाने यदसाधारणं कारणमि-
 न्द्रियं तद् घ्राणमित्यर्थः । संभिन्नस्रोतोलम्बिवारणायासाधारणेति, एवं सर्वत्रैदं वाच्यम् ।

नहि सा गन्धज्ञानमात्रेऽसाधारणं कारणं किन्तु एकाधिकविषयकज्ञान एवेति । लक्षणं कृत्यञ्च पूर्ववत् । इदमपि रसनवज्जपन्त्यतोऽङ्गुलासंख्येयभागप्रमितदेशादुत्कर्षेण नवयोजना-
दागतं स्वदेशं स्पृष्टं वदन्न गन्धं गृहातीत्याशयेनाह प्राप्यकारितीति । गन्धं विभजते गन्धोऽ-
पीति । सौमुख्यकृत्पुरुभिर्वैमुख्यकृद्गुरभिरिति ॥

स्पर्शनं लक्षयति—

5

स्पर्शग्राहकमिन्द्रियं त्वक्, प्राप्यप्रकाशकारिणी । शीतोष्णस्निग्ध-
रूक्षमृदुर्कशगुरुलघुरूपेणाष्टविधस्पर्शः ॥

स्पर्शग्राहकमिति । लक्षणं कृत्यमूह्यम् । अत्येन्द्रियस्य निर्वृत्तेर्न बाह्याभ्यन्तरभेदो
वर्तते । त्वगिन्द्रियमपि रसनादिवत्तावत्प्रमाणादागतं विषयं प्राप्य ज्ञानमुत्पादयतीत्याह
प्राप्येति । स्पर्शं विभजते शीतेति ॥

10

अथ श्रोत्रं लक्षयति—

शब्दग्राहकमिन्द्रियं श्रोत्रम्, प्राप्यकारि । सचित्ताचित्तमिश्रभेदा-
त्रिविधशब्दः ॥

शब्देति । वाग्योगप्रयत्ननिस्तृष्टोऽनन्तानन्तप्रादेशिकपुद्गलस्कन्धप्रतिविशिष्टपरिणामः पुद्गल-
द्रव्यसंघातविशेषजन्मा वा गर्भितादिशब्दोऽवसेयस्तद्विषयकज्ञानजनकमिन्द्रियं श्रोत्रमित्यर्थः 15
लक्षणं कृत्यं प्राग्वद्भूयम् । शब्दद्रव्याणि प्राणेन्द्रियादिविषयभूतेभ्यो द्रव्येभ्यस्सूक्ष्माणि, बहूनि
तथा तत्त्वैश्चभाविशुद्धयोग्यद्रव्यवासकानि च ततस्सूक्ष्मत्वादेतिप्रभूतत्वात्तदाऽन्यद्रव्यवासक-
त्वाच्च आत्मप्रदेशैस्तृष्टमात्राण्यपि निर्वृत्तीन्द्रियमण्ये प्रविश्य अटित्युपकरणेन्द्रियमभिध्य-
क्षयन्ति । श्रोत्रेन्द्रियञ्च प्राणेन्द्रियाद्यपेक्षया स्वविषयपरिच्छेदे पदुतरं, ततस्सृष्टमात्राण्यपि
तानि श्रोत्रेन्द्रियमुपलभन्ते नास्पृष्टानि श्रोत्रेन्द्रियस्य प्राप्तविषयपरिच्छेदस्वभावत्वादित्या- 20
शयेनाह प्राप्यकारितीति, स्पृष्टार्थप्राहीत्यर्थः । जघन्येनाङ्गुलासंख्येयभागादागतं प्रकर्षेण द्वादशयो-
जनादागतं स्पृष्टं शब्दं गृह्णाति, नातः परत आगतं तस्य स्वभावतो भन्दपरिणामत्वात्,

१. ननु प्राणस्य प्राप्यकारित्वं न युज्यते, स्वदेशाद्विच्छेदस्यत्वापि स्वविषयस्यैव गृह्यतोऽनुभवसिद्ध-
त्वात् । कर्पूरकुङ्कुमकुसुमादीना इतरस्यानामपि गन्धस्यानुभवादिति चेन्न, अन्यत आगच्छ गन्धेन प्राणेन्द्रियस्य
स्पर्शनात् बाधुना हि प्रेरितस्वक्रिय पुद्गलमयो गन्धो प्राणेन्द्रियं स्पृशति, अन्यथा प्राणेन्द्रियस्य तत्कृतानु-
ग्रहोपघातो न स्याताम्, दृश्यते च कर्पूरादिगन्धप्रवेगे इन्द्रियानुग्रहः, अङ्गुल्यादिगन्धप्रवेगे पूतिरोगासो-
व्याधिक्यो प्राणस्योपघात इति, एवं श्रोत्रेऽपि भाव्यम् ॥

- ओत्रेन्द्रियस्यापि तथाविधमद्भुततरं बलं न त्रिष्यते । येन परतोऽप्यागतान् शब्दान् शृणुया-
दिति भावः । ननु ओत्रस्य प्राप्तार्थग्राहित्वं न युज्यते, स्वदेशान्निश्वदेशस्थस्यापि शब्दस्य ग्रहणा-
नुभवात्, नहि कश्चिच्छब्दः ओत्रेन्द्रिये प्रविशन्नपलभ्यते, नवा ओत्रेन्द्रियं शब्ददेशे गच्छत्, स-
मीक्ष्यते, दूरे एष कस्यापि शब्दः श्रूयते इति जनोक्तिरपि श्रूयते इति चेन्मैवम्, ओत्रं हि शब्दः
5 प्राप्नोति न तु शब्दं ओत्रमबाह्यकरणत्वादात्मनः । ते च शब्दा गत्यादिक्रियावन्तः पुत्रलभ्याः,
वायुनोद्यमानत्वात्ते क्रियावन्तो धूम इव, विशेषेण द्वारानुविधानातोयवत्, पर्वतनिताम्बादिषु
प्रतिघाताद्वायुवदिति, ओत्रमप्यागतं शब्दं गृह्णाति, उपघातानुग्रहोपलब्धेः, मेर्यादिमहाशब्द-
प्रवेशे हि ओत्रस्य बाधिर्यरूप उपघातो दृश्यते, कोमलशब्दप्रवेशे त्वनुग्रहः, ओत्रेण सन्निकृष्ट-
स्यापि शब्दस्य ग्रहणे तत्र दूरादिव्यवहारस्य दूरादिदेशादागतत्वेनोपपद्यमानत्वं, दृश्यते
10 हि गन्धस्य घ्राणेन्द्रियेण सन्निकृष्टस्यापि ग्रहणे दूरादिदेशादागतत्वेन दूरे वक्रुलपरिमल
इत्यादिव्यवहारः । अन्यवहितदेशोत्पन्ने शब्दे देशश्चाक्षुषप्रत्यक्षेण लक्ष्यते व्यवहितदेशस-
मुद्भवे च तस्मिन् देशप्रतिपत्तिरानुमानिकीति । अत्रेदम्बोध्यं सर्वस्तोकप्रदेशावगाढं वक्षु-
रिन्द्रियम् ततः ओत्रेन्द्रियमवगाहनार्थतया संख्येयगुणं अतिप्रभूतेषु प्रदेशेषु तस्यावगाहन-
भावात् । ततोऽपि घ्राणेन्द्रियमवगाहनार्थतया संख्येयगुणमतिप्रभूतेषु प्रदेशेषु तस्यावगाह-
15 नोपपत्तेः । ततोऽपि रसनेन्द्रियं संख्येयगुणं ततोऽपि स्पर्शनेन्द्रियमवगाहनार्थतया संख्येय-
गुणम् । एवमेव प्रदेशार्थतयापि । सर्वाणीन्द्रियाणि च वर्तमानार्थग्राहीणीति ॥ अथ शब्द-
भेदानाह सचित्तेति, जीवेन मुखद्वारा भाषमाणो यश्शब्दस्स सचितः, परस्परं पाषाणद्वय-
परिस्फालनप्रभवोऽचितः, आत्मप्रयत्नतो वाद्यमानेषु वादित्रादिषु समुन्मिषव् शब्दो मिश्रः ॥

अथ मनो लक्षयति—

- 20 मतिश्रुतविषयीभूतार्थज्ञानसाधनमनिन्द्रियं मनः, अप्राप्यप्रकाश-
कारि ॥

- मतीति । मतेऽश्रुतस्य वा विषयीभूतोऽर्थस्तद्विषयकज्ञानसाधनत्वे सत्यनिन्द्रियत्वं
मनसो लक्षणमित्यर्थः । मतिश्रुतान्यतरज्ञानसाधनत्वे सत्यनिन्द्रियत्वमिति यावत् । औदारि-
कादित्वार्थपरिच्छेदकत्वलक्षणधर्मद्वयोपेतमिन्द्रियं भवति, ईषदूनमिन्द्रियमनिन्द्रियं मनस्तत्त्वं
25 तस्यौदारिकादित्वधर्मलक्षणदेशनिषेधात् अर्थपरिच्छेदकत्वलक्षणेन्द्रियसादृश्यात् । अर्थवग्रहात्

१. ननु शब्दपरमाणव उत्पत्तिदेशादारभ्य सर्वतो जलतरङ्गन्यायेन प्रवरमभिगृह्याना ओत्रेन्द्रियदेशं
प्राप्नुवन्ति प्राप्तान् तान् ओत्रेन्द्रियं गृह्णाति नाप्राप्तानिति यद्युच्यते तर्हि शब्दे दूरसञ्चादिभेदप्रतीतिर्न स्यात्
प्राप्तो हि विषय परिच्छिद्यमानस्सर्वोऽपि सचिहित एव, प्रतीयते च दूरे शब्दोऽन्तिके शब्द इति तत्र दूर-
सञ्चादिभेद इत्याशङ्क्यामाह ओत्रेण सन्निकृष्टस्यापीति ।

परतो मतिज्ञानमेव श्रुतज्ञानं भवति तच्च न सर्वेषामिन्द्रियाणामर्थोपग्रहात् परतः, किन्तु मनोऽ-
 र्थावग्रहात् परतो मतिः श्रुतीभवतीति श्रुतस्य मनोविषयत्वं बोध्यम् । शब्दादिष्विन्द्रियव्या-
 पारानन्तरं मनो व्याप्रियते त्रिकालविषयश्च । ननु मे मनोऽयुत्र गतमित्याद्यनुभवेन मनो
 देहान्निर्गलं जाग्रति स्वप्ने वा ज्ञेयेन सम्बन्धं ज्ञानमुत्पादयत्यत्र इवं किं प्राप्यकारीत्यत्राहा-
 प्राप्यप्रकाशकारीति । ज्ञेयेन सह न संश्लिष्यति मनो विषयकृतानुग्रहोपघाताभावाच्चक्षुर्वदिति, 5
 ज्ञेयसंपर्केऽभ्युपगम्यमाने तोयचन्दनादिचिन्तनकाले ज्ञेत्यानुभवनेन स्पर्शनवदनुगृह्येत, विष-
 शब्दादिचिन्तनसमये च तद्वदेवोपहन्येत न चैवं, तस्मादप्राप्यकारि मन इति, तथा तस्य
 बहिर्निस्सरणमपि नोपपद्यते भावमनसश्चिन्ताज्ञानपरिणामरूपतया जीवादव्यतिरिक्तत्वेन
 देहमात्रव्यापित्वात् । नहि ये देहमात्रव्यापिनस्तेषां बहिर्निस्सरणं युज्यते तद्वतरूपाविवत् ।
 द्रव्यमनसश्च षटादिवदचेतनत्वेन गत्वापि विषयदेशमकिञ्चित्कारित्वात् । न च तस्य स्वय- 10
 मचेतनत्वेऽपि प्रदीपवत् करणत्वात् विषयदेशं प्राप्याऽऽत्मनो ज्ञानं जनयतीति वाच्यम्,
 द्रव्यमनसोऽन्तःकरणत्वात्, तथा च प्रयोगो यदन्तःकरणं तेन शरीरस्थेनैव जीवो विषयं
 गृह्णाति यथा स्पर्शनेन, अन्तःकरणश्च द्रव्य मन इति, प्रदीपादिकन्तु बाह्यकरणमात्मन
 इति साधनविकलो दृष्टान्तः । न च सृजनष्टादिकं वस्तु चिन्तयतो मनस उपघातो ज्ञायते,
 इष्टसंगमविभवलाभादिकञ्च चिन्तयतोऽनुग्रह इति वाच्यम्, असिद्धेः, मनस्त्वपरिणतानिष्ट- 15
 पुद्गलचितयरूपं द्रव्यमनोऽनिष्टचिन्ताप्रवर्त्तनेन जीवस्य देहदौर्बल्याद्यापत्त्या हृत्पिण्डवायुव-
 द्रुपघातं जनयति, तदेव च शुभपुद्गलपिण्डरूपं तस्यानुकूलचिन्ताजनकत्वेन हर्षाद्यभिनि-
 र्घत्त्या भेषजवदनुग्रहं विधत्ते, अतो जीवस्थैवैतौ अनुग्रहोपघातौ द्रव्यमनः करोति, ननु मन्य-
 मानमेवादिकं ज्ञेयं मनसः किमप्युपकल्पयतीति । न च चिन्तैव कार्याद्युपघातादिजनिका
 न द्रव्यमन इति वाच्यम्, तस्या अपि द्रव्यमनोजन्यत्वात् अन्यथा चिन्ताया ज्ञान- 20
 रूपत्वेनामूर्त्ततया गगनाविवद्रुपघाताद्यहेतुत्वापत्तेः । तस्मात्प्राप्यकारीदं न भवतीति भावः ॥

अस्यापि विभागं दर्शयति—

इदमपि द्रव्यभावभेदेन द्विविधम् । मनस्त्वेन परिणतमात्मप्रदेश-
 व्यापि पौद्गलिकं द्रव्यमनः । तदावरणक्षयोपशमजन्योऽर्थग्रहणोन्मुख
 आत्मव्यापारविशेषो भावमनः ॥

25

१. तथा चात्र प्रयोगः भावमन जीवरूपं न देहबहिर्निस्सरति देहमात्रव्यापित्वात् ये देहमात्रवृत्तयो
 न तेषां बहिर्निस्सरणमुपपद्यते यथा तद्वतरूपादीनां, देहमात्रव्यापि च जीवरूप भावमन इति ॥

इदमपीति, चक्षुरादिवन्मनोऽपीत्यर्थः । द्रव्यमनसः स्वरूपमाह मनस्त्वेनेति, मन नयोग्यैर्मनोवर्गणाभ्यो गृहीतैरनन्तैः पुद्गलैर्निवृत्तमित्यर्थः । आत्मप्रदेशव्यापीति, स्वस्वका-
यपरिमितमित्यर्थः, न त्वणुरूपं युगपच्छानानां युगपद्वुपयोगाभावादेवानुत्पत्तेरिति भावः ।
आहङ्कारिकत्वमित्यल्लक्षणयाह पौद्गलिकमिति पुद्गलसमूहात्मकमित्यर्थः । भावमन आह
५ तदावरणेति मनोजन्यज्ञानावरणेत्यर्थः । अर्थग्रहणोन्मुख इति, तत्तदर्थपरिच्छेदोन्मुख
इत्यर्थः, आत्मव्यापारविशेष इति, चित्तचेतनायोगाभ्यवसानस्वान्तमनस्कारादिस्रज्ज्वालय
आत्मनः परिणामविशेष इत्यर्थ इदमपि ज्ञानरूपं भावमनस्त्वद्देहपरिमाणमेव ॥

एवं सांख्यवहारिकप्रत्यक्षलक्षणं सविस्तरं विचार्य सम्प्रति तद्विमलते—

सांख्यवहारिकश्चावग्रहेहापायधारणाभेदेन चतुर्विधम् ॥

- 10 सांख्यवहारिकश्चेति । तत्तदिन्द्रियनिमित्तं चतुर्विधं यथा चक्षुरवग्रहश्चक्षुरीहा
चक्षुरपायश्चक्षुर्धारणा, रसनावग्रहो रसनेहा रसनापायो रसनाधारणेत्येवं सर्वेन्द्रियमादाय
मनोऽप्यादाय चातुर्विध्यं सांख्यवहारिकप्रत्यक्षस्य भाव्यम् ॥

अथावग्रहलक्षणमाख्याति—

विषयेन्द्रियमनोऽभिसम्बन्धजन्यदर्शनजनितं सत्तावान्तरसामान्य-

- 15 वद्वस्तुविषयकं ज्ञानमवग्रहः । यथाऽयं मनुष्य इत्यादि ॥

विषयेन्द्रियेति । द्रव्यपर्यायस्वरूपोऽर्थो विषयः, इन्द्रियं चक्षुरादि मनः प्रसिद्धं,
तेषामभितः पूर्णतया भ्रान्ताद्यनिमित्तकत्वेन अस्सम्बन्धो योग्यस्थानावस्थितिरूपस्तेन
जन्यं यदर्शनं सम्मात्रविषयकनिर्विशेषकबोधस्तेन जनितं यत्सत्तावान्तरसामान्यव-
द्वस्तुविषयकं ज्ञानं सत्त्वव्याप्यमनुष्यत्वादिप्रकारकेदन्ताद्यवच्छिन्नविशेष्यकज्ञानं तद-
20 वग्रहपदवाच्यमित्यर्थः । निदर्शनमाह यथेति । अत्रावग्रहो यद्यपि व्यञ्जनाधीव-
ग्रहभेदेन द्विविधः, तत्रान्तर्निवृत्तीन्द्रियाणां शब्दादिविषयपरिच्छेदहेतुः शक्तिविशेष उपकर-
णेन्द्रियरूपः, शब्दादिरूपेण परिणतद्रव्यसमूहः, उपकरणेन्द्रियपरिणतशब्दादिद्रव्ययोरस-
म्बन्धश्च व्यञ्जकत्वाद्द्रव्यमानत्वाच्चोपलक्षणेन त्रितयमपि व्यञ्जनमुच्यते । व्यञ्ज-

१. इन्द्रियमनोनिमित्तकमतिज्ञानस्य भ्रुतनिश्चिताधुतविधितमेवदधिकस्य मेदा इमे, यद्यपि भ्रुतनिश्चि-
तस्यावग्रहादयश्चतुर्विधा, अभ्रुतनिश्चितस्यौत्पत्तिकवादयो मेदा भवन्ति तथापि औत्पत्तिकवादिष्ववग्रहद्वयो
विद्यन्ते एव । परन्तु भ्रुतनिश्चितावग्रहद्वयो व्यवहारकाले धृताग्रेस्यया प्रवर्तन्ते पूर्वं भ्रुतपरिकर्मितमतिनिवेद
औत्पत्तिकवादिषु त्वोद्वायमिच्छाप. धृतासु संरणमन्तरेण भवति तथाविधकर्मज्ञोपपत्तादिति बोध्यम् ॥

नेन सम्बन्धेनावग्रहं व्यव्यमानस्य शब्दादिरूपार्थस्याव्यक्तरूपः परिच्छेदो व्यञ्जनावग्रहः
 अथवा व्यञ्जनानां शब्दादिरूपतया परिणतद्रव्याणामुपकरणेन्द्रियसम्प्राप्तानामवग्रहोऽ
 व्यक्तपरिच्छेदो व्यञ्जनावग्रहः, व्यञ्जनेनोपकरणेन्द्रियेण स्वसम्बद्धस्यार्थस्य शब्दा-
 देवग्रहणमव्यक्तपरिच्छेदो व्यञ्जनावग्रह इति, अथञ्च सम्बन्धानन्तरं प्रथमसमयादारभ्यार्था-
 वग्रहात्माक् सुप्तमत्तमूर्च्छितादिपुरुषाणामिव शब्दादिद्रव्यसम्बन्धमात्रविषयोऽव्यक्तो ज्ञानः ४
 रूपोऽन्तर्मुहूर्त्तप्रमाणः । अव्यक्तत्वादेव च न संवेद्यते संवेदनाभावात्तस्याभावाङ्गीकारे
 तु द्वितीयादिसमयेऽपि तस्याभावप्रसक्त्या चरमसमयेऽर्थावग्रहो न स्यादेव, अर्थावग्रहस्तु
 स्वरूपनामजातिक्रियागुणद्रव्यकल्पनारहितस्सामान्यार्थग्रहणरूपः, तथा चोक्तदृष्टान्तेऽमनुष्य-
 व्यावृत्तिरूपविशेषप्रतिभासनेऽपि नैश्चयिकव्यावहारिकरूपेणावग्रहस्य द्वैविध्यादत्र व्यावहारि-
 कावग्रहो निर्दिष्टस्तदुत्तरमपीहादीनां प्रवृत्तेः । अन्यथा तेषां प्रवृत्तिर्न स्यादेवेति भावः ॥ 10

नैश्चयिकावग्रहं विशेषमात्रानवगाहित्वेन दर्शनापरपर्यायं स्वरूपयति—

सत्तामात्रावगाहिज्ञानं दर्शनमालोचनम् । यथेदं किञ्चिदिति ॥

सत्तामात्रेति । मात्रपदेन नामजात्यादिव्युदासो दर्शनस्य नामान्तरमाहालोचनमिति ।
 पतस्य दृष्टान्तमाह यथेति । इतीति, एतादृशशब्दप्रयोगाग्निवज्ज्वलशब्दप्रयोगरहितो ज्ञान-
 विशेष इत्यर्थः । अन्यथा शब्दोल्लेखित्व आन्तर्मुहूर्त्तिकत्वापत्त्याऽर्थावग्रहस्यैकसामयिकत्व- 15
 सिद्धान्तव्याकोपस्स्यादिति भावः । इदञ्चोदाहरणं नैश्चयिकाव्यक्ताव्यवृत्तवस्तुसामान्य-
 माहि । तत् ईहिते सति मनुष्योऽयमिति निश्चयात्मकोऽपायो भवति । ततोऽपि मनुष्योऽयं
 पाश्चात्त्यः पौरस्त्यो वेति संशयोत्तरं पाश्चात्येन भवितव्यमितीहोदयात्तदपेक्षया मनुष्योऽय-
 मिति ज्ञानस्य व्यावहारिकावग्रहत्वं, एवमेव यावत्तारतम्येनोत्तरोत्तरविशेषाकाङ्क्षा समुदेति
 तावत्तत्तदपेक्षया पूर्वपूर्वस्य सामान्यविषयकतयाऽवग्रहरूपता, पूर्वपूर्वापेक्षया चोत्तरोत्तर- 20
 निश्चयानां विशेषविषयकत्वेनापायरूपताऽवसेयेति ॥

ननु विषयेन्द्रियमनोऽसिम्बन्धेलादिना यदवग्रहस्य लक्षणमुक्तं तच्चक्षुर्मनसोरप्राप्य-
 कारित्वेन तज्जन्यावग्रहेऽव्याप्तं सम्बन्धामावादित्याशङ्क्यामाह—

१. यस्य ज्ञानस्यान्ते तज्ज्ञेयवस्तुपादानात्त एव ज्ञानमुपनामते तज्ज्ञानं दृष्टं, तथाऽर्थावग्रहपर्यन्ते
 तज्ज्ञेयवस्तुपादानात् ईहासङ्गावादर्थावग्रहो ज्ञानम्, ज्ञायते च व्याञ्जनावग्रहस्य पर्यन्ते तज्ज्ञेयवस्तुपादाना-
 त्त एवार्थावग्रहज्ञानं तस्माद्व्याञ्जनावग्रहो ज्ञानमिति, अव्यक्तत्वञ्च तस्यैकतेजोऽवग्रहप्रकाशवत् स्वसंवेदनेनाप्य-
 व्यव्यमानत्वादिति भावः ॥

॥ योग्यतैवात्र विषयेण चक्षुर्मनसोस्सम्बन्धः । सा चानतिदूरासन्नव्य-
वहितदेशाव्यवस्थानरूपा । इतरेन्द्रियेषु संश्लेषः ॥

योग्यतैवेति । अत्रास्मिन् लक्षणे विषयेण रूपादिना चक्षुर्मनसोस्सम्बन्धो योग्यतैव
इत्यन्वयः । एवपदेन संश्लेषस्य व्यवच्छेदः । तेन तयोर्विषयेण संश्लेषलक्षणसम्बन्धाभावेऽ
5 प्रि न क्षतिः, अभ्युपगन्तव्या परैरपि योग्यता, इतरथा स्फटिकान्तरितस्येव कलुषितजल-
न्तरितस्यापि भावस्योपलम्भप्रसङ्गस्यात् जलेन विध्वस्तं लोचनतेज इति न साम्प्रतम्,
स्थच्छजलान्तरितस्याप्यग्रहणप्रसङ्गात् । का सा योग्यतेत्यत्राह सा चेति, निरुक्तप्रभाषादिति-
दूरवर्त्तिनोऽस्यासन्नस्य कुड्यादिव्यवहितस्य च भावस्याग्रहणादनतिदूरासन्नव्यवहितदेशाव्य-
वस्थानरूपा योग्यतेत्यर्थः । केवास्त्रिदशियज्ञानभूतामस्मदाद्यगोचरविप्रकृष्टस्वविषयस्य त्व-
10 ष्टस्फटिकजलादिव्यवहितस्य च चक्षुषा परिच्छेदादीदृशी योग्यता न सार्वत्रिकीत्यत्र
आदिपदमुपात्तं तेन तादृशतदावरणक्षयोपसमविक्षेप एव योग्यतेति भावः । ओन्नादिस्थले
तु तत्तदावरणक्षयोपसमविक्षिप्तसंश्लेषोऽपीत्याहेतरेन्द्रियेष्विति, अन्यथा स्पष्टत्ववद्वत्तासम-
वेन तत्तद्विषयग्रहणं न स्यादेवेति भावः ॥

अथैहां लक्षयति—

15 अवगृहीतधर्मिण्यवगृहीतसामान्यावान्तरविशेषस्य पर्यालोचनमीह ।
इयञ्चावगृहीतसामान्यधर्मावान्तरधर्मविषयसंशयाज्जायते । यथाऽयं म-
नुष्यः पौरस्त्यो वा पाश्चात्यो वेति संशयाल्लक्षणविशेषेण पौरस्त्येनानेन
भवितव्यमिति ॥

अवगृहीतेति । अवगृहीतधर्मावच्छिन्नविशेष्यतानिरूपिततादृशधर्मावान्तरधर्मनिष्ठविल-
20 क्षणप्रकारतानिरूपकज्ञानत्वमीहावा लक्षणम् । विलक्षणप्रकारता च पौरस्त्येनानेन भवितव्य-
मित्याकारकप्रतीतिसिद्धा बोध्या, उत्प्रेक्षात्मकज्ञानीयप्रकारतेति भावः । अवग्रहादुत्तर-
कालमपायात्पूर्वकालं सद्भूतार्थविशेषोपपदानामिमुखा असद्भूतार्थविशेषपरित्यागामिमुखाः
प्रायः पौरस्त्यधर्मा दृश्यन्ते नतु पाश्चात्यास्ततोऽनेन पौरस्त्येन भवितव्यमित्येवं ज्ञानं, अत
एवासाध्यं पाश्चात्यो वा पौरस्त्यो वेति सर्वात्मना मुप्रमिष स्थितात्संशयाद्देवः, तस्य व्यति-

१. उत्प्रेक्षा च " अरण्यमेतत्सविताऽस्तयागतो न चाधुना संसर्वादीह मानव । प्रायस्तदेतेन उपादि-
भावा भाग्यं शृणोतीतिमुत्पन्नाम्ना ॥ " इत्यादित्प ज्ञानम् ॥ २ उपलक्षणमिदं संशयस्य वस्तुप्रतिपत्ति-
रूपत्वेनाज्ञानात्मकत्वान्प्रतीयेदत्वेनैद्याया वस्तुतो ज्ञानस्वभावत्वात्, ज्ञानाज्ञानबोध परस्परपरिहारेण इतेर्ना
ज्ञानरूपसंशयस्य आनाशाल्यकेदाहपत्वमिति बोध्यम् ॥

रेकधर्मनिराकरणप्रवणत्वे सत्यन्वयधर्मघटनप्रवृत्तिरहितत्वात् किन्तु संशय ईहायां कारणं भवति व्यतिरेकधर्मान्वयधर्मोपस्थापकतयत्वाशयेनाह्यश्चेति, ईहा चेत्यर्थः । संशयोत्तरकालं विशेषोपलिप्तायां प्रवर्तनरूपेहा भवति, तत ईहा संशयभिन्नेति भावः । ईहाया दृष्टान्तमाह यथेति । नैश्चयिकाव्यक्तवस्तुमात्रग्रहणात्मकार्थावग्रहोत्तरं किमिदं वस्तु मया गृहीतं शब्दोऽशब्दो वेति संशय्य शब्देनानेन भवितव्यं इत्येवं भवितव्यताप्रत्ययाभिमुखी ईहापि भाव्या ॥

अपायं निरूपयति—

ईहाविषयविशेषधर्मवृत्तानिर्णयोऽपायः । यथाऽयं पाश्चात्य एवेति ।
अयमेव प्रत्यक्षप्रमाणमुच्यते, नत्ववग्रहेहे तयोरनिर्णयरूपत्वात् ॥

ईहेति । ईहाविषयीभूतपाश्चात्यत्वादेवधर्मस्य निर्णयो याथात्म्येन निश्चयः । पाश्चात्य 10
एवायमिति सोऽपाय इत्यर्थः । दृष्टान्तमाह यथेति पाश्चात्य एवेति, एव शब्देन पौर-
स्त्यत्वादिधर्मनिषेधः, अन्यतरवचने अन्यतरनिषेधस्य सामर्थ्यलब्धत्वात् । यदा तु नायं
पौरस्त्य इति करोत्यपायं तदापि सामर्थ्यात्पाश्चात्य एवेति लभ्यते तदीयविशेषोपलिप्तात् ।
नैश्चयिकापायस्तु शब्द एवायमित्येवंरूपः । ननु स्वस्वविषये सन्यगर्थनिर्णयात्मकत्वा-
दवग्रहेहयोरप्यायत्सर्वथाभिन्नत्वाभावाच्च प्रमाणात्मकत्वेऽपि उत्तरोत्तरापेक्षयाऽवग्रहस्य सामा- 15
न्यमात्रविषयकत्वेन पर्यालोचनारूपत्वाच्चेहाया हेयोपादेयवस्तुतिरस्कारस्वीकारयोस्तत्पट्टतया
सामर्थ्यविरहात्तादृशस्य निश्चयात्मकत्वापायस्यैव तादृशं प्रमाणत्वमित्याशयेनाहायमेवेति
अपाय एवेत्यर्थः । एवशब्दव्यवच्छेदमाह नत्विति, प्रमाणमुच्यत इत्यनेन सन्बन्धः,
नात्र प्रमाणस्य सर्वथा निषेधो भाव्यः । अन्यथाऽपायस्यावग्रहादिपर्यायत्वेन तस्यापि
प्रमाणत्वमनुपपन्न स्यादत एव चावग्रहेहयोः सांख्यवहारिकप्रत्यक्षप्रमाणभेदत्वं किन्तु 20
अवग्रहेहे व्यापारांशौ, जिज्ञासानिवृत्त्यनन्तरकालीनापायस्तु फलांश इत्यस्य हेयहानोपा-
देयोपादानक्षमत्वादित्यभिप्रायेणैवास्य प्रमाणत्वमुक्तमिति ध्येयम् ॥ असंज्ञतार्थविशेष-
व्यतिरेकावधारणमेव नापायः, क्वचित्तद्व्यव्यतिरेकपरामर्शात् यथा नेह शिरःकण्डू-
यनादयः पुरुषधर्मा दृश्यन्तेऽतस्स्थाणुरेवायमिति, क्वचिदन्वयधर्मसमनुगमात्, यथा 'स्था-
णुरेवायं वस्त्युत्सर्पणपक्षिनिख्यनादिधर्मोणामिहान्वयादिति, क्वचिन्मोभाभ्यामपि, यथा पुरु- 25

१ तत्र विद्यमानस्यान्नादिभिन्नपुरुषवृत्तिशिरः कण्डूयनादिधर्मविशेषाणां पुरोवृत्तिनि प्रतिषेधमात्रमेवापायो न तु संज्ञतार्थविशेषावधारणलक्षणेऽपि, तस्य धारणारूपत्वादिति पूर्वपक्षस्य भावः ॥

षधर्माः शिरःकण्ठयनादयो न दृश्यन्ते, स्थाणुधर्माश्च वल्गुत्सर्पणादयो दृश्यन्तेऽ
तस्स्थाणुरेवायमिति भवतोऽपायस्य निम्नयैकरूपेण भेदाभावात् ॥

अथ धारणां निरूपयति—

५ स्मरणोत्पत्त्यनुकूलोऽपायो धारणा । इयञ्च संख्येयासंख्येयकालवर्ति-
नी ज्ञानरूपा संस्कारशब्दवाच्या च । अवग्रहादयस्त्वान्तमौहूर्तिकाः ॥

- स्मरणीति । स्मरणमतीतपदार्थचिन्तनरूपा स्मृतिः, तदुत्पत्त्यनुकूलस्तस्याः परिणामि-
कारणं संस्कारवासनापरपर्यायो ज्ञानात्मा अपाय एव धारणेत्यर्थः । नहि संस्कारादयोऽ-
ज्ञानरूपाः, ज्ञानात्मकस्मृतिजनकत्वानुपपत्तेः, आत्मवर्मत्वासम्भवाच्च, चेतनधर्मस्याचेतन-
त्वाभावात् । यद्यपि धारणाऽविच्युतिवासनास्मृतिभेदेन त्रिविधा, अपायनिश्चितार्थविषय-
कोपयोगसातत्यमविच्युतिः । अपायानन्तरमर्थोपयोगस्यावरणभूतकर्मणः पुनः प्राप्तस्य काल-
ान्तरे क्षयोपशमने युक्तो जीवो यदा पुनरप्यर्थोपयोगं स्मृतिरूपं प्राप्नोति सा चेवं तदा-
वरणक्षयोपशमरूपाऽथवा तद्विज्ञानजननशक्तिरूपा वासना प्रोच्यते, कालान्तरे वासना-
वशादिन्द्रियैरुपलब्धस्य तैरनुपलब्धस्य वा मनसि या स्मृतिराविर्भवति स एतौयभेदः,
एवं स्मृतिहेतोरेव धारणात्ववर्णनमनुचितं तथाप्यविच्युतिरपाय एवान्तर्भूता, दीर्घदीर्घ-
तराविरूपापायस्यैवाविच्युतिरुपत्वात् तस्या अपि स्मृतिहेतुत्वात् स्मरणोत्पत्त्यनुकूलत्वे सत्-
पायत्वेन धारणयैव संस्कारवत् सङ्गृहीतत्वाद्वा न दोषः । न ह्यविच्युत्यनात्मकादपाया-
त्स्मरणं भवितुमर्हति, गच्छत्तृणस्पर्शप्रायाणामपायानां परिशीलनविकलानां स्मृतिजनकत्वा-
दर्शनात् । स्मृतिरपि धारणैव परन्तु तस्याः परोक्षप्रमाणभेदत्वादिह च सङ्गृहीता । ननु
अविच्युतिस्मृतिरूपौ ज्ञानविशेषौ गृहीतग्राहित्वान्न प्रमाणभूतौ, वासना तु किमात्मिका, न
२० तावत्स्मृतिज्ञानावरणक्षयोपशमस्तज्ज्ञानजननशक्तिविशेषो वा सा, ज्ञानरूपत्वाभावाज्ज्ञान-
भेदानामेवेह विचार्यमाणत्वात् । संख्येयमसंख्येयं वा कालं वासनाया इष्टत्वेन तत्तद्वस्तु

१. व्यतिरेकादन्यादुभयस्याद्वा भूतार्थविशेषावधारणं कुर्वतो योऽप्यवसायस्य सर्वोऽप्यपायः, ननु सङ्गृहीतार्थ-
विशेषावधारणं धारणा, तथाऽभ्युपगम्यमाने आगिनिबोधिकज्ञानस्य पञ्चभेदत्वापत्तेः, व्यतिरेकस्यापायत्वेनान्वयस्य
धारणात्वेनावग्रहद्वयधाराणायामनुविधत्वात् स्मृतेश्च पञ्चभेदत्वात् अविच्युतेरपाये वासनायास्त्वान्तर्गत-
त्वात् । अस्मन्मते तु न तथा व्यतिरेकस्यान्वयस्यापि अपायत्वेन स्मृतेर्धारणान्तर्गतत्वादिति ॥ २. अपायस्य
हि वस्तुनिश्चय फलं तच्च प्रथमप्रवृत्तापायैव निष्पन्नमिति द्वितीयावपायस्य निष्फलत्वं, निष्पन्नं फलं प्रति
पुनर्निष्पादकत्वाभ्युपगमे निष्पन्नस्यापि घटस्य पुनर्निष्पादनाय कुलालप्रवृत्ति स्यात् स्मृतिरपि पूर्वोक्तकाल-
माविज्ञानद्वयगृहीत एव वस्तुनि प्रवर्तते इति सापि गृहीतस्यैव आहिका, पूर्वोत्तरकालभेदेन च वस्तुनो
भेदाच्चैकत्वासिद्धया स्मृते. तस्याप्यग्राहकत्वेनाविच्युतिस्मृत्योर्न प्रमाणत्वमिति भावः ॥

विकल्परूपापि सा न संभवत्येतावन्तं कालं तद्वस्तु विकल्पायोगादित्याशंकायामाहेयञ्चेति वासनात्सिका धारणा चेत्यर्थः । संख्येयवर्षायुषां संख्येयकालवर्तिनी, असंख्येयवर्षायुषामसंख्येयकालवर्तिनीत्यर्थः ज्ञानरूपेति, तथा चैषा वासना स्मृतिविज्ञानावरणक्षयोपशमरूपा स्मृतिविज्ञानजननशक्तिविशेषरूपा वेच्यते, सा यद्यपि स्वयं ज्ञानरूपा न भवति तथापि पूर्वप्रवृत्ताविच्युतिरूपज्ञानकार्यत्वादुत्तरकालभाविस्मृतिरूपज्ञानकारणत्वाभो- 5 पचारतो ज्ञानरूपताभ्युपगम्यत इति भावः । यच्चोक्तमविच्युतिस्मरणयोगूहीतप्राहित्वमिति तदपि स्पष्टस्पष्टतरस्पष्टतररूपविभिन्नधर्मकवासनाजनकत्वेनाविच्युतेः पूर्वोत्तरदर्शन-ज्ञानाधिगतवस्त्वेकत्वप्राहित्वाच्च स्मृतेर्विशेषप्राहित्वेन प्रमाणत्वमक्षतमेवेति । अथ प्रसङ्गतोऽवग्रहादीनां कालमानमुच्यतेऽवग्रहादयस्त्विति । आदिना ईहापायाविच्युतिस्मृतीनां ग्रहण-मवग्रहपदेन न्यावहारिकावग्रहस्य ग्रहणम् । न्यञ्जनावग्रहस्य कालो जघन्यत आबलिकाया 10 असंख्येयभागः प्रकर्षेण संख्येयाबलिका आनपानपृथक्त्वकालमानाः । नैश्चयिकार्थावग्रहस्य समयो वासनायास्तु संख्येयोऽसंख्येयो वा काल इति मूल एवोक्तः ॥

अत्र केचिद्वदन्ति सांख्यवहारिकप्रत्यक्षभेदात्मकधारणा दृढतमावस्थापन्नोपयोगापरपर्यायाविच्युत्यात्मकापायरूपैव, न वासनारूपा, क्षयोपशमविशेषरूपायाश्शक्तिविशेषरूपाया वा तस्या अज्ञानरूपत्वेन धारणात्वासम्भवात्, नापि स्मृतिरूपा, तथा सति वादशधारणाया- 15 त्सांख्यवहारिकप्रत्यक्षप्रभेदत्वासम्भवादिति तन्मतं केचिन्मुखेन प्रतिक्षिपति—

केचित्तु आत्मशक्तिविशेष एव संस्कारशब्दवाच्योऽन्यवहितस्मृति-हेतुश्च, न धारणा, क्षायोपशमिकोपयोगानां युगपद्भावविरोधात् । परम्परया तस्यास्तद्वेतुत्वे न किञ्चिदूषणमिति प्राहुः ॥

केचित्तिविति । श्रीमद्वादिदेवसूरिपादा इत्यर्थः । एषामयम्माभो विवक्षितवस्तुविषय- 20 कोपयोगरूपधारणाया यदि साक्षात्स्मृतिहेतुत्वं तदा स्मृतिकालं यावदनुवर्त्तनं स्यात् न चैतत्सम्भवति, छाश्चस्थिकोपयोगानामान्तर्माहूर्तिकत्वेन तावदनुवृत्त्यसम्भवात् । नवा तावत्कालावस्थानमनुमूयते, अद्यानुभूतस्य परेद्युस्स्मरणीयस्य च घटादेरान्तरालिका-नेकसुप्तमत्तावस्थानास्तु प्रतीत्यभावात्, स्वरूपतो ज्ञानरूपस्संस्कारो धारणाभिधान इत्यपि न चतुरलम्, तथा सति यस्य पदार्थस्य कालान्तरे स्मृतिस्त्वावत्कालं प्रत्यक्षज्ञा- 25

१. प्रथमापायेनान्यकालविशिष्ट द्वितीयापायेनेतरकालविशिष्ट वस्तु गृह्यत इति न गृहीतप्राहित्वं, स्मृत्यापि कालभेदेन भिन्नस्यापि सत्त्वप्रभेदत्वसंस्थानादिभिरेकत्वेन तद्विशिष्ट वस्तु गृह्यत इति न गृहीतप्राहित्वं तस्या इतिभाव ॥

नात्मिका सा धारणाऽनुवर्तते इति प्राप्तं, तथा च सति यावदेकपदार्थसंस्काररूपं प्रत्यक्षं पुरुषे भवेत्तावदपरपदार्थसवेदनमेव नोदीयात्, क्षायोपशमिकोपयोगानां युगपद्भा-
वविरोधात् तस्मादात्मशक्तिविशेषस्यैव साक्षात्स्मृतिहेतुत्वं न तूपयोगरूपायाः ज्ञानरू-
पाया वा धारणायाः । न च स्मरणजनने नास्त्येवाऽऽत्मनःशक्तिविशेष इति वाच्यम्,
5 सर्वत्र शक्तिबिलोपप्रसङ्गात् । चिरन्तनातीतपर्यायविशेषस्यैव कस्यचित्कार्योत्पत्तौ सर्वत्र
कारणत्वेन कल्पयितुं शक्यत्वात् । पारम्पर्येण तादृशधारणाया हेतुत्वोक्तौ तु नास्माक
विरोध इति ॥ अव्यवहितस्मृतिहेतुश्चेति, स्मृतिं प्रति साक्षात्कारणमित्यर्थः । न धारणेति,
उपयोगरूपा ज्ञानरूपा वा धारणा न साक्षाद्देतुरिति भावः । परम्परया कारणत्वाद्गीकारे
सम्प्रतिमाह परम्परयेति ॥

10 ननु मतिज्ञानस्य प्रमाणत्वादनिर्यात्मकावग्रहेऽहोः कथं यथार्थनिर्णयात्मकप्रमाणत्व-
मित्याशङ्क्यामाह—

एषाञ्च द्रव्यार्थिकनयापेक्षयैक्यं, पर्यार्यार्थिकनयापेक्षया च भिन्नत्वम् ॥

एषाञ्चेति । मतिज्ञानप्रभेदानामवग्रहादीनामित्यर्थः । द्रव्यार्थिकनयापेक्षयेति, एक-
जीवद्रव्यतादात्म्येनेत्यर्थः । पर्यार्यार्थिकनयापेक्षयेति । अपूर्वोपसंख्यं वस्तुपर्यायस्य प्रकाशक-
15 त्वावसंकीर्णस्वभावतयाऽनुभूयमानत्वात्कमभावित्वाच्चेति भावः, दृश्यते हि कदाचिदर्शनमात्रं
कदाचिदर्शनावग्रहौ, कदाचिदर्शनावग्रहेहाः, कदाचिदर्शनावग्रहेहापायाः, कदाचिच्च दर्शना-
वग्रहेहापायधारणाः प्रोक्तक्रमेणैवोत्पद्यमाना इति, तस्मादवसंकीर्णतयाऽनुभूयमानत्वेन
भेदेऽपि एकजीवद्रव्यतादात्म्येनाभेदान्न प्रमाणत्वव्यापात इति भावः ॥

ननु किं दर्शनादीनामयमेवोत्पत्तिक्रमः किं वा प्रकारान्तरेणापीत्याशङ्क्यामाह—

20 तथा चायं क्रमः, इन्द्रियार्थयोर्योग्यताख्ये सम्बन्धे सति सन्मात्रं
दर्शनाख्यं प्रथमतस्समुन्मीलति, इदं किञ्चिदिति । ततः केनचिज्ज्ञा-
दिनाऽवग्रहोऽयं मनुष्य इति ततोऽनिर्धारितरूपेण संशयोऽयं पौरस्त्यो
वा पाश्चात्यो वेति । ततो नियताकारेण सम्भावनात्मिकेहाज्जेन पाश्चा-
त्येन भवितव्यमिति । अनन्तरमीहिताकारेण निर्णयात्मकोऽपायोऽयं
25 पाश्चात्य एवेति । ततः कालान्तरस्मृतिहेतुत्वेन धारणोदेतीति ॥

१. एषं व्यञ्जनाद्यवग्रहेभेदेन द्वित्योऽप्यवग्रहोऽवग्रहसामान्यादेकतपस्तथाऽविच्छ्रुतिवासनात्सृतिभेदेन
त्रिविधाऽपि धारणा धारणात्वेनैकंवेति न मतिज्ञानभेदादिविषयहेत्यपि बोध्यम् ॥

तथा चेति । कश्चिच्चेष्टां भेदे चेत्यर्थः, क्रमः, उत्पत्तिक्रमः, तथैवानुभवात् तथैव
तत्तदावरणक्षयोपशमभावादिति भावः । इन्द्रियार्थयोः-विषयविषयिणोः, योग्यताख्ये-
यथायोगमनतिदूरासन्नव्यवहितदेशाद्यवस्थानरूपे संश्लेषरूपे वा सम्बन्धे, सम्मात्रं दर्शनाख्यं
निःशेषविशेषवैमुख्येन निराकारो बोधः । तस्यामिच्छापकं शब्दप्रयोगमाह इदमिति, तत इति
तदुत्तरकालमित्यर्थः, अदृष्टस्यावग्रहणाभावादिति भावः । केनचिज्जात्यादिनेति, सत्त्वग्याप्य- 5
भुज्यत्वादजातिविशिष्टत्वादिनेत्यर्थः । अवग्रह इति, वदेतीत्युत्तरस्थेनान्वयः । व्यावहारि-
कावग्रहोऽयं, नैश्चयिकापायश्च । तत इति, विनावग्रहं सन्देहाभावादिति भावः । अनिर्धारित-
रूपेणेति, कस्यापि विशेषधर्मस्यानुपलब्धेन नानाधर्मप्रकारतयेत्यर्थः । तत इति सशय-
मन्तरेणहाया अप्रवृत्तेरिति भावः । नियताकारेणेति यत्किञ्चिद्विशेषधर्मोपलब्धेनेत्यर्थः ।
संभावनात्मिकेति स्पष्टीयविषयताया अभावेऽपि तदुन्मुखत्वाद्विलक्षणप्रकारतावतीति भावः । 10
जनन्तरमिति, अन्तरेणहामपायाप्रवृत्तेरिति भावः । न चावग्रहेह्योर्न ज्ञानत्वं संशयादि-
वत्तत्पदार्थनिर्भासाभावादिति वाच्यम्, आत्मधर्मत्वे सति सशयविपर्ययानभ्यवसायेष्व-
नन्तरभावेण तत्सिद्धेः । न च निश्चयान्यस्य संशयरूपत्वेनाज्ञानत्वमिति वाच्यम्, निश्चयो-
पादानक्षणस्यापि सर्वथाऽज्ञानत्वप्रसङ्गात्, न चेष्टापत्तिर्निश्चयस्याप्यज्ञानतापत्तेः । न चाव-
ग्रहस्यानिर्द्देश्यसामान्यमात्रावगाहित्वेनानभ्यवसायत्वमिति वाच्यम्, तत्र साक्षादभ्यवसा- 15
यत्वाभावेऽपि तद्योग्यतायात्सत्त्वात्, अन्यथा तत्कार्येष्वपायादिष्वपि तदभावप्रसङ्गात्,
अतिमत्तमूर्च्छितादीनामेव ज्ञानस्यानभ्यवसायरूपत्वात्, तदुत्तरं तत्रापायादर्शनेन तद्योग्य-
ताया अभावादिति । ईदृशकारेण निर्णयात्मक इति, तद्वृत्तिधर्मानुगमनतद्वृत्तिधर्मस्य-
विरेकाभ्यां तद्वर्तमाननिश्चयरूपस्तदितरधर्माभाववत्तानिश्चयरूपो वेत्यर्थः । तत इति अवे-
तस्थैव धार्यमाणत्वादिति भावः, धारणेति, अविच्युतिरूपा वा तज्जन्ववासानासकारशब्द- 20
वाच्याऽऽत्मशक्तिविशेषरूपा वेत्यर्थः । वदेतीतीति । ईदृशक्रमेणैवावग्रहादय उत्पद्यन्ते
नोक्रमव्यतिक्रमाभ्यां न्यूनत्वेन वा, ज्ञेयक्षयोपशमस्येत्यमेव ज्ञानजननस्वभावत्वात् । कचिद-

१. प्रथमिकनैथयिकार्थविग्रहापेक्षयास्यापायत्वेऽपि भाविविच्छपापेक्षया सामान्यस्य आदकत्वात्प्रावहारिकाभ्यां
वग्रहस्यत्वेन तदमिच्छापकशब्दसत्त्वे बाधकाभावादित्याशयेनाह तस्यामिच्छापकमिति ॥ २. नैथयिकार्थावग्रहो
निषेधवर्तित एकसामयिकत्वात्सामान्यवस्तुयात्राग्रहक सामयिकमिति हि ज्ञानादीनि वस्तूनि परमयोगिन एवा-
वगच्छन्तीति नैथयिक उच्यते, सामयिकत्वादिष्व आसौ न विशेषविषय, विशेषज्ञानस्यासंख्येयसामयिकत्वात्,
विशेषविषयत्वे तस्याभ्युपगम्यमाने न निश्चयतत्त्वापत्त्या गतिमात्रस्यापायत्वं स्यात्, निश्चयस्यापायत्वा-
दित्यभिप्रायेण नैथयिकापायत्व मूलोकावग्रहस्योक्तम्, छत्रस्यव्यवहारिभित्तस्य व्यवहृतिमाणात्वात् व्यावहा-
रिकोऽयं वग्रह उपचरित इति भावः ॥

भ्यस्तेऽपायमात्रस्य दृढवासने विषये स्मृतिमात्रस्य च दर्शनेऽपि सौक्ष्म्यादुत्पन्नत्वान्न-
भिरेव इवावग्रहादिक्रमो नोपलभ्यत इति भावः ॥

तदेवमिन्द्रियानिन्द्रियजभेदेन सांख्यव्यवहारिकप्रत्यक्षं निरूप्य द्वयोरप्यनयोर्मतिश्रुत-
भेदत्वेन द्वैविध्यात्प्रथमतो मतिज्ञानं लक्षयति—

5 इन्द्रियमनोऽन्यतरजन्योऽभिलापनिरपेक्षस्फुटावभासो मतिज्ञानम् ॥

- इन्द्रियेति । इन्द्रियमनोऽन्यतरजन्यत्वे सति अभिलापनिरपेक्षज्ञानत्वं लक्षणम् । अत्र
स्फुटावभासत्वपदं सर्वज्ञानानां स्वांशे स्पष्टावभासत्वमेवेति सूचयितुं, तेनास्य परोक्षत्वेन
कथं स्वप्रकाशत्वमिति शङ्का निरस्ता । श्रुतज्ञानधारणाय विशेष्यम्, अवध्यादिधारणाय
विशेषणम्, अभिलापनिरपेक्षत्वञ्च श्रुतानुसारित्वं तत्र श्रुतानुसारित्वञ्च धारणास्-
10 कपदपदार्थसम्बन्धप्रतिसन्धानजन्यत्वं तेनेहापायधारणात्मकेषु मतिज्ञानविशेषेषु पदवि-
षयतायास्तत्त्वेऽपि नाव्याप्तिः, तत्र पदविषयतायास्सविकल्पकसामग्रीमात्रप्रयोन्यत्वात्, न
चेद्वादीनि पदपदार्थप्रतिसन्धानजन्यज्ञानानि, घट इत्याद्यपयोनरभयं घटनामको नवेति
संशयादर्शनात् तत्तन्मानोऽप्यपायत्वेन ग्रहणात् पदपदार्थसम्बन्धप्रतिसन्धानाभावबलतोऽपि
पुरुषस्याभ्यासपादत्वेन तदुदयाच्च । सकेतग्रहकाल एव हि श्रुतानुसारित्वमीहादीनां, न तु
15 व्यवहारकाले । अत एव मत्तित्वसामानाधिकरण्येन श्रुतपूर्वत्वनिषेधः “ न मई सुखपु-
ष्टिया ” इत्यनेनाभिहितः । श्रुतज्ञानं प्रति धारणात्वेन मतिज्ञानस्य हेतुत्वेन तद्वारणोपयोगे
‘ इदं पदमस्य नाचकं, अयमर्थ एतत्पदवाच्य ’ इति पदपदार्थसम्बन्धग्रहस्यापि औन्वयेण
तल्लनितज्ञानस्यैव श्रुतानुसारित्वं, अत एव च श्रुतत्वावच्छेदेन मतिपूर्वत्वविधिः ‘ मइ-
पुष्टं सुखं ’ इत्यनेन कृतः । व्यवहारकाले जायमानावग्रहादीनां श्रुतोपयोगाभावादेव पद-
20 पदार्थसम्बन्धवासनाप्रबोधकालीनत्वेऽपि श्रुतनिश्चितमतिज्ञानत्वम् स्वसमानाकारश्रुतज्ञाना-
हितवासनाप्रबोधसमानकालीनत्वे सति श्रुतोपयोगाभावकालीनस्यैवावग्रहादेः श्रुतनिश्चि-
तत्वात् । उक्तवासनाप्रबोधकाले मतिज्ञानसामग्रीसत्त्वेऽपि श्रुतोपयोगे श्रुतज्ञानमेव जायते,
श्रुतोपयोगस्योत्तेजकत्वात् परैरपि प्रत्यक्षज्ञानसामग्र्याः शाब्दबोधप्रतिबन्धकत्वेऽपि शाब्दे-
च्छायां शाब्दबोधस्य स्वीकृतत्वात् । निरुक्तवासनाप्रबोधासमानकालीनञ्च मतिज्ञानमौत्पत्ति-
25 क्यदिचतुर्भेदमश्रुतनिश्चितं भवति । अपूर्वामयकुमारदिब्यक्तविशेषबुद्धौ त्वौत्पत्तिकीत्वमे-

१. यत्रैकस्मिन्वस्तुनि प्रत्यक्षज्ञानस्य सामग्री आन्दबोधस्य च सामग्री वर्तते तत्र प्रत्यक्षज्ञानमेव
भवति न शाब्दबोधस्तत्र प्रत्यक्षसामग्र्या प्रतिबन्धकत्वात्परन्तु शाब्देच्छा यति स्यात्तदा शाब्दबोध एव
भवतीति शाब्दबोधे सेच्छा उक्तविका, तथैव प्रकृतोऽपीति भावः ॥

वाश्रयणीयम्, प्रागनुपलब्धेऽर्थे श्रुतज्ञानाहितवासनाप्रबोधाभावेन श्रुतमिश्रितज्ञानासम्भवात् । धारणायाः श्रुतज्ञानहेतुत्व एव च मतिश्रुतबोलेविधियोगपक्षेऽप्युपयोगक्रमस्सङ्गच्छते प्रागुपलब्धार्थस्य चोपलम्भे धारणाहितश्रुतज्ञानाहितवासनाप्रबोधान्वयाच्छ्रुतमिश्रितत्वमावश्यकम्, धारणादिरहितानामेकेन्द्रियादीनां त्वाहारादिसंज्ञान्वयानुपपत्त्याऽन्तर्जालाकारं विवक्षितार्थवाचकं शब्दसंस्पृष्टार्थज्ञानरूपं श्रुतज्ञानं क्षयोपशममात्रजनितं जात्यन्तरमेवेति संक्षेपः ॥ ८

अथ मतिज्ञानस्य यावत्प्रकारान् दर्शयति—

इदञ्च प्रत्येकेन्द्रियैर्मनसा चावग्रहादिक्रमेण जायमानत्वाच्चतुर्विंशतिविधम् । रसनादीन्द्रियैश्चतुर्भिरेव चतुर्विधा व्यञ्जनावग्रहा भवन्ति, न चक्षुर्मनोभ्यां, विषयेन्द्रियसंश्लेषाभावात् । स्पर्शनादीन्द्रियाणामुपकरणात्मकानां स्पर्शाद्याकारेण परिणतपुद्गलानाञ्च यः परस्परं संश्लेषस्सा व्यञ्जनेत्युच्यते । सोऽयं चतुर्विधो व्यञ्जनावग्रह इति मिलित्वाष्टाविंशतिविधं मतिज्ञानम् । श्रुतज्ञाने तु नावग्रहादयो भवन्ति ॥

इदञ्चेति, मतिज्ञानञ्चेत्यर्थः । प्रत्येकेन्द्रियैः—प्रत्येकं चक्षुरसनप्राणत्वकृश्रोत्रेन्द्रियैः, अवग्रहादिक्रमेणेति, चक्षुरवग्रहश्चक्षुरीहा चक्षुरपायश्चक्षुर्धारणेत्येवंक्रमेणेत्यर्थः । तत्रावग्रहस्य व्यञ्जनावग्रहरूपेण द्वैविध्यात्पूर्वोक्तावग्रहस्यावग्रहरूपत्वेन व्यञ्जनावग्रहं वक्ति रसनादीति, आदिना प्राणत्वकृश्रोत्राणां ग्रहणम् । चतुर्भिरेवेत्यत्रैवग्रहव्यवच्छेद्यमाह नेति । तत्र निबन्धनमाह विषयेति । निश्चयतः कार्योत्पत्तावविकलकारणस्यैव व्याप्यत्वेन ज्ञाने उपयोगेन्द्रियस्यैवाविकलकारणत्वेन व्यञ्जनावग्रहकालेऽव्यक्ततया तत्सत्त्वात्तदा ज्ञानमवश्यं भवत्येवेति व्यञ्जनावग्रहोऽयं ज्ञानात्मा कारणांशो बोध्यः । व्यञ्जनां स्वरूपयति स्पर्शनादीन्द्रियाणामिति, आदिना श्रोत्रप्राणरसनानां ग्रहणम् । ननु व्यञ्जनावग्रहः प्राप्यकारिणामेवेन्द्रियाणां न स्वप्राप्यकारिणां तत्र कः कारणांशः, यद्यर्थावग्रहस्ति स एव व्यञ्जनावग्रहस्यलेऽप्यस्तु इति चेन्न तत्रापि प्रागर्थावग्रहाल्लब्धीन्द्रियस्य ग्रहणोन्मुखपरिणामस्यैव कारणान्गतयाऽप्युपगमात् । निगमयति मतेर्भेदं सोऽयमिति । अष्टाविंशतिविधमिति, उपलक्षणमेतत्, तेन स्वस्वप्रतिपक्षसहितैर्बहुबहुविचक्षिप्रानिमिश्रितध्रुवैः प्रत्येकं मिश्रानामेषां बहुविधविशेषविधित्वेऽपि न क्षतिः, अत्र सर्वत्र क्षयोपशमस्योत्कर्षापकर्षौ निमित्ते भवत इति । किं श्रुतज्ञानेऽप्यवग्रहादिभेदोऽस्तीत्यत्राह श्रुतज्ञाने त्विति । तुर्मिश्रायोपक्रमे, मतिज्ञानाभावे श्रुतज्ञानाभावाद्द्विशेषविषये तस्मिन्नवग्रहासम्भवेनेहादीनामप्यसम्भवादिति भावः ॥

तर्हि किन्तुच्छ्रुतज्ञानमित्यत्राह—

**मतिज्ञानापेक्षो वाच्यवाचकभावपुरस्कारेण शब्दसंस्पृष्टार्थग्रहण-
विशेषः श्रुतज्ञानम् । तदनुकूलोपयोगोऽपि श्रुतम् ॥**

मतिज्ञानेति ! मतिज्ञानसापेक्षत्वे सति वाच्यवाचकभावपूर्वकशब्दसंस्पृष्टार्थग्रहणत्वं

- 5 श्रुतज्ञानस्य लक्षणम्, ईहादीनां शब्दसंस्पृष्टार्थग्रहणरूपत्वाद्ब्रह्मात्मकमतिज्ञानापेक्षत्वाच्च श्रुतत्ववारणाय वाच्यवाचकभावपुरस्कारेणेत्युक्तम् । मतिज्ञानापेक्ष इति पदेन धारणा प्राज्ञा, श्रुतं प्रति धारणात्वेन हेतुत्वात्तथा च नेहादावतिव्याप्तिरिति चेत्तर्हि स्मृतावतिव्याप्तिवारणाय तत् । एकेन्द्रियाणामपि द्रव्यश्रुताभावे सत्यपि भावश्रुतामस्ति क्षायोपशमिकत्वात्, न च तर्हि लक्षणमन्यात् तत्र वाच्यवाचकभावपूर्वकं शब्दसंस्पृष्टार्थग्रहणरूपत्वाभावादिति
- 10 वाच्यम्, विशिष्टश्रुतज्ञानस्यैव लक्षणत्वात्, मतिज्ञानापेक्षवाच्यवाचकभावपूर्वकशब्दसंस्पृष्टार्थग्रहणवृत्तिज्ञानत्वव्याप्यजातिमत्त्वस्य वा लक्षणार्थत्वात्, तादृशी जातिः श्रुतज्ञानत्वं तच्च सर्वस्मिन् श्रुतज्ञाने वर्तत इति न कुत्राप्यव्याप्तिः । ननु श्रुतोपयोगो मत्पुपयोगान्न पृथक्, मत्पुपयोगेनैव तत्कार्योत्पत्तौ तत्पार्थक्यकल्पनाया व्यर्थत्वादित्याक्षाध्यामाह तदनुकूलोपयोगोऽपीति, श्रुतज्ञानेऽनुकूलभूत उपयोगोऽपीत्यर्थः, श्रुतोपयोगोपरमेऽपि मतिज्ञानो-
- 15 दयान्न मत्पुपयोगश्रुतोपयोगयोरैक्यमिति भावः । अत्र यद्यपि स्वामिकारणकालविषय-परोक्षत्वैर्मतिश्रुतयोरेकत्वं तथापि लक्षणभेदात्कार्यकारणभावाद्देवविशेषादिन्द्रियविभागाद्-लक्षेतरभेदाद्वक्षेतरभेदान्मूकेतरभेदाच्च भेदोऽवसेयः, तथाहि—निरुक्तरूपेण लक्षणभेदान्म-तिश्रुतयोर्भेदः । कार्यकारणभावात्तयोर्भेदः, मतिज्ञानापेक्षं हि श्रुतं न मतिश्रुतज्ञानापेक्षिणी, उपयोरूपयोस्तयोर्स्तथैव पौर्वापर्यात्, कार्यकारणयोश्च कथञ्चिद्भेदात्, लब्धिर्भेदो मतिश्रुते
- 20 समकालेऽपि भवतोऽत एव लक्षणे मत्पेक्ष इत्यनुक्त्वा मतिज्ञानापेक्ष इत्युक्तः, लब्धितत्तु-ल्यकालयोः कार्यकारणभावाभावात्, यद्यपि पराशब्दाकर्णनान्मतिज्ञानमुदेति तदपि द्रव्यश्रुत-निमित्तकमेव न भावश्रुतनिमित्तकमतो न मतिज्ञानस्य श्रुतज्ञानकारणकत्वम् । श्रुतोपयोगा-ह्युतस्य मतिज्ञानन्तु न श्रुतोपयोगनिमित्तकं किन्तु स्वकारणप्रभवमेव । अन्यथा कारण-नैयत्याभावप्रसङ्गस्त्यात् । तथा स्वस्वान्तरभेदात्तयोर्भेदः, मतिज्ञानं हि अष्टाविंशतिविधमुक्तं,
- 25 श्रुतज्ञानं चतुर्दशविधमिति वक्ष्यते, तयोरभेदेऽवान्तरभेदवैलक्षण्यं न भवेदैवेति तयोर्भेदः,

१. श्रवणग्राहिकं विना श्रुतज्ञानानुदयेन तत्पूर्वं मतिज्ञानरूपस्य तस्यावश्यमभावादिति भावः ॥ २ मतिज्ञान-समानकाले श्रुतज्ञानेऽनुपगम्यमाने तदा श्रुतज्ञानं जीवस्य प्रसज्यते, श्रुतज्ञानोत्पत्तिमन्तरेण तदज्ञानानिष्ठे न च ज्ञानाज्ञानयोस्समानकालमवस्थितयोर्म्येतिश्रुतयोः क्वचिदप्यागमेऽनुसन्वत श्रयान्नयेनाह लब्धित इति ॥

इन्द्रियविभागादपि तयोर्भेदः, श्रुतं हि श्रोत्रेन्द्रियद्वारकमवग्रहाद्यनात्मकं ज्ञानं, मतिज्ञानं च सर्वेन्द्रियद्वारकम्, यद्यपि श्रोत्रेन्द्रियद्वाराऽक्षरलाभोऽपि श्रुतमेवेति सर्वेन्द्रियविषयत्वं श्रुतस्य प्राप्तं तथाप्यक्षरलाभमात्रस्य न श्रुतत्वमीहादीनामपि तथात्वापत्तेरपि तु श्रुतानुसारिंसाभिलाषरूपाक्षरलाभस्यैव, तस्य च श्रोत्रेन्द्रियद्वारोत्पन्नत्वेऽपि योग्यतया श्रोत्रेन्द्रियोपलब्धित्वमेव, अभिलाषस्य सर्वस्यापि श्रोत्रेन्द्रियग्रहणयोग्यत्वात् । तथा च श्रोत्रविषयमेव सर्वं श्रुत- 5 ज्ञानं मतिज्ञानन्तु तद्विषयं श्रोत्रेन्द्रियविषयञ्चेति । बल्कशुम्बोदाहरणात्तयोर्भेदस्तु—मतिपूर्वं हि भावश्रुतं मतिश्च बल्कसमा, भावश्रुतं शुम्बसदृशं, यथा बल्काः शुम्बकारणं तथा मतिरपि भावश्रुतस्य, यथा च शुम्बं बल्कानां कार्यं तथा भावश्रुतमपि मतेः कार्यं, मत्या विचिन्त्य वाच्यवाचकभावेन वस्तुनि परोपदेशश्रुतग्रन्थानां योजनात् । अक्षरानक्षरभेदादपि तयोर्भेदः अक्षरं द्विविधं द्रव्याक्षरं भावाक्षरञ्चेति, पुस्तकादिन्यस्ताकारादिस्तात्वादिकारणजन्यशब्दो 10 वा द्रव्याक्षरम् । अन्तःस्फुरदकारादिवर्णज्ञानं भावाक्षरं, भावाक्षरापेक्षया मतिज्ञानमक्षरवत् यथेहादयः, भावाक्षराभावादेवावग्रहरूपं मतिज्ञानमनक्षरम् । द्रव्याक्षरमाश्रित्य तु मतिज्ञानमनक्षरमेव, द्रव्यमतिवत्वेनाप्रसिद्धत्वात् । श्रुतज्ञानन्तु द्रव्यभावभेदं साक्षरमनक्षरमपि द्रव्यश्रुतं उच्छ्वसितनिःश्वासिताविरूपमनक्षरं पुस्तकादिन्यस्ताक्षररूपं शब्दरूपं च, तदेव साक्षरम् । भावश्रुतमपि श्रुतानुसारिकादिबर्णविज्ञानात्मकत्वात्साक्षरं, पुस्तकादिन्यस्ताकाराद्यक्षररहि- 15 तत्वाच्छब्दाभावाज्ञानक्षरम् । पुस्तकादिन्यस्ताक्षरस्य शब्दस्य च द्रव्यश्रुतान्तर्गतत्वेन भावश्रुतेऽनन्तत्वात् । मूकेतरभेदात् तद्भेदः—द्रव्यश्रुतं हि श्रुतज्ञानस्यासाधारणं कारणं तच्च परप्रतिबोधनसमर्थमश्रुतज्ञानमपि तद्वटकत्वेन परप्रतिबोधकत्वान्न मूकम्, मतिज्ञानस्येदृशकारणेन केनाप्यषटकत्वेन परप्रतिबोधनासमर्थत्वान्मूकम् । न च करादिचेष्टा मतिजनिताः परप्रतिबोधनसमर्थाः सन्तीति मतिज्ञानस्य कथं मूकत्वमिति वाच्यम्, करादिचेष्टानां मतिज्ञानं प्रत्यभावा- 20 रणकारणत्वाभावात् करवन्नसंयोगादिचेष्टादर्भेन तत्तद्विषयावग्रहादिवद्भोक्तुमिच्छत्ययमित्यादिश्रुतानुसारिविकल्पात्मकश्रुतज्ञानस्यापि जायमानत्वात् । तत्त्वतः करादिचेष्टानां मतिज्ञानं प्रति कारणत्वाभावेन तासां तत्रानन्तर्भावात् । यद्वा पुस्तकादिन्यस्तावारादिग्रन्थाक्षरं गुरुज-

१. अत्र श्रोत्रेन्द्रियोपलब्धिरेव श्रुतमित्ययोग्यवच्छेदोऽयमिति, न तु श्रोत्रेन्द्रियोपलब्धिश्च श्रुतमेवेत्यन्यथो-
 ग्यवच्छेदः, कस्याश्चिच्छ्रोत्रेन्द्रियोपलब्धेरवग्रहादिमात्ररूपाया मतिज्ञानत्वादितात्पर्येण श्रोत्रेन्द्रियद्वारकमित्यनु-
 क्त्वा सर्वेन्द्रियद्वारकमित्युक्तम् ॥ २. तथा च मतिज्ञानमवग्रहापेक्षयाऽनक्षरवत् ईश्वरपेक्षया चाक्षरवत् ।
 द्रव्याक्षरापेक्षया चानक्षरवदेव, नहि मतिज्ञाने पुस्तकादिन्यस्ताकारादिकं गन्धो वा व्यञ्जन-क्षरं विद्यते तस्य
 द्रव्यश्रुतत्वेन प्रसिद्धत्वादिति भावः ॥ ३. अत्रेदं बोध्यं यतेर्भावश्रुतस्य चाक्षरानक्षरकृतो विज्ञेयो नास्ति,
 उभयस्य साक्षरत्वादनक्षरत्वाच्च, परन्तु श्रुतमध्ये द्रव्यश्रुतस्याप्यन्तमविद्यं द्रव्यश्रुतमाश्रित्य द्रव्याक्षरमस्ति
 मती तु तत्रास्तीति भेदो विज्ञेय इति ॥

- नोदीरितदेशनाशब्दरूपञ्च द्रव्यश्रुतं, मोक्षासाधारणकारणक्षायिकज्ञानदर्शनवारित्रलक्षणवस्तु-
कलापस्य हेतुत्वात् तद्वारेण श्रुतज्ञानमपि परप्रबोधकं, करादिचेष्टाया मतिज्ञानकारणत्वेऽपि
न विशिष्टपरप्रबोधकत्वमतस्तद्वारा मतिज्ञानमपि न तथा, एवं करादिचेष्टानां मतिज्ञान
हेतुत्वेऽपि कथञ्चित्परप्रबोधकत्वेऽपि च न तद्वारा मतिज्ञानं परप्रबोधकं, द्रव्यमवितत्स्य
5 क्वाप्यप्रसिद्धत्वेन तासां तत्रानन्तर्गतत्वादिति । विशेषस्तु विशेषावश्यकदा द्रष्टव्यः ॥

अथ श्रुतज्ञानं विभजते—

तत्राक्षरानक्षरसंज्ञसंज्ञिसम्यङ्मिथ्यात्वसाधनादिसपर्यवसितापर्य-
वसितगमिकागमिकाङ्गप्रविष्टानङ्गप्रविष्टश्रुतभेदेन चतुर्दशविधम् ॥

- तच्चेति । श्रुतज्ञानञ्चेत्यर्थः । अत्रानङ्गप्रविष्टपदं यावद् द्वन्द्वस्ततः श्रुतेन कर्मधारयः ।
10 यद्यप्येते भेदा अक्षरश्रुतानक्षरश्रुतरूपभेदद्वय एवान्तर्भवन्ति, तथाप्यव्युत्पन्नमतीनां
विशेषावगमसम्पादनाय तयोक्तिर्नहि भेदद्वयोपादानमात्रादव्युत्पन्नमतयः शेषभेदानवगन्तुं
समर्थाः, अतो विनेयजनानुग्रहायेतरभेदोपन्यास इति ॥

तत्राक्षरश्रुतानक्षरश्रुते लक्षयति—

- संज्ञाव्यञ्जनलब्धन्यतमवच्छ्रुतमक्षरश्रुतम् । यथा क्रमेण लिपिवि-
15 शेषो भाष्यमाणाकारादिस्त्वङ्मनोनिमित्तकश्रुतोपयोगः । भावश्रुत-
हेतुरुच्चासादिरनक्षरश्रुतम् ॥

- संज्ञेति । संज्ञाव्यञ्जनलब्धिभेदादक्षरं त्रिविधम् । संज्ञाव्यञ्जने उपचाराच्छ्रुते ।
उदाहरणमाह यथा क्रमेणेति । लिपिविशेष इति, अकाराद्यक्षरस्य संस्थानाकारः, प्राह्यादि-
लिपिभेदतोऽनेकप्रकारः । भाष्यमाणाकारादिरिति, अर्थव्यञ्जकत्वेनोच्चार्यमाणाकारादिव-
20 र्णसमूह इत्यर्थः, तमसि वर्तमानघटादेर्व्यञ्जकप्रदीपवदर्थस्य प्रकटीकरणादकारादिव्यञ्जना-
क्षरमिति भावः, तच्च यथार्थनियतमयथार्थनियतञ्चेति द्विभेदम्, यथार्थनियतं यथा तपतीति
तपन इत्याद्यन्वर्थयुक्तशब्दः, अयथार्थनियतञ्च पलं नास्तीति तथापि पलाश इत्यादिशब्दः ।
एकार्थानेकार्थभेदेन वा द्विविधम्, यथाऽलोक्त्यण्डिलदिशब्दा एकार्थाः जीव इत्यादिशब्दा
अनेकार्थाः, प्राण्यपि श्रुतोऽपि जीवशब्दार्थः । एकाक्षरानेकाक्षरभेदेन वा द्विविधं तत्
25 श्रीरित्यादिकमेकाक्षरं लता मालेत्यादिकमनेकाक्षरमिति । त्वङ्मनोनिमित्तकश्रुतोपयोग इति,
त्वच्च उलक्षकत्वादिन्द्रियमनोनिमित्तं श्रुतग्रन्थानुसारिश्रुतज्ञानोपयोग इत्यर्थः, उपलक्षक-
मेतत् तदावरणकर्मक्षयोपशमस्य, तेनैकेन्द्रियादीनामप्यव्यक्ताक्षरलब्धिसंगृहीता, तदिदं

लब्धक्षरं मनष्पष्टेन्द्रियनिमित्तकत्वात् पङ्क्तिधम् । अनक्षरश्रुतमाह भावश्रुतहेतुरिति । उच्छ्वासादिरिति, आदिना निःश्वासानिष्टीबनकासनश्रुतादीनां ग्रहणम्, एतादृक् श्रुतमात्रमेवानश्रुतं भावश्रुतहेतुत्वात्, भवति च तथाविबोच्छ्वासादिश्रवणे शशकोऽथमित्यादिज्ञानम् विशिष्टाभिसन्धिपूर्वकोच्छ्वासादिभिश्च विशिष्टपदार्थज्ञानम् । श्रुतज्ञानोपयुक्तस्यात्मनस्सर्व-
त्मनैवोपयोगात्सर्वोऽप्युच्छ्वसितादिको व्यापारः श्रुतमेव । गमनागमनचलनस्पन्दादिवेष्टा 5
अपि तादृगस्य श्रुतमेव तथापि आसन्नलोकप्रसिद्धोच्छ्वसितादिकमेव श्रुतं श्रूयमाणत्वात् न तादृग्यवेष्टाः दृश्यत्वादिति ॥

अथ संज्ञ्यसंज्ञिश्रुते आह—

समनस्कस्य श्रुतं संज्ञिश्रुतम् । तद्विपरीतमसंज्ञिश्रुतम् ॥

समनस्कस्येति । संज्ञाऽत्र ऋग्विधा न विवक्षिता व्यापकत्वात्, किन्तु ज्ञानावरणकर्म- 10
क्षयोपशमजन्यमनोज्ञानसंघर्षैव सञ्चिनश्चोभनत्वादित्यतस्समनस्कस्येत्युक्तम् । सा संज्ञा दीर्घ-
कालिकी विज्ञेया यो यः कश्चिन्मनोज्ञानावरणकर्मक्षयोपशमान्मनोलब्धिसम्पन्नो मनोयोग्यान-
नन्तात् स्कन्धान्मनोवर्गणान्भ्यो गृहीत्वा मनस्त्वेन परिणमय्य मन्यते चिन्तनीयं वस्तु तादृशो
गर्मजस्तिर्षद् मनुष्यो वा देवो नारको वा तत्सम्यन्धि यच्छ्रुतं तत्संज्ञिश्रुतमिति भावः ।
असंज्ञिश्रुतमाहैतद्विपरीतमिति, एकेन्द्रियादीनां दीर्घकालिकीसमाराहितानां श्रुतमित्यर्थः ॥ 15

अथ सम्यग्मिथ्यात्वश्रुते आह—

सम्यग्दृष्टीनां श्रुतं सम्यक्श्रुतम् । मिथ्यादृष्टीनां श्रुतं मिथ्यात्वश्रुतम् ॥

सम्यग्दृष्टीनामिति, अनन्तानुबन्धिकपायचतुष्टयक्षयानन्तरं मिथ्यात्वमिश्रसम्यक्त्व-
पुञ्जलक्षणे दर्शनमोहनीये सर्वथा क्षीणे क्षाधिकं सम्यक्त्वं भवति, एवं चत्वायैन्यानि भवन्ति,
तदेतत्सम्यक्त्वपञ्चकपरिग्रहात्सम्यक् श्रुतं भवति, चतुर्दशपूर्वेभ्यः प्रारभ्य चावत्सम्पूर्णदश- 20
पूर्वाणि तावन्निपमेन सम्यक्श्रुतमेव भवति, एतावच्छ्रुतसद्भावे च सम्यग्दृष्टिरेव न मिथ्या-
दृष्टिः, मिश्रदशपूर्वाङ्किके सामायिकश्रुतपर्यन्ते श्रुतसद्भावे तु कोऽपि सम्यग्दृष्टिः कश्चिन्मि-
थ्यादृष्टिरपि भवति, तथा च सम्यक्त्वपरिग्रहात् श्रुतं सम्यक्श्रुतं भवेतीति भावः । मिथ्या-

१. तथा सम्यग्दृष्टयेर्दृष्ट्यणीतं मिथ्यादृष्टिप्रणीतञ्च सम्यक्श्रुतं भवति, यथास्वरूपमवगमात्, मिथ्या-
दृष्टये त्वर्दृष्ट्यणीतं मिथ्यादृष्टिप्रणीतञ्च मिथ्यात्वरूप भवति यथास्वरूपमवगमात् । मिथ्यादृष्टिर्हि सर्वमेव-
कान्तस्वरूपं प्रतिपद्यते षट् एवायमित्यादि व्यवहरन् षट्पर्यायव्यतिरेकेण यतोऽपि मत्तज्जैवत्वपक्षात्त्वाद्वि-
पर्यायानपक्षपति षट् सन्नैवेति श्रुत्वा परस्मिन् नास्ति त्वमनन्तपुण्यच्छन् तत्रासती परस्वतामप्यभ्युपैति,
सम्यग्दृष्टिस्तु न तथेत्यपि बोध्यम् ॥

अथ तृतीयः किरणः

अथावसरप्राप्तां मतिश्रुतकार्यभूतां स्मृतिं प्रत्यभिज्ञादिहेतुभूतां निरूपयति—

अनुभवमात्रजन्यं ज्ञानं स्मृतिः । यथा स घट इत्यादि, अत्र प्रायेण तत्तोल्लिख्यते । अनुभवोऽत्र प्रमाणरूपः । आत्मशक्तिरूपसंस्कारो द्वारम् । प्रबोधस्सहकारी । पूर्वानुभूतविषयिणीयम् । अर्थाविसंवादकत्वाच्चास्याः प्रामाण्यम् । इति स्मृतिनिरूपणम् ॥

अनुभवमात्रेति । अत्र वारणात्वेन सङ्गृहीताऽविच्युतिस्संस्कारो वाऽनुभवपदेन ग्राह्यः, तत्र संस्कारस्साक्षात्स्मृतिं प्रति हेतुरविच्युतिस्तु संस्कारद्वारेति विशेषः, अनुभवेतरानन्यत्वे सति अनुभवजन्यत्वे सति ज्ञानत्वं लक्षणार्थः, आद्यं सत्यन्तं प्रत्यभिज्ञानादिव्युदासाय द्वितीयमवग्रहादिव्युदासाय, अनुभवध्वंसेऽतिव्याप्तिवारणाय ज्ञानत्वमिति । अत्र निदर्शनमाह यथेति, ननु स घट इत्याकारप्रदर्शनेन स्मरणमात्रं तत्तोल्लेखशालीति प्राप्तं, तथा च सति 'यावन्ता स्मरसि चैत्र' काश्मीरेषु वत्स्यामस्त्र द्वाक्षा भोक्ष्यामह' इत्यादिस्मरणानां तच्छब्दोल्लेखाभावेन स्मरणरूपता न स्यादित्याशङ्क्यामाहात्रेति, प्रायेणेत्यनेन तदित्युल्लेखयोग्यतावत्त्वमपेक्षितमिति सूच्यते, वक्तव्येषु तद्योग्यताऽस्त्येव, 'तेषु काश्मीरेषु' इत्यपि वक्तुं शक्यत्वादिति भावः । अप्रमाणभूतानुभवेनापि स्मरणसम्भवात्तद्व्युदासायाहानुभवोऽत्रेति, एतल्लक्षणघटकीभूतानुभवः प्रमाणरूपो ग्राह्यः, अन्यथाऽनुभवसामान्यविवक्षणे भ्रमात्मकानुभवजन्यभ्रान्तस्मरणस्यापि ग्रहणे स्मृतित्वावच्छेदेन प्रामाण्यबोधकेनाभेदतन्वात्त्वेन विरोधस्त्यादिति भावः । नन्वविच्युतेस्स्मरणहेतुत्वे तस्यान्तर्माहूर्तिकत्वेन कालान्तरभाविस्मृतिं प्रति हेतुत्वं कथं स्यादित्यत्राहऽऽत्मशक्तीति, न साक्षात्तस्याः स्मृतिं प्रति हेतुत्वमभिमतं येन प्रोक्तदोषस्त्यादपि तु संस्कारद्वारेति ब्रूमः, स च संख्येयासंख्येयकालवर्तीति न दोष इति भावः । न चात्मशक्तिरूपसंस्कारस्य तावत्कालमानस्य सर्वदा सद्भावेन सततं स्मरणं स्यादित्यत्राह प्रबोधस्सहकारीति । तथा चोद्बुद्ध एव संस्कारः स्मृतिजनको न केवलः संस्कारः तस्योद्बोधकश्चावरणक्षयोपज्ञमसदृशदर्शनादिसामग्रीति भावः । ननु सर्वमाणस्यार्थस्याभावेन निरालम्बना स्मृतिः स्यादित्याशङ्क्यामाह पूर्वानुभूतेति । पूर्वमनुभूतो यो विषयस्तेनैवास्याः सविषयत्वेन न निरालम्बनत्वमिति भावः । ननु स्मृतिर्न प्रमाणमतीतेऽर्थे उत्पद्यमानत्वात् गृहीतमाहित्वात्, अर्थादनुत्पद्यमानत्वात्, विसंवादकत्वात्, प्रयोजनाप्रसाधकत्वाच्चेत्याकांक्षायांमाहार्याविसंवादकत्वाच्चेति, चशब्दः पूर्वोदितस्य पूर्वानुभूतविषयिणीति हेतुगर्भविशेषणस्यापि समाहकः । तथा च विसंवादकत्वं स्मृतेरसिद्धं, स्वप्रतिपक्षे धृत-

द्रव्याद्यर्थेऽविसंवादकत्वात् तत्र तु विसंवादस्य प्रत्यक्षाभासवत्स्मरणाभास एव । अनुभूतार्थेन
 सविषयकत्वादेवार्थावतुल्यमानत्वमप्यसिद्धं स्वविषयानुभूतार्थावतुल्यमानत्वात्, अनुभव-
 प्रमात्वपारतंत्र्यादस्या अप्रमात्वमिति चेदनुमितेरपि व्याप्तिज्ञानप्रमात्वपारतंत्र्येणाप्रमात्वप्र-
 सङ्गः स्यात् । नाप्यतीतेऽर्थे प्रवर्त्तमानत्वादप्रमाणत्वं, अतीतार्थस्य हि किं स्वकालेऽसत्त्वं
 स्मृतिकाले वा, नाद्यः तस्य विद्यमानत्वात्, न द्वितीयः तस्याप्रामाण्यासाधकत्वात् योगिप्र- ५
 लक्षकाले विषयाभावेऽपि प्रवर्त्तमानस्य तस्य प्रमाणत्वात् । नापि गृहीतप्राहितादप्रमाणं,
 अनुमानेनाधिगते बहौ तदुत्तरकालभाविनः प्रत्यक्षस्याप्रमाणताप्रसङ्गात्, वर्त्तमानकालाव-
 च्छेदेनाधिगतस्यार्थस्यातीतकालावच्छेदेनाधिगतेरगृहीतप्राहिताच्च । न च वर्त्तमानकालाव-
 च्छिन्नत्वविशिष्टेऽतीतकालावच्छिन्नत्वस्य स घटोऽस्तीत्यादौ मानादतीतकालवर्त्तित्वरूपायां वा
 तत्तायामेतत्कालीनपदार्थद्वयत्वस्य वा मानेनाप्रमाणत्वमिति वाच्यम्, विशेषेण सर्वत्र विशेषे- 10
 ष्यकालमाननिधमस्थानभ्युपगमात् वर्त्तमानकालीनत्वविशिष्टे चातीतकालीनत्वमानानभ्युपग-
 माच्च किन्तु वर्त्तमानकालीनत्वातीतकालीनत्वयोस्त्वातंत्र्येणैव मानाभ्युपगमात् । प्रत्यभिज्ञानादि-
 प्रवृत्तिनिहितवचनादिप्रसिद्धलक्षणप्रयोजनसाधकत्वेन प्रयोजनाप्रसाधकत्वमप्रसिद्धमेवेति भावः ॥

अथ भविस्मृतिहेतुकां प्रत्यभिज्ञां लक्षयति—

अनुभवस्मरणोभयमात्रजन्यं ज्ञानं प्रत्यभिज्ञानम् । इदं तत्सेदन्तो- 15
 ल्लेखनयोग्यमेकत्वसादृश्यवैलक्षण्यप्रतियोगित्वादिविषयकं सकललनज्ञाना-
 परपर्यायमतीतवर्त्तमानोभयकालावच्छिन्नवस्तुविषयकञ्च ॥

अनुभवेति । अनुभवस्मरणोभयमात्रजन्यत्वे सति ज्ञानत्वं लक्षणम्, अनुभवमात्र-
 जन्यत्वे सति ज्ञानत्वस्य स्थूलौ, स्मृतिजन्यत्वे सति ज्ञानत्वस्यानुमित्यादौ अनुभवस्मरणो-
 भयजन्यत्वस्यापि तत्रैव सत्त्वेन व्यभिचारात्तत्पदानि वाच्यानि । ननु ज्ञानमिदं प्रत्यक्ष- 20
 स्मरणाभ्यां भिन्नं भवितुं नार्हति तदेवेदमिति हि प्रत्यभिज्ञानं, तत्र तदिति स्मरणमिद-
 मिति प्रत्यक्षमतो नान्यः कश्चिदस्य विषयोऽतो नेदं प्रमाणान्तरमिति चेन्न, ताभ्यामस्य
 वैलक्षण्यात्, अस्ति ह्यत्र विलक्षणो विषयो यस्य ग्रहणं स्मरणप्रत्यक्षाभ्यामज्ञक्यं पूर्वा-
 पराकारैकधुरीणं द्वयं प्रत्यभिज्ञानस्य विषयः, न च तत्स्मरणस्य विषयः, अनुभूतार्थविषय-

१. सम्बन्धस्मरणदेव्यासिप्रत्यभिज्ञादिकलोपयोगे प्रामाण्यमेव, फलीभूतस्मृतेरपि विषयवाधामात्रादेव याथाव्यं
 दुर्निवारं, तस्या. प्रमात्वस्यानुभवप्रमात्वपारतंत्र्येऽपि व्याप्तिज्ञानप्रमात्वपारतंत्र्यानुमितिप्रमात्ववदविरोधात् ॥

२. किञ्च प्रत्ययानां प्रामाण्यनिबन्धनं न केवलं विषयातिरेक एव, संदिग्धस्य सन्देहापकरणस्यापि निबन्धन-
 त्वात् । तथाहि घटादयः कदाचिदुपलक्षिताभ्याः अन्यदाऽनुपलक्ष्यमाणा सदसत्तया सन्देहविषयतामापद्यन्ते
 प्रत्यभिज्ञा च तेषां सन्देहविषयतामापाकुर्वाणा प्रमाणतामश्नुत एवेति ॥

- त्वात्तस्य, नापि प्रत्यक्षस्य, वर्तमानार्थमात्रवृत्तित्वात्, अस्य दर्शनस्मरणोत्तरकालभावित्वेन ज्ञानान्तरत्वेनानुभवाच्च, न ह्यनुभूयमानस्यापलापो युक्तोऽतिप्रसङ्गादित्याशयेन प्रत्यभिज्ञानविषयमुपनिबध्नातीदमिति, प्रत्यभिज्ञानमित्यर्थः, तत्तेदन्तोद्धेखनयोग्यमिति, प्रायस्सृदाविवात्रापि तत्तेदन्तयोरुद्धेखनं भवतीति भावः, ननु तत्ताऽस्पष्टता, इदन्ता स्पष्टता, तथा .
- 5 स्पष्टास्पष्टाकारभेदान्नैकं प्रत्यभिज्ञानस्वरूपमस्ति, विरुद्धधर्माभ्यासेऽप्यभेदे प्रत्यक्षानुमानयोरप्येक्यं स्यादिति चेन्न, चित्रज्ञानवदाकारभेदेऽपि तस्यैकज्ञानत्वेनानुभवात् तर्हि विलक्षणविषयाभावाज्जेदमस्तीत्यत्राहैकत्वसादृश्यवैलक्षण्यप्रतियोगित्वादिविषयकमिति, क्वचित्तेकत्वं क्वचित्सादृश्यं क्वचिद्वैलक्षण्यं क्वचिच्च प्रतियोगित्वमस्य विषय इति भावः । न स एवायमित्यादिप्रत्यभिज्ञानं स्मृतिप्रत्यक्षात्मकज्ञानद्वयमेव, परन्तु तयोर्भेदस्याप्रहादेक-
- 10 रूपतया भासत इत्याशङ्क्यामाह संकलनज्ञानापरपर्यायमतीतवर्तमानोभयकालावच्छिन्नवस्तुविषयकञ्चेति । सङ्कलनं नाम विवक्षितधर्मयुक्तत्वेन वस्तुनः प्रत्यवमर्शनम्, प्रत्यक्षस्मरणोत्तरकालमनुभूयमानत्वेन न तत् ज्ञानद्वयमपि तु सङ्कलनात्मकं ज्ञानान्तरमेव, अन्यविशिष्टज्ञानमात्रोच्छेदः प्रसज्येत, सर्वस्यापि विशिष्टज्ञानस्य विशेषणज्ञानविशेष्यज्ञानोभयपूर्वकत्वेनावश्यनियततदुभयेनैवोपपत्तौ विशिष्टज्ञाने स्वीक्रियमाणे-गौरवात् । तथा प्रसङ्गं
- 15 वर्तमानमात्रकालावच्छिन्नवस्तुविषयं, स्मरणञ्चातीतमात्रकालावच्छिन्नवस्तुविषयं, प्रत्यभिज्ञानन्तु तदग्राह्यवर्तमानकालातीतकालोभयावच्छिन्नवस्तुविषयकमिति न ज्ञानद्वयात्मकं प्रत्यभिज्ञानमिति भावः । न चेन्द्रियविषयसम्बन्धे सति प्रत्यभिज्ञानस्य भाषात्तदभावे तदभावाच्च प्रत्यक्षमेवेदमिति वाच्यम्, इन्द्रियविषयसम्बन्धाव्यवहितोत्तरं तस्यानुपपत्तेः, प्रत्यक्षस्मरणान्बन्धव्यतिरेकतस्तस्य भावाभावात्, संस्कारसत्त्वे तस्य भावात्तदभावे तदभावाच्च तस्य
- 20 स्मरणत्वापत्तेः, अतीतवर्तमानयोरेकत्वस्य प्रत्यक्षाविषयत्वाच्च तस्य वर्तमानिकत्वात्, न च स्मरणसहकृतमिन्द्रियमेकत्वं गृह्णातीति वाच्यम्, स्वाविषये सहकारिवलेनाप्यप्रपञ्चे, नहि गन्धस्मृतिसहकृतं चक्षुः कदापि गन्धे प्रवर्तते अविषयश्च वर्तमानातीतकालीनत्वव्याप्यमेकत्वमिति ॥

क्रमेण प्रत्यभिज्ञानस्य दृष्टान्तान्याह—

- 25 तत्रैकत्वविषयं स एवायं देवदत्त इत्यादिज्ञानम् । सादृश्यविषयकं

१. तथा च प्रत्यभिज्ञानं प्रमाणं, अविवंचादित्वे सति स्वार्थव्यवसायात्मकत्वात्, अन्यथा हि विषंवाद स्यात् संशयादिवत् न चेदं प्रत्यभिज्ञानमव्यवसायात्मकं, तदेवेदं तत्सदृशमेवेदमित्याद्येकत्वसादृश्यादिमिप्यस्य प्रत्यभिज्ञानस्याबाधितस्य संशयादिव्यवच्छेदेनावगमात् । वाच्यमानस्य चाप्रमाणोपपत्तेस्तदामगतात् । न च सर्वं प्रत्यभिज्ञानं बाधमानमेव, तस्याप्यप्रमाणत्वाभावादित्यपि श्रुतम् ॥

गोसदृशो गवय इत्यादि, अत्रैवोपमानस्यान्तर्भावः । वैलक्षण्यविषयकं गोविसदृशो महिष इत्यादि, प्रतियोगित्वविषयकञ्चेदं तस्माद्दूरं समीप-
मल्पं महद्वेत्त्याद्युदाहरणानि बोध्यानि । इति प्रत्यभिज्ञाननिरूपणम् ॥

तत्रेति । ईदृशे प्रत्यभिज्ञान इत्यर्थः, इत्यादिज्ञानमिति, तद्देशतत्कालवर्तिदेवदत्तैतद्देशै-
तत्कालवर्तिदेवदत्तयोश्च पूर्वापरपर्यायव्यापिदेवदत्तद्रव्यात्मकोर्ध्वतासामान्यमवलम्ब्यैकत्वं ५
विषयीक्रियते, प्रलम्बिज्ञापारिच्छेदस्यैकत्वस्याभावे पूर्वोत्तरपर्यायवर्त्यैकजीवासिद्ध्या बन्ध-
मोक्षव्यवस्थैव न स्यात् बन्धस्यैव मुक्तत्वे हि विभाव्यात्मानं दुःखितं परमसुखप्राप्तये दुःख-
विगमोपाये प्रवर्तते, अन्यथाऽन्यस्य सुखार्थं किमर्थमन्य वसुद्धीतेति भावः । सादृश्यविष-
यकं तदुदाहरति सादृश्येति, गोसदृश इति, दृष्टे सादृश्यविशिष्टे पिण्डे स्थिते च गवि संकलना-
त्मकं गोसदृशो गवय इति ज्ञानमुपजायते, इदञ्च तिर्यक्सामान्यविषयकं, तिर्यक्सामान्यञ्चात्र 10
सदृशपरिणामात्मकमिति भावः । ननु गोदर्शनजन्यसंस्कारवतः प्रमाणः कालान्तरे गवयदर्शन-
गोस्मरणाभ्यामुपजायमानस्य तत्सदृशोऽयमिति ज्ञानस्योपमानस्वरूपं प्रमाणान्तरमेवेति चेत् न
तु प्रलम्बिज्ञानत्वं तस्यैकत्वमात्रविषयकत्वादिति परस्याकांक्षायामाहात्रैवोपमानस्यान्तर्भाव
इति । तथा च सादृश्यविशिष्टपिण्डस्य दृष्टस्य स्मृतस्य गोश्च संकलनात्मकस्य गोसदृशो गवय
इति ज्ञानस्य प्रत्यभिज्ञानतानातिश्रमात् । स एवायमित्यादिरूपा यथा पूर्वपर्यायेणोत्तरपर्यायस्यैक- 15
ताविषयीणी प्रतीतिः संकलनात्मकत्वात् प्रलम्बिज्ञानं तथैव गोसदृशो गवय इत्यपि प्रतीतिः प्रत्य-
भिज्ञानमेव, संकलनात्मकत्वाविशेषात्, यद्येकत्वमात्रविषयकं तत् न तु सादृश्यादिविषयक-
मित्युच्यते तर्हि सादृश्यज्ञानस्योपमानत्वात्मकप्रमाणान्तरत्ववत् गोविधर्मा महिष इत्यादिरूप-
वैसादृश्यज्ञानस्यापि प्रमाणान्तरत्वं स्यात्, न च वैसादृश्यज्ञानमुपमानान्तर्गतम्, तस्य सादृश्य-
मात्रविषयकत्वात्, इष्टापत्तौ तत्र प्रमाणसंख्याव्याघातस्स्यात् । न च वैसादृश्यं सादृश्याभाव- 20
स्तथा चाभावविषयकत्वेनानुपलब्धिप्रमाणान्तर्गतत्वाच्च प्रमाणसंख्या व्याहृत्यत इति वाच्यम्,
तथा च सति सादृश्यस्यापि वैलक्षण्यमावरूपत्वेनाभावविषयकतया तत्रैवान्तर्गतत्वेनोपमा-
नप्रमाणभावप्रसङ्गः स्यादिति भावः । एतेनातिदेशवाक्यार्थज्ञानकरणकं सादृश्यविशिष्टपिण्ड
दर्शनव्यापारकं संज्ञासंज्ञिसम्बन्धज्ञानमुपमानमित्यपि निरस्तम्, अस्यापि प्रत्यभिज्ञानत्वाऽन-
तिश्रमात्, इदंत्वेनानुभूतगवयादिव्यञ्जकौ गवयादिपदवाच्यत्वस्य संकलनात् । न चेदन्त्वेनैव 25
गवयस्यानुभूतत्वेन गवयत्वावच्छिन्ने गवयपदवाच्यत्वस्योपमानविषयस्य न प्रत्यभिज्ञान-
तत्सिद्धिर्गवयत्वेन तस्यानुभवादिति वाच्यं प्रलम्बिज्ञावरणकर्मक्षयोपज्ञमविशेषेण यद्ध-

१. ननु सादृश्यं न वैलक्षण्यमावरणमात्र, किन्तु समानधर्मयोग एवेति नोपमानोच्छेद इति चेन्न, वैलक्षण्य-
स्यापि विसदृशधर्मयोगरूपत्वेन सादृश्याभावमात्ररूपत्वान्ममवादिति ॥

- मौवच्छेदेनातिदेशवाक्यान्नुपधर्मदर्शनं तद्धर्मवच्छेदेनैव पदवाच्यत्वपरिच्छेदोपपत्तेरिति । एवं
वैलक्षण्यविषयकं दृष्टान्तयति वैलक्षण्येति, गोदर्शनादितसंस्कारस्य महिषदर्शिनो जाय-
मानेयं प्रतीतिस्संकलनात्मकत्वात्प्रत्यक्षमिहानं विसदृशविषयकमिति भावः । प्रतियोगित्वविष-
यकं दृष्टान्तयति, इदमिति, इदं तस्मादिति पदद्वयं समीपादिपदैरप्रेतनैस्सम्बध्यते, तस्मादि-
४ लत्र पञ्चम्यर्थोऽवध्यपरपर्यायः प्रतियोगित्वं, तथा चेदं तदधिकदूरत्ववत्प्रतियोगिकदूर-
त्ववद्वैलक्ष्यैः एवमग्रेऽपि, इत्यादीत्यत्रादिना 'रोमज्ञो दन्तुरश्चयामो वामनः, पृथुलोचनः ।
यस्तत्र चिपिटघ्राणस्तं चैत्रमवधारये ॥ पयोम्बुमेदी हंसस्त्याह् षट्पदैर्भ्रमरः स्मृतः ।
सप्तपर्णस्तु विद्वद्भिर्विज्ञेयो विषमच्छब्दः ॥ ' इत्येवमादिशब्दाकर्णनोत्तरकालं तथाविषयस्त-
वलोचनतो यदा तथावचनं सत्यापयति तदा तथाविधानि ज्ञानानि संकलनात्मकत्वादुदाह-
१० रणतया प्राज्ञाणीति । प्रत्यभिज्ञानप्रमाणं निगमयतीतीति ॥

सम्प्रति तर्कप्रमाणं निरूपयति—

उपलम्भानुपलम्भादिजन्यं व्याप्त्यादिविषयकं ज्ञानं तर्कः । यथा
वह्नौ सत्येव धूमो भवति, वहावसति धूमो न भवत्येवेति ज्ञानं व्या-
प्तिविषयकम् ॥

- १५ उपलम्भेति । उपलम्भानुपलम्भौ—यथाक्षयोपशमं सकृदसकृद्वा प्रमाणमात्रेण साध्य-
साधनयोर्ग्रहणाग्रहणे, न तु केवलं प्रत्यक्षेण, अनुमानादिनापि अतीन्द्रियसाधननिष्पन्ना-
निश्चययोरुपादानात् । आदिनाऽऽवापोद्वापयोर्ग्रहणं ताभ्यां जन्यं वक्ष्यमाणस्वरूपव्याप्ता-
दिविषयकं ज्ञानं तर्क इत्यर्थः, अत्रादिना वाच्यवाचकभावो प्राज्ञः, तथाचोपलम्भानुपल-
म्भजन्यव्याप्तिविषयकज्ञानाऽऽवापोद्वापजन्यवाच्यवाचकभावज्ञानान्यतरत्वं तर्कस्य लक्षणम् ।
२० दृष्टान्तमाह यथेति, प्रत्यक्षेण सकृदसकृद्वा वह्निधूमयोर्ग्रहणाग्रहणानन्तरं यावान् कश्चिद्-
मस्तस सर्वोऽपि वह्नौ सत्येव भवति वहावसति धूमो न भवत्येवेति सर्वदेशकालावच्छेदेन
साध्यसाधनसम्बन्धविषयकं ज्ञानमुदेति तस्मादर्थं तर्क इति भावः, सर्वदेशकालावच्छेदेन
साध्यसाधनसम्बन्धो व्याप्तिः तद्विषयकश्च तर्कः, तदुल्लेखश्चेदमस्मिन् सत्येव भवति, इदम-
स्मिन्नसति न भवतीत्येवंरूपः । अत्र सहकारिकारणे च प्रमाणेन सकृद्वाऽसकृद्वा साध्य-
२५ साधनयोर्ग्रहणाग्रहणे, महानसादौ वह्निधूमयोर्ग्रहणं ह्रदादौ तयोरग्रहणमिति । न च भूयो-

- १. सर्वोपग्रहारेण व्याप्ते प्रत्यक्षादिविषयत्वं, उपलम्भानुपलम्भसम्बन्धवत्स्य द्विविधस्यापि प्रत्यक्षस्य सन्निहित-
मात्रविषयकत्वात् । तथा च व्यभिचारादर्शनभूयोदर्शनवत्सहकृतमपि प्रत्यक्षं न व्याप्तिं ग्राहयति, स्वापिपे-
सहकारिसहस्रसहकृतेनापि स्वेन तद्ग्रहणयोगात् ॥

दर्शनव्यभिचारादर्शनसहकृतेनेन्द्रियेणैव व्याप्तिर्योग्यत्वाद्ब्रह्मते, सामान्यलक्षणाप्रत्यासत्त्या सकलसाध्यसाधनव्यक्त्युपसंहारस्यापि सम्भवेन तदुपसंहाराय व्यर्थ एव तर्क इति वाच्यम्, तर्क्यासीत्यनुभवसिद्धेन तर्केणैव सकलसाध्यसाधनव्यक्त्युपसंहारेण व्याप्तिग्रहोपपत्तौ सामान्यलक्षणाप्रत्यासत्तिकल्पने प्रमाणाभावात्, ऊहं विना ज्ञातेनापि सामान्येन सकलव्यक्त्यनुपस्थितेऽत्र । अपेक्ष्यते हि तथा सामान्यं यदि व्यक्तिषाकस्यव्यभिचारि स्यात्तदा सामान्य- 5 मेव न स्यादित्येवंविधस्तर्कः । अस्ति तस्य प्राणिनो धर्मविशेषो विशिष्टसुखादिसङ्क्रान्त्यनुपपत्तेरित्यादौ साध्यस्य धर्मविशेषस्य शुभः पुण्यस्येत्याद्याप्तवचनादेव ग्रहणं हेतोश्चानुमानात् । अस्यादित्यस्य गमनशक्तिः गमनान्यथानुपपत्तेरित्यादौ साध्यस्यानुमानात्पूर्वं यत्कार्यं तच्छक्तिमत्कारणपूर्वकं यथा सम्प्रतिपन्नं, कार्यञ्च गमनमित्येवंरूपानुमानान्तराद्ग्रहणं हेतोश्च देशान्तरप्राप्तिरूपलिङ्गादिति । एतेन व्याप्यारोपेण व्यापकारोपस्तर्कः स च कचिद्विशेषिणः 10 निवर्त्तकत्वेन प्रमाणानुप्रादकः, न चायं स्वतः प्रमाणमिति मतमपास्तम्, सामान्यलक्षणाप्रत्यासत्तौ मानामानेन सकलसाध्यसाधनोपसंहारेण व्याप्तिग्राहकस्याभावप्रसङ्गात् । न चान्वयव्यतिरेकसहकृतेन प्रत्यक्षेण व्याप्तिर्गृह्यत इति वाच्यम्, प्रतिविद्यतदेशकालावच्छिन्नार्थेष्वेवेन्द्रियस्य प्रवृत्त्या सकलदेशकालावच्छिन्नसाध्यसाधनोपसंहारेण तेन तद्ग्रहणासम्भवात् । बहिरिन्द्रियनिरपेक्षस्य मनसो बहिरर्थसाक्षात्कारे सामर्थ्यविरहेण तद्वृत्तिव्याप्तेस्तेना- 15 ग्रहात् । नाप्यनुमानात्तद्ग्रहः, प्रकृतानुमानेनैव तत्प्रतिपत्तावन्वयान्वाभ्यात् व्याप्तिज्ञाने सत्यनुमानं सति च तस्मिन् व्याप्तिग्रह इति । अनुमानान्तरतत्प्रतिपत्तौ त्वनवस्था, तस्यापि गृहीतव्याप्तिकस्यैव प्रकृतानुमानव्याप्तिग्राहकत्वात् तद्व्याप्तिग्रहस्यान्यानुमानगृहीतव्याप्तिकानुमानादिति । तस्मादुपलम्भानुपलम्भादिजन्यं व्याप्त्यादिविषयकं तर्कालं ज्ञानमवश्यमभ्युपेयम् । तथा स्वविषयभूते व्याप्त्यादौ अविसंवाद्कत्वात्प्रमाणत्वं तर्कस्य, अत्र प्रयोगस्तर्कः 20 प्रमाणमवाध्यमानविषयकत्वात्प्रत्यक्षादिवदिति, स्वपरव्यवसायित्वेन च स्वतः प्रमाणम् । अयञ्च तर्कः सम्बन्धप्रतीत्यन्तरनिरपेक्ष एव स्वयोग्यतासामर्थ्यात्सम्बन्धप्रतीति जनयतीति नानवस्था । पराभिमततर्कोऽपि क्वचिद्व्याप्तिविचाराङ्गतया क्वचिद्व्यभिचारिशङ्कानिवर्त्तकतया चोपयुज्यत इति ॥

अथाविपद्ग्राह्याच्यवाचकसम्बन्धविषयकतर्कस्य दृष्टान्तमाह—

१. न च साधनसामान्यसाध्यसामान्ययोरनवयवयोस्सामिकृष्टत्वादिकत्रापि साकल्येनेन्द्रियेण ग्रहणमस्ति, विशेषप्रतिपत्तिस्तु सर्वत्र हेतोः प्रक्षधर्मतावलम्बेनेति वाच्यम्, व्याप्तिग्रहणकाल एव सामान्यस्वरूपस्य साध्यस्य सिद्ध्या साधनवैकल्यापत्तेः, प्रक्षधर्मताया धूमविशेष एव सत्ये न तस्य बहिर्विशेषेण व्याप्तिरगृहीततया गमकत्वासम्भवाद् धूमसामान्ये सत्ये तु बहिसामान्यत्वैव निदिष्टं स्याज्ज तु विशेषतेति ॥

यथा वा - घटजातीयशब्दो घटजातीयस्य - वाचको घटजातीयोऽर्थो
घटजातीयशब्दवाच्य इति ज्ञानं - वाच्यवाचकभावसम्बन्धविषयकम् ॥

यथावेति । ननु वाच्यवाचकभावविषयकं ज्ञानं कथं तर्क-इति चेन्मैवं इतरंप्रमाण-
साधारणत्वात् नहीदं प्रत्यक्षं, चक्षुरादिज्ञानस्य शब्दपरिहारेण रूपादावेव श्रोत्रज्ञानस्य च
5 रूपादिपरिहारेण शब्द एव प्रवर्तमानत्वात् । न च सकलशब्दार्थगोचरभन्यज्ञानमस्ति
तत्तर्क एव-तद्विषयक इति ॥

कथमुपलम्भानुपलम्भौ तर्कं प्रति-कारणे भवत इत्यत्राह—

व्याप्तिविषयकज्ञानञ्च व्याप्तिज्ञानकाले सकृदुपलम्भानुपलम्भभ्यां
साक्षादेव जायते । क्वचित्तु पूर्वमसकृदुपलम्भानुपलम्भभ्यामेव काल-
10 न्तरे साधनग्रहणप्राग्दृष्टसाध्यसाधनस्मरणप्रत्यभिज्ञानपरम्परया जायते ।
उपलम्भञ्च साध्यसत्त्व एव हेतूपलम्भ इति । अनुपलम्भञ्च साध्याभावे
हेतोरनुपलम्भ इति । साध्यसाधनग्रहणाग्रहणात्मकाविमौ प्रमाण-
मात्रेणाभिमतौ ॥

व्याप्तिविषयकेति । साक्षादेवेति स्मरणप्रत्यभिज्ञानिरपेक्षमेवेत्यर्थः, तादृशक्षयोपशम-
15 विशेषबलात्ता जायत इति भावः । परम्परया तर्कोत्पत्तिमाह क्वचिन्विति । उपलम्भा-
नुपलम्भौ दर्शयति उपलम्भञ्चेति साध्यसाधनयोर्ग्रहणमिति भावः । अनुपलम्भञ्चेति, साध्य-
साधनयोरग्रहणमित्यर्थः, तथा च धूमाधिकरणे वद्विदर्शनं, बहुधमाबाधिकरणे धूमाभाव-
दर्शनमिति द्वयोस्तात्पर्यार्थः । कथं तयोर्ग्रहणमित्यत्राह साध्यसाधनेति, तेनातीन्द्रियसाध्य-
हेतुर्कस्यलेषु न दोष इति भावः ॥

20 अथ वाच्यवाचकभावसम्बन्धज्ञानजननविधानमाह—

वाच्यवाचकभावसम्बन्धज्ञानन्तु कचिदावापोद्वापाभ्यां समुदेति ।
यथा प्रयोजकवृद्धप्रयुक्तगामानयेतिवाक्यश्रवणसमनन्तरगवानयनप्रवृ-
त्तिमत्प्रयोज्यवृद्धचेष्टाप्रेक्षणजन्यैतद्वाक्यजन्यैतदर्थविषयकज्ञानवानयमि-
त्यनुमानज्ञानवतोऽपि बालस्य तत्तदर्थविशेष्यकतद्वाक्यघटिततत्तत्पदवा-
25 च्यत्वसंशयवतः कालान्तरीयप्रयोजकवृद्धप्रयुक्तगां नयाश्वमानयेति गो-
शब्दानयनशब्दविषयकावापोद्वापवद्वाक्यश्रवणजन्यप्रयोज्यवृद्धप्रवृत्तिरिति

१. यथाऽस्ति तपनस्य गमनशक्तिर्गमनान्यथानुपपत्तेरित्यत्र गमनरूपो बर्म आसन्नवनात्, गमनशक्त्यो-
क्तानुमानादर्वाकं नहि सिद्धं किन्तु वत्पर्यं तच्छक्तिमत्कारणपूर्वकं, यथा घटादि. कार्यस्य-गमनमित्येवंता
मुमानान्तरात् सिद्धयति, तयोरतीन्द्रियत्वात् इति भावः ॥

गोजातीयोऽर्थो गोशब्दस्य वाच्यो गोजातीयश्च शब्दो गोजातीयस्य वाचक इत्येवंरूपस्तर्कस्समुल्लसति । कचिच्चासत्पुरुषप्रयुक्तेन परार्थतर्करूपेणोद्देश्योऽर्थ ईदृशशब्दवाच्य ईदृशशब्दश्चेदृशार्थस्य वाचक इति वाक्येन वाच्यवाचकभावप्रतिपत्तिः । तर्के चानुभवस्मृतिः प्रत्यभिज्ञानञ्च कारणम् । इति तर्कनिरूपणम् ॥

5

वाच्यवाचकेति । आवापोद्वापाभ्यामिति, आवापोऽनुवृत्तिरुद्वापो व्यावृत्तिः । तत्प्रकारं विशदयति यथेति, अयमभिप्रायः, एकः प्रयोजकवृद्धो य आजापयति कमपि, द्वितीयः प्रयोज्यवृद्धो य आज्ञातो भवति, तृतीयो बालो यः प्रयोज्यवृद्धप्रवृत्तिः प्रयोजकवृद्धोदितस्य वाक्यस्यार्थं परिच्छिनत्ति । तत्र प्रयोजकवृद्धेन प्रयोज्यवृद्धं प्रति गामानयेति वाक्ये प्रयुक्ते गृहीततत्सङ्केतस्य प्रयोज्यवृद्धस्य तच्छ्रोतुरगृहीततत्सङ्केतस्य च बालस्य वर्णविषयकं पदविषयकं वाक्यविषयकञ्च सङ्कलनात्मकं प्रत्यभिज्ञानं समुदेति । यथा पूर्वपूर्ववर्णावयवश्रवणेन संजात संस्कारस्यान्त्यावयवश्रवणानन्तरं पूर्वतदवयवस्मरणे ह्रस्वादिविषयकसङ्केतस्मरणे च सत्ययं वर्णो ह्रस्वो दीर्घः प्लुतो वेति प्रत्यभिज्ञानयुभयोरजायते तथा पूर्वपूर्ववर्णश्रवणजन्यसंस्कारस्यान्त्यवर्णश्रवणानन्तरं तत्तत्पूर्ववर्णानामनुक्रमविशिष्टानां स्मरणे पदविषयकसङ्केतस्मरणे च सतीदं सुबन्तं तिङन्तं वा पदमिति प्रत्यभिज्ञानं जायते । एवं पूर्वपूर्वपदश्रवणसमुदितसंस्कारस्यान्त्यपदश्रवणानन्तरमनुक्रमविशिष्टानां पूर्वपदानां वाक्यविषयकसङ्केतस्य च स्मरणे सति वाक्यमिदमिति प्रत्यभिज्ञानं जायते । इत्थं प्रत्यभिज्ञानाद्वर्णपदवाक्यग्रहणे जाते प्रयोज्यवृद्धस्य गोकर्मेकानयनानुसूत्रां गमनात्मिकां चेष्टामाकलयन् बालः कारणान्तरासिद्धौ प्रयोजकवृद्धप्रयुक्तशब्दश्रवणसमनन्तरं प्रवृत्तस्य प्रयोज्यवृद्धस्येयं चेष्टा प्रयोजकवृद्धशब्दजन्यबलिक्रियतिपत्तिप्रयोज्येति मन्यते । ततस्तेनानीयमानां गां निभास्य गवानयनरूपोऽर्थोऽनेन प्रयोज्यवृद्धेन तस्माद्वाक्यादवगत इति प्रत्येति, परन्तु न पारयति तदानीं कस्य पदस्य कोऽर्थ इति विविच्य निश्चेतुं । पुनश्च काष्ठान्तरे प्रयोजकवृद्धेन प्रयुक्तं गां नयेत्यादिवाक्यं गोशब्देनानुवृत्तमानयशब्देन च व्यावृत्तं श्रुत्वा दृष्ट्वा च प्रयोज्यवृद्धस्य विशिष्टां प्रवृत्तिं विजानाति तदाऽर्थस्य गोरनुवृत्तिं व्यावृत्तिश्चानयनस्य, तथैव प्रयोजकवृद्धेनोदितमन्यमानयेति वाक्यं गोशब्देन व्यावृत्तमानयशब्देन चानुवृत्तं निशम्य विडोक्त्य च प्रयोज्यवृद्धस्य तादृशी चेष्टां समाकलयति गवादेरर्थस्य व्यावृत्तिमानयनस्यानुवृत्तिश्च । तत्क्षेदशावापोद्वापाभ्यां समुल्लसति तस्य तर्कः गोजातीयोऽर्थो गोजातीयशब्दवाच्यो गोजातीयश्च शब्दो गोजातीयस्य वाचक इत्येवंरूपो वाच्यवाचकभावबलम्बन इति ।

25

- गामानयेतिवाक्येति, गामानयेत्यनुकरणं पदं तद्गोषकश्चेतिपदं, तस्य च वाक्यपदेन 'सह सुपा' इत्यनेन समासः । एवमग्रेऽपि । तत्र प्रयुक्तपदस्य वाक्यपदेन समनन्त-पदस्य प्रवृत्तिपदेन अन्यपदस्यानुमानज्ञानपदेनान्वयः । प्रेक्षणं बालनिष्ठं, अवशिष्टं मूलं स्फुटार्थम् । नन्वावापोद्वापाम्नां क्वचिदेव तर्कस्समुल्लसतीत्युक्तं तत्किमन्येनापि प्रकारेण स
- 5 समुदेतीति जिज्ञासायामाह क्वचिधेति । अप्राप्यं भावः, कश्चिदाप्तस्वयं तर्केण वाच्यवाचक-भावं शब्दार्थयोरवगत्य परं प्रति बोधयितुं परस्मिन्स्त्वदनुसारितकौत्सत्तिहेतुं परार्थतर्कमभि-धत्ते, धत्स ! गोजातीयोऽर्थो गोजातीयशब्दवाच्यो गोजातीयश्च शब्दो गोजातीयार्थस्य वाचक इत्येव हीति, ततश्चासौ वाच्यवाचकयोरुपलम्भानुपलम्भद्वारेण तथाप्रतिपक्षमानसकौ-देव वाच्यवाचकभावं विजानाति, इयञ्च व्याख्या वाच्यवाचकभावप्रतीतिर्व्याख्या, शुद्धग्राहि-
- 10 कतया तु नियतन्यक्तावयवं पुरोवर्त्ती भावोऽस्य शब्दस्य वाच्य इति, तथाऽऽगमादेरपि सा भवति, तदूर्ध्वं तु व्याप्तिद्वारेण तर्कादेव प्रत्येति, इत्यम्भूतसर्व इत्यम्भूतस्य सर्वस्य शब्दस्य वाच्य इत्यम्भूतशब्द इत्यम्भूतस्य सर्वस्यार्थस्य वाचक इति ॥ ननु वाच्यवाचकभाव-विषयके तर्केऽपि व्याप्तिज्ञानात्मकतर्क इवानुभवस्मृत्योः क्वचिदेव कारणत्वं किं वा सर्वत्रैत्यत्राह तर्कं चेति, वाच्यवाचकभावविषयकेत्यादिः, अन्यथा साक्षादेव जायते
- 15 इत्यनेन विरोधापत्तेः, कारणमिति, तथा चात्र तयोः कारणत्वं नियतमिति भावः । अथ तर्कं निगमयतीतीति ॥

इति श्रीमद्विजयानन्दसूरीश्वरपट्टलंकारश्रीमद्विजयकमलसूरीश्वरचरणनलिनविष्य-स्तमकिमरेण तत्पट्टधरेण विजयलब्धिसुरिणा विनिमित्तस्य तत्त्वन्यायविभाक-रस्य स्वोपहाया न्यायप्रकाशव्याख्यामनुमानपरिकरो नाम तृतीयः किरणः ॥

20 अथ चतुर्थः किरणः ॥

अथानुक्तमायातमेतेषां कार्यभूतमनुमानं स्वरूपयति—

हेतुज्ञानव्याप्तिस्मरणंकारणकं साध्यविज्ञानमनुमानम् । यथा पूर्वतो बहिमानिति विज्ञानम् ॥

- हेतुज्ञानेति । हेतोर्वक्ष्यमाणस्वरूपस्य ज्ञानं लिख्यः, व्याप्तेरविनाभावरूपायास्मरण
- 25 ते, कारणं यस्य तथाभूतं साध्यस्याभिधास्यमानस्वरूपस्य विज्ञानं निश्चयोऽनुमानमित्यर्थः । अत्र हेतुज्ञानं व्याप्तिस्मरणञ्च मिलित्वाऽनुमितौ कारणमन्यथा विस्मृतव्याप्तेरसंविगतव्या-प्तेर्वाऽत्रस्थमनुष्यस्य नारिकेलद्वीपवासिनो वा हेतुज्ञानभावात्तदभाववतो वा व्याप्तिस्मरण-

वतोऽनुमानोत्पत्तिस्त्यात् । एवं ज्ञानद्वयादेव सर्वत्रानुमानोत्पत्त्या निरुक्तज्ञानद्वयजन्याति-
रिक्तपरामर्शात्मकविशिष्टज्ञानस्यानुमानहेतुत्वमप्रामाणिकमेवेति बोध्यम्, तथाकरूपेण गौर-
वात् प्रयोजनभावाच्च । अनुमानं दृष्टान्तयति यथेति, गृहीतधूमस्य स्मृतव्याप्तिकस्य च
यत्पर्वतो बहिर्मानिति विज्ञानमुदेति तदनुमानमिति भावः ॥

इदानीमनुमानलक्षणघटकहेतुलक्षणमाह —

निश्चितव्याप्तिमान् हेतुः । यथा बहौ साध्ये धूमः । व्याप्तिमत्त्वमेवं
हेतो रूपं न तु पक्षसत्त्वसपक्षसत्त्वविपक्षासत्त्वात्मकं त्रिरूपं, अबाधित-
त्वासत्प्रतिपक्षितत्वाभ्यां पञ्चरूपं वा, असाधारणत्वाभावात् ॥

निश्चितेति । निश्चिता निर्णीता चासौ व्याप्तिश्च निश्चितव्याप्तिस्ततो नित्ययोगे भूतु-
वत् एव निश्चिता व्याप्तिर्यस्मिन्निति बहुव्रीहिर्न कृतः, निश्चयविषयव्याप्तेर्नित्यसम्बन्धस्य
कर्मधारयोत्तरमनुवन्तेनैव लाभात् । एवञ्च निश्चितव्याप्त्या नित्यसम्बन्धो हेतुरिति भावः ।
हेतुं दृष्टान्तयति यथेति । ननु हेतुर्निश्चितपक्षसत्त्वसपक्षसत्त्वविपक्षासत्त्वरूपप्रत्ययुक्त-
एव, तत्र पक्षसत्त्वं ह्यसिद्धत्वव्यवच्छेदार्थं सपक्षसत्त्वं विरुद्धत्वव्यवच्छेदार्थं विपक्षा-
सत्त्वज्ञानैकान्तिकत्वव्यवच्छेदार्थं निश्चीयते तेषामनिश्चये तु असिद्धादिहेतोरप्यनुमाना-
पत्तिः प्रसज्येतेत्याशङ्क्यामाह व्याप्तिमत्त्वमेवेति, एवञ्च न व्यवच्छेदमाह नरिवेति ।
त्रिरूपमिति बौद्धानामेवमभ्युपगमः । नैयायिकास्तु बाधितसत्प्रतिपक्षितहेतुव्युदासाया-
बाधितत्वासत्प्रतिपक्षाभ्यां प्रोक्तत्रिरूपं हेतो रूपमिति वदन्ति तदपि नेत्याह बाधितत्वेति ।
अनयोर्हेतुरुपत्त्वाभावे कारणमाहासाधारणत्वाभावादिति । अविनाभावनियमनिश्चयादेव
दोषत्रयाविपरिहारोपपत्तेरविनाभाव एव हेतोरसाधारणं रूपं, स चासिद्धे विरुद्धेऽनैका-
न्तिके वा न सम्भवति, तदभावाच्च त्रिरूपे विद्यमानेऽपि हेतोर्गमकत्वं न दृष्टं, यथा स इयामो-
मैत्रातनयत्वादितरमैत्रापुत्रवदिलादौ । न च नैयत्येन विपक्षव्यावृत्तिर्नस्तीति वाच्यम्, 20
विपक्षान्नियमेन व्यावृत्तेरेव व्याप्तित्वेनेतररूपद्वयवैयर्थ्यापत्तेः । पक्षधर्मत्वाभावेऽपि वदे-
ष्यति शकटं कृत्तिकोदयात्, उपरि सविता भूमेरालोकवत्त्वात् अस्ति नभश्चन्द्रो जलचन्द्रा-

१. नैयायिकानां मतेऽपि हेतुज्ञानसम्बन्धज्ञानयोरानवयकत्वमेव, साध्यव्याप्यहेतुमत्ताज्ञानरूपपरामर्शात्मक-
विशिष्टज्ञानं प्रति विशेषणज्ञानमुद्रया तयोः करणत्वात्, तथा च ताभ्यामेवानुमित्युत्पत्त्या व्यर्थः परामर्श-
इति भावः ॥ २. अयमाल व्याप्तिरेव केवलं हेतो स्वरूपं, सत्त्वासत्त्वे तु तदर्थी, न हि धर्मिसत्त्वे धर्मा-
स्सदा सर्वे भवन्त्येवेति नियमः, पश्यदे श्रुतस्यादिधर्मैर्मिचारात् यद्यपि सत्त्वासत्त्वधर्मौ क्वचिदेतौ तथापि-
धर्मिसत्त्वरूपा व्याप्तिर्भविष्यतीति न विरोधः । चेन्नापि च दृग्मादौ सत्त्वासत्त्वे हेतौ दृश्येते तन्नापि व्याप्तिरेव
प्राधान्यमतस्सत्त्वासत्त्वादिकं साधारणमिति ॥

- दित्याद्यनुमानदर्शनात् । तत्रापि कथञ्चित्कालाकाशादीनां पक्षत्वकल्पने काककाष्ण्येन हेतुना
 प्रासादधावल्यस्यापि साध्यत्वप्रसङ्गस्त्यात्तत्रापि कथञ्चित्जगतः पक्षत्वसम्भवात् । जगत्
 प्रासादधावल्ययोगि, काककाष्ण्ययोगित्वादिति । जगतः पक्षत्वस्य लोकविरुद्धत्वे काल-
 काशादीनामनुमान्यमानत्वेन लोकविरुद्धत्वं तुल्यमेव, छिष्टकल्पनापत्तिश्च । नापि सपक्ष-
 5 सत्त्वं गमकं, सपक्षेऽसतोऽपि भावणत्वादेः शून्यानित्यत्वे गमकत्वप्रतीतिः । न च भावण-
 त्वस्यासाधारणत्वादनैकान्तिकत्वमिति वाच्यम्, यद्यदसाधारणं तत्तदनैकान्तिकमिति व्यास-
 सिद्धेः सपक्षविपक्षासत्त्वेन निश्चितेऽपि भावणत्वे पक्षान्तर्भावोपपत्तिरिति भावग्रहसम्भवात् ।
 अन्यथा सर्वानित्यत्वे साध्ये सत्त्वादेर्हेतुत्वं तव न स्यात् । नापि सपक्षविपक्षयोरसत्त्वेन
 संशयितत्वादसाधारणः, भावणत्वादेस्तदसत्त्वेनैव निश्चयात् । तस्मान्निश्चितान्यथातुपपत्ति-
 10 रेव हेतो रूपं तत्रासिद्धादिहेतौ न सम्भवत्येवेति किं त्रिरूपेण । एवं पक्षरूपत्वमपि न हेतु-
 लक्षणं, अतिनज्ज्योऽयं धूमस्सत्त्वात्पूर्वोपलब्धधूमवदित्यादौ पक्षे धूमे हेतोस्तत्त्वस्य सपक्षे
 पूर्वदृष्टधूमे च सत्त्वात् खरविषाणादौ विपक्षेऽसत्त्वात् पक्षे बाधाभावात्साध्यभावसाध-
 कानुमानासम्भवाच्च पक्षरूपत्वेऽक्षतेऽप्यगमकत्वात्, न च भावद्विपक्षावृत्तिर्न हेतोरतीति
 वाच्यम्, तस्यैवान्यथातुपपत्तिरूपत्वेन हेतुलक्षणत्वे शेषाणामकिञ्चित्करत्वात् । एवमबाधित-
 15 विषयत्वं निश्चितमेव हेतुलक्षणमिष्टं भवतस्तन्निश्चयश्च न सम्भवति, तन्निश्चयसाध्यनिश्चय-
 योरन्योऽन्याश्रयात् । सति हि हेतौ बाधितविषयत्वाभावनिश्चये साध्यनिश्चयस्तन्निश्चये च
 बाधितविषयत्वाभावनिश्चय इति, न च प्रमाणान्तरेण बाधितविषयत्वाभावनिश्चयान्मान्योऽ-
 न्याश्रय इति वाच्यम्, तस्याकिञ्चित्करत्वात्, कुतश्चिद्बाधनाभावनिश्चये कुतश्चित्साध्यभाष-
 स्यापि सङ्गावसम्भवात् । नन्वविनाभावोऽपि हेतुलक्षणं साभूत् अन्योऽन्याश्रयात्, साध्य-
 20 सङ्गावनिश्चये व्याप्तिनिश्चयात् तन्निश्चये च साध्यनिश्चयादिति भैरव व्याप्तिनिश्चये साध्य-
 निश्चयस्याप्रयोजकत्वात् तर्काख्यप्रमाणान्तरादेव तन्निश्चयात् । न च हेतावविनाभावनि-
 श्चयकेन तर्कैवैव साध्यस्यापि सिद्धेर्हेतोरकिञ्चित्करत्वं स्यादिति वाच्यम्, हेतुना देशवि-
 विश्लेषावच्छिन्नस्य साध्यस्य साधनात् तर्काच्च सामान्यत एव सिद्धत्वात् । एवमसत्यविप-

१. शब्देऽनित्यत्वसङ्गाव एव भावणलोपपत्तिरूपतयोपपत्तिसम्भवादिति भावः ॥ २. सत्त्वस्य विपक्षा-
 वृत्तित्वेन निश्चितत्वेऽपि सपक्षावृत्तित्वविषयतो गमकत्वं सत्त्वस्य न स्यात् न च तत्र सपक्ष एव नास्ति
 इति वाच्यम्, विद्यमाने सपक्षे हेतोरवृत्तित्वविषयस्य गमकतायामनङ्गत्वादिति, तात्पर्यम् ॥ ३. तर्क-
 व्याप्तिग्रहणवेलाया हि न पर्वतादीनां मानं सर्वत्रानुवृत्त्यभावात् । तर्कानुमितौ मक्ष कर्म भासत इति चेत्
 हेतुग्रहणाधिकरणतया क्वचित्तद्भावात् । हेतोर्हि ग्रह पर्वतादी जातोऽतस्तत्त्वस्यापि तत्रैवेति तद्भावात् ।
 भवचिदन्वयाऽनुपपत्त्यवच्छेदकतया, अस्ति नमसि चन्द्रो जलचन्द्रादित्यादौ नमसि हेतोरग्रहेऽपि नमसि
 चन्द्रास्ति त्वं विना जलचन्द्रानुपपत्तेरन्यथातुपपत्त्यवच्छेदकतया नमसो भावमिति ॥

क्षितहेतोरपि न हेतुलक्षणत्वं तत्र भयत्र हेतावविनाभावासम्भवात् तस्मिन्स्थितमेतन्निश्चितव्याप्ति-
 मस्त्वमेव हेतोरसाधारणं-रूपं न तु त्रिरूपं पञ्चरूपं वेति ॥ अत्रेदं विचार्यम्, अविनाभावः
 किं सामान्यस्य सामान्येन, विशेषैर्वा, विशेषाणां सामान्येन, विशेषैर्वेति । सामान्यस्य
 सामान्येन व्याप्तिर्नानुमानाङ्गभूता, तथा च सामान्यस्यैव सिद्धेः सामान्यतया सर्वदेशकाल-
 सन्धान्धत्वेन प्रसिद्धस्य साध्यस्य साधने सिद्धसाधनत्वापत्तेः । नापि विशेषैः, देशकाला- ४
 नवच्छिन्नैस्तैस्तथात्वे देशकालानवच्छिन्नबहुधादीनां सुप्रसिद्धत्वे सिद्धसाधनत्वापत्तेः, तदव-
 च्छिन्नैर्व्याप्तित्वे चानुगमाभावात्, नहि धूमसामान्यस्य पर्वतादिधैरग्निविशेषैरनुगमोऽस्ति
 पर्वतीयबहुधमावेऽपि धूमसामान्यस्योपलभ्यात् । विशेषाणां सामान्येनापि न व्याप्तिः,
 पूर्वोदितविधिना सिद्धसाधनत्वापत्तेः पर्वतीयधूमाभाववति महानसादौ बहिःसामान्यस्य
 वृक्ष्या व्यभिचाराच्च । नापि विशेषाणां विशेषैः, तेषामान्येन दूर्घमहात् । अत्रोच्यते, 10
 सामान्यविशेषवत्सामान्यविशेषवता व्याप्तिस्तद्वाहकस्तर्कः, अत एव, यावान् कश्चिद्धूम
 इत्याद्यभिलाषकं, वाक्यमुक्तं तत्र यावत्पदेन सामान्यस्य कश्चिदित्यनेन विशेषस्य बोधः,
 तत्रापि न सामान्यविशेषौ केवलौ व्याप्यव्यापकभावेनानुगम्येते, किन्तु आज्ञान्तरस्य
 सामान्यविशेषोभयात्मनस्तद्रूपतयाऽवभासनादिति ॥

अधुनाऽनुमानलक्षणघटकव्याप्तिस्मरणविषयभूतां व्याप्तिमाह—

15

हेतौ साध्याभाववदवृत्तित्वं व्याप्तिः । इयमेवाऽन्यथाऽनुपपत्तिर्गति-
 यन्धाविनाऽभावशब्दैरुच्यते । बहिः विना धूमस्यानुपपत्तेर्वह्निसत्त्व एव
 धूमोपपत्तेश्च बहिर्निरूपिताऽन्यथाऽनुपपत्त्यादिशब्दवाच्या व्याप्तिर्धूमे
 वर्तते । अतो धूमो व्याप्यो निरूपकश्च बहिर्व्यापकः । तथा च व्याप्य-
 सत्त्वेऽवश्यं व्यापकसत्त्वं, व्यापकसत्त्वं एव च व्याप्येन भवितव्यमिति 20
 व्याप्यव्यापकभावनियमः सिद्ध्यति ॥

हेताविति । यो हि व्याप्नोति यत्र व्याप्यते तयोः समयोर्धर्मौ व्याप्तिः, यदा व्यापक-

१. अत्र वैशेषिकाः सामान्ययोगविनाभाव सिद्धसाधनात्, जपास्तविशेषं हि व्याप्ति सामान्यं सिद्धं, नियत-
 देशकालवच्छेदेन विशेषार्थिना प्रवृत्तिनिवृत्त्योरभावप्रसङ्गाच्च । न च विशेषयोरविनाभाव तेषामान्येना-
 प्रसिद्धे तदायत्तस्याविनाभावस्य च प्रसिद्धे । यावतामुपलम्भस्तावत्त्वेवाविनाभावग्रहणे च नाप्यहीताविना-
 भावस्य विशेषस्योपलम्भादनुमान स्यात् नैतद्द्रष्टव्यम्, सामान्ययोरविनाभावग्रहणानुपपत्त्यात् ॥ २. बहिर्हि
 धूमं व्याप्नोति धूमस्य बहिना व्याप्यते इति व्याप्तिर्वहिर्धूमयोर्धर्मः । यत्र धर्मिणि पर्वतादौ, सर्वत्रैति व्यभि-
 चारवारणाय, सत्त्वमेवेति वाधवारणाय । तत्रैति व्यभिचारवारणाय ॥

- धर्मतया तस्या विवक्षा तदा व्यापकस्य यत्र धर्मिणि व्याप्यमस्ति तत्र सर्वत्र सत्त्वमेव व्यापकगतो धर्मो व्याप्तिः । यदा तु व्याप्यधर्मतया व्याप्तिर्विवक्ष्यते तदा यत्र धर्मिणि व्यापकोऽस्ति तत्रैव व्याप्यस्य भावो न तदभावेऽपीति सैव व्याप्तिः । पूर्वत्रायोगव्यवच्छेदेनेह चान्ययोगव्यवच्छेदेनावधारणं बोध्यम् । तत्र हेतुनिष्ठव्याप्तेरेव गमकताङ्गतया
- १५ हेतावित्युक्तम् । तथा चान्ययोगव्यवच्छेदलक्ष्यार्थमाह साध्याभावेति । यत्र धर्मिणि व्यापकं साध्यमस्ति तत्रैव हेतोर्भावः, साध्यं यत्र नास्ति तत्र तस्याभाव एवेति हेतुनिष्ठा व्याप्तिरिति भावः, एतेन यत्र धर्मिणि साध्यमस्ति तत्र साधनस्यैव भावोऽथवा यत्र धर्मिणि साध्यमस्ति तत्र साधनस्य भाव एव व्याप्तिरित्यवधारणं न साधु, तथा च सत्यव्याप्यस्यापि तत्र भावेन हेत्वभावप्रसङ्गः प्रथमावधारणे, द्वितीये च साधारणस्य प्रमेयत्वादेर्हेतुत्वप्रसङ्गः, सप्तैक-
- १० देशावृत्तेऽर्थाहेतुत्वप्रसङ्गः स्यादिति । इयमेव व्याप्तिरत्र शास्त्रेऽन्यथाऽनुपपत्तिप्रवृत्तिश्चैवैव-
वह्नितयं इत्याद्येयमेवेति, ननु तथोपपत्त्यन्यथानुपपत्तिभ्यां द्विप्रकारेण हेतुप्रयोगो दृश्यते तत्र तत्र शास्त्रे, यथा पर्वतो वह्निमान् तथैव धूमोपपत्तेर्धूमान्यथानुपपत्तेर्वेति । तत्र तथोपपत्ति-
रन्यथोऽन्यथानुपपत्तिर्व्यतिरेकस्तत्त्वमत्रान्यथाऽनुपपत्तेरेव व्याप्तिर्विमुक्तमिति जिज्ञासाया-
माह वह्निं विनेति, वह्निं विना धूमस्यानुपपत्तेरित्यनेन व्यतिरेकरूपान्यथानुपपत्तिः, वह्निसत्त्वं
- १५ एव धूमोपपत्तेरेत्यनेनान्वयरूपा तथैवोपपत्तिश्च प्रदर्शिता । अनयोर्धूमयोरपि परस्परान्वयिभा-
रित्वेन तयोरन्यथानुपपत्तिश्चाव्याहृत्यमेव, नहि कश्चिद्विशेषस्तयोरित्याभिप्रायेणाहान्यथानुप-
पत्तिर्नादिशब्दवाच्येति । तेनैकत्र तयोरन्यतरस्य प्रयोगे साध्यसिद्धावपरप्रयोगस्य वैयर्थ्यमेवेति भावस्तुष्टितः । आदिना प्रतिबन्धाविनाभावौ ग्राह्यौ, हेतुनिष्ठव्याप्तेरेवानुमानौ पथिकतया हेतुव्याप्यो निरूपकश्च साध्यं व्यापकमित्याहात इति, हेतुनिष्ठव्याप्तेरनुमित्यौ पथिकत्वा
- २० दित्यर्थः, व्याप्यो व्याप्त्याश्रयः, वह्निर्व्याप्तिनिरूपकः तथा च वह्निनिरूपितव्याप्त्याश्रयत्वाद्धूमो वह्निव्याप्यः, धूमवृत्तिव्याप्तिनिरूपकत्वाद्बहिर्धूमव्यापक इति भावः । व्याप्यव्यापकयोरुभयत्र व्याप्तेर्नैकाकारप्रतीतिविषयत्वमिति स्पष्टयति तथा चेति, धूमस्य व्याप्यत्वे बहिरेव व्यापकत्वे इत्यर्थः । अवश्यं व्यापकसत्त्वमिति, व्यापकस्य सत्त्वमेवेत्यर्थः, ननु व्यापकस्यैव भाव इति, व्यापकाभावप्रसङ्गात्, मूर्तेत्वादेरव्यापकस्यापि तत्र सत्त्वात् । व्यापकसत्त्वं एव
- २५ चेति, तथा चायोगाऽन्ययोगव्यवच्छेदाभ्यां विभिन्नाकारतयोभयत्रैकाकारत्वविरहेणैवमेव व्याप्यव्यापकभावस्य नियमो भवतीति भावः ॥

१. पर्वतो वह्निमान् धूमोऽदित्यादिहेतोरित्यर्थः, सप्तैकदेशेऽयोगोलकादौ धूमस्याविवक्षितत्वादिति भावः ॥
२. यत्र धर्मिणि व्यापकोऽस्ति तत्रैव व्याप्यस्य भावो न तदभावेऽपीत्यवधारणमभ्युपेय लक्षणप्रणयनेन तदन्तर्गततयोभयविषयापि कामेनेदमव्याप्तेरन्यथानुपपत्तिश्चाव्याहृत्यमेव तदुभयोरपि ग्रहणसंभवमिति भावः ॥

ईदृशनियमस्य स्वरूपत एकविधत्वेऽप्याश्रयविशेषापेक्षया द्वैविध्यमाह—

सोऽयं व्याप्यपरपर्यायो नियमो द्विविधः, सहभावनियमः, क्रम-
भावनियमश्चेति ॥

सोऽयमिति । पूर्वोपदर्शितस्वभावोऽयमित्यर्थः, अस्य नियम इत्यनेन सम्बन्धो नियम
एव व्याप्तिरिति सूचयितुमुक्तं व्याप्यपरपर्याय इति । सहेति, हेतुसाध्ययोरेकस्मिन् काले ५
विद्यमानयोर्नियम इत्यर्थः । क्रमेति, पौर्वापर्यक्रमेण जायमानयोस्तयोर्नियम इत्यर्थः ॥

तत्र सहभावनियमः केषामित्यत्राह—

तत्र सहभावनियम एकसामग्रीप्रसूतयो रूपरसयोर्व्याप्यव्यापक-
योश्च शिक्षापात्ववृक्षत्वयोर्भवति ॥

तत्रेति । द्विविधे नियम इत्यर्थः । सह भाव उत्पत्तिः स्थितिर्वा सहभावस्तस्य नियम 10
इति व्युत्पत्तिं मनसि निधायाद्याद्या निदर्शनमाहैकसामग्रीप्रसूतयोरिति, जनकसामग्र्या
एकत्वेन रूपरसयोस्तस्यैवोत्पादेन तयोर्नियमस्सहभावनियम उच्यते इति भावः । अत्रान्य-
तरस्य व्याप्यत्वं व्यापकत्वञ्च वादच्छिन्नमिति बोध्यम् । द्वितीयां व्युत्पत्तिमभिप्रेत्याह
व्याप्यव्यापकयोरिति परस्परं न्यूनाधिकदेशवर्णितोरित्यर्थः, तथा च रूपं वृक्षत्वं वा विना
रसस्य शिक्षापाया वाऽनुपपत्ते रूपस्य वृक्षत्वस्य च सत्त्वं एव रसस्य शिक्षापात्वस्योपपत्तेः 15
तयोर्नियमस्सहभावनियम इति भावः ॥

केषां क्रमभावनियम इत्यत्राह—

क्रमभावनियमस्तु कृत्तिकोदयरोहिण्युदययोः पूर्वोत्तरभाविनोः, का-
र्यकारणयोश्च धूमबहुयोर्भवति ॥

क्रमभावेति । क्रमः पूर्वापरभावः, स चाकार्यकारणयोः कार्यकारणयोश्च भवती- 20
त्याद्यस्य निदर्शनमाह कृत्तिकेति । अत्र शफटोदये न कृत्तिकोदयस्य कारणत्वमपि तु
पौर्वापर्यमात्रमिति भावः । कार्यकारणयोर्ह्यष्टान्तमाह कार्येति, भवतीति, नियम इति शेषः ॥

ननु हेतुज्ञानसहकृतेन व्याप्तिस्मरणेन साध्यविज्ञानमनुमानमिति प्राग्बर्णितं, तत्र
किन्तावरसाध्यमित्यत्राह—

प्रमाणाबाधितमनिर्णीतं सिद्धाधयिषितं साध्यम् । यथा वह्निमत्पर्व- 25

तः । अस्त्यैव च पक्ष इति नामान्तरम् । साध्यविशिष्टत्वेन धर्मिण एव
सिबाधयिषितत्वात्, इदञ्चानुमानजन्यप्रतिपत्तिकालापेक्षया ॥

प्रमाणेति । प्रमाणपदेनात्र प्रमाणत्वावच्छिन्नं ग्राह्यं तथा च प्रमाणत्वावच्छिन्नेन येन
केनचिद्व्यवाधितमित्यर्थः, एतेन वाधितस्य साध्यत्वव्यावृत्तिः कृता भवति, यथा शब्दोऽ-
5 भावण इति प्रत्यक्षवाधितं साध्यम्, नित्यशब्द इति शब्दस्यानित्यत्वसाधकेनानुमानेन वा-
धितम्, धर्मः प्रेत्यासुखप्रद इति धर्मः प्रेत्यासुखप्रद इत्यागमेन वाधितम्, माता मे वन्द्येति
स्ववचनवाधितं, नरक्षिरः कपालं जुचीति लोकवाधितम्, एवंरूपाणां व्यावर्चनाय प्रमाणा-
वाधितमिति पदम् । स्थाणुर्वा पुरुषो वेति संशयविषयस्य, शुक्तिकाशकलं रजतमिति विष-
यसंविषयस्य, यथावदनिश्चितस्वरूपस्य गृहीतस्यागृहीतस्य कार्यस्य साध्यताप्रतिपत्त्यर्थम्-
10 निर्णीतपदम्, एतद्वैपरीत्ये हि साधनं विफलमेव भवेदिति । अनिष्टस्य सर्वथाऽनित्यत्वादेर-
साध्यत्वप्रतिपत्तये सिबाधयिषितमित्युक्तम् । साधनेच्छाविषयीभूतमित्यर्थः, साधनं स्वाभि-
प्रेतार्थस्य, इच्छा वक्तुंस्त्वा च स्वाभिप्रेतार्थसाधनविषयकविकिच्छाविषयीभूतमिति भावः,
वाद्यपेक्षया साधनेच्छा भवति, संहतपारार्थत्वं चक्षुरादीनां स्वीकर्तारं बौद्धं प्रति सांख्येन
पारार्थ्याश्चक्षुरादय इत्येवं पारार्थ्यमात्रस्याभिधानेऽपि सांख्येच्छाविषयीभूतमात्मार्थत्वमेव
15 साध्यं भवति, अन्यथा साधनं निरर्थकमेव स्यात् । प्रमाणावाधितमिति पदं वादिप्रतिवा-
युभयापेक्षया । वादिप्रतिवादिनोः प्रमाणेन यन्न बाध्यते तदेव हि कथायां साध्यमिति ।
साध्यस्य दृष्टान्तमाह-यथेति, वह्निना विशिष्टः पर्वतस्साध्य इत्यर्थः, अस्त्यैव साध्यत्वं पक्ष-
शब्दमाहास्यैव चेति, अत्र हेतुमाह साध्येति । प्रतिनियतसाध्यधर्मविशेषणविशिष्टतया धर्मि-
णस्साधयितुमिष्टत्वात्साध्यव्यपदेशः कथायां पक्षव्यपदेशमागू भवतीति भावः, ननु साध्यं
20 धर्मो वा धर्मविशिष्टो धर्मो वा, यदि धर्मस्तदा कथं पक्षस्य साध्यत्वमुक्तं, यदि धर्मवि-
शिष्टो धर्मो साध्यं, तदा कदाऽयं साध्यशब्दवाच्य इत्याशंकायामाह दद्वेति, पक्षापरपर्याय-
धर्मविशिष्टो धर्मो चेत्यर्थः । प्रयोगकालापेक्षया साध्यशब्दवाच्यो भवतीति भावः ॥

अनुमानप्रभवप्रतिपत्तिकालापेक्षया साध्यधर्मविशिष्टप्रसिद्धधर्मिणस्साध्यत्वेऽपि तेन सह
हेतोरविनाभावासंभवात्कथमनुमिति रित्यत्राह—

25 न्यासिग्रहणवेलायान्तु बहुयादिधर्म एव साध्यः ॥

१. संशयितस्य पुरुषस्य संशयापनोदनार्थमिव विषयस्तावन्मुत्पन्नयोरपि विषयैरान्वयसायापनप्रयत्नादु-
मानप्रवृत्तिर्भवत्येव, परप्रकाशित्वादिना विषयैस्तस्याव्युत्पन्नत्वं त्वत्वं तत्त्वमुत्पन्नं च परं प्रत्युत्पन्नसम्भवा-
दिति भावः ॥

व्याप्तीति । बह्वादिधर्म एवेति, एवञ्चदेन तद्विशिष्टधर्मिणो व्यवच्छेदः, तत्र व्या-
 प्तेरसम्भवात्, नहि धूमदर्शनात् सर्वत्र पर्वतो वह्निमानिति व्याप्तिशङ्काया विधातुं प्रत्यक्षा-
 दिप्रमाणविरोधात् । साध्य इति साधयितुं योग्य इत्यर्थः । इत्यञ्चानुमानस्य त्रीण्यङ्गानि, धर्मा
 साध्यं साधनञ्च, तत्र साधनं गमकत्वेनाङ्गम्, साध्यन्तु गम्यत्वेन, धर्मा पुनः साध्यधर्मा-
 धारत्वेन, आधारविशेषनिष्ठतया साध्यसिद्धेरनुमानप्रयोजनत्वात् । अथवा पक्षो हेतु- 5
 रित्यनुमानाङ्गं द्वयं, साध्यधर्मविशिष्टधर्मिणः पक्षत्वात्, इदञ्च धर्मधर्मिणोरभेदापेक्षया,
 पूर्वन्तु भेदापेक्षया विज्ञेयम् ॥

ननु सिपाधयिपितस्यैव धर्मिणस्साध्यत्वोक्त्या प्रसिद्धस्यैव धर्मित्वं लब्धं सामान्यतो
 विज्ञातस्यैव किञ्चिद्धर्मविशिष्टत्वेन सिपाधयिपितत्वात् तथा च तत्प्रसिद्धिः कथन्तरां
 स्यादिति पर्यनुयोगे ग्राह—

10

धर्मिणश्च प्रसिद्धिः प्रमाणाद्विकल्पादुभयतो वा ज्ञेया । यथाऽस्ति
 सर्वज्ञ इत्यत्र धर्मिणस्सर्वज्ञस्य विकल्पात्प्रसिद्धिः । पर्वतो वह्निमानित्यत्र
 पर्वतस्य प्रत्यक्षप्रमाणात्, शब्दः परिणामीत्यादौ कालत्रयवर्तिशब्द-
 धर्मिण उभयस्मात् ॥

धर्मिणथेति । प्रमाणादिति निश्चितप्रामाण्यकप्रत्यक्षाद्यन्यतमादित्यर्थः, विकल्पादिति, 15
 अनिश्चितप्रामाण्याप्रामाण्यकप्रत्ययादित्यर्थः, उभयत इति, निश्चितप्रामाण्यकप्रत्यक्षाद्यन्य-
 तमादनिश्चितप्रामाण्याप्रामाण्यकप्रत्ययाद्येत्यर्थः । नन्वस्तु निश्चितप्रामाण्यकप्रत्यक्षादिभ्यो
 धर्मिप्रसिद्धिः, प्रामाण्येनाप्रामाण्येन बाऽनिर्णीतया प्रतीत्या कथं धर्मिप्रसिद्धिः, तस्याः
 प्रमाणात्त्वामानात्, प्रमाणात्मिक्यैव च प्रतीत्या वस्तुसिद्धेः । तस्याश्च प्रमाणत्वे प्रमाणा-
 दित्यनेनैव गतार्थतया विकल्पादिति व्यर्थमेव भवेत् । अप्रमाणत्वे तु न ततो धर्मिसिद्धिः, 20
 किञ्च विकल्पसिद्धे धर्मिणि सत्त्वमसत्त्वं वा प्रमाणवलेन साधनीयं यथाऽस्ति सर्वज्ञो
 नास्ति पठं भूतमित्यादौ । तच्च न सम्भवति, धर्मिणो वस्तुतोऽसत्त्वेन भाववृत्तिधर्मस्य
 हेतुत्वेऽसिद्धिप्रसारात्, भाववृत्तिधर्मस्य तत्र सत्त्वे च धर्मिणोऽपि भावत्वापत्त्या नास्ति-
 त्वसाधनमसङ्गतं स्यात् । अभाववृत्तिधर्मस्य हेतुत्वे त्वस्तित्वसाधनस्य विरोधात्, उभय-
 वृत्तिधर्मस्य हेतुत्वे व्यभिचारादित्यनुयोगे प्रवले जाते प्रमाणाद्धर्मिप्रसिद्धेरुदाहरणप्रदर्शनं 25
 विहाय प्रथमत एव विकल्पप्रसिद्धधर्मिणमुदाहरति यथेति, अत्रायम्भावः, ये विकल्पेन
 धर्मिप्रसिद्धिं नाभ्युपगच्छन्ति ते विकल्पसिद्धो धर्मा न भवति तस्याप्रमाणत्वादित्यपि

- वक्तुं न शक्नुवन्ति, प्रोक्तक्रमेणासिद्धिविरोधादीनां सम्भवात्, प्रमाणेनात्र धर्मसिद्धेः ।
 तथात्वे च परं प्रत्याश्रयासिद्ध्याद्युद्भावनं व्यर्थमेव स्यात् चेन हि यो धर्मितयोपात्तस्तत्रैव
 दीषः प्रदर्शनीयस्तथा च तत्र दोषमुद्भावयता भवताऽवश्यं विकल्पेन धर्मिप्रसिद्धिरभ्युपे-
 यैवान्यथा तूष्णीम्भावापत्तिः, एवञ्चास्ति सर्वज्ञ इत्यादिमानसप्रत्यक्षे भावरूपस्यैव धर्मिणः
 5 प्रतिपन्नत्वान्न कोऽपि दोषः, न च तत्सिद्धौ तत्सत्त्वस्यापि प्रतिपन्नत्वेन व्यर्थमनुमानमिति
 वाच्यम्, तदभ्युपेतमपि नैयात्याद्यो न प्रतिपद्यते तं प्रत्यनुमानस्य साफल्यत्, न च
 षष्ठभूतादेः कथं धर्मित्वं, मानसप्रत्यक्षेण तत्सत्त्वस्यापि प्रतिपन्नतया नास्तित्वसाधनस्य
 बाधितत्वादिति वाच्यम्, तदानीं बाधकप्रत्ययानुदयेन सत्त्वे सम्भावितेऽपि पश्चात्तत्सत्ताया
 निषेधनात्, एवमेव गगनकुसुमादीनामपि विकल्पकाले सत्त्वेन सम्भावितानामपि पश्चाद्बाध-
 10 कप्रत्ययेन तन्निरासात्तादृशमानसज्ञानस्य मानसप्रत्यक्षमासत्त्वमवसेयमिति ॥ अथ प्रमा-
 णाद्धर्मिप्रसिद्धेर्निर्दर्शनमादर्शयति पर्वत इति, अत्र प्रत्यक्षेण पर्वतस्य प्रसिद्धिरिति भावः ।
 एतेनानुमानानुमेयव्यवहारस्सर्व एव बुद्धावेव किमपि धर्मित्वेन किमपि च धर्मित्वेन प्रकल्प्य
 प्रवर्तते, ननु बाह्यं सदसत्त्वमपेक्ष्येति मतमपास्तम्, अन्तर्बहिर्बाधनासदित्वाऽऽलम्बनाया
 बुद्धेर्धर्मधर्मित्वेन कस्यापि व्यवस्थापनाऽसामर्थ्यात् । तस्मात्प्रमाणेन व्यवस्थापितः पर्वता-
 15 दिरेष विषयभावं भजन् धर्मित्वादिकं प्रतिपद्यत इति । उभयसिद्धं निर्दर्शयति शब्द इति,
 अत्र हि शब्दमात्रस्य धर्मित्वमिष्टमन्यथा यस्मिन् कस्मिन्नेव शब्दे परिणामित्वस्य सिद्धि-
 पत्तेः, तथा च सर्वेषां शब्दानां श्रवणेन प्रत्यक्षासम्भवेन केषाञ्चित्प्रत्यक्षतः केषाञ्चित् वि-
 रूपतः प्रसिद्धिर्भवतीति भावः । ननु पर्वतो बहिर्मानित्यत्रापि प्रत्यक्षसिद्धत्वं पर्वतस्य कथं,
 दृश्यमानभारोऽग्निमत्त्वसाधने प्रत्यक्षबाधा, तत्र बहुयुपलब्धौ वा साधनवैयर्थ्यमदृश्यमा-
 20 नभारो तु साधने कृतो धर्मिणः प्रत्यक्षसिद्धत्वमिति चेन्मैवम्, अवयवविद्रव्यापेक्षया पर्वता-
 देस्सान्वयवहारिकप्रत्यक्षप्रसिद्धतामिधानात् । अतिसूक्ष्मेक्षिकया पर्यालोचने तु न किञ्चि-
 त्प्रत्यक्षं, अस्मदादिप्रत्यक्षस्यान्नेषविशेषतोऽर्थसाक्षात्कारे सामर्थ्यविरहात् 'केवलप्रत्यक्षस्यैव
 तत्र सामर्थ्यादिति ॥

तदेवं धर्मिसाध्यसाधनरूपमनुमानस्य प्रधानभूतमङ्गत्रयं निरूप्य सम्प्रति हेतुं विभजते-

- 25 हेतुर्द्विविधो विधिस्वरूपः प्रतिषेधस्वरूपश्चेति । तथा विधिस्वरूपो
 हेतुर्द्विधा, विधिसाधको निषेधसाधकश्चेति, एवं प्रतिषेधस्वरूपो हेतुरपि ॥

हेतुरिति । विधिस्वरूप उपलम्भस्वरूपः, प्रतिषेधस्वरूपोऽनुपलम्भस्वरूपः । विधिस्व-
 रूपस्यापि द्वैविध्यमाह तथेति, ईदृशमेव प्रकारमेदं प्रतिषेधस्वरूपहेतावप्यतिदिशति एव-

मिति । तथा च विधिसाधको विधिरूपः, निषेधसाधको विधिरूपः, विधिसाधकः प्रतिषेध-
रूपः, निषेधसाधकः प्रतिषेधरूपश्चेति हेतुश्चतुर्विधः फलितः । एतेनोपलम्भस्वरूपस्य
हेतोर्विधिसाधकत्वमेवानुपलम्भस्वरूपस्य हेतोः प्रतिषेधसाधकत्वमेवेति केपाञ्चिन्नियमो
निरस्तः । साध्यसाधनयोर्गम्यगमकभावे व्याप्तेरेव प्रयोजकतया व्याप्तिसत्त्वेन विधिसाध्ये
उपलम्भरूपहेतोर्गमकत्वस्येव तत्सत्त्वेऽनुपलम्भहेतोरपि तत्साधने गमकत्वस्य दुर्निवार- 5
तयैकशेषस्यानुचितत्वादिति ॥

तत्र विधिसाधकं विध्यात्मकं हेतुं षोढा विभजते—

तत्र विधिसाधको विधिरूपो हेतुर्व्याप्यकार्यकारणपूर्वोत्तरसह-
चरभेदात् षोढा । विधिस्तु सदसंदात्मके पदार्थे सदंशः, असदंशश्च
प्रतिषेधः ॥

10

तत्रेति, व्याप्यं कार्यं कारणं पूर्वचरमुत्तरचरं सहचरं चेति हेतुभूतानि वस्तूनि
पट्टिधानि विधिभूतसाध्यसाधकानीत्यर्थः । विधिप्रतिषेधशब्दार्थं वक्ति विधिस्त्विति, पदार्थो
हि सदसंदात्मकः, तत्र योऽयं सदंशस्त एव विधिरुच्यते, अभावापरपर्यायत्त्वसदंशः
प्रतिषेध उच्यत इति भावः ॥

प्रसङ्गाद्भावावस्य सर्वथा भावस्वरूपातिरिक्तत्वं दूषयितुं प्रतिषेधं विभज्य तत्स्वरूपं 16
वक्तुमुपक्रमते—

प्रतिषेधश्चतुर्धा प्रागभावप्रध्वंसाभावान्योऽन्याभावात्यन्ताभावभे-
दात् । यन्निरवृत्तावेव कार्याविर्भावः स प्रागभावः, यथा घटं प्रति मृत्पिण्डः ॥

प्रतिषेध इति । अत्रायम्भावः, पदार्थानामस्तित्वेनैवोपगमे सर्वेषामभावानामपह्नुतेन
सर्वस्य सर्वात्मकत्वप्रसङ्गः । प्रागभावानङ्गीकारे निर्विकारत्वं द्रव्यस्य स्यात् तथा च घट- 20
पटादीनामभाव एव स्यात् । प्रध्वंसामावानभ्युपगते कटककुण्डलादीनामनन्तत्वप्रसङ्गः
अन्योऽन्याभावापलापे जीवस्याजीवात्मकत्वेऽजीवस्य जीवात्मके सर्वात्मकत्वप्रसङ्गेन
तयोर्लक्षणभेदे न स्यात् । अत्यन्ताभावानभ्युपगमे च जीवे अजीवत्वात्यन्ताभावानभ्यु-
पगमात् अजीवत्वस्याजीवे च जीवत्वाभावानभ्युपगमाज्जीवत्वस्य प्राप्तेः । तस्माद्वस्तुनो
यथाऽस्तीति प्रत्ययविषयमस्तित्वं पर्यायस्तथा नास्तीति प्रतीतिविषयं नास्तित्वमपि पर्यायः, 25
तच्च नास्तित्वं न सर्वथा वस्तुनोऽर्थान्तरम्, निःस्वभावत्वप्रसङ्गात्, न च नास्तीति

- प्रत्ययजनकस्वरूपसद्भावान्नाभावस्य निःस्वभावत्वमिति वाच्यम्, तथा सति तस्य भावस्वभावत्वसिद्धेः, प्रत्ययाभिधानविषयस्यार्थक्रियाकारिणः पदार्थस्य भावस्वभावत्वात्, नास्ति-
त्वस्य च वस्तुधर्मत्वाद्धर्मस्य कथञ्चिद्धर्ममिन्नत्वेन कथञ्चिद्भेदोऽपि, तत्राभेदाश्रये
भावत्वेन भेदाश्रये च तद्वृत्तित्वेनाभावस्य प्रतीतिः, एतेन भूतलस्य घटाभावत्वे
5 भूतले घटाभाव इति प्रतीतिर्न स्यात् स्याच्च भूतले भूतलमिति धीरित्यपास्तम् ।
अभेदेऽपि घटाभावत्वेनावयवाया भूतलत्वेन चाधारताया यथाप्रतीति स्वीकारादिति भावः ।
अथ प्रागभावं लक्षयति यन्निवृत्तावेवेति, विलक्षणपरिणामविशिष्टस्य मृत्पिण्डस्य तेन
रूपेण विनाशे हि घटरूपतया मृत्पिण्डः परिणमत इति घटरूपतयोत्पत्तेः प्रागन्यवहितप-
रिणामविशिष्टं सूत्रव्यमेव तत्प्रागभाव उच्यते न तु मृत्पिण्डात्सर्वथाऽर्थान्तरमिति भावः,
10 इदमेव दृष्टान्तद्वारा प्रदर्शयति यथेति, घटस्य प्रागभावश्च तदव्यवहितपूर्वक्षणपरिणाम
इत्येके, तेषां तत्पूर्वानादिपरिणामसन्ततौ कार्यसद्भावप्रसङ्गः, कार्यध्वंसतत्प्रागभावाना
धारकालस्य कार्यवत्त्वव्याप्यत्वात् । तत्पूर्वानादिपरिणामसन्ततौ कार्यमेवदसत्त्वात् दोष इति
चेन्नाव्यवहितकार्यपूर्वपरिणामेऽपि कार्यमेवदसत्त्वेन तेनैव तदानीं कार्याभावसिद्धेः प्रागभाव-
स्वीकारनिरर्थकतापत्तेः, न च कार्यस्य प्रागभावाभावस्वभावत्वसिद्ध्यर्थं तदभ्युपगम इति-
15 वाच्यम्, कार्यपूर्वोत्तरनिखिलपरिणामेषु कार्यान्तरपूर्वपर्यायभिन्नेषु कार्यस्वभावताप्रसङ्गात् ।
न च न कार्यप्रागभावाभावत्वं कार्यस्वभावत्वव्याप्यं किन्तु कार्यप्रागभावध्वंसत्वमेव,
सोऽपि ध्वंसोऽव्यवहितोत्तरक्षण-एव वर्त्तते, तदुत्तरक्षणेऽपि घटादिव्यवहारश्च सहज-
कार्योत्पत्तिदोषादिति वाच्यम् । एतस्य सौगतानामेव शोभनत्वादस्माभिः प्रागभावस्यावधि-
त्वोपगमात् । प्रागभावध्वंसस्य द्वितीयादिक्षणेऽप्यसत्त्वे प्रागभावोन्मज्जनप्रसङ्गेन प्राग-
20 भावक्षण इव तत्रापि कार्यस्यासद्भावप्रसङ्गात्तत्र दोषाभ्युपगमस्य चाप्राप्ताधिकत्वात् । तस्याह
द्रव्यपर्यायात्मा प्रागभावः स च स्यात्सादिस्थादनादिरिति सिद्धान्तात् । न च द्रव्यरूप-
तयाऽनादित्वेऽनन्तत्वप्रसक्तैस्सर्वदा कार्यानुत्पत्तिः स्यात् पर्यायरूपतया च सादित्वे प्राग-
भावात्पूर्वमपि पञ्चादिव कार्योत्पत्तिः स्यादित्युभयत्र दोषात् भावस्वभावो न प्रागभावस्तस्य
भावविलक्षणत्वेन सर्वदा भावविशेषणत्वादिति वाच्यम्, सर्वथा भावविलक्षणाभावप्राद्वक

१. इदानीं घट इत्यादिप्रतीत्या तत्तत्क्षण एव तदभिन्नकार्याणां बौद्धमते तादात्म्येन कालवृत्तिलोपगमात्
कार्यभिन्नक्षणे कार्यत्वस्वापादयितुमशक्यत्वादिति भावः ॥ २. ते हि पर्यायार्थमात्रादेशं स्वीकुर्वन्तीति
तेषामेवेदं शोभनं सम्यगवयवादिनामस्माकन्तु नत्सिद्धान्तविद्भ्यमिति भावः ॥ ३. ननु भवदुक्तेनैव
फलति पूर्वपर्यायिषु युद्धमेव च प्रागभावत्व व्यासञ्जवृत्तीति तत्र सम्यक् प्रत्येकवृत्तेस्समुदायावृत्तित्वात्,
प्रत्येकवृत्तित्वे च दोषादिलक्षाशयेनाशङ्कते न चेति ॥

प्रमाणाभावात् । न च स्वोत्पत्तेः पूर्वं नासीद्वट इति ज्ञानमभावविषयकं भावप्रत्ययविलक्षणत्वाद्यस्तु भावविषयो नासौ भावप्रत्ययविलक्षणो यथा घट इत्यादिप्रत्यय इत्यनुमानं प्रागभावप्रादुर्भावमिति वाच्यम्, प्रागभावादौ नास्ति प्रध्वंसाभावादिरिति प्रत्ययेन व्यभिचारात् । न च सोऽपि प्रत्ययोऽभावविषय इति न व्यभिचार इति वाच्यम्, अभावानवस्थाप्रसङ्गात् । अत एव प्रागभावस्य सर्वदा भावविशेषणत्वमसिद्धं प्रध्वंसाभावादौ 5 न प्रागभाव इत्यादौ प्रागभावस्याभावेऽपि विशेषणत्वात् । तस्मादनुसूत्रनयार्पणात् कार्यस्याव्यवहितपूर्वोपादानपरिणाम एव प्रागभावः । न च तत्पूर्वोपादानपरिणामसन्ततौ कार्यसद्भावप्रसङ्ग इति वाच्यम्, यतो घटस्य प्रागभावः कुसूलं तस्य कोशस्तस्य स्थासस्तस्यापि सृत्पिण्ड एवं परमाणौ तत्परम्पराया विभ्रान्तिस्तथा च तत्परम्परानाधारघटध्वंसपरम्परानाधारकालत्वस्यैव घटव्याप्यत्वेन नाघटकाले घटवत्त्वप्रसङ्ग इति । व्यवहार- 10 नयार्पणात्तु सृदादिद्रव्यं घटादेः प्रागभावः स चानादिः । न च घटादेः प्रागभावाभावत्वभावत्वं न सम्भवति सृदादिद्रव्यस्याभावासम्भावमिति वाच्यम्, घटादिरहितस्य पूर्वकालविशिष्टस्य सृदादिद्रव्यस्यैव घटादिप्रागभावरूपतया तस्य च कार्योत्पत्तौ विनाशसिद्धेः, नहि कार्यरहितत्वस्य विनाशमन्तरेण कार्यसहिततयोत्पत्तिस्सम्भवति, प्रमाणापेक्षात्तु द्रव्य- 15 पर्यायात्मा प्रागभाव इति ॥

15

प्रध्वंसाभावं निरूपयति—

यदुत्पत्तिनिबन्धनं कार्यविघटनं स प्रध्वंसाभावः । यथा घटं प्रति कपालकदम्बकम् ॥

यदुत्पत्तीति । यस्य भावे नियमेन कार्यस्य विघटनं भवति स प्रध्वंसाभाव इत्यर्थः, दृष्टान्तमाह यथेति कपालकदम्बकोत्पत्तौ सत्यां श्वश्र्चं घटस्य विपक्षमानता भवत्यतः 20 कपालकदम्बकमेव तत्प्रध्वंसाभाव इति भावः । अत्रापि ऋजुसूत्रार्पणादुपादेयक्षण एवोपादा-

१. अभावाधिकरणकामावप्रतियोगिकभावावस्याधिकरणात्मकत्वेन प्रागभावमिदं प्रध्वंसाभावाभावाविषयकत्वेन हेतुसत्त्वेऽपि साध्याभावात्त्वमिचार इति भावः ॥ २. कालविशेषपावच्छिन्नस्वरूपसम्बन्धेन यद्द्रव्यं घटप्रागभावव्यवहारनिमित्तं, पूर्वकालात्मकस्य कालविशेषस्य संसर्गघटितत्वेन तस्य च प्रागनुपस्थितस्य संसर्गत्वे कस्याप्यविनाशप्रसङ्गं नास्त्येऽन्याश्रयः । न चैवं कालविशेषघटितसम्बन्धेन सृदादिद्रव्यमेव घटादिद्रव्यव्यवहारविषयोऽस्तु किमतिरिच्येन घटादिद्रव्येणेति वाच्यम्, सृदादिद्रव्याद्वटादिद्रव्यस्य पृथगनुसूयमानत्वेन तन्मात्रत्वाकल्पनात्, प्रागभावादौ पृथगनुसूयमानत्वाभावेनाधारमात्रस्वरूपत्वकल्पनात्, घटस्वरूपे सृदादिद्रव्ये आचारमिश्रत्वमुद्भूतं, अभावपर्याये त्वमुद्भूतमिति भावः ॥

- नस्य प्रध्वंसः, न चैवं तदुत्तरक्षणेऽपि प्रध्वंसस्याभावेन घटादेः पुनरुज्जीवनं स्यादिति वाच्यम्, कारणस्य कार्योपमर्दनात्मकत्वाभावात् उपादानोपमर्दनस्यैव कार्योत्पत्त्यात्मकत्वात् प्रागभावप्रध्वंसयोरुपादानोपादेयैरूपतोपगमेन तदुपमर्दनेनैव प्रध्वंसस्य कार्यात्मन आत्मलभात् । प्रागभावे कारणात्मनि पूर्वक्षणवर्तिनि सति हि प्रध्वंसस्य कार्यात्मनस्त्वरूपलभोपपत्तिरिति ।
- 5 व्यवहारनयादेशाच्च घटोत्तरकालवर्तिघटाकारविकलं मृदादिद्रव्यं घटप्रध्वंसः । स चानन्तः । तेन घटात्पूर्वकालवर्ति मृदादिद्रव्यं घटस्य प्रागभाव एव नतु प्रध्वंसः, तथा घटाकारमपि तत्तस्य प्रध्वंसो मा मृदिति घटाकारविकलमिति विशेषणम् । प्रमाणापेक्षया तु प्रध्वंसो द्रव्यपर्यायात्मैकानेकस्वभावश्चेति ॥

अथान्योऽन्याभावमाख्याति—

- 10 स्वरूपान्तरात्स्वरूपव्यवच्छेदोऽन्योन्याभावः, यथा पटस्वभावाद्घटस्वभावस्य ॥
- स्वरूपान्तरादिति । स्वभावान्तरात्स्वरूपव्यवच्छेदोऽन्यापोहापरनामकोऽन्योन्याभावः । दृष्टान्तमाह यथेति व्यवच्छेद इति शेषः । न चेदं लक्षणं प्रागभावप्रध्वंसाभावयोरपि गतमिति वाच्यम्, कार्यात्पूर्वोत्तरपरिणामयोस्त्वभावान्तरत्वेऽपि कार्यस्य पूर्वोत्तरपरिणामरूपव्यावृत्तेर्विलक्षणत्वात् यद्भावे हि नियमतः कार्यस्योत्पत्तिस्स प्रागभावः, यद्भावे च कार्यस्य नियता विपत्तिस्स प्रध्वंसाभावः, न चान्योऽन्याभावस्याभावे भावे च कार्यस्योत्पत्तिर्विपत्तिर्वा, जलस्याभावेऽप्यनलस्यानुत्पत्तेः क्वचित्द्रावे च तस्याऽविपत्तेः । एतल्लक्षणस्य नात्यन्ताभावेऽतिव्याप्तिः, अस्य कालत्रयापेक्षत्वात् । अन्योऽन्याभावस्तु न कालत्रयापेक्षो घटभिन्नस्यापि कदाचित् पुद्गलपरिणामानामनियमेन पटस्य घटत्वपरिणामसम्भवात्,
- 20 तथा परिणामकारणसम्पत्तौ विरोधाभावात् । न चैवं चेतनाचेतनयोः कदाचित्तादात्म्यपरिणामः, तत्त्वविरोधादिति भावः ॥

अत्यन्ताभावं लक्षयति—

कालत्रयेऽपि तादात्म्यपरिणतिनिवृत्तिरत्यन्ताभावः यथा जीवा जीवयोः । सोऽयं प्रतिषेधः कथञ्चिदधिकरणाद्विज्ञाभिन्नः ॥

१ कारणस्य घटस्य कार्यं तद्धर्मस्तस्योपमर्दनात्मकत्वाभावाच्चाशानात्मकत्वादित्यर्थः, घटो हि कारणं तेन घटध्वंसनाशो न घटालेपि भावः ॥ २. घटप्रध्वंसव्यवहारविषयत्वं न घटोत्तरकालवर्तिघटाकारविकलमृद्व्यवहारेण, ध्वंसघटोत्तरत्वगर्भितत्वेनान्योऽन्याप्रथात् किन्तु स्वोत्तरकालवर्तित्वत्वाकारविकलत्वस्यैव तत्रितयसम्बन्धेन घटविक्षिप्तत्वेन ॥

कालत्रयेऽपीति । भूतमविष्यद्वर्तमानरूपकालत्रयापेक्षयापि ययोस्तादात्म्यपरिणतिनि-
वृत्तिरेकत्वपरिणामो न भवति सोऽत्यन्ताभाव इत्यर्थः । दृष्टान्तमाह यथेति । अस्तित्ववन्ना-
स्तित्वस्यापि वस्तुपर्यायत्वेन पर्यायपर्यायिणोश्च कथञ्चिदभेदाच्च सर्वथाऽभावोऽधिकरणमिन्न
इत्याह सोऽयं प्रतिषेध इति । सर्वथा तस्य भेदे निःस्वभावत्वमभेदे च तद्वृत्तिवैनाप्रतीतिः
स्यात् सर्वथा अभावस्य भावभिन्नत्वे च तस्य प्रमाणावेद्यत्वापत्तेः, प्रमाणस्य भावविषयत्वात् । 5
न च प्रत्यक्षमभावविषयं भवत्येव तस्येन्द्रियैस्त्युक्तविशेषणसम्बन्धसद्भावात् घटाभावविशिष्टं
भूतलं गृह्णामीति प्रत्ययादिति वाच्यम्, तत्रापि प्रत्यक्षस्य भूतलादिभावमात्रविषयत्वात्
तस्याभावविषयकत्वे क्रमतोऽनन्तररूपाभावप्रतिपत्तानुपक्षीणशक्तिकत्वेन भावदर्शनस्यानव-
सरत्वात्प्राप्तेः । प्रत्यासत्त्यविशेषात् अभावग्राहकसामग्र्यविच्छेदाच्च । न चामावज्ञाने प्रति-
योगिज्ञानस्य कारणत्वात्तस्य च कदाचित्कत्वेनाभावग्रहस्यापि कदाचित्कत्वात् प्रतियोगि- 10
ज्ञानाभावकालेऽभावज्ञानान्तर्गतभावपदार्थग्रहस्यावसरो लभ्यत इति वाच्यम्, प्रत्यक्षस्य
प्रतियोग्यादिस्मरणानपेक्षत्वात्, तस्य च स्मृत्यपेक्षायामपूर्वार्थसाक्षात्कारित्वविरोधात् ।
न च कचिद्भावप्रत्यक्षं स्मरणनिरपेक्षं योगिप्रत्यक्षवत् । कचित्स्मरणापेक्षं सुखादिसाधनार्थ-
व्यवसायवत् । तथा कचिद्भावप्रत्यक्षं स्मरणनिरपेक्षं योगिनोऽभावप्रत्यक्षवत् कचित्प्रतिषे-
धस्मरणापेक्षं तथैव प्रतीतेरिति वाच्यम्, स्मरणापेक्षस्य विकल्पज्ञानस्य प्रत्यक्षत्वविरोधादनु- 15
मानादिवत् । तस्य स्मरणापेक्षत्वेऽनवस्थाप्रसङ्गाच्च । ततो नाभावः प्रत्येक्षविषयः । सकल-
शक्तिविरहरूपस्य निरुपाख्यस्याधिकरणात्सर्वथाभिन्नस्याभावस्य स्वभावकार्यादेरभावाच्चा-
नुमानिकत्वं, सस्वभावत्वे भावत्वप्रसङ्गान् । अनुपलब्ध्यापि न तद्व्यवस्था तया तस्यासिद्ध-
ताया एव व्यवस्थापनात्, न च भावानामनुपलब्ध्या तत्प्रसितिरिति वाच्यम्, ततो भावा-
न्तरस्वभावस्यैवाभावस्यावभासनादिति ॥

20

१. सर्वथाऽभावत्वाभेदे हि भविकान्तनिश्चयस्त्यात्, अस्तित्वमेवेति विश्वशात् तथाऽभ्युपगमश्रमाने
सर्वेषामेवाभावाणामपहवस्त्यात् तथा च सति सर्वेषां सर्वात्मकत्वं वनादित्वमनन्तत्वं च स्यादित्यपि बोध्यम् ॥
२. अभावग्राहकसामग्र्यविच्छेदादनन्तरपटपटाद्यभावग्रहणे भावग्रहो न भवेदेवेति भावः ॥ ३. ननु कैवल्य-
भावप्रत्यक्षाभ्युपगमे भवेद्य दोषः, स एव च नास्ति, अभावज्ञाने प्रतियोगिज्ञानस्यापि हेतुतात्तस्य च
कदाचित्कत्वादित्याशङ्कते न चेति ॥ ४. स्मृते पूर्वानुभवस्य तस्याप्यपरस्मरणस्य तस्याप्यपरपूर्वानुभव-
स्यापेक्षणादनवस्था । सुदूरमपि गत्वा कस्यचिदनुभवस्य स्मृतिनिरपेक्षत्वे प्रकृतानुभवस्यापि स्मृतिषापेक्ष-
त्वकल्पनवैयर्थ्यादिति भावः ॥ ५. न च स्मृतित्वेन स्मृतिवन्त्यस्य प्रत्यक्षाभावव्याप्यत्वेऽपि विनोपपन्नत्वेन
तज्जन्यताया अतथात्वाचार्यं दोष इति वाच्यं विशिष्टज्ञानतावच्छिन्नं प्रति विशिष्टप्रत्यक्षत्ववच्छिन्नं प्रति
चा विशेषणज्ञानहेतुत्वे मानाभावात्, तद्विशेषणेन्द्रियसन्निकर्षतद्व्यङ्ग्यग्राह्यादिवैव तद्विशिष्टप्रत्यक्षोत्पत्तेः ।
अरुभि चन्दनमित्यादि ज्ञानं तु प्रत्यभिज्ञानमेवेति ॥

अथ विधिस्वरूपहेतोः प्रकारान् प्रकाशयति—

विध्यात्मको हेतुस्साध्याविरुद्धप्रतिषेध्यविरुद्धभेदेन द्विधा, एवं निषेधात्मकोऽपि ॥

विध्यात्मक इति । एवमेव प्रतिषेधरूपहेतावपीत्याहैवमिति । अत्रेदंभवसेयम् यथा
5 साध्याविरुद्धो विध्यात्मको हेतुर्विधिसाधकः, प्रतिषेध्यविरुद्धो विधिहेतुः प्रतिषेधसाधकः,
तथा प्रतिषेधेनाविरुद्धो निषेधात्मको हेतुः प्रतिषेधसाधकः, साध्यविरुद्धनिषेधात्मको
हेतुर्विधिसाधक इति ॥

तत्र साध्याविरुद्धविधिसाधकविधिस्वरूपहेतून् पूर्वोदितपङ्क्तिष्वनुदाहरति—

अत्र शब्दः परिणामी प्रयत्नानन्तरीयकत्वादिति व्याप्यो विधि-
10 हेतुः ॥

तत्रेति । व्याप्याविरुद्धकार्याविरुद्धकारणाविरुद्धपूर्वचराविरुद्धोत्तरचराविरुद्धसहचरा-
विरुद्धभेदेभित्थर्यः, अस्य व्याप्यो विधिहेतुरित्यनेन सम्बन्धः । शब्दः परिणामीति
प्रतिज्ञायां शब्दो धर्मी साध्यधर्मः परिणामः प्रयत्नानन्तरीयकत्वं हेतुः, प्रयत्नश्रेतनव्या-
पारस्तद्धनन्तरसम्भूतत्वं तदर्थः, यत्र यत्र प्रयत्नानन्तरीयकत्वं तत्र तत्र परिणामित्वं यथा
15 घटादिरित्युदाहरणम्, प्रयत्नानन्तरीयकश्च शब्द इत्युपनयः, तस्मादयं परिणामीतिनिगमन-
मिति साधर्म्येण पञ्चावयवप्रयोगः, वैधर्म्येण तु यो न परिणामी स न प्रयत्नानन्तरीयकः,
यथा बन्ध्यासुतः, इत्युदाहरण एव विशेषो नेतरावयवेषु वैलक्षण्यम् । ननु कार्यादि-
रूपाणां पञ्चानामपि हेतूनां स्वस्वसाध्येन व्याप्तत्वादविरोधाच्च व्याप्याविरुद्धस्वरूपत्वमेव,
व्याप्यत्वाभावे च तेषां साधकत्वानुपपत्तेस्तथा चानेनैव सर्वेषां तेषां गतार्थतया पृथग्विभागो
20 नोचित इति चेन्न साध्यनिरूपितव्याप्तिमन्त्वमात्रेण व्याप्यस्यात्राविवक्षणात् कथञ्चित्साध्येन
तादात्म्यपरिणाममापन्नस्य कार्यादिविलक्षणस्य हेतुस्वरूपस्य विवक्षणात् । अस्मैव च
स्वभावोपलब्धिरिति नामान्तरम् । प्रयत्नानन्तरीयकत्वं हि साध्यधर्मस्य परिणतिभत्त्वादेः
कथञ्चिदपृथग्भूतं स्वरूपम् । न चैवं स्वभावभूतधर्मस्य व्याप्यस्य हेतुत्वे हेतोर्निश्चये

१. ननु निषेधात्मकहेतोः कथं द्विविधत्वस्यातिदेशः न तावत्साध्याविरुद्धत्वप्रतिषेध्यविरुद्धत्वाभ्यां, अग्नि-
मोदाहरणानुपपत्तेरिति पर्यनुयोगे त्वाहानेदमिति ॥ २. पूर्वोत्तराक्षरपरिहाराभासिस्थितिलक्षणपरिणतिशून्य
त्वस्यैव सर्वथा नित्यत्वे शब्दस्य प्रयत्नानन्तरीयकत्वानुपपत्तेः प्रयत्नानन्तरीयकत्वं परिणतिमत्त्वेन व्याप्तं
विज्ञेयम् ॥

तदभिन्नस्य साध्यस्यापि निश्चयेन सिद्धसाधनत्वापत्तिहेतोरनिश्चये च न तेन साध्यसिद्धिर-
ज्ञातस्य ज्ञापकत्वासम्भवादिति वाच्यम्, अनेकत्वभावस्य शब्दादिवस्तुनो निश्चितेऽपि
प्रयत्नानन्तरीयकत्वादौ स्वभावभूते साधनधर्मे परिणामित्वादिसाध्यधर्मनिश्चयनियमस्या-
भावात्, निश्चितानिश्चितात्मकत्वञ्चैकस्य वस्तुनश्चित्राकारैकज्ञानवन्न विरुध्यते, तस्मान्निश्चि-
तेऽपि हेतुधर्मे साध्यधर्मनिश्चयेन तत्प्रतिपत्त्यर्थमनुमानं सफलमेवेति ॥

5

साध्याविरुद्धकार्यस्वरूपविधिहेतुं निर्दर्शयति—

पर्वतो वह्निमान् धूमादिति कार्यात्मकः ॥

पर्वत इति । अत्र हि बहेः कार्यं धूमः, साध्याविरुद्धश्च, वह्निसद्भावे एव धूमस्यो-
त्पत्तेः तदभावे च नियमेन धूमस्य निवर्त्तनात् ननु बह्न्यभावेऽपि धूमो न निवर्त्तते गोपाल-
घटिकादौ बह्न्यभावेऽपि धूमसद्भावप्रतीतेरिति चेन्न धूमस्य ह्यात्मलाभो बह्नौ सत्येव, तत्कथं 10
गोपालघटिकादावग्न्यभावे धूमसद्भावाशङ्कापि, न च तर्हि पर्वतादाविव तत्रापि धूमोऽग्नि-
गमयेदिति वाच्यम्, पर्वतादिधूमादस्य वैलक्षण्यात्, वह्निसमानसमयसत्ताको हि पर्वतादि-
धूमो बह्लः पताकायमानस्वरूपोऽनुभूयते, न च गोपालघटिकादिधूमस्तथेति ॥

साध्याविरुद्धकारणरूपविधिहेतुं दृष्टान्तयति—

भविष्यति वृष्टिर्विलक्षणमेघोपलम्भादिति कारणात्मकः ॥

15

भविष्यतीति । विलक्षणपदेन सातिशयोक्तत्वादिधर्मोपेतत्वं विवक्षितं तस्यैव वृष्टि-
कारणत्वात् । ननु कारणं न कार्यस्य गमकं, तेन सहाधिनाभावाभावात्, प्रतिबन्धकेन विनाशेन
वा कार्याभावात्, अवश्यं कारणानि कार्यवन्तीत्यनियमात् । नचा कारणविशेषस्य गमकत्वं,
विशेषस्य निश्चेतुमशक्यत्वात्, प्रवण्डानामपि तद्विततां वर्षमकुलैवोपरमदर्शनादिति
चेन्मैवम्, आस्त्राद्यमानफलनिष्ठरसेन तज्जनिको सामग्रीमनुसाध तया रूपानुमानस्य सौगतेन 20
त्वयाऽप्यभ्युपगमात् । प्राक्तनो हि रूपक्षणः सजातीयं रूपक्षणान्तरलक्षणं कार्यं करोतीत्येवं
रूपानुमानमिच्छद्भिरिष्टमेव किञ्चित्कारणं लिङ्गतया, प्राक्तनस्य रूपक्षणस्य सजातीयरूप-
क्षणान्तराव्यभिचारात् । अन्यथा रससमानकालमाविनो रूपस्य प्रतिपत्त्यनुपपत्तेः । कारण-

१ नापन्तिमकारणस्य व्याप्तत्वं, तथा सति व्याप्तिस्मरणकाल एव कार्यस्य प्रत्यक्षतयाऽनुमाननैकस्य
स्यादित्यपि बोध्यम् ॥ २ तथा च विशिष्ट कारणमेव लिङ्गम्, विशिष्टता च समर्थतैव, सा च वैकल्येन
प्रतिबन्धेन वा न आप्यते यादृशञ्च सामर्थ्यं यत्र न प्रतिबन्धं तादृशं कारणं लिङ्गं सवितुमर्हति, तन्निश्चयश्च
विपुलानां प्रमातृणां सम्भवत्येव, यत्र कार्यस्य व्यभिचारस्तत्रापि न अरण्यस्य दोषः किन्तु प्रमातृदोष एव,
अन्यथा सकलव्यवहारविलोपप्रसङ्गः स्यादिति भावः ॥

त्वमपि नानुकूलत्वमात्रं किन्तु कार्याविनाभावित्वेन निश्चितं विशिष्टमेव, यत्र हि सामर्थ्या-
प्रतिबन्धः कारणान्तरावैकल्यञ्च निश्चीयते तस्यैव हेतुत्वमन्यथा तस्याद्यर्थं भोजनादावप्य-
प्रवृत्तेर्निखिलव्यवहारोच्छेदः प्रसज्येतेति ॥

पूर्वचरं साध्याविरुद्धं विधिहेतुमादर्शयति—

४

उदेष्यति शकटं कृत्तिकोदयादिति पूर्वचरः ॥

- उदेष्यतीति । कृत्तिकोदयानन्तरं मुहूर्तान्तेऽवश्यं शकटोदयो जायत इति पूर्वचरः
कृत्तिकोदयश्च शकटोदयं गमयतीति भावः । ननु कृत्तिकोदयस्य शकटोदयपूर्वभावित्वेनापि
कारणाविरुद्धविधिहेतुरेव न ततः पृथग्भूत इति चेन्न, पूर्वभावित्वमात्रस्य कारणत्वाप्रयोजन-
कत्वात् किन्तु कार्यस्वरूपप्राप्तौ हेतुनामेव पूर्ववर्तिनामन्यव्यतिरेकतः कारणत्वावधारणात्,
10 न ह्यत्र कृत्तिकोदयाच्छकटोदयस्य स्वरूपप्राप्तिरस्ति, अन्यवहिततदुत्तरं तदुदयाभावात्
कालविशेषापेक्षया तस्मात्तदुदयत्वेऽभ्युपगम्यमाने चाश्विन्युदयादीनामपि हेतुताप्रसङ्गात् ।
ततः कृत्तिकोदयः पूर्वचर एव न कारणमिति तन्निर्देशं युक्तमेव, तथा च प्रयोगः, यस्मा-
दनन्तरं यन्नास्ति न तस्य तेनोत्पत्तिः, यथा भविष्यच्छङ्खचक्रवर्तिकालेऽसतो रावणदेः,
नास्ति च शकटोदयाद्यनन्तरं कृत्तिकोदयादिकम् । न चैवं व्यवहितयोः कार्यकारणभावा-
15 भावे जाग्रत्सवेदनमुत्प्रेक्षितभाविस्वेदनयोः मरणारिष्टयोः कार्यकारणभावो न स्यादिति
वाक्यम्, इष्टापत्तेः व्यवहितत्वेन तयोर्व्यापारपरादुल्लेखत्वात्, अन्वयव्यतिरेकाभ्यां व्यापा-
रसापेक्षयोरेव कार्यकारणभावावधारणात्, दृष्टञ्च व्यापारविशिष्टस्यैव घटं प्रति कुलालस्य
कारणत्वं, न चात्र व्यापारपरिकल्पनं युक्तमितिप्रसङ्गात्, परम्परया व्यवहितानामन्येषां
कारणत्वप्रसङ्गात् । तस्माच्छरीरनिर्वर्तकादृष्टादिकारणकलापादरिष्टकरतलरेखादयो निष्पन्ना
20 भाविनो मरणादेरनुभाषका इति प्रतिपत्तव्यम् । जाग्रदज्ञानं तु न मुत्प्रेक्षितज्ञानस्य हेतुः,
ज्ञानादभिन्नस्यात्मनः कालत्रयस्यायित्वात्सर्वथा चैतन्यविच्छेदस्य कदाप्यसम्भवादिति ॥

साध्याविरुद्धमुत्तरचरं विधिहेतुमाह—

उदिता चित्रा स्वात्युदयादित्युत्तरचरः ॥

उदितेति । स्वात्युदयो हि चित्रोदयस्योत्तरचरः ततस्तं गमयति, उत्तरचरस्य तत्का-

१. घटं प्रति कालाकाशदिगादीनां कुलालपितृपितामहादीनामपि पूर्ववृत्तितया कारणत्वप्रसङ्गः । अव्य-
वहितोत्तरत्वप्रवेशे कृत्तिकोदयस्य कारणत्ववर्धनमनुचितं भवेत् मुहूर्तादिकलविशेषनिवेशे स्थितिं प्रत्यनुभवस्य
कारणत्वं न स्यात् मरण्युदयस्यापि कारणत्वप्राप्तेरिति भावः ॥

यत्त्वाभावेन कार्याविरुद्धेनागतार्थत्वात्पृथगुक्तिः, निश्चितन्यायिप्रमत्त्वाच्चानयोर्ज्ञाप्यज्ञापकभाव इति भावः । नक्षत्राणां पूर्वोत्तरचरत्वे निबन्धनञ्च नानाप्रकारः सकलप्राणिसन्दोहसम्बन्धी सुखदुःखसम्बन्ध्यदृष्टविशेषस्तथास्वभाव एव वा ॥

अथ षष्ठं साध्याविरुद्धं सहचरं विधिहेतुं दर्शयति—

रूपवान् रसादिति सहचर इतीमान्यविरुद्धविधिहेतोरुदाहरणानि ॥ ५

रूपवानिति । रसो हि नियमेन रूपसहचरितोऽवस्तदभावेऽनुपपद्यमानस्तद्गमयतीति- भावः, एतेपूदाहरणेषु भावरूपानेव परिणामादीन् प्रयत्नानन्तरीयकत्वादयो हेतवो भावरूपा अविरुद्धा एव साधयन्तीति विधिसाधकविधिरूपाः साध्याविरुद्धोपलब्धय इत्यपरनामान इत्याशयेनाहेतीमानीति । अत्र रूपरसयोस्तुल्यकालभावित्वेन सन्धेत्तरगोविषाणयोरिव न कार्यकारणभावः परस्परपरिहारेणान्वयानात् तयोस्तादात्म्यं, तस्मात्पूर्वोक्तेषु पञ्चविधेषु हेतुषु नास्य समावेशसम्भवतीति पृथगुक्तिः, एवमविरुद्धकार्यकार्यादेः कारणकारणादेः 10 पूर्वपूर्वचरादेरुत्तरोत्तरचरादेश्च कार्यकारणपूर्वचरोत्तरचरभेदैरेव सङ्गहान्नाधिक्यशङ्का कार्येति ॥

अथ विधिहेतुर्विधिसाधक एवेति नियमप्रतिषेधाय प्रतिषेधसाधकत्वमुपवर्णयितुं प्रथमं तत्प्रवेशानाह—

विरुद्धविधिहेतुः प्रतिषेधसाधकः प्रतिषेध्यस्वभावविरुद्धतद्व्याप्यादि 15 भेदेन सप्तप्रकारः ॥

विरुद्धविधिहेतुरिति । प्रतिषेधेन विरुद्धो विधिहेतुरित्यर्थः, अस्य विभागप्रकारमाह प्रतिषेध्यस्वभावविरुद्धेति, अयमेको भेदः, तद्व्याप्येति, प्रतिषेध्यविरुद्धव्याप्येत्यर्थः, आदिना कार्यकारणपूर्वचरोत्तरचरसहचराणां ग्रहणम् तथा च प्रतिषेध्यस्वभावविरुद्ध- विरुद्धव्याप्यविरुद्धकार्यविरुद्धकारणविरुद्धपूर्वचरविरुद्धोत्तरचरविरुद्धसहचरभेदेन सप्तविध 20 इति फलितार्थः ॥

अथ प्रतिषेध्यस्वभावविरुद्धोपलम्भरूपं विधिहेतुं निदर्शयति—

नास्त्येव सर्वथैकान्तोऽनेकान्तोपलम्भादिति प्रतिषेध्यस्य चस्वभावस्सर्वथैकान्तत्वं तेन साक्षाद्विरुद्धो विधिहेतुः ॥

नास्त्येवेति । सर्वथैकान्तोऽत्र प्रतिषेध्यस्तस्य स्वभावेन सर्वथैकान्तत्वेन साक्षाद्विरु- 25 दस्य कथञ्चित्सदसदायात्मकत्वस्वरूपस्यानेकान्तस्थोपलम्भो विध्यात्मको हेतुरित्याशयेनाह

प्रतिषेध्यस्येति । अत्रोपलम्भपदोपादानान्निषेधमात्रस्यानुपलम्भादेव सिद्धेर्मदोऽयमनुप-
लब्धावेवान्तर्भाव्य इति र्मतमपास्तम्, न चोष्णशीतस्पर्शयोरिव सर्वथैकान्तानेकान्तयो-
र्विरोधस्य प्रथममनुपलब्ध्या प्रतिपद्यमानत्वेन तन्मूलकस्यास्य हेतोरनुपलब्धिरूपत्वमेव-
युक्तमिति वाच्यं यन्मूलं यत्तस्य तद्रूपत्वेऽनुमानस्यापि प्रत्यक्षत्वप्रसङ्गात्, पर्वतावौ हि प्रमे
5 प्रत्यक्षेणावगते पश्चात्तेन बह्वननुमानं भवत्यतः प्रत्यक्षमूलत्वादनुमानमपि प्रत्यक्षं स्यादिति ॥

प्रतिषेध्यविरुद्धव्याप्यं विधिहेतुं निदर्शयति—

नास्य नवतत्त्वनिश्चयस्तत्संशयादिति प्रतिषेध्यस्य नवतत्त्वनिश्चयस्य
विरुद्धेनानिश्चयेन व्याप्यः ॥

नास्येति । नवतत्त्वनिश्चयोऽत्र प्रतिषेध्यस्तद्विरुद्धानिश्चयत्वव्याप्यत्वात्तत्संशयस्य विरु-
10 द्धव्याप्यत्वमित्याह प्रतिषेध्यस्येति । अनिश्चयो ह्यनध्यवसायादौ संदेहमन्तरेणापि वर्तते,
सर्वैस्तु नानिश्चयमन्तरेण कदापि सम्भवतीत्यनिश्चयसंशययोर्न्याप्यव्यापकभावोऽवसेयः ॥

प्रतिषेध्यविरुद्धकार्यस्य विधिहेतोर्दृष्टान्तमाह—

नास्त्यत्र शीतं धूमादिति प्रतिषेध्यशीतविरुद्धवह्निकार्यरूपः ॥

नास्त्यत्रेति । अत्र प्रतिषेध्यशीतस्पर्शस्तद्विरुद्धो वह्नित्वात्कार्यत्वाद्धूमस्य विरुद्ध-
15 कार्यत्वमित्यभिप्रायेणाह प्रतिषेध्येति ॥

प्रतिषेध्यविरुद्धकारणं लिङ्गं विध्यात्मकमाह—

न देवदत्ते सुखमस्ति हृदयशल्यादिति प्रतिषेध्यसुखविरुद्धदुःखका-
रणरूपः ॥

नेति । सुखं ह्यत्र प्रतिषेध्यं तद्विरुद्धं दुःखं तत्कारणञ्च हृदयशल्यमिति प्रतिषेध्यविरुद्ध-
20 कारणं लिङ्गमिदमित्याह प्रतिषेध्येति ॥

प्रतिषेध्यविरुद्धपूर्वचरविरुद्धोत्तरचरविरुद्धसहचरानाह—

१. न च स्वभावविरुद्धोपलब्धिरियं पृथक् न वाच्या, स्वभावानुपलब्धावन्तर्भावसम्भवात्, निषेधमात्र-
स्यानुपलम्भगम्यत्वादिति वाच्यम्, अत्रानुपलब्धेरश्रवणात्, न चानुपलम्भमूलत्वादनुपलब्धिरूपत्वं, प्रथमं
सर्वथैकान्तानेकान्तयोर्दोषोपादानान्निषेधमात्रस्यानुपलब्धिरूपत्वमेव युक्तमिति वा-
च्यम्, अनुमानस्यापि प्रत्यक्षत्वापत्तेः प्रत्यक्षतो वह्निधूमयोस्तादृश्यं दृष्ट्वा धूमेनानुमानप्रवृत्तेरिति ॥

मुहूर्त्तान्ते नोदेप्यति शकटं रेवत्युदयादिति प्रतिषेध्यशकटोदयविरुद्धाश्विन्युदयपूर्वचरः । मुहूर्त्तात्प्राङ्नोदगाङ्गरणिः पुष्योदयादिति प्रतिषेध्यभरण्युदयविरुद्धपुनर्वसूदयोत्तरचरः । नास्त्यस्य मिथ्याज्ञानं सम्यग्दर्शनादिति प्रतिषेध्यमिथ्याज्ञानविरुद्धसम्यग्ज्ञानसहचर इति ॥

मुहूर्त्तान्त इति । अत्र हि प्रतिषेध्यशकटोदयस्तद्विरुद्धोऽश्विन्युदयस्तत्पूर्वचरो रेव- 5
त्युदय इति विरुद्धपूर्वचरोऽयं हेतुरित्याह प्रतिषेधेति । विरुद्धोत्तरचरहेतुमाह मुहूर्त्ता-
दिति । स्पष्टम् । विरुद्धसहचरमाह नास्त्यस्येति, स्पष्टम् । एते हेतवस्साक्षात्प्रतिषेध्य-
विरुद्धत्वमाश्रित्याभिहिताः परम्परया विरुद्धत्वमाश्रित्य त्वनेकप्रकारा भवन्तीति ते विस्तर-
मिया नोक्ताः । इति समाप्तो विधिहेतुप्रपञ्चः ॥

अथ प्रतिषेध्याविरुद्धवस्तुनोऽनुपलब्धिरूपस्य प्रतिषेधहेतोर्भेदानाचष्टे—

10

अविरुद्धनिषेधात्मको हेतुः प्रतिषेधसाधने स्वभावव्यापककार्यकारण-
पूर्वचरोत्तरचरसहचरभेदेन सप्तधा ॥

अविरुद्धेति । अयं हेतुः प्रतिषेधसाधकः प्रतिषेध्यार्थाविरुद्धपदार्थानुपलम्भरूपत्वात् ।
स्वभावेति, स्वभावानुपलब्धिव्यापकानुपलब्धिकार्यानुपलब्धिकारणानुपलब्धिपूर्वचरानुपल-
ब्ध्युत्तरचरानुपलब्धिसहचरानुपलब्धिभेदेन सप्तप्रकार इति भावः ॥

15

प्रतिषेध्यपदार्थप्रतिषेधज्ञापकं स्वभावानुपलब्धिरूपं प्रतिषेधहेतुं निर्दशयति—

भूतलेऽत्र कुम्भो नास्ति दृश्यत्वे सति तत्स्वभावानुपलम्भादित्यवि-
रुद्धस्वभावानुपलब्धिरूपो निषेधात्मको हेतुः ॥

भूतल इति । भूतले दृश्यस्य कुम्भस्वभावस्यानुपलम्भाल्लुम्भप्रतिषेधस्तिद्व्यतीति
भावः । पिशाचादिभिर्व्यभिचारवारणाय तत्स्वरूपे दृश्यत्वविशेषणमुपात्तं, पिशाचादीनां 20
स्वभावो हि न जातुचिद्दृश्यः तस्मात् न नास्तित्वेनावगन्तुं शक्य इति भावः । ननु यो यत्र
नास्ति स कथं दृश्यो यदि पुनर्दृश्यस्तर्हि कथं तस्य नास्तित्वमिति चेन्न निषेध्यस्य सर्वत्रा-
रोपविषयत्वात्, एतद्रूपं ह्यारोप्य निषिध्यते, यथात्र कुम्भः स्यात्तद्वैपलभ्येत नोपलभ्येतो
नास्तीति, न चादृश्यस्यापि पिशाचादेर्दृश्यरूपतयाऽऽरोप्य प्रतिषेधः किमिति कर्तुं न शक्य
इति वाच्यम्, तस्यारोपयोग्यत्वात् तद्योग्यस्यैवारोपात्, यस्य सत्त्वे नियमेनोपलम्भस्त 25
एवारोपयोग्यो न पिशाचादिः, सत्त्वेऽपि तस्य नियमेनोपलम्भमाभावात्, उपलम्भकारण-

साकल्यवतो घटादेस्तु नियमेनोपलम्भयोग्यत्वं गम्यते उपलम्भकारणसाकल्यनिश्चयश्च घट-
स्यैकज्ञानसंसर्गिणि प्रदेशादावुपलम्भमानत्वात् घटप्रदेशयोरुपलम्भकारणस्य तुल्यत्वात् । यद्देश-
वृत्तित्वेन यस्य कल्पना स एव तेनैकज्ञानसंसर्गी न देशान्तरस्थः, एकेन्द्रियग्राह्यं हि लोचना-
दिप्रणिधानाभिसुखवस्तुद्वयमन्योन्यापेक्षमेकज्ञानसंसर्गीत्युच्यते तयोर्हि विद्यमानयोनैकनिय-
5 ताभावप्रतिपत्तिर्योग्यताया द्वयोरप्यविशिष्टत्वात् । एवञ्च कल्पितस्यैकज्ञानसंसर्गित्वे सिद्धे
एकज्ञानसंसर्गिपदार्थान्तरोपलम्भे योग्यतया सम्भावितस्य घटस्य दृश्यस्यानुपलम्भसिद्धतिः ॥

न्यापकानुपलब्धिकार्यानुपलब्धिकारणानुपलब्धीः दर्शयति—

अत्र शिक्षपा नास्ति वृक्षाभावादित्यविरुद्धव्यापकानुपलब्धिर्ना-
स्त्यत्र सामर्थ्यवद्बीजमङ्कुरानवलोकनादित्यविरुद्धकार्यानुपलब्धिः । ना-
10 स्त्यत्र धूमो बह्व्यभावादित्यविरुद्धकारणानुपलब्धिः ॥

अत्रेति । प्रतिपेक्ष्यशिक्षपाऽविरुद्धव्यापकवृक्षानुपलब्ध्या शिक्षपाप्रतिषेधः कियत् इति
भावः । कार्यानुपलब्धिं दर्शयति नास्त्यत्रेति । अङ्कुरादेरनुपलम्भे सत्यपि क्वचिद् बीजदर्शना-
द्व्यभिचारवारणाय सामर्थ्यवदिति, तथा चाङ्कुरानुपलम्भे बीजमात्राभावो न प्रयोजकः,
किन्तु सामर्थ्यवद्बीजाभाव इति न व्यभिचार इति भावः । कारणानुपलब्धिसाह-
15 नास्तीति स्पष्टम् ॥

अथ पूर्वचरोत्तरचरसहचरानुपलब्धीर्निर्दर्शयति—

न भविष्यति मुहूर्त्तान्ते शकटं कृत्तिकोदयानुपलब्धेरित्यविरुद्धपूर्व-
चरानुपलब्धिः । नोदगाद्भरणिर्मुहूर्त्तात्प्राक्कृत्तिकोदयानुपलम्भादित्य-
विरुद्धोत्तरचरानुपलब्धिः । नास्त्यस्य सम्यग्ज्ञानं सम्यग्दर्शनानुपलम्भा-
20 दित्यविरुद्धसहचरानुपलब्धिः ॥

नेति । अत्र प्रतिपेक्ष्यशकटोदयाविरुद्धपूर्वचरकृत्तिकोदयानुपलम्भरूपोऽयं हेतुः ।
उत्तरचरानुपलब्धिं दर्शयति नोदगादिति, अत्र प्रतिपेक्ष्यभूतभरण्युदयाविरुद्धोत्तरचरकृत्ति-

१. ननु केवलभूतस्य प्रत्यक्षत्वे तद्रूपस्य घटाभावस्यापि प्रत्यक्षतया किमर्थं स स्वभावानुपलब्ध्या
साध्यत इति चेद्युक्तमुक्तं तथापि यस्य सर्वत्र विद्यत इति कुतवासितान्तं करणं प्रत्यक्षप्रतिषेधेऽपि
घटाद्यभावे आभ्यति सोऽनुपलम्भ निमित्तीकृत्य प्रतिपाद्यत इति ॥ २. यद्यपि कारणानुपलब्धेर्व्यापकानुप-
लब्धिरूपत्वं, कार्यकारणयो व्याप्यव्यापकमावात्तयापि कार्यानुपलब्धिराहचर्येण कारणानुपलब्धेरप्युपस्थिते-
विशेषज्ञानार्थं पृथक्निर्देशो बोध्यः ॥

कोदयानुपलम्भरूपोऽयं हेतुः । सहचरानुपलब्धिं दृष्टान्तयति नास्त्यस्येति, अत्र प्रतिषेध-
त्रस्यग्नानाविरुद्धसहचरसम्यग्दर्शनानुपलम्भरूपोऽयं हेतुरिति । इमान्यप्युदाहरणानि
स्वभावकार्यादीनां साक्षादनुपलम्भरूपहेतुद्वारा दर्शितानि, परम्परानुपलम्भरूपा हेतवोऽन्यत्र
वेलोकनीयाः ॥

अथ विधिसाधकसाध्यविरुद्धानुपलब्धिरूप निषेधहेतुं विभजते—

5

विरुद्धनिषेधात्मको हेतुर्विधिप्रतीतौ कार्यकारणस्वभावव्यापकसह-
चरभेदेन पञ्चधा ॥

विरुद्धेति, तथा च विरुद्धकार्यानुपलब्धिविरुद्धकारणानुपलब्धिविरुद्धस्वभावानुपल-
ब्धिविरुद्धव्यापकानुपलब्धिविरुद्धसहचरानुपलब्धिभेदेन पञ्चविधो विधिसाधको निषेध-
हेतुरिति भावः ॥

10

तत्र प्रथमद्वितीयचतुर्थहेतूनां निदर्शनान्याह—

अत्र शरीरिणि रोगातिशयो वर्तते नीरोगव्यापारानुपलब्धेरिति
साध्यविरुद्धारोग्यकार्यव्यापारानुपलब्धिरूपो निषेधहेतुः । अस्त्यस्मिन्
जीवे कष्टमिष्टसंयोगाभावादिति साध्यविरुद्धमुख्यकारणानुपलब्धिः । सर्व
वस्तुनेकान्तात्मकमेकान्तस्वभावानुपलम्भादिति साध्यविरुद्धस्वभावा- 15
नुपलब्धिः ॥

अत्रेति । पञ्चविधेषु हेतुष्वित्यर्थः, शेषं स्पष्टम् । विरुद्धकारणानुपलब्धिमाहास्तीति,
स्पष्टम् । विरुद्धस्वभावानुपलब्धिमाह सर्वमिति, नैकोऽनेकः, स चासाधन्तश्च धर्मोऽनेका-
न्तस्स एवात्मा स्वरूपं यस्य तदनेकान्तात्मकं तत्त्वं साध्यधर्मः, सर्वमित्यान्तरबाह्यपदार्थसमूहो
धर्मो, एकान्तस्वभावस्सदसदाद्यन्यतरात्मकः, तस्यानुपलम्भादिति हेतुः । अत्र साध्येना- 20
नेकान्तात्मकत्वेन विरुद्धो यस्त्वभावस्सदसदाद्यन्यतरस्वभावः तस्य प्रमाणमात्रेणानुपल-
म्भरूपोऽयं हेतुः । प्रमाणैर्हि स्वरूपेण सदात्मकाः पररूपेणासदात्मकास्सन्तस्सामान्यवि-
शेषात्मका नित्यत्वानित्यत्वाद्यनेकधर्माण एव पदार्थाः प्रतीयन्ते न केवलं सद्रूपा असद्रूपा
वा सामान्यस्वरूपा विशेषस्वरूपा वा नित्या अनित्या वा पदार्थास्तेभ्यो विरुद्धस्वभावानु-
पलब्ध्याऽनेकान्तात्मकत्वसिद्धिरिति ॥

25

चतुर्थं पञ्चमञ्च हेतुमाह—

अस्त्यत्र छाया औष्ण्यानुपलब्धेरिति साध्यविरुद्धतापच्यपकानुपलब्धिः । अस्त्यस्य मिथ्याज्ञानं सम्यग्दर्शनानुपलब्धेरिति साध्यविरुद्धसम्यग्ज्ञानसहचरानुपलब्धिः ॥

अस्त्यत्रेति । स्पष्टम् । विरुद्धसहचरानुपलब्धिं दृष्टान्तवति, अस्तीति स्पष्टम्, समाप्तो हेतुविभागः ॥

इत्येवं हेतुनिरूपणेन धर्मिसाध्यसाधनानां साकल्येन निरूपणादनुमाने निरूपितेऽपि तत्र किञ्चिद्विशेषं ज्ञापयितुमाह—

अनुमानं द्विविधं स्वार्थं परार्थञ्च । वचननिरपेक्षं विशिष्टसाधनात्साध्यविज्ञानं स्वार्थम् । यथाहि बहिधूमयोगृहीताविनाभावः पुरुषा कदाचिद्भूधरादिसमीपमेत्य तत्राविच्छिन्नधूमलेखां पश्यन् यो यो धूमवान् स स बहिमानिति स्मृतव्याप्तिकः पर्वतो बहिमानिति प्रत्येति । इदमेव स्वार्थमुच्यते ॥

अनुमानमिति । स्वार्थं स्वात्मप्रतिपत्तिहेतुकं, परार्थं परप्रतिपत्तिहेतुकम् । स्वार्थलक्षणमाह वचननिरपेक्षमिति, पूर्वोदितपक्षहेतुप्रतिपादकशब्दविशेषो वचनं तदपेक्षपरहितमित्यर्थः, विशिष्टसाधनादिति निश्चितव्याप्तिमत्साधनादित्यर्थः, स्वस्यै पदार्थपरिच्छेदे, शब्दप्रयोगानपेक्षतया स्वयमेव निश्चिताव्याप्तिविशिष्टसाधनात् साध्यज्ञानं यत्समुदेति तत्स्वार्थमित्यर्थः, तदुत्पत्तिप्रकारमाह—यथाहीति । गृहीताविनाभाव इति, सकृदसकृदोपलम्भानुपलम्भाभ्यां तर्केण गृहीतव्याप्तिक इत्यर्थः, भूधरादिसमीपमेत्येति, धर्मिज्ञानसम्पादनायेदं वचनम्, अविच्छिन्नधूमलेखामिति, व्याप्तिस्मारकतयास्योपयोगः, गोपालघटिकास्थधूमादिव्यावर्तनायाविच्छिन्नेति, स्मृतव्याप्तिक इति, संस्कारस्य प्रवोचनं व्याप्तिस्मरणनानित्यर्थः । इदमेवेति, एवं रूपेण जातं बह्विविशिष्टपर्वतज्ञानमित्यर्थः । स्वार्थमिति, स्वव्याप्तोहनिवर्तनक्षमत्वात्स्वार्थमित्यर्थः ॥

परार्थानुमानस्वरूपमाह—

वचनसापेक्षं विशिष्टसाधनात्साध्यविज्ञानं परार्थम् । उपचाराद्वचनमपि परार्थम् ॥

वचनसापेक्षमिति । स्वस्मिन्निश्चितस्यानुमानस्य परं प्रति प्रवोचयितुं वचनमन्तरेणासम्भवाद्वचनसापेक्षं यन्निश्चितव्याप्तिमत्साधनप्रयोक्तव्यं साध्यविज्ञानं तत्परव्याप्तोहनिवर्तनक्षमत्वात्परार्थानुमानमिति भावः । ननु वचनप्रयोगप्रयुक्तनिश्चितव्याप्तिकसाधनजन्यसाध्य

विज्ञानस्यैव परार्थत्वे तत्त्वेन पक्षादिप्रतिपादकवचनानां कथनं प्राचामसङ्गतं स्यादित्यत्राहो-
पचारादिति, नेदं वचनं निरुपचरितपरार्थानुमानमचेतनत्वात् किन्तु मुख्यानुमानहेतुत्वेन
परार्थं तदपि स्यात् कारणे कार्यस्य समारोपात्, अनुमानतोऽयं मयाऽवबोधनीय इत्यभिप्रा-
यवस्तुप्रयुक्तपक्षादिवचनेन हि श्रोतुः परस्य व्याप्तिविशिष्टहेतुस्मरणादिद्वारा साध्यवि-
ज्ञानमनुमानात्मकमुदेति । ननूपचारस्तत्र भवति यत्र मुख्यबाधः प्रयोजनं सम्बन्धश्च भवे- 5
दत्र कथमुपचारत्वमिति चेन्न ज्ञानमेव हि प्रमाणं, तत्कथं जडरूपं वचनं परार्थानुमानरूपं
प्रमाणं भवेदतोऽस्ति ज्ञानं प्रमाणमिति मुख्यस्य बाधः, कारणान्तरवैलक्षण्येन कार्यकारित्व-
मस्य प्रयोजनम्, पक्षादिवचनवदन्यस्य कस्यापि परस्थानुमानजनकताया अप्रसिद्धेः ।
सम्बन्धोऽपि कार्यकारणभावरूपो वर्तते एव, अनुमानतोऽयं मयाऽवबोधनीय इतीच्छया
वक्ता पक्षादिवचनं प्रयुङ्क्ते, श्रोतापि एतद्वचनमवगणद्वारा व्याप्तिमल्लिङ्गादशुमर्थमवबुद्धवानिति 10
मन्यत इति श्रोतुः प्रतीतिकारणत्वमस्तीति भावः ॥

ननु परः कतिभिर्वचनैर्व्याप्तिमल्लिङ्गमवबुध्यत इत्यत्राह—

**वचनञ्च प्रतिज्ञाहेत्वात्मकम् । मन्दमतिमाश्रित्य तूवाहरणोपनयनि-
गमनान्यपि ॥**

वचनञ्चेति । प्रतिपाद्या हि विचित्राः केऽपि व्युत्पन्नमतयः केऽपि नितरात्मव्युत्पन्ना 15
नितरां केचिद्व्युत्पन्नाः, तत्र व्युत्पन्नमतिः प्रतिज्ञावचनेन हेतुवचनेन व्युत्पादयितुं शक्यः,
नितरां व्युत्पन्नस्तु केवलं हेतुवचनेन व्युत्पादितो भवति तस्मान्मुख्यतया प्रविज्ञारूपं हेतु-
रूपञ्च द्विविधवचनमुपयोगि, तावतैव प्रतिपन्नविस्तृतव्याप्तेः प्रमातृसाध्यप्रतिपत्तेर्नियमेनो-
पेयात्, अवस्तं प्रति दृष्टान्तादिवचनं व्यर्थमेव । व्याप्तिनिर्णयस्यापि तस्य तर्कप्रमाणादेव
जातत्वात् प्रतिनियतव्यक्तिरूपदृष्टान्तस्य सर्वोपसहारेण व्याप्तिबोधनाननुकूलत्वादिति 20
भावः, ननु परार्थप्रवृत्तैः कारुणिकैः परे यथाकथञ्चिद्बोधयितव्या न तेषां प्रतीतिमङ्गः कर-
णीयस्तरमाद्यथा यथा परस्य मुखेन साध्यप्रतिपत्तिर्भवेत्तथा तथा प्रतिपादकेन प्रतिपादनीयः,

१. एतेन नास्यानुमानवचनस्यानुवादमात्रता, इतरानविगतार्थापदेशकत्वात्, अन्यथाऽतवचनस्यापि
अनुवादमात्रत्वं स्यात्, इदानीं स्वावगतार्थबोधकत्वादिति सूचितम् ॥ २. पक्षहेतुवचनाभ्यामेवाविस्तृतव्या-
प्तिकं पुरयो बोधयितुं शक्य इति न तदर्थं दृष्टान्तवचनस्यावश्यकता, व्याप्तिनिर्णयस्तु तद्विषय व्याप्ति-
सूचिरपि व्युत्पन्नस्य पक्षहेतुप्रदर्शनाभ्यामेव भवति, उपनयननिगमने अपि न परप्रतिपत्त्यर्थं भवतः, समर्थ
नं विनाऽसम्भवमिति भावः ॥

- बोध्यास्तु नैकविधास्तथा चाव्युत्पन्नप्रज्ञान् प्रति कदाचिदुदाहरणोपनयनिगमनान्यपि वक्तव्या-
न्येव भवन्तीति मन्वानः प्राह मन्दमतिमिति । अपिशब्दोऽनुक्तसमुच्चायकः तेन प्रतिज्ञा-
शुद्धिहेतुशुद्धिदृष्टान्तशुद्धिपनयशुद्धिनिगमनशुद्धीनां ग्रहणम्, तथा च कथाया बोध्यापेक्षया
जघन्यमध्यमोत्कृष्टभेदेन त्रैविध्यं वेदितव्यम्, अतिव्युत्पन्नमत्यपेक्षया केवलं हेतुवचनं जघन्या
८ कथेयम्, मध्यमापेक्षया प्रतिज्ञादीनां ह्यादीनां वचनं मध्यमा कथा, अतिमन्दमत्यपेक्षया
च पञ्चशुद्धिसहितानां प्रतिज्ञादीनां पञ्चानां वचनमुत्कृष्टा कथेति । प्रतिपाद्यापेक्षयैवैषां
प्रयोगाद्येन प्रकारेण तस्य प्रतीतिर्भवेत्तथैव प्रतिपादनीयो न तु क्रमेणैव प्रतिपादनीय
इत्यस्ति नियमः, तत्र पक्षदोषपरिहारादिः प्रतिज्ञाशुद्धिः, हेत्वाभासोद्धरणं हेतुशुद्धिः,
दृष्टान्तदूषणपरिहरणं दृष्टान्तशुद्धिः उपनयनिगमनयोः प्रमादाद्व्यथाकृतयोर्निघतस्वरूपेण
10 व्यवस्थापके वाक्ये उपनयनिगमनशुद्धी । प्रतिज्ञादय एते परानुमानरूपकार्यस्थाङ्गभूतत्वाद्-
व्यवहा इत्युच्यन्ते ॥

अथ प्रतिज्ञाया लक्षणमाह—

अनुमेयधर्मविशिष्टधर्मिबोधकशब्दप्रयोगः प्रतिज्ञा । यथा पर्वतो
बहिमानिति वचनम् ॥

- 15 अनुमेयेति । अनुमेयः प्रतिपादाद्विधितो यो धर्मो बहुधाविस्तद्विशिष्टस्य धर्मिणो
बोधको बोधजनको यश्च शब्दप्रयोगः पर्वतो बहिमानित्यादिरूपस्य प्रतिज्ञेत्यर्थः । साम्यधर्म-
स्याधारे संशयव्युदासाय साध्यस्य विशिष्टधर्मसम्बन्धित्वावबोधकं प्रतिज्ञावचनमावश्यकम् ।
भवति हि पर्वतो बहिमानिति प्रयुक्तेन वचनेन बहिमान् पर्वतो घटो वेति संशयस्य निवृत्तिः,
बहौ पर्वतसम्बन्धित्वबोधश्चेति । धर्मविशिष्टता ह्यस्ति त्वाद्यपेक्षया सर्वपदार्थेष्विति तद्वोध-
20 कवचनव्यावृत्तये प्रतिपादाद्विधितार्थकमनुमेयपदं धर्मविशेषणतयोपात्तम् । धर्मिणि निर्दुष्ट-
त्वमपि विशेषणं देयं तेन न पञ्चाभासेऽतिव्याप्तिः । दृष्टान्तमाह यथेति ॥

अथ हेतुवचनं लक्षयति—

उपपत्त्यनुपपत्तिभ्यां हेतुप्रयोगो हेतुवचनम् । यथा तथैव धूमोपपत्तेः,

१. एतेन प्रयोजनामाशयलक्षवचनमनर्थकमिति बौद्धोक्तिर्निरस्ता प्रतिपाद्यप्रतिपत्तिविशेषस्य तस्याध्यप्रयो-
जनस्य सङ्गात्वाच्च । तच्च हेतुपत्त्यासमन्वितमेव साध्यं प्रतिपादयति, न च तर्हि तस्यादेव तत्र सामर्थ्यो-
पपत्ते किं पक्षवचनेनेति वाच्यम् । तथा सति हेतो समर्थनापेक्षस्य साध्यमिद्विनिबन्धनत्वोपपत्तौ हेतुवच-
नस्यापि वैयर्थ्यापत्ते हेतोस्त्वचने कस्य समर्थनमिति चेत्पक्षस्याप्यप्रयोगे क्व हेतुसामर्थ्यं सावयेदिति
न्यायस्य तुल्यत्वादिति ॥

धूमस्यान्यथानुपपत्तेरिति च । एकत्रोभयोः प्रयोगो नावश्यकः । अन्य-
तरेणैव साध्यसिद्धेः ॥

उपपत्तीति । हेतुप्रयोगो हेतुवचनमिति । हेतुत्वेन हेतोरभिधायकशब्दप्रयोगो हेतुवचन-
मेत्यर्थः । हेतुत्वेन हेतोरभिधानं नाम तदभिव्यञ्जकविभक्त्यन्तत्वं, सा च विभक्तिः पञ्चमी
तृतीया वा, तथा च हेतुत्वव्यञ्जकविभक्त्यन्तत्वे सति हेतुप्रयोगत्वं लक्षणम्, धूम इति 5
वचनवारणाय सत्यन्तम्, बह्विमान् द्रव्यत्वादित्यादौ द्रव्यत्वादित्यव्याप्तवचनवारणाय हेतु-
प्रयोगत्वमिति, तत्र व्याप्तेरभावात्तद्वाक्यं हेतुप्रयोगरूपमिति । कथं तस्य प्रयोग इत्यत्रा-
होपपत्त्यनुपपत्तिरभ्यामिति, सहाय्ये तृतीया, उपपत्त्यनुपपत्तिपदं तद्बोधकशब्दपरम् । तथा
चोपपत्तिपदेन सहानुपपत्तिपदेन सहेत्यर्थः, तत्र ह्यष्टान्तमाह—यथेति, व्याप्त्युपदर्शनार्थं
हेतुप्रयोगो बोध्यः । तथैवेति, बह्वौ सत्येवेत्यर्थः, धूमस्यान्यथानुपपत्तेरिति, बह्वावसति 10
धूमानुपपत्तेरित्यर्थः । ननु उपपत्त्यनुपपत्तिरभ्यामिति द्विवचनान्तेन पदेनोभयोः प्रयोग-
नियमो गम्यते तच्च न युक्तं तयोरेकतरस्याः प्रयोगेणैव व्याप्तिबोधेन साध्यसिद्धे-
रन्यतरस्याः प्रयोगे नैरर्थक्यापातादित्यत्रेष्टापत्तिमाविष्करोति एकत्रेति, एकस्मिन् साध्ये
द्विविधप्रयोगस्य निष्फलत्वमेवेत्यर्थः, तत्र हेतुमाहान्यतरणैवेति, तथैव हेतोरुपपत्ते-
रन्यथानुपपत्तेर्वा प्रयोगेणेत्यर्थः, व्याप्त्युपदर्शनार्थं हि हेतुप्रयोगस्तच्चैकेनैव निष्पन्नमिति 15
विफलो द्वयोः प्रयोग इति भावः । ननु शब्दः प्रत्यक्षानन्तरीयकः कादाचित्कत्वादित्यादौ
प्रत्यक्षानन्तरीयकेषु सर्वत्र कादाचित्कत्वस्य सत्त्वेन तथोपपत्तिसत्त्वेऽप्यगमकत्वेन कथमन्य-
तरेण साध्यसिद्धिस्तत्रान्यथानुपपत्तेरभावादेवानुमानाभावादिति चेन्न तत्र तथोपपत्तेरेवाभा-
वात् नहि प्रत्यक्षानन्तरीयकेषु सर्वत्र कादाचित्कत्वसत्त्वमेव तथोपपत्तिः किन्तु तथैवोप-
पत्तिरेव—साध्यसत्त्वे एव हेतुसत्त्वरूपं, न तादृशं प्रकृतेऽस्ति, अप्रत्यक्षानन्तरीयकेऽपि 20
विशुद्धादौ कादाचित्कत्वस्य भावात् तथा च तथैवोपपत्तिकथनेऽप्यन्यथानुपपत्तिर्गम्यत एव
तथाऽन्यथाऽनुपपत्तिमात्राभिधानेऽपि तथैवोपपत्तिर्गम्यत एव, तात्पर्यस्य शब्दभेदेऽप्यभे-
दात् । तथा च तथोपपत्त्यन्यथानुपपत्त्योः परस्परान्यमिचारित्वेनैकप्रयोगोऽपरस्य तात्पर्यतो
लघ्वेरन्यतरप्रयोगो निरर्थक एवेति भावः ॥

यस्तु क्षयोपशमविशेषाभावेन पक्षहेतुप्रयोगेऽपि पूर्वप्रतिपन्नप्रतिबन्धं न स्मरति तम्प्रति 25
ह्यष्टान्तवचनस्यावश्यकतया तत्स्वरूपमाह—

ह्यष्टान्तबोधकशब्दप्रयोग उदाहरणम् । साधर्म्यतो वैधर्म्यतो वा
व्याप्तिस्मरणस्थानं ह्यष्टान्तः । यथा महानसादिर्हदादिश्च ॥

दृष्टान्तेति । वक्ष्यमाणलक्षणो दृष्टान्तस्तत्प्रतिपादकं वचनमुदाहरणमित्यर्थः । दृष्टान्त-
स्वरूपमाह साधर्म्यत इति व्याप्तिस्मरणस्थानं दृष्टान्त इति, व्याप्तिर्हि द्विविधा, अन्तर्ग्या-
प्तिर्बहिर्व्याप्तिरिति, पक्षीकृत एव साधनस्य साध्येन व्याप्तिरन्तर्ग्याप्तिः, पक्षीकृताद्बहि-
र्दृष्टान्तादौ तस्य तेन व्याप्तिर्बहिर्व्याप्तिः तथा च प्रोक्तबहिर्व्याप्तिस्मरणं यत्र भवति स
5 दृष्टान्त इत्यर्थः कस्यचित्प्रमातुर्दृष्टान्तदृष्टबहिर्व्याप्तिबलेनान्तर्ग्याप्तिप्रतिपत्तिर्भवतीति स्वार्थ-
नुमानेऽपि कचिदङ्गं बोध्यम् । तद्देदङ्गापनायाह साधर्म्यतो वैधर्म्यतो वेति, साधनसत्ताप्रयुक्त-
साध्यधर्मसत्तारूपान्वयतः साध्याभावसत्ताप्रयुक्तसाधनाभावसत्तारूपव्यतिरेकतो वेत्यर्थः,
तत्र निदर्शनमाह यथेति धूमसत्ताप्रयुक्तबह्वियोगित्वान्महानसं साधर्म्यदृष्टान्तः, बह्विनिवृत्ति-
प्रयुक्तधूमनिवृत्तियोगित्वाद्भूतो वैधर्म्यदृष्टान्त इति भावः । साध्यं व्यापकं भवति साधनन्तु
10 व्याप्यं, व्यापकञ्च व्याप्यसद्भावेऽसद्भावे च भवति, व्याप्यन्तु व्यापकसद्भाव एव । तथा
च तत्सत्ताप्रयुक्ततत्सत्तायुगिदृष्टान्तप्रतिपादकं वचनं साधर्म्योदाहरणमित्येकम् । व्यापकस्य
निवृत्तिर्व्याप्यं भवति, व्याप्यस्य निवृत्तिश्च व्यापकं भवति तथा च तन्निवृत्तिप्रयुक्तान्नि-
वृत्तियोगिदृष्टान्तप्रतिपादकं वचनं वैधर्म्योदाहरणमित्यपरं पर्यवसन्नम् । तदुक्तं “ व्याप्य-
व्यापकभावो हि भावयोर्योदृगिष्यते । स एव विपरीतस्तु विज्ञेयस्तदभावयोः ” इति ॥

15 यस्तु दार्ष्टान्तिके हेतुं योजयितुं न जानीते तं प्रत्युपनयस्यावश्यकत्वात्तत्स्वरूपमाह—

दृष्टान्तप्रदर्शितसाधनस्य साध्यधर्मिण्युपसंहारवचनं उपनयः । यथा
तथा चायमिति ।

दृष्टान्तेति । साधनधर्मप्रयुक्तसाध्ययोगिनि साध्यधर्मनिवृत्तिप्रयुक्तसाधनधर्मनिवृत्तियो-
गिनि वा दृष्टान्ते प्रदर्शितस्य हेतोस्साध्यधर्मिणि च उपसंहारो योजना तत्प्रतिपादकं वचन-
20 गुपनीयते साध्यधर्मिण्युपसंह्रियते व्याप्तिविशिष्टो हेतुर्वेन वचनेनेत्युपनयो दृष्टान्ते साध्येन
सह दृष्टस्य हेतोस्साध्यधर्मिण्यनुसन्धानवचनमिति भावार्थः, साध्यधर्मिण्युपसंहारवचनम-
न्यस्यापि सम्भवतीति साधनस्येत्युक्तम्, दृष्टान्तप्रदर्शितसाधनस्यान्यत्राप्युपसंहारवचनं तथा
स्यादिति साध्यधर्मिणीत्युक्तम् साध्यधर्मिणि गृहीताविनाभावस्य साधनस्य प्रतिपादकं हेतु-
वचनमपीति दृष्टान्तप्रदर्शितसाधनस्येत्युक्तम् । उपनयस्य दृष्टान्तमाह यथेति ॥

25 दार्ष्टान्तिके हेतुं योजयित्वापि यस्माकांक्षस्तं प्रति निगमनस्यावश्यकत्वात्तत्स्वरूपमाह—

साध्यधर्मस्य धर्मिण्युपसंहारवचनं निगमनम् । यथा तस्मात्तथेति ॥
इति सद्देतुनिरूपणम् ॥

साध्यधर्मस्येति । साध्यधर्मस्य बह्वादेस्तद्धर्मिणि पर्वतादौ येन वचनेनोपसंहरणं तद्वचनं निगम्यन्ते प्रतिज्ञाहेतुदाहरणोपनयार्था अनेनेति निगमनमित्यर्थः । तत्र दृष्टान्तमाह तस्मादिति बह्विव्याप्यधूमवत्त्वादित्यर्थः तथा-पर्वतो बह्विमानित्यर्थः । एते नान्तरीय-त्वप्रतिपादका वाक्यैकदेशरूपाः पञ्चावयवाः प्रदर्शिता इत्याशयेनाहेतीति, इत्यमित्यर्थः, अद्वेतुनिरूपणं व्याप्तिविशिष्टहेतुनिरूपणमित्यर्थः ॥

5

इतितपोगच्छनभोमणिश्रीमद्विजयानन्दसूरीश्वरपट्टालङ्कारश्रीमद्विजयकम-
लसूरीश्वरचरणनलिनविन्यस्तमक्तिमरेण नत्पट्टधरेण विजयलब्धिसू-
रिणा विनिर्मितस्य तत्त्वन्यायविमाकरस्य स्वोपज्ञायां न्यायप्रका-
शन्याख्यायां संक्षेपनिरूपणं नाम चतुर्थः किरणः ॥

अथ पञ्चमः किरणः ॥

10

अथ हेतुप्रसङ्गाद्धेत्वाभासाभिरुपयितुमुपक्रमते—

असिद्धविरुद्धानैकान्तिकाख्यो हेत्वाभासाः ॥

असिद्धेति । हेत्वाभासा इति हेतुवदाभासन्त इति हेत्वाभासाः, द्रष्टव्य इत्यर्थः, हेतुस्वरूपस्य निश्चितव्याप्तिमत्त्वस्याप्रतीतिविपर्ययसंदेहः पञ्चम्यन्तत्वेन च हेतोर्दिवा-
भासमानत्वादसिद्धादीनां हेत्वाभासत्वमवसेयम् । त्रय इति संख्यान्तरव्यवच्छेदाय, तेन 15
बाधसम्प्रतिपक्षयोर्हेत्वाभासत्वव्यवच्छेदः । बाधस्य पक्षदोषेऽप्यन्तर्भावात् । सम्प्रतिपक्षस्य दोषत्वासम्भवाच्च । यथोक्तलक्षणेऽनुमाने प्रयुक्तेऽदूषितेऽनुमानान्तरस्यासम्भवात् । तुल्यबले साध्यतद्विपर्ययसाधकहेतुद्वये सत्यपि तत्र प्रकृतसाध्यसाधनयोर्व्याप्त्यनिश्चयेऽसिद्ध एवान्त-
र्भावसम्भवाच्च । अत्रेदं चोध्यमनेकान्तविरुद्धबुद्धिमिरुपन्यस्यमानात्सर्व एव हेतवोऽसिद्धा
इत्येकविध एव हेत्वाभास इति श्रीसिद्धसेनदिवाकरसूरयः । विरुद्ध एवेति विरुद्ध एक 20
एवेति मल्लबादिनाः, समन्तमन्नाचार्यास्तु तेऽनैकान्तिका इति स एव हेत्वाभास इत्याहुः,
शिष्टानां तत्रैवान्तर्भावात् तदुक्तं 'असिद्धसिद्धसेनस्य विरुद्धो मल्लबादिनः । द्वेषौ समन्त-

१. निराशब्दोऽनुपलभ्यमाननित्यधर्मकत्वात् अनित्यशब्दोऽनुपलभ्यमाननित्यधर्मकत्वादित्यत्र सत्प्रति-
पक्षता वक्तव्या सा च न सम्भवति, अनुपलभ्यमाननित्यधर्मकत्वस्य पक्षेऽसत्त्वेऽसिद्धेरेव दोषत्वात्,
साध्यधर्मान्वितधर्मिणि तत्सिद्धौ गमकत्वमेव स्यात्, अविनाभावसत्त्वात् पश्चात्तत्र साध्यं सिद्धयति नेदानी-
मिति चेत्तर्हि विरुद्धता स्यात्, इदानीमत्र संदेहस्याप्यस्येति चेदनैकान्तिकत्वं, न च पक्षान्तर्भावेण व्य-
भिचारो न दोषः विपक्षव्यावृत्तस्य सपक्षे पक्षे च सत एव गमकत्वादिति वाच्यम्, पक्षान्तर्भावेण व्याप्त्य-
निश्चये धर्म्यन्तर एव स्वसाध्येन व्याप्तिनिश्चये पक्षे हेतुसत्त्वेऽपि स्वसाध्याभावकत्वापत्ते तत्र व्याप्तेरग्रह-
णादिति न सत्प्रतिपक्षो दोष इति याव. ॥ २. अनैकान्तिक इत्यर्थः ।

मद्रस्य हेतुरेकान्तसाधने ॥” इति, तदिदमिष्टमपि निवरां संक्षिप्ततया शिष्यमतिविकासनाय तत्स्वरूपप्रदर्शनस्यावश्यकतयाऽत्र त्रैविध्यमादर्शितम्, केचिच्च तीर्थान्तरीयोपन्यस्तहेतुषु प्रत्येकं दोषत्रयं मन्यन्ते यथा अनित्य एव शब्दः कृतकत्वादित्यादौ कृतकत्वमसिद्धं, एकान्तानित्ये तदसम्भवात् । नित्यानित्यात्मकस्यैव कृतकत्वसम्भवात् । एकान्तानित्यविपरीतनित्यानि-
 5 त्यात्मकस्यैव शब्दस्य साधकत्वेन विरुद्धम् । विपक्षेऽपि नित्ये वर्त्तमानत्वाच्चानैकान्तिकमपीति ॥ अकिञ्चित्करोऽपि न हेत्वाभासान्तरं तद्धि सिद्धसाधनरूपं वाधितविषयरूपञ्च, द्विविधमपीदमप्रयोजकापरामिधानं पक्षदोषेष्वेवान्तर्गतम् । न च यत्र पक्षदोषस्तत्रावश्यं हेतुदोषोऽपि बाध्य इति बाध्यं तथा सति दृष्टान्तादिदोषस्याप्यवश्यं बाध्यत्वापत्तेरिति ॥

अधुनाऽसिद्धं लक्षयति—

10 हेतुस्वरूपाप्रतीतिप्रयुक्ताप्रतीतव्याप्तिको हेतुरसिद्धः ॥

हेतुस्वरूपेति । अप्रतीतव्याप्तिको हेतुरिति हेतोः सत्त्वस्यासिद्धौ संदेहे वाऽप्रतीतव्याप्तिक इत्यर्थो न तु व्याप्तेर्वैपरीत्येन निश्चयात् संशयाद्वाऽप्रतीतव्याप्तिकत्वादृशस्य विरुद्धानैकान्तिकत्वात् तदेतत्सूचयितुं हेतुस्वरूपाप्रतीतिप्रयुक्तेति विशेषणम् । यत्र सत्त्वं नास्ति तस्य संशयो वा स हेतुरेव न भवति तथा च तादृग्वस्तु हेतुत्वलक्षणविरहावसिद्धं, न तु
 15 पक्षधर्मत्वाभावात् । नहि पक्षधर्मत्वं हेतोर्लक्षणमन्यथानुपपत्तिवलेन तदभावेऽप्यनुमानाद्देतुत्वस्य पूर्वमुपदर्शितत्वात् । यथा नित्यशब्दश्चाक्षुषत्वादित्यादौ व्याप्तिस्वरूपलक्षणविरहाच्चाक्षुषत्वमसिद्धं, स्वरूपाप्रतीतिश्चात्रासत्त्वात् । तथा बाष्पादिभावेन सन्दिग्धमानो भूयो वह्निसिद्धौ प्रयुज्यमानोऽसिद्ध उच्यते तत्र संदिग्धसत्त्वेन व्याप्त्यभावादिति ॥

तस्य प्रमेदमाह—

20 स द्विविधो वादिप्रतिवाद्युभयासिद्धोऽन्यतरासिद्धश्चेति । तत्राद्यो यथा शब्दोऽनित्यश्चाक्षुषत्वादिति, अत्र शब्दस्य चाक्षुषत्वं नोभयस्य सिद्धम् ॥

स इति । असिद्ध इत्यर्थः, वादीति, वाद्यपेक्षया प्रतिवाद्यपेक्षया चासिद्ध इत्यर्थः । अन्यतरेति वाद्यपेक्षया प्रतिवाद्यपेक्षया वेत्यर्थः । पूर्वपक्षं विदधानो वादी, उत्तरपक्षमव-
 25 लम्बमानः प्रतिवादी, प्रथममेदस्य दृष्टान्तमाह तत्राद्य इति, चक्षुषा ग्राह्यश्चाक्षुषस्तस्य भावश्चाक्षुषत्वं तस्मादिति विग्रहश्चक्षुर्जन्यज्ञानविषयत्वं तदर्थः, तच्च नित्यत्ववादिनोऽनित्यत्ववादिनो वा कस्यापि शब्दे न सम्मतमिति वादिप्रतिवाद्युभयापेक्षोऽयमसिद्ध इति भावः ॥

अथ वाद्यसिद्धमाह—

वाद्यसिद्धो यथा शब्दः परिणामी उत्पत्तिमत्त्वादिति । अत्र शब्द-
स्योत्पत्तिमत्त्वं वादिनस्सांख्यस्यासिद्धम् ॥

वाद्यसिद्ध इति । इदं प्रतिवादिनोऽनुमानम् । सङ्गमयति अत्रेति, सांख्यस्यासिद्ध-
मिति, तन्मतेऽसत् उत्पत्त्यभावात्सतश्च विनाशाभावादुत्पादविनाशयोराविर्भावतिरोभाव- 5
रूपेण प्रागभावप्रतियोगिमत्त्वरूपमुत्पत्तिमत्त्वमसिद्धमिति ॥ ननु विशेष्यविशेषणव्यर्थवि-
शेष्यव्यर्थविशेषणासिद्धास्त्वरूपासिद्धो व्यधिकरणासिद्धादयश्च कथं न हेत्वाभासत्वेनोक्ता
इति चेदुच्यते विशेष्यविशेषणव्यर्थविशेष्यव्यर्थविशेषणासिद्धा वादिनः प्रतिवादिनो बोभ-
योर्वा भविष्यन्तीति तेषां तत्रैवान्तर्भावः । स्वरूपासिद्धः स्वरूपं असिद्धं यस्य सो स्वरूपा-
सिद्धः स्वरूपेणासिद्ध इति वा यथाऽनित्यः शब्दश्चाक्षुषत्वादिति, नायं व्यधिकरणासिद्धः 10
रूपस्य चाक्षुषत्वादित्युक्तत्वात् । एवञ्चायं वस्तुतो न हेत्वाभासः तस्य हेतुस्वरूपत्वाभावा-
देवागमकत्वात् । व्यधिकरणासिद्धो न वस्तुतो हेतुदोषः, विभिन्नाभयस्यापि उद्देश्यति शकटं
कुत्तिकोदयादित्यादेर्गैमकत्वप्रतीतेः, एवमन्यत्रापि भाव्यम् ॥

प्रतिवाद्यसिद्धं दर्शयति—

द्वितीये प्रतिवाद्यसिद्धो यथा वृक्षा अचेतना मरणरहितत्वादिति । हेतु- 15
रयं वृक्षे जैनस्य प्रतिवादिनोऽसिद्धः, प्राणवियोगरूपमरणस्य स्वीकारात् ॥

द्वितीय इति । अन्यतरासिद्धरूप इत्यर्थः, अस्य वादिप्रतिवाद्यन्यतरापेक्षत्वेनादौ प्रति-
वाद्यसिद्धमाह प्रतिवाद्यसिद्ध इति, इदं वादिनो बौद्धस्यानुमानम्, मरणरहितत्वादिति
विज्ञानेन्द्रियायुर्निरोधो मरणम् । सङ्गमयति हेतुरयमिति, हेतुमाह प्राणेति, द्रुमेष्वप्यागमे
विज्ञानेन्द्रियायुषां प्रमाणतत्स्थापितत्वादिति भावः । ननु न सम्भवत्यस्य भेदस्य 20
हेत्वाभासत्वं, प्रतिवाद्युद्भावित्वासिद्धिं विभाव्य तत्र वादिना प्रमाणेऽनुद्भाविते प्रमाणाभावा-
देवोभयोरसिद्धत्वात्, सद्भाविते चोभयोरेव तत्सिद्ध्याऽन्यतरासिद्धत्वासम्भवात् प्रमाण-
स्यापक्षपातित्वात् । न च यावत् प्रमाणानुद्भावनं तावदसिद्धमिति वाच्यम्, तथा सति
गौणत्वापत्तेः, नहि रस्तादिपदार्थो यावत्तत्त्वतोऽप्रतीयमानस्तावन्तं कालं मुख्यतया तदाभासो

१. अविनाभावस्यैव गम्यगमकभावनिवन्धनत्वं न सामानाधिकरण्यात्, तदभावेऽन्यनुमितिर्दोषादि-
त्याह व्यधिकरणेति, तत्सत्त्वेऽपि स इयमो मित्रातनयत्वादित्यादेरगमकत्वादिति भावः ॥ २. अन्यत्रापि
भागासिद्धसंदिग्धासिद्धादावपीत्यर्थः, एषाशुभयस्यान्यतरस्य वाऽसिद्धत्वाद्दुष्पेक्षन्तर्भाव इति भावः । पक्षतावच्छे-
दको हेतुर्न हेत्वाभासः, प्रमाणं स्वपरव्यवसायिजनमेव भवति, प्रमाणास्त्यान्यथानुपपत्तिरित्यादेर्गैमकत्वादिति ॥

- भवति । यदि चान्यतरासिद्धो वस्तुतो हेत्वाभासस्तदा वादी निगृहीतः स्यात्ततः पक्षाद्-
निग्रहो युक्तः, नवा हेतुसमर्थनं युक्तं निग्रहान्तत्वाद्वादयेति चेन्मैवम्, सम्यग्हेतुत्वं
प्रतिपक्षमानेनापि वादिना तत्समर्थनन्यायविस्मरणादिनिमित्तेन यदा हि प्रतिवादिनं बोधयितुं
न शक्यते न स्वीक्रियते चासिद्धता तदान्यतरासिद्धत्वेनैव स निगृह्यते, एवं श्वानभ्युपग-
5 मतोऽपि परस्य सिद्ध इत्येतावतैवोपन्यस्तमानो हेतुरन्यतरासिद्धो भवतीति यथा सांख्यस्य
जैनं प्रति, अचेतनाः सुखादय उत्पत्तिमत्त्वाद्ब्रूवदिति ॥

सम्प्रति विरुद्धं लक्षयति—

साध्यधर्मविपरीतव्याप्तिको हेतुर्विरुद्धः । यथा शब्दो नित्यः कार्य-
त्वादिति, अत्र कार्यत्वमनित्यत्वव्याप्यम् ॥

- 10 साध्यधर्मेति । केनचित्सुरूपेण साध्यधर्मविपरीतस्यैव व्याप्यो हेतुर्भान्त्या साध्य-
व्याप्यत्वैवोपन्यस्यते तदा स साध्यधर्मविपरीतव्याप्तिकत्वाद्विरुद्ध इति भावः । दृष्टान्तमाह-
ययेति घटयति अत्रेति, अयं पक्षविपक्षव्यापको हेतुः । अत्र परैरष्टविधा विरुद्धभेदा
लक्ष्यन्ते यथा पक्षविपक्षव्यापकस्सपक्षावृत्तिः, पक्षव्यापको विपक्षैकदेशवृत्तिस्सपक्षा-
वृत्तिश्च, पक्षविपक्षैकदेशवृत्तिस्सपक्षावृत्तिश्च पक्षैकदेशवृत्तिस्सपक्षावृत्तिर्विपक्षव्यापकश्च, पक्ष-
15 विपक्षव्यापकोऽविद्यमानसपक्षश्च, पक्षविपक्षैकदेशवृत्तिरविद्यमानसपक्षश्च, पक्षव्यापको
विपक्षैकदेशवृत्तिरविद्यमानसपक्षश्च, पक्षैकदेशवृत्तिर्विपक्षव्यापकोऽविद्यमानसपक्षश्चेति ।
आद्याश्चत्वारस्सति सपक्षे परे चत्वारश्चासति सपक्षे बोध्यास्तत्र प्रथमो यथा शब्दो नित्यः
कार्यत्वादिति कार्यत्वं हि शब्दमात्रेऽनित्यघटादिमात्रे वर्तते ननु नित्य आकाशादौ ।
द्वितीयो यथा—नित्यशब्दस्सामान्यवत्त्वे सत्यस्मदादिवाहेन्द्रियग्राह्यत्वात्, अत्रापि हेतुः
20 शब्दमात्रे क्वचिदनित्ये घटादौ वर्तते क्वचिच्चानित्ये सुखादौ नित्य आकाशादौ न
वर्तत इति । तृतीयो यथा वाह्यमनसे अस्मदादिबाह्यकरणप्रत्यक्षे सामान्यविशेषवत्त्वे सति
नित्यत्वादयं हेतुः पक्षैकदेशे मनसि वर्तते न तु वाचि, विपक्षैकदेशे गगनादावस्ति न तु
सुखादौ, नास्ति पुनर्घटादौ सपक्षे । चतुर्थो यथा—नित्या पृथिवी कृतकत्वादिति हेतुः, इदं
कृतकत्वमनित्यपृथिव्यामस्ति परमाणौ च नास्ति, नित्यमात्रे नास्ति, अनित्यमात्रे चास्ति ।
25 पञ्चमो यथा—आकाशविशेषगुणशब्दः प्रमेयत्वादिति, अयं हेतुश्च शब्दमात्रेऽनाकाशविशेष-
गुणमात्रे च वर्तते सपक्षश्चात्र नास्ति । षष्ठो यथा—आकाशविशेषगुणशब्दः प्रयत्नानन्तरी-

१. पूर्वोत्तराकारपरिहारप्राप्तिस्थितिलक्षणपरिणामेनैवाविनाशूतं कृतकत्वं बहिरन्तर्वा प्रतीतिविषय,
तच्च सर्वथा नित्ये क्षणिके वा सम्भवत्येवेति विरुद्धत्वमिति भावः ॥

यकत्वादिति; अथञ्च हेतुः शब्दविशेषे वर्तते नास्ति च शब्दविशेषे, षटादावस्ति मेधादौ नास्ति च, अत्रापि सपक्षो नास्ति । सप्तमो यथा—आकाशविशेषगुणशब्दो बाह्येन्द्रिय-
ग्राह्यत्वादिति, हेतुरयं शब्दमात्रे विपक्षैकदेशे रूपादौ वर्तते न तु सुखादौ विपक्षे सपक्षस्तु नास्त्येव । अष्टमो यथा—आकाशविशेषगुणशब्दोऽपदात्मकत्वादिति, अत्र हेतुर्ध्वनौ वर्तते न तु पदात्मकशब्दे, रूपादौ विपक्षमात्रे वर्तते सपक्षस्तु नास्त्येवेति । सर्व एवैते हेतवो ५
श्लोकविरुद्ध एवार्तमवन्ति, पक्षैकदेशवृत्तिषु असिद्धतापीति ॥

अधुनानैकान्तिकं निरूपयति—

सन्दिग्धव्याप्तिको हेतुरनैकान्तिकः । स द्विविधस्सन्दिग्धविपक्षवृ-
त्तिको निर्णीतविपक्षवृत्तिकश्चेति ॥

सन्दिग्धेति । यस्य हेतोर्व्याप्तिस्सन्दिग्धते स हेतुरनैकान्तिक इत्यर्थः । अयं हि 10
साध्येन विना हेतोर्भावस्य संशये निर्णये वा भवतीत्याशयेन तस्य द्वैविध्यमाह स द्विविध
इति । सन्दिग्धेति विपक्षे यस्य वृत्तिस्सन्दिग्धा स इत्यर्थः, निर्णीतेति, विपक्षे यस्य वृत्ति-
निर्णीता स इत्यर्थः, विरुद्धो हेतुस्तु विपक्ष एव वृत्तितया निर्णीत इति न साङ्कर्यम् ॥

तत्राद्यस्य निदर्शनमाह—

आद्यो यथा विवादापन्नः पुरुषो न सर्वज्ञो वक्तृत्वादिति । अत्र 15
विपक्षे सर्वज्ञे वक्तृत्वं सन्दिग्धम् ॥

आद्य इति । सन्दिग्धविपक्षवृत्तिक इत्यर्थः, दोषं हेतौ सङ्क्रमयति अत्रेति, सन्दिग्ध-
मिति, सर्वज्ञः किं वक्ता नवेति संशयात्, न च वक्तुः सर्वज्ञस्य केनाप्यदर्शनात् वक्ता स
इति निश्चीयत एवेति वाच्यम्, अल्पप्रज्ञैरस्माभिस्तस्य भाषमाणस्यादर्शनेऽपि न वक्तेति
निश्चिन्तुमशक्यत्वेन सन्दिग्धत्वात् । ननु सर्वज्ञस्य वचनं विरुद्धं तस्य रागस्वभावविषयज्ञान- 20
त्वेन प्रक्षीणमोहे तस्मिन् मोहापरपर्यायरूपतदिच्छाया असम्भवात् । तथा च वचनाभाव एव

१. बौद्ध धर्मविशेषविपरीतसाधने धर्मविशेषविपरीतसाधकश्चेति विरुद्धस्य द्वैविध्यमाहुः तत्र सर्वा-
नुमानच्छेदप्रसङ्गात्, पर्वताधिकरणकधूमस्य सिषाधमिपितवह्निविशेषविपर्ययसाधकत्वेन विरुद्धत्व वाच्यम्,
तत्र तदा स्यात् धूमसामान्योपन्यासेन बहिर्विशेषो विज्ञास्येत । यदा च विशेषं साध्यमभिलषता विशिष्ट एव
हेतुव्यपन्यस्यदे तदा नोक्तदोष, तथा धर्मविशेषविपरीतसाधनोऽपि न विरुद्ध, अन्यथा यो यो धूमवान्
स पर्वतो न भवति यथा गहनसम् । इति धर्मिणस्तिरस्कारादुक्तोऽपि हेतुर्न भवेत्, तथाचानुमानमात्रविलो
पापस्या नैतौ विरुद्धत्वाभावाविति बोध्यम् ॥

निश्चित इति चेन्न, सुषुप्त्यादौ निरभिप्रायवागादिप्रवृत्त्यनापत्तेः, नहि सुषुप्त्यादौ वाग्व्यवहारा-
दिहेतुरिच्छाऽस्ति । न चैषा वागादिप्रवृत्तिरिच्छापूर्विका, वागादिप्रवृत्तित्वात् प्रसिद्धेच्छापूर्व-
कवागादिप्रवृत्तिवदित्यनुमानेन तत्रापि साऽनुमेयैवेति वाच्यम्, हेतोरप्रयोजकत्वात्, यादृशस्य
हि जाग्रतोऽनन्यमनसो वा तत्प्रवृत्तिरिच्छापूर्विका दृष्टा तत्प्रवृत्तिविशेषेण देशान्तरे काला-
न्तरे च तादृशस्यैव तत्प्रवृत्ताविच्छापूर्वकत्वं साधयितुं शक्यते, न पुनरन्यादृशि । न च सुषुप्त-
स्यान्यमनस्कस्य वा तत्प्रवृत्तिरिच्छापूर्वकत्वेन व्याप्तावचगता तस्मान्न वक्तव्यं विरुद्धम् ॥

अथापरं हेतुं दर्शयति—

द्वितीयो यथा पर्वतो वह्निमान् प्रमेयत्वादिति । अत्र विपक्षे हृदादौ
प्रमेयत्वं निर्णीतमिति ॥

- 10 द्वितीय इति । निर्णीतविषयवृत्तिक इत्यर्थः, योजयत्यतिव्याप्तिं हेतावत्रेति सपक्षे
महानसादौ विपक्षे हृदादौ प्रमेयत्वस्य दर्शनात् किं प्रमेयत्वं वह्निना व्याप्यमुत वह्नयभावेनेति
व्याप्तेस्सन्दिग्धमानतयाऽनैकान्तिकत्वमिति भावः । व्याप्यत्वासिद्धिनामा सोपाधिको हेतुरपि
संदिग्धविषयवृत्तिक एव, तथाहि साध्यव्यापकत्वे सति साधनाव्यापकत्वमुपाधिः, यथा
स श्यामो मित्रावनयत्वात्परिदृश्यमानतत्तनयवदित्यत्र शाकाद्याहारपरिणतिपूर्वकत्वमुपाधिः,
15 सत्यपि मित्रावनयत्वे यश्शाकाद्याहारपरिणतिपूर्वकस्स एव श्यामो न त्वपर इति, मित्राव-
नयत्वस्य हि न व्यापकं शाकाद्याहारपरिणतिपूर्वकत्वं तदन्तरापि मित्रावनयत्वस्य सद्भा-
वात् श्यामत्वस्य तु व्यापकं तत्, तदन्तरेण तस्यानुपलब्धेः, तथा च तस्योपाधित्वेन
मित्रावनयत्वं सोपाधिको हेतुः, अथमेव चाप्रयोजको हेत्वाभास उच्यते परप्रयुक्तव्याप्त्युपजी-
विस्त्वात् परत्रोपाधिरेवेति^१ । उपाधिना हेतौ व्यवसिचारसंशयोद्यात्सन्दिग्धविषयवृत्तिरेव ।

१. नहि तदानीमभ्युपगमा इच्छाऽस्ति, तथात्वे पश्चाद्विच्छान्तरवसत्या अपि स्मरणं स्यात् अवि-
दितेच्छा तु न सम्भवति इच्छाभास्त्वसमानाधिकरणज्ञानविषयकत्वनिषेधानाज्ञातेच्छाया असम्भवादिति भावः ॥

२. वचनं प्रति निरुक्तो हेतुर्लक्षणं करणपाटव्यं, न च तयोस्त्वैऽपि वचनप्रवृत्तेरदर्शनात् विषयापि
सहकारिकारणमिति वाच्यम्, सहकारिकारणस्य नियमेनापेक्षणीयत्वाभावात् वक्तव्यमिदं तत्संस्कृतचक्षुषो वाऽन-
पेक्षितालोक्तविषये रूपोपलब्ध्यात् ता विद्या सुषुप्त्यादौ तद्दर्शनात्, वन्निर्गुणकण्ठमिमांसाजनकप्रतिजनकच्छा
जनकेष्टसाधनताज्ञानविषयस्तेष्टासम्पादनार्थमुपयुज्यते इति ॥ ३ अत्र सौगता नैयायिकाश्चाधारणमपि हेतुं
संशयजनकत्वानैकान्तिकं स्वीकृष्यन्ति यथा शब्दो नित्यः धावणत्वादित्यत्र सपक्षे गगनादौ विपक्षे भटादौ
न कापि हेतुरस्ति पक्षे च वर्तमानस्य नित्यव्यावृत्ततया शब्देऽनित्यत्वस्यानित्यव्यावृत्ततया च नित्यत्वस्य
संभावनया संशयजनको भवतीति, तद्य सर्वथा नित्यत्वसाधने विरुद्धत्वात् कश्चिदनित्यत्वसाधनेन धावण-
त्वासम्भवात्, अधावणत्वस्वभावपरित्यागेनैव हि धावणत्वस्वभावोपपत्तिः कश्चिन्नित्यत्वसाधने तु सद्देहेत्येव
तेन सहान्यथाऽनुपपत्तिरित्यादिति ॥

तथा परोक्षानामष्टविधानां हेतूनामत्रैवान्वयार्थः, ते च हेतवो यथा पक्षत्रयव्यापकः—नित्य-
 इशब्दः प्रमेयत्वादिति, अयं पक्षसपक्षविपक्षव्यापकः, पक्षसपक्षव्यापको विपक्षैकदेश-
 वृत्तिर्यथा गौरयं विषाणित्वादिति, एतद्वति गवान्तरे च सर्वत्र क्वचिन्महिषादौ च हेतो-
 स्सत्त्वात् । पक्षविपक्षव्यापकस्सपक्षैकदेशवृत्तिर्यथा नायं गौर्विषाणित्वात् पक्षे मेमे विपक्षे
 गोमात्रे क्वचित्सपक्षे महिषादौ सत्त्वात्, पक्षव्यापकस्सपक्षविपक्षैकदेशवृत्तिर्यथा अनित्य- 5
 इशब्दः प्रत्यक्षत्वात्, शब्दमात्रे क्वचिद्रूपादौ क्वचिदात्मादौ सत्त्वात्, पक्षैकदेशवृत्तिस्स-
 पक्षविपक्षव्यापको यथा न द्रव्याण्याकाशकालदिगात्ममनांसि क्षणिकविशेषगुणरहितत्वात्
 आकाशात्मभिरेषु गुणादौ सर्वत्र पृथिव्यप्तेजोवायुषु वर्तमानत्वात् । पक्षविपक्षैकदेशवृत्ति-
 स्सपक्षव्यापी यथा न द्रव्याणि दिक्कालमनांस्यमूर्तत्वात् मनोभिरे पक्षे क्वचिदात्मनि
 गुणादौ सर्वत्र च सत्त्वात्, पक्षसपक्षैकदेशवृत्तिर्विपक्षव्यापी यथा द्रव्याणि दिक्कालमनां- 10
 स्यमूर्तत्वात् मनोभिरे पक्षे आकाशात्मनोर्गुणादौ सर्वत्र च सत्त्वात् । पक्षत्रयैकदेश-
 वृत्तिर्यथा अनित्या पृथिवी प्रत्यक्षत्वात् जन्यपृथिव्यां क्वचिज्जलादौ आत्मादौ सत्त्वादिति ।
 हेत्वाभासस्य समाप्तिं द्योतयतीतीति ॥

सम्प्रत्यवसिते हेत्वाभासे तदितराङ्गानां कारणानाञ्चाभासान् प्रसङ्गाद्वक्तुमुपक्रमते—

पक्षाभासस्त्रिविधः, प्रतीतसाध्यधर्मविशेषणको निराकृतसाध्य- 15
 धर्मविशेषणकोऽनभीप्सितसाध्यधर्मविशेषणकश्चेति ॥

पक्षाभास इति । पक्षबद्धदेश्यविषयभावेनाभासते—प्रतीयते न तु वत्कार्यं करोतीति
 पक्षाभासः—पक्षत्वलक्षणविनिर्मुक्त इत्यर्थः, त्रैविध्यं दर्शयति प्रतीतेति, प्रतीतः प्रमाणप्रसिद्धो
 यत्साध्यधर्मस् एव विशेषण यस्येति विग्रहः, निराकृतेति, निराकृतः प्रमाणवाचितो यत्सा-
 ध्यधर्मस् एव विशेषणं यस्येति विग्रहः, अनभीप्सितेति, अनभीप्सितोऽनिष्टसाध्यधर्मो 20
 विशेषणं यस्येति विग्रहः । अप्रतीतानिराकृताभीप्सितसाध्यधर्मविशिष्टधर्मिण एव पक्षत्वेनो-
 पवर्णितत्वाच्चद्विपरीतत्वेनैषां पक्षाभासत्वमिति भावः ॥

तत्र प्रथमं दर्शयति—

आद्यो यथा महानसं बहिमयिति पक्षीकृते महानसे बह्वेः प्रसिद्ध-
 त्वादयं दोषः, इदमेव सिद्धसाधनमपि ॥

25

आद्य इति । प्रतीतसाध्यधर्मविशेषणक इत्यर्थः, प्रसिद्धत्वादिति प्रत्यक्षेण निर्णीत-
 त्वादित्यर्थः, निर्णयैकपद्वीमधिरूढस्य नहि साध्यत्वं, निर्णयार्थे न्यायस्याप्रवृत्तेः, तथा च

तस्यासाध्यत्वेन तद्विशिष्टधर्मिणः पक्षाभासत्वमेवेति भावः । अस्यैव च सिद्धसाधनं प्रसिद्धसम्बन्ध इत्यपि संज्ञाद्वयमस्तीत्याहेदमेवेति, विधेयप्राधान्यान्नपुंसकत्वं, प्रतीतसाध्यधर्मविशेषणकः पक्षाभास एवेत्यर्थः, अपिशब्दोऽनुक्तस्य प्रसिद्धसम्बन्धस्य समुच्चायकः ॥

द्वितीयभेदं निदर्शयति—

- 6 द्वितीयो यथा वह्निरनुष्ण इति प्रत्यक्षेण निराकृतसाध्यधर्मविशेषणकः । अपरिणामी शब्द इति पक्षः परिणामी शब्द इत्यनुमानेन तथा । धर्मोऽन्ते न सुखप्रद इति धर्मोऽन्ते सुखप्रद इत्यागमेन तथा । चैत्रः काण इति पक्षो विद्यमानाक्षिद्वयस्य चैत्रस्य सम्यक्संस्मरणेन तथा । सदृशे वस्तुनि तदेवेदमिति पक्षस्तेन तुल्यमिदमिति प्रत्यभिज्ञया तथा ॥
- 10 द्वितीय इति । निराकृतसाध्यधर्मविशेषणक इत्यर्थः, निराकरणस्यात्र प्रत्यक्षानुमानागमस्मरणप्रत्यभिज्ञानतर्कलोकस्ववचनैर्विवक्षितत्वेन तत्क्रमेणैव निदर्शनान्यभिषत्ते यथा वह्निरिति । प्रत्यक्षेणेति, उष्णत्वविषयकत्वाच्चप्रत्यक्षेणेत्यर्थः । अनुमाननिराकृतसाध्यधर्मविशेषणकमाह । अपरिणामीति । परिणामी शब्द इति, अर्थक्रियाकारित्वं कृतकत्वमुत्पत्तिमर्त्तं वात्र हेतुः । अर्थक्रियाकारित्वादेर्घटे परिणामित्वसत्त्वं एवोपलम्भाच्छब्द उपलभ्यमानं तत् परिणामित्वं साधयतीति शब्दोऽपरिणामीति पक्ष आभास एवेति भावः, यद्यपि शब्दोऽपरिणामीत्यनुमानस्यानुमानेन बाधनं न सम्भवति सत्प्रतिपक्षापातात्तथापि स्वकीयानुमानस्य बलवत्त्वाद्यं व्यपदेशो युज्यत एवेति । तथेति, निराकृतसाध्यधर्मविशेषणक इत्यर्थः, एवमग्रेऽपि । आगमनिराकृतसाध्यधर्मविशेषणकमाह धर्म इति, अन्त इति प्रेत्येत्यर्थः । आगमेनेति, तत्र हि धर्मस्याभ्युदयनिःश्रेयसहेतुत्वं तद्विपरीतत्वञ्चाधर्मस्य
- 20 प्रतिपाद्यत इति भावः । स्मरणनिराकृतसाध्यधर्मविशेषणकमाह चैत्र इति, सम्यक्संस्मरण इति, बोद्धव्यां हि द्वाभ्यामेकदा नेत्रयुगलसमलङ्कृतश्चैत्रोऽवलोकितः पुनः कालान्तरे तन्मध्यादेको नेत्रद्वयं विमृश्यापरं प्रत्यभिषत्ते, अयि वयस्य स चैत्रः काण इति, तदाऽपर आचष्टे तवार्यं पक्षो मामकीनेन सम्यक्संस्मरणेन निराकृतः, यतोऽहं चैत्रं तं विद्यमानाक्षिद्वयतया सम्यक्संस्मरामीति तदेवं स्मरणनिराकृतसाध्यधर्मविशेषणकः पक्षाभास इति भावः ।
- 25 प्रत्यभिज्ञाननिराकृतसाध्यधर्मविशेषणकमाख्याति सदृश इति, प्रत्यभिज्ञयेति, कस्मिंश्चित्सदृशे वस्तुनि कञ्चनाधिकृत्योद्धृतासामान्यभ्रान्त्या कोऽपि पक्षीकुप्यते तदेवेदमिति, तदास्याऽयं पक्षः तिर्यक्सामान्यावलम्बना तेन तुल्यमिदमिति सम्यक्प्रत्यभिज्ञानेन निराक्रियत इति भावः ॥

तर्कनिराकृतसाध्यधर्मविशेषणकादीनाचष्टे—

यो यो मित्रातनयस्स स श्याम इति पक्षो यो यदशाकाद्याहारपरि-
णामपूर्वकमित्रातनयस्स श्याम इति तर्केण तथा । नरशिरःकपालं
शुचीति लोकेन तथा । नास्ति प्रत्यक्षातिरिक्तं प्रमाणमिति पक्षीकुर्वत-
आर्वाकस्य पक्षोऽयं स्ववचनेन तथा ॥

यो य इति । शाकाद्याहारेति, शाकाद्याहारपरिणामपूर्वकत्वमन्तरेणानुपलब्धत्वाच्छया- 5
मत्वस्य तद्विशिष्टश्यामत्वमेव मित्रातनयत्वव्यापकं न तु केवलं श्यामत्वं तदन्तरेणापि मित्रा-
तनयत्वस्य भावादिति भावः । लोकनिराकृतसाध्यधर्मविशेषणकमभिधत्ते नरेति, लोकेनेति
लोके हि प्राण्यद्वत्वाविशेषेऽपि वस्तुत्वभावतः किञ्चित्पवित्रं किञ्चित्पवित्रमिति प्रसिद्धं, यथा
गोपिण्डोत्पन्नत्वाविशेषेऽपि तदुग्धं शुद्धं न तु तन्मांसमिति लोकव्यवहारतत्त्वज्ञनिराकरण-
मिति भावः । स्ववचननिराकृतसाध्यधर्मविशेषणकमाचष्टे नास्तीति स्ववचनेनेति, अयम्भाषः, 10
चार्षाको हि प्रत्यक्षमेकमेव प्रमाणं नान्यदनुमानादिकमिति स्वीकरोति तदा वचनस्यास्य न
प्रत्यक्षातिरिक्तं प्रमाणमस्तीत्येषं रूपस्य स्वार्थे प्रमाणाभावात् तस्य कथं स्वैष्टसिद्धिः यद्दि
प्रमाणमभ्युपगच्छति तदा स्ववचनस्य प्रत्यक्षातिरिक्तस्यापि प्रमाणतया तेन वचनेन स्वपक्षो
बाधित एवेति । ननु लोकप्रतीतसाध्यधर्मविशेषणकस्य प्रत्यक्षनिराकृतसाध्यधर्मविशेषणका-
दिष्वेव वचनस्य शब्दरूपतया स्ववचननिराकृतसाध्यधर्मविशेषणकस्याऽऽगमनिराकृतसाध्य- 15
धर्मविशेषणके चान्तर्भावसम्भवादनयोः पृथगुपन्यासो निरर्थक इति चेत्सत्यं, शिष्यशेमुपी-
विकसननिमित्तमनयोः पार्थक्येनाभिधानादिति ॥

अथ तृतीयमनभीप्सितसाध्यधर्मविशेषणकं पक्षाभासमाह—

तृतीयो यथा शब्दस्यानित्यत्वमिच्छतश्शब्दो नित्य इति पक्षस्तस्यान-
भीप्सितसाध्यधर्मविशेषणक इति ॥

20

तृतीय इति । तस्येति समाक्षोभादिनैवं वदत इत्यर्थः । अनभीप्सितेति, अनित्यत्व-
स्यैवेष्टतया नित्यत्वस्थानभीप्सितत्वादिति भावः, इतिशब्दः पक्षाभाससमाप्तिद्योतकः, तेना-
प्रसिद्धविशेषणाप्रसिद्धविशेष्योभयेषां पक्षाभासत्वं निरस्तमप्रसिद्धविशेषणस्यैव साध्य-
त्वात् अन्यथा सिद्धसाधनत्वापत्तिः स्यात् सर्वत्राप्रसिद्धस्य साध्यस्य दोषत्वे क्षणिकत्व
साध्यतो दौर्द्धस्य पक्षोऽन्यान् प्रति पक्षाभासस्यात् क्षणिकतायाः क्वाप्यप्रसिद्धत्वात्, 25
धर्मिणश्च विकल्पात्प्रतीतिसम्भवेनाप्रतीतविशेष्योऽपि न पक्षाभासः, एतेनाप्रतीतोभयोऽपि
निराकृत इति ॥

एवं पक्षाभासे हेत्वाभासे च निरूपिते हेतुपक्षोभयाङ्गकानुमाने स्मृते तदाभासमप्यावृष्टे-

पक्षाभासादिसमुद्भूतं ज्ञानमनुमानाभासः ॥

पक्षाभासादीति । आदिना हेत्वाभासदृष्टान्ताभासादीनां ग्रहणम्, प्रोक्तेन पक्षाभासेन हेत्वाभासेन वा वक्ष्यमाणदृष्टान्ताभासादिना वा सम्भूतं ज्ञानमनुमानवत्पक्षसाध्यरूपेणाभा-
 5 समानत्वादनुमानाभास इत्यर्थः । एवं स्वप्रतिपत्तिफलकं पक्षाभासादिसमुद्भूतं ज्ञानं स्वार्थानु-
 मानाभासः परप्रतिपत्तिफलकं पक्षाभासादिसमुद्भूतं ज्ञानं परार्थानुमानाभास इत्यपि बोध्यम् ॥

अथानुमानाभासात्मकज्ञानजनकहेत्वाभासानिष्ठगमकताप्रयोजकतर्कादीनामाभासरूपाणां स्वरूपं वक्तुं प्रथमं तर्काभासमाह—

असत्यां व्याप्तौ तर्कप्रत्ययस्तर्काभासः । यथा यो यो मित्रातनयः

10 **स न इयाम इति ॥**

असत्यामिति । अविद्यमानायामित्यर्थः, यथा च व्याप्तिर्नास्ति ययोः तत्र केवल-
 भाकारमात्रेण तर्करूपतया यो भासते स तर्काभास इत्यर्थः । दृष्टान्तमाह यथेति स इयामो
 मित्रातनयत्वादित्यत्र हि इयामत्वमित्रातनयत्वबोधोर्वस्तुतो व्याप्तिर्नास्ति इयामभिज्ञत्वापि मित्रा-
 तनयस्य संभवात् परन्तु यावान् कश्चिन्मित्रातनयस्य इयाम इति सर्वाक्षेपेण प्रत्ययात्तत्त्व
 15 तर्काभासत्वं शाकाद्याहारपरिणामपूर्वकमित्रातनयत्वस्यैव व्याप्यत्वादिति भावः ॥

तर्कस्य प्रत्यभिज्ञास्मरणजन्यत्वेन तयोराभासौ वक्ति—

**तुल्ये वस्तुन्यैक्यस्य, एकस्मिंश्च तुल्यतायाः प्रत्यभिज्ञानं प्रत्यभि-
 ज्ञाभासः । यथा तदेवौषधमिति, एकस्मिंश्च घटे तेन सहजमिति ज्ञानम् ।**

अननुभूते तदिति बुद्धिस्मरणाभासः । यथाऽननुभूतशुक्लरूपस्य
 20 तच्छुक्लं रूपमिति बुद्धिः ॥

तुल्य इति । तिर्यक्सामान्यविषयकत्वेनोद्भूतासामान्यविषयकत्वेन च प्रत्यभिज्ञाया
 द्वैविध्यानुल्लेखे वस्तुनि तिर्यक्सामान्यालिङ्गिते भावे ऐक्यस्य ऊर्ध्वतासामान्यमवलम्ब्य
 प्रत्यभिज्ञानं तथा एकस्मिंश्च वस्तुनि ऊर्ध्वतासामान्यस्वभावे तिर्यक्सामान्यमवलम्ब्य
 तुल्यतायाः प्रत्यभिज्ञानं प्रत्यभिज्ञाभास इति भावः । ऐक्यस्येति पदस्य प्रत्यभिज्ञानमित्यत्रेतेन
 25 तान्वयः । दृष्टान्तमावेदयति यथेति—औषधव्यक्तयोर्मध्यादेकत्रौषधे तिर्यक्सामान्यालीढेऽ-
 परेण तुल्यमिदमिति वक्तव्ये तदेवौषधमिदमित्यूर्ध्वतासामान्यावलम्बिज्ञानं प्रत्यभिज्ञाभास

इति भावः । द्वितीयं दृष्टान्तमाहैकस्मिन् घट इति, एकस्मिन् घटाद्यात्मके वस्तुनीत्यर्थः, विषयप्रदर्शकमात्रमिदं पदं न तु प्रत्यभिज्ञानाकारे तस्योच्छेदः, प्रत्यभिज्ञानाकारस्तु वस्तुवदं तेन सदृशमित्येव नातो नपुंसकत्वविरोधः । ऊर्ध्वतासामान्यस्वभावे एकस्मिन् घटे तिर्य-
कसामान्यावलम्बिज्ञानं तेन सदृशमिदमिति ज्ञानं प्रत्यभिज्ञाभास इति भावः । स्मरणाभास-
माह—अननुभूत इति, प्रमाणमात्रेण कदाचिदप्यनुपलब्ध इत्यर्थः, दृष्टान्तयति यथेति, 5
मुगमं शिष्टम् ॥

स्मृतिहेतुत्वेन प्रत्यक्षस्थोपस्थानात्सांन्यवहारिकादिप्रत्यक्षाभासानाह—

मेघादौ गन्धर्वनगरादिज्ञानं दुःखादौ सुखादिप्रत्यक्षश्चेन्द्रियानिन्द्रि-
यनिमित्तकसांन्यवहारिकप्रत्यक्षाभासः । शिवराजर्वेरसंख्यातद्वीपसमु-
द्रेषु सप्तद्वीपसमुद्रज्ञानमवध्याभासः । मनःपर्यवकेवलयोस्तु नाभासत्वं 10
संयमविशुद्धिजन्यत्वात्कृत्स्नावरणक्षयसमुद्भूतत्वाच्च ॥

मेघादाविति । इदञ्चेन्द्रियनिमित्तकसांन्यवहारिकप्रत्यक्षाभासस्य निदर्शनम् । अनि-
न्द्रियनिबन्धनसांन्यवहारिकप्रत्यक्षाभासस्य दृष्टान्तमाह दुःखादाविति, अवग्रहादीनामाभासा
एवमेव स्वयमुक्ताः । पारमार्थिकप्रत्यक्षस्यावध्याभासात्मकस्य विभङ्गज्ञानापरपर्यायस्य निदर्शन-
माह शिवराजर्वेरिति, अयं कश्चन राजर्षिस्वसमयप्रसिद्धस्तस्य किल विभङ्गात्मकमवध्याभास- 15
मसंख्यतेषु द्वीपसमुद्रेषु सप्तद्वीपसमुद्रसंवेदन समुद्भूयति सैद्धान्तिका आहुः, सोऽयमवध्या-
भास इत्यर्थः । पारमार्थिकप्रत्यक्षविशेषयोर्मनःपर्यवकेवलयोर्नाभासत्वसम्भव इत्याह मन
इति, तत्र हेतुमाह सयमेति, कृत्स्नेति हेतुरयं केवलस्यानाभासत्वे, धातिकर्माख्यानखिला-
वरणविनाशादित्यर्थः ॥

नन्वेवं मत्यादीनामाभासत्वं प्रदर्शितं परं तदन्तर्गतश्रुतविशेषस्याभासत्वं कथमित्या- 20
शङ्क्यामाह—

आगमाभासस्त्वग्रे वक्ष्यते ॥

आगमाभास इति । आगमस्वरूपस्यैवाविज्ञातत्वेन तदाभासोऽधुना वर्णयितुमशक्य
इति तन्निरूपणोत्तरमेव निरूपणीय इत्याशयेनाहमे वक्ष्यत इति, आगमनिरूपणानन्तरम-
भिधास्यत इत्यर्थः ॥

25

एवमनुमाननियतोपकरणाभासानुक्त्वाऽधुना मन्दमलपेक्षयाऽनुज्ञातदृष्टान्तादीनां याथा-
र्थ्याथार्थ्यप्रकाशनाय तदाभासानाह—

दृष्टान्तवद्भासमानो दृष्टान्ताभासः, स द्विविधः । साधर्म्यदृष्टान्ताभासो वैधर्म्यदृष्टान्ताभासश्चेति । साधर्म्यदृष्टान्ताभासो नवविधः, साध्यसाधनोभयविकलसन्दिग्धसाध्यसाधनोभयानन्वयाप्रदर्शितान्वयविपरीतान्वयभेदात् ॥

- ५ दृष्टान्तेति । यो दृष्टान्तप्रतिरूपक एव नतु दृष्टान्तत्वलक्षणसहितस्त दृष्टान्ताभास इत्यर्थः । दृष्टान्तस्य पूर्वं साधर्म्यवैधर्म्यतया द्वैविध्यस्य प्रदर्शनेन तदाभासोऽपि सामान्यतो द्विविध इत्याह स इति, परार्थानुमान एव दृष्टान्तस्योद्भावनेनोदाहरणदोष इमे बोध्याः, तेषां च दृष्टान्तप्रभवत्वाद् दृष्टान्तदोषतयोत्कीर्तनम् । तत्र साधर्म्यदृष्टान्ताभासो विशेषेण नवविध इत्याह साधर्म्येति, तथा च साध्यविकलसाधनविकलस्तदुभयविकलस्तन्दिग्धसाध्यसाधनसन्दिग्धतदुभयोऽनन्वयोऽप्रदर्शितान्वयो विपरीतान्वयश्चेति नवविधस्त इत्यर्थः ॥

तत्रैकस्मिन्नेवानुमाने दृष्टान्तभेदे क्रियमाणे प्रथमभेदत्रयस्य निदर्शनं भवतीति ग्रन्थलाघवकामस्तथैवाह—

- नित्यशब्दोऽमूर्तत्वादित्यत्र दुःखस्य दृष्टान्तत्वे तस्यानित्यत्वेन
१५ साध्यधर्मविकलता । परमाणोर्दृष्टान्तत्वे मूर्तत्वेन तस्य साधनविकलता, घटस्य दृष्टान्तत्वे तूभयविकलता ॥

- नित्य इति, इत्यत्रेति, ईदृशानुमान इत्यर्थः, दृष्टान्तत्व इति दृष्टान्ते क्रियमाण इत्यर्थः, तस्येति दुःखेत्यर्थः, अनित्यत्वेनेति पुरुषप्रयत्नजन्यत्वेनानित्यत्वादिति भावः साध्येति नित्यत्वधर्मशून्यत्वादिति भावः, साधनविकलदृष्टान्तमाह, परमाणोरिति, विलशब्दोऽमूर्तत्वादित्यनुषङ्गत एवमग्रेऽपि, तस्येति परमाणोरित्यर्थः, साधनेति, अमूर्तत्वधर्मशून्यत्वादिति भावः, उभयविकलं दृष्टान्तमाह घटस्येति तस्यानित्यत्वेन मूर्तत्वेन च साध्यसाधनञ्चात्र नास्तीति भावः ॥

एवं सन्दिग्धसाध्यसाधनोभयान्वाह—

- अयं चैत्रो रागी वक्तृत्वादेवदत्तवदित्यत्र देवदत्ते रागित्वस्य संदि-
२५ ग्धतया संदिग्धसाध्यधर्मा । अयं वक्ता रागित्वान्मैत्रवदिति सन्दिग्धसाधनधर्मा । अयं न सर्वज्ञो रागित्वान्मुनिवदिति दृष्टान्तेऽसर्वज्ञत्वरागित्वयोः सन्दिग्धत्वात्सन्दिग्धोभयधर्मा ॥

अयं चैत्र इति । सन्दिग्धतयेति, देवदत्ते रागित्वस्य सत्त्वमसत्त्वञ्च सन्दिग्धं, पुरुषान्तरमनोवृत्तीनां दुरधिगमात् रागित्वाव्यभिचारिलिङ्गानुपलब्धेति भावः, सन्दिग्धसाधनं दृष्टान्तमाहायं वक्षेति, मैत्रे रागित्वस्योक्तहेतोस्सन्देहादित्यर्थः । सन्दिग्धोभयं दृष्टान्तमाचष्टे अयमिति, मुनिवदिति मुनिविशेषवदित्यर्थः, मुनिविशेषे हि असर्वज्ञत्वरगित्वयोस्संशयस्तदव्यभिचारिहेत्वदर्शनात्, सर्वज्ञत्वारगित्वनिर्णायकहेत्वदर्शनाच्चेति भावः ॥ 5

अनन्वयं दृष्टान्तमभिधत्ते—

चैत्रोऽयं रागी वक्तृत्वान्मैत्रवदिति दृष्टान्ते साध्यहेत्वोस्सत्त्वेऽपि यो यो वक्ता स स रागादिमानिति व्याप्यसिद्ध्याऽनन्वयः ॥

चैत्रोऽयमिति । व्याप्यसिद्धेति, व्यप्यभिमते मैत्राग्रौ वक्तृत्वं रागित्वञ्चास्ति पाषाणादौ त्वस्ति तयोर्निवृत्तिस्तथापि यो यो वक्ता स स रागादिमानिति प्रतिबन्धस्तथोर्न सिद्ध्यति, 10 अतोऽभिमतमैत्रादिरनन्वयदृष्टान्त इति भावः । अपृथ्वोऽयं न मित्रो व्याप्यसिद्धेत्सर्वत्र सत्त्वादित्यष्टावेव साधर्म्यदृष्टान्ताभासा इति श्रीहेमचन्द्राचार्याः ॥

अप्रदर्शितान्वयं दृष्टान्तं विपरीतान्वयदृष्टान्तञ्चाह—

अनित्यशब्दः कार्यत्वाद्धटवदित्यत्रान्वयसहचारसत्त्वेऽप्यप्रदर्शनादप्रदर्शितान्वयः । तत्रैव यदनित्यं तत्कृतकं यथा घट इत्युक्तौ 15 विपरीतान्वयः ॥

अनित्य इति । अप्रदर्शनादिति, वचनेनाप्रकृतत्वादित्यर्थः, अत्रेदम्नोभयमप्रदर्शितान्वयस्थले वस्तुनिष्ठो न कश्चिदोपः, परार्थानुमाने च वचनगुणदोषानुसारेण वक्तुर्गुणदोषौ परीक्षणीयाविति भवति वाचनिकस्य दोषत्वं, एवं अप्रदर्शितव्यतिरेकेऽपि बोध्यम् । अथ विपरीतान्वयं नवमं दर्शयति—तत्रैवेति, पूर्वोपदर्शितेऽनित्यः शब्दः कार्यत्वाद्धटवदित्यत्रैवे- 20 त्यर्थः, यदनित्यमिति, यत्कृतकं तदनित्यमित्यनुक्त्वेत्यादिः । अन्वये हि प्रथमं हेतुं प्रदर्श्य साध्यं प्रदर्शनीयमत्र तु विपर्ययेन प्रदर्शनाद्विपरीतान्वय इति भावः । न च यदनित्यं तत्कृतक-

१. एव क्षमिषानेऽनित्यत्वं व्याप्यं कार्यत्वं व्यापकमिति विपरीता व्याप्यव्यापकभावप्रतिपत्तिरित्याह, तथा च समव्याप्तिके साधनस्य व्यापकत्वाभिधाने साध्यस्य प्रतिपत्तिर्न स्यादिति दूषणम्, विषमव्याप्तिके तु तथा व्याप्यप्रग्रह व्यभिचारव्यानात् । विषमव्याप्तिक एव विपरीतान्वयो दोष इति केचित् ॥ २. यद्यपि कार्यं तत्तदनिर्णयं यथा घटादिरिति वचनं विनाऽन्वयस्याप्रतीतेरिति भावः ॥

- मिति अत्रैवं प्रदर्शितेऽपि व्यभिचाराभावेन न काप्यनुपपत्तिरिति वाच्यम्, समव्याप्तिरस्यले
 तथात्वेऽपि शब्दोऽनित्यः प्रयत्नानन्तरीयकत्वादित्यादिविषयव्याप्तिहेतुस्थले यदनित्यं तत्प्रयत्ना-
 नन्तरीयकमित्युक्तौ विद्युदादौ व्यभिचारेणानुपपत्तिसत्त्वात्, साधर्म्यप्रयोगे साधनस्यैव पूर्व-
 प्रदर्शनीयत्वादिति ॥ अत्र केचिन् अनन्वयाप्रदर्शितान्वयविपरीतान्वयरूपदृष्टान्तत्रयाभिधानं न
 ५ सुपर्यालोचितं, तथाहि न तावदनन्वयो दृष्टान्ताभासो भवितुमर्हति, यदि हि दृष्टान्तबलेन व्या-
 प्तिस्साध्यसाधनयोः प्रतिपाद्येत ततस्त्यादनन्वयो दृष्टान्ताभासः स्वकार्यकरणत्वात्, यदा तु पूर्व-
 प्रवृत्तसम्बन्धग्राहिप्रमाणगोचरस्मरणसम्पादनार्थं दृष्टान्तोद्गाहतिरिति स्थितं तदाऽनन्वयलक्षणो
 न दृष्टान्तदोषः, किन्तु हि, हेतोरेव, प्रतिबन्धस्याद्यापि प्रमाणेनाप्रतिष्ठितत्वात् प्रतिबन्धभावे
 चान्वयसिद्धेः, न च हेतुदोषोऽपि दृष्टान्ते वाच्यः, अतिप्रसङ्गात् । तथाऽप्रदर्शितान्वय-
 10 विपरीतान्वयावपि न दृष्टान्ताभासतां स्वीकृतः, अन्वयाप्रदर्शनस्य विपरीतान्वयप्रदर्शनस्य
 च वक्तृदोषत्वात्, तदोषद्वारेणापि दृष्टान्ताभासप्रतिपादने तद्विद्यता विशीयैत, वक्तृदोषा-
 णामानन्त्यात् । नन्वनयोर्वक्तृदोषत्वेऽपि परार्थानुमाने तत्कौशलमपेक्षत एव, अन्यथो-
 पन्यासे क्षुभ्रुत्सिद्धार्थासाधकत्वादिति चेन्न, करणापादवादीनामपि दृष्टान्ताभासत्वापत्तेः,
 करणापादव्यतिरेकेण हि न परप्रत्यायनं समस्ति, विस्पष्टवर्णाग्रहणे व्यक्ततया तद्व्यावगमा-
 15 भावादित्याहुः, तत्र परस्मै व्याप्तिप्रतिपादनस्थानं हि दृष्टान्तः, प्रतिपाद्यानुरोधेन परार्थ-
 नुमाने उदाहरणस्यानुज्ञातत्वेन तस्य च दृष्टान्ताभिधानरूपत्वात्, सोऽपि महानसादिदृ-
 ष्टान्तो यदि साध्यसाधनयोगी न भवेत्तर्हि कथं ततो व्याप्तेः स्मरणं भवेत् दृष्टान्तवशा-
 भासयोश्च विवेकः स्यात् ततोऽवश्यमेव स साध्यसाधनयोगी स्यात् प्रदर्शनीयश्च परस्मै
 तत्र साध्यं साधनञ्च तत एव तयोस्तत्त्वासत्त्वाभ्यां दृष्टान्तवशाभासौ भवेताम्, अत एव
 20 च तत्साधर्म्यतो वैधर्म्यतश्च द्वैविध्यं सङ्गतिमश्नति, उक्तञ्च हेमचन्द्राचार्यैः दृष्टान्तस्य लक्षणं
 तद्वेदञ्च “ स व्याप्तिदर्शनभूमिः, स साधर्म्यवैधर्म्याभ्यां द्वेवा ” इति, उक्तञ्चान्यत्र तैरेव
 “ परार्थानुमानप्रस्तावाद्गुहाहरणदोषा यवैते दृष्टान्तप्रभवत्वात्तु दृष्टान्तदोषा उच्यन्ते ”
 इति । परस्य व्याप्तिस्मरणानुत्पादे वक्तृपन्यस्तदुद्गोदाहरणस्यैव निबन्धनत्वमन्यथोद्गाह-
 रणादिदोषोद्भावनमेव निरर्थकं भवेत् साध्यधर्मादिविकलदृष्टान्तोद्भावनस्य वक्तृदोषनि-
 25 बन्धनत्वेन तस्यापि दृष्टान्ताभासत्वं न स्यादिति यत्किञ्चिदेतत् ॥

अथ वैधर्म्यदृष्टान्ताभासं विभजते—

वैधर्म्यदृष्टान्ताभासोऽपि नवविधः, असिद्धसाध्यसाधनोभयव्यतिरे-
 कसन्दिग्धसाध्यसाधनोभयव्यतिरेकाव्यतिरेकाप्रदर्शितव्यतिरेकविपरी-
 तव्यतिरेकभेदात् ॥

वैधर्म्यदृष्टान्ताभासोऽपीति । न केवलं साधर्म्यदृष्टान्ताभास एव नवविधः किन्तु वैधर्म्यदृष्टान्ताभासोऽपि नवविध इत्यर्थः, साध्याभावसाधनाभावव्याप्तिदर्शनस्थानं वैधर्म्य-
दृष्टान्तस्तस्याभासोऽसिद्धसाध्यव्यतिरेकोऽसिद्धसाधनव्यतिरेकोऽसिद्धोभयव्यतिरेकस्सन्दिग्ध-
साध्यव्यतिरेकस्सन्दिग्धसाधनव्यतिरेकस्सन्दिग्धोभयव्यतिरेकोऽव्यतिरेकोऽप्रदर्शितव्यतिरेको
विपरीतव्यतिरेकश्चेति नवविध इति भावः ॥ 5

तेषु प्रथमप्रकारमुपदर्शयति—

अनुमानं भ्रमः प्रमाणत्वाद्यो भ्रमो न भवति स न भवति प्रमाणं
यथा स्वप्नज्ञानमिति दृष्टान्तः, स्वप्नज्ञाने भ्रमत्वनिवृत्त्यसिद्ध्या असिद्धसा-
ध्यव्यतिरेकः । निर्विकल्पकं प्रत्यक्षं प्रमाणत्वात् यन्न प्रत्यक्षं न तत्प्रमाणं
यथानुमानमित्यत्रानुमानेऽप्रमाणत्वासिद्ध्याऽसिद्धसाधनव्यतिरेकः ॥ 10

अनुमानमिति । अत्र वैधर्म्यदृष्टान्तमाह य इति, सङ्गमयति स्वप्नज्ञान इति । असि-
द्धेति, असिद्धः अप्रतीतस्साध्यस्य व्यतिरेको यस्मादसाविति विग्रहः । द्वितीयं दृष्टान्ताभा-
समाह निर्विकल्पकमिति, वैधर्म्यदृष्टान्तमाह यजेति, घटयति अनुमान इति ॥

अथ तृतीयमाह—

घटो नित्यानित्यः सत्त्वात् यो न नित्यानित्यः न स सन् यथा पट 15
इति दृष्टान्तोऽसिद्धसाध्यसाधनोभयव्यतिरेकः ॥

घट इति । वैधर्म्यदृष्टान्तमाह यो नेति, दृष्टान्त इति पटात् नित्यानित्यनिवृत्तेस्सत्त्व-
निवृत्तेऽसिद्धत्वादिति भावः ॥

चतुर्थपञ्चमपञ्चानाह—

कपिलोऽसर्वज्ञोऽक्षणिकैकान्तवादित्वात् यन्नैवं तन्नैवं, यथा बुद्ध इति 20
दृष्टान्तस्सर्वज्ञत्वस्य बुद्धे संदिग्धतया सन्दिग्धसाध्यव्यतिरेकः । चैत्रोऽ-
प्राज्ञवचनो रागित्वात् यन्नैवं तन्नैवं यथा तथागत इति दृष्टान्तस्तथाग-
तेऽरागित्वस्य संशयात्सन्दिग्धसाधनव्यतिरेकः । बुधोऽयं न सर्वज्ञो
रागित्वादित्यत्र यस्सर्वज्ञस्स न रागी यथा बुद्ध इति दृष्टान्ते उभयस्य
संशयात् संदिग्धसाध्यसाधनोभयव्यतिरेकः ॥ 25

कपिल इति । अक्षणिकेति नित्यैकान्तवादित्वादिति भावः वैधर्म्यदृष्टान्तमाह यन्नैव-

- मिति यो नासर्वज्ञस्य क्षणिकैकान्तवादीत्यर्थः । सन्दिग्धतयेति सामान्यप्रमातृणामिति शेषः, तेन प्रमाणबाधितक्षणिकैकान्तवादिनोऽसर्वज्ञत्वनिश्चयेन साध्यव्यावृत्तेरसिद्धाऽसिद्धसाध्य-
व्यतिरेकित्वेऽप्यस्य न क्षतिः । असर्वज्ञत्वव्यतिरेकसंशयस्तु तेन सह क्षणिकैकान्तवादि-
त्वस्य व्याप्त्यसिद्धेः । असर्वज्ञेनापि परप्रतारणामिप्रायेण तथावादस्य कर्तुं शक्यत्वादिति ।
5 पञ्चममाह चैत्र इति, वैधर्म्यदृष्टान्तमाह यन्नैवमिति, यो नामाहवचनस्स न रागीत्यर्थः ।
संशयादिति, अपक्षपातिनामिति शेषः । तेन तद्दर्शनादुरागिणां तथागते ग्राह्यवचनत्वस्य
प्रसिद्धत्वेऽपि न क्षतिः । रागित्वव्यतिरेकसंशयश्च तन्निर्णायकप्रमाणराहित्यात् । अथ
षष्ठमाह बुधोऽयमिति, वैधर्म्यदृष्टान्तमाह य इति, उभयस्य संशयादिति, बुद्धे सर्वज्ञ-
त्वस्यारागित्वस्य च निश्चायकप्रमाणाभावेन सर्वज्ञोऽसर्वज्ञो वा रागी वाऽरागी चेति
10 संशयादिति भावः ॥

अथ सप्तममाह—

चैत्रोऽयमरागी, वक्तृत्वाद्यन्नेवं तन्नैवं यथा पाषाणशकलमिति
दृष्टान्ते साध्यसाधनोभयव्यतिरेकस्य सत्त्वेऽपि व्याप्त्या व्यतिरेका-
सिद्धेरव्यतिरेकः ॥

- 15 चैत्रोऽयमिति । वैधर्म्यदृष्टान्तमाह यन्नैवमिति, यो रागी न स वक्तृत्वर्थः, व्याप्त्या
व्यतिरेकासिद्धेरिति, साध्यसाधनव्यतिरेकयोः पाषाणशकले साहचर्यदर्शनेऽपि तयोर्बाल्य-
सिद्ध्याऽव्यतिरेक इत्यर्थः । अनेन सहाष्टविधानां वैधर्म्यदृष्टान्ताभासानामभिन्नतयाऽष्ट-
विधत्वं वैधर्म्यदृष्टान्ताभासानामिति श्रीदेसचन्द्राचार्याः ॥

अष्टमं नवममाह—

- 20 अनित्यशब्दः कृतकत्वाद्गगनवदिति दृष्टान्तो व्यतिरेकस्याप्रदर्श-
नादप्रदर्शितव्यतिरेकः । तन्नैव यदकृतकं तन्नित्यमित्युक्ते विपरीत-
व्यतिरेकः ॥

- अनित्य इति । व्यतिरेकस्येति यो नित्यस्स न कृतक इति व्यतिरेकस्येत्यर्थः सत्त्वेऽ
पीति शेषः । विपरीतव्यतिरेकमाख्याति तन्नैवेति पूर्वोपदर्शितेऽनित्यशब्दः कृतकत्वादित्य-
नुमान इत्यर्थः, वैधर्म्यस्थले हि प्रथमं साध्यव्यतिरेकं प्रदर्शयैव साधनव्यतिरेकः प्रदर्शनीयः,
25 अत्र तद्विपरीत्येन प्रदर्शनाद्विपरीतव्यतिरेक इति भावः । अत्रापि केचित् अन्वयव्यतिरेका-

प्रदर्शितव्यतिरेकविपरीतव्यतिरेकाणां वैधर्म्यदृष्टान्तत्वं नाभ्युपयन्ति, अन्यतिरेकिताया हेतु-
दोषत्वात् इतरयोर्वक्तृदोषत्वादिति, अत्र समाधिस्तु पूर्ववत् ॥

अथोपनयाभासमाह—

पर्वतो वह्निमान् धूमात् यो धूमवान् स वह्निमान् यथा महानसं,
वह्निमांश्च पर्वतो धूमवन्महानसं वेत्युपसंहरणे उपनयाभासः । 5

पर्वत इति । साधर्म्यनिदर्शनमाह य इति, उपनयमाह—वह्निमांश्चेति । साध्यधर्मिणि
हेतोरुपसंहरणं हि उपनयो भवति परं भ्रान्त्या साध्यस्य बहुधादेस्साध्यधर्मिणि पर्वतादा-
द्युपसंहरणे उपनयाभास एव स्यादिति भावः, तथैव हेतोर्धूमादेरन्यत्र महानसादावुपसंहारेऽ
पि स एवेति दर्शयति धूमवन्महानसमिति ॥

अथ निगमनाभासनिदर्शनमाह—

10

तत्रैव तस्माद्धूमवान् पर्वतो वह्निमन्महानसमिति निगमने निगमना-
भास इति दिक् । इत्याभासनिरूपणं समाप्तञ्चानुमानम् ॥

तत्रैवेति । पर्वतो वह्निमान् धूमादित्यत्रैवेत्यर्थः निगमनमाह, तस्मादिति, साध्यधर्मस्य
साध्यधर्मिणि निगमनं कार्यं तथाऽकृत्वा भ्रान्त्या साधनस्य धूमस्य साध्यधर्मिणि पर्वतादौ
साध्यस्य बहुदृष्टान्तधर्मिणि महानसादौ च निगमने निगमनाभासो भवतीत्यर्थः । एवं 15
निरूपितानां प्रमाणानामाभासा निरूपिता इत्याहेतीति ॥

इति तपोगच्छनसोमणिश्रीमद्विजयानन्दसूरीश्वरपङ्कालकारश्रीमद्विजयकमलसूरीश्वरख-
रणनलिनविन्यस्तमकिमरेण विजयलब्धिसूरीणा विरचितस्य तत्त्वन्यायविभाकर-
स्य स्वोपज्ञायां न्यायप्रकाशव्याख्यायामाभासनिरूपणो नाम पञ्चमः किरणः ॥

षष्ठः किरणः

20

अथ क्रमायातमवसरसङ्गत्याऽऽगमं निरूपयति—

यथार्थप्रवक्तृवचनसम्भूतमर्थविज्ञानमागमः ॥

यथार्थेति । यथार्थप्रवक्ता वक्ष्यमाणस्वरूपस्तेन प्रणीतं वचनं तस्मात्सम्भूतमाविर्भूतं
यदर्थविज्ञानं स आगम इत्यर्थः । अर्थविज्ञानं प्रत्यक्षादिरूपमपि अतो वचनसम्भूतमिति

१. प्रतिविशिष्टवर्णानुपूर्वाविन्यस्तवर्णपदवाक्यमन्धातात्मकमित्यर्थः ॥ २. यद्यपि वचनमात्रस्य नागमत्वं
किन्तु आचाराद्वादीनामष्टपूर्वाणाञ्च श्रुतत्वं नवमपूर्वादीनां श्रुतत्वेऽपि अतीन्द्रियाण्येव विशिष्टज्ञानहेतुत्वेन
सातिशयत्वादागमत्वेनैव व्यपदेशस्तथापि लौकिकलोकीतरभेदाभिप्रायेण व्यापक लक्षणमादर्शितम् ॥

तादृशं च विप्रलम्भकवचनजन्यार्थविज्ञानमपीति यथार्थप्रवृत्तिरिति, परार्थानुमानस्यापि तादृशत्वेन तद्वारणाय नैलक्ष्यबोधकविषयवृत्तिं विज्ञानपदमुपात्तम् ॥

ननु यदीदृशार्थविज्ञानमेवाऽऽगमस्तर्हि कथं सिद्धान्तविदामाप्तवचने आगमप्रत्यय इत्याशङ्क्यामाह—

५ अर्थविज्ञानहेतुत्वादाप्तशब्दोऽप्यागम उपचारात् । यथा गोष्ठे गौरस्ति, धर्मसाध्यः परलोकोऽस्तीत्यादयः ॥

अर्थेति । उपचारादिति, कारणे कार्यस्योपचारादित्यर्थः, प्रतिपाद्यज्ञानस्य ज्ञापवचनं कारणमिति भावः । तत्र शाब्दस्य लौकिकशास्त्रजमेदेन द्वैविध्यालौकिकस्य दृष्टान्तमाह यथेति, एतद्व्याख्यं तल्लन्यशाब्दबोधश्चागम इति भावः, उपलक्षणञ्ज्ञेयं चतुर्दशविधास्थानानाम्
 10 शास्त्रजं निदर्शयति, धर्मेति, ईदृशवाक्यानि, तल्लन्यबोधश्चागम इति भावः । उपलक्षणञ्ज्ञेयं तदपि द्वादशाङ्गचतुर्दशपूर्वाणाम्, अथवाऽऽगमस्त्रिविधः आत्मागमोऽनन्तरागमः परम्परागमश्चेति, गुरुपदेशमन्तरेणाऽऽत्मन एवागमः आत्मागमः, यथा तीर्थकराणाम्, तीर्थकरादागतत्वाद्गणधराणामर्थ्यागमोऽनन्तरागमः, सूत्रस्य त्वात्मागमस्त्वयमेव ग्रथितत्वात्, जन्मपूर्वामि-
 15 परम्परागम एव ॥ नन्वर्थप्रतिपादकत्वं शब्दस्य न सम्भवति, तथाहि ये शब्दा अर्थे सति दृष्टास्त एवातीतानागतादौ तदभावेऽपि दृश्यन्ते, यदभावे च यद्दृश्यते न तत्प्रतिबिम्बम् यथाऽश्वाभावेऽपि दृश्यमानो गौर्न तत्प्रतिबिम्बः, अर्थाभावेऽपि च दृश्यन्ते शब्दाः तत्रैतेऽर्थप्रतिपादकाः, किन्त्वन्यापोहमात्राभिधायका इति चेन्नार्थवत्तद्वत्तद्गहितस्य शब्दस्यान्यत्वात्, न चान्यस्य व्यभिचारेऽन्यस्यापि व्यभिचारो भवितुमर्हति, गोपाल-
 20 टिकाविधूयस्याग्रिन्यभिचारोपलम्भेन पर्वतादिप्रदेशवर्तिनोऽपि बहुवचनकत्वापत्तस्तथा च कार्यहेतवे जलाच्छिर्दत्ता स्यात् किञ्च प्रतीतिविरोधोऽपि स्याच्छब्दस्यान्यापोह्याभिधायकत्वे, गवादिशब्दभ्यो विधिरूपतयाऽर्थप्रतीतेः, अन्यनिषेधमात्राभिधायकत्वे च तेन सात्त्विक-मतोऽर्थस्य प्रतीत्यनापत्त्या तत्तत्तद्बोधो न स्यात्, न चैकस्य गोशब्दस्य बुद्धिद्वयजनकत्वात्

१ शब्दानां न परमार्थतः किञ्चिद्व्याख्यं वस्तुस्वरूपमस्ति, शाब्दप्रत्ययानां सर्वेषां भ्रान्तत्वात् भिद्येवेवाभेदाकाराभ्यवसायेन प्रवृत्ते, यत्र तु पारम्पर्येण वस्तुप्रतिबन्धस्तत्रार्थसंबन्धे भ्रान्तत्वेऽपि तत्र यत्तद्वारोपित विकल्पबुद्ध्याऽर्थे भिन्नं रूपं तदन्यन्यावृत्तपदार्थानुसंगवत्कथातत्त्वात् स्वयमन्यन्यावृत्ततया प्रतिभासनात् भावे स्वान्यव्यावृत्त्याऽर्थेन सहैकत्वेनाभ्यवसितत्वादन्यापोहपदार्थाभिगतिफलत्वाच्चापोह उच्यते, अतोऽगोहस्यार्थ इति प्रसिद्धम् ॥

दोष इवि वाक्यम्, एकस्य शब्दस्य युगपद्बुद्धिद्वयजनकत्वस्यादर्शनात् । किञ्चापोहलक्षण-
सामान्यस्य पर्युदासरूपत्वे सिद्धसाध्यता, अगोनिवृत्तिस्वरूपस्य गोशब्देनोच्यमानस्य सामा-
न्यस्यास्माभिर्भावस्वरूपतया गोशब्दवाच्यत्वस्वीकारात् अभावस्य भावात्मकतया व्य-
वस्थापितत्वात् । भवद्विरभ्युपगतोऽद्यादिविद्वत्तिवभावो भावोऽपि न तावदसाधारणो
गवादिस्वलक्षणात्मा, तस्य सकलविकल्पागोचरत्वात् नापि शावलेयादिव्यक्तिविशेषः, ४
असामान्यत्वप्रसङ्गात् तस्मात्सर्वेषु शावलेयादिपिण्डेषु यत्प्रत्येकं विश्रान्तं यन्निवन्धना च
गोबुद्धिस्तच्च गोत्वाख्यं सामान्यमन्यापोहरूपं गोशब्दवाच्यम्, सामान्यविशेषवद्वस्तुन एव
गवादिशब्दवाच्यत्वात् । प्रसव्यप्रतिषेधस्तु तुच्छाभावानभ्युपगमेन व्युदस्त इति ॥

कोऽसौ यथार्थवक्ता सवेद्यद्वचनसम्भूतार्थविज्ञानमागमतया प्रमाणं स्यादित्यत्राह—

प्रक्षीणदोषो यथावस्थितार्थपरिज्ञाता यथावस्थितार्थप्रख्यापको यथा- 10
र्थवक्ता, अयं द्विविधो लौकिकः पित्रादिलोकोत्तरस्तीर्थकरादिः ॥

प्रक्षीणदोष इति । यादृशार्थविज्ञानं यादृशशब्देन प्रतिपिपादयिषितं तादृशशब्दार्थोभय-
सम्बन्धिदोषशून्यत्वं तदर्थः, अत्र शब्ददोषोऽसाधुशब्दत्वादिकः अर्थदोषोऽयथावस्थित-
त्वादिक उभयदोषो वाच्यवाचकत्ववैधुर्यादिको विशेषः । यद्यपि वस्तुतः प्रक्षीणदोषत्वं
रागद्वेषशून्यत्वमेव तथापि लौकिकाप्तसंग्रहायांशिकार्थो व्यावर्णितः । सर्वज्ञेऽप्ययमर्थस्स- 15
ङ्गच्छत एव, तस्यैवास्मिन्शब्दार्थोभयदोषशून्यत्वात् । यथावस्थितार्थपरिज्ञातेति, यथा-
वस्थितत्वेनाभिधेयस्य प्रत्यक्षादिप्रमाणतः परिज्ञातेत्यर्थः, विना ज्ञानमुपदेशासंभवापनायेद्
विशेषणम् । यथावस्थितार्थप्रख्यापक इति यथावस्थितार्थस्य यथाज्ञानं तथोपदेयक इत्यर्थः ।
यो हि भ्रमादर्थमन्यथाभूतं यथावस्थितत्वेन जानीते यथाज्ञानमभिधत्ते च तस्य यथार्थव-
क्तृत्ववारणाय प्रक्षीणदोष इत्युक्तम् । केवलमर्थस्य यथावस्थितत्वेन परिज्ञातुर्मुक्तादेराग- 20
मेऽनुपयुक्तत्वात् स यथार्थवक्तेत्यतो यथावस्थितार्थप्रख्यापक इत्युक्तम् । तथा च यो यस्या-
वज्जकस्त तस्याप्त इति बृद्धप्रणीतसृष्ट्यर्थैर्लक्ष्यसाधारणमाप्तलक्षणमनेनानूदितमिति विभा-
जनीयम् । तादृशस्य पुरुषस्य तत्तदर्थबोधकतत्तद्वचनस्याविसंवादकत्वेन तावन्मात्रमाप्तत्वात् ।
तं विभज्यते अयमिति यथार्थवक्तेत्यर्थः, लोके सामान्यजने भवो लौकिकः, तस्योदाहरणमाह
पित्रादिरिति, आविना जनन्यादिपरिग्रहः । द्वितीयं भेदमाह—लोकोत्तर इति, लोकादुत्तरः 25

१. यदि क्षीणदोषवचनं व्यतिरिच्यन्त्यतः प्रेषावता परलोकादावदृष्टेऽर्थे प्रवृत्तिरुक्ता अतस्तस्यैव वचनं
परम् प्रमाणमिति भावः ॥

प्रधानं, मोक्षमार्गोपदेशकत्वादिति लोकोत्तरः, स क इत्यत्राह तीर्थकरादिरिति, आदिना गणधरादीनां ग्रहणम् । तीर्थं प्रवचनं तत्करणशीलोऽचिन्त्यमाहात्म्यमहापुण्यापराभिधान-
तीर्थकरनामकर्मविपाकादिति तीर्थकरः, श्रीवर्धमानजिनप्रमुखपुरुषविशेष इत्यर्थः ॥

ननु यथार्थवक्तृवचनरूप आप्तशब्द उपचरितागमतया प्रोक्तः तत्र कोऽसौ वचनात्मक-
5 शब्द इत्यत आह—

शब्दश्च संकेतसापेक्षः स्वाभाविकार्थबोधजनकशक्तिर्मात्रं ॥

- शब्दश्चेति । संकेत इह पदमस्य वाचकमिदञ्चास्य पदस्य वाच्यमित्येवंरूपो वाच्यवा-
चकयोर्विनिर्गोः, तत्सापेक्ष इत्यर्थः, संकेतस्वार्थावबोधे शब्दस्यापेक्षाकारणं बोध्यम् ।
संकेतमात्रेण शब्दोऽर्थं प्रतिपादयतीति मतव्युदासायाह स्वाभाविकेति, स्वाभाविकी सद्भा-
10 र्थप्रतिपादनशक्तियोग्यताभिधाना तद्वानित्यर्थः । संकेतमात्रस्य पुरुषाधीनतया न तदिच्छया
वस्तुनियमो युक्तः, तदिच्छया अन्याहवचारित्वेन कदाचिदर्थोऽपि वाचकशब्दोऽपि
वाच्यः स्यात्, न च शब्दधर्मा ये गत्वौत्पादयस्तद्वानेव वाचको भवति परस्तु वाच्यो
यथा द्रव्यस्वाविशेषेऽप्यग्नित्वादिविशिष्ट एव दाहादिजनको नान्य इति किं स्वाभा-
विकयोग्यतयेति वाच्यम्, अतीन्द्रियशक्तिमन्तरेणाग्नित्वादीनामपि कार्यकारणभावाभि-
15 यामकत्वात् । न च तत एव शब्दावर्धप्रतीतो किं संकेतेनेति वाच्यम्, अङ्कुरोत्पत्तौ शक्ति-
मतोऽपि बीजस्य क्षितिजलादीनामिव तस्य सहकारिकारणत्वात् । न चैवं देशभेदेन शब्दा-
नामर्थभेदेन न स्यादेकत्रैव शब्दानां स्वाभाविकशक्तियुक्तत्वादिति वाच्यम्, अत एव सर्व-
शब्दानां सर्वार्थप्रत्यायनशक्तियुक्तत्वाङ्गीकारेणादोषात् । न च घटशब्दश्रवणानिस्त्रिद्वयो-
स्यादिति वाच्यम्, क्षयोपशमसापेक्षत्वाद्बोधस्य, स च संकेताद्यपेक्ष इत्यदोषात्,
20 एतेन शब्दार्थयोस्सम्बन्धो न सम्भवति, स हि तादात्म्यो वा स्यात्तदुत्पत्तिरूपो वा
स्यात् तत्र नाद्यस्सम्भवति शब्दार्थयोर्भिन्नदेशत्वात् । अग्निगुडादिशब्दोच्चारणे वदने दाहप्र-
धुराद्युपलब्धिप्रसङ्गाच्च । नापरोऽपि अङ्कुरत्यये करियूयशतमित्यादिशब्दानामर्थभावेऽपि
स्थानकरणप्रत्यस्तानन्तरमुत्पत्तिदर्शनात् । तथा च शब्दाः कथं बाह्यार्थे प्रतीतिं जनयितुं
समर्था अर्थसंस्पर्शित्वाभावात् । किन्तु विकल्पमात्रप्रभवाः तिरस्कृतबाह्यार्थाः स्वमहिम्ना
25 प्रत्ययान् जनयन्ति यथा करझास्त्रादिवाक्यानि । किञ्च शब्दो न सामान्यवाचकः तस्यार्थ-
क्रियाकारित्वाभावेन गगनकुसुमायमानत्वात्, नवा विशेषस्य वाचकः स्वलक्षणलक्षणस्य
तस्य विकल्पज्ञानाविषयत्वेन संकेतगोचरत्वासम्भवात्, तथात्वेऽपि वा तस्य व्यवहारकाला-
ननुयायित्वेन संकेतवैयर्थ्यात् । अत एव न सामान्यविशेषयोस्तादात्म्यानापन्नयोः । नापि

तादात्म्यापन्नयोस्तयोर्वाच्यवाचकत्वं युक्तं विरुद्धधर्माध्यासेन तयोस्तादात्म्यस्यैवासम्भवात्
 तस्मान्न किञ्चिद्व्याकृत्यं वाचकं वा विद्यत इति मतमपास्तम् । शब्दार्थयोर्योग्यताभिधानसम्बन्धस्य
 सद्भावात्, अङ्गुल्यग्रे करिणां श्रुतमित्यादावर्थाभावेऽपि नयनरूपयोरिव योग्यतोपलम्भात्,
 नहि कलशरूपेण समं चक्षुषस्तादात्म्यं तदुत्पत्तिर्वा समस्ति । न च योग्यतायाः सम्बन्धत्वे
 शब्दस्यैवार्थस्यापि वाचकत्वं स्यादिति वाच्यं ज्ञानज्ञेययोर्ब्रह्मपक्षशक्तिवत्पदार्थानां प्रति- ४
 नित्यतश्शक्तिकत्वात्, सामान्यविशेषचद्वस्तुबोधकत्वाच्च न शब्दस्य वाचकत्वासम्भवोऽपि,
 सामान्यविशेषचतोऽर्थस्य संकेतव्यवहारकालानुगामित्वेन प्रतीयमानतया न विशेषवाच-
 कत्वपक्षोपात्तदोषोऽपि । सामान्यविशेषात्मनि स्वरूपेण संकेतकरणात् । न चानन्त्याद्वयकीनां
 परस्पराननुगमाच्च संकेतकरणानुपपत्तिरिति वाच्यम्, समानपरिणत्यपेक्षया क्षयोपशम-
 विशेषाविर्भूततर्काव्यप्रमाणे व्यक्तीनां प्रतिभासमानतया सङ्केतविषयत्वसम्भवादिति संक्षेपः ॥ 10

ननु प्रदीपः प्रकाशमानो यथाऽन्यानपेक्ष एव स्वसन्निहितं शुभमशुभं वा भार्गवं प्रका-
 शयति तस्मात्तत्स्यार्थप्रकाशकत्वं स्वाभाविकं तथा प्रयुज्यमानश्शब्दोऽपि श्रुतिगतस्त्वत्वे
 वाऽसत्त्वे वा संगते वाऽसङ्गते वा सफले वा निष्फले वा सिद्धे वा साध्ये वा वस्तुनि
 प्रतीतिमुत्पादयत्यतोऽस्त्यार्थबोधजननसामर्थ्यं स्वाभाविकमुच्यते, परन्त्वर्थं संकेतसापेक्षः
 पदार्थप्रतीतिजनकः इति प्रदीपतोऽस्य विशेषः, एवञ्चार्थबोधसामर्थ्यमेवाऽस्य स्वाभाविकं 15
 न तु स्वनिष्ठयाथार्थ्यायाथार्थ्ये अपि स्वाभाविके इत्याशयेनाह—

वक्तृगुणदोषाभ्याश्चास्य याथार्थ्यायाथार्थ्ये ॥

वक्तृगुणदोषाभ्याश्चेति । चत्त्वर्थे, तथा चास्य याथार्थ्यायाथार्थ्ये न स्वभावप्रयुक्ते
 किन्तु पुरुषगुणदोषप्रयुक्ते इति भावः । पुरुषस्य गुणाः करुणादयः, दोषाश्च द्वेषादयः, यदि
 ते स्वाभाविके स्यातां तर्हि प्रसारकतद्विज्ञप्रयुक्तवाक्येष्वर्थव्यभिचाराव्यभिचारनियमो न 20
 स्यात् तथा च सम्यग्दर्शिनि पुरुषे शुचौ वक्त्रि यथार्थां ज्ञाद्दी प्रतीतिरन्वया तु
 मिथ्यार्थेति भावः ॥

अथ तं विमज्जते—

सोऽयं शब्दो वर्णपदवाक्यरूपेण त्रिविधः । भाषावर्गेणात्मकपर-
 माण्वारब्धो मूर्तिमानकारादिर्वर्णः । घटादिसमुदायघटकवर्णानामपि 25
 प्रत्येकमर्थवत्त्वमेव । तद्व्यत्ययेऽर्थान्तरगमनात् ॥

- सोऽयमिति । व्यावर्णितस्वरूपो वचनात्मकोऽयमित्यर्थः । तत्र वर्णं लक्षणं
भाषावर्णनेति, अष्टविधासु वर्णानां आपायोग्या च वर्णा तदात्मकपरनापुनिरावृत्ते
चो मूर्तिमानकारादिस्तु वर्ण इत्यर्थः । परनाणवारब्ध इति पदेन वर्णस्तु पौडलिक-
मादर्शितम्, तत्र मूर्तिमत्त्वं हेतुगर्भविशेषणम्, तथा च यो मूर्तिमान् पौडलिकः
5 यथा घटादयः, मूर्तिमांश्च वर्णस्ततः पौडलिक इति भावः । न च तर्ज्जुन्य-
श्रयत्वादितिनिविष्टप्रदेशे प्रवेशनिर्गमयोरप्रतिपातान् पूर्वं पञ्चाशवचनानुपलब्धेः सूत्र-
मूर्तद्रव्यान्तराग्रेरकत्वाद्गमनगुणत्वाच्च न वर्णः पौडलिक इति वाच्यं सर्वेषां हेतु-
मासत्वान्, तत्र न प्रथमः, शब्दपर्यायस्याश्रयो हि भाषावर्णना तत्र च स्पर्शो निर्गम्य
एव, अनुवाचप्रतिपातयोर्विप्रकृष्टनिकटप्रारिणोपलभ्यमानानुपलभ्यमानेतिपार्थत्वान् तथा-
10 विषयगन्वाधारद्रव्यपरमाणुवन्, न द्वितीयो गन्धद्रव्येण व्यभिचारात्, वर्तमाननालकत्सुरि-
कादिगन्धद्रव्यं हि पिहितद्वारापवरकस्यान्वविंशति बहिश्च निर्याति । न तृतीयः तद्विद्वानेत्नादि-
भिरनैकान्तिकत्वान् । चतुर्थोऽपि गन्धद्रव्यविशेषसूक्ष्मरजोधूमादिभिर्व्यभिचारी, नासायां
निविष्टमानस्य गन्धद्रव्यादेस्तद्विवरद्वारदेशोद्भिन्नमभ्रुमंशकत्वादर्शनान् । नापि पञ्चमः, नाका-
शगुणशब्दोऽस्मादप्रित्यक्षत्वादूपादिवदित्यनुमानेनासिद्धेस्तत्त्वात्स पौडलिक एवेति भावः ।
15 ननु स्वार्थप्रत्यायनशक्तिमानेव शब्दोऽत्र विवक्षितो न तादृक् शब्दत्वं वर्णं निरर्थकत्वा-
दित्याशङ्कयामाह घटादीति, तथा च घटादिस्तमुद्रायघटका वर्णाः प्रत्येकनर्थबन्तः तद्व-
त्स्येऽर्थान्तरगमनान् तस्य व्यत्यये हि राक्षसाः साक्षरा इत्यादावर्थान्तरगमनं दृश्यते
तस्मादवश्यं वर्णा अर्थबन्तः, उपलक्ष्यगोऽयं हेतुस्तेन वर्णत्वात्तुप्रत्ययनिपातवन् वर्णविशे-
षानुपलब्धौ पूर्वदृष्टार्थासम्प्रत्ययान् यथा प्रतिष्ठन इत्यत्र शब्दवानुपलब्धौ प्रत्यानृत्यस्वार्थ-
20 स्यासम्प्रत्ययादित्यादयो हेतवोऽत्र समञ्जन्ते ॥

अथ पदलक्षणमाह—

स्वार्थप्रत्यायने शक्तिमान् पदान्तरघटितवर्णापेक्षणरहितः परस्पर-
सहकारिवर्णसंघातः पदम् ॥

- स्वार्थेति । स्वार्थबोधजनकशक्तिमानित्यर्थः. पदान्तरंति पदान्तर्वर्तिवर्णान्तरजनितोप-
25 कारपराद्व्युत्त इत्यर्थः, परस्परेति, अर्थबोधजनने परस्परसहकारिभावेन वर्तमानानां
वर्णानां यत्संघात आनुपूर्वीत्यर्थः । ननु हर्षादिवाचकैकाक्षराकारादीनां कथं पदत्वं परस्पर-
सहकारिवर्णसंघातरूपत्वाभावात्, न च प्रथमाद्वितीयादिभिर्भक्तिप्रहितत्वेनादोष इति वाच्यम्
सम्बोधने क्वचिद्विभक्तेरभूयमाणत्वेन तत्राव्याप्रेरिति चेन्न, अश्रुताया अपि विनक्तैर्बुद्ध्या-

रुद्धत्वेन वर्णसंघातत्वसम्भवात् अन्यथा सम्बोधनत्वज्ञानाभावप्रसङ्गः स्यात् । तादृशस्थले पदान्तरवर्तिवर्णान्तरापेक्षणरहितत्वविशिष्टशक्तिमद्गुणत्वस्यैव वा पदत्वात् ॥

अथ वाक्यलक्षणमाचष्टे—

स्वार्थप्रत्यायने शक्तिमान् वाक्यान्तरघटितपदापेक्षणरहितः परस्परसहकारिपदसमूहो वाक्यम् ॥

5

स्वार्थप्रत्यायन इति । स्वघटकानां परस्परसहकारितया व्यवस्थितानां पदानां स्वाघट-
कपदापेक्षारहितानां समुदायस्वार्थप्रत्यायनशक्तियुक्तो वाक्यमित्यर्थः, न च यत्सत्तत्सर्वं परि-
णामि यथा घटः संक्ष शब्द इति साधनवाक्यं कथं भवेत् ? तस्मात्परिणामीत्याद्याकांक्षणा-
दिति वाक्यम्, तादृशाकांक्षानुदयो यस्य तदपेक्षयैव तस्य वाक्यत्वात् मान्यापेक्षया, निरा-
कांक्षतायाः प्रतिपत्तृघर्मत्वेन वाक्ये उपचारात्, तस्याचेतनत्वात् । स चेत् प्रतिपत्ता साध- 10
नवाक्यज्ञानेऽपि निगमनमपेक्षते तर्हि तदपेक्षत एवेति न तं प्रति तावन्मात्रस्य वाक्यत्वं,
तावता वाक्यार्थप्रतिपत्तावपि परापेक्षायां पञ्चावयववाक्यादप्यर्थप्रतिपत्तौ परापेक्षा-
प्रसङ्गेन न क्वचिन्निराकांक्षत्वसिद्धिप्रसङ्गस्त्यादिति । दक्ष दाडिमानि पटपूपाः कुण्डमजा-
जिनमित्यादि पदसंघातस्य परस्परनिरपेक्षस्य पदसंघातत्वेऽपि न वाक्यत्वं परस्परसापेक्ष-
पदसमूहत्वाभावात् । तथा च परस्परसापेक्षाणां पदानां निरपेक्षस्समुदायो वाक्यमिति 15
निष्कर्षः । निरपेक्षपदञ्च चैत्रः स्यात्स्यां पचतीति कर्मपदरहितेऽतिव्याप्तिवारणाय । ननु
'स्कटिकाकृतिनिर्मलः प्रकाममि' त्यादौ वाक्य आकृतिपदघटितत्वेनाधिकेऽतिव्याप्ति-
वारणार्थं विशेषणान्तरनिवेशप्रसङ्गः, न च तत्तद्दोषाभावकूटविशिष्टपदसमुदायत्वं वाक्य-
त्वमुच्यते न्यूनत्वाधिकत्वादिकं च दोष एवेति न तत्रातिव्याप्तिरिति वाक्यमननुगमा-
दिति चेन्नाऽऽकांक्षायोग्यतासत्तिमत्पदसमूहस्यैव वाक्यत्वात् तत्राकांक्षा अभिधाना- 20
पर्यवसानं, अभिधानं पदं तस्यापर्यवसानमन्वयाननुभावकत्वम्, तथा च यस्यपदस्य
समभिव्याहृततत्पदव्यतिरेकप्रयुक्तं तादृशान्वयाननुभावकत्वं तादृशान्वयाननुभवे ससमि-
व्याहृततत्पदस्य तेन तादृशान्वयाननुभावकत्वं तयोराकांक्षा, अस्ति च द्वितीयादिपदस्य
घटादिविशिष्टकर्मत्वाच्चान्वयाननुभावकत्वं घटाविपदव्यतिरेकप्रयुक्तं न तु कर्मत्वादिपदस्य,
घटादिपदसत्त्वेऽपि स्वत एव तस्याननुभावकत्वादिति घटमित्यादावाकांक्षा, न तु घटः 25
कर्मत्वमित्यादाविति, योग्यता चैकपदार्थेऽपरपदार्थसंसर्गवत्त्वम्, न चैकविध्यर्थयोः कृती-
ष्टसाधनत्वयोः परस्परमन्वयो न स्यादुक्तयोग्यताविरहादिति वाक्यम्, एकवृत्तिविषये-
ऽपरवृत्तिविषयसंसर्गवत्त्वस्यैव तदर्थत्वात् । आसत्तिस्तु एकपदार्थोपस्थित्यव्यवधानेनापर-

- पदार्थोपस्थितिः, अन्यवधानं व्यवधानाभावः, तेन युगपन्नानापदार्थोपस्थितावपि न क्षतिः, तच्चार्यसिद्धं, तत्तत्पदार्थशब्दबुद्धौ तत्तत्पदार्थोपस्थितेहेतुतया विनाऽन्यवहितोपस्थितिं शब्दबोधोपासम्भवात् । ननु वर्णानां समुदायः पदं, तत्समुदायो वाक्यमित्युक्तं, तत्र व्यस्तानामर्थप्रतिपादकत्वे वर्णेनैकेनैव गवाद्यर्थप्रतिपत्तौ द्वितीयादिवर्णोच्चारणा-
 5 नर्थक्यापत्तिः, तत्समुदायोऽपि च न सम्भवति, क्रमोत्पन्नानामनन्तरविनष्टत्वेन समुदायासम्भवात्, न च युगपदुत्पन्नानां तेषां तत्सम्भावना युक्ता, एकपुरुषापेक्षया युगपदुत्पादासम्भवात् प्रतिनियतस्थानकरणप्रयत्नप्रभवत्वात्तेषाम् । भिन्नभिन्नपुरुषप्रयुक्तकारौकारविसर्जनीयानां नहि समुदायार्थप्रतिपादकत्वं दृष्टम् । न चान्त्यो वर्णः पूर्वपूर्ववर्णानुगृहीतोऽर्थप्रत्यायक इति साम्प्रतम्, पूर्ववर्णानामन्त्यवर्णं प्रत्यनुमाहकत्वायोगात् । अनुमा-
 10 हकत्वं हि न जनकत्वं वर्णाद्वर्णोत्पत्तेरभावात् नियतस्थानादिसम्पाद्यत्वाद्वर्णानाम् । नाप्यर्थज्ञानोत्पत्तौ सहकारित्वं, अविद्यमानानां सहकारित्वानुपपत्तेः, नवा पूर्ववर्णानुभवजातसंस्कारास्तत्सहायतां प्रतिपद्यन्ते, संस्काराणां स्वोत्पादकविषयस्मृतिहेतुत्वादिति चेन्न परिमितसंख्यानां पुद्गलद्रव्योपादानपरित्यागेनैव परिणतानामश्रावणस्वभावपरित्यागव्याप्तश्रावणस्वभावानां विशिष्टानुक्रमयुक्तानां वर्णानां वाचकत्वाच्छब्दत्वाभ्युपगमात् । सोऽपि क्रमो
 15 वर्णेभ्यो नार्थान्तस्मेव, वर्णानुविद्धस्य प्रतीतेः, नापि वर्णा एव क्रमः, तद्विशिष्टतया तेषां प्रतीतेः, न च तद्विशेषणत्वेन प्रतीयमानस्य क्रमस्यापह्नवो युक्तः, वर्णेष्वपि तत्प्रसक्तेः । ततो भिन्नाभिन्नानुपूर्वीविशिष्टा वर्णा विशिष्टपरिणामवन्तः शब्दाः, ते च पदवाक्यादिरूपतया व्यवस्थिता इति ॥

- सोऽयं शब्दो द्विविधः प्रमाणात्मको नचात्मकश्चेति यतः कास्त्वेनैव तत्त्वार्थाधिगमः
 20 स प्रमाणरूपः, यथाऽन्तर्बहिर्वा भावराशिः स्वरूपमाविमर्ति तथैव तं प्रकाशयितुं सप्तभङ्गीसमनुगत एव शब्दस्वरूपो भवतीति स एव प्रमाणरूपः, तथैव परिपूर्णार्थप्रापकत्वलक्षणसांख्यिकग्राम,ण्यनिर्वाहात् । देशतत्त्वत्त्वार्थाधिगमकस्तु नयात्मकः परिपूर्णवत्स्वेकदेशप्रापकत्वात्, एतत्स्वरूपमग्रे बह्यते । तत्र सप्तभङ्गीस्वरूपमादौ दर्शयति—

- अनेकान्तात्मके पदार्थे विधिनिषेधाभ्यां प्रवर्त्तमानोऽयं शब्दस्वसप्त
 25 भङ्गी यदानुगच्छति तदैवास्य पूर्णार्थप्रकाशकत्वात्प्रामाण्यम् । घटोऽस्तीत्यादिलौकिकवाक्यानामर्थप्रापकत्वमात्रेण लोकापेक्षया प्रामाण्येऽपि न वास्तविकं प्रामाण्यं, पूर्णार्थाप्रकाशकत्वात् सप्तभङ्गीसमनुगमाभावाच्च ॥

अनेकान्तात्मक इति । सदसन्नित्यादित्यादिसकलैकान्तपक्षविलक्षणजात्यन्तरसदसत्त्व-

नित्यानितादिनानाधर्मकरन्त्रित इत्यर्थः । सप्तमङ्गीमिति, सप्तानां भङ्गानां समाहारस्ता-
मिति विग्रहः । ननु घटोऽस्तीत्यादिवाक्यानां सप्तमङ्गीसंस्पर्शशून्यत्वेऽपि अर्थप्रापकत्वेन
प्रमाणत्वात्कथं सप्तमङ्गीसमुगतानामेव प्रामाण्यमित्याशङ्क्यामाह घटोऽस्तीति, अर्थप्रापक-
त्वमात्रेणेति किञ्चिदर्थप्रापकत्वेनेत्यर्थः मात्रपदेन परिपूर्णार्थप्रकाशकत्वाभावः सूच्यते । लोका-
पेक्षया प्रामाण्येऽपीति, तद्वति तत्प्रकारकत्वरूपलौकिकप्रामाण्यवत्त्वेऽपीत्यर्थः, वास्तविक- ४
प्रामाण्याभावे हेतुमाह पूर्णार्थेति । अत्र हेतुमाह सप्तेति ॥

का नाम सप्तमङ्गीत्यत्राह—

तत्र प्रश्नानुगुणमेकधर्मविशेष्यकाविरुद्धविधिनिषेधात्मकधर्मप्रका-
रकबोधजनकसप्तवाक्यपर्याप्तसमुदायत्वं सप्तमङ्गीत्वम् ॥

तत्रेति । प्रच्छकप्रभञ्जानप्रयोज्यत्वे सत्येकवस्तुविशेष्यकाविरुद्धविधिप्रतिषेधात्मकधर्म 10
प्रकारकबोधजनकसप्तवाक्यपर्याप्तसमुदायत्वं लक्षणार्थः । वक्ष्यमाणवाक्यसप्तके लक्षणमिदम्-
व्याहृतम् । वक्ता हि प्रच्छकप्रभञ्जानेन विवक्षति ततश्च वाक्यं प्रयुनक्ति, अतस्सप्तवाक्यसमु-
दायस्य साक्षात्प्रभञ्जानप्रयोज्यत्वाभावेऽपि परम्परया तत्सत्त्वान् क्षतिः । एकस्मिन् वस्तुनि
घटादौ द्रव्यक्षेत्रकालाभावापेक्षया सत्त्वस्यासत्त्वस्य, कथञ्चित्सत्त्वसत्त्वस्य, कथञ्चिद्वक्तव्यत्वस्य
कथञ्चित्सत्त्वावक्तव्यत्वयोः, कथञ्चिद्वक्तव्यत्वस्य, कथञ्चित्सत्त्वासत्त्वावक्तव्यत्वानां 15
य सत्त्वेन वाटप्रवाक्यसप्तकादृष्टादिरूपैकवस्तुविशेष्यकाविरुद्धसत्त्वादिप्रकारकबोधस्योदयेन
लक्षणसमन्वयः । घटोऽस्ति पटो नास्तीत्यादिनानावस्तुनि सत्त्वासत्त्वादिवोधकवाक्येऽतिप्रस-
ङ्गवारणायैकधर्मविशेष्यकेति । एकस्मिन्नेव धर्मिणि प्रत्यक्षादिविरुद्धविधिनिषेधबोधकवाक्य-
सप्तके व्यभिचारवारणायाचिरुद्धेति । विरोधस्फूर्त्तौ वाक्यस्याबोधकत्वे तदनुपादेयमेव । घट-
स्यादस्तीत्यादिद्वित्रादिवाक्यसमुदाये व्यभिचारवारणाय सप्तेति । विवक्ष्यमाणसप्तवाक्यघटि- 20
तोदासीनवाक्ययुतसमुदाये व्यभिचारवारणाय सप्तवाक्यपर्याप्तेति । सत्यन्तन्तु नाव्यात्या-
दिवारकमपि तु प्रष्टृप्रश्नानां सप्तविधातिरिक्तत्वाभावेन वाक्यानामुत्तररूपाणामपि सप्त-
विधत्वमेवेति सूचनायोपात्तम् । एकस्मिन् धर्मिणि रूपरसादिवर्गसप्तकबोधकैऽतिप्रसङ्ग-
वारणाय सत्त्वासत्त्वादिवोधकं विधिनिषेधात्मकधर्मपदम् । नयसप्तमङ्गया अपि लक्ष्यत्वे
न तत्रातिव्याप्तिः, यदि तु प्रमाणनयसप्तमङ्गयोः पृथक्पृथगेव लक्ष्यत्वं तर्हि सकलादेशत्वं 25
मध्यत्र विवक्षणीयम् ॥

तानि कानि वाक्यानीत्यत्राह—

वाक्यानि च स्यादस्त्येव घटः, स्यान्नास्त्येव घटः, स्यादस्ति नास्ति च घटः, स्यादवक्तव्य एव, स्यादस्ति चावक्तव्यश्च, स्यान्नास्ति चावक्तव्यश्च, स्यादस्ति नास्ति चावक्तव्यश्चेति ॥

- वाक्यानि चेति । घटे सत्त्वासत्त्वादिरूपधर्मापेक्षया सप्तविधानीमानि वाक्यानि
 5 विज्ञेयानि, सामान्यविशेषाभ्यामपि तथैव भवन्ति, सामान्यस्य विधिरूपत्वात् व्यावृत्ति-
 रूपतया विशेषस्य निषेधात्मकत्वात् । एवं प्रतिपर्यायापेक्षया सप्तविधत्वं वाक्यानां भाव्यम् ।
 स्यादस्त्येवेति, स्यादिति पदमनेकान्तद्योतकं कथञ्चित्पर्यायमव्ययम् । पदमात्रस्यैव वाक्यार्थे
 द्योतकत्वं वाक्यस्यैव वाचकत्वमिति सिद्धान्तात् । न च वाक्यस्यैव वाचकत्वे तत्र पदशक्ति-
 ग्रहस्यानुपयोगित्वं स्यादिति वाच्यम् । वाक्यशक्तिग्रह एव तस्योपयोगात्तथैवान्वयव्यतिरे-
 10 कतः । अस्तिशब्दोऽत्रास्तित्वधर्मस्य मुख्यतया प्रतिपादकः, एवशब्दोऽवधारकः, घटस्य स्व-
 रूपादिभिरस्तित्वमिव तैरेव नास्तित्वमपि स्यादित्यनिष्ठार्थनिवृत्त्यर्थं तद्ग्रहणस्यावश्यकत्वादत
 एव घटस्सन्नेवेत्यतः निखिलधर्मावच्छिन्नसत्त्वप्रतीतौ तदपवादाय नियतावच्छेदकस्फोरणार्थं
 स्यात्पदम् । यदि तु व्युत्पन्नस्य घटस्सन्निति निरवधारणप्रयोगेऽपि स्वग्रह्यादितुल्य-
 15 वच्छिन्नस्वरूपसत्त्वप्रकारकबोधो भवतीत्युच्यते तदा तदपेक्षयाऽप्रयोगोऽपीत्यत्राप्यनेकान्त
 एव । न चानेकान्तस्य वाचकेन द्योतकेन वा स्याच्छब्देन सत्त्वासत्त्वाद्यनेकधर्मवद्वस्तुनः
 प्रतिपादनात्सदादिबचनमनर्थकमिति वाच्यम् । एकान्तबुद्धिविलक्षणबुद्धिविशेषविषयतावच्छे-
 दकत्वेन स्यात्पदस्य सत्त्वासत्त्वादिधर्मसप्तकघटितसप्तमङ्गीबोधकत्वेऽपि प्रातिस्विकरूपेण-
 तत्तद्धर्मबोधनार्थं तत्प्रयोगस्यावश्यकत्वादिति । धर्मान्तराप्रतिपेधकं प्राधान्येन विधिवोधकं
 वाक्यमिदं, तेन प्रतिपेधकल्पनैव सत्यमिति निरस्तमभावेकान्तस्य प्रतिपेधादिति भावः ।
 20 विधिकल्पनाया एव सत्यत्वात्तथैकमेव वाक्यं स्यादित्याशंकायामाह स्यान्नास्त्येव घट
 इति । विध्येकान्तस्य निराकरणेन प्रतिपेधकल्पनाया अपि सत्यत्वान्नैकमेव वाक्यमिति
 भावः । धर्मान्तराप्रतिपेधकं प्राधान्येन प्रतिपेधविषयकशोधजनकं वाक्यमिदम् । ननु
 सदर्थप्रतिपादनाय विधिववाक्यमसदर्थप्रतिपादनाय च निषेधवाक्यमिति वाक्यद्वयमेवास्तु, प्रमे-
 यान्तरस्य शब्दविषयस्यासम्भवादिति शंका निरासायाह स्यादस्ति नास्ति च घट इति । तथा
 25 च प्रधानभावेनार्पितस्य सदसदात्मनो वस्तुनः प्रधानभूतैकैकधर्मात्मकादार्थादर्थान्तरत्वसिद्धेः
 सत्त्ववचनेनैवासत्त्ववचनेनैव वा क्रमार्पितयोः प्रधानीभूतसदसत्त्वयोः प्रतिपादयितुमश-

१. ननु सामान्यविशेषघटितसप्तमङ्गीवाक्यस्य घट स्यात्सामान्यं स्याद्विशेष इत्यादिरूपस्यैकधर्मिण्य-
 विरुद्धविधिविनिषेधात्मकबोधजनकत्वाभावेन लक्षणस्याभ्याप्तिप्रसङ्गे त्वाह-सामान्यस्येति ।

व्यत्वेनावश्यकत्वं तद्वोधकतया तृतीयवाक्यस्येति भावः । प्राधान्येन क्रमार्पितविधিনিषेधबोधकमिदम् । नन्वस्तु तर्हि वाक्यत्रयमेव प्रोक्तधर्मत्रयातिरिक्तस्य कस्याप्यभावादित्यत्राह स्यादवक्तव्य एवेति । क्रमेणार्पितयोस्तयोर्यथा वक्तव्यता तथा सङ्गर्पितयोः कथं वक्तव्यत्वमिति स्वाभाविके पर्यंतुयोगे विलसिते तथा सर्वथा वक्तुमशक्तेरवक्तव्यत्वरूपधर्मान्तरप्रतिपादकस्य वाक्यस्यास्त्यावश्यकतेति भावः । तथा चावक्तव्यत्वबोधकमिदं वाक्यम् । तथापि वाक्यच- 5
तुष्टयमेव स्यादित्यत्राह स्यादस्ति चावक्तव्यश्चेति । तथा च सदवक्तव्यत्वधर्मान्तरस्यापि सम्भवेनेदमपि वाक्यं नियतमेवेति भावः, सत्त्वविशिष्टावक्तव्यत्वबोधकवाक्यमिदम् । एवमसदवक्तव्यत्वस्यापि धर्मान्तरस्य सिद्ध्या तत्प्रतिपादकं वाक्यमप्याह स्यान्नस्ति चावक्तव्यश्चेति, नास्ति त्वविशिष्टावक्तव्यत्वबोधकवाक्यमिदम् । एवं सदसदवक्तव्यत्वधर्मस्यापि प्रतीयमानत्वेन तद्वोधकं वाक्यमाह स्यादस्ति नास्ति चावक्तव्यश्चेतीति । सत्त्वासत्त्वविशिष्टावक्तव्य- 10
त्वबोधकवाक्यमिदम् । इति शब्दो वाक्यान्तराभावसूचकस्त्वादृशविलक्षणधर्मान्तराभावात् । न चावक्तव्यत्वस्य धर्मान्तरत्ववत् वक्तव्यत्वस्यापि धर्मान्तरत्वसम्भवेन तद्वोधकस्याष्टमवाक्यस्य सत्त्वात्कथं सप्तैव वाक्यानीति वाच्यम् । सत्त्वादिभिरभिधीयमानस्य वक्तव्यत्वस्य प्रसिद्धेः ॥

नन्वेकत्र धर्मिणि विधीयमाननिषिध्यमानानन्तधर्मसङ्काचेनानन्तभङ्गी स्यात्, मैवम्, अनन्तानामपि सप्तभङ्गीनामिष्टत्वात्सत्त्वासत्त्वादिधर्मैकल्पनयेव नित्यत्वानित्यत्वादिकल्प- 15
नयापि सप्तानामेव भङ्गानामवतारात् तावतामेव प्रतिपाद्यप्रभानां सम्भवात् प्रभवशादेव सप्तभङ्गीति नियमादित्याशयेनाह—

सप्तविधप्रवृत्तप्रभवशात्सप्तवाक्यप्रवृत्तिः, प्रश्नानां सप्तविधत्वं तज्जिज्ञासायास्सप्तधात्वात्, सप्तधात्वं जिज्ञासायाः सप्तधा संशयोदयात्, संशयानां सप्तधात्वन्तु तद्विषयधर्माणां सप्तधात्वाद्विज्ञेयम् ॥ 20

सप्तविधेति । यावन्तः प्रश्नास्तदुत्तरत्वेन तावतामेव वाक्यानां प्रवृत्तिरिति भावः । कुतः प्रश्नसप्तविध एवेत्यत्राह प्रश्नानामिति जिज्ञासानुगुणमेव प्रश्नप्रवृत्तेरिति भावः, जिज्ञासायास्सप्तविधत्वं कृत इत्यत्राह सप्तधात्वमिति, संशयानन्तरं हि तद्विधूननाय जिज्ञासा समुदेति संशयानाम् सप्तविधत्वे जिज्ञासापि तावत्येवेति भावः । सोऽपि सप्तप्रकार एवेत्यत्र किं नियामकमिति प्रश्ने त्वाह संशयानामिति, विषयनिवन्धनो हि संशयः, विषयस्य सप्तत्वे कथं संशया 25
अधिका भवेयुः, तथा च विषयाणां सप्तधात्वेन प्रमाणसिद्धत्वाच्चान्त एव संशया इति भावः ॥

धर्माः क इत्यत्राह—

ते च धर्माः कथञ्चित्सत्त्वं, कथञ्चिदसत्त्वं, क्रमार्पितोभयम्, कथञ्चि-

वक्तव्यत्वं, कथञ्चित्सत्त्वविशिष्टावक्तव्यत्वं, कथञ्चिदसत्त्वविशिष्टावक्तव्यत्वं, क्रमार्पितोभयविशिष्टावक्तव्यत्वञ्च ॥

- ते चेति । संशयविपर्ययाभूताश्रेत्यर्थः । कथञ्चित् सत्त्वमिति, वस्तुधर्मोऽयं, तदनभ्युपगमे वस्तुनो वस्तुत्वमेव न स्यात् खरविषाणादिवत्, स्वद्रव्यक्षेत्रकालभावापेक्षया सर्वं वस्तु 5 सदेव, परद्रव्यादेरिव स्वद्रव्यादेरपि वस्तुनोऽसत्त्वे शून्यताप्रसङ्गः स्यात्, सर्वं सदेवेत्यपि न, सर्वपदार्थानां परस्परमसांकर्यप्रतिपत्तेरसत्त्वस्यापि सिद्धेः, अत एव कथञ्चिदसत्त्वमपि वस्तुधर्म इत्याह कथञ्चिदसत्त्वमिति, स्वरूपादिव पररूपादपि वस्तुनस्सत्त्वे प्रतिनियतस्वरूपाभावाद् वस्तुप्रतिनियमविरोधो दुर्वार इति भावः । क्रमार्पितोभयमिति, क्रमार्पितवत्सदुभयत्वमित्यर्थः, तदभावे हि क्रमेण सदसत्त्वविकल्पशब्दव्यवहारस्य विरोधः स्यादिति भावः । 10 न चायं व्यवहारो निर्विषयः क्रमार्पितोभयज्ञानतदव्यवहारतत्प्राप्तीनामविवक्षाद्वात तथाविधरूपादिव्यवहारवत्, तस्यापि निर्विषयत्वे सकलप्रत्यक्षादिव्यवहारोच्छेदात्त कस्यचिद्विद्वत्त्वव्यवस्था स्यात्, एवमग्रेऽपि मान्यम् । ननु स्यादस्ति नास्ति च घट इति वाक्यादस्तिनास्ति पदार्थां सदसत्त्वयोश्चकारेणोभयस्य चोपस्थित्या सदसदुभयत्वं तादृशव्यवहारस्य विषयः, तत्र केवलसत्त्वासत्त्वाभ्यां भिन्नं भवतु उभयत्वस्यैकविशिष्टापरत्वरूपत्वाभावात् अवशिष्ट- 15 योरपि गोत्वाश्रित्ययोरुभयत्वप्रत्ययात् तत उभयत्वं भिन्नं, तद्वदेव कथञ्चिदुभयभेदोऽप्यर्थसिद्ध एव । परत्वेतद्वाक्यस्य क्रमादुभयमुख्यविशेष्यताकबोधजनकत्वेन क्रमार्पितत्वं कथमत्र धर्मोऽन्वेति, क्रमिकशब्दबोधद्वयेच्छाविषयविषयत्वरूपस्य तस्य पदानुपस्थितत्वेन वस्तुधर्मतया तद्बोधासम्भवादिति चेन्न, स्यात्पदेन क्रमार्पितत्वस्य द्योतनात् अनुभूयते हि स्यादस्ति स्यान्नास्ति च घट इति वाक्यात्क्रमार्पितसत्त्वासत्त्वोभयधर्मवन्तमसुं घटं 20 जानामीति, तत्र चैकत्वेन गृहीते सदसत्त्वे उभयत्वप्रत्ययस्य भाक्तोभयवगाहित्वेन तत्र च क्रमार्पितत्वस्यावच्छेदकत्वात् न च क्रमबलादेवात्र ज्ञानद्वयस्य सिद्धयाऽस्य प्रथममङ्गद्वयाभेदः स्यादिति वाच्यम्, क्रमगर्भोभयप्राधान्यबोधकत्वाभिप्रायेणास्तिनास्ति-

१. सदसदुभयत्वं न सत्त्वविशिष्टासत्त्वत्वरूपं, अत्र हि वैशिष्ट्यं सामानाधिकरन्धेन वाच्यं तथा च गोत्वाश्रित्यो परस्परं सामानाधिकरण्याभावेन वैशिष्ट्यविरहेऽपि गोत्वाश्रित्योभयमित्युभयत्वावगाहिप्रतीत्युत्पत्तेस्तथा उभयत्वं वैशिष्ट्याद्विभक्तिमिति स्वीकार्यं, तस्य भेदादेव न सत्त्वासत्त्वाभ्यां सत्त्वासत्त्वोभयमपि कथञ्चिद्विभक्तिमिति भावः ॥ २. क्रमेण सत्त्वासत्त्वोभयविषयकशब्दबोधद्वयं जायतामितीच्छाविषयं बोधद्वयं तद्विषय सत्त्वासत्त्वोभयमित्यर्थः । पदानुपस्थितत्वेनेति, शब्दोपस्थितत्वेन शब्दबोधो वे माननियमादिति भावः ॥ ३. तृतीयमङ्गो हि क्रमेण शब्दबोधो जायतामितीच्छाप्रयुक्ततया च सत्त्वप्रकारकघटविशेष्यरूपमसत्त्वप्रकारकघटविशेष्यकं बोधद्वयमेव जायत इति मङ्गद्वयसंयोगरूप एवायं मङ्ग प्रसक्त इति शङ्काशयः, समाधानं प्रकारताद्वयनिरूपितैकविशेष्यताशालिबोधस्याऽप्यनुभवसिद्धत्वेन तादृशो बोधोऽस्य मङ्गस्य फलमिति ॥

पदप्रयोगेनैकत्र द्वयमिति रीत्या विलक्षणविषयताशालिवोधान्तरस्यानुभवसिद्धत्वात् । न च क्रमो हि शब्दव्यापारः, अर्थस्तु विशिष्टः क्रमावदिति एवेति तत्र क्रमादिकमनृतिप्रयोजनमिति वाच्यम्, शब्दगतस्यापि क्रमस्यार्थेऽधारोपेण तत्सम्भवादिति । एवं सहावक्तव्यत्वादिष्वपि चिन्तनीयम् । कथञ्चिद्वक्तव्यत्वमिति, युगपद्विधिनिषेधात्मनाऽवक्तव्यत्वमित्यर्थः, सहापितावक्तव्यत्वमिति यावत् । ननु सहापितत्वं एकदैकपदादुभयबोधो जायतामितिच्छाविपयत्वं सा चेच्छा बाधिते नोदेतीति न तद्वक्तव्यस्यावच्छेदकम् न बोधपदेन युगपदुभयप्राधान्येन बोधसम्भवादवक्तव्यत्वमेवासिद्धं दृष्टं हि पुष्पदन्तपदावन्तत्त्वसूर्यत्वाभ्यां चन्द्रसूर्ययोर्युगपदेव बोध इति वाच्यम्, पुष्पदन्तपदवदुभयपदस्यासाधारणत्वाभावात्, बुद्धिविषयतावच्छेदकत्वेनास्तित्वनास्तित्वधर्मद्वयावच्छिन्नस्य बोधकत्वेऽपि प्राधान्येन सहापितोभयाकारबोधासिद्धेरिति चेन्न, पुत्रनाशे सत्यपि पुत्रविद्वक्षाया आनु- 10 भविकत्वेन क्वचिद्बाधितेऽपीच्छोदयतोऽवक्तव्यस्यावच्छेदकत्वे बाधाभावात् । अथ पञ्चमं धर्ममाह कथञ्चित्सत्त्वेति । अथ पष्ठं धर्ममाह कथञ्चिदसत्त्वेति । सप्तममाह क्रमापितेति ॥

ननु प्रथमद्वितीयधर्मवत्प्रथमतृतीययुक्तधर्मान्तरस्य सिद्धेः कथं सप्तविधधर्मनियम इति चेन्न क्रमाक्रममार्पितयोः प्रथमतृतीयधर्मयोर्धर्मान्तरत्वेनाप्रतीतेः सत्त्वद्वयस्यासम्भवात् विवक्षितरूपादिना सत्त्वस्यैकत्वात्, एवमेव द्वितीयतृतीयधर्मयोः क्रमाक्रममार्पितयोर्धर्मान्तरत्वेन 15 प्रतीतिरसत्त्वद्वयस्यासम्भवात् पररूपादिनाऽसत्त्वस्यैकत्वात् । ननु तथा सति प्रथमचतुर्थयोर्द्वितीयचतुर्थयोस्तृतीयचतुर्थयोश्च सहितयोः कथं धर्मान्तरत्वं, चतुर्थे सहापितसत्त्वासत्त्वमानादिति चेन्न चतुर्थे तयोरपरामर्शात् किन्तु तथामार्पितयोस्तयोर्सर्पथा वक्तुमशक्तेरवक्तव्यत्वरूपधर्मान्तरस्यैव तेन प्रतिपादनात्, न च तेन सहितस्य सत्त्वस्यासत्त्वस्योभयस्य वाऽप्रतीतिर्धर्मान्तरत्वासिद्धिरिति भग्नानां विषयनियममाह— 20

तत्र प्रथमे भङ्गे सत्त्वस्य प्रधानतया भानं, द्वितीयेऽसत्त्वस्य प्राधान्येन, तृतीये क्रमापितसत्त्वासत्त्वयोश्चतुर्थेऽवक्तव्यत्वस्य पञ्चमे सत्त्व-

१. पुष्पदन्तपदस्य चन्द्रत्वेन चन्द्रे सूर्यत्वेन सूर्ये व्यासव्यवृत्तिरेका शक्तिरिति तेनोभयधर्मनिग्रहप्रकाराद्वयनिरूपितो बोधो भवेत् परन्तुमयपदस्य बुद्धिविषयतावच्छेदकत्वेन शक्तिविद्वद्भेदे शक्तिसंभवेऽपि प्रातिस्विकधर्मावच्छिन्नप्रकारताद्वयनिरूपितमुक्त्यविशेष्यताशालिवोधस्तस्याश्च भवेदेवेति यावत् । २. क्रमापितास्तित्वनास्तित्वोभयस्मिन्नस्तित्वरूपधर्मान्तरस्येति यावत् ॥ ३. क्रमापितास्तित्वनास्तित्वोभयस्मिन्नस्तित्वरूपधर्मान्तरस्येति भावः ॥ ४. सहापितसत्त्वासत्त्वोभयवच्छेदेन तृतीयमङ्गजन्मशब्दबोधविषयत्वाभावेत्यैव स्यादवक्तव्यपदार्थत्वादिति यावत् ॥

मिति भावः, भेदोपचारेण वेति, प्राधान्येन द्रव्यार्थिकाश्रयतोऽभिज्ञेऽपि भेदाधारोपेणेत्यर्थः, क्रमश्चास्त्यादिरूपैकशब्दस्य कालादिभिर्मिथानास्तित्वाद्यनेकधर्मवोधने शक्त्यभावाद्बोध्यः ॥

अभेदवृत्त्यभेदोपचारप्रयोजकान् दर्शयितुमाह—

अभेदवृत्त्यभेदोपचारौ कालस्वरूपार्थसम्बन्धोपकारगुणिदेशसंसर्ग-
5 शब्दैरष्टाभिर्ग्राह्यौ ॥

अभेदेति । समानकालीनत्वं, एकगुणिगुणत्वं, एकाधिकरणत्वं, एकसम्बन्धप्रतियोगित्वं, एकोपकारकत्वं, एकदेशावच्छिन्नवृत्तित्वं, एकसंसर्गप्रतियोगित्वं, एकशब्दवाच्यत्वञ्चाभेद-
वृत्तावभेदोपचारे वा प्रयोजकमिति भावः ॥

एकस्मिन् भजे षट्यति—

10 तथाहि स्यादास्त्येव घट इत्यादावस्तित्वाद्यात्मकैकधर्मवोधजनकत्वं वर्तते तथा एककालावच्छिन्नैकाधिकरणनिरूपितवृत्तित्वैकगुणिगुणत्वै-
काधिकरणवृत्तित्वैकसम्बन्धप्रतियोगित्वैकोपकारकत्वैकदेशावच्छिन्नवृत्ति-
त्वैकसंसर्गप्रतियोगित्वैकशब्दवाच्यत्वधर्मैरस्तित्वेनाभिज्ञा अनेके ये
धर्मास्तदात्मकपदार्थवोधजनकत्वमपीति ॥

15 तथाहीति । इत्यादाविति, अस्तित्वाद्यात्मकैकधर्मवोधजनकत्वं वर्तत इत्यनेनैकधर्मविप-
यकवोधजनकत्वमिति सकलादेशलक्षणांशस्सङ्घटितः, वाक्य इति शेषः, इत्यादावित्येत्या-
दिवाक्य इति वाऽर्थः । कालादिभिर्मर्माणामभेदवृत्तिं षट्यति तथेति, एककालावच्छिन्नैका-
धिकरणनिरूपितवृत्तित्वेति, यादृशकालावच्छेदेन यत्र घटादावस्तित्वं वर्तते तत्कालावच्छेदेन
तत्रानन्ता अपि धर्मा वर्तन्त इत्यस्तित्वेन सह शेषधर्माणामेककालावच्छिन्नैकाधिकरणवृत्तित्वं

20 वर्तत इति कृत्वा तेषां कालेनाभेद इति भावः । एकगुणिगुणत्वेति, अस्तित्वं हि षट्स
गुणस्तस्मादस्तित्वस्य षट्गुणत्वं स्वरूपं तथा तद्वृत्तिशेषधर्माणामपीति सर्वेषां धर्माणामेक-
गुणिगुणत्वस्वरूपतया स्वरूपेणाभेदवृत्तिरिति भावः । एकाधिकरणवृत्तित्वेति, यथा
ह्यस्तित्वस्याधिकरणं षटस्तथैव निखिलधर्माणामपीत्येकाधिकरणवृत्तित्वादेयामर्थेनाभेदवृत्ति-
रिति भावः । एकसम्बन्धप्रतियोगित्वेति, यो ह्यस्तित्वस्य घटेन कथञ्चित्तादात्म्यरूप-

25 सम्बन्ध स एवांशोपायामपीति सर्वे धर्माः कथञ्चित्तादात्म्यलक्षणसम्बन्धस्य प्रतियोगि-

१. तादात्म्यातिरिक्तसम्बन्धाधिदेरिति भावः, यद्यपि कार्यकारणमाधदैगिककालिकाधाराधेयभावादीना-
मतादात्म्येऽपि तत्तत्सम्बन्धव्यवहारकारित्वं दृश्यते तथापि तत्रापि तत्तत्त्वव्यवहारप्रयोजकशक्त्यात्मना रूप-
क्षित्तादात्म्याभ्युपगमादशेषः, तथा च यत्राभेदव्यवहारस्तत्राभेद उद्भूतोऽऽवृत्तौ भेदः, प्रथमसम्बन्धस्थले
तु वैपरीत्येनेति बोध्यम् ॥

नस्तस्मादेकसम्बन्धप्रतियोगित्वादेयां सम्बन्धेनाभेदवृत्तिरिति भावः । एकोपकारकत्वेति;
 अस्तित्वस्य योऽयमुपकारः स्वप्रकारकधर्मविशेष्यकज्ञानजनकत्वं स एवोपकारस्त्वा-
 न्नाखिलधर्माणामिति सर्वेषामेकोपकारकत्वेनोपकारेणाभेदवृत्तिः । एकदेशावच्छिन्नवृत्ति-
 त्वेति, अस्तित्वं हि यद्देशावच्छेदेनास्ति तद्देशावच्छेदेनैव स्वेतरेऽखिलधर्मास्सन्तीत्येक-
 देशावच्छिन्नवर्तिन एते, न ह्यस्तित्वं कण्ठावच्छेदेन पृष्ठदेशावच्छेदेन नास्तित्वमिति देश- ५
 भेदो वर्तत इति गुणिदेशेनैतेषामभेदवृत्तिरिति भावः । एकसंसर्गप्रतियोगित्वेति, य एव
 हि घटे नास्तित्वस्यैकवत्त्वात्मना संसर्गस्त्व एवान्येषामपीति तेषामेकसंसर्गप्रतियोगित्वा-
 त्संसर्गेणाभेदवृत्तिः, एकशब्दवाच्यत्वधर्मैरिति, अस्तित्वधर्मात्मकस्य य एवास्तिशब्दो
 वाचकस्त्व एव तद्विज्ञानान्तधर्मात्मकस्यापि वस्तुनो वाचक इति एकशब्दवाच्यत्वाच्छब्दे-
 नाभेदवृत्तिरिति भावः । धर्मान्तं पदमस्तिनाऽभिज्ञत्वे प्रयोजकप्रदर्शनपरम् । जनकत्वमपी- १०
 तीति सकलादेशलक्षणसमन्वय इति शेषः । अत्र मलयगिरिचरणस्सप्तमङ्गत्वं प्रतिमङ्गं प्रमा-
 णवाक्यमेव, ननु नयः, स्याच्छब्देन विवक्षितधर्मोपरागेण कालादिभिरभेदवृत्त्याऽभेदो-
 पचारेण वाऽनन्तधर्मात्मकवस्तुप्रतिपादने प्रमाणवाक्यस्यैव व्यवस्थितेः, अत एव स्याच्छ-
 ष्टकाल्पितवयैव सर्वत्र साधूनां भाषाविनयो विहितः, अवधारणी भाषा च निषिद्धा तस्या
 नयरूपत्वात्, नयानां च सर्वेषां मिथ्यादृष्टित्वात् तथा चानुस्मरन्ति “सन्वे णया मिच्छा- १५
 वायिणो ” इति, न च सप्तमङ्गात्मक प्रमाणवाक्यं एकमङ्गात्मकञ्च नयवाक्यमित्यपि नियन्तुं
 शक्यम्, सप्तमङ्गानां सप्तविधजिज्ञासोपाधिमित्तत्वेनासार्वत्रिकत्वात् को जीव इति प्रश्ने
 लक्षणमात्रजिज्ञासया स्याद्विज्ञानादिलक्षणो जीव इत्येकवाक्यस्य प्रमाणवाक्यरूपस्योत्तरस्य
 सिद्धान्तसिद्धत्वात् स्याच्छब्दस्य चात्रानन्तधर्मात्मकत्वद्योतनेन प्रमाणाङ्गत्वादिति वदन्ति
 तन्मतेनात्र प्रत्येकवाक्यस्य प्रमाणरूपत्वं दर्शितम्, एतन्मते नयदुर्नयविभागो नास्ति अर्था- २०
 विशेषात् । केचित्तु ‘सदेव सत्स्यात्सदिति त्रिवार्थो मीयेत दुर्नीतिनयप्रमाणै’ इति हेम-
 सरिभिरपि प्रमाणनयदुर्नयरूपेण विमन्यामिधानात् आकरे नयतद्भासानामपि स्पष्टं
 बोधितत्वाच्चास्ति नयदुर्नयभेदः, अवधारणीभाषैकान्तवादात्मिकैव निषिद्धा न तु नयरूपापि,
 तस्याः प्रमाणपरिकरत्वात् प्रमाणात्मकमहावाक्यजन्यशब्दबोधजनकावान्तरवाक्यार्थ-
 ज्ञानजनकत्वेन तदनुकूलाकांक्षित्वापकत्वेन वा नयवाक्यस्य विषयमतिविस्फारकत्वाच्च, अत २५
 एव नयोऽप्यादरणीय एव । प्रमाणवाक्यमपि हि अनेकान्तरविशालिप्तं पुरुषविशेषमधि-
 कृत्यैव प्रयुज्यते, तस्मात् स्याद्विज्ञानादिलक्षणो जीव इत्यपि सुनयवाक्यमेव, एकमङ्गरूप-
 त्वात् । तत्रापि प्रमाणवाक्यत्वमुत्थाप्याकांक्षाक्रमेण भङ्गपदसंयोजनयैव । सकलादेश-
 त्वञ्च प्रतिमङ्गमनन्तधर्मात्मकत्वद्योतनेन, अन्यथा च विकलादेशत्वमेवेत्याहुः । अपरे तु

अखण्डवस्तुविषयत्वेन त्रिष्वधभङ्गेषु सकलादेशत्वं चतुर्षु चोपरितनेष्वेकदेशविषयत्वेन विकलादेशत्वमित्यूचुः ॥

नन्वभिन्नाप्रयोजककालाद्यष्टासु मध्ये सम्बन्धसंसर्गौ द्विधा कथमुपात्तौ तयोर्भेदादर्शनादित्यत्राह—

- 5 सम्बन्धे कथञ्चित्तादात्म्यलक्षणेऽभेदः प्रधानं भेदो गौणः, संसर्गे त्वभेदो गौणो भेदः प्रधानम् । तथा च भेदविशिष्टाभेदस्सम्बन्धः, अभेदविशिष्टाभेदस्संसर्ग इति विवेकः । अथञ्च पर्यायार्थिकनयस्य गुणभावे द्रव्यार्थिकनयस्य प्रधानभावे युज्यते ॥

- सम्बन्ध इति । कथञ्चित्तादात्म्यं हि सम्बन्धः, स च भेदाभेदघटितमूर्तिकः, तत्र
 10 यदाऽभेदस्य प्राधान्यं भेदस्य च गौणत्वं क्रियते तदा स सम्बन्धशब्दन्यवहारभागभवति, यदा तु भेदस्य प्रधानतयाऽभेदस्य च गौणतया विवक्ष्यते तदा स संसर्ग इति व्यवहित इति भावः । फलितार्थमुपगोराह तथाचेति । भेदविशिष्टाभेद इति, अत्र भेदो गौणो विशेषणत्वात्, अभेदस्य विशेष्यत्वेन प्रधानता बोध्या । अभेदविशिष्टेति, अत्रापि विशेषणत्वाद्भेदस्य गौणत्वं विशेष्यत्वाद् भेदस्य प्राधान्यमवसेयम् । ननु कथमत्र कालादिभिरभेदवृत्ति-
 15 रभेदोपचारो वेत्यत्राहायञ्चेति, पूर्वसंघटितस्सकलादेशबोध इत्यर्थः । पर्यायार्थिकनयस्य गुणभाव इति, तस्य प्राधान्ये त्वभेदवृत्त्यसम्भव इति भावः । अस्य गौणत्वं एव द्रव्यार्थिकनयस्य प्राधान्यं संभवति, एकदा नवद्वयस्य प्राधान्यासम्भवादित्याशयेनाह द्रव्यार्थिकनयस्येति, तत्र पर्यायार्थिकनयो गौणीकृत्य धर्मिणं धर्मात्मकपर्यायप्राधान्यप्रख्यापकः, द्रव्यार्थिकनयः पर्यायोपेक्षया धर्मिभान्नप्राधान्यप्रख्यापक इति ॥

- 20 द्रव्यार्थिकनयस्य तु गौणत्वे पर्यायार्थिकस्य च प्राधान्येऽभेदोपचारं कृत्वा लक्षणसम्बन्धः कार्य इत्याशयेनाह.

द्रव्यार्थिकनयस्य गौणत्वे पर्यायार्थिकस्य प्राधान्ये त्वभेदोपचारः कार्योऽभेदासम्भावात् ॥

- द्रव्यार्थिकनयस्येति । मुख्यभेदवृत्तिसमर्थकस्येत्यर्थः । पर्यायार्थिकस्येति, मुख्यभेद-
 25 समर्थकस्येत्यर्थः हेतुमाहाभेदासम्भवादिति, अभेदवृत्त्यसम्भवादित्यर्थः ॥

१. स्यादस्त्येव, स्यात्वास्त्येव, स्यादन्वक्तव्यमेवेति भग्नत्रय इत्यर्थः । २. द्रव्यपर्यायात्मकं हि वस्तु, तत्र द्रव्यनयार्पणया तदभिन्नपर्यायाण्यभावेऽपि ते सन्त्येव परन्तु पर्यायनयस्य गौणीकृतत्वात् गुणभूताः एकदोभयनयस्य प्राधान्यासम्भवात् न तावता तेषा नास्तित्वं दुर्भेदप्रवेक्षापत्तेः, पर्यायार्पणया द्रव्यनयस्य गुणभावेन च पर्यायाः प्राधान्येन भासन्ते द्रव्यन्तु तदभिन्नं गुणतवेति ॥

कथमभेदासम्भव इत्यत्राह—

तथाहि नैकत्रैकदा विरुद्धनानागुणानामभेदसम्भवो धर्मिभेदात् ।
नापि स्वरूपेण, प्रतिगुणं स्वरूपभेदात्, नाप्यर्थेन, स्वाधारस्यापि भेदात्,
नवा सम्बन्धेन सम्बन्धिभेदेन सम्बन्धभेदात्, नाप्युपकारेण, तत्तज्जन्य-
ज्ञानानां भेदात्, नापि गुणिदेशेन, तस्यापि प्रतिगुणमनेकत्वात्, नापि 5
संसर्गेण, संसर्गिभेदेन भेदात्, नापि शब्देन, अर्थभेदेन तस्य भेदा-
दिति । तस्मादभेदमुपचर्य तद्धर्माभिन्नानेकयावद्धर्मात्मकवस्तुबोधजनकत्वं
वाक्यानामिति ॥

तथाहीति । कालेन भेदमाह नैकत्रैकति, एकाधिकरण इत्यर्थः, एकदेति एककालाव-
च्छेदेनेत्यर्थः, विरुद्धनानागुणानामिति, परस्परं विरुद्धानां विविधानां गुणानामित्यर्थः । 10
असम्भवेनेति शेषः, तथा च परस्परं विरुद्धानामनेकगुणानामेककालावच्छिन्नैकाधिकरण-
वृत्तित्वस्यासम्भवेनेत्यर्थः । अभेदसम्भव इति, पूर्वस्थितनवोऽत्र सम्बन्धः, मुख्यतयेत्यादिः
तथा च मुख्यतया नाभेदस्य सम्भव इति भावः, तेन गौणतयाऽभेदसम्भवेऽपि न क्षतिः ।
एकत्रैकदा विरुद्धगुणानां सत्त्वे गुणभेदेन गुणिभेदस्यावश्यकत्वात् घर्मेत्यर्थं स्यादित्याह धर्मि-
भेदादिति, तावदाश्रयस्य तावत्प्रकारेण भेदात्, पर्यायभेदेन पर्यायिभेदस्यावश्यकत्वादिति 15
भावः । स्वरूपेण भेदासम्भवमाह नापि स्वरूपेणेति, विरुद्धनानागुणानामभेदसम्भव इत्यनु-
षङ्गते, एवमुत्तरप्रापि । हेतुमाह प्रतिगुणमिति, तत्तद्गुणानां स्वरूपरूपस्य भिन्नत्वादिति भावः,
न च घटादिगुणत्वं हि स्वरूपशब्देन विवक्षितं तच्च घटादिवृत्तिसकलगुणेषु समानमेवेति
कथं स्वरूपभेद इति वाच्यम्, गुणभेदेन गुणिभेदस्यावश्यकतया प्रतिगुणं वस्तुभेदेन तद्गुणत्व-
स्यापि भेदादित्यत्र तात्पर्यात् । नापि गुणत्वधर्मत्वादिस्वरूपानामभेद इति वाच्यम्, तथा 20
सति तेन रूपेण जगद्वृत्तिगुणानां धर्माणाञ्चाभेदप्रसङ्गेन परस्परभेदस्य विरोधप्रसङ्गादिति ।
अर्थेनाभेदवृत्त्यसम्भवमाह नाप्यर्थेनेति, हेतुमाह स्वाधारस्यापीति भेदादिति, नानात्वादित्यर्थः,
अन्यथाऽनेकगुणाश्रयस्यैकत्वं विरुध्येतेति भावः, सम्भवेनाभेदवृत्त्यसम्भवमाह नवासम्भ-
न्धेनेति, कारणमाह सम्बन्धिभेदेनेति, प्रतियोग्यनुयोगिभेदेनेत्यर्थः, घटभूतलसंयोगात्घट-
भूतलसंयोगस्य भेदवर्जनादिति भावः । उपकारभेदेनाभेदवृत्त्यसम्भवमाह नाप्युपकारेणेति, 25
बीजमाह तत्तज्जनेति, तत्तद्गुणजन्येत्यर्थः, न केवलं ज्ञानमुपकारः किन्तु तत्तद्गुणविषयकं
ज्ञानं तथा च विषयभेदेन ज्ञानभेदावश्यकतया तत्तद्गुणविषयकज्ञानानां भेदेन नैकोपकार-

- कत्वं गुणानां, अन्यथा नानागुणजन्योपकाररयैकत्वमविरुद्धं स्यादिति भावः । देशेनाभेद-
वृत्त्यनुपपत्तिमाह नापि गुणिदेशेनेति, निदानमाह तस्यापीति, गुणिदेशस्यापीत्यर्थः । अन्यथा
भिन्नपदार्थवृत्तिगुणानां गुणिदेशानामप्यभेदप्रसङ्गात्, गुणिदेशत्वसाम्यात्, घटात्मक-
गुणिदेशानामेवाभेद इत्यत्र विनिगमनाविरुद्धादिति भावः । संसर्गेणाभेदवृत्त्यसम्भवमाह
5 नापि संसर्गेनेति, हेतुमाह संसर्गाति, तदभेदे संसर्गिभेदविरोधादिति भावः । शब्देना
भेदासम्भवमाह नापि शब्देनेति, हेतुमाहार्थभेदेनेति, वाच्यभेदेनेत्यर्थः, अन्यथा सर्वेषां
गुणानामेकशब्दवाच्यत्वे तत् एव सर्वार्थवाच्यतापत्त्या शब्दान्तरवैफल्यपत्तिप्रसङ्गस्या-
दिति भावः, इतिशब्दः कालाद्यष्टाववलम्ब्य भेदासम्भवनिरूपणसमाप्तिबोधकः । तथा चैवं
प्राधान्यतः पर्यायार्थिकतयचक्रवर्त्तिसामान्येनाभेदवृत्त्यसम्भवादभेदमभ्यारोप्यास्तित्वधर्मा-
10 भिन्नत्वमनेकाशेषधर्मेषु सम्पादनीयं ततश्च तादृशधर्मात्मकवस्तुबोधजनकवाक्यमपि सकला-
देशः परिपूर्णार्थप्रकाशकत्वादित्याशयेनाह तस्मादिति, यस्मात्कालादिना भिन्नानां धर्माणाम-
भेदवृत्तिर्न सम्भवति तस्मादित्यर्थः । इति पदं सकलादेशसमाप्तिबोधकम् ॥

- तद्विधं प्रकाशिताभ्यामभेदवृत्त्यभेदोपचाराभ्यामेकेनास्तित्वास्त्यादिशब्देनैकधर्मप्रतिपा-
दनमुखेन तद्विभज्यावदनन्तधर्मात्मकवस्तुबोधस्सम्भवतीति निरूप्य सम्प्रति प्रत्येकं वाक्या-
15 नामर्थं निरूपयितुमुपक्रमते—

- घटस्यादस्त्येवेति प्रथमं वाक्यमितरधर्माप्रतिषेधमुखेन विधिवि-
षयकं बोधं जनयति । अत्र स्याच्छब्दोऽभेदप्राधान्येनाभेदोपचारेण वा
सामान्यतोऽनन्तधर्मवन्तमाह, अस्तिशब्दोऽस्तित्वधर्मवन्तमाह, एवका-
रोऽयोग्यवच्छेदमाह, तथा चाभेदप्राधान्येनाभेदोपचारेण वा सामा-
न्यतोऽनन्तधर्मात्मको घटः प्रतियोग्यसमानाधिकरणघटत्वसमानाधि-
20 करणात्यन्ताभावाप्रतियोगिस्वद्रव्याद्यवच्छिन्नास्तित्ववानिति बोधः ॥

- घट इति । इतरधर्माप्रतिषेधमुखेनेति, तथाबोधकशब्दाभावादिति भावः । विधिवि-
षयकमिति, अस्तित्वस्य विधिरूपत्वादिति भावः, मुख्यतयेति शेषः, तेन नास्तित्वस्यात्र
बोधेऽपि न क्षतिः, न च नास्तित्वस्यात्र कथं बोध इति वाच्यम्, अस्तित्वस्य प्रति-
पेधेन नास्तित्वेनाविनाभावित्वात्, प्रयोगेऽस्त्वित्वं नास्तित्वेनैकधर्मिण्यविनाभावि, अस्ति-
25

१. एकस्मिन् काले तयोरविनाभावित्वेन सिद्धत्वात्सिद्धसाधनवाराण्यैकवर्तिनीति, विशेषणत्वमात्रोक्तौ
नीलोत्पलमिसादौ विशेषणे नीले चेतनो जीव इत्यादौ च जीवविशेषणे चैतन्ये लोकदृष्ट्याऽनीलाविना-
भावित्वस्याचैतन्याविनाभावित्वस्य चासत्त्वात् पररूपेणाविनाभावित्वस्य साध्यसमत्वाद्वाऽस्तित्वनास्तित्वोपप-
दितधर्माति पदम् । तत्र सामान्यमुखी व्याप्तिं दर्शयति यदिति । एवञ्चावर्त्यस्य वैधर्म्येणाविनाभावित्वे-
नैतन्नये केवलान्वयी नास्त्येव ॥

त्वनास्तित्वोभयघटितधर्मविशेषणत्वात्, यत्स्वस्वेतरबहुभयघटितयद्धर्मविशेषणं तत्तत्र तेना-
 विनाभावि, यथान्वयव्यतिरेकव्याप्तिद्वयघटितव्याप्यविशेषणभूताऽन्वयव्याप्तिः व्यतिरेक-
 व्याप्यविनाभाविनीति । उक्तप्राया अपि पदार्था वाक्यार्थबोधजननशक्तेर्वाक्यनिष्ठायाऽद्वोधा-
 कविधया हेतवोऽतः वाक्यार्थनिरूपणप्रस्तावेऽस्मिन् पदार्थानुपस्थापयति कण्ठतोऽत्रेति, अस्मिन्
 वाक्य इत्यर्थः, अनन्तधर्मवन्तमिति, अनन्तधर्मात्मकमित्यर्थः, सामान्यत इत्युक्तत्वेनानन्त- 5
 धर्मान्तर्गततयाऽस्तित्वस्यापि बोधात्तद्वोधकास्तिपदं निरर्थकमित्याशङ्का गता, तस्य तथा
 सामान्यतो बोधेऽपि प्रातिस्विकरूपेण तद्वोधनाय विशेषपदस्यावश्यकत्वात्, यथा सर्वेषां
 वृक्षाणां वृक्षत्वेन बोधेऽपि विशेषपदबोधार्थं पनसादिपदप्रयोगः । एकान्तबुद्धिबिच्छेदबुद्धि-
 विशेषविषयतावच्छेदकत्वेनेति तदर्थः । कथमनन्तधर्माणामेकशब्देन बोध इत्यत्राहामेवप्रा-
 धान्येनेति, द्रव्यार्थिकनयेनाभेदस्य प्राधान्येनेति भावः । प्राधान्यञ्च शब्देन विवक्षितत्वा- 01
 च्छब्दाधीनं बोध्यं, अभेदोपचारेण वेति, पर्यायार्थिकनयस्य प्राधान्ये मुख्यतयाऽभेदासम्भवेन
 तदुपचारादिति भावः, शब्दानुपात्तस्यार्थतो गम्यमानस्याप्रधानता बोध्या । स्यादित्यादिपदानां
 शोतकत्ववाचकत्वयोरनेकान्तत्वेनानन्तधर्मात्मकस्य शोतकं वाचकं वेत्युक्त्वाऽनन्तधर्मवन्त-
 माहेत्युक्तं शोतकतया वाचकतया वा स्याच्छब्दोऽनन्तधर्मात्मकं वस्तु प्रकाशयतीति भावः,
 एवमभेदोऽपि । अस्तित्वधर्मवन्तमिति, अस्मात्तोस्तत्त्वपदैवसम्भसित्वं, आख्यातस्याश्रयत्वमर्थ 15
 इति मत्वाऽस्तित्वधर्मवन्तमित्युक्तं, आहेति, शोतकतयेति शेषः, वाक्यार्थे पदमात्रस्य शोत-
 कत्वादिति भावः । अस्तित्वञ्च स्वद्रव्यक्षेत्रकालभावापेक्षया विवक्षितं, सत्पदमुक्त्वाऽस्ति-
 पदोपादानं विवक्षितस्वरूपावच्छिन्नसत्त्वाद्यपेक्षायै नैयायिकादिमतसिद्धसामान्यात्मकसत्त्वस्य
 लोकाप्रतीतस्याविवक्षितत्वसूचनाय च । तथा च स्वद्रव्याद्यवच्छिन्नसत्त्वस्यैव प्रतीतेस्सर्वथा
 निरवच्छिन्नसत्त्वं अप्रामाणिकमेव, इदमपि सत्त्वमर्पितानर्पितदृष्ट्या सावच्छिन्नं निरव- 20
 च्छिन्नमपीति बोध्यम् । अयोगव्यवच्छेदमिति, अयम्भावः, एवकारस्त्रिविधः, अयोगव्यवच्छे-
 दबोधकोऽन्ययोगव्यवच्छेदबोधकोऽत्यन्तायोगव्यवच्छेदबोधकश्चेति, विशेषणान्वितैवकारोऽ-
 योगव्यवच्छेदबोधकः, यथा शंखः पाण्डुर एवेति, विशेष्ये विशेषणस्य बोधयोगः सम्बन्धा-

१ सामान्यत इत्यस्यार्थः । २. ननु सर्वं वाक्यं सावधारणमिति न्यायेनाप्रयुज्येऽपि यथैवकारो लभ्यते
 तथा वस्तुनोऽनेकान्तस्वरूपत्वादेनाप्रयुज्येऽपि स्याच्छब्दो लभ्यत एवेति न्यर्थस्तत्प्रयोग इति शेषः,
 विशिष्टविषयत्वे तात्पर्यास्मोरणेऽवच्छेदकात्स्फुरणात्सर्वैकान्तशङ्काया अन्यवच्छेदेनाधिकृताया अनेकान्तप्रति-
 पत्तेरयोगान् एवमेवशब्दाप्रयोगेऽपि विवक्षितार्थस्य सदाद्ययोगव्यवच्छेदादिरूपस्याप्रतिपत्तिर्भा ॥

- भावस्तस्य यो व्यवच्छेदस्तोऽयोगव्यवच्छेदः उद्देश्यतावच्छेदकसमानाधिकरणाभावाप्रतियोगित्वमिति यावत्, शंखः पाण्डुर एवेत्यत्रोद्देश्यशंखो विषेयं पाण्डुरत्वं तथा चोद्देश्यतावच्छेदकं यच्छंखत्वं तद्वति वृत्तिर्योऽभावो घटाद्यभाव एव न पाण्डुरत्वाभावस्तत्र पाण्डुरत्वस्य सत्त्वात् तथा च तदप्रतियोगित्वं पाण्डुरत्वं इति शंखत्वसमानाधिकरणाभावाप्रतियोगि-
- 5 पाण्डुरत्ववानयं शंख इत्येवकारमहिम्ना तादृशवाक्याद्बोधो भवति, विशेष्यसङ्गतैवकारेणान्ययोगव्यवच्छेदस्य बोधो जायते, यथा पार्थ एव धनुर्धर इत्यादौ, अन्यस्मिन् विशेष्यसिन्ने योऽयं योगस्सम्बन्धो विशेषणस्य तस्य व्यवच्छेदः, उद्देश्यतावच्छेदकावच्छिन्नप्रतियोगिकभेदसमानाधिकरणाभावप्रतियोगित्वमिति यावत् पार्थत्वावच्छिन्नप्रतियोगिकभेदः पुरुषान्तरे तत्र धनुर्धरत्वाभावोऽस्ति, तस्मात्पार्थत्वावच्छिन्नप्रतियोगिकभेदसमानाधिकरणाभा-
- 10 वप्रतियोगिधनुर्धरत्ववान् पार्थ इति बोधस्ततो जायते । क्रियासङ्गतदेवकारावात्यन्तायोगव्यवच्छेदस्य बोध उदेति, यथा नीलं सरोजं भवत्येवेत्यादौ, उद्देश्य विशेषणस्य योऽयमत्यन्तमयोगोऽसम्बन्धस्तस्य व्यवच्छेद इत्यर्थः, उद्देश्यतावच्छेदकव्यापकाभावाप्रतियोगित्वमिति यावत् । अत्रोद्देश्यं सरोजं तदवच्छेदकं सरोजत्वं तत्र यत्र यत्र तत्र सर्वत्र नीलवत्त्वाभावो न वर्तते, क्वचिन्नीलस्यापि सत्त्वात् तथा चोद्देश्यतावच्छेदकव्यापकोपासी-
- 15 नाभावाप्रतियोगित्वस्य नीलवत्त्वे सत्त्वेन सरोजत्वव्यापकाभावाप्रतियोगिनीलरूपवत्सरोजमिति बोधस्तादृशवाक्याद्भवति । स्वादस्त्येव घट इत्यत्रापि घटत्वसमानाधिकरणाभावाप्रतियोगित्वस्य स्वरूपाद्यवच्छिन्नसत्त्वे सत्त्वेनायोगव्यवच्छेदक एवकारः, न चात्रैवकारस्यास्तीति क्रियासङ्गतत्वेन तस्मादत्यन्तायोगव्यवच्छेदस्यैव बोधो भवेदिति कथमयोगव्यवच्छेदस्तदर्थः प्रकृत इति वाच्यम्, ज्ञानमर्थं गृह्यात्येवेत्यादौ ज्ञानत्वसमानाधिकरणाभावाप्र-
- 20 तियोगित्वस्यार्थग्राहकत्वे धात्वर्थे बोधात्क्रियासङ्गतस्याप्येवकारस्य क्वचिदयोगव्यवच्छेदबोधकत्वात्, न च तत्राप्यत्यन्तायोगव्यवच्छेदक एवैवकारो वाच्य इति वाच्यम्, तथा सत्येकस्मिन्नपि ज्ञाने रजतत्वग्राहकत्वसत्त्वेऽत्यन्तायोगव्यवच्छेदसम्भवेन ज्ञानं रजतं गृह्यात्येवेति प्रयोगप्रसङ्गात्, तस्मात्प्रकृते क्रियासङ्गतोऽप्येवकारोऽयोगव्यवच्छेदबोधक इति न कापि क्षतिः, अस्तीति विभक्तिप्रतिरूपकान्ययाश्रयणात् सत्त्वबोधेन विशेषणे
- 25 सत्त्वे एवकारान्वयेनायोगव्यवच्छेदबोधाद्वा न कोऽपि दोषः । तदेवं पदशक्तिग्रहे जाते वाक्यशक्तेरुद्धृतया वाक्यार्थं प्रदर्शयति तथा चेति, वाक्यादस्मात् प्रधानतयाऽस्तित्व-

१. ननु क्रियासङ्गतैवकारस्यात्यन्तायोगव्यवच्छेदकत्वे प्रयोगोऽयं भवत्येव, न ह्यत्रायोगव्यवच्छेदो भासते येन सर्वेषां ज्ञानानां रजतं न विषय इति कृत्योक्तप्रयोगो न भवेत्, किन्तु ज्ञानं कदाचिदपि रजतं न गृह्यातीत्येव विवासान्तायोगस्यैवात्र व्यवच्छेदत्वेनेष्टत्वादित्यस्वरसादाहस्तीति विभक्तिप्रतिरूपकान्ययाश्रयणादिति ॥

मात्मकत्वस्य गौणतया च तदितरसकलधर्मात्मकत्वस्य बोधेन द्रव्यार्थिकनयार्पणया
 घटेऽनुपचरितैकविशेष्यतायाः पर्यायार्थिकनयार्पणयोपचरितैकविशेष्यताया वा भानेन एव
 कारणार्थाभावाप्रतियोगित्वघटकाभावे विशेष्यतावच्छेदकसमानाधिकरण्यस्य विशेष्यवाचक-
 पदसमभिव्याहारेण लाभाच्च प्रतियोग्यसमानाधिकरणघटत्वसमानाधिकरणात्यन्ताभावाप्रति-
 योगित्वद्रव्याद्यवच्छिन्नास्तित्वनिष्ठस्वेतरसकलधर्मात्मकत्वसम्बन्धावच्छिन्नप्रकारतानिरूपिता- 5
 दप्रधानान्याभेदोपचारप्रयुक्तैकविशेष्यताको घट इति बोधः फलित इति भावः । घटत्वस-
 मानाधिकरणेऽभावे प्रतियोगिवैयधिकरण्यञ्चास्तित्वाभावरूपस्य नास्तित्वस्य घटे सत्त्वेना-
 स्तित्वेऽप्रतियोगित्वरक्षायै । तथा चास्तित्वाभावो न प्रतियोग्यसमानाधिकरणस्तत्रास्ति-
 त्वस्यापि सत्त्वादिति । अयञ्च बोधः केवलं घटस्यैव विशेष्यत्वमङ्गीकृत्योक्तः, यदि स्यात्प-
 दार्थोऽपि विशेष्यकोटौ प्रवेश्यते तदा प्रकृतेतरसकलधर्मात्मको घटो घटत्वसमानाधिकरण- 10
 प्रतियोगिव्यधिकरणाभावाप्रतियोगित्वद्रव्याद्यवच्छिन्नास्तित्वनिष्ठकथञ्चित्तादात्म्यसम्बन्धाव-
 च्छेदप्रकारतानिरूपितैकविशेष्यतावानिति बोधो भाव्य इति । अत्र च प्रधानभावेनास्ति-
 त्वधर्मात्मकत्वं गुणभावेन च तदितरसकलधर्मात्मकत्वं बोध्यते ततो गुणप्रधानभावापन्नं
 वाक्यं जातं तथा सति प्रधानभावेनाशेषधर्मात्मकवस्तुबोधकसकलादेश इति नियमो
 व्याहृत इत्युच्यते तर्हि एतद्व्याक्यबोधानन्तरमनन्तधर्मात्मकं सर्वमिदं पादानिकबोधोऽङ्गी- 15
 कार्यः । अत एवास्य सकलादेशरूपत्वमिति ॥

अथ सप्तवोपसर्जनासत्त्वप्रधानप्रतिपादकवाक्यार्थं विवेचयति—

घटस्यान्नास्त्येवेति द्वितीयं वाक्यमन्यधर्माप्रतिषेधमुखेन निषेध-
 विषयकं बोधं जनयति, अत्रापि तादृशो घटः प्रतियोग्यसमानाधिकरण-
 घटत्वसमानाधिकरणात्यन्ताभावाप्रतियोगिपरद्रव्याद्यवच्छिन्ननास्तित्व- 20
 वानिति बोधः ॥

घट इति । अन्यधर्माप्रतिषेधमुखेनेति, धर्मान्तरप्रतिषेधे हि दुर्नयत्वं स्यात्तथा च धर्मा-
 न्तरप्रतिषेधाकरणात्स्यात्पदमहिम्नाऽनन्तधर्मविषयो गृहीतधर्मप्रतिपादको यो बोधविशेषस्तं
 जनयतीति भावः । पूर्ववदेवात्रापि शब्दबोधो विज्ञेय इत्याशयेनाहान्नापीति, स्पष्टमन्यत् ॥

तृतीयवाक्यार्थमाह—

25

स्यादस्ति नास्ति च घट इति तृतीयं वाक्यं तादृशो घटे क्रमार्पितस्वपर-
 रूपाद्यवच्छिन्नास्तित्वनास्तित्वावच्छिन्नत्वं बोधयति, तथा च तादृशो घटः
 प्रतियोग्यसमानाधिकरणघटत्वसमानाधिकरणात्यन्ताभावाप्रतियोगिक-

मार्पितस्वपररूपाद्यवच्छिन्नास्तित्वनास्तित्वोभयधर्मवानिति बोधः ॥

- स्यादस्तीति । मलयगिरिपादाभ्युपगमापेक्षयात्र शाब्दबोध उक्तो व्याख्यातप्रायश्च । प्रथमद्वितीयचतुर्थवाक्यानामेव सकलादेशत्वं निरवयवद्वयविषयत्वाच्छेषाणान्तु सावयवद्वयविषयत्वाद्विकलादेशरूपत्वं देशभेदं विनैकत्र क्रमेणापि सदसत्त्वविवक्षायास्सम्प्रदायविरुद्धत्वा-
- 5 दिति सम्मत्याद्यनुसारेण तु घटस्यैकदेशः अस्तित्वेऽवच्छेदकतयाऽपरश्च देशो नास्तित्वस्यावच्छेदकत्वेन विवक्षितस्तदा देशभेदद्वारा घटोऽप्यस्ति नास्ति च भवति, अक्षिपाणिगतकाणत्व-
कुण्टवापेक्षया यथा देवदत्तः काणः कुण्डः । अन्यथा क्रमेणाप्येकत्र सदसत्त्वविवक्षाया अनु-
येन भङ्गविलोपः प्रसज्येत । देशोऽप्यवयवो धर्मो वा, अवयवावयविनोर्धर्मधर्मिणोश्च कश्चि-
दभेदेनावयवादिधर्मैरपि अवयव्यादीनां तथा व्यपदेशस्तु घट एव, लभयप्रधानावयवाभेदेना-
- 10 स्तित्वं नास्तित्वञ्चात्राप्येते, तथा चास्माद्वाक्यात्सावयवसमवायित्वरूपपरम्परासम्बन्धावच्छि-
न्नास्तित्वनास्तित्वरूपधर्मद्वयप्रकारतानिरूपितैकविशेष्यताशालिबोधो भवति । इदञ्चौपादानिक-
बोधपेक्षया, अन्यथा घटपदस्य देशपरस्याऽऽवृत्त्या प्रकारताद्वयनिरूपितविशेष्यताद्वयशाल्ये व
बोधस्त्यात् । न च प्रकारभेदेन सप्तभङ्गीभेदज्ञासिद्धः प्रकारश्च विषेयधर्म उद्देश्यतावच्छेद-
कधर्मो वेत्यत्र न कश्चिद्विशेषः, अत एव शुद्धघटादिधर्मिकसप्तभङ्गवपेक्षया नीलघटादिधर्मिक-
- 15 सप्तभङ्गया अविगानेन भेदस्तथा च प्रकृते धर्मितावच्छेदकस्यावयवस्य धर्मान्तरस्य वा भेदा-
त्सप्तभङ्गीभेदप्रसङ्ग एकधर्मावच्छिन्नत्वघटितत्वात्सप्तभङ्गया इति बाक्यम्, तत्तद्धर्मितावच्छेद-
कसमनियतधर्मावच्छिन्नविशेष्यतास्थले सप्तभङ्गीभेदाभावात्, अन्यथा कम्बुप्रीचादिमान् स्याद-
स्तीत्यादितोऽपि घटविशेष्यकसप्तभङ्गीभेदापत्तेरिति । तादृशे घट इति, प्रकृतेतरसकलधर्मा-
त्मके घट इत्यर्थः । क्रमापिति, क्रमिकशाब्दबोधद्वयेच्छाधिपत्येत्यर्थः । न च क्रमबलादुभय-

१. तत्र देशो नाम सकलस्य वस्तुनो बुद्धिच्छेदविमञ्चोऽवयव । विकलादेश इत्यादेशे वस्तुनो बकल्पश्च
त्वेन तत्त्वेनाप्रविभक्तस्यापि विविधा गुणादिरूपं स्वरूपेणोपरज्जकमपेक्ष्य परिकल्पनभेदभेदं कृत्वाऽनेकान्तात्म-
कैकत्वव्यवस्थाया समुदायात्मकमात्मरूपमनुपगम्यामिधानम् । अनेकधर्मस्वभावमेकं हि वस्तु, इदमपि-
अस्याप्यात्मनो मित्रो गुणो भेदक, तथा परस्त्वान् घटुरासीत् ऐषमस्तु पटुतरोऽन्य एवामिदं वृत्त इति, अत्र
हि पटुतातिशयस्यामान्यपाटवाद्गुणादन्व, स च वस्तुनो भेदं कल्पयति, प्रयोजनार्थिना तथाऽऽभितत्वात्,
तस्मात्ते गुणास्तस्यारम्भकत्वाद् भागा वस्तुत्वमनुभवन्ति, अनेकनेकस्वरूपत्वादात्माविवस्तुन, पुरुस्त्वेव
पाण्यादयः, ते च क्रमेण वर्त्ता, क्रमयौगपद्याभ्याश्च, तत्र तृतीयेऽस्मिन् अग्रे क्रमेण वृत्ता, इत्यर्थसामा-
न्येन तद्विशेषण वा पर्यायसामान्येन तद्विशेषण वा वस्तुत्वेन यथा आत्मा चैतन्यसामान्येनास्ति चैतन्य-
विशेषविषयार्था वा एकोपयोगत्वादस्ति, पर्यायसामान्यात् अचैतन्येन नास्ति घटोपयोगकाले वा पटोपयो-
गेन नास्ति, चैतन्येन तद्विशेषण वर्त्तमान एव तदभावेन तद्विशेषवाचावेन वा न वर्त्तत इत्युभयाभीन आत्मेति
तृतीयवाक्यतात्पर्यम् । एवञ्च सङ्गद्वयवहाराभिप्रायात् त्रयस्सकलादेशा न्तवारस्तु ऋतुत्वनशब्दसमर्थिहर्द-
बन्धूतन्याभिप्रायादिति तत्त्वार्थमाप्यटीकाकार ॥

मुख्यविशेष्यताकबोधस्यार्थसिद्धत्वेनाद्यभङ्गद्वयानतिरेक इति वाच्यं . क्रमगर्भोभयप्राधान्य-
बोधकत्वमिप्रायेणोभयपदप्रयोगात्, तत्रैकत्र द्वयमिति विषयताशालिनो धर्मद्वयप्रकारतानि-
रूपितैकविशेष्यतानिरूपकस्य बोधान्तरस्यानुभविकत्वात्, वस्तुत इच्छाविशेषरूपस्य क्रमा-
र्पितत्वस्य भङ्गप्रयोजकत्वान्न भङ्गे सत्त्वासत्त्वोभयनिष्ठविषयतावच्छेदकत्वं स्वपरद्रव्यादी-
नामेव सत्त्वावच्छेदकत्वात् तथा च चालनीन्यायेन स्वद्रव्यपरद्रव्यादिचतुष्टयावच्छिन्नं 5
सत्त्वासत्त्वोभयमस्य भङ्गस्य विषय इत्याशयेन स्वपररूपाद्यवच्छिन्नेत्युक्तम् । वाक्यार्थं निग-
मयति, तथा चेति, तादृशो घट इति प्रकृतेतरसकलधर्मात्मको घट इत्यर्थः, क्रमार्पितत्वस्यो-
भयधर्मावच्छेदकत्वं यथाश्रुतामिप्रायेण, जिज्ञासाया भङ्गीयविषयतानवच्छेदकत्वमिप्रायेण
तु स्वपररूपादीति, शिष्टं पूर्ववद्भाष्यम् ॥

चतुर्थमङ्गवाक्यार्थमाह—

10

स्यादवक्तव्य एव घट इति चतुर्थं वाक्यं युगपत्स्वरूपादीनामपे-
क्षणे वस्तु न केनापि शब्देन वाच्यमिति बोधयति, तथा च तादृशो घटः
सत्त्वाविरूपेण वक्तव्य एव सन् युगपत्प्रधानभूतसत्त्वासत्त्वोभयरूपेण
प्रतियोग्यसमानाधिकरणघटत्वसमानाधिकरणाभावाप्रतियोग्यवक्तव्य-
त्ववानिति बोधः ॥

15

स्यादिति । निरवयवद्रव्यविषयकमिदम् । प्राधान्यतो गुणभावतो वा सत्त्वासत्त्वधर्म-
योग्यपक्षसिपादने कस्यापि वचसः सामर्थ्याभावेन घटादिकं वस्तु ताभ्यामवक्तव्यं भव-
तीत्याशयेनाह युगपदिति । एकदैकपदाहुभयबोधो जायतामितीच्छाविषयत्वेनेत्यर्थः । स्वप-
ररूपादीनामित्यनेन स्वरूपाद्यवच्छिन्नसत्त्वपररूपाद्यवच्छिन्नासत्त्वे विवक्षिते, समुदितन्या-
येन स्वरूपपररूपादीनां सत्त्वासत्त्वनिष्ठविषयतावच्छेदकतया विवक्षण इति वाऽपेक्षण इति 20
पदान्तस्यार्थः, आदिना द्रव्यक्षेत्रकालानां ग्रहणम् । न केनापि शब्देन वाच्यमिति, कस्यापि
पदस्य समस्तपदस्य वाक्यस्य वा तथाविधवाच्यवाचकभावाविषयीभूतत्वादिति भावः, एकं
हि पदमेकया शक्त्याऽर्थमेकमेव बोधयति शब्दशक्तिस्वाभाव्यात् सदिति पदस्यासदविषय-
त्वादसदिति पदस्य सदविषयत्वात्, अन्यथा तदन्यतरप्रयोगसंशयप्रसङ्गात्, नानार्थविषय-
स्यापि गवादिपदस्य वस्तुतोऽनेकत्वात् सादृश्योपचारादेव हि तस्यैकत्वेन व्यवहारः, 25
इतरथा सर्वस्यैकशब्दवाच्यत्वं स्यात्, प्रत्येकमप्यनेकशब्दप्रयोगवैफल्यमपि प्रसज्येत, तथा
च यथा शब्दभेदेनार्थभेदो ध्रुवस्तथाऽर्थभेदादपि शब्दभेदस्तिद्ध एव, अन्यथा वाच्यवाचक-
नियमव्यवहारो विलीयेत, एवं वाक्यमप्येकं न युगपदनेकार्थविषयं वेदितव्यम् । ननु

- शब्दबोधस्य सङ्केताधीनत्वेन कस्यचिच्छब्दस्य सदसत्त्वयोस्संकेतकरणेन व्याकरणे सदिति संज्ञाशब्देन संकेतबलात् शत्रुशानचोर्बोधादिव सह सदसत्त्वयोः कथं ततो न बोधो भवेदिति चेन्न तत्रापि प्रत्ययद्वयस्य क्रमेणैवोत्पत्तिर्वाच्यवाचकभेदेन वाचकत्वरूपशक्तेरपि भेदादनेकार्थशब्दस्थल इव बोध्यभेदे शब्दभेदकल्पनात्, उपचारेण चैकत्वाभिमानात् ।
- 5 सेनादिशब्दानामपि करितुरगपदातिप्रत्यासत्तिविशेषरूपैकार्थस्यैव बोधकत्वं, एवमेव वन-यूथपङ्क्तिमालादिशब्दा अपि । न च वृक्षाविति पदं वृक्षद्वयस्य वृक्षा इति पदञ्च बहूनां वृक्षाणां कथं बोधकमिति वाच्यं द्वन्द्वपवादैकशेषसमासाभ्युपगन्तुमतेन द्वाभ्यां वृक्षपदभ्यां वृक्षद्वयस्य बहुभिन्न बहूनां वृक्षाणां बोधात् न तु सकृदेकेन, शिष्टलुप्तशब्दयोस्सारूप्याद्वा-च्यसादृश्याच्चैकत्वोपचारेणैकशब्दप्रयोगोपपत्तः । तत्रैकशेषसमासानभ्युपगन्तुमतेन तु द्वि-
10 ब्रुवचनान्तो वृक्षशब्दस्त्वभावात् एव स्वाभिधेयमर्थं द्वित्वबहुत्वविशिष्टमाचष्टे तथासामर्थ्यात्, अन्यथा शब्दव्यवहारानुपपत्तेः, अनेकनयमयेऽस्मन्मते तु वृक्षौ वृक्षा इत्यतः प्रत्यय-वत्या प्रकृत्या वृक्षत्वतदाश्रयलिङ्गसंख्यादिविषयकक्रमिकोपस्थितिपरिणत एव लिङ्गसंख्यादि-प्रकारको वृक्षविशेष्यकशब्दबोधो जायते तत्र विशेष्यतया वृक्षस्य प्राधान्यं द्वित्वबहुत्व-संख्यादीनान्तु विशेषणतया गौणत्वमिति प्राधान्येनैकार्थवाचकत्वमेवैकपदस्याभिमतम् ।
- 15 न च पुष्पवन्तादिपदवद्वापि केनचित्पदेन सदसत्तोरपि प्राधान्येनोपस्थितिः स्यादिति-वाच्यम्, एकयोस्तया पुष्पवन्तौ दिवाकरनिशाकरा " विति कोशस्वरसादेकोबारणान्त-भावेण गृहीतनानाशक्तिकपुष्पवन्तादिपदे व्युत्पत्तिवैचित्र्यात्, अत्र पुष्पवन्तपदं चन्द्रे सूर्ये च शक्तिमित्याकारशक्तिग्रहः तत्कार्यतावच्छेदकञ्च चन्द्रत्वप्रकारकत्वे सति सूर्यत्वप्रकार-कस्मृतिजननद्वारा तादृशशब्दत्वम्, चन्द्रत्वसूर्यत्वोभयस्मिन् व्यासज्यवृत्तिरूपमेकं शक्यताव-
20 च्छेदकत्वं, एकत्र चान्यताग्रहे न शक्त्या बोधोऽपि तु लक्षणयेति नैयायिकाः । तथा-विधस्यात्र सहापितसत्त्वासत्त्वोभयाश्रयबोधकस्य कस्यापि पदस्यामावादवक्तव्यत्वमेव साधु, तथा जिज्ञासाया बाधितत्वज्ञाने च तथा ज्ञानस्य विपरीतव्युत्पत्त्या जायमानस्याप्यनिष्ट-त्वप्रतिसन्धानाच्च तदर्थं कश्चित्प्रामाणिकः पदप्रयोग इति तदाऽवक्तव्यत्वेन ज्ञानस्यैवे-ष्टत्वात्, अत एवैकलक्षणे बोधद्वयं जायतामित्यादिस्थलेऽप्यवक्तव्यत्वाभिधानसामान्यं, बाधि-
25 तेच्छाविषयत्वावच्छेदेनावक्तव्यत्वव्यवस्थापनादिति ।

१. द्वन्द्वस्य प्रवृत्तिस्त्वेकपदप्रतिपाद्यत्वसामानाधिकरण्येनापरपदप्रतिपाद्यत्वावच्छिन्नभेदे, एकपदजन्य-प्रतिपत्तिविषयितात्वयामानाधिकरण्येनापरपदजन्यप्रतिपत्तिविषयितात्ववच्छिन्नभेदे वा भवति, घटाविसादानैक-पदप्रतिपाद्येऽपरपदप्रतिपाद्यत्वावच्छिन्नभेदाद्विज्ञेयताभेदेन विषयिताभेदश्च तदुपपत्तिः ॥ २ सकृदुचरितगन्ध-स्सङ्केदेव प्रधानतयाऽर्थं बोधयतीत्येव नियमात् ।

सत्त्वादिरूपेणेति, आदिनाऽसत्त्वस्य ग्रहः, अवक्तव्य एव घट इत्युक्तौ घटस्य सर्वथाऽ-
वाच्यत्वं प्राप्नोति तथा चास्तित्वादिसुखेनापि घटस्याभिधानं न स्यादेवञ्च प्रथमद्वितीया-
दिमङ्गमङ्गप्रसङ्ग इति स्यात्पदप्रयोगः क्रियते, तेन च सत्त्वाद्येकैकधर्मसुखेन वाच्यमेव
सर्वं वस्तु, युगपत्प्रधानभूतसत्त्वासत्त्वोभयधर्मावच्छिन्नत्वेनावार्यत्वमित्याशयेन सत्त्वादि-
रूपेण वक्तव्य एव सन्नित्युक्तम् ॥

5

अथ पञ्चममङ्गवाक्यार्थमाह—

स्यादस्ति चावक्तव्यञ्च घट इति पञ्चमवाक्येन स्वद्रव्याद्यपेक्षयाऽ
स्तित्वविशिष्टो युगपत्स्वपरद्रव्याद्यपेक्षयाऽवक्तव्यत्वविशिष्टो घटो बो-
ध्यते, तथा चाभेदप्राधान्येनाभेदोपचारेण वा सामान्यतोऽनन्तधर्मा-
त्मको घटः प्रतियोग्यसमानाधिकरणघटत्वसमानाधिकरणात्यन्ताभावा- 10
प्रतियोगिस्वद्रव्याद्यवच्छिन्नास्तित्वविशिष्टयुगपत्स्वपरद्रव्याद्यवच्छिन्नस-
त्त्वासत्त्वोभयविषयकावक्तव्यत्ववानिति बोधः ॥

स्यादस्ति चेति, विधात्मना मुख्यविषयतावच्छिन्ना योजयात्मना युगपदवक्तव्यत्व-
मुख्यविषयता तद्वतो बोधोऽस्य मङ्गस्य फलमित्याशयेनाह—स्वद्रव्याद्यपेक्षयेति, मतान्तरेण
तु एको देशो घटस्य धर्मिणोऽस्तित्वे आदिष्टोऽपरञ्च देशोऽस्तित्वनास्तित्वप्रकाराभ्यामेक- 15
दैव विवक्षितः, तदा स घटोऽस्ति चावक्तव्यञ्च भवति, उक्तोभयधर्माक्रान्तदेशद्वारेण
धर्मिणो विवक्षितत्वात् । अत एव प्रथमचतुर्थमङ्गसंयोगेनान्यथासिद्धिव्युदासः, तत्र हि
केवलं धर्मविवक्षा, सा च देशविशेषितद्रव्य एव सम्भवति, अत्र तु देशद्वारा द्रव्य उभय-
धर्मविवक्षा, एवमग्रेऽपि मान्यम् । फलितार्थमाह तथा चेति, स्पष्टमन्यत् ॥

षष्ठमङ्गवाक्यार्थमाह—

20

स्यान्नास्ति चावक्तव्यञ्चेति षष्ठं वाक्यं परद्रव्याद्यपेक्षया नास्तित्ववि-
शिष्टं युगपत्प्राधान्येन स्वपरद्रव्याद्यपेक्षयाऽवक्तव्यत्वविशिष्टं घटं प्रनि-
पादयति । तथा च तादृशो घटः प्रतियोग्यसमानाधिकरणघटत्वसमाना-

१. अनेकद्रव्यपर्यायारमकत्वाद्वटस्य सतः कश्चिद् द्रव्यार्थविशेषमाश्रित्वास्तीति घटस्य व्यपदेशः, तस्यै-
वान्यघटद्रव्यमामान्यं तद्विशेष द्वय वाक्तीकृत्य युगपद्विवक्षायामवक्तव्यता घटत्वेन घटविशेषेण कथञ्चि-
द्वर्तमानो घटः घटश्चाघटश्चादिना नदेकविशेषोपरविशेषादिना वा युगपद्विवक्षया स्यादस्ति चावक्तव्यञ्च
घट इति पञ्चमवाक्यबोधः ॥

धिकरणात्यन्ताभावाप्रतियोगिपरद्रव्याद्यवच्छिन्ननास्तित्वविशिष्टयुगप-
त्स्वपरद्रव्याद्यवच्छिन्नसत्त्वासत्त्वविषयकावक्तव्यत्ववानिति बोधः ॥

स्यान्नास्ति चेति, निषेधात्मना मुख्यविषयतावच्छिन्ना योभयात्मना युगपदवक्तव्य-
त्वविषयता तद्वतो बोधोऽस्माद्भवतीत्याशयेनाह—परद्रव्याद्यपेक्षयेति । मतान्तरेण तु घटस्यैको
5 देशो नास्तित्वे नियतोऽपरश्च सत्त्वासत्त्वाभ्यां युगपदादिष्टस्य घटस्तथाविधविकल्पवशात्
नास्ति चावक्तव्यश्च भवति, तात्पर्यार्थमाह तथा चेति, शिष्टं स्पष्टम् ॥

अथ सप्तमभङ्गवाक्यार्थमाह—

स्यादस्ति नास्ति चावक्तव्यश्च घट इति सप्तमं वाक्यन्तु क्रमार्पित-
10 स्वपरद्रव्यादीन् संहार्षितस्वपरद्रव्यादीनाश्रित्यास्तित्वनास्तित्वविशिष्टा-
वक्तव्यत्वबद्धतमाह । तथा च तादृशो घटः प्रतियोग्यसमानाधिकरणघ-
टत्वसमानाधिकरणात्यन्ताभावाप्रतियोगिक्रमार्पितस्वपरद्रव्याद्यवच्छि-
न्नास्तित्वनास्तित्वोभयविशिष्टसंहार्षितस्वपरद्रव्याद्यवच्छिन्नास्तित्वना-
स्तित्वोभयधर्मविषयकावक्तव्यत्ववान् घट इति बोधः ॥

15 स्यादिति, क्रमादुभयमुख्यविषयताद्वयावच्छिन्नावक्तव्यत्वमुख्यविषयताको बोधोऽस्य
फलमित्याशयेनाह—क्रमार्पितेति, मतान्तरेण तु यस्यैको देशोऽस्तित्वेऽपरो नास्तित्वेऽन्यत्रो-
भयथा नियतस्तादृशो घटो विकल्पवशादस्तिनास्त्यवक्तव्यश्च भवतीति । भावार्थमाह तथा
चेति स्पष्टम् । वाक्येष्वेव सप्तसु नयविभागस्तु सामान्यप्रादिणि सङ्गहे प्रथमो 'मङ्गः',
विशेषप्रादिणि व्यवहारे द्वितीयः सङ्गहव्यवहारयोस्तृतीयः, सूक्ष्मवर्तमानक्षणप्रादिणि
20 ऋजुसूत्रे चतुर्थः एकदोभयार्पणाया वर्त्तमानक्षणनियतत्वात्, पञ्चमस्सङ्गहर्जुसूत्रयोः, षष्ठो
व्यवहारर्जुसूत्रयोः, सप्तमस्तु सङ्गहव्यवहारर्जुसूत्रेष्विति । एते त्रयो नया वक्तव्यरूपत्वा-
दर्शनयाः, प्रथमद्वितीयावेव मङ्गौ शब्दादिषु त्रिषु नयेष्वपीति केचित् ॥

१. अयम्भाव. अर्थप्रधानो वक्तव्यप्रधानोऽयम् सङ्गहादि, व्यञ्जनस्य परार्थात्तच्छब्दव्यञ्जनसम्भूत शब्दादि-
श्रोत्रमिप्रायस्तु शब्दप्रभवमर्थमुपसर्जनतया व्यवस्थापयति, अतस्स शब्दनयदशब्दसमभिरुक्तैवम्भूतमेदमिव ।
तत्र वचनमार्गश्च सविकल्पनिर्विकल्पकमेवेति द्विविधः, सविकल्प सामान्यं निर्विकल्प पर्यायः, तत्प्रतिपादक-
त्वाद्वचनमपि तथा संज्ञाक्रियामेदेनाभिचार्यप्रतिपादकापि शब्दमयमिरुक्तौ मेदजिज्ञासासर्वविकल्पसाहित्यातद-
मिप्रायेण सविकल्पको वचनमार्गः प्रथममङ्गकल्प, एवम्भूतस्तु किञ्चामेदाद्विषयवार्थं तत्स्येव प्रतिपादयतीति
तदुत्तरं मेदजिज्ञासासर्वविकल्पविरहाभिनिर्विकल्पो द्वितीयमङ्गको वचनमार्गः । अवक्तव्यत्वमाहस्तु व्यञ्जननये न
सम्भवत्येव व्यञ्जननयस्य श्रोत्रमिप्रायत्वेन तत्र शब्दमावादा तथा चैतन्नये प्रथमद्वितीयावेव यथाविति ॥

ननु पूर्वोदितेषु भङ्गेषु सत्त्वाद्यवच्छेदकतया स्वद्रव्यक्षेत्रकालभावा उक्ताः तेषां स्वस्वप-
रस्वविवेकाय प्रथमं भावपदवाच्यं स्वरूपं दर्शयत्यसाधारणत्वादादौ—

अत्र सर्वत्र घटस्य स्वरूपमयं घट इति ज्ञानीयप्रकारताश्रयान्धूना-
तिप्रसक्तं घटत्वमेव, तादृशप्रकारत्वानाश्रयं विशेष्यावृत्ति च पटत्वादिकं
पररूपं, नतु तद्विभक्तमात्रं, द्रव्यत्वादीनां पररूपत्वापत्तेः । घटादीनाञ्च
पररूपादिनापि सत्त्वे पदार्थत्वव्याघातप्रसङ्गः, स्वपररूपग्रहणव्यवच्छेदा-
भ्यां हि पदार्थत्वं व्यवस्थाप्यम् ॥

अत्र सर्वत्रेति । पूर्वोदितेषु सप्तसु मन्त्रेष्वित्यर्थः, अयं घट इति ज्ञानीयप्रकारतेति, तादृश-
ज्ञाननिरूपितप्रकारवाक्यत्वे सति अन्यनूनातिप्रसक्तत्वं घटत्वस्यैव घटमात्रवृत्तित्वे सति घटे-
तरावृत्तित्वात्, तस्मात्सदृशपरिणामलक्षणो घटत्वरूपो धर्मो घटस्य स्वरूपमिति भावः । पर- 10
रूपमाह तादृशेति, अयं घट इति ज्ञाननिरूपितेत्यर्थः, तथा च तादृशप्रकारत्वानाश्रयत्वं पट-
त्वादावेव, ते च पटत्वाद्यः विशेष्ये घटे न वर्तन्त इति पररूपा भवन्तीति भावः । तादृश-
प्रकारत्वाश्रयमिन्नस्वमात्रं तु न पररूपत्वं तस्य ब्रूयत्वादावपि सत्त्वेन पररूपत्वापत्तेरित्याहं
न तु तद्विज्ञातत्वमात्रमिति, हेतुमाह ब्रूयत्वादीनामिति, ननु घटादिकमस्ति नास्तीति ब्रूवाऽ
स्तित्वं नास्तित्वञ्च वस्तुधर्मतयाऽभ्युपगतं भवेत् तत्कथमेकमेव घटादिकं वस्तु सत्त्वास- 15
त्वात् सत्त्वस्यासत्त्वपरिहारेणासत्त्वस्य च सत्त्वपरिहारेण व्यवस्थितत्वात्, अन्यथा तथोर-
विशेषः स्यात्, तथा च घटादिकं यदि सत्तर्हि कथमसत्, यदि चासत् कथं सदैकत्र सद्-
सत्त्वयोर्विरोधादित्याशङ्कायामाह घटादीनाञ्चेति, निरवच्छिन्नसत्त्वासत्त्वथोरप्रामाणिकत्वेन
स्वरूपाविघटितमूर्तेरेव सत्त्वादेः प्रतीतेः घटादिकं वस्तु स्वरूपेणास्ति पररूपेण नास्तीत्येव
वस्तुतत्त्वं, स्वरूपेणेव पररूपेणापि सत्त्वे घटोऽप्यघटः स्यात्, अघटस्वरूपपटादिवत्, पर- 20
रूपेणेव स्वरूपेणाप्यसत्त्वे घटादिकं घटवत्त्वेव न स्यात् स्वस्वभावादिनाप्यसत्त्वात्
स्वरविषाणवदिति इतरेतररूपापत्त्या पदार्थस्वरूपहानिप्रसङ्ग इति भावः, घटाद्यात्मकत्वञ्च
स्वस्वभावादिरूपेण प्रहृणात्परस्वभावादिना व्यवच्छेदाच्च सम्भवति नान्यथैत्याशयेनाह
स्वपरेति, न चैकत्र वस्तुनि सत्त्वमसत्त्वञ्च परस्परविरुद्धधर्मयोस्सासानाधिकरणयायोगा-
द्युक्तिविरुद्धमिति वाच्यम्, स्वरूपपररूपाभ्यां विवक्षितयोस्तयोऽङ्गीतोष्णस्पर्शवद्विज्ञाधिक- 25
रणत्वाप्रतीत्या विरोधासिद्धेः, तादृशयोस्तयोरेकाधिकरणत्वधीसङ्गावात्, न च दृष्टेऽनुपपन्नं
नाम, स्पष्टास्पष्टविषयतया मिन्नस्वभावत्वेन सिद्धयोः प्रत्यक्षसाध्यबोधयोरेकविषयत्वस्य

- एकद्रव्याश्रयत्वस्य चेव सत्त्वासत्त्वयोरैकाश्रयत्वस्याविरुद्धत्वात् । न च स्वस्वभावादिना सत्त्वमेव परस्वभावादिनाऽसत्त्वं स्यान्न ततो भिन्नमिति वाच्यम्, तस्यैकस्वभावत्वेऽवस्तुत्व-
प्रसङ्गात्, यदि हि घटत्वादिना सत्त्वमेव पदत्वाद्यवच्छिन्नासत्त्वं स्यात् तदा पदत्वादिनापि
सन् स्यात् पदत्वाद्यवच्छिन्नासत्त्वस्य घटत्वावच्छिन्नसत्त्वाव्यतिरिक्तत्वात्, तथा घटत्वेनाप्य-
5 सन् स्यात् पदत्वाद्यवच्छिन्नासत्त्वाभिन्नत्वाद्धटत्वावच्छिन्नसत्त्वस्य, तथा च तदितररूपाप-
त्यादिनाऽपदार्थत्वप्रसङ्गो दुर्वार एव स्यात् । ननु निरुपाख्यं किञ्चित् पररूपाद्यसत्त्वं नास्त्येव
येनाव्यतिरिक्तत्वविकल्पकल्पनयाऽवस्तुत्वापत्तिस्त्यात्, किन्तु स्वरूपादिसत्त्वमेव विशिष्ट-
मेकस्वभावं पररूपाद्यसत्त्वमुच्यते, अतो नोक्तदोष इति चेन्मैषम्, स्वभावैवानेकान्तत्व-
प्रतिप्रादानात्, विशिष्टं स्वरूपावच्छिन्नसत्त्वमेव पररूपाद्यवच्छिन्नासत्त्वमुच्यते सदसद्रूपत्वञ्च
10 वस्तुनो न प्रतिपद्यत इति चित्रम्, स्वपररूपाद्यवच्छिन्नसत्त्वासत्त्वोभयरूपवामन्तरा वस्तुनो
विशिष्टताया असम्भवात् । नन्वेवमपि सदसद्रूपं वस्तु न सम्भवति, तथाहि असद्विधि
प्रसज्यप्रतिषेधो वा स्यात्पर्युदासो वा, किञ्चातः, उभयत्र दोषात् सन्न भवतीत्यसदिति प्रस-
ज्यप्रतिषेधे सन्निवृत्तिरूपनिरुपाख्यस्यासत्त्वेन प्रमाणागोचरत्वाद्बस्तुधर्मत्वानुपपत्तेः, तत्त्वेऽ
भ्युपगम्यमाने वा निरुपाख्यधर्मवत्तत्सोपाख्यत्वासम्भवेन वस्तुपि निरुपाख्यं स्यात्, सतोऽ
15 न्यवसदिति पर्युदासाश्रयणे सद्न्तरमसद्भवति, एवमपि वस्तुनस्सदात्मकत्वेन सतोऽन्यत्वा-
भावाच्च सदसदात्मकं, नहि सत् सद्न्तरात्मकमिति चेन्न उभयपक्षाश्रयणेऽपि वस्तुनस्सदसदा-
त्मकत्वात्, सत्त्वाननुविद्धस्यासत्त्वस्याभावेन सन्न भवतीत्यत्रापि परद्रव्यादिरूपेण सत एव
प्रतिषेधात् सत्यं च तत्रासत्त्वात्तत्त्वरूपस्य च सत्त्वानुवेधान निरुपाख्यमेव तदसत्त्वमिति
न तत्पक्षोपक्षिप्तदोषप्रसक्तिः, पर्युदासपक्षदोषस्तु अनभ्युपगमादेव निरस्तः । तथा च सदस-
20 दात्मकं वस्तु, तत्रैव न स्वरूपसत्त्वासम्पूर्णं पररूपासत्त्वं नवा पररूपासत्त्वासम्पूर्णं स्वरू-

१. न वैकस्मिन्नपि द्वये प्रत्यक्षविषयता भिन्नकाळे भिन्नकाळे च शाब्दीविषयतेति वकालमेवात्र तयोर्विरोध
इति वाच्यमेककाळावच्छेदेन चित्रकाले नीलतदितरविषयत्वयोर्विरोधेनाभावापत्तेः, न च तत्र तथाप्रतीतिरेवा
विरोधसाधिका तयोरिति वाच्यं प्रकृतेऽपि दुष्यत्वात् । किञ्च भावाभावाद्योर्विरोधस्यापि तत्तत्प्रतिपक्षोपक्षितत्वेन
विशेष एव विभ्रान्ततया जालान्तरभूते वस्तुनि तदेकदेशसत्त्वासत्त्वयोरविरोधकल्पन एव काव्यमिति ॥

२. निरुपाख्यं-नि.स्वभावात् परत्पाद्यसत्त्व-पररूपाद्यवच्छिन्न सत्त्वाभावः बौद्धमतेनायं पूर्वपक्षः । विशिष्ट-
मेकस्वभाव-स्वेतरसकलव्यावृत्तिरूपं सदैकस्वभावम् ॥ ३. परद्रव्यादिरूपेण सतः पटादेस्त्वद्रव्यादिरूपेण सति
घटे प्रतिषेधः क्रियते परत्पाद्यवच्छिन्नसत्त्वस्य च घटेऽभावात् तदप्यसत्त्वं न निरुपाख्यं तत्त्वत्पसत्त्व-
स्यानुवेधान् सत्त्वाभावो हि घटात्मकः तत्पाद्यसत्त्वेन सोऽनुविद्ध इति न निरुपाख्य इति भावः ॥ ४. यदे
हि स्वरूपेणास्ति, पररूपाद्यवच्छिन्नपटाद्यात्मकस्तु न भवति एवञ्च सत्त्वं तत्प्रतिषेधश्च घटस्वरूपमतस्तत्त्व-
मसत्त्वानुविद्धमसत्त्वञ्च सत्त्वानुविद्धमिति भावः ॥

पसत्त्वं, न चानयोरेकत्वमेव, अविगानेन संन्यगुभयोपलब्धेः, न च नानात्वमेव, तद्व्यवस्थाऽ
योगात् तथानुपलब्धेऽन्त्योऽन्यानुविद्धं भेदाभेदवृत्तितत्त्वमात्रं विशिष्टमुभयमेव तत्
अन्यथा वस्तुनां वैशिष्ट्यानुपपत्तेरिति । ननु भवतु सत्त्वमसत्त्वञ्च वस्तुधर्मो वस्तुस्वरूपत्वं
तयोः कथम्, तथाहि धर्मधर्मिणोः किन्तावद्भेद उताभेद आहोस्विद्भेदाभेदो वा, नाद्यः, वस्तु-
नस्सदसंदात्मकत्वासम्भवात् न द्वितीयः, एकधर्म्यभिन्नत्वात्तयोरेक्यापत्तेस्तत्त्वरूपवत्, 5
धर्मिणो वा भेदस्त्यात् सदसत्त्वयोर्भेदात् नापि तृतीयः, येनाकारेण भेदस्तेन भेदैकान्त्यात्
येन चाकारेणाभेदस्तेनाभेदैकान्त्यात्, तथाप्येकस्योभयरूपत्वासम्भवात्, न च येनैवाकारेण
भेदस्तेनैवाभेदो येन चाभेदस्तेन भेद इति वक्तुं युज्यते विरोधादिति चेन्मैवम्, प्राथमिकविक-
ल्पद्वयोक्तदोषस्यानभ्युपगमतिरस्कृतत्वात् भेदाभेदपक्षस्यैवाभ्युपगमात् । न चात्रापि दोष उक्त
एवेति वाच्यम्, अन्योऽन्यव्याप्तिभावेनास्य जालन्तरात्मकत्वेन केवलभेदाभेदप्रत्युक्तदोष- 10
स्याप्रागवतारात् । तस्माद्येनाकारेण भेदस्तेन भेद एव, येन चाभेदस्तेनाभेद एवेत्यन्यन्त-
परित्यक्तानेकान्तवाद्बिषयमेतत् । अमेदानुविद्धस्य केवलभेदस्य भेदाव्याप्यस्याभे-
दस्य चाप्रसिद्धेः, न च येनाकारेण भेदस्तेनैवाभेद इत्याद्यपि साम्प्रतम्, सर्वथैकनिमित्तत्वे
भेदाभेदवृत्त्यानुपपत्तेः, तर्हि कथं धर्मधर्मिणोर्भेदाभेद इति चेत्कथञ्चिद्भेदः कथञ्चिदभेद इति
गृहाण, धर्माणां मिथो भेदात्प्रतिनियतधर्माभितत्वाच्च कथञ्चिद्भेदः, धर्माणां धर्मिणा सर्वथै- 15
कत्वे धर्मैतथापि भेदासम्भवात्, तथा धर्माणामेवाभ्यन्तरीकृतधर्मस्वरूपत्वात् धर्मिणोऽपि
चाभ्यन्तरीकृतधर्मस्वरूपत्वात्कथञ्चिदभेदः, अत्यन्तभेदे धर्मधर्मिकल्पनाऽसम्भवात्, अति-
प्रसङ्गात्, अनुवृत्तव्यावृत्तस्य च वस्तुनोऽभ्यक्षसिद्धत्वेन न भेदाभेदयोस्तेक्षितत्वमपि,
अनैवमो हि पुरोऽवस्थिते घटादौ तद्वत्तद्रूप एवोपजायते, अन्यथा वस्त्वभावप्रसङ्गादिति ।
ननु जीवादीनां द्रव्यत्वावच्छिन्नानां सत्त्वासत्त्वादिसप्तमङ्गीसाधने किं स्वद्रव्यं - किं वा 20
परद्रव्यं, तद्वच्छिन्नभेदाप्रसिद्ध्या परत्वस्य तदभावे च स्वत्वस्य दुर्बचत्वादिति चेदुच्यते
शुद्धं द्रव्यं त्वं सत्त्वावच्छेदकं, अशुद्धञ्च परमसद्रव्यं असत्त्वावच्छेदकं, शुद्धत्वाशुद्धत्वे च
भेदाभेदप्रधानव्यवहारनिश्चयसाक्षिकारूपदोषाधिरूपे, न च शुद्धद्रव्यस्य स्वपरद्रव्यव्य-
वस्था कथं, तस्य द्रव्यक्षेत्रकालमावात्मकत्वादिति वाच्यम्, सकलद्रव्यक्षेत्रकालमावरूपं
व्यापकं स्वद्रव्यं विकलद्रव्यादिकं परद्रव्यमित्यङ्गीकारादेवमन्त्राणि भाव्यं ॥

१. सत्त्वासत्त्वयोर्मिथत्वादिति भावः । ऐक्यापत्तेरिति, तदभिज्ञानमिथस्य तदभिज्ञाननियमादिति ॥
२. स्वभावस्य धर्मत्वेन धर्मधर्मिणोरेकान्तभेदे धर्मिणो निस्त्वग्नवत्वं स्यात् तथा च त्रैयत्वादिधर्मानु-
वेधाद्धर्मिणोऽभावप्रसङ्गः, तदभावादेव च धर्माणां निराशयत्वादायत्वं विना ग्रहणासम्भवादभावप्रसङ्ग इत्यतिप्र-
सङ्गपदार्थः ॥ ३. ज्ञानवेधा हि वस्तुव्यवस्थितिः नहि भेदाभेदात्मकत्वं गन्धेति, सम्यक्स्पर्श संवेदनस्याभावा-
दित्याशंकायाहाजुमवो हीति ॥ ४. भाव एव हि द्रवति द्रव्येति अहुद्रवदिति द्रव्यं, क्षीयन्ते क्षेप्यन्ति

अथ स्ववृत्त्यसाधारणधर्म एव स्वरूपमित्युक्त्वा पुनरिदानीमन्येऽपि घटस्य स्वरूपाः
पररूपाश्च भवन्तीत्यभिप्रायेणाह—

एवं तन्निष्ठाः स्थौल्यादिधर्मवर्तमानकालीनपर्यायपृथुबुध्नोदराद्या-
काररूपादिगुणघटनक्रियाकर्तृत्वादयस्वरूपा अन्ये पररूपा बोध्याः ॥

- 5 एवमिति । तन्निष्ठा इति, घटनिष्ठा इत्यर्थः । स्थौल्यादिधर्मेति, स्थौल्यादयो धर्मोः,
वर्तमानकालीनपर्यायविशेषाः, पृथुबुध्नोदराद्याकाराः, रूपादिगुणाः, घटनक्रियाकर्तृत्वमि-
त्यादयस्वरूपास्तद्विज्ञाः पररूपा इत्यर्थः । घटमात्रस्व पूर्वं स्वरूपमुपदर्श्य घटविशेषस्य
तद्दर्शयितुं वा ग्राह्यमिति । तन्निष्ठा इति, तत्तद्वटनिष्ठा इत्यर्थः, अयं भावः, घटत्वाक्रान्ते
हि घटविशेषे सोऽयं स्थौल्यादिधर्मस्तस्य स्वरूपं घटान्तरनिष्ठो धर्मविशेषः पररूपम्,
10 घटोऽयं स्थौल्यादिस्वरूपेणास्ति, अन्यघटनिष्ठधर्मेण नास्ति, स्वरूपेणाप्यसत्त्वे घटोऽयमसन्
स्यात्, पररूपेणास्तित्वोपगमे सर्वघटानामेक्यप्रसङ्गेन सामान्याश्रयव्यवहारविशेषप्रसङ्गः ।
अनेकघटवृत्तिसामान्याभावात् । प्रतिक्षणं घटादौ सजातीयपरिणामोत्पत्तिसिद्धान्तसिद्धतया
ऋजुसूत्रनयतो वर्तमानक्षणवृत्तिघटपर्यायो घटस्य स्वरूपं, अतीतानागतक्षणनिष्ठघटपर्यायाः
पररूपं, तथा च वर्तमानकालीनपर्यायेण घटोऽस्ति, क्षणान्तरवृत्तिपर्यायेण च नास्ति, तेन
15 रूपेणापि सत्त्वे घटस्यैकक्षणवृत्तित्वं स्यात् स्वीयरूपेणाप्यसत्त्वे घटव्यवहारस्यैव विशेषा-
पत्तिः, विनष्टानुत्पन्नघटव्यवहारमात्र इव । अथवा पूर्वोत्तरकुसुलकपालाद्यवस्थाकलापो मध्य-
वर्त्तिघटस्य पररूपं मध्यवर्त्तिघटपर्यायः स्वरूपं तथा च यदि तादृशपररूपेणापि स्यात्तदा
कुसुलाद्यवस्थायां तदुपलब्धिप्रसङ्गो घटपर्यायोत्पत्तिविनाशश्च प्रयत्नवैफल्यप्रसङ्गश्च स्यात् ।
यदि च स्वरूपेणापि न स्यात्तर्हि तत्कार्यजलाहरणादिकमपि नोपलभ्येत । कालविशेषाव-
20 स्थायिनि क्षणमात्रवर्त्तिनि वा घटे वर्त्तमानो यः पृथुबुध्नोदराद्याकारस्तस्य स्वरूपं,
इतराकारः पररूपम्, स्वरूपेण सोऽस्ति पररूपेण च नास्ति, उभयथापि सत्त्वे तद्वट इतरेषां
व्यवहारप्रसङ्गः, आकारविशेषसत्त्वाधीनत्वात्प्रवहाराणाम् । उभयथापि नास्तित्वे घटा-
सत्त्वप्रसङ्गः । रूपविशिष्टो घटश्चक्षुर्ग्राह्य इति व्यवहारे रूपद्वारा घटो गृह्यत इति रूपं घटस्य
स्वरूपं, न रसादिमुखेन चक्षुर्ग्राह्य इति रसादिकं पररूपं, तथा च स स्वरूपेणास्ति पररू-
25 पेण च नास्ति, उभयथापि सत्त्वे रसस्यापि चक्षुर्जन्यज्ञानविषयत्वापत्त्या रसनादीन्द्रियक-
रूपना व्यर्था स्यात् । उभयथापि नास्तित्वे घटस्याग्रहणप्रसङ्गः रूपादिज्ञाननियतत्वाद्व्यादि-

क्षिताश्वासिमन् पदार्था इति क्षेत्रं, कल्पन्ते कलविष्णन्ते कलित्वाद्यात्म्यादिति काल, भवति मविष्मत्प्रभृदि-
ति भावः पर्याय इति सत्तैव प्रत्यक्षेत्रकालावात्मना विज्ञेयते तस्मा एव तथा व्यवहारविषयत्वघटनादिति ॥

ज्ञानस्य । समभिरुद्धनयार्पणतः शब्दभेदेऽप्यर्थभेदघ्नौघ्येण घटकुटादिशब्दानामर्थभेदोऽस्ति
 तथा च घटत इति व्युत्पत्त्या घटनक्रियाकर्तृत्वं घटस्य स्वरूपं भवति, इतरस्य
 पररूपं भवति, घटश्च तेन रूपेणास्ति पररूपेण च नास्ति, उभयथापि सत्त्वे भिन्न-
 प्रवृत्तिनिमित्ताभावेन शब्दभेदो न स्यात्, उभयथाप्यसत्त्वे घटादिशब्दानां निरर्थ-
 कत्वापत्तेः । एवं सम्मत्याद्यनुसारेण नामस्थापनाद्रव्यभावभिन्नेषु विधित्सिताविधि- ४
 त्सितप्रकारेण सत्त्वासत्त्वे ताभ्याञ्च युगपदवाच्यत्वं भाव्यं, व्यतिरेके च प्रतिनियत-
 व्यवहारोच्छेदो बाधकः । अत्रायं क्रमोऽवसेयः नामस्थापनाद्रव्यभावभिन्नेषु घटादिषु
 विधित्सिताविधित्सितप्रकारेण सत्त्वासत्त्वे, स्वीकृतप्रतिनियताकारे नामादिके घटादौ संस्था-
 नमादाय, स्वीकृतप्रतिनियतसंस्थानादिके मध्यमावस्थारूपवर्तमानकालीनपर्यायमादाय, ततो
 मध्यमावस्थारूपे तस्मिन् वर्तमानावर्तमानक्षणपर्यायमादाय, क्षणपरिणतिरूपे च चक्षुर्ज- 10
 न्यज्ञानविषयत्वाविषयत्वाभ्यां, लोचनप्रतिपत्तिविषये तत्रैव घटतदितरशब्दवाच्यत्वाभ्यां,
 घटशब्दाभिषेये च हेयोपादेयान्तरङ्गवहिरङ्गोपयोगानुपयोगरूपतया, उपयुक्ते त्वभिमतार्थबो-
 धकत्वानभिमतार्थबोधकत्वाभ्यां विज्ञेये इति ॥

तदेवं स्वरूपपररूपाभ्यां सत्सत्त्वं व्यवस्थाप्य द्रव्यावलम्बनेन तदाह—

एवं श्रुद्धं मृद्रव्यं घटस्य स्वरूपं, तद्भिन्नं स्वर्णादि परद्रव्यम्, तद्रूपे- 15
 णापि घटादीनां सत्त्वे द्रव्यस्य प्रतिनियमो न स्यात् ॥

एवमिति, पूर्वोपदर्शितस्वपररूपप्रकारेणेत्यर्थः, श्रुद्धं मृद्रव्यमिति मृत्त्वेन लोकप्रसिद्ध-
 मित्यर्थः, तेन मृत्तिकामात्रस्य न ग्रहः सुवर्णादीनामपि मृद्रव्यत्वेन पररूपत्वासम्भवात्
 एवञ्च पार्थिवत्वेनेत्यस्यापि लाभः । स्वर्णादीत्यादिनाऽवादीनां ग्रहः । एवञ्च घटः स्वद्रव्येण
 मृदात्मना पार्थिवत्वेन बाऽस्ति परद्रव्येण स्वर्णादिनाऽबादित्वेन वा नास्तीति भावः । 20
 अन्येतररूपपापत्त्याऽयं मृदात्मकोऽयं स्वर्णात्मक इत्यादिद्रव्यप्रतिनियमो न स्यादि-
 त्याप्रयेनाह तद्रूपेणापीति, स्वर्णादिरूपेणापीत्यर्थः, तथोभयथाप्यसत्त्वे घटादिव्यवहारबिलोप
 इत्यपि बोध्यम् । न चोभयथापि सत्त्वे न द्रव्यप्रतिनियमव्याघातः तथाहि अनेकद्रव्य-
 निष्ठस्यापि संयोगविभागादेन द्रव्यप्रतिनियमव्याघातो घटपटसंयोगस्य घटात्मना पटात्मनापि

१ घटादिषु विधित्सितरूपेण सत्त्वमविधित्सितरूपेणासत्त्वं ताभ्यां युगपदवाच्यं विज्ञेयं विषयये प्रतिनि-
 यतव्यमहोच्छेदो बाधकः, विधित्सिते घटादौ स्वसंस्थानापेक्षया सत्त्वं परसंस्थानापेक्षया नासत्त्वं ताभ्यां
 युगपदवाच्यत्वमित्येवंरीत्या अत्रत्रयं प्रमाणात्मकं विज्ञेयमिति भावार्थः । संस्थानमादायेति, तद्वृत्तित्वादि-
 धर्ममादायेत्यर्थः । मध्यमावस्थाह्येति, पूर्वोत्तरङ्गसूक्ष्मग्राह्यवन्तरालवर्त्तिपर्यायित्वेन स्पष्टमन्यत् ॥ -

सत्त्वाद्यं च तयोरेव संयोग इति नियमादिति वाच्यम्, तस्यानेकद्रव्यगुणत्वेनानेकद्रव्यस्यैव स्वद्रव्यत्वात् स्वानधिकरणद्रव्यान्तरस्य च परद्रव्यत्वात् तथा च स्वद्रव्यापेक्षयाऽस्तित्वाभावेऽयं संयोगोऽनयोरेवेति प्रतिनियमो व्याहन्यत एव । अत्रायन्तु विशेषः, अव्यास-
ज्यवृत्तिधर्माणामस्तित्वे स्वसमवायिद्रव्यमात्रापेक्षा, व्यासज्यवृत्तिधर्माणान्तु स्वपर्याप्तिम-
5 द्रव्यापेक्षेति ॥

क्षेत्रावलम्बनेन ते घटयति—

एवं घटस्य निजं क्षेत्रं भूतलादि परक्षेत्रं तद्विभक्तं कुड्यादि स्वक्षेत्र इव परक्षेत्रेऽपि सत्त्वे क्षेत्रनियमानुपपत्तिप्रसङ्गः ॥

एवमिति । क्षेत्रमिति, अधिकरणमित्यर्थः, इहत्वं घटस्य क्षेत्रं तेन रूपेणास्ति
10 तद्विभक्तमिति भूतलादिभिन्नमित्यर्थः स्वानधिकरणदेश इति भावः, स्वानधिकरणदेशाऽवच्छे-
देन च नास्तीति तात्पर्यार्थः । उभयथा सत्त्वे इतरेतररूपापत्तिमाह—स्वक्षेत्र इवेति, क्षेत्र-
नियमानुपपत्तिप्रसङ्ग इति, अस्मिन्नेव क्षेत्रे घटोऽस्ति न तत्क्षेत्र इति नियमभङ्ग इत्यर्थः,
उभयथाप्यसत्त्वे तु निराश्रयत्वापत्तिरिति भावः ॥

अथ कालमाश्रित्य ते निरूपयति—

15 एवं वर्तमानकाल एव घटस्य कालः, तद्विज्ञातीतादिः परकालः स्व-
कालवत्परकालेऽपि घटस्य सत्त्वे प्रतिकालनियमानुपपत्तिः प्रसज्येत ।
इति सप्तभङ्गीनिरूपणम् ॥

एवमिति । घटाधिकरणीभूतः कालो घटस्य स्वकालः, तदनधिकरणः भूतकालो ध्वंस-
कालो वा परकालः, उभयथा घटस्य सत्त्वे दोषमाह स्वकालवदिति, प्रतिकालेति, अस्मि-
20 न्नैव काले घटोऽस्ति नातीतादिकाल इति नियतकालव्यवहारो न भवेदेव इष्टांपत्तौ हि
नित्यत्वापत्तिप्रसङ्गः, उभयथाऽसत्त्वे तस्य सर्वकालासम्बन्धित्वेनावस्तुत्वापत्तिः स्यादिति
भावः । ननु घटस्य सत्त्वे यथा स्वरूपादिरवच्छेदकः तथा स्वरूपादौ स्वरूपाद्यन्तरमस्ति
न वा ? यदि नास्ति कथं तर्हि तस्य सत्त्वं यद्यस्ति तर्हि कथं नानवस्था ? यदि सुदूरमपि
गत्वा गत्यन्तराभावेन कस्यचित्सत्त्वे स्वरूपाद्यनपेक्षयाऽनवस्था वार्यते तर्हि घटादीनां
25 सत्त्वेऽपि तथा भवतु किमनया स्वगृहप्रक्रियेति नैवम्, वस्तुनो हि यथैवावाधिता
प्रतीतिस्तथैव तद्व्यवस्था, प्रतीतिश्च स्वरूपादिघटितमूर्त्तरेव सत्त्वादेर्मादिका, अन्यथा नाना-
निरङ्कुशविप्रतिपत्तीनां वारयितुमशक्यत्वात् । न च तस्यां स्वरूपादिकमन्यदेव प्रतीयते

येन स्वरूपांतरापेक्षा स्यात् । न च जिज्ञासाधीना हि स्वरूपाद्यपेक्षा तथा च तत्रापि प्रकृत इव जिज्ञासा स्यादेव तथा चास्त्यनवस्थेति वाच्यम्, यत्रैव न सा तत्रैव विश्रान्त्या तदभावात् केनचिन्नयेन स्वरूपादेः स्वरूपत एवावच्छेदकत्वं निर्णीयैवास्तित्वादिप्रवृत्तेरनवस्थाया अभावादिति । एतेनैकस्मिन् वर्मिणि सत्त्वासत्त्वरूपौ विधिनिषेधात्मकौ धर्मौ न सम्भवतो विधियुक्तप्रत्ययविषयत्वननुल्लिखितप्रत्ययविषयत्वरूपत्वेन शीतोष्णयोरिव 5 तयोः परस्परं विरोधात्, यत्रास्तित्वं तत्र नास्तित्वस्य यत्र च नास्तित्वं तत्रास्तित्वस्य विरोधात् । तथाऽस्तित्वाधिकरणस्य नास्तित्वाधिकरणस्य च भिन्नत्वेनैकत्र तयोस्तत्त्वे विभिन्नाधिकरणवृत्तित्वरूपवैयधिकरण्यं दोषः स्यात्, तथा येन रूपेणास्तित्वं येन च नास्तित्वं तादृशरूपयोरस्तित्वनास्तित्वनियामकस्वपररूपाद्यन्तरापेक्षायामनवस्थादौस्थ्यम्, तथा येन रूपेण सत्त्वं तेनैवासत्त्वस्य येनासत्त्वं तेनैव सत्त्वस्य च प्रसङ्गेन सङ्करः, येन 10 रूपेण सत्त्वं तेनासत्त्वमेव स्यान्न तु सत्त्वं येन रूपेण चासत्त्वं तेन सत्त्वमेव स्यान्न त्वसत्त्वमिति व्यतिकरो दोषः, तथा सत्त्वासत्त्वस्वरूपत्व इदमित्यमिति निश्चेतुमशक्तेस्तस्यो दोषः, ततश्चानिश्चयरूपाप्रतिपक्षिर्दोषः, ततश्च सत्त्वासत्त्वात्मनो वस्तुनोऽभावो दोष इत्यष्टौ दोषास्तस्मिन्वन्तीति प्रत्युक्तम्, स्वपररूपाद्यपेक्षया विवक्षितयोस्तत्त्वासत्त्वयोः प्रतीयमानयोर्वस्तुन्यविरोधात् स्वरूपादिना सत्त्वस्यैव पररूपादिनाऽसत्त्वस्यापि प्रतीतिसिद्धत्वेनानुपलम्ब- 15 प्रयुक्तस्य विरोधस्याभावात् । न च विरोधादेकत्र तयोः प्रतीतिर्मध्येति वाच्यम्, परस्पराश्रयात्, विरोधे सति तेन बाध्यमानत्वान्निध्यात्वसिद्धिः, सिद्धे च तस्मिन् सत्त्वासत्त्वयोर्विरोधसिद्धिरिति । न च बध्यघातकभावरूपोऽप्यहिनकुलादिवद्विरोधः, तस्यैकस्मिन् काले वर्तमानयोस्तस्मिन्वे सत्येव भावात्, न ह्यसंयुक्तमहिं नकुलो नाशयति, तथा सति सर्वत्राह- 20 रभावप्रसङ्गात् तथाप्रकृते सति सन्त्रन्वे वलीयसाऽपरो बाध्यत इति वाच्यं नहि तथा सद्- सत्त्वयोः क्षणमात्रमपि परेण सत्त्वमेकत्राभ्युपगम्यते तथा च कथं बध्यघातकरूपो विरोधः, अभ्युपगमे वा तुल्यबलत्वेन तयोर्न बध्यघातकभावः । नापि सहानवस्थानलक्षणो विरोधः, कालभेदेनैकत्र वर्तमानयोः इयामत्वपीतत्वयोरैव तत्सम्भवात्, उत्पद्यमानो हि पीतं इयामो विनाशयति, नहि तथास्तित्वं नास्तित्वञ्च पूर्वोत्तरकालभावि, अस्तित्वकाले नास्तित्वाभावे सत्तामात्रं सर्वं प्राप्नुयात्, नास्तित्वकालेऽस्तित्वाभावे तु सत्त्वाभयबन्धमोक्षव्यवहारो 25 विरुद्धयेत, सर्वथाऽसत आत्मलामासम्भवात् सर्वथा च सतो विनाशासम्भवात् । न चापि प्रतिबन्धप्रतिबन्धकभावरूपो विरोधः, अस्तित्वकाले नास्तित्वस्य प्रतिबन्धकाभावात् । स्वरूपेणास्तित्वकालेऽपि पररूपादिना नास्तित्वस्य प्रतीतिसिद्धत्वात् । सत्त्वासत्त्वयोरैकाधिकरणवृत्तित्वेन प्रतीतत्वाच्च न वैयधिकरण्यं दोषः, नाप्यनवस्थादोषः, अनन्त-

धर्मात्मकस्य वस्तुनः प्रमाणप्रतिपन्नत्वेनापदार्थपरम्परारूपनाविरहेण तस्या अभ्युपगमात्
नापि संकरव्यतिकरौ प्रतीतिसिद्धेऽर्थे कस्यापि दोषस्याभावात्, दोषाणां प्रतीत्यसिद्धपदार्थ-
विषयकत्वात्, परस्परानुविद्धसत्त्वासत्त्वयोजात्वन्तरात्मकत्वेनैकान्तसत्त्वावलम्बिदोषासम्भ-
वाच्च, नवा संशयो दोषः, स हि सामान्यप्रत्यक्षाद्विशेषाप्रत्यक्षाद्विशेषस्युत्पत्तेश्च जायते
5 स्थाणुत्वपुरुषत्वोचिते हि देशे नातिप्रकाशान्धकारकलुपितायां वेलायामूर्ध्वतामात्रं सामान्यं
विलोकयतो वक्रकोटरपक्षिनीढादीन् स्थाणुगतान् पुरुषगतान् वक्षसंयमनशिरःकण्ठयनशि-
खाबन्धादीन् विशेषाननुपलभमानस्य तेषाञ्च स्मरतः पुरुषस्यायं स्थाणुर्वा पुरुषो वेति
संशय उदेति, अनेकान्तवादे च विशेषोपलब्धिरप्रतिहतैव, स्वरूपपररूपादिविशेषाणां
प्रत्यर्थमुपलम्भात् तथा च विशेषोपलब्धेः कथं संशयः, अवच्छेदकभेदेनाप्यमाणयोस्तत्त्व-
10 सत्त्वयोरेकत्र विरोधाभावेन संशयलक्षणानाक्रान्तत्वात्, एवञ्च संशयमूलकावप्रतिपक्षि-
वस्तुभावरूपौ दोषौ दूरापास्त्याविति न कोऽपि दोष इति । तदेवं स्वसमयसर्वस्वरूपा
सप्तमङ्गी समासतो निरूपितेत्याहेतीति ॥

इत्थमागमं निरूप्य तद्व्यासमाह—

अनाप्तपुरुषप्रणीतवचनसम्भूतमयथार्थशाब्दज्ञानमागमाभासः, तद्व-
15 चनमप्यागमाभासः । समाप्तमागमनिरूपणम् ॥

अनाप्तेति । अयथार्थवक्तृवचनेन समुद्भूतं यद्यवधार्यं शाब्दज्ञानं स आगमाभास
इत्यर्थः । निजविनोदाद्यर्थं क्रीडापरवशो रागाक्रान्तः पुरुषः किञ्चन वस्त्वन्तरमलभमानो
बालैस्साकं क्रीडामिलायेण सोमोद्भवाया रोषसि तालहिन्तालयोर्मूले सुलभाः पिण्डलज्वरा-
स्सन्ति त्वरितं गच्छत गच्छत श्रावकाः ? इति वाक्यमुच्चारयति, तज्जन्यं च चच्छाब्दज्ञानं
20 तद्विसंवादितादागमाभासरूपमिति भावः । तादृशज्ञानजनकवाक्यमपि कारणे कार्योपचारा-
दागमाभासात्मकमेवेत्याह तद्वचनमपीति । तदेवं परोक्षप्रमाणस्य पञ्चमभेद आगमसंग्रहेण
निरूपित इत्याशयेन निगमयति समाप्तमिति ॥

इति तपोगच्छन्भोगिभ्रीमद्विजयानन्दसूरीश्वरपट्टालङ्कारश्रीमद्विजयकमल-
सूरीश्वरचरणनलिनविन्ध्यस्तमकिमरेण तत्पट्टधरेण विजयलब्धि-
सूरीणां विनिर्मितस्य तत्त्वन्यायविभाकरस्य स्वोपक्षायां न्याय-
प्रकाशव्याख्यायामागमनिरूपणं नाम पष्ठः किरणः ॥

अथ सप्तमः किरणः ।

एवं प्रमाणे निरूपिते तस्य प्रामाण्ये वादिनां विप्रतिपत्तेस्तद्विवेचयितुमाह—

ज्ञानस्य प्रामाण्यं प्रमेयाव्यभिचारित्वमेव । स्वातिरिक्तग्राह्यापेक्षया प्रमेयाव्यभिचारित्वं ज्ञानस्याप्रामाण्यम्, सर्वन्तु स्वापेक्षया प्रमाणमेव ग्राह्यापेक्षया तु किञ्चित्प्रमाणं किञ्चिच्चाप्रमाणम् ॥

5

ज्ञानस्येति । प्रमेयेति, प्रमीयमाणो योऽर्थस्तदव्यभिचरणशीलत्वं ज्ञाननिष्ठं प्रामाण्य-
मित्यर्थः । अप्रामाण्यपदार्थमाह स्वातिरिक्तेति, सर्वसंविदेस्त्वसवेदनस्य कथञ्चित्प्रमाणत्वो-
पपत्तेर्वह्निःपदार्थापेक्षयैव किञ्चिज्ज्ञानं प्रमाणं किञ्चिच्च प्रमाणाभासमित्यभिप्रायेणाह सर्व-
न्त्विति, न चैवं विरोधः प्रसज्यत इति वाच्यम्, जीवस्यैकस्यावरणविगमविशेषात्सत्ये-
तरसंवेदनपरिणामसिद्धेः श्वेतघटे पीतघटज्ञानवत् । तथा च सर्वत्र ज्ञाने स्वरूपे प्रामाण्य- 10
मनावृतमेव, बहिरर्थे त्वनियतस्तत्त्वयोपशम इति स्वभावकल्पनाच्च विरोध इति भावः ।
एतेन ज्ञानमात्रं स्वापेक्षया प्रत्यक्षप्रमाणम्, न चैवमनुमितित्वादिना प्रत्यक्षत्वस्य साङ्कर्यमिति
वाच्यम्, कश्चित्संकीर्णजातेरप्यदुष्टत्वोपगमात्, एवञ्च ज्ञानस्यार्थोन्मुखतयेव स्वोन्मुखत-
यापि प्रतिभासनं भवतीति सूचितम् । न च यस्यानुभाव्यत्वं तस्याननुभूतित्वं दृष्टं यथा
घटादिः, ज्ञानस्यानुभाव्यत्वेऽननुभूतित्वप्रसङ्ग इति वाच्यमननुभूतित्वेनैव ज्ञानस्यानुभावात्, न 15
युनरनुभाव्यत्वेन, ज्ञानुद्भावेनानुभववत्, नापि ज्ञानस्यानुभाव्यत्वं दोषः पदार्थापेक्षयाऽ
नुभूतित्वात्, स्वापेक्षया त्वनुभाव्यत्वात् । न च विरोधः, अपेक्षामेवात्, एकस्य पितृत्वपुत्र-
त्ववत् । न च स्वात्मनि क्रियाविरोधः, अनुभवसिद्धेऽर्थे विरोधासिद्धेः । किञ्च का नाम
क्रियाऽऽत्मनि विरुद्धा, न तावत्परिस्पन्दस्वरूपा, तस्या द्रव्यवृत्तित्वेनाद्रव्ये ज्ञानेऽसम्भवात् ।
न भाव्यार्थमिका, सापि न तावत्कर्मिका, वृक्षरितप्रतीत्यादौ तस्या वृक्षारिरूपे स्वात्मन्येव 20
प्रतीत्याऽप्यविरोधवत् ज्ञानं प्रकाशत इत्यादावपि अकर्मकक्रियाया ज्ञानस्वरूपत्वेऽविरोधात्,
प्रतीतेरुभयत्रापि तुल्यत्वात् । अथ ज्ञानमात्मानं जानातीति सकर्मिका क्रिया स्वात्मनि
विरुद्धा स्वरूपादपरत्रैव कर्मत्वप्रतीतेरित्युच्यते तदपि न चाह, आत्माऽऽत्मानं हन्ति प्रदी-
पस्त्वात्मानं प्रकाशयतीत्यादिकायाः क्रियाया अपि विरोधापत्तेः । न च नात्र पारमार्थिकं
कर्मत्वं किन्त्वात्मादौ कर्तुर्मुपचरितमेवेति वाच्यम्, कर्तारं ज्ञानेऽपि स्वरूपस्यैव ज्ञानक्रिया-
निरूपितकर्मत्वेनोपचारात्, न च ज्ञाने कर्मत्वं तात्त्विकं प्रमेयत्वादिति वाच्यम्, सर्वथा कर्म-
त्वंस्य कर्तुर्ज्ञानादभिन्नत्वे स्याद्विरोधः यदि कर्तुं कथं कर्म यदि कर्म कथं कर्त्रिति, अथ सर्वथा

- भिन्नं कर्मत्वं, तर्हि कथं तत्र ज्ञानस्य जानातीति क्रिया स्वात्मनि स्याद्येन विरुध्येत, तथात्वे कथं घटं करोतीति क्रियाऽपि कटकारस्य स्वात्मनि न स्याद्यदि न विरुध्येत । कर्तुः कर्मत्वं कथञ्चिद्विन्नमित्येतस्मिन्स्तु दर्शने ज्ञानस्यात्मनो वा सर्वथा स्वात्मनि क्रिया दूरोत्सारितैवेति न विरुद्धतामधिवसतीति । न च ज्ञानक्रियायाः कर्तृसमवायिन्याः कर्मतया
- 5 स्वात्मनि विरोधस्ततोऽन्यत्रैव कर्मत्वदर्शनादिति वाच्यम्, तर्हि करणत्वमपि तत्र न स्यात् दृश्यते हि ज्ञानेनार्थमहं जानामीति करणत्वम्, न च ज्ञानेनेत्यनेन विशेषणज्ञानं करणत्वेन विवक्षितमर्थं जानामीत्यनेन विशेष्यज्ञानं कर्मत्वेन विवक्षितं तस्मात्करणमन्यत् कर्मान्यदिति वाच्यम्, कस्यापि विशेषणज्ञानेन विशेष्यं जानामीति प्रतीतेरनुदयात् । किन्तु विशेषणज्ञानेन विशेषणं विशेष्यज्ञानेन च विशेष्यं जानामीत्यनुभवान् । न चादौ दण्डाभेदे
- 10 दण्डनमहं वेदामीति कथं न दण्डविशिष्टपुरुषबुद्धिरन्यथा दण्डरहितेऽपि पुरुषे तथा प्रत्यक्षप्रसङ्गादिति वाच्यम्, दण्डविशिष्टे पुरुषे प्रवर्तमानया बुद्ध्या सकृदेव दण्डविशिष्टपुरुषप्रवृत्त्या दण्डरहिते च तद्वैशिष्ट्याभावादेव तथा प्रतीत्यनुदयात् । ततो विशेष्यज्ञानं सकृदेव विशेषणविशेष्योभयालम्बनमेव न तु विशेषणज्ञानेन जन्यत्वात्केवलं विशेष्यविषयम् । विशेषणज्ञानस्य करणत्वे विशेष्यज्ञानस्य च ज्ञानकार्यत्वे विशेषण-
- 15 ज्ञानं प्रत्यपि करणान्तरापत्तिश्च स्यात् तत्रापि दण्डत्वादिजातिज्ञानस्य करणत्वाभ्युपगमे तत्राप्यन्यस्य वक्तव्यत्वापत्तेः, तस्माद्विशेषणविशेष्यज्ञानयोर्न करणत्वक्रियात्वे अपि तु ते एकज्ञानस्वरूपे भवत एव च तयोर्यथा न विरोधस्तथा कर्मत्वेनापि, तस्मात् प्रमादुरात्मनो वस्तुपरिच्छिन्नौ साधकतमत्वेन व्यापृतं रूपं करणं निर्व्यापारं तु क्रिया स्वातन्त्र्येण पुनर्न्याश्रितमाणः कर्ता आत्मेति ज्ञानात्मक एवात्मा ज्ञानात्मनार्थं जानातीति कर्तृकरण-
- 20 क्रियाविकल्पेन प्रतीतिसिद्धः, एवं कर्मव्यवहारोऽपि ज्ञानात्माऽऽत्मनाऽऽत्मानं जानातीति

१. ज्ञानक्रियाया करणज्ञानस्य च भिन्नत्वाच्चास्ति विरोध इति चेत्किं करणज्ञानं का वा ज्ञानक्रियेत्याह न चेति ॥ २. दण्डाभेदेऽपि दण्डविशिष्टपुरुषबुद्ध्याभ्युपगम इत्यर्थः ॥ ३. तुल्यवेदावस्थायिनि तुल्येन्द्रियभक्षेऽपि घटपटादौ एकस्यापि ज्ञानस्य व्यापारेऽविरोध, न च तत्रापि विषयभेदेन ज्ञानभेदो भाव्य, ज्ञानार्थं युगपद्भावनं व्युपगमात् नापि क्रमेण, तथाऽप्रतीते, युगपद्भावे च कार्यकारणभावोऽपि न स्यादेव तन्मे-
तरणोविषयवत् तस्माद्विशेष्यज्ञानं विशेषणविशेष्योभयावलम्बनमेवेत्याशयेनाह ततो विशेष्यज्ञानमिति ॥
४. ननु चक्षुरादिकं हि करणं ज्ञानक्रियतो मितमेव, न च ज्ञानेनार्थं जानामीति प्रतीत्या ज्ञानस्यापि करणत्वमिति वाच्यम् तत्र ज्ञानतेऽनेनेति व्युत्पत्त्या ज्ञानपदस्य चक्षुषो बोधकत्वादिति चेन्न तस्य साधक-
तमत्वाऽभ्युपगमात् व्यवधानात् ज्ञानस्यैव साधकतमत्वात् न च यदेव ज्ञान पदार्थस्य ज्ञानक्रियाया करणं तदेव ज्ञानक्रियेति कथं तत्र क्रियाकरणव्यवहारं प्रातीतिक स्याद्विरोधादिति वाच्यम् कथमिदं दण्डाभेदे-
नाह तस्मात्प्रमादुरिति ॥

घटते सर्वथा कर्तृकरणकर्मक्रियाणामभेदानभ्युपगमात् तासां कर्तृत्वादिशक्तिनिमित्तत्वात्कथं
 श्रिद्धेदसिद्धेः । ततश्च ज्ञानं स्वप्रकाशमेवेति संक्षेपः ॥

ननु तत्त्वामाण्यनिश्चयस्त्वतो वा परतो वा स्यात् न स्वतः, स्वसंविदितत्वेऽपि ज्ञान-
 त्वेनैव ज्ञानस्य ग्रहणात् न तु तन्निष्ठप्रामाण्येन, ज्ञानत्वस्य त्वामाससाधारणत्वात् प्रामा-
 ण्यस्यापि ग्रहे सर्वेषां विप्रतिपत्त्यभावप्रसङ्गाच्च त्वस्त्वज्ञानस्य हि प्रामाण्यग्रहे सर्वे प्रवादाः ५
 स्तत्वाः स्युः । ज्ञानेन स्वतः प्रामाण्यग्रहे प्रामाण्यनिश्चयात्संशयोच्छेदप्रसङ्गश्च यदि हि ज्ञानं
 न गृहीतं तदा धर्मिज्ञानाभावादेव न तत्संज्ञयः, समानधर्मवत्तया धर्मिज्ञानस्य संशयहेतु-
 त्वात् गृहीते च ज्ञाने तत्त्वामाण्यमपि गृहीतमेवेति तदापि संशयो न स्यादिति । नापि
 परतः, परो हि ज्ञानान्तरं वा अर्थक्रियानिर्भासो वा, तद्गोचरनान्तरीयकार्यदर्शनं वा तच्च
 सर्वं स्वतोऽगृहीतप्रामाण्यमव्यवस्थितं कथं पूर्वेप्रवर्तकज्ञानं व्यवस्थापयेत् स्वतो 10
 वाऽस्य प्रामाण्ये प्रवर्तकज्ञानमपि तथैव स्यात् परस्याप्यन्यतः प्रामाण्ये त्वनवस्था
 प्रसज्येतेत्याशङ्क्यामाह—

प्रामाण्याप्रामाण्ये च स्वकारणवृत्तिगुणदोषापेक्षयोत्पत्तौ परत एव ॥

प्रामाण्याप्रामाण्ये चेति । स्वकारणेति, स्वस्य ज्ञानस्य स्वकारणं चक्षुरादिकारण-
 कलापः तन्निष्ठौ चैव गुणदोषौ तावपेक्ष्य प्रामाण्याप्रामाण्ये भवत इति परमपेक्षयोत्पद्यमान- 15
 त्वाद्युत्पत्तिविषये ते परत एव भवत इति भावः, तेनार्थतथामावप्रकाशकत्वरूपस्य प्रामा-
 ण्यस्य स्वज्ञानकारणातिरिक्तगुणानपेक्षत्वात्स्वत एवोत्पत्तिः, तथाहि कारणगता न ते गुणा
 उपलभ्यन्ते चक्षुरादीनां ज्ञानकरणानामतीन्द्रियत्वेन तद्गुणानां प्रत्यक्षतः प्रतिपत्त्यसम्भवात्
 नाप्यनुमानेन, इन्द्रियनिष्ठगुणैस्साकं कस्यापि लिङ्गस्य प्रत्यक्षतः प्रतिबन्धग्रहेण प्रत्य-
 क्षतो गृहीतव्याप्तिकलिङ्गाभावात् । अनवस्थाप्रसरेणानुमानतो गृहीतव्याप्तिकलिङ्गाभावाच्च, 20
 लिङ्गनिष्ठव्याप्तिग्राहकानुमानस्याप्यनुमानान्तरतो गृहीतव्याप्तिकत्वात् अनुमानान्तरस्यापि
 तथात्वादिति । किञ्चार्थतथात्वपरिच्छेदकशक्तिरूपं हि प्रामाण्यं, शक्तयश्च सर्वास्वत एव
 भवन्ति, नोत्पादकारणकलापाधीनाः, यथाहि मृत्पिण्डे वर्तमाना रूपादयो मृत्पिण्डा-
 दुपजायमाने घटेऽपि कार्ये तत एवोत्पद्यन्ते, न तु कारणेष्वविद्यमानाः कार्यधर्माः
 कारणेभ्यः कार्ये उदयमासादयन्ति किन्तु स्वत एव, घटस्यैवोद्वाहरणशक्तिवत्, तथा 25
 ज्ञानेऽप्यर्थतथात्वपरिच्छेदकशक्तिश्चक्षुरादिष्वविद्यमाना न तस्मादुपजायते किन्तु स्वत
 एवेति भूतमपास्तम्, अर्थतथामावप्रकाशकत्वरूपप्रामाण्यस्य स्वत एवोत्पत्तौ निर्हेतुकत्वेन
 देशकालस्वभावप्रतिनियमानुपपत्तेः गुणवच्चक्षुरादिसत्त्वे यथावस्थितार्थप्रतिपत्तेस्तदभावे च

- तदभावस्य दृष्टत्वेन तद्वैतकत्वव्यवस्थापनात्, कार्यकारणभावस्यान्वयव्यतिरेकनिवन्धनत्वात्, अन्यथा दोषवच्चक्षुराद्यन्वयव्यतिरेकसत्त्वेऽप्यप्रमाणत्वस्यापि स्वत एवोत्पत्तिः प्रसज्येत, न चैष्टापत्तिरपसिद्धान्तवाप्रसङ्गात् । प्रत्यक्षादितोऽनुपलभ्यमानानामपि स्वकारणवक्षुरादिगतदोषाणामप्रामाण्योत्पत्तौ कारणत्वमिव गुणानामपि वक्षुरादिनिष्ठानां
- 5 प्रामाण्योत्पत्तिकारणत्वे बाधकामावाच, शक्तिरूपप्रामाण्यमपि न स्वतः कल्प्यते, तथा सत्यप्रामाण्यस्यापि अयमर्थपरिच्छेदकशक्तिरूपस्य केनचित्कर्तुमशक्तेस्तत्त्वत एव स्यात् तत्कारणेषु तिमिरादिदोषवत्सु वक्षुरादिषु तस्या अविद्यमानत्वात् । इन्द्रियादीनां स्वेष्टविविधमानाया अपि ज्ञानरूपताया इव तादृशश्रेष्ठ्याविर्भावकत्वे बाधकाभावात् ज्ञानविशेषाणां स्वतोऽनुत्पत्त्या तन्निष्ठशक्तौनां स्वत एवोत्पत्त्यसम्भवाच्च, न च
- 10 शक्तयो ज्ञानव्यतिरिक्ताः, स्वाचाराभिमतभावकारणभ्यो भावस्योत्पत्तावपि स्वाधैक्यतोऽभिव्यक्तीनां सम्बन्धासम्भवात् । मिथानां कार्यकारणभावातिरिक्तसम्बन्धासम्भवात् आश्रयाश्रयिभावस्यापि जन्यजनकभावनियतत्वात्, नापि धर्मधर्मिभावसम्बन्धः श्रेष्ठ्यपारतन्त्र्ये धर्मत्वासम्भवात्, न चार्थतयाभावप्रकाशनरूपप्रामाण्यस्य स्वसामग्रीतो ज्ञानोत्पत्तावप्यन्युपगमे तद्विज्ञानस्य किं स्वरूपं ? नहि तद्व्यतिरेकेण विज्ञानस्वरूपं मयन्मते
- 15 सम्भवति, किञ्च तदुत्पत्तावपि तन्नोत्पद्यते पश्चाच्च तद्व्यतिरिक्तसामग्रीत उत्पद्यत इत्यभ्युपगमे विरुद्धधर्मोपस्थात्कारणभेदाच्च भेदः स्यात्, तयोरेव भेदहेतुत्वेनान्युपगमादिति वाच्यम्, विज्ञानस्य वक्षुरादिसामग्रीजन्यत्वेऽपि नैर्मत्स्यादिसामग्र्यन्तरात्प्रामाण्यस्य पश्चादुत्पत्तेरनभ्युपगमात्, किन्तु गुणवच्चक्षुरादिसामग्रीत आगृहीतप्रामाण्यस्वरूपस्यैव विज्ञानस्योत्पत्त्यभ्युपगमात्, तस्मादेव च ज्ञानमिव तद्व्यतिरिक्तस्वभावं प्रामाण्यमपि परत उच्यते,
- 20 तथा च प्रामाण्यं स्वोत्पत्तौ ज्ञानोत्पादककारणव्यतिरिक्तकारणान्तरापेक्षं तदन्वयव्यतिरेकानुविधायित्वात्, यच्चक्षुरादिव्यतिरिक्तस्यान्वयव्यतिरेकानुविधायि तत्तत्सामग्रीतम्, यथाऽप्रामाण्यमिति प्रयोगेनोत्पत्तौ तस्य परापेक्षत्वं सिद्धम् । ननु भवतु प्रामाण्यमुत्पत्तौ परतः परञ्च दोषाभाव एव स्याच्च गुणः, दोषसत्त्वे प्रामाण्यानुदयेन तदुदये तदभावस्यैव हेतुत्वोचित्यात्, तथा च ज्ञानहेत्वतिरिक्तभावानपेक्षत्वेनोत्पत्तौ तत्त्वत इत्युच्यत इत्याशङ्क्यामुक्तं
- 25 स्वकारणवृत्तिगुणदोषेति, ज्ञानकारणातिरिक्तगुणदोषापेक्षयेति तदर्थः, तथा प्रामाण्ये गुणोऽप्रामाण्ये दोषो हेतुः, न तु प्रामाण्ये दोषाभावोऽन्यथा गुणसत्त्वेऽप्रामाण्यानुदयेन तदुदये गुणाभावस्यैव हेतुत्वोचित्यात्तत्त्वैव स्वतस्त्वापत्तिः स्यात्, न चाप्रामाण्यं प्रति दोषाणां सन्वयव्यतिरेकौ स्त इति वाच्यम्, गुणानामप्यन्वयव्यतिरेकसम्भवात् । न च प्रामाण्ये गुणादोषोत्सारणमात्रप्रयुक्तसन्निधिका न तु प्रामाण्ये निमित्ता इति वाच्यम्, दोषा गुणोत्सार-

णमात्रप्रयुक्तसन्निधिका नत्वप्रामाण्ये निमित्ता इत्यपि तुल्यत्वात् दोषाभावस्य तुच्छस्य गुण-
निष्पाद्यत्वासम्भवाच्च, सत्त्वभावत्वे वा व्यतिरिक्तत्वे कारकव्यापारस्यासम्भवः स्यादप-
सिद्धान्तश्च प्रसज्येत, तथा च पर्युदासवृत्त्या गुणात्मक एव दोषाभावोऽभ्युपगन्तव्यः
तथा गुणाभावोऽपि दोषात्मकः, इति युक्तं गुणदोषाभ्यां प्रामाण्याप्रामाण्ये इति भावः ॥

ननु प्रमाणं प्रामाण्यनिश्चये नान्यापेक्षं यदि ह्यपेक्षेत तत्तदा किं गुणान् संवादं 5
वाऽपेक्षेत, नाद्याः, स्वकारणगुणानां प्रत्यक्षादिप्रमाणाप्राप्तत्वात् यदि यो यः कार्यविशेषः
सं गुणवत्कारणपूर्वको यथा प्रासादादिविशेषः, कार्यविशेषश्च यथावस्थितपरिच्छेद इति
स्वभावहेतुना गुणवत्कारणपूर्वकत्वं सिद्ध्यतीत्युच्यते तदपि न युक्तम्, परिच्छेदे यथावस्थि-
तार्थपरिच्छेदत्वासिद्धेः, तथा हि शुद्धकारकजन्यत्वेन संवादत्वेन बाधरहितत्वेनार्थतथात्वेन
वा तत्सिद्धिर्वाच्या, तच्च न सम्भवति, परिच्छेदस्य यथावस्थितार्थपरिच्छेदत्वे गुणवत्कारण- 10
जन्यत्वस्य गुणवत्कारणजन्यत्वे च यथावस्थितार्थपरिच्छेदत्वस्यापेक्षितत्वेन प्रथमेऽन्योऽ-
न्याभवात् संवादार्थिनां विज्ञाने यथावस्थितार्थपरिच्छेदत्वसिद्धिभन्तरेण तत्पूर्वकप्रवृत्तेः
प्रवृत्तिभन्तरेऽऽपेक्षितसंवादस्य तं विना यथावस्थितार्थपरिच्छेदत्वसिद्धेऽसम्भवेन द्वितीये
चक्रापत्तेः, न तृतीयः, तुच्छस्वभावस्य बाधाविरहस्य सत्त्वेन ह्यपकत्वेन वाऽनङ्गीकारात्
पर्युदासवृत्त्या तदन्यज्ञानलक्षणस्य विज्ञानपरिच्छेदविशेषाविषयत्वेन तद्व्यवस्थापकत्वानुप- 15
पत्तेश्च । नापि चतुर्थः, अन्योन्याभवात्, अर्थतथामावे सिद्धे तद्विज्ञानस्यार्थतथामावपरिच्छे-
दत्वसिद्धिः, तत्सिद्धेऽर्थतथामावसिद्धिरिति । नापि संवादापेक्षया तत्त्वसिद्धिः, संवादकं
समानजातीयं भिन्नजातीयं वा, यदि समानजातीयं तर्हि एकसन्तानप्रभवं भिन्नसन्ता-
नप्रभवं वा, तत्र भिन्नसन्तानप्रभवस्य समानजातीयस्य संवादकत्वे देवदत्तघटविज्ञानं प्रति
यज्ञवत्तघटान्तरविज्ञानस्यापि संवादकत्वं स्यात्, समानसन्तानप्रभवसमानजातीयज्ञानान्तरस्य 20
संवादकत्वे च तस्यैकार्थविषयकत्वे संवाद्यसंवादकयोरविशेषः, एकविषयत्वेऽपि यथा प्राप्तं
विज्ञानं स्वसमानजातीयस्यैकसन्तानप्रभवस्योत्तरकाळभाविनो विज्ञानस्य न संवादकं तयो-
त्तरमपि पूर्वस्येति, किञ्चोत्तरज्ञानं प्रमाणमिति कुतस्सिद्धं येन प्रथमस्य प्रामाण्यनिश्चा-

१. ननु नैमैत्यादयो गुणाः प्रामाण्येऽनुपयोगिनः किन्तु तेभ्यो दोषाणामभावः समुन्मिषतीत्यत्राह दोषा-
भावस्येति, तस्य तुच्छस्वभावतया कर्मत्वधर्माधारत्वं न भवैदिति भावः, यवद्वयमनुभूयते दोषाभावस्य
कर्मत्वाधारत्वम्, अजनादेवधृष्टादौ क्रियमाणस्य प्रतीतिः, तथा च दोषाभावस्य दोषप्रतियोगिगुणस्वत्वप्रत्य-
वाच्य, व्यतिरिक्तत्वेऽनुसववाधापत्तेः, अनुभूयते च पुरा चक्षुषी सद्योपे समभूतामधुना क्वचित्सम्पन्ने इति ।
यदि दोषाभावो नि स्वभावः स्यात्तर्हि भावान्तरविनिर्मुक्तस्य भावस्यैवाभावत्वप्रतिपादकत्वसिद्धा-तविरोध-
स्याद्येमेनाह सत्त्वभावत्वे चेति ॥

- यकं भवेत्, न चान्यस्मात्तथाविधात्, अनवस्थापत्तेः । न चोत्तरज्ञानस्य कारणशुद्धिपरिज्ञानानन्तरभावित्वेन विशेषात्सम्भवति संवादकत्वमिति वाच्यम्, कारणशुद्धिपरिज्ञानस्यार्थक्रियापरिज्ञानं विनाऽसम्भवेन तत्र चक्रकदोषस्य दुर्वारत्वात् सम्भवे वा तस्यैव निश्चायकत्वेनोत्तरकालभाविनः कारणशुद्धिज्ञानसमन्वितस्य प्रामाण्यहेतुत्ववर्णनं व्यर्थं स्यात् ।
- 5 अथ भिन्नजातीयज्ञानान्तरस्य संवादकत्वे घटज्ञानस्यापि पटज्ञानप्रामाण्यनिश्चायकत्वापत्तिः स्यात्, स्वस्मिंश्च प्रामाण्यनिश्चयाभावे प्रवृत्त्यभावेन तन्निश्चयस्यावश्यकत्वे चक्रकप्रसङ्गेनार्थक्रियाकारिरूपं भिन्नजातीयमपि न तन्निश्चायकम्, न च प्रामाण्यसंज्ञादपि प्रवृत्तिसम्भवेनार्थक्रियाज्ञानसम्भव इति वाच्यम्, प्रामाण्यनिश्चयस्य निष्फलत्वापत्तेस्तदन्तरेणैव प्रवृत्तेः । प्रामाण्यनिश्चयमन्तरेण प्रवृत्तौ विसंवादमाह मा सूचमिति ह्यर्थक्रियार्थी
- 10 प्रामाण्यनिश्चयाय कुरुते प्रवृत्ति सा च तदन्तरेणापि संजातेति, अर्थक्रियाज्ञाने च प्रामाण्यान्यस्यापेक्षायासनवस्था भवेदित्याशंकायामाह—

ज्ञासौ त्वनभ्यासदशापन्ने परतोऽभ्यासदशापन्ने च स्वत एवेति ॥

- ज्ञासाविति । तुल्यः पूर्वस्माद्वैलक्षण्यप्रकाशकः, तदेवाहानभ्यासेति, ज्ञासाविति विषयसप्तमी, ज्ञातिविषये तावदभ्यासदशापन्ने स्वमपेक्ष्य, अनभ्यासदशापन्ने च ज्ञाने परमपेक्ष्यं प्रामाण्याप्रामाण्ये भवत इत्यर्थः, एवमन्वेदोभयस्यापेक्षाविशेषेण स्वापेक्षत्वं परापेक्षत्वञ्च व्यावर्तितम् । तथा च प्रामाण्याप्रामाण्ये अभ्यासदशापन्नज्ञाने स्वाश्रयग्राह्ये, अनभ्यासदशापन्ने तु परतो ग्राह्ये, अभ्यासानभ्यासौ ज्ञानावरणक्षयोपक्षमविशेषप्रयोज्यौ जातिविशेषावेव ज्ञानगतौ, विषयगतत्वन्तु तथोरुपचारात्, आत्मनः परिणामित्वेनोभयस्वभावात्, तेन सर्वथा क्षणिकस्य नित्यस्य वाऽऽत्मनोऽभ्यासानभ्यासस्वभावत्वं कथमिति शङ्का पराक्ता ।
- 20 द्रव्यत्वस्य परिणामित्वव्याप्यत्वात् । प्रामाण्यग्राहकश्च परं स्वाश्रयातिरिक्तं संवादज्ञानमेव, कारणगुणबाधकज्ञानयोरप्येतन्मुखापेक्षित्वात् । कारणगुणानां संवादप्रत्ययमन्तरेण ज्ञातुमशक्यत्वात् संवादप्रत्ययतः कारणगुणपरिज्ञानाभ्युपगमे च तत एव प्रामाण्यनिश्चयस्यापि

१. अनभ्यासदशायामपि स्वगतं प्रामाण्यं यदि स्वयमेव ज्ञातेत अर्थपरिच्छेदकमहमस्मीति तदेदं ज्ञानं प्रमाणं नवेति प्रामाण्यमन्त्रो न स्यादेव, ज्ञानत्वे संज्ञायामाववत्, न च निश्चितेऽपि प्रामाण्ये प्रामाणाप्रमाणसाधारणज्ञानत्वधर्मदर्शनेन विशेषादर्शनेन च संज्ञायो भवतीति वाच्यम्, साधकबाधकप्रमाणतिरस्कारेण साधारणधर्मदर्शनस्य संज्ञायं प्रत्यकारणत्वादित्यथा संज्ञयाजुच्छेदप्रसङ्गः स्यात् प्रकृते च स्वतः प्रामाण्यजातिरूपस्य प्रामाण्यसाधकस्याप्रामाण्यबाधकस्य संत्वात् तस्मात्संज्ञायानुरोधेन तत्र न स्वतो ग्राह्यं प्रामाण्यमिति भावः ।

२. संवादकज्ञानस्य यादृशोऽर्थः पूर्वैरिमन् विज्ञानैऽनगतस्य तादृश एवेति येन विज्ञानेन व्यवस्थाप्यते तदं, अत्र पक्षे कारणगुणज्ञानस्य बाधकभावज्ञानस्य च संवादकज्ञानत्वेन प्रामाण्यनिश्चायकत्वे न क्षतिः ॥

सिद्धत्वेन कारणगुणपरिकल्पनार्थक्यात् । न चैकदा संवादप्रत्ययेन निश्चित्य कारणगुणान-
न्यदा तन्निश्चयादेव तल्लन्यज्ञानस्य निश्चयो न तत्र पुनस्संवादापेक्षेति वाच्यम्, अतीन्द्रियेषु
चक्षुरादिषु कालान्तरेऽपि संवादकज्ञानमन्तरा गुणानुवृत्तेर्निश्च्रेतमशक्यत्वात्, न च संवादप्रत्य-
यात्प्रामाण्याभ्युपगमे संवादप्रत्ययस्याप्यपरसंवादप्रत्ययात्प्रामाण्यावगमेनानवस्थेति वाच्यम्,
संवादप्रत्ययस्य संवादरूपत्वेनापरसंवादापेक्षाभावादनवस्थानवतारात् । न च प्रथमस्यापि 5
संवादापेक्षा मा भूदिति वाच्यम्, संवादजनकत्वस्यैव प्रामाण्यत्वेन तदभावे प्रामाण्यासम्भ-
वात् अर्थक्रियाज्ञानरूपं संवादज्ञानन्तु साक्षादविसवादि, अर्थक्रियालम्बनत्वात्, तस्य स्वविषय-
संवेदनमेव प्रामाण्यं, तच्च स्वतस्सिद्धमिति नान्यापेक्षा । न चार्थक्रियाज्ञानस्याप्यवस्तुवृत्तिसाक्षा-
यामन्यप्रमाणपेक्षयाऽनवस्था स्यादिति वाच्यम्, अर्थक्रियाज्ञानस्यार्थक्रियानुभवस्वभावत्वेना-
र्थक्रियामात्रार्थिनां मिश्रार्थक्रियात् एतज्ज्ञानमुत्पन्नं किं वा तद्व्यतिरेकेणेत्येवंभूतायाश्चिन्ताया 10
निष्प्रयोजनत्वात् निष्प्रभत्वाद्वाच्छिन्नफलस्य । एवञ्च संवादकज्ञानस्य परत्वे समानजातीय-
मिश्रजातीयैकसन्तानमिश्रसन्तानविकल्पकृतदोषाणां नोपनिपातः, उभयस्वीकारात्, देवदत्तच-
टज्ञाने समानजातीययज्ञदत्तचटज्ञानस्य, प्रथमप्रवृत्तजलज्ञाने मिश्रजातीयस्योत्तरकालभाविस्त्वा-
नपानावगाहनाद्यर्थक्रियाज्ञानस्य, एकसन्तानगतेऽन्धकारकलुपितालोकप्रभबकुम्भज्ञाने निस्ति-
मिरालोकप्रभबकुम्भज्ञानस्य, मिश्रसन्ताने च समानजातीयकुम्भज्ञानस्योक्तस्य संवादकत्वस्वी- 15
कारात्, एकसन्तानेऽमिश्रविषये संवाद्यसंवादकभावाविशेषस्य भन्दप्रबलसामग्रीसमुत्पाद्यतयैव
निरासात् । तथा न संवादकज्ञानात्प्रामाण्यनिश्चये चक्रको दोषः, संवादज्ञानेन प्रथमं प्रामाण्यं
निश्चित्यैव प्रवर्त्तत इत्यनभ्युपगमात्, बह्वित्वरूपदर्शनेऽस्येकदा शीतपीडितोऽन्यकार्थं
बह्विभदेशमुपसर्पस्तत्पक्षमनुभवति, कृपाछुना वा केनचित्देशं बह्वैरानयने तत्पक्षमनुभवति,
तदाऽसौ बह्वित्वरूपदर्शनस्पर्शनज्ञानयोस्संबन्धमवगच्छति 'एवम्भूतो भाव एवम्भूतप्रयोज- 20
ननिर्वर्त्तक' इति, एवमवगतसम्बन्धोऽन्यदाऽनभ्यासदृशायामनुमानात् 'समाऽयं स्वरूप-
प्रतिभासोऽभिमतार्थक्रियासाधनः, एवंप्रतिभासत्वात्पूर्वोत्पन्नैवरूपप्रतिभासवति' त्वेवं-
रूपात्पूर्वदर्शनस्य प्रामाण्यं निश्चित्य प्रवर्त्तत इति चक्रकाभावात् । न च संशयात्प्रवृत्तौ तत्रार्थ-
क्रियाज्ञानात्प्रामाण्यनिश्चयो विफल इति वाच्यम्, तत्रार्थक्रियाज्ञानजन्यप्रामाण्यनिश्चयस्य
संशयापनयनफलत्वात् । संशयापगमस्य त्वभ्यासः प्रयोजनम् । एकदाऽर्थक्रियाज्ञानात् प्रामा- 25
ण्यनिश्चयेऽन्यदा प्रतिपत्तृणां सुखेनैवाभ्यासात् स्वतः प्रामाण्यनिश्चयपूर्वकप्रवृत्तिसम्भवात् ।
न च संशयात्प्रवर्त्तमानस्य कथं प्रेक्षावत्त्वमिति वाच्यम्, अप्रेक्षावत्त्वस्यैवेष्टत्वात्, नहि कश्चि-
ज्ज्ञात्या प्रेक्षावान् तदन्यो वा, प्रेक्षावरणशयोपशमविशेषस्य सर्वत्र सर्वदा सर्वेषामसम्भवात्,
प्रक्षीणाक्षेपावरणादक्षेपवेदिनोऽन्यत्र क्वचित्कदाचित्कस्यचिदेव प्रेक्षावत्त्वादित्यलं पल्लवितेन ॥

तदेवं मत्यादिपञ्चविधं प्रत्यक्षपरोक्षरूपं सलक्षणं समेदञ्च संक्षेपत आख्याय प्रमाण-
विपग्रफलप्रभारूपेषु चतुर्विधेषु तत्त्वस्य परिसमाप्तेस्तद्विषयमभिधातुकाम आह—

परिच्छेद्यमस्य प्रमाणस्य सामान्यविशेषाद्यनेकान्तात्मकं वस्तु ॥

- परिच्छेद्यमिति । परिच्छेत्तुं योग्यो विषय इत्यर्थः, परिच्छेद्यमस्यानेकान्तात्मकं
- 5 ब्रूवित्ति ज्ञानता, अनेकान्तः कीदृश इत्यत्राह सामान्यविशेषादीति, सामान्यञ्च विशेषश्च सामान्यविशेषौ वक्ष्यमाणस्वरूपौ तावादिर्यस्य सः, सचासावनेकान्तश्च, स एवात्मा स्वरूप यस्य तदिति विग्रहः, वस्तुपदेन बाह्योऽभ्यन्तरश्च भावराशिर्ग्राह्यः, नित्यानित्यभेदाभेदा-
भिलाष्यानभिलाष्यादीनामादिना ग्रहणम् । ननु सत्त्वासत्त्वाद्यनेकान्तात्मकमिति कुतो नोक्त-
मितरेषां तदधीनत्वादिति चेन्न, सत्त्वासत्त्वात्मकत्वस्य सप्तभङ्गीरूपणेनावगतप्रायत्वात्,
- 10 सामान्यशब्देन द्रव्यबोधकेन नित्यत्वस्य पर्यायवाचिविशेषशब्देनोत्पादव्यथयोश्च लाभेनोत्पा-
दव्यथध्रौव्यात्मकत्वस्यापि वस्तुनि लाभाच्च तथोपन्यासः । ननु कथं सामान्यविशेषात्मकत्वं
वस्तुनस्सम्भवति, सामान्यं ह्येकं, अनेके विशेषाः, नित्यं सामान्यं, अनित्या विशेषाः, निरव-
यवं सामान्यं, सावयवा विशेषाः, अक्रियं सामान्यं, सक्रिया विशेषाः, सर्वगतं सामान्यं,
असर्वगता विशेषाः, तथा च वस्तु यदि सामान्यरूपं कथं विशेषरूपम्, अथ विशेषरूपं
- 15 कथं सामान्यरूपम्, तदुभयरूपत्वे च वस्तुनस्सकल्लोकप्रसिद्धव्यवहारनियमोच्छेदप्रसङ्गः,
तथाहि विषमोदकक्षीरादिव्युत्पन्नमिन्नमेकं सामान्यं यदि ब्रूयते तर्हि विषं विषमेव,
मोदको मोदक एवेति न स्यात्, मोदकमिन्नसामान्यामिन्नत्वात् विषस्य, विषामि-
न्नसामान्याभेदात् मोदकस्य, अपि तुभयमुभयरूपं स्यात् ततश्च विषे मोदके च विषार्थी
प्रवर्तते, मोदके विषे च मोदकार्थी, लोके च विषार्थी विष एव प्रवर्तते, मोदकार्थी
- 20 मोदक एवेत्यस्य नियमस्योच्छेदः, तथा विषे भक्षिते मोदकोऽपि भक्षितस्स्यात् मोदके
भक्षिते विषमपि, तथा च सति प्रतीतिविरोध इति चेन्मैवम्, सामान्यविशेषात्मकवस्तुनोऽ-
नुभवसिद्धत्वात्, घटेषु घटो घट इत्यनुवृत्तप्रत्ययस्य तात्रो मार्त्तिकस्तौवर्णइत्येवं व्यावृ-

१. तथा च प्रयोगो जीवादिवर्मा अनन्तधर्मात्मक प्रमेयत्वान्ध्यानुपपत्तेरिति, न च धर्मं व्यभिचार,
तस्याप्यनन्तधर्मात्मकत्वे धर्मित्वमसौ. इष्टापत्तौ न धर्मा स्यात्कोऽपि, धर्माभावादिति वाच्यम्, सर्वथा
धर्मस्यैव, कस्यचिदसम्भवात्, - विवक्षितधर्मपेक्षया हि सत्त्वादिर्यम्, स स्वधर्मान्तरापेक्षया धर्म्यपि, न
ज्ञानवस्था, अनर्थनन्तत्वाद्धर्मस्यैवमावनेदव्यवहारस्य । न च साधनस्य प्रमेयत्वस्यानन्तधर्मग्रन्थत्वे तैव-
वानेकान्त, तस्यानन्तधर्मात्मकत्वे धर्मित्वेन पक्षान्तर्गतत्वाच्च हेतुत्वमिति वाच्यम्, धर्मिणो जीवादिरपो-
द्भियमाणस्य प्रमेयत्वादधर्मस्य नयः। यस्य नयत्वेनाप्रमेयत्वाद्व्यभिचारभावात् व्यभिचारलक्षणे साध्याभाव-
तद्ब्रूतित्वयोरेकावच्छेदेन प्रवेशादिति बोध्यम् ॥

तत्प्रत्ययस्यावाध्यमानस्य प्रतिप्राणि प्रतीतत्वात् न चायं भ्रान्तः प्रत्ययः, अर्थसामर्थ्यजन्य-
त्वात्, अर्थविज्ञानसद्भावाद्धि तन्निश्चयो नार्थसद्भावमात्रात् सर्वार्थानामपि सद्भावस्याविशे-
षेण सर्वेषां सर्वज्ञत्वप्रसङ्गात्, उपजायते च ज्ञानं सामान्यविशेषाकारमेव, एकाद्विस्वभावं
सामान्यमनेकाद्विस्वरूपो विशेष इति तु युक्तिविरहाभ्यामुपगम्यते, एकाद्विस्वभावं हि
सामान्यं किमनेकेषु विशेषेषु सर्वात्मना देशेन वा वर्तते, न तावत्सर्वात्मना, आनन्त्यप्रस- ५
ङ्गात् विशेषाणामनन्तत्वात् एकत्रैव सर्वात्मना वृत्तौ तद्विज्ञविशेषाणां सामान्यशून्यत्वापत्तेः,
अनन्तत्वे चैकत्वविरोधात् नापि देशेन, सदेशत्वप्रसङ्गात्, नापि गगनवद्व्यापित्वाद्वर्तते
इति साम्प्रतं कात्स्न्यदेशव्यतिरेकेण वृत्त्यदर्शनात् नभस्सप्तप्रदेशत्वेन न तद्वृत्तिरुभयव्यति-
रिक्ता, अनेकत्र वृत्तेरनेकत्वं व्यापकं तद्विरुद्धं सर्वैक्यं सामान्ये त्वयाभ्युपगम्यते 'ततो'
नानेकवृत्तिः स्यात् विरोध्येकत्वसद्भावे तु व्यापकस्यानेकत्वस्य निवृत्त्या व्याप्यस्यानेक- 10
वृत्तित्वस्यावश्यं निवृत्तिः स्यात् न च यदि नित्यं व्याप्येकं निरवयवं सामान्यवस्तु न स्यान्न
तदा देशकालस्वभावभेदभिन्नेषु षट्शरावादिषु विशेषेषु सर्वत्र शृङ्खलितभिन्नौ बुद्धि-
शब्दौ स्याताम्, न ह्यत्यन्तभिन्नेषु जलादिषु शृङ्खलित्येकाकारा बुद्धिर्भवति नाप्येका-
कारः शब्दः प्रवर्तते, ततोऽभिन्नबुद्धिशब्दप्रवृत्तिनिमित्तस्य सामान्यस्य तादृशस्य स-
त्त्वमवश्यमाश्रयितव्यमिति बाध्यम्, तन्निबन्धनस्यास्माभिरनियेषात् किन्त्वेकत्वादिधर्मयुक्त- 15
परपरिकल्पितसामान्यस्यैव नियेषात् । अनेकान्तधर्मात्मकवस्तुनसमानपरिणामस्यैव ताद-
ृशबुद्धिशब्दनिबन्धनत्वात् तुल्यज्ञानपरिच्छेद्यवस्तुरूपस्य समानपरिणामस्य विलक्षणत्वेन
न वृत्तिविकल्पप्रयुक्तदोषसम्भवः, अस्यैव समानभावत्वोपपत्तेः, समानानां भावस्ता-
मान्यमिति, समानैस्तथा भवनमित्यन्वर्थयोगात्, अर्थान्तरभूतभावस्य तद्व्यतिरेकेणापि
तत्समानत्वेऽनुपयोगात्, अन्यथा समानानामित्यभिधानाभावाद्युक्तैव तत्स्वरूपना । समानत्वञ्च 20
भेदाविनाभाव्येव तदभावे च सर्वैकत्वतत्समानत्वानुपपत्तिरिति समानपरिणाम एव
समानबुद्धिशब्दद्वयप्रवृत्तिनिमित्तम्, अत एव य एवासावेकस्मिन् विशेषे स एव विशेषा-

१ अनुभवसिद्धत्वमेव विशदयति अर्थविज्ञानसद्भावादीति ॥ २ नार्थसद्भावोऽर्थसद्भावादेव कारण-
विधीयत इति भावः ॥ ३ आकाशस्य निष्पदेशत्वं दोष तथाहि येन देशेन तद्विन्ध्येन संयुक्तं तेनैव
देशेन हिमवदादिभिस्संयोगे विन्ध्यहिमवदादीनामेकत्रैवावस्थानं स्यात् अन्यथा निष्पदेशैकाकाशसंयोग एव न
स्यात् । अन्येन देशेन संयोगे तु सप्रदेशत्वमेव । किञ्च यत्र विन्ध्यस्य सत्त्वं यत्र वा तस्याभावस्तयो-
राकाशभागयोस्सर्वथाऽनन्यत्वे यत्र विन्ध्यस्य भावस्तत्राप्यभावः स्यात् विन्ध्यवज्जमीमागस्य विन्ध्याभावव-
ज्जमीमागानतिरिक्तत्वात् कथमिदमेवेकान्तवादप्रवेश सर्वथा भेदेऽन्यतरस्यानमोर्मांगत्वप्रसङ्गः । अथ कथं विंशतिर्हि
स्वदेशेनपरित्यागो दोष इति ॥

- न्तर इति न, किन्तु समान इति, न चैवं सति विशेषाणां परस्परविलक्षणत्वाच्च स्यात्समानबुद्धिशब्दद्वयप्रवृत्तिरिति वाच्यम्, वैलक्षण्ये सत्यपि समानपरिणामसामर्थ्यात्प्रवृत्तेः । असमानपरिणामनिबन्धना चेह विशेषबुद्धिः । समानपरिणामस्यासमानपरिणामाविनाभूतत्वेन यत् एव वस्तु सामान्यरूपं तत् एव विशेषरूपम् । यत् एव च विशेषरूपमत एव च सामान्यरूपम्, न चानयोर्विरोधः, समानासमानपरिणामयोरुभयोरपि संवेदनस्योभयरूपत्वात् सोऽयं समानपरिणामो न विशेषादर्थान्तरं सर्वथैकस्वभावं वा, येन सकललोकप्रसिद्धसंन्यवहारनियमोच्छेदप्रसङ्गस्त्यात् । किन्तु भेदाविनाभूतत्वाच्च एव विषादभिन्नो न स एव मोदकादिभ्योऽपि, सर्वथा तदेकत्वे समानत्वायोगात् । न च समानपरिणामस्यापि प्रतिविशेषमन्यत्वेऽसमानपरिणामवत्तद्भावानुपपत्तिरिति वाच्यम्, परिणामस्यान्यत्वे सत्यपि समा-
- 10 नासमानपरिणामयोर्भिन्नस्वभावत्वात् समानबुद्धिशब्दप्रवृत्तिनिमित्तस्वभावो हि समानपरिणामः, विशिष्टबुद्धिशब्दजननस्वभावो विशेषे इति । तस्माद्वस्तु सामान्यविशेषोभयात्मकमेवेति सिद्धम् । एवं नित्यानित्यात्मकत्वमप्यध्यक्षेणावगम्यते, अन्यथा वस्तुवगमाभावः प्रसज्येत, तथाहि—अप्रच्युतानुत्पन्नस्थिरैकस्वभावं सर्वथा नित्यमभ्युपगम्यते यदि तर्हि तद्वस्तु विज्ञानजननस्वभावं वा स्यादजननस्वभावं वा, यदि प्रथमः, तदा सर्वत्र सर्वदा
- 15 सर्वेषां तद्विज्ञानप्रसङ्गः, तस्यैकस्वभावत्वात्, न खेवं दृश्यते, क्वचित्कदाचित्कस्यचिदेव तद्विज्ञानस्योदयात् । न च तस्य सर्वथैकस्वभावत्वेऽपि वेशादिकृतविशेषात्तथेति वाच्यम्, प्राक्स्वभावविनिवृत्तिं विना विशेषासम्भवेन तद्भावेऽनित्यत्वप्रसङ्गात् । नापि सहकारिणमपेक्ष्य तज्जनयतीति वाच्यम्, एकान्तनित्यस्यापेक्षाऽयोगात् । सहकारिणा क्रियमाणस्य विशेषस्य ततोऽर्थान्तरत्वे नित्यस्य वस्तुनस्तेन प्रयोजनाभावात् वस्तुनस्तदव-
- 20 स्थत्वात्, वस्तुनि तस्य किञ्चित्कारित्वाभावात् किञ्चित्कारित्वे च तदिदं भिन्नमभिन्नं वेत्यावृत्त्यानवस्थापातात् । विशेषपस्थानर्थान्तरभूतत्वे स विशेषो विद्यमानः क्रियमाणो भवत्यविद्यमानो वा, नाद्यो विद्यमानः क्वं क्रियते, करणे वा भूयो भूयः करणं स्यात् विद्यमानत्वाविशेषात्, नाप्यविद्यमानः क्रियते व्याहृतत्वात्, स तस्मादभिन्नोऽविद्यमानश्चेति, करणे वाऽनित्यतापत्तिः क्रियमाणे च तस्मिन् पदार्थस्यैव क्रियमाणत्वात् तस्य तदभिन्नत्वात् ।
- 25 विशेषस्याकरणे च स न तत्सहकारी स्यात् अकिञ्चित्करत्वात् । अकिञ्चित्करस्यापि सहकारित्वे सर्वमावानामेव तत्सहकारित्वप्रसङ्गः स्यात्, न च वस्तुन एव तथास्वभावो यद्दविशेषमकुर्वाणमेव प्रतिनियतं सहकारिणमपेक्ष्य कार्यकरणमिति न कश्चिदोष इति

१. एवञ्च विषयीं विष एव प्रवर्तते, तद्विशेषपरिणामस्यैव तत्समानपरिणामाविनाभूतत्वात्, न तु मोदके तद्विशेषपरिणामस्य, तत्समानपरिणामाविनाभावाभावादिति बोध्यम् ॥

वाच्यम्, कार्यकरणावस्थायां तस्य सहकार्यपेक्षाक्षणास्वभावव्यावृत्तावनित्यत्वप्रसङ्गात् स्वभावव्यावृत्तौ तदभिन्नस्वभाववतोऽपि व्यावृत्तताया आवश्यकत्वात् । अव्यावृत्तौ च पूर्वं द्वेदानीमपि कार्याकारित्वप्रसङ्गात् स्वभावापरावृत्तेः, सर्वदा वा जननप्रसङ्गस्यादिति नैकान्तनित्यपक्षे विज्ञानादिकार्याजननेन तद्वगमसम्भवः । अथ स्वभावादेकक्षणस्थिति-धर्मकमेकान्तानित्यं वस्तित्वव्युपगम्यते तदापि विज्ञानादिकार्यायोगात् तद्वगमसम्भवः, 5 न च सर्वथा एकक्षणस्थितिधर्मिणो विज्ञानादिजनकत्वमुपपद्यते, तस्यैवायोगात् । तथाहि क्षणस्थितिधर्मकं नाम क्षणस्थितिस्वभावं तथा चास्य द्वितीयादिक्षणेष्वावस्थितिः स्यात् तत्र तयोः स्थित्यस्थित्योः परस्परमन्यत्वमन्यत्वं वा, यद्यन्यत्वं सर्वथा तदा द्वितीयादिक्षणेष्वापि स्थितिप्रसङ्गः, अन्यथा द्वितीयादिक्षणास्थित्या प्रथमस्थितेरेकान्तभेदो न भवेत्, अनन्तराकान्तविग्रहणां भावानामस्थित्यैकान्तभिन्नया वर्तमानसमयमाविभावानां 10 स्थितेरविरोधान् । कश्चिदन्यत्वे चानेकान्तवादापत्तेः । यदि तयोस्सर्वथाऽनन्यत्वं तदा प्रथमक्षणस्थितेरेव द्वितीयादिक्षणास्थितिरूपतया तस्याश्च भावात्मकत्वेन द्वितीयादिक्षणेष्वापि स्थितेरापत्तेः । द्वितीयादिक्षणास्थितेर्निरुपाख्यत्वेन तद्रूपत्वात्प्रथमक्षणस्थितेः प्रथमक्षणेऽप्यभावप्रसङ्गाच्च । कश्चिदभेदे चानेकान्तवादापत्तेः । न च स्थित्यस्थित्योर्भेदाभेदकल्पनाऽयुक्ता, अस्थितेरभावरूपत्वादिति वाच्यम्, भेदाभेदयोरभावपरिहारेणावृत्तेः । 15 न च तदुत्तरकालभाविपदार्थान्तरस्थितेरेव विवक्षितस्य द्वितीयादिक्षणास्थितिर्नान्या काचनास्थितिर्येन भेदाभेदकल्पना स्यादिति वाच्यम्, तथा सति सुतरामन्यत्वानन्यत्वकल्पनाप्रसरेण पूर्वोदितदोषस्यानिवार्यत्वात् । न च परिकल्पिता द्वितीयादिक्षणास्थितिर्नातो भेदाभेदकल्पनेति वाच्यम्, तथात्वे च द्वितीयादिक्षणेष्वापि स्थित्यापत्तेः । न च द्वितीयादिक्षणास्थितौ सत्यां प्रथमक्षणस्थितेरसम्भवान् सम्भवे वा तदनुपपत्तेः प्रतियोग्यभावेन भेदाभेद- 20 कल्पनाऽसम्भवान्नोक्तदोषप्रसङ्ग इति वाच्यम्, अस्थितेस्तद्वर्त्मत्वप्रसङ्गस्य दुर्बोर्त्वात्, स्थित

१. कार्यजननकाले च एव स्वभावस्त एवेदानीमिति कथं जनयति कथं वा पूर्वमपि न जनयति । सहकारिणा सह जननस्वभावत्वमतस्तत्तद्भावे जनवत्यन्यथा नेति चेत्तोऽयमपि स्वभावो यदि नित्यस्तदा सदा जननप्रसङ्ग जननमतश्च कथं नदा तत्स्वभावत्वं, तस्याथदा यद्भवति तदा तेन सह तज्जननस्वभावं न तु सदेवप्रतीकर्तव्यमेव स्वभावभेदे कथमेकान्तनित्यतेति भावः ॥ २. यथा प्रथमक्षणवर्तिषट्पदादीनां या स्थितयस्ता अन्यत्वाच्च परस्परं विरुद्धास्तथाऽन्यत्वाविशेषादस्थितिकालेऽपि तस्य स्थिति स्यादिति भावः ॥ ३. स्थित्यस्थितौ परस्परं मित्रे भवतोऽमित्रे नेति नङ्गा न समवति अस्थितेरभावरूपत्वादिति शङ्काशयः समाधानाशयस्तु भेदाभेदप्रकारौ अभावादप्यत्रैव भवत इति यदि नियम स्यात्तर्हि भवेत् न त्वेवमस्तीति ॥ ४. प्रथमक्षणोत्तरकालभाविर्त्यर्थः ॥ ५. अन्यत्वे उत्तरकालीनपदान्तरस्थितिक्षणेऽपि प्रथमकालभाविपदार्थक्षणस्थितिप्रसङ्ग, अनन्यत्वे तु तयोरन्यतरस्था सत्त्वप्रसङ्ग इति ॥ ६. द्वितीयादिक्षणास्थिते परिकल्पितत्वेनासत्त्वादिति भावः ॥

- एव ह्यस्थितो भवति तथा च यथा स्थितत्वं तद्धर्मस्तथाऽस्थितत्वमपीति, अतद्धर्मत्वे वा-स्थित्या-
पत्तेः । ततश्च स्वहेतुभ्य एव स्थित्यस्थितिधर्मकं समुत्पद्यत इति प्रतिपत्तव्यम्, न चाक्रमवतः
कारणात्क्रमवद्धर्माध्यासितकार्योत्पत्तिर्युज्यते तथा च यदैव स्थितिस्तदैवास्थितिः स्यात् कुतः
क्षणस्थितिधर्मकत्वमतो न विज्ञानादिकार्ययोगः, नित्यानित्यं पुनः कथञ्चिदवस्थितत्वादनेक-
5 स्वभावत्वाज्जनयति विज्ञानादिकमतोऽवगम्यते, नित्यानित्यत्वञ्च वस्तुनो द्रव्यपर्यायोभय-
रूपत्वादनुवृत्तव्यावृत्ताकारसंवेदनग्राह्यत्वात्प्रत्यक्षसिद्धमेव । न चास्य स्वसंवेद्यस्यापि
संवेदनस्थापह्वः कर्तुं युज्यते प्रतीतिविरोधात्, न चेदं आन्तम्, देशान्तरे कालान्तरे
नरान्तरेऽवस्थान्तरे च सृष्टिण्डादिषु तादृशसंवेदनस्य प्रवृत्तेरिति । एवं भेदाभेदात्मकमपि
वस्तु प्रत्यक्षेणावगम्यते, तथाहि घृन्मृदित्यनुगताकारप्रत्ययवेद्यं वस्तुनो रूपमभेदः, तस्य
10 यच्छिवकस्यासकषट्कपालादिना भेदेन भवनं स भेदः, अभेदस्यैव च भेदरूपेण भवनाद-
विरोधेन तदुभयस्वरूपत्वं वस्तुनः । नन्वभेदस्य भेदेन भवनमसङ्गतम्, एकत्वभावत्वं । भेदो
नानारूपत्वञ्च भेदस्तयोस्तु परस्परं विरोधान्नैकत्र तौ सम्भवतः, ततो यद्ययमभेदस्तदा न
कदाचिद्भेदो भवेत् भावानां स्वभावान्यथात्वाभावात्, न च भावस्वभावभावापरिहारेणैव
भेदरूपतासादायतीति वाच्यम्, भेदाभेदयोः परस्परविरुद्धयोरेकत्वभावत्वावोगात् भेदो-
15 पलम्भस्याभेदप्रतिषेधाऽऽवेदकत्वात् । अन्यथा एतत्सकलस्तम्भेभक्तुम्भाम्भोजमात्स्करादि-
कमेकस्यैव ब्रह्मणो रूपमित्यपि स्यात् । तस्माद्भाभेदो भेदसादायति, तन्न युक्तम्, सर्वथा
भेदाभेदयोर्हि स्याद्विरोधोऽयन्तु भेदोऽभेदश्च विलक्षणः, स्यादभेदस्य स्याद्भेदे को विरोधः ?
यत एव ह्ययं भेदो भवत्यत एव स्यादभेदः, न च भेद एव कुतो नेति वाच्यम् सर्वथा
ज्ञानात्वाभावात्, प्रमाणाधीना हि प्रमेयव्यवस्था, ततस्तत्र यत्सर्वथैकरूपतः प्रकाशतेऽसा-
20 दभेदो भवति, सर्वथा नानारूपतया तु प्रतिभासमानो भेदः, यस्तु न सर्वथैकरूपः
प्रकाशते न च सर्वथैव नानास्वभावः स नामेद एव न च भेद एव अपि तु भेदाभेदाख्यं
जात्यन्तरमेवेदम्, इत्यते हि द्रव्यपर्याययोस्संख्यासंज्ञालक्षणकार्यभेदाद्भेदो देशकालस्वभावा-
भेदाच्चाभेदः, एको हि घटो रूपादयो बहव इति संख्याभेदः घटो रूपादय इति
सज्ञाभेदः, अनुवृत्तिलक्षणं द्रव्यं नित्यञ्च, व्यावृत्तिलक्षणाः पर्यायाः क्षणिकाश्चेति

१. अभ्यन्तरीकृतपर्यायत्वाद् द्रव्यात्मना नित्यं, अभ्यन्तरीकृतद्रव्यात्वात्पर्यायात्मनाऽनित्यमित्यर्थः, ननु
पर्यायनिवृत्तौ द्रव्यनिवृत्तिर्भवति न वा, आद्ये निवृत्तिमत्त्वात्तद्विलम्बेव, पर्यायत्वात्भवत्, अन्त्ये च पर्याय-
निवृत्तावपि तस्यानिवृत्त्या तेभ्योऽन्यदेव द्रव्यं स्यात् क्रमेणैकान्तिकं कर्क, मैवम् कथञ्चिन्निवृत्तिभावात्
इतरेतरविनिर्मुक्तयोभयस्याग्रहणादि द्रव्यपर्यायोभयरूप वस्तु ऊर्वाध्याकाररहितस्य च सृष्टव्यस्यासम्भवात्
कपालकालेऽपि घटपर्यायवृद्ध्या मृदञ्चयते मृच्चित्तौ तूर्वादिपर्यायवन्नानुभूयते एवमूर्वाध्याकारस्यापि
मृद्व्यरहितस्यासम्भवः, न ह्यद्रव्या घटादिपर्यायास्सन्ति ॥

लक्षणभेदः, घटोदकाहरणं क्रियते, रूपादिभिस्तु वस्तुराग इति कार्यभेदः, देगादिभिस्त्व-
 भेदः, न च स्वभावतो भेदाभावे धर्मधर्मिणोस्संख्यादितोऽपि कथं भेदस्तथादिति वाच्यम्,
 द्रव्यपर्याययोर्हि स्वभावभेदे प्रतिषिद्धे सत्यभेदः साध्यः, स च सम्बन्धः । सम्बन्धश्चैकस्यै-
 वात्मनो न सम्भवति द्वयनिष्ठत्वादस्य, नहि घटो घटादभिन्न इति कदाचिदपि व्यवहारः
 प्रवर्तमानस्समुपलभ्यते, न चैकत्रापि दृष्ट एव व्यवहारो यथा घटस्य तत्स्वरूपस्य चाभेदः ५
 इतीति वाच्यम्, तत्रापि कथञ्चिद्वेदाश्रयणात् घट इति धर्मवचनशब्दः, स्वरूपन्तु स्वं
 रूपं स्वरूपमिति तस्यैव भावस्यानित्यत्वादिरूपं धर्ममाह, तस्माद्द्रव्यपर्याययोरयमेव स्वभाव-
 विशेषो यन्नेतराननुबिद्धमेकस्यापि किञ्चिदात्मीयं रूपम्, अत एव न तद्रव्यमित्येव व्यप-
 दिश्यते नापि पर्याया इत्येव, किन्तु सप्तमङ्गया प्राद्विरूपितया, इत्यमेव वस्तुस्वरूपतोपपत्तेः ।
 न च संख्यादयः पररूपा भिद्यमाना अपि कथमात्मभूतभेदं न वाधितुं समर्था इति वाच्यम्, 10
 यतो नास्माकं नैयायिकादीनामिदैकान्तेन भावव्यतिरेकेणः केचित्संख्यादयोऽपि, किन्तु
 स एव भावो भेदाभेदतया व्यवस्थितः कदाचिदनेकत्वप्राधान्येन विवक्ष्यते कदाचिदेकत्व-
 प्राधान्येन, ततो यदाऽनेकत्वप्राधान्येन विवक्षितस्तदा स एव रूपादिपर्यायात्मको भवति,
 एकत्वप्राधान्येन विवक्षितस्तु स एव द्रव्यमिति, तदेवं प्रमाणप्रतिपन्नत्वेन भेदाभेदात्मकं
 वस्त्विति ॥ एवमुत्पादव्ययध्रौव्ययुक्तत्वं वस्तुनः, न चोत्पादव्यययोर्ध्रौव्येण विरोध इति 15
 वाच्यम्, कथञ्चिदुत्पादव्यययोः कथञ्चिद् ध्रौव्यस्य च स्वीकारात् न च यथोत्पादव्ययौ
 न तथा ध्रौवं यथा ध्रौवं तथा नोत्पादव्ययाविति नैकं वस्तु यथोक्तलक्षणं स्यात्, यद्धि
 यत्प्रकारव्यवच्छेदेन व्यवस्थाप्यते न तत्र तत्प्रकारसम्भवः यथा नीलप्रकारव्यवच्छेदेनानील-
 प्रकारव्यवस्थायां पीते । अस्ति चोत्पादव्ययव्यवच्छेदेन ध्रौव्यव्यवस्थापनं ध्रौव्यव्यवच्छेदेन
 चोत्पादव्ययव्यवस्थापनम्, उत्पादस्य वस्तुभावत्वात् विनाशस्य व्यवस्थात्, अन्वितरूपस्य 20
 ध्रौव्यत्वादिति भिन्नप्रकारत्वं तेषामिति वाच्यम्, एकान्तोत्पादव्ययध्रौव्याणामनभ्युपगमात्

१. अत्र स्थित्यादीनां हि वस्तुनो यमभेदस्तदा स्थितिर्योत्पत्तिविनाशौ, विनाश एव स्थित्युत्पत्तौ, उत्प-
 त्तिरेव च विनाशावस्थाने इति प्राप्तम्, एकस्मादभिधाना स्थित्यादीनां भेदविरोधात् तथा च कथं त्रिलक्षणत्वं
 स्यात्, अथ भेदस्तर्हि प्रत्येकं स्थित्यादीनां त्रिलक्षणत्वप्रसङ्गः सत्त्वात्, अन्यथा स्थित्यादीनामसत्त्वापत्तेः,
 तथा चानवस्था स्यादिति पूर्वपक्षः, पक्षद्वयमपि कथञ्चिदिष्टमस्माकम्, तत्र स्थित्यादिमत्तत्त्वकाशात्कथञ्चिद्
 भेदोपगमे स्थित्यादीनां स्थितिर्योत्पत्तिरेव, उत्पन्नमानद्वयभेदसामर्थ्याच्च विनश्यति, विनाश एव तिष्ठति,
 सामर्थ्यादुत्पत्तये च उत्पत्तिरेव नश्यति सामर्थ्यात्तिष्ठतीति च ज्ञायते, इति त्रिलक्षणजोवादिपदार्थाभिधानां
 स्थित्यादीनामपि त्रिलक्षणत्वसिद्धेः, एतेनैव च ततस्तेषां भेदोपगमेऽपि प्रत्येकं त्रिलक्षणत्वसिद्धिः, न चानवस्था,
 सर्वथा भेदपक्षे तत्प्रसङ्गे, न स्वाद्वादपक्षे, येन हि स्वभावेन त्रिलक्षणात्तत्त्वादभिधा स्थित्यादयस्तेन
 प्रत्येकं त्रिलक्षणाः, पर्यायार्थान्तरस्पर्शं तद्वत्तच्च भिन्ना अपीष्यन्ते, तथा प्रतिविर्वाधवासम्भवादित्युत्तरपक्षः ॥

किन्तु स्याद्वाद् निष्कलङ्कितमतिसमुत्प्रेक्षितमाश्रित्य कथञ्चिदेव तद्व्यवस्थापनाङ्गीकारात् । एकान्ताभ्युपगमे ह्युत्पादव्ययध्रौव्याणां यथोक्तो व्यवच्छेदस्मभवत्यन्यथा विरोधायोगात् । स्याद्वादाश्रयणात् नान्यव्यवच्छेदेनान्यव्यवस्थापनं किन्तु यत एव तद् ध्रौव्यमुत्पादव्ययानु-
विद्धमत् एव तत्कथञ्चिद् ध्रौव्यमुत्पादव्ययावपि, यत एव ध्रौव्यानुविद्धावत एव तौ
5 कथञ्चिदुत्पादव्ययाविति । ननु कोऽयमनुवेधो नाम, किमभेदो भेदो भेदाभेदो वा, नाद्यः
एकरूपतापत्तेः, अन्यथा तदयोगात्, भेदे तु भिन्नमेव रूपद्वयं स्यात्, भेदाभेदपक्षस्तु विरो-
धव्याहत इति तन्न, अभिप्रायापरिज्ञानात्, यतो यदेतद् ध्रौव्यमप्रच्युतानुत्पन्नस्थिरैकरूपं न
भवति, अपि तु परिणामात्मकं तदुत्पादव्ययावप्युच्यते, न पुनस्तावितो व्यतिरिक्तावेव कौचि-
दपि स्तः, अत एवोत्पादव्ययावपि यौ तौ नात्यन्तिकभिन्नौ, किन्तु वस्तुन एव परिणामा-
'10' त्मकौ तौ ध्रौव्यमप्युच्येते, न पुनस्तदपि किञ्चिदेतद्व्यतिरिक्तमस्तीति, तदेवं या यथोक्तरूपता
वस्तुनस्सोऽयमनुवेधः न पुनरत्र भिन्नस्य कस्यचिद्भेदापादनमत्यन्तभेदो वा, तस्मादुत्पाद-
व्ययध्रौव्यात्मकमेव वस्तु इति, इतरथा वस्त्वेव तन्न स्यादिति ॥ एवमभिलाष्यान्भिलाष्या-
त्मकं वस्तु, अस्यैव प्रमाणसिद्धत्वात् तथाव्यवहारोपपत्तेरन्यथा व्यवहारोच्छेदप्रसङ्गात्
तथाहि वस्तु यदैकान्तेनानभिलाष्यमेव तदा तथाविधशब्दात्तथाविधाप्रतीत्यनुदयप्रसङ्गः
'15' स्यात्, दृश्यते चानलाघानयेत्युक्ते तत्प्रतीतिस्तत्पूर्विका बहुधादौ प्रवृत्तिस्तत्समासावनं समा-
सादिते च तथा निवेदनमिति कथञ्चिद्भिलाष्यत्वसिद्धिः, अपि चानभिलाष्यतैकान्ते स्व-
वचनविरोधापत्तिरनभिलाष्यतैकान्तशब्देनानभिलाष्यतैकान्तस्याभिधानात् । अनभिलाष्यतै-
कान्तस्याप्यनभिलाष्यत्वे कृतः परस्य प्रतिपादनं स्यात्, परमार्थतो न कश्चिद्वचनप्रतिपाद्यते
चेत्स्वयं कथमवाच्यताप्रतिपत्तिः, वस्तुनि वाच्यतानुपलब्धेरिति चेत्सा यदि दृश्यानुप-
20 लब्धिस्तदा सिद्धा कचिद्वाच्यता, कचित्सिद्धसत्ताकस्यैव कुम्भादेर्दृश्यानुपलब्धिवशादभाव-
प्रतीतेः । अथादृश्यानुपलब्धिः न तर्हि वस्तुनि वाच्यत्वाभावनश्चयः, स्याद्वादाश्रयणे तु न
कश्चिदोषः कथञ्चिद्वाच्यत्वावाच्यत्वयोर्वस्तुनि प्रतीतेः, न खल्वेकान्तेनाभिलाष्यत्वभावं वस्तु
भवत्युपलम्भमाजनम्, अभिलाष्ययोग्यपर्यायैरेव स्थूलैः कालान्तरस्थायिभिर्व्यञ्जनपर्या-
यांपराभिधानैश्चेतनाचेतनस्य सकलवस्तुनोऽभिलाष्यत्वप्रतीतेः, न पुनरनभिलाष्ययोग्यपर्यायै-
25 रपि । नाप्येकान्तेनानभिलाष्यस्वरूपमुपलब्धिमाजनमनभिलाष्ययोग्यपर्यायैरेव सूक्ष्मैः प्रति-
क्षणमाविभिरर्थपर्यायापरनामधेयैस्सर्वस्थानभिलाष्यत्वप्रतीतेर्न त्वभिलाष्ययोग्यपर्यायैरपि ।
ननु यदि वस्त्वभिलाष्यान्भिलाष्यधर्मकं तर्हि अभिलाष्यानां शब्देनाभिधीयमानत्वात्कि-
मित्यकृतसंकेतस्य पुरोऽवस्थितेऽपि वाच्ये शब्दान्न सम्प्रत्ययप्रवृत्ती भवतः, मैवम् तज्ज्ञाना-
वरणकर्मक्षयोपशमाभावात्, तस्य सङ्केताभिन्वङ्ग्यत्वात्, ज्ञस्वभावस्यात्मनो हि मिथ्यात्वा-

द्विजनितज्ञानावरणादिकर्ममलपटलाच्छादितस्वरूपस्य संकेततपश्चरणदानप्रतिपक्षभावनादि-
भिस्तदावरणकर्मक्षयोपशमक्षयावापद्यते, ततो विवक्षितार्थाकारसंवेदनं प्रवर्तत इति, अन्य-
था तत्प्रवृत्त्यभावात्, न चात्र विरोधवाधा, भिन्ननिमित्तत्वात्, ययोर्भिन्ननिमित्तत्वं न तयो-
रेकत्र वस्तुनि विरोधो यथा ह्रस्वत्वदीर्घत्वयोः, भिन्ननिमित्तत्वञ्चानयोरभिलाष्यधर्मकलापनि-
मित्तापेक्षया तस्याभिलाष्यत्वात् अनभिलाष्यधर्मकलापनिमित्तापेक्षया चानभिलाष्यत्वात् । ४
धर्मधर्मिणोश्च कथञ्चिद्भेदात् । ततश्च तद्यत एवानभिलाष्यमत एवाभिलाष्यम्, अभिलाष्य-
धर्मकलापनिमित्तापेक्षयैवाभिलाष्यत्वात् अभिलाष्यधर्माणाञ्चानभिलाष्यधर्माविनाभूतत्वात्
यत एव चाभिलाष्यमत एव चानभिलाष्यम्, अनभिलाष्यधर्मकलापनिमित्तापेक्षयैवानभिला-
ष्यत्वात्, अनभिलाष्यधर्माणाञ्चाभिलाष्यधर्माविनाभूतत्वादिति । ततस्सिद्धमभिलाष्यानभिला-
ष्यस्वभावं वस्त्वित्यधिकमन्यग्रन्थेभ्योऽवसेयम् ॥

10

सम्प्रति सामान्यविशेषाद्यात्मकत्वं वस्तुनोऽभिधानुं प्रथमं सामान्यस्वरूपं निदर्शयति—

तत्र सामान्यं द्विविधं तिर्यक्सामान्यमूर्ध्वतासामान्यञ्चेति । व्य-
क्तिषु सदृशी परिणतिस्तिर्यक्सामान्यं, यथा शुक्लकृष्णादिगोव्यक्तिषु
गौर्गौरिति प्रतीतिसाक्षिको गोत्वादिधर्मः । प्रमाणञ्चात्र गौर्गौरिति प्रत्य-
यो विशिष्टनिमित्तनिबन्धनो विशिष्टबुद्धित्वादिति ॥

15

तत्रेति । सामान्यविशेषाद्यनेकान्तात्मकमित्यत्रेत्यर्थः । प्रकारभेदं दर्शयति—तिर्यगिति ।
तिर्यगुल्लेखिनाऽनुवृत्ताकारप्रत्ययेन गृह्यमाणं तिर्यक्सामान्यमित्यर्थः । ऊर्ध्वतेति, ऊर्ध्वमुल्लेखि-
नाऽनुगताकारप्रत्ययेन परिच्छिद्यमानमूर्ध्वतासामान्यमित्यर्थः । तत्र प्रथमभेदं लक्षयति
व्यक्तिष्विति, प्रत्येकं व्यक्तिष्वित्यर्थः, दृष्टान्तमाह यथेति । ननु शुक्लकृष्णादिगोभिन्नस्या-
परस्य तिर्यक्सामान्यस्य गोत्वाद्यात्मकस्याप्रतीतितस्तल्लक्षणप्रणयनमसमीचीनं विजातीयव्या- २०
वृत्तेरेवानुगताकारप्रतीतेर्भावादित्यत्राह प्रमाणञ्चात्रेति, अत्र तिर्यक्सामान्य इत्यर्थः । गौर्गौ-
रिति प्रत्ययोऽत्र धर्मा, विशिष्टनिमित्तनिबन्धनत्वं साध्यधर्मः विशिष्टबुद्धित्वं हेतुः । तथा च
तादृशं विशिष्टं निमित्तमितरासम्प्रवात्सदृशपरिणाम एवेति तिर्यक्सामान्यसिद्धिः । एवञ्चा-
वाधितप्रत्ययविषयत्वेन सामान्यसिद्धिः, तथाविधस्याप्यस्यासत्त्वे विशेषस्याप्यसत्त्वप्रसङ्गः,
अवाधितप्रत्ययत्वव्यतिरेकेण प्रमाणान्तरस्य तद्व्यवस्थापकस्याभावात् अवाधितप्रत्ययस्य २५
विषयमन्तरेणापि सद्भावाभ्युपगमे ततो न कस्यापि व्यवस्था स्यात्, न चानुगताकारत्वं बुद्धे-
र्वाधितं, सर्वत्र देशकालाद्यनुगतप्रतिभासस्यास्त्वलद्रूपस्य तथाभूतव्यवहारहेतोरुपलम्भान् ।
अतो व्यावृत्ताकारानुभवेनानविगतमनुवृत्ताकारप्रवभासयन्ती बुद्धिरियमवाधितरूपानुभूय-

मानानुगताकारं वस्तुभूतं सामान्यं व्यवस्थापयति । न च विजातीयव्यावृत्त्यालम्बनत्वमस्याः, विधिप्राधान्येन प्रवृत्त्यनुपपत्तेः, सकलव्यक्तिष्वेकव्यावृत्तेस्तुच्छाया असम्भवात्, धर्मिरूपत्वे च न ततो मित्रा काचिद्व्यावृत्तिरिति कथमनुगता धीस्थ्यात् सामान्यमन्तरेणैवानुगत प्रत्ययोत्पत्तौ व्यावृत्तप्रत्ययस्यापि विशेषमन्तरेणोत्पत्तिप्रसङ्गात् ॥

5 किं पुनरूर्ध्वतासामान्यमित्यत्राह—

पूर्वोत्तरपरिणामानुगामि द्रव्यमूर्ध्वतासामान्यम्, यथा कटककङ्कणादिपरिणामेषु काञ्चनमिति प्रतीतिसाक्षिकं काञ्चनद्रव्यम् ॥

पूर्वोत्तरेति । पूर्वोत्तरयोः कटककङ्कणादिपरिणामयोरनुगामिसाधारणमेकं द्रव्यं कालत्रयानुयायी यो वस्त्वंशस्तदूर्ध्वतासामान्यमित्यर्थः । दृष्टान्तमाह यथेति, तत्र प्रमाणं दर्शयितुं
10 प्रतीतिसाक्षिकमित्युक्तम्, तथा च यथा गौगौरित्यनुवृत्तप्रत्ययेन समानकालीनास्वपि व्यक्तियु तिर्यक्सामान्यं गोत्वाख्य सिद्ध्यति तथैव पूर्वोत्तरपर्यायेष्वपि काञ्चनमिदं काञ्चनमिदमित्यादिप्रतीत्या तादृशपर्यायासाधारणं द्रव्यरूपमूर्ध्वतासामान्यं कथञ्चिदभिन्नं सिद्ध्यत्येवेति भावः । ननु पूर्वोत्तरपरिणामसाधारणस्य तद्वद्विचरिक्तस्य द्रव्यस्याप्रतीतेर्लक्षणमिदमसङ्गतमिति चेन्न, अर्थानामन्वयरूपस्य प्रत्यक्षादेव प्रतीतेः, यथैव च पूर्वोत्तरपर्याययोर्व्यावृत्तप्रत्ययाद-
15 न्योऽन्यभेदः प्रतीतस्तथाऽनुवृत्तप्रत्ययास्त्यतिरपि प्रतीयत एव, अनुवृत्त्यविनाभावित्वाद्व्यावृत्तेः, अत एव न घटादीनां भेद एवावभासते नाभेद इत्यभिधानं शक्यम्, अभेदवियुक्तस्य भेदस्य स्वप्नेऽप्यसवेदनात् । न च द्रव्यग्रहणे तदभिन्नत्वाद्गीताद्यवस्थानामध्यवसायापत्तिरिति वाच्यम्, अभिन्नत्वस्य ग्रहणं प्रत्यनङ्गत्वात् । यत्रैवात्मनोऽज्ञानपर्यायप्रतिबन्धकापायस्तत्रैवाध्यवसायकत्वनियमात् । आत्मा हि प्रत्यक्षसहायोऽनन्तरातीतानागतपर्याययोरेकत्वं
20 स्मरणप्रत्यभिज्ञानसहायश्च व्यवहितपर्याययोरेकत्वञ्चावबुध्यत इति न काप्यनुपपत्तिरिति ॥

अष्टुना विशेषं विमजते—

विशेषोऽपि द्विविधो गुणः पर्यायश्चेति । सहभावी गुणः, यथाऽऽत्मन उपयोगादयः, पुद्गलस्य ग्रहणगुणः, धर्मास्तिकायादीनाञ्च गतिहेतुत्वादयः ॥

विशेष इति । यथा सामान्यं द्विविधं तथा विशेषोऽपीत्यर्थः कथं द्वैविध्यमित्यत्राह
25 गुण इति, यद्यपि पर्यायशब्दो विशेषमात्रवाचकस्तथापि सहवर्त्तिविशेषवाचिगुणशब्दसन्निधानेन क्रमवर्त्तिविशेषवाचक एवेति बोध्यम् । तत्र गुणं लक्षयति सहेति, अभिन्नका-

लवर्त्तिविशेषो गुण इति भावः, दृष्टान्तमाह यथेति उपयुज्यते वस्तुपरिच्छेदं प्रति न्यापयिते जीवोऽनेनेत्युपयोगः, सचेतनेऽचेतने वा वस्तुनि जीवो यदोपयुक्तानस्सपर्यायं सामान्य-
तया वा वस्तु परिच्छिन्नमिति तदा तादृशपरिणाम उपयोग उच्यते, स च परस्परसम्बन्धे-
क्षसामान्यविशेषग्रहणप्रवृत्तदर्शनज्ञानस्वरूपद्वयात्मको यदा तदा प्रमाणमन्यथाऽप्रमाणं
निरपेक्षनिरस्तेतराकारत्वात् । सर्वजीववर्त्तित्वादस्य सहभावित्वेन गुणत्वं बोध्यम् । 5
आदिना सुखपरिस्पन्दयौवनादयश्च गृह्यन्ते, अजीवस्य तान्मवक्तुमाह पुद्गलस्येति, ग्रहणगुण
इति, ग्रहणरूपो गुणः, औदारिकशरीरादितया ग्रहणरूपो वर्णादित्वाद्वाह्यत्वरूपः परस्पर-
सम्बन्धरूपो वा धर्मः ग्रहणगुण उच्यते । गतिहेतुत्वादय इति, जीवपुद्गलयोर्देशान्तरगति-
परिणतयोरुपकारकत्वं धर्मास्तिकायस्य गुण इत्यर्थः, आदिना स्थितिहेतुत्वावकाशवारुत्वाद-
योऽधर्माकाशादीनां गुणा ग्राह्याः । एते हि यदैव द्रव्यमुत्पद्यते तदैव समवेतास्तेन द्रव्येण 10
गुणा उत्पद्यन्ते पौर्वापर्यभाव एव नास्ति, गुणगुणिनोः समानसामग्रीकत्वात् सन्वेतरविषाण-
वत्, अनादिनिधनानां द्रव्यगुणानामुत्पत्तिदर्शनं व्यवहारतः कृष्णादिषट्पदवत् । अत्रेदं
बोध्यं जीवस्थास्तित्ववस्तुत्वद्रव्यत्वप्रमेयत्वागुह्यलघुत्वस्वाश्रयत्वेनावधित्वचेतनत्वामूर्त्तत्वानि
अष्टौ गुणाः, अजीवे चेतनत्वामूर्त्तत्वहीना अचेतनत्वमूर्त्तत्वयुताः पुद्गलस्याष्टौ, इतरेषां
मूर्त्तत्वहीना अमूर्त्तत्वयुतास्त एवाष्टौ गुणाः, ज्ञानदर्शनसुखवीर्याणि जीवस्य, स्पर्शगन्धरस- 15
वर्णाः पुद्गलस्य, गतिस्थित्यवगाहनावर्त्तनाहेतुत्वानि धर्मादीनां क्रमेण विशेषगुणाः, अवि-
कृतद्रव्येऽविशिष्टतया स्थितत्वात् विकृतस्वरूपास्तु पर्याये गच्छन्ति । चेतनत्वाचेतनत्व-
मूर्त्तत्वामूर्त्तत्वानि चत्वारि सामान्यगुणा विशेषगुणाश्च, स्वज्ञात्यपेक्षयाऽलुगतव्यवहार-
कारित्वात्, परज्ञात्यपेक्षया चेतनत्वादीनां स्वाश्रयव्यावृत्तिकरत्वात् । अत एवैते परापर-
सामान्यवत् सामान्यविशेषगुणा इति षोडश विशेषगुणा विज्ञेया इति ॥ 20

अथ पर्यायं निरूपयति—

क्रमभावी पर्यायः, यथा सुखदुःखहर्षविषादादयः । अभिन्नकाल-
वर्त्तिनो गुणाः, विभिन्नकालवर्त्तिनस्तु पर्यायाः ॥

क्रमभावीति । क्रमवर्त्तिनः परिणामा नवपुराणादयः पर्याया इति भावः । सामान्येन

१. उपचारवर्त्तिता स्वीयत्वभावा एव गुणा, गुण हि सहभाविनोऽतोऽनुपवर्त्तिताः, यत्रोपवर्त्तिताः स
पर्यायः, अत एव द्रव्याभिता गुणा, समवायिता पर्यायाः, तदुक्तं 'गुणणमासबो दब्धं एगदब्धस्मिन्ना
गुणा लक्ष्मण पञ्चवाण तु उभयो अस्मिन्ना भवे' इति ॥

- पर्यायो द्विविधो व्यञ्जनपर्यायोऽर्थपर्यायश्चेति, त्रिकालस्पर्शिनः व्यञ्जनपर्यायाः यथा घटादीनां
 मृदादिपर्यायः, घटस्य कालत्रयेऽपि मृदादिपर्यायत्वव्यञ्जनात् । सूक्ष्मवर्त्तमानकालवर्त्त अर्थ-
 पर्यायः, यथा घटादेस्तत्तत्क्षणवर्त्त पर्यायः, यस्मिन् काले वर्त्तमानतया स्थितस्तत्कालापेक्षया
 कृतविद्यमानत्वेनार्थपर्याय उच्यते । प्रत्येकं द्विभेदो द्रव्यतो गुणतश्च तत्रापि पुनः प्रत्येकं
 ५ द्विविधश्शुद्धाशुद्धभेदात्, तत्र शुद्धद्रव्यव्यञ्जनपर्यायो यथा चेतनद्रव्यस्य सिद्धत्वपर्यायः ।
 अशुद्धद्रव्यव्यञ्जनपर्यायो नरदेवनारकतिर्यग्भूषः, शुद्धगुणव्यञ्जनपर्यायः केवलज्ञानादिरूपः
 अशुद्धगुणव्यञ्जनपर्यायो मतिश्रुतावधिमनःपर्यवरूपः । ऋजुसूत्रमतेन क्षणपरिणतोऽर्थपर्यायः
 शुद्धः, यो यस्मादल्पकालवर्त्त स तस्मादल्पत्वविवक्षयाऽशुद्धार्थपर्यायः, यथा नरत्वं व्यञ्जन-
 पर्यायस्तथा बालत्वादिकमर्थपर्याय इति । शुद्धगुणव्यञ्जनपर्यायस्य केवलस्यापि प्रतिक्षणं
 10 भेदात् तत्पर्यायश्शुद्धगुणस्यार्थपर्यायः । शुद्धद्रव्यव्यञ्जनपरमाणुशुद्धपुद्गलपर्यायस्तस्याविना-
 शित्वात्, संयोगजनिता द्व्यणुकादिका अशुद्धद्रव्यव्यञ्जनपर्यायाः । परमाणुगुणश्शुद्धगुणव्य-
 ञ्जनपर्यायः, द्विदेशादिका गुणा अशुद्धगुणव्यञ्जनपर्यायाः । एवं धर्मोद्विष्यपि भाव्यम् । ननु
 य एव गुणाः क्रमेण सह वा भवन्ति त एव च पर्याया इति कथं तेषां भेद उक्त इत्यत्राहमि-
 ज्ञेति, सदैव सहवर्त्तित्वाद्गणध्वन्यनरसाद्यस्सामान्येन गुणा उच्यन्ते नहि मूर्ते वस्तुनि वर्णादिकं
 15 कदाचिदपि व्ययच्छिद्यते, वर्णविशेषाणां कृष्णनीलादीनामपि प्रायः प्रभूतकालं सहवृत्तित्वाद्गु-
 णत्वमेकं जीवधर्मोदीनां भाव्यम् । विभिज्ञेति । एकगुणकालकत्वादयो विभिन्नाः पर्याया
 द्रव्यस्यावस्थान्तरप्राप्तिरूपाः पर्याया इत्यर्थः । त्रैलोक्यगतस्य सर्वस्यापि कालस्यासत्कल्पनधा
 यो गुणोऽशस्सर्वजघन्यः तेन कालकः परमाण्वादिरेकगुणकालक उच्यते, एवं द्रव्यादिगुणका-
 लकादयो भाव्याः । वस्तुतस्तु नास्ति गुणस्य पर्यायस्य च कश्चन भेदः, द्रव्यपर्यायनयद्वयाति-
 20 रिक्तनयस्य भगवद्विरनुपदेशात् । पर्यायभिन्ने गुणविशेषे प्राप्ते सति हि तद्ग्राहकगुणास्तिकन-
 योऽपि स्यादेव, अन्यथा नयानामव्यापकता स्यान्न चायमादिष्टो भगवद्भिः ततोऽसौ न भिन्नः,
 गुणानाञ्च पर्यायत्वे गुणपर्यायवद्द्रव्यमित्यादिवचनं युगपदयुगपद्भाविपर्यायविशेषप्रतिपादक-
 मेव, अत एव य एव पर्यायस्त एव गुण इत्याद्यागमोऽपि सङ्गच्छते, एतेन गुणविकारः पर्याय
 इति व्युदस्तम्, गुणस्यैव पर्यायोपादानकारणत्वे द्रव्यप्रयोजनस्य गुणेनैव सिद्धत्वाद्गुणप-
 25 र्याययोरेव पदार्थत्वप्रसङ्गेन द्रव्यस्यानर्थकत्वापत्तेः, न च द्रव्यपर्यायगुणपर्यायरूपकार्यभेदेन
 द्रव्यगुणरूपकारणभेदाच्च द्रव्यं निष्फलमिति वाच्यम्, अन्योऽन्याश्रयात्, कारणभेदे सति

१. न चैवमपि मनुष्योगाद्व्यभिन्नगुणपर्यायसिद्धिरिति वाच्यम्, नित्ययोगे मनुष्यविधानात् द्रव्यपर्याय-
 शोस्तादात्म्यात् सदा निर्दिष्टमागवर्त्तित्वात् अन्यथा प्रमाणवाधापत्तेः । संज्ञासंख्यास्वलक्षणार्थक्रियाभेदाद्वा कथ-
 न्वित्यभोरभेदेऽपि भेदसिद्धेर्न मनुष्यव्युपपत्तिरिति ॥

कार्यभेदः कार्यभेदे च कारणभेदस्तिद्व्यतीति । तदेवं द्रव्यपर्यायात्मानौ सामान्यविशेषावेकं वस्तु, प्रतिभासभेदेऽप्यव्यतिरिक्तत्वात् यत्प्रतिभासभेदेऽप्यव्यतिरिक्तं तदेकं यथा मेचकज्ञानम् तथा च द्रव्यपर्यायौ न व्यतिरिच्येते तस्मादेकं वस्त्विति, न चायमसिद्धो हेतुः केवलद्रव्यस्य केवलपर्यायस्य वस्तुत्वे हि स्यादसिद्धिः, तदेव नास्ति क्रमयोगपद्यविरोधेनार्थक्रियाऽसम्भवात्, न च क्रमयोगपद्यविरोधस्तत्रासिद्ध इति साम्प्रतम्, द्रव्यस्य पर्यायस्य वा 5 सर्वथैकस्वभावस्य क्रमयोगपद्यादर्शनात् अनेकपर्यायात्मन एव द्रव्यस्य तदुपलम्भात् । न च द्रव्यपर्याययोर्वास्तवत्वेऽप्यभेदोऽसिद्धः घटादिद्रव्याद्रूपादिपर्यायाणां ज्ञानप्रतिभासभेदात्, घटपटादिवदिति वाच्यम्, तस्यैकत्वाविरोधित्वात्, उपयोगविशेषाद्धि रूपादिज्ञानप्रतिभासभेदो न स्वविवेचकत्वं निराकरोति, सामग्रीभेदेऽयुगपदेकार्योपनिबद्धविशदेतरज्ञानवत् । नापि विशेषणविरुद्धो हेतुः, विशेषणस्य प्रतिभासभेदस्याव्यतिरिक्तत्वहेतुना विरोधासिद्धेः । 10 नन्वव्यतिरिक्तत्वमैक्यमेव, तथा च साध्याविशिष्टो हेतुरिति चेन्न कथञ्चित्पुण्यकथ्य विवेचनत्वस्याव्यतिरिक्तत्वस्य हेतुत्वेन प्रयोगात् । न चाशक्यविवेचनत्वमप्यसिद्धमिति वाच्यम्, विषक्षितद्रव्यपर्यायाणां द्रव्यान्तरं नेतुमशक्यत्वस्य सुप्रतीतत्वात्, वैषावेदकारज्ञानवत् तदाकारयोर्ज्ञानान्तरं नेतुमशक्यत्वस्यैव तस्याभिमतत्वात् । न च द्रव्यपर्याययोः युतसिद्धत्वादशक्यविवेचनत्वमिति वाच्यं यतः किमिदमयुतसिद्धत्वं, न तावदेशाभेदः पचना- 15 तपयोस्तत्त्वसङ्गात् नापि कालाभेदस्तत एव । स्वभावाभेद इत्यपि न, सर्वथा तथात्वे विरोधात् कथञ्चित्तेतदेवाशक्यविवेचनत्वम् । स एवाविषयभावः समवाय इति परमतप्रसिद्धः, अन्यथा तस्याघटनात् । न च धर्मिप्रादहकप्रमाणेन वाचनाद्वाच इति वाच्यम्, तेन धर्मिणोः कथञ्चित्त्रिभयोरैव ग्रहणात् । सर्वथा भिन्नयोर्द्रव्यपर्यायत्वासम्भवात् । न च द्रव्यपर्याययोर्मिन्नयोः कथमभेदो विरोधाविति वाच्यम्, तथोपलम्भात् मेचकज्ञानवत् नहि तत्र विरो- 20 धवैयधिकरण्यसंशयव्यतिकरसङ्करानवस्थाऽप्रतिपत्त्यभावाः प्रसज्यन्ते, तेषां तथाप्रतीत्या दूरोत्सारितत्वात् । तस्मादसिद्धं द्रव्यपर्याययोः कथञ्चिदैक्यमिति ॥

१. वृषगाश्रयानाश्रयित्वं वृषगतिमत्त्वरूपमप्ययुतसिद्धत्वं नाशक्यविवेचनत्वादप्यसिद्धमिति बोध्यम् ॥
 २. एवं द्रव्यपर्याययोरेकत्वे भेदः कथं सिद्धप्रतीतिरिति चेत्परस्परविविक्तस्वभावपरिणाममजानंस्याप्रयो-
 जनादिभ्य इत्यवेहि, द्रव्यं हि अनाद्यनन्तैकस्वभाववैसदिकपरिणामं, पर्यायश्च साधन्तानेकस्वभावपरिणामः,
 द्रव्यस्य द्रव्यमिति पर्यायस्य पर्याय इत्यन्वयसंज्ञाभेदः, एकं द्रव्यमित्येकत्वमन्यथा द्रव्ये, पर्याया बहुव इति
 पर्याये बहुत्वसंज्ञेति संज्ञाभेदः, द्रव्यस्यैकत्वान्वयज्ञानादिक पर्यायत्वानेकत्वव्यावृत्तिज्ञानादिकं प्रयोजनमिति
 प्रयोजनभेदः, द्रव्यं त्रिकालोचरं पर्यायो वर्तमानकाल इति काल भेदः इति । एवञ्च द्रव्यपर्यायात्मकं
 वस्तु स्यान्नागैव स्वलक्षणभेदात्, स्यादेकमेवाशक्यविवेचनत्वात् स्यादुभयमेव न्यार्पितद्वयात्, स्यादवकथ्यमेव,
 सदापितद्वयादवकथ्यमेव, स्यान्नानाऽनवकथ्यमेव, विरुद्धधर्माभ्यामसदापितद्वयात् । स्यादेकमेव कथ्यमेव;

ननु सुखज्ञानादीनां गुणत्वं सुखदुःखादीनां पर्यायत्वमिति कथं ? पर्यायगुणयोर-
भेदादित्यत्राह—

अत्र य एव सुखादयो गुणास्त एव पर्याया इति कथं भेद इति नो
वाच्यम्, कालभेदेन भेदस्यानुभवात् ॥

5 अत्रेति । कालभेदस्यानुभूयमानत्वेन तदपेक्षयैव भेदो न सर्वथेति भावः ॥

तदेवं प्रमाणस्य परिच्छेदे समासत आदर्शिते किसीदृशस्य प्रमाणस्य फलमिति
जिज्ञासायामाह—

प्रमाणजन्यं फलं द्विविधमनन्तरं परस्परमिति । अज्ञाननिवृत्तिरन-
न्तरफलम्, केवलानामपि प्रतिक्षणमशेषार्थविषयाज्ञाननिवृत्तिरूपपरि-
10 णतिरस्त्येव, अन्यथा द्वितीयादिसमये तदनभ्युपगमेऽज्ञात्वप्रसङ्गः ॥

प्रमाणजन्यमिति । अनन्तरमिति, अन्तररहितमव्यवहितं फलमित्यर्थः । परस्पर-
मिति, व्यवहितं फलमित्यर्थः, अनन्तरं फलं प्रमाणानां दर्शयति अज्ञाननिवृत्तिरिति,
प्रमाणप्रवृत्तिपूर्वकालीनं प्रमातृविवक्षितविषयकं यदज्ञानं तस्य निवृत्तिरव्यवहितं फलं अज्ञान-
मुद्बल्यतामेव प्रमाणानां प्रवृत्तिरज्ञानस्य सर्वानर्थमूलतया प्रमात्रपकारित्वात्तन्निवर्तनस्य
15 प्रयोजनता युक्तैव, एतच्चाव्यवहितं फलं सर्वज्ञानानामेकरूपत्वात् सामान्येनोक्तमिति भावः,
एतदुपलक्षकमर्थप्रकाशस्य, तस्याप्यव्यवहितफलत्वात् प्रमातॄणां सर्वेषामर्थार्थित्वादर्थप्रकाशस्य
फलत्वौचित्यात् । ननु प्रमाणस्याप्यर्थसंवेदनरूपत्वेन तस्यैव प्रमाणस्य फलत्वेनोक्तिः पर्यव-
सिता, किमतः ? प्रमाणफलयोरभेदः स्यात्, ततोऽपि किं ? असतः कारणत्वस्य सतश्च
फलत्वस्य प्रसङ्गः स्यादिति चेन्मैवम्, जन्मन्येवास्य दोषत्वाद् व्यवस्थायामदोषात्,
20 कर्मेन्मुखज्ञानव्यापारस्य फलत्वात् कर्तृव्यापारोल्लेखिवोचस्य प्रमाणत्वात् कर्तृत्वायां प्रमाण-
रूपायां क्रियायां सत्यामर्थप्रकाशसिद्धेः । एकज्ञानगतत्वेन प्रमाणफलयोरभेदो व्यवस्थाप्य-
व्यवस्थापकभावाच्च भेद इति भेदाभेदरूपः प्रमाणफलभावोऽवाधितं स्याद्वादमनुगच्छति,
करणस्य क्रियायाश्च कथञ्चिदेकत्वात्प्रदीपतमोविगमवत्, नानात्वं च परस्परधादिवत् । न च
यथा देवदत्तः काष्ठं परशुना च्छिन्नतीति करणस्य परशोर्देवदत्तनिष्ठत्वेन छिदायाः काष्ठ-
25 स्थत्वेन च नानात्वं यथैव च प्रदीपस्तमो नाशयत्युद्योतेनेत्यत्रापि करणस्योद्योतस्य तमोनाश-
त्मकक्रियायाश्च नानात्वं प्रतीयते तथैव करणस्य प्रमाणस्य क्रियायाश्च फलज्ञानरूपाया

नानात्वेनैव भवितव्यमभेदे दृष्टान्ताभावादिति वाच्यम्, प्रदीपस्वभात्मनाऽऽत्मानं प्रकाश-
यतीति प्रतीतिः प्रदीपात्मनः कर्तुरनन्यस्य कथञ्चित्करणस्य प्रकाशनक्रियायाश्च प्रदीपात्मि-
कायाः कथञ्चिदभेदसिद्धेः, तद्वत्प्रमाणफलयोरपि कथञ्चिदभेदसिद्धिरुदाहरणसङ्गात्, तथा सर्वथा तादात्म्येन प्रमाणफलयोर्व्यवस्था च भवितुमर्हतीति भावः । ननु केवलानां
सदा सर्वप्रमेयस्य प्रत्यक्षत्वादज्ञाननिवृत्तिः कथं फलमित्यत्राह केवलानामपीति, ननु ५
प्रथमसमय एव केवलस्याशेषार्थसंवेदनरूपेण परिणतौ प्रदीपप्रकाशयोरिवाज्ञानभ्रंससम्भ-
वेऽपि द्वितीयादिक्षणे कथमज्ञाननिवृत्तिपरिणतिरित्यत्राहान्वयेति, तदनभ्युपगमेऽज्ञान-
निवृत्तिपरिणामानभ्युपगमे, अज्ञत्वप्रसङ्ग इति, अज्ञाननिवृत्तेरभावादिति भावः, तथा च
प्रथमसमयेऽज्ञाननिवृत्तिः प्रथमसमयविक्षिप्ततयाऽऽसीत् द्वितीयादिसमये तु द्वितीयादि-
समयविक्षिप्ततया भवतीति न फलाभावलक्षणो दोष इति भावः ॥

10

अथ किं तस्य व्यवहितं फलमित्यत्राह—

केवलज्ञानस्य परस्परफलं माध्यस्थ्यं हानोपादानेच्छाया अभावात्,
तीर्थकरत्वनामोदयात् हितोपदेशप्रवृत्तिः, सुखन्तु न केवलज्ञानस्य फलं,
अशेषकर्मक्षयस्य फलत्वात् ॥

केवलज्ञानस्येति । माध्यस्थ्यमिति, मध्यस्थवृत्तितेजस्य, उपेक्षेति भावः । हेतुमाह 15
हानेति, संसारतत्कारणस्य हेतुस्य हानात् मोक्षतत्कारणस्योपादेयस्योपात्तत्वाच्च सिद्धप्रयो-
जनत्वादिति भावः । ननु करुणावतः परदुःखजिहासोः कथमुपेक्षा, तदभावे च
कथमाप्त इति चेन्न निष्पन्नयोगस्य मैत्र्यादिवर्जितसद्बोधमात्रचित्तस्य मोहविलासरूपकरु-
णाया असम्भवान्, अन्यदुःखनिराचिकीर्षायां स्वदुःखनिवर्त्तनवदकरुणयापि वृत्तेः, ननु यः
स्वहिंसन् दुःखनिवर्त्तकस्तु स्वात्मनि करुणावान् यथाऽऽत्मदादिः तथा च योगी स्वदुःखनि- 20
वर्त्तक इति प्रयोगेण दयालोरेवात्मदुःखनिवर्त्तकत्वं इति चेन्न स्वभावतोऽपि स्वपरदुःखनि-
वर्त्तकत्वोपपत्तेः प्रदीपवत् । नहि प्रदीपः कृपालुतयाऽऽत्मानं परं वा तमसो दुःखहेतोर्निवर्त्त-
यति किन्तु स्वभावादेव, ततो निश्चेषान्तरायक्षयादभयदानं प्रक्षीणावरणस्यात्मनः स्वरूपमेव
परमा दया, सैव च मोहामात्रागद्वेदपरिणामान्माध्यस्थ्यमिति भावः । नन्वेवं कथं
तस्य हितोपदेशे प्रवृत्तिरिष्टसाधनताज्ञानस्य तद्धेतुत्वाद्योगिन इष्टाभावादित्यत्राह तीर्थ- 25
करत्वेति, हितोपदेशप्रवृत्तिरिति, तथा परदुःखनिराकरणमिद्विरिति भावः । ननु केवल-
ज्ञानस्य सुखमपि फलमन्यथा 'केवलस्य सुखोपेक्षे' इति पूर्वोक्तार्थवचनविरोधो दुष्प-
रिहर इति चेत्सत्यं, किन्तु न सहृदयक्षोदक्षमोऽयं केवलज्ञानस्य सुखफलत्वपक्ष इत्युपेक्षितः ।

सुखस्य हि संसारिणि सद्देशकर्मोदयफलत्वं मुक्ते तु समस्तकर्मक्षयफलत्वं प्रमाणोपपन्नं न पुनर्ज्ञानफलत्वं, तस्मात्पारंपर्येण केवलज्ञानस्य फलमौदासीन्यमित्यभिप्रायेणाह सुखन्त्विति, तर्हि कस्य फलं सुखमित्यत्राहाशेषेति ॥

मतिश्रुतादीनाञ्चतुर्णान्तु व्यवहितं तदाह—

5 तद्विभ्रप्रमाणानान्तु हानोपादानोपेक्षाबुद्ध्यः फलम् ॥

तद्विभ्रेति । केवलज्ञानभिन्नेत्यर्थः । व्यवधानेन जिहासाजनिका उपादित्साजनिका बहिःप्रवृत्तिनिवृत्तिविषयान्तरसञ्चारशून्यनिवृत्तज्ञानरूपा वा बुद्ध्यः फलमित्यर्थः । जिहासाजनकोपादित्साजनकबुद्धिद्वारेण च हेयहानोपादेयोपादानात्मिका विरतिरपि फलम् । स्थूलजनकज्ञानरूपोपेक्षायास्तु न कथमपि मत्तादिप्रमाणफलत्वं, अवग्रहादिधारणापर्यन्तत्वा-
10 न्त्युपयोगस्येति केचित् ॥

प्रमाणानां फलं प्रमाणाद्विभ्रमेवेति केचित्, परे चाभिन्नमेवेति, तत्र तत्त्वजिज्ञासायां श्रोतुस्समुद्दितायां तदपनोदनायाह—

फलञ्च प्रमाणाद्विज्ञाभिन्नं, प्रमाणतया परिणतस्यैवाऽऽत्मनः फलत्वेन परिणमनात्तयोः कथञ्चिदभेदः, कार्यकारणभावेन प्रतीयमानत्वाच्च कथ-
15 ञ्चिदभेदः ॥ इति समाप्तं प्रमाणनिरूपणम् ॥

फलञ्चेति । प्रमाणफलञ्चेत्यर्थः चोऽनुक्तसमुच्चयार्थः । अनेन धर्मिनिर्देशः कृतः, प्रमाणाद्विज्ञाभिन्नमिति, साध्यधर्मनिर्देशः, प्रमाणफलत्वान्वयथानुपपत्तेरिति हेतुः पूर्णीयः । एकान्ततत्त्वयोर्भेदे प्रमाणफले इमे स्वकीये इमे च परकीये इति नैयत्यं न स्यात्, तस्मादेक-प्रमातृतादात्म्येन तयोः कथञ्चिदभेदो वाच्य इत्याशयेनाह प्रमाणतयेति, यो ह्यात्मा प्रमाणा-
20 कारेण परिणमते सं एव फलरूपतया परिणमते नान्यः, तथादर्शनात्, अन्यथा प्रमाणफलनियमो न भवेदेवेति भावः । अस्तु तर्हि तयोरभेद एवेत्यत्राह कार्यकारणभावेनेति, कुठारच्छेदनंयोरिव प्रमाणफलयोर्हेतुहेतुभद्भावेन प्रतीयमानत्वात्कथञ्चिदभेदोऽपि स्यादर्थप्रकाशनादौ हि प्रमाणं साधकतमं कारणमर्थप्रकाशस्तत्साध्यं फलमिति प्रतीयते, सर्वथाऽभेदे हि नैयं व्यवस्था भवेदिति भावः । चञ्चब्देनानुक्तस्यात्मनः प्रमातृत्वंसंग्रहः । तेन प्रमाणफलयोर्भेद-
25 परिणामिकारणं स प्रमाता, यदि प्रमाता न भवेन्न भवेदेव तदा प्रमाणफलयोर्भेदाभेदः, प्रमाणाभिज्ञात्माभिज्ञत्वाद्विप्रमाणफलयोरभेदो वाच्यो गत्यन्तराभावात्, तथा चात्मनोऽभावे

सर्वथा क्षणिकत्वे सर्वथा नित्यत्वे च तदभेदासम्भवेन प्रमाणफलव्यवस्थाविच्छेदापत्त्या प्रमाणफलाभ्यां भिन्नाभिन्न उत्पादव्ययधौन्यात्मकः प्रमाताऽभ्युपेय इति दर्शितः । तदेवं प्रमाणविषयफलप्रमातृणां निरूपितत्वाद्बहिर्गतं प्रमाणनिरूपणमित्याहेतीति ॥

इतितपोगच्छन्भोमणिश्रीमद्विजयातन्दसूरीश्वरपट्टालङ्कारश्रीमद्विजयंकमलसूरीश्वर-
चरणनलिनविन्यस्तभक्तिभरेण तत्पट्टचरेण विजयलङ्घिसूरेणा विनिर्मितस्य
तत्स्वन्यायविभाकरभ्यः स्तोपज्ञायां न्यायप्रकाशव्याख्यायां प्रमाणनिरूपणं
नाम सप्तमः किरणः ।

अथाष्टमः किरणः ॥

ननु यथार्थज्ञानस्य प्रमाणत्वमनुक्त्वा यथार्थनिर्णयस्य तत्त्वं कृतः प्रोक्तमित्यब्राह्म—

प्रमाणञ्च निश्चयात्मकमेव, आरोपविरोधित्वात् ॥

10

प्रमाणञ्चेति । निश्चयात्मकमेवेति, एवकारेण निराकारदर्शनस्य प्रमाणत्वव्यवच्छेदः
कृतः, आरोपो हि संज्ञाविरूपो न वस्तुतथाभावग्राहकः, वस्तुतथाभावग्राहकश्च निश्चया-
त्मकमेव ज्ञानं भवितुमर्हति, एवञ्च निश्चयात्मकत्वं व्यापकं व्याप्यञ्च वस्तुतथाभाव-
ग्राहकत्वं, वस्तुतथाभावग्राहकं ज्ञानं प्रमाणमुच्यतेऽतस्त्वेन निश्चयात्मकेन भवित-
व्यम्, दर्शनञ्च न वस्तुतथाभावग्राहकं निराकारत्वादतो न तत्प्रमाणं निश्चयात्मक- 15
ञ्चेति भावः । निश्चयात्मकत्वे हेतुमाह आरोपेति, वक्ष्यमाणस्वरूपस्यारोपस्य विरोधि-
त्वादित्यर्थः, आरोपो ह्यवयवस्थितवस्तुग्राहकः प्रमाणञ्च यथावस्थितवस्तुग्राहकमत-
स्तद्विरोधित्वं प्रमाणस्य, तथा च प्रमाणं निश्चयात्मकमेव, आरोपविरोधित्वात् यत्पुनर्न
निश्चयात्मकं न तदारोपविरोधि, यथा घटः, आरोपविरोधि च प्रमाणमतस्तन्निश्चया-
त्मकमेव । न च पक्षैकदेशे प्रथमाक्षसन्निपातसमुद्भूतसवेदनस्वरूपे निर्विकल्पकप्रत्यक्षे 20
वाधस्तस्य कल्पनाशून्यत्वेन निश्चयात्मकत्वासम्भवादिति वाच्यम्, सर्वैरेव सर्वदा सर्वत्र

१. नामनातिशयानाशून्यत्वेनेत्यर्थः । अत्र बौद्धः स्वलक्षणरूपाविषयसामर्थ्यवलेनोत्पन्नत्वाधिर्विकल्पदर्शने
प्रतिभासमाने स्वलक्षणरूपोऽर्थः प्रतिभासते न नामादयः, न ह्यर्थे शब्दाः सन्ति तदात्मानो वाऽर्थाः,
येन तस्मिन् प्रतिभासमाने तेषु प्रतिभासैरिति वदन्ति तत्र, स्वलक्षणस्य ज्ञानविषयत्वासम्भवात् ज्ञान-
जनकत्वेन ज्ञानमाप्तत्वे मानमावात्, अन्यथा इन्द्रियनिष्ठज्ञानजननक्षेपेति प्रतिभासप्रमत्तात् न च नीलाद्य-
प्यवसायहेतुत्वेन दर्शनस्य नीलादिविषयकमिति वाच्यम्, नीलाप्यवसायहेतुत्वेन दर्शनस्य नीलविषयत्वं, तत्त्वेन
च नीलाप्यवसायहेतुत्वमिलन्योऽन्याधरात् । तस्याभिलापशून्यत्वेनाप्यवसायहेतुत्वासम्भवाच्च नास्ति तादृशं
निर्विकल्पकमिलाशयेनाह सर्वैरेवेति ॥

- नीलमहं संवेद्वीत्युल्लेखशेखरस्य निश्चयात्मकस्यैव प्रत्यक्षतोऽनुभूयमानत्वात्, न च शब्दरहितनीलादिपदार्थसामर्थ्येनोत्पत्त्या तद्रूपप्रतिभासित्वमेव तस्योचितं नत्वमिलापप्रतिभासित्वमपीति वाच्यम्, असत्यमिलापप्रतिभासित्वे निश्चयस्वभावत्वासम्भवात्, निःशब्दकार्थजनितत्वमात्रेण शब्दं विना कृत्यस्याभिधानासम्भवाच्च, न च नीलादिपदार्थे
- 5 सत्युपयोगेऽपि यदीन्द्रियजं ज्ञानमर्थं न परिच्छिन्धात् किन्तु स्मृतिसामर्थ्यजन्यतदर्थप्रतिपादकशब्दसंघटनं यावत्प्रतीक्षेत तदार्थग्रहणाय दत्ताञ्जलिस्स्यात्, नीलादिकं ह्यर्थमनीक्षमाणो न तत्र गृहीतसङ्केतं शब्दं स्मरत्युपयोगामावात्, अननुस्मरणं तं पुरोवर्त्तिनि पदार्थे घटयति स्मरणमन्तरेण संघटनासम्भवात् असंघटयंश्च त्वदृष्ट्या न निरीक्ष्यत एवार्थमिति सुषुप्तप्रायं जगद्भवेदिति वाच्यम्, भवत्यक्षेऽप्यस्य दोषस्य तुल्यत्वात्, उत्पन्नेऽपि हि निर्वि-
- 10 कल्पके प्रत्यक्षे विधिनिषेधद्वारा विकल्पद्वयं यावन्न भवेत् तावदिदं नीलं नेदं पीतमितीदन्त्याऽनिदन्तया नियतार्थव्यवस्था न स्यात् ' यत्रैव जनयेदेनां तत्रैवास्थ प्रमाणते 'ति त्वद्वचनात् । तद्व्यवस्थापकञ्च विकल्पयुगलमेव तच्च शब्दयोजनासहितमिति त्वदुक्तरीत्या जगत्सुषुप्तप्रायं स्यादिति । प्रत्यक्षस्य सविकल्पकत्वे शब्दसंप्रकृतेष्वेव स्यात्तथा च शब्दाद्वैतमतप्रवेशइति न च वाच्यम्, स्वत एव तस्य व्यवसायात्मकत्वात् न पुनः शब्दसंप्रकृतेष्वपेक्षया, तद-
- 15 पेक्षायां वर्णपदव्यवसायासम्भवात् तद्व्यवसाये परस्य शब्दस्यावश्यकतायामनवस्थापत्तेरिति ॥

कोऽयमारोपो यद्विरोधित्वं प्रमाणस्य स्यादित्यत्राह—

अतत्प्रकारके वस्तुनि तत्प्रकारकत्वज्ञानमारोपः, स त्रिधा विपर्यय-
संशयानध्यवसायभेदात् । अन्यथास्थितवस्तुत्वेककोटिमात्रप्रकारकनि-
श्चयो विपर्ययः, यथा शुक्ताविदं रजतमिति ज्ञानम् ॥

- २० अतत्प्रकारक इति । यत्प्रकारकं ज्ञानं क्रियते तत्प्रकाराभाववति वस्तुनीत्यर्थः । तं विमजते स इति । अथ विपर्ययलक्षणमाहान्यथेति, अतदाकारे वस्तुनि तन्मात्राकारप्रकारकनिश्चय इत्यर्थः, अत्र निश्चयत्वं संशयमिज्ञज्ञानत्वमेव, अनव्यवसायस्य संशयमिज्ञत्वेऽपि एककोटि-

१. इदमस्य नामेति गृहीतसंकेतमित्यर्थः, तदस्मरणे च इदमेतत्पदवाच्यमिति तेन नाम्ना तद्व्यवस्थं न योजयितुमीष्टे इत्याहाननुस्मरणमिति, न निरीक्ष्यत इति, तदेतदितिसाब्देन नामलिपितुं शक्नोतीत्यर्थः ॥
२. क्षणिकवादिमते नामनास्यादियोजनं विकल्पे कथमपि नोपपद्यते, दीर्घकालिकत्वात्तदुपयोगस्येतिवाच्यम् ॥
३. अन्यथा दृश्यस्य दर्शनेन पूर्वानुभूतनीलादिज्ञाननामविज्ञेयस्य सह स्मरणेन प्रकृते नामयोजनासंभवस्य वक्तव्यतया सह स्पृतिद्वयस्वीकारापत्तिः स्यात् अत एव वर्णपदानां कमिकाणां क्रमेणैवाध्यवसायेन युगपदध्यवसायसंभवः, कथमिदमध्यवसाये वा नाम्नो नामान्तरेण विना स्मृत्यसंभवेन तदावश्यकतायां भवत्यनवस्थेति भावः ॥

मात्रप्रकारकनिश्चयत्वाभावात्तात्त्विक्याप्तिः विशिष्टविशेषास्पर्शित्वात्तस्य । दृष्टान्तमाह यथेति,
 अरजताकारायां शुक्तिकायां रजताकारतया रजतमिदमिति ज्ञानं विपर्यासरूपत्वाद्विपर्ययरूपं
 विपरीतख्यातिरिति भावः ॥ अत्रेदमवधेयम्, भीमांसका भ्रमस्थले विवेकाख्यातिमाहुः,
 तथाहि नन्विदं रजतमित्यादिभ्रान्तत्वेनामिमत्प्रत्ययजनने को हेतुः न तावदिन्द्रियम्, तस्य
 पुरोवर्त्तिश्रुत्तयादावेव सम्बद्धत्वेनासन्निकृष्टरजतादिज्ञानजनने सामर्थ्याभावात्, सम्बद्धस्य 5
 वर्त्तमानस्यैव तद्वाह्यत्वात्, न च दोषसहकृतेनासन्निकृष्टेनापि तेन रजतज्ञानजनने प्रभुणा
 भवितव्यमिति वाच्यम्, स्वाभाविककार्यजननसामर्थ्यविहननेन प्रतिवृत्तशक्तिकस्य दोषस्य
 विपरीतकार्योत्पत्तौ तत्सहकारित्वासम्भवात् । नहि कलुषितं गोधूमवीजादिकं ग्रीहकुरादि-
 जननसमर्थं दृश्यते । नेतरत्किञ्चित्कारणमस्ति विनिवृत्तेन्द्रियव्यापारस्यापि तथाविधबोधो-
 त्पत्तिप्रसक्तैस्तस्मादिदं रजतमिति प्रत्यक्षस्मरणरूपं ज्ञानद्वयमेव, इदमंशे प्रत्यक्षहेतोरिन्द्रिय- 10
 सन्निकर्षस्य रजतांशे च साधारणरूपादिदर्शनेनोद्बुद्धसंस्कारस्य पूर्वानुभवजन्यस्य स्मरण-
 हेतोस्तत्त्वात् । तत्रेदमिति ज्ञानं पुरोवर्त्तिश्रुक्तिकाविषयक, रजतमिति ज्ञानञ्च परोक्षरज-
 तावगाहि न रजतज्ञानस्य श्रुक्तिकाशकलं विषयोऽन्याकारस्यातिप्रसङ्गेनान्यविषयकत्वा-
 सम्भवात् । न च तत्तानवभासनेन रजतज्ञानं न स्मरणमिति वाच्यम्, उत्तारहितानामपि
 बहूनां स्मरणस्योपलम्भात्, न च तर्हि कथमिदं रजतमित्येकज्ञानतया भानम्, न तु 15
 द्वित्वेन, रजते चातीतताया नावभास इति वाच्यम्, दोषमहिम्नेदमिति ज्ञानस्य श्रुति-
 कात्वेन श्रुक्तिकाया विषयीकरणेऽसामर्थ्येन उभयसाधारणधर्मदर्शनाच्च रजतश्रुत्योक्त-
 ज्ञानयोश्च भेदाग्रहेण द्वित्वस्यातीततायाश्चाप्रतिभासनात् । न च सर्वेषामेव यथार्थज्ञानत्वे
 नेदं रजतमित्यादिबाधकप्रत्ययाः कस्य बाधका भवेयुरिति वाच्यम् । तेषामिदमन्यद्वजत-
 मन्यदिति विवेकस्य प्रकाशकत्वेनैव बाधकज्ञानत्वात्, न तु रजतज्ञानस्यासत्यत्वप्रकाश- 20
 कत्वेन । स्वप्रज्ञानस्यैकत्वेऽपि तस्य स्मृतित्वेनाग्रह एव विवेकाग्रहः । न च सहज-
 दर्शनमन्तरेण तस्य कथं स्मृतित्वमिति वाच्यम्, निद्रोपद्रुतस्य मनस एव तत्र निमित्तत्वात् ।
 एवं चन्द्रद्वयज्ञाने द्विधाकृतया नयनवृत्त्या चन्द्रैकत्वाग्रहणं दोषात् तत्का अर्करेखादौ च पित्त-

१. परोक्षेति पदेन रजते इन्द्रियसन्निकर्षाभावस्थितिः, रजतस्यातिविप्रकृष्टत्वात् लिङ्गाद्यनुपलम्भेन चानु-
 भावादिविषयत्वासम्भवाद्भजतज्ञानं स्मृतिरूपमेवावसेयम् ॥ २. तत्तत्ज्ञाने एकत्वविषयप्रतिभासप्रसङ्गेन गर्वज्ञानानां
 समस्तविषयकत्वं सर्वेषां सर्वज्ञत्वं स्यादित्यतिप्रमत्तं तयाऽन्याकारज्ञानस्यान्यविषयकत्वं स्वविषयक्याभि-
 चारित्वेन सर्वज्ञानेषु विद्यासाधसम्भवात् कुत्रापि कस्यापि प्रवृत्तिर्निवृत्तिर्न स्यादित्यप्यतिप्रमत्तं इति भावः ॥
 ३. एकत्वेऽपि स्मृतित्वेनैव न स्वप्न प्रलम्भं, इन्द्रियव्यापारमात्रात् ॥ ४. तिनिरादिदोषादित्यर्थः ॥

- द्रव्यगततत्त्वप्रदृशकैराग्रहयोर्भेदाग्रहाद्विवेकाख्यातिः । सर्वत्रैवं सम्यगग्रहणस्यैव तदर्थत्वम्, न तु शुक्तौ रजतप्रतीतिः, ज्ञानान्तरेऽपि मिथ्यात्वसम्भावना सर्वत्रानाश्रयेन प्रवृत्त्यादि-
व्यवहारोच्छेदप्रसङ्गः स्यादिति चेन्नैवम् शुक्ताविदं रजतमिति प्रत्ययस्य स्वाकारसंवरण-
रजतरूपापत्तिपरिणामविशेषवत्याशुक्तेरेवालम्बनत्वात्, दुष्टेन्द्रियादीनामेव तादृशज्ञानहेतु-
5 त्वात् । कार्यप्रतीतौ हि न कारणाभावशङ्का युक्तिमती, प्रतीयते चात्रैकज्ञानात्मकमिदं रजत-
मिति कार्यं, तदनुरोधेन च कारणस्य कल्पना उचिता दावानलदग्धवेत्रवीजात्कदलीप्रकाण्डोत्प-
त्तिदर्शनाच्च दृष्टकारणस्य स्वकार्यानुत्पादकत्वे सति विपरीतकार्यस्याप्युत्पादकत्वात् । न च
दावानलो वेत्राङ्कुरे दोषरूपोऽपि कदम्बङ्कुरं प्रत्यनुकूल इति वाच्यम्, अत्रापि दोषस्य सम्यग्-
ज्ञाने दोषरूपत्वेऽपि मिथ्याज्ञानं प्रत्यनुकूलत्वस्य न्याय्यत्वात्, इदं रजतमिति ज्ञानं न विशि-
10 ष्टज्ञानं किन्तु ग्रहणस्मरणरूपं ज्ञानद्वयमित्यपि न सम्यक्, रजतार्थिप्रवृत्तिसामान्ये रजतत्वप्र-
कारकज्ञानस्य संवादिप्रवृत्तिस्थले समानविशेष्यताप्रत्यासत्त्या हेतुत्वेन विसंवादिप्रवृत्तिहेतो-
रपि मिथ्याज्ञानस्यैकत्वसिद्धेः । संवादिप्रवृत्तौ विशिष्टज्ञानं विसंवादिप्रवृत्तौ चोपस्थितेष्टभेदा-
ग्रह इति कल्पने बीजाभावाद्गौरवाच्च । न चेन्द्रियसंस्काररूपकारणभेदात्कार्यभेद इति युक्तम्,
रूपालोकोचनादिभिरनेकैः कारणैकत्वद्यमानस्य घटादिसंवेदनस्याप्यनेकत्वप्रसङ्गे, न च
15 विभिन्नज्ञानसामग्रीभेदात्कार्यभेद इति वाच्यम्, इदं रजतमित्यादौ सामग्रीभेदासिद्धेः, चक्षु-
रादिकारणसमुदायस्यैवान्न कारणत्वात्, न चास्य प्रत्यक्षस्मरणरूपज्ञानद्वयरूपत्वात्सामग्री-
भेदोऽनुमेय इति वाच्यम्, अन्योन्याश्रयात् ज्ञानभेदे सिद्धे कारणभेदः, तत्सिद्धौ च ज्ञानभेद
इति । किञ्च भेदाग्रह इत्यत्र कोऽयं भेदः, वस्तुस्वरूपमात्रं वा परस्परभावो वा व्यावर्तक-
धर्मयोगो वा, नाद्यो विद्यमानपदार्थग्राहिपूर्वानुभूतपदार्थग्राहिप्रत्यक्षस्मरणाभ्यां भेदस्य
20 गृहीतत्वात् वस्तुभिन्नत्वाद्भेदस्य । वैपरीत्येन गृहीतमिति चेद्विपरीतख्यातिप्रसङ्गः ।
युष्माभिरभावानभ्युपगमादेव न द्वितीयः पक्षो युक्तः, अभ्युपगमे तु स्मृतरजतस्य
कथमत्र नाभावज्ञानम्, न च नियतदेशतयाऽवगतस्य दोषमहिम्नाऽनियतदेशत्वेनात्रावग-
मानाभावज्ञानमिति वाच्यम्, नियतदेशस्यानियतदेशत्वेन भानाभ्युपगमाद्विपरीतख्याति-
प्रसङ्गात् । न च देशविनिर्मुक्तस्यैव स्मरणान्नान्यथाख्यातिरिति वाच्यम्, पूर्वावगतरजत
25 स्मरणे सति केवलाधिकरणग्रहस्यैव तव मते तदभावोपलम्भरूपत्वात्, न चास्ति शुक्तौ

१. विशेष्यतासम्बन्धेन रजतप्रवृत्तित्वावच्छिन्नं प्रति विशेष्यतासम्बन्धेन रजतत्वप्रकारकज्ञानं कारणम्
अत्र कार्यं कारणञ्च रजतेऽस्तीति समानविशेष्यताप्रत्यासत्त्या कार्यकारणभावः, कारणतावच्छेदकामान्तं
रजतत्वविशिष्टरजतप्रमाज्ञानं रजतत्वप्रकारकगतिक्विद्विशेष्यकज्ञानञ्च भवति, तस्मादेकेनैव कार्यकारणभावे-
नोभयत्र निर्वाह इति प्रमात्मकैकज्ञानस्यैकारे जायवमिति भावः ॥

रजताभावः परन्तु -दोषमहिम्ना नावगत इति युक्तम् दोषस्य शुक्तिनिष्ठभेदग्रहप्रति-
 बन्धकत्वकल्पनापेक्षया रजततादात्म्यग्रहहेतुत्वकल्पनाया एव न्याय्यत्वात् । नापि
 तृतीयः, स्मर्यमाणे रजते व्यावर्त्तकधर्मस्य रजतत्वस्यैव भानात् तस्य व्यावर्त्तकत्वं
 पुरोवर्त्तिन्यविद्यमानत्वात् तस्य च तत्र भाने विपरीतव्याप्तिप्रसक्तेः । अथ गृह्यमाणा-
 स्मर्यमाणस्य व्यावर्त्तकधर्मेऽवगतेऽपि स्मर्यमाणाद्गृह्यमाणस्य स नावगतः, शुक्तिकायां प्रति- 5
 भासमानैः शुक्लत्वादिभिर्न हि सा व्यावर्त्तयितुं शक्यते, तेषां रजतेऽपि सत्त्वादिति चेन्न,
 देशकालावस्थाशून्यतया स्मर्यमाणाद्रजतात् पुरोवर्त्तिनोऽनुभूयमानस्य व्यावर्त्तकानां देशका-
 लावस्थाविशेषाणां प्रतीयमानत्वात् । नापि बाधकप्रत्ययो विवेकं प्रकाशयतीदमन्यद्रजत-
 मन्वदिति, बाधकप्रत्ययेन प्रसक्तरजतत्वाभावस्यैवावगाहनात् न हि सोऽप्रसक्ताविविक्त-
 त्वाप्रतिषेधेन विविक्तत्वमवगमयति, अन्यथा चाभीकरादीनामपि प्रतिषेधं कुर्यात् । रजता- 10
 दिविषयकत्वप्ते स्मरणत्वेनाग्रहे रूपान्तरत्वेन च ग्रहे विपरीतव्याप्त्यापत्तिः, सर्वस्म-
 नाऽग्रहणस्य ग्रहणविरुद्धत्वञ्च स्यात् । चन्द्रद्वयवेदनमपि न दोषाच्चन्द्रैकत्वाग्रहरूपम्, चन्द्रै-
 त्वाग्रहेऽपि द्वित्वानुभवानुपपत्तेः, न च नयनसमाश्रितद्वित्वासंसर्गाग्रह एव चन्द्रे द्वित्वग्रह
 इति साम्प्रतम्, परोक्षस्य तस्योपस्थित्यभावात् । अनवगतेन्द्रियवृत्त्यैव सर्वत्र रूपादीनां
 बोधात् । एतेन तिका शर्करेत्यादिव्यवहारस्य पित्तद्रव्यगततित्त्वशर्कराग्रहभेदाग्रह- 15
 निमित्तत्वं प्रत्युक्तम्, अगृह्यमाणतित्त्वस्यैव पित्तस्य शरीरगतस्य ज्वरोत्पादकत्ववद्भूत-
 गतस्य विपरीतप्रत्ययोत्पादकत्वात्, सर्वानुभूयमानसामानाधिकरण्यानुपपत्तेः । किञ्चेदं
 रजतमिति यदि ज्ञानद्वयं तदा तयोः सहैवोत्पादः क्रमेण वा नाथः सहज्ञानद्वयोत्पत्त्यनभ्यु-
 पगमात् न द्वितीयः प्रत्यक्षात्पूर्वं संस्कारस्यानुद्भवेन स्मरणामम्भवात् प्रत्यक्षादुत्तरं रजतस्मरणे
 च प्रत्यक्षादनन्तरं विपरीतव्यापारेऽपि चक्षुषि तदापत्तेः, तस्मात्सकललोकसिद्धं रजतात्मना 20
 पुरोवर्त्तिमानं दुरपह्वयमिति ॥

केचिदिदं रजतमित्यत्र न कश्चिद्विषयतया भासते, रजतसत्ताभानेऽभ्रान्तत्वप्रसक्तेः,
 विधिमुख्यताऽस्य प्रवृत्तेर्न रजताभावो विषयः, अतदाकारत्वादेव च नापि शुक्तिकाविषयः,

१. अत्रेदमपि बोध्यम् रजतादिविषयकत्वप्तेन स्थितित्वेनाग्रहे त्वयापि संवित्तेः स्वग्रहणत्वेनाभ्यु-
 पगतत्वात्केन रूपेण मानं, यदि स्थितित्वेन तर्हि केन रूपेणाग्रह । यदि त्वनुभवत्वरूपेण ग्रह उच्यते
 तदाऽन्यथाख्यातिः, स्थितेरनुभवरूपत्वाभावात्, अथ ज्ञानत्वेन, तदपि न सम्भवति ज्ञानत्वव्याप्यस्मरणत्वा-
 नुभवत्वशून्यस्य ज्ञानत्ववतः कस्याप्यमानादिति ॥ २. पुरोवर्त्तिनं पदार्थं गृहीत्वा पश्चाद्भजतं स्मरामि
 प्रथमं वा रजतं स्थित्वा पश्चात् पदार्थमर्थं गृह्णामीति क्रमेण भवदभिमतजानद्वयप्रादुर्भावस्यानुभव-
 विरुद्धत्वादित्यर्थः ॥

- नवा रजसाकारतया शुक्तिर्विषयः, अन्यस्यान्याकारेण दुर्ग्रहं स्वात्ततोऽयमख्यातिरूप एवेति, तन्न, भ्रान्तेर्निर्विषयकत्वे भ्रान्तिसुषुप्तावस्थयोरभेदप्रसङ्गात्, अर्थमानाभानाभ्यां हि तयो-
र्विशेषाद्भेदो वाच्यः, स एव त्वया नाभ्युपगम्यत इति, तस्य ज्ञानस्य निर्विषयत्वेऽख्याति-
रूपत्वस्याप्यसम्भवाच्च, स्वरूपेण पररूपेण वा कस्यापि ततोऽप्रतिभासे रजतज्ञानमिति
५ व्यपदेशासम्भवाच्चेति ॥ बौद्धास्तु तस्यासत्ख्यातित्वमाचक्षते तथाहि रजतमिदमिति
प्रतीयमानं वस्तु ज्ञानं वा स्यादर्थो वा, न प्रथमः, अहं रजतमित्यहंत्वसामानाधिकरण्ये-
नाप्रत्ययात् ज्ञानस्यान्तर्मुखाकारत्वात् । तन्निष्पाद्यार्थक्रियाभावेन द्वितीयोऽपि पक्षो नोचितः
वितथज्ञानविषयीकृतस्य वस्तुनो बाधकज्ञानेनार्थताया बाध्यमानत्वाच्च, तस्मादसदेव तत्तत्र
प्रतिभातमिति, तदपि न युक्तम्, रजतत्वव्यपदेशासंभवात्, देशान्तरे विद्यमानस्यास्य
१० प्रथनरूपत्वेऽसत्ख्यातित्वस्य विपरीतख्यातित्वप्रसङ्गात्, सर्वथाऽसतोऽर्थस्य प्रथनरूपत्वे च
शशविषाणस्यापि प्रतीतिप्रसङ्गात्, असतस्सद्रूपेण प्रथनत्वस्यापि विपरीतख्यातेरनुल्लंघनात्
न च रजतं सदेव तत्संसर्गस्त्वलीको भ्रान्तौ सद्रुपरागेण भासत इति वाच्यम्, विषयताया-
स्सद्रुतित्वव्याप्यत्वात् अन्यथा गवि शशशृङ्गीयत्वविशिष्टसम्बन्धेन शृङ्गमानापत्तेः । रजतमि-
दमिति भासमाने वस्तुनि ज्ञानत्वार्थत्वद्वयविकल्पोऽपि न युक्तः, आद्यविकल्पानभ्युपगमात्,
१५ द्वितीयस्य चेष्टत्वात्, अर्थविशेषप्रयुक्तार्थक्रियाविलेखवैधुर्येऽपि तत्सामान्यनिबन्धनाभिहाप-
प्रवृत्त्यादिरुपाधैक्रियायास्तत्रान्यादृतत्वात्, एवं तर्हि कथं नार्थनिश्चयः इति चेन्न, अर्थवि-
शेषप्रयुक्तार्थक्रियाकारिण एवाधैव्यवसायात्मकत्वात् । बाधकप्रत्ययेनापि न तद्विषयस्यार्थत्व-
मपोद्यते, किन्तु मिथ्याज्ञानस्य मिथ्यात्वमेव प्रकाशयते, ततो नासत्ख्यातिः प्रमाणसहेति ॥

- अपरे त्वत्र प्रसिद्धार्थख्यातिमाहुः विपर्ययज्ञाने हि प्रसिद्धस्यैवार्थस्य भानं, न च तद्वि-
२० षयस्याविद्यमानत्वं विचारसहत्वादिति वाच्यम्, प्रतीतिव्यतिरेकेणान्यस्य विचारस्या
नुपपत्तेः प्रतीतिबलेनैव हि करस्थमुक्ताफलादेर्व्यवस्था । तां चात्रापि प्रवर्तमानां केन हि
निरोद्धुं शक्यते । न चोत्तरकाले तत्प्रतिभासाभावेन तद्विषयस्थासत्त्वमिति वाच्यम्, तदानीं
तद्विषयस्याभावेऽपि पूर्वप्रतिभासकाले तस्य विद्यमानत्वात्, अन्यथोत्तरकाले तोयबुद्बु-
दादीनामप्रतिभासनेन पूर्वप्रतिभाससमयेऽप्यविद्यमानताप्रसङ्गादिति, मनोरमं न तत्, अन्तरा

१. ज्ञानातिरिक्तवाङ्मार्थानुपपत्तौ च तद्वद्वे सत्ख्यातिरेव स्यादिति ज्ञानवाद्यभ्युपगतासत्ख्यातिरेव
स्यासत्ख्यातिरिति स्वसिद्धान्तभङ्गोऽपि स्यादित्यपि बोध्यम् ॥ २. इदं रजतमिति बहिर्मुखतयैव प्रति-
भासनादिति भावः ॥ २. यो यस्मिन् देशे सप्तामनुभवति तस्य तत्रैव प्रतिभासनं युक्तं, न हि स्तम्भदेशे
कुम्भः प्रतिभासत इति भावः ॥

प्रमाणसिद्धिमर्थस्य प्रसिद्धत्वायोगात्, अन्यथा भ्रान्ताभ्रान्तव्यवस्थासमुच्छेदप्रसक्तेः, नहि संवेदनमिदं भ्रान्तमिदमभ्रान्तमिति निर्णयो निमिषमन्तरेण कर्तुं शक्यते, सर्वेषामेव यथावस्थितवस्तुव्यवसायित्वात् । प्रतिभाससमये वस्तुनो विद्यमानता किं देशान्तरे शुक्तिकादेशे वा, आद्येऽन्यथाख्यातेरेव नामान्तरत्वापत्तिः दोषमहिम्ना तत्र स्थितस्य शुक्तिदेशे भानाभ्युपगमात् । अन्यथा तत्रैव प्रतिभासस्स्यात् । द्वितीये चोत्तरकालेऽपि तस्य प्रतिभासापत्तेः 5 नहि जलबुद्बुदवदस्य क्षणिकत्वं किञ्चित्कालं स्थिरत्वात् । नेदं रजतमिति बाधकज्ञानस्य शुक्तिकादेशे रजतनिषेधकस्य प्रवर्तमानत्वाद्वा तस्य विद्यमानत्वासिद्धेरेति ॥

अन्ये तु शुक्तिकायां रजतं यच्चार्ति तस्य बाह्यतया प्रतिभानं न संभवति, बाधकप्रत्ययेन तद्बाह्यतयाः प्रतिपेधात् ततो ज्ञानात्मन एवायमाकारोऽनादिवासनामाहात्म्यात् बहिरिष परिस्फुरतीत्यात्मस्यातिरेकेयमित्याहुः, तेऽपि न प्रेक्षावन्तः, नेदमिति बाधकेनान्यत्र वर्त्तमानस्य रजतादेशशुक्तिकादेशस्थत्वस्यैव बाधनेन तद्बाह्यतामात्रस्याबाधनात् । नाप्यात्मा बासनया बहिरिष परिस्फुरतीति युक्तम्, तथाहि सा वस्तुस्वरूपा, अवस्तुस्वरूपा वा, नान्त्यो गगनकुसुमायितवत्या तस्या रजतव्यवस्थापकत्वासम्भवात् न प्रथमो ज्ञानाङ्गित्वे तस्यास्तबद्भ्युपगतज्ञानाद्वैतक्षतेः ज्ञानाभिप्लवे ज्ञानाकारो ज्ञानाकारमाहात्म्याद्बहिरिष प्रतिभासत इत्युक्तं स्यात्, तथा च सति तदेव साध्यं साधनमित्यविशेषप्रसङ्गः, ततो न बासना 15 शुक्तिमती । ज्ञानाकारस्यैव रजतस्य संवेदने चाहं रजतमित्यन्तर्मुखतया प्रतीतिः स्यात् । न त्वेदं रजतमिति बहिर्मुखतया, ज्ञाननिष्ठोऽपि रजताकारोऽनादिवासनामाहात्म्याच्छुक्तिनिष्ठतया प्रतिभासत इत्यभ्युपगमे चान्यथाख्यात्यङ्गीकारापत्तिः स्यात्, न च भ्रान्तयः स्वाकारमेव रजतादिकं बहीरूपतया प्रकाशयन्तीति वाच्यम्, प्रमाणाभावात्, अनुभवस्य रजतज्ञानाकारासाक्षित्वात्, इदन्तया कलधौतस्यैव भासकत्वात् शुक्तिकायां रजताकारता- 20 प्रतिषेधकत्वेन च बाधकज्ञानस्यापि तत्राप्रमाणत्वात् । न च रजते पुरोवर्तिशुक्त्याकारत्वस्य प्रतिषेधेऽर्थतो बोधाकारत्वस्य सिद्धिरिति वाच्यम्, तत्प्रतिषेधेऽर्थतो देशान्तरसत्त्वस्यैव सिद्धेः, दृष्टातिक्रमेणादृष्टज्ञानाकारत्वकल्पने बीजाभावान्, नेदं रजतमपि तु शुक्तिकाशकलमित्युल्लेखेन निषेधानुपपत्तेः, तव मते शुक्तिकायां रजतस्यासक्तत्वात् शुक्तिरियं मया रजतत्वेन ज्ञातेति प्रत्यभिज्ञानुपपत्तेः, आन्तरं कलधौतं बहीरूपतया ज्ञातमिति प्रत्यभिज्ञाया 25 एवापत्तेः । ज्ञानस्य बाह्यार्थाविषयकत्वे रजताकारोऽल्लेखेनैव नीलाद्याकारोऽल्लेखेनापि प्रवृत्त्या-

१. नहि तत्प्रकारतया प्रतिभासमात्रेण तस्य तत्प्रकारकत्वमेव स्वीकर्तुं युज्यते, भ्रान्त्युच्छेदापत्तेरिति भावः ॥ २. रजतानुभवस्यैतर्प्यं, स हि रजतमिदमेतन्नैव बोधयति, न तु ज्ञानाकारत्वेन, येन प्रमाणं भवेदिति भावः । तत्र बाधकप्रत्ययोऽपि न प्रमाणमित्याह शुक्तिरयामिति ॥

पत्तेरन्यासकाभावात्, चासनाया एव रजतदेशकालादीनामसतामवभासे नियामकत्वे चासत्ख्यात्वापत्तेश्चेति ॥

- वेदान्तिनस्तु अनिर्वचनीयक्यातिमाहृतथाहि नात्र शुक्तौ भासमानं रजतं सत्, तथात्वे तद्गुणैर्वास्तवरजतबुद्धिबदभ्रान्तत्वं स्यात्, असत्त्वे तु तस्य गगनारविन्दवत्प्रतिभासप्रवृत्त्यो-
 5 रविषयत्वप्रसङ्गः, सदसद्गुणत्वे तूभयपक्षोपक्षिप्तदोषानुपपन्न इत्यनिर्वचनीयमेवेदमिति, तदपि न सुन्दरम्, शुक्तौ रजतभ्रमे विषयभूतशुक्तिकलस्य स्वरूपरूपाभ्यां सदसद्गुणस्याव्याह-
 तत्वात्, न च तस्य रजतप्रकारिताकत्वे किं नियामकमिति वाच्यम्, विशेषणज्ञानस्य तादात्मिकशुक्तिपरिणामविशेषस्यैव वा नियामकत्वात्, अर्थेनैव धियां विशेषात्, न च कुत्रो-
 न विद्वद्भिररजतोत्पाद-इति वाच्यं तदुत्पादकारणाभावात् नहि परिणामिकारणादि-
 10 सामग्री विना कार्योत्पत्तिः क्वचिदपि दृष्टा । न च शुक्लज्ञानमेव प्रतीयमानरजतस्य कारणमिति वाच्यं तस्य परिणामिकारणत्वायोगात् तत्तत्पर्यायपरिकरितद्रव्यस्यैव परिणामि-
 कारणत्वात्, अज्ञानपर्यायाविष्टमात्मद्रव्यमेव तत्परिणामिकारणमस्त्वित्यपि न चाह, चेत्त-
 नस्याचेतनं प्रति कथमपि परिणामिकारणत्वानुपपत्तेः । न च सम्मग्नज्ञानप्रागभावमि-
 ध्याज्ञानान्यतरमिदं मायाऽविद्यादिशब्दवाक्यं वस्त्वन्तरमेवाज्ञानमनिर्वचनीयरजतहेतुरिति
 15 वाच्यं तादृशे मानाभावात् । नापि शुक्त्यज्ञानं रजतहेतुः, तस्य पाषाणादावपि सत्त्वेन देशनियमाभावात् । न चेदन्वावच्छेदेन शुक्त्यज्ञानमिदन्वावच्छेदेन रजतहेतुरिति वाच्यम्,
 दोषाभावकालेऽपि तस्मात्तत्प्रसङ्गात् दोषस्याप्यपेक्षणे चेदमंशावच्छेदेनाज्ञानान्तरस्योदासी-
 नस्य च हेतुत्वं दुर्निवारमिति यत्किञ्चिदेतत् ॥

- ननु तर्हि रजतमिदमिति भ्रान्तेरालम्बनं किम् ? रजतं वा स्याच्छुक्तिकाशकलं वा,
 20 नाद्यः, असत्ख्यातेरेव प्रसङ्गात् विषयभूतं हि रजतं तत्रासत् । न चान्यत्र सत् एव तत्र
 भानान्नासत्ख्यातिरिति वाच्यम्, तथा सतीदं रजतमित्युल्लेखेन ज्ञानानुदयप्रसङ्गात् विप्रकृष्टे
 रजते चाक्षुषज्ञानासम्भवात् अन्यथा सर्वत्र चाक्षुषज्ञानोत्पादप्रसङ्गेन चक्षुषो जगन्मात्राद्-
 कत्वापत्तेः । न द्वितीयः, रजताकारतयोत्पन्नमानत्वासम्भवात् । अन्याकारज्ञानस्यान्यविषय-
 कत्वासम्भवात् । प्रतीतेः शुक्तिकाविषयकत्वे भ्रान्तित्वासम्भवाच्च । न च रजतस्य प्रतिभा-
 25 सेऽप्यालम्बनमन्यदेवेति वाच्यम् शुक्तिकाया अप्रतिभासमानत्वेनालम्बनत्वायोगात्, न च
 सन्निहितत्वाद्भव्यालम्बनमिति वाच्यम्, सन्निहितानामन्येषामप्यालम्बनत्वापत्तेः । तथा च

१. संवृतस्वाकारसमुपात्तरजतरूपापत्तिपरिणामविशेषत्वेत्यर्थः ॥ २. सम्मग्नज्ञानप्रागभावो वा मिथ्याज्ञानं वा कारणमस्त्वित्यत्राह तत्त्वमिति ॥

यदेव प्रतीतावयभासते तदेव रजतमालम्बनतया वाच्यं रजतञ्च तत्रासदेवेत्यसत्ख्यातिरेवाऽऽ-
याता न विपरीतख्यातिरित्याशङ्क्यामाह—

अत्र हि स्मरणोपदौ कितं रजतं तद्देशतत्कालयोरविद्यमानमपि दोष-
महिम्ना सन्निहितत्वेन भासत इति विपरीतख्यातिरूपमिदम् । स्मरणञ्च
चाकचिक्यादिसमानधर्माणां शुक्तौ दर्शनाद्भवति ॥ ५

अत्रेति । इदं रजतमिति भ्रान्तावित्यर्थः, रजतं भासत इति योजना, तेन रजतमेवाल-
म्बनमित्युक्तम्, ननु तदानीमसत्ख्यातित्वं स्यादित्यात्राह तद्देशतत्कालयोरविद्यमानमपीति,
यदा यस्मिन् तत्त्वज्ञानं भवति तद्देशतत्कालयोरविद्यमानमपीत्यर्थः, एतद्देशकालावच्छेदेनैव
तस्याविद्यमानत्वं न तु देशान्तरे कालान्तरेऽपीति यावत् । तथा च देशान्तरादौ रजतस्य
विद्यमानत्वं कलितम्, असत्ख्यातिवादो हि सर्वथाऽऽसतोऽर्थस्य प्रथने स्यान्न चात्र तथेति 10
नासत्ख्यातिप्रसक्तिरिति भावः । ननु तत्राविद्यमानस्य रजतस्य नयनासन्निकृष्टत्वेन कथं
भानं भवेदित्याह दोषमहिम्नेति, तथा चातद्देशकालस्यापि रजतस्य दोषमहिम्ना सन्निहि-
तत्वेन प्रतिभासनं नानुपपन्नमिति भावः । दोषमहिम्ना तथाभासमानत्वादेव प्रतीतेरस्या
विपरीतख्यातिरूपतेत्याशयेनाह इति विपरीतख्यातिरूपमिदमिति, अस्मादेव हेतोरिदं ज्ञानं
विपरीतख्यातिरूपमित्यर्थः । ननु दोषमहिम्ना यद्यतद्देशकालयोरपि भानं तर्हि जगतोऽपि 15
ग्रहणं स्यादित्यत्राह स्मरणोपदौ कितमिति, स्मरणेनोपस्थितं रजतमेव न तु विश्वं, चेत्तसि
परिस्फुरतः पदार्थस्य बहिरवभासने हि उपस्थानं, चेत्तसि च न सर्वं परिस्फुरतीति भावः ।
कथं न विश्वस्य स्मरणमित्यत्राह स्मरणञ्चेति, सादृश्यविशिष्टार्थदर्शनेन हि स्मरणं भवति
सादृश्यञ्च चाकचिक्यादिकं शुक्तिकारजतयोरेव न विश्वस्य, अतस्समानधर्मदर्शनेन स्मरणं
रजतस्य, तेन च रजतमेवोपस्थापितं न विश्वमिति भावः, एवञ्च सवेदनात्पृथग्भूतस्य 20
पदार्थस्यात्र परिस्फुरणान्नात्मख्यातिरित्यन्तासतः प्रतिभासाभावाच्च नासत्ख्यातिरिति ज्ञेयम् ।
ननु रजतमिदमित्यादिज्ञानस्य प्रत्यक्षरूपत्वेन स्मरणानपेक्षत्वात्कुतस्तदुपस्थापितार्थावभा-
सित्वमिति चेन्न, अस्य प्रत्यक्षाभासत्वेनैवंविधपर्यनुयोगानास्पदत्वात् ॥

अत्र श्रद्धाः, संवृतस्वाकारा समुपात्तकलधौताकारा शुक्तिकैवालम्बनं तत्त्वज्ञानस्य, त्रिको-
णत्वादिस्वविशेषग्रहणाभावात्, चाकचिक्यादिसमानधर्मदर्शनेनजन्यरूप्यस्मरणोपेतितरूप्या- 25
कारत्वाच्च । न च रजताकारज्ञानस्य कथं शुक्तिका त्रिपय इति वाच्यम्, अङ्गुल्यादिना निर्दिश्य-
मानस्य कर्मतया ज्ञानजनकस्यैवालम्बनत्वात्, अन्यथा प्रकृतज्ञानेन साऽनपेक्षणीया
भवेत् । अपेक्षणीया च सा, अन्यथा तदसन्निधानेऽपि प्रकृतज्ञानोत्पादापत्तेः, उत्तरकालं

- तद्विषयकप्रत्यभिज्ञानस्य बाध्यबाधकभावस्य चानुपपत्तेश्च भिन्नविषययोस्तदसम्भवात् । ननु ज्ञानानां कोऽयं बाध्यबाधकभावः, सहानवस्थानं वा वध्यघातकभावो वा विषया-
पहारो वा फलापहारो वा, नाद्यः, सम्यक्प्रत्ययेनेव मिथ्याप्रत्ययेनापि सम्यक्प्रत्ययस्य बाधा-
पत्तेः सहानवस्थानाविशेषात् । अत एव न द्वितीयः, उभयोर्वध्यघातकभावाविशेषात् ।
- 5 नापि तृतीयो विषयस्य प्रतिपन्नत्वेनापहारासम्भवात् । प्रतिपन्नस्याप्रतिपन्नत्वबोधकतया
बाधकज्ञानस्यानुत्पादाच्च । नापि चरमः, उपादानादिज्ञानस्य प्रमाणफलस्योत्पन्नत्वेनापहरणा-
सम्भवात्, नहि यदुत्पन्नं तदनुत्पन्नमित्यभिदधाति बाधकः । किञ्च तुल्यविषययोर्बाध्यबाधक-
भावो भिन्नविषययोर्वा स्यात् । नाद्यः धारावाहिज्ञानानां बाध्यबाधकभावप्रसङ्गात् ।
नान्त्यः, घटपटज्ञानयोरपि बाध्यबाधकभावापत्तेरिति चेदुच्यते प्रतिपन्नविषयस्यासत्त्वप्रति-
- 10 पादकत्वेन विषयापहारकस्यैव बाधकत्वमिति । तत्रापीदानीमुपनतस्यैवासत्त्वं न ख्याप्यते
किन्तु तदैव तस्यासत्त्वम्, न च प्रथमज्ञानेन तदानीं तस्य सत्त्वस्य गृहीतत्वेन तदैव तत्र
बाधकेनासत्त्वस्य ख्यापने स्वरूपेणैव तस्य सदसत्त्वापत्तिर्विरुद्धा प्रसज्यत इति वाच्यम्,
पूर्वप्रतिपन्नाकारोपमर्द्धद्वारेण बाधकप्रत्ययोत्पत्तेः, यन्मया तदा रजतमिति प्रतिपन्नं तद्वज्र-
न भवत्यन्यदेव तद्वस्तिविति, न च ज्ञानानां स्वस्वकालनियतत्वेनोत्तरज्ञानं पूर्वज्ञानोत्पाव-
- 15 कालावच्छिन्नतद्विषयाभावप्रतिपत्तौ कथं समर्थमिति वाच्यम्, स्वसामग्रीतस्तथैवोत्तरस्य
बाधकप्रत्ययस्योत्पद्यमानस्य प्रतीतेरित्यलमधिकेन ॥

नन्विदं रजतमिति ज्ञानमित्यत्रेतिशब्दः प्रकारार्थोऽभिमतः । तथा चैवं प्रकारं ज्ञानं
विपर्यय इति तद्भावार्थः, प्रकारता च प्रत्यक्षादिरूपेण, तत्र पूर्वोदितमुदाहरणन्तु प्रत्यक्षवि-
षयमनुमानादिविषयको विपर्ययः कीदृक्ष इत्यनुयोगे त्वाह—

- 20 एवं बाष्पधूलीपटलादौ धूमम्रमाद्बह्विरहिते देशे बह्व्यनुमानमयं
देशो वह्निमानिति । क्षणिकाक्षणिके वस्तुनि बौद्धागमात्सर्वथा क्षणिक-
त्वज्ञानं, भिन्नाभिन्नयोर्द्रव्यपर्याययोनैयायिकवैशेषिकशास्त्रत एकान्त-
भेदज्ञानं, नित्यानित्यात्मके शब्दे मीमांसकशास्त्रत एकान्तनित्यत्व-
ज्ञानमित्यादीनि विपरीतोदाहरणानि ॥

- 25 एवमिति । न केवलं प्रत्यक्षविषय एव विपर्ययोऽनुमानादिविषयोऽपि स इत्येवंशब्द-
तात्पर्यार्थः । अनुमानविषयविपर्ययमाह बाष्पधूलीपटलादविति, आदिना नीहारादिप्र-

१. यन्मया पूर्वं रजतत्वेन ज्ञातं तदेवेदं शुक्तिशसकमिति प्रत्यभिज्ञानं, चेदं रजतमपि तु शुक्तिर्कोटि
ज्ञानस्य भिन्नविषयकत्वेन बाधकत्वमपि न स्यादिति याव ॥

हणम् । अधूम इति शेषः, धूमभ्रमादिति, कुतोऽपि कारणात् भ्रान्त्या धूमत्वेन ज्ञाते सतीति भावः । वह्निविरहिते देश इति, अन्यथास्थितवस्तुपदार्थकं पदमिदम् । वह्न्यनुमानमिति, एकोटिमात्रप्रकारकनिश्चयस्वप्नदर्शनपरम् । तदुल्लेखप्रकारमाहायं देश इति । इतीति, लौकिकविपर्ययाणामुपदर्शकमिदम् । अथ परीक्षकविपर्ययमाह—क्षणिकेति, क्षणिकाक्षणिकत्वं भिन्नाभिन्नत्वं नित्यानित्यत्वञ्च वस्तुनः परीक्षया निर्णीतं तथाभूतं वस्तु तत्तच्छास्त्रवलेन ४ भ्रान्तिसहकृतेनैकान्तक्षणिकत्वादिज्ञाने सति विपर्ययत्वमिति भावार्थः, स्पष्टं सर्वम् ॥

अथ संशयस्वरूपमाह—

अनिश्चितनानांशविषयकं ज्ञानं संशयः । यथा स्थाणुर्वा पुरुषो वेति ज्ञानम् । इदञ्च स्थाणुत्वपुरुषत्वान्यतरनिश्चायकप्रतिषेधकप्रमाणाभावादा- 10 रोहपरिणाहात्मकसाधारणधर्मदर्शनात्कोटिद्वयविषयकस्मरणाच्च समु-
न्मिषति । अयं प्रत्यक्षधर्मिकः संशयः । परोक्षधर्मिविषयको यथा कचि-
द्वनप्रदेशे शुक्लमात्रदर्शनेन किं गौरयं गवयो वेति संशयः ॥

अनिश्चितनानांशविषयकमिति । यतो विधौ प्रतिषेधे वा कस्यचिदसमर्थं अत एव तच्छानं अनिश्चितनानांशविषयकमित्यर्थः, ज्ञानमिति, बोधविशेष इत्यर्थः, संशय इति, यत्सर्वप्रकारैश्चेत इवातत्संशय इत्यर्थः । एकरिम्भ धर्मिणीत्यादिः, तथा वैकस्मिन् 15 धर्मिणि अनिश्चितनानांशविषयकं ज्ञानं संशय इति भावः । अनिश्चितेति विशेषणात् स्वप्न-
रूपेण सदसदात्मकं वस्त्विति ज्ञानानां न्युदासः । दृष्टान्तमाह यथेति, अयमिति शेषः, सामान्यतस्संशयं प्रति धर्मिज्ञानं साधारणधर्मदर्शनं विशेषादर्शनमनेकविशेषस्मरणञ्च कार-
णमिति लक्ष्ये तत्सङ्गमयति इदञ्चेति, संशयात्मकमिदं ज्ञानञ्चेत्यर्थः । स्थाणुत्वेति, स्थाणुत्व-
पुरुषत्वयोर्विशेषयोरन्यतरस्य निश्चयजनकं प्रतिषेधकं वा वत्प्रमाणं तदभावादित्यर्थः । एतेन 20 विशेषादर्शनरूपकारणसम्पत्तिर्दर्शिता, आरोहपरिणाहात्मकेति, स्थाणुपुरुषयोरारोहपरिणा-
हात्मकसाधारणधर्मस्य दर्शनादित्यर्थः, अनेन साधारणधर्मदर्शनरूपकारणसम्पत्तिर्दर्शिता, कोटिद्वयविषयकस्मरणाच्चेति, स्थाणुत्वपुरुषत्वरूपकोटिद्वयविषयकस्मरणद्वित्यर्थः, अनेना-
नेकविशेषस्मरणं दर्शितम्, दूरात्प्रत्यक्षगोचरः पुरोवर्ती धर्मां सशयस्यातो धर्मिज्ञानं कारण-
भावात्, तत्तत्प्रायं स्थाणुर्वा पुरुषो वेति संशयः समुन्मिषति । साधकबाधकप्रमाणा- 25 भावाद्धि पुरोवर्त्तिनि यदा स्थाणुरयमिति निर्णेतुमभिलषति तदा पुरुषविशेषानुस्मरणवलेन पुरुषे समाकृष्यते, यदा च पुरुषोऽयमिति निश्चेतुमिच्छति तदा स्थाणुविशेषानुस्मरण-

- महिम्ना स्थाणावाकृष्यत इत्यनेकार्थे समाकृष्यमाणस्य प्रतिपत्तुर्नवस्थितरूपतया दोषाय-
मानः स्थाणुर्वीर्यं पुरुषो वेति प्रत्ययः प्रादुर्भवतीति भावः । ननु कोट्योर्विरोध-
ज्ञानमपि संशयकारणमस्ति तत्कृतो नोक्तमिति चेत्सत्यं, संशये तदधिकरणवृत्तित्वरूप-
विरोधस्य प्रकारत्वे तस्य तदभावव्याप्तिपर्यवसायित्वेन तदभावव्याप्यवृत्तानिश्चयरूपसंशय-
5 प्रतिबन्धकसत्त्वात्तदभावस्य च कार्यसहभावेन हेतुत्वात्संशयमात्रस्य दुर्लभत्वापत्तेः, किन्तु
संशये तद्विरोधस्संसर्गतया भासते तस्य च पूर्वमुपस्थितिर्नापेक्षितेति विरोधज्ञानं न संशय-
हेतुत्वेनोक्तम् । एवं शृष्टे स्थितस्य वाप्याभापस्सन्तीति ज्ञानं साधकबाधकप्रमाणाभावा-
पेक्षया सशयात्मकं, तस्यानेकांशानुल्लेखित्वेऽपि न सन्तीत्यंशोऽन्तर्निर्णीतः स्फुरत्येवेति
बोध्यम् । ननु किमर्थं संशयः प्रत्यक्ष एव भवति परोक्षेऽपि वेत्यत्राहायमिति, स्थाणुर्वा
10 पुरुषो वेत्याकारकस्संशय इत्यर्थः, प्रत्यक्षधर्मिक इति, सांख्यवहारिकप्रत्यक्षधर्मिक इत्यर्थः ।
परोक्षधर्मिविषयकमाह परोक्षेति, अत्र गोत्वगवयत्वविषयकसाधकबाधकप्रमाणाभावाद्धि-
शेषदर्शनेन शृङ्गेणानुमिते धर्मिणि परोक्षे संशय इति परोक्षधर्मिविषयक इति भावः ॥

अथ क्रमायातमनभ्यवसायं निरूपयति—

- विशिष्टविशेषास्पर्शज्ञानमनध्यवसायः । यथा गच्छता मार्गे किमपि
15 मया स्पृष्टमिति ज्ञानम् । अयमनध्यवसायः प्रत्यक्षविषयः ॥

- विशिष्टेति । विशिष्टरूपेण—स्पष्टतया विशेषं यन्न स्पृशति तादृशं ज्ञानमित्यर्थः, दूरा-
न्धकारादिवशदासाधारणधर्मावमर्शरहितः प्रत्ययोऽनिश्चयरूपत्वादनभ्यवसाय इति भावः ।
उदाहरति यथेति, अन्यत्रासक्तचित्तत्वात् पथि व्रजता मया किमपि स्पृष्टं परं किं वस्तुति
न ज्ञातमिति यो बोधस्स वस्तुविशेषाभ्यवसायाभावात्किमपि स्पृष्टमित्यनिर्णयात्मकमनभ्य-
20 वसायज्ञानमिति भावः । अत्रापीति शब्देनेदं विज्ञा प्रत्यक्षयोग्यविषया अनभ्यवसाया विज्ञेया
इति सूचितं, तदेवाहायमिति, ईदृज्जातीय इत्यर्थः ॥

१. यथा पर्वतो बहिर्भाष्येयत्र वति बह्वभावश्च प्रकारः, तत्र तदधिकरणावृत्तित्वरूपो विरोधोऽपि
भासेत यदि तदा वदौ बह्वभावधिकरणावृत्तित्वस्य भावे तस्य बहिर्व्याप्तिरूपत्वेन पर्वते बहिर्व्याप्यवत्ताज्ञा-
नेन बह्वभाववत्तज्ञानं, बह्वधिकरणावृत्तित्वस्य बह्वभावे भावे च तस्य बह्वभावभावाधिकरणावृत्तित्व-
लक्षणबह्वभावव्याप्तिरूपत्वेन पर्वते बह्वभावव्याप्यवत्ताज्ञानात् बहिर्व्याप्ताज्ञानं न स्यात् तद्वत्तावृद्धिं प्रति
तदभावव्याप्यवत्ताज्ञानस्य प्रतिबन्धकस्य सत्त्वात्, न च संशयोत्पत्तिकाले प्रतिबन्धकसत्त्वेऽपि प्रतिबन्धकाभाव-
रूपकारणस्य कार्याभ्यवहितपूर्वक्षणे सत्त्वेन न संशयोत्पत्तौ बाधकः कश्चिदिति वाच्यम्, प्रतिबन्धकाभावस्य
कार्यकालवृत्तित्वेन हेतुत्वादित्याद्येनाहं सशय इति ॥ २. तत्प्रकारकज्ञानं एव तत्ज्ञानस्य हेतुत्वेन विरोधस्य
संसर्गतया भावे न तत्ज्ञानापेक्षेति भावः ॥ ३. आदिनाऽन्यासक्तचित्तत्वादीना ग्रहणम् ॥

परोक्षविषयमनभ्यवसायमाह—

परोक्षविषयस्तु गोजातीयपरिज्ञानविधुरस्य विपिननिक्कुञ्जे सास्ना-
मात्रदर्शनेन सामान्यतः पिण्डमात्रमनुमाय प्रदेशेऽस्मिन् कोऽयं प्राणीति
विशेषानुल्लेखि ज्ञानम् । अनिश्चितानेककोटिविषयकस्संशयः । सर्वथा
कोट्यविषयकोऽनध्यवसाय इत्यनयोर्भेदः । तथाऽनवस्थितानेकांशाप्रका- 5
रके वस्तुन्यनवस्थितानेकांशप्रकारकत्वावगाहनात्संशय आरोपरूपः ।
अनध्यवसायस्य संशयविपर्ययात्मकारोपेण सहायथार्थपरिच्छेदकत्व-
साम्यादारोपरूपत्वमुपचारवृत्त्या भाव्यम् ॥ इत्यारोपनिरूपणम् ॥

परोक्षेति । गोजातीयपरिज्ञानविधुरस्येति, गोज्ञानविधुरस्य द्वीपान्तरवासिन इत्यर्थः ।
विपिननिक्कुञ्ज इति, देशान्तरमायातस्य कस्मिंश्चिदरण्यलवासमूह इत्यर्थः, सास्नामात्रदर्शने- 10
नेति, प्राण्यविनाभूतसास्नामात्रावलोकनेनेत्यर्थः, पिण्डमात्रमनुमायेति, प्राणिमात्रमनभ्यव-
सायधर्मिणमनुमायेत्यर्थः । मात्रपदेन प्राणिविशेषनिर्णयामावः प्रकाशितः, अनध्यवसायज्ञा-
नाकारमाह प्रदेशेऽस्मिन्नित्यादिना । विशेषानुल्लेखीति, जातिविशेषावाविषयकमित्यर्थः । ननु
संशयो यथा विशेषानवधारकस्तथानध्यवसायोऽपीति कथं संशयतोऽस्य भेदो येन त्रैविध्य-
मारोपस्य स्यादित्यत्राहानिश्चितेति, अस्ति तयोर्लक्षणभेदोऽनवधारितानेककोटिविषयको हि 15
संशयः, अनध्यवसायस्तु सर्वथा विग्रेषोल्लेखविधुर इति भावः । सर्वथा कोट्यविषयक
इति, सर्वथा विशेषकोट्यविषयक इत्यर्थः । तेन प्राणित्वस्योल्लेखेऽपि न क्षतिः ।
नन्वतत्प्रकारके वस्तुनि तत्प्रकारकत्वज्ञानमारोप इति लक्षणं विपर्ययेऽन्यथास्थितवस्त्वैक-
कोटिप्रकारकनिश्चयरूपे सङ्गतमेव, किन्त्वारोपविलक्षणयोस्संशयानध्यवसाययोः कथमारोप-
रूपतेत्याशङ्क्यामाह तथेति, एवञ्च संशये आरोपविलक्षणत्वमेवासिद्धं, वस्तुतोऽनेककोट्य- 20
प्रकारके वस्तुनि स्थाण्वादावनेककोटिगोचरत्वादित्याशयेनाहानवस्थितेति, तथा चारोपरू-
पत्वेऽपि विपर्ययस्यैककोटिविषयकत्वासंशयस्य च नानाकोटिविषयकत्वाद्भेदोऽनोल्लेख इति
भावः । नन्वेवं तर्हि कोटिविशेषविधुरस्यानध्यवसायस्य कथमारोपता, कथमपि तल्लक्षणा-
ननुवृत्तेरित्यत्राहानध्यवसायस्येति, यथा हि सिंहनिप्रशौर्यादिगुणसदृशशौर्यादिगुणयोगतो
माणवके सिंहत्वं सिंहशब्दश्चोपचर्यते सिंहो माणवक इति, तथैव विपर्ययसंशयात्मकारोप- 25
निष्ठायथार्थपरिच्छेदकत्वरूपगुणसदृशायथार्थपरिच्छेदकत्वगुणयोगेनारोपत्वमारोपशब्दश्चोप-
चर्यतेऽनध्यवसाय आरोप इतीति भावः । एतेन संशयविपर्यययोरेव वस्तुत्वं नतनध्यवसाय-

१. संशयस्यानेकज्ञानवस्थितप्रतिमासम्भवाद् विपर्ययस्य च विपरीतकाराध्यवसायस्वरूपत्वाद् वस्तुत्वं, अन-

स्येति मतमपास्तम्. तस्याकिञ्चित्करवेदनरूपत्वात्. सम्यग्ज्ञानानुत्पादकत्वेनावस्तुत्वे संशय-
विपर्यययोरपि तथात्वापत्तेः, न चारोपलक्षणाभावादवस्तुत्वमिति वाच्यम्, मुख्यवृत्त्या तथा-
त्वेऽप्युच्चारवृत्त्याऽऽरोपरूपत्वादित्याशयेनोपचारवृत्त्या भाव्यमित्युक्तम् । इत्येवं प्रमाणपरि-
पन्थ्यारोपनिरूपणमवसितमित्याहेतीति ॥

- 5 इति तपोगच्छनभोमणिध्रीमद्विजयानन्दसूरीश्वरपट्टालङ्कारध्रीमद्विजयकमलसूरीश्वर-
चरणनखिनविन्यस्तभक्तिमरेण तत्पट्टधरेण विजयलब्धिसूरीणा विनिर्मितस्य
तत्त्वन्यायविभाकरस्य स्वोपज्ञायां न्यायप्रकाशव्याख्यायामारोपनिरूपणं
नामाष्टमः किरणः ॥

अथ नवमः किरणः ॥

- 10 नन्वस्मिन्प्रवचने सर्वं वस्त्वनन्तधर्मात्मकतया सङ्कीर्णस्वभावं, अतस्तत्परिच्छेदकतया
प्रमाणमपि तादृशमेव, व्यवहारस्त्वसंकीर्णप्रतिनियतधर्मप्रकारकोऽतस्तादृशव्यवहारसिद्धये
समर्थः कश्चिदपेक्षणीय एव, यस्तादृशः स एव नय उच्यत इति तत्प्रबोधनार्थमाह—

श्रुताख्यप्रमाणबोधितांशग्राहकोऽनिराकृतेतरांशो वक्तुरभिप्रायवि-

- 15 शेषो नयः ॥

- श्रुतेति । श्रुतमार्हतप्रवचनं तद्रूपं यत्प्रमाणं तेन बोधितमनेकान्तात्मकं वस्तु तस्यांश एक-
देशो नित्यत्वादित्तादृशः अनिराकृतेतरांशः, अप्रतिषिद्धानित्यत्वाद्येकदेशो यो वक्तुरभिप्राय-
विशेषस्त नय इत्यर्थः । नय इति, अनन्तधर्माध्यासितं वस्तु स्वामिप्रेतैकधर्मविशिष्टं नयति
प्रापयति संवेदनमारोहयतीति नयः, प्रमाणप्रवृत्तेरुत्तरकालभावी परामर्श इत्यर्थः तदेवोक्तं
20 श्रुताख्यप्रमाणबोधितांशेति । इतरांशप्रतिक्षेपे तु नयत्वव्याहतेराहानिराकृतेतरांशे इति,
वक्तुरभिप्रायविशेष इत्यनेन ज्ञानरूपस्य नयस्यापेक्षात्मशाब्दबोधत्वं प्रदर्शितं तथा ज्ञान-
न्तधर्मात्मकवस्त्वंशभूतप्रतिनियतधर्मप्रकारकापेक्षात्मकशाब्दबोधत्वं ज्ञानरूपस्य नयस्य स्वरू-
पम्, नयवाक्यस्य तु तादृशापेक्षात्मकशाब्दबोधजनकवाक्यत्वं स्वरूपं बोध्यम् । अपेक्षा-

ध्वनसायस्य तु निस्स्वरूपत्वादवस्तुत्वमिति शङ्काकर्तुराशयः । अकिञ्चित्करवेदनत्वं तस्य स्वरूपं घटलत्वभाव-
शून्यत्वे तस्याप्रमाणत्वमपि वर्धुं न शक्यते, अप्रमाणत्वस्वरूपस्य तत्र सत्त्वापत्त्या वस्तुत्वापत्तेरित्या-
शयेनोत्तरमाह तस्मैति ॥

१. दुर्नयस्याप्यधिकृताशाप्रतिक्षेपकमन्त्रमिप्रायत्वात्तत्रातिव्याप्तिवारणाय श्रुताख्यप्रमाणबोधितांशग्राहकेति ।
रूपादिग्राहकरसाद्यप्रतिक्षेपकापायादिवारणाय विशेषपदम् ॥

त्वञ्च क्षयोपशमजन्यतावच्छेदकजातिविशेषो विरुद्धविषयिता वा । तत्र मानञ्च तद्वै-
 र्म्यप्रतिपक्षधर्मवत्तया ज्ञातेऽपि तद्वैरम्यवत्तया जायमानस्यानुभवस्यान्यथानुपपत्तिरेव । ननु
 लोकेः कुम्भोऽस्तीत्यादिवाक्यश्रवणसमनन्तरं कुम्भविषयकज्ञाब्दज्ञानस्यैव स्वात्मन्यनुभव-
 नात्कुम्भविषयकापेक्षात्मकशब्दबोधस्याननुभवनात्पेक्षात्मकनयज्ञानसत्त्वे मानाभाव इति
 चेन्न, विरुद्धतया भासमानैरनेकैर्धर्मैर्मिश्रितस्य वस्तुनोऽपेक्षां विना विवक्षितैकधर्मप्रका- 5
 रकमिश्रयविषयीकरणासम्भवात् । अनपेक्षात्मकस्य तद्विरुद्धधर्मप्रकारकज्ञानस्य तत्रानुप-
 पत्तेः । न चापेक्षां विना लौकिकोऽपि व्यवहारस्सङ्गच्छते, अप्रावच्छेदेन कपिसंयो-
 गाभाववति वृक्षे ज्ञात्वापेक्षयैव कपिसंयोगवत्त्वव्यवहारात् । ननु धर्माणामप्यनन्तानां धर्म्य-
 मिश्रत्वेन धर्मिग्राहकप्रत्यक्षादेव निखिलधर्माकलितवस्तुनो विवक्षितधर्मप्रकारेणापि मिश्रित-
 त्वात्किमपेक्षयेति चेत्सत्यं, यद्यप्येकस्मिन् घटादौ गृह्यमाणे तद्वैरम्यद्वारा इत्यादिदेशेन भूत- 10
 भविष्यद्वर्त्तमानानां तद्वृत्तिषावद्वर्त्तमानां ग्रहो जायत एव, यथा परेषां सामान्यलक्षणाप्रत्या-
 सत्सत्स्थानेऽभिषिक्तस्य घटविषयकतिर्यक्सामान्योपयोगस्य घटत्वव्यापकविषयताकप्रत्यक्षत्वं
 तादृशज्ञानत्वं वा कार्यतावच्छेदकं तथा घटविषयकोऽर्थतासामान्योपयोगस्यापि तादात्म्य-
 सम्बन्धेन तादृशप्रत्यक्षत्वस्य तादृशज्ञानत्वस्य वा न्यायसिद्धत्वात्, न चैवं सति सर्वस्य सर्व-
 ज्ञत्वापत्तिर्दोषः, इत्यादिर्कतया तस्या इष्टत्वात् तथापि स्फुटतया प्रतिनियतधर्मप्रकारकबोध- 15
 स्तापेक्षः, ज्ञात्वापेक्षः, प्रत्यक्षादिस्थलेऽव्यवच्छेदकादिज्ञानापेक्षः । यथाहि
 दण्डादिग्रहकाले तत्परिमाणग्रहेऽपि दीर्घत्वप्रकारकमयमस्मादीर्घ इति ज्ञानं नियतावध्यपेक्षं
 तथा सदसदात्मकवस्तुग्रहेऽपि सत्त्वादिप्रकारकं ज्ञानं स्वग्रह्याद्यपेक्षं, अयमस्मादीर्घ इति-
 वत्स्वग्रह्याद्यपेक्षयाऽयं सन् परग्रह्याद्यपेक्षया चासन्नित्वेव व्यवहारात् । न च व्यवहार

१. असत्त्वप्रतिपक्षमत्ववत्तया ज्ञातेऽपि घटेऽसत्त्ववत्तया अनुभवो जायते स चापेक्षा विना न सम्भवति,
 निरपेक्षसत्त्वास्तत्त्वयोरैकत्र परस्परं विरोधात् अनुभूयमानस्य त्वपलापो न सम्भवत्यतिप्रसङ्गात् । अपेक्षावलम्ब-
 नेनैव तयोर्व्यवस्था कार्येति सिद्धयत्यपेक्षेति भावः । अनुभवस्यैवापि सिद्धत्वावाङ्कते नन्विति ॥ २. तथा
 चानपेक्षात्मकतद्वैरम्यताद्युद्धिं प्रति, अनपेक्षात्मकतदमावयत्तानिश्चयस्यैव प्रतिपन्नकतयाऽपेक्षाया अभावे तद्वैर-
 म्यतया ज्ञातेऽनपेक्षात्मकतद्वैरम्यधर्मप्रकारकज्ञानं न स्यादिति भावः ॥ ३. येन धर्मेण धर्मा गृहीतस्तद्वैर-
 म्यैरत्यर्थः । न्यायनये हि घट एकस्मिन् दृष्टे घटरूपसामान्यलक्षणाप्रत्यासत्तया सकलघटप्रत्यक्षमप्रीक्रियते
 सामान्यलक्षणायाश्च कार्यतावच्छेदकं घटत्वव्यापकविषयिताकप्रत्यक्षत्वं, इदमेवास्त्वन्मते सामान्यलक्षणात्थाना-
 भिषिक्तस्य तिर्यक्सामान्योपयोगस्य घटविषयकस्य कार्यतावच्छेदकं भवति तयैकधर्ममुल्लेखेन घटे ज्ञाते सति
 तदाश्रयाणां तदभिधानां यावता धर्माणां ज्ञानमूर्च्यतासामान्येन भवति, अत ऊर्ध्वतासामान्योपयोगस्य कार्य-
 तावच्छेदकं तादात्म्यसम्बन्धेन घटव्यापकविषयताकप्रत्यक्षत्वं भवति, घटस्य तादात्म्येन व्यापकीभूता विषयता
 घटमिश्रयावद्धर्मेष्विति तादृशविषयताकप्रत्यक्षत्वमिति तदर्थं इति भावः ॥

एव सापेक्षो न तु बोध इति वाच्यम्, व्यवहारस्य व्यवहर्तव्यज्ञानादधिकानापेक्षत्वेन व्यवहर्तव्यज्ञानेऽपेक्षाया अविषयत्वे व्यवहारस्य सापेक्षत्वासम्भवात् । सेयं नयप्रवृत्तिहेतुपेक्षा वास्तविकी, क्वचिद्वैज्ञानिक्यपि यथा बौद्धौपनिषदादिदर्शनभेदः स्वेच्छानिवेशितत्वेनानेकनयविकाररूपोऽपेक्षया व्यक्तः, शुद्धपर्यायविशुद्धद्रव्याद्यपेक्षयैव तत्तदर्थव्यवस्थितेः ।

5 नयविशेषतात्पर्यमेतन्न त्वपेक्षेति चेन्न तत्तात्पर्यस्यापि वस्तुसम्बन्धनरूपापेक्षामालम्ब्य प्रवृत्तेरसति सम्बन्धे तात्पर्यस्य प्रामाण्यासम्भवात् सा चेयमपेक्षा वैज्ञानिकसम्बन्धः । अत एव साम्प्रदायिका विकल्पसिद्धस्य धर्मिणः प्रतिषेधादिसाधनसामानन्ति, ईश्वरो नास्ति प्रकृतिर्ज्ञास्तीत्यादौ विशिष्टज्ञानाकारविषयत्वेन तत्र धर्मिणो विकल्पसिद्धत्वात् । न च विशिष्टाप्रसिद्धौ कथं विशिष्टाकारज्ञानमिति वाच्यम्, परेषां विशिष्टशुद्धयोरनतिरेकेऽपि प्रतीतिबला-

10 द्विशिष्टाभावस्यातिरिक्तत्ववत् विशिष्टाभावेऽपि विशिष्टाकारज्ञानसम्भवात् । न चांसत्क्यातिप्रसङ्गोऽत्यन्तासतो विशिष्टाकारस्य भानादिति वाच्यम्, खण्डसः प्रसिद्धधर्मधर्मिरूपसदुपरागेणासदाकारोत्पत्तेः । यद्वाऽनित्यत्वभावनोद्देशेन बौद्धदर्शनस्यैकत्वभावनोद्देशेन वेदान्तिकदर्शनस्य प्रवृत्त्या तत्तदर्थेनार्थज्ञानेषु तत्तद्भावनोद्देशप्रयुक्तत्वमेवापेक्षास्वम्, तेनैव तस्य मुनयन्त्यव्यवस्थितेः, अन्यथा बौद्धसिद्धान्ते बाह्यार्थज्ञानादिवादानां वेदान्तिसिद्धान्ते च

15 प्रतिबिम्बाभासावच्छेदकदृष्टिसृष्टिवादादीनामन्योऽन्यप्रतिषिद्धत्वेन जात्या दुर्नयत्वस्य सन्यग्दृष्टिपरिग्रहेणापि निराकर्तुमशक्यत्वात् । नहि जात्या हाहाहलं सदैवहस्तोपादानमात्रेणानुयायते, रसायनीकरणन्तु तस्योक्तापेक्षयैवेति दृढतरमवधेयम् । ननूक्तापेक्षयापि शुद्धसूत्रादीनामितरनयार्थप्रतिषेधप्रवृत्तौ कथं न दुर्नयत्वं, अनिराकृतेतरांशत्वं एव मुनयत्वात् दृश्यन्ते च स्वपरसमयेषु स्वेतरनयार्थेवाधेनैव प्रगल्भमाना इति चेन्न तत्रेतरार्थनिषेधस्य

20 प्रकृतकोटेरुत्कटत्वकारित्वात् द्वेषबुद्ध्या क्रियमाण इतरनयनिषेध एव दुर्नयत्वात् पूर्वोक्तभावनादाढ्यानुकूलस्वविषयोत्कर्षाधानाय क्रियमाणेऽपि प्रतिषेधे मुनयत्वात् जात्या दुर्नयस्यापि चिन्ताज्ञानेन मुनयीकरणात् भावनाज्ञानेनैवद्वयार्थप्रधानकप्रमाणवाक्यैकदेशत्वापादनाच्चेत्यधिकमन्यत्र ॥

ननु नयस्य प्रमाणाद्भेदेन लक्षणप्रणयनमयुक्तं, स्वार्थव्यवसायकत्वात्पूर्वमप्रतिज्ञातत्वाच्च,

25 यदि स्वार्थैकदेशव्यवच्छेदकत्वान्नयस्य न स्वार्थव्यवसायकत्वमुच्यते तदा यदि स्वार्थैकदेशो वस्तुरूपस्तदा वस्तुपरिच्छेदकत्वान्नयः प्रमाणमेव, न चेद्वस्तुरूपस्तर्हि तद्विषयस्य नयस्य मिथ्याज्ञानत्वं स्यादित्यत्राह—

यथार्थवस्त्वैकदेशग्राहकत्वान्नयस्य यथार्थनिर्णयत्वरूपप्रमाणत्वं नाः ।

स्थेव । अत एव च नाप्रमाणत्वं, अपि तु प्रमाणाप्रमाणाभ्यां भिन्नं
ज्ञानान्तरमेव ॥

यथार्थेति । यथार्थं हि वस्त्वनन्तधर्मात्मकं, तदेकदेशः प्रतिनियतधर्मवान् तत्परिच्छे-
दकत्वान्नयो न यथार्थपरिच्छेदकः, अतो न प्रमाणं, स्वार्थैकदेशो हि न वस्तु, अन्यस्वार्थैक-
देशानामवस्तुत्वप्रसङ्गाद् वस्तुबहुत्वानुषङ्गाद्वा, तथा च वस्त्वेकदेशपरिच्छेदको नयः कथं ४
प्रमाणं स्यात्, कथञ्चिद्वस्तुभिन्नत्वादिवैकदेशस्य कथञ्चित्प्रमाणभिन्नत्वान्नयस्येति भावः ।
तर्हि मिथ्याज्ञानं स्यादित्यत्राहृत एवेति, यथा वस्त्वेकदेशो नावस्तु, इतरैकदेशानामप्यवस्तु-
त्वप्रसङ्गेन कचिदपि वस्तुव्यवस्थानुपपत्तेः, तथा प्रमाणैकदेशो नयोऽपि नाप्रमाणं, किन्तर्हि-
त्यत्राहापितिविति, प्रमाणैकदेशो नयो राश्यन्तर एवेति भावः, न खलु नयः प्रमाणमेव, एकान्तेन
प्रमाणाभिन्नतयाऽनिष्टत्वात् नाप्यप्रमाणमेकान्ततस्ततो मेदस्यानभ्युपगमात्, नापि संशयः, 10
प्रकारस्यैक्यात्, एकत्र विरुद्धोभयप्रकारकज्ञानरूपत्वात्संशयस्य, नापि विपर्ययः, द्रव्यार्थि-
कादीनां नयानामस्त्वितिमिति कथञ्चिदस्त्वित्वाद्यवगाहनात्, नवाऽनभ्यवसायो विशेषकोट्यु-
ल्लेखित्वात् । सप्तभङ्गपरिकरितवस्त्वगाहितात्पर्याभावादेव बालौकिकप्रामाण्याभाववत्त्वं तस्य,
तद्वति तत्प्रकारकस्वरूपं लौकिकं प्रामाण्यन्तु न तस्य बाधितमनो न व्यवहारविरोधः, तथा
च नयसमुदायसम्पाद्यत्वात्प्रमाणस्य तत्प्रतिज्ञाने तदपूर्वर्त्तिनो नयस्य 'तन्मध्यपति- 15
तस्तद्द्वयेन गृह्यत' इति न्यायेन प्रतिज्ञातत्वमेवेति लक्षणप्रणयनं नाप्रस्तुतमिति भावः ॥
ननु प्रमाणस्य नयसमुदायात्मकत्वात्प्रत्येकं नयानामप्रमाणत्वे तत्समुदायस्य कथमलौकिक-
प्रमाणात्ता, प्रत्येकं हि सिकतासु तैलमभवत्तासां समुदाये न तदुच्यते इति चेन्न यतः
प्रत्येकमनर्घ्येषु मणिषु रत्नावलीत्वव्यवहारमाभावेऽपि गुणविशेषपरिपाट्या प्रतिषद्धास्त
एवासावृथन्ति यथा रत्नावलीव्यपदेशं तथैव नयाः स्वविषयपरिच्छेदकत्वेन मुनिञ्चिता 20
अपि नान्यपक्षनिरपेक्षाः प्रमाणसंज्ञां प्राप्नुवन्ति त एव द्रव्यध्रौव्यादिषु मिलिताः
प्रमाणसंज्ञां लभन्त इति न कोऽपि दोषः ॥

१. ननु नया न समुदायतामासादयन्ति, नापि समेता प्रमाणात्ता भजन्ते प्रत्येकावस्थाना मिथ्याहृष्टि-
त्वात्, तत्समुदाये महाभिन्नत्वप्रसङ्गात्, विषयिन्तुना प्रचुराणा समुदाये महाविषयत्, नापि समेता
वस्तुनो गमका प्रत्येकावस्थानां तदगमकत्वात् यमुदिताश्च ते विवदमाना वस्तुविषयार्थव भवन्ति, मैवम्
परस्परविरुद्धानामपि आर्हतमतिबन्धवर्तित्वे प्रमाणभावप्रतिपत्ते राजव्यवर्त्तिनानामिष्टावधृत्पवर्गवत् । प्रत्येक
सावधारणत्वेऽपि समुदिताना निरवधारणाना स्याच्छब्दव्यान्वितत्वेन प्रमाणात्त्वात् । प्रचुरविषयत्वाना-
मपि श्रौढर्मत्रादादिभिर्मिर्विषयकृत्यामृतकृताकर्णत्वात् । सामान्यतो देग्राहकाना नयाना समुदिताना
मिथ्यात्वापर्यमेव सम्भवत्वसद्भावे क्रमेण विशुद्धयमानाना सर्वावरणप्रतिबन्धमावेन समस्तवस्तुप्राहकत्वा-
त्कैवल्यज्ञानवदिति ॥

अत्र यद्यपि वस्तुन्यनन्तवर्मात्मके एकांशविषयकप्रतिपन्नमिप्रायविशेषस्य नयरूपतया वस्त्वंशानामनन्तत्वेनाभिप्रायरूपनया अप्यनन्तप्रकारा एव तथापि चिरन्तनाचार्यैस्सर्व-सम्प्राप्तिप्रमाणपरिकल्पनाद्वारेण सप्त नयाः प्रतिपादिता इति तथैव विभज्यते—

5 स च नैगमसङ्ग्रहव्यवहारजुसूत्रशब्दसमभिरूढैर्वन्भूतभेदात्सप्त-
विधः ॥

स चेति । एते सर्वाभिप्रायसङ्गाहकाः कथमिति चेदुच्यते, अभिप्रायास्तावदर्थद्वारेण शब्दद्वारेण वा प्रवर्तन्ते, गत्यन्तराभावात्, अर्थश्च सामान्यरूपो विशेषरूपो वा, शब्दोऽपि रूढयात्मको यौगिको वा, व्युत्पत्तिरपि सामान्यनिमित्तप्रयुक्ता वा स्यात्तत्कालमाविनिमित्त-प्रयुक्ता वा स्यात् तत्र ये केचनार्थनिरूपणप्रवणाः प्रमात्रभिप्रायास्ते सर्वेऽप्याद्ये नयचतुष्टयेऽन्त-
10 र्भवन्ति, तत्रापि परस्परं विज्ञकलितौ सामान्यविशेषाविच्छिन्ति, ये तत्समूहसम्पाद्यो नैगमः । ये पुनः केवलं सामान्यं वाञ्छन्ति तत्समूहजन्यस्सङ्ग्रहः, ये पुनरनपेक्षितशास्त्रीयसामा-
न्यविशेषं लोकव्यवहारमवतरन्तं घटादिकं पदार्थमभिप्रयन्ति तन्निषयजन्यो व्यवहारः । ये सौगतास्तु क्षणक्षयिणः परमाणुलक्षणा विशेषास्सत्या इति मन्यन्ते तत्संघातघटित क्रजु-
सूत्रः । तथा ये मीमांसका रुढितशब्दानां प्रवृत्तिं वाञ्छन्ति नान्यथा तद्द्वारा जन्यः
15 शब्दः । ये तु व्युत्पत्तितो ध्वनीनां प्रवृत्तिं वाञ्छन्ति तन्निवहसाध्यस्समभिरूढः । ये च वर्तमानकालमाविब्युत्पत्तिनिमित्तमधिकृत्य शब्दाः प्रवर्तन्ते नान्यथेति मन्यन्ते तत्संघटित एवन्भूतः । तदेवं न स कश्चन विकल्पोऽस्ति वस्तुगोचरो योऽत्र नयसप्तके नान्तर्वातीति सर्वाभिप्रायसङ्गाहका एत इति ज्ञेयम् ॥

उक्तभिप्रायविशेषान् द्विषा सङ्गृह्य दर्शयति—

20 आद्यास्तयो द्रव्यार्थिकाः, परे चत्वारः पर्यायार्थिकाः, द्रव्यमात्रविष-
यकत्वात् पर्यायमात्रविषयकत्वाच्च । गुणानां पर्यायेऽन्तर्भावः, ऊर्ध्वता-
सामान्यस्य द्रव्येऽन्तर्भावः, तिर्यक्सामान्यस्य तु व्यञ्जनपर्यायरूपस्य
पर्यायेऽन्तर्भावः । स्थूलाःकालान्तरस्थायिनः शब्दानां सङ्केतविषया व्य-
ञ्जनपर्याया इति प्रावचनिकप्रसिद्धिः । अतो नाधिकनयशङ्का ॥

25 आद्या इति । नैगमसङ्ग्रहव्यवहारा इत्यर्थः । द्रव्यार्थिकनया इति । येष्वभिप्रायेषु द्रव्यमेवार्थो विषयतयाऽस्ति न पर्यायास्ते द्रव्यार्थिकनयाः द्रव्यार्थिकमते हि द्रव्यमेव परमार्थतया सत्, अतो द्रव्याद्भिन्नं विकल्पसिद्धं गुणपर्यायरूपं तत्त्वं नेष्टं, संवृत्तिसतोऽपि तस्य परमार्थतोऽसत्त्वात् यथा श्रुक्तौ रजतभ्रान्तौ सत्यां बाधावतारानन्तरं रजताभाव-

भानेऽपि तत्र शुक्तेर्भासमानत्वाच्छुक्तेस्तत्त्वं रजतस्य चासत्त्वं तथा सुवर्णादिषु परस्पर-
 समानाधिकरणानां रूपाविपर्यायाणां परस्परभिन्नकालीनानाञ्च कुण्डलादिपर्यायानामसत्त्वं,
 तदभावभानेऽपि हेम्नः प्रतिभासनाद्धेयद्रव्यस्य मत्तत्त्वं तथैव परस्परसमानाधिकरणानां
 परस्परसमानकालीनानां रूपरसादीनामसत्त्वं तद्वाधारद्रव्यस्यैव सत्त्वं, कुण्डलादयो
 रूपादयश्च वासनाविशेषप्रभवविकल्पसिद्धत्वेनापारमार्थिका इत्येवमभिप्रायो द्रव्यार्थिकनयः ५
 इति बोध्यम् । परे चत्वार इति, ऋजुसुत्रशब्दमभिरूढैवन्मूलाश्चत्वार इत्यर्थः, पर्याया-
 र्थिकनया इति, उत्पादविनाशवदर्थ एव विषयो येषां तादृशा नया इत्यर्थः, एते हि पर्याय-
 लक्षणविषयव्यवस्थापनपराः द्रव्यार्थिकनयाभिप्रेतवस्तुव्यवस्थापनयुक्तिप्रतिषेधपराः, पर्याया-
 र्थिकमते हि द्रव्यपदार्थस्सदृशक्षणसन्ततिरेव न तु पर्यायेभ्यः पृथगस्ति पर्यायेभ्य एवार्थ-
 क्रियासम्भवात्, अप्रच्युतानुत्पन्नस्थिरैकत्वभावस्य वस्तुनोऽर्थक्रियाऽसम्भवेनामन्वमेव यतः 10
 स्वस्वमर्थक्रियाकारित्वं, तच्च क्रमयौगपद्याभ्यां व्याप्तं, नहि क्रमाक्रमाभ्यामन्यः प्रकारः
 सम्भवति व्याधावात्, तौ च स्थिरेऽसम्भवन्तावर्थक्रियागमि ततो व्यावर्त्तयन्, सा च
 व्यावर्त्तमानाऽर्थक्रिया सत्त्वं स्वव्याप्यमपि व्यावर्त्तयतीत्यसमेव स्थिरो भाव इत्येवमभि-
 प्रायः । पर्यायार्थिकनया इति भावः । एतदभिप्रायेणैवोभयस्य क्रमेण हेतुमाह द्रव्यमात्रेति,
 मात्रपदेन पर्यायव्यवच्छेदः, पर्यायमात्रेत्यत्र मात्रपदेन द्रव्यव्यवच्छेदः । एतेन सप्तनयाः 15
 धिक्त्वादनयोर्नयस्य नवविधत्वमिति प्रत्युक्तम्, ननु गुणविषयस्तृतीयो गुणार्थिक इति
 कुतो नोक्त इत्यत्राह गुणानामिति, तथा च पर्यायार्थिक इति पर्यायशब्देन महत्क्रम-
 भाविविशेषमात्रस्य परिग्रहेण तत्रैव सहभाविगुणानामन्तर्भावान्नाधिक्यप्रसङ्गः । ननु
 द्रव्यपर्यायव्यतिरिक्तौ सामान्यविशेषौ विद्येते ततस्तद्विषयकं नयद्वयं स्यादित्या-
 शङ्क्यामाहोर्ध्वतेति, तिर्यगूर्ध्वताभेदेन द्विविधं हि सामान्यं तत्रोर्ध्वतामामान्यस्य 20
 द्रव्यात्मकत्वेन द्रव्ये, प्रतिव्यक्ति सदृशपरिणामलक्षणस्य व्यञ्जनापरपर्यायस्य निर्यक्सामान्यस्य
 पर्याय एवान्तर्भाव इति भावः । तिर्यक्सामान्यस्य व्यञ्जनापरपर्यायत्वं कथ-
 मित्यत्राह स्थूला इति, प्रवृत्तिनिवृत्तिनिवन्धनार्थक्रियाकारित्वोपलक्षितो व्यञ्जनपर्याय इति
 भावः, स्थूलाः कालान्तरस्थायिन इत्यनेन भूतमविष्यत्प्रसंस्पर्शरहितवर्त्तमानकालावच्छिन्न-
 वस्तुस्वरूपार्थपर्यायस्य व्यवच्छेदः । शब्दानां संकेतविषया इति, अन्तर्प्रवृत्तिनिमित्तभूता 25
 इत्यर्थः वैसादृश्यविवर्त्तलक्षणविशेषस्य पर्यायरूपत्वस्य स्पष्टतया पृथक्पर्यायान्तर्भूतत्वेन न

१ एतन्मते कार्त्तव्यासनाभावाप्रतियोगित्वमेव मत्त्वम्, इदमस्य हि इदमपि नान्यत्वंनामात्र इति
 तत्त्वसम्, पर्यायिणान्तु तत्परीयमानव्यव एव नत्वत्त्वमानेनेतरत्वात् नःभारमत्तादयान्त्वमिति बोध्यम् ॥

- नोक्तः । निर्गमयति अत इति । अत्र द्रव्यार्थिकनयस्य त्रैविध्योक्तिर्वादिसिद्धसेनदेवसूरि-
तानुसार्यभिप्रायेण, जिनमद्रगणिक्षयाश्रमणवचनानुसारिणामभिप्रायेण त्वाद्याश्चत्वारो द्रव्या-
र्थिकनया बोध्याः, तत्र द्रव्यसृजुसूत्रो यदि नाभ्युपेयात्तदा “ सृजुसुयस्स एगो अणुवउत्ते एगं
दव्वावस्सयं पुहुत्तं णेच्छइ ” इति सूत्रं विरुध्येतेति श्रमाश्रमणानुयायिनामभिप्रायः । तार्कि-
5 कानुसारिणस्तु अतीतानागतपरकीयभेदपृथक्त्वपरित्यागादृजुसूत्रेण स्वकार्यसाधकत्वेन स्व-
कीयवर्तमानवस्तुन एवोपगमात्त्रास्य तुल्यांशद्रव्यांशलक्षणद्रव्याभ्युपगमः, अत एव नास्या-
सद्वदितभूतभाविपर्योकारणत्वरूपद्रव्यत्वाभ्युपगमोऽपि, अध्रुवधर्माधारांशद्रव्यमपि नास्य
विषयः, शब्दनयेष्वतिप्रसङ्गात्, उक्तसूत्रन्तु अनुपयोगांशमादाय वर्तमानावश्यकपर्याये
द्रव्यपदोपचारात्समाधेयम्, पर्यायार्थिकेन मुख्यद्रव्यपदार्थस्यैव प्रतिक्षेपादिति वदन्ति ।
10 अत्र द्रव्यास्तिको द्विविधः शुद्धाशुद्धभेदात्, सद्गहनयामिमतविषयप्ररूपकशुद्धो द्रव्या-
र्थिकः, सद्गहनयामिप्रायतः प्ररूपणाविषयस्य सर्वत्र भावमात्रत्वान् भेदप्रतिभासस्तु भेद-
प्रतिपादकागमोपहतान्तःकरणानां तिमिरोपप्लुतदृशमेकशशलाञ्छनमण्डलस्यानेकत्वावसा-
संबन्धसन्नेवेति । व्यवहारनयमतावलम्बी द्रव्यार्थिकोऽशुद्धो हेयोपादेयोपेक्षणीयवस्तुविषय-
निवृत्तिप्रवृत्त्युपेक्षावलक्षणा हि व्यवहाराः, तत्र परस्परं विभिन्नस्वभावा भावास्तद्रूपतया समु-
15 हसन्ति, असद्रूपत्वे तादृशन्यवहारा एव न भवेयुः, न हेकान्ततः सन्मात्राविशिष्टेषु सद्ग-
हामिमतेषु पृथक्स्वरूपतया परिच्छेदो बाधितरूपो व्यवहारनिबन्धनस्सम्भवतीत्यतो
व्यवहारो नानारूपतया सत्तां व्यवस्थापयतीत्यशुद्धा द्रव्यार्थिकप्रकृतिः । नैगमनंयामि-
प्रायस्तु शुद्धाशुद्धरूपराश्यन्तरेण न वाच्यः क्वचिदपि तथानभिधानात्, सामान्यग्राहिणो
नैगमस्य सद्गहे विशेषग्राहिणश्च व्यवहारेऽन्तर्भूतत्वात् पर्यायस्याद्या प्रकृतिः ऋजुसूत्रो
20 नित्याशुद्धः, शब्दशुद्धः, समभिरूढः शुद्धतरः, एवम्भूतस्तु शुद्धतम इति ॥

सम्प्रति नैगमस्वरूपमाह—

तत्र गौणमुख्यभावेन धर्मद्वयधर्मिद्वयधर्मधर्म्युभयान्यतमविषयकं

१. तथा च परस्परविविक्तसामान्यविशेषविषयत्वाद् द्रव्यपर्यायार्थिकावेव नयौ न च तृतीयं प्रकारान्त-
रमस्ति यद्विषयोऽन्यस्ताम्या व्यतिरिक्तो नवः स्यात् तद्वेदा एव नैगमादयः । न च द्रव्यपर्याययोत्पम्बन्-
रूपोऽन्यो विषयोऽस्ति तस्यातद्विषयेण केनचिन्नयेन साव्यमिति वाच्यम्, भेदाभेदवैतिर्मुक्तस्यैव सम्बन्ध-
स्याभावान् भावे वा द्रव्यपर्यायविकल्पानतिवृत्ते, तत्त्वभावानतिक्रमे वा नयस्सरोजसदृशत्वप्रसङ्गे, ताभ्या सर्वथा
ऽर्थान्तरस्य सम्बन्धस्य प्रतिपादनोपायासम्भवाद् सम्बन्धस्य ताभ्यामसम्बन्धे च तयोरेव स इति व्यपदेशा-
सम्भवाद् सम्बन्धान्तरकल्पनायामनवस्थापत्तेश्च न कोऽपि सम्बन्धस्त्रिद्वयतीति न कोऽप्येवमयद्वयवैविध्यवि-
विषयस्त्रिद्वयतीति भावः ॥

विवक्षणं नैगमनयः । यथा पर्वते पर्वतीयवह्निरिति । अत्र वह्न्यात्मको धर्मः प्रधानं विशेष्यत्वात्, पर्वतीयत्वरूपव्यञ्जनपर्यायो गौणो वह्निविशेषणत्वात्, एवमनित्यज्ञानमात्मनः, घटे नीलं रूपमित्यादयो धर्मद्वयविषयकदृष्टान्ता भाव्याः ॥

तत्रेति । सप्तसु त्रयेषु मध्य इत्यर्थः । निगम्यन्ते परिच्छिद्यन्तेऽर्था इति निगमाः, 5
 तत्र भवो योऽभिप्रायो नियतपरिच्छेदरूपस्स नैगमः, अर्थाश्रयेणोत्पत्तिमत्त्वमिति भावः ।
 अर्थश्च लोकप्रसिद्धः, व्यवहाराश्च सामान्याश्रया अन्यथाऽनुगतबुद्ध्यभावः स्यात् विशेषा-
 श्रयाः, तदभावे न्यायवृत्तिबुद्ध्यभावप्रसङ्गादित्येवंविधाः, तथा च तल्लक्षणमाह गौणेति, मुख्या-
 मुख्यतया धर्मद्वयस्य पर्याययोः, धर्मिद्वयस्य द्वययोर्धर्मधर्म्युभयस्य पर्यायद्वययोश्च विवक्षण-
 मित्यर्थः, तनु स्वतंत्रतया सामान्यविशेषोपपत्तौ दुर्नयत्वं काणादवत्स्यात् । अवलतया तदभ्यु- 10
 पत्तौ च प्रमाणत्वमेव यथास्थानं प्रत्येकं गौणमुख्यभावेन मूलोक्तरीत्याऽभ्युपगमे च सङ्ग्रह-
 व्यवहारस्यन्तरप्रवेशः स्यादिति चेन्न, तृतीयपक्षाश्रयणे दोषाभावात् क्वचित्सङ्ग्रहव्यवहार-
 विषयत्वेऽपि क्वचिदेकस्य सत् उभयग्रहणोपयोगव्यावृत्तत्वेन तदतिरेकान्, अत एव नयद्वय-
 संयोगेन नान्यथासिद्धिः प्रत्येकविषयताद्वयातिरिक्तत्वतंत्रविषयताकत्वादस्य, तथा च गौण-
 मुख्यभावेन सामान्यविशेषोपभयस्तीकर्तृजातीयैकदेशबोधत्वं नैगमस्य लक्षणम् । अथ नयः 15
 सत्तालक्षणं महासामान्यं व्यवत्वादीन्यवान्तरसामान्यानि तथाऽन्त्यान् विशेषान् मकलासां-
 धारणरूपलक्षणानवान्तरविशेषानपेक्षया परस्परव्यावर्तनक्षमात् सामान्यादित्यन्तविनिर्मुक्ति-
 स्वरूपानभिप्रैति । क्रमेणामुमुदाहरति यथेति, व्यञ्जनपर्याययोर्मुख्यामुख्यतया विवक्षणे
 उदाहरणमिदम्, तदेव सङ्गमयति अत्रेति, उदाहरणेऽस्मिन्नित्यर्थः, दृष्टान्तान्तराण्यहंवमिति,
 अत्र ज्ञानं प्रधानं विशेष्यत्वात्, अनित्यत्वमप्रधानं विशेषणत्वात् । रूपं प्रधानं विशेष्यत्वात् 20
 नैत्यमप्रधानं विशेषणत्वादिति क्रमेण मुख्यामुख्यभावो विशेषः ॥

धर्मिद्वयविषयकमुदाहरति—

काठिन्यवद्द्रव्यं पृथिवीत्यादौ पृथिवीरूपधर्मिणो विशेष्यत्वान्मुख्यत्वं
 काठिन्यवद्द्रव्यस्य विशेषणत्वाद्गौणत्वम् यद्वा काठिन्यवद्द्रव्यस्य विशेष्य-
 त्वान्मुख्यता, पृथिव्या विशेषणत्वाद्गौणता । एवं रूपवद्द्रव्यं मूर्त्तं, पर्या- 25
 यवद्द्रव्यं वस्त्वित्यादीनि धर्मिद्वयविषयकविवक्षणे उदाहरणानि ॥

काठिन्यवदिति । द्रव्ययोर्मुख्यामुख्यभावेन विवक्षणे उदाहरणमिदम्, तत्सङ्गमयति, पृथिवीति, विशेष्यविशेषणभावे विनिगमनाविरहेण काठिन्यवद्द्रव्यं पृथिव्यास्त इति विवक्षायां गौणमुख्यभावः प्रतिपादितः, यदा तु पृथिवी काठिन्यवद्द्रव्यं वर्तत इति विवक्ष्यते तदाह यद्वेति, अपरमुदाहरणमाहैवमिति, रूपवद्द्रव्यं मूर्त्तं वर्तत इति विवक्षणे मूर्त्तं प्रधानं विशेष्यत्वात् रूपवद्द्रव्यं गौणः विशेषणत्वात् मूर्त्तं रूपवद्द्रव्यं वर्तत इति विवक्षायान्तु रूपवद्द्रव्यं विशेष्यत्वात्प्रधानं, मूर्त्तमप्रधानं विशेषणत्वादिति, पर्यायवद्द्रव्यं वस्त्विति विवक्षायां वस्तुनो विशेष्यत्वान्मुख्यता, पर्यायवद्द्रव्यस्य विशेषणत्वाद्गौणता, वस्तु पर्यायवद्द्रव्यमित्यत्र तु वस्तुनो विशेषणत्वाद्गौणता, पर्यायवद्द्रव्यस्य च विशेष्यत्वात्प्रधानता बोध्येति भावः ॥

धर्मधर्म्युभयविषयकविवक्षणे दृष्टान्तयति—

10 रूपवान् घट इत्यत्र तु घटस्य धर्मिणो विशेष्यत्वात्प्रधानता, रूपस्य धर्मस्य तद्विशेषणत्वाद्गौणता । इत्थं ज्ञानवानात्मा, नित्यसुखी मुक्तः क्षणिकसुखी विषयासक्तजीव इत्यादीनि धर्मधर्म्युभयविषयकविवक्षणे निदर्शनानि ॥

रूपवानिति । सङ्गमयति घटस्येति । दृष्टान्तान्तराण्याहेत्यमिति, आत्मनो धर्मिणो विशेष्यत्वात् ज्ञानस्य धर्मस्य विशेषणत्वात् मुक्तस्य धर्मिणो विशेष्यत्वात्नित्यसुखस्य धर्मस्य विशेषणत्वात् धर्मिणो विषयासक्तजीवस्य विशेष्यत्वाद्धर्मस्य क्षणिकसुखस्य विशेषणत्वात्प्रधानत्वं गौणत्वञ्च भाव्यम् । न चान्य वृत्तीयप्रकारस्य प्रमाणत्वं शङ्क्यम्, धर्मधर्मिणोः प्राधान्येनात्र क्षेपेभावात् तयोरन्यतर एव हि नैगमनयेन प्रधानतयाऽनुभूयते प्राधान्येन तदुभयावगाहिन् एव ज्ञानस्य प्रमाणत्वात् । स पुनर्नैगमोऽनेकधा व्यवस्थितः प्रतिपन्नमिप्रा-
20 यवशास्त्रव्यवस्थानात्, यथा पुरुष एवेवं सर्वमिति, पुरुषोऽप्येकत्वानात्वभेदात्कैश्चिदभ्युपगतो द्वेधा, नानात्वेऽपि तस्य कर्तृत्वाकर्तृत्वभेदो परैराश्रितः, कर्तृत्वेऽपि सर्वगततरेभेदः, असर्वगतत्वेऽपि शरीरव्याप्यव्यापिभ्यां भेदः अव्यापित्वेऽपि मूर्त्ततरभेदः, अपरैस्तु प्रधानकारणिकं जगदभ्युपगतम् तत्रापि सेत्वरनिरीत्तरभेदोऽभ्युपगतः, अन्यैस्तु परमाणुप्रभवत्व-

१. नयेऽत्र हि प्रधानोपसर्जनभावस्य विशेष्यविशेषणभावप्रयुक्तत्वं न तु कल्पनाप्रयुक्तत्वं, न चैतावता प्रामाण्यप्रसङ्गः, धर्मधर्मिणो-प्राधान्येनावोचकत्वात्, नैगमो हि तयोरन्यतरस्यैव प्रधानत्वमभ्युपेति । प्रधानतया तु तदुभयात्मक वस्त्वनुभवद्विज्ञानं प्रमाणमेव, न चान्न नये विशेषणं कल्पितमेवेति वाच्यम्, पर्यायार्थिक एव द्रव्यस्य कल्पितस्य विशेषणत्वात् द्रव्यार्थिके तु पर्यायस्याकल्पितस्यापि विशेषणत्वात्, उभयविषयकेन नैगमेनोभयविषयस्य सत्यताया एवाभिमानादिति ॥

मभ्युपगतं जगतः, तत्रापि सेश्वरनिरीश्वरभेदोऽभ्युपगतः, सेश्वरपक्षेऽपि कर्मसापेक्षत्वान-
पेक्षत्वाभ्यां भेदाभ्युपगमः, कैश्चित्त्वभावकालयादृच्छिकवादाः समाश्रिताः, तेष्वपि सापेक्ष-
त्वानपेक्षत्वाभ्युपगमाद्भेदव्यवस्थाऽभ्युपगतैव । तथा कारणं नित्यं कार्यमनित्यमित्यपि द्वैतं
कैश्चिदभ्युपगतं तत्रापि कार्यं स्वरूपं नियमेन लज्जति नवैत्ययमपि भेदाभ्युपगमः, एवम्भू-
तैरेव मूर्त्तमारभ्यते, मूर्त्तैरमूर्त्तं, अमूर्त्तैर्मूर्त्तमित्याद्यनेकधा प्रतिपन्नमिप्रायतोऽनेकधा निगम- 5
नान्नैगमोऽनेकमेव इति ॥

अथ सङ्ग्रहं लक्षयति—

स्वव्याप्ययावद्विशेषेष्वौदासीन्यपूर्वकं सामान्यविषयकाभिप्रायवि-
शेषस्तसङ्ग्रहः । स द्विविधः परापरभेदात् । परसामान्यमवलम्ब्य विधा-
यौदासीन्यं तद्विशेषेषु अर्थानामेकतया ग्रहणाभिप्रायः परसङ्ग्रहः । यथा 10
विश्वमेकं सदविशेषादिति । अनेन वक्रमिप्रायेण सत्त्वरूपसामान्येन
विश्वस्यैकत्वं गृह्यते, एवं शब्दानामप्रयोगाच्च विशेषेषूदासीनता प्रती-
यते । अपरसामान्यमवलम्ब्य तथाभिप्रायोऽपरसङ्ग्रहः । यथा धर्मा-
धर्माकाशापुद्गलजीवानामैक्यं, द्रव्यत्वाविशेषादिति । अनेनाप्यभिप्राय
विशेषेण द्रव्यत्वरूपापरसामान्येन धर्मादीनामेकत्वं तद्विशेषेषूदासी- 15
नत्वं च गृह्यते ॥

स्वव्याप्येति । स्वं महासामान्यं सत्त्वं तद्व्याप्या यावन्तो विशेषाः द्रव्यत्वादयः तेष्वौ-
दासीन्यपूर्वकं परस्परं ताननिराकुर्वन् सत्त्वरूपसामान्यविषयको द्रव्यत्वादिरूपसामान्य-
विषयको वाऽभिप्रायविशेषस्तसङ्ग्रह इत्यर्थः । सामान्यमात्राभ्युपगमप्रवर्णकदेशबोधत्वं
लक्षणम् । परापरसामान्योभयप्राहित्वन्तु न लक्षणं प्रत्येकप्राहिण्यन्याप्तेः प्रत्येकप्राहित्वमपि 20
न लक्षणमननुगमात्, अथ हि सङ्ग्रहो मन्यते ननु भावलक्षणसामान्याद्व्यतिरिच्यमान-
मूर्त्तयो विशेषा व्यतिरिच्यमाना वा, नाद्यः पक्षो निःस्वभावतापत्तेः, भावव्यतिरेकित्वात्,
गगनारविन्दवत् । न द्वितीयो भावमात्रत्वापत्तेः, तथा हि भावमात्रं विशेषास्तदभिन्नत्वात्
यद्यतोऽभिन्नं तत्तदेव, यथा भावस्यैव स्वरूपम्, अभिन्नाश्च विशेषा अतस्तद्रूपा एव । ननु
च यदि भावमात्रमेव तत्त्वं तदा तस्य सर्वत्राविशेषाद्य एते प्रतिप्राणि प्रसिद्धा स्तम्भेभकुम्भा- 25

१. सङ्ग्रहमतेनाशेषविशेषातिरोधानप्रकारमादर्शयति नन्विति । २. भिन्नत्वे भावलक्षणतो विशेषाणां च
तत्त्वैवेत्यत्र नियामकभावेन भावस्वभावावच्छन्त्यादि स्वभावत्वं स्यादित्याशयेनाह भावव्यतिरेकित्वादिति ॥

म्भोरुहादिविशिष्टवस्तुसाध्यव्यवहारास्ते सर्वेऽपि प्रलयमापद्येरन् अतो विशेषा अपि विविक्त-
 व्यवहारहेतवोऽभ्युपगन्तव्याः सैवम्, व्यवहारस्याप्यनाद्यविद्याबलप्रवर्तितत्वात् तेन पार-
 मार्थिकप्रमाणप्रतिष्ठिततत्त्वप्रतिबन्धाभावात् किञ्च विशेषाग्रहो विशेषेण त्याज्यः, विशेष-
 व्यवस्थापकप्रमाणाभावात् तथाहि भेदरूपा विशेषाः, न च किञ्चित्प्रमाणं भेदमवगाहते,
 5 प्रत्यक्षं हि तावद्भावसम्पादितसत्ताकं तमेव साक्षात्कर्तुं युक्तम् नाभावम्, तस्य सकलशं-
 क्तिविरहरूपतया तदुत्पादने न्यापाराभावात्, अनुत्पादकस्य साक्षात्कारकरणे सर्वसाक्षा-
 त्करणप्रसङ्गात् तथा च विशेषाभावात्सर्वो द्रष्टा सर्वदर्शी स्यात् अनिष्टञ्चैतत् तस्माद्भाव-
 ग्राहकमेव तदिष्टम्, स च भावस्सर्वत्राविशिष्ट इति तैथैव तेन ग्राह्यः, तदुत्तरकालं भावि-
 विकल्पो षटोऽयं पटादिर्न भवतीत्येवमाकारं रचयन्नविद्यामूलत्वात् प्रमाणं तत्र प्रत्यक्षा-
 10 द्विशेषावगतिः, नाप्यनुमानादिभ्यः, प्रत्यक्षमूलकत्वाच्छेषप्रमाणवर्गस्य, तस्मात्सामान्यमेवं
 परमार्थो न विशेषा इति सङ्ग्रहः । तं विभजते स इति, परसङ्ग्रहमाह, परसामान्यमिति
 सन्मात्रमित्यर्थः, तद्विशेषेष्विति सत्त्वावान्तरप्रभेदेऽप्यित्यर्थः, उदाहरति यथेति, एवमुक्ते
 हि सविति ज्ञानाभिधानानुवृत्तिलिङ्गानुमितसत्ताकत्वेनैकत्वमशेषाधीनां सङ्गृह्यत इत्यभि-
 प्रायमाहानेनेति, सन्ति विशेषा इत्यनुकत्वाद्विशेषेषूदासीनता व्यन्यत इत्याहैवं शब्दाना-
 15 मिति, उदासीनतेति, प्रत्यक्षीकधर्मेषूपेक्षेत्यर्थः, धर्मान्तरादानोपेक्षाहानिलक्षणत्वात्प्रमाण-
 नयदुर्नयानां, प्रमाणान्तदत्तत्वभावप्रतिपत्तेर्नयात्तत्प्रतिपत्तेर्दुर्नयान्यनिराकृतेत्येति भावः ।
 अथ द्वितीयभेदमाहापरेति, द्रव्यत्वादीन्यपरसामान्यानीति भावः, सत्तापेक्षया कतिपय-
 व्यक्तिसिद्धत्वाद्द्रव्यत्वस्यापरसामान्यत्वं बोध्यम्, तथाभिप्राय इति, स्वव्याप्यावान्तरविषय-
 कोपेक्षासहकृततदर्थैकत्वग्रहणाभिप्राय इत्यर्थः, अवान्तरविषयप्रतिक्षेपाभिप्रायत्वे दुर्नयत्वप्र-
 20 सक्तः । दृष्टान्तमस्याह यथेति, द्रव्यं द्रव्यमित्यभिन्नज्ञानाभिधानलक्षणलिङ्गानुमितद्रव्यत्वा-
 त्मकत्वेन धर्मादीनां पण्णामैक्यं सङ्गृह्यत इत्यभिप्रायेणाहानेनेति, गौणव्यवहारास्तत्तद्व्या-
 25 वृत्तिरूपविशेषाश्च नैगमव्यवहारयोरिष्टाः, एतदुभयापेक्षया स्वविषयोत्कर्षाभिमानिनां
 सङ्ग्रहेण तु ते नेष्यन्ते तथा च नैगमव्यवहारसम्मतोपचारविशेषानवलम्बित्वादस्य शुद्धत्वं,
 स्वसंमयोचितोपचारविशेषयोः क्वचिदवलम्बनेनापि तन्नापोद्यत इति ध्येयम् ॥

१. ननु सामान्यमेव प्रमाणप्रतिष्ठं न विशेषा इति न युक्तं विनिगमनाविरहेण वैपरीत्यस्यापि वक्तुं
 शक्यत्वादित्याशङ्क्या दोषान्तरमाह किञ्चेति ॥ २. भावेन सहैव योग्यत्वादिन्द्रियस्य सम्बन्धादिति भावः ।
 भेदस्याभावात्सकस्यायोग्यत्वेन विषयसुग्राह्य कारणत्वासम्बन्धानुत्पादकत्वं तथापि तस्मैन्द्रियेण प्रत्यक्षत्वाभ्यु-
 पगमे सर्वेषामपीन्द्रियेण ग्रहणं स्यात्, यद्वा वस्तुतोऽभावग्रहणेऽयोग्यतयाऽनुत्पादकैनेन्द्रियेण तत्त्वज्ञानं जायत
 इत्यभ्युपगमे सर्वेषामपि तेन ग्रहणं स्यादित्याशङ्कयेनाहानुत्पादकत्वेति ॥

श्रीवाविदेवसूरिसूत्रावलम्बनेन व्यवहारनयस्य लक्षणमाह—

प्रतिषेधपरिहारेण सङ्ग्रहविषयीभूतार्थविषयकविभागप्रयोजकाभि-
प्रायो व्यवहारनयः । यथा सत्त्वधर्मेणैकतया सङ्गृहीतस्य सतो द्रव्यपर्या-
याभ्यां विभागकरणाभिप्रायो यत्सत्तद्विधा, द्रव्यं पर्यायश्चेति । एवं
द्रव्यत्वेन सङ्गृहीतस्य द्रव्यस्य धर्मादिरूपेण षोढा विभागकरणाभिप्रायो ८
यद्द्रव्यं तद्धर्मादिरूपेण षोढेति ॥

प्रतिषेधपरिहारेणेति, सुनयीकरणायैव । सङ्ग्रहगृहीतान् सत्त्वार्थानुपेक्ष्य तद्विभज-
नाविषयो योऽभिप्रायस्त व्यवहारनय इत्यर्थः, परसामान्यमवलम्ब्य तद्विभागाभिप्रायं निव-
र्तयति यथेति, अपरसामान्यमवलम्ब्य तमाहैवमिति । “वक्ष्ये विणिच्छिन्नस्थं व्यवहारो
सङ्गद्वेषु”ति निर्युक्तिप्रतीकानुसाराद्विनिश्चितार्थप्रापकत्वं व्यवहारस्य लक्षणं लभ्यते, 10
विशेषेणावहिते निराक्रियते सामान्यमनेनेति निरुक्त्यनुसारात् । विनिश्चितार्थप्राप्ति-
श्चास्य सामान्याभ्युपगमे सति विशेषाभ्युपगमात् जलाहरणाद्युपयोगिनो घटादिविशेषाने-
षायमङ्गीकरोति ननु सामान्यम्, गां वधानेत्याद्युक्ते गोत्वबन्धनाद्यव्यवसायस्य कस्याप्यनु-
दयात् । न च कथं गोष्वनुगतव्यवहार इति वाच्यमन्यापोहदिनापि तदुपपत्तेः शब्दानु-
गमादेवानुगतव्यवहारोपपत्तेश्च । “लौकिकसम उपचारप्रायो विस्तृतार्थो व्यवहार” 15
इति तत्त्वार्थभाष्यानुरोधात् शब्दतदुपजीविप्रमाणातिरिक्तप्रमाणपक्षपाती गौणीभूत्याऽ-
तिशयेन व्यवहारकरः नानाव्यक्तिकशब्दमङ्केतग्रहणप्रवणो यो बोधस्त व्यवहार इति तदर्थः,
उपचारवद्बुद्ध्याव्यवसायवृत्तिनयत्वव्याप्यजातिमत्त्वं लक्षणम् । उपचाराधिक्यं यथा गिरि-
र्वह्यते, अन्वा याति, कुण्डिका स्रवति, इत्यादौ प्रथमे गिरिपदस्य गिरिस्थतृणादौ लक्षणा,
अतिशयवद्वत्त्वप्रतीतिः फलं द्वितीये मार्गगन्तृपुरुषसमुदाये लक्षणा नैरन्तर्यप्रतीतिः फलं, 20
तृतीये कुण्डिकास्थोदके लक्षणाऽनिविदत्वप्रतीतिः प्रयोजनमित्येवं भाव्यम् । लक्ष्यार्थं
मुख्यार्थप्रतीतिश्चाभेदाध्यवसायात् । विशेषप्राधान्यादेवार्थं विस्तृतार्थः, प्रधानता च

१. यथा सत्यपि पञ्चवर्णादीं भ्रमेरे कृष्णवर्ण एव लोकस्य विश्वयो भवति तस्माद्विनिश्चितार्थप्रापको
व्यवहारनयः तस्यैव गमकत्वात्प्रत्येकत्वाच्च, स एव हि लोकव्यवहारानुसूक्ततया स्पष्टतमः, तस्माच्छेषवर्णा-
दीनयं नयो शुभ्रतीति विनिश्चितार्थप्रापकत्वमस्य बोध्यम् ॥ २. उपचारबहुलाव्यवसायत्वमात्रस्य लक्षणत्वे-
ऽनुपचरितव्यवहारेऽप्याप्तिरिति नयत्वव्याप्यजातिमत्त्वमुक्तं, तावन्मात्रस्य नैगमसङ्ग्राहादपि सत्त्वाद्दृश्यन्तम्,
अत एव नयत्वत्वमुपेक्ष्य नयत्वव्याप्यजातिमत्त्वमुक्तं, कान्तिकोपचाराव्यवसायमाहाय नैगमाद्यतिव्याप्ति-
वारणाय बहुलेति ॥ ३. ननु गिरिस्थतृणादिमार्गगन्तृपुरुषसमुदायकुण्डिकास्थजलादीं गिरिमार्गकुण्डिका-
दिमुख्यार्थप्रतीतिः कथमित्यत्राह लक्ष्यार्थ इति ॥

- व्यक्तिष्वेवोपयुक्ततया सङ्केताद्याश्रयणात् । वस्तुतः पञ्चवर्णीद्विगन्धपञ्चरंसाष्टस्पेशैशरीरवतो
 भ्रमरादेर्द्रव्यामत्वादितैव निश्चयनादसौ लौकिकः, लोकैः कृष्णवर्णत्वेनैवास्याङ्गीकारात्,
 सङ्गतवर्णविवक्षयैवामिलापादिन्यवहारप्रवृत्तेः कृष्णो भ्रमर इत्यादेरनुद्भूतत्वेनेतरवर्णविव-
 क्षणान्न भ्रान्तत्वम्, तात्पर्यज्ञं प्रति प्रामाण्यालोकन्यवहारानुकूलविवक्षाप्रयुक्तत्वाच्चास्य
 5 भावसत्यत्वं, पीतो भ्रमर इत्यादीनान्तु न तथा, लोकन्यवहाराननुकूलत्वात्, नापि निश्चयतोऽ
 स्य भावसत्यत्वं पञ्चवर्णपर्याप्तिमिति पञ्चवर्णप्रकारकत्वाभावेनावधारणाक्षमत्वात् । ननु
 पञ्चवर्णो भ्रमर इत्यादिवाक्यानां कथं न न्यवहारनयानुरोधित्वं तस्यापि व्यवहारानुगुण्यात्,
 आगमप्रतिपादितार्थेऽपि व्युत्पन्नानां व्यवहारोपलब्धेः, न च लोकैनास्य वाक्यस्य बाधि-
 तार्थविषयकत्वेन न व्यवहारानुरोधित्वमिति वाच्यम् आत्मा न रूपवानित्यादिवाक्यस्यापि
 10 अन्यवहारकत्वापत्तेः, आत्मगौरत्वादिवोधकलोकप्रमाणबाधितार्थबोधकत्वात्, अभ्रान्तलोकस्य
 विवक्षणे चोभयत्र साम्यमेवेति चेन्न पञ्चवर्णो भ्रमर इत्यादौ कृष्णेतरवर्णांशे व्यावहारिक-
 विषयताया अभावात्, तत्तन्मयामिमांशप्रयुक्तो हि शब्दः, तत्र तन्मयीयविषयतैव शब्द-
 बोधिका, ततो नोक्तन्यवहार इति ॥

अथञ्जुसूत्रं स्वरूपयति—

- 15 द्रव्यं गौणीकृत्य प्राधान्यतया वर्तमानक्षणवृत्तिपर्यायमात्रप्रदर्शना-
 मिप्रायविशेष ऋजुसूत्रः । यथा सम्प्रति सुखपर्यायोऽस्ति दुःखपर्यायोऽ-
 स्ति द्वेषपर्यायो वास्तीत्यभिप्रायाः । अत्र हि सदप्यात्मद्रव्यं नाप्येते
 सुखादिपर्यायास्तु प्रधानेन प्रकाशयन्ते ॥

- द्रव्यमिति, ऋजु—अवक्रं सूत्रयति गमयत्यभ्युपगच्छतीति ऋजुसूत्रः अतीतानागतयोः
 20 पर्याययोर्विनाशानुत्पत्तिभ्यामभावेन तदभ्युपगमे कुटिलत्वं तत्तत्परिहारेण परोपकारप्रव-
 णवार्त्तमानिकपर्यायप्ररूपणमेवाकुटिलं प्ररूपणमिति ऋजुसूत्रशब्दभावः, तदेवाह द्रव्यं गौणी-
 कृत्येति नयत्वरक्षायै विशेषणमिदम्, अस्य मते भावत्वं वर्तमानत्वव्याप्यम्, तथाहि विन-
 ष्टत्वादतीतस्यानागतस्यालब्ध्यात्मलाभत्वात् अवशिष्ट्यमाणतया च सकलशक्तिविकलरूपत्वात्

१. एवशब्देन सामान्यस्य संकेतजप्रतीत्यविषयत्वं सूचितम् शब्दानां हि सामान्ये संकेतोऽनुपयुक्तः,
 धर्मानयेत्यादिवाक्यात् शब्दबोधाद्युत्पत्तिप्रसङ्गात् नहि षट्त्वस्यानयनं सम्भवति, अमूर्त्तत्वादिति भावः ॥

२. तत्तन्मयामिमांशप्रयुक्तो हि शब्दः, तथा च पञ्चवर्णो भ्रमर इति शब्दाभिलाषो निश्चयनयेन, अतः
 प्रोक्ताभिलाषजन्यशब्दबोधे कृष्णेतरवर्णांशे न व्यावहारिकी विषयतास्ति लोकन्यवहाराननुगुणत्वात् किन्तु तत्र
 नैवाधिकी विषयतैव कृष्णांशे तन्मयविषयतेति भावः ॥

अर्थक्रियानिवर्त्तनाक्षमत्वेनावस्तुत्वाच्च, वर्त्तमानक्षणालिङ्गितस्यैव सकलार्थक्रियासु व्याप्रिय-
माणत्वेन तदेव पारमार्थिकं वस्तिवति, तथा च शब्दाद्यभिमतविशेषापक्षपातिवर्त्तमानत्व-
मात्रव्याप्तभावविषयकमिष्टायः ऋजुसूत्र इति भावार्थः । शब्दादिनयेषु व्यभिचारवारणाय
शब्दाद्यभिसतविशेषापक्षपातीति पदम् । अत्र द्रव्यस्य गौणत्वं वर्त्तमानपर्यायस्य प्राधान्यञ्च,
तत्रैव संकेतार्थक्रियादिसंभवात्, एकावस्थापक्षे द्रव्ये भिन्नावस्थासम्बन्धासम्भवात् विभि- 5
न्नकालिकपर्यायद्वयाधारपदार्थाभावाच्च, सिद्धावस्थासाध्यावस्थयोरेकत्र विरोधात्, यथा पलाळं
न दहति वह्निः, घटो न भिद्यते, असंयतो न प्रव्रजति, असिद्धो मन्व्यो न सिद्ध्यतीत्यादौ
दहनादिक्रियाकाल एव तन्निष्ठाकालः, अतस्तदवस्थानिर्लक्षणपलाळाद्यवस्थावता समं दहनादि-
क्रियान्वयो न शुष्यते दह्यमानादेर्दग्धत्वाद्यव्यभिचारात् । अत एवैते निषेधात्मका व्यवहारा
व्यपचन्ते, विधिरूपास्तु अपलाळं दहते, अघटो भिद्यते, सयतः प्रव्रजति, सिद्धस्तिद्ध्यती- 10
त्येवंरूपाः । न चात्र नये कृतकरणापरिसमाप्तिर्दोषः स्यात् सिद्धस्थापि साध्यमानत्वेन
करणव्यापारानुपरमादिति वाच्यम्, उत्पाद्य कार्यं क्रियोपरमेण तत्समाप्तेः । न च यादृश-
व्यापारावच्छिन्नदण्डादेर्घटोत्पत्त्यव्यवहितपूर्ववृत्तित्वं तादृशव्यापारावच्छिन्नस्य तस्य तदुत्प-
त्त्यनन्तरमपि सत्त्वे तदुत्पत्तिप्रसङ्ग इति वाच्यम्, तदानीं सूक्ष्मक्रियाविरहकरूपत्वात्, न च
घटोत्पत्तेः पूर्वं तत्क्रियायाः सत्त्वे तदापि तदुत्पत्तिप्रसङ्गः असत्त्वे च कार्यव्यवहितपूर्ववृत्ति- 15
त्वाभावेन कारणत्वाभावप्रसङ्ग इति वाच्यम्, कार्यव्याप्यतावच्छेदकपरिणामविशेषरूपायाः
कारणत्वायाः कार्यसहवृत्तिवानियमात्, ननु यदि क्रियमाणः कृत एव चक्रन्नस्यानुपलक्षित-
दीर्घक्रियाकाले कुतो न घटो दह्यत इति चेन्न, घटानुकूलव्यापारलक्षणक्रियाया दीर्घकाल-
त्वासिद्धेः चरमसमय एव तदभ्युपगमात्, घटविवयकोत्कृष्टाभिष्टापेणैव सूम्नर्दनाद्यान्तरालिक-
कार्यकरणवेलायां घटं करोमीति व्यवहारात्, कृतस्यैव करणे न क्रियावैफल्यमपि, क्रिययैव 20
निष्ठां जनयित्वा कार्यस्य कृतत्वोपपादनात् । न चान्योऽन्याश्रयः, कृतस्यैव क्रियाजन्यत्वात्
कृतमेव च क्रियां जनयति नाकृतमसत्त्वादिति वाच्यम्, घटत्वादिनैव क्रियायाः कार्यकारण-
भावात्, अर्थादेव तस्य कृतत्वोपपत्तेः । क्रियमाणस्य कृतत्वाभावे च क्रियासमये कार्याभावे

१. यथा हि व्यवहारनयो व्यवहाराननुकूलत्वाच्च सहृते सामान्य तथा ऋजुसूत्रनयोऽपि अतीतमनागतत्र
पर्यायं परकीयत्वाच्च सहृते, अभिधानमपि तथाविधार्थवाचकं ज्ञानमपि तथाविधार्थविषयं न सहृते स्वदेश-
कालयोरेव सप्ताविश्रामात् तथा च अहर्त्तमानकालीनं वस्तु यथा तस्यात्मीयं रूपं तदेतदुभयमेवात्य नयस्या-
भिमतमिति भावः ॥ २. घटोत्पत्त्यनुकूलसूक्ष्मक्रियाविरहकरूपवादित्वर्थः ॥ ३. घटं प्रति क्रिया कारणं ननु
कृतघटं प्रति, येनान्योऽन्याश्रयः स्यात् तथा च कार्यतावच्छेदके कृतत्वं न प्रवेद्यते, तत्र कृतत्वस्य
कामद्य कारणसमाज्ञाधीनं, यथा नीलघटत्वं न कपालादिकार्यतावच्छेदकं किन्तु नैत्यसामान्यं. घटसामान्याच्च
समाज्ञात् नीलघटो भवति तथेति भावः ॥

- ततः पूर्वं पञ्चाक्ष-तत्र स्यादेव, कारणाभावात् । सामग्र्याः स्वसमये कार्यव्याप्यत्वाभावेऽपि अन्यवहितोत्तरसमयावच्छेदेन तद्व्याप्यत्वोपगमाच्च दोष इति चेन्नान्यवहितोत्तरत्वप्रवेशे गौरवेणोत्तरत्वमात्रप्रवेशे व्यवहितोत्तरकालावच्छेदेन कार्योत्पत्तिप्रसङ्गेन च स्वसमयावच्छेदेनैव सामग्र्याः कार्यव्याप्यत्वोपगमस्योचितत्वात् । कारणाभावस्य कार्याभावव्याप्यत्वेन
- 5 कारणोत्तरकाले कार्यासिद्धेश्चेति दिक् । सङ्ग-हसम्भृतं सामान्यमनुपयोगादनुपलम्भाच्च व्यवहारनेयेन यथा नेष्यते तथैव स्वप्रयोजनासाधकत्वेन परचनवन्निष्कलमतीतमनागतं वस्तु ऋजुसूत्रेण नेष्यते किन्तु साम्प्रतकालीनमेव लिङ्गवचनमिन्नमपि वस्तु स्वीक्रियते तत्रैकमपि त्रिलिङ्गं यथा तदस्तटी तदभित्यादि । तथैकमप्येकवचनबहुवचनवाच्यं यथा गुरुर्गुरुवः, आपो जलं, दाराः कलत्रमित्यादि, एवमिन्द्रादेर्नामस्थापनाद्रव्यभावरूपचतुर्भेदमपीष्यते, सोऽयं नवो
- 10 द्विभेदस्सूक्ष्मस्थूलभेदात् सूक्ष्मस्तु क्षणिकपर्यायं मनुने पर्यायाणां स्ववर्तमानतायां क्षणावस्थायित्वस्यैवोचितत्वात् परतोऽवस्थान्तरभेदादिति, स्थूलस्तु मनुष्यादिपर्यायं वर्तमानं मनुते, न त्वतीतानागतादिनारकादिपर्यायम् । व्यवहारेण तत्स्वीकारादेतदपेक्षया स्थूलत्वमिति । अथर्जुसूत्रस्य दृष्टान्तमाह यथेति, वाक्येन ह्यनेन क्षणस्थायिमुत्पादयं पर्यायमात्रं प्राधान्येन प्रदर्श्यते तदधिकरणभूतमात्मद्रव्यन्तु गौणतया नाप्येत इत्याशयमाहात्र हीति
- 15 आविना दुःखादिपरिग्रहः ॥

अथ शब्दनयमुपदर्शयन्माह—

कालकारकलिङ्गसंख्यापुरुषोपसर्गाणां भेदेन सन्तमप्यभेदमुपेक्ष्यार्थभेदस्य शब्दप्राधान्यात्प्रदर्शकमिप्रायविशेषश्शब्दनयः ॥

- कालेति । कालादीनां भेदेन द्रव्यरूपतया विद्यमानमप्यभेदमुपेक्ष्य गौणीकृत्य शब्द-
- 20 भेदप्राधान्यप्रयुक्तार्थभेदप्रज्ञापकमिप्रायविशेषश्शब्दनय इत्यर्थः । अयमत्र भावः, ऋजुसूत्रापेक्षयायं विशेषिततरः, अयं हि पृथुबुध्नोदराच्चाकारविशिष्टं मृन्मयं जलाहरणादिक्रियासमर्थं प्रसिद्धं भावघटमेवेच्छति न शेषानामस्थापनद्रव्यरूपांस्तीन् घटान् नवा विभिन्नकालकारकादिविशिष्टशब्दवाच्यानामेकत्वम्, शब्दप्रधानो ह्येष नयः, चेष्टालक्षणाश्च घटशब्दार्थः घटत इति घटो घटचेष्टायामिति धातुना व्युत्पन्नत्वात् । ततश्च य एव जला-
- 25 हरणादिक्रियार्थं प्रसिद्धो घटस्तमेव भावरूपं घटमिच्छत्यसौ तत्रैव शब्दार्थोपपत्तेः, न तु नामादिघटान् घटशब्दोऽभिधत्ते शब्दार्थानुपपत्तेः, तथा घटं घटेनेत्यादीनामपि भिन्नार्थत्वं द्वितीयाविशिष्टघटशब्दस्य तृतीयाविशिष्टघटशब्दस्यान्यत्वात् तथा च नामस्थापनाद्रव्यरूपा घटा न भवन्ति, जलाहरणादितत्कार्याकरणात् पटादिवत्, तथा प्रत्यक्षविरोधात्

घटलिङ्गादर्शनाच्च, अघटरूपास्ते प्रत्यक्षेणैव दृश्यन्ते इति प्रत्यक्षविरोधः, जलाहरणादिकं घटलिङ्गञ्च तेषु न दृश्यत इत्यनुमानविरोधोऽपि, न च कथं ते नामादिघटव्यपदेशभाज इति वाच्यम्, अनिष्टत्वात् यथाहि ऋजुसूत्रस्यातीतानागताः कुम्भा नेष्टाः प्रयोजनाभावात्तथा- नामादयोऽपि तुल्यत्वादिति ॥

अथ क्रमेण कालादीनां दृष्टान्तानुपदर्शयति—

5

यथा बभूव भवति भविष्यति सुमेरुरिति कालभेदेन सुमेरुभेदं, करोति कुम्भः क्रियते कुम्भ इत्यादौ कर्तृत्वकर्मस्वरूपकारकभेदात्कुम्भ-भेदं, पुष्पस्तारका इत्यादौ लिङ्गभेदेनार्थभेदं, आपोऽम्भ इत्यादौ संख्या-भेदेन जलस्य भेदं, एहि मन्ये रथेन यास्यसि नहि यास्यसि यातस्ते पितेत्यादौ मध्यमोत्तमरूपपुरुषभेदेनार्थभेदं, सन्तिष्ठतेऽवतिष्ठत इत्यादा- 10 नुपसर्गभेदेन चार्थभेदं प्रतिपादयति शब्दनयः, कालादिप्राधान्यात्, अभेदं पुनर्न तिरस्करोति, अपि तु गौणीकरोति । पर्यायभेदे तु नार्थभेद-मभ्युपैति नयोऽयम् ॥

यथेति । सुमेरुभेदमिति, प्रतिपादयतीत्यप्रेतनेन सन्बद्ध्यते एवमग्रेऽपि । भूतभविष्य-द्वर्तमानरूपकालत्रयभेदेन सुमेरोर्भेदं शब्दनयः प्रतिपद्यते, कालभेदादप्यर्थस्याभेदप्रति- 15 ज्ञाने रावणशंखचक्रवर्त्तिनोरप्यतीतानागतकालयोरैकत्वापत्तेरिति भावः । कारकभेदप्रयुक्तार्थ-भेदस्य दृष्टान्तमाह करोतीति, अत्र कारकयोः कर्तृकर्मणोर्भेदाद् घटस्य भेदः, जलाहरणाद्यर्थ-क्रियानिरूपितकर्तृत्वस्य कुम्भकारनिरूपितकर्मत्वस्य च भानात् । न च यः कर्त्ता स एव कर्मातिप्रसङ्गात् तस्मात्कर्तृकर्मस्वभावौ घटस्य भिन्नावभ्युपगमनीयाविति भावः । लिङ्गभेदप्रयुक्तार्थभेदमुदाहरति पुष्पस्तारका इति, पुंस्त्रीलिङ्गयोर्भेदेनार्थभेदः, अन्यलिङ्ग- 20 वृत्तेऽज्ञादस्यान्यलिङ्गभेदलक्षणेन वैषम्येणार्थभेदस्य कान्तः कान्तेत्यादिषु स्पष्टमनुभा-दिति भावः । संख्याभेदप्रयुक्तार्थभेदं निदर्शयति आपोऽम्भ इति अत्र बहुत्वैकत्वसंख्य-योर्भेदेन जलस्य भेदं शब्दनयः प्रतिजानीतेऽन्यथा पटस्तन्तव इत्येत्राप्येकत्वप्रतीत्यापत्तेः संख्याभेदाविशेषात् । पुरुषभेदनिबन्धनार्थभेदनिदर्शनाददर्शयति एहि मन्ये इति, अत्र युष्मदस्मादप्ययोः पुरुषयोर्भेदादर्थस्य भेदं शब्दनयः स्वीकुरुते अन्यथाऽहं पचामि त्वं 25 पचसीत्यादावपि पुरुषभेदेऽपि पकार्यत्वप्रसङ्गात् । उपसर्गभेदनिदानार्थभेददृष्टान्तमाविष्करोति सन्तिष्ठत इति, अत्राप्युपसर्गभेदादर्थभेदं मनुते शब्दनयो विहरत्याहरतीत्यादाविव । अन्यथा तिष्ठति प्रतिष्ठत इत्यादावपि स्थितिगतिक्रिययोरभेदप्रसङ्गः स्यादिति भावः । अयं तत्र तत्र

परमैश्वर्यप्रवृत्तिविशिष्ट इन्द्रशब्दवाच्यः, सामर्थ्यक्रियाविशिष्टश्चक्रप-
दबोध्यः, असुरपुरभेदनक्रियाविशिष्टः पुरन्दरशब्दवाच्य इत्येवंरूपा-
भिप्रायाः ॥

- तत्तत्क्रियेति । जलाहरणादिक्रियाविधुरस्यार्थस्य घटादेस्तत्तच्छब्दवाच्यत्वं घटादिश-
ब्दवाच्यत्वमप्रतिक्षिपन् द्वेषबुद्ध्याऽनिराकुर्वन् जलाहरणादिक्रियाविशिष्टमेव घटादिकं घटा-
दिशब्दो षष्ठीत्येवंरूपोऽभिप्राय एवभूतनय इति भावः । तथा च पदानां व्युत्पत्त्यर्थान्वय-
नियतार्थबोधकत्वाभ्युपगन्तुत्वमिति निष्कर्षः । नियमश्च देशतः कालतश्चातो न समभि-
रूढादावतिव्याप्तिः । या क्रिया विशिष्टशब्देनोच्यते तामेव क्रियां कुर्वद्भस्तु एवंभूतशब्देनो-
च्यते तत्प्रतिपादको नयोऽप्युपचारादेवभूतः, अयं व्यञ्जनार्थोभयं स्थापयति, शब्दं अर्थे-
नार्थश्च शब्देनेति, यथा 'घटचेष्टायां घटते योषिन्मस्तकाद्यारूढश्चेष्टत इति घट इत्यत्र
१० तदैवासौ घटो यदा तादृशचेष्टावान् नान्यदा, घटशब्दोऽपि तादृशचेष्टाकारिण एव वाचको
नान्यदेत्येवं चेष्टावस्थातोऽन्यत्र घटस्य घटत्वं घटशब्देन निवर्त्यते घटशब्दस्यापि तदवस्था-
तोऽन्यत्र घटेन स्ववाचकत्वं निवर्त्यते, तथा च प्रयोगो यथाऽभिधायकशब्दस्तथैवाभिधेयं
'प्रतिपत्तव्यं, तथाभूतार्थस्यैव प्रत्ययसम्भूतेः प्रदीपवत्कुम्भवद्वा, प्रदीपशब्देन हि प्रकाशवानेवा-
१५ षोऽभिधीयते, अन्यथा संशयादयः प्रसज्येरन् तथाहि यदि दीपनक्रियाविकलोऽपि दीपस्ताहि
दीपशब्दे समुच्चरिते किमनेन प्रदीपेन प्रकाशवानर्थोऽभिहितः किंवाऽप्रकाशकोऽप्यन्वेषोपला-
दिरिति संशयः, 'अन्वेषोपलादिदेवानेनाभिहितो न दीप इति विपर्ययः, तथा दीप इत्युक्तेऽन्वेषो-
'पलादौ' चोक्ते दीपे प्रत्यायात्पदार्थानामेकत्वं साङ्कर्यं वा स्यात्तस्माच्छब्दशब्दादेवाभिधेयमभि-
धेयवशाच्च शब्द इति । एवञ्च संज्ञाभेदाद्वस्तुभेदवत् क्रियाभेदादपि, सा च क्रिया तद्देशी
२० तदैव तामाविशति तदैतन्निमित्तं तत्तद्व्यपदेशमासादयति नान्यदाऽतिप्रसङ्गात् । यदा घटते
तदैवासौ घटो न पुनर्घटितवान् घटिष्यते वा घट इति व्यपदेशेष्टं युक्तः, सर्ववस्तूनां घटतां-
पत्तिप्रसङ्गात् किञ्च चेष्टासमये एव वस्तु चक्षुरादिव्यापारंसमुद्भूतशब्दादुचिह्नप्रत्ययमास्कन्दति,
चेष्टावन्तः पदार्था इति, यथावस्थितार्थप्रतिभास एव च वस्तूनां व्यवस्थापको नान्यथाभूतोऽ-
न्यथा चेष्टावन्तया शब्दानुविज्ञाभ्यक्षप्रत्यये प्रतिभासस्याभ्युपगमे तत्प्रत्ययस्य निर्विघ्नवतया

१. योऽर्थो यद्देशे यत्काले व्युत्पत्त्यर्थेन सम्बद्धः सोऽर्थस्तत्र तदानीं तच्छब्दबोध्य, तथा चार्थं
नयो यस्मिन्नर्थे शब्दो व्युत्पाद्यते स व्युत्पत्तिनिमित्तभूतोऽर्थो यदैव वर्तते तदैव तं शब्दं प्रवर्तमानम-
भिप्रैति, नातीता भाविनी वा चेष्टामधिकृत्य सामान्येनैवोच्यते शब्द, तयोर्विनष्टानुत्पत्तत्वेन कर्मरोगक-
ल्पत्वात् यद्यतीतमाविचैष्टपेक्षया घटादिशब्दोऽचेष्टावत्सपि अनुव्येत तर्हि कपालमृत्पिण्डावापि प्रवृत्ततां
विशेषाभावात्तस्माच्च कृते व्युत्पत्तिनिमित्तमविकल्पमस्ति तदैव सोऽर्थस्तच्छब्देन वाच्य इति निर्गलितार्थः ॥

भ्रान्तस्यापि वस्तुव्यवस्थापकत्वे सर्वः प्रत्ययः सर्वस्यार्थस्य व्यवस्थापकः स्यादित्यति-
 प्रसङ्गः, तन्न घटनसमयात्प्राक् पश्चाद्वा घटस्तद्व्यपदेशमासादयतीत्येवम्भूतनयमतम् ।
 नन्वेतन्मते व्युत्पत्तिनिमित्तस्यैव प्रवृत्तिनिमित्तत्वेन केनचिद्रूपेणास्यानतिप्रसक्तत्वं बाध्यम्,
 इतरथा गच्छतीति गौरिति व्युत्पत्त्या गच्छन्नश्वादिरपि गौः स्यात्, मैवम् प्रसिद्धार्थ-
 पुरस्कारेण प्रवृत्तस्यैवम्भूतनयस्य स्वार्थातिप्रसङ्गो न दूषणं किन्तु तन्निवारकनयान्तरोपायकत्वे- 5
 न भूषणमेव, एतदुपजीवी व्यवहारस्तु यथावृष्टि, एतेन राजन्शब्दस्य छत्रचामरादि-
 शोभाविरहकाले राजपदव्युत्पत्तिनिमित्ताभावेऽपि इतरातिशयपुण्यादिप्रयुक्तराजनस्थानति-
 प्रसक्तस्य सत्त्वेन राजा बाध्य एवेति व्युदस्तम् । एवम्भूतनयस्योदाहरणमाह यथेति, सम-
 मिरुद्धो हि सत्यामसत्याश्चेन्दनक्रियायां वासवादेरर्थस्येन्द्रादिव्यपदेशमभिप्रेति क्रियोपलक्षित-
 सामान्यस्यैव प्रवृत्तिनिमित्तत्वात्, पशुविशेषस्य गमनक्रियायां सत्यामसत्याश्च गोव्यपदेश- 10
 वत् तथारुढेस्सङ्गात् । एवम्भूतः पुनरिन्दनादिक्रियापरिगतमर्थं तत्तत्क्रियाकाले इन्द्रादि-
 व्यपदेशभाजमभिमन्यते, नहि कश्चिदक्रियशब्दोऽस्यास्ति, गौरश्च इत्यादिजातिशब्दाभि-
 मत्वानामपि क्रियाशब्दत्वात् गच्छतीति गौराश्रुयामित्वादश्च इति, शुक्लो नील इत्यादि-
 गुणशब्दाभिमता अपि क्रियाशब्दा एव, शुचीमवनाच्छुद्धो नीलनालील इति, देवदत्तो
 यक्षदत्त इत्यादियाहच्छ्लक्ष्णशब्दाभिमता अपि क्रियाशब्दा एव देव एनं देवायक्ष एनं देवा- 15
 दिति । संयोगिद्रव्यवाचकशब्दास्समवायिद्रव्यवाचकशब्दा अपि क्रियाशब्दा एव दण्डोऽस्या-
 स्तीति दण्डी विषाणमस्यास्तीति विषाणीत्यादिक्रियाप्रधानत्वादिति । एवमेतन्मते सत्त्वादि-
 योगात्सदाविसंश्रयि तत्तत्पर्यायभाक्त्वेनास्मादिसंज्ञाधार्यपि सिद्धो न जीवः, जीवप्राण-
 धारण इति धात्वर्थानन्वयात् । एतेन सिद्धो निश्चयतो जीव इति मतमपास्तम्, शुद्धनिश्चयो
 ह्येवम्भूतनय एव, तन्मतेन तु सिद्धोऽजीव इत्येव प्रसिद्धिः, औदयिकं भावं व्युत्पत्तिनिमि- 20
 तमेव प्रवृत्तिनिमित्ततया गृह्यता संसारिण एव जीवशब्दव्यपदेशत्वप्रतिपादनात् सिद्धस्य
 पुद्गलादिद्रव्यस्य वाऽजीवपदार्थत्वस्येप्यमाणत्वादिति ॥

नयानाममीषां सप्तविधानां मध्ये के पुनरर्थप्रधानाः के च शब्दप्रधाना इत्याशङ्क्यामाह—

तत्राथाश्चत्वारो नया अर्थनया अर्थप्रधानत्वात् । अन्त्यास्तु शब्द-
 नयाः शब्दवाच्यार्थविषयत्वात् ॥

25

१. औदयिकमायिकज्ञानोपपत्तिमिकपारिणामिकलक्षणैः पञ्चमिमांसे- पञ्चस्वपि गतिषु जीव इष्टः, व्युत्प-
 त्तिनिमित्तजीवनलक्षणौदयिकमात्रोपलक्षितात्मत्वरूपपारिणामिकभावविशिष्टस्य जीवस्य भावपक्षकात्मनो जीव-
 पदार्थत्वात् प्रसिद्धनैगम ईदृशपारिणामिकभावमेव जीवपदप्रवृत्तिनिमित्तमभ्युपगच्छति, एवम्भूतस्तु व्युत्पत्ति-
 निमित्तमेव प्रवृत्तिनिमित्तं गृह्यति इति भावः ॥

तत्राद्याश्चत्वार इति । अर्थतंत्रत्वांनैगमसंग्रहव्यवहारजुसूत्रा अर्थनया उच्यन्ते, ऋजु-
सूत्रान्ता हि नया प्रधानभूतमर्थं शब्दश्चाप्रधानं ब्रुवते । अन्त्यास्त्रयस्त्विति, शब्दसमभिरूढै-
बम्भूतास्त्रयस्त्वित्यर्थः, अर्थोपसर्जनाशब्दप्रधानाः अतश्शब्दनया उच्यन्त इति भावः ।
अत्रैवमर्थनयतात्पर्यमवसेयम्—यद्यपि प्रमाणप्रमेययोर्निबन्धनं सामान्यतश्शब्दार्थौ भवतः ।

- 5 तथापि साक्षात्परम्परया वा प्रमाणस्य कारणमेव स्वाकारार्पको विषयः, न शब्दः ‘ नाननु-
कृतान्वयव्यतिरेकं कारणं नाकारणं विषय ’ इत्यादिवचनात्, तदाकारानुविधायिनी तद-
ध्यवसायेन च तत्राविसंवादात् संवित्प्रमाणत्वेन गीयते, अध्यक्षधीक्षाशब्दमर्थमात्मन्या-
घत्ते, अन्यथाऽर्थदर्शनप्रच्युतिप्रसङ्गात्, न ह्यध्यक्षगोचरेऽर्थे शब्दास्सन्ति, तदात्मानो
वा, येन तस्मिन् प्रतिभासमानेऽपि नियमेन ते प्रतिभासेरन् इति कथं शब्दसंसृष्टाऽ-
- 10 क्षधीर्भवेत् किञ्च वस्तुसन्निधानेऽपि तन्नामानुस्मृतिं विना तदर्थस्यानुपलब्धाविध्यमाणा-
यामर्थसन्निधिरक्षद्वयजननं प्रत्यक्षमर्थं इत्यभिधानस्मृतानुपलक्षणीशक्तिकत्वात् कदाचनानी-
न्द्रियबुद्धिं जनयेत् सन्निधानाविशेषात्, यदि चायं भवतां निबन्धस्त्वाभिधानविशेषणा-
पेक्षमेव चक्षुरादिस्त्वार्थमवगमयतीति तदाऽस्तत्कृतेयमिन्द्रियप्रभवाऽर्थाधिगतिः, तन्नामस्मृ-
त्यादेरसंभवात्, तथाहि यत्रार्थे प्राक् शब्दप्रतिपत्तिरभूत् पुनस्तदर्थवीक्षणे तत्सङ्केतितशब्दस्मृ-
- 15 तिर्भवेदिति युक्तियुक्तमन्यथाऽतिप्रसङ्गः स्यात्, न चेदनभिलापमर्थं प्रतिपत्ता पश्यति तदा
तत्र दृष्टमभिलापमपि न स्मरेत्, अस्मरंश्च शब्दविशेषं न तत्र योजयेत्, अयोजयंश्च न
तेन निश्चिष्टमर्थं प्रत्येतीत्यायातमानध्यमशेषस्य जगतः । ततः स्वाभिधानरहितस्य विषयस्य
विषयिणं चक्षुरादिप्रत्ययं प्रति स्वत एवोपयोगित्वं सिद्धम्, न तु तदभिधानानां तदर्थ-
सम्बन्धरहितानां, पारम्पर्येणापि सामर्थ्यासम्भवादिति । शब्दनयस्तु भ्रुते कारणस्यापि
- 20 विषयस्य प्रतिपत्तिं प्रति नैव प्रमेयत्वं युक्तम् यावदध्यवसायो न भवेत्, सोऽप्यध्यव-
सायो विकल्पश्चेत् तदभिधानस्मृतिं विना नोत्पत्तुं युक्तं इति सर्वव्यवहारेषु शब्दसम्बन्धः
प्रधानं निबन्धनम् । प्रत्यक्षस्यापि तत्कृताध्यवसायलक्षणविकल्पस्य बहिरन्तर्वा प्रतिक्षण-
परिणामप्रति पक्षाविष प्रमाणतानुपपत्तेः अविसवाद्दलक्षणत्वात्प्रमाणानाम् । प्रतिक्षणपरि-
णामग्रहणेऽपि तस्य प्रामाण्याभ्युपगमे प्रमाणान्तरप्रवृत्तौ यत्नः क्रियमाणोऽप्यर्थकः स्यात् ।
- 25 ततः प्रमाणव्यवस्थानिबन्धनं तन्नामस्मृतिव्यवसाययोजनमर्थप्राधान्यमपहस्तयतीति शब्द
एव सर्वत्र प्रमाणादिव्यवहारे प्रधानं कारणमिति । ननु नैगमादिनयसप्तकस्यैव प्ररूपण-
मयुक्तं तदतिरिक्तयोरर्पितानर्पितयोर्निश्चयव्यवहारयोर्ज्ञानक्रिययोश्च सत्त्वादिति चेन्मैवम्,
अर्पितनयस्य विशेषग्राहित्वेनानर्पितनयस्य च सामान्यग्राहित्वेनोक्तेष्वेवान्तर्भावात्, तत्रान-
र्पितनयमते तुल्यमेव रूपं सर्वेषां सिद्धानाम् । अर्पितनयमते त्वेकद्वित्रयादिसमयसिद्धाः

स्वसमानकालसिद्धैरेव तुल्या इति । तथा लोकप्रसिद्धार्थानुवादपरस्य व्यवहारनयस्य तात्त्विकार्थाभ्युपगमपरस्य निश्चयनयस्यापि उक्तेष्वेवान्तर्भावः । यथा पञ्चस्यपि वर्णेषु भ्रमरे सत्सु इयामो भ्रमर इति व्यवहारः, पञ्चवर्णो भ्रमर इति निश्चयः, तच्छरीरस्य बाह्वरकन्धत्वेन पञ्चवर्णपुद्गलैर्निष्पन्नत्वात्, शुक्लादीनाञ्च न्यगभूतत्वेनानुपलक्षणात् । अथवैकनयमतार्थाग्राही व्यवहारः सर्वनयमतार्थाग्राही च निश्चयः । न चैवं निश्चयस्य प्रमाणत्वेन नयत्वव्याघातः, सर्वनयमतस्यापि स्वार्थस्य तेन प्राधान्याभ्युपगमात् । तथा ज्ञानमात्रप्राधान्याभ्युपगमपरा ज्ञाननयाः, क्रियामात्रप्राधान्याभ्युपगमपराः क्रियानयाः, तत्रजुसूत्रादयश्चत्वारो नयाश्चारित्रलक्षणायाः क्रियाया एव प्राधान्यमभ्युपगच्छन्ति, तस्या एव मोक्षं प्रत्यव्यवहितकारणत्वात् । नैगमसङ्गद्व्यवहारास्तु यद्यपि चारित्रश्रुतसम्यक्त्वानां त्रयाणामपि मोक्षकारणत्वमिच्छन्ति तथापि व्यस्तानामेव नतु समस्तानाम्, एतन्मते ज्ञानादित्रयादेव मोक्ष इत्यनियमात्, अन्यथा नवत्वहानिप्रसङ्गान् समुदायवादस्य स्थितपक्षत्वादिति द्रष्टव्यम् ॥

नन्वेषु नयेषु सर्वेषां समानविषयत्वमुत न्यूनाधिकविषयत्वं वेत्यत्र शुद्धाशुद्धत्वाभिप्रायत आह—

नैगमो भावाभावविषयकः सङ्ग्रहस्सर्वभावविषयकः, व्यवहारः कालत्रयवृत्तिकतिपयभावप्रकारप्रख्यापकः, वर्तमानक्षणमात्रस्थाधिप- 15 दार्थविषय ऋजुसूत्रः, कालादिभेदेन भिन्नार्थविषयशब्दनयः, व्युत्पत्तिभेदेन पर्यायशब्दानां भिन्नार्थतासमर्थनपरस्समभिरूढः, क्रियाभेदेन विभिन्नार्थतानिरूपणपर एवम्भूतनय इत्युत्तरोत्तरनयापेक्षया पूर्वपूर्वनयस्य महाविषयत्वं बोध्यम् ॥

नैगम इति । भावाभावभूमिकत्वासङ्ग्रहापेक्षया नैगमो बहुविध इति भावः, सद्धि- 20 शेषप्रकाशकव्यवहारापेक्षया समस्तसत्समूहोपदर्शकस्य सङ्ग्रहस्य बहुविषयत्वमित्याह सङ्ग्रह इति । वर्तमानविषयावलम्बिन ऋजुसूत्रात्कालत्रयवर्त्यैजातावलम्बिनो व्यवहारस्य बहुविषयत्वमित्याह व्यवहार इति, कालादिभेदेन भिन्नार्थोपदेशकशब्दापेक्षया तद्धिपरीतवेदकः ऋजुसूत्रो भूमविषय इत्यत्राह वर्तमानेति, न केवलं कालादिभेदेनैवजुसूत्रादस्परार्थता शब्दस्य, किन्तु नामादितोऽपि, शब्दो हि नामस्थापनाद्व्यवहाररूपचतुर्विधनिक्षेपेषु भावचट- 25 मेव व्यवहर्तव्यं मन्यते शब्दार्थप्रधानतया तस्यैव जलाहरणादिक्रियाक्षमत्वात्, यद्वा सप्तधर्मापेक्षादस्य विशेषः, ऋजुसूत्रस्य हि प्रत्युत्पन्नोऽविशेषित एव षटोऽभिप्रेतः, शब्दनयस्तु

सद्भावाः सद्भावादिभिरपि तस्य स्याद्वटः स्याद्वटः, स्याद्वक्तव्यः स्यात् संश्चासंश्चोभयं, स्यात्सन्न
वक्तव्यः, स्यादसन्नवक्तव्यः, स्यात्सन्नमन्नवक्तव्य इति स्याद्वाददृष्टमेवं घटादिकमर्थं यथा-
विवक्षितमेकेन केनापि भङ्गकेन विशेषिततरं प्रतिपद्यते नयत्वादिति विशेषः । प्रतिपर्यायशब्द-
मर्थभेदमभीप्सतस्समभिरूढाच्छब्दो बहुविषय इत्याह काळादीति, आदिना कारकलिङ्गादीनां
5 परिग्रहः । प्रतिक्रियं विभिन्नमर्थं प्रतिजानानादेवम्भूतात्समभिरूढस्तदन्यथार्थस्थापकत्वा-
द्बहुविषय इत्याह व्युत्पत्तिभेदेनेति, एवम्भूतविषयं दर्शयन्निगमयति क्रियाभेदेनेति ॥

एवं नयस्वरूपे निरूपितेऽर्धतस्फुटमपि सुलभतया दुर्नयस्वरूपं द्रुवोषविषया नयाभा-
सान् क्रमेणाह—

धर्मद्वयधर्मिद्वयधर्मधर्मिद्वयानां सर्वथा पार्थक्याभिप्रायो नैगमा-
10 भासः, यथा बह्विपर्वतवृत्तित्वयोरनित्यज्ञानयो रूपनैत्ययोरात्मवृत्तिस-
न्धचैतन्ययोः काठिन्यवद्द्रव्यपृथिव्यो रूपवद्द्रव्यमूर्तयोः पर्यायवद्द्रव्यव-
त्स्वोर्ज्ञानात्मनोनित्यसुखमुक्तयोः क्षणिकसुखविषयासक्तजीवयोश्च सर्वथा
भेदाभिप्रायः । वैशेषिकनैयायिकयोर्दर्शनमेतदाभास एव ॥

धर्मद्वयेति । पूर्वोक्तैर्दृष्टान्तेष्वेवैकान्तिकपार्थक्याभिसन्धिश्चैत्रैगमाभासस्त्यादित्याश-
15 येन तमेव दर्शयति यथेति, बह्विपर्वतवृत्तित्वयोरिति सर्वथा भेदाभिप्राय इत्यत्रेतनेन सम्ब-
ध्यते, एवमत्रेऽपि । पर्वते पर्वतीयवद्भिरित्यत्र तयोस्सर्वथा भेदाभिप्रायश्चेत्तदा धर्मद्वयविषयको
नैगमाभास इति भावः । अनित्यज्ञानमात्मन इत्यत्रानित्यज्ञानयोस्सर्वथा पार्थक्याभिसन्धौ
धर्मद्वयविषयकनैगमाभास इत्याहानित्येति । घटे नीळं रूपमित्यादौ नैत्यरूपयोरेकान्तभेदा-
भिप्राये धर्मद्वयविषयकनैगमाभास इत्याह रूपेति । सचैतन्यमात्मनीत्यादौ प्रधानोपसर्जन-
20 भावेन चैतन्याख्यसत्त्वाख्यव्यखनपर्याययोर्धर्मद्वययोर्विवक्षणे नैगमत्वेऽपि तयोरेकान्तभेदे-
नोक्तिर्नयाभासरूपा स्यादित्याह—आत्मवृत्तीति । काठिन्यवद्द्रव्यं पृथिवीत्यादौ धर्मिद्वययोः
काठिन्यवद्द्रव्यपृथिव्योस्सर्वथा पार्थक्येन कथने नैगमाभास इत्याह काठिन्येति । रूपवद्द्रव्यं
मूर्तमित्यादौ धर्मिद्वययो रूपवद्द्रव्यमूर्तयोस्सर्वथा भेदाभिप्राये तथेत्याह रूपवदिति । पर्याय-
वद्द्रव्यमित्यत्रापि तथेत्याह पर्यायवदिति । ज्ञानवानात्मा, नित्यसुखी मुक्तः, क्षणिकसुखी
25 विषयासक्तजीव इत्यादि धर्मधर्म्युभयविषयके सर्वथा भेदाभिप्राये नैगमाभासत्वं स्यादित्याह
ज्ञानेति । कस्य दर्शनमेतज्ज्ञानाभासरूपमित्यत्राह वैशेषिकेति ॥

१. ऊर्ध्वग्रीवकगलज्जिह्वानादिभिः स्वपथिस्सद्भावैर्नार्पितश्चेत् स्याद्वट, पटादिकेति. परपर्यायैरसद्भावैर्ना-
र्पित. स्याद्वटो भवति । स्वपरोभयपर्यायैः नदमद्भावाभ्यामर्पितो युगपद्भूमिद्वयेदवक्तव्यो भवतीत्येवं बोध्यः ॥

सङ्गहाभासमाचष्टे—

परसामान्यमपरसामान्यं बाभ्युपगम्य तद्विशेषनिराकरणाभिप्राय-
स्तद्ब्रह्मनयाभासः । यथा जगदिदं सदेव तद्व्याप्यधर्मानुपलम्भादिति ।
अद्वैतसांख्यदर्शने एतदाभासरूपे । एवं द्रव्यमेव तत्त्वं तद्विशेषाणाम-
दर्शनादित्यादयोऽभिप्रायविशेषाः ॥

5

परसामान्यमिति । स्पष्टम्, दृष्टान्तमाह यथेति, तद्व्याप्येति, ततः पृथग्भूतानां तद्व्या-
प्यानां विशेषधर्माणामदर्शनादिति हेतुना विशेषधर्मनिराकरणाभिप्रायस्य व्यक्ततया परस-
ङ्गहाभासत्वमिति भावः, अखिलान्यद्वैतदर्शनानि सांख्यदर्शनञ्चात्रान्तर्भवन्तीत्याहाद्वैतेति ।
अपरसङ्गहाभासमाहैवमिति ॥

व्यवहाराभासमाचष्टे—

10

काल्पनिकद्रव्यपर्यायाभिमन्ता व्यवहाराभासः । यथा चार्वाकदर्श-
नम्, तत्र हि काल्पनिकभूतचतुष्टयविभागो दृश्यते, प्रमाणसम्पन्नजीव
द्रव्यपर्यायादिविभागस्तिरस्क्रियते ॥

काल्पनिकेति । अपारमार्थिकद्रव्यपर्यायविभागाभिप्राय इत्यर्थः । जवाहरति यथेति,
चार्वाको हि प्रमाणप्रतिपन्नं जीवद्रव्यपर्यायादिप्रविभागं कल्पनारोपितत्वेनापहुत्याविचा- 15
रितरमणीयं भूतचतुष्टयप्रविभागमात्रं स्थूललोकव्यवहारानुयायितया समर्थयतीत्याशयमाह
तत्र इति चार्वाकदर्शने इत्यर्थः ॥

ऋजुसूत्रनयाभासमाह—

कालत्रयस्थापिपदार्थव्युदसनपूर्वकं वर्तमानक्षणमात्रवृत्तिपर्यायाव-
लम्बनाभिप्राय ऋजुसूत्रनयाभासः । यथा बौद्धदर्शनम्, बुद्धो हि क्षण- 20
मात्रस्थायिनमेव पदार्थं प्रमाणतया स्वीकरोति, तदनुगामिप्रत्यभिज्ञा-
प्रमाणसिद्धमेकं स्थिरभूतं द्रव्यं नाम्युपैति ॥

कालत्रयेति । जवाहरति यथेति, तथागतो हि प्रतिक्षणविनश्वरपर्यायानेव पारमार्थिक-
तया समर्थयते तदनुगामि तु प्रत्यभिज्ञादिप्रमाणसिद्धं नित्यं द्रव्यं तिरस्कुर्वतेऽतस्त्वन्मतमुजु-
सूत्राभास इत्याह बुद्धो इति ॥

25

शब्दानयभासमाह—

- कालादिभेदेन शब्दस्य भिन्नार्थवाचित्वमेवेत्यभेदव्युदसनाभिप्रायः
शब्दनयाभासः । यथा बभूव भवति भविष्यति सुमेरुरित्यादौ भूत-
वर्त्तमानभविष्यत्कालीनान् भिन्नभिन्नानेव प्रमाणविरुद्धान् रत्नसानून्
5 भिदधति तत्तच्छब्दा इत्याद्यभिप्रायः ॥

कालादिभेदेनेति । दृष्टान्तमाह यथेति, भिन्नकालशब्दात्तादृक्सिद्धान्यशब्दब्रूमूष
भवति भविष्यति सुमेरुरित्यादयः शब्दा भिन्नार्थमेवाभिदधति इत्येवं प्रमाणविरुद्धाभिप्राय-
त्वाच्छब्दानभास इति भावः ॥

समभिरुद्धनयाभासमाह—

- 10 पर्यायशब्दानां निरुक्तिभेदेन भिन्नार्थत्वमेव न त्वर्थगतोऽभेदोऽ-
पीति योऽभिप्रायः स समभिरुद्धनयाभासः । यथा शक्रपुरन्दरेन्द्रशब्दा-
नां भिन्नाभिधेयत्वमेव भिन्नशब्दत्वादित्यभिप्रायः ॥

पर्यायशब्दानामिति । दृष्टान्तमाह यथेति, करिष्करज्जशब्दवद्भिन्नशब्दत्वाच्छक्रादि-
शब्दानां भिन्नार्थत्वमेव न त्वेकार्थतेत्यभिप्रायः समभिरुद्धनयाभास इति भावः ॥

- 15 एवम्भूतनयाभासमाह—

प्रवृत्तिनिमित्तक्रियाविरहितमर्थं शब्दवाच्यतया सर्वथाऽनभ्युपग-
च्छन्नभिप्रायविशेष एवम्भूतनयाभासः । यथा घटनक्रियाविरहितघटा-
दैर्घटादिशब्दवाच्यत्वव्युदासाभिप्राय इति ॥

- प्रवृत्तिनिमित्तेति । स्वव्युत्पत्तिनिमित्तक्रियाविशिष्टं वस्तु ध्वनिवाच्यतया प्रतिजाना-
20 नोऽपि यः परामर्शस्तदनाविष्टं तदवाच्यतया प्रतिक्षिपति न तूपेक्षते स एवम्भूतनयाभास
इति भावः, व्युत्पत्तिनिमित्तस्यैव प्रवृत्तिनिमित्तत्वमस्य मत्तमिति द्योतयितुं प्रवृत्तिनिमित्ते-
त्युक्तम् । निदर्शनमस्याह यथेति, एवमेव द्रव्यमात्रग्राही पर्यायप्रतिक्षेपी द्रव्यार्थिकाभासः,
पर्यायमात्रग्राही द्रव्यप्रतिक्षेपी पर्यायार्थिकाभासः, अर्थाभिधायी शब्दप्रतिक्षेपी अर्थनया-
भासः, शब्दाभिधाय्यर्थप्रतिक्षेपी शब्दनयाभासः, अर्पितमभिधानोऽनर्पितं प्रतिक्षिपन्न-
25 पित्तनयाभासः, अनर्पितमभिप्रायज्ञर्पितं प्रतिक्षिपन्ननर्पितनयाभासः, एवमेव निश्चयनया-
भासादिकं भाव्यम् ॥

ननु यथैकैकधर्मसमर्थनपरायणाश्चैकधर्मतिरस्कारकारिणोऽभिप्राया दुर्नैयतां प्रतिपद्यन्ते तदा वचनमध्येकधर्मकथनद्वारेण प्रवर्त्तमानं सावधारणत्वाच्छेषधर्मप्रतिक्षेपकार्यलीकमापद्यते, तत्तद्व्यानन्तधर्माध्यासितवस्तुसन्दर्शकमेव वचनं यथावस्थितार्थप्रतिपादकत्वात्सत्यम् न चैवं वचनप्रवृत्तिः, घटोऽयं शुक्लो भूतं इत्याद्यैकैकधर्मप्रतिपादननिष्ठतया व्यवहारे शब्दप्रयोगदर्शनात्, सर्वधर्माणां यौगपद्येन वक्तुमशक्यत्वात्, तदभिधायकानामप्यानन्त्यात् । 5
न चैकैकधर्मसन्दर्शकत्वेऽप्यमूनि वचनान्यलीकानि वक्तुं पार्यन्ते, समस्तशब्दव्यवहारोच्छेदप्रसङ्गात् । तदलीकत्वे ततः प्रवृत्त्यसिद्धेरेति चेदत्रोच्यते, द्विविधा वस्तुप्रतिपादकाः लौकिकास्तत्त्वचिन्तकाश्चेति, अर्थित्वेन प्रत्यक्षादिप्रसिद्धमर्थं लौकिकास्तावन्मध्यस्थभावेन व्यवहारकाले व्यपदिशन्ति, नीलमुत्पलं सुगन्धि कोमलमिति, न तु तद्वर्गितधर्मान्तरग्रहणनिराकरणयोराद्विच्यन्ते, अनर्थित्वात्, तावतैव विवक्षितव्यवहारपरिसमाप्तेः । न च तद्वचनानामलीकता, शेषधर्मान्तरानिराकरणात् तथात्व एवालीकत्वात् । न च सर्वं वचनं सावधारणमिति न्यायेन तेषामपि वचनानामिनरधर्मतिरस्कारत्वसिद्धेरलीकत्वमेव स्यादिति वाच्यम्, अवधारणस्य तद्वसंभवमात्रव्यवच्छेदे व्यापारात्, अनेकपुरुषसम्पूर्णं सदसि द्वारादौ स्थितस्य किमत्र देवदत्तसमस्तित्वा नास्तीति वा होलायमानबुद्धेः केनचिदभिधीयते यथा देवदत्तोऽस्तीति । अत्र यद्यप्युपन्यस्ततत्पदद्वयस्य सावधारणता गम्यते, अन्यथा तदुच्चारणवैयर्थ्यप्रसङ्गात्, तथाप्यवधारणं तद्वसंभवमात्रं व्यवच्छिन्नमिति न शेषपुरुषान्तरान् । नापि पररूपेण नास्तित्वं, तद्व्यवच्छेदाभिप्रायेण प्रस्तुतवाक्याप्रयोगात्, प्रयोजुरभिप्रायादिसापेक्षतयैव शब्दस्य स्वार्थप्रतिपादनसामर्थ्यात् । न च वाच्यवाचकभावसम्बन्धानर्थक्यम्, तदभावे प्रयोजुरभिप्रायादिमात्रेण नियोजितुमशक्यत्वात् । न च समस्तधर्मयुक्तमेव वस्तु प्रतिपादयद्वचनं सत्यमसिद्धमहे, येनैकैकधर्माङ्गितवस्तुसन्दर्शकानामलीकता स्यात्, किन्तु सम्भवदर्थप्रतिपादकं सत्यमिति, सम्भवन्ति च शेषधर्माप्रतिक्षेपे वचनगोचरापन्ना धर्माः, तस्मात्तत्प्रतिपादकं सत्यमेव । यदा तु दुर्नैयमतामिनिविष्टबुद्धिमिस्तीर्यान्तरीचैतद्वर्गितधर्मान्तरनिराकरणमभिप्रायेणैव सावधारणं तत्प्रयुज्यते यथा निलमेव वस्तु अनिलमेव वेलादि, तदा निरालम्बनत्वादलीकता प्राप्नुवत्केन वार्येत । तत्त्वचिन्तकाः पुनः प्रत्यक्षादिप्रमाणसिद्धमनेकान्तात्मकं वस्तु दर्शयन्तो द्वेषादर्शयेयुः सकलादेशेन विकलादेशेन वा, तत्र विकलादेशो नयाधीनः, सकलादेशः प्रमाणाधीनः । मध्यस्थभावेन ह्यर्थित्ववशात्कश्चिद्धर्मं प्रतिपिपादयिष्वशेषधर्मस्वीकारनिराकरणविशुद्धया धिया वाचं प्रयुज्यते तदा तत्त्वचिन्तका अपि लौकिकवत्संमुग्धाकारतयाऽऽवक्ष्यते जीवोऽस्ति कर्ता भोक्ता प्रमातेत्यादि । अतस्सम्पूर्णवस्तुप्रतिपादनाभावाद्विकलादेशोऽभिधी-

यते । यदा तु प्रमाणन्यापारमविकलं परामृश्य प्रतिपादयितुमभिप्रयन्ति तदाऽङ्गीकृतगुण-
प्रधानभावा अशेषधर्मसूचककथञ्चित्पर्यायस्याच्छब्दभूपितया सावधारणया वाचा दर्शयन्ति
स्यादस्त्येव जीव इत्यादिकथा । अतोऽयं स्याच्छब्दसंस्मृतिरभ्यन्तरीभूतानन्तधर्मकस्य साक्षा-
दुपन्यस्तजीवशब्दक्रियाभ्यां प्रधानीकृतात्मभावस्यावधारणव्यवच्छिन्नतदसम्भवस्य वस्तु-
5 नसमन्दर्शकत्वात्सकलादेश उच्यते । तस्मान्नयप्रमाणाभिन्नः स्याद्वादी सकलादेशविकलादे-
शावधिकृत्य यद्यद् व्रूते तत्तत्सत्यं दुर्नयमतावलम्बितो यद्यदाचक्षते तत्तदलीकमिति ॥

तदेवं नयस्य लक्षणान्यभिधायाधुना तस्य फलं स्फुटयति—

नयस्येदृशस्य वस्तुवेकदेशस्याज्ञाननिवृत्तिरनन्तरफलम् । परम्परफ-
लन्तु वस्तुवेकदेशविषयकहानोपादानोपेक्षाबुद्धयः । उभयविधमपि फलं
10 नयात्कथञ्चिद्विज्ञाभिन्नं विज्ञेयम् । इति नयनिरूपणम् ॥

नयस्येदृशस्येति । प्रोक्तस्वरूपनयस्येत्यर्थः । नयस्य प्रमाणैकदेशत्वाद्वस्त्वंशमाहित्वा
वस्त्वंशस्य यदज्ञानं तन्निवृत्तिरव्यवहितं फलमिति भावः । पारम्पर्यं फलमादर्शयति परम्परेति,
यथा प्रमाणस्य सर्ववस्तुविषयकहानोपादानोपेक्षाबुद्धयः परम्परं फलं तथा नयस्यापि वस्त्व-
शविषयकहानोपादानोपेक्षा बुद्धयः परम्परफलत्वेनावधारणीया इति भावः । तदिदं नयस्य
15 द्विविधमपि फलं ततः कथञ्चिद्विज्ञमभिन्नञ्च नयफलत्वान्यथानुपपत्तेरित्याहोभयविधमपि
फलमिति, साक्षात्परम्परं फलञ्चेत्यर्थः । नयविचारविशेषफलन्तु यो निक्षेपनयप्रमाणतोऽर्थं
सूक्ष्मेक्षिकया न परिभावयति तस्याविचारिवरमणीयतयाऽयुक्तं युक्तं युक्तं बाऽयुक्तं प्रति-
भात्यतस्तदपनोदनाय तद्विचारः कर्तव्यः, तथा सर्वथाऽनित्यत्वादिप्रतिपादकवौद्धादिपर-
समयस्य ऋजुसूत्रनयविधिज्ञेन तत्प्रतिपक्षभूतनित्यत्वादिप्रतिपादकद्रव्यास्तिकनयतो निरा-
20 करणाय, स्वसमये वाऽज्ञानद्वेपादिदोषकलुपितेन परेण दोषबुद्ध्या किमपि जीवादिकं वस्तु
परिगृहीतं तदपि नयविधिज्ञेन नयोक्तिभिर्गुणरूपतया स्थापनाय नयविचारः कर्तव्यः,
तथा दृष्टिवादे सर्वार्थप्ररूपणा सूत्रार्थवर्णना च सर्वेनयैः क्रियत इति ॥

पदार्थानां प्रतिविशिष्टज्ञानोत्पत्त्यर्थं शास्त्रे निक्षेपा नामादिनयरूपा उक्तास्ताव सप्त-
नयेष्वन्तर्भावयितुं संक्षेपेण ते निरूप्यन्ते । निक्षिप्यते श्लाघ्यमभ्ययनोद्देशादिकञ्च नामस्था-
25 पनाद्व्यादिभेदैर्व्यवस्थाप्यतेऽनेनास्मिन्नस्माद्वेति निक्षेपः, प्रकरणादिवशेनाप्रतिपत्त्यादि-
व्यवच्छेदकयथास्थानविनियोगाय शब्दार्थरचनाविशेषो निक्षेपः । मङ्गलादिपदार्थनिक्षे-
पाभाममङ्गलादिविनियोगोपपत्तेश्च निक्षेपाणां फलवत्त्वम्, अप्रस्तुतार्थापाकरणात्प्रस्तुतार्थ-

व्याकरणाच्च निक्षेपः फलवानित्यभियुक्तोक्तेः । स जघन्यतोऽपि चतुर्विधः नामस्थापना-
 द्रव्यभावभेदात् । अन्यार्थे स्थितोऽपि स्वार्थनिरपेक्षस्समानार्थकशब्दानभिधेयो विवक्षितार्-
 थसङ्केतवान् नामनिक्षेपः । यथा सङ्केतितमात्रेणान्यार्थस्थितेनेन्द्रादिशब्देन गोपालदार-
 कोऽभिधीयते, स च गोपालदारको नेन्द्रसमानार्थकशब्दादिपर्यायशब्दाभिधेयोऽतो गोपा-
 लदारकादौ इन्द्राद्यभिधानं यत् क्रियते तन्नाम भण्यते । यद्यपि समानार्थकशब्दानभि- 5
 धेयत्वं गोपालदारकगतधर्म एव तथापि नान्युपचरितोऽवसेयः ॥ अन्यत्रावर्त्तमानपि
 यदृच्छयैवमेव गोपालदारकादेर्हित्योऽहित्य इत्याद्यभिधानं क्रियते तदपि नामेति सूचयितु-
 मन्यार्थे स्थितोऽपीत्यत्रापिशब्दः । तदिदं नाम द्विविधं यावद्द्रव्यभाव्ययावद्द्रव्यभावि चैति,
 मेरुद्वीपसमुद्रादिनाम यावद्द्रव्यभावि यावत्तच्छब्दवाच्यद्रव्यावस्थानं तावत्तत्तन्नाम्नो वृत्तेः ।
 देववत्सादिनाम तु न यावत्तद्वाच्यद्रव्यावस्थानमवतिष्ठते, अपरापरनामपरावर्त्तस्य लोके 10
 दर्शनात्, तत्तत्तन्नामायावद्द्रव्यभाव्युच्यते । अपिशब्दोऽन्यस्यापि समुदायकस्तेन पुस्त-
 कपत्रचित्रादिलिखितस्य वस्त्वभिधानभूतेन्द्रादिवर्णावलीमात्रस्य सङ्केतः ॥ सङ्केतार्थाध्यव-
 सायेन सङ्केतार्थशून्यं सङ्केतार्थसमानाकारं निराकारं वाऽल्पकालीनं यावत्कथिकं वा
 यद्वस्तु स्थाप्यते सा स्थापना । यथा सङ्केतेन्द्रसमानाकारं चित्रलेप्यकाष्ठपाषाणादिषु,
 अक्ष्णादिषु निराकारमिन्द्रस्थापनम्, एतच्चेत्वरकालम् । नन्दीश्वरचैत्यप्रतिमादि तु याव- 15
 त्कथिकम् । अत्र केचित्स्थापनामत्यन्तानुपयोगिनीं भवते तदतीव दुष्कम् । नामा-
 दिवत्स्थापनाया अप्युपकारित्वात् । यदि भगवदादीनां स्थापनाऽनुपकारिणी स्थाना-
 मस्मरणमप्यनुपकारि स्यात्, नाम्नः पुद्गलात्मकत्वेनात्मानुपकारित्वात् । न च नाम्नः
 स्मरणेन नामिस्मरणे तद्गुणसमापत्त्याऽस्ति फलमिति वाच्यम्, भगवत्प्रतिमादर्जनादपि

१. निक्षेपेण शास्त्रादेर्नान्यथापनादिभेदेर्नैव सनं स्थापनमिति वा निक्षेप सोऽयं जघन्यतोऽपि चतुर्विधो
 दर्शनीयः, यत्र तावत्तामस्थापनाद्रव्यक्षेत्रकालमवसावादिलक्षणा भेदा ज्ञाप्यन्ते तत्र तेऽस्मैरपि वस्तु निक्षि-
 प्यते, यत्र तु सर्वे भेदा न ज्ञायन्ते तत्रापि नामादिचतुष्टयेन वस्तु चिन्तनीयमेव, सर्वव्यापकत्वात्तस्य,
 नहि किमपि तादृशं वस्त्वस्ति यथामादिवस्तुष्टयं व्यभिचरतीति भावः ॥ २. ननु यद्वाचा घोष इत्यादी
 गङ्गादिपदेन गङ्गातीरावभिधीयते, तत्र किं नामनिक्षेपस्य प्रवृत्तिर्निक्षेपान्तरस्य वा, नाह, जाद्व्यादिपर्याय-
 शब्दाभिधेयत्वेन नामनिक्षेपप्रवृत्ते, न द्वितीय प्रसिद्धनिक्षेपान्तराविषयेऽप्रसिद्धनिक्षेपकल्पने तदियत्तादृश-
 प्रसङ्गादिति चेन्न, यथापरिज्ञान निक्षेपान्तरकल्पनाया अप्यनुमतत्वेन दोषाभावात् । आभिप्रायिक्यास्था-
 पनाया वैज्ञानिकस्य भावनिक्षेपस्य च स्वीकारे दोषाभावात् । गङ्गापदेन तीरे गङ्गाभेदाभिधार्क्यं विना गङ्गा-
 गतवैत्यपावनत्वादियर्थयोगस्याभिव्यक्तयितुमशक्यत्वात् । भावनिक्षेपविषयमेदम्बवद्द्वारापयिक्त्वरहितत्वविशे-
 पणेनोतिव्याप्तिरिहादिति ॥ ३. स्थापनायुद्धे स्वाप्यस्थितिद्वारा स्थाप्यतनुषप्रतिमानोद्वेकस्य तत्त्वनिर्जरा-
 तिष्ठस्य वा फलत्वम् । स्थापनाविषये चत्कटद्वये प्रतिबन्धीयमाने तु न सा फलवतीति बोध्यम् ॥

- सकलाविज्ञाविभगवद्गुणध्यानस्य सुतरां सम्भवात् । सिद्ध एव च बहूनां प्रतिमादर्शनाद्बो-
ध्युद्योऽपि । न च नाम्नो नामिना सह वाच्यवाचकभावसम्बन्धोऽस्ति न स्थापनाया इति
विशेष इति वाच्यम्, इतरनिक्षेपानिरूपकेण भावनिक्षेपेण सह नामस्थापनयोस्सम्बन्धा-
विशेषात् । वाच्यवाचकभावसम्बन्ध एव ग्राह्यो न स्थाप्यस्थापकभाव इत्यत्र विनिगम-
5 काभावात्, तस्मात्त्वया नामस्थापनाद्वयमेव भगवदध्यात्मोपनायकत्वाविशेषेण बन्धं स्यात्
द्वयमेव वा त्याज्यं स्यात्, अन्तरङ्गप्रस्थासत्त्वभावस्य तुल्यत्वात्, न चैतदिष्टम्, परेणापि
नाम्नोऽङ्गीकारात् । तथा च स्थापना यद्यबन्धा स्यात्तदा नामाप्यबन्धं स्यादिति विपर्यय-
पर्यवसायकस्तर्कः, भावनिक्षेपो यद्यबन्धस्थापनानिक्षेपप्रतियोगी स्यादबन्धानामनिक्षेपप्रति-
योग्यपि स्यादित्यनिष्टप्रसञ्जकस्तर्को बोध्यः । तथा च निक्षेप्यमाणभावार्हतोऽमेदबुद्धेर्नामादि-
10 त्रयमेव कारणसागमप्रामाण्यात्स्वानुभवाच्च । एतेन भावनिक्षेपाध्यात्मोपनायकत्वेन नामादि-
निक्षेपत्रयस्यार्हत्प्रतिमास्थापनानिक्षेपस्वरूपत्वेनानादृतवतां भावनिक्षेपं पुरस्कृत्वतां मतं व्युद्-
स्तम् । निक्षेपत्रयानादरे भावोक्तासत्यैव कर्तुमशक्यत्वात्, श्लाघा इव नामादित्रये हृदयस्थिते
सति भगवान् पुर इव परिस्फुरति, हृदयमिवानुप्रविशति, तन्मयीभावमिवापद्यते, तेन सर्व-
कल्याणसिद्धिस्तस्माद्भावोक्तासत्तदधीनो नहि नैसर्गिक एव भावोक्तास इत्यस्ति जैनमत एका-
15 न्तः, सर्वव्यवहारविच्छेदप्रसङ्गात् । न च भावार्हद्वर्धनं भव्यानां यथा स्वगतफले प्रत्यव्यभि-
चारि न तथा निक्षेपत्रयप्रतिपत्तिरिति तदनादर इति वाच्यम्, स्वगतफले स्वव्यतिरिक्तभाव-
निक्षेपस्याप्यव्यभिचारित्वाभावात्, नहि भावार्हन्तं दृष्ट्वा भव्या अभव्या वा प्रतियुज्यन्तं
इति । स्वगतभावोक्तासनिमित्तत्वन्तु समानं निक्षेपचतुष्टयेऽपि । एतेन स्वगताध्यात्मोपनाय-
कतागुणेन बन्धत्वमपि चतुष्टयाविशिष्टमेव । शिरश्चरणसंयोगरूपबन्धनस्य भावभगवतोऽपि
20 शरीर एव सम्भवात्, न त्वरूपे भावभगवति, आकाश इव तदसम्भवात् । भावसम्ब-
न्धाच्छरीरसम्बद्धं बन्धनं भावस्यैवाऽऽयातीति तु नामादिष्वपि तुल्यमेव । न च महा-
निशीथे भावाचार्यस्य तीर्थकृतुल्यत्वमुक्तमतो निक्षेपत्रयस्याकिञ्चित्करत्वमिति भावनिक्षेपं
पुरस्कृत्वतां कोऽपराध इति वाच्यम्, तद्वचनस्य परमशुद्धभावग्राहिनिश्चयनयविषयत्वात्,
यन्मते हेकस्यापि गुणस्य त्यागे मिथ्यादृष्टित्वमिष्यते तन्मते निक्षेपान्तरानादरेऽपि
25 नैगमादिनयवृन्देन नामादिनिक्षेपाणां प्रामाण्याभ्युपगमात्क इव व्यामोहो भवतः, सर्वनय-
सम्मतस्यैव शास्त्रार्थत्वात्, अन्यथा सम्यक्त्वचारित्र्यैक्यग्राहिणा निश्चयनयेनाप्रमत्तसंयत एव
सम्यक्तवस्त्वान्युक्तो न प्रमत्तान्त इति श्रेणिकादीनां बहूनां प्रसिद्धं सम्यक्त्वं न स्वीकरणीयं
स्यात् । एवञ्च ' जो जिणदिष्टे भावे चवन्निवे सद्वाह सयमेव । सयमेव न णिहिति य स
निओगईत्ति णायवो ' इत्युत्तराध्ययनवचनाच्चतुर्विधशब्दस्य नामस्थापनाद्रव्यभावभेद-

मिन्नत्वेन व्याख्यानिक्षेपचतुष्टयस्यापि यथौचित्येनारब्धत्वमविरुद्धमिति ॥ अनुभूतस्यानुभवि-
ष्यमाणस्य वा पर्यायस्य योग्ये यन्निक्षिप्यते स द्रव्यनिक्षेपः । यथाऽनुभूतेन्द्रपर्यायोऽनुभवि-
ष्यमाणेन्द्रपर्यायो वेन्द्रः, अनुभूतघृताधारत्वपर्यायेऽनुभविष्यमाणघृताधारत्वपर्याये वा घृत-
घटव्यपदेशवत्तन्नेन्द्रशब्दव्यपदेशोपपत्तेः । कचिदप्राधान्येऽपि द्रव्यनिक्षेपः प्रवर्तते यथाङ्गार-
मर्हको द्रव्याचार्यः, आचार्यगुणरहितत्वादप्रधानाचार्य इत्यर्थः । कचिदनुयोगेऽपि, यथाऽ- ५
नाभोगेनेहपरलोकाद्याशंसालक्षणेनाविधिना च भक्त्यापि क्रियमाणा जिनपूजादिका द्रव्य-
क्रिया एव, अनुपयुक्तक्रियायास्साक्षान्मोक्षाङ्गत्वाभावात् । भक्त्याऽविधिनापि सा क्रियमाणा
पारम्पर्येण मोक्षाङ्गत्वापेक्षया द्रव्यतामश्नुते भक्तिगुणेनाविधिदोषस्य निरनुबन्धीकृतत्वात् ॥
वक्तृविवक्षितक्रियानुभवयुक्तो भावो यो निक्षिप्यते स भावनिक्षेपः, यथेन्द्रक्रियापरिणतो
भावेन्द्र इति । ननु भावमिन्ननामादिषु त्रिषु नाम्नां भावार्थशून्यत्वेन स्थापनाया द्रव्यस्य 10
भावविशेषेण वृत्तेर्विरुद्धधर्माभ्यासामावाह न कोऽपि भेद इति चेन्न, रूपान्तरेण विरुद्धधर्मा-
भ्याससम्भवेन भेदोपपत्तेः । स्थापनायां परिहृयमानानामाकाराभिप्रायबुद्धिक्रियाफलानां
नान्नि द्रव्ये चाभावात्, तथाहि स्थापनेन्द्रे लोचनसहस्रकुण्डलकिरीटसजीवसन्निधानकर-
कुलिशधारणसिंहासनाभ्यासनादिजनितानिज्ञयो देहसौन्दर्याविराकारो दृश्यते, स्थापना-
कर्तुश्च सङ्कतेन्द्राभिप्रायो विलोक्यते, द्रष्टुश्च तदाकारदर्शनादिन्द्रबुद्धिरुपजायते, एतन्मुप- 15
सेवमानानां तद्भक्तिपरिणतबुद्धीनां नमस्करणादिक्रिया संवीक्ष्यते । प्रायेण पुत्रोत्पत्त्यादिकं
फलञ्चोपलभ्यते, न च तथा नामेन्द्रे द्रव्येन्द्रे वा, तस्मात्ताभ्यां स्थापनाभेदः । द्रव्यमपि
भावस्य कारणत्वात्ताभ्यां मिश्रम्, यथाऽनुपयुक्तो वक्ता द्रव्यं कदाचिदुपयुक्तकाले भाव-
स्योपयोगलक्षणस्य भवति कारणम्, सोऽपि वोपयोगलक्षणो भावस्तस्यानुपयुक्तवक्तरूपस्य

१. लक्षणे योग्यता चैकभक्तिवद्व्युक्तामिच्छनाभोगेनेन त्रिविधा, अतीतानागतौ च वर्तमान-
भवभावेन कचिदन्तररहितौ प्राज्ञौ, अन्यथाऽतीतानागतानन्तमेष्वपि द्रव्यपदव्यपदेशप्रसङ्गस्त्याज्यं, वर्तमान-
भवस्थितौ हि पुरस्कृतमव पश्चात्कृतमवबाधुष्कर्म सङ्गम्यतया स्पृशति, यथा प्रत्युपसन्ध्यायामादित्यः पूर्वविदेहं
भरतश्च प्रदोषसन्ध्यायान्दु भरतमपरविदेहं ब्रह्ममाश्रयति । तीर्थङ्गनामकर्मघटितयोग्यतया तु नानामवव्यव-
धानेनापि भवति मरीचैर्द्रव्यतीर्थैकत्वप्रतिपादनात् । सुदूरव्यवहितानामपि द्रव्यतीर्थकृतौ बन्धत्वप्रतिपाद-
नस्य नानामवसम्बन्धघटितयोग्यता विनाऽनुपपत्तेरिति ॥ २. सूत्रवोचितबलवदनिष्ठाननुबन्धीष्टसाधनताक-
तद्वैतगुणस्युत्तिबनकसत्कारोद्भेदकामिप्रायाकारान्यतरसम्बन्धवत्त्वं तत्स्थापनात्वम् । एवञ्च सादृश्यसम्बन्धस्य न
स्थापनानिक्षेपनियामकत्वम्, असङ्गावस्थापनोच्छेदप्रसङ्गात् । नाभिप्रायसम्बन्धस्यापि, नाम्न्यपि तस्य
शुबचत्वेनातिप्रसङ्गादिति । अत एव द्रव्यसिद्धिनि स्थापनाया न भावव्याबुद्धिः, उत्कटदोषवत्त्वेन प्रतिगन्धो-
यमानस्य सादृस्याद्गुणवदनुत्पत्तेः सूत्रवोचितबलवदनिष्ठानुबन्धनीत्वात् ॥

- द्रव्यस्य पर्यायो भवति, यथा वा साधुजीवो द्रव्येन्द्रस्सन् भावेन्द्ररूपायाः परिणतेः कारणं भवति न तथा नामस्थापने । नामापि च स्थापनाद्रव्याभ्यां प्रोक्तवैधर्म्यादेव भिद्यते । यद्यपि पूर्वोदितप्रकारेणैषामभेदस्तथापि निरुक्तप्रकारेण भेदोऽपि सिद्ध एव । नहि दुग्धतत्क्रादीनां श्वेतत्वादिनाऽभेदेऽपि माधुर्यादिनापि न भेदोऽनन्तधर्माभ्यासितत्वाद्वस्तुन
- 5 इति । ननु नामादिविचारे प्रक्रान्ते भाव एव वस्तु विवक्षितार्थक्रियासाधकत्वादुभय-सम्मतवस्तुवत्, नहि भावेन्द्रवद्विवक्षितार्थसाधनसमर्था गोपालदारकाद्या नामेन्द्रादयोऽतः किमत्र भावार्थशून्यैर्नामादिविरिति चेन्न, नामादीनामपि वस्तुपर्यायत्वेन सामान्यतो भावत्वानतिक्रमात्ततः सिद्धसाधनम् । अविशिष्ट इन्द्रादिवस्तुन्युच्चरिते नामादिकं भेद-चतुष्टयमपि प्रतीयत एव, किमनेन नामेन्द्रो विवक्षित आहोस्वित्थापनेन्द्र उत द्रव्ये-
- 10-न्द्रो भावेन्द्रो वेति । अतस्सामान्येनेन्द्रवस्तुनश्चत्वारोऽप्यमी पर्याया भावविशेषा एव । अथ विशिष्टार्थक्रियासाधकं भावेन्द्रादिकं भावमाश्रित्य वस्तुत्वसाधनेऽपि न काचित्क्षतिः, भावेन्द्रादेर्भावस्य विशिष्टक्रियानिर्वर्तकत्वे नामेन्द्रादिपर्यायाणामपि तद्वष्टव्यमेव । द्रव्य-रूपतया पर्यायाणां परस्परभेदात् । भावपरिणामनिमित्तभावाद्वा नामस्थापनाद्रव्याणां भावाङ्गतयोपयोगः, जिननामजिनस्थापनामुक्तिगतमुनिदेहदर्शनाद्भावोद्भासात् । केनचिदुच्चरितं
- 15 हि जिननाम श्रुत्वा जिनप्रतिभास्वस्तिकादीनि प्रेक्ष्य परिनिर्वृतमुनिदेहं भविष्यद्यतिपर्यायं जनं वाऽवलोक्य च प्रायशस्सम्यग्दर्शनादिभावपरिणामो दृश्यते । अयन्त्वत्र विशेषो नामादि-त्रयमनैकान्तिकं समीहितसाधने निश्चयाभावादात्यन्तिककञ्च कारणमात्यन्तिकप्रकर्षप्रस- तथाविधविशिष्टफलसाधकत्वाभावात् । भावस्त्वैकान्तिकः, आत्यन्तिककारणञ्चातोऽभ्यर्हित-तम इति । अथञ्च नामादीनां प्रधानेतरभावो भिन्नवस्तुगतापेक्षया, अभिन्नवस्तुगतानान्तु नामा-
- 20 दीनां भावाविनाभूतत्वादेव वस्तुत्वम् । सर्वस्य हि वस्तुनस्वामिधायकं नामरूपम्, यथाऽऽता-नवितानीभूततन्तुसन्तानः पट इति, ऊर्ध्वकुण्डलेष्वायतवृत्तमीवो घट इत्यादि । स्वाकारः स्थापनारूपः, यथा सर्ववस्तुनः स्वस्वाकारः । अतीतानागतभावकारणं द्रव्यम्, कार्यपञ्चञ्च स्वं भावरूपम्, यथा सृष्टिपण्डादिवस्तुनो जन्यत्वापन्नं घटादिकम् । इत्थं सर्वं वस्तु चतुरूपाविनाभूतं दृष्टमेवमेव सम्यग्दर्शनव्यवस्थानाजिनमतस्य सर्वेयसमूहा-

१. अनेन यद्यद्वस्तु तत्तद्विशेषचतुष्टयवदिति व्याप्तिर्भज्यते ' जत्थ य जं जाणिज्जा णिक्खेवं णिक्खेवे णिरवसेसं । जत्थवि य ण जाणिज्जा चउक्कथं णिक्खेवे तत्थ ' इत्यनुयोगद्वारसूत्राच्च । तथापि प्रायिकीयं व्याप्तिरप्रजाप्ये वस्तुनि नाम्नोऽप्रयोगात्, जीवत्वेन द्रव्यत्वेन च भूतमविष्यत्पर्यायभावेन तत्कारणत्वाभा-वाज्जीवे द्रव्यनिकोपेयायोगाच्च । उक्तं तत्त्वार्थटीकाकृष्टा ' यथेकस्मिन्न सम्भवति नैतावता भवत्यव्यापिते ' ति । अप्रज्ञायजीवद्रव्यमिदं यद्यद्वस्तु तत्तद्विशेषचतुष्टयवदिति व्याप्तेर्वा विवक्षणादिति ॥

त्मकत्वात् । न ह्येकस्मिन्नेव वस्तुन्येककालं विद्यमानानां पर्यायाणां मध्य इदं वस्तुपर-
 न्ववस्त्विति वक्तुं शक्यते, द्रव्यरूपतया सर्वेषामपि तेषामेकत्वात् । तथा वस्तुप्रत्ययहेतु-
 त्वाभ्याम वस्तुधर्माः, यद्यस्य प्रत्ययहेतुत्वतस्तस्य धर्मो यथा घटस्य स्वधर्मा रूपादयः, यच्च यस्य
 धर्मो न भवति न तत्तस्य प्रत्ययहेतुर्यथा घटस्य धर्माः पटस्य, भवति च घटमिधानाद्वटस्य
 सम्प्रत्ययः । सर्वेषां वस्तूनाञ्च नामरूपत्वान्यमिचाराभ्यान्नैकान्तिकत्वम् । यद्यपि मिधानरहितं 5
 तद्वत्त्वेव न भवति, यथाऽमिधानरहितत्वेनावाच्यषष्ठभूतलक्षणो भावः । अवस्तुत्वे
 तु कुतस्तत्प्रत्ययहेतुत्वस्य हेतोर्वृत्तिः स्यात्, तत्र तद्वृत्तौ वा तस्यापि वस्तुत्वमेव
 भवेत्, स्वप्रत्ययजनकत्वाद्वटादिवदिति । न च नद्यास्तीरे पञ्च फलानि सन्तीति शब्द-
 भवणसमनन्तरं प्रवृत्तस्य कस्यचिद्वत्त्वप्राप्तेरवस्तुधर्मता तस्येति वाच्यम्, प्रत्यक्षादिप्रमाणा-
 नामपि तत्प्रसङ्गात्, तेभ्योऽपि प्रवृत्तस्य कदाचिद्वत्त्वप्राप्तेः । नचावाधितप्रमाणेभ्यः प्रवृत्ता- 10
 वस्तुवार्थप्राप्तिरिति वाच्यम् । सुविचेचितादाप्तशब्दादपि वस्तुप्राप्तेरव्यवस्थामावैदिति । एवं
 यदस्ति तत्सर्वमाकारमयमेव, यथा मतिशब्दवस्तुक्रियाफलाभिधानानि । यत्त्वनाकारं
 तस्मात्स्थेव, यथा बन्ध्यापुत्रादिः, मतिर्हि ज्ञेयाकारग्रहणपरिणतत्वादाकारवती, अन्यथा
 नीलस्येवं संवेदनं न पीतस्येति नैयत्यं न स्यात्, नियामकाभावात् । नीलाद्याकारो
 हि नियामको यदा स नेष्यते तदा नीलग्राहिणी मतिर्न पीतमाहिणीति कथं व्यवस्थाप्येता- 15
 विशेषात् । शब्दोऽपि पौल्लिकित्वादाकारवानेव । क्रियाऽप्युत्प्रेषणादिरूपा क्रियावतोऽनन्य-
 त्वादाकारवत्येव, फलमपि कुलालादिक्रियासाध्यं घटादिकं सुसिद्धादिवस्तुपर्यायरूपत्वादा-
 कारवदेव; अभिधानमपि शब्दस्तत्त्वाकारवत्स्वमुक्तमेव । तथा द्रव्यात्मकञ्च सर्वमुत्पन्नवि-
 फणकुण्डलितकारसमन्वितमर्पवद्विकाररहितस्याविर्भावमानपरिणामस्य द्रव्यस्यैव सर्वत्र
 सर्वदाऽनुभवात्, न ह्यपूर्वं किञ्चिदुत्पद्यते, छन्नरूपतया विद्यमानस्यैवाविर्भावात्, नाप्या- 20
 विर्भूतं सद्भिन्नइति, छन्नरूपतया तिरोभावस्यैवाऽऽसादनात् । तथा चाविर्भावतिरोभाव-
 रूपपरिणाम एव कार्योपचाराद्रव्यस्य चोपचरितकारणत्वेनोत्पादव्ययरहितं निर्विकारं

१ मिश्रवस्तुनि मिश्रकाले विद्यमानानां पर्यायाणां तथा वक्तुं शक्यत्वादेकस्मिन्नेव वस्तुन्येककाल-
 मिति । शक्यत इति, विनिगमनाविरहात्सर्वस्यैव वस्तुत्वं सर्वस्यैवावस्तुत्व वा भवेदिति भावः । वस्तुरूपा-
 विनाभूतत्वे च विनिगमकमाह द्रव्यरूपतयेति । ननु वस्तुधर्मत्वमेव तेषां न सम्भवति कुतो द्रव्यरूपतयैक-
 रूपत्वमित्यत्राह तथेति ॥ २. यदि नाम वस्तुधर्मो न स्यात्तदा घटशब्दे श्रेष्ठे श्रोतुः किमयमाहेति
 संशय एव स्यात् न घटप्रतिपत्ति पटप्रतिपत्तिरूपो वा विपर्ययः स्यात्, न जानं किमप्येतनोक्तमिति-
 चित्तव्यामोहेन वस्तुप्रतिपत्तिरूपो वाऽनप्यवसायो भवेत्, कदाचिद्वटस्य कदाचित्पटस्य कदाचिच्च स्तम्भादेवां
 बोध स्यादित्यपि बोध्यम् ॥ ३. एवमोत्पादव्ययधर्मोऽप्युक्तं मह, गुणपर्यायवद्द्रव्यमित्यनयोर्न पीनइत्यम् ।
 अत एव चात्र न विरोधोऽन्यथा द्रव्यस्योत्पादव्ययात्मकत्वे तद्वहितलोकार्थिद्वयैवेति ॥

- द्रव्यमुच्यते । न च द्रव्यस्यैकस्वभावत्वे निर्विकारत्वे चानन्तकालभाविनामनन्ताविर्भाव-
विरोभावानामेकहेतुस्यैव कारणत्वं स्यादिति वाच्यम्, अचिन्त्यस्वभावत्वाद्व्यस्य, सर्पादि-
द्रव्येष्वेकस्वभावेष्वापि उत्पन्नविफणादिपर्यायाणां क्रमप्रवृत्तेरनुभवसिद्धत्वात् । न चोत्पन्न-
विफणादिबहुरूपत्वात्पूर्ववस्थापरित्यागेनोत्तरावस्थाधिष्ठानादनित्यता द्रव्यस्य स्यादिति वा-
च्यम्, वेषान्तरापन्नतद्वहुरूपस्यापि द्रव्यस्य नित्यत्वात् । यथाहि नायकविद्रूपककपि
राक्षसादिपात्रावसरेषु वेषान्तराण्यापन्नो नटो बहुरूप एवमुत्पन्नविफणादिभिर्मात्रैर्द्रव्यमपि
ब्रह्मरूपं तथापि नित्यमेव, स्वयमविकारित्वादाकाशवत् । तथा सर्व भावात्मकम्, परा-
परकार्यक्षणसन्तानात्मकस्यैव तस्यानुभवात्, प्रतिक्षणं भवनमेव ह्यनुभूयते, पूर्वक्षणस्य
निवृत्तिरपरस्योत्पत्तिरिति । न चोत्पत्तिनिवृत्ती कारणोपेक्षिण्यौ, यच्च कारणं तदेव द्रव्यमिति
१० वाच्यम्, निरपेक्षस्यैवोत्पादात् । अपेक्षा हि विद्यमानस्यैव, न च सृष्टिपन्थादिकारणकाले
घटादिकार्यमस्ति, अविद्यमानस्य चापेक्षायां खरविषाणस्यापि तथाभावप्रसङ्गात् । यदि
श्रोतृपक्षिणस्यापि घटादिस्त्यात्तदा किं सृष्टिपन्थापेक्षया, स्वत एव तस्य विद्यमानत्वात् ।
न चोत्पन्नस्य च घटादिश्रुतिपन्थादिकमपेक्षत इति वाच्यम् । मुण्डितशिरसो दिनष्टुष्टिपर्या-
लोचनवदपेक्षावैयर्थ्यात् । न नूतनवद्यमानतावस्थायामसावपेक्षत इति चेन्न, विचारासहत्वात्,
१५ वस्तुस्थानता हि किमनिष्पन्नावयवता, उत निष्पन्नावयवता, आहोस्विदर्थेनिष्पन्नावयवता
स्यात् । नाद्योऽनुत्पन्नस्यापेक्षाऽयोगाद्गगनारविन्दवत् । न द्वितीयो निष्पन्नस्य परापेक्षा-
वैयर्थ्यात्, नान्यो वस्तुनस्सांशताप्रसङ्गात् । सांशतायामप्यनिष्पन्नांशः किं कारणमपेक्षते
निष्पन्नो बोधयं वा, नाद्यौ निष्पन्नानिष्पन्नयोरपेक्षाऽसम्भवस्योक्तत्वात्, नान्य उभयपक्षो-
दीरितदोषसङ्कमात् । तस्मान्मृत्पिण्डाद्युत्तरकालं भवनमेव घटादेस्तदपेक्षा, कार्यत्वाभिमत-
२० घटादिप्राग्भावित्वमेव सृष्टिपन्थादेः कारणत्वं, न पुनस्तत्र व्याप्रियमाणत्वात्, व्यापारस्य
व्यापारवद्विज्ञत्वे तस्य निर्व्यापारत्वप्रसङ्गात्, अभिज्ञत्वे व्यापाराभावप्रसङ्गात् । कारण-
व्यापारजन्यान्नाम अप्युत्पत्तेरुत्पत्तिमतो भेदे उत्पत्तिमतोऽजन्मप्रसङ्गः, तस्मात्पूर्वोत्तरकाल-
भावित्वमात्रेणैवायं कार्यकारणभावो वस्तूनां लोके प्रसिद्धो न पुनः किञ्चित्केनचिन्निर्वर्तित-
मिति, न कस्यचिद्भावस्य सम्बन्धपेक्षा, ततो हेत्वन्तरनिरपेक्ष एव सर्वो भावस्समुत्पद्यत
२५ इति सिद्धम्, एवं विनाशोऽप्यहेतुक एव । न च मुद्रादिसन्ध्यपेक्षा एव घटादयो विनाशभा-
विशन्तो दृश्यन्ते न निर्हेतुका इति वाच्यम्, विनाशहेतोरयोगात्, विनाशकाले मुद्रादिना
किं घटादिरेव क्रियते कपालादयो वा तुच्छरूपाभावो वा, नाद्यः कुलालादिसामग्रीत एव
तस्योत्पत्तिः । न द्वितीयो घटादीनां तादवस्थप्रसङ्गात् । न तृतीयो नीरूपस्य तस्य खर-
शृङ्गस्येव कर्तुमशक्यत्वात् । न च तेन घटादिसम्बद्धेनाभावो विहितस्तेन घटादेर्निवृत्तिरिति

वाच्यम्, सम्बन्धानुपपत्तेः, किं पूर्वं घटः पश्चाद्भावो वैपरीत्यं वा, उत समकालं वा घटाभावौ, नाद्यौ द्विनिष्ठसम्बन्धस्य भिन्नकालयोरसम्भवात् । अन्ये घटाभावयोर्यदि क्षण-
मात्रमपि सद्भावस्थितिरभ्युपगम्यते तर्ह्यसंसारमसौ स्याद्विशेषाभावात्, तथा च सति घटता-
दवस्थप्रसङ्गः । न च घटोपमर्दनाभावो जायतेऽतो घटादिनिवृत्तिरिति वाच्यम्, उपमर्दस्य
घटादिरूपत्वे तस्य स्वहेतुत एवोत्पत्तेः, कपालादिरूपत्वे तद्भावेऽपि घटतादवस्थप्रसङ्गात् । ५
तुच्छाभावरूपत्वे च घटाद्यभावेन घटाद्यभावो जायत इत्युक्तं स्यात्तथा च सत्यात्मनैवात्म-
भवनानुपपत्तिस्त्यात् । तस्मान्मुद्रादिमहकारिकारणवैसादृश्याद्विसहस्रः कपालाद्विषणं
वत्पद्यते घटादिस्तु क्षणिकत्वेन निर्हेतुकस्वरसत एव निवर्तत इत्येवावन्मात्रमेव शोभनमतो
हेतुव्यापारनिरपेक्षा एव समुत्पन्ना भावाः क्षणिकत्वेन स्वरसत एव विनश्यन्ति न हेतुव्या-
पारादिति स्थितम् । तस्माज्जन्मविनाशयोर्न किञ्चित्केनचिदपेक्ष्यते, अपेक्षणीयाभावाच्च' न 10
किञ्चित्कस्यचित्कारणं तथा च सति न किञ्चिद्भ्रव्यं, किन्तु पूर्वापरीभूतापरापरक्षणरूपाः
पर्याया एव सन्तीति । एते हि स्वतन्त्रा नामादिनया मिथ्यादृष्टयोऽसम्पूर्णैर्ग्राहित्वाद्भ्रमगात्र-
भिन्नदेशसम्पर्शनेन बहुविधविबाधमुखरजात्यन्धवृन्दवत् । अनुभवप्रत्यक्षसिद्ध्यन्तु जैनाभ्युपगम-
रूपं निःशेषसमूहाभ्युपगमनिवृत्तमनवयं, नामादिनवपरस्पररोद्धाविताविद्यमाननिःशेषोपपत्तेर्न
सम्पूर्णैर्ग्राहित्वात्, चक्षुष्मतां समन्तात्समस्तहस्तिदर्शनजोष्टापवत् । तथा च यत्र शब्दो 15
छापवुद्धिपरिणामसद्भावस्तत्सर्वं नामादिचतुष्पर्यायम्, चतुष्पर्यायत्वाभावे शशशृङ्गादौ शब्दा-
दिपरिणामाभावदर्शनात्, तस्माच्छब्दादिपरिणामसद्भावे सर्वत्र चतुष्पर्यायत्वं निश्चितमेवा-
तोऽन्यसबलितनामादिचतुष्टयात्मन्येव वस्तुनि घटादिशब्दस्य तदभिधायकत्वेन पृथुवृष्टो-
दरायाकारस्य नामादिचतुष्टयात्मकतया बुद्धेस्तदाकारग्रहणरूपतया परिणतिस्तदात्मन्येव
वस्तुनि समुपलब्धा । न चेदं दर्शनं भ्रान्तं बाधकाभावात् । नाप्यदृष्टाशंकयाऽनिष्टकल्प- 20
नाऽतिप्रसङ्गात् । नहि दिनकरास्तमयोदयोपलब्धरात्रिदिवादिवस्तूनां बाधकनृम्भावन-
याऽन्यथात्वकल्पना सङ्गतिमद्भवति । तस्मादेकत्वपरिणत्यापन्ननामादिभेदेष्वेव शब्दादि-
परिणतिदर्शनात्सर्वं चतुष्पर्यायं वद्विषति स्थितम् । भिन्नस्वरूपतया च नामाद्यः
स्वाश्रयभूतवस्तुनः कथञ्चिद्भेदकारिणः, एकस्मिन्नपि वस्तुनि चतुर्णां प्रतीयमानत्वात्क-
थञ्चिद्भेदकारिणश्च । यथाहि केनचिदिन्द्र इत्युच्यतेऽन्यः ग्राह किमनेन नामेन्द्रो 25
विवक्षितसंस्थापनेन्द्रो द्रव्येन्द्रो भावेन्द्रो वा, नामेन्द्रोऽपि द्रव्यतः किं गोपालदा-
रको हालिकदारको क्षत्रियदारको वैश्यदारको ब्राह्मणदारकश्चूडदारको वा, क्षेत्रतोऽपि
नामेन्द्रः किं भारत ऐरावतो महाविदेहजो वा, कालतोऽपि किमतीतकालसम्भवी
वार्त्तमानिको भविष्यत् वा, अतीतकालसम्भव्यपि किमितोऽनुन्तसमयभावी, असंख्यात-

- तमस्मयभावी, संख्याततमसमयभावी वेति । भावतोऽपि किं कृष्णवर्णो गौरवर्णो दीर्घो
ग्रन्थरो वेत्यादि । तदेवमेकोऽपि नामेन्द्रस्याग्रयभूतोऽर्थेस्तावद्रव्यक्षेत्रकालभावाविष्टितो-
ऽनन्तभेदत्वं प्रतिपद्यते । तथा स्थापनाद्रव्यभावाग्रयस्याप्युक्तानुसारेण प्रत्येकमनन्तभेद-
स्वमनुसरणीयम् । एते च नामादयो भेदकारिणः । एवमेकस्मिन्नपि शचीपत्यादाविन्द्र इति
5 नाम्नस्तदाकारस्थापनाया उत्तरावस्थाकारणरूपद्रव्यस्य दिव्यरूपसम्पत्तिकुलिशधारणपारमैश्व-
र्वादि सम्पन्नत्वलक्षणभावस्य च प्रतीयमानत्वाभामादिचतुष्टयस्याभेदकारित्वमपि । अत एते
नामादयो धर्मा स्त्वाद्रव्ययग्नौव्यत्रिकवत्प्रतिवस्तु परस्पराविनोभाविन- इत्यलं चर्चया ।
अथ नामादिनिक्षेपाणां नयैस्सह योजने शब्दनयैर्भावनिक्षेप एवेष्टः परैरर्थनयैर्नामादयश्च-
त्वारोऽपीष्टाः । यद्यपि नामादिचतुष्टयस्याप्यभ्युपगमे नैगमादीनां द्रव्यार्थिकत्वक्षतिः
10 द्रव्यार्थिकेन द्रव्यस्यैवाभ्युपगमात् पर्यायस्य प्रतिक्षेपाच्च । द्रव्यपर्याययोरुपप्रधानभावेन
तेनाभ्युपगमाद्भावनिक्षेपसह एवेति चेत्तदा शब्दनयानामपि द्रव्यनिक्षेपसहत्वं स्यात्तथापि
नैगमभेदानामविशुद्धानां नामाद्यभ्युपगमप्रवणत्वेऽपि विशुद्धनैगमभेदस्य द्रव्यविशेषणतया
पर्यायाभ्युपगमन्तुत्वाच्च भावनिक्षेपानुपपत्तिर्न चैतावता तस्य पर्यायार्थिकत्वप्रसक्तिरितरा-
विशेषणस्वरूपप्राधान्येन पर्यायानभ्युपगमात् । शब्दादीनां पर्यायार्थिकानान्तु नैगमवत्-
15 विशुद्धभावान्न नामाद्यभ्युपगमन्तुत्वमिति । सङ्ग्रहसूत्रयोरपि विषयविशेषे शुद्धपर्याय-
विशिष्टद्रव्यविषयीकरणात् भावनिक्षेपसहत्वम् । ऋजुसूत्रो नाम भावनिक्षेपावेवेच्छतीत्यन्ये,
तच्च, तेन द्रव्याभ्युपगमस्य सूत्राभिहितत्वात् । पृथक्त्वाभ्युपगमस्यैव निवेधात् । सङ्ग्रह-
व्यवहारौ स्थापनावर्जास्त्रिनिक्षेपानिच्छत इति केचित्तदपि न, नैगमो हि सङ्ग्रहाभिमितसामा-
न्यवादी व्यवहाराभिमितविशेषवादी, तदुभयवादी, च, तथा च सङ्ग्रहस्य स्थापनास्वीकर्तृनै-
20 गमसमानत्वेन कवं स्थापनानभ्युपगमन्तुत्वम् । न च व्यवहाराभिमितस्वीकर्तृनैगम एव
स्थापनाभ्युपगन्ता न सामान्यवादी नैगमोऽवत्सङ्ग्रहो न स्थापनामिच्छतीति वाच्यम्, तथा
सति व्यवहारस्य स्थापनाभ्युपगमन्तुत्वं स्यात् । अथोभयविषयक एव नैगमस्थापनाविष-
यको नातस्सङ्ग्रहव्यवहारयोः स्थापनाविषयकत्वमिति चेत्सुतरां तस्मात्तिरेव, एकतरनिक्षे-
पयोस्सङ्ग्रहव्यवहारयोः प्रत्येकं स्थापनानभ्युपगमेऽपि समुदितयोरनैगमरूपत्वेन तेन तद-
25 भ्युपगमे तयोरप्यभ्युपगमस्य दुर्वारत्वात् । स्थापनासामान्यं सङ्ग्रह इच्छति, स्थापनाविशे-
षांस्तु व्यवहार इत्येतदेव युक्तम्, अनिच्छा तु सर्वथा नैव युक्तेति । न च सङ्ग्रहनये स्थापना

१. पाश्चात्पनयाद्विशेषोपशेगेन विशेषमनुभवताऽन्त्यवैषमेन शुद्धपर्यायविशिष्टं द्रव्यं विषयीक्रियत इति
भाव । न तु स्वविषयविशुद्धिकृतपर्यायविषयतायाकित्वाद्भावनिक्षेपसहत्वमेवाम्, सङ्ग्रहसूत्रयोरव्याप्तिः,
तज्जातिशुद्धिद्रव्यभावेनोपसर्जनीकृतपर्यायविषयतया तच्छेषनस्य दुस्साध्यत्वादिति ॥

नेष्टा, नामनिक्षेपेणैव स्थापनायास्सद्ब्रह्मात्, व्यापकं हि नाम व्याप्यभूतां स्थापनां सङ्गृह्णा-
 त्येव, इन्द्रचित्तस्येन्द्रनामकपिण्डवज्राभेन्द्रत्व स्याद्विशेषात् पदप्रतिकृतिभ्यां नाम्नो द्वैवि-
 ध्यादिति वाच्यम्, द्रव्यनिक्षेपस्यापि नाम्ना सङ्गृहप्रसक्तेः । न च भावप्रवृत्तिप्रयोजकस-
 म्वन्धभेदेन तयोर्भेदः, द्रव्यं हि परिणामितया भावे सम्बद्धं नाम च वाचकत्वेनेति
 वाच्यम्, गोपालदारके नामेन्द्रे नियामकस्य दुर्वचत्वाद्भावावाचकत्वादिति । ततश्च सिद्ध- 5
 मृजुसूत्रान्तास्सर्वे नयाश्चतुरो निक्षेपानभिलषन्तीति सिद्धान्तवादिनः । सङ्गृहव्यवहारौ
 नामादित्रयं ऋजुसूत्रादयश्चत्वारो भावमिच्छन्ति, नैगमस्तु सङ्ग्रहे व्यवहारेऽन्तर्गत इति
 सिद्धसेनदिवाकरसूरयः ॥ अवसितं नयनिरूपणमित्याहेतीति ॥

इति तपोगच्छनभोमणिश्रीमद्विजयानन्दसूरीश्वरपट्टालङ्कारश्रीमद्विजयकमलसूरीश्वर-
 चरणनलिनविन्यस्तभक्तिभरेण तत्पट्टधरेण विजयलब्धिसूरीणा विनिर्मितस्य 10
 तत्त्वन्यायविभाकरस्य स्वोपहायां न्यायप्रकाशव्याख्यायां नयनिरूपणं नाम
 नवम. किरणः ॥

अथ दशमः किरणः ॥

ननु व्यवस्थापितं प्रमाणनयतत्त्वं, परन्त्वनयोः प्रयोगः कः कार्य इत्याशङ्कायां वस्तु-
 निर्णयायोपक्रान्ते बाध एवेति विभावयन् वादस्वरूपमाविष्करोति— 15

स्वपरपक्षसाधनदूषणविषयं तत्त्वनिर्णयविजयान्यतरप्रयोजनं वचनं
 बाधः ॥

स्वपरेति । वादिनः प्रतिवादिनो वा स्वपक्षसिद्धये यत्साधनं परपक्षविषयकञ्च
 ग्रहणं तद्विषयकं वचनं वादिप्रतिवादिनोर्बाध उच्यते । तस्य किं प्रयोजनमित्यत्राह तत्त्व-
 निर्णयविजयान्यतरप्रयोजनमिति । साधुजनद्वयपयोजविराजमानतत्त्वानां निश्चयस्तद्वारा 20
 विजयो वा प्रयोजनं यस्य तादृशमित्यर्थः । वादिनः प्रतिवादिनो वा स्वपक्षस्य सिद्धिर्नयः,
 तदसिद्धिश्च पराजयः । विज्ञातप्रमाणतदाभासस्वरूपेण वादिना सम्यक्प्रमाणे स्वपक्षसाध-
 नायोपन्यस्तेऽविज्ञाततत्त्वरूपेण वा वादिना प्रमाणाभास उपन्यस्ते प्रतिवादिनाऽनिश्चितत-
 त्त्वरूपेण द्रष्टव्या सम्यक्प्रमाणेऽपि तदाभासतायां निश्चिततत्त्वरूपेण वा प्रमाणाभासे-
 तदाभासतायासुद्भावितार्यां वादिनः प्रतिवादिनो वा प्रमाणतदाभासौ परिहृतापरिहृतदोषौ 25
 साधनदूषणे भवतः, ते च जयेतरव्यवस्थाया निबन्धने स्थातामिति जयपराजयावपि
 वादस्य फले । तथा स्वपक्षे साधनमनुब्रूयन्ति प्रतिवादी वादिसाधनस्याभासतासुद्भावयन्

वादिनो जयति । आभासतोद्भावनयैव स्वपक्षे साधनस्योक्तत्वात्, पराजयोऽपि सम्यक्स-
ाधने परोक्तदूषणानुद्धरणादपि भवतीति भावः ॥

साधनदूषणात्मकं वचनं कीदृक् स्यादित्यत्राह—

साधनात्मकं दूषणात्मकञ्च वचनं स्वस्वामिप्रेतप्रमाणरूपमेव स्यात्

५ तदन्यस्य प्रमाणाभासत्वाभिर्णायकत्वानुपपत्तेः ॥

साधनात्मकमिति । स्वपक्षविषयसाधनपरपक्षविषयदूषणवचने प्रमाणरूपे एव स्यात्ता-
मिति भावः । अन्यथात्वे दोषमाह तदन्यस्येति, प्रमाणान्यस्य वचनस्येत्यर्थः । निर्णायक-
त्वानुपपत्तेरिति, प्रमाणस्यैव वस्तुनिर्णायकत्वादिति भावः । ननु यस्मिन्नेव धर्मिण्येकतरध-
र्मनिरासेन तदन्यधर्मव्यवस्थापनाय वादिनस्साधनवचनं भवति तत्रैव प्रतिवादिनस्तद्विप-
१० रीतं कथं दूषणवचनं स्याद्व्याघातादित्याशङ्क्यामुक्तं स्वस्वामिप्रेतेति विशेषणं प्रमाणस्य, त-
च्च स्वस्वामिप्रायानुसारेण प्ररूपिते साधनदूषणवचने विरोधाभावः । वादी हि पूर्व स्वामि-
प्रायेण साधनं वक्ति ततः प्रतिवाद्यपि स्वामिप्रायेण दूषणमुद्भावयति, न खल्वत्र साधनं
दूषणञ्चैकत्र धर्मिणि तात्त्विकमस्तीति विवक्षितमपि तु निजाभिप्रायानुसारेण वादिप्रतिवादिनौ
प्रयुज्जाते इति भावः ॥

१५ ननु दर्शनान्तरे वादजल्पवितण्डारूपेण कथायास्त्रैविध्योक्तेः कथं वाद एक एवोक्तं
इत्यत्राह—

जल्पवितण्डयोस्तु न कथान्तरत्वं वादेनैव चरितार्थत्वात् ॥

जल्पेति । दर्शनान्तरे हि प्रमाणतर्कसाधनोपालम्भस्तिद्वान्ताविरुद्धः पञ्चावयवोपपन्नः
पक्षप्रतिपक्षपरिग्रहो वादः, यथोक्तोपपन्नच्छलजातिनिग्रहस्थानसाधनोपालम्भो जल्पः, स
२० प्रतिपक्षस्थापनाहीनो वितण्डेति तल्लक्षणान्यभिहितानि । तत्र जल्पस्य न कथान्तरत्वं
वादेनैव चरितार्थत्वात् । न च जल्पे छलजातिप्रयोगस्यानुज्ञानात् वादे चासदुत्तरत्वेन
तस्याभावान्न तेन चरितार्थत्वं जल्पस्येति वाच्यम् । असदुत्तरैः परप्रतिपक्षेपस्य कर्तुमशक्य-
त्वात्, नह्यन्यायेन जयं यशोधनं वा महात्मानस्समीहन्ते । अथ प्रबलप्रतिवादिदर्शना-
सज्जये धर्मध्वंससम्भावनातः प्रतिपक्षेण सम्यगुत्तरस्याप्रतिभासोदुत्तराण्यप्यवाकि-
२५ रत्नेकान्तपराजयाद्वरं सन्देह इति धिया न दोषमावहतीति चेन्न, अस्यापवादिकस्य जल्प-
द्युत्तरप्रयोगस्य कथान्तरसमर्थनसामर्थ्याभावाद्वादतोऽविशेषात् । द्रव्यक्षेत्रकालभावानुसारेण
हि यद्यसदुत्तरं कथञ्चन प्रयुज्जीत किमेतावता कथान्तरं प्रसज्येत । न च निग्रहस्थानानामप्यत्र

प्रयोगाद्विशेष इति वाच्यम् । वादेऽपि तदभ्युपगमात्, वादलक्षणे हि सिद्धान्तावि-
रुद्ध इत्यनेनापसिद्धान्तस्य पञ्चावयवोपपन्न इत्यनेन न्यूनाधिकत्वयोर्हेत्वाभासपञ्चकस्य
निग्रहस्थानाष्टकस्य तदुपलक्षणेनापरनिग्रहस्थानानाञ्च परेण स्वीकारात् । प्रतिपक्षस्थाप-
नाहीनाया वितण्डायास्तु कथात्वमयुक्तमेव । वैतण्डिको हि स्वपक्षमभ्युपगम्यास्थापयन्
यत्किञ्चिद्वादेन परपक्षमेव दूषयन् कथमवधेयवचनो भवेदिति । तस्माज्जल्पवितण्डानिराक- 5
रणेन वाद् एवैककथात्वं लभत इति स्थितम् ॥

अङ्गनियमभेदप्रदर्शनार्थं वादे प्रारम्भकविशेषमाह—

कथारम्भकस्तु जिगीषुस्तत्त्वनिर्णिनीषुश्च ॥

कथारम्भकस्तिवति । कचिज्जिगीषुः प्रथमं वादमारभते, कचिच्च तत्त्वनिर्णिनीषुः ।
तथा प्रतिवादिन्येकस्मिन्नपि प्रौढे बहवोऽपि सम्भूय विवदेरन् जिगीषवः, पर्यन्तयुक्तीरञ्च 10
तत्त्वनिर्णिनीषवः । स च प्रौढतयैव तान् तावतोऽप्यभ्युपैति प्रत्याख्याति तत्त्वञ्चाचष्टे ।
कचिदेकमपि तत्त्वनिर्णिनीषुं बहवोऽपि प्रतिबोधयेयुः । अत एव तत्त्वनिश्चयसंरक्षणं जरूप-
वितण्डयोरेव फलं, वादस्य तु तत्त्वनिर्णय एव, तत्र जिगीषोरनधिकारादिति प्रत्युक्तम् ।
वादस्याविजिगीषुविषयत्वासिद्धेः, वादे नाविजिगीषुविषयो निग्रहस्थानवत्तत्वात् जरूपवित-
ण्डावित्यनुमानाच्च । न च वादे सतामप्येषां निग्रहबुद्ध्याऽनुद्भावनाच्च विजिगीषाऽस्ति, 15
किन्तु तत्र निवारणबुद्ध्यैवोद्भावनमिति वाच्यम् जरूपवितण्डयोरपि तथोद्भावननियमप्र-
सङ्गात् । तत्त्वाध्यवसायसंरक्षणस्य छलंजातिनिग्रहस्यानैर्वस्तुतः कर्तुमशक्यत्वाच्चेति ॥

अथ कोऽसौ जिगीषुस्तत्त्वनिर्णिनीषुश्चेत्यत्राह—

१. वक्त्राऽपिप्रायेण प्रयुक्तस्य शब्दस्याभिप्रायान्तरकल्पनया तच्चिषेवं छलम् । यथा नवकम्बलोऽयमिति
नूतनकम्बलमिप्रायेणोक्ते परः कुतोऽस्य नव कम्बलाः, दृश्यते छेद एवेति प्रत्यक्षविरोधयुक्तावययति,
एवमेवान्यत्रापि साध्यम् । वादिना सम्भवतैतौ हेत्वाभासे वा प्रयुक्ते ऋषिपति तद्विपत्तत्त्वाप्रतिभासे हेतुप्रति-
बिम्बनप्रार्थं साधर्म्यतो वैधर्म्यतो वा यदि प्रयुक्ते किमपि स जातिः, यथाऽनित्यशब्दः कृतकत्वाद्वदवदिति
प्रयोगे कृते साधर्म्येणैव प्रत्यवस्थानं यथा नित्यशब्दो निरवयवत्वादाकाशवदिति, न चास्ति विरोधहेतुर्षट्-
साधर्म्यात्कृतकत्वादनित्यशब्दो न पुनराकाशसाधर्म्याग्निरवयवत्वात्स नित्य इति । तत्रैव वैधर्म्येण प्रत्यव-
स्थानं यथा तत्रैव प्रतिहेतुवैधर्म्येण प्रयुज्यते अनित्य हि साधनत्वं दृष्टं यथा चट्टादीति, न चास्ति विशेषहे-
तुर्षट्साधर्म्यात् कृतकत्वादनित्यशब्दो न पुनस्तद्वैधर्म्याग्निरवयवत्वात्तत्त्वनिर्णिनीषाति । वादकाले वादी प्रतिवादी
वा येन निरुद्धते तन्निग्रहस्थानं, हेत्वाभासादिबहुविधं, गौरवात्तत्रात्र प्रदर्श्यते, अन्यत्र विलोकनीयमिति ॥

अङ्गीकृतधर्मसाधनाय साधनदूषणवचनैर्विजयमिच्छुर्जिगीषुः । स्वी-
कृतधर्मस्थापनाय साधनदूषणवचनैस्तत्त्वसंस्थापनेच्छुस्तत्त्वनिर्णिनीषुः ॥

- अङ्गीकृतेति । अङ्गीकृतो यो धर्मः कथञ्चिन्नित्यत्वादित्यस्य साधनाय व्यवस्थापयितुं
तत्साधनं कर्तुं परपक्षं दूषयितुञ्च प्रवृत्तः स्वविजयं परपराजयञ्चेच्छुर्जिगीषुरित्यर्थः । परपरा-
जयमन्तरेण स्वविजयासम्भवादिति भावः । तत्त्वनिर्णिनीषुमाह स्वीकृतेति, शास्त्रेणेति शेषः,
परस्मिन् स्वस्मिन् वा कथञ्चिन्नित्यत्वादिव्यवस्थापनार्थं साधनदूषणवचननिचयैः कथञ्चि-
न्नित्यत्वादिलक्षणतत्त्वप्रतिष्ठाकाम इत्यर्थः ॥

अस्य प्रकारान् प्रकाशयति—

- अयं स्वस्य सन्देहादिसम्भवे स्वात्मनि तत्त्वनिर्णयं यदेच्छति तदा
10 स्वात्मनि तत्त्वनिर्णिनीषुर्भवति । परानुग्रहार्थं परस्मिन् तत्त्वनिर्णयं
यदेच्छति तदा परात्मनि तत्त्वनिर्णिनीषुर्भवति ॥

- अयमिति । तत्त्वनिर्णिनीषुरित्यर्थः, तत्त्वनिर्णयः स्वस्य परस्य च भवति, यदा स्वस्य
सन्देहादिसम्भवस्तत्परिहारेच्छा च भवति तदा स स्वात्मनि तत्त्वनिर्णयाभिलाषुकत्वात्स्वात्मनि
तत्त्वनिर्णिनीषुरित्युच्यते । यस्तु परानुग्रहैकप्रवणः परस्य तत्त्वं प्राहयितुमिच्छति तदासौ
15 परात्मनि तत्त्वनिर्णिनीषुरित्युच्यते इत्याशयेनाह स्वस्थेत्यादिना, स्पष्टमन्यत् । ननु परत्र तत्त्व-
निर्णिनीषुणा परस्मिन् निर्णयं उत्पादिते सभ्यैस्तस्य जयघोषस्य क्रियमाणत्वात्तस्य जिगीषुता
प्राप्तेति जिगीषोरस्य कथं भेद इति चेन्न, तदनिच्छातस्तस्य परोद्धोषमात्रेण तदभिलाषुकत्वा-
सम्भवात् । न च तर्ह्यसौ नाप्नुते जयमिति वाच्यम्, जयिनोऽपि तदभिलाषाभावात् ।
अनिष्टानामप्यनुकूलप्रतिकूलद्वैवोपकल्पितानां फलानां जनैरुपमुज्यमानतयाऽबलोकनात् ।
20 तथा च परत्र तत्त्वनिर्णिनीषोः परस्य तत्त्वावबोधनं मुख्यं फलमानुषङ्गिकन्तु जय इति ॥

स्वात्मनि तत्त्वनिर्णिनीषुर्दिशस्यसन्नस्त्राचारिसुहृदादयः । परस्मिन्
तत्त्वनिर्णिनीषुश्च गुर्वादयः । अयं ज्ञानावरणीयकर्मणः क्षयोपशमात्स-
मुत्पन्नमत्यादिज्ञानवान् केवलज्ञानवान् वा भवति । स्वात्मनि तत्त्वनि-
र्णिनीषुस्तु क्षायोपशमिकज्ञानवानेव, जिगीषुरप्येवमेव ॥

- 25 स्वात्मनीति । शिष्यः शिक्षणायोपाध्यायस्योपासको ग्रहणधारणपटुः, संदाऽऽज्ञावि-
धायी सम्यग्विनयपरिपालकः । सन्नस्त्राचारी सतीर्थ्यः, सुहृन्मित्रम् । परस्मिन् तत्त्वनिर्णि-
नीषुमाह परस्मिन्निति, गुर्वादिरिति, सम्यग्ज्ञानक्रियायुक्तसम्यग्धर्मशास्त्रार्थदेशकः ' धर्मज्ञो

धर्मकर्ता च सदा धर्मपरायणः । सत्त्वेभ्यो धर्मशास्त्रार्थदेशको गुरुरुच्यते ? इति लक्षण-
लक्षितः, आदिना समग्रवाचिसिद्धदादीनां ग्रहणम्, यथाक्रमेण वादिप्रतिवादिनावत्रावसेयो ।
परत्र तत्त्वनिर्णिनीपोर्मेदमाहायसिति, परत्र तत्त्वनिर्णिनीपुर्वित्यर्थः । ज्ञानावरणीयेति,
ज्ञानावरणीयकर्मविशेषप्रतियोगिकक्षयोपशमाविर्भूतव्यस्तसमस्तान्यतरमतिश्रुतावधिमनःपर्य-
वरूपज्ञानवानेकः, ज्ञानावरणकर्मसामान्यप्रतियोगिकक्षयाविर्भूतकेवलज्ञानवानपर इति 5
द्विमेवो भाव्यः । समस्तपदार्थतत्त्वज्ञानशालिनः केवलिनस्त्वात्मनि तत्त्वनिर्णयेच्छाया
जयेच्छाया वा सुतरामसम्भवेन परिशेषात् स्वात्मनि तत्त्वनिर्णिनीपुर्विजिगीषुश्च क्षायोप-
शमिकज्ञानवानेव भवतीत्याशयेनाह स्वात्मनीति, एवमेव क्षायोपशमिकज्ञानवानेव, बीत-
रागत्वेन केवलिनो जयेच्छाया अभावादिति भावः ॥

नन्वेवं सत्यारम्भकः कतिविधस्सम्पन्न इत्यत्राह—

- 10

तथा चारम्भको जिगीषुः, स्वात्मनि तत्त्वनिर्णिनीपुः क्षायोपशमिक-
ज्ञानवान् केवली चेति चतुर्विधस्सम्पन्नः । एवं प्रत्यारम्भकोऽपि ॥

तथा चेति । क्षायोपशमिकज्ञानवानित्यनेन परत्र तत्त्वनिर्णिनीपुः केवलमिन्नो ग्राह्यः,
स्पष्टमन्यत् । आरम्भकप्रत्यारम्भकयोर्हस्तिप्रतिहस्तिन्यायेन प्रसिद्धेयावन्त आरम्भकास्ताव-
न्त एव प्रत्यारम्भका इत्याशयेनाहैवमिति, आरम्भकवदेवेत्यर्थः, तथा चायमपि चतुर्विध 15
इति भावः ॥

वादोऽयं चतुरङ्गोऽपि भवति, तत्रैकस्याप्यङ्गस्य वैधुर्ये कथात्वानुपपत्तेः वादिप्रतिवा-
द्यपेक्षयाऽङ्गनैयत्वात्, न हि वर्णाश्रमपालनक्षमं न्यायान्यायव्यवस्थापकं पक्षप्रतिपक्षरहि-
तत्वेन समदृष्टि सभापति वक्ष्यमाणलक्षणान् प्राभिकांश्च विना वादिप्रतिवादिनौ स्वाभि-
मतसाधनदूषणसरणिमाराधयितुं क्षमौ, नापि दुःशिक्षितकुतर्कलेशवाल्लिङ्गजनविप्लावितो 20
गवानुगतिको जनस्सन्मार्गं प्रतिपद्येत, तस्मात्कयोः कयोर्वादे वादिप्रतिवादिसम्यक्समाप-
तिरूपेषु वक्ष्यमाणलक्षणेषु चतुरङ्गेषु कत्यङ्गान्यवश्यमपेक्षितानीत्येतद्दर्शयति—

यदोभावपि जिगीषू, जिगीषुक्षायोपशमिकज्ञानिनौ, जिगीषुकेव-
लिनौ वा वादिप्रतिवादिनौ भवतस्तदा वादिप्रतिवादिसम्यक्सभापति-
रूपाणि चत्वार्यङ्गान्यपेक्षितानि ॥

25

यदेति । उभावपीति, आरम्भकप्रत्यारम्भकानुभावपीत्यर्थः, जिगीषू इति, वादिप्रति-
वादिनौ भवत इत्यप्रेतनेन सम्बद्ध्यते । जिगीषुक्षायोपशमिकेति, क्षायोपशमिकज्ञानी हि

जिगीषुः, स्वात्मनि तत्त्वनिर्णिनीषुः, परत्र तत्त्वनिर्णिनीषुश्च । तत्र जिगीषोः प्रत्यारम्भक-
तया यदोभावपि जिगीषू इत्यनेनोक्तत्वात्, जिगीषोः स्वात्मनि तत्त्वनिर्णिनीषोश्च वादि-
प्रतिवादिवात्मभवेन च परत्र तत्त्वनिर्णिनीषुरेवात्र क्षायोपशमिकज्ञानिपदेन विवक्षितः ।
चत्वार्यङ्गान्यपेक्षितानीति, वादिप्रतिवाद्यभावे हि वाद एवानुत्थानोपहतो जयपराजयौ तु दूर
5 इति तावद्वच्यं सिद्धादेव, उभावपि यदि जिगीषू स्यातां तदा परस्परं जयपराजयव्यवस्था-
विलोपकारिश्लाघ्यकलहादिसम्भवात्पराङ्मद्वयं विवक्षितमेव, क्षायोपशमिकज्ञानी केवली वा
यदा प्रत्यारम्भकस्तदापि जिगीषोर्वादिनश्श्लाघ्यकलहाद्यपोहनाय लाभादिहेतवे तदपेक्ष्यत
एवेति भावः ॥

स्वात्मनि तत्त्वनिर्णिनीषुरारम्भकः क्षायोपशमिकज्ञानी तृतीयः प्रत्यारम्भकस्तदा
10 तत्राङ्गनियममाह—

यदा स्वात्मनि तत्त्वनिर्णिनीषुर्वादी प्रतिवादी च परत्र तत्त्वनिर्णिनीषुः
क्षायोपशमिकज्ञानवान् तदा समर्थश्चेत्प्रतिवादी वादिप्रतिवादिरूपाङ्ग-
द्वयमेवापेक्षितम् । असमर्थश्चेत्सभ्येन सहाङ्गत्रयमपेक्षितम्, केवली
चेत्प्रतिवादी तदाङ्गद्वयमेव ॥

15 .यदेति । समर्थश्चेदिति, जयपराजयनिरपेक्षो वादिनो विवक्षिततत्त्वभावबोधनपटुश्चे-
दित्यर्थः । अङ्गद्वयमेवेति, अनुपयोगेन सभ्यसमापत्त्यात्मकाङ्गद्वयाऽनावश्यकत्वात् न हानयो-
स्त्वपरोपकारायैव प्रवृत्तयोऽश्लाघ्यलाभादिकामनासम्भव इति भावः । यदा पुनरुत्तम्यतपि
प्रतिवादिना कथञ्चिदपि तत्त्वनिर्णयं कर्तुं न पार्यते तदा तन्निर्णयार्थमुभाभ्यामपि सभ्या-
नामपेक्षितत्वेन कलहलाभाद्यनमिप्रायेण च समापतेरनपेक्षणीयत्वात्तदाऽङ्गत्रयमेवापेक्षितं-
20 मित्याह्यसमर्थश्चेदिति । केवली चेत्प्रतिवादी तदा कथमङ्गनियम इत्यत्राह केवली चेदिति ।
प्रतिवादिनस्तत्त्वनिर्णयासामर्थ्यासम्भवेन तदर्थं सभ्यानपेक्षणात्, उभयोः कलहाद्यमिप्राया-
भावेन च समापतेरप्यनपेक्षणादिति भावः ॥

. ननु वादी क्षायोपशमिकज्ञानी परत्र तत्त्वनिर्णिनीषुः प्रतिवादी च जिगीषुरन्ये वा प्रति-
वादिनस्तदाङ्गनियमनाय ग्राह—

25 यदा क्षायोपशमिकज्ञानवान् परत्र तत्त्वनिर्णिनीषुर्वादी प्रतिवादी च
जिगीषुस्तदा चत्वार्यङ्गानि, स्वात्मनि तत्त्वनिर्णिनीषुः क्षायोपशमिकज्ञा-
नवान् परत्र तत्त्वनिर्णिनीषुर्वा प्रतिवादी तदाऽसमर्थत्वेऽङ्गत्रयं समर्थत्वे

चाङ्गद्वयम् । केवली चेत्यप्रतिवादी तदाऽङ्गद्वयमपेक्षितम् । यदा तु केवली वादी जिगीषुश्च प्रतिवादी तदा चत्वार्यङ्गानि, स्वात्मनि तत्त्वनिर्णिनीषुः क्षायोपशमिकज्ञानवान् वा प्रतिवादी तदाऽङ्गद्वयमेवापेक्षितम् ॥

यदेति । चत्वार्यङ्गानीति, कलहादिसम्भवात् लाभेच्छासम्भवाच्च सभासदस्सभापति-
 श्लापेक्षित इति भावः । यदा प्रतिवादी स्वात्मनि तत्त्वनिर्णिनीषुः परत्र तत्त्वनिर्णिनीषुर्वा 5
 तदाङ्गनियमं सामर्थ्यासामर्थ्यप्रयुक्तमाह स्वात्मनीति । प्रतिवादी केवली चेतदाह केवलीति ।
 ननु परत्र तत्त्वनिर्णिनीषोर्वादिनः केवलित्वा कथं वादः परस्य केवलिनस्समप्रपदार्थपरमार्थ-
 दर्शित्वादिति चेत्सत्यम्, असीममहिममोहहतत्वाद्वादिन आत्मानं निर्णीततत्त्वमिव मन्यमा-
 नस्य केवलिन्यपि तत्त्वनिर्णयोपजननार्थं प्रवृत्तेः, परमकृपापीयूषपूरपरिपूरितान्तःकरणत्वेन
 केवलिनस्तस्यापि बोधकत्वात् । केवलिनो वादित्वे जिगीषोः स्वात्मनि तत्त्वनिर्णिनीषोः 10
 परत्र तत्त्वनिर्णिनीषोर्वा प्रतिवादित्वेऽङ्गनिधिममाह यदा त्विदं, केवलिनो वादित्वं परोप-
 कारैकप्रवणत्वाद्धिज्ञेयम् । शेषं मूलश्रुतानार्थम् ॥

- वादः केषां न भवतीत्यत्राह—

जिगीषुस्वात्मतत्त्वनिर्णिनीष्वोः, स्वात्मतत्त्वनिर्णिनीषुजिगीष्वोः,
 स्वात्मतत्त्वनिर्णिनीष्वोरुभयोरुभयोश्च केवलिनोर्वादिप्रतिवादिभावास- 15
 रम्भवाच्च वादः प्रवर्तते ॥

जिगीष्विति । उभयोरिति, स्वात्मनि तत्त्वनिर्णिनीष्वोः स्वस्मिन् तत्त्वनिर्णयाभावेन
 परावयोधार्थं प्रवृत्तेरसम्भवाच्च वादित्वं प्रतिवादित्वं वाऽऽप्नुत इति भावः । उभयोश्चेति,
 परोपकारिणः केवलिनः परत्र तत्त्वनिर्णिनीषायास्सम्भवेऽपि केवलकलावलोकितसकलवस्तु-
 तया कृतकृत्ये केवलिनि विषये न सा समुदेतीति तयोर्न वादिप्रतिवादित्वमिति भावः ॥ 20

अथ प्रत्येकमङ्गानि निरूपयितुमारभते—

प्रथमं वादारम्भको वादी, तदनु तद्विरुद्धारम्भकः प्रतिवादी, एतौ
 स्वपरपक्षस्थापनप्रतिषेधौ प्रमाणतः कुर्वीयाताम् ॥

प्रथममिति । चतुरङ्गेण श्यङ्गेण द्रव्यज्ञेन वा समलङ्कृतायां परिषदि येनादौ वाद आर-
 भ्यते स वादीत्यर्थः । तदन्विति, यश्च तत्पश्चाद्वादिनो वादमनुबध्नन्ननुबध्न् वा तदुक्तपक्षे 25
 तद्विरुद्धं प्रमाणप्रतिपन्नं दूषणं समुद्भावयति स प्रतिवादी प्रसारम्भक इत्यर्थः । उभयोः

कृतमाहैताविति, वादिप्रतिवादिनावित्यर्थाः, वादिना हि निर्जपक्षस्थापनं परपक्षनिषेध-
नञ्च तत्त्वनिर्णयान्तर्यानुपपत्त्या विधेयं तदपि स्वामिमतात्प्रमाणादेव, एवं प्रतिवादिनापि
कार्यम् । कचिदेकप्रयत्नेनापि स्वपक्षस्थापनपरपक्षप्रतिक्षेपौ भवत इति सूचनाय समा-
सनिर्देशः । यदा हि वादिरूपेणोऽवसिते प्रतिवादी वदति तदा वाद्यभिधानं प्रमाणोपका-
5 न्तत्वात् स्वपक्षस्थापनरूपमेव परपक्षप्रतिक्षेपः, यदा तु वादिप्रतिवचने विरुद्धत्वादिकमुद्धा-
वयेत्तत्र परपक्षप्रतिक्षेप एव स्वपक्षसिद्धिरित्येवं प्रतिवाद्यभिधानेऽपि भाव्यम् ॥

अथ सम्बलक्षणमाचष्टे—

उभयसिद्धान्तपरिज्ञाता धारणावान् बहुश्रुतः स्फूर्तिमान् क्षमी
मध्यस्थः सभ्यः । वादोऽयं त्रिभिस्सभ्यैरन्यूनो भवेत् ॥

- 10 उभयसिद्धान्तपरिज्ञातेति । वादिप्रतिवादिसिद्धान्ततत्त्वकुशल इत्यर्थः, न चैतद्वहु-
श्रुतत्वे सत्यवश्यम्भावि, तस्यान्यथापि भावात् । सभ्यानामुभयसिद्धान्तपरिज्ञातत्वाभावे च
वादिप्रतिवादिप्रतिपादितसाधनदूषणेषु सिद्धान्तसिद्धत्वादिगुणानामवधारयितुमशक्यता स्या-
दिति भावः । धारणावानिति, उभयसिद्धान्तवेत्तत्वेऽपि विना धारणां स्वावसरे न गुण-
दोषावबोधकत्वमतस्साध्यपेक्षितेति भावः । कचिद्वादिप्रतिवादिभ्यां स्वप्रौढिमप्रकटनाथा-
15 त्सिद्धान्तानभिहितयोरपि व्याकरणादिप्रसिद्धयोः प्रसङ्गतः प्रयुक्तोद्भावितयोरुणदोषयोः
परिज्ञानार्थं बहुश्रुत इति । स्फूर्तिमानिति, ताभ्यामेव स्वप्रसिद्ध्योः प्रेक्षितयोस्तत्तद्गुणदोषयो-
निर्णयार्थं स्फूर्तेरपेक्षणमिति भावः । वादिप्रतिवाद्यन्तरस्मिन् सभ्यैर्दोषे निर्णीते कदाचिदन्यत-
रेण पक्षेऽभिहितेऽपि तैर्निष्कोपैर्भवितव्यमन्यथा तत्त्वावगमव्याघातप्रसङ्गस्यादत्तं उक्तं
क्षमीति । तत्त्ववेदिनोऽपि पक्षपातेन गुणदोषौ विपरीतावपि प्रतिपादयेयुरिति मध्यस्थ
20 इति । वादे प्रायिकं सभ्यसंख्यानियममाह-वादोऽयमिति, उपलक्षणमिदम्, तेन त्रिचतुरा-
दीनामेषामलम् एकोऽपि सभ्यो भवितुमर्हतीति सूचितम् ॥

विधेयमेवामादर्शयति—

- सभ्यैरेतैर्यथायोगं वादिप्रतिवादिनोः प्रतिनियतवादस्थाननियमनं
कथाविशेषनियमनं पूर्वोत्तरवादनिर्देशस्तद्वचनगुणदोषावधारणं तत्त्व-
25 प्रकाशनेन यथासमयं वादचिराम् जयपराजयप्रकाशनञ्च कार्यम् ॥

सभ्यैरैतैरिति । निरुक्तलक्षणैस्समासद्विरित्यर्थः । यथायोगमिति, वादिप्रतिवादिनौ
यदा स्वीकृतप्रतिनियतवादस्थानकतयोपस्थितौ भवतस्तदा तयोः प्रतिनियतवादस्थाननियमन-

करणमित्यर्थः । कथाविशेषनियमनमिति, सर्वानुवादेन दूष्यानुवादेन वर्गपरिहारेण वा प्रकृत्यमित्यादिरूपेण कथाविशेषस्य नियमनमिति भावः । पूर्वोत्तरेति, अस्य प्राथमिको वादः, अस्योत्तरवाद इत्येवं वादनिर्देश इति भावः । तद्वचनेति, वादिप्रतिवादिभ्यामभिहितयोः साधक-
साधकयोरुणस्य दोषस्य च निश्चयीकरणमिति भावः । तत्त्वप्रकाशनेनेति, यदैकतरेण प्रति-
पादितमपि तत्त्वं मोहादभिविज्ञाद्वाऽन्यतरोऽनङ्गीकुर्वाणः कथायां न विरमति, यदा वा
द्वापि तत्त्वपरादुमुखमुदीरयन्तौ न विरमतस्तदा तयोस्तत्त्वप्रकाशनेन कथातो वहिष्करण-
मिति भावः । जयपराजयेति, कथाफलस्य यथायोगं जयपराजयरूपस्योद्घोषणमित्यर्थः ॥

अथ समापतिस्वरूपं दर्शयति—

प्रज्ञाऽऽज्ञासम्पत्तिसमताक्षमालङ्कृतः समापतिः ॥

प्रज्ञेति । समापतेरप्राज्ञत्वे कचिद्वादिना प्रतिवादिना वा जिगीषुणां शास्त्रात्सम्भ्यान् 10
प्रत्यपि विप्रतिपत्तौ विधीयमानायां तत्समयोचितकार्यकर्तृत्वं न स्यादिति तेन प्रज्ञालङ्घनेन
भान्यमिति भावः । स्वाधिष्ठितवसुन्धरायामस्फुरित्वाङ्गैश्वर्यो विवादं न व्यपोहितुमुत्सह्यत
इति आज्ञासम्पत्त्यलङ्कृत इत्युक्तम् । कृतपक्षपाते च समापतौ सभ्या अमि भीतमीता
इवैकवः किल कलङ्कः, अन्यतश्चावलम्बितपक्षपातः प्रतापाधिपतिस्समापतिरितीतस्तदभितो
व्याघ्र इति न्यायेन कामपि कष्टां दशमाविशेषयुने पुनः परमार्थं प्रययितुं प्रभवेयुरतस्समता- 15
लङ्कृत इत्युक्तम् । उत्पन्नकोषाः पार्थिवा यदि तत्फलं नोपदर्शयेयुस्तदा निवर्धनमकिञ्चि-
त्काराणां स्युरिति तेषां कोषे सफले वादोपमर्द एव भवेदिति क्षमालङ्कृत इत्युक्तम् ॥

अस्य कर्त्तव्यमाह—

अनेन च वादिप्रतिवादिभ्यां सभ्यैश्च प्रतिपादितस्यार्थस्यावधारणं 20
तयोः कलहनिराकरणं तयोश्चपथानुगुणं पराजितस्य शिष्यत्वादिनिय-
मनं पारितोषिकादिवितरणश्च कर्त्तव्यम् ॥

अनेन चेति, समापतिना चेत्यर्थः । तयोरिति, वादिप्रतिवादिनोरित्यर्थः, सर्वमन्यत्र-
काशम् । तथा च वादस्य कविजिगीषुविषयत्वेन चतुरङ्गत्वं, ननु बाधत्वात्, स्वाभिप्रेतार्थ-
व्यवस्थापनफलत्वाद्वा द्वयङ्गन्यङ्गवादानामपि तथात्वापत्तेः, अपि तु जिगीषुवाद एव तथा,
तत्रैकस्याङ्गस्यापि वैकल्ये प्रस्तुतार्थापरिसमाप्तेः । मर्यादोलङ्घनेन हि प्रवर्त्तमानानामहङ्कारग्रह- 25
प्रस्तानां वादिप्रतिवादिनां प्रमुत्वादिशक्तित्रयसम्पन्नमाध्यस्थ्यादिगुणोपेतसमापतिसन्तरेण

१. वादिना प्रतिवादिना वा श्रोत्र सर्वं परस्परसन्ध्या दूष्यासमात्रं वाऽन्य कवर्गादीन् परिहृत्य वा
पक्षम्यमित्यादिरूपतो वादनियमनमित्यर्थः ॥

लक्षितलक्षणालङ्कृतसमास्तारांश्च विना को नाम नियामकः स्यात् । प्रमाणतदाभासपरिज्ञान-
सामर्थ्योपेतवादिप्रतिवादिभ्याश्च विना कथं वादः प्रवर्तते । न चेदृशस्य वादस्य चतुरङ्ग-
त्वेऽपि वचनविकल्पोपपत्तितो वचनविचातलक्षणेन छलेन, साधर्म्यवैधर्म्यान्यतरप्रयुक्तदूष-
णात्मकजात्या, विप्रतिपत्त्यप्रतिपत्तिरूपनिग्रहस्थानेन च जयेतरव्यवस्था, न तु प्रमाणतदाभा-
5 सयोरुद्घृतयोद्भावितयोः परिहृतापरिहृतदोषमात्रेण सेति वाच्यम्, ललजात्योरसदुत्तररूपत्वेन
स्वपरपक्षयोस्साधनदूषणत्वासम्भवतो जयेतरव्यवस्थानिवन्धनत्वायोगात् । स्वपक्षसिद्धिरू-
पपराजयस्यैव निग्रहहेतुत्वेन निग्रहत्वात्, विप्रतिपत्त्यप्रतिपत्त्योश्च निग्रहस्थानत्वस्यैवायोगा-
दिति, अधिकमन्यतोऽवसेयम् । तदेवं प्रमाणप्रयोगभूमिभूतो वादो निरूपित इत्याहेतीति ॥

इत्थं सम्यग्ज्ञानं प्रमाणविषयफलप्रभातुरूपेण चतुर्विधव्याख्याप्रकारेण तदङ्गतया नयं
10 प्रमाणप्रयोगभूमिश्चाभिधाद्य निरूपणस्यास्य प्रामाणिकतामाविष्करोति—

पूर्वागमान् पुरस्कृत्य भेदलक्षणतो दिशा ।

बालसंवित्प्रकाशाय सम्यक्संवित्प्रकाशिता ॥

पूर्वागमानिति । अस्मद्वधिकपूर्वत्वविज्ञिष्टानाचार्यसिद्धसेनजिनमद्गणिहेमचन्द्रभा-
दिदेवसूरियशोविजयवाचकप्रभृतिसन्द्भवाञ्च ग्रन्थरत्नानित्यर्थः । पुरस्कृत्येति, अक्षिलक्षीकृत्य
15 विचार्य वेत्यर्थः, तेन निजग्रन्थस्य पूर्वागमसंमतार्थप्रकाशकत्वेन प्रामाण्यं प्रकाशितम्, पूर्वाग-
मपदेन भगवद्दर्शनागमस्य मङ्गलभूतस्य स्मरणात् सम्यग्ज्ञाननिरूपणान्ते मङ्गलस्य प्रकाशनञ्च
कृतं भवति । सम्यक्संविदः प्रकाशनं कथं कृतमित्यत्राह भेदलक्षणतो दिशेति, अवान्तरमेवै-
स्तल्लक्षणैश्च संक्षेपेण पूर्वाचार्यग्रन्थप्रवेशानुकूलतयेत्यर्थः । तेन स्वग्रन्थस्य पूर्वाचार्यप्रकाशि-
तार्थप्रकाशकत्वेन पिष्टपेषणकल्पत्वमपाकृतम् । ननु परिकर्मितचेतसामनायासेनैव तेभ्यो
20 बोधो भविष्यत्येवेति संक्षेपकरणं निष्फलमेवेत्याशंकायामाह बालसंवित्प्रकाशयेति, भवत्येष
निस्संशयं तेभ्यः परिकर्मितमतीनां बोधो गम्भीरार्थमहणसामर्थ्यात्, तादृशसामर्थ्यविकलानां
तत्प्रवेष्टृणां बाळानान्तु दुरवगाहत्वात्तत्र प्रवेशस्य दुष्करत्वेन तत्प्रवेशसम्पादनस्यैव सुगम-
तया संक्षेपेण सम्यक्संविदो निरूपणमारचितमिति सफलमेवेति न पिष्टपेषणकल्पताऽस्येति
भावः । प्रकाशितेति भूतकृदन्तेन सम्यक्संविन्निरूपणं पूर्णमिति सूचितमिति ॥

इति तपोगच्छनभोमणिश्रीमद्विजयानन्दसूरीश्वरपट्टाख्यश्रीमद्विजयकमलसूरीश्वरचरण-
नलिनविन्यस्तमकिमरेण तत्पट्टधरेण विजयलब्धिसूरीणा विनिर्मितस्य तत्त्वन्याय-
विभाकरस्य स्वोपज्ञायां न्यायप्रकाशन्याख्यायां वादनिरूपणं नाम दशमः किरणः ॥

समाप्तो द्वितीयो भागः

ॐ

अथ तृतीयो भागः

प्रथमः किरणः

तदेवं मोक्षसाधनावयवभूते सम्यक्श्रद्धासंविदौ निरूपिते तथा निरूपितमेव च संवर- 5
निरूपणे सम्यक्चरणं तदङ्गत्वेन संक्षेपतः, अत्र तु कर्माष्टकशून्यताप्रयोजकानुष्ठानलक्षण-
चारित्रस्य नित्यानुष्ठानप्राप्तप्रयोजनानुष्ठानतो द्वैविध्यात्तद्व्यवधानविषया एककार्यकारित्वप्रयो-
न्यत्वावसरसङ्गतिभिर्ज्ञाननिरूपणानन्तरं चरणं निरूपयति—

चरणकरणभेदेन द्विविधं चरणम् ॥

चरणेति । चर्यते मुमुक्षुभिस्सदाऽऽसेव्यत इति चरणम्, चर्यते गम्यते प्राप्यते भवो- 10
द्वेः परं कूलभनेनेति चरणं व्रतभ्रमणधर्मादिमूलगुणरूपम् । क्रियतेऽनुष्ठीयते सति प्रयोजने
यत्तत्करणं पिण्डविशुद्ध्यादिकं तदेतद्विविधरूपेण सम्यक्चरणं द्विभेदमित्यर्थः । नित्यानुष्ठान-
रूपं चरणं, प्रयोजने प्राप्ते क्रियमाणं करणम् । व्रतादयो हि सर्वकालमेव साधुभिर्चर्यन्तेऽ-
न्यथा स्वरूपहान्यापत्तेः, न तु व्रतशून्यस्तेषां कश्चित्कालोऽस्ति, पिण्डविशुद्ध्यादिकन्तु प्राप्ते
प्रयोजन एव विधीयत इति तदुभयात्मकं चारित्रमिति भावः । तत्र चरणगुणस्थितस्य साधो- 15
र्विशुद्धिरतो ज्ञानाच्चरणं प्रधानं तत्फलत्वात् । ननु चरणं संवरणरूपा क्रिया सा च ज्ञानाभावे
हता, तदुक्तं ' ह्या अभ्राणतो किरिया ' इति, तस्माच्छानक्रिययोस्समुदितयोर्मोक्षसाधनत्वे-
नोभयोस्समानत्वमेव न चरणस्य प्रधानत्वमिति चेत्सत्यम्, सम्यक्श्रद्धासंविचरणानि मुक्त्यु-
पाया इति यद्यपि त्रयाणामपि समानकारणत्वमुक्तं तथापि गुणप्रधानभावोऽस्ति, ज्ञानं प्रका-
शकमेव, चरणन्तवभिनवकर्मादाननिरोधफलं निर्जराफलञ्च, ततो यद्यपि ज्ञानमपि प्रकाश- 20
कतयोपकरोति सदर्शनज्ञानचरणद्विकाधीनो मोक्षस्तथापि प्रकाशकतयैव व्याप्रियते ज्ञानं कर्म-
मलशोधकतया तु चरणमिति प्रधानगुणभावाच्चरणं ज्ञानसारः । उक्तञ्च ' नाणं पयासयं वी
शुचिविशुद्धिफलं च जं चरणं । मोक्षो यं दुगाहीणो चरणं नाणस्स तो सारो ' इति । एवं
सम्यक्श्रद्धाया अपि सारश्चरणं तस्माज्जितयस्यैव समुदितस्य निर्वाणहेतुत्वं तत्रोभयोश्चरणद्वारा
चरणस्य च साक्षाद्हेतुत्वमिति विशेषः, ततो न केवलं ज्ञानं मोक्षहेतुः, केवलज्ञानसद्भावेऽपि
शैलेश्यवस्थाभाविस्सर्वसंवररूपचारित्रमन्तरेण निर्वाणाभावादतस्सम्यग्ज्ञानस्यैव मोक्षसाधन-

त्वेन शास्त्रार्थपर्याप्तिश्चरणनिरूपणं निष्फलमित्यपास्तम् । ज्ञानमेव नेत्सि तार्थप्रापकं, सक्रिया-
विरहात्; स्वदेशप्राप्त्यभिलषितगमनक्रियाशून्यमार्गज्ञानवदित्यनुमानेनासाधकत्वाच्चेति ॥

अथ चरणभेदमाह—

व्रतश्रमणधर्मसंयमवैयावृत्यब्रह्मचर्यगुप्तिज्ञानादितपःक्रोधनिग्रहरूपे-

5 णाष्टविधमप्यवान्तरभेदतस्सप्ततिविधं चरणम् ॥

व्रतेति । प्राणातिपातविरमणादि व्रतं पञ्चविधम्, श्रमणधर्मस्साधुधर्मः क्षान्त्यादिदश-
विधः, संयम उपरमस्सप्तदशविधः, वैयावृत्यमात्रार्थाद्युद्देशेन यत्कर्तव्यं तत्र व्यवप्रतारुणं
दशविधम्, ब्रह्मचर्यस्य गुप्तयो वसत्यादिकानव, ज्ञानमामिनिबोधिकादि तदादि येषां तानि
ज्ञानादीनि ज्ञानदर्शनचारित्ररूपाणि त्रीणि, तपो द्वादशविधम्, क्रोधनिग्रहः क्रोधादीनां
10 निग्रहश्चतुर्विध इति मूलतोऽष्टविधमपि स्वस्वावान्तरभेदविधक्षया सप्ततिविधं चरणमित्यर्थः ।
ननु गुप्तीनां व्रतेषु श्रमणधर्मान्तर्गतचारित्रस्य व्रतात्मकत्वेन व्रतेषु संयमतपसोः श्रमणधर्मेषु
तपोग्रहणे तत्र वैयावृत्यस्य क्षान्त्यादिश्रमणधर्मग्रहणे तत्र क्रोधादिनिग्रहस्य चान्तर्गतत्वेन
तेषां पृथग्ग्रहणं व्यर्थमिति चेदुक्तं ये, गुप्तेर्निरपवादत्वेग्रहणं पूर्वपञ्चिमतीर्थैकरतीर्थयोर्वि-
शेषेणैतद्भवति महाव्रतमिति प्रकाशनाय, व्रतचारित्रस्यैकांशत्वेन छेदोपस्थापनीयादिचतुर्विध-
15 चारित्रग्रहणाय अपूर्वकमाश्रयसंवरहेतुभूतसंयमस्य पूर्वगृहीतकर्मक्षयहेतुभूतैतत्तत्संयमः आश्रया
अप्याता वसिष्ठोऽप्यायात इति न्यायेन मोक्षाङ्गं प्रति प्राधान्यव्यापनाय वैयावृत्यस्य
स्वपरोपकारकत्वेज्ञानक्षनादिभ्योऽतिशयतासूचनाय उद्योदीरणावलिकान्तत्वेन क्रोधादीनां
क्षान्त्यादिभिरुदय एव न कर्तव्य इति व्यापयितुं क्षान्त्यादयो आश्रयाः क्रोधादयो हेया इति
वोपदर्शनाय तदुपन्यास इति न कोऽपि दोष इति भावः ॥

१. इदमित्यभासेवनीयं नत्वित्यमिति ज्ञानदेवावगम्यतेऽतो ज्ञानमेव प्रमाणं न तु बाह्यं कारणं पिण्ड-
विद्युदधादि चारित्र्यं वा, तच्छानायाव तस्याप्यभावात्, सति च तस्मिन् चरणस्यापि भावात्, ज्ञान एव
तीर्थस्य स्थितत्वात्, दर्शनस्यापि अधिगमजन्यस्य जीवादिपदार्थपरिच्छेदतस्तिष्ठेत्तस्मिन् चरणे न्यनैवसि-
कस्याप्यागमरहितत्वाभावात् । यतस्त्वयम्भूरमणमत्स्यादीनामापि जिनप्रतिष्ठायाकारमत्स्यदर्शनाज्जातिमनुस्मृत्य
भूतोर्वालोक्तपराणमेव नैसर्गिकसम्यक्त्वमुपजायते, भूतार्थालोकात् ज्ञानमिति ज्ञानं प्रभावमिति ज्ञानत्वम् ।
क्रियानुसृत्य क्रियैव प्रधानमैहिकमुष्मिकफलप्राप्तिकारणं युक्तियुक्तात्, ज्ञानान्तु क्रिषोपकरणत्वाद्वाप्यम्,
प्रयत्नादिक्रियाविरहेण हि ज्ञानवतोऽप्यभिलषिताभ्युपसम्प्राप्तिरुदयते, बागमेऽपि च तीर्थकरणवदेव क्रिया-
विकलानां ज्ञानं निष्फलमेवोक्तम्, ज्ञानेनोपक्रियासमर्थार्थप्रदर्शनेऽपि प्रेक्षापूर्वकारि प्रमाता न हि ज्ञानोपादान-
नरूपा प्रशस्तिरिति कुर्यात्तदा तद्विफलमेव, तदर्थत्वात्तस्य । संविदा विप्रबन्धवत्त्वानस्याप्यर्थक्रियात्वेति क्रियैव प्रबन्धम् ।
न केवलमेवं क्षाणोपवसिद्धौ चरणक्रियायाश्चैव ज्ञानान्यं तस्याः, किन्तु क्षाणिकीमप्याश्रित्य, एतदप्ये-
कस्याऽपि तस्याः प्राधान्यं मग्नतोऽपि समुत्पन्नकेवलज्ञानस्य यत्तच्छैलेत्यवस्थायां सर्वधर्मरूपचारित्र्यक्रिया न
भवति तावन्मुत्पन्नवाते, यथासमन्तरभावि तत्तत्कारणमिति व्याप्ते क्रियैव कारणमिति ॥

अथ अतस्त्वरूपनिर्णयार्थमाह—

हिंसाचतुस्तयात्ररूपपरिग्रहेभ्यो विरमणरूपाणि पञ्च व्रतानि ॥

हिंसेति । परिग्रहान्ताः कृतद्वन्द्वं हिंसादयः पञ्चम्यन्ताः, 'जुगुप्साविरामप्रमादा-
र्शानामुपसंख्यान'मिति पञ्चमी । ननु ध्रुवत्वेन प्रसिद्धस्यार्थस्य 'ध्रुवमपायेऽपादान'-
मिर्त्यपादानत्वेन आमादायच्छतीत्यादाविव प्रकृते हिंसादिपरिणामानां ध्रुवत्वाभावात्कथमपा- 5
दानत्वम्, न च द्रव्याद्यादेशाद्विंशतिपरिणत आत्मैव हिंसादिव्यपदेशभागिति ध्रुवत्वमिति
वार्त्तम्, तथा संति तस्य नित्यत्वेन विरमणानुपपत्तेरिति चेन्न बुद्ध्या ध्रुवत्वविवक्षयाऽ-
पादानत्वोपपत्तेः, प्रेक्षाकारी हि मनुष्यो य एते हिंसादयः परिणामाः पापहेतवः पापकर्माणि
च तत्र प्रवर्तमानमिहैव राजानो दण्डयन्ति परत्र च बहुविधं दुःखमवाप्नोतीति बुद्ध्या
ध्रुवत्वं सम्प्राप्य निवर्त्तत इति तेषां ध्रुवत्वं काल्पनिकं सम्पादनीयम् । वस्तुतस्तु ध्रुवत्वा- 10
भावेऽप्यपादानसंज्ञाकरणाय जुगुप्सेत्यादिप्रवृत्तेर्न दोषोऽन्यथा ध्रुवत्वं परिकल्प्यापादाने
पञ्चमीत्यनेनैव पञ्चमीसिद्धौ तद्वचनवैयर्थ्यापत्तेरिति व्येयम् । सर्वेषु व्रतेष्वहिंसायाः
प्रधानत्वात्तत्त्वविशेषिण्य हिंसाया आदावुपादानम् । यद्यपीदमेवेत्यमेव वा कर्तव्यमिति
बुद्धिपूर्वकपरिणामविशेषेण कृताऽन्यनिवृत्तिव्रतशब्दवाच्या, तथा च निवृत्तौ प्रवृत्तौ च व्रत-
शब्दो वर्त्तते, यथा पयो व्रतयतीत्यादौ व्रतशब्दः, पयोऽभ्यवहार एव प्रवर्त्तते नान्यत्रेति 15
तदर्थः । एवं हिंसाविभ्यो निवृत्तशब्दोदितकर्मानुष्ठान एव प्रवर्त्तते, ज्ञानक्रियाभ्यां मोक्ष-
शुतेऽज्ञास्त्वहितनिवृत्तिप्रवृत्तिक्रियासाध्यकर्मक्षपणस्यैव मोक्षावाप्तिमाधनात्तथापि निवृत्तेः
प्राधान्यात्साक्षात्सैव दर्शिता । सम्बन्धिग्रन्थैकतरोपादानेऽन्यतरस्यापि प्रतीत्या हस्ति-
पकदर्शनाद्वस्तिबोधवत् तत्पूर्वकप्रवृत्तेरपि गम्यत्वात् । अन्यथा निवृत्तिमात्रस्य निष्फलत्वा-
पत्तिः स्यात् संवराविशेषप्रसङ्गश्च स्यात् । तद्वद् व्रतं देयमवैभेदेन द्विविधमपि संवर- 20
हेतुभूतमगार्यनगारिसाधारणम् । अत्र ज्ञानगारिसम्बन्धेन ब्राह्मं मन्यक्चरणाद्व्रतान् ।
एवमेवान्यत्र तत्तद्वृत्तयोक्तानामपि पुनरत्र तन्निर्देशस्तथा बोध्यः ॥

अथ हिंसादिस्वरूपनिरूपणपूर्वकं तद्विरमणरूपं व्रतं वर्णयति—

प्रमादसहकारेण कायादिव्यापारजन्यद्रव्यभावात्मकप्राणव्यपरो-
पणं हिंसा तस्मात्सम्यग्ज्ञानश्रद्धानपूर्विका निवृत्तिः प्रथमं व्रतम् ॥ 25

प्रमादेति । प्रमाद्यन इति प्रमादोऽन्यतोऽनुपयोगो वा, प्रवृत्तकर्मदाधानलभ्यभूतकार्यरु-
मानसिकानेकदुःखत्वात्प्रमादकलापपरीतनिखिललोकावलोकनोऽपि तन्मध्यवर्त्यपि ततो

- बहिर्भवननिदानानन्यसाधारणवीतरागप्रणीतधर्मचिन्तामणि यल्लन्यपरिणामविशेषात् पश्यति पश्यन् वा नाचरति जीवः स प्रमादो मद्यादयः, अज्ञानसंशयविपर्ययरागद्वेषसृष्टिभ्रंशयोग-
दुष्प्रणिधानधर्मानादरभेदेनाष्टविधो वा, तत्सहकारेण तन्निमित्तकात्मपरिणामविशेषेण वा
कायमनोबाह्यापारेण अन्यं यद्ब्रह्मव्यात्मकानां यावात्मकानामुभयात्मकानां वा पञ्चेन्द्रियादि-
5 प्रणानां व्यपरोपणं वियोगीकरणं जीवात्पृथक्करणं सा हिंसैत्यर्थः, तस्माद्व्यपरोपणासिद्धि-
र्विरतिः प्रथमं महाव्रतम्, सा देशतोऽपि स्यादित्यत्राह सम्यगिति, सर्वप्रकारेण भङ्गत्रयेण
तादृशी निवृत्तिर्ज्ञानश्रद्धानमन्तरेण न सम्भवतीति सूचनाय मिध्याहृशं तथाविरतेरज्ञाना-
श्रद्धानपूर्वकत्वसूचनाय च ज्ञानश्रद्धानपूर्विकेत्युक्तम् । यतो हि मिध्याहृशं सम्यक्त्वभावेन
ज्ञानं श्रद्धा च वस्तुतोऽज्ञानरूपमश्रद्धारूपा चेति भावः । इत्वरकालतादृशविरतिवारणाय
10 सम्यगित्यनेन यावज्जीवमपि विवक्षणीयम् । तथा च हिंसाया ज्ञानश्रद्धानपूर्वकं भङ्ग-
त्रयेण यावज्जीवं निवृत्तिरिति भावार्थः । एकद्वित्रिचतुःपञ्चेन्द्रियाख्यान् प्राणिनः सम्यक्
शास्त्वो ज्ञात्वा तदनुसारेण च श्रद्धयोपरमः सर्वेषु व्रतेषु प्रधानत्वात्सूत्रक्रमप्राप्त्याच
प्रथमं व्रतमिति यावत् । भङ्गत्रयं च ब्रह्मभावतदुभयरूपम् ॥

अथ तत्परिपालनार्थानि व्रतानीतराण्याह—

- 15 अंतद्व्रति तत्प्रकारकमप्रियमपथ्यं वचनमवृत्तं तस्मात्तथा विरतिर्हिं-
तीयं व्रतम् । असत्यं चतुर्विधं भूतनिहृषाभूतोद्भावनार्थान्तरगर्हभेदात् ।
आद्यमात्मा पुण्यं पापं वा नास्तीत्यादिकम् । आत्मा सर्वगत इति द्विती-
यम् । गव्यश्वत्ववचनं तृतीयम् । क्षेत्रं कृष, काणं प्रति काण इत्यादि
वचनं तुर्यम् ॥

१. पीडाकर्तृत्वयोगेन शरीरविनाशोपेक्षया प्राणिममेवं गारव्यामीत्येवंरूपसंज्ञेयात्प्राणव्यपरोपणं हिंसा इव
सनिमित्ता, परिणामवादे हि पीडकस्य पीडनीयस्य परिणामित्वात्पीडाकर्तृत्वमुपपद्यते, एकान्तवादे लेका-
न्ततो नित्यत्वे कस्यापि कार्यस्य करणेऽक्षमत्वात् सर्वथा भेदे च शरीरकृतकर्मणो भवन्तरेऽजुममाद्युपपत्तेः ।
सर्वथाऽनित्यत्वेऽभेदे च परलोकाद्व्यापत्ते शरीरनाशे जीवनासात् हिंसादीनामसम्भव एव । नित्यानित्ये
चात्मनि सर्वं घटत एव, भूतभूतत्वाभ्याम् देहात्मनोः कथमिद्वेदः देहस्यैवे च जीवस्य वेदोत्पत्तेः
कथमिदमेवद, न च नाशहेतुना देहाद्विभे नाशे क्रियमाणे देहतादवस्थं, अभिभे च क्रियमाणे देह
एव कृत. स्यादिति वाच्यम्, अभिघ्ननाशकरणे देहस्य नाशितत्वेन कृतत्वाभावात् । न च स्वकृतकर्मवशा-
द्विंसाया भावे हिंसकस्याहिंसकत्वं वैयर्थ्यकरत्वेन कर्मनिर्जराहेतुत्वेन शुण्यत्वेन स्यात्, कर्माभावे च निर्वि-
शेषात्सर्वं हिंसनीयं भवेदिति वाच्यम् कर्मोदयस्य प्राधान्येन हेतुत्वेऽपि हिंसकस्यापि तत्र निमित्तत्वात् । न
च तत्र सत्य निमित्तत्वे वैवादीनामपि हिंसाप्रसङ्ग इति वाच्यम्, दुष्टागिसन्धित्वस्यापि निमित्तत्वादिति ॥

अतद्वतीति । अचौरं चौर इत्याक्रोशनमलीकमित्यर्थः । अप्रियमपथ्यञ्च व्यवहारत-
स्तत्त्वमपि अप्रीतिकारित्वादायतावहितकारित्वात्परमार्थतोऽसत्यम्, एवंविधाद्वचनात्सर्वथा
ज्ञानश्रद्धानपूर्वकं विरमणं सत्यव्रतं द्वितीयमित्यर्थः । ननु ऋतशब्दसत्यार्थे वर्तते सत्सु
साधुस्तत्वं प्रत्यवायकारणानिष्पादकत्वात्, न ऋतमनृतमसत्यमित्यर्थः, तथा च मिथ्या-
वचनमसत्यमित्येवोच्यतां लाघवादित्याशङ्क्यामाहासत्यमिति, अयं भावो मिथ्याशब्दो 5
विपरीतार्थे वर्तते तेन भूतनिह्वामूतोद्भावनार्थान्तराणामेवासत्यत्वं स्यात् यथा नास्त्यात्मा
सर्वगत आत्मेत्यादिवचनानि, यत्तु विद्यमानार्थविषयं व्यवहारसत्यमपि प्राणिपीडाकरं
परमार्थतोऽसत्यरूपं गर्हात्मकवचनमसत्यं न भवेदिति न तद्योपन्यासः साधुरिति, उदाह-
रणान्याहायमिति, भूतनिह्ववात्मकमलीकमित्यर्थः, केचिदात्मनः कर्तुर्विद्यमानस्यानुभव-
वैधस्य शुभाशुभकर्मधारस्यानुभवस्तरणाद्याधारस्य मोहान्नास्तित्वं प्रतिजानते, तेषामभिधानं 10
भूतनिह्ववरूपमिति भावः । अभूतोद्भावनस्य दृष्टान्तसाहाय्येति, केचित्स्वरुच्या यथावस्थित-
मसंख्येयप्रदेशपरिमाणमाश्रयवशात्संकोचविकासधर्माणमरूपरसगन्धरपक्षमनेकप्रकारक्रियमा-
त्मानमवधूयाज्ञानवलेन सर्वगतं निष्क्रियमङ्गुष्ठपूर्वमादित्यवर्णं प्रमाणशून्यं समुद्भाषयन्ति
सदेतेषामभिधानमभूतोद्भावनान्तरात्मकमनृतमिति भावः । अर्थान्तरं निदर्शयति गभीरि, यो गां
दुरङ्गमं गभीरि तुरङ्गमञ्च गामिति सौव्याच्छाठयाद्वा वैपरीत्येन तद्वचनमर्थान्तररूपमसत्य- 15
मित्यर्थः । शास्त्रप्रतिषिद्धं कृतिसतं वागनुष्ठानं गर्हा, तामुदाहरति क्षेत्रमिति, हिंसानिवृत्ति-
प्रतिबन्धकत्वादस्य वचनस्यासत्यत्वम्, हिंसानिवृत्तिपरिरक्षणार्थं शृपाबादादिनिवृत्तेरुपदिष्ट-
त्वात् । काणं प्रति काण इतीति, निष्ठुरवचनमेतत्, तदपि परपीडोत्पादहेतुत्वात्सत्यमपि
गर्हितम्, एवं छलदम्भकटुकादिवचनमनृतत्वं भाव्यम् । अत्र च व्रते चतस्रो भाषा द्वाचत्वा-
रिज्ञद्वेदमिज्ञाः सम्यगवबोध्याः, तत्र व्यवहारनयेन सत्या, शृपा, सत्याशृपा, असत्याशृपा 20
चेति चतुर्विधा भाषा । निश्चयनयेन तु सत्यासत्यभेदाद्विधा, आराधकत्वविराधकत्वरूपभेदा-
नुगुण्यात् । शुद्धनयेन देशसर्वभेदेनाराधाकत्वविराधकत्वभेदाभावात्, एकदा योगद्वयस्य
चानभ्युपगमात्, अन्यथा श्वलकर्मवन्धप्रसङ्गात् । तत्र सत्यं जनपदसम्भतस्थापनानामरू-
पप्रतीत्यव्यवहारभावयोगौपम्यसत्यभेदेन दशविधम् । जनपदसत्यञ्च नानादेशभाषारूपम्,

१. पुण्यं पापमपि न बुद्ध्यादिवदात्मगुण. कर्मण आत्मगुणत्वे तस्य पारतन्त्र्ये निमित्त न भवेत् ।
न हि यो यस्य गुण. स तस्य पारतन्त्र्यनिमित्तं भवति यथा पृथिव्यादे रूपादिः । अन्त्युपगम्यते च परं.
कर्मात्मगुणमिति । न चात्मन. पारतन्त्र्यमसिद्धम् हीनस्थानपरिग्रहत्वात्तत्पिद्वेः । मद्योद्रेकपारतन्त्र्येण पुन-
रेषाश्रुतिस्थानपरिग्रहवत् । कुरीरं हि हीनस्थानमात्मनो दुःखहेतुत्वात् । न च गुणत्वेऽपि प्रोधादीना
पारतन्त्र्यनिमित्तत्वं दृष्टमिति बाध्यम् तेषा पौद्गलिकत्वेन गुणत्वावुपपत्ते, भावकोधादीनान्तु न पारतन्त्र्य-
निमित्तत्वमिति पुण्यपापे इत्यख्ये एवेति ॥

- एकत्र देशे यदर्थवाचकत्वेन स्तब्धं यद्वचनं तदन्यत्र तदर्थवाचकत्वेन त्यज्यमानमपि व्यवहारप्रवृत्ति-
हेतुत्वात्संस्थम् । यथा कोट्टुणादिषु पयः पिबन्मित्युच्यते इत्यादि । सम्मतसत्यं सकललोक-
सम्मत्या सत्यत्वेन प्रसिद्धं यथा षड्भुजजन्यत्वस्य कुसुदकुचलयादौ । तुल्यत्वेऽपि अरविन्दमेव
पङ्कजं भित्त्या बालंगोपालप्रसिद्धमितरत्र त्वसम्मतत्वादसत्यम् । स्थानानां सत्यं यथाऽक्षरविन्यासा-
5 दावयं भाषकः कार्पाणो वा शतमिदं सहस्रमिदमित्यादि । नामसत्यं यथा कुलं धनं
वाऽवधेयं यथा कुलवर्द्धनोऽसौ धनवर्द्धनोऽसाविति वचनम् । रूपसत्यं यथाऽतद्गुणस्य
तथारूपधारणं इन्मेनं गृहीतयतिवेषस्य यतिरयमिति । प्रतीत्यसत्यं वस्त्वन्तरमाश्रित्य
वस्त्वन्तरे दीर्घत्वद्वत्त्वादिमणने यथा कनिष्ठाङ्गुल्यपेक्षयाऽनामिका दीर्घा मध्यमापेक्षया
ह्रस्वेति । अनन्तपरिणामस्य तादृशतादृशसहकारिसन्निधाने तत्तद्गुणमिव्यक्ते स्तत्यत्वम् ।
10 व्यवहारसत्यं यथा गिरिगततृणादिदाहं गिरिर्देहतीत्यादिकम् । भावसत्यं यथा मन्त्रवर्ण-
सम्भवे सत्येपि शुक्ला चलाकेत्यादिकम् । योगसत्यं यथा छत्रयोगादण्डयोगाद्वा कदाचित्
योरभावेऽपि छत्री दण्डीत्यादिवचनम् । औपम्यसत्यं यथा समुद्रवत्तडागं इति । अथ
सुधा अपि दशमेदाः कोषयानेमायालोभे प्रमद्वेषहास्यभयाख्यायिकोपपातनिस्तृतमेवात्,
कोषनिस्तृतं वचने यथा क्रुद्धः पिता पुत्रं प्रत्याह न मे त्वं पुत्र इत्यादि । माननिस्तृतं
15 मानात्कश्चिद्वचनोऽपि वक्ति महाधनोऽहमित्यादि । मायानिस्तृतं यथा मायिकारम्भतय
आहुनेष्टो गोलक इत्यादि । लोभनिस्तृतं यथा वणिक्प्रभृतयोऽन्यथाक्रीतमेवेत्यं क्रीतमित्यादि ।
प्रेमनिस्तृतं यथाऽतिरिक्तानां वचनं कथादिकं प्रत्यहं तव दास इत्यादि । द्वेषनिस्तृतं यथा
गुणवत्यपि निर्गुणोऽयमित्यादि । हास्यनिस्तृतं यथा गृहे स्थितमपि हास्यान्नात्र मे पितेत्यादि ।
जयनिस्तृतं यथा तत्करादिभवेऽसमस्तसामिधानम् । आख्यायिकानिस्तृतं यथा काल्पनिकं
20 कथासामिधानम् । उपपातनिस्तृतं यथाऽचारे चौरस्त्वमित्यसंभ्याख्यायनम् । सत्यासुषारूपञ्च
वचनं वृत्तपञ्चविगतमिषकजीवाजीवजीवानन्तप्रत्येकाद्वाद्वाभिहितमेदादशविधम् ।
वृत्तपञ्चमिश्रितं यथा दशन्यूनाधिकमविन दारकाणां किंचिद्वा मृत्पादेऽथ तत्र दश दारका वृत्तमा
इत्यादि, तथा अस्ते श्वे दास्यामीत्युक्त्वा पञ्चाशदानुम्, अत्र लोके सुधात्वादशनाद-
नुत्पन्नानि सुधात्वव्यवहाराश्च । विगतमिश्रितं यथा तथैव मरणकथनम् । मिश्रकमिश्रितं यथा
25 तथैत्राद्यनगरे दश दारका जाता दश वृद्धा विगताश्चेति । जीवमिश्रितं यथा जीवमन्तकमिराशौ
जीवराशिरिति । अजीवमिश्रितं यथा प्रभूतसूतकमिराशौ स्तोकेषु जीवस्तु अजीवराशिर-
साविति । जीवाजीवमिश्रितं यथा तत्रैव राजावेतावन्तो जीवन्त्येतावन्तश्च मृता इति ।
अनन्तमिश्रितं यथा मूलकन्दादौ परीतपत्रादिमलान्तकायस्सर्वोऽप्येष इत्यभिधानम् । प्रत्ये-
कमिश्रितं यथा प्रत्येकमनन्तेन सह दृष्ट्वा सर्वोऽपि प्रत्येक इति कथनम् । शब्दमिश्रितं यथा

कश्चिस्वरयन् कश्चन दिवसेऽपि रात्रिर्जातेति वदति परिणतप्राये वासरे । अद्वाद्यामिश्रितं
अद्वाद्या नाम दिवसस्य रात्रेर्वा एकदेशः, यथा प्रथमपौरुष्यामेव त्वरयमाणः कश्चन वक्ति
हीनो-भवं-मध्योहो जात इति । असत्यस्यारूपं वचनन्तु आमंत्रणाज्ञापनयाचनप्रच्छनप्र-
ज्ञापनप्रत्याख्यानेच्छानुलोमानमिगृहीतामिगृहीतसंशयकरणव्याकृताव्याकृतभेदाद्वाद्यविधम् ।
तत्रामंत्रणं यथा हे देववच इत्यादि वचनमिदं पूर्वोदितसत्यादिभेदप्रथविलक्षणत्वात् 5
संज्ञाविरूपमपि तु व्यवहारप्रवृत्तिहेतुत्वादसत्यामृषारूपम् । आज्ञापनं यथा इदं कुर्वित्यादि,
इदमपि तस्य करणाकरणभावतः परमार्थेनैकत्राप्यनियमात्तथाप्रतीतेरदुष्टनिवक्षाप्रसूतत्वाद्-
सत्यामृषारूपमेवमन्यत्रापि भाव्यम् । याचनं यथा मिक्षां प्रयच्छेति । प्रच्छनं यथा
अविज्ञातस्य सन्निवृत्तस्य वाऽयस्य परिज्ञानाय तद्विदः कथमेतदिति प्रच्छनम् । प्रज्ञापनं यथा
हिसाम्यदुत्तो दुःखितोविर्भवतीति । प्रत्याख्यानं याचमानस्य प्रतिपेधवचनम् । इच्छानुलोमं 10
यथा केनचित्कश्चिदुक्तसाधुसकाशं गच्छाम इति स आह शोभनमिति तादृग्वचनम् ।
अनमिगृहीतं प्रतिनियेतायौनवधारणानुकूलं वचनं, यथा बहुषु कार्येषूपस्थितेषु यत् प्रति-
भासते तत्कुर्विति वचनम् । अमिगृहीतं यथा तत्रैवेदमिदानीं कर्तव्यमिति वचनम् । यद्वा
यदर्थेनमिगृह्यं द्वितीयादिवद्वचनमनमिगृहीतं षटादिवद्वचनममिगृहीतम् । संशयकरणं यथा
नानार्थसाधारणं सैम्बधमानयेस्यादिवचनम् । व्याकृतं प्रकटार्थं यथा देववक्तृत्वैव भाते- 15
त्यादिरूपम् । अव्याकृतमप्रकटार्थं बालकादीनां अपसिक्त्यादिवचनम् । एवं चतुर्विधेषु
वचनेषु सन्त्यगवगतेषु प्रथमचतुर्थौ भेदौ वाच्यौ न द्वितीयचतुर्थाविति ॥

क्रमप्राप्तं तृतीयं व्रतमाख्यायि—

स्वाम्याद्यदत्तवस्तुपरिग्रहणं स्तेयं तस्मात्तथा विरतिस्तृतीयं व्रतम् ॥

स्वाम्यादीति । स्वामिजीवतीर्थेकरगुरुमिरदत्तस्य वस्तुन आदानं प्रमत्तयोगात्स्तेय- 20
मुच्यते, सर्वप्रकरणे यावज्जीवं तस्माद्विनियुत्तितृतीयमस्तेयव्रतमित्यर्थः । एतेषुपलकाष्टादिकं
वृत्त्वामिनाऽदत्तं, यत्स्वामिना दत्तमपि जीवेनादत्तं यथा प्रख्यापारिणामविकलो मातापि-
तृभ्यां पुत्रादिगुरुभ्यो दीयते । यतीर्थेकरैः प्रतिपिद्धमाषाकर्मदि गृह्यते, तृतीर्थेकरादत्तम् ।
आषाकर्मदिदोषरहितं स्वामिना दत्तं गुरुननुज्ञाप्य गृहीतं तदुर्बदत्तमिति तदेतत्सर्वं स्तेय-
मुच्यते तदेतच्चतुर्विधस्य ग्रहणपरिणामभावोऽस्तेयमिति भावः । अत्राष्टविधकर्मदानस्य 25
स्तेयत्वच्युदासाय स्वाम्यादीत्युक्तम् । न च शब्दादिविषयरध्याद्वारादीन्याददानस्य साधोस्ते
यत्वप्रसङ्ग इति वाच्यम् प्रमत्तयोगादिति पूरणात्, यत्नवतो ह्यप्रमत्तस्य ज्ञानिनश्शान्दहृष्टा
शब्दादीनामादानेऽपि विरतस्यास्तेयत्वप्रसिद्धेः, सामान्यतस्तेषां मुक्तत्वेन दत्तमेव वा मर्थं
न ह्यसौ पिहितादिवारादीन् प्रविशतीति भावः ॥

अथ चतुर्थं व्रतमभिदधाति ॥

औदारिकवैक्रियशरीरविलक्षणसंयोगादिजन्यविषयानुभवनमब्रह्म
तस्मात्तथा विरतिस्तुर्यं व्रतम् ॥

- औदारिकेति । तिर्यङ्मनुष्याणां देवानां यच्छरीरद्वयं तस्य योऽयं विलक्षणसंयोगः
5 स्त्रीपुंससर्गविशेषस्सम्पर्कः, आदिना संकल्पनामग्रहणदर्शनादीनां ग्रहणम्, तत्त्वानं यद्विषया-
नुभवनं तदब्रह्म, पञ्चशरीरेषु औदारिकवैक्रियशरीरावच्छेदेनैवाब्रह्मसम्भवो नान्यशरीरा-
वच्छेदेनेति सूचनाय तदुक्तिः । तदिदमब्रह्म द्रव्यादितो निर्जीवप्रतिमादिद्रव्येषु सजीव-
पुरुषाङ्गनाशरीरेषूध्वाघस्तिर्यङ्गोकेषु दिवा वा रात्रौ वा क्रोधमानमायालोभेभ्यः सम्भवति,
न च चेतनस्याचेतनेन सह विलक्षणसंयोगो न मुख्यतया मैथुनमुत्थानुभवनहेतुरपि तृपचारत
10 इति वाच्यम्, मुख्यफलाभाषप्रसङ्गात्, मुख्यसिंहगतक्रौर्यैश्वर्यादेर्माणवकेऽप्रवृत्तिवत्, दृश्यते
च तत्र मुख्यं फलमतो नोपचारः । आसन्नदेशस्थितभ्रातृभगिन्योः शरीरसंयोगत्यावह्मा-
नुकूलत्वाभावेन तद्वथावृत्त्यै विलक्षणसंयोगेत्युक्तम्, तथा च वेदोदयप्रयुक्तविलक्षणसंयोग-
श्चित्तपरिणामविशेषद्वारको येन विषयमुत्तमनुभूयते तदब्रह्मेति फलितार्थः । ईदृशाब्रह्म-
णोऽब्रह्मचर्यं रौद्रं प्रमादोऽनन्तसंसारो लोकानादरोऽधर्म इहपरलोकापायो दक्षैतचारित्र-
15 मोहनीयबन्धोऽनन्तप्राणिघातश्च फलम् । तथा चैवविषादब्रह्मणो योगकरणत्रयेणाह्लादसंघा-
ज्ज्ञानब्रह्मानपूर्वकं विरमणं चतुर्थं व्रतमित्यर्थः । औदारिकापेक्षया स्वयं न करोति मनसा
वाचा कायेन वा, नान्येन कारयति मनसा वाचा कायेन वा कुर्वन्तं वा नास्तुमोक्षे मनसा
वाचा कायेन वेति तद्विषयः, एवं वैक्रियापेक्षयापीति ॥

अथ पञ्चमं व्रतमाचष्टे—

- 20 सचित्ताचित्तमिश्रेषु द्रव्येषु मूर्च्छां परिग्रहस्ततश्च तथा विरतिः
पञ्चमं व्रतम् ॥

१. मूलतोऽब्रह्म द्विविधमौदारिकं दिव्यम्, आद्यं तिर्यक्मनुष्याणामपरं भवनवास्यादीनाम् । तद्वि-
विधमपि मनोवाङ्मयैः करणकारणानुमोदनेन यथावयवमह्लादविषं विज्ञेयम् । तत्र देवमनुजाद्वारैरभिलष-
णीयं कलङ्कनिसितत्वेन दुर्गोन्नतत्वेन च पद्मपत्रकयज्ञातचित्तमिदं ज्ञेयमुत्तमकवेदविहं तपस्संयमब्रह्मचर्यमिन्द्र-
करं बहुप्रमादमूलं कुपुद्वैराग्येण जन्मजरामरणशोकहेतुकं दर्शनचारित्र्यमोहस्य निमित्तमवसेयम् । ब्रह्मचर्येण
उत्तमतपोनियमज्ञानदर्शनचारित्र्यसम्पत्तचविनयमूलं यमनियमगुणप्रधानशुक्लं व्रतेषु प्रभाववत् प्रशस्तगम्भीर-
स्थिरान्तःकरणं सुखहेतुः सिद्धगतिनिर्ययं शुनिवरप्रतिपादितं पञ्चमह्मव्रतमध्ये सुष्ठु रक्षितं प्रधानमिति ॥

सचिचेति । मूर्च्छा लोभपरिणतिभेदः, यथाऽऽत्मा मोहमुपनीयते विवेकात्प्रचञ्चल्यते च, प्रच्युतविवेकश्च प्रतिविशिष्टलोभकषायोपरारादयुक्तप्रवृत्तिर्न किञ्चित्कार्यमकार्यं वा जानाति, मूर्च्छेर्यं सर्वदोषप्रसूः, भवेदमिति सति संकल्पे हि रक्षणपादयस्तस्य संजायन्ते, तत्र च हिंसाऽवेश्यमाविनी तदर्थमनृतं जल्पति चौर्यश्चाचरति कचिन्मैथुने कर्मण्यपि प्रवर्तते तत्प्रभवाश्च नरकादिषु दुःखप्रकारा अनुभवाः, सा च मूर्च्छा एकद्वित्रिचतुःपञ्चेन्द्रियेषु चेतनावत्सु, - आभ्यन्तरेषु क्रोधमानमायालोभमिथ्यादर्शनहास्यरत्यरतिभयशोकजुगुप्सावेवाख्येषु, बाह्येषु वास्तुक्षेत्रधनधान्यशय्यासनयानकुप्यद्विचतुष्पाद्वाण्डाख्येषु द्रव्येषु भवति क्रोधादिषु परिग्रहहेतुत्वात्तत्प्रयुक्तस्वगौरवरक्षणाय तत्रानुरागाद्वा परेषु च भवेदमित्यहानविपयत्वान्मूर्च्छा भवति । तथा च सचिच्चा योषिदादयोऽचिच्चा आहारादयो मित्रा भूषणविभूषितभामिनीप्रभृतयः, एवम्भूतेषु द्रव्येषु या मूर्च्छा परिणामविशेषः स परिग्रहः । 5 यद्यपि वातपित्तश्लेष्मणामन्यतमस्य दोषस्य प्रकोपाद्बुधजायमानपरिणामविशेषोऽपि मूर्च्छा तथाप्यत्र सचिच्चादिविपयिणी परिणतिर्ग्राह्या । प्रमादसहकारेणेत्यस्यानुवृत्त्या च रागद्वेषमोहमूला हिंसावन्मूर्च्छेति लभ्यते, तेन तद्ग्रहितस्याप्रमत्तकायमनोवाग्न्यापारस्य संयमोपकरणादिपुपथिऽश्याहारशरीरेष्वगमाजुज्ञातेषु न मूर्च्छेति विज्ञेयम्, अन्यथा शरीराहारशिष्यादिपरिग्रहस्यापि मूर्च्छात्वापत्तेः भर्गोपष्टम्भकत्वस्य त्वत्रापि समानत्वात् । न च 15 यथाऽऽभ्यासिकेऽपि रागादावात्मपरिणामे सङ्गो मूर्च्छा तथा ज्ञानदर्शनचारित्र्येषु सङ्गो मूर्च्छा स्यादिति वाच्यम्, आत्मस्वभावानतिद्वेषः, रागादयो हि कर्मोदयर्तत्राश्रयतात्मस्वभावा न ज्ञानादयस्तथा, आत्मस्वभावभूतत्वात् । ततश्चेति, निरुक्तपरिग्रहादित्यर्थः, तथा विरतिरिति, सर्वप्रकारेण यावज्जीवं ज्ञानभट्टानपूर्विका विरतिरित्यर्थः । पञ्चविधस्यास्य महाव्रतस्य द्वादश्यापादनार्थमेकैकस्य पञ्च पञ्च भावना भवन्ति, भावनाभि- 20 हिनभ्यस्यमानानि महाव्रतान्यनभ्यस्यमानविद्यावन्मलीमसानि भवन्ति । तत्राहिंसायाश्चावदीर्यासमितिर्मनस्समितिर्वचनसमितिरादानसमितिरालोकितपानभोजनमिति पञ्च भावनाः । स्वपरबाधापरिहारफलिका पुरतो युगमात्रनिरीक्षणपूर्विका सोपयोगिनो गमनविपयिणी प्रवृत्तिरीर्यासमितिः । गमनक्रियायामसमितो हि प्राणिनः पादेन ताडयेत्, अन्यत्र पातयेत्तथा परितापयेत् । तस्मादीर्यासमितेनावश्यमवितन्व्यम् । आर्त्तरौद्रध्यानपरि- 25

१. ईर्यासमकृतेऽवधाने प्राणिनोऽभिहन्त्यात् पादेन ताडयेदन्वत्र प्राणिनः पातयेत् पीडामुत्पादयेच्चैवितारुण्यपरोपयेत् तथा च कर्मोपादानत्वात्तत्र समितेन भाव्यम्, तथा चेर्षासमित्या भावितान्तरात्सांशीनो माळिन्यमात्ररहितत्वात् निवृत्त्ययानपरिणामत्वादक्षतचारित्रत्वान्मुषावादाकुप्यगम्योक्षसाधको भवतीत्येवं सर्वत्र भावनीयम् ॥

- हारेण धर्मध्यान उपयोगो मनस्समितिः, वचेन बन्वेन परितापेन नृशंसं च, किञ्चन कर्म कदापि मनसाऽऽत्पसपि व्यातव्यमनेन प्रकारेण मनस्समितियोगेन जीवश्चित्तसत्प्रवृत्तिलक्षणव्यापारेण वासितो भवति । एवं वचसापि प्राणिनां परितापादिकारिणा न भणितव्यम् । किन्तु साधुना तत्र समितेन भवितव्यम् । उपधिप्रभृतीनामागमानुसारेण निरीक्षणप्रसा-
- 5 जैनरूपाऽऽदानसमितिः । संयतेन हि सदा प्रत्युपेक्षणप्रस्फोटनाभ्यां प्रसार्जनया च भाजन-
वस्त्रादिकं निक्षेपव्यं ग्रहीतव्यञ्च । सनिबभमाहारादीनां प्रत्यवेक्षणरूपा पञ्चमी भावना;
एभिः पञ्चभिर्भावनाविशेषैरहिंसापालनहेतुभिस्सदा स्वस्थचित्तेजासेवितर्कहिंसालक्षणं
व्रतमनाश्रवस्योपायः । द्वितीयव्रतस्य क्रोधलोभभीरुत्वहास्यप्रत्याख्यानानि आलोच्यभाष-
णमिति पञ्च भावनाः । क्रुद्धः क्रोधतरलितमनस्कतया मिथ्या ब्रूयात्, लोभपरवशमाचार्या-
10 क्षया, भयार्तः प्राणादिरक्षणेच्छया, हसन् कौतुकेनेति सत्प्रत्याख्यानानि चतस्रो भावनाः,
सम्यग्ज्ञानपूर्वकं पर्यालोच्य मिथ्या मा भूदिति मोहतिरस्कारद्वारेण सावर्णं पञ्चमी भावना ।
तृतीयव्रतस्य विचिन्त्यावग्रहयाचना, पुनः पुनरवग्रहयाचना, अवग्रहधारणम्, साधर्मिकेभ्यो-
ऽवग्रहयाचनमनुज्ञापितपानाश्रमग्रहणमिति पञ्च भावनाः, तत्र देवेन्द्रराजगृहपतिशय्यातर-
साधर्मिकभेदमिन्नावग्रहेषु पूर्वः पूर्वो बाध्य उत्तर उत्तरो बाधक इति सञ्चिन्त्य यः स्वामी
15 स एव श्रान्त्योऽस्वामियाचने तु दोषबाहुल्यमुक्तमित्येवं विचिन्त्यावग्रहयाचनं प्रथमा ।
सकृद्वत्तेऽप्यवग्रहे स्वामिना भूयोऽवग्रहयाचनं कार्यं, पूर्वलक्ष्येऽवग्रहे ग्लानाद्यवस्थासु भूत्र-
पुरीषोत्सर्गपात्रकरचरणप्रक्षालनस्थानानि दातृचित्तपीडापरिहारार्थं याचनीयानि, एवं आञ्जा-
भाचरभाक्षयादानजनितेनागता स्पृश्यत इति द्वितीया । एतावन्मात्रपरिमाणमेव क्षेत्रादि
समोपयोगि नाधिकमित्यवग्रहस्य धारणमिति तृतीया । एवमवग्रहधारणे हि तदभ्यन्तरवर्तिनी-
20 भूर्ध्वस्नानादिक्रियामासेवमानो न दातुरपरोधकारी भवति, आञ्जाकाल एवावग्रहानवधारणे
विपतिगतिरपि दातुश्चेतसि स्यात्, आत्मनोऽपि चादत्तपरिभोगजनितः कर्मबन्धः स्वा-
दिति । साधुभ्यः पूर्वपरिगृहीतक्षेत्रेभ्योऽवग्रहो मासादिकालमानेन पञ्चकोशादिक्षेत्ररूपो
याच्यः, तदनुज्ञानाद्धि तत्रासितव्यम्, तदनुज्ञातं हि तत्रोपाश्रयादि समस्तं गृहीयात्,
अन्यथा स्तेयं स्यादिति चतुर्थी । अनुज्ञया स्वीकृतज्ञपानयोरभ्यवहारः, सूत्रोक्तप्रकारेण

१. यथावादविरतिलक्षणस्य संवरस्य गुरुसमीपे, प्रयोजनमाकर्ष्य हेमोपादेयवचनैर्दम्पर्यः सत्यग्लान्त्वा
विकल्पव्याकुलतरहितो वचनचापस्थं विद्वानार्थतः कृद् शब्दतः परुषं साहसमतर्कितं परस्य जन्तोः पीडा-
करं सावयं वचनं न माषेत । किन्तु सद्गतार्थं पथं परिमिताधरं, प्रतिपाद्यविवक्षितार्थप्रतीतिजनकं वचनदोष-
रहितं उपपत्तिभिराश्रितं पूर्वं बुद्ध्या पर्यालोचितमवसरे मापेत । एवं सति संगतकरचरणनयनवदन-
द्वारः सत्यार्जवसम्पन्नो भवति ॥

प्राप्तुकमेपणीयं कल्पनीयञ्च पानाजमानीयालोचनपूर्वं गुरवे निवेद्यानुज्ञातो गुरुणा मण्डल्या-
मेकको वाऽऽश्रीयात्, उपलक्षणमेतत्, यत्किञ्चिदौघैकौपग्रहिकमेवमिन्नमुपकरणं धर्मसाधनं
तत्सर्वं गुरुणाऽनुज्ञातं परिभोक्तव्यम् । एवं विदधानो नातिक्रामत्यस्तेयव्रतमिति पञ्चमी ।
चतुर्थव्रतस्य स्त्रीपण्डपशुमद्वेदमासनकुड्यान्तरोब्धानं, सरागस्त्रीकथात्यागः प्राप्तस्मृतिवर्जनम्,
स्त्रीणां मनोहराङ्गावलोकनस्वाङ्गसंस्कारपरिवर्जनं, प्रणीतात्यश्नन्त्याग इति पञ्च भावनाः । देवमा- 5
नुपमेदास्सचित्ताः स्त्रियः प्रस्तरलेप्यचित्रकर्मादिनिमित्ताश्चाचित्ताः नपुंसकवेदवर्तिनो महा-
मोहकर्मणः पुंस्त्रीसेवनाभिरताः षण्ढाः पञ्चवः प्रसिद्धास्तत्संस्कृतवसत्यासने, अन्तरस्येऽपि
कुड्यादौ यत्र मोहनादिशब्दः श्रूयते तादृशं स्थानञ्च ब्रह्मचर्यमङ्गमयेन त्याज्यमिति प्रथमा ।
मोहोदयानुकूलवनिताकथात्यागः, तादृशी हि रागानुबन्धिनी शृङ्गारावुचिञ्चा कथा चित्तविक्षेप- 10
कारिणीति तामवश्यं त्यजेदिति द्वितीया । प्रख्यामृष्टात्पूर्वं गृहस्थावस्थानुभूतकामिनीनिष्ठु-
वनस्मरणस्य कामाग्निसन्दीपकत्वात्तद्वर्जनं तृतीया । अपूर्वविस्मयरसनिर्भरतयाऽऽपांतर-
मणीयानि स्त्रियो मुखनयनस्तनजघनादीनि सप्रेम चिह्नोकयतो निजाङ्गसंस्कारानुष्ठानपरायण-
स्य च ब्रह्मचर्यविधातोऽवश्यम्भावीति तत्परित्यजनं चतुर्थी । स्निग्धमञ्जुरादिरसंवल्यार्थान्
रुक्षभैक्ष्यानप्याकण्ठमभ्यवहरतो ब्रह्मक्षतिः शरीरपीडा च भवतीति तद्वर्जनं पञ्चमी । पञ्चम-
व्रतस्य तु पञ्चानामिन्द्रियार्थानां मनोज्ञानां स्पर्शरसगन्धवर्णशब्दानां प्राप्तौ स्नेहवर्जनं, 15
अमनोज्ञानां प्राप्तौ च द्वेषवर्जनमिति पञ्च भावनाः । अमिष्वङ्गी हि मनोज्ञानमिष्येदमनोज्ञांश्च
विद्विष्यात् । सद्यश्चस्तु मूर्च्छारहितत्वाच्च कचित्प्रीतिमग्रीति वा करोति । एतान्येव महांव्रतानि
शेषचर्माणां मूलभूतत्वात् मूलगुणमिषेयानि, चरणसप्ततेरपि मूलगुणभूतानि, रात्रिभो-
जनविरमण्यन्तु व्रतं न तु महाव्रतमिति न तस्यात्र निरूपणमिति ॥

अथ संवरापादनसामर्थ्यनिमित्तमुत्तमगुणप्रकर्षमनगाराणां धर्ममाह—

20

१. चतुर्विधस्याकानगानखादिमत्त्वादिभेदमिन्नस्याहारास्य सर्वथा परिवर्जने राज्ञाविति राज्ञिभोजनविरम-
णम् । स मूलगुण संयतस्त्वेव देशविरतस्य उत्तरगुणस्तोषकाद्वारविरमणस्तत्त्वात्, तप एव वा तत्, चतुर्धा-
विषदाहारात्वागच्छत्वात्, समित्यादिवन्महाप्रतसरक्षणस्यात्मकत्वाद्धत्तरगुणः । न चैव व्रतवारिणोऽपि न तन्मू-
लगुणम् भवतीति वाच्यम् । समस्तप्रतसरक्षणेत्यन्तोपकारित्वेन व्रतिनो मूलगुणत्वात्, अन्यथा हि मूलगुणा-
महाप्रतादयो न परिपूरितामासादयन्ति, राज्ञी मिश्राभयमक्षुर्विषे पर्येतप्रसोजेन वहिर्ब्रवीषादिसंस्पर्शनात्,
इहाहाराग्रहणदेश प्राणातिपाताग्रसहाय, अन्कारमखेन न पतितहिरण्यादिब्रिणिग्रहणादिप्रसदात्, योपिप-
रिभोषसम्भवाच्च । न चैव तत्प्रत्यक्षदीनामपि मूलगुणत्वप्रसङ्गो मूलगुणोपकारित्वाविशेषादिति वाच्यम्
राज्ञिभोजनविरमणवदस्यात्यन्तोपकारित्वाम्भावात् । यथाहि प्राणातिपातादीनां पञ्चानामेकतरमात्रे शेषाणाम-
भावान्मूलगुणत्व तथा राज्ञिभोजनविरमणस्याप्यभावो सर्वव्रतामात्रादत्यन्तोपकारित्वान्मूलगुणत्वम् । देशविरतस्य
उ उत्तरगुणत्वमारम्भनप्राणातिपातादस्यानिवृत्तादिति भाष्यम् ॥

क्षमामार्दवार्जवशौचसंत्यसंयमतपस्त्यागाऽऽकिञ्चन्यब्रह्मचर्याणि श्रमणधर्माः ॥

- क्षमेति । अनगारा हि सर्वावस्थां क्षमन्ते सकलमदस्थाननिग्रहिणः शास्त्ररहिता-
स्सन्तोषासुतदृष्टास्सत्यवादिनस्संयमिनस्तपस्विनो यथावत्यागिनः कनकादिक्लिन्नरहिता-
5 स्सर्वप्रकारं ब्रह्म विभ्रति न गृहिणोऽत एते क्षमादयः श्रमणधर्माः कथ्यन्ते । यो हि
सर्पसमः परकृताश्रयनिवासात्, गिरिसमः परीषहोपसर्गनिष्कम्पत्वात्, ज्वलनसमस्तप-
स्तेजोमयत्वात्, सागरसमो गम्भीरत्वात्, ज्ञानादिर्त्नाकरत्वात्स्वमर्यादानतिक्रमाच्च, नभ-
स्तलसमः सर्वत्र निरालम्बनत्वात्, तरुगणसमः सुखदुःखयोरदर्शितविकारत्वात्, भ्रमर-
समोऽनियतवृत्तित्वात्, मृगसमस्संसारमयोद्विग्नत्वात्, धरणि समः सर्वस्वेदसहिष्णुत्वात्,
10 जलकुदसमः कामभोगोद्भवत्वेऽपि पङ्कजलाभ्यामिव तदूर्ध्वं वृत्तेः, रविसमः धर्मा-
स्तिंकायादिलोकमधिकृत्याविशेषेण प्रकाशकत्वात् पवनसमश्च सर्वत्राप्रतिबद्धत्वात्, एवंभूत-
स्य श्रमणस्यैते धर्मा इति भावः ॥

तत्र क्षमास्वरूपमाह—

- सति सामर्थ्ये सहनशीलता क्षमा । सापराधिन्यप्युपकारबुद्धिरव-
15 श्यम्भावित्वमतिरपायेषु, क्रोधादिषु बुष्टफलकत्वज्ञानमात्मनिन्दाश्र-
वणेऽप्यविकृतमनस्कत्वं क्षमैवात्मधर्म इति बुद्धिश्च क्षमायामुपकारिका ॥

- सतीति । प्रतीकारानुष्ठानेऽशक्तस्य दुर्मेघसो वा सहिष्णुता तद्व्यावर्तनाय सति
सामर्थ्ये इति, सहनशीलतेति, क्रोधात्पत्तिनिमित्तानां सन्निधाने कालुष्याभावः उदितस्य
वा क्रोधस्य नैष्कल्यापादनं विवेकादिभिः सा क्षमेति भावः । तथा च प्रतीकारानुष्ठाने शक्त-
20 स्थापि सहनपरिणामविशेषः क्षमेति भावः । तस्या उत्तेजकानाह सापराधिनीति, आत्मनि
परप्रयुक्तं क्रोधनिमित्तं पश्यन्नपि निर्विवेकोऽयमेष एवास्य स्वभावो मूढत्वाद्यदेवं प्रयुङ्गे
प्रत्यक्षं परोक्षं वाऽऽक्रोशवचनादिकम्, यद्वाऽयं मयि क्रोधनिमित्तं नोद्भावयेत्तदा मे कथं
सहनशीलताजनितकर्मक्षयात्मको लाभः स्यादतोऽत्रायं महानुपकारीत्येवं विचिन्तयता
क्षमितव्यमेवेति भावः । निरपराधिन्युपकारबुद्धिर्न क्षमाया महत्त्वापादिका किन्तु सापरा-
25 धिनीति सूचयितुमपि शब्दः । अवश्यम्भावित्वेति, अपायेषु परप्रयुक्तप्रत्यक्षपरोक्षाक्रोशता-
दनमारणधर्मादिषु अवश्यम्भावित्वमिति जन्मान्तरोपात्तस्य कर्मणो विपाकोऽयमवश्यम्भावी,
यदाक्रोशताडनादिकं विदधाति केवलं निमित्तमात्रमेव परः कर्मोदयस्य । आख्यातो हि

भगवता द्रव्यक्षेत्रकालभवभावापेक्षः कर्मणामुदयः स्वकृतञ्च कर्मानुभवितव्यमवश्यन्तया
 निष्काचितं तपसा वा क्षपणीयमिति भावः । क्रोधादिविवृति, कषायपरिणतो विद्वेषी कर्म
 वध्नाति परं वा निहन्ति, अतः प्राणातिपातनिवृत्त्यात्मकव्रतमङ्गः स्यात्, तथा गुरुनधिक्षिपेत्,
 अतो ज्ञानादिनिर्वाणसाधनग्रहणमवश्यम्भावि, क्रुद्धो वा प्रभ्रष्टस्मृतिर्मृषाऽपि मापेत विस्मृत-
 प्रव्रज्याप्रतिपत्तिः परेणादत्तमायाददीत, द्वेषात्परपातण्डिनीषु ब्रह्मव्रतमङ्गमप्यासेवेत्, तथा ६
 प्रद्विष्टसहायबुद्ध्या गृहस्थेष्वविरतेषु मूर्च्छामपि कुर्यात् उत्तरगुणमङ्गमप्याचरेदिति भावः ।
 आत्मनिन्देति, आत्मनो निजस्य वा निन्दा परप्रयुक्ता क्रोधादिनिमित्ता तस्याः श्रवणेऽपि
 स्वस्मिन् सदसत्त्वचिन्तयाऽविकृतमनस्कत्वं क्रोधादीनामुदयनिरोध उदितस्य वा विवेकबलेन
 नैष्कल्यापादनं क्षमोपकारीत्यर्थः । क्रोधादिनिमित्तानां स्वस्मिन् भावे हि किमत्रा-
 सौ मिथ्या ब्रवीति ? विद्यन्त एव मय्येते दोषा इति क्षमितव्यम्, अभावे 10
 च न सन्त्येव मयि दोषा अज्ञातैवैतान् दोषानयमुपक्षिपति, एवञ्चात्मानं निरपराधिन-
 मवेत्य मुवरां क्षमितव्यमिति भावः । क्षमैवेति, आत्मनः क्षमैव मूलोत्तरगुणप्रवर्धकोऽ-
 साधारणो धर्म इति बुद्ध्या प्राप्तेऽपि क्रोधादिनिमित्ते क्षमितव्यमिति भावः । ईदृशीनां
 भावनानां सत्त्वेऽवश्यम्भाविनी क्षमेत्याह क्षमायामुपकारिकेति, उपकारेण क्षान्तिरुपकारेण
 क्षान्तिर्विपाकक्षान्तिर्वचनात्क्षान्तिर्वर्मात्क्षान्तिरिति पञ्चवा क्षान्तिर्भाष्या ॥ 15

अथ मार्दवं स्वरूपयति—

गर्वपराङ्मुखस्य श्रेष्ठेष्वभ्युत्थानादिभिर्विनयाचरणं मार्दवम् । जाति-
 रूपैश्वर्यकुलतपःश्रुतलाभवीर्येष्वहम्भावो मार्दवविरोधी अतस्ततो
 निवर्त्तत ॥

गर्वेति । चित्तपरिणामविरोधो गर्वस्तस्मात्पराङ्मुखस्य वद्विधुरस्य श्रेष्ठेष्वभ्युत्थानादिषु 20
 यथायोग्यमभ्युत्थानासनादिभिर्विनयाचरणं नीचैर्वर्त्तनं मार्दवं मदनिग्रह इत्यर्थः । मदो हि
 जात्यादिप्रयुक्तोऽहम्भावो यद्विजृम्भणादेते जात्यादिमदाः प्रादुर्भवन्ति यस्य निग्रह उदय-
 निरोध उदितस्य वा निष्कलत्वापादनम्, तद्भावे चावश्यम्भावी भवविनाश इति भावः । मार्दवे
 सति हि जीवोऽनद्वन्द्वारित्वं प्राप्नोति तेन सकलमव्यजनमनस्सन्तोषहेतुत्वात्कोमलो द्रव्यतो
 भावतश्च सरलो भवति तादृशममज्जटौ मदस्थानानि क्षपयतीति, तत्र मार्दवविरोधभूतान्यष्टौ 25
 मदस्थानान्याह जातीति, पितुरन्वयो जातिस्ततो विख्याततमवशतया गर्वमुद्वहति जन्तुः,
 विशिष्टजात्युद्भवोऽहमिति । विदितकर्मपरिणामस्तु जातिमदं स्वकृतकर्मफलभाक्त्वाजीव
 पञ्चावचनानां जातीः प्राप्नोतीत्यश्रेयस्कारतया निरुणद्धि । लावण्ययुक्तः कायावयवानां विशि-

- दृष्टसन्निवेशो रूपम्, कश्चित्तेनापि साध्यति, कारणादिपर्यालोचनया च तेनापि संदो न कार्यः । ऐश्वर्यं धनधान्यादिकम्, तेनापि कर्मानुभावादप्राप्तेन प्राप्तेन वा संरक्ष्यमाणेन छेदकारिणाऽ-
 क्काण्डंभङ्गरेणाऽऽयतावायासबहुलेन को भद्र इत्येवं प्रत्याचक्षीत । सात्तुरन्वयः कुलम्, तेनापि
 जातिमदवर्त्तनं कार्यः । तपो बाह्यान्तरभेदभिन्नम्, तेन चाहमेव तपस्वीति मन्यमानः परान्
 5 परिभवति, तस्माच्चानुभवं कर्म वन्धयेति यदनेकभवपरम्परामु परिनिष्ठास्यतीति सापायम-
 वगम्य तन्मदं प्रत्याचक्षीत । श्रुतमाप्तप्रणीत आगमः, तद्विज्ञानेनाहमेवैको विज्ञो नापर इति
 साध्यति तस्माच्चान्यं बालिशमेव मन्यते तच्च निजिघृक्षुरेवं विचिन्तयेत्, क्षयोपशमो हि
 प्रकर्षप्रकर्षरूपो मत्तोऽन्येऽपि बहुश्रुताः सन्त्येव, अहं कदाचिदन्येभ्योऽरूपश्रुतः, आगमाना-
 मतिगहनार्थत्वात्, अधिगतश्रुतोऽपि दुरधिगततदर्थः स्यामिति श्रुतमदत्यागः श्रेयान् ।
 10 लाभः प्राप्तिः, विज्ञानतपोऽभिजनशौर्याद्याधिकान्नृपतिसन्मित्रभृत्यस्वजनेभ्यो विशिष्टफलं
 सत्कारसन्मानादिकमहमेव लभेवं नापरः प्रयत्नवानपि, इति स्वलाभेन साधन्ति सकल-
 जनबलभतां प्राप्तोऽहमयमपरो न कस्मैचिद्भोचते वचनमप्यस्य नाद्रियन्तेइति सर्वोऽप्ययं
 लाभमदो निग्रहीतव्य एव, लाभान्तरायकर्मोदयादलाभस्तत्क्षयोपशमाच्च सत्कारादिलाभः,
 संसारे परिभ्रमतो जीवस्य कादाचित्को न शाश्वतः कर्मतन्त्रस्वात्संसारानुबन्धेवैति लाभ-
 15 मदत्यागः श्रेयस्करः । वीर्यं पराक्रमः, तन्मदोऽपि विचारात्प्राप्त्यः, वीर्यान्तरायक्षयोप-
 शमाद्वीर्यस्य प्रादुर्भावः, संसारानुबन्धिनस्तस्य कषायरूपत्वेनाशाश्वतत्वाच्च तन्मदः कार्यः,
 बालिनोऽपि हि पुरुषा नैवैत्यमुपयन्तो दृश्यन्ते निर्वलाश्च बलवन्तस्तथा न्यायिजराप्रभृति-
 पूज्यत्वलेषु चक्रवर्तिहरिसीरिणोऽपि सीदन्ति समुरासुराः किमुतान्ये जना इति वीर्य-
 मदाद्वयुपरमः श्रेयानिति । अहम्भाव इति, मद् इत्यर्थः । मार्दवविरोधीति, मदस्यावैरे-
 20 मिरष्टमिर्मत्तः प्रात्मनिन्दाप्रशंसाभिरतस्तीव्रतराहङ्कारोपहतमना इहायुत्राशुभफलं कर्मोपचि-
 नोति, उपदिश्यमानमपि च श्रेयो न प्रतिपद्यते तस्मादेते भ्रमणधर्मैश्च मार्दवस्य विघातका
 इति भावः । अत इति, यत एते मार्दवविरोचिनोऽव एवेत्यर्थः, ततो निवर्त्ततेति, एषां
 मदस्यानानां निग्रहो विवेच इत्यर्थः ॥

अथ मायाप्रतिपक्षिमूतमार्जवमाह—

१. वीर्यं द्विविधं औदमिकमावनिष्पन्नस्य कर्म, औदमिकोऽपि भाव कर्मोदयनिष्पन्न एव बालवीर्यम् वीर्या-
 न्तरायक्षयजनितं जीवस्य सहजं वीर्यं, चारित्र्योद्गीर्णोपसमस्योपसमजनितञ्च पण्डितवीर्यमिति । आभा-
 नानाविधकियासु प्रवर्तमानमुत्साहवलयस्यपुरुषं दृष्ट्वा वीर्यवानवगमिति व्यपदिश्यते तथा तदावारकर्मणः श्रयादन-
 न्तबल्युक्तोऽयमिति च व्यपदिश्यत इति ॥

कायवाञ्छानसां शास्त्रराहित्यमार्जवम् । भावदोषयुक्तो हि इहामुत्र
चाकुशलाशुभफलं कर्मोपचिनोति ॥

कायेति । अन्यनिमित्तं कुञ्जादिवेषभ्रूविकारादीनामकरणादुपहासादिहेतोरन्यदेशादि-
भाषया भाषणपरित्यागात् परविप्रसारणाद्यचिन्तनाच्च जीवो धर्मस्याराधको भवति, विशु-
द्धाध्यवसायत्वेन जन्मान्तरेऽपि तदवाप्तेः, तस्मान्मायावक्तापरित्याग मार्जवमिति भावः । 5
मायावी हि सर्वाभिसन्धानपरतया सर्वाभिशङ्कनीयः कपटपटप्रच्छादितकायादिक्रियस्तुह-
देऽपि द्रुहति । शास्त्रकृतमाह अकुशलेति, अकुशलं पापं तदपि बद्धं कदाचित्कुशलफलतया
परिणमत इत्यशुभफलमित्युक्तम् ॥

अथ लोभप्रतिद्वन्द्वः शौचं स्वरूपयति—

कालुष्यविरहः शौचम् । तद् द्रव्यभावभेदाद् द्विधा, शास्त्रीयविधिना 10
यतिजनशरीरगतमहाव्रणादिक्षालनमाद्यम् । रजोहरणादिष्वपि मम-
ताविरहो द्वितीयम् । ममत्वमत्र मनःकालुष्यम् ॥

कालुष्येति । कालुष्यमशुचिर्लोभरूपा, सचित्ताचित्तमिश्रवस्तुविषयामिष्वङ्गलक्षणलो-
भाद्वि क्रोधमनमायाहिंसानृतस्तेयाग्रहपरिग्रहार्जनमलजालेनोपबीयमान आत्मा भवत्यशुचिः,
ततस्तद्विरहः शौचमित्यर्थः । तद्विभजते तदिति, शौचमित्यर्थः । शास्त्रीयविधिनेति, प्रासुकैष- 15
णीयेन जलादिनेति भावः । क्षालनमिति, निर्लेपनिर्गन्धतापादनमित्यर्थः । द्वितीयं भेदमाह
रजोहरणादिष्वपीति, आदिना मुखवस्त्रिकाचोलपट्टकपात्रादयो ग्राह्याः, अत्र कल्मषरूपममत्वस्य
लोभरूपतया मनोविषयत्वादाह ममत्वमिति, ननु मनोगुप्तौ शौचस्यान्तर्मानात्पृथगग्रहणमन-
र्थकमिति चेन्न मनोगुप्तौ मानमपरिस्पन्दप्रतिषेधाच्च तु परकीयेषु वस्तुष्वनिष्ठप्रणिधानोपर-
मस्य विधानात् । न चाकिञ्चन्येऽन्तर्भाव इति वाच्यम्, तस्य निर्ममत्वप्रधानत्वात्, स्वश- 20
रीरादिषु संस्काराद्यपोहार्थमाकिञ्चन्यमिष्यते तेन द्रव्यशौचासङ्गहोऽपि स्यादिति ॥

अथ सत्यं निरूपयति—

यथावस्थितार्थप्रतिपत्तिकरं स्वपरहितं वचः सत्यम् ॥

यथावस्थितेति । यथावस्थितस्यानन्तधर्मात्मकस्यार्थजातस्य तथैव प्रतिपत्तिकरं बोधकं
स्वस्मै-परस्मै च हितं वचनं सत्यमित्यर्थः । अनेकपर्यायकलापमानामर्थानां हि यथावस्थि- 25
तविषयित्वपर्यायप्रतिपादनं सत्यम्, एतदेव जीवाजीवेभ्यो हितं यद्यथावर्षप्रतिपादनमिति

- भावः । तच्च भूतनिहवाभूतोद्भावनविपरीतकटुकसावद्यादिपूर्वोदितस्वरूपमिन्नं न परपीडा-
कारि, सत्यासत्यदोषाख्यानाप्रीतिविच्छेदकारिवचनमिन्नत्वात् । सभासु यच्च विगर्हितं नाना-
लोचितवचनं प्रसन्नवचनं, श्रोतुरनादरवाक्यप्रयोगाच्छ्रवणवैरस्यकारिभाषणमिन्नमन्यक्त-
वर्णपदलोपत्वाद्प्रत्ययकारित्वरितवचनमिन्नं प्रसन्नपदघटितं श्रुतिमुखं विनयसहितं निराकाङ्क्षं
5 निश्चितार्थमनौद्धत्यप्रदीपकमुदाराथं विद्वज्जनमनोरमं भायालोभाभ्यां क्रोधमानाभ्याञ्चायुक्तं
वचनं सूत्रमार्गानुसारि, अर्थिजनचित्तग्रहणसमर्थमात्मपरातुमाहकं देशकालोपपन्नं प्रश्रव्या-
करणमिति सत्यात्मको धर्मः । ननु भाषासमितावस्यान्तर्भाव इति चेन्न भाषासमितौ
सांभ्रसांभ्रभाषाव्यवहारे हितमिताव्यत्वात्, संयतो हि सांभ्रसांभ्रं च भाषाव्यवहारं कुर्वन्
हितं मितञ्च ज्ञात्, अन्यथा रागानर्थदण्डादिदोषानुषङ्गः स्यादिति समितिलक्षणमुक्तम्,
10 अत्र तु सन्तः प्रव्रजितास्तद्वक्ता वा तेषु साधु सत्यं ज्ञानचारित्रशिक्षणादिषु धर्मोपबृंहणार्थं
बद्धपि वक्तव्यमित्यनुज्ञायत इति विशेषः ॥

चरणे-पुण्यशुक्तस्यापि संयमस्य श्रमणानामसाधारणधर्मत्वप्रकाशनाय तदङ्गतया तद्व्या-
ख्याति—

इन्द्रियदमनं संयमः । तपस्तु पूर्वमेवोक्तम् ॥

- 15 इन्द्रियेति । इन्द्रियानिन्द्रियनियम इत्यर्थः । पञ्चेन्द्रियाणां स्वस्वविषयेषु स्पर्शादिषु
लम्पट्यपरिहारेण वर्त्तनं, प्राणातिपातमृषाबाधादद्यादानमैथुनपरिग्रहात्मकपञ्चाभिनवकर्मव-
न्धहेतुभ्यो विनिवर्त्तनं क्रोधमानमायालोभानां जयो मनोवाक्कायानामशुभप्रवृत्तिनिरोध इति
सप्तदशविधानां संयमानामत्र ग्रहणार्थं बोधलक्षणतयेन्द्रियदमनमित्युक्तम् । इन्द्रियाणां
पञ्चानां दमनं स्वस्वविषयेभ्यो लोलुपत्वाभावापावनं संयम इत्यर्थः । उपलक्षकमिदमुपयु-
20 क्तानां सर्वेषाम् । अत एव भाषादिनिवृत्तिर्विशिष्टा कायादिप्रवृत्तिरात्यन्तिकस्य स्यात्वरवर्ष-
प्रतिषेध इति लक्षणान्युक्तानि, प्रथमस्य निवृत्तिप्रधानायां गुप्तौ द्वितीयस्य च समितावन्त-
र्भावापत्तेः, अन्त्यस्य च यथारूपावविशुद्धचारित्रान्तर्भावापत्तेः । पुण्यसंयमग्रहणानर्थक्यं
स्यात् । किन्त्वैर्यासमित्यादिषु वर्त्तमानस्य मुनेस्त्वत्पालनार्थमिन्द्रियादिनिवृत्तिरेव संयम
इति भावः । रसादिघातूनां कर्मणां वा सन्तपनहेतुस्तपो निर्जराख्यात्यायां व्याख्यातमेवेति
25 नात्र पुनरुच्यत इत्याह-तपस्त्विति, चरणमध्ये पठितमपि श्रमणधर्मत्वं प्रख्यापनायात्र पुन-
रुक्तमपि न पौनरुक्त्यमाह । पूर्वमेवेति, निर्जरातिरूपणावसर एवेत्यर्थः ॥

अर्थं मुक्त्यपरपर्यायं त्यागमभिधधाति—

बाह्याभ्यन्तरोपविशरीराज्ञपानादिविषयकभावदोषपरित्यजनं त्यागः ॥

बाह्येति । भावदोषो मूर्च्छा नृष्णा स्नेहो वा तत्परित्यजनं परिहारस्त्याग इत्यर्थः, तत्र विषयनियममाह बाह्येति, बाह्यो रजोहरणपात्रादिः स्थविरजिनकल्पयोग्य उपधिः, अभ्यन्तरः क्रोधादिरतिदुस्त्यजः, शरीरमाभ्यन्तरमन्नपानादि बाह्यमेतद्विषया ये बाह्यदोषास्तत्परित्यजनं त्याग इत्यर्थः, रजोहरणादीनि धर्मसाधनानीत्येवं बुद्ध्या धारयेन्न तु रागादिप्रयुक्तः शोभाद्यर्थम् । तथाचार्यं त्यागो बाह्याभ्यन्तरवस्तुविषय आसन्नवद्वाराणि संवृणोति, 5 अतस्सर्वात्मना त्यागिना भवितव्यमित्येष अभ्रमणधर्मः । ननु तपोऽन्तर्गतेऽनेषणीयस्य संसक्तस्य वाऽज्ञादेः कायकषायाणाञ्च परित्यजनरूप उत्सर्गे त्यागस्यास्य ग्रहणादत्र तदुपादानमनर्थकमिति चेन्न तस्य नियतकालं सर्वोत्सर्गरूपत्वात् अस्य तु यथाज्ञप्स्यनियतकालत्वेन विशेषात् । न च शौचेऽन्तर्भावसम्भव इति वाच्यमसन्निहिते कर्मोद्भवशादुदितस्य गार्हस्थ्यं निवृत्त्यात्मकत्वाच्छौचस्य, त्यागस्य तु सन्निहितेऽपि तन्निवृत्तिरूपत्वात्, संयतस्य 10 स्वयोग्यज्ञानादिवानस्य वा त्यागरूपत्वादिति ॥

अथ आगोत्तरकालभाविनमाकिञ्चन्यमाह—

शरीरधर्मोपकरणादिषु मूर्च्छाराहित्यमाकिञ्चन्यम् ॥

शरीरेति । नास्ति किञ्चन द्रव्यमस्येत्यकिञ्चनस्तस्य भाव आकिञ्चन्यमुपलक्षणत्वाच्छरीरधर्मोपकरणादिष्वपि निर्ममत्वमित्यर्थः । मूर्च्छा हि ममेदमित्यभिसन्निवृत्तस्तत्त्वे च 15 शरीरादीनवयवसन्निवेशोभार्यं परिपालयेत्, ततश्चासन्ने पतेत्, अतो नश्वरा एते शरीरादयोऽशुचित्वद्वासादिपरिपूर्णा धर्मसाधनार्थमेवाहारादिनोपप्राप्ता इति मूर्च्छालो निवर्त्तेत, तथा चोपासेष्वपि शरीरधर्मोपकरणादिषु ममेदमित्यभिसन्निवृत्तिराकिञ्चन्यमिति भावः ॥

अथाऽऽकिञ्चन्येऽवस्थितस्य ब्रह्मचर्यपरिपालनभावश्चकमिति तत्त्वरूपमाविष्करोति—

व्रतपरिपालनाय ज्ञानाभिपृद्धये कषायपरिपाकाय च गुरुकुलवासो 20 ब्रह्मचर्यम् ॥

व्रतेति । व्रतमब्रह्मनिवृत्तिरूपं मैथुनवर्जनं तत्परिपालनाय गुरुकुले वासो ब्रह्मचर्यमुच्यते, एतेन स्वातन्त्र्येणावस्थानं प्रतिक्षिप्तम्, सदा गुर्वाधीनेन गुरुनिर्देशावस्थायिना च भवितव्यम् । गुरुकुलवासात्मकब्रह्मचर्यस्य फलान्तरमप्याह—ज्ञानाभिपृद्धये कषायपरिपाकाय चेति, तत्र वासे ज्ञानवृद्धिर्भवति दर्शने चारित्र्ये च स्वैर्यं भवति तथा 25 क्रोधादीनां परिणतेरुपशमः क्षयोपशमः क्षयो वा भवति । गुरुरहितस्य हि परिणाम-

- वैचित्र्याद्विक्रियादिदोषादसज्जनसम्पर्कादसत्क्रियासङ्गादनुस्रोतोगामित्वदोषात्सद्य एव मोक्ष-
मार्गाद्वंशः स्यात् । तस्मादाप्राणिताद्गुरुकुलवासः श्रेयानिति भावः । गुरुकुले वसतां
ह्यातोपदेशपालनाद्यथाशक्ति ज्ञानाभिवृद्धिद्वारा चरणं परिपूर्णं सम्पद्यते । ननु गुरुकुले
वसतोऽपि कदाचित्तदविकलं न दृश्यत इति चेन्न ग्लानाद्यवस्थासु प्रत्युपेक्षणादिबाह्यसद-
5 तुष्ठानासद्भावेऽपि सद्व्यवस्थाश्रयणसंस्तुतिरसंवेगेन तद्भावात् । ननु श्रमणधर्मे प्रकान्ते
क्षमादीनामेवोत्कर्षणं युक्तं तद्रूपत्वात्तस्य, किं गुरुकुलवासोत्कर्षणेन, आश्रयमात्रत्वात्तस्येति
चेन्न गुरुकुल एव सम्यग्बिनीततया स्थितानां यतीनां साधुधर्मतया सम्मतानां क्षमादीनां
प्रकर्षतो निष्पत्तेः, तद्वासत्यागे चैतेषां मुष्टु विशुद्धिर्न भवेदेव, इतरेतरस्नेहरोषविषादादीनां
भावादेवणायाश्च बाधसम्भवादपरिशुद्धिरेव स्यात्, तथा न केवलं क्षमादीनामविशुद्धिरपि
10 तु गुरुकुलवासस्यागिनो नियमेन क्षान्त्याद्यभाव एव, कथायोदयात् । ततो ब्रह्मचर्यं
न भवति तस्यागो तद्गुप्तिरपि न भवति, यतिजनसहायतायामेव ब्रह्मचर्यगुप्तिश्चात्, ततः
शेषाण्यपि नेति समस्तव्रतभङ्गः स्यात् । अत एवैकाकित्वे बहुतमदोषाः शास्त्रे श्रूयन्ते
'एगस्स कओ वम्मो' इत्यादि । गुरुविषयकवैयावृत्त्येन जिनप्रवचनार्थप्रकाशनगच्छ-
पालनादौ सहायकरणतः कर्मक्षयलक्षणं महाफले गुरुकुलवासिनो भवति, अन्यथा सर्वदा
15 वैयावृत्त्यतपोज्ञानचारित्र्यविशुद्ध्यादीनां गुरुसंसर्गसाध्यगुणानां व्याघातादिशस्तेः । शोभन-
गुणान्तरायान्महान् दोषोऽपि स्यात्, तथा च तत्र वसन् गुरुर्बाहेर्ज्ञं प्रतीक्षमाणस्समीपव-
स्थेव स्यात् । इत्थंभूत एव ज्ञानदर्शनचरणेषु स्थिरतरो भवति यतोऽष्टादशश्रीलाङ्ग-
सहस्ररूपनिखिलगुणमूलभूतो गुरुकुलवासः, अतश्चरणकामी गुरुकुलेऽवश्यं वसेत् । नन्वा-
गमे यतेराहारशुद्धिरेव मुख्यतश्चारित्र्यशुद्धिहेतुरुक्ता, पिण्डविशुद्धिश्च बहूनां मध्ये वसतां
20 दुष्करैव प्रविभासते, इत्येकाकिनापि भूत्वा सैव विधेया, किं ज्ञानादिलाभेन, मूलभूतस्य
चारित्र्यस्यैव मुख्यतया पालनीयत्वादिति चेन्न तस्य गुरुपारतन्त्र्यस्यावर्जितत्वात्, द्वितीयसाध्व
पेक्षामावे लोभस्यातिदुर्जयत्वात्, प्रतिक्षणं परिवर्तमानपरिणामेनैकाकिना पिण्डविशुद्धेरपि
पालयितुमशक्यत्वात्, अत एव गुरुवासपरित्यागाच्छुद्धोच्छुद्धोपाश्रयवत्प्राज्ञादिपरिमह-
स्याप्यशोभनत्वभागमे प्रोक्तमिति । क्षमया क्रोधं निहन्त्यात्, निहतक्रोधो माहर्षं धारयेत्,
25 परित्यक्तमदस्थान आर्जवं मावयेत्, मावदोषवर्जनेन निगूढदोषां मायामार्जवेन दूरीकृत्वा-

१. यदि तु गच्छे गुरुश्च सर्वथा निवगुणविकलो भवेत्तदाऽऽगमोक्तेन विविधा त्यक्तीय, परं
कालपेक्षया योऽन्यो विशिष्टतरस्तस्योपसम्पद् प्राप्ता न पुन स्वतन्त्रे स्यात्तन्मय, तस्माद्यावज्जीवं गुरोरन्तिक
संभारगानुष्ठानमिच्छेत् । स एव हि परमार्थतो मनुष्यो यो यथाप्रतिज्ञातं निवारयति तच्च सदा गुरोरन्तिके
व्यवस्थितेन सदनुष्ठानरूपं समाधिमनुपालयता निर्वाहते तस्मात्तद्य गुरुकुलवासोऽनुसर्तव्य इति बोध्यम् ॥

लोभसंश्रयेण शौचमाचरेत्, लोभाशौचमलोभशौचेन संशोध्य विशुद्धात्मा सत्यं ब्रूयात्,
सत्यभाषी सप्तदशविधं संयममनुतिष्ठेत्, संयतात्मा शेषाशयविशोधनार्थं तपश्चरेत् ततः
कायवाङ्मनसेषु धर्मोपकरणेषु च निःस्पृहत्वाग्निर्ममत्वाख्यमाकिञ्चन्यं भावयेत्, सत्या-
किञ्चन्ये परिपूर्णं ब्रह्मचर्यं भवतीति पूर्वपूर्वस्य कारणत्वमुत्तरोत्तरस्य कार्यत्वं भाव्यम् ॥

अथ चरणमूलभेदं तृतीयं संयममाह—

5

सनियमं शरीरवाङ्मनोनिग्रहः संयमः । स च सप्तदशविधः, पृथि-
व्यप्तेजोवायुवनस्पतिकायद्वित्रिचतुःपञ्चेन्द्रियप्रेक्ष्योपेक्ष्यापहृत्यप्रसृज्यका-
यवाङ्मनउपकरणसंयमभेदात् ॥

सनियममिति । क्रियाविशेषणमिदम्, शरीरवाङ्मनसां प्रवचनोक्तेन एवमेव-
गन्तव्यं स्थातव्यं चिन्तयितव्यं आपितव्यमिति नियमानुगुणं निग्रहः स्वाभाविकप्रवृत्तिनि- 10
रोधः संयम इत्यर्थः । तस्य प्रभेदमाह स चेति, संयमश्चेत्यर्थः, सप्तदशविधत्वं दर्शयति
पृथिवीति, वनस्पत्यन्तं द्वन्द्वं विधाय कायपदेन बहुव्रीहिः, तथा ब्रह्मादिपञ्चान्तं द्वन्द्वं
विधायेन्द्रियपदेन बहुव्रीहिस्ततः सर्वेषामुपकरणान्तानां द्वन्द्वं कृत्वा संयमपदेन तत्पुरुषः,
तथा च पृथिवीकायसंयमोऽप्यायसंयम इत्यादिरर्थो लभ्यते, ये जीवाः पृथिव्यादिकायाः
द्वीन्द्रियादयश्च तेषां संयम इत्यर्थः ॥

15

तान् दर्शयति—

तत्र पृथिवीकायिकादारभ्य पञ्चेन्द्रियं यावद्ये नवविधा जीवास्तेषां
करणत्रयैः कृतकारितानुमतिभिः संघट्टपरितापव्यापत्तिपरिहारः पृथिवी-
कायिकादिसंयमो नवविधो ज्ञेयः ॥

तत्रेति । सप्तदशविधसंयमेषु मध्य इत्यर्थः, पृथिवीकायिकादारभ्येति, ये जीवाः पृथि- 20
व्यादिशरीरा द्वीन्द्रियादयश्च नवविधानां तेषामित्यर्थः, करणत्रयैरिति, कायवाङ्मनोभि-
रित्यर्थः, कृतकारितानुमतिभिरिति, करणकारणानुष्ठानैरित्यर्थः । संघट्टपरितापव्यापत्तिपरिहार
इति, संघट्टः संरम्भः प्राणातिपातकरणसङ्कल्पः, प्राणिवचानुकूलान्योऽन्यगात्रसंघटीकरणं
वा पाराश्रिकादिप्रायश्चित्तयोग्यम् । परितापस्समारम्भो मानसिकवाचिककायिकभेदः,
तत्राद्यः परपीडाकरोष्ठादनादिनिवन्धनसंत्रादिष्वानुरूपः, द्वितीयः परपरितापकरक्षुद्रविद्या- 25
दिपरावर्तनासंकल्पसूचकवन्निरूपः, तृतीयोऽभिधाताय यष्टिमुष्ट्यादिकरणं तद्वर्जनमिति-

भावः, व्यापत्तिर्विनाशः प्राणविभोग इति यावत् तस्या अपि वर्जनमित्यर्थः । एतेन नवविधसंयम उक्त इत्याह नवविध इति ॥

प्रेक्ष्योपेक्ष्यसंयमे आह—

स्थानादीन् विलोक्य क्रियाचरणं प्रेक्ष्यसंयमः । साधुप्रभृतीन् प्रवच-
नोदितक्रियासु व्यापारयतः स्वस्वक्रियासु व्यापारयतो वा गृहस्थादीनुपे-
क्षमाणस्य संयम उपेक्ष्यसंयमः ॥

स्थानादीनिनि । स्थानं शयनासनचक्रमणयोग्यं, आदिना स्थण्डिलादेः परिग्रहः, विलोक्य चक्षुषा सम्यक्तया दृष्ट्वा यथा बीजहरितजन्तुसंस्कादिरहितं भवेदित्यर्थः । क्रियाचरणं शयनादिविधानं प्रेक्ष्यसंयमः प्रेक्षासंयम इत्यर्थः । उपेक्ष्यसंयममाह साधुप्रभृती-
निति, उपेक्षाशब्दोऽत्र चित्तव्यापारविशेषेऽव्यापारे च वर्तते व्याख्यानात्, तत्र क व्या-
पारः क वाऽव्यापार इत्यत्राह प्रवचनेति, तथा च संयमं प्रति सीदतां साधूनां प्रवचनवि-
हितानुष्ठानेषु प्रेरणं, पापव्यापारमाचरतो गृहस्थस्याप्रेरणमिदं ग्रामचिन्तनादिकं सोपयोगं कुर्वित्यादिरुपेक्षाशनञ्च कुर्वत उपेक्ष्यसंयम उपेक्षासंयमार्षरनामा भवतीति भावः ॥

अपहृत्यादिसंयमं वक्ति—

चरणानुपकारकवस्तुनिग्रहो विधिना च प्राणिसंस्क्तभक्तपानादिप-
रित्यजनमपहृत्यसंयमः । दृष्टिदृष्टस्थण्डिलवस्त्रादीनां विशिष्टप्रदेशगमने
रजोऽवशुण्ठितपादादीनाञ्च रजोहरणादिना प्रमार्जनं प्रसृज्यसंयमः ॥

चरणेति । अपहृत्यापुनर्ग्रहणतया त्यक्त्वा संयमं लभते, तत्र त्यागः संयमानुपयोगिनां वस्त्रपात्राद्यतिरिक्तानाम्, तदुपयोगिनां प्राणिसंस्क्तानामन्नपानादीनां जन्तुरहिते स्थाने
समयमणितेन विधिना परिष्ठापनं, तथाकुर्वतश्च परिष्ठापनासंयमापरपर्यायोऽपहृत्यसंयमो
भवतीत्याशयेनाह चरणेति । वस्त्यथ प्रसृज्यसंयमं दृष्टीति, प्रमार्जनं कुर्वतः संयमो भवति
तच्च द्विविधं यथा प्रेक्षितेऽपि स्थण्डिले वस्त्रपात्रादौ च रजोहरणादिना प्रमार्जनमेकम्, अपरञ्च
कृष्णभूप्रदेशात्पथि पाण्डुभूप्रदेशं गच्छतः स्थण्डिलादस्थण्डिलाद्या स्थण्डिलं संक्रामतः स-
चित्ताचित्तमिश्रजोऽवशुण्ठितपादादीनां सागारिकाद्यविरीक्षणे सति रजोहरणादिना प्रमार्जनं

१. द्विविधो व्युपेक्षासंयम, वतिव्यापारोपेक्षा गृहस्थव्यापारोपेक्षा चेति, उभौ यथाक्रमं चोदनाचोदन-
विषयी, विषीदन्तं साधुं दृष्ट्वा संयमव्यापारेषु चोदयतः संयमव्यापारोपेक्षा प्रथमः, गृहस्थमधिकरणव्यापारेषु
प्रवृत्तं दृष्ट्वा तत्र प्रवृत्तमचोदयतो गृहस्थव्यापारोपेक्षारूपो द्वितीय इति तात्पर्यार्थः ॥

सागारिकादिनिरीक्षणे त्वप्रमार्जनमप्यन्तर्गर्भितं बोध्यम् । एवं विदधतः प्रमार्जनासंयमो भव-
तीत्याशयेनाह दृष्टिदृष्टेत्यादिना ॥

अथ कायादिसंयममाख्याति—

धावनादिदुष्टक्रियानिवृत्तिशुभक्रियाप्रवृत्त्युभयरूपः कायसंयमः ।
हिंस्रपरुषादिनिवृत्तिशुभवाक्प्रवृत्त्युभयरूपो वाक्संयमः । अभिद्रोहा- ४
दिनिवृत्तिपूर्वकधर्मध्यानादिप्रवृत्तिर्मनस्संयमः । पुस्तकाद्यजीवकायसंयम
उपकरणसंयमः ॥

धावनादीति । संयमोऽयं न केवलं शरीरस्य सर्वात्मनोपरमरूपोऽशक्यत्वादपि तु
यथाशास्त्रं प्रवृत्तिनिवृत्तिरूपः, केभ्यः कायस्य निवृत्तिरित्यत्राह धावनेति, आदिना बलान-
पुवनादीनां परिग्रहः । गमनागमनादिष्ववश्यकरणीयेषु धर्मसाधनभूतेषु च सोपयोगं काय- 10
न्यापारः प्रवृत्तिरूप इत्याशयेनोक्तं शुभक्रियाप्रवृत्तीति । वाक्संयममाचष्टे हिंसेति, प्रणव्यप-
रोपणे जातशक्तिर्हिंस्रः परुषं रुक्षं स्नेहरहितं परोद्वेगकारि, आदिना पिशुनासभ्यादीनामुप-
ग्रहः, ईदृशवचसो निवृत्तिः, शुभवचसि सूत्रमार्गानुसारप्रवृत्तार्थे निजपरार्थानुग्राहकेऽरागद्वेष-
युक्ते प्रवृत्तिश्च वाक्संयम इत्यर्थः । तथा च पृथिवीकायिकारम्भादिप्रेरणरहिता पृथ्विनिष्ठ-
रादिपरपीडाकरप्रयोगनिरस्त्युक्ता प्रतशीलदेशनादिप्रधानफला हितमितमधुरमनोहरा संयतस्य 15
योग्या वाक्, तदधिष्ठानाश्च सर्वसम्पद् इति भावः । मनस्संयममाचष्टेऽभिद्रोहेति, स्पष्टम् ।
उपकरणसंयममाह पुस्तकादीति, अजीवरूपाण्यपि पुस्तकादीनि दुष्पमादिदोषात्तथावि-
धप्रज्ञाऽऽयुष्कश्रद्धासंवेगोद्यमबलादिहीनाथकालीनविनेयजनानुग्रहाय प्रतिलेखनाप्रमार्जनापूर्वं
यत्नतया धारयतोऽजीवसंयमापरपर्याय उपकरणसंयम इति भावः ॥

अथ वैयावृत्यमाख्याति—

20

शास्त्रोदितविधिना गौरवजनकक्रियानुष्ठानप्रवृत्तिर्वैयावृत्यम् । तन्ना-
त्रार्योपाध्यायतपस्विशैक्षकगलानगणकुलसङ्घसाधुसमनोज्ञसम्बन्धित्वा-
द्दशविधम् ।

शास्त्रोदितविधिनेति । आगमोक्तप्रकारेण न तु यथालोकमिति भावः, सामायिकादि-
क्रियानुष्ठानप्रवृत्तेर्वैयावृत्यरूपत्वाभावाद्वाह गौरवजनकेति, आवतीर्थकरनामकर्मबन्धजनक- 25
क्रियानुष्ठानप्रवृत्तिरित्यर्थः, आहारादिसाहाय्येन वैयावृत्येन हि तीर्थकरनामगोत्रं कर्म
वृण्णाति, ताश्च क्रियाः क्षेत्रवसतिप्रत्यवेक्षणं शुभ्रपूजं शेषजक्रियाः कान्तारविषमदुर्गोपसर्गेषु

- अन्नपानादिभिः परिरक्षणमित्यादिरूपाः, तदनुष्ठाने प्रवृत्तिः परिणामविशेषः परितः सर्वतो भावेन वृत्तिः प्रवृत्तिरिति व्युत्पत्त्या तज्ज्ञाभात्, न ह्यपरिणतः सर्वतो भावेन धर्तुं शक्यः। शास्त्रोदितविधिनेत्युक्तत्वात्प्रवचनवात्सल्यमपि वैयावृत्यस्य फलम्, तत्रा च महानिर्गारास-
नाथत्वप्रवचनवात्सल्यविचिकित्साऽभावतीर्थकरनामकर्मबन्धादयोऽस्य फलमिति सिद्धम्।
5 आचार्यादीनां दशानां भक्तपानशय्यासनक्षेत्रोपधिप्रत्युपेक्षणमेषजवानाध्वोपग्रहशरीरोपधि-
स्तेनसंरक्षणदण्डग्रहणानुश्रवणमूत्रिकमूत्रिकद्वौकनरूपत्रयोदशभिः पदैर्वैयावृत्यं कर्तव्यम्,
तत्राचार्यादीनाह तथेति, वैयावृत्यञ्चेत्यर्थः, दशस्वामिकत्वादशविधत्वं वैयावृत्यस्येति भावः।
अत्राचार्यपदेन तीर्थकरोऽपि गृहीतस्तेन तीर्थकरवैयावृत्याकथनप्रयुक्तान् न न्यूनता, न च
तीर्थकरस्त्रिलोकाधिपतिराचार्यस्तु सामान्य इति कथमाचार्यग्रहणेन-स गृहीत इति वाच्यम्,
10 पञ्चविधाचारोपदेशकत्वे सति स्वयमप्यनुष्ठादत्वस्यैवाचार्यपदप्रवृत्तिनिमित्तत्वेन तस्य तीर्थ-
करसाधारण्यात्। तीर्थकरस्य धर्माचार्यत्वप्रसिद्धेऽत्र। एतेषां दशानां प्रत्येकं त्रयोदशभिः
पदैर्वैयावृत्यं कर्तव्यमिति भावः ॥

तत्राचार्यं स्वरूपयति—

ज्ञानाद्याचारे प्रधान आचार्यः। स पञ्चविधः प्रजाजको दिगाचार्यः

- 15 श्रुतोद्देशा श्रुतसमुद्देशाऽऽम्नायार्थवाचकश्चेति ॥

- ज्ञानाद्याचार इति। आदिना दर्शनचारित्रतपोवीर्याणां ग्रहणम्। तत्र प्रधानः स्वयं
करणात् प्रभाषणात् प्रदर्शनाच्च। अथमाचार्यः सूत्रार्थतदुभयोपेतो ज्ञानदर्शनचारित्रेषु
कृतोपयोगो गच्छचिन्ताविप्रमुक्तः शुभलक्षणोपेतश्च भवति, तद्गुणाश्च षट्त्रिंशत्, तत्र
पञ्च गुणा ज्ञानादय उक्ता एव, इतरे गुणाश्च देशकुलजातिरूपसंहननवृत्तियुक्तताकांक्षा-
20 बहु भाषाभाषावैधुर्व्यसूत्राद्यनुप्रयोगपरिपाटीदाढर्षोपादेयवचनपर्वज्याल्पनिद्रत्वमाध्यस्थ्यदेश-
कालभावज्ञत्वप्रतिभाविविषयदेशभाषाज्ञानसूत्रार्थतदुभयविधिज्ञत्वदृष्टान्तहेतुपनयनयनैपुण्यप्र-
तिपादनशक्तिस्त्वपरसमयवेत्तृत्वगाम्भीर्यदीप्तिरुत्थापनकारित्वशान्तदृष्टित्वरूपा विज्ञेयाः।
सम्यग्ज्ञानविगुणाधाराद्यस्मादाहत्य त्रतानि स्वर्गापवर्गसुखामृतबीजानि भव्या हितार्थ-
माचरन्ति स आचार्यः। अथवा ज्ञानादीत्यादिना दर्शनचारित्रतपसां ग्रहः, ज्ञानादीना-

25

१. चतुर्विधः सामान्येनाचार्यः, इहलोके हितो न परलोके, परलोके हितो नेहलोके, इहलोके हितो-
ऽपि परलोके हितः, नेहलोके हितो नापि परलोके हित इति। तत्र यो भक्तबलप्राप्तपानादिक समस्तमपि
साधूनां पूरयति न पुनस्तंभये सीदतस्मारयति स इहलोके हितोऽपि साररहितो न परलोके हितः। यद्य
संयमयोगेभ्यु प्रमाथता सारणा करोति नच बलादिकं प्रयच्छति स द्वितीयः। एवमेव तृतीयचतुर्थौ भाव्यौ ॥

माचारे प्रधानः सः, तद्गुणसमन्वितत्वात् । तथाहि ज्ञानाचारस्य कालविनयादयोऽष्टौ गुणाः, दर्शनाचारस्य निःशङ्कितत्वादयोऽष्टौ, चारित्राचारस्येयसमित्यादयोऽष्टौ, बाह्याभ्यन्तरभेदभिन्नस्य तपसोऽनशनादयो द्वादशभेदास्तथा च ज्ञानाद्याचारविषयकषट्त्रिंशद्गुणयुक्त आचार्य इति फलितार्थः, अथञ्चार्थमेव केवलं भाषते ननु सूत्रमपि वाचयति । ननु कुतोऽयं सूत्रं न वाचयति, उच्यते, अर्थचिन्तायां ह्यस्यैकाग्रताऽर्थव्याख्यानार्थम्, यदि पुनस्तत्रमपि 5 वाचयेत्तदा बहुव्यग्रत्वादर्थचिन्तायामेकाग्रता न स्यात्, एकाग्रतया ह्यर्थं चिन्तयतः सूत्रेषु सूक्ष्मार्थोन्मीलनात्सूत्रार्थस्य वृद्धिरुपजायते, तीर्थकरानुकारित्वाच्चाचार्यस्य, तीर्थकृतो हि केवलमर्थमेव भाषन्ते ननु सूत्रं नवा गणचिन्तां कुर्वन्ति तथाऽऽचार्या अपि, सूत्रवाचनां तु प्रयच्छतामाचार्याणां लाघवमप्युपजायते तस्या उपाध्यायादिभिः क्रियमाणत्वात् । तस्य किञ्चिद्गुणप्राधान्यौषधिकं प्रमेदमाह स इति आचार्य इत्यर्थः ॥ 10

तत्र प्रजाजकादीनां स्वरूपाण्याह—

सामायिकादिब्रतारोपयिता प्रजाजकः । सचित्ताचित्तमिश्रवस्त्वनुज्ञायी दिगाचार्यः । प्रथमत आगमोपदेष्टा श्रुतोदेष्टा । उद्दिष्टशुर्वाद्यभावे स्थिरपरिचितकारयितृत्वेन सम्यग्धारणानुप्रवचनेन च तस्यैवागमस्य समुद्देष्टा अनुज्ञाता वा श्रुतसमुद्देष्टा । आम्नायस्योत्सर्गापवा- 15 दात्मकार्यप्रवक्ता आम्नायार्थवाचकः ॥

सामायिकेति । आत्मार्थं परार्थं वा सामायिकादेर्ब्रतस्य केवलमारोपयिता प्रजाजकार्य इत्यर्थः । दिगाचार्यस्वरूपमाह सचित्तेति, स्पष्टम् शुर्वोद्दिष्टदिग्दर्शिसाधूनां सारणादिकर्तारोऽपि दिगाचार्याः । श्रुतोदेष्टारमाह प्रथमत इति, विश्वं मूलम् । श्रुतसमुद्देष्टारमाचष्टे—उद्दिष्टेति, पूर्वोद्दिष्टशुर्वाद्यभाव इत्यर्थः, उद्दिष्टं स्थिरपरिचितं कुरु, 20 सम्यग्धारय, अन्याञ्च प्रवेदयेति समकालं भिन्नकालं वा समुद्देशकोऽनुज्ञापको वा श्रुतसमुद्देष्टेति भावः । आम्नायार्थवाचकमभिधत्ते—आम्नायस्येति, आम्नायस्यागमस्य, उत्सर्गः सामान्येनोक्तो विधिर्यथा त्रिविधं त्रिविधेन प्राणातिपातविरतिः, अपवादः, विशेषेणोक्तो विधिः, यथा “पुढवाइसु आसेवा उप्पण्णे कारणम्मि जजणाए । मिगर-दियस्स ठियस्स अववाओ होइ नायवो ” इति । तदेवं उत्सर्गमपवादमुत्सर्गापवादञ्च 25 यथावत्परिज्ञाय सूत्रार्थानामुपदेशक इत्यर्थः ॥

. अथोपाध्यायं परिचाययति—

आचारविषयविनयस्य स्वाध्यायस्य वाऽऽचार्यानुज्ञया साधूनामुप-
देशक उपाध्यायः ॥

आचारेति, आचारः ज्ञानदर्शनेनचारित्रतपोवीर्यात्मना पञ्चविधः, तद्विषयकविनयस्य स्वा-
ध्यायस्य वाचना प्रच्छन्नापरावर्तनानुप्रेक्षाधर्मोपदेशात्मना पञ्चविधस्याचार्यानुज्ञया साधूना-
5 सुपदेशकः, उप, समीपमागत्याधीयते, आधिक्येन गम्यते स्मर्यते सूत्रतो जिनप्रवचनं वेने-
त्युपाध्यायः, यो द्वादशाङ्गः स्वाध्यायः प्रथमतो जिनैरागतस्ततो गणधरादिभिः कथितः तं
स्वाध्यायं सूत्रतश्शिष्यानुपदिशति सं उपाध्यायः, स हि सूत्रवाचनां शिष्येभ्यो यच्छन् स्व-
मर्थमपि परिभावयति, तस्य तदर्थे स्थिरत्वमुपजायते, ऋणस्यापि सूत्रलक्षणस्य वाचनाप्रदानेन
मोक्षः कृतो भवति, उत्तरकाले चाचार्यपदाभ्यासेऽत्यन्ताभ्यस्ततया यथावस्थिततया-स्वरूपस्य
10 सूत्रस्यानुवर्तनं भवति, येऽन्यतो गच्छान्तरादागत्य साधवस्सूत्रोपसम्पदं, गृह्यते ते प्रतीच्छका
उच्यन्ते ते च सूत्रवाचनाप्रदानेनागृहीता भवन्ति, मोक्षस्य जयोऽपि कृतो भवति, सूत्र-
वाचनादानव्यग्रस्य प्रायश्चित्तविश्रोतसिकाया अभावात् । अतः उपाध्यायस्सूत्रं वाचयेदिति ॥

तपस्त्विनं शैक्षकश्चाह—

किञ्चिदूनवर्णमासान्तोन्नतपोऽनुष्ठाता तपस्वी । अनारोपितविचिक्त-
15 व्रतश्शिष्यायोग्यश्शैक्षकः ॥

किञ्चिदिति । दशमाविकिञ्चिदूनवर्णमासान्तमुग्रस्य भावविशुद्धस्य अनिश्रितस्याल्पसत्त्व-
भयानकस्य वा तपसोऽनुष्ठतेत्यर्थः । अनिश्रितं तपो नाम शुभयोगसंग्रहाय परसाहाय्यानपेक्षं
भावतपः । अथ शैक्षकमाह अनारोपितेति, अनारोपितं विचिक्तं दोषरहितं व्रतं यस्य
सादृशः, शिष्यायोग्यश्च शैक्षकः, अभिनवप्रव्रजितो ग्रहणासेवनाशिष्यायोग्यः तत्र शैक्षको-
20 द्विविधः, आज्ञया परिणामको दृष्टान्तेन परिणामकश्चेति, तदेव सत्यं यजिनैः प्रवेदित-
मित्येवं यो निस्संशयं श्रद्धधाति न च कारणमपेक्षते स आज्ञापरिणामक उच्यते, यस्तु
लिङ्गेन गम्यमर्थं प्रत्यक्षप्रसिद्धदृष्टान्तेनात्मबुद्धावारोपयन् वर्तते स दृष्टान्तपरिणामक
उच्यते । सप्तरात्रिन्दिचतुर्मासवर्णमासैर्जघन्यमध्यमोत्कृष्टरूपैरुपस्थाप्यतेऽयम् ॥

अथ ग्लानमाह—

अपदुर्व्याध्याक्रान्तो मुनिर्ग्लानः ॥

अपदुरिति । भिक्षादिकं कर्तुमसमर्थः ज्वरादिव्याध्याक्रान्त इत्यर्थः । अस्य वैयावृत्त्यं
कार्यमन्यथा प्रायश्चित्तमाह स्यात्, तस्याङ्गबद्धात्मबुद्धवर्तमानेन कर्मनिर्जालामलिप्तया

गच्छने समुत्पन्ने मायाविप्रमुक्तेन यत्र कुत्रापि स्थितेन त्वरितमागन्तव्यमेवं कुर्वता साधर्मि-
कवात्सल्यं कृतं भवति, आत्मा च निर्बैराद्वारे नियोजितो भवति, तत्राशक्तत्वमग्रस्य-
भाषाऽपमानं लुब्धत्वमुद्भाव्य प्रतिबन्धयतः प्रायश्चित्तं स्यादिति ॥

गणं कुलब्राह्—

श्रुतस्थविरपरम्परानुयायी गणः । एकजातीयानेकगच्छसमूहः कुलम् ॥ ८

श्रुतेति । श्रुतेनागमेन स्थविरो वृद्धः श्रुतस्थविरस्तृतीयचतुर्धाङ्गधरस्साधुस्तत्परंपरानु-
गमनशीलो गण इत्यर्थः, श्रुतेति विशेषणेन वयसा पर्यायेण वा वृद्धस्य न प्रहणम् । वय-
स्यविरस्सप्तत्यादिवर्षजीवितः, पर्यायस्थविरः यस्य दीक्षितस्य विंशत्यादीनि वर्षाणि गतानि
सः, पदेन स्थविरस्तु प्रवर्तितव्यापारान् संयमयोगेषु सीदतस्साधून् ज्ञानादिष्वैहिकाऽऽमुष्मि-
कापायदर्शनतः स्थिरीकर्त्ता, कुलसमुदायो वा गणो भाव्यो यथा कौटिकादिः, कुलमाह एक- 10
जातीयेति, बहूनां गच्छानामेकजातीयानां समूहः कुलमित्यर्थो यथा चान्द्रादि । गच्छस्तु-
विहितमुनिवृन्दरूप एकाचार्यप्रणीतो जघन्यतस्त्रिपुरुषप्रमाणः साधुसमुदायरूपत्वात् चतुः-
पञ्चप्रभृतियुक्तसंख्याका मध्यमा गच्छाः, द्वात्रिंशत्सहस्राण्येकस्मिन् गच्छे साधूनामुत्कृष्टा
संख्या यथा श्रीऋषभस्वामिप्रथमगणधरस्य भगवतो ऋषभसेनस्य । अष्टुभफलप्रवृत्तादस-
वाचारगच्छसंवासपरिहारपूर्वकं परमशुभफलवृत्तादिहपरलोकेहितार्थं सदाचारगच्छसंवासः 15
कार्यः । तत्र वसतां हि महती निर्जरा भवति, सारणावारणाचोदनादिभिर्दोषाबाधेतरभा-
वात् विस्तृते कवित्कर्तव्ये भवतेहं न कृतमिति सारणा, अकर्त्तव्यानां निषेधो वारणा,
संयमयोगेषु स्खलितस्याऽयुक्तेतद्भवाद्दशमित्यादिविस्वरमधुरवचनैः प्रेरणं बोदना । वद्वि-
धानां जीवानां बाधा मरणान्तेऽपि यत्र करणत्रयैर्न क्रियते मुनिभिस्त गच्छ इति ॥

अथ संघमाह—

20

ज्ञानदर्शनचरणगुणवान् श्रमणादिः सङ्घः ॥

ज्ञानदर्शनेति । गुणरत्नपात्रभूतसत्त्वसमूहः सङ्घः कोऽयं समूहः तादृश इत्यत्राह
श्रमणादिरिति, आदिना श्रमणीश्रावकश्राविकानां ग्रहणम् । आन्यन्ति तपस्यन्तीति श्रमणाः ।
शृण्वन्ति जिनवचनमिति श्रावकाः । तीर्थङ्करवन्दनीयं सङ्घं ज्ञानादिगुणरूपं न तिरस्कुर्यात्
सङ्घाद्द्विष्करणभयेन श्रुतकेवलिनपि सङ्घे मानितः तस्मात्सङ्घः पूज्य इति ॥ 25

१ श्रावकत्वं न श्रवणमात्रनिबन्धनं, तथा च सति श्रोत्रेन्द्रियवन्निवृत्तता सर्वेषां श्रावकत्वं स्यादित्यत्रोक्तं
जिनवचनमिति, जिनवचनमाज्ञागतो न पुनरज्ञातः । तस्याप्रमाणत्वेन परलोकेहितत्वाद्यसम्बन्धाच्छ्रवणवैयर्थ्यापत्तेः,

अथ- साधुस्वरूपमाचष्टे—

ज्ञानादिपौरुषेयशक्तिभिर्मोक्षसाधकः साधुः ॥

- ज्ञानादीति । ज्ञानदर्शनचारित्रक्रियोपेतो मोक्षमार्गव्यवस्थितस्साधुरित्यर्थः, शास्त्रोक्तगुणी साधुर्न शेषास्तद्गुणरहितत्वात् व्यतिरेकतस्सुवर्णवत् सुवर्णं हि विषघाति रसायनं वयस्स-
 5 म्भनं मङ्गलप्रयोजकं कटकादियोग्यतया प्रदक्षिणावर्त्तमश्रितं प्रकृत्या गुरु सारतयाऽदाहं सारतयैवाकुथनीयमित्यसाधारणाष्टगुणविशिष्टं तथैव साधुरपि मोहविषघातकः केषांचिद् वैद्योपदेशाद्रसायनं भवति, अत एव परिणतान्मुख्यं गुणतश्च मङ्गलार्थं करोति प्रकृत्या विनीतः सर्वत्र मार्गानुसारिप्रदक्षिणावर्त्तता गम्भीरश्चेतसा गुरुः श्लोघाग्निनाऽदाह्यस्सदो-
 चितेन शीलभावेनाकुथनीयश्च भवति तथा च यथा निखिलगुणयुक्तमेव सुवर्णं तात्त्विकं, न
 10 तु नामरूपमात्रेण गुणेन युक्तं, तथैव शास्त्रोदितमूलगुणैरेव साधुर्भवति, न पुनर्गुणरहित-
 स्सन् यो भिक्षामदति स इति ॥

इदानीं समनोज्ञमाह—

एकसामाचारीसमाचरणपरस्साधुः समनोज्ञः ॥

- एकेति । समाचरणं समाचारः, शिष्टाचरितक्रियाकलापः, तद्भाष्यव्यवन्नेन स्त्रीत्व-
 15 विषक्षयां ङीषि सामाचारीति पदसिद्धिः, सा च त्रिधा ओषसामाचारी दक्षविधसामा-
 चारी पदविभागसामाचारी चेति । संक्षेपतः क्रियाकलापः ओषसामाचारी, इच्छाकारादि-
 लक्षणा दक्षविधसामाचारी, पदविभागसामाचारी छेदसूत्राणीति तत्रैकस्यां सामाचार्या
 वर्त्तमानरसाधुः समनोज्ञ इत्यर्थः ॥

अथ ब्रह्मचर्यगुप्तिमाह—

- 20 वसतिकथानिषद्येन्द्रियकुडयान्तरपूर्वक्रीडितप्रणीतातिमात्राऽऽहारभू-
 षणगुप्तिभेदेन ब्रह्मचर्यगुप्तिर्नवधा ॥

तत्रापि साक्षात्परलोकहितं आहं, तेन श्रोतिषप्राप्तिकादेरभिप्रायविक्षेपेण परलोकहितत्वेऽपि न कति,
 श्रवणमपि न श्रवणीकादिभावेन, तेन तथा शृण्वता न भाषकत्वप्रसङ्गः । उपयोगपूर्वकमित्यपि विवक्षणीयम्,
 तेनानुपयोगेन शृण्वतो व्यवच्छेदः । इदं भाषकत्वमत्युत्कटज्ञानावरणमिध्यात्वादिविनाशाहम्यत इति ॥

१ तत्रौषसामाचारी नवमात्पूर्वाद् तृतीयाद्वस्तुन आचाराभिधानात्तत्रापि विंशतितमात्प्राप्तत्वात् तत्राप्योषप्र-
 भृताद् निर्व्यूढेति, एतदुक्तं भवति साम्प्रतकाल्यप्रजितानां तावच्छ्रुतपरिज्ञानकामिककलानामाधुन्यादिहास-
 पेक्षं श्रव्यासमीकृतेति । दक्षविधसामाचारी पुनः पक्षिगतिरतमादुत्तरपक्षवनात्स्वल्पतरकालप्रव्रजितपरि-
 ज्ञानार्थं निर्व्यूढेति । पदविभागसामाचार्यपि छेदसूत्रलक्षणावयवमपूवदेव निर्व्यूढेति ॥

वसतीति । भूषणान्तं द्वन्द्वस्ततो गुप्त्या तत्पुरुषः । ब्रह्मचर्यगुप्तिर्मैथुनविरतिव्रतस्य
रक्षाप्रकारः, नवविधगुप्तिसेवनाद्धि सर्वकालं प्रमादरहितस्तत्तत्प्रतिबद्धविहारितया गुप्ती-
र्ब्रह्मचारी चरेदिति ॥

अथ वसतिगुप्तिमाह—

स्त्रीषण्डादिवासस्थानवर्जनं वसतिगुप्तिः ॥

5

स्त्रीति । स्त्रियो दिव्या मानुष्यो वा पण्डो महामोहकर्मा स्त्रीपुंससेवनाभिरतः आदिना
पशवो ग्राह्याः तदाकीर्णवसतौ शयनासनादीन्युपमुञ्जानस्य ब्रह्मचारिणोऽपि सतो ब्रह्मचर्ये
स्वस्य किमेतास्सेवे जत नेति परेषां वा किमसावेवंविधशयनासनादिसेवी ब्रह्मचार्य्युतं नेति
संशयस्समुपजायते, कथादिभिरत्यन्तापहृतचित्तत्वाच्च विस्मृतसकलान्तोपदेशस्य ' अरिमन्त्र-
सारे संसारे सारं सारङ्गलोचने ' त्यादिकुविकल्पान् विकल्पयतो मिथ्यात्वोदयतः कदाचि- 10
देतत्परिहार एव तीर्थैकङ्किर्नोक्तः, एतदासेवने वा यो दोष उक्तस्त दोष एव न भवतीत्येवं-
रूपा विचिकित्सा स्यात्, धर्मं प्रत्यपि किमेतावतः कष्टानुष्ठानस्य फलं भविष्यति न वेति
संशयः स्यात्, ततश्च केवलप्रज्ञसाधर्मोच्छ्रुतचारित्ररूपात् समस्ताद्भवेत् तस्मात्स्त्रीषण्डा-
द्याकीर्णतारहितानि शयनासनस्थानादीनि यः सेवते स एव निर्ग्रन्थो द्वयभावप्रन्थान्नि-
ष्क्रान्तत्वाद्वातः तादृशशयनासनस्थानादिपरिवर्जनं वसतिगुप्तिरिति भावः ॥ 15

कथागुप्तिमाह—

रागानुबन्धिस्त्रीसंलापचरित्रवर्णनपरित्यागः कथागुप्तिः ॥

रागेति । एकाकिर्नीनां स्त्रीणां रागानुबन्धिनस्संलापाः, ' कर्णाटी सुरतोपचार-
चतुरा लटी विदग्धप्रिये ' त्यादिरूपाः कथाश्च ब्रह्मचर्यगुप्तिकामेन सर्वथा परित्याग्याः,
अन्यथा पूर्वोदितरीत्या संशयादयो भवेयुः, देशजातिकुलनेपथ्यभाषागतविभ्रमगीतहास्य- 20
लीलाकटाक्षप्रणयकलहशृङ्गाररसानुविद्धाः कामिनीनां कथा हि रागानुबन्धिन्यः, ता अव-
श्यमिह मुनीनामपि मनोविक्रियां नयन्तीति तासामपि परित्यागः कार्य इति भावः ॥

१ यत्संयतः कथायादिप्रभावेन रागद्वेषवशं गतो न तु मध्यस्थः परिक्रयति किञ्चित्सा विकथा, सा
च न कथनीया, तथाविधपरिणामविशेषकारणत्वाद्ब्रह्मचारी, शृङ्गाररसेन मन्मथदोषिकया तयोत्तेजितश्चारि-
त्रमोहनीयकर्मोदयप्रयुक्तस्वपरिणामरूपो मोहो जायते तस्मात्स्वपरालम्बनोदमयोर्वा पापोपपादानभूता कथा न
कुर्यादिति तथा च तत्पदसंयमगुणधारिणश्चरणरताः ता कथा कथयेयुर्वा सर्वजीवहितकरो निर्जरास्वर्गफलमाधना
कर्तॄणां श्रोतॄणामपि श्रेयः कुशलपरिणामनिबन्धनेति ॥

निषयागुप्तिमाह—

क्यासनपरिवर्जनं निषयागुप्तिः ॥

स्त्रीति । स्त्रीणां यवासनं यत्र तामिस्सह नोपविशेदुत्थितास्त्रिपु मुहूर्तं तत्र नोपवेष्ट-
व्यमिति सम्प्रदायः, यश्चैवंविधस्स निर्गन्धः, अन्यथोक्तदोषप्रसङ्गः स्यादतस्तदासनं सर्वथा
5 परिहरणीयमिति भावः ॥

इन्द्रियगुप्तिं कुड्यान्तरगुप्तिमाह—

रागप्रयुक्तरूपद्रोपाङ्गविलोकनत्यजनमिन्द्रियगुप्तिः । एककुड्यान्तरित-
मैथुनशब्दश्रवणस्थानपरित्यागः कुड्यान्तरगुप्तिः ॥

रागेति । अनुरागेण वनितानामङ्गोपाङ्गानां निरीक्षणत्यागः कार्यः, तासां नयनना-
10 सिकादीनि निरीक्षितमात्राण्यपि चेतो हरन्ति तथा दर्शनानन्तरं विभाव्यमानानि चेतो दूष-
यन्ति, तत्तस्तेषां सम्यग्दर्शनं तत्तद्वाहो ! सलवणत्वं लोचनयोः, ऋजुत्वं नासावंशस्थेभ्यो
विचिन्तनञ्च ब्रह्मचर्यमङ्गप्रसङ्गेन नैव कार्यमिति भावः । कुड्यान्तरगुप्तिमाह एकेति, कुड्यं
कटादिरचितं पकेष्टकादिनिर्मिता वा मिष्टिः तथाऽन्तरितेऽपि स्थाने यत्र विविधविहगादि-
भाषया अन्यक्तशब्दः सुरतसमयभावी रवितशब्दः रतिकलहादिरूपः मानिनीकृतः गीत-
15 शब्दो वा पञ्चमादिहुङ्कतिरूपो हसितशब्दो वा श्रूयते तादृशस्थानपरित्यागः कार्य इति भावः ॥

पूर्वक्रीडितप्रणीतगुप्तिं प्राह—

प्राक्तनतक्कीडास्सरणवैधुर्यं पूर्वक्रीडितगुप्तिः । अतिस्निग्धमधुराया-
हारपरिहारः प्रणीतगुप्तिः ॥

प्राक्तनेति । पूर्वं गृहस्थावस्थाकाले क्यादिभिस्सह विषयानुभवस्य कृतस्य दुरोदरादि-
20 रमणस्य चानुचिन्तना न विधेया तथाच सति ब्रह्मचर्यरक्षणं भवेदिति भावः । अथ
प्रणीतगुप्तिमाह अतिस्निग्धेति, गलस्तेहरसमत्यन्तपातूद्रेककारिणमाहारं पानभोजनादिकं
वर्जयेदित्यर्थः ॥

आहारगुप्तिं भूषणगुप्तिमाह—

मानाधिकाऽऽहारपरिवर्जनमतिमात्राहारगुप्तिः । स्नानविलेपनादि-
25 शरीरशुश्रूषावर्जनं भूषणगुप्तिः ॥

मानाधिकेति । पुरुषस्य कवलपरिमाणं द्वात्रिंशत्कवलाः स्त्रियाः पुनरष्टाविंशतिः, ततोऽप्यधिकतया पानभोजनादिसंसेवनं ब्रह्महृत्तिकारित्वाच्छरीरपीडाकरत्वाच्चावश्यं त्याज्यं, केवलं संयमनिर्वाहार्थं चित्तस्वास्थ्योपेतो भुञ्जीत न तु रागद्वेषवशगः सर्वकालमतिमात्रा- हारस्य दुष्टत्वात्, कदाचित्तु कारणतोऽतिमात्राहारो न दुष्ट इति । भूषणशुभ्रिमाह स्नानेति, शरीरोपकरणादीनां विभूषार्थं युवतिजनमनस्तोषार्थं संस्कारो न विषेयः, अन्यथा स्त्रीजना- 5 मिलषणीयत्वात्तस्य ब्रह्मचर्ये शंका स्यात्, उज्ज्वलवेषपुरुषदर्शनेन युवतीनां कामो- द्रेकात्, किमेवास्तावदित्थं प्रार्थयमाना उपमुञ्जे, आसतौ तु यद्भावि तद्भवतु उत्तश्चित् कष्टानि शास्त्रमलीश्लेषादयो नरक एतद्विपाका इति परिहरामि वेत्येवं रूपो वितर्कः स्यात्तस्मा- द्ब्रह्मधर्माराभो वृष्टिमान् बान्तरशङ्कास्थानभूतानेतान् आज्ञानवस्थामध्यात्स्वविराधनादो- षान्विचिन्तयन् ब्रह्मचर्यं समाहितो भवेत्, तथाविधश्च तं देवदानवगणधर्मवैयक्षरक्षःकिन्- 10 रावद्योऽपि नमस्यन्ति, अयञ्चाष्टादशविभो ब्रह्मचर्यधर्मः परंप्रवादिभिरप्रकल्प्यतया ध्रुवः, अप्रच्युतानुत्पन्नस्थिरैकस्वभाववस्थामित्यो द्रव्यार्थतया, शश्वदन्यान्यरूपतयोत्पादात्पर्यार्थ- तयापि शान्ततः जिनैः प्रतिपादितः, अनेन ब्रह्मचर्येण पुरा अनन्तासूत्रपरिण्यवसर्पिणीषु महाविदेहे तत्कालापेक्षया इहापि वा सिद्धाः सिद्ध्यन्ति अनागताद्याद्याश्च सेत्स्य- न्तीति सर्वोत्तमोऽयमिति ॥

16

अथ ज्ञानादि निरूपयति—

ज्ञानदर्शनचरणभेदतो ज्ञानादि त्रिविधम् । कर्मक्षयोपशमसमुत्थाव-
धोद्यतद्वेतु द्वादशाङ्गान्यन्तरत् ज्ञानम् । तत्त्वश्रद्धानं दर्शनम् । पाप-
व्यापारेभ्यो ज्ञानश्रद्धानपूर्वकधिरतिश्ररणम् ॥

ज्ञानेति । स्पष्टम्, तत्र ज्ञानमाह कर्मेति, तत्तज्ज्ञानावरणभूतकर्मैत्यर्थः, तथा च तत्त- 20
ज्ज्ञानावरणक्षयोपशमरूपोपाधिसम्पादितसत्ताक आभिनिबोधिकरूपप्रकाशविशेषः, तन्नि-
दानभूतं द्वादशाङ्गरूपं श्रुतञ्च ज्ञानमित्यर्थः । दर्शनमाह तत्त्वेति, दर्शनमोहनीयक्षयाद्या-

१. 'दिभ्यात्कारसिद्ध्यात्रिविधं त्रिविधेन विरतिरिति नवकम् । औदारिकादपि तथा तद्ब्रह्माद्यदश-
विन्त्यमि' त्यष्टादशविधं ब्रह्मचर्यम् तदेतत्सर्वलोभां मनोवाक्कथैस्सर्वेषां संगत्यागस्सर्वतो ब्रह्मचर्यम्. संय-
मिनां, एष्वेव देशतस्त्वदारसंतोषत्वं देशतो देशविरतानाम् । अत्रेयु प्रधानं, उक्तञ्च व्रतानां ब्रह्मचर्यं हि
निर्दिष्टं शुभकं व्रतं । तज्जन्यपुण्यसम्भारसंयोगाद्भूयते इति । तीर्थान्तरीयैर्युक्तं, 'एकतश्चतुरो वेदा ब्रह्म-
चर्यञ्च एकतः । एकतस्सर्वपापानि, मयं यासम्य एकतः' इति ॥ २. तथापुरुषस्य द्वादशाङ्गानि तद्ब्रह्मतात्म-
नपरमपुष्ट्यस्यापि द्वादशाङ्गानि, तानि च 'आचारो सुवगदो ऽर्ण, समवागो विषाहपज्जती नायायम्भक-
हानो उवागदसानो अंतगदसानो अनुसरोववाह्यदसानो पञ्चवागगर्णाहं विवागसुधं दिष्टिवाओ न' इति ॥

विभूततत्त्वश्रद्धानरूप आत्मपरिणामविशेषो दर्शनमित्यर्थः । तत्त्वञ्च सकलपर्यायोपेतस-
कलवस्तुस्वरूपम् तस्य सर्वविदुषदिष्टतया पारमार्थिकस्य जीवादेः पदार्थस्यैतदेवमेवेति
प्रत्ययविशेषः श्रद्धानं, तत्त्वेन वा भावतोऽर्थानां श्रद्धानं तत्त्वश्रद्धानमिति भावः । चरण-
माह—पापेति, स्पष्टम् ॥

४ अथ तपोनिरूपणायाह—

बाह्याभ्यन्तरभेदेन द्वादशविधानि तपांसि पूर्वमेवोक्तानि ॥

बाह्येति । पूर्वमेवेति, निर्जरानिरूपण इत्यर्थः ॥

क्रोधनिग्रहमाचष्टे—

उदीर्णक्रोधादिचतुष्टयनिग्रहः क्रोधनिग्रहः । इति चरणनिरूपणम् ॥

- 10 उदीर्णेति । क्रोधादिमोहनीयकर्मविपाकादुदयमागतेत्यर्थः, आदिना मानमायालोभानां
ग्रहणम् तेषां निग्रहस्तिसिद्धा, क्रोधनिग्रहेण हि जीवः क्षान्तिं जनयति, क्रोधवेदनीयं कर्म
पुनर्न बध्नाति, पूर्वबद्धं कर्म निर्जरयति ततश्च जीवविशिष्टवीर्योल्लासो भवति, एवं माना-
द्यावपि भाव्यम् । तदेवं व्रतपञ्चकस्य श्रमणधर्मदशकस्य संयमसप्तदशकस्य वैचातुस्यदश-
कस्य श्रद्धाचर्यगुप्तिनवकस्य ज्ञानादित्रिकस्य तपोद्वादशकस्य क्रोधनिग्रहचतुष्टयस्य च भेदनेन
15 सम्भूतं सप्ततिविधं चरणं निरूपितमित्याह इतीति ॥

इति तपोगच्छनभोमणिश्रीमद्विजयानन्दसूरीश्वरपट्टधर-श्रीमद्विजयकमलसूरीश्वर-

चरणनलिनचिन्त्यस्तमकिमरेण तत्पट्टधरेण विजयलब्धिसुरिणा विनिर्मि-

तस्य तत्त्वन्यायविभाकरस्य स्वोपज्ञायां न्यायप्रकाशटीकायां चरण-

निरूपणनामा प्रथमः किरणः ॥

यद्यपि, गणधरा प्रथमं पूर्वाण्येवोपनिबध्नन्ति, तथापि दुर्मेवसा तदवधारणाययोग्यानां स्त्रीणांशुग्रहार्थं
शेषश्रुतस्य विरचना विज्ञेया ॥

१ क्रोधमानमायालोभानां चतुर्णां विजयो यस्मात्तपसः तच्चैकान्त्यं निर्विकृतिकमाचान्दमुपनासमितेका
कृता, प्रतिकषायमेकैका कृता क्रियते, एतत्कषायविजयं तपः, अस्मिन् तपसि चतस्रो कृता. षोडशदिन-
सानि भवन्ति-॥

अथ द्वितीयः किरणः ॥

मूलगुणसद्भावं एव मोक्षार्थमिस्साधुभिर्विनिष्पाद्यते तत्करणं सप्ततिविधमित्याह—

पिण्डविशुद्धिसमितिभावनाप्रतिमेन्द्रियनिरोधप्रतिलेखनागुप्यभिन्न-
हभेदेनाष्टविधमपि करणमवान्तरभेदात्सप्ततिविधम् ॥

पिण्डविशुद्धीति । सप्ततिविधमिदमुत्तरगुणरूपं बोध्यम् ॥

5

अथैतान् सप्तभेदान् व्याख्यातुकामः प्रथमं पिण्डविशुद्धिमाह—

सर्वदोषरहिताऽऽहारोपाश्रयवस्त्रपात्रपरिग्रहात्मिकाश्चतस्रः पिण्ड-
विशुद्धयः ॥

सर्वेति । पिण्डनं पिण्डः, बहूनां सजातीयानां विजातीयानां कठिनद्रव्याणां एकत्र समुदाय इत्यर्थः, तत्र च समुदायसमुदायिनोरभेदेन त एव बहवः पदार्था एकत्र संश्लिष्टाः पिण्ड- 10
शब्देनोच्यन्ते, तस्य विविधमनेकैराधाकर्मादिपरिहारप्रकारैश्शुद्धिर्निर्दोषता पिण्डविशुद्धिः, तत्रात्र पिण्डशब्देन भावपिण्डोपष्टम्भकमचित्द्रव्यरूपमाहारशय्यावस्त्रपात्ररूपवस्तुचतुष्टयं गृह्यते तस्मात्पिण्डविशुद्धेऽस्तुर्विधत्वमित्याशयेनाह सर्वदोषरहितेत्यादि । तथाऽऽहारशय्या-
वस्त्रपात्राणां सर्वदोषरहितानां ग्रहणं पिण्डविशुद्धिरित्यर्थः, तत्र दोषाश्चाहारविषया बोद्धशो-
भदोषाः बोद्धगोपार्जनादोषाः दृशैषणादोषाः पञ्च संयोजनादोषा इत्येवं मिलितास्सप्तचत्वारिंशदेषणाया 15
दोषा एवोच्यन्ते, एतेषां विशोधनेन पिण्डस्य विशुद्ध्या चारित्रशुद्धिद्वारा मोक्षा-
वाप्तिः । तत्रोद्भूतदोषे आधाकर्मे तावत् साधुप्रणिधानेन यत्सचेतनमचेतनं क्रियते अचेतनं पच्यते गृहादिकं वा सङ्गृह्यते वयते वा बन्धादिकं कारयति वा पात्रादिकममुकस्मै साधवे वेयमिति, तादृशपाकादिक्रिया तद्योगाद्भूत्ताद्यपि आधाकर्मेत्येवे, तच्चाधोगतिकारणम्,
प्राणातिपाताद्याश्रवप्रवृत्तेः, तथा तत्प्रतिसेवनप्रतिश्रवणतद्भोक्त्रादिसंवासा अप्याधाकर्मात्मकाः 20
भवन्ति । औद्देशिकं तावत्—दुर्भिक्षापगमे वाचा साध्वादीनुद्दिश्य अङ्गिक्षावितरणं तदुद्दिष्टौद्-
देशिकं, यदुद्धरितमोदनादि व्यञ्जनादिना मिश्रयित्वा तस्य वितरणं तत्कृतौद्देशिकं, यच्च तत्पचा
गुहादिना मोदकचूरीवन्धवितरणं तत्कर्मेद्देशिकमिति । पूतीकर्मे—पचित्रस्यापचित्रकरणं, यथा
शुचिः पयोषटोऽपि मद्यविन्दुनैकेनाशुचिः स्यात्तथा विशुद्धाहारोऽप्याधाकर्मादियोगात्पूतिकः
स्यात् उद्भूतादिदोषरहितं भक्षं सद्यपि तादृशं मुन्यमानं निरतिचारमपि चरणं पूर्ति करोतीत्यर्थं 25
दोषः । मिश्रजातं—गृहिसंयतोभयप्रणिधानेन पाकादिभावमुपगतं—सामान्यतो भिक्षाचरस्व-
कुटुम्बनिमित्तं मिलित्वा पाचितं, पाण्डिस्वकुटुम्बनिमित्तं मिलित्वा पाचितं, केवलसाधु-

- स्वकुटुम्बनिमित्तं सम्मिल्य पाचितञ्च तद्भवति । स्थापना—साधुभ्यो देयमिदमिति चुष्टीस्था-
 ल्यादौ स्वस्थाने सुस्थितलज्जकादौ परस्थाने चिरकालमल्पकालञ्च घृतादीनां क्षीरादीनां
 स्थापनम् । प्राश्रुतिका—कालान्तरभाविनां विवाहादीनामन्तर एव साधुसमागमे
 5 तेषामप्युपयोगो विवाहादिसम्भवगोक्कादीनां भवत्विति बुद्ध्या इदानीमेव करणं
 सन्निवृत्तस्य वा विवाहादेः कालान्तरे साधुसमागमं विभाव्य तदानीमेव करणं तयो-
 गात्तादृशभक्तादिकमपि । प्रादुष्करणम्—बहिर्प्रदीपमण्यादिना भित्त्यपनयनेन वा बहिर्नि-
 ष्काश्य द्रव्यधारणेन वा प्रकटकरणम् । तद्विधा प्रकटकरणं प्रकाशकरणञ्चेति, अन्धकारा-
 दपसार्ये बहिः प्रकाशे स्थापनं प्रकटकरणं, स्थानस्थितस्यैव भित्तिरन्ध्रकरणादिना प्रकटी-
 करणं प्रकाशकरणम् । रत्नेन पद्मरागादिना प्रदीपेन ज्योतिषा ज्वलता वैश्वानरेण तत्रैवं
 10 प्रकाशना सुविहितानां न कल्पते, प्रकाशकरणेन प्रकटकरणेन च यदीयते भक्तादि
 तत्संयमितां न कल्पते, ज्योतिःप्रदीपाभ्यान्तु प्रकाशितमात्मार्थे कृतमपि न कल्पते,
 तेजस्कायदीप्तिस्पर्शादिति । क्रीतम्—साध्वादिनिमित्तं क्रयेण निष्पादितम् तदपि
 आत्मद्रव्यक्रीतमात्मभावक्रीतं परद्रव्यक्रीतं परभावक्रीतञ्चेति चतुर्विधम्, स्वयमेवोळ-
 यन्तभगवत्प्रतिमाशेषादिरूपेण द्रव्येण परभावक्यं यत्ततो भक्तादि गृह्यते तदात्म-
 15 द्रव्यक्रीतम्, यत्पुनरात्मना भक्ताद्यर्थं धर्मकथादिना परभावक्यं भक्तादि ततो गृह्यते
 तदात्मभावक्रीतम्, तथा यत् परेण साधुनिमित्तं द्रव्येण क्रीतं तत्परद्रव्यक्रीतं यत्पुनः परेण
 साध्वर्थं निजविज्ञानप्रदानेन परभावक्यं ततो गृहीतं तत्परभावक्रीतम् । प्रामित्यं—साध्वर्थ-
 मन्नादि वस्त्रमुच्छिन्नमानीयते तत्प्रामित्यं, अपमित्यं—भूयोऽपि तव दास्यामीत्येवमभिधाय
 यत्साधुनिमित्तमुच्छिन्नं गृह्यते तत्तथा, तथ लौकिकलोकोत्तरभेदतो द्विविधम्, साधुविषयं भगि-
 20 न्यादिभिः क्रियमाणद्रव्यमाद्यम्, द्वितीयन्तु परस्परं साधूनामेव वस्त्रादिविषयम् । परिवर्तितम्—
 साधुनिमित्तं कृतपरावर्त्तरूपं तदपि लौकिकलोकोत्तरभेदाभ्यां द्विविधम्—कृतितं घृतं इत्या साधु-
 निमित्तं सुगन्धिघृतग्रहणं, कोद्रवकूर्मं समर्पयित्वा साधुनिमित्तं शाल्योदनग्रहणञ्चाद्यम्, द्वितीयञ्च
 यत्साधुस्साधुना सह वस्त्रादिपरिवर्त्तनकरणरूपम् । अभ्याहृतं—साधुदानाय स्वप्रामात्यरप्रा-
 माद्या समानीतम्—आचीर्णमनाचीर्णमिति तद्विविधम्, निशीथाभ्याहृतनोनिशीथाभ्याहृतभे-
 25 देनानाचीर्णं द्विविधम्, यद्वर्षरात्रावानीतं प्रच्छन्नं साधूनामपि यदभ्याहृतमित्यविदितं तदाद्यं,
 नोनिशीथाभ्याहृतं तु तद्विपरीतं यत्साधूनामभ्याहृतमिति विदितम्, देशे देशदेशे चाचीर्णं,
 हस्तशतप्रमितक्षेत्रं देशः तावन्माने आचीर्णं उपयोगपूर्वकाणि यदि त्रीणि गृहाणि भवन्ति
 ततः कल्पते, हस्तशतमध्ये तु देशदेशः, एतन्मध्यवर्तिं मध्यमम् । यदोऽर्धोपविष्टा कथमपि
 स्वयोगेन मुष्टिगृहीतेन मण्डकादिना यदि वा स्वापत्यादिपरिवेषणार्थमोदनभृतया करोटिकयो-

त्पादिता, अत्रान्तरे च कथमपि साधुरागच्छति मिक्षार्थं तस्मै च यदि करस्थं ददाति तदा करपरिवर्तनमात्रं जघन्यमभ्याहृतमाचीर्णम्, हस्तशवादभ्याहृतमुत्कण्टम् । उद्भिन्नम्—साधुभ्यो घृतादिदाननिमित्तं कुतुपादेर्युक्तस्य गोमयादिस्थगितोद्घाटनम्, इदञ्च पिहितोद्भिन्नमुच्यते, यत्तु पिहितं कपाटमुद्घाट्य साधुभ्यो दीयते तत्कपाटोद्भिन्नम्, मालापहतम्—उच्चस्थानात्साध्वर्थमुत्तार्योऽऽहारादीनां दानम्, द्विविधं जघन्यमुत्कण्टश्चेति तत्, भूविन्यस्ताभ्यां पादयोरग्रमागाभ्यां 5 फलकसंज्ञाभ्यां पार्ष्णिभ्यां चोत्पादिताभ्यामूर्ध्वविगलितोक्षसिक्कादिस्यितं दात्र्या दृष्टेरगोचरं यदीयते तल्लघनं मालापहतम् बृहन्निःश्रेण्यादिकमारुह्य प्रासादोपरितलादानीय यदीयते तदुत्कण्टमुभयमप्यकल्प्यम् । आच्छेद्यम्—आच्छिद्यापहत्य यद्भस्मादिकं प्रभुः सुस्थादीनां कर्मकरादीनां सत्कं ददाति तत् । त्रिप्रकारं तत् प्रभ्नाश्रितं, स्वाभिषिष्यं, स्तेनकविषयञ्च । एतन्निविधमप्याच्छेद्यं तीर्थकरगणधरैः निराकृतमतः अमणानां तद्वहीतुं न कल्पते । अनिसृष्टम्- 10 यदा द्वित्राणां पुरुषाणां साधारणे आहार एकोऽन्याननापृच्छय साधवे ददाति तादृशमनिसृष्टम्—अननुज्ञातं तीर्थकरगणधरैरिति यावत्, अनुज्ञातं पुनः कल्पते सुविहितानाम् तन्मानिसृष्टमनेकधा भोक्कविषयं चुल्लकविभोजनविषयम् विवाहादिविषयं दुग्धविषयं आपणादिविषयमित्यादि । अभ्यवपूरकम्—अधि आधिक्येनावपूरणं स्तार्थदत्ताधिश्रयणादेस्साध्वागमनमवगम्य तद्योग्यभक्तसिद्धयर्थं प्राचुर्येण भरणमभ्यवपूरः, स एवाभ्यवपूरकस्तद्योगाद्भूक्ताद्यप्य- 15 भ्यवपूरकम्, तदपि स्वगृह्यावदर्थिकमिश्रं स्वगृहसाधुमिश्रं स्वगृहपाण्डमिश्रञ्चेति स्पष्टस्वरूपं त्रिविधम्, प्रथमतः पाकारम्भकाले स्वनिमित्तं पाके निष्पाद्यमानेऽत्रान्तर एव यथासम्भवमुपशितयावदर्थिजननिमित्तं पुनरवतार्य विशेषेण तण्डुलादीन् प्रक्षिप्य पचति सोऽभ्यवपूरक इत्युद्गमदोषाः । धात्रीपिण्डः बालस्य क्षीरमत्जनमण्डनक्रीडनालङ्काराऽऽरोपणकर्मकारिण्यः पञ्च वायव्यः, एतासां कर्मधात्रीत्वं तेन लब्धः पिण्डो धात्रीपिण्डः, कदन्तं बाल- 20 कमुद्गीदय मिक्षार्थं प्रविष्टस्साधुः प्रथमं मिक्षां दत्त्वा स्तन्यं पायय, पश्चाद्वा मिक्षां देहि, नो चेदहमस्मै क्षीरं दास्याम्यन्यस्या वा स्तन्यं पाययामीत्यदिरूपेण वदन् यं पिण्डं लभते स धात्रीपिण्डः । परस्परसम्पिष्टार्थकथिका दूती सा द्विधा स्वग्रामे परग्रामे च यस्मिन् ग्रामे साधुर्वसति तस्मिन्नेव ग्रामे यदि सन्देशकथिका तर्हि स्वग्रामदूती, या तु परग्रामे गत्वा सन्देशं कथयति सा परग्रामदूती, तन्निमित्तं पिण्डः दूतीपिण्डः । निमित्तपिण्डः—अतीतानागतवर्त्तमानकालेषु 25

१. ज्ञानदर्शनशुद्धाविबोद्धमादिदोषपरिशुद्धाहारे गृहीते चारिप्रशुद्धिर्भवति तथा च ज्ञानावरणादिकर्मणोऽपगमो भवति, तदपगमे आत्मनो यथावस्थितस्वरूपलाभात्मको मोक्षस्ततो मोक्षार्थिना चरणशुद्धयर्थं नियमेनोद्गमादिदोषपरिशुद्ध आहारो ग्राह्य इति ॥

- लाभादिकथनं भिक्षार्थं कुर्वतोत्पादनादेषसंपर्केण गृहीतपिण्डः, लाभालाभसुखदुःखजीवि-
तमरणरूपविषयभेदात्स पञ्चविधः । आजीवनपिण्डः—जातिकुलगाणकर्मशिल्परूपाजीवनेनो-
त्पादिताऽऽहारशय्यादिकम्, मातृसमुत्वा जातिव्राह्मणादिवै, पितृसमुत्वं कुलमुप्रादि वा,
गणो मल्लादिवृन्दं, कर्म कृत्यादि, शिल्पं वृणादितुण्डनसीवनप्रभृति, ज्ञात्या जीवनं पृष्ठो
5 ऽपृष्ठो वाऽऽहारार्थं स्वजातिं प्रकटयति यथाऽहं ब्राह्मण इत्यादि तदा स ज्ञात्या
जीवनपिण्डः एवमन्येष्वपि भावनीयम् । वनीपकः—दायकाभिमतेषु श्रमणादिष्वात्मानं
भक्तं दर्शयित्वा याचनया लब्धः पिण्डः । भोजनप्रदाने क्रियमाणे सति कोऽप्याहार-
लम्पटः साधुराहारादिलुब्धतया तत्तद्भक्षकगृहिणः पुरतस्त्राक्यादिभक्तमात्मानं दर्शयति, निर्ग-
न्धश्राव्यतापसरोक्तऽऽजीवकरूपेण पञ्चधा श्रमणाः । चिकित्सापिण्डः—वसनविरचन-
10 वस्तिकर्मादि कारयतो भैषज्यादि सूचयतो वा भिक्षार्थे यः पिण्डः स चिकित्सापिण्डः,
सूक्ष्मः औषधविधिदैवज्ञापनेन, वादरः स्वयं चिकित्साकरणेन । अन्यस्मात्कारणांश्च भिक्षार्थं
गृहे प्रविष्टेन साधुना निजव्याधिप्रतीकारोपाये पृष्ठे समाप्येकैव सञ्जातोऽमुकेनौषधेन
चोपशमं गत इत्येवं वदता रोगिणो भैषज्यकरणाभिप्रायोत्पादनादौषधसूचनं कृतं भवतीति
सूक्ष्मो वादरः प्रसिद्ध एव । क्रोधपिण्डः—विद्यातपःप्रभाषणापनं राजपूजादिख्यापनं क्रोधफल
15 दर्शनं वा भिक्षार्थं कुर्वतोऽयं दोषः । मानपिण्डः—साधूनां समक्षं पणं कृत्वा तदाऽहं लब्धिमात्रं
यदा भवतां सरसमाहारममुकगृहावानीय इवामीत्युक्त्वा गृहस्थं विदग्ध्य गृहाति तदाऽयं
दोषः । मायापिण्डः—वेषपरवर्त्तादिना मायया प्रतारणेन दापयत्यात्मने भक्तादिदानाय च परं
प्रयोजयति यदा तदाऽयं दोषः । लोभपिण्डः—अद्याहममुकं सिंहकेसरादिकं प्रहीष्यामीति
बुद्ध्याऽन्यद्वल्लचनकादिकं लभ्यमानमपि यन्न गृहाति किन्तु तदेवेत्सितं स लोभपिण्डः ।
20 अथवा पूर्वं तथाविधबुद्धभावेऽपि यथामात्रं लभ्यमानं प्रचुरं लपनकश्रीप्रभृतिकं भद्रकर-
समिति कृत्वा यद्गृहाति स लोभपिण्डः । संस्तवपिण्डः—पूर्वं जननीजनकादिद्वारेण
पञ्चाक्ष श्वश्रून्धुरादिद्वारेणात्मपरिचयानुरूपं सन्वन्धं भिक्षार्थं घटयता प्राह्यः पिण्डः,
सन्वन्धिसंस्तवो वचनसंस्तवश्चेति स द्विविधः मातृश्वश्रादिरूपतया संस्तवसन्वन्धिवर्ध-
स्तवः । श्लाघारूपतया संस्तवो वचनसंस्तवस्थाकरणेन लब्धः पिण्डो दूषितः । विद्या-
25 पिण्डः—यथा विद्यया मुरं साधयित्वाऽऽहारं गृहाति तदा विद्यापिण्डः, अथवा विद्यां पाठ-
यित्वा भोजनादिकं गृहत्याद्गृहाति तदा विद्यापिण्डः । मन्त्रपिण्डः—मन्त्रेणावाप्तः पिण्डः,
पादलिप्तसूरयो मुरुण्डराजानं प्रति मंत्रं प्रयुक्तन्तः परं तत्र न कोऽपि दोषस्तेषां तं प्रत्यु-
पकारित्वादेवं संचादिप्रयोजनेन मन्त्रे प्रयुज्यमाने न दोषः किन्तु केवलं भिक्षार्थमेव मन्त्र-
योगे क्रियमाणे दोषः । चूर्णपिण्डः—वर्गीकरणाद्यर्थं अस्त्रनादिचूर्णप्रयोगादवाप्तः पिण्डो दुष्टः ।

योगपिण्डः यदा मुग्धलोकान् सौभाग्यादिविलेपनराजवशीकरणादितिलकेन जलस्थलमार्गो-
 ल्घनसुभगदुर्भगविधिसुपदिश्याऽऽहारं गृह्णाति तदा योगपिण्डदोषः । मूलकर्मपिण्डः—
 पुत्रादिजन्मदूषणनिवारणार्थं मघाज्येष्ठाऽऽस्तेषामूलादिनक्षत्रज्ञानस्यर्थं मूलैर्वनस्पत्यवयवैस्त्ना-
 नमुपदिश्याद्वारादिकं गृह्णाति तदायं दोषः । इत्युपार्जनादोषः । शङ्कितदोषः, भक्तपानादौ 5
 वा शङ्का कल्पनीयाकल्पनीयधर्मविषया, न विद्याः किमिदमुद्गमादिदोषयुक्तं किं वा नेत्या-
 शंकास्पदीभूतं असति कल्पनीयनिश्चये ददतीं प्रत्याचक्षीत न मम कल्पते एतादृशमिति ।
 अक्षितदोषः—सचित्तपृथिव्यादिना गुणितं, तद्विधिवं सचित्तेन पृथिव्यङ्कायवनस्पतिकये-
 नावगुणितं, अचित्तमक्षितञ्चेति, अचित्तपदेन वसादिः पूतादिश्च गृह्यते । निक्षिप्तदोषः—
 सचित्ताद्युपस्थापितपिण्डादिः । पिहितदोषः—उदकुम्भेन पेपण्या पीठकेन शिलापुत्रकेण 10
 सुक्षेपादिना केनचिज्जुसिक्त्वादिना वा स्थगितं लिप्तं वा सद्विद्विष दायकभ्रमणार्थं यदि
 दद्यात्तदा तद्वद्दोषऽयं दोषः । संहतदोषः—दानानुचितं सचित्तेषु पृथिव्यादिष्वचित्तेषु वा केपु-
 चित्पात्रेषु निक्षिप्य तेन रिक्तीकृतपात्रकेणैव भक्त यदा दीयते तदायं दोषः । दायकदोषः—
 बालवृद्धमनोमत्तग्रहगृहातवेपमानज्वरितान्ब्रगलितारूढपादुकादीनां चत्वारिंशतां दायकानां
 हस्ताङ्गिकादीनां ग्रहणम् । उन्मिषदोषः, अशनपानस्नाथस्वाद्यादिकं जातिपाटलादिभिः
 पुष्पैर्वीजहरितादिभिर्वा मिश्रं संयतानामकल्पिकं ददतो न मम कल्पत इति प्रत्याचक्षीता- 15
 न्यथा दोषमस्यात् । अपरिणतदोषः, रूपान्तरानापन्नमपरिणतं यथा दुग्धं दुग्धभाव एव स्थितं
 दधिभावमनापन्नम्, भावोनस्तूभयोः पुरुषयोराहारो वर्धते तन्मद्ये एकस्य साधवे दातुं
 मनोऽस्ति एकस्य च नास्ति तदाहारोऽपरिणतदोषयुक्तः स्यात् । लिप्तदोषः—सर्वतः पिच्छि-
 लीकृतं, मृत्तिकाया सर्वतः खरणितं, गर्हितद्रव्यादिना लिप्तम् । छर्दितदोषः—दीयमानस्या- 20
 न्नादेः पृथ्वीकायादिसंसक्तत्वादि छर्दितम्, छर्दितमुज्झितं त्यक्तमिति पर्यायाः, तदपि कदा-
 चिच्छर्द्यते सचित्तमध्ये, कदाचिदचित्ते कदाचिन्मिमे, ततश्छर्दितानां सचित्ताचित्तमिश्रद्रव्या-
 णामाधारभूतानामावेयभूतानाञ्च संयोगतश्चतुर्भङ्गी भवति, एतत्सम्बन्धिसर्वेषु भङ्गेषु भक्ता-
 दिग्रहणं प्रतिषिद्धमिति दशौषणादोषाः । संयोजनादोषाः पञ्च, संयोजनं नाम भक्तादेर्गुणान्त-
 रोत्पादनीयद्रव्यान्तरमीलनम्, ते च संयोजनातिवहुकाङ्गारधूमनिष्कारणरूपाः पञ्चविधाः तत्रै

१. अपरिणत द्विविधं द्रव्ये भावे च प्रत्येकमपि दातृग्रहीतृसम्बन्धाद्विधा, दुग्धत्वात्परिग्रह दधित्वमा-
 पन्नं परिणतमुच्यते, दुग्धभावे वाऽवस्थितेऽपरिणत, भावविषयन्तु उभयोः पुरुषयोरिति टीकोक्तं वेदित-
 व्यम् ॥ २. संयोजना द्विविधा द्रव्यविषया भावविषया च, द्रव्यसंयोजना च बहिरन्तश्च, यदा मिमार्थं
 हिण्डमानस्सह क्षीरादिकं खण्डादिमिस्सह रसगुदया संयोजयति तदा वाह्या संयोजना, यदा तु वसता-
 वागत्य भोजनवेलायां पार्श्वे कबले वदने वा संयोजयति तदाऽन्मन्तरा । एव कुर्वन् व्यात्यमि ज्ञानावगणादिक
 कर्म संयोजयति, दीर्घतरमवाह दृष्टं संयोजयति ॥

- लोभाद्भव्यस्य मण्डकादेर्द्रव्यान्तरेण स्रग्धृतादिना रसविशेषोत्पादनाय वसतेर्वहिरन्तर्वा योजनं संयोजना । धृतिबलसंयमयोगा यावता न सीदन्ति तावदाहारप्रमाणं, अधिकाहारस्तु वमनाय मृत्यवे व्याधये वेति अतिबहुको दोषः । स्वाह्नं तदाहारं वा प्रशंसयन् यद्बुद्धे स रागाग्निना चारित्र्येन्धनस्याङ्गारीकरणादङ्गारदोषः । निन्दन् पुनः चारित्र्येन्धनं बहन्
- 5 धूमकरणाद्धूमदोषः । षट्भोजनकारणामावे मुखानस्य कारणाभावो दोषः । क्षुद्रेदनाऽसहनं, क्षामवैथावृत्त्याकरणं, ईर्यासमित्यधुद्धिः, प्रत्युपेक्षणाप्रभाजैनादिसंयमापालनं क्षुधातुरस्य प्रवळारत्युदयात्प्राणप्रहारशङ्का, आर्त्तरीद्वपरिहारेण धर्मध्यानस्थिरीकरणमिति षट् भोजन-कारणानि, तदेवं नामग्राहं संक्षेपेण वर्णिता एते दोषाः, विस्तरतस्तु पिण्डविशुद्ध्यादिग्रन्थे-भ्योऽवगम्यतया एवं वसत्यादिनिमित्तदोषा अपि ॥

10 अथ समितिग्राह—

साध्वाचरणे शास्त्रोदितविधिना सम्यक्प्रवृत्तिस्समितिः, सा चैर्या-
दिरूपा पञ्चविधा पूर्वमेवोक्ता वेदितव्या ॥

- साध्वाचरण इति । साधुयोग्य आचरणेऽईत्प्रवचनानुसारेण प्रशस्ता प्रवृत्तिस्समितिः ।
गमने सम्यक् सत्त्वपरिहारतः प्रवृत्तिरीयासमितिः, निरवयवचनप्रवृत्तिर्भाषासमितिः, द्विच-
15 त्चारिण्यदोषवर्जनेन भक्तादिग्रहणे प्रवृत्तिरेवणासमितिः, आसनसंस्कारकपीठफलकवस्त्रपात्र-
दण्डादिकं चक्षुषा निरीक्ष्य प्रतिलिख्य सम्यगुपयोगपूर्वं रजोहरणादिना यद्रुद्धीयात् यच्च निरी-
क्षितप्रतिलिखितभूमौ निक्षिपेत्साऽऽज्ञाननिक्षेपणासमितिः, पुरीपप्रस्त्रवणनिष्ठीवनश्लेष्मशरीर-
मलानुपकारिवसनान्नपानादीनां जन्तुरहितस्थण्डिले उपयोगपूर्वकं परित्यजनं परिष्ठापनास-
मितिरेति पञ्च समितयः पूर्वमेव संवरनिरूपणे प्रदर्शिता इत्याशयेनोक्तं पूर्वमेवोक्ता इति ॥

20 अथ भावनामाख्याति—

धर्मार्थं चित्तस्थिरीकरणहेतुर्विचारो भावना । द्वादशविधा सा चैतथम् ॥

धर्मार्थमिति । मान्यतेऽनयेति मार्वना, अभ्यासक्रिया, सा चान्यवच्छिन्नपूर्वपूर्वतर-

१. मुख्यतया भावना पञ्चविधा दर्शनज्ञानचारित्र्यतपोवैराग्यभेदात् तत्र तीर्थकृतां प्रवचनस्य भावच-
निकानामाचार्यादीनामतिशायिना केवलमन-पर्यवाधिमच्चर्दसपूर्वविदा अभिगमनमनदर्शनकीर्तनसम्पूजन-
स्तवनादिभिर्दर्शनभावना, भाव्यमानयानया दर्शनशुद्धिर्भवति । मौनीन्द्रं ज्ञानं प्रवचनं यथावस्थिताद्येपदार्था-
विमर्शकं यत् इहैव प्रवचने सम्यग् ज्ञातव्यजीवाजीवादिनवतत्त्वपरिज्ञानं दृष्टं तथा परमार्थरूपं मोक्षाख्यं कार्यम्,
करणं सम्यग्दर्शनज्ञानचारित्राणि, फलकं सम्यग्दर्शनाद्यनुष्ठाना साधुः, क्रिया सिद्धिश्च मोक्षावाप्तिरुपलब्धा

संस्कारस्य पुनस्तदनुष्ठानरूपा, आत्मगुणः ज्ञानज्ञानहेतुश्च दृष्टानुभूतश्रुतेष्वर्थेषु स्मृतिप्रत्यभिज्ञानकार्योन्नीयमाना च, धारणात्मकमतिविशेषरूपैवेयं यदा धर्मार्थं चित्तस्थिरतायां कारणं भवति तदा सा भावनोच्यत इत्याशयेनोक्तं धर्मार्थं चित्तस्थिरकरणहेतुरिति, तथाच ज्ञानदर्शनचारित्र्यतपोवैराग्यादिषु चित्तस्थैर्याय यो विचारस्सा भावनेत्यर्थः । तस्या भेदा अनित्यादिरूपा द्वादशविधाः पूर्वमेव संबरे प्रोक्ताः परन्तु प्रत्येकं स्वरूपाणि न दर्शितानीति ४ तत्स्वरूपाणि दर्शयितुं प्रतिजानीते द्वादशविधेति ॥

तत्रादावनित्यभावनामाह—

बाह्याभ्यन्तरनिखिलपदार्थेष्वनित्यत्वचिन्तनमनित्यभावना । अनया चैषां संयोग आसक्तिर्विप्रयोगे च दुःखमपि पुरुषस्य न स्यात् ॥

बाह्येति । बाह्येषु शय्याऽऽसनवस्त्रौषोपधिषु प्रतिविवसमिमे रजसा विपरिणम्बमाना- 10 स्सर्वप्रकारेण स्वां सन्निवेशावस्थां विहाय विशरारुतां प्रतिपद्यन्ते, आभ्यन्तरं शरीरद्रव्यं जीवप्रदेशैक्योपपत्त्यात्, इदमपि जन्मनः प्रभृति पूर्वपूर्वावस्थां जहदुत्तरोत्तरावस्थामास्कन्द-त्मतिक्षणमन्यान्यरूपेण च भवज्जराजर्जिताशेषावयवं पुद्गलजालविरचनमात्रं पर्यन्ते परि-त्यक्तसन्निवेशविशेषं विशीर्यते, निरीक्ष्यते हि भवे यस्मात्तरस्ति न तन्मभ्याहे यच्च मभ्याहे न तन्निशीथिन्यामत एव ब्रह्मास्सचेतनमचेतनमप्यशेषग्रहन्त्युत्पादानित्यधर्मकमिति विचारोऽ- 15 नित्यभावनेत्यर्थः, ईदृशभावनाफलमाविष्करोति अनयेति—अनित्यभावनयेत्यर्थः एषामिति, प्राणप्रियाणामपि शरीरशय्यासनवस्त्रादीनां संयोगे आत्मना सम्बन्धे सति आसक्तिरभि-ष्वङ्गः, विप्रयोगे—वियोगे सति दुःखमपि शरीरं मानसं वा पुरुषस्य न स्यान्न भवेदेव दृष्टानुविनाशेन निर्भमत्वाविति भावः ॥

अशरणभावनामाह—

20

जन्मजरामरणादिजन्यदुःखपरिवेष्टितस्य जन्तोस्संसारे कापि अर्ह-च्छासनातिरिक्तं किमपि शरणं न विद्यते इति भावनाऽशरणभावना । एवं भावयतस्सांसारिकेषु भावेषु वैराग्यं समुत्पद्येत ॥

इष्ट नान्यत्रैवं भावयतो ज्ञानभावना, अनया नित्यं गुरुकुलवासो भवति चारित्र्यभावना पूर्वमेव टीकाकृता प्रदर्शिता । केन निर्बिच्छादिना तपसा मम दिवसोऽवन्यथो भवेत् कतरहा तपोऽहं विधातुं प्रभु, कतरच्च तपः कस्मिन् द्रव्यादी मम निर्वहति इति भावनीयं, इत्यादिरूपेण तपसि भावना । वैराग्यभावना च द्वादशविधा ग्रन्थकृता सम्प्रति प्रदर्शयति इति ॥

जन्मेति । पित्रमातृभ्रातृदयितातनयादिपरिवेष्टितस्यापरिवेष्टितस्य वा त्रैलोक्यविश्वं सन-
पट्टिप्रसामर्थ्यस्यासामर्थ्यस्य वा मंत्रतंत्रादिक्रियाभुगूढस्यानिगूढस्य वा नानाशास्त्रकृतपरिश्रम-
स्यापरिश्रमस्य वा जन्तुमात्रस्य जन्मजरामरणादिजन्यदुःखपरिवेष्टितत्वेन दुःखदावाग्निच-
लज्वालाकरालकरस्वितेऽस्मिन् संसारे शरणं मयापहारिस्थानमर्हच्छासनातिरिक्तं किमपि न
5 विद्यत इत्येवं पर्यालोचनमशरणभावनेत्यर्थः, तथा चिन्तयतो लाभमाह एवं भावयत इति,
अशरणमयात्सांसारिकपदार्थजातेषु प्रीत्यभावेन वैराग्यं लभते, जन्मजरामरणमयाकान्ता-
नाञ्चाहंच्छासनोक्तविधेरेव प्रकृष्टशरणत्वाज्ज्ञानदर्शनचरणलक्षणे तद्विधौ प्रवर्तत इति भावः ॥

संसारभावनामाह—

संसारे बन्धस्यमाणानां जनानां सर्व एव स्वजनाः परजनाश्चेति
10 विचारस्संसारभावना । एवं विचारयतः केष्वपि ममत्वाभावाग्निरिवि-
ण्णस्य संसारपरिहाराय यत्न उदीयात् ॥

संसार इति । इत्येवं परिश्रमणं संसारः, तत्र जीवपुद्गलानां यथायोगं भ्रमणं द्रव्य-
संसारः, क्षेत्रसंसारो येषु चतुर्वंशरज्ज्वात्मकेषु द्रव्याणां संसरणं सः, नारकतिर्यङ्मरामरगति-
चतुर्विधातुपूर्व्युदयाद्भवान्तरसंक्रमणं भवसंसारः, दिवसपक्षमाससर्वयनसंबत्सरादिलक्षणस्य
15 चक्रन्यायेन भ्रमणं कालसंसारः, भावसंसारस्तु संसृतिस्वभाव औदयिकादिभावपरिणतिरूपः,
तत्र च प्रकृतिस्थित्यनुभागानां प्रदेशविपाकानुभवनम्, तथा च कर्मसंबन्धात्संसारी जन्मजरा-
मरणरोगशोकादिग्रस्तत्वेन दुःखस्वभावे जन्मान्तरे नरकादिदुःखभावाद्दुःखफले 'पुनःपुनर्दुःख-
सन्तानसन्धानाद्दुःखानुबन्धिनि सुरनरनैरधिकतिर्यक्सुभगदुर्भगादिविविचरूपे सुखलेशाभावा-
दसारे चक्रवत्पौनःपुन्येन भ्राम्यतां जनिजुषामेकद्वित्रिचतुःपञ्चेन्द्रियात्सर्व एव यदा जनकता-
20 सम्बन्धेन स्वाम्यादिसम्बन्धेन वा सम्बन्धिनस्तादा स्वजना उच्यन्ते यदा च न तेन सम्बन्धेन
सम्बन्धिनस्तदा परजना न पुनः सर्वथा स्वजनत्वं परजनत्वं वा नियतं, रागद्वेषमोहमिमूढ-
त्वेन जन्तूनां नानायोनौ पृथक् पृथक् परिभ्रमणात्, अत एव प्रकृष्टानि दुःखान्यनुभवन्ति
इत्येवं विधौ विचारः संसारभावनेत्यर्थः, फलमाह एवमिति, प्रचुरदुःखफलानायोन्यभिभ्रमण-
भयेन कापि ममत्वाभावात् सांसारिकसुखेषु तद्विह्वलेषु विषमिष्टपयोनिमेषु जिहासितो
25 भवति, ततश्च संसारपरित्यागाय प्रयत्नवान् भवतीति भावः ॥

एकत्वभावनामाचष्टे—

एक एवाहं जाये त्रिये न मे कश्चिदात्मीयः परो वा नवा कश्चिन्म-

दीयं दुःखाद्यपहर्तुं प्रभवतीत्येवं विचिन्तनमेकत्वभावना । अनया च निस्सङ्गतां यायात् ॥

एक एवेति । एव शब्देन कदाचिदपि जननमरणानुभवो नेतरसहायो भवतीति सूचितम्, यमलक्ष्योरपि क्रमेणैव निस्सरणान्मरणाच्च । संसारे हि जन्तुरेकक एवोत्पद्यते विपद्यतेऽप्येकक एव, दुःखी सन्नैकक एव कर्माकर्जयति फलमपि तस्यैकक एवासेवते, बहुविधैः क्लेशैरर्जितं धनं कलत्रमित्रादिभिस्सम्भूय मुच्यते परन्तु दुःखं स्वकर्मकृतमेकक एव सहते यदर्थमपि जीवः प्रत्यहं भ्रमति छिद्यते समालम्बते दैन्यं भ्रश्यति धर्माद् वञ्चयत्यहितानपक्रामति च न्यायात्तोऽपि देहः परमवप्रयाणे पदमेकमपि नावुवर्तते; तथा च सर्वेषां स्वार्थैकनिष्ठत्वेन धर्मादृते नापरः कश्चन सहायो दुःखाद्यपहरणे दक्ष इत्येवंभावनेकत्वभावेनेत्यर्थः । ननु गृहा- वासकालीनसमतायाः कलत्रादिविपयिण्याः प्रव्रज्याकाले साधुमिस्त्यागाः कृतः परन्तु सान्प्रत- 10 कालीनमाचार्यादिविषयं ममत्वं कथं परिहास्यं भवेदिति चेदुच्यते बाह्यप्रेमणि पूर्वं तनूकृते एकत्वभावनादिदाढ्यात् आचार्यादिविषयेऽपि ममत्वानुदयेन पञ्चाङ्गहारे उपधौ देहे न सज्जति छिन्नममत्वञ्च सर्वेऽपि जीवा असकृदनन्तश्चो वा सर्वजन्तूनां स्वजनभावेन परजनभावेन च संजाताः, अतः कोऽत्र स्वजनः परजनो वा इति भावनया झुटितप्रेमवन्नो भवतीति भावः । एवं सति यन्नृषति तदाहानयाचेति । निस्सङ्गतामिति, स्वजनसंज्ञकेषु स्वीयत्वेन प्रसिद्धे शरीरे 15 च स्नेहानुरागवैद्युर्यमित्यर्थः, यायादिति, प्राप्नुयादित्यर्थः, ततो मोक्षायैव चेष्टत इति भावः ॥

अन्यत्वभावनामाह—

वैधर्म्येण शरीरभिन्नतयाऽऽत्मानुचिन्तनमन्यत्वभावना । अनया च देहात्माभिमाननिवृत्तिर्जायेत ॥

वैधर्म्येणेति । यस्माज्जीवः कायमपि व्यपास्य लोकान्तरं गत्यतोऽयं वपुषो भिन्नः 20 सहगमनरूपसाधर्म्याभावात् । तथा सेन्द्रियं शरीरमतीन्द्रियोऽहं, अनित्यं तन्नित्योऽहं, आद्य- न्तवच्छरीरमनाद्यनन्तश्चाहं, संसारे भ्रमतो मे वहूनि शरीराणि प्राप्तानि परं स एवाहमन्य- स्तेभ्य इत्यादिविरुद्धधर्मैरन्यत्वचिन्तनमन्यत्वभावेनेत्यर्थः, तत्फलमाहानया चेति । देहात्मा- भिमाननिवृत्तिरिति, शरीरमेवात्मेति बुद्धेः शरीरममवाया वा विच्छेद इत्यर्थः, तथाचैवं भावयतस्सर्वस्वनाशेऽपि शोकांशोपि न जायत इति भावः ॥

20

अशुचिभावनामाह—

अशुचिमयः कायोऽशुचिहेतुकोऽशुचिस्यन्दी चेति विचारोऽशुचिभा- 30 वना । एतया च शरीरविषये निर्ममत्वं स्यात् ॥

अशुचिमय इति । अशुचिप्रचुर इत्यर्थः तत्कथमित्यत्राहशुचिहेतुक इति यतो-गर्भे
शुक्रशोणितमेहनप्रभवो जरायुवेष्टितो मात्रम्यबहुतान्नपानरसवर्द्धितः क्लिष्टद्वालुसमाकुलो-
ऽतोऽशुचिमय इत्यर्थः, उत्पन्नादपि तस्मात्सदाऽशुचीन्येव मलमूत्रश्लेष्मपित्तस्वेदादीनि निर्या-
न्तीत्यतोऽप्यशुचिमय इत्याहशुचित्यन्दीति, भावनाया अस्याः प्रयोजनमाह एतया चेति,
5 निर्ममत्वमिति, शरीरपोषणशृङ्गारादावौदासीन्यमुदेतीति भावः ॥

आश्रवभावनामाह—

इन्द्रियाद्याश्रवद्वारा कर्मागमनचिन्तनमाश्रवभावना । अनया चा-
श्रवननिरोधाय यतेत ॥

इन्द्रियादीति । बहुतरविद्यावलादियुता अपि तत्तदिन्द्रियविषयप्रसक्तचित्ता इहामुत्र च
10 विनाशं प्राप्नुवन्ति अत एते चक्षुरादयो निजप्रवाहपतितमात्मानं सम्मार्गान्दृश्यन्ति नदीप्रवाहो
स्वस्मिन् पतितानां वृणकाष्ठादीनामिव । अत इन्द्रियादयश्शुभाशुभकर्मागमद्वारभूता जीव-
स्यापकारिण इति चिन्तनमाश्रवभावनेति भावः । लाभमाहानयाचेति, अनया भावनाया
इन्द्रियविषयेषु मनोव्यावृत्त्या अनर्थपरम्परैकजनकाद्याश्रवबौधात्परावर्त्तत इति भावः ॥

संवरभावनामाविष्करोति—

15 आश्रवदोषास्सर्वे पापोपार्जननिरोधपटिष्ठसंवरवतो नैव स्पृशन्तीति
विलोकनं संवरभावना । अनया च संवराय घटते ॥

आश्रवदोषा इति । मनोवचःकायकर्मप्रभवास्रवास्सर्वे पापसम्पादननिरोधसमर्थ-
प्राणातिपातनिवृत्त्यादिपरिरक्षकगुत्यादिधारणतो नैव भवन्तीत्येवं चिन्तनमित्यर्थः, फल-
माहानयेति, तद्वेवं विचारयतोऽवश्यं मिथ्यात्वकषायादिनिरोधाव तत्परिपन्थिमूतेषूपायेषु
20 प्रवृत्तिर्भवति तथा च सद्दर्शनेन मिथ्यात्वं क्षमया क्रोधं मार्दवेन मानमार्जनेन मायामनीहया
लोभं संयमेन विषयान्निवृत्तुल्यान् गुप्तित्रयेण योगमप्रमादेन प्रमादं सावद्ययोगहानेन
चाविरतिं शुभस्यैर्यचेतसाऽऽर्तैरौद्रात्मकं ध्यानं च निरुन्ध्यादिति भावः ॥

निर्जराभावनामाह—

नरकादिषु कर्मफलविपाकोदयोऽबुद्धिपूर्वकस्तपःपरीषदादिकृतश्च कु-
25 शलमूल इति विभावनं निर्जराभावना । अनया च कर्मपरिक्षयाय यतेत ॥

नरकादिष्विति । नरकादिषु कर्मफलविपाकोदयस्याबुद्धिपूर्वकत्वेन संसाराबुधन्वित्वा-

स्यापरूपत्वं तपसा परिवह्यजयेन वा कृतस्य बुद्धिपूर्वकत्वेन शुभानुबन्धित्वाभिरनुबन्धित्वाद्वा
उपकारकमित्येवं विचिन्तयतो निर्जराभावना प्रोच्यत इति भावः, फलमाहानया चेति कर्म-
परिक्षयाय तपःप्रभृतिभिर्वर्धमाननिर्जराया ममत्वादिरूपकर्मणां परिशाटनायेत्यर्थः ॥

लोकभावनामाचष्टे—

पञ्चास्तिकायरूपानेकपरिणाम्युत्पादव्ययध्रौव्यात्मको लोको विचि- ५
त्रस्वभाव इति विचारणा लोकभावना । एतया च निर्ममत्वमुदियात् ॥

पञ्चास्तिकायेति । लोक्यते दृश्यते केवलज्ञानभास्वतेति लोकः, स च धर्मास्ति-
कायेनाधर्मास्तिकायेन वाऽवच्छिन्नो निखिलद्रव्याधारो विशिष्टसंस्थानो गगनभागः क्षेत्र-
रूपः, द्रव्यरूपस्तु जीवाजीवरूपः, एतदभिप्रायेणैव पञ्चास्तिकायरूपेत्युक्तम्, यत ईदृशो
लोकोऽत एवानेकपरिणामी, नानाविधपरिणामवान् प्रतिक्षणवर्तिनी कालान्तरवर्तिनी द्विवि- 10
धासुत्पत्ति त्रिमूर्तिः, भावा हि प्रतिक्षणमुत्पद्यन्तेऽन्यान्यरूपेण, कालान्तरवर्तिनी चोत्पत्तिः
पिण्डाद्याकारेण सृष्टाग्निरव्ययमपहाय तस्य घटादिरूपेण परिणमनम्, एवं विनाशश्चूडपि,
विनाशो हि द्विविधो क्षणिकः कालान्तरवर्ती च विवक्षितक्षणविद्वितीयक्षणे हि विनाशोऽवश्य-
म्भावी, सोऽप्यवस्थान्तरापत्तिरेव न तु निरन्वयः । स्वित्युत्पत्ती अर्थक्रियाकारित्वेन सत्त्वा-
नामनुग्रहकारिण्यौ, घटो हि समुत्पन्नस्तिष्ठंश्च जलाहरणधारणादिरूपेणानुगृह्णाति, विनाशो- 15
ऽपि कालान्तरभावी कुण्डलार्थिनः कटकविनाशवद्भवत्यनुग्राहकः तथावस्थानमपि विभर्त्सि,
अस्तिकायरूपेण भावानां सर्वदा सद्भावात् धर्मास्तिकायादिव्यपदेशमलङ्घतो हि ते वर्धनार्ध-
पर्यायैस्सर्वदा व्यवतिष्ठन्ते इत्यादिरूपेण जीवाजीवाधारस्य लोकस्य विचित्रस्वभावतया विभा-
जनमिति भावः, विभाविते चैवं किं स्यादित्यत्राहेतया चेति, कचिदपीदृशे लोके शाश्वतस्था-
नाभावेन प्रीत्यसम्भवाग्निरममत्वं भवेत् तथा तत्त्वज्ञानविशुद्धिश्च ततोऽवश्यं मोक्षाय 20
चेतोवृत्तिः स्यादिति भावः ॥

तत्त्वज्ञानविशुद्धयर्थं लोकस्वरूपं विस्मरेणादर्शयितुं तत्स्वरूपसंस्थानादीन् वक्तुमुपक्रमते—

१. अनेन निक्षेपस्तुतित्वात् तत्राहि रूपस्यात्मक सप्रवेशासप्रदेशरूप जीवाजीवसमुदायो द्रव्यलोको
निलानिलात्मक, आकाशस्य प्रदेशा ऊर्ध्वावस्तिर्भु क्षेत्रलोक, अलोकाकाशप्रदेशापेक्षया चानन्तः, सम-
यावत्किमासुद्धर्तदिवसाहोरात्रपक्षमाससंवत्सरगुणपत्थोपमसागरोपमोत्तरपिणीक्षलज्जपुत्ररूपरावर्तस्व. काललोक,
चतुर्गतिषु वर्तमाना जीवास्तत्र तत्र भवे यदनुभावमनुभवन्ति स भवलोकः, बौद्धादिकौपशमिकृशायिकक्षा-
योपशमिकपरिणामिकसाधिपातिकरूपो भावलोक इति ॥

तत्रालोकभिन्नः केवलिनाऽवलोक्यमानो लोकः, स च पञ्चास्तिका-
यात्मकः कटिन्पस्तहस्तयुग्मवैशाखसंस्थानसंस्थितपादनराकृतिरूपत्ति-
स्थितिव्ययात्मकश्चतुर्दशरज्जुपरिमाण ऊर्ध्वाधस्तिर्यग्मेदभिन्नः ॥

- तत्रेति । लोकभाषनायामित्यर्थः, अस्मदादिभिरवलोक्यमानत्वं न सर्वत्रास्तीति केव-
5 लिनेत्युक्तम्, केवलिनाऽवलोक्यमानत्वमलोकस्यापीति तद्विभक्त्यमुक्तं तावन्मात्रं शशशृङ्गादा-
वपीति विशेष्यम्, यदेशावस्थितेनः केवलिना विलोक्यते स देशो लोक इति तु न लोकमा-
श्रव्यापकं परिच्छिन्नदेशदृष्टित्वात्तस्य, लोके स्थित्वा विलोक्यते इति तु परस्पराश्रयमिति ।
कोऽसावित्यत्राह पञ्चास्तिकायात्मक इति जीवाजीवरूप इत्यर्थः । तस्य संस्थानमाह कटिन्य-
स्तेति, कट्यां न्यस्तं विन्यस्तं करयुग्मं यस्य तादृशस्य, वैशाखस्य यत्संस्थानं पूर्वापरायत-
10 कोदिरूपं तद्विष संस्थितौ न्यस्तौ पादौ यस्य तादृशस्य च नरस्य पुरुषस्याकृतिरिवाकृतिर्यस्य
तथाभूत इत्यर्थः, उत्पत्तिस्थितिव्ययस्वभावपदार्थपरिपूर्णत्वात्सोऽपि तथेत्याहोत्पादेति ।
तत्परिमाण सूचयति, चतुर्दशरज्जुपरिमाण इति, अधस्तादेशेनसप्तरज्जुविस्तारः, तिर्यग्लो-
कमध्य एकरज्जुविस्तारः प्रहलोकमध्ये पञ्चरज्जुविस्तीर्णः, उपरि तु लोकान्त एकरज्जु-
विस्तारः, क्षेत्रस्थानेषु कोऽपि क्रियानस्य विस्तार इति चञ्छायतस्तु चतुर्दशरज्जवोऽस्य
15 प्रमाणमिति भावः । तस्य विभागमाहोर्ध्वाधस्तिर्यग्मेदभिन्न इति, ऊर्ध्वलोकोऽधोलोकस्ति-
र्यग्लोकश्चेति भागत्रयवानित्यर्थः ॥

रज्जोः प्रमाणमाह—

असंख्येययोजनकोटाकोटिप्रमाणा रज्जुः ॥

- असंख्येयेति । सख्यातुभयोग्यस्त्रसमयपरिमाषितोऽसंख्येयः कोटाकोटीति, कोटेः
20 कोटिना गुणने लब्धायासंख्यायाः कोटाकोटीति संज्ञा बोध्या । असंख्येयानां योजनानां
या कोटाकोटिस्तत्प्रमाणा रज्जुर्भवति, क्लृप्तनदीपपयोधिपर्यन्तवर्त्तितस्त्रयम्भूरमणिभाषान-
जलनिधेः परतटवर्त्तिपूर्ववेदिकान्तादारभ्य यावत्तस्यैव तोयनिधेरपरवेदिकान्तमेतावत्प्रमाणा
रज्जुरिति ॥

तत्र प्रथममधस्तनलोकस्वरूपमभिधातुकामोऽधोभागमाविष्करोति—

- 25 तत्र रूचकादधो नवशतयोजनान्युल्लङ्घ्य साधिकसप्तरज्जुप्रमाणो लो-
कान्तावधिरधोमुखमल्लुकाकृतिर्भवनपतिनारकनिवासयोग्योऽधोलोकः ॥

तत्रेति । लोक इत्यर्थः, बहुसमभूमिभागे रत्नप्रभाभागे मेरुमध्ये वक्ष्यमाणस्वरूपो मध्यलोकस्य मध्यभूतो रुचको भवति, तस्मादधोभागे नवशतयोजनानि यावत्तिर्यङ्गलोको भवति तदुक्तं “ योजनानां नवशतान्यतीत्य रुचकादितः । आलोकान्तमधोलोकमन्तप्राकृति- रुदाहृत ” इति । साधिकेति, तदुक्तं ‘ सातिरेकसप्तरज्जुमानोऽधोलोक इष्यत ’ इति, अधोमुखमल्लकाकृतिरिति, ऊर्ध्वमल्पोच्छ्रायत्वादधोऽधो यद्वाविस्तारत्वाद्यधोमुखशरावाकार- ४ संस्थान इति भावः । तत्र वासयोग्यानाह-भवनपतीति, विस्तरस्त्वग्रे वक्ष्यते, अधोलोक इति, अधः-अशुभः परिणामो बाहुल्येन क्षेत्रानुभावाद्यत्र लोके द्रव्याणामसावधो- लोक इत्यर्थः ॥

कोऽसौ रुचक इत्यत्राह—

रुचकस्तु रत्नप्रभापरनामधर्मापृथिव्युपरितनक्षुल्लकप्रतरद्विके मेरुध- 10
राधरमध्ये उपर्यधोभावेन स्थितश्चतुरस्त्राकृतिराकाशप्रदेशाष्टकः ।
अयञ्च मध्यलोकस्य मध्यं दिग्विदिव्यवहारमूलञ्च ॥

रुचकस्त्विति । अष्टविधासु पृथिवीषु धर्मानामन्येका पृथिवी, यस्या रत्नप्रभा इति नामान्तरं, तत्र मध्ये मेरुर्वर्तते, तत्र चायामविष्कम्भाभ्यां प्रत्येकं रज्जुप्रमाणौ सर्वप्रतराणां ध्रुवैकौ द्वौ नभःप्रदेशप्रतरो विद्येते उपर्यधोभावेन, तयोश्च मेरुमध्यप्रदेशे मध्यं लभ्यते, 15 तत्र च मध्य उपरितनप्रतरस्य ये चत्वारो नभःप्रदेशास्तथाऽपस्तनप्रतरस्य ये चत्वारो व्योमप्रदेशास्तेषामष्टानामपि प्रदेशानां समये रुचक इति परिभाषा । अयञ्चाष्टप्रदेशको रुचकस्समस्ततिर्यङ्गलोकमध्यवर्त्ती गोस्तनाकारः क्षेत्रतः पणामपि दिशां चतसृणामपि विदिशां प्रभव इत्याशयेनाहायश्चेति, चक्षुषो भिन्नक्रम एवार्थे, तथा च तिर्यङ्गलोकस्यैव मध्यं, न तु लोकस्य, भगवत्यादौ रत्नप्रभाधनोदधिघनतनुवातान् गगनस्यासंख्येयभागश्चा- 20 तीत्य लोकमध्यव्यवस्थितेः, तस्मादेव चोर्ध्वमधश्च सम्पूर्णास्सप्तरज्जवो भवन्ति, तदुक्तं ‘ धर्माधनोदधिघनतनुवातान् विहायसः । असंख्यभागश्चातीत्य मध्यं लोकस्य कीर्तितम् । अस्मादूर्ध्वमधश्चैव सम्पूर्णास्सप्तरज्जवः ’ इति भावः । दिग्विदिव्यवहारमूलमिति, अस्मा- देव रुचकादिशो विदिशश्च प्रभवन्ति, विजयद्वारानुसारेण प्रथमा दिगैन्द्री, ततोऽवगिष्टाः

१. अस्य लोकस्य मध्यन्तु चतुर्ध्याः पञ्चम्याश्च पृथिव्या यद्वकाभान्तरं तस्य सातिरेकमर्धमनिवादा भवति ॥
२. तिर्यङ्गलोकमध्यभागवर्त्तिनाविभौ, उपरितनक्षुल्लकप्रवधीकृत्योर्ध्वं प्रतरश्चिद्विष भुल्लकमवधीकृत्याथ. प्रतर- हृदिः प्रवृत्ता, अतः शेषापेक्षयेनै लघुतरौ रज्जुप्रमाणायामविष्कम्भौ वृद्धिहानिवर्तिनौ लोकस्य बहुमनौ भागौ बोध्यौ ॥

- प्रदक्षिणतो भवन्ति, ऊर्ध्वञ्च विमला तमा चाधः, रुचकादारम्भात्सर्वा दिशस्साधाः, वहि-
 आलोकाऽऽकाशाश्रयणादपर्यवसिताः, दशापि दिशोऽनन्तप्रदेशात्मिकाः, तत्र रुचकाद्वहि-
 अतसृष्वपि दिक्षु प्रत्येकमादौ द्वौ द्वौ नभःप्रदेशौ भवतः, तदप्रतश्चत्वारः. तत्पुरतस्त्वष्टं ततो-
 ऽप्यप्रतोऽष्टौ व्योमप्रदेशा इत्येवं ब्रूयाद्विद्वज्जुचरश्रेण्या चतसृष्वपि दिक्षु पृथक्पृथक् नेतव्यम्,
 5 तत एताः शकटोर्ध्वसंस्थानाः पूर्वादिका महादिशश्चतस्रो भवन्ति, एतासाञ्च चतसृणामपि
 दिशां चतुर्ध्वन्तरालकोणेष्वेकैकनभःप्रदेशनिष्पन्ना अनुचरा यथोत्तरं वृद्धिरहिताश्चिन्नमु-
 क्तावलीसंस्थिताश्चतस्र एव विदिशो भवन्ति, ऊर्ध्वन्तु चतुरो नभःप्रदेशानादौ कृत्वा
 यथोत्तरं वृद्धिरहितत्वाच्चतुष्प्रदेशिकैव रुचकनिभा च चतुरस्रदण्डाकारैकैव भवति, अधो-
 ऽप्येवं प्रकारा द्वितीयेति, निश्चयनयेन बोध्यम्, व्यवहारेण तु यत्र सवितोदेति सा प्राची,
 10 यत्रास्तं याति सा प्रतीची कर्कादिधनुरन्तान् राशीन् यत्र स्थितश्चरति सा दक्षिणा, मक-
 रादीन् मिथुनान्तान् यत्र स्थितश्चरति सीत्तरेति सूर्यगतिकृतो नियमः, एवं विदि-
 शोऽपि भाव्या इति ॥

तत्राबोलोकस्वरूपं पृथिवीभेदेनोच्यते—

- रत्नशर्कराबालुकापङ्कधूमतमोमहातमःप्रभापरपर्याया घर्मावंशाशै-
 15 लाङ्गनारिष्टामघामाघवत्यभिधानास्सप्त पृथिव्योऽधोऽधः पृथुतराः ॥

- रत्नेति । रत्नादीनां महातमःपर्यन्तानां ह्यन्तः प्रभाशब्दस्य प्रत्येकमभिसम्बन्धः, तेन रत्न-
 प्रमेलादिरर्थो विज्ञेयः, रत्नादीनां प्रमायोगाद्गोत्रेणोत्कीर्तनम्, अथवा प्रभाशब्दस्त्वभावावाची
 प्राचुर्येण रत्नस्वभावा रत्नमयी रत्नवद्बला देत्यर्थः एवं शर्कराप्रभादावपि । नाम तासामाह ध-
 र्मेति, तथा च प्रथमा पृथ्वी नान्ता घर्मा गोत्रेण रत्नप्रमा द्वितीया नात्रा वंशा गोत्रेण शर्कराप्रमे-
 20 त्येवं भाव्यम्, पृथिव्य इति, पदमिदमधिकरणविशेषप्रतिपत्त्यर्थं, यथा च स्वर्गविमानपटलानि
 भूमिसमाश्रित्यावस्थितानि न तथा नारकावासाः, किन्तर्हि ? भूमिसमाश्रित्य व्यवस्थिता इति
 भावः, सप्तग्रहणं न्यूनाधिकसंख्याव्यवच्छेदाय, अधोऽध इति, सप्तापि भूमयो नोर्ध्वतिर्यक्प्रच-
 येनावस्थिता अपि त्वधोऽध एवेति भावः । पृथुतरा इति, उपर्युपरितनपृथिव्यपेक्षयाऽधोऽधः
 पृथिवीनामायामविष्कम्भाभ्यां महत्तमत्वं, तथाहि विष्कम्भायामाभ्यां रत्नप्रभैकरज्जुप्रमाणा,
 25 शर्कराप्रमा रज्जुद्वयप्रमाणा, बालुकाप्रमा रज्जुत्रयप्रमाणेत्येवंरूपेण भाव्या, तथा रत्नप्रमा-

१. अस्या. पृथिव्या. काण्डत्रयं खरकाण्डपर्यन्तबहुलकाण्डबलबहुलकाण्डमेदात्, तत्त्वमेण च पोडशचतुर-
 शीसशीतियोजनसहस्रवाह्यविभागात्मकम्, खरकाण्डं पोडशविधरत्नात्मकत्वात् पोडशविधम् तत्र य. प्रथमो
 भागो रत्नकाण्डं नाम तद्गोत्रोक्तवस्तुनि वाह्यत्वेन, एवमन्यान्यपि पञ्चदश भाग्यानि रत्नविशेषमयानि चेति ॥

बाह्यत्वं अशीतिसहस्राधिकैकलक्षयोजनमितम्, द्वितीयाया इात्रिंशत्सहस्रोत्तरलक्षप्रमाणं तृतीयाया अष्टाविंशतिसहस्रोत्तरलक्षप्रमाणं चतुर्थ्याः विंशतिसहस्रोत्तरलक्षप्रमाणम् पञ्चम्या अष्टादशसहस्रोत्तरलक्षप्रमाणं षष्ठ्याणोद्धशसहस्रोत्तरलक्षप्रमाणं सप्तम्यास्तु सहस्राष्टकोत्तरलक्षप्रमाणमिति ।

एतासां पृथिवीनां किं निरालम्बनत्वं सालम्बनत्वं वेत्यत्राह—

5

ताश्च प्रत्येकमनुक्रमतो घनोदधिघनवाततनुवाताकाशैर्लब्धप्रतिष्ठा वलयिताश्च ॥

ताश्चेति । पृथिव्यः पुनरित्यर्थः, न ह्यव्यवधानेन रत्नप्रभादयश्चर्करामादिषु प्रतिष्ठिता नापि निरालम्बना अपि तु प्रत्येकं पृथिव्योऽनुक्रमं घनोदध्यादिषु प्रतिष्ठिता इति भावः, तथा च रत्नप्रभा घनोदधौ घनोदधिश्च घनवाते स च तनुवाते सोऽप्याकाशे ततोऽभ्यक्ष- 10 कंराप्रभा सापि घनोदधावित्येवं पृथिवीनां प्रतिष्ठितत्वमाकाशान्तु स्वस्मिन्नेव प्रतिष्ठितं नत्वाधारान्तरसमासादितप्रतिष्ठं, सर्वद्वयधारतया तस्मिन्ने, तस्यैवाधारावेयरूपत्वाच्चेति तात्पर्यार्थः । घनोदधीति, घनः स्थानीभूतोदक एवोदधिर्घनोदधिः, अयं बाह्यत्वेन विंशतियो- जनसहस्रपरिमिते मध्यभागे, घनः पिण्डीभूतो वातो घनवातोऽसंख्येययोजनसहस्रपरिमितो बाह्यत्वेन मध्यभागे, तनुवातसौ वातश्च तनुवातोऽसंख्येययोजनसहस्रपरिमितो बाह्यत्वेन 15 मध्यभागे, आकाशोऽवकाशान्तरं असंख्येययोजनसहस्रपरिमितं बाह्यत्वेन मध्यभागे, एते हि मध्यभागे यथोक्तप्रमाणबाह्यत्वास्ततः प्रवेशप्रवेशदान्या हीयमानाः स्वस्वपृथिवी- पर्यन्तेषु तनुवरभूताः, तनुतरीभूत्वा च स्वस्वपृथिवीं वलयाकारेण वेष्टयित्वा स्थिताः, अत एवाभूनि वलयान्युच्यन्ते तेषामुच्चैस्त्वं स्वस्वपृथिव्यनुसारेणेत्याशयेनाह वलयिताश्चेति, घनोदध्यादिभिर्वलयकारेण वेष्टिता इत्यर्थः ॥

20

व्यावर्णितस्वरूपेऽस्मिन् लोके रत्नप्रभादिपृथिवीषु प्रत्येकमूर्ध्वमधश्चैकैकं योजनसहस्रं

१. ईषत्प्राग्भाप तु पृथिवी आकाशप्रतिष्ठितेव, तथा पृथिवीप्रतिष्ठिताकृत्वा. स्थावर प्राणा प्रायः, आकाशपर्वतविमानप्रतिष्ठिता अपि ते, शरीरादिपुद्गला जीवप्रतिष्ठा. जीवेषु तेषां स्थिते, जीवा कर्मप्रतिष्ठा अनुदयावस्थकर्मपुद्गलसमुदायरूपेषु कर्मेषु संसारजीवानामाधितत्वात् । नारकादिभावेन कर्मभिर्जीवा. प्रतिष्ठिता वा । अजीवा जीवसङ्गृहीता मनोमायादिपुद्गलाना जीवैस्सङ्गृहीतत्वात् संप्राप्तसंप्राहकभावेनैवम् । पूर्ववत्त्वाधारवेयभावेन । जीवा अपि कर्मसङ्गृहीता संसारजीवानामनुदयप्राप्तकर्मवशवत्तत्वात् ये यद्वशास्ते तत्र प्रतिष्ठिता एवेति ॥

विहाय मध्ये नरका भवन्ति महातमः प्रभायान्तु मध्ये त्रिषु सहस्रेष्वेव नरका भवन्ति तेषु कुत्र कियदायुष्काः कीदृशाश्च नारका वसन्तीति शङ्कायामाह—

एतस्मिन् लोके रत्नप्रभादिक्रमेणोत्कर्षत एकत्रिसप्तदशसप्तदशद्वा-
विंशतित्रयस्त्रिंशत्सागरोपमायुष्का जघन्यतो दशवर्षसहस्रैकत्रिसप्त-
5 दशसप्तदशद्वाविंशतिसागरोपमायुष्का । अनवरताशुभतरलेद्यापरि-
णामशरीरवेदनाविक्रिया अन्योन्योदीरितदुःखा नारका वसन्ति ॥

एतस्मिन् लोक इति । अधोलोके व्यावर्णितस्वरूप इत्यर्थः, रत्नप्रभादिक्रमेणेति,
रत्नप्रभायामुत्कर्षणैकसागरोपमायुष्काश्चैकप्रभायां त्रिसागरोपमायुष्कास्तृतीयायां सप्त-
सागरोपमायुष्कास्तुर्यायां दशसागरोपमायुष्काः पञ्चम्यां सप्तदशसागरोपमायुष्काः षष्ठ्यां
10 द्वाविंशतिसागरोपमायुष्कासप्तम्यां त्रयस्त्रिंशत्सागरोपमायुष्का नारका निवसन्तीति भावः ।
किमेतद्व्यूनायुष्का न निवसन्तीत्यत्राहोत्कर्षत इति, नन्वेवं कुत्र कियद्व्यूनायुष्का वासयोग्या
इत्यत्राह जघन्यत इति, प्रथमायां दशवर्षसहस्राणि द्वितीयायामेकसागरोपमं तृतीयायां त्रीणि
सागरोपमाणि तुर्यायां सप्तसागरोपमाणि पञ्चम्यां दशसागरोपमाणि षष्ठ्यां सप्तदशसाग-
रोपमाणि सप्तम्यां द्वाविंशतिसागरोपमाणि तेषां जघन्या स्थितिरिति भावः । नारकाणां
15 लेद्यादिदुःखानाहानवरतेति, अनवरतं वा अशुभतरा लेद्यापरिणामशरीरवेदनाविक्रियास्ता-
स्सन्त्येषामिति तादृशाः, अर्शआवित्त्वान्मत्त्वर्थीयोऽच्प्रत्ययः । नरकगतनिरकपञ्चेन्द्रियजा-
त्योर्निधमादशुभतरलेद्यादिभिस्सम्बन्धः, निमेषमात्रमपि कदाचिन्न शुभलेद्यादीनां सम्भव
इति सूचयितुमनवरतेति लेद्यादीनां विशेषणम् । कापोतनीलकृष्णास्तिस्र एव तीव्रतावार-
तम्येन नारकाणां भवन्ति तथापि लेद्येति, सामान्यत उक्तिर्नारकाणां सम्यक्त्वप्रतिपत्ते-
20 ष्यदपि लेद्याः सम्भवन्तीति च सूचयितुम् । तत्र प्रथमायां कापोता तीव्रा, द्वितीयायां सैव
तीव्रतरा, तृतीयायां कापोता तीव्रतमा तीव्रा च नीला, तुर्यायां नीला तीव्रतरा, पञ्चम्यां

१. रत्नप्रभाया पृथिव्यामायामविष्कम्भाम्भा नरका द्विविधाः संख्येयविस्तृता असंख्येयविस्तृताथेति
तत्र ये संख्येयविस्तृतास्ते संख्येयानि योजनसहस्राणि आयामविष्कम्भेण, संख्येयानि योजनसहस्राणि परि-
क्षेपेण प्रज्ञा. येऽसंख्येयविस्तृतास्ते असंख्येयानि योजनसहस्राणि आयामविष्कम्भेण, असंख्येयानि योजन-
सहस्राणि परिक्षेपेण, एवं षष्ठपृथिवी यावत् । सप्तमपृथिव्या द्विविधा. संख्येयविस्तृत एक, स चाप्रतिष्ठाना-
भिधानो नरकेन्द्रकोऽवसातव्य । असंख्येयविस्तृतास्त्येव, ये असंख्येयविस्तृतास्तेऽसंख्येयानि योजनसहस-
काणि आयामविष्कम्भेण, असंख्येयानि योजनसहस्राणि परिक्षेपेण । अप्रतिष्ठानाभिधानश्च एकं योजनसहसहस-
मायामविष्कम्भेण, त्रीणि योजनसहसहस्राणि षोडशसहस्राणि द्वे योजनसहस्रे सप्तविंशत्यधिके त्रय कोश
अष्टाविंश धनुश्चत त्रयोदशागुणानि अर्षागुणश्च किंचिद्विशेषाधिकं परिक्षेपेणेति ॥

तीव्रतमा नीला तीव्रा कृष्णा च, पृथ्वां तीव्रतरा कृष्णा, सप्तम्यां तीव्रतमा कृष्णैवेति ।
 अशुभतराः पुद्गलपरिणामाः स्पर्शरसगन्धवर्णस्पर्शवदसंस्थानभेदगतिवन्धागुरुलघुनामानो दश
 तैर्यथायोगं सन्तप्ता वेदितव्याः । अशुभतरदेहा अशुभनामकर्मोदयात्सर्वाण्यङ्गोपाङ्गादीनि
 तदेहेष्वशुभानि नियमेन वृण्वद्गरीराणि वीभत्सानि, तेषां हि द्विविधानि शरीराणि, भव-
 धारकाणि उत्तरवैक्रियाणि च, जघन्येनाङ्गुलासंख्येयभागप्रमाणं भवधारकं सर्वासु, उत्कर्षेण 5
 सप्त धनूषि त्रयो हस्ताः षट् चाङ्गुलानि प्रथमायामुत्सेवाङ्गुलमधिकृत्येदम्, अघोऽघोऽन्यासु
 च द्विराणवृक्षा विज्ञेयम् । उत्तरवैक्रियन्तु प्रथमायां जघन्येनाङ्गुलसंख्येयभागप्रमितमन्यासु
 च, उत्कर्षेण पञ्चदश धनूष्यर्धतृतीयाश्च रत्नयः प्रथमायामेतदेव द्विराणं द्वितीयस्यामेवं ताव-
 ज्ञेयं यावत्सप्तम्यां धनुस्सहस्रमिति । अशुभतराश्च वेदनाः, नरकेषु अघोऽघवशी-
 तोष्णाविप्रयुक्ता विचित्रा वेदितव्याः, अशुभतरा विक्रिया नारकाणां भवन्ति, शुभं 10
 करिष्याम इत्यशुभतरमेव विकुर्वते दुःखाभिहतमानसाश्च दुःखप्रतीकारं चिकीर्षवो गरीयस
 एव ते दुःखहेतून् विकुर्वते इति भावः । किमेषां शीतोष्णजनितमेव दुःखमुतान्यथापीत्यत्रा-
 हान्योऽन्योदीरितदुःखा इति, भवप्रत्ययविभङ्गज्ञानानुगतत्वान्मिथ्यादृष्टयो दूरादेव दुःखहेतून्-
 बगल्योत्पन्नदुःखाः प्रत्यासत्तौ परस्परालोकनाच्च समुज्ज्वलितक्रोधकुशानवोऽभिघाताहिमिरु-
 दीरितदुःखा भवन्ति, सम्यग्दृष्टयस्तु सङ्गित्वादेवातीतजन्मन्वनाचारकारिणमात्मानं जानन्वः 15
 क्षेत्रस्वभावजानि दुःखानि सहमानाः परैरुदीरितवेदनास्त्रायुःक्षयमुदीक्षन्तेऽतिदुःखिताः न
 पुनर्वेदनास्समुदीरयन्त्यन्यनारकाणाम्, एषामवधिज्ञानं न विभङ्गज्ञानमिति भावः । नारका इति,
 नरको विद्यते एषान्ते नारका नरकेषु भवा इति वा, ननु चन्द्रसूर्यादयो देवाः प्रत्यक्षसिद्धा
 एव, ये चाप्रत्यक्षा अन्ये देवा मंत्रविद्योपयाचितकादिफलसिद्ध्याऽनुमानतो गम्यन्ते ये पुनर्नार-
 कास्ते साक्षादनुमानतो वाऽनुपलभ्यमानत्वेन तिर्यङ्नरामरेभ्यो न सर्वथा भिन्नजातीया- 20
 स्सन्ति खरविषाणवदिति चेन्मैवम्, सर्वज्ञप्रत्यक्षविषयत्वेन सर्वथाऽनुपलभ्यमानत्वस्या-
 सिद्धत्वात् । अस्मत्प्रत्यक्षाविषयत्वान्न तत्सिद्धिरिति तु एकस्याप्रत्यक्षस्यापि अपरप्रत्यक्षविष-
 यत्वे बाधकभावेन व्युदसनीयम्, इन्द्रियप्रत्यक्षस्योपचारमात्रेणैव प्रत्यक्षत्वाच्च, सन्ति केचि-
 त्पृष्ठपापफलभोक्तरास्य कर्मफलत्वात् जघन्यमध्यमफलभोगितिर्ह्यनवरत्, ये च प्रकृष्ट-

१. शीतोष्णवृक्षपिपासाखर्चपारतन्त्र्यमयशोकराव्वाविरूपा दशविधा वेदना । तिर्यङ्मनुष्यमवाचार-
 केभूत्पन्नास्त्वेवा अन्तर्गृह्यन्ते निर्लेपाण्डजविमानि शरीराण्युत्पादयन्ति, पञ्चासिमावमागतायातिमयानकार-
 शब्दान् परमाधार्मिकजनितान् शृण्वन्ति हत, छिन्द, मितैस्त्वेवं रूपान् । श्रुत्वा ते ययोन्मत्तलोचना
 नष्टान्त करण नष्टसगाथ का दिशं व्रजाम कुत्र वैतहु, यस्य प्राण स्वाधितिं प्राप्नुयि, यदिरातारसंनिभा
 श्वाला श्रोतिर्मयी मूमिमाक्रमन्तो दह्यमानाः करुणमाकन्दन्तीत्यादिरूपेण वेदना विज्ञेया ॥

पापफलभोगिनस्ते नारका इत्यनुमानादपि तत्सिद्धेः, न चात्यर्थं ये दुःखितास्तिर्यङ्मनुष्यास्त एव प्रकृष्टपापफलभोगित्वाञ्जारकव्यपदेशमात्रो नादृष्टनारकाः केचिदिति वाच्यम्, नरतिर-
 आमुत्कृष्टपापफलभोगित्वाभावात्, येषामुत्कृष्टपापफलभोगित्वैश्च संभवद्विस्सर्वैरपि दुःख-
 प्रकारैर्युतैर्भवितव्यं, न चैवमतिदुःखितानामपि तिर्यगादीनां दृश्यते, आलोकतरुच्छायाशीत-
 5 पवनसरित्सरःकूपजलादिसुखस्यातिदुःखितेष्वपि तेषु दर्शनात्, छेदनभेदनपाचनदहनदम्भ-
 नवअकण्टकशिलास्फालनादिभिश्च नरकप्रसिद्धैः प्रकारैर्दुःखस्यादर्शनादिति ॥

ननु किमधोलोके सर्वत्र नारका एव वसन्ति नान्ये इत्याशंकायामाह—

रत्नप्रभायाश्चाशीतिसहस्रोत्तरैकलक्षयोजनस्थूलाया, योजनसहस्र-
 मुपर्यधश्च विहायान्तर्जघन्यतो दशसहस्रवर्षायुष्काणामुत्कृष्टतः किञ्चि-
 10 दधिकसागरोपमायुष्काणां भवनपतीनां भवनानि वर्तन्ते । तत्रैव भागा-
 न्तरे रत्नप्रभाया नारका वसन्ति ॥

रत्नप्रभायाश्चेति । तस्याः सौल्यमाहाशीतिसहस्रेति, तावत्स्थूलायां न सर्वत्र भवन-
 पतीनां भवनानि किन्तु परिमिते भाग इत्याह योजनसहस्रमिति, एकं योजनसहस्रमुपर्यधश्चैकं
 योजनसहस्रं विहाय मध्येऽष्टसप्ततिसहस्राढ्ये लक्ष इत्यर्थः, तत्र केषां निवास इत्यत्राह
 15 भवनपतीनामिति, भवनानां गृहविशेषाणां पतयोऽसुरनागविद्युत्सुपर्णाग्निबातस्तनितोदविष्टी-
 पदिक्षुमारा दश देवविशेषास्तेषामित्यर्थः, भवनमात्रमापेक्षया किञ्चिन्न्यूनोच्छ्रायमानं, प्रासाद
 आयासद्विगुणोच्छ्रायः, बहिर्वृत्तान्यन्तस्समचतुरस्राणि अधःकर्णिकासंस्थानानि भवनानि,
 आवासास्तु कायमानस्थानीया महामण्डपा विचित्रमणिरत्नप्रभामासितसकलदिकृषका इति
 विशेषोऽवसेयः । भवनानीति, असुरादीनां विचित्रसंस्थानानि विमानानीत्यर्थः, अन्ये तु नभ-
 20 तियोजनसहस्राणामधस्ताद्भवानि, अन्यत्र चोपरितनमधस्तनञ्च योजनसहस्रं सुक्त्वा सर्वत्रापि
 यथासम्भवमावासा इत्याहुः । तत्रासुरकुमारादीनां दक्षिणोत्तरदिग्भाविनां सर्वसंख्यया भव-
 नानि चतुष्पष्टिलक्षा भवन्ति, नागकुमाराणां चतुरस्रीतिलक्षाः, सुपर्णकुमाराणां द्विसप्ततिलक्षाः,
 वायुकुमाराणां षण्णवतिलक्षाः, द्वीपकुमारदिकुमारोदधिकुमारविशुक्कुमारस्तनितकुमारनि-
 कुमाराणां षण्णामपि दक्षिणोत्तरदिग्वर्तिभूक्ष्णयुग्मरूपाणां प्रत्येकं षट्सप्ततिलक्षा भवन्ति ।
 25 भवनपतीनां स्थितिं नियमयति जघन्यत इति, उत्कृष्टाभाहोत्कृष्टत इति, एते भवनपतयः
 कुमारवदुद्धतभाषाऽभरणप्रहरणावरणयानवाहनत्वादुल्लङ्घ्यरागक्रीडनपरत्वाच्च कुमारो उच्य-
 न्ते नन्वष्टसप्ततिसहस्राढ्ये लक्षे रत्नप्रभायां यदि वासो भवनपतीनां नारकाणां तर्हि क वास
 इत्याशंकायामाह तत्रैवेति, तावन्मात्रायामेव रत्नप्रभायामित्यर्थः, ननु तर्हि तयोस्तांकर्यं

स्यादित्यत्राह भागान्तर इति, भवनपतिवासानां दक्षिणोत्तरभेदतस्सत्त्वेनान्यत्र नारकाणां निवासा इति भावः, रत्नप्रभायां नारकाणां त्रयोदश प्रस्ताराः । नारकावासाश्च त्रिंशद्वैश्राणि, द्रव्यार्थतया नित्या रत्नप्रभा प्रतिलिखितसंस्थानादिरूपाकारस्य तादवस्थ्यात्, वर्णपर्यायैर्गन्धपर्यायै रसपर्यायैस्पर्शपर्यायैश्चाशाश्वताः वर्णादीनामन्ययामवनादिति ॥

अवशिष्टानां पृथिवीनां स्थूलपरिमाणादिकं प्रकाशयति नारकप्रस्तावात्—

४

द्वात्रिंशदष्टाविंशतिविंशत्यष्टादशषोडशाष्टसहस्राधिकलक्षयोजन-
बाहल्यादशर्करादयः । अत्र तु नारका एव वसन्ति ॥

द्वात्रिंशदिति । शर्करादीनां पृथिवीनां बाहल्यं द्वात्रिंशत्सहस्राधिकलक्षयोजनादिक्रमेण बोध्यमित्यर्थः, अत्र वासयोग्यानां त्विति, शर्करादिपृथिवीष्वित्यर्थः, एवञ्चदेनाऽऽद्या-
मिवात्र भवनपतिनिवासो नास्तीति सूच्यते, तथा क्रमेण प्रस्तारा नारकाणां एकादशनवस- 10
त्पञ्चदशैकाः, आवासाश्च द्वितीयायां पञ्चविंशतिर्लक्षाणि, तृतीयायां पञ्चदश लक्षाणि, चतुर्थ्यां
दश लक्षाणि पञ्चम्यां त्रीणि लक्षाणि षष्ठ्यां नारकपञ्चोनैकलक्षाः सप्तम्यान्तु पञ्चैवेति ॥

रत्नप्रभापृथिव्यन्तर्निरूपणप्रसङ्गेन मध्यलोकवर्तिनामपि व्यन्तरवानमन्तराणां निवास-
स्थानमाह—

उपरितनसहस्रयोजनस्योर्ध्वमधश्च योजनशतं सुक्त्वा मध्ये पिशा- 15
चाद्यष्टविधानां जघन्यतो दशसहस्रवर्षायुष्काणामुत्कृष्टत एकपत्न्योप-
मायुष्काणां व्यन्तराणां भवनानि सन्ति ॥

१ नारकावासा द्विविधाः आवल्लिकाप्रविष्टा प्रकीर्णकरूपावेति, आवल्लिकाप्रविष्टा नाम अष्टाष्ट दिक्षु समश्रेण्या व्यवस्थिताः, आवल्लिकास्तु भ्रेणीषु प्रविष्टा व्यवस्थिता इति व्युत्पत्तेः, ये संस्थानमधिकृत्य त्रिविधाः, वृत्ताः त्र्यसा चतुरसा, आवल्लिकावाद्यां प्रकीर्णका. नानासंस्थानसंस्थिताः, सप्तमश्रेण्यान्तु नारका आवल्लिकाप्रविष्टा एव । तथा बोमयविवनारकवाससंख्येय रत्नप्रभाया त्रिंशद्वैश्राणि ॥ २ रत्नप्रभेयं द्रव्यार्था-
देशेन शाश्वती आकारस्य सर्वदामावात् पर्यायादिदेशेनाष्टाश्वती, कृष्णसुरमितिष्ककठिनत्वादिपर्यायाणां प्रति-
क्षणं किमल्लाददनन्तरं वाऽन्यथान्यथामवनात् । अनादित्वात् कदाचिन्नासीत् न कदाचिन्न भवति सदा
मावात् न कदाचिन्न भविष्यति, अपर्यवसितत्वात् किन्तु अभूत् भवति भविष्यति च, एवं त्रिकालमावि-
त्वाद्भुवा, ध्रुवत्वादिगतावस्थानां, घर्मास्तिकायादिवत्, निवृत्तत्वादेव शाश्वती, कश्चिद्भावे प्रलयाभावात् शाश्व-
तत्वादेव च सतत गंगासिन्धुप्रवाहप्रवृत्तावपि गौणरीकहृद् इवान्वतरपुद्गलविचटनेऽपि अन्यतरपुद्गलोपचय-
मावादक्षया, अक्षयत्वादेव चाभ्यग्या मानुषोत्तराहृदित्समुद्रवत्, अव्ययत्वादेव स्वप्रमाणवस्थिता, सूर्यमण्डला-
दिवत्, एवं सदावस्थानेन चिन्त्यमाना नित्या जीवस्वरूपवदित्येवं सर्वास्तु पृथिवीषु बोध्यम् ॥

- उपरितनेति । रत्नप्रभाया हि काण्डत्रयं भवति तत्रोपरितनं पोडशसहस्रयोजनमितं खरकाण्डं ततश्चतुरशीतिसहस्रयोजनमितं पङ्कबहुलं काण्डं, ततश्चाशीतिसहस्रयोजनमितं जलबहुलं तत्र खरकाण्डस्योपरितनयोजनसहस्रस्योर्ध्वमधश्चैकैकं योजनशतं विहाय मध्येऽष्टशतयोजने व्यन्तराणां नगराणि बहिर्विभागे वृत्तानि चतुरस्राण्यन्तरेऽधोभागे चारुपुष्कर-
- 5 कर्णिकानुकारीणि नगराण्यासत इति भावः, व्यन्तराणामिति, अन्तरमवकाशः तत्राश्वरूपं, विविधं भवननगरावासरूपमन्तरं येषां ते व्यन्तराः, तत्रोपर्युक्तस्थाने भवनानि, नगराण्यपि तिर्यङ्गलोके यथा जम्बूद्वीपद्वाराधिपतेर्विजयदेवस्यान्यस्मिन् जम्बूद्वीपे द्वादशयोजनसहस्रप्रमाणा नगरी, आवासास्त्रिष्वपि लोकेषु तत्रोर्ध्वलोके पण्डकवनादाविति । अथवा विगतमन्तरं मनुष्येभ्यो येषां ते व्यन्तराः, तथाहि मनुष्यानापि चक्रवर्तिवासुदेवप्रभृतीन्
- 10 भृत्यबहुपचरन्ति केचिद्व्यन्तरा इति मनुष्येभ्यो विगतान्तराः, एते हि देवनिकायविशेषाः पूर्वोदिताष्टशतयोजनेभूपन्नासस्तस्मिन्लोकस्यामूर्ध्वमधस्तिर्यङ्क्षु च स्वभवननगरावासेषु स्वभावानवस्थितेष्वलवत्स्वातंत्र्यादेवेन्द्राद्याक्षया चाद्याह्येनानियतगतिप्रचारा गिरिकन्दरान्तराण्यविवराविषु प्रतिवसन्तीति भावः । एते चाष्टविकल्पा इत्याह पिशाचाद्याष्टविधानामिति, पिशाचभूतराक्षसयक्षगन्धर्वमहोरगकिम्पुरुषकिन्नररूपेणाष्टविधानामित्यर्थः । देवगतिनाम-
- 15 कर्मोत्तरप्रकृतिविशेषोद्यदादेवे विशेषसंज्ञाः पिशाचनामकर्मोद्यात्पिशाचाः भूतनामकर्मोद्याभूता इत्येवमादिरूपाः न तु पिशिताक्षनात्पिशाचा इति क्रियानिमित्ताः शुचिवैक्रियदेहत्वाद्वाच्यौदारिकशरीरसम्पर्कासम्भवात्, न च मांसमदिरादिषु पिशाचादीनां प्रवृत्तिलोके दृष्टेति वाच्यम्, क्रीडासुखनिमित्तत्वान्मानसाहाररूपत्वाच्चेति । एषां जघन्योत्कृष्टस्थितिमाह जघन्यत इति, उत्कृष्टत इति, योजनविस्तीर्णं योजनोच्छ्रायं पत्यमेकरात्राद्युत्कृष्टसतराजजात-
- 20 नामङ्गलोमभिर्गाढं पूर्णं स्यात्, वर्षशताद्वर्षशतादैकस्मिन्नुद्धियमाणे यावता कालेन तद्विर्लं स्यात्तावान् कालः पर्योपमं बौद्धिकव्यवहारेणोच्यते व्यन्तराश्चैतादृशैकपर्योपमायुष्का भवन्तीति भावः ॥

अथ वानमन्तरानाह—

- ऊर्ध्वशतयोजनेषु चोपर्यधश्च दशयोजनानि विहाय मध्ये वानमन्तर-
- 25 निकाया निवसन्ति । एते च व्यन्तराणामवान्तरभेदाः ॥

१. चक्रं रत्नभूत. ग्रहरणविशेष तेन विजयाधिपत्ये वर्तितुं श्रीलम्प्येति चक्रवर्ती भरतस्येने भरतादयो द्वादश चक्रवर्तीनोऽस्यामवसर्पिण्यामभूवन्, त्रिखण्डभरताधिपो बलदेवल्लुप्राता चासुदेव, अवसर्पिण्या ते नव उत्सर्पिण्या च नव भवन्ति ॥

ऊर्ध्वग्रन्थोजनेष्विति । सन्प्रभापृथिव्या व्यन्तग्रन्थगेष्वित्यन्तर्गतग्रन्थोऽनेषु ॥ १॥
मयश्च दृश दृश योजनानि सुस्वाऽनीनियोजनेषु अणपन्नियमपन्नियमप्रवृत्तीनां दानमन्तर्गतानां
देवानां निकायाश्मन्तीति भावः, ननु देवानां भवनपनिव्यन्तर्गतोक्तिरस्मान्निर्दिष्टः ॥
अतुर्निकायत्वमिति प्रमापनात्त्वार्थाशुबुद्धं तत्र श्योनिपर्यवसानेनैव स्यात् ॥ २॥
इति वक्ष्यते भवनपनिव्यन्तर्गौ नृकौ, इमे च दानमन्तर्गताः ते, हि देवा मनुष्याः ॥ ३॥
स्तिर्यङ्गो नारका वेत्याशंकायामाहते चेति दानमन्तर्गतेत्यर्थः, व्यन्तर्गतमन्तर्गतोक्त्या-
देते देवविशेषा एवेति भावः ॥

अथ तिर्यग्लोकं व्यावर्णयितुमादौ तिर्यग्लोकं स्वरूपयति—

रुचकादुपर्यधश्चाष्टादशग्रन्थयोजनमितो व्यन्तरनरज्योतिषादिनित्या-
सयोग्यो ब्रह्मरूपकृतिस्तिर्यग्विशालऽग्न्युपपरिणामी तिर्यग्लोकः ॥ १०

रुचकादिति । यस्मादूर्ध्वमधश्च लोकस्य पृथिव्यस्मादुपर्यधश्चान्यर्थः, तदूर्ध्वं नवग्रहा-
योजनान्यथो नवग्रहयोजनानि मिलित्वा चाष्टादशग्रन्थयोजनानि भवन्ति तावन्परिमित-
इत्यर्थः, तत्र धामयोग्यानाह व्यन्तरेति, आकारमाह सप्तर्थाकृतिरिति, मयश्च सप्तमन्त्रमुत्प-
विष्कम्भायामो धादिप्रविशेषो ब्रह्मरी, तद्वतिर्यग्लोकमन्त्रिवेगोऽन्त्योक्त्याशुबुद्ध्यामन्त्रि-
कम्भरूपमहाविस्ताराद्यर्थः ऊर्ध्वोपोमानम्यामितिकोपादाह तिर्यग्विशाल इति, तिर्यग्भा- १५
यामाभ्यामेकराग्न्युपमान इत्यर्थः । तिर्यग्लोक इति, यतः जमदग्नेरामरूपेभूतमन्त्रवर्ण-
स्तिर्यकप्रचयविशेषेणावस्थितः द्वीपसमुद्रागततिर्यग्लोकमस्तिनः, अथवा तिर्यकः त्रैलोक्य-
मपर्यायः, तत्र क्षेत्रानुमावात्स्यायो मध्यमपरिणामवन्त्येव द्विपालि मन्त्रवर्णिनः, अथवा-
योगादयं लोकोऽपि तिर्यग्लोक इत्यर्थः ॥

ये पुनस्तत्रावस्थिता इत्यष्टाह—

१६

मध्यलोकाभिधाने तिर्यग्लोके पर्यपर्यापेक्षया द्विगुणयित्वा असं-
ख्याना बलयाकृतयो जम्बूद्वीपादिभ्यश्चन्द्रमणिसमुद्रान्ता द्वीपसमुद्रा-
श्मन्ति ॥

मध्यलोकाभिधान इति । तिर्यग्लोकस्य मध्यलोका इति नामान्तरम्, ॥ १७॥
स्यात्तु यतः पुनस्तत्रावस्थिता इत्यष्टाह, ननु तत्र त्रैलोक्यं तिर्यग्लोकस्य मध्यलोका इति नामान्तरम् ॥ १८॥
नारमिति देव मध्यमपरिणामवन्त्येव द्विपालि मन्त्रवर्णिनः, अथवा तिर्यकः त्रैलोक्य-
मपर्यायः, तत्र क्षेत्रानुमावात्स्यायो मध्यमपरिणामवन्त्येव द्विपालि मन्त्रवर्णिनः, अथवा-

- रूपितं हि ऊर्ध्वत्वमपस्त्वञ्च तदेव मध्यं भवतीति भावः । जम्बूद्वीपादीति, द्विर्गता आपो-
ऽनेति द्वीपाः, द्वाभ्यां प्रकाराभ्यां स्थानदातृत्वाहाराद्युपष्टम्भहेतुलक्षणाभ्यां प्राणिनः पान्तीति
वा द्वीपाः । जम्बवा सुदर्शनापरनाम्न्याऽनाहतदेवावासभूतयोपलक्षितो द्वीपस्तत्प्रधानो वा
द्वीपो जम्बूद्वीपो निखिलद्वीपसमुद्राणामभ्यन्तरीभूतः, अथवा प्रतिविशिष्टस्य जम्बूवृक्षस्या-
5 साधारणाधिकरणत्वादयं जम्बूद्वीप उच्यते, न च केनार्यं संकेतितो जम्बूवृक्षसत्त्वाज्जम्बूद्वीप
इतीति वाच्यम्, संज्ञासंज्ञिसम्बन्धस्यानादित्वात्, न च तथापि संज्ञाकर्तुरावश्यकत्वमेका-
न्तानादित्वाभावादिति वाच्यम्, पुरुषप्रवाहस्याप्यनादितया प्रवाहानादित्वोपपत्तेर्जम्बूसरोऽत्र
सर्वदा सत्त्वालोकसन्निवेशस्य च न कदाचिदनीदृशत्वात्, तस्मादनादिप्रवाहरूपत्वेन शब्दा-
र्थसम्बन्धस्य पुरुषव्यवस्थाप्यत्वसम्भवात् । अनिष्टविनिवेशव्युदासाय पूर्वपूर्वापेक्षयेति,
10 जम्बूद्वीपादयो लवणसमुद्रादयश्च येन क्रमेणाग्रे वक्ष्यन्ते तेनैव क्रमेण तत्तदपेक्षयेत्यर्थः,
चतुरस्रादिनिवृत्त्यर्थमुक्तं वलयाकृतय इति, वृत्तसंस्थानसंस्थितत्वात्सर्वे एकस्वरूपा इत्यर्थः,
विस्तारमधिकृत्याह-द्विगुणविस्तारा इति, तथाच जम्बूद्वीप एकं लङ्घं लवणसमुद्रो द्वे लङ्घे
धातुकीखण्डश्चत्वारि लक्षाणीत्येवं विस्तारमधिकृत्य नानारूपा इत्यर्थः । स्वयम्भूरमणसमु-
द्रान्ता इति, स्वयं भवन्तीति स्वयम्भुवो देवास्ते यत्रागत्य रमन्ते स स्वयम्भूरमणस्तादृश-
15 त्समुद्रः स्वयम्भूरमणसमुद्रः, अर्धरज्जुप्रमाणः प्रान्तसमुद्रः, अस्य महर्द्धिको देवो स्वय-
म्भूवरस्वयंभूमहावरो, स्वयम्भूरमणद्वीपस्य तु स्वयंभूभद्रस्वयंभूरमणमहाभद्रौ वेदितव्यौ ।
तथा च जम्बूद्वीपादयो द्वीपास्त्वयंभूरमणद्वीपपर्वसाना लवणसमुद्रादयस्समुद्रास्त्वयंभू-
रमणसमुद्रपर्वसानास्तिर्यङ्गलोकेऽसंख्येया द्वीपसमुद्रा भवन्तीति भावः ॥

ननु जम्बूद्वीपस्यापि द्वीपत्वाद्वलयाकृतित्वप्रसङ्ग इत्यत्राह—

- 20 मध्ये लक्षयोजनपरिमाणस्य जम्बूद्वीपस्य नामिरिव भूतलं योजन-
सहस्रेणावगाहमानश्चत्वारिंशद्योजनचूलायुतो नवाधिकनवतिसहस्रयो-
जनसमुच्छ्रायोऽधो दशयोजनसहस्रं विस्तृत ऊर्ध्वं च योजनसहस्रविस्तारो

१ जम्बूद्वीप. निखिलसमुद्राणामभ्यन्तरेषां तेषां द्वीपसमुद्रेभ्यः क्षुब्धक. तैलापूपसंस्थानसंस्थितः अद्वितीय-
वज्ररत्नात्मकजगत्सा जम्बूद्वीपप्रकाररूपया द्वीपसमुद्रसीमाकारिण्या महानगरप्रकारकल्पया सर्वदिक्षु सम्परिक्षितः
चतुर्द्वीपयोगित भरतैरवतर्हैभवतर्हैरण्यवतर्हैरिम्यकमहाविदेहवर्षोपशोमिताश्च । तथाऽयं पृथिवीपरिणामोऽपि,
पर्वतादिमत्त्वात् अपरिणामोऽपि, नदीह्रदादिमत्त्वात्, जीवपरिणामोऽपि, मुखवनादिषु वनस्त्यादिमत्त्वात् ।
पुद्गलपरिणामोऽपि मूर्तत्वस्य प्रत्यक्षसिद्धत्वात् । अत्र पृथग्जीवपरिणामत्वाभिधानं परमते पृथिवीजलो-
जीवत्वान्यवहारात् ॥

भद्रशालादिभिश्चतुर्भिर्वनैः परिवृतो मेरुभूधरः काञ्चनमयो वर्तुलाकारो विलसति ॥

मध्य इति । निश्चयतो मध्यभाग इत्यर्थः, तथा च जम्बूद्वीपस्य मध्यभागे भूतलमव-
गाह्य मेरोस्स्थितत्वस्योक्त्या वलयस्येव जम्बूद्वीपस्याकृतिर्नास्तीति सूचितम्, तथात्वे हि मध्ये
विवरसद्भावप्रसङ्गेन भूतलाभावात्, अवगाहमानत्वोक्तिर्विरुध्येतातः कुलालचक्रस्येवायं 5
प्रतरवृत्त इति भावः । वलयभूतानां समुद्रद्वीपादीनां पूर्वं सामान्येन द्विशुण्विस्तारत्वोक्ते-
स्तद्विशेषतो विज्ञानाय परिवेष्टितस्यास्य प्रमाण उक्तेऽन्येषां परिमाणं सुवेद्यं भवेदित्याशये-
नाह लक्ष्ययोजनपरिमाणस्येति, इतरेषां जम्बूद्वीपानां व्यावर्तनायाह-नाभिरिव भूतलमिति,
यथा च नाभिश्शरीरमध्यावस्थिता शरीरिणामवयवभूता तथा मेरुरपि जम्बूद्वीपस्य मध्येऽ-
वस्थित इति भावः । ननु भूतलमवगाह्य किमस्ति इत्यत्राह मेरुभूधर इति, सकलतिर्यङ्गलोक- 10
मध्यभागस्य मर्यादाकारित्वान्मेरुदेवयोगाद्वा मेरुः, एवंभूतो भूधरो मेरुभूधरः, अयं हि जम्बू-
द्वीपस्य नाभिरिव कालचक्रस्य भ्रमिदण्ड इव तिर्यङ्गलोकपङ्कजस्याष्टदिग्दलवतः परागभरपिस्तु-
रोऽन्तस्स्थो बीजकोश इव पूर्वविदेहभ्यः प्रत्यङ् पश्चिमविदेहतः प्राक् देवकुम्भस्य वक्क् वत्तर-
कुम्भभ्योऽवाग् वर्तत इति भावः । भूतलावगाहनपरिमाणमाह योजनसहस्रेणेति, वज्रधान्त-
योजनानां सहस्रेणावगाह्येत्यर्थः, पुनस्तं विशेषयति चत्वारिंशदिति, मेरोरस्य वैदूर्यप्रचुरा 15
चूल्काऽऽस्ते, सा चोद्गमप्रदेशे विष्कम्भायामाभ्यां द्वादशयोजनैर्मध्येऽष्टाभिरपरि चतुर्भि-
र्योजनैरुच्छ्रायेण चत्वारिंशद्योजनैः परिवृतो वर्तते इति भावः, अथुना मेरोस्समुच्छ्रायमाह
नवाधिकेति, अथञ्च दृश्योच्छ्रायो बोध्यः, भूमिमवगाह्य स्थितस्यास्यान्तर्विष्कम्भायाममाहाव
इति, उपरि यत्र चूलोद्गमस्तत्र विष्कम्भायाममाहोर्ध्वञ्चेति, पुनस्तं विशिनष्टि भद्रशालादिभि-
रिति, आदिना नन्दनसौमनसपाण्डुकानां ग्रहणं तत्र मूले वलयपरिक्षेपिमद्रशालवनं तस्मा- 20
त्पञ्चयोजनशतान्यारुह्योपरि प्रथममेखलायां पञ्चयोजनशतप्रमाणविस्तृतं नन्दनं द्वितीयं वनं
ततोऽर्धत्रिपष्टिसहस्राण्यारुह्य पञ्चयोजनशतप्रमाणविस्तीर्णमेव द्वितीयमेखलायां सौमनस नाम
तृतीयं वनं ततोऽप्युपरि पदत्रिंशद्योजनसहस्राण्यारुह्य चतुर्वन्त्युत्तरचतुर्थयोजनशतवैविस्तीर्णं
मेरोश्शिखरसि तुर्थ पाण्डुकं वनमास्त इति भावः, पुनः कीदृशं इत्यत्राह काञ्चनमय इति,
कनकान्वलेऽस्मिन् हि काण्डत्रयं वर्तते कन्दतरसहस्रयोजनमानं श्रुत्तिकापाषाणवज्रशर्करामयं 25
प्रथमं काण्डं, समभूतलान्निषष्टिसहस्रयोजनोन्मानं रजतजातरूपांकरफटिकवहुलं द्वितीयं
काण्डं, तत्तत्पदत्रिंशत्सहस्रयोजनावधि जाम्बूनवबहुलं तृतीयं काण्डं, तथा च काञ्चनप्राचु-
र्यात्काञ्चनमयोऽयमिति भावः, स कथं विलसतीत्यत्राह वर्तुलाकार इति, काञ्चनस्थालना-
भिरिव वृत्त इत्यर्थः ॥

एवंविधे जम्बूद्वीपे षडभिः कुलपर्वतैर्विमलानि सप्त क्षेत्राणि सन्तीत्याह—

जम्बूद्वीपे चोत्तरोत्तरक्रमेणोत्तरदिग्वर्तीनि क्षेत्रत्रयवच्छेदकहिमव-
न्महाहिमवन्निषधनीलरुक्मिशिखरिवर्षधरपर्वतालङ्कृतानि भरतहैमवत-
हरिविदेहरम्यकहैरण्यवतैरावतनामभास्त्रि सप्त क्षेत्राणि । एवमेव घातकी-
5 खण्डे पुष्करार्धे च द्विगुणानि क्षेत्राणि ॥

जम्बूद्वीपे चेति । कानि तानि क्षेत्राणीत्यत्राह भरतेति, यत्र भरतो नाम देवो महर्द्धिको
महाद्युतिको महायज्ञाः पत्योपमस्थितिकः परिवसति तत्क्षेत्रं भरतं, क्षुद्रहिमवतो महाहिमव-
तश्चापान्तरालं क्षेत्रं हैमवतं, तत्रत्ययुग्मिमनुष्याणामुपवेशनाद्युपभोगे हैममथाः शिलापट्टका
लपयुज्यन्त इति हैमवतं, हेमनो निलमम्बन्धाद्वा हैमवतं, हैमवतनामकमहर्द्धिकपत्योपम-
10 स्थितिकदेवयोगाद्वा हैमवतं, हरिः सूर्यश्चन्द्रश्च यत्र केचन मनुष्या सूर्य इवाकृणावभासाः
केचन चन्द्र इव श्वेता निवसन्ति तादृशं क्षेत्रं हरयः क्षेत्रवाची हरिशब्दो नित्यं बहुवचनान्ता,
विशिष्टशरीरवत्पुरुषसम्बन्धात् महाविदेहनामदेवसम्बन्धाद्वा विदेहं देवकुलरुक्मि मनु-
ष्याणां त्रिगव्यूतोऽष्टायत्वात्, रम्यकं, रम्यते क्रीड्यते नानाकल्पद्रुमैः स्वर्णमणिखचितैश्च
तैस्तैः प्रदेशैरतिरमणीयतया रतिविषयतां नीयत इति रम्यं तदेव रम्यकं रम्यकदेवसम्ब-
15 न्धाद्वा तादृशम् । हैरण्यवतदेवसम्बन्धाद्धैरण्यवतं, ऐरावतं ऐरावतयोगात्तादृशं तथा चैतानि
सप्तक्षेत्राणीत्यर्थः । एषां विशिष्टक्रमसन्निवेशाभिधित्सया प्राहोत्तरोत्तरक्रमेणेति, भरतोत्तरं
हैमवतं तदुत्तरं हरिक्षेत्रमित्येवं क्रमेणेत्यर्थः । कतमदिगवच्छेदेनेत्यत्राहोत्तरदिग्वर्तीनीति,
उत्तरदिगवच्छेदेनेत्यर्थः, तथा च जम्बूद्वीपस्य दक्षिणगासिनि पर्यन्ते स्थितं कालचक्रैर्नानाव-
स्थमधिन्यधनुराकारं पूर्वदक्षिणपश्चिमसमुद्रेण स्पृष्टं भरतक्षेत्रं षड्विंशत्युत्तरपंचशतयोजनमितं
20 तदुत्तरं हैमवतं तदुत्तरं हरिक्षेत्रमित्येवं क्रमो विज्ञेयः । क्षेत्राणामेषां किं कृता विभाग-
व्यवस्थेलाशङ्कयामाह क्षेत्रत्रयवच्छेदकेति, प्राचुर्येण हिमाभिसम्बन्धाद्धिमवान् महाश्चासौ
हिमवान् महाहिमवान् इन्द्रगोपवदसत्यपि हिमे रुद्धिविशेषबलाद्धिमवदाख्या । यस्मिन्
देवा देव्यश्च क्रीडार्थं निषीदन्ति प्राचुर्येण स निषधः । नीलवर्णयोगात्रीलः, रुक्मस-
द्भावाद्भुक्मी, शिखरबाहुल्याच्छिखरी, एते षट्षधरपर्वताः, वंशो वर्षो घात्य इति
25 पर्यायनामानि क्षेत्रस्य, वर्षसन्निधानाद्वर्षो भरतादयः, तानसंकरेण विमन्य धारणाद्वर्षधरा
एवभूताः पर्वता वर्षधरपर्वताः, तैरलङ्कृतानि स्वस्वपूर्वापरकोटिभ्यां लवणसमुद्रस्पर्शिभि-

१. क्षुद्रहिमवतो दक्षिणस्या । दक्षिणात्यलवणसमुद्रस्तोत्तरस्या पौरस्य लवणसमुद्रस्य पश्चिमायां प्राश्ना-
त्यलवणसमुद्रस्य पूर्वस्या दिशि भरतनामा वर्षो वर्तते । चक्रवर्तिनाऽलङ्कृतातपत्रेण सल्लक्षणैर्न बुन्दराक्षेण
विनीता राजधानी प्रभूतेन भरतैन घासितत्वाद्भारतनामाऽप्य वर्षस्य ॥

विभक्तानि, तथा च भरतहैमवतयोर्मध्यस्थत्वाद्धिमवान् तयोर्विभागमापादयति, हैमवतह-
 रिर्वर्षयोर्मध्यगत्वान्महाहिमवान् तयोर्व्यवच्छेदक इत्येवं कृतो क्षेत्रविभाग इति भावः,
 अत्र विस्तरस्तु ग्रन्थान्तरादवसेयः । अथ जम्बूद्वीप इव वर्षवर्षधरादीनां संख्यानियमं
 घातकीखण्डस्य पुष्करार्धस्य चाहैवमेवेति, जम्बूद्वीपवदेवेत्यर्थः, घातकीखण्ड इति, घातकीनां
 वृक्षविशेषाणां खण्डो वनसमूहो घातकीखण्डस्तथाको द्वीपोऽपि घातकीखण्डो लवण- 5
 समुद्रं परिक्षिप्य स्थितः कालोदसमुद्रपरिक्षिप्तः बलयाकारसंस्थानसंस्थितो विजयवैजयन्त-
 जयन्तापराजितरूपद्वारचतुष्टययुतश्च । लक्षचतुष्टयविष्कम्भो जम्बवपेक्षया द्विगुणभरतादि-
 क्षेत्रयुतः तद्विभाजकद्वादशवर्षधरपर्वतविलसितश्च । द्वे भरतक्षेत्रे द्वे हैमवतक्षेत्रे इत्येवं तथा द्वौ
 हिमवन्तौ द्वौ महाहिमवन्ताविलेवं क्रमेण च द्विगुणक्षेत्रपर्वताः मेर्वादयोऽपि द्वौ द्वौ वेदि-
 त्व्याविति भावः । पुष्करार्धे वेति, पद्मवाहुल्यात् पुष्करद्वीपं, तदर्धभागे द्वीप इत्यर्थः, च- 10
 शब्देन जम्बूद्वीपापेक्षयैव क्षेत्रादीनामत्र द्वैगुण्यं सूच्यते न तु घातकीखण्डापेक्षया, तथा च
 यथा घातकीखण्डे भरतादिक्षेत्रपर्वतादीनां द्वैगुण्यं तथा पुष्करार्धेऽपि जम्बूद्वीपापेक्षं द्वैगुण्यम्,
 तत्र पुष्करद्वीपः कालोदसमुद्रपरिक्षेपी षोडशलक्षविष्कम्भस्यार्धमात्रसममष्टौ योजन-
 लक्षाणि तस्मिन् पुष्करार्धे एव द्वैगुण्यं भरतादिक्षेत्राणां हिमवदादिपर्वतानाञ्च नापराधे,
 पुष्करद्वीपार्धविभागकारी च मानुषोत्तरो नाम सुनगरप्राकारवृत्तशैलविशेष इति भावः ॥ 15

अथैवंभूतेषु सार्धद्वयद्वीपेषु आर्धम्लेच्छभूधिष्वेपु कर्माकर्मभूमिप्रज्ञापनायाह—

मेरुगिरेर्दक्षिणतो निषधस्योत्तरतो देवकुरवः, नीलपर्वतादक्षिणेन
 तदुत्तरेणोत्तराः कुरवः, देवकुरुत्तरकुरुभ्योऽन्यत्र भरतैरावतविदेहाः
 कर्मभूमयः ॥

मेरुगिरेरिति । पत्न्योपमस्थितिकदेवकुरुनामदेवसम्बन्धाद्देवकुरवः, एते च विदेह- 20
 क्षेत्रे बोध्याः । उत्तरकुरुनाह नीलपर्वतादिति, तदुत्तरेणेति, देवकुरुत्तरेणेत्यर्थः, एवञ्च विदेहा
 मन्दरदेवकुरुत्तरकुरुभिर्यैवच्छिन्नमर्यादा एकक्षेत्रान्तःपातिनोऽपि क्षेत्रान्तरा इव भवन्ति
 परस्परेण सत्रत्यमनुष्याणां गमनागमनामावादिति बोध्यम्, उपसंहरति द्वेत्रेति, विदेहान्तः-
 पातिनां देवकुरुत्तरकुरुणां कर्मभूमित्वप्रसङ्गवारणायान्यत्रेति, तथा च देवकुरुत्तरकुरुवो
 हैमवतादयश्चार्कर्मभूमय इति भावः, भरतैरावतविदेहा इति, पञ्च भरतानि पञ्चैरावतानि 25
 पञ्च विदेहा इत्यर्थः, कर्मभूमय इति, यद्यप्यष्टविधस्य कर्मणो बन्धस्तत्फलानुभवनं सर्वेष्वेव

१. कल्पपादपफलोपयोगप्रधाना भूमयो हैमवतपद्मकहरिर्पद्मकदेवकुरुपद्मकोत्तरकुरुपद्मकरम्यकपद्मकहरि-
 प्यवतपद्मकरपाशिसदकर्मभूमयः । क्षेत्रमेदेनायुनाऽकर्मभूमिका अपि त्रिंशद्दिशाः, हैमवतपद्मके ईरप्यवतपद्मके

- मनुष्यक्षेत्रेषु साधारणं तथापि सम्यग्दर्शनज्ञानचारित्रात्मकमुक्त्युपायस्य ज्ञातारः कर्त्तार उप-
 देष्टारश्च भगवन्तः परमर्षयस्तीर्थकरा अत्रोत्पद्यन्तेऽत्रैव जातास्सिद्ध्यन्ति तस्मात्सकलकर्मो-
 विध्यापनाय सिद्धिभूमयः कर्मभूमय इत्यस्यार्थः, अकर्मभूमिषु वर्तमानानाञ्च मनुष्याणां ज्ञान-
 दर्शनयोः सत्त्वेऽपि सततभोगपरिणामित्वेन सर्वदा चरणप्रतिपत्तिर्नास्ति, यद्वाऽसिद्धिषमि-
 5 विद्यावणिकृशिल्पात्मकबहुविधकर्मणां भरतैरावतविदेहेष्वेव पूर्वोक्तेषु दर्शनात्कर्मभूमय इति
 भावः । ततश्च विदेहश्चतुर्विधः पूर्वविदेहो यो मेरोर्जम्बूद्वीपगतः प्राग्विदेहः, एवं पश्चिम-
 तत्सोऽपरविदेहः, दक्षिणतो देवकुलनामा विदेहः, उत्तरतस्तु उत्तरकुलनामा विदेह इति ।
 ननु पूर्वापरविदेहयोः कर्मक्षेत्रानुभावकत्वेन महाविदेहव्यपदेशताऽस्तु, देवकुलुत्तरकुलनां
 त्वकर्मभूमित्वेन कथं महाविदेहत्वेन व्यपदेशो, मैवम्, प्रस्तुतक्षेत्रयोर्भरताद्यपेक्षया महाभोग-
 10 त्वान्महाकायमनुष्ययोगित्वान्महाविदेहदेवाधिष्ठानत्वाच्च महाविदेहशब्दवाच्यत्वोपपत्तेरिति ॥

ननु जम्बूद्वीपादिस्वयम्भूरभणसमुद्रान्ता इति पूर्वमुक्तं तत्र के जम्बूद्वीपादयः के च
 समुद्रा इत्यत्राह—

- एवं लवणोदकालोदपुष्करोदवरुणोदक्षीरोदघृतोदक्षुवरोदनन्दीश्वरो-
 दारुणवरोदादिभिः समुद्रैः क्रमेणान्तरिता जम्बूधातकीखण्डपुष्करवरवरु-
 15 णवरक्षीरवरघृतवरक्षुवरनन्दीश्वरारुणवरादयोऽसंख्यातास्त्वयम्भूरभण-
 पर्यन्ता द्वीपसमुद्राः परित एकरज्जुविष्कम्भे वर्तन्ते ॥

- एवमिति । समस्तद्वीपसमुद्राभ्यन्तर्भूतत्वेनादौ जम्बूद्वीपेणोपलक्षितो जम्बूद्वीपस्तं परि-
 शृत्य लवणरसास्वादनीरपूर्णो लवणसमुद्रस्तं परिशिष्य घातकीवृक्षखण्डोपलक्षितो घातकी-
 खण्डस्तमावृत्य विशुद्धोदकरसास्वादः कालोदस्तं परिशिष्य पद्मवरैरुपलक्षितः पुष्करवर-
 20 स्तस्य परितश्शुद्धजलरसास्वादः पुष्करोदस्तमभितो वरुणवरद्वीपः ततो वारुणीरसास्वादो
 वरुणोदस्ततः क्षीरवरो द्वीपस्ततः क्षीररसास्वादः क्षीरोदस्ततो घृतवरस्तमभिव्याप्य घृतरसा-
 स्वादो घृतोदस्तत इक्षुवरस्तं परिवृत्येक्षुरसास्वाद इक्षुरसः ततो नन्दीश्वरवरस्ततो इक्षुरसास्वाद
 एवं नन्दीश्वरोदस्ततोऽरुणवरस्ततश्चेक्षुरसास्वाद एवारुणवरोद इत्येवमादयोऽसंख्याता द्वीप-
 समुद्रास्त्वयम्भूरभणसमुद्रपर्यन्ताः परितो बलयाकारेणैकरज्जुविस्तृते रत्नप्रभापीठे वर्तन्ते

च पत्न्योपमायुष्काश्चतुर्थातिक्रममोजिनो गन्धूतिप्रमाणशरीरोच्छ्रया वज्रर्षमनाराचसहजनिनः सम्यग्तरुस-
 संस्थानाः, पञ्चसु हरिवर्षेषु पञ्चसु रम्यकेषु द्विपत्न्योपमायुष्का वृष्टमत्तातिक्रमाहारप्रादिणो द्विगन्धूतिप्रमाण-
 शरीरोच्छ्रया संहननसंस्थानाभ्यां पूर्वोक्तभ्यां युष्का, पञ्चसु देवकुलसु पञ्चसु उत्तरकुलसु त्रिपत्न्योपमायुष्का
 अष्टममत्तातिक्रमाहारिणः गन्धूतित्रयप्रमाणशरीरोच्छ्रया, पूर्वोक्तसंहननसंस्थानयुता मनुष्या भवन्ति ॥

नान्यत्रेति भावः । स्वयम्भूरमणसमुद्रस्तु शुद्धोदकरसः, आदिनाऽरुणावासकुण्डलवरशंख-
वररुचकवरादीनां द्वीपानां ग्रहणं समुद्राणां नामान्यपि द्वीपनामतुल्यान्येव । एते सर्वेऽपि
जम्बूद्वीपादरभ्य नैरन्तर्येण व्यवस्थिताः, ततो रुचकवरादसंख्येयान् द्वीपसमुद्रान् गत्वा
सुजगवरो नाम द्वीपः, ततोऽप्यसंख्येयान् तानुल्लंघ्य कुशवरो द्वीपस्ततोऽपि तथैवोल्लंघ्य
क्रौंचवरस्ततोऽपि तथैवोल्लंघ्यामरणादयो द्वीपा मान्यात्समुद्रा अपि तादृशनामान एव, ५
मध्यगानां द्वीपानां नामानि लोके यावन्ति शुभनामानि शंखध्वजकलशधीवत्सादिरूपाणि
तावन्त्येवेति ॥

ननु निखिलेषु द्वीपेषु मनुष्या वसन्त्यथवा द्वीपविशेष इत्याशङ्क्यामाह—

तत्र पुष्करवरद्वीपार्धं यावन्मानुषं क्षेत्रम्, ततः परं मनुष्यलोका-
परिच्छेदकः प्राकाराकारो मानुषोत्तरो नाम भूधरो वर्तते । नास्मात्परतो 10
जन्ममरणे मनुष्याणां जायेते ॥

तत्रेति । श्रोतृद्वीपेषु मध्य इत्यर्थः, तथाच यावत्पुष्करवरद्वीपार्धं मानुषं क्षेत्रं पञ्चच-
त्वारिंशद्योजनशतसहस्राणि आयामविष्कम्भेण, एका योजनकोटी द्वाचत्वारिंशच्छतसहस्राणि
त्रिंशत्सहस्राणि द्वे योजनशते एकोनपञ्चाशत् किञ्चिद्विशेषाधिके परिक्षेपेण बोध्यम्, मनुष्यक्षेत्रे
कर्मभूमिका अकर्मभूमिका अन्तरद्वीपकाश्चेति त्रिविधा मनुष्याः परिवसन्ति, तथा च 15
जम्बूद्वीपस्य सप्त क्षेत्राणि चातकीखण्डस्य चतुर्दश पुष्करार्धस्य च चतुर्दशेति संमिलितानि
पञ्चत्रिंशत्क्षेत्राणि मानुषाणीति भावः । अस्य व्यवच्छेदकमाह ततःपरमिति, पुष्करवरार्धात्परं
वाह्यपुष्करवरार्धक्षेत्रं प्रतिदृष्ट्वा नरक्षेत्रसीमाकारी प्राकाराकारः यथा भित्तिर्गृहं द्वेषाकरोति
तथा द्वीपस्यास्य भेदकोऽन्वयनामा मानुषोत्तरो भूधरो वर्ततेति भावः, अयं पर्वत एकविंशत्युत्तर-
सप्तदशयोजनशतान्युच्चैस्त्वेन मूले द्वाविंशत्युत्तराणि दशयोजनशतानि विष्कम्भेण वर्तते, अमुं 20
मानुषा न कदाचिदपि व्यतिव्रजितवन्तो व्यतिव्रजन्ति व्यतिव्रजिष्यन्ति वाऽन्यत्र चारणा-

१. पुष्कराणि पद्मानि तैर्वर. पुष्करवर, स चासौ द्वीपश्च पुष्करवरद्वीप. तस्यार्धं इति विग्रहः ।
पूर्वार्धे उत्तरकुण्डे य. पद्मवृक्षः, पश्चिमार्धे उत्तरकुण्डे यो महापद्मवृक्षः, तयोरेव पुष्करवरद्वीपे यथाकर्म
पद्मपुण्डरीकौ देवौ महर्षिकौ यावत्पत्न्योपमस्थितिकौ पूर्वार्धापरार्धाधिपतौ परिवसतः । अतिविशालत्वात्पर्य-
वृक्ष इव पद्मवृक्षं, पद्मश्च पुष्करमिति पुष्करवरोपलक्षितो द्वीपः पुष्करवरद्वीप उच्यते इति ॥

२. देवकुलूतारकुल्या महाविदेहेऽन्तर्मविनैतद्वोधमन्यथा पंचदशकर्मभूमिनिषदकर्मभूमिरिति पञ्चनवा-
रिंशत्क्षेत्रसंख्या व्याह्रन्येत ॥

दिभ्यः । ततः किमित्यत्राह नास्मात्परत इति, यस्मादयं पर्वतो मानुषक्षेत्रमात्रस्योत्तरं वर्ततेऽत एवास्मात्परतः क्षेत्रेषु मनुष्याणां न जन्ममरणे भवतः, मनुष्याणां हि जन्म मरणं चात्रैव क्षेत्रे, यदि नाम केनचिदेवेन दानवेन विद्याधरेण वा पूर्वानुबद्धवैरनिर्यातनार्थमेवरूपा बुद्धिः क्रियते यथाऽयं मनुष्योऽस्मात्स्थानादुत्पाद्य मनुष्यक्षेत्रस्य बहिः प्रक्षिप्यतां येनोद्ध-
 ५ शोर्षं शुष्यति क्रियते वेति तथापि लोकांनुभावादेव सा काचनापि बुद्धिर्भूयः परावर्तते, यद्वा संहरणमेव न भवति, संहृत्य वा भूयस्मानयन्ति तेन संहरणतोऽपि मनुष्यक्षेत्रादुद्धि-
 र्मनुष्याणां न कदापि मरणम्, येऽपि जङ्घाचारिणो विद्याचारिणो वा नन्दीश्वरादीनपि यावद्गच्छन्ति तेऽपि तत्र गता न मरणमश्नुवते किन्तु मनुष्यक्षेत्रमागता एवेति भावः ॥

इत्थं विर्यगलोके मनुष्यनिवासयोग्यानि क्षेत्राण्यभिधाय ज्योतिष्कनिवासयोग्यं प्रदेशमाह—

- 10 रुचकाभिधानसमतलादूर्ध्वं नवत्युत्तरसप्तशतयोजनान्तेऽनुक्रमेण जघन्योत्कृष्टतः पल्योपमाष्टमचतुर्थभागायुष्काणां तारकाणां विमानानि, तत ऊर्ध्वं दशयोजनेषु सहस्राधिकपल्योपमायुष्कसूर्यविमानं, तदुपर्य-
 शीतियोजनेषु लक्षाधिकपल्योपमायुष्कचन्द्रविमानम्, ततोऽप्यूर्ध्वं विशा-
 तियोजनेषु अर्धपल्यैकपल्योपमायुष्काणां नक्षत्रग्रहाणां विमानानि ॥
- 15 रुचकेति । अनुक्रमेणेति, तारकाणां जघन्या स्थितिः पल्योपमस्याष्टमो भाग उत्कृष्टा तु पल्योपमस्य चतुर्थो भाग इत्येवं क्रमेणेत्यर्थः, तारकाणां विमानानीति, ज्योतिष्कविशेषाणां विमानप्रस्तारा इति भावः, तत ऊर्ध्वमिति, तारकविमानादूर्ध्वमित्यर्थः, सहस्राधिकेति, उत्कृष्टत इदमिति विज्ञेयम्, जघन्यतस्तु सूर्यचन्द्रनक्षत्रग्रहाणां पल्योपमचतुर्थभागः, यद्यपि सूर्याचन्द्रमसोः कनीयसी स्थितिर्न संभवति तथाप्येषु विमानेषु नाकिनक्षि-
 20 विधास्सन्ति विमाननायकाः तत्सदृशाः परिवारसुराश्चेति, तत्र नायकतत्सदृशापेक्षया परा स्थितिः परिवारदेवापेक्षया तु जघन्या विज्ञेया, एवं ग्रहविमानाद्विष्वपि, अत एव सहस्राधिकपल्योपमायुष्केति पदस्य सूर्यविशेषणत्वाज्जघन्या स्थितिर्नोक्ता, एवमग्रेऽपि । चन्द्रविमानमाह तदुपरीति सूर्यविमानोपरीत्यर्थः, नक्षत्रग्रहाणां विमानान्माह ततोऽपीति चन्द्रविमानादपीत्यर्थः, विशतियोजनेष्विति, विशतियोजनेषु मध्ये इत्यर्थः । नक्षत्रग्रहाणा-
 25 मिति, नक्षत्राणां ग्रहाणाञ्चेत्यर्थः ग्रहा मङ्गलादयः, कीदृशानामित्यत्राहार्धपल्येति, उत्कर्षेणा-
 र्धपल्योपमायुष्काणां नक्षत्राणामेकपल्योपमायुष्काणाञ्च ग्रहाणामित्यर्थः, एते मनुष्यक्षेत्रान्तर्वर्त्तमानाश्चन्द्रसूर्यनक्षत्रग्रहतारारूपा विमानोपपन्ना मण्डलगत्या परिभ्रमणमाभिता-
 म्भारसहिताः स्वभावतो गतिरविकास्साक्षाद्गतियुक्ता देवा इति मनुष्यक्षेत्रादुद्धिर्वर्त्तिनश्चन्द्रा-

द्वयस्तु विमानोपपन्ना अपगतचारा नो गतिरतयो नवगवियुक्ताश्च तात्स्थ्यात्तद्व्यपदेश इति न्या-
दिति भावः । तत्र मानुषोत्तरपर्वताद्वह्निर्वर्तिनां चन्द्रसूर्याणां तेजांस्यवस्थितानि भवन्ति
तेजसा नात्युष्णास्सूर्याः सर्वदैवानतिशीततेजसः चन्द्रास्सर्वदामिजिता नक्षत्रेण सूर्याश्च पुण्येण
युक्ता भवन्ति तत्र जम्बूद्वीपे द्वौ चन्द्रौ द्वौ सूर्यौ चत्वारो लवणोदे द्वादश धातकीखण्डे
द्वाचत्वारिंशत्कालोदे द्वासप्ततिरभ्यन्तरपुष्करार्धे सर्वसंख्यया चन्द्रसूर्याणां प्रत्येकं द्वात्रिंशं ४
शतं भाव्यम् । नक्षत्रपरिमाणन्तु मनुष्यलोके अष्टाविंशतिसंख्यां द्वात्रिंशेन शतेन
गुणयित्वा भाव्यम् ॥

एषां ज्योतिष्काणां गतिविशेषप्रतिपत्त्यर्थं वक्ति—

एवमस्मी ज्योतिर्गणा एकविंशत्युत्तरैकादशशतयोजनदूरतो मेरुं
परिभ्रमन्ति ॥

10

एवमिति । पुनश्चेत्यर्थः, ज्योतिर्गणा इति, ज्योतिष्मद्भिमानसमूहा इत्यर्थः, किं
कुर्वन्तीत्यत्राह परिभ्रमन्तीति, प्रादक्षिण्येन परितो भ्रमन्तीत्यर्थः, कं परितो भ्रमन्तीत्य-
त्राह मेरुमिति मेरुभूधरमित्यर्थः, किं विप्रकृष्टास्समिकृष्टा वेत्यत्राहैकविंशत्युत्तरेति, ननु
चेतनानां गतिर्लोकं कारणवती दृष्टा, न च विमानस्थानां ज्योतिष्काणां गमने कारणम-
स्त्यत एतद्युक्तमिति चेन्न तेषां कर्मवैचित्र्येण गतिरतित्वात् इति भावः ॥

15

अयोर्ध्वलोकं निरूपयितुमुपक्रमते—

ततश्चोर्ध्वं किञ्चिदूनसप्तरज्जुप्रमाण ऊर्ध्वीकृतमृदङ्गाकृतिरालोकान्त-
मूर्ध्वलोकः क्षेत्रत उत्कृष्टशुभपरिणामोपेतः ॥

ततश्चेति । कचकोर्ध्वं नवयोजनशतानि परिहृत्य तत ऊर्ध्वलोकस्यांशमस्त्रिचतुनसप्त-

१ जम्बूद्वीपे एकं सूर्यो मेरोर्दक्षिणभागे चारं चरन् वर्तते, एक उत्तरभागे, एकश्चन्द्रमा मेरोर् पूर्व-
भागे, एकोऽपरभागे ॥ २ अनेन चारेण मनुष्याणां सुखदुःखविषयो भवन्ति, मनुष्याणां कर्माणि सदा
द्विविधानि, शुभवेद्यान्यशुभवेद्यानि चेति, कर्मणां विपाकहेतवस्त्वामान्येन पञ्च, द्रव्यक्षेत्रकालभवभावभेदात् ।
शुभवेद्यानां कर्मणां शुभद्रव्यक्षेत्रादिसामग्री विपाकहेतुः, अशुभवेद्यानां बाधशुभद्रव्यक्षेत्रादिसामग्री तथा । ततो
यदा येषां जन्मनक्षत्रादिविरोधी चन्द्रसूर्यादीनां चारो भवति तदा तेषां प्रायो बान्धुशुभवेद्यानि कर्माणि
तानि तथाविधविपाकसामग्रीमवाप्य विपाकमाप्नोति, विपाकमागतानि शरीररोगोत्पादनेन वनहानिकरणतो
वा प्रियविप्रयोगजननेन वा कलहसम्पादनतो वा दुःखमुत्पादयन्ति, यदा चैषां जन्मनक्षत्राद्यनुकूलश्चन्द्रा-
दीनां चारस्तदा प्रायस्तेषां शुभवेद्यानि कर्माणि शुभद्रव्यादिसामग्रीमविगम्य प्रतिपन्नविपाकानि शरीर-
रोगोद्गाघनदृष्टिवैरोपशमनप्रियसम्प्रयोगासीष्टप्रयोजननिष्पत्त्यादिना सुखमुपजनयन्तीति ॥ ।

- रज्जुप्रमाणतोर्ध्वलोकस्येति भावः । ऊर्ध्वलोकस्याकारमाहोर्ध्वीकृतेति, तिर्यग्दृष्टदङ्गाकारव्यावर्तनायोर्ध्वीकृतेति विशेषणम् । वादित्रविशेषो मृदङ्गो मध्ये दीर्घस्ततः प्रदेशहान्योपरिष्टादधश्च संक्षिप्तस्तथैवोर्ध्वलोको मध्ये पञ्चरज्जुप्रमाणः ऊर्ध्वाधस्तदूनप्रमाण इति भावः । लोकस्यास्योर्ध्वाधमिमाहालोकान्तमिति ऊर्ध्वं यावल्लोकसमाप्तीत्यर्थः । ईषत्प्राग्मारोर्ध्वभागे सिद्धक्षेत्रा-
- 5 वन्निरिति भावः । क्षेत्रत इति अशुभतरपरिणामिनारकयोगाद्धि अधोलोकोऽशुभपरिणामी, शुभाशुभपरिणामिसमुज्ज्वयोगात्तिर्यग्ग्लोको मध्यपरिणामी, अतोऽपि तस्य मध्यलोक इति संज्ञा, क्षेत्रप्रचुरमध्यलोकापेक्षयोत्कृष्टशुभपरिणामिवैमानिकदेवयोगादवाप्तमोक्षाणां सिद्धानां निवासाधार्यं लोकः क्षेत्रत उत्कृष्टशुभपरिणामी, अथवाऽधोलोकतिर्यग्ग्लोकौ क्षेत्रस्वभावाद्देवाशुभमिश्रपरिणामिनावूर्ध्वलोकोऽपि स्वस्वाभाव्यादुत्कृष्टशुभपरिणामी, यतो ह्यमुमति-
- 10 स्तोकाः शुभकर्माणः क्षपितकर्माणो वाऽवाप्नुवन्ति, यथा यथाहि जीवस्य कर्ममलप्रभवंस्तथातथा जले तुम्बिकावदूर्ध्वं निर्मलस्थानप्राप्तिः, अत्र हि वर्तमानान् जना विशेषतस्सम्मानयन्तीति भावः ॥

अत्र तर्हि के वासयोग्या इत्यत्राह—

तत्र च कल्पोपपन्नाः कल्पातीताश्च वैमानिका देवा वसन्ति ॥

- 15 तत्र चेति । ऊर्ध्वलोके चेत्यर्थः, दीव्यन्तीति देवा देवगतिनामकर्मोद्देश्यसहकारेण युक्ताः यथावद्वत्त्वाद्देवाः प्रकृष्टपुण्यहेतुकसर्वप्रकारसुखभोगिनः, ते च जिनजन्मदीक्षाकेवलनिर्वाणमहोत्सवादिकं विना तिर्यग्ग्लोकं कदापि नागच्छन्ति, संक्रान्तविव्यप्रेमत्वाद् विषयप्रसक्तत्वात्, असमाप्तकर्तव्यत्वात्, अनधीनमनुजकार्यत्वात्, नरभवस्याशुभत्वेन तद्गन्धासहिष्णुत्वाच्च । सन्ति देवा जातिस्मरणप्रत्ययितपुरुषेण कथनात्, नानादेशप्रचारिप्रत्ययित-
- 20 पुरुषावलोकितकथितविचित्रबृहद्देवकुलादिवस्तुवत् । कस्यापि तपःप्रभृतिगुणयुक्तस्य प्रत्यक्षदर्शनप्रवृत्तेश्च दूरविप्रकृष्टनगरादिवत् । विद्यामंत्रोपयाचनेभ्यः कार्यसिद्धेः प्रसादफलानुमितराजादिवदित्यनुमानाद्देवानां सिद्धिः । ते च बहुल्युत्पिपासासंस्पर्शशून्या अनवरतक्रीडाप्रसक्तमानसाः स्वच्छन्दचारिणो मास्वरज्जरीराः अस्विमांसासृक्प्रबन्धरहिताः सर्वाङ्गोपाङ्गमुन्दराः विद्यामंत्रास्त्रनादीनन्तरेण प्राकृततपोविशेषापेक्षया जन्मलाभसमनन्तरमेवा-
- 25 काशगतिभाज इति विभावनीयम् । तिर्यग्ग्लोकादिनिवासिभ्य एतान् विशिन्नानि वैमानिका इति, यत्र स्थिता विशेषेण परस्परस्य भोगातिशयं भिषते मन्यन्ते वा विज्ञानात्तानि विमानानि, इन्द्रकश्रेणिपुरुषप्रकीर्णकमेवेन त्रिविधानि, इन्द्रबन्धमध्येऽवस्थितानि इन्द्रकाणि तेषां चतुर्दिक्षु आकाशप्रदेशभ्रेणिवदवस्थानाच्छ्रेणिविमानानि, प्रकीर्णपुष्पवदवस्थानात् पुष्प-

प्रकीर्णानि तेषु भवा वैमानिका इति भावः, तेषां द्वैविध्यमाह कल्पोपपन्ना इति, कल्प आचारः, स चेद्देन्द्रसामानिकत्रायस्त्रिंशदिव्यवहाररूपस्तमुपपन्नाः प्राप्ताः कल्पोपपन्नाः सौधमेशानादिदेवलोकेनिवासिनः, कल्पानतीताः कल्पातीता ग्रैवेयकादिवासिनोऽहमिन्द्रा वैमानिकदेवा इत्यर्थः ॥

तेषामवस्थानविशेषविज्ञापनायाह—

5

सौधमेशानसनत्कुमारमाहेन्द्रब्रह्मलोकलान्तकमहाशुक्रसहस्राराऽऽन-
तप्राणताऽऽरणाच्युतभेदेन द्वादशविधानि कल्पोपपन्नदेवानां स्थानान्यु-
पर्युपरि भवन्ति ॥

सौधमेशेति । सौधमेशदेवलोकेष्व मध्यभागवर्ति शकनिवासभूतं सौधमावतंसकं नाम विमानं तदुपलक्षितत्वासौधर्मः, कल्पः—सन्निवेशः—विमानप्रसारः, सकलविमानप्रधाने- 10
शानावतंसकोपलक्षितस्थानविशेष ईशानः, सनत्कुमारनामप्रधानविमानविशेषस्तनत्कुमारः, एवमेव माहेन्द्रादयोऽपि तत्तद्देवाधिष्ठितस्थानविशेषा भाव्याः । एते च द्वादशविधाः कल्पोपपन्नदेवानां निवासयोग्याः । उपर्युपरीति, सामीप्ये द्वित्वं न चात्र न सामीप्यमस्ति, असंख्येययोजनोत्तरत्वात्तेषामिति वाच्यम्, तुल्यजातीयेनाव्यवधानस्यैव सामीप्येन विवक्षि-
तत्वात् न च तेषां तुल्यजातीयं व्यवधायकमिष्टमिति भावः, स्थानान्युपर्युपरि भव- 15
न्तीत्यनेन देवानां विमानानाञ्चोपर्युपरिभवनं प्रतिषिद्धं तस्यानिष्टत्वात् अेणिप्रकीर्णकानां विमानानामपि तिर्यगवस्थानाच्च, अपि तु कल्पा एवोपर्युपरि भवन्ति, ते च कल्पास्तौध-
मादयो नैकस्मिन् प्रदेशे नापि तिर्यक् न वाऽवस्तात् वर्तन्ते किन्तु यथानिर्देशमुपर्युपरीति भावः । एवञ्च तिर्यक्लोकादूर्ध्वमसंख्येययोजनोपरि मेरुपलक्षितदक्षिणभागाव्यवस्थित-
स्तौधर्मः कल्पः, मेरुपलक्षितोत्तरदिग्भागव्यवस्थित उपरितनकोट्या ईपत्समुच्छ्रिततरः ऐशानः 20
कल्पः, सौधर्मस्योपरि बहुयोजनोर्ध्वं समश्रेणिव्यवस्थितः सनत्कुमारः, ऐशानस्योपरि ईप-
त्समुच्छ्रितोपरितनकोटिर्महेन्द्रः, सनत्कुमारमाहेन्द्रयोरुपरि बहुयोजनान्तरतो मध्ये ब्रह्म-

१. आवलिकाप्रविष्टानि चतुस्रु दिक्षु श्रेण्या व्यवस्थितानि, आवलिकाबालानि तु प्राङ्गणप्रवेगे कुसुमप्रकर इव इतस्ततो विप्रकीर्णानि, तानि च मध्यवर्तिविमानेन्द्रस्य दक्षिणतोऽपरत उत्तरतश्च विद्यन्ते ननु पूर्वस्या दिशि, नानासंस्थानसंस्थितानि च, आवलिकाप्रविष्टानि च प्रतिप्रस्तटं विमानेन्द्रकस्य पूर्वदक्षिणापरोत्तर-
रूपासु चतस्रु दिक्षु श्रेण्या व्यवस्थितानि, विमानेन्द्रकश्च सर्वोऽपि दत्त, तत् पार्श्ववर्तिनि चतस्रुष्वपि दिक्षु
त्रयस्त्राणि तेषां पृष्ठत. चतस्रुष्वपि दिक्षु चतुरस्राणि तेषां पृष्ठतो ज्ञानि, ततोऽपि व्यस्त्राणि पुनश्चतुरस्रा-
णीत्येव आवलिकापर्यन्तं भाव्यम् । एवं ग्रैवेयविमानं आवद्भोच्यम् ॥

लोकनामा कल्पः, तत उपरि बहुयोजनान्तरं उपर्युपरि छान्तकमहाशुकसहस्रारकल्पाक्षयः, ततो बहुयोजनादूर्ध्वं सौधमैशानकल्पवत् आनतप्राणतौ कल्पौ तदुपरि समग्रेणौ सनत्कुमारमाहेन्द्रवत् आरणाच्युतौ व्यवस्थिताविति द्वादशकल्पा विज्ञेयाः ॥

अथ क्रमेण द्वादशकल्पेष्ववस्थितानां देवानां स्थितिमाह—

- 5 तत्र सौधर्मदेवस्योत्कृष्टतो द्विसागरोपममायुः, ईशानस्य किञ्चिदधिकं द्विसागरोपमं सनत्कुमारस्य सप्तसागरोपमं माहेन्द्रस्य किञ्चिदधिकं तत्, अग्निमाणाञ्च दशचतुर्दशसप्तदशाष्टादशैकोनविंशतिविंशत्येकविंशति-
द्वाविंशतिसागरोपमाणि । जघन्यतस्सौधर्मस्य पत्योपमं, ईशानस्य किञ्चिदधिकं पत्योपमं, अग्रे तु यदधोऽधो देवानामुत्कृष्टमायुरपरितन-
10 देवानां तज्जघन्यम् ॥

तत्रेति । तत्—सप्तसागरोपमं, अग्निमाणाञ्चेति, ब्रह्मलोकस्थस्य दशसागरोपमाणि, छान्तकस्थस्य चतुर्दशसागरोपमाणि, महाशुकस्थस्य सप्तदशसागरोपमाणि, सहस्रारस्थस्याष्टादशसागरोपमाणि, आनतस्थस्यैकोनविंशतिसागरोपमाणि, प्राणतस्थस्य विंशतिसागरोपमाणि, आरणस्थस्यैकविंशतिसागरोपमाणि, अच्युतस्थस्य द्वाविंशतिसागरोपमाणीति भावः ।

- 15 अथ जघन्यामेषां स्थितिमाह—जघन्यत इति, अग्रे त्विति, सनत्कुमारादीनामिति भावः शिष्टं स्फुटार्थम् ॥

अथाहमिन्द्राणां निवासस्थानमाह—

- ततश्चोपर्युपरि त्रयोविंशतिसागरोपमादेकैकाधिकसागरोपमाधि-
कोत्कृष्टायुष्काणां तदधो देवोत्कृष्टजघन्यायुष्काणां देवानां सुदर्श-
20 नसुप्रतिबद्धमनोरमसर्वभद्रविशालसुमनससौमनसप्रीतिकरादित्यभेदतो लोकपुरुषस्य ग्रीवाप्रदेशस्थाः कण्ठाभरणभूता नव ग्रैवेयकाभिरूपाः स्थानविशेषास्सन्ति ॥

- ततश्चेति । कल्पोर्ध्वमित्यर्थः, त्रयोविंशतिसागरोपमादिति, आरभ्येति शेषस्तथा च
25 सुदर्शनस्य परा स्थितिर्ब्रह्मविंशतिसागरोपमं, सुप्रतिबद्धस्यैकाधिकं चतुर्विंशतिसागरोपमं मनोरमस्य पञ्चविंशतिसागरोपमं सर्वभद्रस्य षड्विंशतिसागरोपमं विशालस्य सप्तविंशति-
सागरोपमं सुमनसस्याष्टाविंशतिसागरोपमं सौमनसस्यैकोनत्रिंशत्सागरोपमं प्रीतिकरस्य त्रिंशत्सागरोपमं, आदित्यस्य एकत्रिंशत्सागरोपमं भवतीति भावः, तदधोदेवेति, यस्य

देवस्याधो यो देवो वर्त्तते तस्य यदुत्कृष्टमायुस्तदेवोर्ध्वस्थस्य जघन्यं यथा सुदर्शनस्याधो-
ऽच्युतदेवस्तस्योत्कृष्टमायुर्द्वात्रिंशत्सागरोपमं तदेव सुदर्शनस्य जघन्यमित्येवं भाव्यम्, लोक-
पुरुषस्येति, ग्रीवेव ग्रीवा लोकपुरुषस्य त्रयोदशरज्जुपरिवर्त्तिप्रदेशस्तन्निविष्टतयाऽतिप्राजिष्णु-
तया च तदाभरणभूता ग्रैवेयका नवात्मका इति नव ग्रैवेयका उच्यन्ते इति भावः ॥

सम्प्रति विजयादीनाह—

5

ततश्चोपरि पूर्वादिक्रमेण विजयवैजयन्तजयन्तापराजितानि विमा-
नानि सन्ति । मध्ये च सर्वार्थसिद्धविमानम् । आद्यचतुर्विमानस्थाना-
मुत्कृष्टतो द्वात्रिंशत्सागरोपमं जघन्यत एकत्रिंशत्सागरोपममायुः ।
सर्वार्थसिद्धस्थानान्तु जघन्याभावेनोत्कर्षेण त्रयस्त्रिंशत्सागरोपममायुः ।
आद्यस्थानद्वयं घनोदधिप्रतिष्ठं तदुपरि स्थानत्रयं वायुप्रतिष्ठं तदुपरि 10
स्थानत्रयञ्च घनोदधिघनवातप्रतिष्ठं शेषाणि च गुरुलघुगुणवत्त्वादाका-
शप्रतिष्ठानि ॥

ततश्चोपरीति । नवग्रैवेयकोपरीत्यर्थः, पूर्वादिक्रमेणेति, पूर्वस्थां विजयः दक्षिणस्यां
वैजयन्तः उत्तरस्थां जयन्त इत्येवंक्रमेणेत्यर्थः । देवानामप्येवमेवाभिधानानि, यैरभ्युदय-
विभ्रहेतवो जितास्तैश्च ये न पराजितास्ते देवास्तानि विमानान्यपि तदभिरुचानानीति 15
भावः । मध्ये चेति, विजयादीनां मध्य इत्यर्थः, सर्वेऽभ्युदयार्थास्सिद्धा येषामिति सर्वार्थ-
सिद्धास्तेषां विमानमित्यर्थः, एभ्य ऊर्ध्वं विमानानामभावादेवानि अनुत्तरविमानान्यु-
च्यन्ते । एतेषां जघन्योत्कृष्टस्थिती आह आद्येति, विजयवैजयन्तापराजितदेवानामि-
त्यर्थः, सर्वार्थसिद्धानान्विति तु शब्देन द्योतितं विशेषमाह जघन्याभावेनेति । सर्वार्थसिद्धं
संख्येयविस्तृतं शेषाणि चत्वार्य्यसंख्येयविस्तृतानि, विमानप्रस्तटाश्च सौधर्मेज्ञानयोः सौधयोः 20
सनत्कुमारमाहेन्द्रयोर्द्वादश ब्रह्मलोके पद् लान्तके पञ्च शुके चत्वारः, एवं सहस्रारे, आनत-
प्राणतयोश्चत्वारः, एवमारणाच्युतयोः, ग्रैवेयकेष्वधस्तनमभ्यसोपरिमेषु प्रत्येकं त्रयः, अनुत्तरे-
ष्वेक इति द्विपष्टिते भवन्ति । सौधर्मेज्ञानयोर्विमानानि पञ्चवर्णानि, सनत्कुमारमाहेन्द्रयो-
श्चतुर्वर्णानि कृष्णवर्णाभावात् । ब्रह्मलोकलान्तकयोः त्रिवर्णानि कृष्णनीलवर्णाभावात्,
महाशुकसहस्रारयोर्द्विवर्णानि कृष्णनीलहारिद्रवर्णाभावात्, आनतप्राणतारणाच्युतकल्पेषु 25
एकवर्णानि शुक्लवर्णस्यैकस्यैव भावात्, ग्रैवेयकविमानान्यनुत्तरविमानानि च परम-

- शुष्ठानि निखिलानि च विमानानि नित्योद्योतानि नित्यालोकानि स्वयंप्रभाणि चेति । ननु आगमे पृथिवीनामष्टसख्याकत्वस्थैवोक्तत्वेनाषोढोके सप्तानां मुक्तिस्थाने ईषत्प्राग्भार-
नाम्न्याः पृथिव्यास्सत्त्वेन सौधर्मादिदेवविमानानामन्तराले पृथिव्यभावेनैतानि किं
प्रतिष्ठानीत्यत्राहाद्यस्थानद्वयमिति, सौधर्मैशानविमानब्रह्मद्वयमित्यर्थः, जगत्स्वभावादेवासौ
५ घनोदधिर्न स्पन्दते विमानान्यपि तत्रस्थानि न कदाचन जीर्यन्ति । तदुपरि स्थानत्रयमिति
सनत्कुमारमाहेन्द्रब्रह्मलोकत्रयमित्यर्थः । वायुप्रतिष्ठमिति, अतिनिश्चिते निश्चले घनवाता-
ख्ये वातसञ्चये लब्धप्रतिष्ठमित्यर्थः । तदुपरि स्थानत्रयञ्चेति, छान्तकमहाशुक्लसहस्रार-
स्थानत्रयमित्यर्थः । शेषाणीति, आनतप्राणतारणाच्युतविमानानि न च प्रैवेयकाणि अनुत्तर-
विमानानि चेत्यर्थः आकाशप्रतिष्ठानीति, तत्र हेतुमाह गुरुलघुगुणवत्त्वादिति, ऊर्ध्वोषो-
१० गतिस्वभावविरहेणाकाशप्रतिष्ठानीत्यर्थः ॥

प्रैवेयकेषु अनुत्तरविमानेषु ये देवा वसन्ति ते कल्पातीता उच्यन्त इत्याह—

प्रैवेयकेषु अनुत्तरे च कल्पातीता देवा निवसन्ति ॥

प्रैवेयकेष्विति । कुलकुक्षिमीकाभ्यः आस्यलङ्कारेभ्यो द्विकम्प्रत्ययः । सामानिकावि-
कल्पनाविरहादेते कल्पातीतास्तेषामहमिन्द्रत्वादिति भावः ॥

१५ अथ सिद्धक्षेत्रमाह—

तत ऊर्ध्वं द्वादशयोजनात्पञ्चचत्वारिंशल्लक्षयोजनपरिमाणा मध्ये
चाष्टयोजनबाहल्याऽन्ते मक्षिकापक्षवत्कृशतरोत्तानातपत्राकारेषत्प्राग्-
भाराभिधानाऽष्टमी स्वच्छस्फटिकरूपा सिद्धशिलापराभिधाना पृथिवी ॥

- तत ऊर्ध्वमिति । अनुत्तरादूर्ध्वमित्यर्थः, काऽस्तीत्यत्राह—ईषत्प्राग्भाराभिधानाऽष्टमी
२० पृथिवीति, ईषद्वयो रत्नप्रभाद्यपेक्षया प्राग्भार उच्छ्रयादिलक्षणी यस्याः सा ईषत्प्राग्भारा,
ऊर्ध्वलोकाग्रस्था सिद्धानां निवासभूताऽष्टमी पृथिवीत्यर्थः । द्वादशयोजनादिति, सर्वार्थसिद्धि-
विमानस्य द्वादशभिर्योजनैरूर्ध्वं वर्तमानेत्यर्थः । अस्या विस्तारमाह पञ्चचत्वारिंशदिति,
आयामविष्कम्भमाभ्यामिति बोध्यम् । मनुष्यक्षेत्रपरिमाणमिदं बोध्यम्, मध्य इति बहुम-
ध्यदेशभाग इत्यर्थः, उच्चैस्त्वमाहाष्टयोजनबाहल्येति, तर्हि सर्वांस्तु दिक्षु विदिक्षु च कथमि-

१. ईषद् अतो योजनाष्टकबाहल्यपञ्चचत्वारिंशल्लक्षविष्कम्भात् प्राग्भार. पुद्गलनिवयो यस्याः सेषप्राग्भारा अष्टमी पृथिवी, शेषपृथिव्यो हि रत्नप्रभायाः मह्यप्राग्भारा. अशीसादिसहस्राधिकयोजनलक्षबाह-
ल्यत्वात् ऊर्ध्वलोकस्य चूडाकल्पेयमिति ॥

त्यत्राहान्त इति परितः प्रान्तभाग इत्यर्थः, मध्यतः प्रदेशहान्या परिहीयमाणा सर्वेषु चर-
मान्तेषु मक्षिकापत्रतोऽप्यतितन्वी बाहल्येनाङ्गुलासंख्येयभागमितेति भावः । पृथिव्या अस्या
आकारमाहोचानातपत्राकारेति, उत्तानीकृतच्छत्रसंस्थानवत्संस्थितेत्यर्थः घृतपूर्णतथाविधकरो-
टिकाकारा वा बोध्या । अस्याः स्वरूपमाह स्वच्छस्फटिकरूपेति, निर्मलस्फटिकसृणालचन्द्रक-
रजस्तुपारद्विभगोक्षीरहारवर्णां श्वेतसुवर्णमयीति भावः । अस्या नामधेयान्तरमाह सिद्ध- 5
शिलापरभिधानेति, सिद्धिक्षेत्रस्य प्रत्यासन्नतयोपचारात्सिद्धानां शिलाऽऽधारभूता सिद्ध-
शिला, तथा लोकाप्रस्तूपिका सर्वेषां प्राणभूतजीवसत्त्वानां शुषुपद्रवकारित्वाभावात्सर्वप्राणभूत-
जीवसत्त्वसुखावहा मुक्तानामाश्रयत्वान्मुक्तालयेत्यादिनामानि भाव्यानि ॥

ननु यदि सिद्धक्षेत्रस्य प्रत्यासन्नत्वात्सिद्धशिलेत्युच्यते तर्हि क सिद्धक्षेत्रमित्यत्राह—

तत ऊर्ध्वं चतुर्थगव्यूतिषष्ठभागे आलोकान्तं सिद्धानां निवासः ॥ 10

तत ऊर्ध्वमिति । सिद्धशिलाभिरूपपृथिव्या ऊर्ध्वमित्यर्थः, तस्याश्चोपरि योजनमेकं
लोकस्ततोऽलोकः, योजनस्यास्याधस्तनक्रोशत्रय विहाय परिशिष्टस्य चतुर्थक्रोशस्योपरितन-
पष्ठभागे त्रयस्त्रिंशदुत्तरधनुस्त्रिंशतीसम्मिते धनुस्तृतीयभागाधिके सिद्धानां निवास इति भावः ॥

सम्प्रति लोकस्योर्ध्वस्य देवलोकनियमतः किञ्चिदूनसप्तरज्जुमानं विशेषतः प्रदर्शयति—

तत्र रुचकात्सौधमेशानौ यावत्सार्धरज्जुस्तत आसनत्कुमारमाहे- 15
न्द्रमेकरज्जुस्ततस्सहस्रारं यावत्सार्धं रज्जुद्वयं तस्मादच्युतं यावदेक-
रज्जुस्तत आलोकान्तं किञ्चिदूनैका रज्जुः ॥

तत्रेति । उत्तानार्थं मूलम् ॥

अथ किं चतुर्दशरज्जुपरिमितेऽस्मिन् लोके सर्वत्र चातुर्गतिकानां जीवानां निवासो
गमनागमनं वा भवेदथ वाऽस्ति कश्चिन्नितिनियम इत्यत्राह— 20

अधोलोकान्तादूर्ध्वलोकान्तं चतुर्दशरज्जुपरिमाणैकरज्जुविस्तृता
त्रसन्निवासस्थानरूपा त्रसनाडिकाऽस्ति, अस्या बहिरेकेन्द्रिया एव
निवसन्तीति ॥

अधोलोकान्तादिति । स्पष्टम्, अस्या इति नाडिकाया इत्यर्थः, एवञ्चदेन तत्र
द्वीन्द्रियादीनां निवासो नास्तीति सूच्यते । इतिशब्दे लोकनिरूपणसमाप्तिद्योतकः ॥ 25

अथ बोधिदुर्लभभावनामाह—

नरकादिषु सुदुर्मुहुः परिभ्रमतो मिथ्यादर्शनाद्युपहतचेतसः सम्प-
ग्दर्शनादिनिर्मलार्हद्वर्मावाप्तिर्दुश्शक्येति परिचिन्तनं बोधिदुर्लभभा-
वना । अतो बोधिप्राप्तावप्रमादी स्यात् ॥

- 5 नरकादिष्विति । बोधिर्जिनप्रणीतधर्मलभः, सा त्रिविधा दर्शनज्ञानचारित्रबोधि-
मेवात, आद्या दर्शनमोहनीयक्षयोपशमादिसम्पन्नश्रद्धानलभरूपा, द्वितीया ज्ञानावरणक्ष-
योपशमभूता ज्ञानप्राप्तिः, तृतीया च, चारित्रमोहनीयक्षयोपशमजा । संसारोऽयं ज्ञानादिः,
तत्र नरकतिर्यङ्मनुष्यामरभवगृह्णेषु कुलालचक्रवद्भ्रम्यमाणस्य जन्तोः नैकविधैः काय-
वाङ्मानसैर्दुःखैरमितप्रस्थाकांमनिर्जराया कथमपि शुभं पुण्यं संप्राप्य त्रसत्वमवाप्तस्य
- 10 सत्त्वैत्रादिसम्पदः प्राप्यराज्यमुख्यमवाप्तस्यापि रागद्वेषमोहमलिनमानसत्वासत्त्वार्थेषु श्रद्धैव
सर्वविद्देशिताऽक्षयमोक्षसौख्यजननी दुःखेन भवति किमुत ज्ञानं चारित्रञ्च, यथेकदाऽपि
जीवेन बोधिर्लभ्यते तदा नैव भवपर्यटनं भवेदित्येवं चिन्तनं बोधिदुर्लभभावनेत्यर्थः ।
तत्फलमाहात इति, एवमनुचिन्तयतो नैव सम्यग्दर्शनादौ प्रमादस्स्यादिति भावः ॥

अथान्तिमां धर्मेस्वाख्यातभावनामाचष्टे—

- 15 सम्यग्दर्शनमूलः पञ्चमहाव्रतसाधनो गुप्त्यादिविशुद्धिव्यवस्थानः
संसारपारकरो धर्मः परमर्षिणाऽर्हता व्याख्यातः स्वयमप्यनुष्ठितश्चेत्येवं
चित्तनं धर्मेस्वाख्यातभावना । अस्याश्च धर्मे श्रद्धा गौरवं तदनुष्ठानास-
क्तिश्च जायत इति ॥

- सम्यगिति । सम्यग्दर्शनमेव मूलं यस्य धर्मस्य स इत्यर्थः, पञ्चेति, पञ्चमहाव्रतानि
- 20 साधनं यस्येत्यर्थः, गुप्त्यादीति, गुप्त्यादिपरिपालनमेव यस्य स्वरूपावस्थानं स इत्यर्थः,
एवम्भूत एवं धर्मः संसारपारकर इत्याह संसारपारकर इति । स च भगवताऽर्हतामोघ-
वचनेन व्याख्यात इत्याह परमर्षिणेति, न केवलं व्याख्यात एवापि तु स्वयमप्यनुष्ठित
इत्याह स्वयमपीति, एवं विचिन्तयतः किं भवेदित्यत्राहास्याश्चेति, एवं विचारणाया
इत्यर्थः । इति शब्दो भावनासमाप्तिचोक्तकः ॥

- 25 सम्प्रति भिक्षुप्रतिमामाह—

विशिष्टतपोऽभिग्रहो भिक्षुप्रतिमा, सा द्वादशविधा, आमासं विशि-

छस्थानावस्थितदात्रविच्छिन्नसकृत्प्रदत्तान्नपानपरिग्रहा एकमासिकी प्रतिमा । एवं द्विमासादि यावत्सप्तमासं विशिष्टस्थानावस्थितव्यक्त्या क्रमेण द्वित्रिचतुःपञ्चषट्सप्तवारं प्रदत्तान्नपानपरिग्रहरूपाः षट् प्रतिमा भाव्याः ॥

विशिष्टेति । भिक्षोरुद्गमोत्पादनैषणादिशुद्धमिक्षाशीलस्य प्रतिमा प्रतिज्ञाविशेषः, 5
भिक्षुशब्दस्वरसात्सा प्रतिज्ञाऽऽहारविषया ग्राह्या, तथा च विशिष्टस्य तपस आहारादिनिय-
मनरूपस्याभिग्रहः प्रतिज्ञाविशेषो भिक्षुप्रतिमैत्यर्थः । नस्या मेदानाह सा चेति, मासिकी
द्वैमासिकी त्रैमासिकी चातुर्मासिकी पञ्चमासिकी षण्मासिकी सप्तमासिकी प्रथमसप्तरात्रि-
दिवा द्वितीयसप्तरात्रिदिवा तृतीयसप्तरात्रिदिवाऽहोरात्रिकी एकरात्रिकी चेति द्वादशविधा
सेत्यर्थः । तत्र मासिकीमासां प्रतिमां वक्ति आमासमिति, यावन्मासपरिसमाप्तीत्यर्थः, 10
विशिष्टेति, विशिष्टस्थानेऽवस्थितेन दात्राऽविच्छिन्नरूपेण सकृदेव दत्तस्यान्नस्य पानस्य च
परिग्रहरूपेत्यर्थः, एल्लकस्यापवरकस्यैकपादमन्तःपरं वहिर्व्यवस्थाप्य दत्त्वा-नो गुर्विष्य-
नो बालवत्साया नवा बालकं क्षीरं पाययन्त्या हस्तेनाहारोऽत्र ग्रहीतुं कल्पते, एका अश्वत्थ-
पानीयस्य चैका दक्षिरेव ग्राह्या, दक्षिण कस्यात्त्यादिभ्योऽव्यवच्छिन्नधारया या भिक्षा-
पतति सा, भिक्षाविच्छेदे च द्वितीया दक्षिर्भवति, प्रतिमामेनां प्रतिपन्नो भिक्षुर्नित्यं परिकर्म- 15
वर्जनाद्व्युत्पत्तिकायः, देवमातुषतिर्यग्योनिकृतपरिषद्धानांमविकृतभावेन सहनशीलः क्षमी
भवेत्, नियमविशेषा अधिका आगमेभ्यः प्रतिपत्तव्याः । ईदृशक्रमविशेषेण द्वैमासिकी
त्रैमासिकी चातुर्मासिकी पञ्चमासिकी षण्मासिकी सप्तमासिकी च प्रतिमा विधेयाः,
परन्तु प्रथमातो द्वैमासिक्यादिषु एकैकदक्षिर्भवेदित्याशयेनाह एवमिति ॥

अथाष्टमीमाह—

20

सप्ताहोरात्रप्रमाणा एकान्तरनिर्जलोपवासात्मिका आचाम्लपारणा-

१. भावमिष्टिर्द्विधा नोभागमत आगमतश्च, आगमतो भिक्षुशब्दार्थस्य ज्ञाता, उपयोगो भावविशेष,
इति वचनात्, नोभागमत संयत भिक्षुणशीलो भिक्षुरिति व्युत्पत्तेः, ननु भिक्षुणशीलत्वं रक्षपटादावति-
व्याप्तं तेषा भिक्षाजीवितेन भिक्षुणशीलत्वात्, मेवं, तेषामनन्यगतिकत्वेन भिक्षाशीलत्वात्, अयम्भाव-
शब्दस्य निमित्तं द्विविध व्युत्पत्तिनिमित्तं प्रवृत्तिनिमित्तमिति, यथा गोशब्दस्य गमनक्रिया व्युत्पत्तिनिमित्तं,
तदुपलक्षितश्च शास्त्रादिमत्त्वं प्रवृत्तिनिमित्तं, तेन शुच्छल्यगच्छति वा गवि गोशब्द प्रवृत्तिं वसया- 15
वस्थायामपि प्रवृत्तिनिमित्तसद्भावात् । तथा प्रवृत्तेऽपि भिक्षाशीलत्वं व्युत्पत्तिनिमित्तं, तदुपलक्षितमेहपरलोका-
ऽऽसंघाविप्रमुक्तया यमनियमेषु व्यवस्थितत्वं प्रवृत्तिनिमित्तं, भिक्षुमात्रे अभिक्षुमात्रे वा भिक्षौ प्रवृत्तिनिमित्त-
सद्भावात् एव भिक्षु न रक्षपटादि, नचकोट्यपरिच्छिन्नाहारस्वोचितया तेषु प्रवृत्तिनिमित्तस्याभावादिति ॥

रूपा ग्रामादिभ्यो बहिरूर्ध्वमुखशयनाद्यासनस्थितिपूर्वकघोरोपसर्गसह-
नरूपा प्रतिमा अष्टमी ॥

संज्ञेति । सप्त अहोरात्राणि प्रमाणं यस्यास्ता, एकान्तरेति, चतुर्थमङ्केन पानीयपरि-
वर्जनेन च विशिष्टेत्यर्थः । ग्रामादिभ्य इति, आदिना नगरादीनां ग्रहणं, ऊर्ध्वमुखशयना-
5 दीति, उत्तानशायित्वमित्यर्थे आदिना पार्श्वशायित्वं निषण्णत्वं वा गृह्यते ॥

एवं नवम्यादीनाह—

उत्कटिकाद्यासनस्थितिपूर्विका पूर्वोक्तैव नवमी प्रतिमा । गोदोहिका-
द्यासनस्थितिपूर्विका तादृश्येव दशमी प्रतिमा ॥

उत्कटिकेति । आदिना दण्डायतिकत्वं गृह्यते, पूर्वोक्तैवेति, तपःपारणकं ग्रामाद्वहि-
10 र्वृत्तिश्चाष्टमसप्तमरात्रप्रतिमोक्तत्वेत्यर्थः । दशमीमाह गोदोहिकेति, गोदोहनप्रवृत्तयेव
पुतयोः पार्श्वभ्यां संयोगे अप्रपादित्वाभ्यामवस्थानक्रिया गोदोहिकासनस्थितिः, तथा
वामपादो दक्षिणस्योरुपरि दक्षिणपादश्च वामस्योरुपरि यत्र क्रियते दक्षिणकरतल-
स्योपरि वामकरतलं वामकरतलस्योपरि च दक्षिणकरतलमुत्तानं नामिलग्नश्च यत्र क्रियते
तद्वीरासनं तथा वा संस्थितो भवेत्, यद्वा सिंहासनोपविष्टस्य भून्यस्तपादस्थापनीवर्षि-
15 हासनस्येव यदवस्थानं तद्वीरासनं बोध्यम् । आम्रफलवद्वक्राकारेण वा तिष्ठेत्, तथा
तपःपारणग्रामबहिर्निवासादिविधिः पूर्वषडेवेत्याह तादृश्येवेति, इमास्तिस्रः प्रतिमा एक-
विंशत्या दिवसैर्यान्तीति बोध्यम् ॥

एकादशीं द्वादशीञ्चाह—

निर्जलषष्ठभक्तप्रत्याख्यानपूर्विका ग्रामाद्वहिरूर्ध्वमुखान्तरचरणवि-
20 न्यसनरूपा प्रलम्बितबाहुकायोत्सर्गकरणात्मिकाऽहोरात्रप्रमाणा प्रति-
मैकादशी । अष्टमभक्तपानीया ग्रामाद्वहिरीषदवनमितोत्तरकाया एक-
पुङ्गलन्यस्तद्वष्टिकाऽनिमिषनेत्रा सुगुप्तेन्द्रियग्रामा दिव्यमानुषाद्युपसर्ग-
सहनसमर्था कायोत्सर्गावस्थायिन्येकरात्रिकी प्रतिमा द्वादशी ॥

निर्जलेति । जलरहितस्य षष्ठभक्तस्य प्रत्याख्यानं कुर्वन्नित्यर्थः, षष्ठभक्तमुपवासद्वयरूपं
25 तपः, तत्र क्षुपवासद्वये चत्वारि भक्तानि वर्ज्यन्ते, एकाक्षनेन च तद्वारभ्यते तेनैव च
निष्ठां यातीत्येवं षष्ठभक्तप्रत्याख्यानं बोध्यम् । ग्रामाद्वहिरिति, ग्रामनगरादिभ्यो बहिरूर्ध्व-
मुखान्तरे चरणौ विधाय प्रलम्बितमुलः कायोत्सर्गोऽवतिष्ठेत्, षष्ठभक्तप्रत्याख्यानकरणा-

हिनत्रयेणेयं प्रतिमा यातीति भावः । अथ द्वादशीमाहाष्ट्रमभक्तेति, यस्यामुपवासत्रयरूपेण पानाहाररहितेनावस्थानं बहिः प्रामादेरीषत्कुञ्जो नद्यादिदुस्तटीस्थितो वा एकपुद्गलगत-
दृष्टिर्निर्मेषलोचनो गुप्तसर्वेन्द्रियो दिव्यमानुषतिर्यग्विहितघोरोपद्रवसहिष्णुः क्रमौ जिन-
सुद्रया व्यवस्थाप्य कायोत्सर्गावस्थानावस्थितो भवेत् सैकरात्रिकी प्रतिमा, रात्रेरनन्तरम-
ष्टमकरणावतूरात्रिदिवमाना स्यादिति भावः ॥

5

अथेन्द्रियनिरोधमाह—

तत्तद्विषयेभ्यस्तत्तदिन्द्रियाणां विरमणरूपाः पञ्चेन्द्रियनिरोधाः ॥

तत्तद्विषयेभ्य इति । स्पर्शरसगन्धवर्णशब्दात्मकविषयेभ्य आनुकूल्येन प्रातिकूल्येन वा प्राप्तेभ्यस्तत्तदिन्द्रियाणां स्पर्शरसनघ्राणचक्षुश्श्रोत्ररूपाणां विरमणमासक्तिवैधुर्यमित्यर्थः, इन्द्रियाणां पञ्चविधत्वात्तन्निरोधोऽपि पञ्चविध इत्याशयेनोक्तं पञ्चेति । अनियन्त्रितानि हीन्दि- 10
याणि पदे पदे कुक्षमाहासागर एव पातयन्तीत्यतस्तन्निरोधोऽवश्यङ्करणीय इति भावः ॥

प्रतिलेखनामाचष्टे—

आगमानुसारेण ब्रह्मपात्रादीनां सम्यक्निरीक्षणपूर्वकं प्रमार्जनं
प्रतिलेखना ॥

आगमेति । लिख अक्षरविन्यास इत्यस्य प्रतिपूर्वकस्य भावे ल्युटि प्रतिलेखनेति 15
प्रयोगः, उपसर्गमहिम्ना धात्वर्थमेवेन श्लाखानुसारेण ब्रह्मादीनां निरीक्षणमर्थः सा च सर्व-
क्रियामूलभूता, अनेकप्रकाराणि सा दिनचर्योपयोग्युपकरणविषयाऽत्रोक्ता ब्रह्मपात्रादीति
पदेन । कालत्रयभाविनी वैषा, रात्रेश्चतुर्थप्रहरे, दिनस्य तृतीयप्रहरान्ते, उद्घाटयोरुप्याञ्चेति,
तत्र प्रभाते उत्सर्गादिकरणानन्तरं प्रथमं ब्रह्मविषया प्रतिलेखना, सापि मुखपोतिकारजोह-
रणनिषद्याद्वयचोलपट्टकल्पत्रिकसंस्तारकोत्तरपट्टरूपाणां दशानां भवति, दण्डकमपीति केचित् । 20
अनुद्वत एव सूर्ये विषेयम्, तत्रोत्कटिकासनस्थो मुखपोतिकां प्रतिलिख्य प्रकाशदेशस्थो रजो-
हरणं प्रतिलिखति तत्र प्रभाते आन्तर्यं सूत्रमर्थी निषद्यामपराह्णे तु बाह्यामूर्णमर्थी प्रतिलि-
खेत्, ततश्चोलपट्टं ततश्चोदशभिः प्रतिलेखनाभिः स्थापनाचार्यं प्रतिलिख्य स्थाने संस्थाप्य
मुखबन्धिकां प्रतिलिखेत्, ततश्चैकेन क्षमाश्रमणेनोपधिसन्देशमाप्य द्वितीयेन तेनोपधिं प्रति-
लिखेत्, तत्र पूर्वमौर्णं कल्पं ततस्सौत्रं कल्पद्वयं ततस्संस्तारकं ततश्चोत्तरपट्टमिति प्रतिलेख- 25
नाक्रमः । उपयुक्तसन्नेपां प्रत्युपेक्षणां कुर्यात्, तथा च पण्णामाराधको भवति, अकरणे च
दोषाः । ततश्च जाते सूर्योदये श्लेषमप्युपधिं प्रतिलिख्य वसतिं ततो दण्डं प्रमार्जयेत्, प्रतिले-

- खनं चक्षुषा निरीक्षणं प्रमार्जनञ्च रजोहरणादिमिरिति भेदेऽपि अविनाभावित्वेन तयोः प्रतिलेखनाशब्देनैव लक्षितं भूलेन । इति प्रातः प्रतिलेखनाभ्याख्या । ततश्चरमपौरुष्यां प्राप्तायां पात्राणि प्रतिलेख्यानि, तृतीयप्रहरान्ते मुखवस्त्रिकाचोऽपहृगोच्छकपात्रप्रतिलेखनिकापात्रबन्धपटलरजस्वाणपात्रस्थापनमात्रकपतद्गहरजोहरणकल्पत्रिकाण्यनुक्रमं प्रत्युपेक्षणी-
- 5 यानि, तथाऽन्योऽप्यौपग्रहिकोपधिः, प्रत्युपेक्षणीयः । उद्धटापौरुष्याश्च सप्तविधपात्रनिर्योग-प्रत्युपेक्षणा भवति, तत्रासने समुपविष्टः प्रथमं मुखवस्त्रिकां प्रत्युपेक्ष्य गोच्छकं प्रत्युपेक्षते ततः पटलानि ततः पात्रकैसरिकां ततः पात्रबन्धं ततो रजस्वाणं ततः पात्रं ततः पात्रस्थापनमिति, अत्र अरुणादावावश्यकं पूर्वमेव कृत्वा ततः अरुणोद्गमसमये प्रत्युपेक्षणा क्रियते । अपरे त्वाहुः अरुणे उदग्रे सति ग्रभायां स्फुटितायां सत्यामावश्यकं पूर्वं कृत्वा ततः प्रत्युपेक्षणा
- 10 क्रियत इति, अन्ये त्वाहुर्यदा परस्परं शुक्तानि विभाव्यते तदा प्रत्युपेक्षणा क्रियत इति, इतरे त्वाहुर्यस्यां वेलायां पाणिरेखा दृश्यन्ते तदानीमिति, वेलायाञ्च न्यूनायामधिकायां वा प्रत्युपेक्षणा न कार्या, तत्र जिनकल्पिकानामोषधिर्द्वादशविधः, स्थविरकल्पिकानां चतुर्दशविधः, आर्याणां पञ्चविंशतिविधः । अत ऊर्ध्वं यथासम्भवमौपग्रहिकोपधिर्भवति,

- तत्र प्रतिलेखनाक्रमो विधियुत आगमादौ सुस्पष्टमुपपादितोऽत्र तु केवलं स्थानाश-
- 15 न्यार्थं तस्या वाक्योच्चारणात्मिकायां विशेषमादर्शयति.

- सा च सूत्रार्थतत्त्वश्रद्धानसम्यक्त्वमिश्रमिथ्यात्वमोहनीयवर्जनका-
मस्नेहदृष्टिरागपरिहारशुद्धदेवगुरुधर्मादरकुदेवकुगुरुधर्मपरिवर्जनज्ञान-
दर्शनचारित्रादरज्ञानदर्शनचारित्रविराधनापरिहारमनोवचनकायगुण्या-
दरमनोवाक्कायदण्डपरिहाररूपभावनागर्भितवचनोच्चारणपूर्वकवस्त्रादिनि-
- 20 रीक्षणप्रमार्जनरूपा पञ्चविंशतिप्रकारा विज्ञेया ॥

- सा चेति । इयञ्च प्रतिलेखनोपकरणविषया, सूत्रतदर्थयोः तत्त्वतः श्रद्धानमेकं, सम्यक्त्वमिश्रमिथ्यात्वमोहनीयानां वर्जनात्मकानीति त्रीणि, कामस्नेहदृष्टीनां रागस्थ परिहार-
इति त्रीणि; शुद्धा ये देवगुरुधर्मास्तेषामादर इति त्रीणि, कुदेवकुगुरुधर्मोणां परिवर्जनमिति त्रीणि, ज्ञानदर्शनचारित्राणामादर इति त्रीणि, ज्ञानदर्शनचारित्राणां विराधनायाः परिहार-
इति त्रीणि, मनोवचनकायानां गुप्तेरादर इति त्रीणि, मनोवाक्कायानां दण्डस्थ परिहार-
इति त्रीणि, सर्वेषां शैलेन पञ्चविंशतिवचनानामुच्चारणपुरस्सरं भावनया पञ्चविंशति-
विधानां वस्त्रादीनां निरीक्षणपूर्वकं प्रमार्जनं विधेयमिति भेदानेनादावप्य पञ्चविंशतिप्रकारा
प्रतिलेखना प्रोक्ता, स्वसमये एवा सुप्रसिद्धेति नात्र विशेषतो विचार उपन्यस्यते ॥

अङ्गप्रमार्जनारूपां प्रतिलेखनाभावच्छे—

हास्थरत्नरतिपरिहार भयशोकजुगुप्सापरिहारकृष्णनीलकापोतलेइया-
परिहाररसर्द्धिसातगौरवपरिहारमायामिध्यानिदानशल्यपरिहारकोधमा-
नमायालोभपरिहारपृथिव्यग्नेजोवायुवनस्पतित्रसकायरक्षणात्मकभावपू-
र्णवचनोच्चारणपूर्वकस्वाङ्गप्रमार्जनात्मिका वा सा पञ्चविंशतिरूपोपल- 5
क्षणतो बोध्या ॥

हास्येति । स्पष्टम्, अथात्तैरौद्भयानानुबन्धिकल्पनानिचयवियोगात्मिकायाश्शास्त्रानु-
सारिण्याः परलोकसाधिकाया धर्मध्यानानुबन्धिण्या माध्यस्थ्यपरिणतिरूपायाः कुशलाकुशल-
मनोवृत्तिनिरोधेन योगनिरोधावस्थामाविन्या आत्मारामात्मिकाया मनोगुप्तेः, अर्थसूचकाङ्ग-
चेष्टापरिहारेण वागभिग्रहकरणरूपाया वाचनप्रच्छन्नपरपृष्ठार्थव्याकरणादिषु लोकागमाविरो- 10
धेन मुखवक्त्रिकाच्छादितमुखतया भाषणात्मिकाया वाग्गुप्तेः, दिव्यमानुषाद्युपसर्गसङ्गावे-
ऽपि क्षुत्पिपासादिसम्भवेऽपि कायोत्सर्गकरणादिना निश्चलताकरणरूपायाः सर्वथा कायचेष्टा-
निरोधरूपाया वा तथा गुरुप्रच्छन्नशरीरसंस्वारकभूम्यादिप्रतिलेखनप्रमार्जनादिसमयोक्तक्रिया-
कलापपुरस्सरं क्षयनादिरूपायाः कायगुप्तेश्च पूर्वमेव प्रायो निरूपितत्वादिह निरूपणं पुनरुक्त-
प्राथमिति मत्वा ग्राह—

15

प्रागुपदर्शिता गुह्यस्तिष्ठः ॥

प्रागिति । संवरनिरूपणे उपदर्शिता इत्यर्थः ॥

अथामिग्रहमाख्याति—

साधुनियमविशेषोऽभिग्रहः । स च द्रव्यक्षेत्रकालभावतश्चतुर्विधः ॥

साध्विति, अभिगृह्यन्ते साधुमिर्नियमविज्ञेया द्रव्यादिभिरनेकप्रकारास्तेऽभिग्रहाः, 20
तथा च साधूनां नियमविशेषोऽभिग्रहो यथेत्यमाहारादिकमसीषां कल्पते नेत्यंभूतमित्येवं-
रूप इति भावः । द्रव्यक्षेत्रकालभावविशेषप्रयुक्तत्वात्स चतुर्विधो भवतीत्याशयेनाह स चेति ॥

तत्र द्रव्याद्यभिग्रहानाह—

विशिष्टद्रव्यपरिग्रहो द्रव्याभिग्रहः । विशिष्टक्षेत्रस्थदातृसकाशाद-
न्नादिग्रहणं क्षेत्राभिग्रहः । विशिष्टकाल एवाज्ञादिग्रहणं कालाभिग्रहः । 25
विशिष्टभावयुतदातृसकाशादन्नादिपरिग्रहो भावाभिग्रहः । इति करण-
निरूपणम् ॥

विशिष्टेति । विशिष्टं द्रव्यं लेपवज्जुगार्यादि-तन्मिश्रं अलेपवद्वा मण्डकादिद्रव्यमद्य
 ग्रहीष्यामि दूर्वाकुन्तादिना, अथवा यद्यहं कुरुमाषवाकुलान् शूर्पैककोणस्थान् लप्स्ये तान्
 ग्रहीष्यामि नान्यथेत्येवमादिरूपो द्रव्यविषयो नियम इत्यर्थः । क्षेत्राभिग्रहमाह विशिष्टक्षेत्रेति,
 निगदनिर्धत्तचरणा यथेकं पादमुदुम्बरस्य मध्ये द्वितीयं च बहिष्ठादात्री करिष्यति तदाहं
 ५ मिक्षां ग्रहीष्यामि नान्यथेत्यादिरूप इत्यर्थः । कालाभिग्रहमाचष्टे विशिष्टकालेति, यदि
 दिवसद्वितीयपौरुष्यामतिक्रान्तायां दास्यति तदा मिक्षां ग्रहीष्यामि नान्यथेत्येवंरूप इत्यर्थः ।
 भावाभिग्रहमाह विशिष्टभावेति, उत्क्षिप्तचरकाः, संख्यादत्तिका इष्टलाभिकाः पृष्ठलाभिका
 इत्यादयः, त एते गुणगुणिनोः कथञ्चिदभेदाद्भावयुता अभिग्रहा भवन्ति, यद्वा गायन्
 यदि दास्यति तदा मया ग्रहीतव्यं, एवं रुदन् वा, निषण्णो वा, उत्थितो वा, संप्रस्थितो वा
 10 यददाति तद्विषयो योऽभिग्रहः सर्वोऽपि स भावाभिग्रह इत्यर्थः । लेखेनैवं सति प्रयोजने
 क्रियमाणा मोक्षार्थिभिः करणसप्ततिर्निरूपितेत्याहृतीति ॥

इति तपोगच्छन्मोमणिश्रीमद्विजयानन्दसूरीश्वरपट्टालङ्कारश्रीमद्विजयकमलसूरीश्वर-
 श्वरणललितविन्म्यस्तमकिमरेण तत्पट्टधरेण विजयलब्धिसूरीणां विनिर्मितस्य तत्त्व-
 न्यायविभाकरस्य स्योपहायां न्यायप्रकाशव्याख्यायां करणसप्ततिनिरूपणं

15

नाम द्वितीयः किरणः ॥

अथ तृतीयः किरणः ॥

अथ चारित्राणां सामायिकादीनां निरूपणे कृतेऽपि प्रकारान्तरेण चारित्रिणस्त्वानिरूप-
 यितुमाह—

तद्वान् चारित्रीत्युच्यते । स पञ्चविधः पुलाकबकुशकुशीलनिर्गन्ध-
 20 स्नातकभेदात् ॥

तद्वानिति । करणचरणरूपचारित्रविशिष्ट इत्यर्थः । तस्य भेदानाह पुलाकेति ।

तत्र पुलाकं स्वरूपयति—

सङ्घादिप्रयोजनाय सबलचक्रवर्त्तिविध्वंससामर्थ्योपजीवनज्ञानाद्य-
 तिवाराऽऽसेवनान्यतरेण दोषवान् जिनागमादप्रतिपाती च पुलाकः, स
 25 द्विविधः लब्धिपुलाकस्सेवापुलाकश्चेति, देवेन्द्रसम्पत्तिसदृशसम्पत्तिमान्
 लब्धिविशेषयुक्तः पुलाको लब्धिपुलाकः । सेवापुलाकस्तु ज्ञानदर्शनचारित्र-
 लिङ्गयथासूक्ष्मभेदेन पञ्चविधः ॥

सङ्गादीति । तन्दुलकणशून्या पलञ्जिः पुलाको लोके प्रोच्यते निस्सारत्वात् । तद्वदर्थं चारित्री सारभूतानां ज्ञानदर्शनचारित्राणामतिचारानासेवते तपःश्रुताभ्यामुत्पन्नां लब्धि-
‘विमर्त्तिं प्रयुक्ते च समये, जिनप्रणीतादागमादनवरतमप्रतिपाती च, सम्यग्दर्शनज्ञानचरणानि
‘निर्वाणकारणानीति भद्रधानो ज्ञानानुसारेण क्रियानुष्ठायी च, तत्र संधादिप्रयोजने सबलबाह-
नस्य चक्रवर्त्यादेरपि चूर्णेने समर्थायास्तपःश्रुतहेतुकाया लब्धेरुपजीवनेन ज्ञानाद्यतिचारासे- ४
वनेन वा यत्संयमसाररहितो जिनप्रेरितत्वागमात् सदैवाप्रतिपाती सन् ज्ञानानुसारेण क्रिया-
नुष्ठायी स पुलाक इति भावः । उपजीवनान्तेन लब्धिमता दोषवानित्यन्तेन निस्सारताऽव-
शिष्टेन च सम्यग्दृष्टिता सूचिता । तस्य भेदमाह—स चेति, भेदप्रकारमाह लब्धिपुलाकेति,
लब्ध्या युतः पुलाको लब्धिपुलाकः, सेवया अतिचारसेवनया युतः पुलाकस्सेवापुलाकः
इत्यर्थः । तत्र लब्धिपुलाकमाह देवेन्द्रेति, देवेन्द्रस्य या सम्पत्तिस्तत्सदृशसम्पत्तिमानित्यर्थः, 10
कृत इत्यत्र हेतुगर्भविशेषणमाह लब्धिविशेषेति, साधारणलब्धियुतो न, किन्तु देवेन्द्रसम्प-
त्तिगुण्यसम्पत्तिप्रसवयोग्यलब्धिविशेषयुक्त इति भावः, सोऽन्योऽपि भवेदित्यत्र आह पुलाक
इति, केचित्तु आसेवनतो यो ज्ञानपुलाकस्तत्त्वोयमीदृशी लब्धिः, स एव च लब्धिपुलाको
न कश्चित्कृत्यतिरिक्तोऽपर इत्याहुः । सेवापुलाकस्य प्रकारानाह सेवापुलाकस्त्विति ॥

सम्प्रति सेवापुलाकादीनां स्वरूपमाह—

15

सूत्राक्षराणां स्थलितमिलितादिभिरतिचारैर्ज्ञानमाश्रित्याऽऽत्मनो
निस्सारकारी ज्ञानपुलाकः । क्रुद्धष्टिसंस्तवादिभिरात्मगुणघातको दर्शन-
पुलाकः । मूलोत्तरगुणप्रतिसेवनया चारित्र्यविराधनेनात्मभ्रंशकश्चारित्र्य-
पुलाकः, तत्र मूलगुणा महाव्रतादयः, उत्तरगुणाः पिण्डविशुद्ध्यादयः ।
उक्तलिङ्गाधिकलिङ्गग्रहणनिर्हेतुकापरलिङ्गकरणान्यतरस्मादात्मनो निस्सा- 20
रकर्त्ता लिङ्गपुलाकः । ईषत्प्रमादमनःकरणकाकल्प्यग्रहणान्यतराणांऽऽत्म-
भ्रंशको यथासूक्ष्मपुलाकः ॥

सूत्राक्षराणामिति । सर्वत्रव्यपर्यायनयाद्यर्थसूचनात् पदानामनेकेषां सीवनात् सम्यक्-
कथनाद्वा सूत्रं, अरुपाक्षरं महार्थं द्वात्रिंशदोषविधुरं अष्टमिगुणैरुपेतञ्च तद्भवति, गुणाञ्चैवं
‘निर्दोषं सारभूतञ्च हेतुयुक्तमलङ्कृतम् । उपनीतं सोपचारं मित्रं मधुरमेव चे’ति । ईदृशञ्च 25
सूत्रमस्त्वलितादिगुणोपेतमुच्चारणीयमपरवाऽतिचारप्राप्तिः स्यात्, तथा च सूत्राणां पूर्वोक्त-
लक्षणानां स्थलितमिलिताद्युच्चारणेन परिप्राप्तातिचारैर्ज्ञानस्य भालिन्वाद् य आत्मानं निर्वलं

- विदधाति स ज्ञानपुलाक इत्यर्थः । सूत्रे तदर्थे वा यदच्छवा प्रवृत्तौ हि करणचरणस्यानवस्था भवति, तत्तच्च न तीर्थमनुसरति, नैव च प्रतिषिद्धं समाचरतस्तस्य संयमो भवति, तदभावे दीक्षा निरर्थिका तन्निरर्थकतायाञ्च मोक्षस्याप्यभावः स्यादिति निस्सारो भवत्यात्मा । अथ दर्शनपुलाकं लक्षयति कुट्टीति, कुत्सिता जिनागमविपरीतत्वादृष्टिदर्शनं येषां ते कुट्टयः ५ पास्तण्डिनः, तेषां संस्तवः पुण्यभाज एते, मुलब्धमेवां जन्म, दयालव एत इत्येवं स्तुतिः, अयं हि सम्यक्त्वस्यातिचारः, यद्वा कुट्टिभिरेकत्र संवासात्परस्परालापजन्यः परिचयः कुट्टिसंस्तवः, अयमपि, सम्यक्त्वस्यातिचारः, एकत्र वासे हि तत्प्रक्रियाश्रवणात्तत्तत्क्रियादर्शनाच्च दृढसम्यक्त्वस्यापि दृष्टिभेदस्सम्भाव्यते, किमुत मन्दबुद्धेर्नवधर्मस्य, तथा च कुट्टिसंस्तवादिभिरेव आत्मनो गुणस्य सम्यक्त्वस्य चातकस्य दर्शनपुलाक इति भावः ।
- 10 अथ चारित्रपुलाकमाह मूलोत्तरेति, मूलानीव चारित्रकल्पद्रुमस्य मूलानि, तद्रूपा ये गुणास्ते मूलगुणाः प्राणातिपातादिविरमणरूपास्तेषां प्रातिकूल्येन सेवनं मूलगुणप्रतिसेवनं, यथैकेन्द्रियाणां संघट्टनगाढाढाढपरितापनोपद्रवणादिरूपं, मूलगुणापेक्षयोत्तरभूता गुणा वृक्षशाला इवोत्तरगुणाः, पिण्डविशुद्ध्यादयः तेषां प्रतिसेवना, उत्तरगुणप्रतिसेवना, तत्र मूलोत्तरगुणप्रतिसेवनापदेन मूलोत्तरगुणातिचारप्रतिसेवना प्राप्ता पदैकदेशे 15 पदसमुदायोपचारेण प्रातिकूल्येन वा सेवनेनातिचारसम्भवात्कारणे कार्योपचारेण वा तथोक्तिः । मूलगुणानां पञ्चविधत्वादतिचारप्रतिसेवना पञ्चविधा, उत्तरगुणानां दशविधत्वात्तदतिचारप्रतिसेवनापि दशधा, एवमप्रतिसेवनातश्चारित्रविशुधनासंभवेनाऽऽत्मनः पातयिता चारित्रपुलाक उच्यत इत्यर्थः, अतिचारसूचनाय मूलोत्तरगुणान्स्मारयति तत्रेति, प्रतिसेवनासम्बन्धिन इत्यर्थः महाप्रतादय इति प्राणातिपातादिविरमणरूपमहाप्रतादय 20 इत्यर्थः, आदिना रात्रिभोजनविरमणस्य ग्रहणम्, पिण्डविशुद्ध्यादय इति पिण्डविशुद्धिरेक उत्तरगुणः, पञ्च समितयः पञ्चोत्तरगुणाः, एवं तपो बाह्यं चद्रभेदं सप्तम उत्तरगुणः, अभ्यन्तरषट्प्रभेदसष्टयः, मिश्रप्रतिमा द्वादश नवमः, अभिप्रहास्तुर्विधा दशम इति । सम्प्रति लिङ्गपुलाकमाहोक्तेति, शास्त्रोक्तलिङ्गाधिकग्रहणात् निष्कारणमन्यलिङ्गकारणाभिज्ञः पुलाको भवतीत्यर्थः । यथासूक्ष्मपुलाकमादेवदिति, ईषत्प्रमादात् मनसाऽकल्प्यानां ग्रहणा- 25 आत्मपातक इत्यर्थः ॥

अथ बहुशमाह—

देहस्योपकरणानां वाऽलङ्काराभिलाषुकक्षरणमलिनकारी बहुशः । शरीरोपकरणभेदाभ्यां स द्विविधः । अनागुप्तव्यतिरेकेण भूषार्थं करचरणादिप्रक्षालनमेत्रादिमलनिस्सारणवन्तक्षालनकेशसंस्काराद्यनुष्ठाता श-

रीरवकुशः । शृङ्गाराय तैलादिना दण्डपात्रादीन्युज्ज्वलीकृत्य ग्रहणशील
उपकरणवकुशः ॥

देहस्येति । अङ्गोपाङ्गसंघातरूपस्य देहस्य वक्षपात्राद्युपकरणानाम्नालङ्करणेऽनुवर्त्तना-
शीलः, अष्टाविंशतिविधमोहनीयक्षयाकाङ्क्षयपि ऋद्धियशस्कामत्वात् सुखशीलतावासिन्यापार-
प्रवणत्वाद्वाहोरात्राभ्यन्तरानुष्ठेयासु क्रियासु नितरामनुचततया चरणपटस्य विशुद्धविशुद्धि- ४
संकीर्णस्वभावतामापादयतीति कर्तुरत्वाद्बहुस्य उच्यते इत्यर्थः, तत्प्रभेदमाह शरीरेति । शरीर-
वकुशं निरूपयति, अनागुप्तेति, मलनिस्सारणेति, मलानां दूरीकरणं दन्तानां धावनं केशानां
च संस्कारः, इत्यादीनामनुष्ठेयत्वार्थः, अयं मूलगुणान्न विराजयति उत्तरगुणांस्तु भ्रंशयति,
उपकरणवकुशमाह शृङ्गारायेति, विमूषार्थं दण्डपात्रादि तैलादिनोज्ज्वलीकृत्य ग्रहणप्रवणः,
अकाल एव प्रक्षालितचोलेपट्टकान्तरकल्पादिः प्रभूतवक्षपात्रादिकामुक्त उपकरणवकुश 10
इति भावः ॥

वकुशमेव प्रकारान्तरेण विभज्य दर्शयति—

पुनरपि वकुशः पञ्चविधः, आभोगानाभोगसंवृतासंवृतसूक्ष्मभेदात्
शरीरोपकरणानामलङ्कारस्साधूनामकार्यं इति ज्ञानवान् कर्त्ता च वकुशः
आभोगवकुशः । सहसा च शरीरोपकरणानामलङ्कर्त्ता वकुशः अनाभोगः । 15
लोकैरविदितदोषो वकुशसंसंवृतः । प्रकटं दोषानुष्ठाता वकुशोऽसंवृतः ।
किञ्चित्प्रमादी नेत्रमलाद्यपनयकारी वकुशसंसूक्ष्मवकुशः । एते वकुशाः
सामान्येनर्द्धियशस्कामास्सातगौरवाश्रिता अविविक्तपरिवाराश्छेदयोग्य-
शबलचारित्रा बोध्याः ॥

पुनरपीति, स्पष्टम् । आभोगवकुशमाह—शरीरेति, शरीरोपकरणानां विमूषार्थं संस्कारो 20
न कार्यं इति ज्ञात्वापि त्यागादीत्यर्थः, यस्तु तथाऽज्ञात्वा सहसा करोति स त्वनाभोगवकुशः
उच्यते इत्याह सहसेति, संवृतवकुशमाह लोकैरिति, यद्यपि संवृतज्ञानो निरुद्धाश्रयद्वारे सर्व-
विरते मनोवाक्कायगुप्ते यमनियमरते वा वर्त्तते तथापि वकुशसंज्ञासामानाधिकरण्येन-लोका-
विदितत्वमात्रे वर्त्तते तथा च यथा लोका दोषान् स्वानुष्ठितान्न जानीयुस्तथादोषानुष्ठाता
वकुशस्सादृश इत्यर्थः । असंवृतवकुशमाह प्रकटमिति, सूक्ष्मवकुशमाह किञ्चित्प्रमादीति, स्पष्टं, 25
वकुशस्यैव स्वरूपं पुनर्दर्शयति एव इति उक्तप्रकारा वकुशा इत्यर्थः, ऋद्धियशस्कामा इति, प्रभूत-
वक्षपात्रादिकासुद्धि गुणवन्तो विशिष्टास्साधवः इत्यादिरूपां रूपातिश्च ये कामयन्ते त इत्यर्थः,
सातगौरवाश्रिता इति, साते मुखे शत्रौरवमादरं सदाश्रिता इत्यर्थः, यत एवम्भूता एते अत एव

नादीबाहोरात्राभ्यन्तरातुष्टेयासु क्रियासूत्रता इति भावः । अविविक्तपरिवारा इति, असं-
यमान् . पृथग्भूता घृष्टजंघासैलादिकृतशरीरसृजाः कर्त्तरिकाकल्पितकेशाश्च परिवारा येषां
वाहशा इत्यर्थः, . छेदयोग्यज्ञबलचारित्रा इति, सर्वदेष्टुच्छेदाहोतिचारजनितशबलत्वेन
युक्ता इत्यर्थः ॥

५ अथ कुशीलमाह—

उत्तरगुणविराधनसंज्वलनकषायोदयान्यतरस्माद्गृहीतचारित्रः कु-
शीलः । स चाऽऽसेवनाकषायभेदेन द्विविधः ॥

उत्तरेति । कुत्सितं शीलमाचारो यस्य स कुशीलः, यद्वा कुत्सितमुत्तरगुणप्रतिसेवनाया
संज्वलनकषायोदयेन वा दूषितत्वाच्छीलमष्टादशसहस्राङ्गशीलभेदं यस्य स कुशीलः काल-
१० विनयादिभेदभिन्नानां ज्ञानदर्शनचारित्राचारानां विराधक इत्यर्थः । तस्य प्रभेदं दर्शयति
स चेति, आसेवनाकुशील इत्यर्थः ।

तौ दर्शयति,—

वैपरीत्येन संयमाराधक आसेवनाकुशीलः । अयमेव प्रतिसेवनाकु-
शील उच्यते । संज्वलनक्रोधाद्युदयाद्गृहीतचारित्रः कषायकुशीलः ॥

१५ वैपरीत्येनेति । यो वैरीत्यर्थं प्रति प्रस्थितोऽनियतेन्द्रियः कथञ्चित्किञ्चिदेवोत्तरगुणेषु
पिण्डविशुद्धिसमितिभावनातपःप्रतिमादिषु विराधयन् सर्वज्ञाक्रोद्धंघनमाचरति स आसेवना-
कुशील इत्यर्थः, आसेवनाप्रतिसेवनापदयोरेकार्थतयाऽऽहायमेवेति आसेवनाकुशील एवेत्यर्थः,
कषायकुशीलमाह संज्वलनेति, यस्य तु संयतस्यापि सतः कथञ्चित्संज्वलनकषायां लदीर्यन्ते
स कषायकुशील इत्यर्थः ॥

२० पुनस्तस्य प्रकारान्तरमाह—

द्विविधोऽपि स पञ्चविधः । ज्ञानदर्शनचरणतपोयथासूक्ष्मभेदात् ।
ज्ञानदर्शनचरणतपसां वैपरीत्येनाऽऽसेवकाश्चत्वारः प्रतिसेवनाकुशीलः ।
शोभनतपस्वित्त्वप्रशंसाजन्यसंतोषवान् यथासूक्ष्मप्रतिसेवनाकुशीलः ।

द्विविधोऽपीति । आसेवनाकषायभेदेन द्विभेदोऽपीत्यर्थः, तथा च प्रतिसेवनाकुशीलः
२५ पञ्चविधः, कषायकुशीलोऽपि पञ्चविध इत्यर्थः । आद्यान् चतुर्विधानेकग्रन्थेन लाघवादाह
ज्ञानदर्शनचरणतपसामिति, यो हि ज्ञानं-ज्ञानाचारं वैपरीत्येनासेवते स ज्ञानप्रतिसेवनाकु-
शीलः, ज्ञानाचारोऽष्टविधः, कालविनयबहुमानोपधानानिह्वन्यजनार्थतद्गुणभेदात् । ज्ञान-

पदेन श्रुतं विवक्षितं यो-यस्यांगप्रविष्टादेऽश्रुतस्य काल उक्तस्तस्य तस्मिन्नेव काले स्वाध्यायः
कर्तव्यो नान्यदा, तीर्थकरवचनात्, दृष्टञ्च लोकेऽपि कृप्यादेः काले करणे फलं विपर्यये तु
विपर्यय इति, पधमनाचरणे प्रायश्चित्तमस्ति, तथा श्रुतग्रहणं कुर्वता शुरोर्विनयः कार्यः,
विनयोऽभ्युत्थानपादधावनादिः, अविनयहीनं हि तदूषरोऽप्यजीविव विफलं भवति, तथा
श्रुतग्रहणोद्यतेन शुरोर्वहुमानः कार्यः, बहुमानो नामाऽऽन्तरो भावप्रतिबन्धः, एतस्मिन् 5
सत्यक्षेपेणाधिकफलं श्रुतं भवति, अङ्गोपाङ्गानां सिद्धान्तानां पठनाराधनार्थमाचाम्लोपवास-
निर्विकृत्यादिलक्षणस्तपोविशेष उपधानम् । न निहवोऽपलापः अनिहवः, यतोऽधीतं तस्यान-
पलापः, यतोऽनिहवेनैव पाठादि सूत्रादेर्विधेयं न पुनर्मौनादिवशादात्मनो लाघवाद्याशङ्कया
श्रुतगुरुणां श्रुतस्य वाऽपलापः कार्यः । व्यञ्जनार्थतदुभयमेवाः यथा श्रुतप्रवृत्तेन तत्कलमभी-
प्सता व्यञ्जनभेदोऽर्थभेदस्तदुभयभेदश्च न कार्यः, तत्र व्यञ्जनभेदो यथा—‘ धर्मो मङ्गलमु- 10
किङ्कं ’ इति वक्तव्ये ‘ पुष्पं कलाणमुक्कोसु ’मित्यादि, अर्थभेदस्तु यथा ‘ आबन्ती केयावन्ती
लोगंसि विप्परासुसंति ’ इत्याचारसूत्रे यावन्तः केचन लोके असिन् पाळण्डिलोके विपरासु-
शन्दीत्येवंविचार्यामिधाने अवन्तिजनपदे केया—रज्जुर्वान्ता पतिता लोकः परासुश्रुति कूप
इत्याह, तदुभयभेदस्तु द्वयोरपि याथात्म्योपमर्देन यथा ‘ धर्मो मङ्गलमुत्कृष्टः अहिसापर्वत-
मस्तक इत्यादि, अत्र दोषश्च व्यञ्जनभेदोऽर्थभेदस्तद्वेदे क्रियाभेदस्तद्वेदे मोक्षाभावस्तदभावो 15
च निरार्थिका दीक्षेति । एवञ्च ज्ञानाचारान् यः प्रतिसेवते स ज्ञानप्रतिसेवनाकुशीलो बोध्यः,
एवं दर्शनं दर्शनाचारं वैपरीत्येनासेवते स दर्शनप्रतिसेवनाकुशीलः । दर्शनं सत्यवस्तु
तदाचारः निश्शङ्कितत्वादिरष्टविधः निश्शङ्कितनिष्कांक्षितनिर्विचिकित्साऽमूढदृष्ट्युपबृंहण-
स्थिरीकरणवात्सल्यप्रभावनाभेदात् । शङ्कितं सन्देहस्तत्स्वाभावो निःशङ्कितम्, कांक्षा अन्धा-
न्यदर्शनग्रहस्तदभावो निष्कांक्षितं, विचिकित्सा मतिविभ्रनः युक्तवाऽऽगमोपपन्नेऽप्यर्थे फलं 20
प्रति संमोहः तदभावो निर्विचिकित्सम् । अमूढाऽविचला तपोविद्यातिशयादिकुतीर्थिकर्द्धि-
दर्शनेऽप्यमोहस्वभावा दृष्टिस्सम्यग्दर्शनममूढदृष्टिः, उपबृंहणं समानधार्मिकाणां क्षमणावैचा-
वृत्त्यादिसद्गुणप्रशंसनेन तत्तद्गुणवृद्धिकरणम्, स्थिरीकरणं धर्माद्विपीदतां तत्रैव चारुवचन-
चातुर्यादवस्थापनम्, वात्सल्यं समानदेवगुरुधर्माणां भोजनवसनदानोपकारादिभिस्सम्मा-
नम्, प्रभावना धर्मकथाप्रतिवादिविजयतुष्करतपश्चरणकरणादिभिर्जिनप्रवचनप्रकाशनम्, 25
यद्यपि च प्रवचनं शाश्वतत्वादीर्थकरमापितत्वात्सुरासुरनसकृतत्वाद्वा स्वयमेव दीप्यते
तथापि दर्शनशुद्धिमात्मनोऽमीप्सुर्यो येन गुणेनाधिकः स तेन तत्प्रवचनं प्रभावयति—यथा
भगवदाचार्यवत्प्रवचनमिन्द्रादिक इति । तदेवं दर्शनाचारं यः प्रतिसेवते स दर्शनप्रतिसेवना-
कुशील उच्यते । एवं चारित्राचारा अष्टौ प्रणिधानयोगयुक्तस्य पञ्चसमितयस्त्रिगुणस्य इति ।

- तान् यः प्रतिसेवते स चारित्रप्रतिसेवनाकुशीलः । तपश्चाचारस्तु द्वादशविधा बाह्याभ्यन्तररूपाः तद्विराधकस्तपःप्रतिसेवनाकुशील इति । यद्वा चरणप्रतिसेवनाकुशीलो यः कौतुकभूतिकर्मप्रभ्राप्रभ्रनिमित्ताजीवककुरुकालक्षणविद्यामन्त्रादीन्युपजीवति सः, तत्र कौतुकं आश्चर्यं यथा मायाकारको मुखे गोलकान् प्रक्षिप्य कर्णेन निष्काशयति नासिकया वा ।
६. तथा मुखादग्निं निष्कासयतीत्येवंभूतम्, भूतिकर्म नाम यत्कविरतादीनामभिमन्त्रितेन क्षारेण रक्षाकरणम् । प्रभ्राप्रभ्रं नाम-यत्स्वप्रविद्यादिभिः शिष्टस्यान्येभ्यः कथनम् । निमित्तं नामातीतादिभावकथनम् । आजीवो नामाऽऽजीविका स च जाल्यादिभेदस्सप्तप्रकारः । कल्को नाम प्रसूत्यादिषु रोगेषु क्षारपातनस्यवाऽऽत्मनश्शरीरस्य देशतस्सर्वतो वा लोभादिभिरुद्धर्तनम् । कुरुका नाम देशतस्सर्वतो वा शरीरस्य प्रक्षालनम् । लक्षणं पुरुषलक्षणादि ।
१०. तथा त्रिधासंप्राप्त्युपजीवकः ससाधना विद्या, असाधनो मंत्रः, यद्वा यस्याधिष्ठात्री देवता सा विद्या, यस्य चाधिष्ठाता देवस्स मंत्रः, आदिना मूलकर्मचूर्णादीनां ग्रहणं, मूलकर्म-गर्भोत्पादवं गर्भपातनमित्यादिचूर्णावयस्तु प्रसिद्धा एव । यथासूक्ष्मप्रतिसेवनाकुशीलमाह-शोभनेति । अयं शोभनस्त्वपस्वीत्येवंविधलोकेप्रयुक्तप्रशंसाश्रवणजन्यसन्तोषवान् कुशील इत्यर्थः ॥
- कषायकुशीलस्यापि भेदानाह—
१६. संज्वलनक्रोधादिभिर्ज्ञानदर्शनतपसा स्वाभिप्रेतविषये व्यापारयिता ज्ञानादित्रिविधकषायकुशीलः । कषायाक्रान्तश्चापमदः कुशीलश्चारित्रकषायकुशीलः । मनसा क्रोधादिकर्ता कुशीलो यथासूक्ष्मकषायकुशीलः ।
- संज्वलनेति । संज्वलनक्रोधादिना स्वाभिप्रेतविषये विद्यादिज्ञानं दर्शनमन्यं च प्रयुज्यते ।
५. ज्ञानः तपसां शार्प दत्त, चारित्रतो लिङ्गान्तरं कुर्वन् ज्ञानकषायकुशीलो दर्शनकषायकुशीलः चारित्रकषायकुशीलस्तपःकषायकुशीलश्च भवतीत्यर्थः । मनसा केवलं क्रोधादीन् कुर्वन् यथासूक्ष्मकषायकुशील इति ॥
- अथ निर्ग्रन्थमाह—
२६. निर्गतमोहनीयमात्रकर्मा चारित्र्यो निर्ग्रन्थः । स चोपशान्तमोहः क्षीणमोहश्चेति द्विविधः । संक्रमणोद्धर्तनादिकरणायोग्यतया व्यवस्थापितमोहनीयकर्मोपशान्तमोहः । क्षयितसर्वमोहनीयप्रकृतिको निर्ग्रन्थः क्षीणमोहः ॥
२५. निर्गतेनेति । इत्युक्तो भावतश्च सिध्यात्वादिमोहनीयकर्मभ्यो निर्गतश्चारित्र्यो निर्ग्रन्थः

इत्यर्थः । क्रोधादिभिरान्तरग्रन्थैस्सर्वैरपि केचिद्विप्रयुक्ताः केचिच्च सहिता भवन्ति, ये सहितास्ते
 पुलोकचक्रशकुशीला उक्ताः । यस्तु सर्वैर्विप्रयुक्तस्सोऽपि तेषामुपपन्नावस्थां क्षयावस्थाञ्चा-
 भ्युपगम्य द्विविधो भवतीत्याशयेनाह स चेति—उपशान्तमोहनिर्ग्रन्थमाह—संक्रमणेति, यो विद्य-
 मानानपि कषायाभिगृह्णाति संक्रमणोद्धर्तनायोग्यं करोति, उदीयमानानेव प्रथमतो निरुणद्धि,
 स सतामपि कषायाणामसत्कल्पकरणात्सरागसयतोऽपि उपशान्तकषायनिर्ग्रन्थो भवतीति 5
 भावः । क्षीणमोहनिर्ग्रन्थमाह क्षपितेति, यस्तु संवलनकषायादीनामुद्यनिरोधोद्यप्राप्ति-
 फलीकरणाभ्यां क्षयकरणाद्योद्यतस्सन्नन्तरग्रन्थनिर्ग्रहप्रधानो भवति स विशेषेणापुनर्भावेण
 रागस्य गतत्वाद्धीतरागः क्षीणमोहनिर्ग्रन्थ उच्यत इति भावः ॥

अस्यैव प्रकारान्तरेण भेदमाह—

द्विविधोऽपि स प्रथमाप्रथमचरमाचरमसमययथासूक्ष्मभेदात्पञ्च 10
 विधः । अन्तर्मुहूर्तप्रमाणे निर्ग्रन्थकालसमयराशौ प्रथमसमय एव नि-
 र्ग्रन्थत्वं प्रतिपद्यमानः प्रथमसमयनिर्ग्रन्थः । अन्यसमयेषु विद्यमानो-
 ऽप्रथमसमयनिर्ग्रन्थः । अन्तिमसमये विद्यमानश्चरमसमयनिर्ग्रन्थः ।
 शेषेषु विद्यमानोऽचरमसमयनिर्ग्रन्थः । आद्यौ पूर्वानुपूर्व्या अन्त्यौ च
 पश्चानुपूर्व्या व्यपदिष्टौ । प्रथमादिसमयाविवक्षया सर्वेषु समयेषु वर्त्त- 15
 मानो यथासूक्ष्मनिर्ग्रन्थः ॥

द्विविधोऽपीति । उपशान्तक्षीणमोहरूपोऽपीत्यर्थः । प्रथमसमयनिर्ग्रन्थमाहान्तर्मुहूर्त-
 प्रमाण इति, उपशान्तमोहत्वाक्षीणमोहत्वान्यतररूपनिर्ग्रन्थत्वस्यान्तर्मुहूर्तमानत्वात्तद्वृषं परि-
 णामान्तरपात्रेति भावः । प्रथमसमय एवेति, उपशान्तमोहत्वादिरूपो यो भावो यत्समया-
 वच्छेदेन जीवेनावान्तपूर्वस्तादृशभावविशिष्टस्तत्समयस्तस्य जीवस्याप्रथमसमयभाव उच्यते, 20
 अप्राप्तपूर्वभावसम्बद्धसमयस्तु प्रथमसमय उच्यते तदानीमेव प्राप्तत्वात्, उक्तञ्च 'जो जेण
 पत्तपुव्वो भावो सो तेण अपढमो होइ । सेसेसु होइ पढमो अपत्तपुव्वेसु भावेसु' इति तत्र
 तादृशप्रथमसमयावच्छिन्ननिर्ग्रन्थत्वात् प्रथमसमयनिर्ग्रन्थ इति भावः । आप्तपूर्वभावविशिष्ट-
 समयवानप्रथमसमयनिर्ग्रन्थ इत्याहान्यसमयेष्विति, अप्राप्तपूर्वभावसम्बद्धसमयान्यतद्भा-
 वसम्बद्धसमयेष्वित्यर्थः । चरमसमयनिर्ग्रन्थमाहान्तिमसमय इति, चरमत्वं पर्यन्तवर्तित्वं 25
 तच्च सापेक्षिकं, तथा च निर्ग्रन्थावस्थायाः यावन्तत्समयात्तेषु प्रान्तवर्तिसमयविशिष्टनि-
 र्ग्रन्थावस्थान् चरमसमयनिर्ग्रन्थ इत्यर्थः । तत्पूर्ववर्तिसमयविशिष्टनिर्ग्रन्थावस्थावांस्त्वचरम-
 समयनिर्ग्रन्थ उच्यत इत्याह शेषेऽपि प्रातःसमयपूर्ववर्तिसमयेष्वित्यर्थः । ननु प्रथमा-

प्रथमसमयनिर्ग्रन्थयोश्चरमाचरमनिर्ग्रन्थयोः किं कृतो विशेष इत्यत्राहाचार्येति, पूर्वानुपूर्व्येति, विवक्षितसमयसमुदाये यः प्रथमस्तस्मादनुक्रमेण परिपाटिर्विरच्यते चेत्तदा स क्रमः पूर्वानुपूर्वीत्युच्यते तामवलम्ब्याद्यद्वयभेद आहत इति भावः । अन्यथैवेति पश्चानुपूर्व्येति, तत्रैव यः पाश्चात्यचरमस्तस्मादाद्यव्यवस्थेन क्रमपरिपाटिर्विरच्यते चेत्तदा स क्रमः पश्चानुपूर्वीत्युच्यते, तामवलम्ब्यान्त्यभेदद्वय उक्त इत्येव विशेष इति भावः । यथासूक्ष्मनिर्ग्रन्थमाह प्रथमादीति, निर्विवक्षितसमयविशेषो वस्तुतस्तत्समयेषु वर्तमानो निर्ग्रन्थो यथासूक्ष्मनिर्ग्रन्थ इत्यर्थः ॥

अथ स्नातकमादर्शयति—

निरस्तघातिकर्मचतुष्टयस्स्नातकः । स सयोग्ययोगिभेदेन द्विविधः ।
10 मनोवाक्यायव्यापारवान् स्नातकस्सयोगी । सर्वथा समुच्छिन्नयोगव्यापारवान् स्नातकोऽयोगी ॥

निरस्तेति । क्षालित्सकलघातिकर्ममलत्वात्स्नात इव स्नातस्स एव स्नातक इत्यर्थः, स्नाकत्वञ्च क्षपकश्रेणीत एव लभ्यते । अस्यापि द्वैविध्यमाह स इति, सयोगिनमाह मन इति, योगो वीर्यं शक्तिरुत्साहः पराक्रम इति पर्यायाः, स च मनोवाक्यायलक्षणकरणभेदादित्यः ।
15 संज्ञा लभते मनोयोगो वाग्योगः काययोगश्चेति, ईदृशयोगत्रयविशिष्टस्नातकस्सयोगीत्युच्यते भनःपर्यायज्ञानप्रभृतिभिर्मनसा पृष्टस्य देशनाथ मनोयोगस्य, चर्मदेशनादौ वाग्योगस्य, निमेषोन्मेषचक्रमणादौ काययोगस्यावश्यकत्वादिति भावः, अयोगिनमाह सर्वथेति, सर्वथायोगनिरोधोत्तरं शैलेश्यवस्थानित्यर्थः । योगनिरोधशैलेशीकरणञ्च पूर्वमेवोपदर्शितम् ॥

अथ स्वरूपतोऽभिहितानामेषां चारित्रिणामनुयोगद्वारेस्साधनायाह—

20 संयमश्रुतप्रतिसेवनातीर्थलिङ्गलेश्योपपातस्थानैर्विचार्या एते । पुलाक-
बकुशप्रतिसेवनाकुशीलास्सामायिकसंयमे छेदोपस्थाप्ये च वर्तन्ते ।
कषायकुशीलाः परिहारविशुद्धौ सूक्ष्मसम्पराये च । निर्ग्रन्थाः स्नातकाश्च
यथाख्यात एव ॥

संयमेति । अष्टावेवान्वयानुयोगद्वाराणि संक्षेपेणोक्तानि नातो न्यूनता शङ्का कार्या । अत्र
25 केरिमन् संयमे के भवन्तीत्यत्राह पुलाकेति । सप्रभेदा एते आद्यचारित्रद्वय एव वर्तन्ते इत्यर्थः, कषायकुशीला इति, तत्त्वार्थभाष्यानुसारेणैवमुक्तिः, भगवत्याद्यनुसारेण तु आद्य-
त्वेऽपि भवन्त्येव इति बोध्यम् । शिष्टं स्पष्टम् ॥

पुलाकवकुशंप्रतिसेवनाकुशीला उत्कर्षेणानूनैकाक्षराणि दशपूर्वाणि श्रुतानि धारयन्ति, कषायकुशीला निर्ग्रन्थाश्च चतुर्दशपूर्वधराः, जघन्येन पुलाकानां श्रुतमाचारवस्तु, वकुशकुशीलनिर्ग्रन्थानामष्टौ प्रवचनमातरः, स्नातकास्तु श्रुतरहिताः केवलज्ञानवत्त्वात् ॥

पुलाकेति । अनूनेति, एकेनाप्यक्षरेणान्यूनानि दशपूर्वाणीत्यर्थः । कषायेति चतुर्दशेति, ६ उत्कर्षेणं बोध्यम्, आचारवस्त्विति, नवमपूर्वान्तःपातितृतीयमाचारवस्तु यावत्तेषां श्रुतमित्यर्थः । अष्टौ प्रवचनमातर इति, एतत्पालनरूपत्वाचारित्रस्य, तथा च चारित्रिभिरवश्यं तावज्ज्ञानवद्विर्भवेतत्वं चारित्रस्य ज्ञानपूर्वकत्वात् तज्ज्ञानञ्च श्रुतादिति तेषामष्टप्रवचनमातृप्रतिपादनपरं श्रुतं बोध्यम्, अवशिष्टं मूलं स्फुटार्थम् ॥

प्रतिसेवनाद्वारमाह—

10

क्षपाभोजनविरतिसहितपञ्चमूलगुणानामन्यतमं बलात्कारेण प्रतिसेवते पुलाकः, वकुशो मूलगुणाविराधक उत्तरगुणांश्च विराधकः, प्रतिसेवनाकुशीलो मूलगुणाविराधक उत्तरगुणेषु काञ्चिद्विराधनां प्रतिसेवते, कषायकुशीलनिर्ग्रन्थस्नातकानां प्रतिसेवना नास्ति ॥

क्षपाभोजनेति । बलात्कारेणेति राजादिकृतबलात्कारेण न तु स्वरसत इति तत्त्वार्थ- 15 भाष्यानुसारेण । भगवत्यनुसारेण पञ्चानां महाप्रतानामन्यतमं प्रतिसेवेत्, उत्तरगुणान् प्रतिसेवमानो दशविधप्रत्याख्यानान्यतमं प्रतिसेवेतेति, उत्तरगुणांश्च विराधक इति, दशविधप्रत्याख्यानान्यतमं विराधयतीत्यर्थः । काञ्चिदिति तत्त्वार्थभाष्यानुसारेणेदम्, भगवत्यान्तु प्रतिसेवनाकुशीलः पुलाकवदुक्तः ॥

तीर्थद्वारमाह—

20

पुलाकादयस्सर्वे सर्वेषां तीर्थकृतां तीर्थेषु भवन्ति ॥

पुलाकादय इति । तरन्त्यनेनेति तीर्थं प्रवचनं प्रथमगणधरो वा, तीर्थतेऽनेनेति वा तीर्थं सङ्गो ज्ञानदर्शनचारित्रगुणयुतः, प्रवचनमपि श्रुतज्ञानरूपत्वात्तीर्थमेव, तत्र जैनमेव तीर्थं अभिप्रेतार्थसाधकं, सम्यक्संज्ञानोपलब्धिक्रियात्मकत्वायदेवं तदेवं यथा सम्यक्परिच्छेदवती रोगापनयनक्रिया यत्रैवं तत्तु नैवं यथोन्मत्तप्रयुक्तक्रिया । नेतेरेषां तीर्थानि अभि- 25 प्रेतफलानि, समग्रनयविकलत्वात्, विफलक्रियावत्, यथा मिषकप्रतिचारकातुरौपधाद्यन्यत-

माङ्गविकला क्रिया न सम्पूर्णाभिप्रेतफलसाधनभूता तथैतदन्यतीर्थान्यपीति । तीर्थेषु भवन्तीति, तत्त्वार्थभाष्यानुसारेणेदम्, भगवत्यान्तु पुलकवक्रशमितिसेवनाकुशीलास्तीर्थे एव, कषायकुशीलनिर्ग्रन्थस्नातकास्तु तीर्थे वास्तीर्थे वा भवन्ति, कषायकुशीलः छद्मस्थावस्थायां तीर्थकरोऽपि स्यात्तदपेक्षया, तीर्थव्यवच्छेदे तदन्योऽप्यसौ स्यादिति तदन्यापेक्षया 5 चातीर्थेऽपि स्यादिति ॥

लिङ्गद्वारमाह—

ज्ञानदर्शनचारित्ररूपभावलिङ्गानि सर्वेषां स्युः, रजोहरणादिद्रव्य-
लिङ्गानि तु केषाञ्चित्सर्वदेव भवन्ति, केषाञ्चित्कदाचित्, केषाञ्चिच्च नैव
भवन्ति ॥

10 ज्ञानेति । लिङ्गं द्विधा, द्रव्यभावभेदात्, भावलिङ्गं ज्ञानादि, एतच्च स्वलिङ्गमेव, ज्ञानादिभावस्याहंतामेव भावात्, द्रव्यलिङ्गन्तु स्वलिङ्गपरलिङ्गभेदाद्देवा, रजोहरणादि स्वलिङ्गम्, परलिङ्गमपि कुटीर्थिकगृहस्थलिङ्गभेदाद्विधिमम्, तत्र भावलिङ्गस्य तदन्तरा चरणासम्भवात्सर्वेषामस्तित्वभेदेत्याह ज्ञानेति, द्रव्यलिङ्गभाषित्याह रजोहरणादीति, चरण-
परिणामस्य द्रव्यलिङ्गानपेक्षत्वाच्चिधिलिङ्गेऽप्येते भवन्तीति भावः । नैव भवन्तीति, यथा 15 मरुवेवीप्रभृतीनामिति ॥

लेङ्ग्याद्वारमाह—

पुलाकस्योत्तरास्तिस्रो लेङ्ग्याः, वक्रशमितिसेवनाकुशीलयोष्वडपि,
परिहारविशुद्धिस्थकषायकुशीलस्योत्तरास्तिस्रः, सूक्ष्मसम्परायस्थस्य तस्य
निर्ग्रन्थस्नातकयोश्च केवला शुक्ला लेङ्ग्या, अयोगस्य शैलेशीप्रतिपन्नस्य
20 न काचिदपि भवति ॥

पुलाकस्येति । लेङ्ग्याः पूर्वोक्ताः, उत्तरा इति, भावलेङ्ग्यापेक्षया तेजःपद्मशुक्लेङ्ग्या-
स्तिस्र इत्यर्थः । वक्रशेति, वडपीति, तत्त्वार्थभाष्यानुसारेणेदम्, भगवत्यान्तु पुलाकस्येवेत्यु-
क्तम् । परिहारविशुद्धिस्थेति, तिस्र इति तेजःपद्मशुक्लेङ्ग्या इत्यर्थः, तत्त्वार्थानुसारेणेदम्,
भगवत्यान्तु कषायकुशीलस्तु पटस्वपीत्युक्तम्, तद्व्याख्यायां सकषायमेवाश्रित्य “पुष्पपट्टि-
25 वण्णजो पुण अण्णचरीए लेस्साए” इत्येतदुक्तमिति संभाव्यत इति दृश्यते । तस्येति
कषायकुशीलस्येत्यर्थः । केवलेति, अन्यलेङ्ग्यानिरपेक्षेत्यर्थः । स्नातकस्य परमशुक्लेङ्ग्या
श्रोक्ता भगवत्यां, परमशुक्लेङ्ग्या च शुक्ल्यानतृतीयभेदावसरे या लेङ्ग्या सा, अन्यदा तु
अक्रैव, सापीतरबीवशुक्लेङ्ग्यापेक्षया स्नातकस्य परमशुक्लेति । शिष्टं स्पष्टम् ॥

उपपातद्वारमाह—

पुलाकस्योपपात आसहस्रारं, वक्रशप्रतिसेवनाकुशीलयोर्द्वादशदे-
वल्लोके । कषायकुशीलनिर्ग्रन्थयोस्तु सर्वार्थसिद्धे । सर्वेषामपि जघन्यः
पत्योपमपृथक्त्वस्थितिके सौधर्मे । स्नातकस्य निर्वाणे ॥

पुलाकस्येति । उपपातः पूर्वजन्मपरित्यागेन स्थानान्तरग्राप्तिः । आसहस्रारमिति, ५
लृत्कर्पणेदम् । वक्रशप्रतिसेवनाकुशीलयोरिति, द्वादशदेवल्लोके इति, अच्युत इत्यर्थः ।
सर्वार्थसिद्ध इति, निर्ग्रन्थस्याजघन्योत्कृष्टत्वं बोध्यम् । सर्वेषामपीति, जघन्ययोग्यानां सर्वे-
षामित्यर्थः, तथा च पुलाकवक्रशकुशीलानां जघन्येन सौधर्मे कल्पे उपपात इति भावः,
पत्योपमपृथक्त्वस्थितिक इति, पत्योपमस्य द्विप्रभृत्यानवध्यः पृथक्त्वपरिभाषणात्
तावत्स्थितिक इत्यर्थः । लृत्कर्पेण तु पुलाकस्य तत्राष्टादशसागरोपमा स्थितिर्वक्रशस्य द्वावि- 10
ंशतिसागरोपमस्थितिः । एवं प्रतिसेवनाकुशीलस्यापि, कषायकुशीलस्य तु त्रयस्त्रिंशत्सा-
गरोपमा स्थितिस्त्वोत्कृष्टलोकेष्विति ज्ञेयम् ॥

स्थानद्वारमाह—

पुलाककषायकुशीलयोर्लब्धस्थानानि सर्वजघन्यानि । तौ युगपदसंख्ये-
यानि स्थानानि गच्छतः । ततः पुलाको व्युच्छिद्यते । कषायकुशीलस्तु गच्छ- 15
त्यसंख्येयस्थानान्येककः । ततः कषायकुशीलप्रतिसेवनाकुशीलवक्रशा
युगपदसंख्येयानि संयमस्थानानि गच्छन्ति, ततो वक्रशो व्युच्छिद्यते
ततोऽसंख्येयस्थानानि गत्वा प्रतिसेवनाकुशीलो व्युच्छिद्यते ततोऽसंख्ये-
यस्थानानि गत्वा कषायकुशीलो व्युच्छिद्यते, अत ऊर्ध्वमकषायस्थानानि
निर्ग्रन्थः प्रतिपद्यते । सोऽप्यसंख्येयस्थानानि गत्वा व्युच्छिद्यते, अत 20
ऊर्ध्वमकषायस्थानानि निर्ग्रन्थः प्रतिपद्यते । सोऽप्यसंख्येयस्थानानि
गत्वा व्युच्छिद्यते, अत ऊर्ध्वस्थानं गत्वा स्नातको निर्वाणं प्राप्नोतीति
दिक् ॥ इति पुलाकादिनिरूपणम् ॥

पुलाकेति । पुलाको वक्रशप्रतिसेवनाकुशीलापेक्षया तथाविधविशुद्धमावेन हीन एव
स्यात्, कषायकुशीलापेक्षया हीनो वा स्यात्, अविशुद्धसंयमस्थानवृत्तित्वात्, तुल्यो वा 25
समानसंयमस्थानवृत्तित्वात्, अधिको वा स्याच्छुद्धतरसंयमस्थानवृत्तित्वात्, यतः पुलाकस्य
कषायकुशीलस्य च सर्वजघन्यानि संयमस्थानान्यथ इति भावः । युगपदसंख्येयानीति,
तुल्याभ्यवसायत्वादिति भावः । व्युच्छिद्यते—इति हीनपरिणामत्वादिति भावः । तु शब्देन

शुनिश्री भद्रंकरविजयजीविरचितो ग्रन्थग्रन्थस्तिरूपः

ग्रन्थकारपरम्परापरिचयः ॥

शक्रश्रेणीमुकुटमणिभिः स्पृष्टपादारविन्दः,

स्याद्वादीश्वरमजिनपो वर्धमानः श्रियोदः ।

5

ज्ञानानन्त्यो पतिततिलतापूर्वबीजं विरामः,

भूयाद्भूत्यै मुकुतिकृतिनां शासनाधीश्वरोऽसौ ॥ १ ॥

तत्पद्मिहि हिमरुगिच यो भासते कान्तकान्तिः,

विद्याम्भोधिः प्रथितगणभृत्पञ्चमः संयताक्षः ।

प्रातर्घ्येयस्त्रिदिवपतिवत्सत्सुधर्माश्रितः सः,

10

हर्षाय स्तात्सहृदयहृदां श्रीसुधर्मेक्षिता वै ॥ २ ॥

जम्बूः कम्बूजबलतरयशास्तत्सुपद्माब्जपूपा,

नन्योदाभिर्जितसुभगतास्वर्गरम्भोर्वशीभिः ।

जग्रे स्त्रीभिः सुदृढमनसो यस्य यूनो मनो नो,

वात्यामिर्वो वितरतु यथा मेरुकूटं स सौख्यम् ॥ ३ ॥

15

तत्पद्मप्राक्किशोरिरवयः श्रीलज्जम्बूपदेशाद्,

दीक्षां प्राप्ताः प्रभबविर्मवो येऽभवन्पान्तु ते वः ।

अर्हन्मूर्त्या कुमततिमिरं सूर्यदीप्त्येव नष्टं,

तत्पद्मेशोऽवतु सुमनसो यस्य शक्यमर्भवः सः ॥ ४ ॥

ततो यशोभद्रगुरुर्वभूव, तत्पद्मशुद्धाम्बरपुष्पदन्तौ ।

20

सर्म्मूलविद्वन्मणिभद्रबाहू, उभावभूतां कुमताब्जराहू ॥ ५ ॥

वेश्यावेश्मन्युषित्वा त्रिभुवनविजयी येन कामो विजिग्ये,

कोशवेश्याकटाक्षप्रसुमरविश्रितानिर्जितस्वान्तयोधः ।

कीर्तिः प्रातस्त्रिलोक्यां नरसुरदलुजैः कीर्त्यते यस्य नित्यं,

भद्रं स स्थूलभद्रो दिशतु सतिमतां पट्टरत्नं तयोरेषः ॥ ६ ॥

25

श्रीमन्महागिरिसुहृस्तिर्गुरुः अभूतां, तत्पट्टमालतिलकौ च सुहृस्तिशिष्यौ ।
श्रीसुंस्थितो विबुधसुप्रतिबुद्ध एतौ, जातौ च कौटिकगणः समभूततोऽसौ ॥७॥

क्रियास्वखिन्नोऽभवदिन्द्रदिक्षः, ततोऽभवच्च-व्रतिदिन्नसूरिः ।

गम्भीरवक्षा गिरिवत्सुधीरः, ततोऽभवत्सिंहगिरिः सुवीरः ॥ ८ ॥

४ वज्रस्वामी इज्जिनशिखरिष्वंसवज्रोपमानः,

बाल्येऽपाठीन्मतिसुरगुरुर्योऽखिलैकादशाङ्गीम् ।

विद्याधीशः समजनि यतो वज्रशाखा प्रमाढ्या,

विश्वं पायाद्भवन्नदवात्सैष तत्पट्टराजः ॥ ९ ॥

श्रीवज्रैसेनो विजिताक्षसेनः, तत्पट्टपूर्वाद्रिरविर्बभूव ।

१० तत्पट्टरत्नो गुरुचन्द्रसूरिः, ततोऽभवच्चान्द्रकुलस्य मूलम् ॥ १० ॥

सामन्तभद्रः कुतमव्यभद्रः, ततोऽजनि स्वागमपारद्वया-

विद्याक्रियासत्त्वकृपासमुद्रः, निरस्ततन्द्रो-नतभूरिस्त्रिः ॥ ११ ॥

श्रीवृद्धदेवोऽजनि छरिवर्यः, तत्पट्टपूर्वाच्चलचित्रभातुः ।

साधुक्रियाकर्मठताप्रतीतः, ज्ञानप्रमोदप्रतिपूष्णचेताः ॥ १२ ॥

१५ श्रीप्रद्योतनसूरिर्दाम् समभवत् तत्पट्टपुण्ड्रायितो.

देवीभिर्विजयादिभिश्चतसृभिः संसेव्यपादद्वयः ।

यः शान्तिस्तवगुम्फतः समहरन्मार्गि दयामेदुरः,

तत्पट्टाभरणं सुखं दिशतु वः श्रीमान्देवैः कुतौ ॥ १३ ॥

अद्वैतव्रतिमानतुङ्गविबुधः सिद्धान्तपारङ्गतः,

२० श्रीमर्कामरकाव्यचारुरचनाचातुर्यचञ्चुः सुचित् ।

तत्पट्टमलहारनायकमणि-स्तन्याद्रभां धीमतां,

विद्याविजयहीप्रतीतमहिमाऽर्हच्छासनाचार्यमा ॥ १४ ॥

यो नागपूर्या नमिनायविम्बं, प्रातिष्ठिपत्स्फारमहत्त्वपूर्णम् ।

श्रीवीरसूरिः समभूततः सः, तत्पट्टशेषोरंगासुदेवः ॥ १५ ॥

२५ तत्पट्टे जयदेवसूरिरभव-चारित्रपाविज्यमृदुः,

देवानन्दगुरुस्ततः समजनि ज्ञाता प्रतप्ताणिनाम् ।

विद्वान् विक्रमैस्तुरिराद् गणपतिर्निग्रन्थ आसीत्ततः,
योगि^{३१}श्रीनरसिंहसूरिवृषभो जज्ञेऽथ विज्ञेश्वरः ॥ १६ ॥

श्रीनागहृदतीर्थरक्षणकृते जगनादजेता क्षणात्,
तत्पट्टेशसमुद्र^{३२}सूरिनृपतिः सञ्ज्ञाततत्त्वोऽभवत् ।

सञ्ज्ञातो हरिभद्र^{३३}हरिसवयाः श्रीमान्देवस्ततः,
आसीच्छ्री^{३४}बिबुधप्रभो यतिपतिः प्राज्ञप्रकाण्डस्ततः ॥ १७ ॥

मन्यानन्ददक्षरितछज^{३५}यानैन्दस्ततो जातवान्,
भक्ताम्भोजरवी रविप्रभैश्वरः संख्यावतामग्रणीः ।

सरीशोऽजनि शुद्धकीर्तिक^{३६}येशोदेवो बभूवस्ततः,
प्रद्युम्नस्मयहृत्ततः समजनि प्रद्युम्नसूरिश्वरः ॥ १८ ॥

येनाकार्युपधानवाच्यरुचिरग्रन्थो मृदे ज्ञानिनां,
उत्पेदे स ततस्तपोधनवरः श्रीमान्देवः प्रभुः ।

जज्ञे श्री^{३७}बिमलादिचन्द्रसुगुरुः सत्स्वर्णसिद्धिस्ततः,
जेता गोपगिरीशकोविदमणेरवादाङ्गणे शास्त्रविद् ॥ १९ ॥

वेदाङ्गाङ्गमिते समं सुमनुजैः श्रीवैक्रमान्दे गते,
श्रीलोच्योतनसूरिराद् प्रविहरन् पूर्वावनीतः सुधीः ।

आगात्सोऽर्जुदमुख्यशैलसविधे टेलीवटद्रोरधः,
लग्नेऽच्छे स्वपदेऽष्टद्वरिवृषमान् प्रातिष्ठिपत्पावनः ॥ २० ॥

सन्मौक्तिकाच्छो वटसंज्ञगच्छः, ततो जगत्यां सुगुणैकगुच्छः ।
अपग्रथद्व्याप्ततमोऽपहारी, यथाऽन्तरिक्षे सवितुः प्रकाशः ॥ २१ ॥

श्रीसर्वदेवो नतसर्वदेवः, प्रशस्यशिष्यैः कृतपादसेवः ।
प्रख्यातकीर्तिः प्रथमोऽत्र क्षरिः, जज्ञेऽथ तत्पट्टसरःसरोजम् ॥ २२ ॥

रूपश्रीविरुदं प्रजेशसविद्यात्प्राप्तं स्ववैदुष्यतः,
येन श्रीयुतदेव^{३८}सूरिनृपतिर्जातः स विज्ञस्ततः ।

तत्पट्टेऽजनि क्षरिश्चेत्तरवरः श्रीसर्वदेवः पुनः,
सद्विद्याललनाविलाससदनं चारित्रिचूडामणिः ॥ २३ ॥

- ततो यशोभद्रकनेमिचन्द्रौ तत्पट्टमद्रासनमुख्यराजौ । २३ ॥
 जातौ मुनी संयमशौर्यभाजौ, द्वौ कोविदौ क्षरिवरौ सतीश्वरौ ॥ २४ ॥
 अतात्यजीद् यो विकृतीः समग्राः, अपात्सदा काञ्चिकनीरमेकम् ।
 सोऽभूत्ततः श्रीमुनिचैन्द्रसूरिः तत्पट्टशाली शमवीचिमाली ॥ २५ ॥
- ६ आचार्यवर्याजितदेववादि-भीदेवक्षरिग्रमुखा अभूवन् ।
 प्राज्ञा विनेया विनयप्रशस्याः, शिष्येषु धुर्या मुनिचन्द्रसुरैः ॥ २६ ॥
 तत्रादिमाच्छ्रीजयसिंहसूरिः, कुशाग्रबुद्ध्या जितदेवक्षरिः ।
 जज्ञे मुनीशः कविचक्रवर्ती, दिगन्तरालप्रथितातिकीर्तिः ॥ २७ ॥
 सोमप्रभाचार्यवरः अतार्थी, पूर्वो द्वितीयो मणिरत्नसूरिः ।
 १० उमौ च तस्याभवतां विनेयौ, प्रतीक्ष्यपादौ जितवादिवादौ ॥ २८ ॥
 सानुग्रहप्रचरणप्रथितोदयो यः, स्वःसानुमानिव बभौ मणिरत्नपट्टे ।
 चारित्ररत्नत्वनिमान् गुणघातुपूर्णः, कल्याणराजिजटिलः सुरसेख्यपादः ॥ २९ ॥
 श्रीमज्जगच्चन्द्रमुनीन्द्रमुख्यः, तत्त्वज्ञराट् चान्द्रकुलाब्धिवन्द्यः ।
 चन्द्रातिसौम्याकृतिकस्तपस्वी, स क्षरिवर्यस्तनुताच्छिवं वः ॥ ३० ॥
- १६ सुदुस्तपा धीरवरेण याव-जीवं मुदा येन तपस्विना सः ।
 आचास्लरम्या विदधे तपस्या, प्रशंसनीयो न कथं सुधीभिः ॥ ३१ ॥
 यो द्वादशान्दे विगते सुराज्ञः, श्रीराणकात्सत्तमजैत्रसिंहात् ।
 आषाढसंज्ञे नगरेऽमिरामे, प्रापत्सुरम्भं विरुदं तपेति ॥ ३२ ॥
 बाणाष्टवक्षोरुहचन्द्रसङ्क्षये, वर्षे सुधान्यादिकसन्निकर्षे ।
 २० विस्तीर्णतेजा भुवि पप्रयेऽयं, तपेति गच्छः सुखदस्ततोऽच्छः ॥ ३३ ॥
 सतालिलुष्टः सुमनोऽतिरम्यः, फलेग्रहिः शिष्यलतावितानः ।
 पूर्वाधिशाली सुरगच्छवत्सः, तपेति गच्छः स्म चक्रास्ति नित्यम् ॥ ३४ ॥
 अनन्यसाधारणचिह्नरिः, शैथिल्यमुक्तधरणप्रवृत्तौ ।
 यस्य द्वितीया वटगच्छसंज्ञा, विमर्ति केषां न स पूज्यभावं ॥ ३५ ॥
- २५ स्फारस्फुरत्संवरवीचिराजि-र्य्यादितो भव्यरमानिमित्तम् ।
 अस्ताधमूलो मुनिरत्नपूर्णः, शमद्वयभात्सागरवत्स गच्छः ॥ ३६ ॥

देवेन्द्रसूरिचिजयादिमर्चन्द्रसूरी, शिष्योचमौ कुमतसन्तमसांशुमन्तौ ।

विद्याविशारदवरौ श्रमणौ समीस्तां, तत्पङ्कनाकवडवातनयौ मुनीन्द्रौ ॥ ३७ ॥

विद्यानन्दगणिर्विचक्षणमणिर्देवेन्द्रसूरीशितुः,

पूर्वोऽन्यो मुनिधर्मघोषगणपो द्वेतौ विनेयावुभौ ।

सेनान्यौ जिनशासनक्षितिपतेः पुण्याङ्गिवाहूपमौ,

४

जातो तत्पदमौलिमौलिमणिश्रुत-श्रीधर्मघोषैः क्षमी ॥ ३८ ॥

समुद्राधिष्ठाता जलनिधितरङ्गावलिमिषात्,

हुढौके रत्नादीननिमिषवरो यस्य सविधे ।

स्वपक्षान्यस्त्रीभिः प्रवचनवचोमञ्जनकृते,

गले केशव्यूहः कुमतिभिरकारि स्वबलतः ॥ ३९ ॥

10

तदा विद्याद्रङ्गे विदितकपटो यो मुनिवरो,

भृशं तस्तस्मैतास्तदनु सद्यः सङ्ख्यवचनात् ।

बधूनां निर्बन्धाल्लघु सममुचचातिशयभृत्,

समग्रन्थीच्छ्रव्या जयवृषमसंज्ञादिकविताः ॥ ४० ॥

मिषज्यते कर्मरुजापहारे, सभ्राज्यते क्षुरिसमूहमज्ये ।

15

धर्मोपदेशे जलमुच्यते यः, ओजायते पण्डितमण्डलेषु ॥ ४१ ॥

कश्चिद्योगिष्ठोऽवसद्वरनरे द्रङ्गे विशालामिधे,

साधून्भाषयते स्म सौवर्बलतो जैनान्समभ्यागतात् ।

भूम्यां संविहरन्हरन्कलितमः कुर्वज्जनस्योद्धृतिं,

श्रीसूरीश्वरधर्मघोषविबुधस्तत्राजगामैकदा ॥ ४२ ॥

20

ईर्ष्याज्वालाज्वलितहृदयोऽहङ्कृतिष्वस्तबुद्धिः,

ज्ञात्वा योगी प्रति मुनिवराञ्च भाषनायाददर्शत् ।

भीष्मान्दन्तान्क्रकचविषमान्दर्शयित्वा कफोणिं,

जग्मुर्भीताः स्वगुरुसविधे साधवः प्रोचुराशु ॥ ४३ ॥

25

प्रावोचद्गुरुराह मुनींस्ततदयो मा भैष्ट यूयं मनाग्र,

युष्मद्रक्षणदक्षशक्तिसमितो वेवेदि यावत्तदा ।

श्रुत्वा भीतिकरान्वदिष्य वसतेर्हीकुन्दुराहिस्वरान्,
नानोपद्रवभीतसाधुनिकरो द्राकान्दिशीकोऽभवत् ॥ ४४ ॥

ज्ञात्वा यावदिमां प्रवृत्तिमृषिराद्-श्रीधर्मघोषो गुरुः,
प्राक्सञ्जीकृतकुम्भके निजकरं दत्त्वा पटाच्छादिते ।
निर्भीकः प्रजजाप तावदुदिता सर्वाङ्गगामिष्यथा,
धूर्ते योगिनि सेवकानथ तदा योगी जगाद त्रिये ॥ ४५ ॥

योगी स्वीयं विलसितमिदं व्याकुलो द्रागहार्पीतं,
गत्वाऽऽक्रन्दन् श्रमणवसतौ वषट्त्रदत्ताङ्गुलिः सः ।
आन्त्याऽवोचद् यदिह विहितं क्षम्यतां सर्वमेतत्,
कुर्वे नातः प्रति शुनिवरान् क्लेशकृत्रीचकृत्यम् ॥ ४६ ॥

लीनं व्यधात्तं गुरुधर्मघोषः, स्वकीयपादाम्बुजयोस्तदानीम्,
ततः प्रवृद्धिर्जिनशासनस्य, कामं बभूवावचिनाशनस्य ॥ ४७ ॥
यत्राखिलादिप्रवरस्तुतीर्यः, प्रादीदम्बकाव्यकलाविदग्धः ।
सोमप्रभार्च्यवरो बभूवान्, तत्पादसेवानलिनीद्विरेफः ॥ ४८ ॥

आसीत्स्वरिवरेण्यसोमतिर्लोकस्तत्पटुलक्ष्मीधरः,
सत्सवेगतरङ्गसङ्गविशदीभूतक्रियाज्ञानभृत् ।
यस्याद्यो गणिचन्द्रशेखरतपस्वन्यो जयानन्दकः,
प्रान्त्यः श्रीगुरुदेवसुन्दरवरः शिष्यत्रयी प्राजनि ॥ ४९ ॥

श्रीसूरीश्वरदेवस्तुन्दरेशमी प्राम्यस्तयोगोऽभवत्,
सम्प्राप्ताखिलमत्रतत्रविभवः तत्पटुलोचिष्पतिः ।
नृत्यालानलसर्वसाध्वसहरो नैमिचिकेष्वाग्रणीः,
हर्ता स्थावरजङ्गमाखिलविषयाङ्घ्र्यो नृपामात्यकैः ॥ ५० ॥

यः पञ्चभिः पण्डितशिष्यगुरुभ्यैः, शिलीमुखैः काम इव व्यभातैः ।
ज्ञानादिभः सागरसरिराद्यः, आसीत्कृतावश्यककावचूरिः ॥ ५१ ॥
विश्वश्रीधरपुस्तकादिरचना-सौन्दर्यनैपुण्यभागः,
स्वरिश्रीकुलमण्डनाहगुप्ताद् जज्ञे द्वितीयस्ततः ।

आसीच्छ्रीगुणरत्नधरिभृगवो वैराग्यरक्षाञ्जितः,

श्रीवैयाकरणाग्रणीर्गणिगणे वर्धस्त्वृतीयस्ततः ॥ ५२ ॥

आचार्याग्रिमसोमस्तुन्दरगणिर्जातश्चतुर्थस्ततः,

" दृष्ट्वा केचन निन्दका मुनिपतेर्यस्य क्रियापात्रताम् ।

तद्वाताय सहस्रमानवगणं पाखण्डिनो मानुषाः,

प्रेषुः श्रीगुरवश्च यत्र श्रयितास्तत्रागतोऽयं गणः ॥ ५३ ॥

रात्रौ चन्द्रमसः प्रकाशपतने धर्मध्वजेनादितः,

पार्श्वे सद्विधिना प्रमान्यं गुरुराद् प्रोद्धर्तयन्वीक्षितः ।

तेनोच्चैः लघुजन्तुरक्षणकरो वच्यः कथं पापकै-

रस्माभिः त्वत्तु निन्द्यवृत्तिनिपुणैः कारुण्यवारांनिधिः ॥ ५४ ॥

ततो गणोऽयं गुरुपादनत्रः, अस्मान्धमस्वेति जगाद हरिम् ।

गतो गणः स स्वगृहं क्षमित्वा, तत्र प्रभावः प्रससार हरिः ॥ ५५ ॥

श्रीसाधुरत्नगणपोज्जनि यश्चमोऽत्र, श्रीसोमस्तुन्दरगणिः समसाधुमन्ये ।

कल्याणिकामिधसुकाव्यविधानदक्षः, तत्पट्टशेषसुजगाग्रमणिर्बभूव ॥ ५६ ॥

सिंहासनाशोकसरोवरार्ध-प्रमाण्मेरीमुरजादिनद्यैः ।

त्रिंशत्सुबन्धैः रमणीयमागां, चित्राक्षरद्वयक्षरपञ्चवर्गाम् ॥ ५७ ॥

तां त्रिदशतरङ्गिणी-नामधेयां मुपत्रिकाम् ।

योऽष्टोत्तरशतैर्हस्तैर्-दीर्घां प्रैपीदुरुं प्रति ॥ ५८ ॥ युग्मम् ॥

प्रापद्वालसरस्वतीति विरुदं यो दक्षिणे राष्ट्रके,

बाल्ये श्लोकसहस्रकं नवनवं कण्ठे चकारानिश्चम् ।

स्तोत्रं संतिकरं नृणां सुखकरं प्रादीदमस्तुन्दरं,

आसीच्छ्रीमुनिस्तुन्दरंभिषगुरुस्तत्पट्टश्रीरेयकः ॥ ५९ ॥

श्रीरत्नशेखरविशारदवर्धधुर्यः, हरीशशेखरसमो नयभङ्गविभ्रः ।

श्राद्धप्रतिक्रमणघ्नसुवृत्तिकर्ता, तत्पट्टशेखरवरः समभूततोऽसौ ॥ ६० ॥

श्रीलक्ष्मीसौगरः सूरिर्जज्ञे तत्पट्टमण्डनः ।

अभूच्छ्रीसुमतिः सौधुः तत्पट्टाग्निविधूपमः ॥ ६१ ॥

दाक्षिण्यदाक्ष्यमृनितादिगुणालिपुष्टाः, तत्पट्टचैत्यशिवराप्रसुवर्णकुम्भाः ।

ये जैनशासननभकिरणेशितारः, दीक्षां ददुर्हरगिरिप्रमुखसर्विण्णाम् ॥६२॥

स्वाचारमार्गं मुमुचुर्न धन्याः, ये ते वसन्तः श्रुयसाधुमध्ये ।

गच्छप्रभूतप्रभुताविशिष्टाः, हेमादिमाः श्रीविमलौ अभूवन् ॥६३॥ युगम् ॥

६

आनन्दसूरिर्विमलान्तिमोऽभूत्, तत्पट्टदीन्यन्मणिहारनाथः ।

समुद्धरन् साधुपथं श्रुयं यः, तपस्विनिर्ग्रन्थसमाजराजः ॥ ६४ ॥

प्रभावयज्ञैर्नमिदं सुशासनं, समर्थयन्नामप्रतत्त्वगूढताम् ।

प्रचारयन्देशनया स्वधर्मकं, प्रवर्धयन्विश्वतले यक्षोलताम् ॥ ६५ ॥

तत्पट्टमद्रासनराजतेजाः, आश्लोक्तिवेत्ता जयिदानसूरिः ।

१०

हन्तप्रमादो जितवादिवादो, महाप्रतापी समभून्मुनीन्द्रः ॥६६॥ युगम् ॥

वैराग्यरत्नप्रभावानीभृद्, वैदग्ध्यचूतस्य वसन्तमासः ।

सौभाग्यसौजन्यविहारभूमिः, क्रियाङ्गनाक्रीडनकान्तकुञ्जः ॥ ६७ ॥

तत्पट्टपञ्चाकरराजहंसः, कृपाक्षिकाङ्गानतमिन्नहंसः ।

१५

कारुण्यसिन्धुः क्षमराजसौघः, श्रीहीरसूरिर्नित्यरिरासीत् ॥ ६८ ॥

स्याद्वादसिद्धान्तमबाध्यमेनं, प्रमाणयन्युक्तिततिप्रयुक्तम् ।

समन्वयन्मिन्नमतानि विद्वान्, स्वकीयसिद्धान्तमुचारुदृष्ट्या ॥ ६९ ॥

मन्येसमं भाति यदीयवाणी, पानीयवत्कर्ममलं हरन्ती ।

औदात्त्यगार्भभीर्यमयी सुचार्वी, माधुर्यधुर्यां शुचितां वहन्ती ॥ ७० ॥

२०

हिंसापराञ्छ्रीमदकम्बरादीन्, नृपाननेकान्यवनेषु मुरूपान् ।

दयामयास्तान्विदधज्जगत्यां, व्याख्यानधारावरधारया यः ॥ ७१ ॥

श्रीसेनस्त्रिप्रमुखैः स्वशिन्यैः, विद्याश्वतसः समुपेयिवद्भिः ।

वज्रीव देवैः समुपास्यमानः, जगद्गुरुर्जङ्गमकल्पशास्त्री ॥ ७२ ॥

समागतान्वादिगजान्मुसजान्, वादस्थले सिंह इवाधिगर्जन् ।

२५

स हीरस्त्रिजिर्जिनशासनस्य, पुस्कोर जित्वा विजयध्वजं तान् ॥ ७३ ॥

श्रीसेनसूरिः क्षमिसेनतामाक्, तत्पट्टचूडामणितामरोऽभूत् ।

वादे विजेता वदवादिबुद्धम्, श्रीजैनसच्छासनदण्डनाथः ॥ ७४ ॥

रूपेण कामतुल्यो यो, वृत्त्या कामविनाशनः ।

स जीयात्सेनसूरीशः, पादाम्नां लोकपावनः ॥ ७५ ॥

यस्मै जहाङ्गिरनृपेण सगौरवेण, सन्मण्डपाचलचये विरुदं प्रदत्तम् ।

दीव्यजहाङ्गिरमहासुतपेति सोऽभूत्, तत्पट्टहाटकषटो गणिदेवसूरिः ॥ ७६ ॥

तत्पट्टसूरोऽजनि सिंहसूरिः, दुर्वादिदन्तावलसिंहरूपः ।

5

तदन्तिषत्सत्यगैणिर्विभूव, क्रियाप्रियाश्लेषमुखोपमोक्ता ॥ ७७ ॥

न्यायाचार्ययशःसतीर्थविनयोपाध्यायसाहाय्यतः,

शैथिल्यं स्वगणे समीक्ष्य विदधौ कार्यः क्रियोद्धारकम् ।

सत्यं नाम चकार सत्यमिति यः स्वीयं तपस्वी ततः,

गच्छं स्वच्छमभुं तपेति विदध-जीयात्स सत्यधिरम् ॥ ७८ ॥

10

तच्छिष्यकर्पूरगैणिस्ततोऽभूत्, क्रियैककर्पूरसुगन्धपूर्णः ।

श्रमागणीर्शः समभूततः सः, तदीयशिष्ये वरतां दधानः ॥ ७९ ॥

प्रतिष्ठिता सप्तशती च येन, तीर्थङ्करस्य प्रतिमा मनोज्ञा ।

तत्पादवासी जिननैमकोऽभूत्, षड्जीवरक्षाकरणप्रवीणः ॥ ८० ॥ युग्मम् ॥

श्रीमानभूदुत्तमनामधेयः, तच्छिष्यवर्यो गणिपूतमोऽसौ ।

15

पन्यासपद्मार्हयजयो गणीशः, ततोऽभवद् गौर्जरकाव्यकारी ॥ ८१ ॥

पद्मद्रहेति प्रथितोरुकीर्तिः, वर्हानपूर्णा सह दुण्डकैर्यः ।

कुर्वन्निवादं विजयं तदापत्, क्रियाभिकाही सततं विहारी ॥ ८२ ॥

तच्छिष्य आसीद्गणिरूपनरामा, ततोऽभवत्कीर्तिगैणिः सुकीर्तिः ।

पन्यासकस्तूरगैणिस्ततोऽभूत्, विभ्रत्क्रियाचिन्मृगनाभिगन्धम् ॥ ८३ ॥ 20

सप्तविभिर्गणिर्गैणिः प्रयुतो यथाश्रं, दीन्यचपाः सदमृतादिविनेयवर्यैः ।

तत्पट्टमौलिमुकुटोऽतिवद्वचारी, संवेगरङ्गकलितः शमितेन्द्रियोऽभूत् ॥ ८४ ॥

अद्यापि वर्धति तदीयशिष्यः श्रीसिद्धिहरिः स्वपरागमहः ।

धोरां तपस्यां तपति स्म वृद्धः, विनेयवर्यैः परियेव्यमाणः ॥ ८५ ॥

ततोऽभवद्बुद्धिगैणिर्मनीषी, विलोक्य श्लाघे प्रतिमाविधानम् ।

25

विहाय यो दुण्डकपापथं सः, जगद् संवेगपथं विधिज्ञम् ॥ ८६ ॥

चञ्चत्पञ्चनदे पराक्रमपदे राजन्यवंशेऽवशे,
रूपाम्बाजठरे गणेशमवने ग्रामे लहेरामिधे ।

ज्यङ्काष्टाब्जमितेऽन्दके बनिरभूधेपां शुभे वैक्रमे,
हिसोच्छित्तिक्कृतेऽत्र भारततले सद्धर्मरक्षाकृते ॥ ८७ ॥

5 व्योमाब्जाङ्कविभावरीपतिमिते संवत्सरे वैक्रमे,
दीक्षां हृष्टकवत्सर्नः प्रजगृहुर्वैरङ्गिका ये मृदा ।
पश्चाच्छास्त्रविलोकनाध्ययनतः टीकानिरुत्पुक्तितः
वन्द्येति प्रतिमा जिनस्य शिवदा ज्ञातं च यैर्व्याकृतेः ॥ ८८ ॥

10 सत्यान्वेषणचञ्चुभिः प्रति मुनीन्प्रोक्तं तदन्यांश्च यैः,
केचित्सत्प्रविधार्य तन्मुनिवराः सत्यार्थसद्भाहकाः ।
आवद्धास्यपटाः बुधा निरगमन् सत्यप्रचाराय वै,
शास्त्रोक्तः प्रतिमानमस्कृतिविधिः सर्वत्र तैर्विहितः ॥ ८९ ॥

मूर्त्यर्चाप्रवणान्व्यधुर्गृहिजनकैवल्यकाङ्क्षावतः,
धर्मार्थं जिनभक्तये प्रतिपुरं कष्टं सहन्ते स्म ये ।
15 आजगृगुरुषुद्विसाधुसविधे संवेगारङ्गोज्ज्वलाः,
सत्संवेगपथस्य ते प्रजगृहुर्दीक्षां तदानीं विधेः ॥ ९० ॥

अहम्मदावादमहानगर्या, आनन्दरोमाश्रितपूर्जनायाम् ।
आनन्दपूर्वा विजयान्तिमास्ते, प्रापप्रथन्भूमितले महान्तः ॥ ९१ ॥

येभ्यः सारिपदं ददौ प्रमदतः सम्भूय सङ्क्षोज्ज्वलः,
20 विद्वद्भूयो रुचिरे महोत्सववरे श्रीपादलिप्ते पुरे ।
पाञ्चालोद्धृतिकारिणोऽजनिषत् श्रीजैनसैद्धान्तिकाः,
न्यायाम्मोनिषिद्धरिवर्यविजयानन्दाभिधानाश्च ते ॥ ९२ ॥

विद्याभृङ्गीललनसदनं शासनप्रेमकन्दः,
जैनाजैनोपकृतिविकसचारुकाङ्क्षामरन्दः ।

25 श्रीसूरीश्वरणकरणव्यग्रताकर्णिकावान्,
प्रादुर्भूतः कमलविजयैस्तत्सुपद्माभुजातः ॥ ९३ ॥

ईलाख्यदुर्गोपरि शान्तिचैत्यं, भवार्त्तभग्याङ्गिकृतातिशैत्यम् ।

जीर्णं समीक्ष्योद्धरति सा रुच्यं, जिनेशमक्तः कमलाख्यसूरिः ॥ ९४ ॥

पापहिंसिंसादिपराजरेशान्, नैकाँस्तदन्यान्पुरुषान्वृशंसान् ।

जीमूतगम्भीरवचःप्रवाहात्, श्रवोघयच्छ्रीकमलाह्वरिः ॥ ९५ ॥

पक्ष्यासदानमुनिलब्धिसुधीवरेण्यौ, पङ्के स्वके कमलसूरिवरो न्यधातौ ।

सङ्गाग्रहात्स्वपदयोग्यतया महर्षिः, छायापुरौ महपुरःसरतः प्रमोदात् ॥ ९६ ॥

महाव्रीरी भूतिवृत्तिप्रतीतः, शिवान्वितो दग्धमनोजराजः ।

श्रीलब्धिसूरिः समभूद्वणेन्द्रः तदीयपट्टाचलराङ्गिरीशः ॥ ९७ ॥

तर्के सूक्ष्मे धिषणधिषणा पोस्फुरीति प्रतीक्षणा,

येषां कृत्स्नागमगनयने लक्षणे दक्षशिक्षा ।

जैनाजैनप्रवचनवचःपाठवं पूर्णताभाग्,

ज्योतिःशास्त्रे वरनिपुणता कोविदैरप्यगम्ये ॥ ९८ ॥

अर्घ्यं काव्यं प्रसृमरगुणं चारुसन्दर्भगर्भं,

श्रुत्वा लोकैः कविकुलकिरीटेत्युपाधिः प्रदत्तः ।

येभ्यः पूज्यक्रमणकमला लब्धिसूरीशितारः,

ते पायासुर्भविककृपिकान्देशनावारिदानात् ॥ ९९ ॥

मूलत्राणप्रदेशे दुरधिगमतमे कष्टकोटिं सहित्वा,

प्राणिप्रत्राणमय्या मधुमधुरगिरा देशनागाङ्गनीरम् ।

शुजानान् सन्निहत्य द्विजपशुसमजं काश्यपं हिंस्रलोकान्,

चक्रुस्तान्पाययित्वा पलघसिरहितान् लब्धिसूरीश्वरास्ते ॥ १०० ॥

श्रीलब्धिसूरिर्वटपद्रूप्या, जित्वा मुकुन्दाश्रमवादिवर्यम् ।

वादाक्षवाटे जिनशासनेऽस्मिन्, जेततिकीर्तिं विभराञ्चकार ॥ १०१ ॥

तत्त्वन्यायसुमावलीविलसितं स्याद्वादकुञ्जाश्रितं,

भङ्गीवह्निनयागराजिजटिलं न्यायप्रकाशाख्यया ।

गुञ्जलक्षणमृङ्गसङ्गघटितं जात्याद्वितं व्याख्यया,

तत्त्वन्यायविभाकरोपवनकं, मुच्छद्भलालित्यभृन् ॥ १०२ ॥

5

10

15

20

25

नव्यप्राच्यसुनीतिरीतिसरणिं प्रालम्ब्य विद्यावता,

यथेनाञ्चि मालिकेन महता कारुण्यपुण्याब्धिना ।

तच्चाकाङ्क्षिविलासिखेलनकृते व्याख्यानवाचस्पतिः,

जीयाम्मितले स निर्मलयशाः श्रीलब्धिसूरीश्वरः ॥ १०३ ॥

5

॥ युग्मम् ॥

वर्षे ज्यङ्गनवौषधीपतिमिते तीर्थे वरे स्तम्भने,

तत्त्वन्यायविभाकरं सुललितं ग्रन्थं समारब्धवान् ।

ईलादुर्गपुरे समाप्तिमकरोत् तस्यैकसत्पद्मतेः,

सद्गुणार्थकमूलध्वजवचनात् श्रीलब्धिसूरीश्वरः ॥ १०४ ॥

10

बाणाङ्गाङ्गमृगाङ्गवत्सरमिते श्रीवैक्रमे तत्र वै,

व्याख्यामारभते स तस्य महती न्याप्रकाशाभिधाम् ।

गुर्वर्धा फलवर्धिनामनगरे व्याख्यां समापत्सुधीः,

सप्ताङ्गाङ्गसुधामरीचिशरदि श्रीलब्धिसूरीश्वरः ॥ १०५ ॥ :

तच्छिष्यो सुवनादिनामविजयो-पाध्यायमुख्योऽभवत्,

15

तच्छिष्येण मया प्रशस्तिशतकं भद्रङ्करेणारचि ।

योऽज्ञानवशात्प्रविस्मृतिवशाद् दुष्टप्रयोगः कृतः,

तं संशोच्य विवेकहंसविदुरैर्वाच्यं हि तद्वीधनेः ॥ १०६ ॥

9908

सटीकस्य तत्त्वन्यायविभाकरस्य

शुद्धाशुद्धपत्रिका

पृष्ठे	पंक्तौ	अशुद्धम्	शुद्धम्	पृष्ठे	पंक्तौ	अशुद्धम्	शुद्धम्
६	१०	णमार्था	णामार्था	२४	१०	भूयेत	भवेत्
७	६	सुखार्थे	सुखार्थ	२४	१७	नात्त्येक्ये	नात्त्येक्ये
८	२१	स्सामाधिक-	स्समानाधि-	२६	१३	पष्टय	पष्टय
		रण्या	करणा	२६	२३	पष्टय	पष्टय
८	२३	मेपले	मेपलेन	२७	१६	त्युकूल	त्युकूल
१०	३	पौद्गलिकं	पौद्गलिकं	२७	१९	यवस्त्वं	यवत्वं
१०	१४	मिलाषा, सा	मिलाषः, स	२९	६	पुद्रलो	पुद्रलो
१०	१६	त्मिकाया	त्मकस्या-	२९	७	निमित्तक	निमित्त
		अमिलाषाया	मिलापस्य	३०	९	पुद्रला	पुद्रला
११	४	चरितश्चे	चरितत्वे	३०	१२	पुद्रल	पुद्रल
१४	९	जातीयश्चे	जातीयत्वे	३०	२२	पुद्रला	पुद्रला
१५	७	अनागतस्या	अनागतस्या	३०	२३	पुद्रला	पुद्रला
१६	२	परमाणवपीति	परमाणवपीति	३०	२७	निर्वर्त्तन	निर्वर्त्तन
१६	१६	सिसृणा	सिसृणा	३०	२८	चक्षुश्रोत्राणां	चक्षुश्रोत्राणां
१७	२७	ज्ञानावरणी	ज्ञानावरणी	३१	१३	पुद्रलोपच	पुद्रलोपच
१८	२६	क्रिया	क्रिया	३१	१६	आयोप	आयोप
१९	१	इदानी	इदानी	३२	१	पुद्रला	पुद्रला
२०	१०	पुद्रल	पुद्रल	३२	१०	स्तस्तः	स्तनः
२०	११	पुद्रल	पुद्रल	३३	२२	च्छेद्य	छेद्य
२२	२४	सिद्ध	सिद्ध	३४	४	रसन	रसने
२४	१०	भाविनां	भाविनः	३९	१७	प्रदेशा चेषान्ते	प्रदेशा
२४	१०	दीनामे	दीने	३९	१९	निरवयव्येन	निरवयव्येन

पृष्ठे	पंक्तौ	अशुद्धम्	शुद्धम्	पृष्ठे	पंक्तौ	अशुद्धम्	शुद्धम्
४३	१९	निवृत्तौ	निवृत्तौ	९८	११	लाषा	लाषो
४४	७	द्यत्वे	द्यत्वेन	९८	१८	लाषावत्	लाषवत्
४८	२	क्रैदः	क्रिजं	९८	१८	लाषा	लाषः
४८	६	वेयत्त्वा	वेयत्त्वा	९८	२५	लाषावत्	लाषवत्
४८	२६	तदाह	तमाह	९८	२५	लाषा	लाषः
५१	१९	स्यान्नित्य-	स्यान्नित्योऽनित्यश्च	१००	१०	रसन	रसने
		मनित्यश्च		१०३	१२	विधा	विधाः
५३	१८	मपरेषां	मपरेषां	१०३	२१	निवृत्त	निवृत्त
५९	२	पर्याया	पर्याया	१०३	२६	लाषा	लाषः
६०	८	पूर्व्या	पूर्व्याः	१०४	१०	मुदिष्ट	मुदिष्ट
६०	२४	प्रवृत्ति	प्रवृत्ति	१०८	१६	प्रभा	प्रभा
६१	१५	जघन्य	जघन्या	११०	२२	परिमह	परिमह
६५	२१	मित्यर्थः	मित्यर्थः	११३	२३	क्रियेत्यर्थः	क्रियेत्यर्थः
७१	६	प्रयोजक	प्रयोजकं	११५	१५	विशेष	विशेषण
७१	७	लक्षणार्थ	लक्षणार्थः	१२५	७	भेद	भेदं
७१	२२	तेन प्रत्येकं	तेन	१२८	५	प्रविष्टस्य	प्रविष्टः
७४	२६	युषं यदा	युष्यदा	१३५	२४	वस्तु	वास्तु
७५	२	युषं यन्नाति	युष्यन्नाति	१३६	१८	विभ्याना	विभ्यापना
७५	२०	चक्रघरत्वादी	चक्रघरादी	१३७	१	प्रतिनियतदिवसा	प्रतिदिवसा
७७	१०	त्रिका	त्रिक	१४२	२४	सुहृ	सुहृ
७७	१४	द्रष्टव्यमिति	द्रष्टव्य इति	१४४	१८	राद्रक	राद्रक
७८	३	प्रयोजकत्वे	प्रयोजकत्वे सति	१४७	१६	लक्षणम्	लक्षकः
७८	१६	पर्याय	पर्याये	१४७	२०	लक्षणं	लक्षकं
८३	९	समवाधा	समवाधा	१४९	६	गुणपेक्ष	गुणापेक्ष
८६	१	चक्षुर्ज्ञानादीनि	चक्षुर्दर्शनादीनि	१५०	२४	विशुद्धय	विशुद्ध
८९	२३	निवृत्तिः	निवृत्तिः	१५३	२	नोत्कीर्यते	नोत्कीर्यते
९४	४	चत्वारो	चत्वारस्सप्त	१५३	२	उत्कीरणं	उत्कीरणं
९८	११	लाषेव	लाष इव	१५८	२१	निस्पन्दो	निःस्पन्दो

पृष्ठ	पंक्तौ	अशुद्धम्	शुद्धम्	पृष्ठ	पंक्तौ	अशुद्धम्	शुद्धम्
१६५	१६	शुहूर्त्तिकाः	मौहूर्त्तिकाः	२१८	१	मांसश्च	मांसश्च
१६५	१९	शेषायुः	शेषायुः	२१८	१	त्याज्य एव	त्याज्यमेव
१६५	२०	मन्थना	मन्थाना	२२४	७	त्कर्पाञ्च	त्कर्पञ्च
१६७	२	समयाबान्ध	समयाब्ध	२२४	२१	कानशा	कानाशा
१६७	९	भूतास्समि- त्यादयः	भूतान् समि- त्यादीन्	२३०	९	दुलं	दुःखं
१६९	९	स्यापत्र	स्याप्यत्र	२३१	१	ध्यायायति	ध्यायति
१७२	५	सन्तापोऽपि	सन्तापेऽपि	२३२	२२	विदामिति	विदामिति
१७२	१८	न्यञ्जवा	न्यञ्जा	२३६	७	सम्बन्ध	स बन्ध
१७४	४	सदुष्टाना	दुष्टाना	२३६	१९	त्पुट्टैः	त्पुट्टैः
१७५	१२	कूलोपसर्ग	कूलोपसर्ग	२३९	३	इत्यर्थे	इत्यर्थः
१७६	९	विभावयता	विभावयतः	२४२	७	क्वाय	क्वाय
१७६	२०	ताऽऽद्वियेत्	तामाद्वियेत्	२४२	२२	तदेव	तदेवं
१८१	९	व्यदेश	व्यपदेश	२४३	१६	व्यापारा	व्यापाराः
१८२	७	तीर्थान्तर-	तीर्थान्तरं	२४३	२७	तावेवो	तयोरेवो
		संक्रामतो	संक्रामतो	२४५	१	त्यर्थः	त्यर्थः
१८४	१२	प्युपशम	प्युपशम	२४५	१७	मित्येव	मित्येवं
१८७	१५	पाविति	पा इति	२४६	२४	निर्वर्त्तना	निवर्त्तना
१९०	१२	रूप	रूपे	२४८	२	परिणमति	परिणमते
१९१	८	संयम	संयत	२५२	२४	द्विधाः	द्विधा
१९५	४	क्षिशादि	क्षिशादि	२५८	२	भेदास्तेषाम्	भेदास्तामाम्
१९८	२४	आद्य	आद्या	२५८	२३	सामग्रीम	सामग्री
२०२	१	द्वादर	द्वादर	२५९	३	वरणमा	वरणे आ
२०२	१६	दलिकं	दलिकस्य	२६०	२४	विशुद्धया	विशुद्धया
२०३	८	छेदो	छेदोपस्थापनीयः छेदो	२६३	६	विधोदयो	विध उदयो
२१६	२	तीथे	तीर्थे	२६५	४	कारोपयुक्तस्य	कारोपयोगयुक्तस्य
२१८	१	णीयम्	णीयः	२७१	६	अद्वै	अद्वै
				२८२	९	भेदा	भेदो
				२८२	१५	जीवा	जीवाः

पृष्ठ	पंक्तौ	अशुद्धम्	शुद्धम्
२८५	१	पुरुषस्य क्य-	पुरुषादेः
		भिलाषो	ख्याद्यभिलाषो
२८६	२२	ह्यावरकं	ह्यावरकं
२८८	१०	ज्ञेयताया	ज्ञेयतायाः
२८८	११	दुष्यन्ति	दुःष्यन्ति
२९३	२	मार्गणाः	मार्गणा
३०२	१०	जिना	जिना
३१०	२१	यन्नैवं तन्नैवं	यदेवं तदेवं
३१६	११	प्रकर्ष	प्रकर्ष
३२६	१९	क्षमादिति	क्षमेति
३२६	२१	क्षमादित्यर्थः	क्षमेत्यर्थः
३३०	८	सत्त्वस्या	सत्त्वस्य
३३३	१९	व्यभिचारात्	व्याप्त्यसिद्धेः
३३६	१७	भाषमाणो	भाष्यमाणो
३४९	२०	चेष्टान	चेष्टानां
३५३	१५	स्सतो	स्सतो
३५६	२४	दृष्टान्तान्याह	दृष्टान्तानाह
३६२	१०	कया	कया
३६७	२१	कृतिको	कृतिको
३६९	१	बहुधादिधर्म	बहुधादिधर्म
३७६	९	तत्र	तत्र
३८१	१६	नुपलब्धि	नुपलब्धि
३९१	१७	नान्तौ	नान्ते
३९२	२६	गुणशब्दः	गुणशब्दः
४०४	२६	अन्वयन्यति	अन्वयति
४३०	३	बोत्पत्ति	बोत्पत्ते
४७६	३	प्युचार	प्युपचार
४८०	२०	द्रव्यार्थिकाः	द्रव्यार्थिकनयाः

पृष्ठ	पंक्तौ	अशुद्धम्	शुद्धम्
४८०	२०	पर्यायार्थिकाः	पर्यायार्थिकनयाः
४८५	५	प्रायतोऽनेकधा	प्रायतो
४८५	११	वक्रमिप्रायेण	वक्रमिप्रायेण
४८९	१४	कल्पतात्	कल्पनात्
४९१	७	कुम्भः	कुम्भं
४९४	२१	वासो	वासौ
४९५	१३	नामापि	नामपि
४९७	२०	भूमिकत्वा-	भूमिकत्वा-
		सद्ग्रहा	त्सद्ग्रहा
५००	१	शब्दानयमास	शब्दनयामास
५०३	६	वर्तमानपि	वर्तमानमपि
५०३	९	तत्तत्तन्ना	तत्तन्ना
५३४	१०	द्याधिकान्द्रुपति	द्याधिकान्द्रुपति
५३६	२६	रुत्तव	रुत्तय
५४४	१३	शैक्षकज्ञाह	शैक्षकज्ञाह
५४८	१७	तत्कीडा	तत्कीडा
५५८	२०	सम्बन्धेन	सम्बन्धेन
५६०	१०	प्रवाहो	प्रवाहः
५६१	१९	हेतया	हेतया
५६२	६	तेनः	तेन
५६५	१३	दक एवो	दकमेवो
५६५	१४	मिते	मितो
५७४	२६	एवभूताः	एवभूताः
५७७	३	दरभ्य	दारभ्य
५७७	५	क्रौंच	क्रौंच
५७९	१	नव	नव
५७९	१	न्यादिति	न्यायादिति
५७९	३	नक्षत्रेण	नक्षत्रेण चन्द्राः

पृष्ठ	पंक्तौ	अशुद्धम्	शुद्धम्	पृष्ठ	पंक्तौ	अशुद्धम्	शुद्धम्
५८२	१	नान्तरं	नानन्तरं	५९२	१७	त्रिगस्तात्रि	त्रिणो नि
५८३	३	रञ्जु	रञ्जू	५९३	३	त्वागमा	दागमा
५८८	९	वेति	वेत्ति	५९३	७	मता	मत्ता
५८९	१०	हीन्दि	हीन्दि	५९३	१५	कादीनां	कानां
५८९	२१	विधेयम्	विधेया	५९५	३	वर्त्तना	वर्त्तन
५९०	५	उद्धदा	उद्धाट	५९५	१५	वकुश	वकुशोऽ
५९०	८	अरुणा	अरुणोदया	५९७	४	अविनय	विनय
५९०	१०	व्यते	व्यन्ते	५९९	७	सन्नन्तर	सन्नान्तर
५९०	१४	खचा	खनायाः	५९९	१९	प्राप्ते	प्राप्ते
५९२	८	उल्लि	विशिष्टभावाश्च उल्लि	६००	१४	क्रम	क्रम
५९२	१७	त्राणां	त्रिणां	६००	१८	निरोधश्चै	निरोधश्चै

हमारे आर्थिक साहाय्यकों की सूची ।

देनेवाले सज्जनों के शुभ नाम

फलौदी (मारवाड)

रुपये

नाम

३२७) तपागच्छ श्री संघ

(वि. सं. १९९७ के चातुर्मास में हुई ज्ञान की आमदनी से)

३००) श्रीमान् शेठ जमनालालजी संपतलालजी लाजेड.

१२१) श्रीमान् शेठ माणिकचन्दजी अमरचन्दजी कोचर.

७५) श्रीमान् शेठ लालचन्दजी मीलापचन्दजी ढङ्गा.

७५) श्रीमान् शेठ कीसनलालजी संपतलालजी लुणावत.

७५) श्रीमान् शेठ भभूतमलजी कानुगा.

४५) श्रीमान् शेठ पद्मचन्दजी संपतलालजी कोचर.

४५) श्रीमान् शेठ कंवरलालजी कानुगा.

४५) श्रीमान् शेठ पुनमचन्दजी उदयरामजी कानुगा.

३०) श्रीमान् शेठ लखमीलालजी मीश्रीलालजी वैद.

३०) श्रीमान् शेठ नेमीचन्दजी वैद.

३०) श्रीमान् शेठ संपतलालजी गुलाबचन्दजी कोचर.

२१) श्रीमान् शेठ लक्ष्मीलालजी मीश्रीलालजी कोचर.

२१) श्रीमान् शेठ नवनीधमलजी कोचर.

२१) श्रीमान् शेठ संपतलालजी वैद.

१५) श्रीमान् शेठ मगनमलजी कानमलजी कोचर.

- १५) श्रीमान् शेठ अग्रचन्दजी लुंकड.
 १५) श्रीमान् शेठ अमरचन्दजी वैद.
 १५) श्रीमान् शेठ जेठमलजी कानुगा.
 १५) श्रीमान् शेठ जुगराजजी नाहर.
 १५) श्रीमान् शेठ सुगनचंदजी कोचर.

बीकानेर (राजपूताना)

- ३८५) जैन श्वेताम्बर श्री संघ, ह. श्रीमान् मोतीलालजी वैद.
 (वि. सं. १९९८ के चातुर्मास में हुई ज्ञान की आमदनी से)
 ३००) श्रीमान् बाबु नयमलजी संपतलालजी रामपुरीया.
 १००) श्रीमान् बाबु भंवरलालजी रामपुरीया.
 ३०) सतीवाई का उपाभय (ज्ञान की आमदनी से)
 ३०) श्रीमान् अभयरालजी नाहटा.

बगडी (मारवाड)

- ६७) जैन श्वेताम्बर श्री संघ.

साणंद (गुजरात)

- ७५) विजयभाणसुर नानागच्छ, ह. माणिकचन्द केशवजी

ईडर (महीकांठा)

- ७५) जैन श्वेताम्बर श्री संघ ह. शेठ आणंदजी मंगलजी की पेढी.

जूना डीसा (गुजरात)

- ३०) जैन धर्मशाला का संघ, ह. न्यालचंद गोडीदास.

श्री लब्धिसूरीश्वरजैनग्रन्थमालाप्रकाशितग्रन्थसूची ।

१	जैनव्रतविधिसंग्रहः	०-८-०
२	हीरप्रश्नोत्तराणि	०-१२-०
३	श्रीपालचरितम्
४	तत्त्वन्यायविभाकरः (मूलम्)	०-८-०
५	पंचसूत्रम् सटीकम्
६	हरिश्चन्द्रकथानकम्
७	वैराग्यरसमंजरी
८	चैत्यवन्दनचतुर्विंशतिः	०-२-०
९	कविकुलकिरीट	०-८-०
१०	मूर्तिमंडन (गुजराती)	०-४-०
११	मूर्तिमंडन (हिन्दी)
१२	आरंभसिद्धिः सटीका	२-०-०
१३	तत्त्वन्यायविभाकरः (स्वोपबृंह्यचिद्युतः)	५-०-०
१४	सङ्गावनाप्रकाश (हिन्दी)

